

Giới thiệu Cung Phi Thượng Vị Kỳ

Thể loại: Trọng sinh, cung đấu

Nhân vật chính: Hạ Uyển Chi, Tề Diệp

Vai phụ: Lâm Huệ, hoàng hậu, Thục phi, Đức phi, cùng một đám cung phi.

Edit: HueKhanh92m, team Lành Cung

Hạ Uyển Chi sống lại vào thời điểm trước khi vào cung.

Gia tộc vẫn hưng thịnh như xưa, người bên cạnh lại chưa từng thay đổi, đời này nàng chính là không muốn vào cung.

Nhưng dù nàng trốn thoát khỏi địa phương ma quỷ kia nhưng vẫn mệnh vẫn chẳng buông tha cho nàng.

Ổn định tâm lý, nếu như việc nàng vào cung là không thể thay đổi thì nàng sẽ thay đổi chính bản thân mình.

Chính lúc này, những kẻ đã từng hại nàng, nợ nàng, khi dễ người của nàng đều phải chịu sự trừng phạt.

Lời editor: Nữ chính của bộ này được tác giả xây dựng một cách bình thường, ko tài giỏi, ko đức độ và ko được "thần thánh hóa". Thế nên đừng ngạc nhiên khi gặp một nữ chính ko ưu việt như những bộ truyện khác ^^

Nàng ấy được chọn làm nữ chính chỉ vì nàng ấy là người trọng sinh mà thôi))))))

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Bắc Tề.

Lãnh cung thành Kim Lăng.

Phía sau phồn hoa, một vùng trời nhỏ đơn độc, lạnh lẽo và cô tịch, Hạ Uyển Chi làm sao cũng không nghĩ tới sẽ có một ngày nàng phải ở nơi mà các cung phi sợ nhất, không mong phải đến nhất này.

Lãnh cung là nơi chuyên môn nhốt phi tàn phạm tội, không được sủng ái, bị Hoàng Thượng ghét bỏ. Vào đây, khả năng là cả đời cũng không thể bước ra nửa bước, cho đến khi chết già.

Mà nàng dù mới tiến vào không quá nửa năm, lại cảm thấy sống một ngày lại như bằng một năm.

Nghĩ lại, Uyển phi nàng được sủng ái như thế cũng có một ngày vào lãnh cung. Nàng vẫn không hiểu nổi. Hoàng thượng luôn luôn sủng ái mình làm sao lại tin lời vu oan của Huệ phi. Dù nàng lòng dạ ác độc cũng sẽ không bỏ thuốc hại chết hài tử Huệ phi. Nàng cũng là người làm mẹ, nàng như thế nào xuống tay cho được, làm sao lại hạ thuốc khiến Huệ phi sảy thai?

Nàng là bị oan uổng. Nhưng Hoàng Thượng không tin, không quan tâm, một câu nói liền đem nàng biếm lãnh cung. Nàng đã ở lãnh cung lạnh lẽo này được nửa năm rồi.

Nửa năm, không biết Tam hoàng tử còn nhớ mình hay không?

Hôm qua hoàng cung rất là náo nhiệt, tiếng chuông vang lớn, ca múa mừng cảnh thái bình, ngay cả lãnh cung đơn sơ nhất, tọa lạc tại nơi xa xôi nhất, lạnh lẽo nhất hoàng cung cũng có thể nghe thấy tiếng nhạc náo nhiệt. Có thể thấy được là yến hội thật long trọng. Nàng nhớ rõ hôm qua không phải sinh nhật vị nương nương nào, càng không phải là ngày mừng thọ của Hoàng Thượng hay Thái hậu.

Vậy là cái tiệc gì đây?

Nàng ngồi ở trên hành lang nhìn lên bầu trời. Một con chim sẽ bay ngang qua, tự do tự tại, làm cho người ta ghen tị. Nếu nàng cũng có cánh, nàng muốn đi xem Tam hoàng tử. Hoàng nhi của nàng, đúng là tiểu hoàng tử nàng mười tháng hoài thai sinh hạ. Lúc ấy, Hoàng Thượng rất cao hứng, nàng không cầu xin vị trí thái tử, chỉ hy vọng Hoàng Thượng đối với nàng có thể chiếu cố nhiều hơn.

Hạ Uyển Chi đang ngẩn người, một vị cung nữ mang theo một cái hộp com tiến đến, khuôn mặt có chút uể oải. Khi nhìn thấy nàng có chút đau lòng, mấp máy miệng kêu “Nương nương, dùng com trưa thôi!”

“Ừ!” Nàng lại nhìn một chút trời xanh mây trắng, thu hồi ánh mắt đi theo vào phòng.

Hạ Bích mở hộp com ra, một chén com cùng một chén rau, còn có hai cái trứng gà đỏ.

Hạ Uyển Chi ngồi xuống ghế. Hạ Bích cúi đầu bóc trứng gà. Nàng thấy trứng gà có chút ngạc nhiên “Hôm nay là ngày mấy, lại có trứng gà đỏ?”

Hạ Bích gạt đầu không nói. Nàng cũng không còn để ý, nhớ ra cái gì đó lại hỏi “Nghe được hôm qua trong cung phát sinh chuyện gì chưa?”

“Tin tức cho người mang đi ra ngoài cho phụ thân đã mang ra khỏi chưa? Như thế nào đã hơn nửa năm phụ thân còn chưa có tin tức, chẳng lẽ ông liền nguyên ý để ta liên tục nhốt ở trong lãnh cung?”

Hạ Bích còn chưa nói chuyện, nàng lại tiếp tục nói “Đi xem Tam hoàng tử chưa? Nó có phải lại cao hơn?”

“Hạ Bích, người có nghe ta nói không?” Hạ Uyển Chi không được đáp lại, nhều mày hỏi. Tay bóc trứng gà dừng lại, Hạ Bích âm thầm hít vào một hơi “Nương nương, trước tiên ăn com trưa đi đã! Nô tỳ đợi lát nữa mới đi hỏi thăm! Vừa rồi nghĩ tới nương nương đã đói bụng, chỉ có thể trước tiên đem thức ăn cầm về, chờ nương nương ăn com trưa xong, nô tỳ mới đi!”

Nhìn nhìn Hạ Bích, sắc mặt trầm xuống “Mặc kệ nghe được cái gì, người cũng không thể giấu giếm ta.”

“Vâng, Nương nương!” Hạ Bích gật gật đầu, giấu đi hoảng loạn trong lòng.

Dùng một bữa cơm trưa coi như phong phú, có ít nhất hai trái trứng gà đồ. Nàng để lại một cái cho Hạ Bích. Nửa năm này Hạ Bích đi theo nàng chịu khổ không ít, đợi nàng đi ra ngoài, nhất định sẽ đối đãi thật tốt với nàng ấy.

Hạ Bích đi ra ngoài hồi thăm tin tức, nàng vô sự lại dựa trên cột hành lang nhìn lên bầu trời.

Cửa viện được mở ra, kéo kẹt một tiếng. Cho là Hạ Bích đã trở lại, nàng mừng rỡ quay đầu lại đã nhìn thấy Huệ phi một thân hoa phục lộng lẫy xuất hiện. Nàng ta đội mũ phượng, mặc Phượng bào. Rõ ràng là cung trang của hoàng hậu, làm sao lại mặc ở trên người nàng ta?

Nàng sững sờ nhìn xem, còn chưa kịp suy nghĩ cẩn thận chuyện gì xảy ra. Thái giám đứng một bên đã hét lớn “Lớn mật, ai cho ngươi lá gan dám nhìn thẳng hoàng hậu nương nương?”

“Hoàng hậu nương nương?” Nàng nhìn nhìn Huệ phi, lại nhìn một chút thái giám Quang Hi bên người nàng ta. Hoàng hậu nương nương không phải là một năm rưỡi trước qua đời rồi sao? Khi nào thì lại thêm một vị hoàng hậu nương nương?

Xem nàng bộ dáng nghi hoặc, hoàng hậu nương nương cười đắc ý, vươn tay. Quang Hi liền khom người xuống đỡ nàng ta tiến lên, nhìn Hạ Uyển Chi chán nản chặt vật, vẻ mặt ngu ngốc, cười cười “Hạ đáp ứng vẫn ổn chứ?”

“Hoàng hậu nương nương?” Hạ Uyển Chi không ngốc, ngoại trừ hoàng hậu còn ai dám mặc Phượng bào, đội mũ phượng?

“Hôm qua là đại điển sắc phong của hoàng hậu nương nương?” Khó trách nàng có thể nghe thấy tiếng chuông, thì ra là đại điển sắc phong. Thật làm cho người ta ghen tỵ. Nàng tại lãnh cung, nàng ta thì leo lên phượng vị, trở thành quốc mẫu, làm một hoàng hậu nương nương tôn quý.

“Xem ra Hạ đáp ứng còn rất tinh táo!” Hoàng hậu nương nương cười cười, ánh mắt quan sát chung quanh. Lãnh cung có thể quét dọn sạch sẽ như thế. Thật cũng không thẹn là Hạ Uyển Chi. Cửa nát nhà tan nàng ta lại còn có thể trôi qua thoải mái nhàn nhã.

“Chúc mừng hoàng hậu nương nương!” Nàng ta là hoàng hậu, mặc dù làm cho người ghen tỵ, nhưng vẫn là may mắn. Nàng hành lễ nói “Cầu xin hoàng hậu nương nương xem ở tình cảm tỷ muội nhiều năm của chúng ta, có thể cầu xin Hoàng Thượng tra lại hay không? Ta cũng không bỏ thuốc, người cũng biết, ta không phải là người nhẫn tâm như vậy!”

Hoàng hậu khinh miệt nhìn nàng một cái. Quang Hi hiểu ý, đuổi các cung nữ và thái giám khác ra ngoài, ở ngoài cửa chờ. Hắn đóng cửa lại, quay về đứng ở bên cạnh hoàng hậu nương nương, mang một cái ghế cho nàng ta ngồi xuống. Hoàng hậu nhìn người đang quỳ trên mặt đất đột nhiên nở nụ cười, nàng ta nói “Nếu thật là tỷ muội tình thâm, Uyển tỷ tỷ lúc trước cần gì phải cùng bản cung tranh giành tình cảm?”

Nàng khó hiểu.

Hoàng hậu cười lạnh “Đừng có dùng loại ánh mắt u mê này nhìn ta. Người khác không biết, chả lẽ ta còn không biết ngươi là hạng người gì. Đối trá, làm ra vẻ! Vì muốn chiếm được niềm vui của Hoàng Thượng, ngươi đã dùng bao nhiêu thủ đoạn câu dẫn Hoàng Thượng. Khi đó ngươi có nghĩ đến tình nghĩa tỷ muội của chúng ta?”

“Huệ nhi, ta...” Hạ Uyển Chi muốn giải thích.

Hoàng hậu khoát tay, ngắt lời nàng nói “Ngươi nói cái gì ta đều không muốn nghe, hiện tại ta là hoàng hậu nương nương là đủ rồi. Ngươi xinh đẹp hay được cung chiều cung chiều thì có thể thế nào. Đến cùng còn không phải là công dã tràng sao. Vinh Quốc phủ suy tàn, Tam hoàng tử chết. Ngươi bây giờ đứng là cô linh linh một người sống vất vơ trên đời. Hoàng Thượng sớm đã quên còn có một nữ nhân như ngươi rồi.”

“Ngươi nói cái gì?” Hạ Uyển Chi sững sờ, không thể tin “Vinh Quốc phủ suy tàn? Tam hoàng tử chết? Tam hoàng tử tại sao có thể có chuyện? Hạ Bích hai ngày trước còn nói Tam hoàng tử đã cao hơn!”

“Ha ha, thì ra là ngươi cái gì cũng không biết?” Nghe vậy, hoàng hậu cười ha ha “Thật đáng thương! Hạ Uyển Chi ngươi thật đáng thương! Đến bây giờ ngươi vẫn còn ở trong mộng đẹp, ngươi thật đáng thương.”

Nàng ta nói “Vinh Quốc phủ của ngươi đã suy tàn. Vinh Quốc phủ, chỗ dựa đắc lực nhất của ngươi bị tịch thu nhà, nam tử làm nô, nữ tử làm tỳ. Điều này có thể trách ai được. Ai bảo Vinh Quốc phủ bộc lộ tài năng, cầm giữ triều chính, Hoàng Thượng há lại dung được hạt cát trong mắt?”

“Ngươi nói láo! Vinh Quốc phủ...”

Vinh Quốc phủ nhất định không có việc gì! Làm nô tỳ? Vậy phải là bao nhiêu tội danh mới có thể khiến Vinh Quốc phủ bị cả nhà biếm truất.

“Có tin hay không là tùy ngươi!” Hoàng hậu lạnh lùng cười một tiếng, nói “Đã quên nói cho ngươi biết. Tam hoàng tử ba tháng trước bị thủy đậu mất mạng. Chẳng lẽ Hạ Bích không có nói cho ngươi biết?”

Hạ Uyển Chi sững sờ, cảm giác cả bầu trời đều sụp đổ xuống. Nếu như nói Vinh Quốc phủ gặp chuyện không may làm cho nàng khó thừa nhận, không thể tin được. Như vậy Tam hoàng tử mất, nàng là tuyệt đối không muốn tin tưởng.

Đột nhiên đứng dậy, nàng phóng tới cạnh cửa, tung cửa đi ra ngoài, vừa chạy vừa nói “Ta không tin, Tam hoàng tử đang thật tốt sẽ không mất. Ngươi nói láo, ngươi gạt người!”

Thấy nàng rời đi, hoàng hậu giận dữ “Khốn kiếp, còn ngốc cái gì, đem người bắt trở lại!”

Vài vị tiểu thái giám nghe vậy lập tức đuổi theo. Nàng nghe thấy được vội vàng nâng váy bước nhanh hơn, ở chỗ quẹo gặp phải Hạ Bích. Hai người đụng một chút té trên mặt đất

Thái giám nhân cơ hội tiến lên bắt nàng lại. Hạ Bích thấy là người của hoàng hậu, lập tức hiểu mục đích đến của bọn họ, muốn che chở Hạ Uyển Chi, bị thái giám đẩy té lăn trên đất. Hạ Uyển Chi bị bắt trở về, nàng gãy gối, muốn mau mau đến xem Tam hoàng tử. Quang Hi tát cho một cái, đau đến nửa gương mặt nàng đều chết lặng.

Sau một khắc Hạ Bích cũng bị kéo đến, cửa viện bị đóng lại.

Trong viện chỉ còn lại bốn người bọn họ. Hoàng hậu nhắc mảy, liếc nhìn Hạ Bích “Ngươi không tin có thể hỏi một chút người bên cạnh ngươi. Vinh Quốc phủ có phải đã suy tàn hay không, Tam hoàng tử có phải đã mất hay không?”

Hạ Bích vừa nghe, theo bản năng cúi đầu xuống.

Hạ Uyển Chi thấy thế trong lòng đau xót “Hạ Bích, ngươi nói, nàng đang nói dối có đúng hay không?”

“Đứng! Hoàng hậu nương nương nói dối!” Hạ Bích nói “Nương nương, Vinh Quốc phủ còn rất tốt, Tam hoàng tử cũng rất khỏe, người đừng nghe bọn họ nói bậy, đều tốt cả!”

“Đứng! Đều tốt cả!” Hạ Uyển Chi vô ý thức trả lời một câu.

“Ha ha ha, lừa mình dối người, các người cứ lừa mình dối người đi!”

Hoàng hậu cười đắc ý nói “Hạ Uyển Chi, người cũng có hôm nay, người lừa mình dối người thì có thể thế nào. Vinh Quốc phủ thua, Tam hoàng tử mất, Hoàng Thượng lại cũng không cần người nữa. Người không có gì cả, mà ta thì cái gì cũng có. Bất quá là một chén thuốc mà thôi, ta dùng một cái hài tử không cần thiết đổi về hết thảy mong muốn, vinh hoa phú quý, còn có Hoàng Thượng sủng ái!”

“Mà người, ở nơi này chết già đi! Hoàng Thượng biết rõ người bị oan uổng thì sao? Chỉ trách Vinh Quốc phủ các người quá không biết thu liễm, chạm vào nghịch lân.”

“Hoàng Thượng biết rõ ta bị oan uổng?” Hạ Uyển Chi bắt lấy một câu mấu chốt, nâng chất vấn “Vi cái gì Hoàng Thượng biết rõ ta bị oan uổng còn muốn đem ta nhốt vào lãnh cung? Vì cái gì người nhẫn tâm như vậy? Vì tranh thủ tình cảm, người lại có thể ra tay với con của mình?”

“Đứa bé kia nhất định sinh không được. Ngự y nói là cái thai đã chết, dù sao cũng vô dụng, không bằng giúp mẫu phi này của nó một tay.” Hoàng hậu khinh miệt nhìn nàng một cái. Quang hi hiểu ý, móc ra một bình sứ nhỏ đặt xuống mặt đất, nàng nói “Ta đã sớm không ưa người. Hạ Uyển Chi, hết thảy đều là người bức ta. Nếu không phải là người đoạt ân sủng của ta, ta cũng sẽ không ra hạ sách này.”

Nàng ta nói “Con của ta là bị người hại chết!” Nàng ta nói “Người hại chết con của ta, ta liền muốn Tam hoàng tử của người cũng không sống được!”

Hạ Uyển Chi một hơi hít thở không thông, thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh. Hạ Bích vội vàng đỡ nàng thuận khí. Hồi lâu, nàng nghiêng răng nghiêng lợi “Tam hoàng tử là người hại chết?”

“Là ta!” Nàng ta nói “Nếu như sớm một chút chữa trị Tam hoàng tử sẽ không mất. Là ta ngăn đón không có báo. Con của ta mất, người cũng đừng nghĩ sẽ mẹ vinh nhờ con. Ta hận người, hận không thể cho người chết đi. Cho dù người đang ở lãnh cung bán cung cũng sẽ không yên tâm. Lọ thuốc kia người nên biết là cái gì. Ngoan ngoan uống hết đi! Người không phải nhớ Tam hoàng tử sao của người sao? Đi xuống cùng nó đi, nó nhất định chờ người, người mẫu phi này!”

“Hoàng nhi của ta là bị người hại chết. Lâm Huệ, người đồ tiện nhân này! Ta muốn cùng người liều mạng, ta muốn giết người!” Không biết ở đâu ra khí lực, Hạ Uyển Chi nhào tới, một đẩy đem hoàng hậu ngã nhào trên mặt đất. Nàng bóp cổ hoàng hậu gắt gao, về mặt dữ tợn. Quang Hi bên cạnh liền vội vàng tiến lên kéo nàng. Hạ Bích lôi kéo Quang Hi.

Hoàng hậu bị siết đến khó thở, hai tay nắm loạn, từ trên đầu Hạ Uyển Chi rút ra một cây trâm, đâm xuống tim nàng.

Hạ Uyển Chi bị đau, cúi đầu nhìn trâm gai tóc. Đây là cây trâm nàng thích nhất. Là cây trâm vàng lưu thủy điểm bướm bướm Hoàng Thượng ban thưởng sau lần đầu tiên nàng thị tẩm. Cho dù đến lãnh cung, mọi thứ đều bỏ dần. Nàng vẫn không nỡ đem nó lấy xuống, là vật duy nhất Hoàng Thượng ban thưởng mà nàng còn.

Nhưng hôm nay, nó không có ghim vào tóc, mà lại ghim vào trái tim của nàng. Loại đau đớn kia nàng cho dù chết cũng khó quên. Nàng vẫn cho là Hoàng Thượng đối với nàng là có tình cảm. Ai ngờ nguyên lai lại là vô tình nhất.

Cùng đế vương nói chuyện tình yêu, từ khi vừa mới bắt đầu liền sai rồi.

Hạ Uyển Chi khổ sở cười một tiếng, buông lỏng tay chậm rãi cầm lấy cây trâm trước ngực, dùng sức rút ra, về mặt không thay đổi. Máu tươi lại như suối phun ra ngoài, phun ra đầy người hoàng hậu. Hoàng hậu về mặt hoảng sợ kêu to. Quang Hi về mặt khiếp sợ. Hạ Bích hét to, tiến lên đỡ nàng ngã xuống “Nương nương, nương nương, nương nương không cần phải, không cần phải...”

Hạ Uyển Chi cũng không nghe thấy lời của Hạ Bích, cả người nàng đều choáng váng. Nhìn trâm vàng lưu thủy điểm bướm bướm trong tay, nàng cười ha ha, nước mắt ào ào rơi xuống “Hoàng Thượng, Hoàng Thượng người quá vô tình, người quá vô tình... Một ngày nào đó, một ngày nào đó người sẽ gặp... sẽ gặp báo ứng!”

Quang Hi đỡ hoàng hậu đứng dậy, nàng ta bị dọa đến mặt xám như tro, tứ chi như nhũn ra.

Hạ Uyển Chi nhìn qua nàng ta, hai mắt phần nộ đỏ ngầu “Lâm Huệ, người chết không từ tế. Người hại chết hoàng nhi của ta, ta thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua người, cho người cả ngày lẫn đêm không được...không được an bình...”

Trâm rơi xuống đất, tiếng gãy giòn vang. Tính mạng của nàng cũng giống như trâm kia, tất cả đều kết thúc.

Trước khi lâm vào bóng đen vô tận, Hạ Uyển Chi nghĩ, nếu như có kiếp sau, nàng hi vọng sẽ để trái tim lại cầu Nại Hà trên dòng Vong Xuyên. Chỉ cần vô tình, sẽ không loạn tâm!

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Đột nhiên kinh một chút, Hạ Uyển Chi mở mắt ra, đập vào mắt rèm che giường bằng lụa mỏng màu xanh da trời, trên giường điêu khắc mẫu đơn phú quý bách điều đồ đặc biệt quen thuộc. Đầu giường giắt túi thơm, cũng làm cho người cảm thấy quen thuộc.

Nàng gỡ xuống nhìn nhìn, ngửi một cái, hương thơm cam thảo quen thuộc, là mùi nàng yêu thích.

Nàng làm sao lại xuất hiện ở Vinh Quốc phủ, tại khuê phòng của mình? Dù cách xa nhau nhiều năm, nàng vẫn biết nhớ rõ, những thứ này đều là những thứ trong khuê phòng của nàng. Bình phong Thủy Trúc đón gió kia là nàng tự mình thêu, bày biện trên kệ Hi Thước đậu cảnh mai cũng là nàng yêu thích, trăm bảo vật trang trí đều là nàng tự mình chọn lựa.

Đang chần chờ, cửa phòng bị đẩy ra, nàng nghiêng đầu nhìn lại, Hạ Bích mặc một bộ quần áo gấm vóc thanh lam tiến đến. Nàng ấy phát phát tuyệt động trên người, thu đủ giấy để ở một bên, trong tay xách theo hộp com. Khi thấy nàng đứng ở phía sau rèm châu, bị hù rụt cổ một cái, lập tức cười nói “Tiểu thư tỉnh rồi?”

Nàng cũng sờ nhìn xem, có chút không rõ đây là mộng hay là thực tế. Hạ Bích để hộp com xuống tiến đến, nhìn nàng về mặt không đúng, ân cần nói “Tiểu thư đây là không thoải mái sao?”

Không đợi nàng mở miệng, Hạ Bích nhìn nàng chỉ mặc quần áo trong, nhìn lại một chút thấy nàng đi chân không đứng ở trên mặt đất băng lãnh, chân nhỏ đỏ bầm, lập tức kinh hô một tiếng, lôi kéo nàng ngồi lại đầu giường, đem người nhốt vào trong chăn, hai tay ôm chân nàng chà nóng.

Hạ Uyển Chi cảm giác được rét lạnh, âm thầm ở trên eo bấm một cái, rất đau, nàng lại trên cánh tay Hạ Bích bấm một cái, hỏi “Có đau hay không?”

“Tiểu thư thứ tội, đều là nô tỳ đáng chết, nô tỳ chiếu cố tiểu thư không chu toàn, cầu xin tiểu thư trách phạt.” Hạ Bích quỳ trên mặt đất thỉnh tội.

Nàng không có ý đó, chỉ hỏi “Có đau hay không?” Nàng muốn biết, đây là mộng sao?

Hạ Bích sùng sốt một chút lắc đầu “Nô tỳ không đau!”

“Nói dối!” Nàng lại trên cánh tay Hạ Bích bấm một cái “Có đau hay không?”

Lần này Hạ Bích đành hoàng nói thật “Đau!”

Hạ Uyển Chi ngã xuống giường nhìn tay mình, lại sờ sờ nơi bị kim trăm đâm trúng, trên ngực nơi tim vẫn bình yên vô sự, cũng không có cái vết thương gì. Cây trăm kia cũng không còn đâm trúng ngực, mà nàng cũng đang sống rất tốt. Vài năm kia, một màn kia ở lãnh cung, bất quá là một giấc mộng mà thôi, chỉ là ác mộng mà thôi.

Nàng ngã xuống giường cười ha ha, cười đến nước mắt đều chảy ra, chỉ là âm thanh bi thương “Hải tử đáng thương của ta!”

“Cái gì cơ?” Hạ Bích nhất thời không nghe rõ, hỏi.

Hạ Uyển Chi lại lắc lắc đầu “Ngươi đi ra ngoài, chuẩn bị nước nóng cho ta!”

“Vâng!” Hạ Bích có chút nghi hoặc, nhưng vẫn là không mở miệng, nàng ấy đóng cửa đi ra ngoài, sai tỳ nữ canh cửa coi chừng cho tốt.

Hạ Uyển Chi đi giày bước qua nhìn mình trong gương hoa kính, mặt mày như vẽ, đôi mắt sáng, răng trắng tinh, da thịt trắng tuyết, một đầu tóc đen nhánh rủ xuống ở trước ngực, khuôn mặt nhỏ nhắn thoang non nót, còn chưa chính thức nảy nở. Chạm rãi vén lên cánh tay phải, trên cánh tay tuyết trắng mảnh khảnh, một chấm thủ cung sa đỏ bùng phá lệ chói mắt. Nàng vuốt ve, thì ra là nàng còn chưa vào cung, còn chưa gặp đế vương vô tình kia. Chẳng lẽ là ông trời thương cảm?

Hạ Bích mang nước nóng tiến đến, thấy nàng vén lên y phục, nhìn gương hoa kính xuất thần, không khỏi khẽ nhíu mày, để xuống chậu nước liền vội vàng tiến lên đóng cửa sổ, vừa sửa sang lại tà áo cho nàng vừa nói “Đại tiểu thư, người cái này là làm cái gì, nếu cảm lạnh phu nhân sẽ lo lắng!”

Nàng không lên tiếng, vẻ mặt giống như kính giống như hi, chỉ là muốn xem một chút chính mình có phải thật sự đang hảo hảo sống hay không mà thôi.

Hạ Bích vắt khăn lau mặt cho nàng, nhìn nàng hai mắt sưng đỏ, cho rằng nàng vẫn còn vì chuyện hôm qua mà thương tâm, đạo “Tiểu thư đừng lo lắng, phu nhân nói, bất tự của tiểu thư đã đưa vào hậu cung, hiện tại muốn đổi ý cũng không kịp!”

Nàng ấy còn nói “Nhiều thiếu nữ muốn làm sủng phi của Hoàng Thượng. Tiểu thư cần gì phải cùng lão gia phu nhân sinh sự, chọc giận lão gia phu nhân, thua thiệt vẫn là đại tiểu thư!”

“Nô tỳ nghe nói Nhị tiểu thư rất muốn vào cung nhận ân sủng, nhưng nàng bất quá là cái thứ nữ, có đại tiểu thư ở đây, còn chưa tới phiên nàng tiến cung?”

“Tiến cung?” Vô ý thức ní non một câu, nhìn người trong kính xúc động, nàng hỏi “Bây giờ là Thiên Võ năm bao nhiêu?”

“Là mừng sáu tháng giêng năm Thiên Võ thứ ba.” Hạ Bích bung nước nóng rửa chân cho nàng, hai chân tuyết trắng mảnh khảnh đặt trong nước, chân ngọc như điêu khắc.

“Thiên Võ năm thứ ba?” Nàng cười lạnh, cũng không phải là trước khi nàng tiến cung sao?

Từ xưa Hoàng gia cách mỗi năm đều tuyển tú. Tân đế đăng cơ không đến ba năm, hậu cung tần phi không nhiều lắm. Lần này tuyển tú là vì muốn lấp đầy hậu cung, khai chi tán diệp, sinh con nói dòng. Cũng là lúc nàng bắt đầu tiến vào nơi thị phi kia.

Nghĩ tới cái nam tử vô tình kia, nàng tiến cung bất quá là bị vu oan hãm hại, thất thân lại mất tâm, cuối cùng còn bị mất tính mạng. Hoàng cung như vậy, nàng còn có thể tiến cung sao?

Hạ Uyển Chi lắc đầu, nàng không muốn, không muốn lại chịu đựng một lần cực khổ.

Bọt nước sóng sánh, Hạ Uyển Chi đột nhiên đứng dậy, bất chấp cho Hạ Bích đang rửa chân cho nàng, xô giày vừa muốn đi ra, lại bị Hạ Bích giữ chặt “Đại tiểu thư, người vẫn còn đang bị cấm túc. Không có sự chấp thuận của phu nhân, đại tiểu thư không thể bước ra một bước.”

“Cấm túc?” Nàng nhíu mày suy nghĩ một chút, lập tức nhớ ra. Đúng rồi, biết được nàng nằm trong danh sách tuyển phi tần, nàng rất tức giận, không muốn vào cung làm phi nên đắc tội cha mẹ nàng, cuối cùng bị trách phạt cấm túc, không đến ngày tuyển tú không cho phép tùy tiện ra cửa.

Bất kể là trước kia hay là hiện tại, nàng đều là chán ghét hoàng cung như vậy. Nhưng sau khi tiến cung, thấy người nợ liền bị mất tâm. Vì muốn sự chú ý của hắn, nàng đã từng làm bao nhiêu việc ác? Nàng bị Hạ Bích lôi kéo ngồi ở trên ghế. Hạ Bích mở hộp cơm, lấy ra thức ăn vẫn còn nóng. Hạ Bích đưa một đôi đũa cho nàng, nói “Đại tiểu thư ăn chút ít đi. Buổi trưa đã không ăn, lúc này ngũ trưa dậy, nhất định là có chút ít đói bụng, đầu gì cũng nên ăn vài miếng.”

Nghe mùi thức ăn, nhìn xem tất cả đều là món nàng thích ăn, đều là món sở trường của Hạ Bích. Nàng âm thầm nuốt nước miếng một cá. Tại lãnh cung nửa năm, bữa cơm của nàng món ăn cũng không hề có chút béo bở, quả trứng gà cuối cùng kia đều là muốn tiền người. Huệ phi, nàng thật đúng là giới lắm!

Hạ Uyển Chi bung chén cơm, cầm lấy đôi đũa một miếng nhỏ một miếng nhỏ ăn. Hạ Bích thấy thế rất là cao hứng, gấp cho nàng nhiều món ăn đặt vào trong chén nàng. Hạ Uyển Chi cũng không cự tuyệt, nhai kĩ nuốt chậm, thông thả ung dung tất cả đều ăn vào bụng thật sự làm cho nàng cảm thấy thỏa mãn.

Giờ khắc này, nàng muốn sống thật tốt!

Để xuống bát đũa, nàng tiếp nhận khăn tay lau miệng. Hạ Bích gọi người tiến tới thu thập. Nàng ấy rót một chén trà cho Hạ Uyển Chi. Hạ Uyển Chi uống một ngụm. Tuyet son vân vụ, là nàng rất nhiều năm rồi chưa được uống. Tinh tế phẩm trà, chạm rãi nuốt, cả cổ nhân nhạt hương trà.

Uống xong một ly trà, nàng nói “Dem sánh ta thích lấy ra.” Không bao lâu trong tay nàng nhiều thêm một bản 《 nữ tác 》, nàng nâng mày “Ngươi xác định đây là cái ta thích xem?”

Hạ Bích có chút khó xử “Phu nhân đã thu bộ sách của đại tiểu thư, chỉ còn lại 《 nữ tác 》 cùng 《 nữ giới 》 《 nguyệt nữ tử 》. Phu nhân nói đại tiểu thư chính là xem nhiều sách lung tung như vậy mới làm hư đầu óc, mới có thể không nghe lời lão gia và phu nhân.”

“Phải không? Nương đúng là càng ngày càng khôi hài!” Nhẹ nhàng lật lật một chút quyển sách, sau một khắc bị nàng ném lên trên bàn trà, phịch một tiếng, hù dọa Hạ Bích rụt cổ một cái.

Nàng lại khẽ ngước mắt “Chuẩn bị áo lông, ta muốn đi thỉnh an mẫu thân!”

“Nhưng phu nhân dặn dò đại tiểu thư không thể tùy tiện ra cửa!” Hạ Bích rụt cổ một cái nhắc nhở.

“Hạ Bích, ngươi càng ngày càng nhát gan!” Một câu nói, Hạ Bích vội vàng đi lấy áo lông cho nàng. Xem nàng ấy bộ dáng biết vâng lời, nghĩ tới vài năm như vậy nàng ấy vẫn liên tục trung thành và tận tâm. Những người khác thấy nàng vừa thất thế liền hướng cảnh cây cao mà chạy, nàng ấy lại một tác cũng không rời cùng. Cho dù tại lãnh cung, nàng ấy cũng mãi mãi không rời.

Nghĩ tới đây, tâm nàng mềm nhũn ra, vuốt ve đầu của Hạ Bích “Biết rõ ngươi là vì tốt cho ta!”

“Đa tạ đại tiểu thư thông cảm, phu nhân vẫn còn giận đại tiểu thư đi cũng không nên lại chống đối!” Hạ Bích rất là cảm động, không khỏi ân cần nhắc nhở.

Hạ Uyển Chi gật gù đầu. Khăn quàng cổ bằng da cáo quấn quanh, lập tức cảm thấy ấm áp không ít. Cảm lấy mồ hôi tay mà Hạ Bích chuẩn bị cho nàng, lúc này mới ra cửa. Bên ngoài một mảnh tuyết trắng. Mặc dù là đầu mùa xuân, từ trước đến nay tới nay mùa xuân của thành Kim Lăng vẫn luôn đến trễ, cho dù立春 vẫn là đất trời đầy tuyết. Nàng ở tại Viên uyển, cách vách chính là Nguyệt uyển của Hạ Vũ. Ra khỏi viện, nàng nhìn nhìn Nguyệt uyển, về mặt nhàn nhạt. Hạ Bích chống dù giấy che nàng khỏi gió tuyết. Hai người một trước một sau, để lại trong tuyết dấu chân nông nông sâu sâu.

Đến chủ viện, Hạ Bích thu dù giấy, tỷ nữ canh giữ ở cửa hướng nàng hành lễ “Đại tiểu thư đợi chút, nô tỳ đi thông báo.” Nàng gật gù đầu đứng ở cửa, phóng mắt nhìn đi. Vinh Quốc phủ này vẫn còn hào hào. Từng cọng cây ngọn cỏ, một viên gạch một tảng đá cũng còn là bộ dáng trong trí nhớ.

Năm đó nàng tiến cung rồi liền không hề trở lại, hôm nay tính ra, đã bảy năm rồi.

Thật tốt! Bảy năm sau trở lại, nàng cũng chưa đầy mười lăm, còn chưa cập kê. Vinh Quốc phủ vẫn là cả nhà lừng lững, không thể xâm phạm, cũng không suy tàn.

Khẽ nhìn lên bầu trời, khoảng không mênh mông, ánh mặt trời xán lạn, mọi thứ bừng sáng. Nàng trầm nghĩ, lần này ta đã trở về, các người còn có thể như nguyên sao?

Nàng sẽ bảo trụ Vinh Quốc phủ theo Bắc Tề trọn đời vinh hoa.

Tỷ nữ vào nhà thông báo Vinh Quốc phu nhân, nói là đại tiểu thư đến thỉnh an. Vinh Quốc phu nhân rất là ngạc nhiên, nó không phải là đang bị cảm xúc sao? Dùng tính tình của nó nếu không phải đã nghĩ thông suốt, cho dù cảm xúc cả đời cũng sẽ không chủ động xuất hiện.

Vinh Quốc phu nhân rất là nghi hoặc, nghĩ tới bên ngoài rét lạnh, nếu để cho nó lạnh đến ngã bệnh đau lòng lại là mình, liền sai người mời Hạ Uyển Chi vào.

Tỷ nữ rất nhanh ra đây, nói “Đại tiểu thư, phu nhân mời người đi vào!”

Nàng thu hồi ánh mắt, về mặt nhàn nhạt. Hạ Bích vén lên rèm vải thật dày để nàng đi vào, lại cúi xuống áo lông cùng khăn quàng cổ cho nàng, dè dặt đi theo.

Hạ Uyển Chi đi vào cũng cảm giác được thật ấm áp. Trong phòng đốt lửa than, cửa sổ đều đang đóng, không thông gió, trong phòng đương nhiên ấm áp.

Nàng nhìn người đang ngồi ở trên giường nệm, trên đầu gối đắp thảm mông. Mầu thân nàng sống an nhàn sung sướng, lại được bảo dưỡng tốt, bởi vì khuôn mặt trắng nõn, thoát nhìn rất là trẻ tuổi, một chút nhìn không ra là phụ nhân đã sinh ba đứa nhỏ.

Nàng tiến lên thỉnh an, mặt mày dò xét cẩn thận, nghe Lâm Huệ nói đến Vinh Quốc phủ suy tàn, nam tử làm nô, nữ tử làm tỳ, khi đó cha mẹ lại là loại kết cục nào?

Nàng không dám nghĩ, chỉ cảm thấy trong lòng co rút đau đớn. Bất luận như thế nào, nàng đều là người của Vinh Quốc phủ, người nhà chịu khổ, nàng làm sao lại có thể không lo lắng đây!

“Nữ nhi thỉnh an nương. Nương vạn phúc, thân thể an khang!” Nàng khẽ cúi người, hai tay khép lại tại bên người, lễ nghi chu đáo, quy củ lưu loát.

Vinh Quốc phu nhân nhìn nàng gật gù đầu, khẽ trầm mặt nói “Người đây là nghĩ thông suốt?”

“Vâng!” Nàng gật gù đầu, biết vâng lời “Nữ nhi nghĩ thông suốt, không vào cung!”

Vinh Quốc phu nhân vừa nghe lập tức tối mặt, hướng về phía nàng đang muốn giáo huấn, lại nghe thấy nàng nói “Không vào cung có thể đi chỗ nào đây? Nếu đây đã là sự mạng gia tộc của nữ nhi, nữ nhi nguyện ý nghe theo cha mẹ an bài!”

Một câu nói, Vinh Quốc phu nhân không biết nên vui hay là nên kinh ngạc. Hồi lâu, bà lôi kéo tay của Hạ Uyển Chi ngồi xuống bên cạnh mình, mặt mũi hiển lãnh vuốt ve tóc của nàng “Uyển nhi ngoan, nương không phải không yêu thương người. Vinh Quốc phủ nếu muốn bảo trụ gia tộc này, danh vọng này, trong hậu cung không thể không có sự trợ giúp của người. Nương biết trong cung đấu đá với nhau, người lại là người thiện tâm. Nhưng vẫn là hi vọng người có thể tranh nhiều một chút. Dựa vào dung mạo của người, muốn giữ hậu cung trở hết tài năng đó là chuyện quá đơn giản!”

Vinh Quốc phu nhân nói “Người có thể nghĩ thông suốt nương thật cao hứng. Yên tâm, sau khi người tiến cung, cha mẹ sẽ giúp người. Chỉ cần người có thể sinh hạ hoàng tử, ở hậu cung địa vị liền vững chắc!”

“Phải không?” Nàng nghi vấn, sinh hạ hoàng tử thì như thế nào? Hoàng Thượng vô tình, hậu cung tranh thủ tình cảm cho tới bây giờ âm thầm độ sức, coi như là đao quang kiếm ảnh, đó cũng là đao quang kiếm ảnh không thấy máu. Nàng nếu là địa vị vững chắc, sao lại mất phi vị, mất Tam hoàng tử?

Nghĩ tới đây, nàng đưa tay lên ngực, cuối cùng còn bị Lâm Huệ cái tiểu tiện nhân kia hại chết?

“Đó là đương nhiên, hoàng đế mới vừa đăng cơ không lâu, lần đầu tiên chọn phi tần. Dựa vào dung mạo cùng gia thế của người, còn có thể không được sủng ái? Chỉ cần có thể sinh hạ hoàng tử... Uyển nhi đây là thế nào?” Thấy nàng che ngực, về mặt đau đớn, Vinh quốc phu nhân lo lắng hỏi.

Nàng lắc lắc đầu, chỉ ngồi thẳng dậy, về mặt tự nhiên “Không có việc gì, nương cứ tiếp tục!”

Thấy nàng thần sắc như thường, Vịn Quốc phu nhân vẫn là không yên lòng “Hay là đợi lát nữa thỉnh đại phu tiến đến nhìn một chút đi. Người bây giờ là hi vọng của nương, không thể có sai lầm gì. Nếu không kè ở Nguyệt viện kia có thể cao hứng.”

“Nếu không phải là có người là tiểu thư chính thống ở phía trước. Đứa ở Nguyệt viện đúng là có thể đi vào cung. Nữ nhân kia vẫn luôn muốn đem nữ nhi đưa vào cung, nương như thế nào lại để cho các nàng như nguyện?”

Đại gia đình, tam thế tử thiếp, nữ nhân nhiều khó tránh khỏi tranh giành tình cảm. Thế gia đại tộc đều là như thế, hậu cung liền đừng nói làm gì.

Nàng ngược lại tình nguyện đem cơ hội này ném cho Hạ Vũ. Nàng ta thích thì để cho nàng ta đến hậu cung trải nghiệm một phen, xem một chút coi có thể có kết cục tốt gì. Hậu cung nơi ăn tươi nuốt sống kia nàng như thế nào lại muốn tiến vào lần nữa.

Sửa miệng cũng bất quá là lừa gạt mẹ nàng mà thôi, nếu không thì nàng phải liên tục cảm xúc. Như vậy nàng như thế nào nghĩ được sách lược vẹn toàn, vừa giữ chính nàng, lại bảo toàn Vinh Quốc phủ đây?

Lâm Huệ nói Vinh Quốc phủ bộc lộ tài năng, cầm giữ triều chính dẫn tới Hoàng Thượng bất mãn, có lòng trừ khử. Từ lập quốc tới nay, các lịch đại Hoàng Thượng không phải là luôn muốn diệt trừ thế gia đại tộc. Có hoàng đế nào không phải là vài động tác này động tác kia. Nhưng cái này trừ đi cái kia lại sắc phong đi lên?

Vinh Quốc phủ bọn họ cũng là bảy tám chục năm lịch sử. Bảy tám chục năm này cũng đã trải qua không ít mưa gió, lại chưa từng nghĩ ngày suy tàn lại tại trong tay Thiên Vô đế?

Nàng trước kia không quan tâm triều chính cho nên không biết những chuyện này. Hôm nay nàng là không thể thờ ơ. Từ trước đến nay cây có mọc thành rừng, gió vẫn thổi bạt rễ.

Vinh Quốc phủ chính là đại tộc nổi bật trong thế gia, cũng khó trách Thiên Vô Đế sẽ ra tay. Hẳn từ trước đến nay là người vô tình, như thế nào lại nhớ kỹ điểm si tình của nàng đây?

Sống cả đời, Hạ Uyển Chi nghĩ, nàng nếu như là còn gửi hy vọng vào người khác, còn bản thân người nam nhân kia, đời này cũng sẽ không có kết cục tốt.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Cùng Hạ phu nhân nói vài câu, Hạ Uyển Chi thành công trấn an mẫu thân nàng. Nàng nếu như là kiên trì bản thân không vào cung, chắc hẳn sẽ chọc cho mẹ nàng tức giận.

Ở trong lòng bọn họ vinh quang gia tộc luôn trọng yếu hơn so với nàng người nữ nhi này.

Ra khỏi chủ viện, Hạ Uyển Chi thờ dài.

Hạ Bích nghe vậy nhìn nhìn nàng, chần chờ một chút, nói “Đại tiểu thư đừng nghĩ nhiều, phu nhân cũng là vì tốt cho người.”

Nàng nhìn về phía trước trầm nghĩ, nếu thật là vì nàng tốt thì tốt rồi, người nào không biết là vì chính bọn họ tốt, vì Vinh Quốc hầu phủ tốt. Mẹ nàng để nàng tiến cung cũng bất quá là tăng thể diện cho mình, làm cho cái người ở viện kế kia càng thêm hâm mộ nàng người ở chủ viện này.

Mẹ nàng chỉ là coi nàng như công cụ tranh giành tình cảm mà thôi, nếu không như thế nào lại đem nàng đẩy vào trong cung đầy rẫy hiểm nguy kia!

Vinh quang của gia tộc mới là trọng yếu nhất, nàng người nữ nhi này có thật lòng nguyện ý hay không, ở hậu cung trải qua cuộc sống như thế nào, bọn họ căn bản không quan tâm. Chi cần nàng có thể đi vào cung, được sủng ái, mang đến vinh quang cho gia tộc là được.

Nàng trở lại viện của bản thân không được một lát, Hạ Bích mới vừa rót cho nàng một chén trà, từ nữ ở phía ngoài nói “Đại tiểu thư, Nhị tiểu thư đến đây!”

Nàng cùng Hạ Bích liếc mắt nhìn nhau, vẻ mặt không thay đổi, mở miệng “Để cho nàng đi vào đi!”

Tỷ nữ vén rèm lên để Hạ Vũ tiến đến. Hạ Vũ mỉm cười tiến vào, Hạ Uyển Chi đứng dậy nhیبnàng, hơi có chút thất thả. Hạ Vũ có được dung mạo từ di nương nàng, bộ dáng khuynh thành, dung mạo tuyệt mỹ, cũng khó trách nàng tự cho mình xinh đẹp, tự tin vào hoàng cung khẳng định được Hoàng Thượng sủng ái, cung chiều nhất hậu cung.

Tỷ muội ác nàng trên mặt rất là thân thiết, nhưng cũng tiểu tâm tư không ngừng. Điểm này Hạ Uyển Chi trong lòng biết rõ, chỉ là trên mặt chưa xé rách mà thôi.

Hai người đối mặt, nàng cười cười, dù sao lúc này Hạ Vũ sang đây thăm nàng, nàng không thể thất lễ. Hai người chào xong, nàng cười mời Hạ Vũ ngồi xuống, phân phó Hạ Bích dâng trà.

Hạ Vũ thấy mặt nàng có chút tiêu tụy, so sánh với cách ăn mặc đặc biệt của mình mà nói, nàng đúng là thất sắc nhiều hơn, trong lòng dần dần cao hứng, giả vờ quan tâm nói “Nghe nói tỷ tỷ thân thể tốt hơn chút ít, trước đó vài ngày nương không để cho tỷ tỷ ra cửa, muội muội cũng không nên đi đến. Mới vừa nghe nói tỷ tỷ đi thỉnh an nương nên liền tới thăm một chút, sẽ không quấy rầy tỷ tỷ nghỉ ngơi chứ!”

“Sẽ không, khó được ngày tuyết đầy trời mà muội muội còn đi một chuyến, ngược lại có lòng!” Nàng cũng không nhiều thân thiện, nhàn nhạt nói, ánh mắt nhìn lướt qua dung nhan và trang phục yêu kiều của nàng ta, trong lòng có chút buồn cười.

Hạ Uyển Chi biết rõ nàng ta không phải là sang đây thăm mình, mà là đi đến khoe khoang, khoe khoang nàng dung mạo xuất sắc.

Hạ Vũ cười cười không nói, nhắc trà Hạ Bích dâng đến uống một ngụm. Tuyệt sơn vân vạt thượng hạng, con vớ cả chính là con vớ cá, chỗ kia của nàng cũng không có trà tốt như vậy, đừng nói trà mới, chính là trà cũ cũng không có. Bất quá là ý vào từ bụng đại phu nhân bỏ ra mà thôi.

Lập tức cảm thấy trà mùi thơm ngát đều đặn vô vị. Hạ Vũ đặt chén trà xuống, móc ra một cái anh lạc (nút thắt dây) nói “Đây là vài ngày trước học được, nghĩ tới làm cho tỷ tỷ một cái. Tỷ tỷ nhìn một chút xem có thích không?” Nếu là lúc trước nàng nhất định cảm thấy thích, nhưng ở hậu cung đã thấy nhiều thứ hoa lệ tinh xảo, cái kim ngư anh lạc này cũng là như vậy mà thôi. Nàng cười cười, không tốt quăng thể diện của Hạ Vũ, tiếp nhận đến xem xem “Muội muội từ trước đến nay khéo tay, anh lạc này thật đẹp mắt!”

“Tỷ tỷ nói đùa, bất quá là tùy tiện làm một cái mà thôi!” Hạ Vũ đắc ý cười, lời nói là khiêm tốn, nàng nữ công cũng không tệ. Cái khác không dám nói, ít nhất liền so với người trước mắt tốt hơn.

“Muội muội thật đúng là, tùy tiện đánh làm liền đẹp mắt như vậy, nếu là nghiêm túc, còn không biết khéo đến như thế nào!” Nửa là châm chọc nửa là cười nhạo.

Hạ Vũ sững sờ, đối với lời của nàng nhất thời không biết trả lời thế nào, trên mặt lập tức nóng lên.

Thấy nàng quần bách, Hạ Uyển Chi một bộ không có việc gì nói “Muội muội có lòng, làm khó người còn nhớ đến tỷ tỷ.” Nói xong đưa Hạ Bích treo ở đầu giường.

Hạ Vũ trong lòng tức giận, lại không biết nên nói như thế nào, mấp máy miệng, trong lòng không cam lòng.

Hai người nhất thời không lên tiếng, ngược lại không hẹn mà cùng nhìn xem Hạ Bích đem anh lạc treo ở đầu giường, xem nàng treo tốt rồi mới thu hồi ánh mắt.

Hai người lại ngồi trong chốc lát. Hạ Vũ trong lòng tức giận, lại không biết nói cái gì, ngồi trong chốc lát đứng dậy rồi đi, nói là rảnh rồi lại tới xem một chút.

Hạ Uyển Chi đáp lại vài câu, đưa mắt nhìn nàng khoác áo lông rồi đi. Nhìn thoáng qua nàng chỉ uống một ngụm trà, khẽ cười một cái.

Hạ Vũ vừa đi, Hạ Bích hỏi “Đại tiểu thư, anh lạc này có muốn lấy xuống không?”

Nàng nhìn thoáng qua kim ngư anh lạc ở đầu giường, lắc lắc đầu “Treo đi, dù sao cũng không có gì đáng ngại, đừng làm cho người ta suy nghĩ nhiều!”

Nàng ngẫm thờ dài, rõ ràng ở ngay trước Hạ Vũ mặt trào phúng, nàng thật sự là thiếu kiên nhẫn.

Com tối, Hạ phu nhân gọi nàng đi chủ viện cùng bà dùng cơm. Hạ Uyển Chi ngồi trong chốc lát, mang theo Hạ Bích đi qua. Vinh quốc hầu ra cửa đi xã giao, buổi tối không ở trong phủ dùng cơm. Khó được nàng vắng lời, Hạ phu nhân muốn đến bù tổn thất một chút cho nữ nhi, làm cho nàng cam tâm tình nguyện tiến cung.

Thức ăn đều là món nàng thích ăn, trên mặt bàn chỉ có hai mẹ con bọn họ. Hai vị ca ca cũng không ở trong phủ, không biết là đã cùng bạn học hay các bạn tốt thế gia nào đi ra ngoài sống phóng túng gì rồi. Ngẫm lại nàng liền đau đầu, nếu là hai vị ca ca không chịu thua kém, Vinh Quốc phủ cũng sẽ không suy tàn.

“Uyển Nhi có thể suy nghĩ cẩn thận nương thật cao hứng, hai ngày nay là phải chịu tội rồi! Đến đây, ăn nhiều một chút, nhìn người gầy yếu đi rất nhiều!” Hạ phu nhân về mặt đau lòng cho nữ nhi

gắp thức ăn, nhìn đồng núi nhỏ thức ăn trong chén nàng mới dừng tay.

Hạ Uyển Chi nhìn mà trong lòng xúc động. Nếu là đơn thuần đau lòng thì thật tốt biết bao. Mũi chua xót, nàng hốc mắt lập tức ướt át, cúi đầu che giấu, gắp lấy thức ăn không nhanh không chậm ăn. Hạ phu nhân không có phát giác khác thường, đau lòng vuốt ve đầu của nàng “Nương biết rõ trong lòng người không muốn, nhưng người là nữ nhi con vợ cả, lại là Vinh Quốc phủ đại tiểu thư, không phải là người còn có thể là ai?”

“Đương kim hoàng thượng kẻ vị không lâu, căn cơ không yên, cung phi không nhiều lắm. Người nếu là tiến cung được sủng ái, Vinh Quốc phủ cùng Hoàng Thượng tạo nên quan hệ, chẳng phải là giúp vững chắc địa vị của Vinh Quốc phủ, Hoàng Thượng cũng nhận được một cái thần tử hữu lực?”

“Uyển Nhi yên tâm, dùng thân phận của người tiến cung, mặc dù không thể lập tức phong phi, làm tam phẩm tước dư cũng là có thể. Lần này chọn phi cũng không phải là tổng tuyển tú, đều là dự định từ Hậu gia quý phủ vài vị đại thần chọn vừa tiểu thư vừa độ tuổi. Cũng không phải là bắt đầu từ tú nữ, các người vừa vào cung phân vị đều sẽ không thấp hơn tứ phẩm”

Nói như vậy nàng còn phải cảm kích trong lòng? Hạ Uyển Chi ở trong lòng cười lạnh.

Nàng đương nhiên biết rõ, lần này Hạ Vũ không thể tiến cung. Sau ba năm nữa tổng tuyển cử, nàng ta không phải là cũng sẽ tiến cung? Hơn nữa dựa vào mỹ mạo, nàng ta còn được Hoàng Thượng ân sủng một hồi, điểm này không có ai rõ ràng hơn so với nàng người đã trải qua.

“Nương, kỳ thật Vinh Quốc phủ đã là thế gia lừng lẫy, cho dù nữ nhi không vào cung cũng sẽ không trở ngại Vinh Quốc phủ phú quý. Tiến cung cũng bất quá là dệt hoa trên gấm mà thôi, đương kim hoàng thượng là người có chủ kiến, cũng sẽ không bởi vì một nữ nhân liên đới với người nào thiên vị”

“Ý tứ của Uyển Nhi là cho dù người không vào cung cũng không có gì đáng ngại có đúng hay không?” Hạ phu nhân là ai, nàng nghe ra ý tứ của Hạ Uyển Chi, khẽ nhủ mảy, giọng nói cũng lạnh nhạt ít “Uyển Nhi có phải còn không muốn tiến cung? Chẳng lẽ cần phải khiến nương tức giận đem người giam lại, người mới tỉnh ngộ sao?”

“Không có, nữ nhi chỉ nói là nói vậy mà thôi, mong nương không cần để vào trong lòng!” Nàng đứng dậy nhận lỗi, trong lòng biết hiện tại nàng nói chuyện không có tí phân lượng nào.

Hạ phu nhân để đưa nàng xuống, thần sắc không vui, nhìn Hạ Uyển Chi liếc nhanh, thờ dài, vẫy lui mọi người. Hạ Bích cũng đi theo lui ra ngoài, bà nói “Uyển Nhi, người cùng nương nói thật, trong lòng người là nghĩ thế nào? “ Hạ Uyển Chi cắn cắn môi, chẳng lẽ nàng nói tình hình thực tế?

Nàng nếu như là nói ra tình hình thực tế, mẹ nàng nhất định cho rằng nàng nói mê sảng, cho rằng nàng hồ ngôn loạn ngữ, chỉ sợ thiên hạ không loạn.

Nếu không nói, mẹ nàng lại cảm thấy nàng không nói lý, không vì gia tộc mà suy nghĩ. Hai chữ gia tộc nặng tựa vạn kim, áp xuống không phải ai cũng có thể kháng được. Nàng đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Hạ phu nhân đợi chờ, thấy nàng rồi ren mím môi, thờ dài lời kéo nàng đi vào phòng trong nói chuyện. Bà ầm một cái chia khóa mở ra một cái hộp gấm, lấy ra mấy quyển sổ sách “Người xem một chút đi! Sau khi xem xong người liền hiểu nương rất khổ tâm!”

Hạ Uyển Chi nhíu mày, dưới sự ra hiệu của bà cầm lấy một quyển sổ sách trên cùng thoạt nhìn. Ký số tính sổ cái gì, mẹ nàng đã dạy nàng, nàng cũng có thể xem hiểu, một quyển, hai bản, ba bản, bốn bản, nàng đem một chồng sổ sách đều nhìn qua, lòng mày càng ngày càng sâu. Cuối cùng cắn môi “Nương, Vinh Quốc phủ chỉ còn lại cái xác không sao?”

“Cái xác không này còn có thể đưa của hồi môn cho người hay không, nương còn đang lo lắng đây. Người nói xem nương nên làm cái gì bây giờ?” Hạ phu nhân vô lực nói “Người vên ngoài xem Vinh Quốc phủ tất cả đều tốt, không tròn chán không biết chán có rận. Sớm từ mấy năm trước Vinh Quốc phủ phải dựa vào của hồi môn của nương chống đỡ. Nhưng cái Vinh Quốc phủ này chính là động không đáy, nương chính là gia tài bạc triệu cũng hết cách. Người nói, nương nên làm cái gì bây giờ?”

Thì ra là vậy. Nàng vẫn không biết, Vinh Quốc phủ mặt ngoài huy hoàng, bên trong đã rách tươm, chỉ là một cái thùng rỗng.

Nhưng là hậu cung cái nơi ăn thịt người kia, nàng làm sao có thể lần nữa nhảy vào, nhìn mình nhảy vào hổ lửa, không được sống lại?

“Uyển Nhi, nương những năm này liên tục chống đỡ, vốn không muốn nói cho người biết khiến người lo lắng, để người làm một cái đại tiểu thư Vinh Quốc phủ vui vẻ không lo, kiêu ngạo phú quý. Nhưng người một bộ không muốn tiến cung, nương trong lòng lo lắng a. Vinh Quốc phủ sinh dưỡng người, là cây cỏ thụ của của người. Nương không biết Vinh Quốc phủ còn có thể chống giữ được bao lâu, nếu là người không vào cung, Vinh Quốc phủ suy tàn, người có thể nào an nhàn?”

“Người tiến cung được Hoàng Thượng sủng ái, Vinh Quốc phủ còn có thể huy hoàng một đoạn thời gian. Chờ Đại ca Nhị ca người ra hôn, chống lên cái Vinh Quốc phủ này. Vinh Quốc phủ vẫn sẽ là thế gia thành Kim Lăng được người hâm mộ.”

“Nếu là người không vào cung, nương nhân lúc Vinh Quốc phủ còn chưa suy tàn cho người một mối hôn sự tốt, chờ Vinh Quốc phủ bị thua, người cũng có chỗ dựa. Nhưng không có nhà mẹ đẻ che chở, người ở nhà chồng có thể trôi qua thư thái bao nhiêu?”

Không thể không nói mẹ nàng thật đúng là nói năng khéo léo, từng câu từng chữ nói thật chân tình thiết ý, còn nhấn mạnh điểm trọng yếu. Nếu là nhìn trúng phú quý, Vinh Quốc phủ suy tàn, nàng cũng không phải là chỗ nhà có tang?

Nhưng nàng tiến cung có thể thay đổi gì?

Mấp máy môi, Hạ Uyển Chi nói “Nương, người nói ta đều hiểu. Nhưng nữ nhi vài ngày trước có một con ác mộng, cũng thật sự là con ác mộng này làm cho nữ nhi không dám tiến cung!”

“À! Là con ác mộng gì?” Hạ phu nhân thấy nàng lòng vẫn còn sợ hãi, an ủi nói “Mộng đều là ngược lại, căn bản không phải thực tế, là ngày có chút suy nghĩ, đêm mơ. Trong lòng sợ hãi, mới có thể mơ thấy, nương trước kia cũng có con ác mộng, nhưng bây giờ huynh muội các người không phải là đều thật tốt?”

“Nương!” Nàng bực mình cắt đứt, nói “Người nghe một chút nữ nhi nói một cái xem con ác mộng kia ra sao rồi nói!”

Ngược lại không nghĩ tới nàng sẽ ngắt lời mình, Hạ phu nhân sững sốt một chút, thấy nàng vẻ mặt thành thật, khẽ gật đầu.

Hạ Uyển Chi đem mọi chuyện sau khi nàng tiến cung uyển chuyển nói cho Hạ phu nhân nghe. Đầu tiên Hạ phu nhân nghe nàng rất được sủng ái về mặt cao hứng, sau lại nghe nàng biếm lảnh cung, Vinh Quốc phủ bị đổ, nam tử làm bộc, nữ tử làm nô, Tam hoàng tử của nàng cũng không thể may mắn thoát khỏi chết non, Hạ phu nhân sắc mặt đại biến.

Không đợi nàng nói xong, bỗng nhiên đứng dậy, vẻ mặt quái dị “Uyển Nhi!”

Nàng ngưng một chút, thấy mẫu thân bị nàng hù dọa không nhẹ, nói “Nữ nhi cảm thấy rất chân thật, giống như là thật sự trải qua. Nương, nữ nhi cũng không nói dối!”

“Nương biết rõ người sẽ không nói dối. Có điều chỉ là một con ác mộng, đã trôi qua rồi, về sau không cần phải nhắc lại!”

“Nếu không phải mộng thì sao?” Nàng truy vấn “Nếu là thật sự, chẳng lẽ nương liền nhẫn tâm nhìn nữ nhi ở tại lãnh cung chịu tội, nhìn xem Vinh Quốc phủ...”

Lời còn chưa dứt, trên mặt nóng hừng hực một mảnh đau, đồng thời nghe thấy tiếng bập tai thanh thúy vang lên. nàng sững sốt một chút, bặm mắt nhìn Hạ phu nhân, vẻ mặt không dám tin “Nương...”

Hạ phu nhân không nghĩ tới bản thân lại tức giận đánh con gái của mình. Đây chính là chuyện chưa bao giờ xảy ra. Lập tức không biết nên nói cái gì, chỉ là về mặt áy náy nhìn nàng.

Hạ Uyển Chi vuốt mặt, nhàn nhạt nói “Là nữ nhi thất lễ!”

“Uyển Nhi, nương cũng là tức giận mới như vậy.” Nghe giọng nói của nàng, Hạ phu nhân biết rõ cái tát tai này làm cho nàng trong lòng có ngăn cách, cũng biết nữ nhi này tâm tư nặng. Nếu là không nói rõ ràng bị nàng hận, đây là chuyện người làm mẫu thân nào cũng không muốn trông thấy.

Hạ phu nhân lôi kéo nàng ngồi xuống, dè dặt thổi thổi khẽ ở chỗ sưng đỏ trên mặt nàng, lại phân phó tỷ nữ chuẩn bị rượu thuốc đi đến bồi một chút, nàng an ủi nói “Nương không phải là cố ý!”

“Nữ nhi hiểu!” Hạ Uyển Chi cúi đầu “Nữ nhi nói chuyện không biết nặng nhẹ, nữ nhi chỉ là sợ hãi con ác mộng biến thành sự thật mà thôi.”

“Uyển Nhi suy nghĩ nhiều!” Hạ phu nhân tiếp nhận rượu thuốc thấm ở lòng bàn tay, lấy khăn lụa thấm rồi nhẹ xoa mặt cho nàng, ra hiệu tỷ nữ đi xuống, bà nói “Nương biết rõ ngươi là hài tử nhu thuận. Hôm nay ngươi cũng thấy đấy, nếu là ngươi không vào cung, Vĩnh Quốc phủ suy tàn sẽ nhanh hơn, chút của hồi môn này của nương đã là còn thừa không có mấy.”

“Nhưng nữ nhi tiến cung lại là nước sôi lửa bỏng, nữ nhi sợ hãi nếu như thực là như trong mộng, vậy phải làm thế nào?” Nàng yếu thế nói, hy vọng có thể làm cho nương động lòng trắc ẩn.

Hạ phu nhân vuốt ve đầu của nàng, thờ dãi “Uyển Nhi, dùng trí thông minh của ngươi, nếu là không bị cuốn tâm, những thứ tranh đấu gay gắt kia ở hậu cung ngươi cũng không phải là ứng phó không được, ngươi nên biết, Vĩnh Quốc phủ chỉ có một con đường như vậy!”

Thật đúng là dễ mất nàng, ai nói nàng trước kia là không đấu tranh qua?

Đấu thắng còn không phải là thất bại thảm hại, có lòng vô tình, không phải ai cũng có thể làm được. Nàng chính là không muốn trải qua cuộc sống nước sôi lửa bỏng kia qua một lần nữa nên mới không muốn tiến cung.

“Nương không phải nói Hạ Vũ cũng muốn vào cung sao. Đã như vậy, dù sao đều là Vĩnh Quốc phủ tiểu thư. Vũ muội muội dung mạo so với nữ nhi còn xuất chúng hơn, cho Vũ muội muội vào cung không phải là tốt hơn. Hoàng cung kia không thích hợp với nữ nhi!” Dù sao Hạ Vũ cũng là muốn vào cung, dùng tâm cơ của nàng ta khẳng định so với nàng tốt hơn. Điều kiện tiên quyết là thân thể của nàng ta phải cường tráng hơn một chút.

“Ồ nháo!” Hạ phu nhân vừa nghe liền mất hứng, ném khăn tay trùm mắt nàng “Ngươi là tiểu thư con vợ cả, thân phận quý trọng. Ngươi không vào cung cho nàng vào cung, ngươi đây là tự hạ thể diện!”

“Hon nữa, nếu là nàng vào cung được vinh sủng, người ở nhà kẻ cũng không phải là cười đến trên đầu nương sao. Ngươi liền nguyên ý nhìn xem các nàng ở trên đầu nương tác oai tác quái?”

“Chẳng lẽ nương liền nguyên ý để nữ nhi tiến cung chịu tội!” Nàng không cam lòng yếu thế. Các di nương cũng đã vào phủ, các nàng chính là được cung chiều, vị trí chính thất cũng không thể là của các nàng.

Mà nàng nếu là vào cung, đây chính là vạn kiếp bất phục!

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Hai mẹ con tranh chấp cuối cùng vẫn là bởi vì Hạ phu nhân ngắt đi mà chấm dứt.

Hạ phu nhân bị tức cấp công tâm, lão đạo thiếu chút nữa té xỉu. Thật may là Hạ Uyển Chi tay mất lạnh lẽo đỡ nàng, nếu không té xỉu va va chạm chạm còn không biết đã thương chỗ nào.

Xem mẹ nàng tức giận, Hạ Uyển Chi trong lòng áy náy, đỡ Hạ phu nhân đi qua giường êm nghỉ ngơi. Hạ phu nhân cũng là nữ nhân quật cường, hất tay của nàng ra nhân cơ hội dùng lời nói châm chọc “Khỏi giả bộ, không bằng để cho ta tức chết thôi. Cũng đúng tâm nguyện của ngươi, ta chết đi ngươi giữ đạo hiếu ba năm, qua thời điểm vào cung, cũng không cần vào cung!”

Lời của bà làm người ta rất đau lòng. Hạ Uyển Chi cho tới bây giờ chưa từng nghĩ qua như vậy, lập tức hoảng loạn, còn thương tâm, cố chấp đỡ Hạ phu nhân ngồi ở trên giường, nàng giải thích “Nương suy nghĩ nhiều, nữ nhi cũng không nghĩ như vậy. Nữ nhi biết sai rồi, không nên chọc nương tức giận!”

“Hừ!” Hạ phu nhân hừ một tiếng, liếc mắt nhìn nàng “Uông ta những năm này toàn tâm toàn ý đối với ngươi, đến cùng bất quá là lấy giờ trúc mà múc nước. Lòng của ngươi so với tảng đá còn cứng rắn hơn. Ngươi đã không muốn tiến cung cũng không cần đi. Tất cả mọi người cùng nhìn Vĩnh Quốc phủ suy tàn, bị người cười nhạo, bị người chỉ chò đi!”

“Nương!” Nàng bất đắc dĩ, kêu một tiếng lại không biết nên nói như thế nào.

Hạ phu nhân thấy thế, làm bộ bộ dáng té xỉu vuốt đầu than thở, khóc lóc kể lể “Ta đời này là tạo cái nghiệt gì. Chịu khổ chịu tội sinh dưỡng mấy người hài tử, lớn nhỏ đều không biết tranh giành. Cho bọn họ hào ăn hào uống, đến cuối cùng là đều là bạch nhãn lang, vậy cánh cứng cấp liên không quan tâm cha mẹ sống chết ra sao. Thật sự là làm bậy a, làm bậy a. Nuôi nữ nhi như vậy có ích lợi gì a, bất hiếu a, bất hiếu a!”

Ở quốc gia vô cùng chú trọng lễ nghi hiếu đạo, bất hiếu cũng không phải là danh tiếng tốt. Giống như một tòa núi lớn áp xuống, làm cho người ta vạn kiếp bất phục.

Hạ Uyển Chi lập tức bị lời mẹ nàng đâm trúng, nàng cũng không phải là bất hiếu, nhưng đối với người khác chưa chắc không phải là bất hiếu. Nàng sợ hãi, vội vàng nói “Nương, ngươi suy nghĩ nhiều. Nữ nhi vẫn luôn hiếu cha mẹ khổ tâm, như thế nào lại vong ân phụ nghĩa đây?”

“Nói so với hát dễ nghe, ai biết được!” Hạ phu nhân nghi vấn hừ hừ, tiếp tục nói “Người khác nuôi dưỡng nữ nhi nhu thuận nghe lời, săn sóc hiếu tâm, ta đây...” Hạ phu nhân liếc mắt nhìn nàng. Hạ Uyển Chi về mặt áy náy. Bà cũng nghiêm chỉnh lại hừ hừ nhỏ xuống. Dù sao truyền đi thanh danh của hai người cũng không tốt, cũng là phía sau cánh cửa đóng kín nàng mới dám hừ hừ.

“Ngươi nếu như là thực sự hiếu tâm, nên làm cái gì bây giờ còn là thế nào không biết. Ngươi nói hậu cung như lang như hổ, chẳng lẽ ngươi lại không thể bảo hộ lộ da?”

Hạ Uyển Chi nghĩ, nàng đến cùng có đúng là nữ nhi của mẹ nàng hay không? Vì cái gì có mẫu thân lòng dạ ác độc như vậy, lại còn muốn nàng bảo hộ lộ da?

Chẳng lẽ bà không biết, không cần thận ngay cả xương cốt cũng sẽ không còn sao?

Thấy nàng cúi đầu không nói, Hạ phu nhân lập tức tức giận “Uyển Nhi, ngươi thay đổi!” Hạ Uyển Chi kinh hãi, chẳng lẽ nàng thấy điều gì?

Đang lo lắng chỉ nghe thấy Hạ phu nhân nói “Ngươi liền tục tranh cường háo thắng, lúc này sao lại vô dụng như vậy. Ngươi có thể trở mặt nhìn cánh kẻ ở viện kia sau khi tiến cung được sủng quan hậu cung, phú quý vô cùng hay sao?”

Nàng nghĩ, nàng đương nhiên không muốn. Nhớ rõ trước kia mẹ nàng chính là ở chỗ này khuyên lon nàng. Về sau nàng hồi tâm đáp ứng, hơn nữa còn ước mơ muốn tiến cung, bay lên ngọn cây làm Phượng Hoàng.

Khi đó nàng căn bản không biết hậu cung là nơi làm cho người hít thở không thông cỡ nào, mới có thể ước mơ.

Mà bây giờ đã đi vào một lần, đã trải qua ngọt bùi cay đắng, trải qua chua xót. Tâm chết, như thế nào nguyện ý lần nữa đi vào?

Lại đi cái nơi thương tâm kia?

Vậy quá tàn nhẫn, đối với nàng quá tàn nhẫn!

“Tại sao không nói chuyện, người có phải nhất định muốn nhìn mẹ người bị nhà kẻ khi dễ, trào phúng, người mới cao hứng?”

“Nương, nữ nhi không muốn. Nhưng dù Hạ Vũ tiến cung thì mấy người đi nương các nàng lại có thể thế nào. Người là chính thất phu nhân, điểm này chắc là sẽ không thay đổi!”

“Nói như vậy người còn chưa nguyện ý tiến cung?” Rõ ràng ngữ khí của Hạ phu nhân rất không cao hứng, mơ hồ mang theo tức giận.

Nàng cúi đầu, trầm mặc, không nói, biết rõ nói cái gì đều là vô ích.

Thấy thế, Hạ phu nhân tức giận đến toàn thân phát run, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép dùng cả hai tay đánh nàng “Bất hiếu, bất hiếu, người đưa con gái bất hiếu này...”

Hạ Uyển Chi cúi đầu, hai tay che mặt, buồn bực không nói, chịu bà đánh chửi. Nếu là đánh một trận có thể làm cho bà hết giận, nàng tình nguyện bị đánh cũng không muốn tiến cung.

Bất đầu lực đạo không nhẹ, thấy nàng không phản kích, Hạ phu nhân tâm có điều cố kỵ, lực đạo nhẹ rất nhiều, giống như giải ngựa, trong miệng lại tức giận nói “Ta như thế nào sinh đường người cái nữ nhi vô dụng như vậy. Người cho rằng người không muốn có thể như nguyện sao?”

Hạ phu nhân nói “Tên của người đã trình báo lên, người cho rằng còn có thể vấn hồi. Người nếu muốn vấn hồi liền tức chết mẹ người đi. Ta chết người có thể lấy cơ giữ đạo hiếu, người giết ta đi!”

“Nương, người biết rất rõ nữ nhi sẽ không!” Giết bà, nàng xuống tay được cũng không phải là người.

“Ha ha, lúc này làm cái bộ đáng hiếu thuận gì?” Hạ phu nhân lau lệ “Mặc kệ người có nguyện ý hay không, hôm nay liền đem lời nói ở chỗ này. Không phải là người chết chính là ta chết, nếu không cái cung này, người nhất định tiến vào rồi!”

“Nương...”

Nàng còn nghĩ khuyên mấy câu, Hạ phu nhân bực mình khoát tay “Đi ra ngoài, muốn tức chết ta cứ tiếp tục đứng ở chỗ này. Dù sao đều là nghiệp chướng của ta, nuôi người một đứa con gái bất hiếu như vậy!”

Tiếng nói vừa ra, nàng không muốn rồi đi cũng phải ly khai.

Hạ Uyển Chi cảm thấy hai chân nặng trĩu, nhìn nhìn mẹ nàng muốn nói lại thôi. Hạ phu nhân nghiêng đầu không nhìn nàng, than thở vô trăn, vẻ mặt bi thương gần chết. Nàng thu hồi ánh mắt hành lễ “Đều là nữ nhi bất hiếu chọc nương tức giận, kính xin nương đại nhân đại lượng.” Hạ phu nhân hừ hừ. Trong lòng nàng khó chịu, nói “Nương nghỉ ngơi thật tốt, nữ nhi cáo lui!”

Hạ phu nhân tiếp tục than thở, nàng nghe được cước bộ dừng lại, bốp bốp nắm tay, thẳng thắn sống lưng mở cửa đi ra ngoài.

Mấy người Hạ Bích cũng không canh giữ ở cửa, mà là đứng xa xa, có thể nghe thấy các nàng ở bên trong nói chuyện hay không cũng chỉ có mấy người Hạ Bích biết. Nàng thờ dãi nói với Lạc ma ma thị nữ thiếp thân của Hạ phu nhân nói “Nương thân thể khó chịu, người đi vào chú ý săn sóc. Nương ăn không nhiều lắm, phân phó phòng bếp chuẩn bị chút ít thứ nàng thích ăn đi!”

Lạc ma ma gật gật đầu, tiến vào nhìn xem bàn thức ăn cơ hồ không động qua, trong lòng âm thầm đều biết, biết rõ mẹ con các nàng tranh chấp. Mặc dù tránh được, từ rất xa vẫn có thể mơ hồ nghe thấy những thứ gì.

Hạ Uyển Chi bước chân nặng nề quay lại viện mình. Tâm loạn như ma, căn bản không biết nên làm sao bây giờ.

Hạ Bích yên lặng ở phía trước xách theo đèn lồng, gấp tiểu thư nhà nàng sắc mặt nặng nề, trong lòng có chút bận tâm.

Trở về viện, Hạ Uyển Chi liền không nói một câu, dựa vào giường êm nhìn ánh nến xuất thần. Hạ Bích đứng trong chốc lát, lặng yên không một tiếng động đi ra ngoài, hồi lâu trở lại trên tay nhiều hơn một chén cháo thịt, mở ra vẫn còn hơi ấm nấp nóng hổi bốc lên.

Nghe hương thơm, Hạ Uyển Chi ngẩng đầu nhìn thấy Hạ Bích khuyên nhủ nói “Tiểu thư buổi tối tựa hồ không có ăn cái gì. N tỷ hầm cháo tiểu thư không bằng uống một chút, bóng đêm dài dằng dặc, tiểu thư buổi tối chỉ sợ sẽ đói!”

Nàng hiện tại nào có tâm tư hấp cháo. Lời mẹ nàng nói quả thực đánh nàng xuống địa ngục, đầu nàng đau phiền não không thôi còn chưa kịp nguôi đây.

Thấy nàng bất động, Hạ Bích tiếp tục khuyên bảo “Tiểu thư cho dù trong lòng không thoải mái cũng không thể lấy thân thể trút giận, nếu là hại thân thể có gì tốt?”

Đúng vậy, khó được sống lại một đời, nàng tại sao có thể bộ dạng thảm hại đầy dọa thân thể đây?

“Bay lên đi! Là người có lòng.” Hạ Bích vừa nghe vui mừng tung tăng như chim sẽ để cháo thịt xuống, lại cầm cái muỗng đưa cho nàng. Hạ Uyển Chi uống một ngụm, cảm thấy mùi vị không tệ “Còn nữa không? Tặng một phần qua cho nương đi!”

“Còn có, nô tỳ sẽ đưa đi!” Hạ Bích gật gật đầu, nói nàng có chuyện gì phân phó tỷ nữ khác.

Hạ phu nhân tức giận đến cái gì cũng không muốn ăn, nghe nói Hạ Uyển Chi sai Hạ Bích đưa cháo thịt đến, trong lòng tức giận, thầm nghĩ lúc này nịnh nọt có ích lợi gì, nếu như thực là săn sóc thì đã không cãi lời bà.

Hạ phu nhân nói “Không uống! Trở về nói cho nàng biết, nói ta đây làm nương này vô phúc tiếp nhận!”

Một câu nói nói xong, Hạ Bích tình thế khó xử, may là Lạc ma ma đối với nàng nháy mắt, để nàng rời đi, nàng mới biết phải làm sao “Phu nhân, tiểu thư liên tục nhớ tới phu nhân, nói là cháo thịt mùi vị không tệ, muốn phu nhân uống chút xin bớt giận đây!” “Đi xuống!” Hạ phu nhân không cảm kích, mặt không chút thay đổi nói một câu. Hạ Bích biết rõ nhiều lời làm cho người ta khó chịu, chỉ đành phải bưng cháo rời đi.

Nàng vừa đi, Hạ phu nhân thờ dãi “Người nói ta đây cái gì ai tốt, toàn tâm toàn ý vì cái Vinh Quốc phủ này, cuối cùng thật là làm không đến, còn bị người ghi hận!”

“Phu nhân nói quá lời, có đại tiểu thư tri kỷ là được! Người nhìn một chút đại tiểu thư quan tâm ra sao, biết rõ phu nhân không có khẩu vị nên đưa cháo đến, kỳ thật đại tiểu thư là hiếu thuận nhất!”

“Hừ! Ta lại là không nhìn ra!” Hạ phu nhân hừ hai tiếng “Còn không phải là tại nàng, ta mới không có khẩu vị như vậy.”

Lạc ma ma là tỷ nữ hồi môn của bà, từ nhỏ liền ở bên người hầu hạ, tất nhiên so với những người khác thân cận, có lời gì nàng cũng chẳng kiêng dè. Lạc ma ma cũng là người có phân tấc, biết cái thời điểm gì nên nói cái lời gì.

Lạc ma ma nói “Đại tiểu thư cũng không phải là hiếu thuận nhất, những năm trước đây phu nhân thân thể không thoải mái, đại tiểu thư liên tục hầu ở bên giường, còn đặc biệt đi cầu phúc thỉnh nguyện. Phu nhân nói cái gì đại tiểu thư đều nhu thuận nghe, nếu là có cái gì không muốn, chỉ sợ là cảm thấy phải rời xa phu nhân, không bỏ được!”

“Thật sự là không bỏ được?” Hạ phu nhân bị nói đến xúc động. Nữ nhi này bà tự nhiên biết rõ nàng hiếu thuận. Nói những thứ đã thương người kia cũng là vì làm cho nàng bỏ đi ý niệm trong đầu, nàng vô luận như thế nào cũng là phải tiến cung.

“Đúng vậy, nếu không cũng sẽ không khiến người đặc biệt đưa cháo đến, còn không phải là quan tâm thân thể của phu nhân.” Lạc ma ma cười cười, nhẹ lời mềm giọng an ủi.

Hạ phu nhân suy nghĩ một chút, nếu như thực là không bỏ được thì tốt rồi. Nếu là nguyên nhân khác, nàng thật đúng là không muốn biết rõ.

Nhớ tới Hạ Uyển Chi nói tới con ác mộng kại, Hạ phu nhân để ý, chuẩn bị mười lăm đi miếu tự cúng bái, hi vọng chỉ là con ác mộng, không phải trở thành thực tế.

Hạ phu nhân vốn là chờ Hạ lão gia trở lại liền nói với hắn chuyện của nữ nhi, suy nghĩ một chút nàng cũng không muốn cho hắn thêm phiền não nên không nói. Miễn cho bị ghét bỏ hành sự bất lực.

Hạ Bích trở về, nàng đã uống một bát cháo, tỷ nữ lấy cho nàng chén thứ hai nàng lắc đầu ra hiệu nàng ta đi xuống. Trông thấy Hạ Bích xách theo thực hộp trở lại, nàng hỏi “Nương nói như thế nào?”

Hạ Bích cúi đầu không nói.

Hạ Uyển Chi trong lòng hiểu rõ, nói “Nói thật!”

“Phu nhân nói là vô phúc tiếp nhận!” Hạ Bích chần chờ một chút, nhỏ giọng nói.

Nàng nghe xong thần sắc chưa thay đổi, khoát tay áo “Thôi, dọn dẹp một chút đi. Chuẩn bị nước nóng!”

“Vâng!” Hạ Bích vội vàng phản phó đi xuống, lại để cho tỷ nữ thu thập bát đĩa, nàng đi phòng trong trải giường chiếu chuẩn bị đổi đồ mới.

Buổi tối Hạ Uyển Chi một đêm khó ngủ. Nàng nghĩ tới làm sao có thể bình an vô sự rời đi, mà Vinh Quốc phủ có thể không chịu tội khi quân?

Suy nghĩ một đêm đều không có đầu mối gì, nàng thở dài, bình minh mới dần dần ngủ thiếp đi. Ngày thứ hai nàng đi thỉnh an, Hạ phu nhân về mặt nhàn nhạt, nàng xem thấy trong lòng có chút khó chịu, lại cũng không nhiều lời. Hai người trầm mặc một hồi, nàng đứng lên nói “Nương nếu là vô sự, nữ nhi đi về trước!”

“Mười lăm cùng ta đi miếu thành hoàng đi!” Lúc nàng hành lễ, Hạ phu nhân nói.

Nàng ngo ngắc một chút, thầm nghĩ đi miếu thành hoàng làm cái gì?

“Vâng!” Cuối cùng vẫn là đáp một tiếng, nàng tìm không ra có từ chối, lại nói đi ra một chút cũng là tốt, dù sao nàng thật lâu đã không đi ra ngoài!

“Không có việc gì xem 《 nữ tặc 》 《 phụ đức 》 những sách kia nhiều hơn, đối với người mới có lợi!”

“Vâng!” Xem nhiều hơn nữa thì như thế nào, chẳng lẽ có thể không cần tiến cung sao?

Rời đi chủ viện, nàng cảm thấy không khí đều mất mẻ không ít. Hôm nay khi trời tốt, nàng lại buồn ngủ cực kỳ, chuẩn bị trở về đi ngủ bù. Đi được vài bước, chạm mặt Hạ Vũ Dung đi nương đi tới, đều tự hành lễ. Dung đi nương nói “Đại tiểu thư thân thể khá hơn chưa?”

“Đa tạ Dung đi nương nhớ tới, đã khá hơn nhiều!” Nói xong lại nhìn một chút Vũ. Hạ Vũ nhàn nhạt cười, nàng không muốn xã giao, nói “Dung đi nương cùng Nhị muội đi thỉnh an đi! Ta đi về trước!”

Gật đầu báo cho biết một phen, về mặt tự nhiên rời đi, không có xem nhẹ hai ánh mắt phía sau lưng. Nàng cũng không quan tâm, tự nhiên đi tới, bước chân yếu kiêu, váy áo bông bênh.

Đội nàng đi xa, Dung đi nương thu hồi ánh mắt, nhìn quanh không người nào, trào phúng nói “Nghe nói đại tiểu thư tới hôm qua cùng phu nhân tranh chấp, tựa hồ huyên náo không vui!”

“Á!” Hạ Vũ khiêu mi “Đại tỷ không phải là rất nghe nương sao, làm sao sẽ tranh chấp?”

“Ai biết, lòng người khó dò. Chính là mẹ con cũng có thời điểm không chung một lòng.” Dung đi nương cười trên nỗi đau của người khác nói vài câu, ý tứ tự mình nói lại thấy có chút nghĩa khác. Nàng nhìn nhìn Hạ Vũ, nói “Nhị tiểu thư yên tâm, đi nương đều là hướng về người!”

“Đây là phải!” Hạ Vũ cười cười, thầm nghĩ, lời nói là nói như thế, ai biết có phải hay không, không phải nói lòng người khó dò sao?

“Dù sao không phải là cái chuyện tốt gì, đây cũng là khiến người khác ngoài ý muốn.” Không muốn nghĩ nhiều hơn nữa, Dung đi nương nói sang chuyện khác.

“Có cái gì mà ngoài ý muốn, bất quá là tranh chấp mà thôi, qua không được bao lâu lại hòa hảo. Dù sao cũng là mẹ con, ngược lại đại tỷ có phúc khí, qua tháng hai sẽ phải tiến cung, bay lên ngọn cây.” Hạ Vũ âm thầm hâm mộ, nàng nếu không phải là thứ xuất, có phải hay không là có thể vào cung rồi?

Lão Thiên, thật sự là, không công bằng!

“Đi nương biết rõ người cũng muốn tiến cung, nhưng lần này tổng tuyển cử phi tần đều là tiểu thư con vợ cả. Nhị tiểu thư nếu là muốn vào cung cũng không phải là không thể được. Ba năm sau không phải là còn có một lần tuyển tử sao?” Dung đi nương biết rõ, nếu không phải từ trong bụng của nàng bỏ ra ngoài, mà là từ trong bụng chính thất bỏ ra ngoài, vậy thì bất đồng.

Đáng tiếc, là từ trong bụng nàng người thiếp thất này bỏ ra tới, cho dù dung mạo khá hơn, cũng chỉ là tiểu thư thứ xuất mà thôi.

“Đội ba năm, ta đã mười bảy. Đã là gái lỡ thì!” Hạ Vũ tự giễu.

“Nói bảy, tiểu thư nhà Lễ bộ Thượng thư năm nay không phải là mười bảy, vẫn có thể tiến cung. Người khi đó còn chưa đầy mười bảy đây!” Dung đi nương khuyên lơn “Nhị tiểu thư xinh đẹp cùng tài tình, nếu là vào cung, còn không đem các nàng đập xuống. Nam nhân đều là háo sắc lại có mối nối cũ. Người cho dù muộn ba năm mới tiến cung thì vẫn có thể được cưng chiều!”

“Lời nói là nói như thế, nếu là nương định ra hôn sự, không phải là cái gì cũng bị mất?” Hạ Vũ nhủ mảy, vẻ mặt buồn rầu, dung nhan xinh đẹp trong nháy mắt âm đạm, làm cho người ta phải thương tiếc.

“Yên tâm, có di nương ở đây, sẽ không dễ dàng như vậy!” Dung di nương đã tính trước an ủi.

Hai người nói vài câu, đến chủ viện lúc này mới ngừng miệng, liếc mắt nhìn nhau, hiểu ý cười cười.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Hạ Uyển Chi gần đây rất buồn rầu. Nàng trầm tư suy nghĩ mấy ngày cũng không ra cách lưỡng toàn. Mỗi ngày không phải là nhìn cá chép trong chậu ngăn người, chính là nhìn vật trang trí trên kệ tủ xuất thần.

Một ngày ba bữa ăn không nhiều lắm, Hạ Bích đề nghị đi ra ngoài một chút, nàng cũng liền đi ra ngoài một chút.

Mẹ nàng vẫn như xưa, không chào đón nàng nhiều lắm, đại khái là đêm đó tranh chấp làm cho nương ghi hận, đối với nàng không lạnh không nhạt vài ngày. Nàng cũng không muốn mặt dày mày dạn đi nịnh nọt. Biết rõ nàng vừa nói không muốn tiến cung, nhất định lại là một trận quở trách.

Nàng nghĩ, mẹ nàng thực ích kỷ.

Nàng nghĩ, nàng cũng muốn ích kỷ.

Ngược lại mấy ngày nay Hạ Vũ rất chịu khó đến nơi này của nàng. Nàng đúng là nhớ rõ, sau khi Hạ Vũ tiến cung cũng không thiếu thiếu dặt chuyện cho nàng. Nàng ta vừa được cung chiêu, thậm chí đem Hoàng Thượng từ trong cung nàng mời đi, cùng người khác tranh thủ tình cảm còn chưa tỉnh, thậm chí cùng nàng tỷ tỷ này tranh thủ tình cảm không ngừng. Hơn nữa còn cố ý nhằm vào nàng, lúc này mới bị những phi tần khác nhìn không ít chê cười.

Nàng chỉ là bằng khuôn mặt xinh đẹp kia. Hạ Uyển Chi có khi nhìn khuôn mặt kia, thật sự là hận không thể xé rách.

Cũng may, nàng ta cũng không hưởng phúc bao lâu. Vì khó sinh mà đi, người lớn lần đưa trẻ đều không bảo trụ, bị người chê cười một cách vô ích. Nếu là nàng ta được sủng ái sinh hạ tiểu hoàng tử ra, nàng cái này làm tỷ tỷ ở hậu cung còn không biết có lỗi ra hay không. Vị kia liên tục vô tình, như thế nào lại nhớ đến nàng cái người thất sắc này?

Mỗi lần nhớ tới, Hạ Uyển Chi đều cảm thấy trong lòng cơ rút đau đớn, hốc mắt chưa xót.

Hạ lão gia thừa dịp tết, cùng bạn tốt, các đồng僚 tốt tụ tập. Ngoại trừ mừng một, mỗi ngày tụ tập không ngừng. Hai vị ca ca cũng thế, mỗi ngày đi sớm về khuya. Vốn là đại gia đình nam nữ phân biệt nghiêm khắc. Nàng lúc này lại là đội tuyển phi tần, căn bản không có cơ hội cùng bọn họ gặp mặt, chỉ nghe Hạ Bích hỏi thăm hai vị ca ca rất bận rộn, xã giao rất nhiều.

Nàng nghĩ tới lời của Lâm Huệ, trong lòng lo nghĩ. Nếu là hai vị ca ca không thu tâm, tiếp tục cùng những thứ con nhà giàu kia chơi đùa, Vinh Quốc phủ đừng nói là vô vọng, có thể chưa thành đồng cận bá đã may rồi. Nhưng về sau vẫn còn phải dựa vào bọn họ.

Hạ Uyển Chi cảm giác mình muốn điên rồi, rõ ràng muốn thoát đi, lại phát hiện nàng phải trở mắt nhìn từng bước từng bước tới gần kiếp mạng trước, nàng phát hiện căn bản nàng làm không được.

Lại không biết làm như thế nào để ngăn cản.

Trong lúc lo nghĩ bất an, tâm loạn như ma, Nguyên tiêu đã đến. Sáng sớm nàng đi phòng bếp chuẩn bị cho lễ Nguyên tiêu. Tự mình bụng đi chủ viện thỉnh an phụ thê Hạ lão gia. Hạ phu nhân thấy nàng nhu thuận giống như trước đây rất là hài lòng.

Nàng không có liên tục nói là không tiến cung, Hạ phu nhân cũng không còn hỏi nhiều. Nhưng thật ra sai người nhìn chăm chăm, không để cho nàng làm ra chuyện gì. Thấy nàng mấy ngày nay liên tục bình an vô sự, giống như ngày trước, cửa lớn không ra, cửa sau không gần, đội ở trong viện, Hạ phu nhân cũng yên lòng.

Đội thời gian vừa đến, đem nàng rửa mặt sửa soạn đưa vào hoàng cung, nàng không cam lòng cũng không có biện pháp.

Hạ phu nhân thấy rất kỳ quái, nữ nhi liên tục nhu thuận nghe lời làm sao lại không duyên cớ sinh phản kháng.

Hạ lão gia không biết mẹ con các nàng có tranh chấp, tiếp nhận bánh trôi tán dương vài câu. Hạ phu nhân trước mặt nói vài câu trấn an.

Hầu hạ bọn họ dùng điểm tâm, Hạ Uyển Chi nhìn Hạ lão gia không có ý ra khỏi cửa, nói “Phụ thân, nữ nhi có việc nói với người, không biết có thể quấy nhiễu phụ thân trong chốc lát?”

Hạ lão gia có chút ngạc nhiên, ngừng lại hôm nay không ra khỏi cửa tìm đồng僚, ngược lại có chút thời gian, hẳn chuẩn bị đi thư phòng xem sách, mấy ngày trước đây được một quyển sách, hẳn vừa vận muốn nhìn một chút đây! Là từ chỗ thái phó mượn về.

Hạ phu nhân nâng mi nhìn nàng, dùng ánh mắt ra hiệu nàng không được hồ ngôn loạn ngữ.

Hạ Uyển Chi trấn an liếc nhanh nhìn mẹ nàng, nàng có chừng mực.

Hạ lão gia chân chờ một chút gặt gặt đầu, ném một câu nói đi ra, hẳn nói “Lát nữa đến thư phòng!”

Hạ lão gia vừa đi, Hạ phu nhân vẫy lui mọi người, nhìn chăm chăm nàng thần sắc khẩn trương “Uyển Nhi, cha ngươi không biết chuyện đêm đó. Không cần chọc cha của ngươi tức giận, tốt nhất cái gì cũng không nên nói, ngoan ngoãn thời hạn đến liền tiến cung!”

“Nương suy nghĩ nhiều! Nữ nhi cũng không phải là nói chuyện tiến cung, là những chuyện khác, nương có thể giải sầu.” Hạ phu nhân thờ phào nhẹ nhõm, đang muốn nói gì, nàng nói “Nương nếu là không có gì phản phó, nữ nhi cáo lui!”

“Đừng nói quá lâu, chúng ta còn muốn đi miếu thành hoàng cúng bái” Trước khi nàng đi, Hạ phu nhân nhắc nhở.

“Vâng!” Nàng gật gật đầu, lui ra ngoài, Hạ Bích cơ trí theo kịp, nàng đi thư phòng.

Trước cửa thư phòng có gã sai vặt canh cửa, trông thấy nàng vội vã hành lễ. Bằng mắt nhìn thẳng tiến lên, Hạ Bích gõ cửa “Lão gia, đại tiểu thư đến đây!”

Không bao lâu bên trong truyền ra tiếng nói trầm thấp của Hạ lão gia “Vào đi!”

Hạ Bích đẩy cửa, nài đi vào, cửa lại bị đóng lại. Trên bếp lò nấu nước, nài đi vào vừa vận nước sôi trào, lại trông thấy một bên chuẩn bị cốc trà các loại gì đó. Sau khi hành lễ nài bắt đầu rửa tay rửa cốc trà, lại dùng muỗng đồng mức lá trà bỏ vào chén trà, nước sôi tưới vào, đắp lên chén, động tác thành thạo, lưu loát liền mạch.

Hạ lão gia nhìn thân ảnh bận rộn, thấy nài làm việc kỹ lưỡng ngăn gọn, nhất cử nhất động ưu nhã không nói ra được, trong lòng hài lòng. Bưng trà ngon nài pha lên, mở nắp chén ra hương thụ người một cái, hộp một ngụm nho nhỏ, nói “Năm nay trà tựa hồ so với trước đây tốt hơn, tay nghề càng ngày càng thuần thực!”

“Phụ thân quá khen!” Nài khiêm tốn cười một tiếng, vì pha trà khiến cho người nọ vui, nài đứng là nghiên cứu không ít sách tịch. Chỉ tiếc trà pha có khá hơn, cũng không thể đem tâm người ta ngắm mình ở trong chén trà. Nài bắt quá là quân cờ, hữu dụng liền ân sủng mấy ngày, vô dụng liền một cước đá văng ra.

Ngẫm lại đã cảm thấy bị ai!

Hạ lão gia uống mấy ngụm trà, nhìn nài, hỏi “Uyển Nhi tìm phụ thân có chuyện gì?”

Hạ Uyển Chi sớm đã nghĩ kỹ lý do thoái thác, nếu không cũng sẽ không mạo muội nói là tìm hấn có chuyện nói.

Nài nói “Phụ thân, nữ nhi nói chỉ sợ sẽ làm cho phụ thân tức giận! Nếu là phụ thân đáp ứng không tức giận, nữ nhi mới nói.”

“Làm sao người biết phụ thân sẽ tức giận?” Hạ lão gia nhướng mày, nhìn nài chăm chăm đến da đầu tê dại. Nài cũng chỉ biết trấn định đứng đó. Hồi lâu, Hạ lão gia nói “Nếu như là chuyện không dễ cho người tiền cung, không nên chọc ta tức giận. Hiện tại trở về đi, chớ chọc người phát hỏa.”

Nài này còn chưa nói đây, hơn nữa nài nói cũng không phải chuyện là có vào cung hay không. Mà bây giờ nhìn lại, nài căn bản không cần nói, cha mẹ đều hạ quyết tâm đẩy nài vào trong hố lửa. Nài còn giãy giụa cái gì?

“Không phải!” Nài nói “Nữ nhi nói không phải là chuyện tiền cung, nữ nhi chỉ là muốn nói. Chuyện quý phủ nương có nói chút ít, những năm này phụ thân liên tục duy trì lấy vinh quang của Vinh Quốc phủ. Hai vị ca ca cũng đã trưởng thành, phụ thân có lẽ cần phải bồi dưỡng hai vị ca ca thật tốt.”

Hạ lão gia nghe được nhủ mày, nài rõ ràng còn dám chen miệng vào những chuyện này. Đây cũng là làm cho hấn mất thể diện. Quân giáo hải tử ra sao, kể cả nài, căn bản không cần phải nài cái này làm nữ nhi mà nói.

“Uyển Nhi đây là chỉ trích phụ thân không biết thái độ làm người sao?” Âm thanh ảm đạm tức giận, bịch một tiếng, chén trà bị đập nặng nề lên trên bàn, không có vỡ đã là vạn hạnh.

Nài kinh hãi một chút cúi đầu “Nữ nhi không phải là ý tứ kia, nữ nhi chỉ là muốn, có hai vị ca ca giúp đỡ phụ thân, khẳng định so với hiện tại hai vị ca ca cùng những thứ con nhà giàu kia lẫn vào cùng một chỗ, làm kẻ vô tích sự, tầm thường vô năng sẽ tốt hơn.”

“Hừ! Kẻ vô tích sự, tầm thường vô năng, hai vị huynh trưởng tại trong lòng người liền là người vô dụng như thế sao?” Lần này Hạ lão gia tức giận đến vỗ bàn một cái, gờ tay muốn đánh nài.

Hạ Uyển Chi thấy hấn như thế nhắm mắt lại, lúc này nài mới thật sự biết rõ, nài nói chuyện không hề có phân lượng. Kiếp trước ở hậu cung nài nói chuyện coi như là cha nài cũng là cung kính nghe, bởi vì nài mang theo một cái hào quang “nữ nhân của Hoàng Thượng”.

Hiện tại, nài bắt quá là cánh còn chưa có cứng cáp, cần phụ thuộc vào người ta, căn bản không có chỗ nói chuyện.

Nài đã làm tốt tâm lý chuẩn bị ăn tát, ai biết Hạ lão gia cũng không đánh nài, hít vào một hơi, đề xuống tức giận nói “Đi ra ngoài!”

Nài nấp mấy miệng, biết rõ nhiều lời vô ích, hành lễ ly khai. Hạ lão gia nói “Mẹ người liên tục nói người nhu thuận hiểu chuyện, có tri thức hiểu lễ nghĩa. Hôm nay xem ra người bắt quá là có tiếng không có miếng, nếu thật là có bản lĩnh, sau khi tiền cung hầu hạ Hoàng Thượng thật tốt, để cho Vinh Quốc phủ quang tông diệu tổ, hai vị huynh trưởng vô dụng kia của người cũng có thể đình hào quang từ người.” Lời nói ảm đạm trào phúng khiến nài dừng lại. Hai tay giấu ở trong tay áo nắm chặt, lòng bàn tay đau nhói. Nài cũng không nói cái gì, kéo cửa ra đi ra ngoài, sống lưng thẳng tắp, phảng phất như là không nghe thấy, về mặt tự nhiên rồi đi.

Chỉ là hô hấp mơ hồ làm cho người ta đau đớn.

Nài vừa đi ra ngoài, Hạ Bích dè dặt đi theo, cũng không lăm miệng.

Nài cũng không muốn nhiều lời, về mặt tự nhiên trở về viện, được sự giúp đỡ của Hạ Bích rửa mặt thay y phục. Không bao lâu Hạ phu nhân cho người đến truyền lời, nói là xe ngựa đã chuẩn bị xong.

Hạ Bích vội vàng cầm cái khăn che mặt mang theo, theo nài đi chủ viện chờ Hạ phu nhân.

Mẹ nài trông thấy nài về mặt không vui, liếc nhanh nài cái gì cũng chưa nói, đoan trang ưu nhã đi ở phía trước. Nhìn về mặt bà cũng biết chuyện huyền não không vui tại thư phòng bà đã biết.

Mà Hạ Uyển Chi, đã không quan tâm nữa.

Lúc ra cửa, nài đã mang cái khăn che mặt, dù sao nài biết hoàng hoa khuê nữ chưa xuất giá cũng không thể tùy tiện xuất đầu lộ diện.

Chuẩn bị hai chiếc xe ngựa, nài đang muốn đi lên chiếc đằng sau, Hạ phu nhân lên tiếng “Uyển Nhi!”

Không cần phải nói rõ, Hạ Uyển Chi biết rõ ý tứ, ngẫm thờ dài. Hạ Uyển Chi nâng đỡ Hạ phu nhân lên cỗ xe hoa lệ phía trước.

Nài cũng biết dọc theo con đường này bên tai cũng sẽ không thanh tịnh.

Quả nhiên, vừa lên xe ngựa xong. Bánh xe mới lăn hai vòng, Hạ phu nhân nói “Uyển Nhi càng ngày càng không có giáo dưỡng, đều là bên cạnh tiểu đệ tử không có chiếu cố tốt người.”

Vừa nói vừa liếc mắt nhìn Hạ Bích. Hạ Bích bị hù dọa co cổ, quý ở trên xe ngựa, run lấy bầy “Phu nhân thứ tội, nữ tỷ không dám!”

Hạ Uyển Chi nhìn nhanh qua Hạ Bích, không nói.

Hạ phu nhân liếc Hạ Bích nói “Nếu là nhũ nương của người vẫn còn sống thì tốt rồi, cũng sẽ không khiến người bị nô tỳ trong phòng không hiểu chuyện xúi giục hừ, không hiểu lễ nghi, không biết lễ giáo.”

Nhũ nương của Hạ Uyển Chi vào lúc nài mười tuổi bị bệnh qua đời. Năm nài mười một tuổi, một vị tỷ nữ cùng Hạ Bích vào phủ một lúc bị thủy đậu mất.

Hôm nay bên người nài thân cận cũng chỉ còn Hạ Bích. Hạ phu nhân nhiều lần đề nài chọn lựa vài người có thể làm tỷ nữ ở bên người. Nài liên tục không có đáp ứng. Nài kiên trì, mẹ

nàng cũng không nói cái gì. Chỉ tại trong viện nàng an bài vài cái tỷ nữ, nàng liên tục không có dừng đến, chỉ làm cho Hạ Bích đi theo.

Về sau vào cung, bên người nàng theo lý có bốn vị tỷ nữ đi theo, hiện tại mới có một vị tỷ nữ, không quá mấy ngày mẹ nàng liền sẽ an bài ba tỷ nữ nghe lời mà nàng xem thấy hài lòng cho nàng.

Sau khi vào cung, ba vị tỷ nữ đông một cái, tây một cái, bắc một cái, cuối cùng chỉ còn lại Hạ Bích ở bên người, coi chừng nàng tại lãnh cung đã qua hơn nửa năm.

Mà nàng vừa chết, phỏng đoán Hạ Bích tình cảnh gian nan. Người đi theo nàng, lại là thị nữ tri kỷ. Với lòng dạ của Lâm Huệ, khẳng định không tha cho nàng ấy.”Đều là nữ nhi sai, nữ nhi về sau nhất định sửa lại!” Nàng nếu tiếp tục cùng trường bồi đối nghịch, thua thiệt chỉ là chính mình. Hôm nay chăm chọc khiêu khích, trách cứ. Nàng đã nghe không ít.

Đối với việc nàng nhận sai, Hạ phu nhân cũng không cảm kích.

Hừ lạnh một tiếng “Hôm nay trở về, Hạ Bích phải đi phòng giặt quần áo đó. Lạc ma ma sẽ chiếu cố ngươi. Đừng quên thân phận của mình, ngươi là tiểu thư Vinh Quốc phủ, đừng không biết lễ nghi làm mất mặt Vinh Quốc phủ.”

Tiếng nói vừa dứt, Hạ Bích vội xin tha “Phu nhân, phu nhân, nô tỳ về sau nhất định tận tâm tận lực chiếu cố Đại tiểu thư. Phu nhân đừng làm cho nô tỳ đi phòng giặt quần áo.”

Hạ phu nhân tất nhiên sẽ không nghe nàng ấy.

Mà Hạ Uyển Chi như thế nào lại để cho nương đem người cuối cùng mà nàng có thể tín nhiệm bắt đi. Nàng nói “Nương nếu là muốn nữ nhi bình an vào cung, hãy để cho Hạ Bích lưu lại đi!”

Ẩn hàm uy hiếp làm cho Hạ phu nhân nâng mi.

Nàng làm bộ không nhìn thấy, nói “Lạc ma ma liên tục hầu hạ nương, nữ nhi không thể ích kỷ đem Lạc ma ma giữ ở bên người. Thiếu Lạc ma ma ở bên người, nương khẳng định không quen.” Nàng nói “Nữ nhi về sau nhất định tu thân dưỡng tính, sẽ không lại tức giận cha mẹ!”

Hạ phu nhân hừ hừ, nghiêng đầu không nhìn nàng.

Lạc ma ma thấy trong xe ngựa không khí đè nén, biết rõ mẹ con các nàng tiếp tục như vậy nhất định sẽ nháo loạn. Suy nghĩ một chút, lên tiếng khuyên lơn “Phu nhân đại nhân đại lượng, đại tiểu thư đã nhận sai. Hơn nữa, đại tiểu thư rất hiểu tâm, biết rõ nô tỳ liên tục hầu hạ phu nhân, vì nghĩ cho phu nhân mà không nỡ để cho nô tỳ rời khỏi phu nhân.”

Hai người về mặt nhàn nhạt, nghe lời của nàng tâm tư bách chuyển.

Hạ Uyển Chi nghĩ, nếu không phải là vì an ổn, nàng thật muốn vạch mặt.

Hạ phu nhân nghĩ, dù sao cũng là nữ nhi ruột thịt của nàng. Hơn nữa ngoại trừ chuyện tiến cung, nàng liên tục nhu thuận nghe lời, tri thư đạt lễ. Sở dĩ chống đối, phản đối cũng là bị con ác mộng kia làm cho sợ hãi. Hôm nay đi miếu thành hoàng cúng bái thì tốt rồi.

Lạc ma ma lại ngon ngọt nói, mọi việc đều thuận lợi khuyên bảo vài câu. Hạ phu nhân lúc này mới lòng từ bi lên tiếng “Đứng lên đi! Về sau chiếu cố Đại tiểu thư cho tốt, đừng chậm trễ!”

“Vâng!” Hạ Bích như được đại xá dập đầu, lúc đứng dậy nhìn nhìn Hạ Uyển Chi. Hạ Uyển Chi ân cần nhìn nàng một cái, trong lòng nàng cảm kích, biết rõ đại tiểu thư vì nàng mới cúi đầu, nàng về sau nhất định phải báo đáp đại tiểu thư.

Xe ngựa tiếp tục lăn bánh, không bao lâu nghe thấy tiếng động lớn huyền ảo. Lạc ma ma vén rèm xe lên nhìn nhìn, nói “Phu nhân, đại tiểu thư, đã đến miếu thành hoàng!”

Các nàng đều không nói gì, hai người ngồi yên, chờ xe ngựa dừng hẳn mới xuống xe ngựa.

So với trong viện yên lặng an tĩnh, miếu thành hoàng lúc này thật đúng là phi thường náo nhiệt. Nguyên tiêu ngày hôm đó không chỉ là miếu thành hoàng, mà chùa Bạch Mã, miếu Quan Âm, miếu thờ các nơi ở Bắc Tề đều phá lệ náo nhiệt. Miếu thành hoàng đại khái cùng tiếp linh khí, càng linh nghiệm. Mỗi khi đến ngày lễ trọng yếu, mọi người đặc biệt đến nhiều, hương khói tràn đầy. Là một nơi náo nhiệt khác trừ chùa Bạch Mã. Đường nhiên miếu Quan Âm càng được các cô nương hoan nghênh.

Xe ngựa dừng ở trước miếu thành hoàng, các nàng sửa sang lại y phục xuống xe ngựa. Hạ Uyển Chi đi ở phía sau. Lạc ma ma quay đầu lại ra hiệu nàng kéo tay cánh tay của phu nhân bày tỏ thân cận.

Nàng cũng không nói cái gì, tiến lên kéo cánh tay trái của Hạ phu nhân. Hạ phu nhân quay đầu lại nhìn nàng một cái, trong lòng mềm nhũn, vỗ vỗ tay của nàng, nói “Đừng sợ, hôm nay chúng ta bái tế Lão Quân, đề ngài phù hộ người bình an vô sự, con ác mộng lui tán.”

Nàng hiểu mẹ nàng nói con ác mộng là cái con ác mộng gì. Nếu cúng bái có thể lui tán, vậy cũng thật là quá dễ dàng.

Nhưng đây không phải là con ác mộng.

Nàng không tin, cho nên lúc quỳ lạy không có nhiều thành tâm. Miếu thành hoàng không ít người, Hạ phu nhân còn muốn xin xăm, lại gặp phải mấy vị quý phu nhân khác, đứng chung một chỗ hàn huyên hỏi thăm.

Nàng đứng như kẻ gỗ, đứng một hồi lâu cảm thấy không thú vị, cùng Lạc ma ma nói đôi câu. Không đợi nàng ta nhiều lời mang theo Hạ Bích rời đi. Lạc ma ma không tiện cắt đứt Hạ phu nhân các nàng hàn huyên, chỉ đành phải sai hai gã sai vặt đi theo.

Ái ngờ nhiều người, các nàng đi traia phải một hồi thân ảnh liền biến mất ở trước mắt.

Hạ Uyển Chi ra khỏi miếu thành hoàng, nhìn hai bên trên đường phố không ít quầy hàng. Nàng đã thật lâu không có đi ra, liền muốn nhìn một chút bên ngoài có chút ít vật gì tốt.

Hạ Bích có chút khản trương, đề dặt nói “Đại tiểu thư, chúng ta trở về đi. Nếu là phu nhân biết, nhất định sẽ tức giận.”

“Câm miệng!” Nàng nhìn quanh, cảm thấy những thứ thủ công được bày bán kia rất là thú vị. Khi còn bé nàng cũng hay chơi đùa, còn có chuồn chuồn trúc.

Hạ Bích bị nàng không vui nạt một câu, sợ hãi đi theo, cũng không muốn quấy rầy tiểu thư nhà mình. Nhìn ra được, nàng tựa hồ đối với mấy thứ kia cảm thấy hứng thú, không là xuất thần, ngăn người. Nàng ấy cảm thấy Đại tiểu thư như vậy rất tốt.

Hạ Uyển Chi từ từ đi tới, mở rộng tầm mắt nhìn xem mấy thứ chung quanh. Ánh mắt dừng lại tại một chỗ treo vòng đeo tay, so với các vòng ngọc thạch, mấy thứ treo trên quán nhỏ căn bản không mắc. Ngược lại một chuỗi vòng tay kỳ quái hấp dẫn ánh mắt của nàng, nhìn không được nhìn chăm chú, muốn biết là cái gì.

Bà chủ sạp thấy có người vào xem, vội vàng lộ ra nụ cười. Nhìn mặt mà nói chuyện, thấy nàng nhìn chăm chăm chuỗi vòng tay kia, cười tủm tỉm cầm lên nói “Vị tiểu thư này ánh mắt thật tốt, đây chính là đồ hiếm có. Thành Kim Lăng không có mấy quầy hàng có, đây chính là lấy từ Đại Hải. Nguyên một đám trắng nõn này là vỏ sò. Người thân phận tôn quý như tiểu thư, đeo cái lắc tay vỏ sò này là không thể tốt hơn!” “Vỏ sò?” Nàng không biết là vật gì, bắt quả nhìn xác thực hiếm có. Đại Hải nàng ngược lại từng nghe nói qua, nghe nói lớn hơn Nam Hồ rất nhiều rất nhiều.

Là một cái hồ rất lớn.

“Đúng vậy là vô sò!” Bà chủ nhìn nàng cảm thấy hứng thú, vội vàng từ dưới quầy hàng lại lấy ra một cái màu trắng, còn có màu đỏ, màu xanh biếc trộn lẫn mấy màu sắc gì đó. Nhìn kỹ một chút, là sò với vòng tay là vô sò càng lớn, hình dáng có chút kỳ quái, nhưng cũng đẹp mắt.

Thấy nàng hai mắt sáng lên, bà chủ cười đối với vô sò nói một câu “Bình an đại cát!” Sau đó ở bên tai nghe một chút, nói “Nguyên quán dân phụ có một truyền thuyết, nói là nói chuyện với vô sò, sau đó nghe một chút, nếu là có âm thanh tức nói lên cả đời vận may. Đây chính là vô sò may mắn, đại tiểu thư có muốn mua về thử xem hay không?”

Không cần phải nói cái truyền thuyết kia thì nàng cũng sẽ mua. Có điều nếu như thực là vô sò may mắn thì cũng sẽ không có nhiều người không may mắn như vậy. Nàng cười cười, tiếp nhận lấy sò sò, xúc cảm rất là kỳ quái, bất quá rất thú vị.

Hạ Bích biết rõ nàng thích, hỏi “Vòng tay cùng cái vô sò này bao nhiêu bạc, tiểu thư nhà chúng ta thích, mua!”

“Đa tạ tiểu thư!” Bà chủ cười không khép miệng, nói “Năm mươi lượng bạc!”

Tay đang rút vào túi bạc dừng lại, Hạ Bích trừng mắt “Năm mươi lượng bạc?”

Kỳ thật trên người Hạ Uyển Chi, một cái đồ đeo tay tùy tiện đều không rẻ. Năm mươi lượng bạc này nàng xuất ra được, ngược lại Hạ Bích cảm thấy bà chủ này thật là công phu sư tử ngọam, muốn lý luận vài câu. Lại cảm thấy đã thương thể diện của tiểu thư, năm mươi lượng bạc gì đó đều tính toán chi li đối với thanh danh nàng sẽ không tốt.

Hạ Bích cắn răng, móc ra ngân phiếu năm mươi lượng bạc cho bà chủ. Bà chủ lấy khăn lụa đóng gói đồ tốt, mặt mày hớn hờ tiễn khách.

Hạ Uyển Chi vuốt vô sò, thật cũng không so đo quá nhiều.

Đi vài bước đột nhiên có người từ phía sau lưng đụng phải nàng một chút, cạnh vô sò trượt qua đầm tay của nàng tróc ra. Nàng thiếu chút nữa bị đánh ngã, cũng may Hạ Bích đỡ.

Vừa đứng ổn, Hạ Bích liền che chở nàng “Đi đường kiểu gì vậy, đụng vào người ta. Nếu là đã thương tiểu thư nhà ta nhất định không để các ngươi sống yên.”

Hạ Uyển Chi chỉ nhìn vô sò trên mặt đất. Một bàn chân bước tới, nàng a một tiếng. Bàn chân kia cũng không hạ xuống, đạp đến một chỗ khác. Một cái tay nhấc lên vô sò trên mặt đất, không phải là chủ nhân của bàn chân kia.

“Thật sự là thẹn thùng, đụng trúng vị tiểu thư này. Cái này là đồ đặc của các ngươi!” Người nói chuyện thanh âm có chút quen thuộc, tiếng nói có cảm giác chói tai.

Nàng cũng không tiếp nhận, mà là nhìn theo cái tay cầm lấy vô sò, lộ ra khuôn mặt trắng mịn, mặt mày âm nhu, ánh mắt trong trẻo.

Gương mặt này... Như thế nào giống vị công công bên cạnh người kia như vậy?

Trong lòng kinh nghi, tầm mắt không khống chế được rơi về sau lưng hắn, thân ảnh cao to, khuôn mặt anh tuấn trong sáng, một đôi mắt thâm thúy ngăm đen, khí chất thanh quý, quanh thân tỏa ra một cỗ uy nghiêm, làm cho người ta khó có thể bỏ qua. Lúc này đang nhìn về hướng mình, ánh mắt thăm trầm làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

Khuôn mặt quen thuộc, ánh mắt quen thuộc... Nàng bị hù dọa lui về phía sau một bước, lắp bắp tự nói “Làm sao sẽ... Làm sao sẽ... Làm sao sẽ...”

Hạ Bích thấy nàng vẻ mặt không đúng, kêu “Tiểu thư?”

Nàng nhìn chằm chằm gương mặt đó một chốc, sau một khắc như là bị kinh hãi một nửa. A một tiếng, nghiêng đầu bất chấp hình tượng, bất chấp lễ nghi, đẩy đám người chạy đi, vô sò cũng không cần.

Hạ Bích vội vàng đuổi theo.

Người cầm lấy vô sò nhất thời sững sờ, nhìn nhìn thân ảnh hốt hoảng rời đi, lại nhìn một chút vô sò trên tay, nói thầm “Thứ này làm sao bây giờ?”

“Quang Thuận, bộ dạng ta rất dọa người sao?” Sau lưng bỗng nhiên truyền đến giọng nói nhàn nhạt, mang theo nghi hoặc.

Quang Thuận quay đầu lại, gấp chủ từ nhà hắn vuốt mặt về mặt nghi hoặc, tâm tư chuyển động vài lần, nói “Chủ tử nói đùa, vị tiểu thư kia chỉ sợ là bị khuôn mặt anh mình thần vô, anh vĩ bất phàm thuyết phục, thẹn thùng trốn đi nhìn kén!”

“Phải không?” Giọng nói nhàn nhạt, rõ ràng không tin tưởng lắm.

“Dạ dạ dạ, nếu không cũng sẽ không có nhiều các tiểu thư như vậy len lén nhìn chằm chằm chủ tử đây?” Quang Thuận âm thầm thờ ra.

Nam tử quét một chút, quả thật có không ít cô gái theo dõi hắn, bị hắn phát hiện thế nhưng xấu hổ đỏ mặt, thật thú vị!

Có điều vị nữ tử kia cũng không phải là vẻ thẹn thùng này!

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Hạ Uyển Chi bị dọa, người nàng liên tục trốn tránh bỗng nhiên xuất hiện ở trước mặt, nàng tại sao có thể không sợ hãi.

So sánh với người trong trí nhớ, hắn bất quá là trẻ hơn rất nhiều. Cũng phải, năm nay đương kim hoàng thượng mới hai mươi, tất nhiên trẻ tuổi. Mà người nàng ở hậu cung si ngốc lưu luyến căn bản không biết nàng.

Đi xa, bối rối... người đột nhiên tỉnh táo lại. Bọn họ bây giờ bất quá là người xa lạ, thật buồn cười, không nghĩ tới đương kim hoàng thượng, lãnh tình như vậy sẽ xuất hiện tại dân gian.

Trên đường đụng phải vài người, người đến người đi, nàng hoảng hốt chạy bừa, bỗng chốc bị đụng phải, lòng bàn tay bị đau, cọ vào tảng đá da xước một mảng.

Hạ Bích đuổi theo, vội vàng đỡ nàng dậy “Đại tiểu thư? Không có sao chứ?”

Hạ Bích kiểm tra từ trên xuống dưới. Nàng ngã xuống ngược lại dẫn tới sự chú ý của người chung quanh, cũng may mạng che mặt, không đến mức quá mất mặt.

Phát hiện tay nàng chảy máu, Hạ Bích vội vàng móc ra khăn tay bọc lại. Tay của nàng rất dơ, dính bụi và đá vụn. Cách đó không xa có dòng sông, các nàng ngồi chồm hổm ở trên tảng đá xanh, Hạ Bích nghiêm túc rửa sạch chỗ bị thương cho nàng. Có chút đau, nàng hít một hơi, khẽ nhủ mày.

Các nàng vừa lúc ở nơi người ta giặt quần áo, lúc này người giặt quần áo không nhiều lắm. Cách đó không xa chính là cầu đá, dưới cầu có một con thuyền ô bông. Các nàng đến gần cầu, mơ hồ có thể nghe thấy đối thoại trên thuyền.

“... Đã có người theo sát, chỉ cần hấn đi đến nơi thừa thốt người liền động thủ.”

“Chú tử nói, để cho hấn đi ra cũng đừng mong trở về.”

“Chuẩn bị tốt! Hành động!”

Hạ Uyển Chi nhìn nhìn thuyền ô bông, khẽ nhủ mày, trước khi người ở bên trong ra ngoài, nàng đã cúi đầu xuống. Mặc dù không biết bọn họ có ý gì, thứ nàng nghe tóm lại không phải là chuyện tốt.

Sáu bảy người từ thuyền ô bông đi xuống, trông thấy một đám phụ nhân giặt quần áo cũng không để ý, ngược lại nhìn lướt qua phía mấy người Hạ Uyển Chi, các nàng về mặt chưa thay đổi, rửa sạch miệng vết thương trên tay, lau sạch sẽ, băng bó kỹ.

Sau khi bọn họ rời khỏi, nàng quay đầu lại nhìn nhìn bọn họ. Sáu bảy người về mặt quái dị, mơ hồ có một cổ sát khí làm cho người ta sợ hãi.

Nàng cũng không nghĩ nhiều, nhìn nhìn Hạ Bích băng bó kỹ miệng vết thương, nói “Không sao. Chúng ta trở về đi!”

Hạ Bích gạt đầu, đỡ nàng đứng lên. Hai người ngồi chồm hổm đã lâu, đi đứng tê dại, lảo đảo một chút, thiếu chút nữa ngã vào trong sông, cũng may hai người giúp đỡ lẫn nhau đứng vững vàng.

Các nàng dọc theo đường trở về, đi chưa được vài bước đã nhìn thấy người không muốn nhìn thấy. Tề Diệp mang theo Quang Thuận công công, cùng với hai thị vệ không đếm xỉa tới quán nhỏ chung quanh, trong tay Quang Thuận công công còn cầm lấy cái vỏ sò kia của nàng. Nàng thấy bọn họ, cơ hồ là theo bản năng liền chuyển người, không để cho bọn họ gặp mặt mình. Hạ Bích có chút kỳ quái, thấy nàng có làm ra vẻ chăm chú nhìn cây lược gỗ trên quầy hàng rong, thật cũng không nghĩ nhiều.

Phát giác bọn họ đã đi, Hạ Uyển Chi âm ám thở phào nhẹ nhõm. Quay lại thấy bọn họ đi về phía trước, nhìn một chút nàng đã cảm thấy kỳ quái. Mấy vị nam tử trên thuyền ô bông kia đi xuống, tựa hồ đang đi theo đám bọn họ, mà bọn họ không hề có cảm giác gì.

Hạ Uyển Chi đi vài bước, nhớ tới đối thoại của bọn người trên thuyền ô bông, luôn cảm thấy có chút làm cho người bất an. Cuộc bộ dừng lại, nàng đột nhiên nghiêng đầu đi quay lại. Hạ Bích đi ở phía trước, vừa đi vừa nói “Phụ nhân các nàng khẳng định đã cuồng cuồng. Đại tiểu thư, chúng ta vẫn là về nên sớm một chút mới tốt. Nếu không phụ nhân sẽ tức giận. Đại tiểu thư, đại tiểu thư?”

Hạ Bích quay đầu lại, sau lưng nào có đại tiểu thư nhà nàng? Tất cả đều là khuôn mặt xa lạ. Nàng nhìn quanh cũng không trông thấy thân ảnh quen thuộc, lập tức kinh hãi, lệ bắt đầu rơi, thiếu chút nữa khóc lên, xô đẩy đám người cuồng cuồng tìm kiếm “Đại tiểu thư, đại tiểu thư, đại tiểu thư người ở nơi nào? Tại nơi nào?”

Hạ Uyển Chi đang bị tìm kiếm nhìn thân ảnh mấy người kia biến mất ở trong ngõ hẻm nhỏ, chần chờ một chút, nhìn bó củi ở bên cạnh, nàng cầm một cây củi lớn bằng cánh tay xem như vũ khí phòng thân rồi đi theo.

Một đám người đi tuốt ở đằng trước, thị vệ bên trái nói “Chú tử, bọn họ đến đây, chú tử đi trước!”

“Không cần.” Tề Diệp cười nhạt một chút, quay đầu lại nhìn sáu bảy người bịt mặt vây quanh, cùng với đại đao trong tay bọn họ.

Quang Thuận công công vội vàng đứng che ở trước mặt Tề Diệp. Người bịt mặt xem bọn họ bất động, kẻ cầm đầu cười lạnh một tiếng, đang muốn nói chuyện, Tề Diệp nói “Ai phái các người tới?”

“Những lời này cầu hoàng đế hay là đi hỏi Diêm vương gia đi!” Kẻ cầm đầu cười lạnh một tiếng, đại đao hiện ra ánh sáng lạnh trực diện bỏ tới, hai vị thị vệ ra tay cùng bọn họ giao đấu.

Bọn họ sáu bảy người, hai vị thị vệ võ công khá hơn, nhưng hai đám khó đấu địch bốn chân, có hai người lướt qua bọn họ cùng Quang Thuận công công đánh nhau.

Quang Thuận công công chỉ là chút võ công mèo ba chân, căn bản không đủ, một hồi đã bị chém hai đao, ngã xiu trên mặt đất.

Hạ Uyển Chi theo kịp trông thấy vài người giao đấu, lập tức bị hù dọa ngồi chồm hổm trên mặt đất, rụt lại cổ. Nàng không nghĩ tới Quang Thuận công công còn có công phu, chỉ là một cuộc đã bị đánh ngã.

Thi ra là bọn họ thật sự là hành thích. Nàng hiện tại ngồi chồm hổm trên mặt đất thật sự là tiến thoái lưỡng nan. Nhìn xem đại đao lạnh lẽo, nàng đã sợ đến không dám động.

Người bịt mặt công phu không thấp, giao đấu trong chớp lát, hai thị vệ bị thương không nhẹ. Tề Diệp cầm lấy cây quạt cùng bọn họ đánh nhau, trên cánh tay cũng bị cắt một đao. Nàng thấy lại là cuồng cuồng, lại là lo lắng. Nếu là hấn ở ngoài cung bị hại, như vậy tuyền phi năm nay có phải có thể bỏ lỡ hay không?

Đang nghĩ ngợi, hai hắc y nhân ngã xuống đất, một thị vệ dựa vào vách tường cùng một người bịt mặt đánh nhau. Không bao lâu Tề Diệp giải quyết một cái người bịt mặt.

Bọn họ đánh nhau càng ngày càng đến gần nàng, Hạ Uyển Chi biết rõ nàng sớm muộn sẽ bị phát hiện. Người bịt mặt mặc dù không kém, nhưng nhìn xem bọn họ từng bước từng bước ngã xuống, nàng vô cùng khẩn trương.

Tề Diệp bị người bịt mặt buộc nhích lại gần mình. Nhìn xem bóng lưng hai ba bước xa, nàng cầm lấy củi thật chặt, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Cuối cùng nàng nắm cây củi, không biết lấy ở đâu ra khí lực, gơ củi liền xông lên, hướng cái ót của Tề Diệp dùng sức đánh xuống.

Chi nghe thấy “bộp” một tiếng, có người lên tiếng ngã xuống đất, mà nàng cũng cảm thấy cánh tay bị cắt đau. Tay gơ củi dừng lại, củi rơi trên mặt đất, nàng theo bản năng nhìn người trên mặt đất.

Áo đen che mặt, rất rõ ràng không phải là Tề Diệp, mà vừa vặn là kẻ muốn đánh lên hấn, lại không nghĩ bị Hạ Uyển Chi đột nhiên xuất hiện đánh ngã xiu. Mà nàng cũng đã trúng một đao của kẻ bịt mặt khác, người bịt mặt kia bị Tề Diệp giải quyết.

Quay đầu lại trông thấy nàng, Tề Diệp rõ ràng rất kinh ngạc, xem một chút trên người lại xem một chút nàng che lấy cánh tay thấy máu đỏ tươi từ vết thương chảy xuôi xuống, khẽ nhủ mày.

Hạ Uyển Chi cùng hấn đối mặt liền run một chút. Hấn rõ ràng vô sự.

Nàng muốn nhân cơ hội giết hấn. Ai biết thế nhưng chó ngáp phải ruồi còn cứu hấn một mạng. Nàng hối hận không thôi, cũng không dám ở lâu trước mặt hấn, che lấy miệng vết thương, nàng xoay người liền muốn chạy trốn.

Còn không có chạy được một bước, cánh tay lại bị bắt được “Chậm đã!”

Toàn thân cứng một chút, nàng không dám quay đầu lại, chỉ nghe thấy tiếng vải bị xé rách. Sau một khắc tay áo bị kéo lên, có đồ vật gì đó rắc ở trên vết thương, đau đến làm cho nàng a một tiếng. Quay đầu lại thấy hắc đang đồ thuốc lên trên vết thương, máu chảy từ miệng vết thương bị chặn lại, máu tươi chậm rãi tràn ra tới, dần dần đọng lại.

Mà hắc dùng khăn tay băng bó miệng vết thương, lại dùng vải xé trên y phục quấn vài vòng, thắt cho một cái nơ con bướm.

Nhìn xem hắc ti mi băng bó miệng vết thương, nàng nhất thời đã quên động đậy.

Mà, Tề Diệp nhìn cánh tay trắng mịn, trơn mềm bị một vết thương to như ngón trỏ, khẽ nhủ mày. Đồng thời ánh mắt lại bị một điểm đỏ thẫm trên cánh tay hấp dẫn. Đầu ngón tay vô ý thức lướt qua, hắc biết rõ đó là thủ cung sa, đại biểu cho tâm thân xử nữ.

Người bị mất rất nhanh được giải quyết, hai vị thị vệ bị thương không nhẹ. Trong đó một vị giải quyết đối thủ xong liền hôn mê bất tỉnh, một vị khác miễn cưỡng có thể đứng thẳng.

Tay của hắc rất lớn, thật ấm áp, cầm lấy cánh tay của nàng có chút làm nóng người. Người đang sửng sốt chợt bừng tỉnh, nàng vội vã thu lại cánh tay, cũng không dám nhìn hắc, nghiêng đầu liền chạy. Tề Diệp sửng sốt một chút đuổi theo “Vị tiểu thư này chờ một chút!” Nàng làm bộ không nghe thấy, chạy không được vài bước trên mặt lông léo, mạng che mặt đột nhiên bay xuống. Nàng muốn nhất lên, lúc đang khom lưng thấy hắc đuổi theo, nhìn hắc một cái. Nàng ngay cả mạng che mặt cũng không cần, bước nhanh chạy ra khỏi cái hẻm nhỏ, chui vào trong đám người.

Tề Diệp muốn bắt lấy nàng, lại cũng chỉ là kinh ngạc thoáng nhìn. Nhìn nữ tử mặt mày như vẽ, môi hồng da trắng tựa hồ bị kinh sợ, hoảng hốt chạy bừa rồi đi thì sửng sốt một chút, tro mắt nhìn nàng biến mất trong đám người.

Nhất lên cái khăn che mặt trên mặt đất, nhìn hướng nàng rồi đi, hắc mỉm cười một chút, mang theo mạng che mặt quay lại cái hẻm nhỏ. Thị vệ đã kiểm tra người bị mất, không có phát hiện chỗ khả nghi, hắc cười lạnh “Điều tra kỹ!”

Thị vệ chấp tay “Vâng!”

Đi vài bước, hắc nói “Điều tra thêm vị nữ tử kia là tiểu thư trong phủ nào.”

Thị vệ lẩn nhẩn chấp tay.

Hắc vuốt ve cái khăn che mặt trong ngực, chậm rãi đi ra khỏi cái hẻm nhỏ. Thị vệ một trái một phải đỡ hai vị công công bị thương đi theo.

Hạ Uyển Chi chạy đi ra ngoài đã bị mọi người dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn. Trên tay áo nàng tất cả đều là vết máu. Trên mặt cái khăn che mặt cũng mất, vạt vàng móc ra khăn tay muốn che mặt, cánh tay quá đau cần bản không thể động, nàng cúi đầu bước nhanh rồi đi.

Đi không bao lâu, liền nghe thấy âm thanh vui mừng của Hạ Bích “Đại tiểu thư, nô tỳ cuối cùng tìm được người!”

Khi nhìn nàng bộ dáng chật vật, Hạ Bích thiếu chút nữa bị dọa ngã. Thấy mọi người vây xem các nàng, vạt vàng móc ra cái khăn che mặt cho nàng, về mặt phức tạp đỡ nàng rồi đi.

Hạ phu nhân nhìn vết máu trên nàng, bị hù dọa thiếu chút nữa ngã đi. Lời trách móc đến bên miệng khi nhìn thấy nàng bộ dạng biết vâng lời cũng không nói cái gì nữa, vạt vàng lên xe ngựa, sai phu xe đánh xe trở về. Sau đó sai người trở về gọi đại phu trong phủ tới Viên uyển chờ sẵn.

Trên xe ngựa, Hạ Uyển Chi làm bộ khó chịu dựa vào Hạ Bích chợp mắt. Hạ phu nhân có lòng trách cứ Hạ Bích, cũng không muốn ăm ỉ nàng.

Trở về Viên uyển, đại phu xem miệng vết thương, nói là đã không đáng lo. Thuốc là thuốc trị ngoại thương thượng hạng, chỉ cần không dính nước, coi chừng kĩ. Khi miệng vết thương khép lại bôi chút thuốc mỡ, một năm hai năm sau, vết thương sẽ không dễ dàng trông thấy nữa.

Hạ phu nhân nghe vậy thờ phào nhẹ nhõm, đại phu viết phương thuốc xong liền lui xuống.

“Chuyện gì xảy ra?” Đại phu vừa đi, Hạ phu nhân ngồi ở bên giường hỏi.

Hạ Bích vừa hồi phủ phải đi phòng chứa củi chịu phạt. Lúc này cũng không hầu hạ bên cạnh Hạ Uyển Chi.

Nàng nói “Lúc đi dạo chùa không cẩn thận gặp mấy tên côn đồ có ân oán cá nhân, chưa kịp tránh đi, không cẩn thận bị chặt một đao.” Đại phu nói là vết đao, nàng không thể lại nói dối là không cẩn thận té.

Hạ phu nhân nghe được giật mình “Người đưa nhò này, tại sao có thể tùy tiện đi loạn. Bên ngoài nhiều nguy hiểm, nếu không phải là chém cánh tay mà là chém đầu, ngươi muốn nương làm sao bây giờ?” Nữ nhi biết sai rồi, làm cho nương lo lắng. Về sau sẽ không tùy tiện đi loạn!” Nếu là mẹ nàng biết rõ nàng có sát tâm, muốn giết là đương kim hoàng thượng, chỉ sợ sẽ bị hù chết đi!

Mà bây giờ nàng nghĩ cũng sợ không thôi. Nếu nàng thật sự giết người kia, hành thích vua chính là muốn bị diệt cửu tộc.

Hạ phu nhân trách cứ vài câu, nàng chỉ là nghiêm túc nghe, thái độ vâng lời. Hạ phu nhân thật cũng không tốt nói thêm cái gì, làm cho nàng hão hão ở trong viện dưỡng thương.

Không nhìn thấy Hạ Bích, nàng nói “Nương, làm cho Hạ Bích trở lại đi, không phải là lỗi của nàng!”

“Vậy là lỗi của người?” Hạ phu nhân nâng mi “Ngay cả chủ tử đều chiếu cố không xong, giữ lại cũng vô dụng, người đừng cầu tình cho nàng. Người hầu hạ đợi lát nữa sẽ đi đến, người cứ nghỉ ngơi cho thật tốt!”

Hạ Uyển Chi không có nhiều lời nữa, biết rõ lúc này chọc giận mẹ nàng đối với nàng, đối với Hạ Bích cũng không tốt.

Hạ phu nhân rồi đi không bao lâu, ba vị nữ tử đến Viên uyển, đứng ở trước mặt nàng hành lễ thỉnh an. Hạ Hà mở miệng nói “Phu nhân sai ba người nô tỳ đến hầu hạ Đại tiểu thư. Đại tiểu thư có chuyện gì xin cứ việc phân phó nô tỳ!”

Nhìn ba người các nàng, nàng ngẫm thờ dài. Ngoại trừ Hạ Hà, Hạ Liên, còn có Hạ Hoa, nếu như cộng thêm Hạ Bích, tổng cộng bốn vị tỷ nữ, đúng là bốn tỷ nữ thiếp thân nàng mang thei lúc nàng vào cung.

Thật là làm cho người ta có cảm giác chạy không khỏi.

Nàng gật gật đầu “Nếu đã vào Viên uyển, các người đều là người của ta. Trước kia mặc kệ các người ở đâu hầu hạ, hi vọng các người nhớ kỹ, về sau chủ tử của các người chỉ có ta. Người không trung tâm ta sẽ không giữ ở bên người. Muốn ở lại thì phải biết trung thành với ta, người chủ tử này.”

“Vâng!” Ba người cùng đáp.

Nàng nói “Nhớ kỹ lời ngày hôm nay, về sau ta sẽ không nhắc lại, chuyện làm sai đều tự đi nhận phạt.”

“Vâng! Nô tỳ ghi nhớ!” Ba người cùng đáp lần nữa.

Nàng phân phó nói “Được rồi, không có việc gì, Hạ Hà lưu lại!”

Hạ Hà gật gù đầu, hai tỳ nữ khác thức thời hành lễ lui ra ngoài, Hạ Uyển Chi phân phó nói “Ta muốn ngủ một lát, người đi xem một chút phòng chứa củi bên kia như thế nào?”

“Vâng!” Hạ Hà hầu hạ nàng nằm xuống, miệng vết thương mặc dù mới băng bó, nhúc nhích vẫn là rất đau. Nàng nhin đau nằm, suy nghĩ bay xa.

Hạ Hà thấy nàng buồn ngủ, rón rén đi ra ngoài, ra khỏi Viên uyển thì đi phòng chứa củi hỏi thăm tin tức. Hạ Bích bị giam ở trong phòng củi chịu phạt.

Nghĩ tới người hôm nay gặp phải, chuyện hôm nay gặp phải, Hạ Uyển Chi lăn lộn khó ngủ, tâm loạn như ma. Thăm nghĩ nàng cần phải sớm đi rồi đi cái phủ này. Không nghĩ tới trước khi tiến cung lại cũng hấn đối mặt. Vừa nhìn thấy hấn, lòng của nàng đều run rẩy, cừu hận tràn đầy.

Buổi tối hoàng cung có yến hội, Hạ phu nhân cùng Hạ lão gia tiến cung dự tiệc, Hạ Uyển Chi bị cấm túc, không cho phép thăm cũng không thể ra cửa. Hạ Vũ cho người hỏi thăm tin tức, chỉ nghe nói từ miếu thành hoàng trở lại liền truyền đại phu, tựa hồ ngã bệnh.

Hạ phu nhân lên tiếng, đối với chuyện Hạ Uyển Chi bị thương, chỉ nói là thân thể không thoải mái, cho nên Hạ Vũ không biết nàng ở bên ngoài gặp được cái gì, tin tức nghe được cũng chỉ là thân thể khó chịu mà thôi.

Kỳ thật Hạ Vũ hy vọng là Hạ Uyển Chi thân thể vĩnh viễn không thoải mái. Người tiến cung nếu như là sâu bệnh, còn có thể hầu hạ Hoàng Thượng thế nào. Nàng ta mất tư cách, Vinh Quốc phủ sẽ phải đưa một người khác tiến cung. Vinh Quốc phủ không thể nào bỏ lỡ cơ hội tuyển phi này. Mà Vinh Quốc phủ ngoại trừ nàng cùng Hạ Uyển Chi, căn bản không có tiêu thư khác vừa độ tuổi.

Mặc dù lại đợi ba năm vẫn có cơ hội tiến cung, nhưng ba năm biến cố quá lớn, Hạ Vũ không yên tâm.

Hơn nữa, chẳng lẽ muốn trong ba năm này nàng phải nhìn xem nàng ta ở hậu cung được sủng ái, ba năm sau vào cung còn phải sống dưới hào quang của nàng ta.

Hạ Vũ không cam lòng, nàng liên tục không phục Hạ Uyển Chi, tự cho mình tướng mạo đẹp. Nếu không phải từ trong bụng đi nương bò ra ngoài, nàng cũng không cần kém người một bậc. Trước kia là thân bất do kỷ, hiện tại nàng trưởng thành, muốn vượt qua người khác không thể đợi người ban ân, nàng muốn chính mình giành lấy.

Trần trọc nghĩ suốt một đêm, ngày hôm sau trời vừa sáng liền đem tỳ nữ gọi đến bên người, rỉ tai vài câu.

Tỳ nữ Hạ Lan là nữ nhi của nô tỳ trong phủ, từ nhỏ đã ở bên người nàng hầu hạ, đối với nàng rất là trung thành. Nghe nàng phân phó, cũng chỉ là kinh ngạc một chút, liền gật gù đầu.

Hạ Vũ không yên tâm, còn nói ngon ngọt với nàng “Người yên tâm, đi theo ta sẽ không để cho người thua thiệt. Nếu là năm nay có thể đi vào cung, ta sẽ dẫn người cùng đi vào!”

Hạ Lan ngạc nhiên mừng rỡ gật đầu “Đa tạ Nhị tiểu thư ưu ái, nô tỳ nhất định làm việc thật tốt.”

“Vây là tốt rồi!” Nàng mỉm cười gật gù đầu, ánh mắt đắc ý, tựa hồ đã tính trước.

Chúc mừng năm mới các bạn ^^

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Hạ Uyển Chi bị thương sau khi trở về từ miếu thành hoàng liên tục ở trong Viên uyển, cho dù nàng muốn đi chủ viện thỉnh an, Hạ phu nhân cho người đáp lời để nàng thật tốt dưỡng.

Về phần Hạ Bích, ba ngày nay chưa từng nhìn thấy trong Viên uyển. Nghe Hạ Hà nói tại phòng chứa củi ngày người một đêm bị bệnh, lúc này đang nằm trong phòng của nàng ấy dưỡng bệnh.

Mấy vị đi nương khác cho người đến thăm hỏi vài tiếng. Hạ Vũ đặc biệt sang Viên uyển thăm nàng. bị tỳ nữ cản ở bên ngoài. Hạ Hà đi ra ngoài nói mấy câu, khi trở về trên tay nhiều hơn một cái hộp đựng thức ăn “Đại tiểu thư, Nhị tiểu thư nghe nói đại tiểu thư thân thể khó chịu, đặc biệt nấu một chút bánh dẻo đậu đỏ cho đại tiểu thư ném thử.”

Nàng thấy Hạ Hà bung bánh dẻo đậu đỏ, nói “Không có khẩu vị. Các người giữ lại đi ăn đi!”

“Đa tạ đại tiểu thư!” Hạ Hà lại cười nói tạ, hộp bánh dẻo đậu đỏ để Hạ Hoa mang đi xuống ăn, nàng ở bên người phục dịch.

Đại phu mở ra không ít phương thuốc cho nàng, nói là uống đối với miệng vết thương tốt. Ba ngày nay, nàng mỗi ngày sau khi ăn xong một thời gian uống cạn chung trà đều phải uống một chén thuốc. Mà nàng uống thuốc sẽ buồn ngủ, cạn sạch sức lực, cái gì đều không muốn làm. Mỗi ngày tám chín phần mười đều nằm ở trên giường.

Mỗi ngày Hạ Hà cũng sẽ đổi thuốc cho nàng, nhìn vết thương bằng ngón trỏ, nàng mặt không chút thay đổi, nếu là lưu lại vết sẹo, đối với một nữ tử mà nói đúng là không tốt.

Mặc dù không ở trên mặt, cũng là một loại ti vết đi!

Cuộc sống im hơi lặng tiếng đi qua. Lúc Hạ Bích trở về đến bên cạnh nàng hầu hạ đã là bảy ngày sau, thân thể mới vừa dưỡng tốt chút ít, về mặt còn có chút tiêu tụy. Hạ Uyển Chi để nàng nghỉ ngơi thêm hai ngày, dù sao nàng hiện tại cũng không có việc gì phân phó.

Ngược lại Hạ Bích rất cảm kích, nàng ngã bệnh là Hạ Uyển Chi ra bạc cho người mời đại phu bên ngoài xem bệnh. Đối với nàng cái hạ nhân này, Hạ Uyển Chi đã rất ưu đãi nàng. Hạ Bích kiên trì thân thể tốt lắm rồi, muốn ở bên người hầu hạ. Hạ Uyển Chi cũng chỉ có thể làm cho nàng nhìn mọi sự trong Viên uyển. Nàng vừa về đến, Hạ Hà đã bị chen lấn đi xuống.

Hạ Bích kiên trì ở bên người hầu hạ nguyên nhân có hai cái. Một là cảm kích đại tiểu thư ưu ái, muốn tận lòng chiếu cố. Một cái khác là sự xuất hiện của Hạ Hà các nàng có thể nào lại đoạt vị trí của nàng ở bên cạnh đại tiểu thư. Địa vị làm thiếp thân tỳ nữ ở trong phủ cùng nhị đẳng, tam đẳng tỳ nữ đúng là bất đồng.

Nàng đương nhiên sẽ không để cho Hạ Hà chiếm tiện nghi, chỉ có coi chừng vị trí của mình, mới có thể làm cho nàng ta không có cơ hội có thể ngồi.

Bọn hạ nhân vì ở trước mặt chủ tử được sủng ái, nói lý ra cũng là âm thầm độ sức. Hạ Bích đương nhiên sẽ không dễ dàng nhượng ra vị trí thiếp thân thị nữ. Hơn nữa, nếu là Hạ Uyển Chi tiến

cung, nàg đi theo tiến cung cũng có thể được không ít chỗ tốt.

Trọng yếu hơn là, Hạ Bích không muốn trông thấy đại tiểu thư nhà nàng đối với người khác tốt, nàng sẽ ghen ghét. Có thể trở thành thị nữ thiếp thân của đại tiểu thư chỉ có mình Hạ Bích nàng. Dù sao cũng là người bên cạnh Hạ Uyển Chi. Hạ Hà các nàng cũng không phải là người không có ánh mắt, biết rõ lúc này không tranh hơn Hạ Bích, về sau có thể hay không cũng không biết. Các nàng cũng không phải là cam nguyện làm một cái tỷ nữ nhị đẳng.

Gần đây Hạ Uyển Chi cảm thấy thân thể khó chịu, choáng váng đầu, hoảng hốt, nhiều mộng, có khi còn hô hấp không thông. Cả người đều tiêu tụy đi xuống. Hạ Bích mời đại phu nhìn, chỉ nói là bị bệnh.

Hạ phu nhân rất khản trương, dù sao nàng là đại tuyền phi tần. Nếu là có cái không hay xảy ra, cũng không phải là thất bại trong gang tấc. Mặc dù là dự định, nếu là có bệnh không tiện nói ra, hoặc là thân thể khó chịu không thể hầu hạ người, nàng nhưng là không thể vào cung.

Hạ phu nhân tất nhiên không muốn làm cho loại chuyện như vậy phát sinh, hướng đại phu tạo áp lực. Đại phu là quý phù riêng mời tới, so với ở y quán bên ngoài kẻ đơn, Vinh Quốc phù cho bạc đúng là nhiều hơn.

Đại phu tất nhiên không muốn mất đi chỗ dựa tốt như vậy. Mỗi ngày lật xem sách thuốc điển tịch tìm kiếm cứu phương pháp xử lý, phương thuốc thay đổi liên tục. Mà Hạ Uyển Chi bệnh tình cũng không chuyển biến tốt, ngược lại càng ngày càng nghiêm trọng.

Hạ Uyển Chi cũng nghĩ đến, nếu là nàng liên tục bệnh, bệnh đến qua đợt tuyền phi, có phải có thể may mắn tránh khỏi vào cung hay không?

Nghĩ như vậy, nàng bắt đầu không uống thuốc, làm cho Hạ Bích lên lên đem chén thuốc đổ. Nàng quyết định giữ cái bệnh này, không để cho mình tốt lên.

Liên tiếp đồ ba ngày thuốc, bệnh của nàng không có tiếp tục nghiêm trọng nữa, ngược lại dần dần tốt hơn, cũng không choáng váng đầu nhiều mộng, cũng không hoảng hốt khó chịu, thậm chí không cần nằm trên giường nghỉ ngơi.

Nàng cảm thấy kỳ quái, nhìn chén thuốc đen sì mà xuất thần, cuối cùng làm cho Hạ Bích cầm một bao thuốc đại phu khai và một phần thuốc đã sắc đi ra ngoài tìm một y quán bên thành tây, làm cho đại phu nhìn một chút.

Y quán ở thành Kim Lăng không nhiều lắm, thành tây là khu bình dân, cách Vinh Quốc phủ lại xa, lại không biết Hạ Bích, tương đối an toàn.

Mặc dù quý phù có đại phu, nàng lưu tâm, dù sao đại phu trong phủ không phải là người của nàng. Có cái vấn đề gì, Hạ phu nhân khẳng định biết rõ, nàng không muốn đem chuyện này lộ đi ra ngoài.

Hạ Bích chạng vạng mới về, về mặt có chút cổ quái. Hạ Uyển Chi sai Hạ Hà đi phòng bếp làm cho nàng bánh hạt dẻ, trong phòng chỉ còn lại hai người.

Hạ Bích nhìn xung quanh một chút, mới hạ giọng nói “Đại phu nói là được liệu không thành vấn đề, chén thuốc có vấn đề. Trong chén thuốc nhiều hơn hai vị thảo dược. Uống làm cho người tình thần không được việc, choáng váng đầu hoảng hốt, nếu là uống mấy tháng, thân thể khá cũng sẽ sụp đổ.”

Hạ Bích nói “Đại tiểu thư, có người muốn hại người!”

Nàng đương nhiên biết rõ chén thuốc có vấn đề, nếu không làm sao sẽ không uống thuốc còn khỏe hơn.

Nói như thế, không phải là vấn đề của đại phu, đó chính là thời điểm đun thuốc bị người động tay chân.”Nếu là uống hai tháng sẽ như thế nào?”

“Nô tỳ hỏi, đại phu nói uống một hai tháng người thoát nhìn như bị bệnh nặng, không thể dễ dàng phát giác ra được là thế nào. Có điều đối với thân thể cũng không lo ngại, chỉ cần dừng thuốc tình dưỡng mấy tháng có thể khôi phục như lúc ban đầu.”

“Vậy là tốt rồi!” Nàng gật gật đầu.

Sau bữa cơm chiều, Hạ Hà bưng chén thuốc tiến đến. Hạ Bích nhân cơ hội muốn đồ sạch, Hạ Uyển Chi ngăn trở nàng “Đem thuốc bưng tới đi!”

“Nhưng tiểu thư, thuốc này...” Hạ Bích giật mình.

Nàng không lên tiếng, chỉ là vờn tay.

Hạ Bích nhìn nhìn nàng lại xem một chút chén thuốc trong tay, vùng vẫy một lát lúc này mới bưng cho nàng.

Hạ Uyển Chi tiếp nhận, không chút do dự uống một hơi cạn sạch, khỏe miệng lưu lại nước đọng. Hạ Bích móc khăn tay lau cho nàng, nói nhỏ “Mặc kệ đại tiểu thư làm cái gì, đi đâu, nô tỳ đều sẽ cùng theo.”

“Người có phần tâm này là được!” Hạ Uyển Chi có chút xúc động nhìn nàng ấy, con mắt long lánh.

Mặc dù nàng nguyện ý ngã bệnh, nhưng cũng không thể vô duyên vô cớ ngã bệnh.

Tâm tư của nàng không cần phải nói Hạ Bích đã biết được, biết rõ nàng có ý ngã bệnh là không muốn vào cung. Nàng cũng không cần giấu diếm Hạ Bích. Đối đối với người động tay vào thuốc của nàng, nàng nhất định muốn bắt lấy.

Hạ Bích chính là người bắt người này.

Sau đó mấy ngày, Hạ Bích cũng không ở bên người hầu hạ, nàng ấy cấm tại phòng bếp. Chén thuốc của Hạ Uyển Chi không phải là Hạ Bích tự mình đun, nàng núp trong bóng tối xem một chút là ai động tay chân.

Liên tiếp hai ngày đều trông thấy tỷ nữ thiếp thân của Hạ Vũ thừa dịp tỷ nữ sắc thuốc rồi đi hướng trong bình thuốc thả thảo dược.

Hạ Bích sau khi xác định là người của Hạ Vũ động tay chân, mới nói cho Hạ Uyển Chi.

Nghe nàng nói xong, Hạ Uyển Chi cũng không bất ngờ. Ở nơi quý phù này nàng không nghĩ ra nàng nếu như là ngã bệnh có thể từ trong đó có mấy người được chỗ tốt.

“Tiểu thư, có muốn nói cho phu nhân hay không? Nhị tiểu thư rõ ràng động tay chân vào trong thuốc của đại tiểu thư?” Hạ Bích rất tức giận, lúc trông thấy Hạ Lan phóng dược, nàng thiếu chút nữa xông lên tại chỗ bắt người.

“Lần này hãy bỏ qua nàng ta đi! Mặc dù không muốn lợi cho nàng ta như vậy nhưng nàng ta lại khéo quá hóa vụng, ngược lại giúp ta một tay!” Hạ Vũ, thì ra là sống cả đời, người vẫn là bất chấp tình tỷ muội như vậy. Vì có thể đi vào cung, không tiếc tại chén thuốc động tay chân?

Nếu lúc trước nàng nhất định sẽ tức giận, sẽ bầm báo mẹ nàng, hiện tại nàng không muốn tiến cung, đã có người nguyện ý, nàng vì sao không biết thời biết thế đây?

“Nhưng tiểu thư...” Hạ Bích không phục, Hạ Uyển Chi không muốn nhiều lời, chỉ là nhìn nàng một cái, Hạ Bích thức thời cầm miệng. Hai người đang nói chuyện, Hạ Hà ở phía ngoài nói “Đại tiểu thư, đại phu đến đây!”

Hai người liếc mắt nhìn nhau, Hạ Uyển Chi vội vàng uống thuốc. Hạ Bích đem chén thuốc tráng qua một lần đặt lên bàn, để xuống rèm che người trên giường. Lúc này mới để cho đại phu vào.

Thân thể của Hạ Uyển Chi liên tục không thấy khá, Hạ phu nhân rất là khẩn trương, làm cho đại phu mỗi ngày tới xem một chút. Đại phu cũng rất buồn bực, làm nghề y vài chục năm, hẳn là lần đầu tiên gặp phải chứng bệnh như vậy. Biến đổi nhiều lần phương thuốc không hề khỏi sắc, hẳn thật là cuồng cuồng. Nếu là xem không tốt, chỉ sợ cũng bị Vinh Quốc phủ đuổi ra khỏi cửa.

Đại phu bắt mạch hồi lâu, mạch giống như trước đây, lại hỏi thăm triệu chứng. Hẳn lần này đổi phương thuốc căn bản cũng không có hiệu quả, mà thân thể của nàng vẫn như xưa không hề khỏi sắc. Tiếp tục như vậy, tiền đồ gian nan a!

Đại phu bắt mạch xong chỉ dặn dò nàng nghỉ ngơi cho tốt liền tâm sự nặng nề rồi đi chủ viện, bị Hạ phu nhân hỏi han một trận. Đại phu chỉ có thể nói chút ít lời trấn an người, nói là đã có chút ít khỏi sắc, trong lòng lại lo lắng không thôi. Nếu là tìm không được chứng bệnh, lời nói dối của hắn sớm muộn bị phá vỡ.

Một ngày ba bữa, Hạ Uyển Chi đều rất đúng giờ uống thuốc, đồng thời cũng bị ốm đau giày vò. Buổi tối đều là bị cơn ác mộng làm tỉnh lại, tỉnh liền không ngủ được, ban ngày lại tỉnh không nổi.

Nàng bị bệnh, Hạ phu nhân mỗi ngày đều tới xem một chút. Nhìn người một ngày một đêm gầy yếu đi xuống, Hạ phu nhân đau lòng không ngớt “Uyển Nhi a, ngươi làm sao, như thế nào vào lúc này liền bị bệnh?”

“Đều là nữ nhi sai, làm cho nương lo lắng!” Vì để Hạ phu nhân không nghi ngờ, cảm thấy nàng là cố ý ngã bệnh, mỗi lần Hạ phu nhân đi đến, nàng cũng sẽ ngay trước mặt Hạ phu nhân uống thuốc.

Hạ phu nhân lại để cho Hạ Hà mỗi ngày nhìn chăm chăm. Hạ Uyển Chi biết rõ Hạ Hà là người của Hạ phu nhân. Mỗi lần uống thuốc cũng làm cho nàng ta ở một bên chờ, chính là để cho nàng làm chứng, nàng có ngoan ngoãn uống thuốc, cũng không cố ý không uống thuốc kéo dài bệnh tình.

“Được rồi, ngã bệnh lại không phải là lỗi của ngươi. Dường cho thật tốt, đúng hạn uống thuốc là được.” Hạ phu nhân an ủi vài câu, thấy nàng đầu tóc có chút tán loạn, nói Hạ Bích cầm lược bí để bà chải tóc cho nàng. Hạ Uyển Chi cũng không cự tuyệt.

Trước khi chải tóc, Hạ phu nhân vuốt tóc sơ cho nàng. Vuốt mới vài cái liền thay đổi sắc mặt, nhìn một đám tóc rụng trên lược, tâm tư chìm chìm.

Hạ Uyển Chi đưa lưng về phía nàng căn bản không biết phát sinh chuyện gì, cười nói “Khi còn bé nữ nhi thích nhất nương chải tóc, làm cho người cảm thấy thoải mái!”

Hạ phu nhân thu liễm tâm tình, cười cười “Phải không? Hiện tại chải tóc cho ngươi còn thoải mái không?” Hạ phu nhân lúc nói chuyện nhìn nhìn Lạc ma ma cùng Hạ Bích, các nàng cũng sẽ ý không lên tiếng. Lạc ma ma nhặt lên đoạn tóc giấu đi.

Hạ Bích chuyên chải tóc cho Hạ Uyển Chi đương nhiên biết rõ đại tiểu thư nhà nàng gần đây rụng tóc nhiều.

“Thoải mái!” Hạ Uyển Chi nhắm mắt, giọng nói nhẹ nhàng.

Hạ phu nhân cười cười, lại cùng nàng nói vài câu, chải tốt đầu tóc lại dùng lược bí chải một lần, thấy nàng về mặt nợ nần, liền để cho nàng nằm nghỉ ngơi. Lạc ma ma lặng lẽ mang đoạn tóc theo Hạ phu nhân rời đi.

Hạ Uyển Chi xác thực mệt mỏi, nằm xuống không bao lâu liền ngủ thiếp đi. Trong mộng nàng tựa hồ đem người đẩy xuống vách núi. Nàng thấy không rõ mặt người kia, cũng rất sợ hãi. Bùng tỉnh thì phát hiện mình thoát một thân mồ hôi, ngoài cửa sổ đã tối.

Nghe thấy động tĩnh Hạ Bích vội vàng tiến đến “Đại tiểu thư tỉnh?”

“Ừ!” Nàng lau một phen mồ hôi tiếp tục nằm “Có chuyện gì không?”

“Lúc buổi chiều khi đại tiểu thư ngủ, phu nhân kêu một vị đại phu khác vào phủ xem bệnh.” Hạ Bích bẩm báo.

Nàng cá kinh “Có thể phát hiện cái gì?”

“Không có, giống đại phu trong phủ, cũng không nhìn ra chén thuốc có vấn đề. Nô tỳ tự mình mang một chén thuốc đưa tới, đại phu thấy là không thành vấn đề.” Nàng có chút đặc ý nói “Hạ Lan cũng không đặc thù, đại khái cũng sợ bị phát hiện, liên tục không có động thủ.”

“Vậy là tốt rồi!” Hạ Uyển Chi thở ra, tiếp nhận nước ấm uống một ngụm, nói “Chuẩn bị nước nóng, ta muốn tắm rửa một phen.”

“Vâng!” Hạ Bích đề cho Hạ Hà chuẩn bị nước nóng. Hạ Hoa đi phòng bếp bung com tới liền. Hạ Uyển Chi không có khẩu vị, những ngày qua liên tục ăn không nhiều lắm.

Nàng ăn xong nước nóng đã chuẩn bị xong. Hạ Bích tự mình hầu hạ nàng tắm rửa. Nàng hiện tại toàn thân vô lực, Hạ Bích căn bản không dám để nàng một người tắm rửa.

Lúc chải đầu tóc cho nàng, Hạ Bích nói “Phu nhân đã biết rõ tiểu thư rụng tóc nhiều.” Nàng đem tóc rụng để ở khăn tay trên mặt ghế bên cạnh.

“Nương khẳng định sợ hãi, nếu không cũng sẽ không mời đại phu khác tiến đến!” Hạ Uyển Chi biết mình mấy ngày nay liên tục rụng tóc cũng không khẩn trương.

“Chắc là vậy!” Hạ Bích nói “Không bằng tiểu thư đừng uống thuốc kia.” Nhìn xem một đầu tóc đen rõ ràng thiếu đi rất nhiều, Hạ Bích có chút bận tâm.

“Bất quá là đầu tóc mà thôi, rụng còn có thể mọc lại.” Hạ Uyển Chi không ngại, chỉ cần không trọc cũng không có gì. Chỉ cần có thể không vào cung, rồi vài cọng tóc lại có thể tính gì chứ?

Trước kia nàng quyết định tự mình rời đi Vinh Quốc phủ. Là Hạ Vũ dẫn dắt cho nàng. Nếu là liên tục bệnh đi xuống, qua đợt chọn phi, không phải là bình an vô sự rồi? Chỉ là tiện nghi Hạ Vũ mà thôi. Nếu là Hạ Vũ được sủng ái, cũng là phúc khí của Vinh Quốc phủ. Nàng cũng sẽ nghĩ biện pháp hết sức khuyến bảo cha nàng, hi vọng không cần đi con đường suy tàn trước kia.

“Nhưng thân thể của mình, cha mẹ...” Hạ Bích chưa từ bỏ ý định khuyên lon.

Lời còn chưa nói hết, Hạ Uyển Chi quay đầu lại nhìn nàng một cái. Hạ Bích thức thời im lặng, yên lặng chải đầu tóc vén lên cho nàng để tránh thấm nước, lại cầm lấy đầu tắm bôi lên thân thể cho nàng.

Hạ Vũ nghe nói Hạ phu nhân mời cái đại phu khác vào phủ, bị hù dọa đứng ngồi không yên. Về sau nghe nói cũng không phát hiện cái gì, nàng thờ phào nhẹ nhõm, Hạ Lan hỏi “Tiểu thư, còn muốn tiếp tục hay không?”

“Đã như vậy. Vì cái gì không tiếp tục? Ngươi phải cẩn thận chút, đừng làm người ta phát hiện.” Tên đã lấp vào cung, không bắn không được. Hạ Vũ nói “Vậy đại phu xác thực nói chỉ cần liên tục uống thuốc, có thể làm cho người ngã bệnh, cho đến nằm trên giường không dậy nổi?”

“Vâng! Nô tỳ đã hỏi cẩn thận, cái công hiệu của thảo dược này người biết không nhiều lắm. Thành Kim Lăng cũng chỉ có y quán này ở thành tây mới có. Dùng thật tốt có thể trị bệnh, dùng không tốt có thể gây tổn thương cho thân. Nô tỳ đứng là nghe thật lâu xong mới nghe được.”

Hạ Lan nói “Hơn nữa, thành tây bên kia đều là chỗ ở bình dân, phu nhân chắc chắn sẽ không cho người đi thành tây thỉnh đại phu. Chỉ cần không phải đại phu kia, chỉ sợ rất khó phát hiện.”

“VẬY là tốt rồi! Chỉ cần nàng sinh bệnh liên tục, không thể vào cung. Chờ ta tiến cung hãy bỏ qua nàng. Dù sao cũng là tỳ muội, cho dù nhìn không vừa mắt, cũng không muốn lấy mạng của nàng.”

“Vâng! Tiểu thư tâm địa thiện lương!” Hạ Lan chân chó tán dương, Hạ Vũ rất hài lòng.

Lời này nếu là Hạ Uyển Chi nghe thấy được, nhất định sẽ cười ngất đi.

Hai người lại nói vài câu, Hạ Vũ không yên lòng nói “Nếu là nương thỉnh ngự y làm sao bây giờ?”

“Cái này...” Hạ Lan lập tức không có chủ ý, cầu cứu nhìn về phía Hạ Vũ. Hạ Vũ cũng bắt đầu cân nhắc vấn đề này.

Hạ Uyển Chi không biết gặp bao nhiêu vị đại phu. Có rất nhiều người trong lúc nàng ngủ thiếp đi vô tri vô giác, có rất nhiều người là lúc nàng thanh tỉnh. Tóm lại, Hạ phu nhân đã mời không ít đại phu mau tới xem bệnh cho nàng. Bất quá những đại phu kia y thuật cùng đại phu quý phủ của bọn họ không khác lắm. Vọng, vãn, vãn, thiết xong đều mở ra phương thuốc, nói là uống xem một chút. Sau đó chẩn kim. Uống ba ngày không thấy khá, Hạ phu nhân liền đổi một cái đại phu.

Cơ hồ đại phu thành Kim Lăng đều được mời vào phủ. Nhiều lần thỉnh đại phu như thế, thành Kim Lăng đã không ít người biết được nàng bị bệnh. Hạ phu nhân muốn gạt cũng không gạt được. Dù sao ra ra vào vào nhiều người như vậy, ai biết người nào cầm bạc miệng còn không kín.

Hạ lão gia, Hạ phu nhân nhìn bệnh tình của nàng không hề khởi sắc, tâm sự nặng nề, cả ngày than thở. Bọn họ cũng đều biết, Hạ Uyển Chi liên tục bệnh đi xuống, đối với Vinh Quốc phủ mà nói cũng không phải là chuyện tốt.

Một lúc trời tối, Hạ lão gia lần nữa hỏi thăm bệnh tình Hạ Uyển Chi. Hạ phu nhân chỉ là lắc lắc đầu không lên tiếng. Hạ lão gia trầm mặc hồi lâu, nói “Nếu là Uyển Nhi bệnh liên tục không khởi sắc, chúng ta cũng chỉ có thể nghĩ biện pháp khác!”

“Ý tứ của lão gia là, Uyển Nhi không cần tiến cung sao?” Hạ phu nhân kinh hãi.

“Hậu cung là địa phương nào? Uyển Nhi thân thể khó chịu, lại tra không ra chứng bệnh, đã là bệnh không tiện nói ra. Cho dù chúng ta nguyện ý đưa vào, hoàng cung cũng sẽ không thu lưu. Không bằng nói rõ ràng, làm cho Vũ nhi thay thế nàng tiến cung.” Hạ lão gia cũng là không có biện pháp mới nghĩ đến cái biện pháp này.

“Vũ nhi chỉ là tiểu thư thứ xuất, làm sao có thể tham gia chọn phi lần này?” Hạ phu nhân tâm tư bách chuyển. Người thứ nhất nghĩ đến, nhất định là cái Dung di nương kia tại bên tai Hạ lão gia nói giở đó. Cơ hội tốt như vậy, nàng ta làm sao sẽ buông tha đây?

Hạ phu nhân nói “Uyển Nhi liên tục thật tốt, gần đây bắt quá là thân thể khó chịu mà thôi. Chờ hai ngày nữa thì tốt rồi. Thực nếu không được, ngày mai thiếp tiến cung, cầu xin hoàng hậu phái ngự y vào phủ xem một chút.”

Đây cũng là biện pháp cuối cùng, Hạ phu nhân cũng biết, nếu là thật sự trị không hết, ngự y xem bệnh sau hoàng hậu khẳng định biết rõ, thỉnh ngự y là thế bài chốt.

“Cũng tốt!” Hạ lão gia biết rõ, đại phu thành Kim Lăng thấy không khác biệt lắm, bọn họ cũng đã thúc thủ vô sách. Ngự y đều là đại phu ưu tú nhất Bắc Tề, tự nhiên so với ngoài cung tốt hơn.

Hơn nữa, có thể trị tốt nhất. Trị không hết, xác thực không thể vào cung. Hẳn cũng chỉ có thể chuẩn bị xuống dưới, dù sao cách chọn phi chỉ còn có một tháng.

Đãi tuyển tên đã định, Hạ Uyển Chi vừa lúc ở trong. Mấy ngày nữa chính là điện tuyển, sau khi chọn trúng hoàng hậu sẽ sai phái ma ma qua phủ dạy quy củ. Cho đến khi lễ nghi vượt qua kiểm tra, có thể vào trong hậu cung.

Đương nhiên, hiện tại việc cấp bách chính là, Hạ Uyển Chi có thể qua điện tuyển hay không còn chưa biết chừng. Mấy ngày nay bệnh tình của nàng nặng hơn, nàng đã không thể xuống đất.

Hạ Uyển Chi bị bệnh sắp hai tháng, người trong phủ tâm tư khác nhau. Người chính thức vì nàng lo lắng không nhiều lắm. Quý phủ vài vị di nương đều không hy vọng nàng vào cung. Bởi vì nàng vào cung liền đại biểu chính thất vinh quang. Các nàng những nữ nhi do thiếp thất sinh ở trong phủ càng muốn phụ thuộc.

Di nương đều là người kiến thức hạn hẹp, chỉ lo lợi ích trước mắt. Kỳ thật nếu là Hạ Uyển Chi bay lên ngọn cây, những muội muội kia của nàng cũng không phải là giá trị con người gấp trăm lần?

Chi tiếc, những thứ di nương kia lòng dạ quá hẹp hòi, nhất định thành không được nên ghen ghét.

Hạ Uyển Chi bệnh không khởi sắc, vị đại phu kia ngược lại thật cao hứng. Nếu là chỉ có một mình hắn nhìn không ra chứng bệnh chỉ có thể trách hắn y thuật không tinh. Khởi điểm nghe nói Hạ phu nhân thỉnh đại phu khác vào phủ, hẳn đã làm tốt chuẩn bị rồi đi Vinh Quốc phủ. Ai biết nguyên một đám tiến đến, nguyên một đám lại cúi đầu ủ rũ rời đi.

Đại phu biết rõ, hẳn tạm thời chắc chắn sẽ không rời đi Vinh Quốc phủ, cũng không cần hao tâm tổn trí tìm kiếm nơi đặt chân kế tiếp, chỉ cần tiếp tục lưu lại Vinh Quốc phủ ăn no uống đã là được.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Hạ Uyển Chi thân thể khó chịu. Hơn một tháng qua ở kinh thành động tĩnh không ít. Thế gia đại tộc, cùng với nàng những tỳ muội khuê các trước kia biết cũng không thiếu.

Trong đó có Lâm Huệ, nữ nhân đem kim trăm năng thích nhất đâm vào trái tim nàng, cái nữ nhân hại chết Tam hoàng tử vô tội của nàng.

Cho dù nàng ta đến thăm, nàng cũng là liên tục đóng cửa không gặp. Chỉ sợ chính mình nhìn không được, một cái kéo giết chết nàng, bởi một cái mạng một cách vô ích.

Mà nàng ta còn giống như trước đây, làm bộ, vẽ mặt quan tâm đến thăm thăm.

Hạ Uyển Chi nghe nói nàng ta đến đây, cho Hạ Bích đóng cửa phòng, nói thân thể khó chịu đã buồn ngủ, ai đều không thể quấy nhiễu.

Lâm Huệ nghe nói, trong lòng rất là trống rỗng, bất quá nàng nghe nói các tiểu thư trong phủ đến thăm, nàng cũng là không gặp. Đại khái thật sự bệnh cũng không nhẹ. Lúc Lâm Huệ ra cửa mẹ nàng còn khẩn trương đến không được, không để cho nàng ra cửa. Nói là Hạ Uyển Chi bệnh cực kỳ nặng, nếu là bệnh khí lấy qua cho nàng sẽ không tốt.

Lâm Huệ nghĩ tới mọi người quen biết vài chục năm, từ nhỏ cùng nhau lớn lên, lại muốn cùng nhau tiến cung. Đi gần một chút cũng là tốt, về sau ở trong cung cũng tốt chiếu cố lẫn nhau. Dù sao nàng đối với hoàng cung xa lạ vẫn là trong lòng sợ hãi.

Nàng kiên trì, Lâm phu nhân cũng không có biện pháp. Trước khi ra cửa còn làm cho tỳ nữ tại trên người nàng hun ngải diệp, nói là trừ tà, miễn cho trên người nhiễm bệnh khí.

Lâm Huệ cảm thấy ngạc nhiên, thật cũng không tốt nghịch ý tốt của mẹ nàng.

Ai biết nàng vào Vinh Quốc phủ, Hạ Bích nói là tiểu thư nhà nàng thân thể khó chịu không muốn gặp người, sợ lây bệnh khí, chỉ nói hàn huyên nàng có tâm các loại.

Lâm Huệ mặc dù có chút thất vọng, làm cho Thái Vi đi hỏi thăm, xác thực bệnh không nhẹ, đều không xuống được giường. Người trong phủ cũng không dám qua nép một bên, trong lòng nàng cũng có chút sợ hãi. Dù sao điện tuyến sắp tới, không đi vào cũng tốt.

“Nếu Uyển tỷ tỷ thân thể khó chịu, ta cũng cũng không tiến vào. Gốc son sam này nghe nói không tệ, giữ lại cho tỷ tỷ bổ thân thể. Cái phủ bình an này là vài ngày trước đi miếu thành hoàng cầu xin.”

“Huệ tiểu thư hao tâm tổn trí, tiểu thư tình lại nô tỷ sẽ nói ngay cho tiểu thư. Ngược lại Huệ tiểu thư luôn ghi nhớ lấy tiểu thư nhà ta bị bệnh, tiểu thư biết rồi, trong lòng khẳng định cao hứng.”

Lâm Huệ gật gật đầu “Uyển tỷ tỷ thân thể khó chịu, người là người bên cạnh nàng cần phải chú ý hầu hạ.”

Hạ Bích gật gật đầu, nhìn người mặt như hoa đào trước mặt, ngừng lại tiểu thư nhà mình vì không vào cung lần qua lần lại chính mình chỉ còn lại bộ dáng da bọc xương tiêu tụy, Hạ Bích trong lòng rất không thoải mái.

Lâm Huệ không yên tâm dần dần một hồi lâu mới bị Hạ phu nhân gọi đi chủ viện. Hai nhà giao hảo, Hạ phu nhân đối với Lâm Huệ cũng so với người ngoài thân cận hơn.

Chỉ là Lâm Huệ dung mạo xinh đẹp, sức sống dồi dào, giấu lại nữ nhi mình bị bệnh ma quỷ thân, Hạ phu nhân trong lòng chua xót. Vốn hôm nay là muốn tiến cung, nhưng tối hôm qua hoàng hậu khó chịu, nàng cũng không nên tiến cung quấy rầy, liền chưa đi vào cung cầu người. Hạ phu nhân lôi kéo tay của Lâm Huệ nhẹ lời mềm giọng hỏi thăm Lâm phu nhân vài câu, vừa rồi rảnh hàn huyên vài câu.

Nhìn bà và mặt buồn bực, Lâm Huệ biết là lo lắng bệnh tình của Hạ Uyển Chi. Nàng cũng có chút bận tâm, Hạ Uyển Chi nếu không thể vào cung, nàng mặc dù thiếu một cái đối thủ, nhưng cũng mất một cái đồng minh. So với tiểu thư khác, các nàng ít nhất thân thiết, về sau cũng có thể giúp đỡ.

Chỉ là hiện tại, nàng âm thầm lo lắng vài cái, ôn nhu an ủi Hạ phu nhân “Bá mẫu đừng lo lắng, Uyển tỷ tỷ là người có phúc khí, không qua mấy ngày sẽ khá hơn.”

“Có những lời này của người là đủ rồi!” Hạ phu nhân vỗ vỗ tay của nàng, nói “Người có thể vẫn nhớ lấy Uyển tỷ tỷ của người, nàng nhất định thật cao hứng. Không gặp người cũng là vì tốt cho người, nếu là lây bệnh khí vậy sẽ không tốt. Chờ Uyển tỷ tỷ người khỏi bệnh rồi lại muốn mời người đi đến ngồi một chút.”

“Đến lúc đó liền quấy rầy bá mẫu!” Lâm Huệ lại cười nói tạ.

“Khách khí cái gì, đều là nhìn các người lớn lên.” Hạ phu nhân khó được lộ ra nụ cười.

Hai người còn nói trong chốc lát, Lâm Huệ nói “Không biết Hyển tỷ tỷ bị bệnh gì, nghe nói mời nhiều đại phu cũng không trông thấy tốt hơn. Những thứ lang băm kia thật sự là vô dụng, bệnh nhỏ đều trị không hết. Lâm đại phu nhân lo lắng, Uyển tỷ tỷ chịu tội. Phu nhân không bằng thỉnh ngự y xem bệnh cho Uyển tỷ tỷ.”

“Người cũng nói là lang băm, làm sao có thể trông cậy vào bọn họ đây!” Hạ phu nhân hiện tại chính mình cũng không biết rốt cuộc nàng là cái bệnh gì. Những đại phu này tất cả đều là lừa gạt bạc, bệnh nhìn, thuốc uống, chính là không thấy khá!

“Là Uyển tỷ tỷ người trong mệnh có này cái kiếp nạn, khỏi bệnh thì tốt rồi, về sau nhất định sẽ đại phúc đại quý. Nhưng ngự y không phải là dễ mời, có điều qua hai ngày chờ hoàng hậu nương nương thân thể tốt lắm lại đi mời.”

“Vậy là tốt rồi!” Lâm Huệ gật gật đầu, hai người còn nói một hồi vây quanh Hạ Uyển Chi. Nàng đột nhiên nghĩ đến cái gì, nói “Bá mẫu, Huệ nhi đột nhiên nghĩ đến một người, có lẽ hẳn có thể trị bệnh cho tỷ tỷ.”

“Người nào?” Thấy nàng bừng tỉnh đại ngộ, Hạ phu nhân vui vẻ nói.

“Bá mẫu có thể nhớ rõ lúc Huệ nhi tám tuổi cũng bị một cơn bệnh nặng, thế nào đều xem không tốt. Nương đi trong cung cầu xin nương nương mới mời ngự y vào phủ, đúng là làm theo vẫn không có thấy tốt. Mẹ ta không cam lòng, chỉ cần là đại phu thì để cho Huệ nhi xem bệnh. Ai biết một lão đại phu không tên tuổi xem ra bệnh của Huệ nhi. Có lẽ hẳn có thể!”

“Thật sự?” Hạ phu nhân phảng phất nhìn thấy hi vọng. Chuyện nàng ta tám tuổi ngã bệnh bà ngược lại là có chút ấn tượng, liền tin lời của nàng ta.

“Có điều...” Lâm Huệ có chút bận tâm, dù sao đại phu kia đã rất già. Nếu là chết rồi thì sao?

“Đừng lo lắng, chỉ cần đem người tìm đến là được, luôn phải thử một chút mới được.” Thấy nàng chần chờ, Hạ phu nhân trấn an. Lâm Huệ gật gật đầu “Tốt lắm, Huệ nhi đi về hỏi nương. Ta không nhớ rõ đại phu kia, mẹ ta sẽ biết. Tìm được người kia sẽ đưa đến quý phủ.”

Hạ phu nhân cảm kích gật đầu. Đây chính là tin tốt nhất nàng nghe được mấy ngày nghe qua. Nếu là Hạ Uyển Chi bệnh không tốt lên, điện tuyến cũng không thể tham gia, như vậy chỉ có thể đối người rồi.

Để Hạ Vũ đi, trở nhìn nàng được sủng ái. Cái đi nương kia ở trong phủ tác oai tác quái?

Hạ phu nhân nghĩ, đây tuyệt đối là không thể nào!

Mà bên này Hạ Uyển Chi sau khi Lâm Huệ rời đi tâm tình cuối cùng thoải mái chút ít. Đợi nàng tiến cung cũng không cần lại thấy kẻ làm cho người ta muốn xé rách bộ mặt già nhân già nghĩa.

Không đợi Hạ Bích mở miệng, nàng nhìn cũng không nhìn son sam cùng phủ bình an trong tay Hạ Bích, chỉ là phản phó “Mang ra đốt đi!”

“Nhưng tiểu thư, đây chính là một mảnh tâm ý của Huệ tiểu thư, đốt rất đáng tiếc?” Hạ Bích không biết tiểu thư nhà nàng cùng Lâm Huệ có ân oán, nàng khuyên “Nô tỳ nghe nói son sam rất khó có được. Tiểu thư nhìn một chút sơn núi này đều sắp thành hình người, thật khó có được a...”

Hạ Bích còn muốn thao thao bất tuyệt, Hạ Uyển Chi nhưng lại không muốn nghe thêm chuyện có quan hệ với Lâm Huệ, đột nhiên nghiêng người trừng mắt Hạ Bích “Chẳng lẽ người ngay cả lời của ta cũng không nghe sao?”

“Nô tỳ không dám, nô tỳ biết sai, tiểu thư không nên tức giận, nô tỳ mang cái này đi đốt, đốt!” Nói vội vàng ôm đồ lui ra ngoài.

Hạ Uyển Chi lúc này mới hài lòng, vuốt vuốt mi tâm nhìn mạn giường, âm thầm nói “Vi không vào cung, ta chính là chịu không ít khổ đau. Tề Diệp, người có biết ta có bao nhiêu hận người. Nếu là tiến cung báo thù cho một đời trước, Hạ Uyển Chi ta tình nguyện ở ngoài cung tìm một phu quân, an toàn qua cả đời, giúp chồng dạy con, cũng tốt hơn bị người vô tình tổn thương.”

Hạ Vũ nhìn chuyện tiến triển thuận lợi, những ngày qua phá lệ cao hứng. Mỗi ngày vô sự đánh đàn thêu hoa, cẩn thận bảo dưỡng da thịt, hi vọng sau khi tiến cung dựa vào xinh đẹp để được cung chiêu sủng quan hậu cung, bắt lấy tâm Hoàng Thượng.

Ngày nhớ đêm mong, mộng đẹp vờn quanh, nàng ban đêm nằm mơ đều là nàng đội mũ phượng hoàng, ngồi ở vị trí hoàng hậu, nhìn người run lấy bảy quỳ trên mặt đất. Người quý ngẩng đầu, nàng phát hiện lại là đại tỷ sâu bệnh kia của nàng, lập tức cười ha ha.

Cuối cùng... Bị cười đến tỉnh!

Phát hiện là một mộng đẹp, bất quá nàng nhất định cũng không khinh thường. Chỉ cần nàng tiến cung, mộng đẹp sẽ trở thành sự thật. Đến lúc đó nàng nhất định phải làm cho Hạ Uyển Chi quỳ ở trước mặt nàng, chịu nàng nhục mạ cũng không dám cãi lại.

Lâm Huệ đối với việc Hạ Uyển Chi bị bệnh là quan tâm, sau khi trở về để cho mẹ nàng giúp đỡ tìm cái lão đại phu kia. Lâm phu nhân ngẫm lại nếu là bán cho Hạ phu nhân nhân tình này, về sau luôn có thể lợi. Hơn nữa, hai nhà giao tình không cạn, sau này ở trong cung, Hạ Uyển Chi nhớ kỹ tình cảm hôm nay, cũng có thể ở trong cung chiều cổ nữ nhi ngốc kia của bà. Lâm phu nhân gạt đầu đáp ứng, làm cho người đi tìm cái lão đại phu kia, điều kiện là làm cho Lâm Huệ dùng ngài diệp tẩm rửa, để tránh lây dính bệnh khí. Mặc dù Lâm Huệ lần nữa cường điệu nàng cũng không tiếp xúc Hạ Uyển Chi, Lâm phu nhân vẫn là không yên lòng. Vì để cho mẹ nàng an tâm, Lâm Huệ chỉ có thể làm theo.

Lâm phu nhân rất nhanh liền đi tìm cái lão đại phu kia. Tiếc nuôi chính là lão đại phu kia năm năm trước đã qua đời. Hôm nay cái y quán kia là con trai lớn của hắn trấn giữ. Người chung quanh nghe nói cái con trai lớn kia y thuật còn trò giỏi hơn thầy. Lâm phu nhân chỉ có thể đem con trai lớn của lão đại phu mời đến Vinh Quốc phủ, hơn nữa đối với Hạ phu nhân giải thích rõ tình huống.

Hạ phu nhân rất là cảm kích, liên tiếp đối với Lâm phu nhân nói rất nhiều lời hữu ích, Lâm phu nhân nghe được tâm tình thoải mái.

Chữa bệnh quan trọng hơn, Hạ phu nhân vội vàng mang người tới Viên uyển, để Lạc ma ma chiều đãi thật tốt Lâm phu nhân. Bà muốn ở một bên nhìn xem, hơn nữa trước tiên nghe được kết quả. Nếu là cái đại phu này lại trị không hết, Hạ phu nhân chỉ có thể vào cung thỉnh ngự y, đó là biện pháp cuối cùng.

Đại phu đi theo Hạ phu nhân trực tiếp đi Viên uyển, một đường nhìn cảnh trí xung quanh, kiến trúc, âm thầm tác lược, trên mặt lại bất động thanh sắc. Thăm nghĩ quả nhiên là thế gia quý tộc, xa xỉ, hương thụ.

Đoàn người bọn họ vào Viên uyển, Hạ Lan núp trong bóng tối nhìn quanh nhìn cái đại phu áo vải kia, kinh ngạc thiếu chút nữa kêu ra tiếng. Chờ bọn họ tiến vào, nàng ta vội vội vàng vàng hướng Nguyệt viện mà chạy.

Hạ Bích nhìn Hạ phu nhân mang theo đại phu tiến đến, chỉ là tùy ý nhìn thoáng qua cái đại phu kia, âm thầm kinh ngạc một lát, thu liễm thần sắc hành lễ “Gặp qua phu nhân!”

“Chuẩn bị cho tiểu thư một chút.” Hạ phu nhân phản phó một câu.

Hạ Bích hành lễ vào trong phòng, tại bên tai Hạ Uyển Chi nói nhỏ “Tiểu thư, cái đại phu kia đến đây, là đại phu ở thành tây, hẳn biết rõ cái thuốc kia.”

Hạ Uyển Chi vừa nghe khẽ nhủ mảy, liếc mắt nhìn bên ngoài. Qua một tầng bình phong, một tầng màn che, một tầng bức rèm che, nàng phải có mắt nhìn thấu mới có thể trông thấy đại phu đang có chút khăn trương ngồi uống trà.

Vừa rửa mặt, vừa nghĩ tới biện pháp. Hạ phu nhân ở đây, nàng căn bản không nghĩ ra biện pháp gì có thể tránh được mắt của bà, làm cho cái đại phu kia nói dối.

Các nàng ở bên trong mê neho nửa ngày, Hạ Uyển Chi đều không nghĩ ra biện pháp. Ngược lại Hạ phu nhân không kịp đợi ai tỷ nữ thúc giục hai lần. Nàng biết rõ mê neho cũng mòn cọ không là cái biện pháp gì, chỉ có thể về sau nghĩ biện pháp khác. Nàng có thể không uống thuốc, buông lỏng.

Đại phu cách khăn tay bắt mạch cho nàng, lại hỏi thăm chứng bệnh. Lấy ra ngón châm trên ngón trỏ nàng châm một chút, nặn ra vài giọt máu trong nước. Lại tinh tế lấy ngân châm tra xét nói lấy dính vết máu, người khác nhìn không ra cái gì, hẳn lại trong lòng hiểu rõ.

Lại thả chút chất lỏng khác vào vết máu trong nước, nhìn xem nước biến thành đen, trong lòng hẳn càng thêm xác định bệnh của nàng là thể nào. Ngược lại không nghĩ tới thuốc kia rõ ràng dùng trên thân thể yếu mềm của thiên kim hầu phủ như vậy.Nếu đã biết là bệnh gì, hẳn đương nhiên biết rõ cứu chữa như thế nào. Cùng lúc đó chợt dạ khăn trương lui đi, lúc này hẳn đã tính trước, ngay cả sống lưng đều đứng thẳng lên không ít.

Nghe nói Vinh quốc hầu phủ mời không ít đại phu đều xem không ra. Nếu là hẳn chữa hết bệnh cho thiên kim hầu phủ, như vậy thanh danh của hắn, địa vị sẽ cùng hiện tại bất đồng. Hẳn khác cha hắn, cha hắn không màng danh lợi, rõ ràng y thuật cao siêu, lại không màng danh lợi. Với y thuật cha hắn, tiến ngự y viện dễ dàng, nhưng cha hắn không muốn, nói là những thứ phú quý kia không đáng giá tiền, không bằng cứu trị nhiều một chút cho bình dân dân chúng.

Mà hẳn lại không muốn bị xem thường. Hẳn hi vọng được người tôn kính, được tung hô, thích tiền tài, thích danh lợi.

Vừa nghe nói là cho xem bệnh cho thiên kim hầu phủ, hẳn không cần suy nghĩ đáp ứng. Dù sao đây là quý nhân đầu tiên thỉnh hẳn xem bệnh, đây chính là cơ hội cho y thuật của hắn được thể hiện.

Thấy hẳn không nói, Hạ phu nhân có chút bận tâm “Đại phu, tiểu nữ bệnh như thế nào?”

“Phu nhân, lệnh thiên kim...” Vì đại phu có chút kích động, thể nhưng không biết nên nói làm sao, nhìn Hạ phu nhân nhìn theo hắn về mặt lo lắng, đại phu âm thầm hít vào một hơi, không chế vui sướng trong lòng, gần từng chữ “Lệnh thiên kim trúng độc!”

“Cái gì?” Hạ phu nhân kinh hô một tiếng.

Những người khác nghe nói một hồi kinh ngạc.

Hạ Bích chợt dạ cúi đầu xuống, lúc này không dám nhìn về mặt Hạ phu nhân.

Hạ Uyển Chi nhắm mắt lại, cũng biết không thể gạt được, xem ra chỉ có thể bỏ thuốc.

Hạ phu nhân dù sao cũng là người từng trải việc đời, nàng rất nhanh bình phục tâm tình, hỏi “Đại phu có thể trị hết không?”

“Trên đời này sợ là chỉ có bản đại phu có thể trị tốt bệnh cho lệnh thiên kim.” Đại phu giọng nói đặc ý nói “Bất quá lệnh thiên kim trúng độc không nhẹ, giải độc cần điều dưỡng một đoạn thời gian.”

“Có thể trị tốt là được, vậy thì làm phiền đại phu!” Hạ phu nhân thở phào nhẹ nhõm, thăm nghĩ là ai động tay chân vào chén thuốc. Lại là trúng độc, những đại phu kia thật đúng là lang băm, rõ

ràng trúng độc đều tra không ra.

Đại phu gặt gặt đầu, xuất ra giấy và bút mực. Hạ Hà liền vội vàng tiến lên mài mực. Đại phu chấm mực nước bắt đầu kê phương thuốc, trong lòng âm thầm tính toán, hẳn chữa hết bệnh cho thiên kim hầu phủ. Tuyền truyền một chút, về sau cái y qian kia khẳng định không ít bệnh nhân vào xem, ngược lại người nghĩ rằng mắc nghi nan tạp chứng khẳng định cũng không thiếu, hẳn là có thể danh tiếng lan truyền thật lớn.

Mở ra phương thuốc, Hạ phu nhân phân phó người đi lấy thuốc. Đại phu nhắc nhở một câu, nhất định phải đi y quán hẳn hốt thuốc, thuốc của hẳn đều là thượng hạng. Hạ phu nhân gặt gặt đầu, sai quân gia làm theo.

Đã biết là trúng độc, Hạ phu nhân nhất định sẽ không im lặng nuôi kẻ gian, sai Hạ Bích rất chiều cổ Hạ Uyển Chi. Bà cho người đem chén thuốc cùng dược liệu chưa đun cho đại phu nhìn một chút.

Hai bên trái phải đối chiếu xong, đại phu nói là dược liệu không thành vấn đề, bất quá không trị được bệnh, cũng không thể khiến người trúng độc.

Hắn nói, chén thuốc có vấn đề, nhiều hơn hai vị thảo dược, liên tiếp mấy ngày uống hết sẽ khiến người trúng độc. Lâu dài uống cái này hơn nửa năm, liên thuốc và kim châm cũng cứu không được.

Hạ phu nhân nghe được bị dọa ra một trận mồ hôi lạnh, sai tỷ nữ chiêu đãi đại phu. Bà thu liễm cảm xúc đi gặp Lâm phu nhân, nói mấy câu cảm tạ. Chi nói là bệnh có thể trị tốt, cũng không nói là trúng độc.

Lâm phu nhân không có bận rộn toi công, cười chúc mừng vài câu, liền đứng dậy cáo từ. Hạ phu nhân chuẩn bị tạ lễ, còn thân thiết tự tiễn nàng lên xe ngựa. Chút tạ lễ này bất quá là nhớ kỹ nàng hôm nay tương trợ, nhân tình cũng không phải là dễ dàng trả như vậy.

Lâm phu nhân vừa đi, Hạ phu nhân để cho Lạc ma ma gọi tỷ nữ chịu trách nhiệm sắc thuốc tới. Tỷ nữ bị hù dọa quỳ trên mặt đất run rẩy, ý vị cầu xin tha thứ.

Hạ phu nhân chất vấn có phải hay không tỷ nữ hạ độc, tỷ nữ vội vàng dập đầu nói không phải.

Hạ phu nhân nhìn Lạc ma ma liếc nhanh, Lạc ma ma đánh cho tỷ nữ vài bạt tai, thiếu chút nữa bị người đánh điếc, lại hỏi thăm là ai hạ độc. Tỷ nữ một mực không biết, bất quá vì bảo vệ tính mạng, nàng chỉ nói mỗi lần nàng sắc thuốc, luôn luôn có người nào tại phòng bếp. Trong đó xuất hiện nhiều lần nhất đúng là Hạ Lan bên cạnh Hạ Vũ.

Hạ phu nhân vừa nghe liền nở nụ cười, là cười lạnh. Bà cũng biết, nữ nhi của bà bị bệnh, được lợi nhất chính là ai? Chỉ cần hỏi chút nghĩ liền biết là người nào.

Quả nhiên là cái tiểu đề từ lòng dạ độc ác kia!

Hạ phu nhân cho người đi gọi Hạ Lan. Hạ Vũ biết rõ nếu là cái đại phu kia rất nhanh có thể tra được trên đầu nàng, liền dặn dò Hạ Lan bất luận như thế nào cũng không thể nói thật.

Hạ Lan cũng biết, nàng nếu như là nói, liên lụy đúng là tiểu thư nhà nàng. Mà tiểu thư nhà nàng đối với nàng không tệ, nàng không thể liên lụy tiểu thư nhà nàng.

Mà nàng nếu là đi chủ viện, không thể thiếu bị nghiêm hình bức cung. Hạ Lan là ở trong đại viện sinh ra, mẹ nàng dặn dò nàng không ít chuyện. Đương nhiên, nàng cũng biết a, có khi nàng làm sai chuyện, người nhà cũng sẽ phải chịu trừng phạt.

Cho nên, nàng tình nguyện cắn chặt răng cũng không mở miệng, chịu Lạc ma ma uy hiếp hay dụ dỗ nàng đều không nhả ra, cũng không tìm chết. Mặc dù chết không đối chứng, nhưng nàng biết rõ, nàng nếu như là sọt tội tự sát, như vậy còn không phải là liên lụy tiểu thư nhà nàng?

Mà Hạ Lan xác thực mệnh cứng rắn. Lạc ma ma ra cũng không thể cạy ra miệng nàng. Dù là bị đánh hay bị phóng, thậm chí còn đem đầu lưỡi của nàng cắt, nàng đơn giản chỉ cần không gặt đầu.

Dung di nương lại trước mặt Hạ lão gia khóc nháo, nói là Hạ phu nhân muốn vu oan giá họa, huyên não quý phủ bay là tả. Hạ lão gia đều mất hứng. Hạ phu nhân mới khiến Lạc ma ma thả người đi ra ngoài. Chi là ánh mắt nhìn Hạ Vũ càng ngày càng rét lạnh. Hạ Vũ lập tức cảm thấy sống lưng phát rét.

Hạ Lan mặc dù rất nhanh đi ra, nhưng nàng đã là là phế nhân, mất đầu lưỡi còn làm sao nói?

Ngược lại Hạ Vũ càng tỏ ra trọng dụng nàng, biết rõ nàng là người trung thành nhất.

Hạ Uyển Chi nghe Hạ Bích nói Hạ Lan cuối cùng cái gì cũng chưa nói đã bị thả, chỉ là thiếu đi đầu lưỡi. Hạ Uyển Chi chỉ là cười làm cho Hạ Bích học một ít người ta.

Hạ Bích chỉ thiên lời thể, nguyên ý vì tiểu thư nhà nàng vào nơi nước sôi lửa bỏng, một cái đầu lưỡi bị cho là cái gì?

Hạ Uyển Chi cười cười, thưởng nàng một cái vòng vàng. Hạ Bích cười tủm tỉm nhận lấy.

Đại phu mở ra phương thuốc, mới có thể chữa lành nàng. Hạ Uyển Chi lại không uống, mặc dù Hạ Hà theo sát nhưng cái gọi là “Chén thuốc” kia đều là Hạ Bích tự mình đối một chén trà đậm đen thui, đen thui lì tựa như chén thuốc. Thuốc được sắc bị nàng tại đường bưng đến Viên uyển, rót vào ao hoa sen.

Bởi vậy, nàng mặc dù mỗi ngày uống thuốc, thân mình cũng không gặp khởi sắc, nhưng cũng không tăng thêm.

Hạ phu nhân nhìn không yên tâm, lại mời cái đại phu kia, cái đại phu kia họ Tần.

Tần đại phu bắt mạch, lại hỏi vài câu, lấy máu tra xét, cuối cùng kê phương thuốc. Hạ phu nhân muốn hỏi cái gì, Tần đại phu âm thầm lắc đầu.

Hạ phu nhân hiểu ý, rời khỏi Viên uyển, bà hỏi “Rốt cuộc chuyện gì xảy ra?”

“Phu nhân, không phải là tiểu dân y thuật không tinh. Nhưng thật sự là, nếu không uống thuốc, coi như là đại la thần tiên cũng thúc thủ vô sách a!”

“Lâm phiến Tần đại phu!” Hạ phu nhân hiểu được, sắc mặt càng thay đổi, lập tức làm cho quân gia đưa bạc cho Tần đại phu, tiễn người xuất phủ. Bà thì trở về Viên uyển.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

“Tiểu thư, người nói Tần đại phu kia có thể nhận ra điều gì?” Nhớ tới bộ dáng Tần đại phu muốn nói lại thôi, Hạ Bích có chút bận tâm.

“Làm sao vậy?” Hạ Uyển Chi cách một màn lụa mỏng, đương nhiên không nhìn thấy ánh mắt của bọn họ, cho nên cũng không nghĩ nhiều.

“Không có gì, có thể là nô tỳ suy nghĩ nhiều!” Hạ Bích lắc lắc đầu, thấy nàng đứng dậy, liền vội vàng tiến lên nâng đỡ “Tiểu thư muốn làm cái gì?”

“Đi ra sau!”

Đi ra ngoài Hạ Uyển Chi cảm thấy thoải mái hơn, chỉ là đi không có vài bước cả người đều đầu óc choáng váng, mặt mũi. Nàng biết rõ hiện tại rất suy yếu, nhưng cần tiếp tục nữa, qua một tháng nàng liền bình an.

Một lần nữa nằm ở trên giường, nàng nói “Ta muốn ngủ một lát!”

Hạ Bích gật đầu, đang muốn buông rèm, chỉ nghe thấy ở gian ngoài tỳ nữ hành lễ thỉnh an “Gặp qua phu nhân!”

Các nàng liếc mắt nhìn nhau, Hạ Bích vội vàng đi ra ngoài nghênh đón “Nô tỳ gặp qua phu nhân!”

Hạ phu nhân trầm mặt liếc nàng, Hạ Bích lập tức cảm thấy trong lòng sợ hãi.

Hạ Uyển Chi miễn cưỡng dựa vào đầu giường mà ngồi, nhìn người đến gần hỏi “Nương sao lại tới rồi?”

“Tôi thăm người một chút!” Không lạnh không nhạt, Lạc ma ma đem những người khác cho lui ra ngoài, chỉ để lại Hạ Bích cùng Lạc ma ma.

“Làm cho mẫu thân lo lắng, đều là nữ nhi không phải.” Hạ Uyển Chi suy nghĩ, nhìn về mặt mẹ nàng, sao giống như là ai chọc bà tức giận. Nàng hồi tưởng lời của Hạ Bích, trong lòng thoáng mơ hồ.

“Biết rõ nương quan tâm người là tốt rồi.” Hạ phu nhân vuốt ve mặt của nàng “Người nhìn một chút người bây giờ là bộ dáng gì. Cả người đều da bọc xương, nhìn liền làm cho người ta đau lòng.”

Hạ Uyển Chi áy náy cúi đầu xuống “Làm cho mẫu thân dễ tâm!”

Hạ phu nhân nói “Nhìn người bên cạnh người cũng không biết chiều cổ, nương không yên tâm, để Lạc ma ma lưu lại chiều cổ đi!”

“Nương...” Lạc ma ma tự mình chiều cổ, nàng còn đối được làm sao?

“Đừng nhiều lời, nương đã quyết định. Người nếu như là lại tùy hứng, đừng trách nương tức giận.” Hạ phu nhân giải quyết dứt khoát. Lạc ma ma vội vàng lên tiếng, nói là lúc sau sẽ tận tâm tận lực chiều cổ Đại tiểu thư.

Hạ Uyển Chi cùng Hạ Bích liếc mắt nhìn nhau, ngậm thờ dài, thỏa hiệp không nói.

Hạ Uyển Chi biết rõ mẹ nàng mặc dù chưa nói, đã cảnh cáo nàng không cần nhiều chuyện. Nói cách khác, chuyện nàng mấy ngày nay không uống thuốc mẹ nàng đã biết.

Nếu không sao lại đột ngột cho Lạc ma ma tới chăm sóc.

Lạc ma ma là người khôn khéo bậc nào. Hạ phu nhân để bà ở bên cạnh đại tiểu thư chiều cổ, cũng chính là giám sát nàng uống thuốc. Những chuyện khác Lạc ma ma chỉ phân phó Hạ Bích đi làm, chỉ có chuyện sắc thuốc, đưa thuốc, nhìn xem nàng uống thuốc là tuyệt đối không mượn tay người khác. Hạ Uyển Chi suy nghĩ rất nhiều biện pháp muốn từ chối không uống thuốc hoặc là thừa dịp Lạc ma ma không chú ý đồ đi. Lạc ma ma rất tinh, cũng không mắc mưu. Hạ Uyển Chi có thể nói là thúc thủ vô sách (bó tay), chỉ có thể ngoan ngoãn ở dưới cái nhìn chăm chú của Lạc ma ma mà uống thuốc.

Liên tiếp uống ba ngày thuốc, thân thể của nàng tốt lên rất nhiều. Đối với Hạ phu nhân mà nói đó là một dấu hiệu tốt, đối với Hạ Uyển Chi mà nói đây chính là một tin tức xấu.

Nàng tại sao có thể khỏe lên rồi?

Buổi tối nàng cố ý đá chăn mền, chỉ mặc tấm y run lấy bảy ôm cánh tay nằm. Đêm khuya tháng hai lạnh như nước, như thể hai buổi tối, bệnh tình của nàng rất nhanh liền tăng thêm. Cả người như than lửa, bị sốt đến mơ mơ màng màng.

Hạ phu nhân làm cho người đi mời Tần đại phu xem bệnh, gần đây Tần đại phu luôn ra vào Vinh Quốc phủ, đã không ít người biết rõ thành Kim Lăng có vị y thuật cao minh, hẳn gần đây đúng là bề bộn nhiều việc.

Tần đại phu bắt mạch xong chỉ nói là cảm nhiễm phong hàn, gặp lạnh. Buổi tối ngủ cần chú ý, uống vài thang thuốc thì tốt rồi!

Hạ phu nhân nghe xong khiển trách người gác đêm, còn phạt một tháng lương, sai các nàng ban đêm coi chừng giường chiếu, để tránh Hạ Uyển Chi buổi tối đá chăn mền.

Như thế, Hạ Uyển Chi buổi tối hai tay lộ ra ngoài chăn mền đều sẽ bị phát hiện, chớ đừng nói chỉ là đá chăn mền.

Hạ phu nhân không yên tâm, để người trực đêm cho nàng là người từ chủ viện. Hạ Bích các nàng cũng không thể tham gia. Đây cũng là Hạ phu nhân muốn cùng với nữ nhi đối nghịch, xem nàng còn có thể nghĩ ra cái biện pháp lần qua lần lại gì. Không muốn tiến cung, nàng có thể làm gì?

Về phần Hạ Vũ, mặc dù Hạ Lan liễu chết không nói, Hạ phu nhân cũng sẽ không dễ dàng như vậy buông tha Hạ Vũ. Mỗi ngày lúc đi thỉnh an cũng sẽ ngôn ngữ châm nàng ta vài câu, về sau còn lấy cớ đem người đưa đi thôn trang. Ở thôn trang không thể so với Vinh Quốc phủ, cũng không tráng lệ như vậy.

Dung đi nương không muốn, tại trước mặt Hạ phu nhân nói rất nhiều lời trách móc. Hạ phu nhân không chỉ có không có nghe vào, còn đem Dung đi nương khiển trách, cấm túc ba tháng.

Hạ phu nhân là chính thất phu nhân, hậu viện do bà định đoạt. Dung đi nương cho dù không phục tìm Hạ lão gia lý luận, Hạ lão gia mặc dù sùng ái bà ta cũng không thích bị phiền não, cũng không muốn đối nghịch hạ mặt mũi của phu nhân. Ngược lại khiển trách Dung đi nương không hiểu chuyện, làm cho nàng trở về ăn năn hối lỗi.

Không người nào cầu tình, Hạ Vũ dù ngàn vạn không muốn, vẫn bị Hạ phu nhân đóng gói tống lên xe ngựa. Không có sự chấp thuận của bà không cho phép nàng quay về, làm cho nàng thật tốt tại thôn trang thanh tĩnh, làm cho nàng ta biết mình lợi hại.

Đừng tưởng rằng chút mờ ám này bà không biết. Cũng may Tần đại phu y thuật cao minh, nếu không con gái của bà sẽ bị cái tiểu đề từ kia hại chết.

Hạ phu nhân làm sao sẽ chịu để yên, không đem người nếm tại thôn trang một hai năm, tuyệt đối không thể để cho nàng ta trở lại. Hạ Uyển Chi nghe nói Hạ Vũ bị đưa đi ngược lại không nói gì. Đây là nàng ta xứng đáng. Chỉ là nàng ta bị đưa đi, mình không phải là nhất định phải vào cung?

Hạ Uyển Chi nhúc nhúc. Qua hai ngày sẽ phải diện tuyền, nàng mặc dù tốt hơn chút ít, nhưng vẫn không thể xuống đất. Đứng cũng không vững, làm sao có thể tham gia diện tuyền?

Hạ phu nhân cũng vội, biết rõ nàng bấy giờ thân thể yếu đến gió thổi có thể ngã xuống, bộ dáng tiều tụy sao có thể vào được mắt Hoàng Thượng, tham gia kháng định lạc tuyền.

Để tránh lạc tuyền, Hạ phu nhân tình nguyện bí quá hoá liều, tiến cung cầu kiến hoàng hậu nương nương, nói là Hạ Uyển Chi thân thể khó chịu, không thể tham gia diện tuyền. Hi vọng hoàng hậu khai ân, chờ thân thể của nàng tốt sẽ vào hậu cung. Đồng thời Hạ phu nhân còn cầm một bức chân dung của Hạ Uyển Chi, nữ tử bức tranh giữa mặt mày như vẽ, dung mạo xinh đẹp.

Bởi vậy diện tuyền hôm đó, các phi tần đợi tuyền ăn mặc tử mỉ, hoa phục lộng lẫy, châu trăm hoàn quán, môi hồng răng trắng, sức sống bừng bừng đứng ở trên đại điện hành lễ vãn an.

Đến phiên lượt có mặt Hạ Uyển Chi, bên Lâm Huệ cũng không thấy Hạ Uyển Chi. Ngược lại mở ra một bức tranh mỹ nhân, nữ tử trong tranh cúi đầu e thẹn, dung nhan yếu kiều như hoa.

Dù sao giữa một đám nữ tử xinh đẹp như hoa, đột nhiên xuất hiện một bức tranh mỹ nhân, cũng là đủ đoạt danh tiếng. Ngay cả người trên ngự tọa cũng nhìn không được buồn bực nói “Hoàng hậu, đây là có chuyện gì?”

Hoàng hậu cười giải thích “Hoàng Thượng có điều không biết, Vinh Quốc hầu phu Hạ tiểu thư bỗng nhiên nhiễm phong hàn, thân thể khó chịu. Nói là sợ quấy nhiễu thánh giá, cũng không tự mình đến đây, lại không muốn chậm trễ Hoàng Thượng, liền làm cho người đưa một bức chân dung tiến đến.”

“Ngược lại phí tâm tư!” Tề Diệp mỉm cười một chút, cũng không nhiều lời. Hoàng hậu nhìn hẩn trong chốc lát, Tề Diệp quét qua chúng mỹ nhân, cũng không nói chuyện. Hoàng hậu khoát khoát tay, tính cả bức họa Hạ Uyển Chi, chúng mỹ nhân cùng nhau lui xuống.

Lần này diện tuyền lấy tổng cộng mười vị thiên kim tiểu thư. Có thể thông qua tiến vào diện tuyền trên cơ bản đã là chân trước vào cửa hậu cung, trừ phi cá biệt thực không được Hoàng Thượng sủng ái, mới có thể bị đưa trở về.

Bởi vậy, sáng sớm ngày hôm sau Vinh Quốc phủ nhận được thánh chỉ sắc phong hoàng cung đưa tới. Hạ phu nhân lập tức lệ nóng doanh tràng, thở phào nhẹ nhõm thật to.

Đương nhiên, đi cùng thánh chỉ còn có ngự y trong cung. Hoàng hậu nghe nói Hạ Uyển Chi nhiễm phong hàn, liền cho ngự y đi đến nhìn một chút, hi vọng nàng sớm ngày kháng phục.

Đây chính là phá lệ ban ân, Hạ phu nhân mỉm cười dẫn ngự y đi Viên uyển, tuyên đọc thánh chỉ xong ngự y liền chúc mừng.

Trên đường bọn họ tới Hạ Uyển Chi đã biết. Không nghĩ tới hôm qua không cần tiến cung diện tuyền, cho rằng tránh được một kiếp. Ai biết mẹ nàng là người cố chấp như vậy. Để nàng được tiến cung, ngay cả một bức chân dung từ năm ngoái cũng mang đi được. Nàng thật sự là muốn ngựa mất lên trời khóc lớn. Dung di nương cùng với vài vị di nương khác nghe nói Hạ Uyển Chi được sắc phong tiếp dư, cũng thật là hâm mộ lại ghen ghét, lòng chua xót cực kỳ. Ba vị di nương khác có nữ nhi bất quá mới tám chín tuổi, thật cũng không cuồng cuồng. Nhị tiểu thư của Dung nương cùng Hạ Uyển Chi đều đã lớn. Đơn giản là vì không phải chính thất sinh ra, cho dù tài tình dung mạo khá hơn, cũng chỉ có thể kém người một bậc.

Dung di nương nghe nói còn chưa tiến cung đã là tam phẩm tiếp dư, lập tức tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, ngấm lại nữ nhi đáng thương kia của mình bị đưa đi, trong lòng lại càng tức giận. Hôm nay mình bị cấm túc, coi như là muốn đi thăm nữ nhi một chút, cũng là không thể. Chỉ có thể một mình sinh ngột ngạt, hi vọng Hạ Uyển Chi cái tiêu đề từ kiabệnh đến không dậy nổi, vĩnh viễn vào không được hậu cung. Mình thì chờ nữ nhi ba năm sau vào cung, bằng vào xinh đẹp cùng tài tình sẽ sủng quan hậu cung.

Ngự y bắt mạch cho Hạ Uyển Chi, chỉ nói là cảm nhiễm phong hàn, cần điều dưỡng kỹ.

Hạ Uyển Chi cũng không nói cái gì, nằm ở trên giường tâm loạn như ma, thầm nghĩ đây là số mệnh đã định sao?

Nàng cố gắng như vậy, nghĩ hết phương pháp muốn thoát khỏi hậu cung, cuối cùng vẫn là phải vào cung. Vậy nàng hai tháng này khốn khổ không phải là vô ích rồi?

Hạ Uyển Chi nghĩ tới tâm sự của mình không rảnh bận tâm cái khác. Hạ phu nhân nhìn về mặt ngự y, ra hiệu đi ra ngoài nói chuyện.

Ra khỏi Viên uyển, Hạ phu nhân giờ lên tay, Lạc ma ma liền cầm lấy một cái hộp gấm tiến lên, mở nắp ra, bên trong một xấp ngân phiếu, cũng có không thiếu thứ đồ tốt.

Ngự y kinh hãi “Phu nhân này là ý gì?”

“Vương ngự y đừng kinh hoảng. Đây bất quá là một chút tâm ý, chỉ hy vọng Vương ngự y vào cung có thể nói với hoàng hậu nương nương. Hạ tiếp dư chỉ là cảm nhiễm phong hàn, cần tĩnh dưỡng là được.”

“Nhưng Hạ tiếp dư...” Vương ngự y không phải người ngu, hẩn chắn đoán được vị Hạ tiếp dư này không phải là phong hàn, mà là sau khi tiêu độc thể chất suy yếu, thân thể tròn và khuyết, cũng không phải là phong hàn có thể làm được.

“Vương ngự y cũng biết đó là Hạ tiếp dư, về sau tiến cung cũng sẽ không còn là tiếp dư, về sau sẽ như thế nào ai cũng không rõ ràng lắm. Vương ngự y ở hậu cung qua lại nhiều chắc hẳn hiểu hậu cung là địa phương nào.”

“Hôm nay nếu là Vương ngự y giúp chuyện nhỏ, về sau Vinh Quốc phủ cùng Hạ tiếp dư nương nương nhất định sẽ không bạc đãi Vương ngự y.”

Thấy hẩn không nói, Hạ phu nhân không nhanh không chậm nói “Vương ngự y là người thông minh, nên biết có vài người nhưng là không thể đắc tội”

Vương ngự y đương nhiên hiểu!

Hỏi lâu, Vương ngự y tiếp nhận hộp gấm, nhét vào trong hòm thuốc, chấp tay nói “Hạ quan biết rõ nên làm như thế nào, thỉnh tiếp dư nương nương yên tâm, phu nhân yên tâm!”

“Vậy là tốt rồi! Về sau Hạ tiếp dư ở trong cung còn muốn người chiếu cố nhiều một chút, về sau không thể thiếu chỗ tốt của người!” Ở hậu cung người lừa ta gạt, nếu là có thể có một vị ngự y tin được, thật cũng không tệ. “Vâng!” Vương ngự y gật gật đầu, chấp tay hành lễ rồi đi.

Hẩn vừa đi, Lạc ma ma nói “Phu nhân, cái Vương ngự y này có thể tin sao?”

“Yên tâm, bọn họ qua lại ở hậu cung lâu biết rõ nông sâu bên trong. Hẩn nếu đã thu đồ, chắc chắn sẽ không nói thật. Lần này ngược lại là có thể tin, bất quá về sau vẫn là muốn dặn dò Uyển Nhi coi chừng”

“Hôm nay những quý phu kháng định cũng nhận được thánh chỉ, Lạc ma ma người đi ra ngoài hỏi thăm một chút, xem tiểu thư khác phân vị là gì.” Phân vị là đẳng cấp của một phi tần, đồng thời cũng là phân lượng cũng được sủng ái của các nàng ở hậu cung.

Đối với người trong lòng, kháng định đều là cho tốt nhất.

Hạ Uyển Chi là chính tam phẩm tiếp dư, đây cũng là gia thế Vinh Quốc phủ cho nàng. Vào cung sau bao lâu có thể lần nữa được sắc phong, vậy thì muốn xem bản lĩnh của nàng.

Đương nhiên, hiện tại việc cấp bách là làm cho nàng dưỡng tốt thân thể. Nếu không vào cung có vẻ bệnh không được cung chiều, đó cũng là phí công.

Vương ngự y tiến cung hỏi báo bệnh tình Hạ Uyển Chi, nói là cảm nhiễm phong hàn, không nhẹ, chỉ sợ muốn tĩnh dưỡng mười ngày nửa tháng.

Hoàng hậu nghe cũng không nói cái gì, ngược lại cung nhân bên cạnh khoát tay áo ra hiệu Vương ngự y lui xuống đi.

“Nương nương, nghe nói vị Hạ tiếp dư kia dung mạo xuất chúng, nương nương tại sao phải đáp ứng làm cho nàng ta vào cung. Nàng ta bị bệnh, không phải là vừa vận bất một người tiến cung sao?”

“Nguyệt Mai, nhiều thêm lại có thể thế nào? Dù sao Hoàng Thượng tâm không có ở bàn cung nơi này. Hấn thích mỹ nhân liền cho hấn mỹ nhân là được.” Hoàng hậu cười lạnh “Vị Hạ tiếp dư kia bất quá là sâu bệnh, cho dù tiến cung cũng thành không được sự. Ngược lại điều kiện Hạ phu nhân nói bàn cung có hứng thú. Để cho nàng ta tiến cung thì như thế nào, gạt nàng ta ra cũng không ra cái sóng to gió lớn gì.”

Về phần điều kiện hoàng hậu nói, lúc trước Hạ phu nhân tiến cung cầu xin hoàng hậu hỗ trợ một theo một cây nhân sâm thành hình. Đây chính là thứ đồ tốt hiếm có cỡ nào, hoàng hậu nghe lão nhân nói nhân sâm thành hình ăn vào có thể kéo dài mệnh không nói, còn có thể nhiều con.

Hoàng hậu ở bên cạnh Tề Diệp năm năm, liên tục không sinh được một đứa con. Không con nói dối, nếu như không phải là nhà mẹ nàng có quyền thế, năm năm không sinh con, nàng vị hoàng hậu này vị trí cũng ngồi không vững.

Về phần nhân sâm thành hình có phải thần kỳ thật như tin đồn bên ngoài hay không nàng không rõ ràng lắm. Nhưng là hi vọng thử một lần, nếu là có thể được, làm cho nàng sinh một thái tử mập mạp, nàng cũng liền không cần sợ hãi các đại thần lấy chuyện không con mà nói.

Bất quá là một nữ nhân, tiến cung lại có thể thế nào. Có thể được sủng ái hay không, có thể sống sót hay không còn không biết.

Cho nên, hoàng hậu rất sáng khoái đáp ứng. Chính là vì cây nhân sâm này.

Chạng vạng, lúc Lạc ma ma trở lại, nghe xong không ít tin tức. Hạ phu nhân đi Viên uyển. Hạ Uyển Chi mới vừa tỉnh ngủ đang uống nước, nhìn thấy bà tiến đến chỉ là gật gật đầu. Nàng thân thể khó chịu, có thể không cần xuống giường hành lễ.

Ngược lại Hạ phu nhân đến gần liền bắt đầu hành lễ, khiến nàng sợ hết hồn “Nương làm cái gì vậy? Hạ Bích, mau dìu nương đứng dậy!”

Hạ Bích tiến lên đỡ Hạ phu nhân. Hạ phu nhân cười cười “Đây là lễ nghi, người bây giờ là chính tam phẩm tiếp dư, thân phận bất đồng!”

Nàng nghe lòng tràn đầy đau nhói.

Hạ phu nhân ở bên giường ngồi xuống, thấy nàng vẫn tiêu tụy gầy yếu ớt, đau lòng nói “Uyển Nhi, người bây giờ đã là tiếp dư nương nương. Cho dù trong lòng người không muốn cũng không được. Đừng có lại lãng phí thân thể của mình, hôm nay nói cái gì cũng không thể vãn hồi rồi, biết không?”

Hạ Uyển Chi cắn môi không nói. Hạ phu nhân nhìn chăm chăm nàng một hồi lâu, vuốt ve đầu của nàng, ra hiệu những người khác lui xuống đi. Trong phòng chỉ còn lại mẹ con các nàng.

Hạ phu nhân nói “Mấy ngày trước đây nương đi một chuyến đến chùa Bạch mã, xin cho người cầu xin một xăm, là xăm tốt nhất, nương thật cao hứng.”

“Nương biết rõ người là sợ hãi con ác mộng kia. Yên tâm, nương đã mời người ở bên ngoài làm một hồi lễ cúng bái. Bọn họ nói tà khí đã trừ đi, về sau nhất định bình an. Người không cần phải suy nghĩ nhiều biết không?”

“Làm cho nương hao tâm!” Bởi vì không phải là con ác mộng, cho nên coi như là làm mùi léc, trăm lễ cúng bái cũng khó có khả năng tiêu trừ. Người khác không rõ ràng lắm, nàng còn có thể không rõ ràng lắm là thế nào sao?

Hạ phu nhân lại cùng nàng nói một hồi lâu. Đem tin Lạc ma ma hỏi thăm được nói cho nàng biết. Lần này mười vị tiểu thư trúng tuyển, có ba vị phong làm tiếp dư, năm vị mỹ nhân, hai vị tài tử, không một người lạc tuyển. Bất quá là một ngày, hậu cung liền có hơn mười vị tân tân nương nương, thật đúng là náo nhiệt.

Lâm Huệ là một trong năm vị mỹ nhân. Lần này sắc phong cũng không có gì đặc thù, đều là dựa theo gia thế mỗi vị đến sắc phong. Thật sự cũng không thấy đương kim hoàng thượng thiên vị ai.

Hạ Uyển Chi nghe nói xong ở trong lòng cười lạnh. Hấn từ trước đến nay liền là như thế, đối với người nào đều là đối xử như nhau, giải quyết việc chung, nhìn như công bình, kỳ thật chính thức là như thế nào, có lẽ chỉ có hấn tự mình biết.

Ngẫu nhiên sủng ái một vị phi tần, k vậy cũng không phải thật tâm thích, mà vị phi tần kia là một quân cờ hữu dụng mà thôi.

Nàng đã từng là quân cờ hữu dụng, về sau vô dụng, đã bị biếm lãnh cung.

Vuốt ve tim đau nhức, Hạ Uyển Chi cười khổ.

Còn có hơn mười ngày sẽ phải tiến cung, nàng như thế nào lại nguyện ý đi vào? Nàng tại sao có thể không nóng nảy? Không sợ hãi?

Kể tiếp Hạ Uyển Chi một bộ dáng nhận mệnh, đứng hạ ăn cơm uống thuốc, thân thể dần dần tốt. Qua vài ngày miễn cưỡng có thể xuống đất đi vài bước, đi dạo trong vườn, phơi nắng.

Hạ phu nhân biết được vui mừng không thôi, mời đại phu nhìn một chút, nói là thân thể đã tốt rồi, chỉ cần tiếp tục tĩnh dưỡng uống thuốc, nhất định có thể khỏi hẳn.

Hạ phu nhân cao hứng đến không ngấm miệng được. Mỗi ngày cũng sẽ tới Viên uyển thăm nàng, cùng nàng nói chuyện, thậm chí dạy bảo nàng rất nhiều chuyện tranh đấu gay gắt, cùng với thái độ làm người.

Hạ Uyển Chi thân thể khó chịu, cho nên ma ma giáo tập chỉ nói cho nàng nghe, đợi nàng thân thể tốt lắm lại

học tập cái quy củ khác trong cung.

Hạ Uyển Chi làm bộ nghe nghiêm túc, trong cung một ít quy củ, nàng đã sớm biết.

Nhưng nàng không có ý định dùng!

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

“Cửa thành mở rồi. Đại tiểu thư, chúng ta mau rời đi!” Hạ Bích ngồi co ro dưới tàng cây liễu cách cửa thành không xa nghe thấy tiếng kêu kệt, đột nhiên tỉnh lại. Trông thấy vài thị vệ mở cửa thành, có chút vui mừng đánh thức người dựa vào cây liễu mà ngủ.

Hạ Uyển Chi vừa thấy cửa thành mở rộng ra, được Hạ Bích nâng đỡ đứng dậy. Một người dìu một người thêm gói đồ nhỏ, lẫn vào trong đám người đi ra khỏi thành Kim Lăng. Hạ Uyển Chi mặc quần áo cũ của Hạ Bích, các nàng bây giờ là chạy ra khỏi Vinh Quốc phủ, tất nhiên muốn an phận làm việc, xe ngựa Hạ Bích muốn đã chờ bên ngoài.

Phu xe thấy các nàng đi đến, Hạ Bích xuất ra một cái chuông đồng cho phu xe nhìn nhìn. Phu xe biết là chủ thuê xe của hắn, liền mở ra màn xe cho các nàng lên xe ngựa. Xe ngựa rất là cũ kĩ, miễn cưỡng có thể che gió che mưa, cùng xe ngựa của Vinh Quốc phủ so sánh là một trời một vực.

Bất quá các nàng hiện tại đúng là không quan tâm được nhiều như vậy. Trước rời khỏi thành Kim Lăng quan trọng hơn. Nếu không rạng sáng người của Vinh Quốc phủ liền sẽ phát hiện không thấy các nàng, cũng sẽ phái người tới bắt.

Ngồi lên xe ngựa, Hạ Bích nói “Lộ trình đã nói rõ. Chúng ta muốn đi Thủy thành, đây là tiền đặt cọc đã nói, đến Thủy thành sẽ trả một nửa còn lại.”

Phu xe nhìn nhìn Hạ Bích móc ra túi tiền, nắm trong tay mười lượng bạc, cười gật gật đầu “Yên tâm, lão Ngũ ta nhất định sẽ đưa các người đến Thủy thành.” Nói xong ánh mắt lướt qua trên mặt Hạ Uyển Chi, quát một tiếng, đánh ngựa rời đi.

Ra khỏi thành Kim Lăng các nàng liền thở phào nhẹ nhõm, cũng yên tâm. Tối hôm qua giằng co một đêm, các nàng đã mệt mỏi. Hạ Bích lấy ra điểm tâm cùng nước đã chuẩn bị. Hạ Uyển Chi ăn vài thứ, rồi dựa vào đệm chăn ngủ thiếp đi.

Thủy thành tại hướng đông nam thành Kim Lăng. Các nàng không rành đường. Hạ Bích nghe được người phu xe này vào nam ra bắc, đối với đường đi Thủy thành rất là quen thuộc, cho nên cũng liền không lo lắng. Buổi trưa các nàng ăn lương khô, buổi tối ở khách điểm. Lúc đi ra Hạ Uyển Chi mang theo không ít thứ đáng giá, tiền tiêu hàng tháng của vài chục năm cũng mang theo.

Các nàng trốn thoát, về sau ăn mặc chi phí đều phải chính mình xuất bạc. Nhất định sẽ tốn không ít, cho nên nàng mang theo không ít. Tránh cho ngày nào đó không có bạc chết đói.

Hai người đều là lần đầu tiên đi xa nhà, trong lòng lại sợ hãi người của Vinh Quốc phủ đuổi theo. Hai người núp ở khách điểm, buổi tối lẫn lộn khó ngủ, rất khuya mới ngủ được. Ở tại khách điểm dùng điểm tâm, chuẩn bị lương khô sẽ xuất phát.

Phu xe không phải là người nói nhiều, liên tục im lặng ngồi đánh xe, trên đường không nghe thấy phong thanh gì, các nàng dần dần yên tâm. Chi là qua một cái thành trấn đều muốn kiểm tra văn thư hộ tịch của các nàng. Hạ Uyển Chi luôn cảm thấy như vậy sẽ bại lộ hành tung. Nhưng không có văn thư hộ tịch căn bản vào không được thành.

Hạ Uyển Chi thân thể còn không có khôi phục, không thể nhất mực gấp rút lên đường. Các nàng rời đi thành Kim Lăng ngày hôm sau, nàng liền bị bệnh, chỉ có thể ở lại khách điểm mời đại phu xem bệnh. Hạ Bích một tắc cũng không rời coi chừng. Buổi tối nóng sốt đều là nàng ấy dùng nước hạ nhiệt độ cho nàng. Hạ Uyển Chi nóng đến mơ mơ màng màng, lại làm con ác mộng. Mơ thấy Vinh Quốc phủ bị cả nhà tịch thu tài sản, xử tử, máu tươi nhuộm một mảnh, nàng lập tức bị sợ mà tỉnh.

Trước mắt tựa hồ có người lắc lư, còn có người tại trên mặt nàng bóp một cái “Tiểu nương tử, nếu là người khỏe mạnh, bốn đại gia ngược lại nguyện ý đem người giữ ở bên người. Đáng tiếc người là sâu bệnh, bốn đại gia nuôi không nổi...”

Về sau người nọ lại nói gì đó nàng không biết, chỉ biết là người nọ tại trước ngực nàng bóp một cái. Nàng cảm thấy bị xâm phạm, muốn gọi người lại kêu không ra tiếng, muốn tránh ra lại không còn khí lực.

Không biết qua bao lâu, nàng nghe thấy tiếng đóng cửa, mà chính mình, cũng toàn thân đỏ mồ hôi lạnh.

Chính thức khi tỉnh lại đã trời đã sáng. Nghe thấy tiếng khóc, nàng nói “Làm sao vậy?”

Hạ Bích gạt mình một chút, lau nước mắt trên mặt, trước mặt nện ra một cái mỉm cười “Không có việc gì, tiểu thư nghỉ ngơi đi, nô tỳ đi múc nước.”

Hạ Uyển Chi không tin, nhớ tới chuyện tối hôm qua mơ mơ màng màng, nàng vén lên tà áo nhìn nhìn, trước ngực cục xanh cục tím, là do bị lực mạnh vuốt ve. Thì ra là không phải là mộng, nàng kinh hãi kéo lên tay áo, nhìn thấy dấu thủ cung sa đỏ thẫm vẫn còn, lúc này mới âm âm thờ phào nhẹ nhõm.

Không bao lâu Hạ Bích lấy nước tới, nàng nói “Không có việc gì người khóc cái gì? Nói thật.”

Hạ Bích chần chờ một chút, lập tức quỳ trước giường “Đại tiểu thư thứ tội. Đầu là nô tỳ không tốt, tối hôm qua không cẩn thận ngủ thiếp đi. Ai biết tỉnh lại, mọi thứ đáng giá của chúng ta không còn nữa, túi tiền nô tỳ mang theo cũng mất.”

Nàng khóc nói “Mà ngay cả xe ngựa cũng không thấy. Tiểu nhị ở khách điểm nói người phu xe kia trời còn chưa sáng liền vội vàng đánh xe ngựa rời đi.”

“Đại tiểu thư, bao đồ của chúng ta bị trộm, là người phu xe kia.”

“Cái gì?” Hạ Uyển Chi thiếu chút nữa xỉu vì tức, không có bạc các nàng quả thực nửa bước khó đi.

Hạ Bích cũng không biết làm sao bây giờ. Nàng hỏi tiểu nhị hướng đi của người phu xe kia. Tiểu nhị chỉ là đồng tình nói cho dù hiện tại đuổi theo cũng không đuổi kịp. Người ta sớm liền chạy, chỉ có thể báo quan. Tiểu nhị còn nói, phỏng đoán báo quan đều bất không được.

Chính là vì như thế, Hạ Bích mới có thể bị hù dọa đến không biết làm sao mà khóc lên.

Hạ Uyển Chi có cảm giác như trời sập xuống. Hiện tại người không có đồng nào, các nàng còn có thể đi đâu? Nàng ở trên người sờ sờ, phát hiện ngọc bội trên cổ, vòng tay vòng chân toàn bộ cũng không còn.

Người phu xe kia, người phu xe kia ra tay thật là sạch sẽ. Một chút cũng không để lại cho các nàng.

Duy nhất đáng được ăn mừng, đại khái là trong sạch của các nàng không bị mất. Trong lúc nhất thời, trong phòng yên lặng đến mức có thể nghe thấy ngoài cửa sổ lâm râm mưa phùn. Mùa xuân là nhiều mưa. Tối hôm qua liền bắt đầu trời mưa, mặt mũi giăng kín. Các nàng căn bản không biết nên làm sao bây giờ.

Đánh vỡ trầm mặc chính là tiếng đập cửa của tiểu nhị “Khách quan! Quấy rầy, hôm nay nên giao tiền phòng!”

Hai người nghe tiền phòng nhìn nhau một cái, đều cảm thấy khó xử. Hạ Bích ở trên người vơ vét nửa ngày, chỉ tìm được một dây chuyền bạc, đây là thứ đáng giá duy nhất của các nàng bây giờ.

Hạ Bích mở cửa đi ra ngoài, nói “Tiểu nhị, chúng ta lại không lập tức rời đi, tiền phòng chờ đi sẽ cho thêm.”

“Vị cô nương này chỉ sợ không biết, khách điểm chúng ta từ trước đến nay đều là ở một đêm sáng sớm ngày thứ hai liền giao tiền phòng. Đây chính là quy củ!” Tiểu nhị mỉm cười nói, trong lòng lại nghĩ, nếu không phải là sợ các người không nộp được bạc, ta sẽ không vội tới đây!

“Thiên hạ này nhiều quy củ. Tiểu thư nhà chúng ta cũng có quy tắc. Sẽ cho khách điểm thêm bạc, hơn nữa, người cảm thấy chúng ta là người không trả nổi tiền phòng sao? Đừng mắt chó nhìn

người thấp!” Không hổ là từ Vinh Quốc phủ ra ngoài, nói chuyện tư thế là có thể đem tiểu nhị hù sợ.

Thấy nàng nói xong cây ngay không sợ chết đứng, không một chút máy may chột dạ, tiểu nhị chần chờ. Mặc dù bị mất bao đồ, hai người bọn họ thoát nhìn chính là từ phủ lớn ra ngoài, không biết lai lịch cũng không nên chậm trễ.

Tiểu nhị ha ha nở nụ cười vài tiếng, nói là đi hỏi chương quỹ.

Hạ Bích kinh thường hừ một tiếng, đẩy cửa đi vào, lúc đóng cửa lại hai chân đều mềm nhũn, nằng chột dạ!

Hạ Uyển Chi lại rầu rĩ, không biết nên làm sao bây giờ. Hôm nay ngay cả cái chỗ an thân này đều sắp mất. Bên ngoài vẫn còn mưa, các nàng có thể làm sao đây?

Không bao lâu cửa phòng lần nữa bị gõ vang, lần này là chương quỹ cùng tiểu nhị. Hạ Bích mở cửa, chương quỹ cười làm lành “Quấy rầy khách nhân nghỉ ngơi. Chuyện vừa rồi chuyện tiểu nhân đã nghe nói. Bất quá tiểu điểm có quy củ tiểu điểm. Tiền phòng hôm nay sẽ phải tính, thêm vị phu xe kia, tổng cộng mười lượng bạc.”

“Mười lượng?” Hạ Bích giật mình nhũn mày “Chỉ là ở một đêm, tại sao có thể muốn nhiều bạc như vậy?”

“Xác thực là chỉ ở lại một đêm, bất quá vị phu xe kia tại tiểu điểm mua thật nhiều lương khô thịt khô cùng rượu. Khách quan nếu là không tin chúng ta có thể tính toán tỉ mỉ.”

Hạ Uyển Chi nghe sắc mặt trắng bệch, Hạ Bích á khẩu không trả lời được.

Chương quỹ nói “Khách quan, thanh toán đi!”

“Không cần! Hôm qua không phải là có mười lượng bạc tiền đặt cọc sao? Sẽ dùng nó đi!” Hạ Uyển Chi nhàn nhạt nói với Hạ Bích “Chúng ta thu dọn đồ đạc rồi đi nơi này.” “Nhưng tiểu thư...” Thấy nàng về mặt nhàn nhạt, Hạ Bích không nói thêm lời, thu thập quần áo. Dưới ánh nhìn chăm chú của chương quỹ hai người đi ra khỏi khách điểm.

Bên ngoài mưa vẫn rơi, các nàng ngay cả cây dù cũng không có, nước mưa lạnh buốt xối ở trên người. Hạ Uyển Chi nhịn cười không được “Lão Thiên, người chính là trêu cợt ta sao? Người liền tàn nhẫn như vậy...”

Lời còn chưa dứt, Hạ Uyển Chi lập tức cảm thấy trời đất quay cuồng, chỉ nghe thấy tiếng kinh hô của Hạ Bích, nàng thì một chút khí lực đều không còn, mí mắt càng ngày càng nặng, cuối cùng bất tỉnh nhân sự.

Hạ Bích nhìn Hạ Uyển Chi té xỉu ở trong mưa, lập tức nhìn không được khóc lớn cầu cứu. Chương quỹ khách điểm ra hiệu tiểu nhị đóng cửa lại, còn lại người đi đường căn bản không để ý các nàng, vội vã đi qua.

Giữa màn mưa, một cái thân thể gầy yếu chạy tới. Nàng ấy chạy nhanh, thiếu chút nữa đụng phải hai người trên đường. Hạ Bích vội vàng nắm được nàng ấy “Van người, xin thương xót. Tiểu thư nhà ta bị bệnh, cầu xin người cứu nàng, cứu nàng. Chúng ta về sau sẽ báo đáp, sẽ báo đáp!”

Hạ Uyển Chi không biết bị bệnh bao lâu, ngủ bao lâu, đợi khi nàng tỉnh lại, phát hiện mình nằm ở trên giường cũ rách, rèm vải thô sờn, nhà cỏ tranh đơn sơ.

Nàng đang nghĩ hoặc là chỗ nào, nghe thấy thanh âm đẩy cửa, kéo kẹt một tiếng. Hạ Bích bung một chén thuốc đen sì sì tiến đến, trông thấy nàng tỉnh lại ngạc nhiên mừng rỡ tiến lên “Đại tiểu thư, người cuối cùng tỉnh. Nô tỳ cho rằng, cho rằng... Ô ô, đại tiểu thư tỉnh thì tốt rồi. Thì tốt rồi!”

Hạ Bích kích động nói năng lộn xộn, cúi đầu gât lệ, hồi lâu mới khôi phục lại. Nàng hỏi “Đây là đâu?”

“Là nhà Tiểu Đồng.” Hạ Bích thôi thôi chén thuốc “Tiểu thư mới vừa tỉnh lại, uống thuốc này đi, nô tỳ lát nữa nói cho tiểu thư.” Nàng gât đầu.

“Ngày đó tiểu thư té xỉu, nô tỳ cùng đường, hướng mọi người cầu cứu không được. Thật may là gặp Tiểu Đồng. Là nàng chữa chắp chúng ta, còn xem bệnh hốt thuốc cho đại tiểu thư. Nếu không có nàng, nô tỳ cũng không biết nên làm cái gì bây giờ.”

“Đề người chịu khổ!” Hạ Uyển Chi thở dài. Nàng như thế nào không nghĩ tới, trốn ra hố lửa, lại nhảy vào vũng nước, cũng chỉ có thể vùng vẫy gây chết.

“Nô tỳ không khổ, chịu khổ chính là đại tiểu thư. Đại tiểu thư thân thể còn chưa khỏe, hôm đó lại mắc mưa, lúc này thân thể yếu hơn. Thật may là tiểu đồng thiện tâm, nói là có thể dễ dàng cho chúng ta ở tại nơi này cho đến bệnh khỏe lại.”

“Vậy là tốt rồi, nàng thật đúng là người tốt!” Hạ Uyển Chi ngược lại không nghĩ tới, còn có thể gặp phải một người tốt.

Nàng mới vừa tỉnh lại, cuối cùng là suy yếu, nói không có vài câu liền mệt mỏi. Hạ Bích đỡ nàng nằm xuống.

Hạ Uyển Chi rất nhanh liền ngủ mất. Không biết ngủ bao lâu, mơ hồ có thể nghe thấy tiếng nói chuyện “... Người đã giúp chúng ta rất nhiều. Chúng ta cảm kích còn còn chưa kịp, như thế nào lại trách người đây?” “Nhưng ta cũng chỉ đề các người đi theo chịu khổ. Hiện tại ăn chỉ có một bát cháo như vậy căn bản chống cự không nổi đói!” Âm thanh xa lạ.

“Tiểu Đồng, thật sự cảm ơn người. Về sau Hạ Bích ta làm trâu làm ngựa cũng sẽ báo đáp người...”

Hạ Uyển Chi mở mắt ra trông thấy ở cửa đứng hai người, nhìn không được lên tiếng nói “Hạ Bích.”

“Vâng! Tiểu thư tỉnh?” Hạ Bích vội vàng tiến đến, trong tay bung một bát cháo “Tiểu thư tỉnh liền húp cháo đi, nô tỳ mới vừa hâm nóng!”

Hạ Uyển Chi nhìn thoáng qua chén nước trong lẳng đọng vài hạt cháo, nhìn lại một chút nữ tử gầy yếu cách đó không xa, lòng chua xót không thôi, cuống họng nghẹn ngào “Hạ Bích, gửi thư cho nhà ta đi!”

“Tiểu thư...” Hạ Bích khiếp sợ, nghĩ lại cũng phải, ngoại trừ như vậy, các nàng còn có cái đường sống gì. Người không có đồng nào, áo com còn khó.

“Đi đi!” Hạ Uyển Chi tiếp nhận cháo nuốt một ngụm, nước mắt nhìn không được rơi xuống. Nàng thực bi ai, vùng vẫy gây chết nửa ngày, cuối cùng vẫn là muốn tự động trở về, thật sự là bi ai.

Kỳ thật căn bản không cần Hạ Bích đi đưa tin. Lúc chạng vạng đã có một chiếc xe ngựa dừng ở trước nhà cỏ của Tiểu Đồng. Từ phía trên xe một người đi xuống. Không phải là người khác, thật sự là đại ca của Hạ Uyển Chi - Hạ Dịch Thụy, một bộ cẩm y hoa bào, giày bó chỉ vàng, ngọc quan ngọc đá, mặt không chút thay đổi đứng ở cửa.

Hạ Bích nghe thấy động tĩnh đi ra một chút, khiếp sợ không thôi ngây ngốc tại chỗ “Đại... Đại... Đại công tử?”

“Đại tiểu thư đã ở?” Hạ Dịch Thụy nhũn mày nhìn nàng ấy một cái, không vui lên tiếng.

“Đại tiểu thư ở bên trong!” Hạ Bích run run một chút, cái này là cứu tinh hay là tai tinh xuất hiện, làm cho nàng buồn vui lẫn lộn.

“Trở về chuẩn bị tốt đi! Nô tào to gan lớn mật!” Hạ Dịch tThụy ném một câu nói liền vào phòng. Hạ Bích run một chút, trong lòng biết lần này trở về khẳng định khó tránh khỏi trách phạt.

Hạ Uyển Chi đã nghe thấy giọng của Hạ Dịch Thụy, sửa sang lại một chút dung nhan, nghiêng đầu nhìn người tiến vào, vẻ mặt không thay đổi “Đại ca làm sao tới rồi?”

“Hừ, tới bắt người! Đại muội!” Hạ dịch thủy quét một chút phòng đơn sơ, tặc tặc nói “Thật sự là cũ rách, Đại muội làm sao lại ở mà an tâm a?”

“Đại ca nếu là đến để chế giễu vậy thì miễn.”

“Ai dám chế cười người, hiện tại người của thành Kim Lăng đều đang chế cười Vinh Quốc phủ đây!” Hạ Dịch Thụy giễu cợt hai tiếng, Hạ Uyển Chi không nói. Hồi lâu, hắn nói “Nương rất lo lắng, lần này người trở về chính mình suy tính một chút đi!”

“Không cần người quan tâm!” Hạ Uyển Chi nhàn nhạt cãi lại “Thay vì lo lắng ta, Đại ca không bằng đọc sách cho tốt, về sau cũng tiện giúp đỡ Vinh Quốc phủ.”

“Lời này tặng cho người, thay vì đi ra chịu khổ, còn không bằng tiến cung hưởng phúc. Tiền đồ của Đại ca sau này còn muốn dựa vào tiếp dư nương nương ở trước mặt hoàng thượng nói tốt vài câu đây!”

“Đại ca cảm thấy nói chuyện dối chọi gay gắt như vậy có ý tứ sao?” Hạ Uyển Chi nhún mày, vạch trần đối thoại của hai người.

Hạ Dịch Thụy thờ dài, vuốt vuốt tóc của nàng “Đại ca cũng không muốn a, là người liên tục châm ta.” Hắn thả mềm âm thanh “Về nhà đi, bên ngoài khá hơn, vẫn là so ra kém nhà mình!”

Tuy là một câu nói, nhưng Hạ Uyển Chi lại không biết như thế nào phản bác.

Xác thực, bên ngoài bầu trời khá hơn, cũng không phải là của nàng. Nàng như thế nào cũng không thể đi ra.

Hạ Uyển Chi bị Đại ca bọc đệm chặn ôm lên xe ngựa, trông thấy Tiểu Đồng co lại ở một bên tựa hồ bị sợ hãi, nàng khẽ nhún nhún mày, gọi Hạ Bích tới nói vài câu.

Cuối cùng cái người tội là Tiểu Đồng kia xem như ân nhân của các nàng, cùng các nàng lên xe ngựa rời khỏi nhà cô.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

“Nhìn một chút người đem người lần qua lần lại thành dạng gì, nương nhìn còn không biết đau lòng đến cỡ nào đây!” Tại biệt viện dần xếp ổn thỏa, Dịch Thụy đi phòng Hạ Uyển Chi xem nàng. Đại phu đã bắt mạch cho nàng, cũng đã mở ra phương thuốc.

Hạ Uyển Chi không nói, ăn cháo Hạ Bích đặc biệt nấu cho nàng. Ăn chút thức ăn ngon miệng, khẩu vị tốt hơn chút ít.

Theo như lễ pháp, bọn họ coi như là huynh muội cũng không thể tùy tiện ra vào phòng muội muội. Có điều bây giờ là tình huống đặc biệt, Hạ Dịch Thụy cũng không hy vọng nàng lại chạy.

Muội muội này a, thật sự là không biết nên nói như thế nào. Đường đường một cái tiếp dư nương nương. Lại dám to gan lớn mật bỏ trốn, thật sự là ăn gan hùm mật gấu!

Thấy nàng không nói, Hạ Dịch Thụy cũng không biết nên nói cái gì, thờ dài một tiếng trong lòng, nói “Ta đã sai người đưa tin trở về. Thân thể người khó chịu không thể lặn lội đường xa, mấy ngày nay ở chỗ này ở lại. Chờ thân thể người tốt hơn rồi trở về!”

Nàng không nói.

Hạ Dịch Thụy cũng không giận, tiếp tục nói “Đừng nghĩ rồi đi, trên thân các người không có bạc, chạy cũng là chạy vô ích.”

Hạ Uyển Chi trừng hắn.

Hạ dịch thủy ha ha cười, vẻ mặt đắc ý “Được rồi, không nói, người nghỉ ngơi đi! Hai ngày nay đúng là đem ta lần qua lần lại đến ngủ không ngon!” Dứt lời đứng dậy rồi đi, mới đi ra liền đụng vào người khác. Chén thuốc chiếu vào đồ trên người hắn, bóng đèn hắt vào, cũng hù dọa Tiểu Đồng thất kinh làm bể chén thuốc, luôn miệng thỉnh tội.

Hạ Uyển Chi liếc nhìn Hạ Bích. Hạ Bích liền vội vàng tiến lên, kéo Tiểu Đồng ra phía sau mình, lấy khăn lụa lau chén thuốc trên người cho Hạ Dịch Thụy. Mà hắn đã bị phòng nên muốn cời quần áo, hù dọa Hạ Bích cùng Tiểu Đồng đều quay lưng đi nhắm hai mắt lại.

Hạ dịch thủy đại khái ý thức được chính mình thất thố, y phục cũng không cời, chỉ là lôi kéo để tránh tiếp xúc da thịt, cước bộ vội vã rồi đi.

Tiểu Đồng bị sợ hãi, Hạ Bích an ủi nàng ấy vài câu. Tiểu Đồng lúc này mới đi phòng bếp tiếp tục sắc thuốc.

“Tiểu đồng hiện tại chỉ là lè loi một mình đúng không? “ Tiểu Đồng vừa đi, Hạ Uyển Chi hỏi Hạ Bích.

“Vâng! Mấy ngày trước đây phụ thân nàng ấy cũng mất, nương cùng em trai là bệnh chết. Nàng ấy làm việc ở y quán. Nhìn có vẻ rất cơ trí, còn có thể hốt thuốc xem bệnh đấy!”

“Vậy cũng thật là không dễ dàng!” Hạ Uyển Chi thờ dài.

Bọn họ ở biệt viện này ở ba ngày. Hạ Uyển Chi tinh thần tốt hơn chút ít, ngày thứ tư ánh nắng tươi sáng, thật sự là thời điểm tốt để xuất hành. Kỳ thật nàng vẫn không thể lặn lội đường xa, chỉ là thời hạn vào cung tới gần, nếu là bị người của thành Kim Lăng biết được nàng trốn rồi tự mình trốn đi, đối với Vinh Quốc phủ mà nói có thể là tội lớn.

Đêm trước hôm khởi hành, Hạ Uyển Chi gọi Tiểu Đồng đến bên cạnh “Vài ngày trước làm phiền người đã cứu chúng ta.” “Tiểu thư khách khí!” Tiểu Đồng có chút thụ sủng nhược kinh, biết rõ thân phận bọn họ không thấp, nàng có chút co quắp khăn trương.

“Chúng ta ngày mai rồi đi, nghĩ tới phải báo đáp người. Người cần cái gì cứ việc nói, chỉ cần ta làm được thì nhất định sẽ làm. Vàng bạc châu báu, phòng ốc khế ước cũng có thể.”

Hạ Uyển Chi là người không thích nợ nhân tình. Mặc dù nàng càng muốn Tiểu Đồng đi theo mình, bởi vì nàng ấy biết hốt thuốc xem bệnh. Ở hậu cung, có người này là đáng quý cỡ nào. Những người y gia dùng đưa không ngừng, sao biết là đã bị ai thu mua?

Hạ Uyển Chi biết rõ, lần này trở về nàng ngoại trừ tiến cung vẫn là tiến cung. Nàng căn bản không có lựa chọn. Đã như vậy, nàng đương nhiên muốn chuẩn bị một chút.

Tiểu Đồng là một nhân tài khó có được, giữ ở bên người không thể tốt hơn. Cho dù những phi tần kia hạ độc vào thức ăn hương liệu, nàng cũng có thể có Tiểu Đồng để bảo đảm.

“Ta... Ta không cần...” Tiểu Đồng bị dọa. Vàng bạc châu báu, phòng ốc kẻ ước... Mấy thứ đang giá như vậy nàng sao có thể muốn.

“Đã như vậy, nếu như ngươi không chê, có thể đi theo ta đi.” Hạ Uyển Chi nói ra tiếng lòng của mình.

“Thật tốt, nhưng kẻ ước bán thân của ta vẫn còn ở y quán...” Tiểu Đồng dĩ nhiên muốn đi theo tiểu thư. Nàng lên lấy thuốc tại y quán đã bị đại phu phát hiện, đang muốn đem nàng bán vào thanh lâu. Nàng không muốn đi nơi dơ bẩn như vậy.

“Việc này dễ xử lý!” Hạ Uyển Chi nhìn Hạ Bích một cái. Hạ Bích móc ra một tờ giấy bán thân cho nàng ấy “Đây là kẻ ước bán thân của ngươi. Sáng hôm nay chuộc đã trở lại. Ngươi cảm lấy! Hiện tại ngươi là thân tự do, muốn đi chỗ nào thì đi chỗ đó. Kỳ thật ta hi vọng ngươi có thể đi theo ta. Như vậy cũng tốt báo đáp ân huệ của ngươi!”

“Tiểu thư...” Tiểu Đồng cầm lấy kẻ ước bán thân hai tay phát run, cảm động nói không ra lời, nước mắt rào rào rơi xuống. Hạ Bích vội vàng an ủi nàng ấy. Hồi lâu, nàng nức nở nói “Đa tạ tiểu thư, Tiểu Đồng nguyện ý đi theo tiểu thư!”

“Vậy thật là tốt quá!” Hạ Uyển Chi cười cười, thầm nghĩ, đại khái lần này rồi khỏi thành Kim Lăng, thu hoạch duy nhất chính là nhiều hơn một cái Tiểu Đồng đi!

Trở lại thành Kim Lăng là lúc sắp đóng cửa thành. Gã sai vật đợi cửa thành thấy xe ngựa của mấy người Hạ Uyển Chi, vội vàng cho người trở về báo tin. Chờ bọn họ trở về đến cửa Vinh Quốc phủ, Hạ phu nhân đã đang chờ.

Biết rõ nàng không có trong phủ không có mấy người, Hạ phu nhân cũng chỉ dẫn theo Lạc ma ma ở bên người.

Hạ Bích đỡ Hạ Uyển Chi xuống xe ngựa, trông thấy Hạ phu nhân vẻ mặt phức tạp, Hạ Uyển Chi hành lễ nói “Nuông, nữ nhi đã trở lại!”

Hạ phu nhân ghen ngào một chút, tiến lên đưa tay. Nàng cho rằng bà muốn tát vào mặt, ai ngờ lại ảm áp vuốt ve tóc nàng “Đã trở lại là tốt rồi!”

Hạ phu nhân cũng không trách cứ, nhìn một nhà đứng ở cửa cũng không nên, bị người nhìn thấy lại sinh sự, liền cho các nàng trở về. Hạ Dịch Thụy đem người trả lại cũng đã xong việc, Hạ phu nhân để hẳn đi về nghỉ, mà bà cùng Hạ Uyển Chi đi về Viên uyển. Hạ Uyển Chi có chút thụ sủng nhược kinh. Mẹ nàng chẳng những không có trách cứ, còn đối với nàng quan tâm đầy đủ. Điều này làm cho trong lòng nàng càng phát ra áy náy. Đối với chuyện nàng rời đi, Hạ phu nhân không nói Hạ Uyển Chi cũng không nói.

Phòng bếp chuẩn bị thức ăn cho nàng. Hạ phu nhân bọn họ đã dùng hết cơm tối. Hạ Bích bày món ăn, Hạ Uyển Chi đi một ngày đường, khẩu vị cũng không tốt lắm, ở một bên Hạ phu nhân thấy nàng ăn không nhiều lắm, đi ra ngoài mấy ngày lại gầy đi một vòng, đau lòng cực kỳ, gấp vài đĩa thức ăn đặt ở trong chén của nàng “Ăn thêm một chút, mấy ngày nay đi ra ngoài chịu khổ đi. Ngươi xem ngươi đều gầy thành dạng gì?”

Hạ Uyển Chi không nói, miễn cưỡng ăn vài miếng thức ăn mẹ nàng nói. Hạ phu nhân nói “Yên tâm, trong phủ người biết không nhiều lắm. Có điều ngày mai ngươi vẫn là phải gấp giã tập ma ma. Mấy ngày nay nói ngươi ngã bệnh không gấp người, liên tục chối.”

“Được!” Nàng đáp một tiếng, Hạ phu nhân múc thêm một chén canh gà cho nàng.

“Biết rõ ngươi không thích uống, nhưng vẫn là uống một chút đi. Đối với thân thể tốt!” Hạ Uyển Chi không có cự tuyệt, uống vài ngụm canh gà. Hạ phu nhân thở phào nhẹ nhõm “Còn có năm ngày chuẩn bị tiến cung, đừng nghĩ nhiều.”

“Vâng!” Nàng nói “Nuông yên tâm, ta sẽ không tùy hứng!”

Hạ phu nhân sững sờ, sau một khắc, hốc mắt ướt át “Ngươi đứa nhỏ này, đang thật tốt nói chuyện này để làm gì? Trở lại thì tốt rồi, những thứ khác nuông đều không nhớ rồi!”

“Ừ!” Nàng lập tức cảm thấy nghẹt mũi.

Hạ Uyển Chi yên tâm, uống một ít canh gà. Hạ Bích bắt đầu thu thập bát đĩa. Hạ phu nhân cùng nàng nói mấy câu, phân phó nàng sớm đi nghỉ ngơi. Một đường bốn ba, nàng cũng mệt mỏi.

Mà người đã trở lại, Hạ phu nhân cũng thở phào nhẹ nhõm, không cần buổi tối làm con ác mộng, mơ thấy nàng gặp chuyện không may, cả đêm không ngủ được.

Hạ phu nhân rời đi không bao lâu, cho người đưa một cái túi đồ đến. Hạ Bích vừa nhìn, đúng là túi châu báu đồ trang sức đeo tay, đáng giá quý trọng gì đó mà các nàng bị trộm.

Hạ Uyển Chi biết rõ, người phu xe kia chỉ sợ cũng sẽ không sống khá giả.

Về phần Tiểu Đồng, nàng vừa về đến đã cùng Hạ phu nhân nó. Hạ phu nhân sai người cho an bài một gian phòng khách. Tiểu Đồng biết được Hạ Uyển Chi là thiên kim hầu phủ, bị hù dọa nửa ngày không kịp phản ứng.

Đối với việc an bài phòng khách cho Tiểu Đồng, nàng ấy rất là không có quen, yêu cầu cùng Hạ Bích ở chung. Hạ phu nhân cảm thấy không phải phải đạo đãi khách, để cho Hạ Bích khuyên mấy câu, phân phó hai cái tỷ nữ đi chiếu cố.

Buổi tối Hạ Uyển Chi ngủ được không quá tốt, ban đêm uống hai lần nước, lại đi tiểu đêm vô số lần, rất hốt hoảng, trời đã sáng mới thật sự ngủ.

Buổi sáng nàng thức dậy muộn, không cần đi thỉnh an, dùng điểm tâm xong mới gấp giã tập ma ma. Nhìn thấy nàng, giã tập ma ma hàn huyên vài câu mới rời đi. Hạ phu nhân gọi đại phu nhìn cho nàng một chút. Đại phu nói là cần tĩnh dưỡng, chỉ cần điều dưỡng tốt thì không có cái gì đáng ngại. Hạ phu nhân thở phào nhẹ nhõm.

Thời gian năm ngày rất nhanh liền. Đêm trước ngày tiến cung, Hạ Uyển Chi gọi Tiểu Đồng đến bên cạnh “Về sau ngươi ở Vinh Quốc phủ, có cái gì cần thì tìm quản gia là được rồi, đừng câu nệ!”

“Ừ!” Tiểu đồng vuốt vuốt y phục, nàng hiện tại mặc cẩm y hoa phục, gà vịt thịt cá, nô bộc hầu hạ. Cuộc sống cẩm y ngọc thực nàng một chút cũng không có quen. Tiểu Đồng nghĩ nàng chính là mệnh cùng khổ, không chịu nổi vinh hoa phú quý này. Biết rõ cho dù tiếp tục nương tựa tiến cung, hầu phủ cũng sẽ không bạc đãi nàng.

Nhưng nàng không phải là được tiện nghi, bọn họ chuộc thân là đã cứu mạng của nàng, nếu không nàng đã bị bán vào thanh lâu. Vậy mà còn có thể ở phật viện trắng lè như vậy, sống cuộc sống cẩm y ngọc thực.

Quần áo trên người nàng đúng là nàng nằm mơ cũng không dám nghĩ, hiện tại rõ ràng mặc ở trên người nàng, đúng là y phục tốt nhất cả đời nàng.

Nhưng bây giờ nàng muốn tiến cung!

Tiểu Đồng chần chờ nửa ngày, nghe Hạ Uyển Chi an bài, nàng ấy sợ hãi nói “Nuông nuông, không biết thảo dân có thể cùng người tiến cung không?” Sợ nàng không muốn, Tiểu Đồng nói “Nuông nuông, thảo dân rất biết làm việc, lại có khí lực, còn có thể sắc thuốc, còn có thể đốn củi nhóm lửa, biết làm rất nhiều chuyện, sẽ...”

Nàng ấy nói như vậy Hạ Uyển Chi đương nhiên cao hứng, là chờ nàng ắt nói những lời này.

Hạ Uyển Chi cố làm ra vẻ khó xử nói “Không phải là ta không mang theo ngươi vào cung. Tiểu Đồng ngươi nên biết, ngươi nếu như là đi theo ta tiến cung sẽ phải chờ hai mươi lăm tuổi mới có thể ra cung. Như vậy ngươi cũng nguyện ý?”

“Nguyên ý!” Tiểu Đồng nói quý trên mặt đất, về mặt kiên định nói “Cầu xin nương nương thành toàn. Nô tỳ nhất định tận tâm tận lực hầu hạ nương nương!”

“Đừng như vậy, người là ân nhân của ta, tại sao có thể hành lễ như thế. Mau đứng lên!” Hạ Uyển Chi ra hiệu Hạ Bích đỡ nàng đứng dậy.

Tiểu Đồng quý không dậy nổi “Nương nương nếu không đồng ý nô tỳ cũng không đứng dậy. Ân huệ của nô tỳ đối với nương nương, nương nương đã hoàn lại. Bây giờ là lúc nương nương cho nô tỳ một con đường sống, mong nương nương thu lưu!”

Nàng ấy đều đã nói như vậy, Hạ Uyển Chi cũng sẽ không cự tuyệt. Viết một phong khế ước bán thân cho nàng ấy. Tiểu Đồng cũng không thèm nhìn tới liền ấn dấu tay.

Đối với Tiểu Đồng từ ân nhân cứu mạng làm bây giờ thiếp thân thị tỳ, Hạ Uyển Chi mặc dù áy náy, nhưng là cảm thấy cần phải. Nếu không phải cầm lấy khế ước bán thân, ai nguyện ý mang một người thân tự do vào cung đây?

“Tốt lắm, về sau người cùng Hạ Bích đều là thiếp thân tỳ nữ của ta. Hạ Bích sẽ dạy bảo quy củ trong cung cho người. Về sau vào cung chúng ta chính là cùng nhau, phải trung thành với chủ tử, không thể hai lòng!”

“Dạ” Tiểu Đồng liếc nhìn Hạ Bích, cười đến thỏa mãn, Hạ Bích cũng cười cười.

Hồi lâu, Tiểu Đồng nói “Nô tỳ còn có một thỉnh cầu.” “Nói!”

“Nô tỳ muốn mời nương nương ban tên cho.” Nàng biết rõ người bên cạnh Hạ Uyển Chi đều là họ Hạ. Chỉ có nàng một cái chữ Tiểu, cảm thấy như là người ngoài.

“Cái này có thể!” Hạ Uyển Chi suy nghĩ một chút, cười nói “Về sau người liền kêu Hạ Đồng đi!”

“Hạ Đồng?” Tự đọc thăm hai lần, Hạ Đồng cười gật gật đầu “Vâng, đa tạ nương nương ban tên cho.”

Chuyện Hạ Uyển Chi muốn dẫn Hạ Đồng tiến cung Hạ phu nhân vốn là phản đối. Biết rõ nàng ấy là người ở phía ngoài, mặc dù trợ giúp con gái bà nhưng vào cung mọi người là trải qua chọn kỹ lựa khéo, Hạ Đồng bắt quá một cái nha đầu dân dã, tiến cung nếu là làm hư chuyện, cũng không phải là làm liên lụy tới Vinh Quốc phủ?

Hạ Uyển Chi lựa lời khuyên bảo, nói là sẽ rất tốt. Hạ phu nhân rồi mới miễn cưỡng đáp ứng cho Hạ Đồng đi theo vào cung, lưu lại Hạ Liên. Hạ Hà và Hạ Hoa vẫn cùng các nàng vào cung.

Sáng sớm ngày thứ hai nàng đã rời giường, dùng điểm tâm không lâu xe ngựa nghênh đón trong cung liền đến cửa. Hạ Uyển Chi dưới sự giúp đỡ của giáo tập ma ma đổi lại cung trang.

Hạ Bích các nàng cũng mặc vào trang phục cung nữ, cài trâm hoa đi theo.

Lúc nàng ra cửa, tiếng pháo rền đi ùng, không ít người vây xem. Dù sao nàng bây giờ là tiếp dư nương nương. Vào cung rồi, về sau không có ý chi là không thể xuất cung.

Hạ phu nhân lời kéo tay của nàng về mặt không thôi, hốc mắt đỏ lên.

Hạ Uyển Chi háo ngôn háo ngữ an ủi vài câu, lại dặn dò bọn họ bảo trọng thân thể, được giáo tập ma ma cùng Hạ Bích nâng đỡ lên xe ngựa. Trong ánh mắt hâm mộ của mọi người, chuông đồng lĩnh lĩnh phụ họa, xe ngựa lăn bánh hướng về hoàng cung.

Hôm nay mười vị phi tần mới trúng cử cùng nhau tiến cung, trên đường khó tránh khỏi có thể gặp được gặp vài người. Hạ Uyển Chi bây giờ là thân phận tiếp dư, vị cấp cao nàng nhường, vị cấp thấp phải nhường nàng. Đi ở phía trước nàng đích thực là xe ngựa của Lâm Huệ. Nàng ta bắt quá là mỹ nhân, thấp hơn nàng một cái vị cấp, đương nhiên phải nhường đường.

Lúc xe ngựa dừng lại, Lâm Huệ cho tỳ nữ Thái Vi đi đến ân cần thăm hỏi. Hạ Uyển Chi lười phải đáp lời, Hạ Bích vừa vặn trở về vài câu đuổi đi.

Trên xe ngựa, Lâm Huệ nói “Nghe nói Hạ tiếp dư thân thể không được tốt?”

“Nô tỳ cũng không rõ ràng lắm, mới vừa đi ân cần thăm hỏi, là Hạ Bích đáp lời. Nói là sau này cùng nhau vào cung, chủ tử hãy đi qua nhiều một chút.”

“Cũng tốt, dù sao cũng là từ nhỏ cùng lớn lên, hôm nay lại tiến cung, chưa quen với cuộc sống nơi đây. Chúng ta là hân là nên đi gần một chút. Lúc trước vẫn bạn học quy củ, cũng không đi thăm được Hạ tiếp dư. Chờ tiến cung phải đi bái phỏng một chút.”

Thái Vi đồng ý gật đầu, cũng không nhiều lời.

Các nàng là từ cửa Hướng Hoa tiến cung. Cửa chính chỉ có hoàng thượng, hoàng hậu mới có thể sử dụng. Cửa Hướng Hoa cửa đã có thái giám quản sự các cung các điện đang chờ. Hậu cung phi tần không nhiều lắm, cung điện có thể an tr rất nhiều. Có điều lúc này một lần liền vào mười vị chủ tử, cũng là rất náo nhiệt.

Giáo tập ma ma đang ghi chép thì có thái giám quản sự cúi đầu khom lưng tiến lên “Nguyệt Dung ma ma, đây là xe ngựa của Hạ tiếp dư?”

“Đúng vậy, về sau Hạ tiếp dư liền giao cho các người chiếu cố. Đừng chậm trễ chủ tử!” Giáo tập ma ma gọi Nguyệt Dung, là người Thượng Nghi cục.

“Nguyệt Dung ma ma nói đùa, chúng tiểu nhân tôn kính nịnh bợ còn chưa kịp, nào có lá gan dám chậm trễ chủ tử?” Vinh Quang công công cúi đầu khom lưng nói.

Giáo tập ma ma cười cười, nói “Đi thỉnh an chủ tử đi!”

“Tuân ý chi Nguyệt Dung ma ma!” Vinh Quang công công cười tùm tùm gật đầu, vừa đi vừa hỏi thăm “Nghe nói Hạ tiếp dư này thân thể khó chịu, không biết liệu có cái gì không thích không, chúng tiểu nhân cũng tốt lưu ý hơn.”

“Cái này sau này hãy nói, đừng làm cho nương nương đợi lâu mới tốt!” Giáo tập ma ma biết rõ Vinh Quang công công là một người giáo hoạt người, thật cũng không tốt nói cái gì.

“Ai a!” Vinh Quang công công cười gật gật đầu, tiến lên hành lễ “Nô tài Vinh Quang, là thái giám quản sự ở Đức Hi cung. Nô tài thỉnh an chủ tử!”

“Đứng lên đi!” Rèm xe vén lên, Hạ Uyển Chi xuống xe nói.

Vinh Quang công công gật gật đầu, nịnh nọt nhìn Hạ Uyển Chi. Hạ Uyển Chi vừa nhìn thấy hắn, trong lòng cười lạnh. Vừa nghe âm thanh của hắn cũng biết là cố nhân, hôm nay vừa nhìn xác thực là cố nhân đây!

Ngoại trừ là cố nhân ra, còn là địch nhân đây!

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

Đức Hi cung là cung điện Hạ Uyển Chi ở, đương nhiên không phải là chủ điện, mà là đồng thiên điện. Chủ vị nương nương của Đức Hi cung là Đức phi nương nương. Hạ Uyển Chi lần này tiến cung cũng giống kiếp trước tiến cung, đều là ở tại Đức Hi cung, mà vẫn là ở đồng thiên điện không thay đổi.

Điều này thật là làm cho người ngay cả tâm lý may mắn cũng không có. Nếu là nàng không giữ vững tinh thần, lịch sử sẽ tái diễn.

Hạ Uyển Chi cũng biết, một lần nữa vào cung, nàng phải xu lợi tránh hại, thật thận trọng. Nếu không sẽ một lần nữa bị biếm lĩnh cung. Sao nàng có thể tro mắt nhìn mình bị hại đây?

Hôm nay nàng vừa mới tiến cung, tất cả giờ mới bắt đầu. Hạ Uyển Chi biết rõ, nàng nếu đã cùng đường chỉ có thể vào cung và thay đổi mọi thứ, không còn đường quay đầu.

Làm phi tần ở thiên điện, nhất định phải đi gặp chính chủ. Bao đồ mới vừa để xuống, Hạ Uyển Chi liền mang theo Hạ Bích cùng Hạ Đồng, lưu lại Hạ Hà, Hạ Hoa hai người thu xếp đồ đạc.

Vĩnh Quang công công ở phía trước dẫn đường. Đường đi chính điện nàng rất quen thuộc. Ở Đức Hi cung này nàng đầu gì cũng ở ba năm, cho đến khi nàng sinh hạ Tam hoàng tử, mới được phong phi ban thưởng cung điện của mình.

Trước kia trong hoàng cung nàng không bị thất sủng, nhưng cũng không được sủng nhất. Nếu không cũng sẽ không đợi cho đến khi sinh hạ hoàng tử mới được phong phi.

Chính điện nói như thế nào đều so với thiên điện lớn hơn, đường hoàng hơn rất nhiều. Mà nàng cũng làm bộ dạng như lần đầu tiên tới, cẩn thận một chút, để tránh lộ ra sơ hở. Dù sao ở trong mắt bọn họ, nàng chỉ là Hạ tiếp dư vừa vào cung mà thôi.

Đến cửa, cung nữ giữ cửa hành lễ. Hạ Uyển Chi nói “Làm phiền thông báo một tiếng, nói đồng thiên điện Hạ tiếp dư đến thỉnh an Đức phi nương nương!”

Cung nữ gật đầu, đi vào thông báo. Không bao lâu có hai vị cung nữ đi ra. Trong đó một vị là cung nữ canh cửa cung trang màu lam, một vị khác là cung nữ cung trang hồng phấn. Hạ Uyển Chi biết, là cung nữ thiếp thân của Đức phi nương nương, cũng là nàng ta lúc trước tiến cung mang theo, địa vị giống như Hạ Bích tại bên người nàng vậy, là tâm phúc.

Hạ Uyển Chi nhớ rõ, gọi Bội Dung. Là một nhân vật không thể khinh thường. Đứng nhìn bộ dáng đối với người nào cũng đều thân thiết, kỳ thật chính là dao nhọn bên người Đức phi.

Người khác không biết, Hạ Uyển Chi thì rất rõ ràng. Lần này tiến cung, chuyện cũ nàng đúng là đã ti mi lạc ra. Ai đã thương nàng, hại nàng, đập nàng, chèn ép nàng, nhục mạ nàng.

Nàng đều nhất nhất nhớ kỹ. Lần này vào cung, nàng không phải là đến xem kịch vui, cũng không phải là đến sắm một vai phụ, nàng là đến báo thù.

Nếu cuộc sống đã vô vọng, nàng không bằng làm chút ít chuyện hữu ích. Nếu không uống phí ông trời ưu ái, cho nàng sống lại một đời.

Bội Dung hành lễ nói “Nô tỳ gặp qua Hạ tiếp dư. Hạ tiếp dư có lòng, Đức phi nương nương nhớ kỹ. Chi là Đức phi nương nương hôm nay thân thể khó chịu, không tiện gặp khách. Kính xin Hạ tiếp dư không nên trách!” “Nương nương khách khí, đều là tần thiếp quấy rầy.” Hạ Uyển Chi kiên nhẫn hàn huyên.

Bội Dung cười cười “Hạ tiếp dư không cần để ý, người có phần tâm này là đủ rồi. Đức phi nương nương biết rõ tiếp dư nương nương tốt là được.” Đưa qua một cái hộp gấm, Bội Dung nói tiếp “Đây là Đức phi nương nương ban thưởng lễ vật gặp mặt, nói là đều là nữ nhân của hoàng thượng, chỉ cần tận tâm hầu hạ Hoàng Thượng là được.”

“Còn nói là người trong một cung, có cái gì cần thì nói một tiếng là được. Ngược lại Hạ tiếp dư một đường bốn ba, không có việc gì thì có thể ở trong cung nghỉ ngơi cho tốt một chút. Đừng quên đi thỉnh an hoàng hậu nương nương!”

“Đa tạ Đức phi nương nương phí tâm!” Hạ Uyển Chi gật đầu, Hạ Bích tiếp nhận hộp gấm hành lễ.

Nếu Đức phi nương nương không gặp, nàng cũng liền thức thời đi về nghỉ trong chốc lát. Chút tính tình này của Đức phi nương nương nàng còn không rõ ràng sao, bắt quá là làm bộ làm tịch mà thôi. Thân thể khó chịu cái gì, trốn tránh không gặp, bắt quá là thị uy với nàng, để nàng hiểu trong cung này ai là chủ tử.

Hạ Uyển Chi không nóng nảy. Về sau có thời gian cả một đời, còn sợ không có việc gì giết thời gian sao?

Hạ Uyển Chi vừa đi, Bội Dung liền vào trong phòng. Đức phi nương nương đang tía hoa, nhìn cũng chưa từng nhìn qua đây một cái, chỉ nghe Bội Dung bẩm báo “Nương nương, đồ đã đưa ra ngoài. Vị Hạ tiếp dư này nhìn cũng là một nữ tử có thể gặp người. Dung mạo cũng không quá xuất sắc, tính tình từ tốn. Nghe nói nương nương thân thể khó chịu, hàn huyên vài câu.”

“Ừ!” Đức phi nương nương nói “Nghe nói nàng liên tục bệnh, nhìn ra những gì không?” Điện tuyến nàng cũng không tham gia. Chỉ nghe nói một vị tiểu thư tham gia điện tuyến cũng không phải là bản thân, mà là chân dung. Đây chính là lần đầu tiên xuất hiện trong điện tuyến từ xưa tới nay a. Hơn nữa còn là hoàng hậu chấp thuận, mờ ám trong đó không nói, cũng có người suy đoán.

Trong cung nữ nhân đều nhàm chán, thứ quan tâm chỉ là ân sủng của Hoàng Thượng cùng con nối dòng. Nhiều một nữ nhân liên nhiều hơn một người tranh giành tình cảm. Các nàng không có gì để làm, cũng chỉ nhìn chăm chăm mấy người nữ nhân trong cung cùng với bụng của các nàng. Lần này nhiều hơn một lúc mười vị, trong cung thật sự thêm náo nhiệt.

“Nhìn vẻ mặt tiểu tụy, mặc dù thoa phấn son, nhìn vẫn còn có chút bệnh.”

“Vậy thì không phải nói láo.” Đức phi không đếm xỉa tới nói “Hôm nay Đức Hi cung một chút nhiều hơn hai vị tiểu chủ tử, người phải nhìn kỹ hơn chút. Nhiều người liền dễ loạn. Vị kia đang lo tìm không được cơ hội chèn ép bản phi, lúc này mới dứt hai người đi đến, đừng để cho các nàng gây họa làm liên lụy tới bản phi!”

“Vâng, nô tỳ nhớ kỹ, hai bên thiên điện đều an bài người có thể tin được nhìn chăm chăm. Nhất cử nhất động của các nàng nô tỳ đều nhìn, vừa có động tĩnh liền nói cho nương nương.”

“Vậy là tốt rồi!” Đức phi nương nương gật đầu “Cái Hạ tiếp dư này thân thể ốm yếu, hiện tại khẳng định không được thị tẩm. Nghe nói vị tiếp dư còn lại dung mạo xuất chúng, gia thế hiển hách, không chừng rất nhanh sẽ thị tẩm. Chờ khi nàng đi qua thỉnh an người phải nhìn cho kỹ!” “Vâng!”

Đang nói, một vị tiếp dư còn lại, cũng chính là Vương Tiếp dư đi đến thỉnh an. Nàng là đích tiểu thư của nhà đại Tư Mã, thân phận quý trọng, gia thế hiển hách, nếu không cũng sẽ không phong làm tiếp dư.

Đức phi liếc nhanh Bội Dung. Bội Dung hiểu ý ra đi tiếp đãi.

Trở lại đồng thiên điện, Hạ Uyển Chi ngồi nghỉ ngơi. Hạ Bích rót trà cho nàng. Vĩnh Quang công công mang người đi lên thỉnh an. Hạ Uyển Chi quét qua mọi người, lần lượt từng cái gương mặt quen thuộc lại xa lạ, cuối cùng rơi vào trên mặt Vĩnh Quang công công nói “Về sau các người đều là người trong điện của ta. Các người phải tận tâm tận lực hầu hạ, khẳng định không thể thiếu chỗ tốt cho các người. Đương nhiên nếu là nuôi ý xấu, cái điện này cũng không cho các người đất dung thân.”

“Cần tuân nương nương dạy bảo!” Mọi người mặt không chút thay đổi hành lễ.

Nàng nói “Đây là chút tâm ý của ta, hi vọng các người sau này có thể nhớ kỹ. Các người là người trong điện của ta, đừng có làm chuyện ngu ngốc.”

Hạ Bích cùng Hạ Đồng phát tiền thưởng, mọi người lĩnh bạc vội vàng nói tạ. Nàng nói “Không có gì thì đều đi xuống làm việc đi!”

“Vâng!” Vinh Quang công công khoát khoát tay khiến người khác đi xuống. Hấn khom mình nói “Tiếp dư nương nương, về sau có chuyện gì xin cứ việc phân phó tiểu nhân là được rồi.”

“

Ừ.” Hạ Uyển Chi gật gật đầu, Hạ Bích lại móc ra một túi tiền cho hấn. Nàng nói “Vinh Quang công công là lão nhân trong cung, về sau còn có thật nhiều chỗ dựa vào Vinh Quang công công. Chi cần công công tận tâm, về sau không thể thiếu chỗ tốt của ngươi.”

“Dạ dạ dạ, nô tài hiểu được, là vinh hạnh của nô tài!” Vinh Quang công công âm thầm nhéo nhéo túi tiền, biết rõ bạc không ít, được lợi tất nhiên muốn nhiều thêm vài lời hữu ích.

Đuổi Vinh Quang công công đi, Hạ Uyển Chi sai Hạ Hà các nàng canh giữ ở cửa để tránh người nghe vách tường. Nàng lên giường nghỉ ngơi.

Hạ Bích thu dọn đồ đạc trông thấy hộp gấm Đức phi nương nương ban thưởng, đưa cho Hạ Uyển Chi xem. Nàng không cần nhìn cũng biết là cái gì. Có điều Hạ Bích các nàng không biết. Nàng ra hiệu mở ra xem một chút. Quả nhiên là kim trâm toàn tơ vàng mã nano.

Trước kia cảm thấy quý trọng, bây giờ nhìn cũng không thấy có gì hơn. So sánh với việc về sau Đức phi làm với nàng, cái kim trâm này thật đúng là không đáng một xu, một chút cũng không đáng giá.

“Thu lại đi!” Hạ Uyển Chi nhàn nhạt lên tiếng. Hạ Bích biết rõ chủ tử cũng không phải là thích, liền khóa ở trong ngăn tủ.

Lại nghỉ ngơi trong chốc lát. Sai Hạ Bích chuẩn bị quần áo, nàng thay đổi một thân cung trang ra cửa, đi Phụng Nghi cung thỉnh an hoàng hậu. Quá chậm trễ sẽ bị người nói không đem hoàng hậu để vào mắt.

Cái tội danh này nàng đúng là gánh không nổi.

Dẫn đường là Vinh Quang công công. Vốn là có một vị cô cô dẫn đầu, nghe Vinh Quang công công nói là vị cô cô kia mấy ngày nay vừa vất vả khó chịu, chỉ có thể chờ thân mình tốt rồi mới đến hầu hạ được. Hạ Uyển Chi nghe được trên mặt không có gì, trong lòng thì lại biết rõ, lai lịch của vị cô cô kia. Thật cũng không nói thêm cái gì. Ở trong cung này, ở đâu không là con mắt của người khác. Nàng chỉ cần lòng dạ biết rõ là tốt rồi, đuổi ra ngoài không phải là biện pháp tốt nhất, giữ ở bên người có lẽ còn hữu dụng đây!

Phụng Nghi cung là cung điện của hoàng hậu, so với những cung điện khác khẳng định càng thêm tráng lệ. Hơn nữa hoàng hậu nương nương chú trọng hình thức, cung điện trùng tu cực kì xa xỉ. Bất kể là vật trang trí, bình hoa, hay là từng cọng cây ngọn cỏ kỳ trân dị thảo, đều lộ ra thân phận của hoàng hậu nương nương.

Trên đường đi Phụng Nghi cung, có hai vị tài tử đã thỉnh an đi ra, các nàng ngược lại tay chân lưu loát.

Thấy Hạ Uyển Chi, hai vị tài tử chậm rãi hành lễ, hàn huyên đôi câu rồi rời đi. Dù sao sau này có rất nhiều cơ hội, không vội ở nhất thời.

Nàng đến Phụng Nghi cung, cung nữ thông báo một tiếng, hoàng hậu nương nương cho nàng đi vào. Hạ Uyển Chi khẽ cúi đầu, mắt nhìn thẳng đi vào, quỳ thân hành lễ “Tần thiếp tham kiến hoàng hậu nương nương, nương nương thiên tuế!”

“Hạ tiếp dư đứng dậy đi!” Hoàng hậu nhàn nhạt lên tiếng, ánh mắt nhìn lướt qua trên người nàng, ban thưởng ngồi.

Hạ Uyển Chi nhìn còn có một vị khác, khẽ phúc lễ ngồi xuống. Đối phương là người ở cùng cung điện với nàng, Vương Tiệp dư.

“Hôm nay các người mới vào cung, giáo tập ma ma cũng dạy bảo các người cung quy, đều nói học được không tệ, bản cung nhìn cũng là vừa vặn, hi vọng về sau các người có thể ghi nhớ.”

“Vâng!” Hạ Uyển Chi cùng Vương Tiệp dư đều đứng dậy hành lễ, xong lại ngồi xuống.

Hoàng hậu bắt quả hai mươi tuổi hoa, lúc trước gả cho đương kim hoàng thượng là mới vừa cập kê. Hiện nay Hoàng Thượng đăng cơ ba năm, nàng dĩ nhiên cũng đã ngồi ba năm vị trí hoàng hậu, phụ trách quản lý hậu cung ba năm.

Ba năm thấm vào, nàng đã rất có phong phạm nhất quốc chi mẫu, ung dung hoa quý, đoan trang tao nhã hiền đức. Người mặc cung trang trăm phụng hướng hoàng, uy nghiêm tự nhiên mà thành.

So với các nàng những người mới vừa vào cung cái gì cũng không hiểu, cái gì cũng đều chưa phải là cung phi mà nói, hoàng hậu thật đúng là cao cao tại thượng, làm người ta nhìn lên.

“Các người hôm nay vừa mới tiến cung, những chuyện khác sáng mai nói sau. Đêm nay tại Triều Hoa các chuẩn bị cung yến, các người trở về chuẩn bị một chút.” Hoàng hậu nói “Đây là lễ vật gặp mặt cho các người. Không có việc gì nữa thì có thể lui xuống!”

“Vâng! Đa tạ hoàng hậu nương nương phần thưởng!” Hai người hành lễ tiến lên tiếp nhận lễ vật, sau đó mang theo cung nữ rời đi.

Hoàng hậu đương nhiên không muốn nói vào bây giờ. Mười người, mỗi người đều nói một lần, nàng cũng phiền. Chờ ngày mai thỉnh an, tất cả đều đến đông đủ nói sau cũng không phải là tiết kiệm cho nàng không ít tinh lực. Vì việc tuyển phi này, trong khoảng thời gian này nàng cũng không vất vả không ít, chính là vì để thêm người đưa lên giường cho trượng phu của nàng. Đức độ như vậy, sợ chỉ có mình nàng-vị hoàng hậu này mà thôi!Ra khỏi Phụng Nghi cung, hai người sống vai đi tới. Vương Tiệp dư nói “Vừa rồi vốn là muốn đi qua chỗ muội muội, nhưng là Đức phi nương nương nhắc nhở phải thỉnh an hoàng hậu nương nương. Tỷ tỷ nghỉ tại Phụng Nghi cung có thể gặp được muội muội, nên không đi qua tìm muội muội nói chuyện. Hiện tại vừa vặn, chúng ta có thể cùng đi trở về, cũng tốt hàn huyên trong chốc lát.”

Hạ Uyển Chi nghe hai chữ tỷ tỷ cười cười. Vương Tiệp dư này vẫn là như vậy, trước hết là xưng lớn.

Nàng nói “Tỷ tỷ phí tâm, về sau là người trong cùng cung điện, thường qua lại cũng là tốt. Cũng không biết tỷ tỷ năm nay bao nhiêu tuổi, muội muội mới vừa cập kê không lâu, sinh nhật là đầu tháng ba.”

“À... Phải không?” Vương Tiệp dư lập tức lúng túng, cười cười nói sang chuyện khác. “Đừng nói chuyện đó nữa, muội muội nhìn một chút bên kia Hoa có phải nở không tệ, chúng ta đi qua nhìn một chút đi!”

“Được!” Hạ Uyển Chi sáng khoái trả lời, theo nàng ta đi tới, liếc nhìn hoa mà nàng ta nói, hỏi “Còn không biết tỷ tỷ sinh nhật vào tháng mấy. Về sau đến ngày cũng tiện chuẩn bị quà tặng. Nhìn tỷ tỷ khẳng định so với ta lớn tuổi hơn, là cùng năm hay là lớn tuổi hơn một năm?”

Vương Tiệp dư đáp ứng, lúc này nàng cũng không tiện nói.

Hạ Uyển Chi cũng không muốn hàm hồ cho qua. Trước kia nàng cũng không biết hỏi, bị nàng ta lừa, gọi nàng ta mấy tháng tỷ tỷ. Vào cung một năm, sau tháng giêng nàng ta cập kê, thế mới biết nàng lại gọi một người phân vị ngang mình, tuổi còn nhỏ hơn mình là tỷ tỷ!

Vậy cũng thật là một truyện cười, bị mấy phi tần khác nói xấu sau lưng gần một năm, ngấm lại nàng liền tức.

Thấy nàng ta không nói, Hạ Uyển Chi tiếp tục nói “Hay là lớn hơn hai tuổi?”

“Cái này, cái kia, kỳ thật ta là tháng giêng sinh ra.” Vương Tiệp dư có chút lúng túng nói.

Nàng truy vấn “Vậy tỷ tỷ năm nay bao nhiêu tuổi rồi? Muội muội muốn biết cùng tỷ tỷ chênh lệch mấy tuổi đây! Trong lòng còn biết đóng đếm không phải sao?”

“Cái này, kỳ thật vừa rồi nghe Hạ tiếp dư nói ta mới biết được, kỳ thật ta nhỏ hơn so với ngươi, còn chưa cập kê!” Nói xong, nàng ta lúng túng đến đỏ mặt.

Hạ Uyển Chi cười cười “Thì ra không phải là tỷ tỷ mà là muội muội a!”

Vương Tiệp dư đi theo ha ha cười cười, nàng nói “Không có việc gì, dù sao đều là tỷ muội. Ta lớn tuổi hơn, về sau ngươi liền gọi ta tỷ tỷ cũng được, trực tiếp gọi Hạ tiếp dư cũng không sao.”

“Ừ!” Vương Tiệp dư miễn cưỡng cười cười, thầm nghĩ người này cũng không ngốc. Có điều nàng đúng là không thích làm em gái của người ta. Lớn tuổi hơn thì như thế nào, đợi phân vị mình cao hơn nàng ta, gặp mặt còn không biết ai hành lễ cho ai đây!

Bởi vì chuyện xưng hô tỷ muội, Vương Tiệp dư cảm thấy có chút lúng túng. Hai người nói mấy câu, cũng không tâm tình xem hoa, nhìn lại đến lúc dùng cơm trưa, liền trở về Đức Hi cung, sau khi hành lễ đều tự đi về nghỉ.

Nàng vừa trở về, Hạ Hà đi truyền lệnh. Hạ Đồng vẫn là người mới, ở một bên nhìn xem Hạ Bích hầu hạ như thế nào.

Rửa mặt một phen, Hạ Uyển Chi ngồi nghỉ ngơi. Đồ ăn còn chưa dọn lên, chỉ nghe thấy cung nữ nói là Lâm Huệ nhân đến đây. Nàng biết là Lâm Huệ, mấp máy miệng để cho người vào.

Hai người vừa thấy mặt, Lâm Huệ liền cúi người hành lễ. Trước kia ngược lại không cảm thấy cái gì. Đến trong cung, nàng bây giờ vị phân vị cao hơn nàng ta nhất phẩm, Lâm Huệ tất nhiên phải hạ mình phúc lễ. Bình thường các nàng ở ngoài cung gặp mặt đều là cho cái lễ gặp mặt mà thôi

Căn bản không như hiện tại nghiêm khắc như vậy. Dù sao đây là hoàng cung, nơi phân lớp dè dặt chết người. Đương nhiên tiến cung, coi như là cùng phân vị, lão nhân vẫn là ý vào thân phận của mình.

Đây là hoàng cung, hơi có sợ sẩy liền có thể gặp phải rất nhiều chuyện, Hạ Uyển Chi làm lão nhân đã rất rõ ràng.

Giả bộ đồ Lâm Huệ đứng dậy, nàng bây giờ có thể làm được đến gặp mặt không bóp chết nàng ta đã không tệ. Còn muốn nàng từ chối tiếp xúc, đối với nàng mà nói thật đúng là khiêu chiến a.

Ngược lại Lâm Huệ, thấy nàng chỉ là hừ dờ một cái, khẽ nhún nhún mày, tự động thân mật cầm lấy cánh tay của nàng lôi kéo làm quen “Uyển tỷ tỷ gần đây tốt không...”

Lời còn chưa dứt, cánh tay của nàng ta bị bỏ rơi, mà nàng ta cũng lao đảo một chút. Sau khi đứng vững có chút ít kinh ngạc nhìn Hạ Uyển Chi.

Hạ Uyển Chi sững sờ một chút, thấy các nàng đều nhìn mình, lại nhìn một chút Lâm Huệ ánh mắt u oán. Nàng kịp phản ứng, động tác gét bỏ của mình làm quá rõ ràng.

Nàng liếm liếm tâm thần, làm bộ dáng cánh tay rút gân vuốt vuốt, nói “Huệ muội muội chớ để ý, tay có chút rút gân!”

“Nguyên lai là như vậy, thật dọa người. Ta còn tưởng rằng là Uyển tỷ tỷ ghét bỏ muội muội!” Vừa nói sẽ vừa xoa bóp cánh tay cho nàng. Hạ Bích thấy thế thì tiến lên làm thay, nàng ta liền thu tay lại có chút bận tâm nói “Uyển tỷ tỷ nhìn khí sắc không tốt lắm, có phải thân thể còn không thoải mái hay không?”

“Có một chút, có điều so với trước kia đã khá hơn nhiều!” Nàng nhân nhạ trả lời một câu, chỉ cần không gặp nàng ta, thân thể sẽ tốt hơn.

“Vậy là tốt rồi!” Lâm Huệ lại nói “Trước kia cánh tay của ta cũng hay rút gân, mẹ ta liền phân phó phòng bếp hầm cách thủy canh xương cho ta uống. Uyển tỷ tỷ có thể thử xem.”

“Được, đa tạ Huệ muội muội phí tâm!”

“Uyển tỷ tỷ khách khí, chúng ta từ nhỏ liền quen biết, còn là cùng nhau lớn lên. Hôm nay lại tiến cung, nhất định phải chăm sóc lẫn nhau, nâng đỡ lẫn nhau!”

“Muội muội nói đúng!” Thật đúng là tình nghĩa tốt, tốt đến chăm sóc lẫn nhau, giúp đỡ lẫn nhau, đến cả mệnh cũng cầm đi.

Nếu lúc trước thì nàng sẽ cảm động, sẽ đối với nàng ta mót tim mót phổi. Nhưng hiện tại nàng không phải người ngu, sẽ không ngây ngốc không hề đề phòng mặc người lợi dụng, bị tổn hại còn xem nàng ta như hảo tỷ muội.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

Hạ Uyển Chi miễn cưỡng nói trong chốc lát cùng Lâm Huệ. Hạ Hà truyền đồ ăn đã trở lại, Hạ Uyển Chi cũng không lên tiếng muốn mời nàng ta ở lại Đức Hi cung cùng nhau dùng cơm trưa. Lâm Huệ cũng không có ý kia. Chỉ là lời mời khách khí nàng cũng không nói một câu, thật ra khiến Lâm Huệ trong lòng có chút để ý.

Rời khỏi Đức Hi cung, Lâm Huệ nhện không được hỏi Thái Vi “Uyển tỷ tỷ có phải là chán ghét ta hay không? Cứ luôn cảm thấy nàng khác trước kia?”

“Tiểu chủ suy nghĩ nhiều, Hạ tiếp dư chỉ là thân thể khó chịu, tâm tình buồn bực mà thôi.” Thái Vi cười an ủi.

Nhớ tới nàng dung nhan hơi tiêu tụy, Lâm Huệ gật gật đầu “Vậy cũng đúng. Dù sao nàng liên tục cáo ốm, hôm nay thấy nàng nói cũng không nhiều, chắc là thân thể chưa khỏe hẳn.”

“Nhớ là hôm nay tiến cung có mang theo chút ít nhân sâm, đợi lát nữa tặng chút ít qua đó đi!” Lâm Huệ phân phó.

Thái Vi gật gật đầu “Tiểu chủ đối với Hạ tiếp dư thật là tốt!”

“Chúng ta quen biết nhiều năm. Nói sao ở trong cung này chúng ta cũng phải giúp đỡ lẫn nhau. Không đối tốt với nàng thì đối tốt với ai? Về sau nàng được sủng ái cũng sẽ nể tình giúp đỡ chút ít.”

“Vậy cũng đúng, vẫn là tiểu chủ suy nghĩ chu đáo.”

Các nàng vừa đi, Hạ Uyển Chi liền trầm mặt. Hạ Bích không biết phát sinh chuyện gì, cũng không nhiều lời, thu thập xong kim thoa hoàng hậu ban thưởng, nói “Chủ tử, dùng cơm trưa đi!”

Hạ Uyển Chi âm thầm thở hắt ra, gật gật đầu. Hạ Hà đã dọn xong thức ăn. Thức ăn trong cung đều có quy chế. Nàng bây giờ là tiếp dư, còn chưa được sủng ái, trung quy trung củ đồ ăn tiêu chuẩn. Nếu là được sủng ái thì trên những đồ ăn tiêu chuẩn này, người bên ngự thiện phòng còn có thể hiểu kính một chút đồ ăn vượt quy chế.

Hoàng cung là nơi đội trên đạp dưới nhất. Phi tần không được sủng ái có khi so ra còn kém hơn cả nô tài được sủng ái. Cho nên a, tại hậu cung này, được ân sủng của Hoàng Thượng, sinh con mới là cách sinh tồn, những thứ khác đều không cần bàn nữa.

Dùng bữa trưa xong, Hạ Hà các nàng dọn bát đĩa. Hạ Uyển Chi sai Hạ Bích lấy ra túi thơm Lâm Huệ đưa tới cho Hạ Đồng xem một chút. Hạ Đồng cẩn thận ngửi một cái, nói “Đều là chút ít thứ an thần, đối với thân thể vô hại, chủ tử có thể yên tâm đeo.”

“Ừ!” Các nàng mới tiến cung, hiếm khách còn chưa bắt đầu, nàng ta tất nhiên không sẽ động thủ. Cí điều cẩn thận một chút vẫn hơn.

Hạ Uyển Chi quen ngủ trưa. Hạ Đồng ở phòng bếp nhỏ của Đức Hi cung sắc chén thuốc. Thân thể của nàng còn chưa khôi hần, mỗi ngày đều cần uống thuốc. Đức phi nương nương cũng biết, ngự y đã nhìn rồi, không phải là bệnh nặng, điều dưỡng cẩn thận là được. Đương nhiên, còn nói là trong vòng ba tháng không thể thị tẩm.

Mặc dù như thế, nàng đứng là không thể bỏ qua yến hội đêm nay. Nàng cho dù không thể thị tẩm, cũng muốn nhìn một chút các nàng có còn giống trong trí nhớ của mình hay không?

Hạ Uyển Chi ngủ trưa khá lâu, tỉnh lại đã là hơn một canh giờ sau. Cũng may trong khoảng thời gian này không có người đến bái phỏng. Nàng cũng có thể ngủ thêm một lát. Hạ Bích lại không nhàn rỗi, đi ra ngoài nghe được không ít tin tức. Có điều những tin tức Hạ Bích hỏi được nàng cũng đã biết được, thậm chí so với nàng ấy còn rõ ràng hơn. Bất kể là dung mạo, gia thế, cung điện, cùng với phân vị từng người.

Lúc rửa mặt cho nàng, Hạ Bích đặc ý nói mấy chuyện nàng ấy nghe được. Hạ Uyển Chi coi như là đánh tan cảm giác buồn ngủ, cũng không ngăn cản, nếu không liền lãng phí lòng tốt của Hạ Bích.

Khi thời gian không sai biệt lắm, Hạ Uyển Chi đi chủ điện. Đức phi nương nương vẫn còn đang rửa mặt, Vương Tiệp dư ngược lại so với nàng tới trước một bước, hai người mặc cung trang cùng hệ màu.

Ở trong hậu cung, bất kể là cung trang hay là châu thoa đều có quy chế nghiêm khắc. Không phải là tùy tiện một bộ cung trang cũng có thể trồng vào trên thân, tùy tiện châu thoa, đồ trang sức đeo tay cũng có thể mang lên trên người.

Cung trang tiếp dư là vài cái màu sắc như vậy, kiểu dáng cũng là vài kiểu như thế. Chi là dụng sắc coi như xong, còn dụng phải cả dáng y phục, ngoại trừ mặc ở trên những người khác nhau tạo nên hiệu quả khác biệt ra, thật cũng không có cái gì khác.

Nhưng đến trong mắt người tinh toán chi li, lòng dạ hẹp hòi, đó chính là tội ác tày trời.

Vương Tiệp dư nhìn Hạ Uyển chi mặc y phục giống nhau như nuốt phải ruồi bọ. Hạ Uyển Chi liếc nhanh đánh giá nàng ta, âm thầm so sánh, vẫn là người da trắng mặc cung trang hoa đảm bực tím nhạt này tương đối dễ nhìn hơn.

Vương Tiệp dư ngũ quan không tệ, chỉ là không đủ da thịt như tuyết. Cung trang màu tím nhạt mặc ở trên người nàng ta, nếu một mình nhìn xem còn có thể. Nhưng nếu so với người da thịt trắng nõn, nói thì dụ như so sánh với Hạ Uyển Chi thì nàng ta còn nhỏ tuổi thoát nhìn lại bị già đi, thấy thế nào cũng khó coi.

Vương Tiệp dư lại tự biết rõ, mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng cung trang này xác thực người ta ăn mặc đẹp mắt, hơn nữa còn khí chất xuất chúng. Hai người bọn họ nếu là cùng nhau xuất hiện, Hoàng Thượng nhất định nhìn nàng trước.

Vương Tiệp dư sao lại cam tâm làm lá xanh, phụ trợ Hạ Uyển Chi làm đóa hoa nổi bật. Bởi vậy, liền lưu lại một vị cung nữ để đáp lời, rất mau dẫn người trở về thiên điện của mình. Nàng ta đi vào liền cởi quần áo, thậm chí còn sai người cầm đi đốt. Nàng ta không muốn nhìn thấy lần nào nữa.

Mà Hạ Uyển Chi nhìn Vương Tiệp dư giận dữ rồi đi, nhìn không được mặt mày mang cười. Đây đại khái là chuyện mấy ngày nay khiến nàng vui vẻ nhất a.

Hạ Uyển Chi ở bên ngoài chờ, Đức phi nương nương ở bên trong trang điểm. Bội Dung đi ra ngoài dạo qua một vòng trở về nói chuyện lý thú cho nàng ta nghe “Nương nương, vừa rồi nô tỳ nhìn thấy một chuyện buồn cười a!”

“A, chuyện gì đáng cười, nói nghe một chút.” Đức phi nương nương từ trong lăng hoa kính nhìn nàng ta một cái, cười nói.

“Nô tỳ vừa rồi đi ra ngoài nhìn thấy Hạ tiếp dư cùng Vương Tiệp dư mặc cung trang y hệt nhau xuất hiện. Hai người liếc mắt nhìn nhau, Vương Tiệp dư đứng tại chỗ liền thay đổi sắc mặt. Hạ tiếp dư chỉ là khẽ sùng sốt một chút. Về sau Vương Tiệp dư đại khái cảm thấy lúng túng, nổi giận dùng dụng ly khai.” Bội Dung nói “Nô tỳ nghĩ Vương Tiệp dư nhất định là trở về thay quần áo.” “Còn có chuyện kỳ quái như vậy?” Đức phi nương nương nói “Lẽ ra trong cung sẽ không phát sinh chuyện như vậy. Y phục trong mỗi cung là không thể giống nhau. Kiểu dáng đồng dạng, màu sắc và hoa văn cũng sẽ bất đồng, hoa cũng sẽ không giống y hệt được!”

“Không chừng là cái nô tài nào không có mắt, cũng may là gặp ở Đức Hi cung. Nếu là xuất hiện ở Hương Hoa các mới phát hiện, vậy còn không để cho người khác chê cười?”

“Vậy cũng đúng. Đến lúc đó người khác còn nói ta đây làm chủ vị một cung vô dụng!” Đức phi nương nương giọng nói lạnh xuống.

Bội Dung nghe ra manh mối, thu liễm vui vẻ, cup mi nghiêm mặt nói “Nô tỳ sẽ cẩn thận điều tra thêm là ai động tay chân, muốn khiến Đức Hi cung xấu mặt.”

Đức phi hài lòng, cái lên ngọc trầm hoa mai mà hôm sinh nhật nàng hoàng thượng đã tự mình cài cho nàng. Xem xét một lát, cảm thấy đẹp mắt lúc mới đi ra ngoài.

Trang điểm tốt, Đức phi nương nương đứng dậy. Bội Dung sửa sang lại nếp uốn nơi vạt áo cho nàng, xác định dung nhan chính tề mới đi ra ngoài.

Đức phi vừa đi ra ngoài, Hạ Uyển Chi liền cúi người hành lễ. Vương Tiệp dư còn chưa tới, lưu lại cung nữ mở miệng nói là chủ tử nàng ta còn có một số việc xử lý, rất nhanh sẽ tới đây.

Đức phi cũng không nói gì, sai cung nữ dâng trà, còn chưa uống ngụm nào, Vương Tiệp dư đã thay đổi một bộ cung trang hoa đào màu hồng phấn mà đến. Vì để xứng với quần áo, còn cài hai đóa hoa đào ở bên trái búi tóc.

Hạ Uyển Chi nhìn sùng sốt một chút, lời đến bên miệng lại theo nước trà uống vào. Khóe mắt lại nhìn thấy vẻ mặt Đức phi nương nương biến đổi.

Vương Tiệp dư khép tay hành lễ “Tần thiếp gặp qua Đức phi nương nương, gặp qua Hạ tiếp dư!”

“Đứng lên đi! Đều là tỳ muội, đừng đa lễ!” Đức phi nương nương nhìn hai đóa hoa đào trên búi tóc nàng khách khí cười một tiếng.

“Đa tạ nương nương!” Vương Tiệp dư đứng dậy, thoáng ồng ọe làm dáng liếc nhìn Hạ Uyển Chi, ngồi xuống đối diện nàng.

Hạ Uyển Chi chỉ là cười cười, xem ra Đức phi nương nương cũng không chuẩn bị nhắc nhở nàng ta. Nếu đã Đức phi nương nương lão nhân này cũng không muốn đề điểm người mới, nàng cũng không cần xen vào việc của người khác. Chỉ sợ hiện tại Vương Tiệp dư trong lòng khoái chí, đợi lát nữa lại đề cho nàng ta khóe ra nước mắt.

Thoáng ngồi một lát, Đức phi nương nương nhìn thời gian không còn sớm, dẫn Hạ Uyển Chi các nàng đi Hường Hoa điện. Dọc theo đường đi, Vương Tiệp dư mỉm cười nhìn cung trang hoa đậm bọt màu tím nhạt trên người Hạ Uyển Chi, nói là hoa đậm bọt thù trên vải màu tím nhìn già chết. Còn nói không bằng Hạ Uyển Chi mặc bộ cung trang trúc xanh hồi lúc trưa còn đẹp mắt hơn.

Hạ Uyển Chi biết rõ nàng ta là không ăn được nhơ thì chê nhơ còn xanh, cũng không để ý. Ngược lại đặc biệt khen nàng ta một câu nàng ta hôm nay trang phục không tệ, đặc biệt là hai đóa hoa đào, càng lộ vẻ người so với hoa kiêu diễm hơn.

Vương Tiệp dư nghe nụ cười càng sâu, cũng không sợ khóe mắt hằn nếp nhăn.

Đức phi nghe hai người nói chuyện sau lưng, thầm mắng không biết trời cao đất rộng! Trên đường đi Hường Hoa điện gặp Lâm Huệ cùng vài vị nương nương. Lâm Huệ ở Đức Sang cung trong cung Thực phi nương nương. Ngoại trừ nàng còn có một vị Trịnh tiệp dư.

Thực phi nương nương cùng Đức phi nương nương đều là phi tử Hoàng Thượng nạp không lâu sau khi đăng cơ. Gia tộc của các nàng xuất không ít lực khi Hoàng Thượng đăng cơ. Vì ngợi khen gia tộc của các nàng, chỉ có thể dùng phi vị tới trao đổi.

Mà hai người bọn họ dù đồng thời tiến cung, nhưng một chút cũng không hòa thuận. Hai người tranh đấu gay gắt ba năm. Đây cũng là vì sao hôm nay Lâm Huệ không hề muốn ở lại Đức Hi cung dùng cơm.

Nàng ta dù sao cũng là người của Đức Sang cung. Dù đi lại gần gũi với Hạ Uyển Chi cũng phải nghĩ đến chủ tử Đức Sanh cung. Nàng ta cũng không muốn còn chưa được sủng ái liền bị ép tới không ngóc đầu lên được.

Cho nên người hai cung có thể càng ít lui tới là càng tốt.

Lâm Huệ hiểu, Hạ Uyển Chi cũng hiểu. Nhìn một chút gương mặt diễm lệ kia của Thực phi nương nương, nàng vẻ mặt không thay đổi hành lễ. Đức hi cung và Đức Snag cung đối chọi nhau, còn không phải là bởi vì tranh giành tình cảm. Thực phi nương nương ý vào dung nhan xuất chúng, đoạt của Đức phi nương nương không ít. Có khi Hoàng Thượng ở lại Đức Hi cung, nàng ta cũng sẽ tìm cách mời đi.

Đức phi nương nương mặc dù tìves tối, nhưng nàng ta không có thù oán không biết xấu hổ như Thực phi nương nương, cũng không dung nhan xinh đẹp mẽ người như Thực phi, chỉ có thể làm bộ như rộng lượng, hiền đức, ở trong lòng hoàng thượng chiếm hữu một góc nhỏ nhỏ.

Một phen chào hỏi xong, Thực phi nương nương liếc nhận qua Hạ Uyển Chi, Vương Tiệp dư, cười với Đức phi nương nương “Đức phi chỉ sợ đến thời chuyển vận. Đức Hi cung nhiều thêm hai vị tiểu chủ, bộ dạng xinh đẹp như hoa. Sau hôm nay, còn không biết vị nào có thể được Hoàng Thượng ưu ái. Có điều bất kể là vị nào, Hoàng Thượng đi Đức Hi cung nhiều hơn, Đức phi nương nương không phải là có thể nhiều thêm một lần diện kiến Thánh thượng rồi?”

Hai vị chính chủ ở phía trước nói chuyện, các nàng những tiểu chủ mới vừa vào cung chỉ có thể mặt ngoài giả cảm giả tiếc, ngầm vụng trộm giống lỗ tai, chỉ sợ rò cái tin tức tốt gì.

Hạ Uyển Chi cùng Vương Tiệp dư song song mà đi, thấy nàng ta khẽ cong khóe miệng, biết rõ Vương Tiệp dư khẳng định bởi vì lời khen kia của Thực phi nương nương mà đang mơ tưởng viễn vông.

Chuyện nàng trong vòng ba tháng không thể thị tẩm, trong cung vài vị chủ tử cũng biết. Bởi vậy, Hạ Uyển Chi trước mắt không phải là đối thủ của các nàng. Cho nên Vương Tiệp dư mới có thể cao húng, Đức Hi cung ngoại trừ Hạ Uyển Chi, không phải chỉ còn lại nàng ta sao.

Đức phi nương nương không phải là người hèn yếu, tại trước mặt hoàng thượng hoàng hậu, thái hậu nàng ta sẽ yếu thế. Chờ những người kia không ở bên người, Thực phi cũng không dè dặt cười cợt nàng ta được. Đức phi cười lạnh một chút, nói “Thực phi nương nương nói lời này là xem thường các tiểu chủ khác ở Đức Sang cung sao? Hoàng Thượng yêu thích ai sao biết được, không phải là Đức Hi cung thì là Đức Sang cung. Nếu không nữa thì chính là tiểu chủ khác, tóm lại sẽ có một người trước hết được Hoàng Thượng ưu ái.”

“Ngược lại Thực phi nương nương coi thường người trong Đức Sang cung như thế, không tự tin như thế cũng không phải giống như là Thực phi nương nương làm người a!” Đức phi nương nương nẩy câu liền nâng lên âm điệu trong Đức Sang cung. Thực phi nói những lời kia còn không phải là coi thường hai vị tiểu chủ trong cung mình.

Trịnh tiệp dư, Lâm mỹ nhân, hai người dung mạo đều rất xuất sắc. So sánh cùng Hạ Uyển Chi, Vương Tiệp dư, xem như sần sần nhau, thiên kiều bá mị, mỗi người đều có ưu điểm.

Nữ nhân đều là lòng dạ hẹp hòi, cho dù trên mặt không nói cái gì, ý nghĩ trong lòng ai lại biết được?

Nói sao các nàng bắt quá mới vào cung, sau này cuộc sống còn dài hơn, không chừng sau này các nàng được sủng ái còn hơn cả bọn họ cũng không phải là không thể.

“A! Đức phi nương nương vẫn là thích châm ngôn ly gián như vậy. Chỉ tiếc, Hoàng Thượng không thích người đa tâm. Đức phi nương nương đừng dùng nhiều, miễn cho chọc Hoàng Thượng mất hứng.”

“Lời này của Thực phi nương nương là nên để nhắc nhở chính mình đi. Hôm nay Thực phi nương nương có thể đem Hoàng Thượng từ trong cung người khác gọi đi. Ngày sau cũng sẽ có người có thể đem Hoàng Thượng từ trên giường người khác gọi đi. Có điều người kia có phải Thực phi nương nương hay không, vậy cũng chưa biết được!”

Thực phi nghe xong sững sờ, tìm lời phản kích, Đức phi nói “Thời điểm không còn sớm. Người Hi cung cũng không nên đến muộn, thái hậu không thích kẻ không tuân quy củ!” Lời này cũng là nói cho Thực phi nương nương nghe. Bởi vì tính tình y sùng mà kiêu kia của nàng ta, có lần ở trước mặt thái hậu thất lễ, bị thái hậu trách phạt cảm tức.

Lần này Đức phi nhắc đến, rõ ràng là làm cho Thực phi mất mặt. Mà nàng ta nhất thời không biết phản kích thế nào. Thực phi đa tâm, cũng không phải lập tức có thể nghĩ ra được. Miệng của nàng ta so ra cũng kém Đức phi nương nương cay nghiệt. Bởi vậy Thực phi thường xuyên cái miệng thua thiệt, trên giường đắc thắng.

Mà Đức phi nương nương ngoài miệng cậy mạnh, nhưng mỗi tháng đều có một đêm vốn là nàng nên thị tẩm, lại chỉ có thể một mình trông phòng. Đây đều là do Thực phi nương nương ban tặng.

Mặc dù như thế, Thực phi nương nương đắc thủ ba năm, bụng lại một chút tin tức cũng không có, cái rắm cũng không phóng một cái. Đức phi thì có một vị tiểu công chúa bên thân. Đây là Thực phi một người không sinh con không thể so sánh được. Mặc dù là tiểu công chúa nhưng cũng là cốt nhục của Hoàng Thượng, vẫn là hài tử duy nhất khi hấn con nối dòng không nhiều, tất nhiên càng thêm quý trọng. Đây cũng là lý do vì sao thái hậu cho tuyền phi. Chính là vì Hoàng gia khai chi tán diệt, kéo dài con nối dòng.

Đi theo Đức phi nương nương, Hạ Uyển Chi âm thầm châm chọc, ngoài miệng thực hiện được thì như thế nào, Đức phi nương nương cũng bắt quá là thắng cái miệng mà thôi. Nếu không phải ý có vị tiểu công chúa, nàng ta cũng không dám không kiêng nể gì như thế.

Nếu như mất tiểu công chúa, Đức phi nương nương có thể âm thầm đắc ý tới khi nào đây?

Thấy Hường Hoa các đã ở phía trước, Hạ Uyển Chi thu liễm tâm thần, yên lặng theo Đức phi đi vào, ngồi xuống vị trí của mình. Các vị trí được xếp thành một cái hình vuông. Thượng vị đặt ba chiếc bàn nhỏ, là Hoàng Thượng và hoàng hậu, thái hậu. Bên dưới tay trái thái hậu là vị trí của thái phi nương nương. Bên dưới hai bên là Thực phi và Đức phi, cùng với hai vị chiêu dung, tu nghị.

Hạ Uyển Chi cùng Vương Tiệp dư ngồi ở đối diện. Bên tay phải nàng là chiêu dung nương nương, một năm trước sinh vị tiểu hoàng tử, cũng là Đại hoàng tử, nhưng còn chưa được hơn trăm

ngày liền chết non.

Vốn chỉ là một mỹ nhân, lúc mang thai phong lâm tiếp dư, sinh hạ hoàng tử phong lên tu dung nương nương. Sau khi hoàng tử chết non, Hoàng Thượng vì an ủi nàng đau xót mất con, liền phong lâm chiêu dung.

Hạ Uyển Chi thỉnh an hai vị nương nương thỉnh an lại ngồi xuống vị trí của chính mình, mắt nhìn thẳng về phía trước.

Vương Tiệp dư lại cười cùng Triệu tu nghi bên cạnh bắt chuyện hàn huyên. Hạ Uyển Chi nhìn chỉ là cười cười, cũng không nhiều lời.

Các nàng ngồi không đầy một lát, Thục phi nương nương mang người đến đây. Hạ Uyển Chi các nàng những phân vị thấp này vội vàng đứng dậy hành lễ. Đức phi Thục phi chào lẫn nhau, đối với chuyện cãi nhau trên đường, hai người cũng không biểu hiện ra ngoài, ngược lại hàm dưỡng không tề.

Kỳ thật người ở hậu cung, kẻ nào không mang theo vô số mặt nạ, ai có thể chính thức lộ mặt thật đây?

Lâm Huệ ngồi xuống bên tay trái Hạ Uyển Chi. Lúc ngồi xuống vẫn không quên nhắc nhở âm thầm lời kéo y phục của nàng khiến cho nàng chú ý. Hạ Uyển Chi nghiêng đầu nhìn nàng ta một cái, mỉm cười khẽ gật đầu. Lâm Huệ lộ ra nụ cười sáng lạn.

Quay đầu lại, trên mặt nàng còn mang theo cười. Gặp Thục phi nương nương nhìn sang, nàng đứng dậy hành lễ, rồi lại ngồi xuống. Đồng tác này ngược lại dẫn tới chú ý của những người khác.

Thục phi nương nương cười một chút “Hạ tiếp dư lễ nghi chu đáo! Đức phi nương nương dạy dỗ thật tốt!”

“Lọt vào mắt Thục phi nương nương cũng thật sự là không dễ dàng. Hạ tiếp dư xác thực là người lễ nghi chu toàn. Ngược lại đáng để những người khác học tập!” Đức phi nương nương nói có chút khoe khoang.

Thục phi vốn là muốn châm chọc, ai biết Đức phi nhận hết, còn đem châm chọc hóa thành ca ngợi. Đại khái cũng chỉ có Đức phi nương nương có thể như thế.

Những người khác sống chết mặc bay nghe hai vị nương nương đầu vô mồm, ngược lại một câu nói cũng không dám nói. Các nàng hiện tại cũng không đủ thân phận chen miệng vào.

Lục tục có tiểu chủ khác tiến đến, phân vị của các nàng đều tương đối thấp, Hạ Uyển Chi các nàng cũng không cần đứng lên đáp lễ.

Cho đến khi đế hậu giá lâm, thái giám công công hô to “Hoàng Thượng giá lâm, hoàng hậu nương nương giá lâm, thái hậu nương nương, thái phi nương nương giá lâm” Các nàng mới đứng dậy hành lễ.

Hạ Uyển Chi thùy miễm liễm mục, khẽ cúi đầu, hai tay khăn trương có chút run run. Nàng cuối cùng vẫn đến bên cạnh hần, muốn trốn cũng không trốn được.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Sau khi Hoàng thượng, Hoàng hậu ngồi xuống, Hạ Uyển Chi các nàng mới ngồi xuống. Không giống như các tiểu chủ khác một lòng muốn được Tề Diệp chú ý, Hạ Uyển Chi hi vọng lúc này mình có thể sống chết mặc bay, là một người tàng hình.

Nhưng nàng là làm không được. Khi nghe Hoàng Thượng giá lâm, nàng liền bắt đầu tư chi như nhũn ra, tim đập rộn lên, cắn chặt hàm răng để tránh chính mình thất thố, làm liên lụy tới người nhà.

Sau khi ngồi xuống nàng nắm thật chặt quả đấm, khẽ cúi thấp đầu cũng không dám nhìn người.

Ánh mắt quét một vòng, Tề Diệp liếc nhanh nhìn người đang cúi thấp đầu, lông mày giương lên.

Hoàng hậu nhìn lướt qua mọi người, nói “Hôm nay là gia yến, cũng là ngày đầu tiên các vị tiểu chủ tiến cung. Quy củ trong cung giáo tập ma ma đã dạy bảo các người, bản cung hôm nay cũng không nhiều lời nữa. Các người cũng đừng câu nệ, về sau đều là người trong hậu cung, chỉ cần tận tâm tận lực hầu hạ tốt Hoàng Thượng, vì Hoàng gia khai chi tấn diệt, kéo dài con nối dòng, không tranh giành tình cảm, tranh đấu gay gắt, là được cả đời vinh hoa!”

“Thần thiếp cần tuân hoàng hậu nương nương dạy bảo!” Thục phi, Đức phi đứng dậy hành lễ.

“Tần thiếp cần tuân hoàng hậu nương nương dạy bảo!” Hạ Uyển Chi cùng với tất cả phi tần ở đây đứng dậy hành lễ.

“Được rồi, đều ngồi xuống đi!” Hoàng hậu nói xong, các nàng liền hoàn tất bộ dáng. Mỗi người tư thế ngồi đoan trang, vẻ mặt tôn kính.

Thời gian không sai biệt lắm, hoàng hậu lên tiếng bắt đầu dâng trà. Các cung nữ nói đuổi nhau đi ra, rất nhanh liền bày đầy cả bàn thức ăn, nhạc công chậm rãi diễn tấu.

Quang Thuận công công châm một chén rượu cho Tề Diệp. Hần uống một ngụm, hoàng hậu tự mình gấp một khối thịt cá đặt ở trong chén hần. Thục phi, Đức phi nhìn thoáng qua vẻ mặt không thay đổi. Những người khác không dám ngừng đầu nhìn người trên chủ vị, chỉ sợ không đủ đoan trang, mất lễ tiết.

Tề Diệp động đũa rồi những người khác mới dám động đũa. Mọi người yên lặng ăn trong chốc lát, một hồi thì có vũ cơ tiến vào khiêu vũ.

Điều này cũng đại biểu tiểu chủ nào muốn hiển nghệ là có thể chuẩn bị. Hạ Uyển Chi bất động thanh sắc liếc nhìn Trịnh tiếp dư, tiếp tục thông thả ung dung dùng bữa. Người trên chủ vị còn chưa có đề đũa xuống, nàng có thể ăn nhiều một chút. Đêm nay thức ăn rất hợp khẩu vị của nàng, nàng nhịn không được muốn ăn nhiều một chút.

Một khúc vũ cuối cùng, sau khi hành lễ vũ cơ rồi rút lui xuống.

Các nàng đi rồi, liền có người đứng lên nói “Hoàng Thượng, tần thiếp cũng có điệu múa muốn hiến tặng cho Hoàng Thượng. Hy vọng có thể được Hoàng Thượng cười một tiếng!”

Quả nhiên là nàng ta!

Hạ Uyển Chi nhìn nàng ta một cái, bất động thanh sắc nghĩ trong lòng.

“Sớm nghe nói tiểu thư nhà Vương đại nhân có kỹ thuật múa động lòng người. Trẫm cũng muốn nhìn một chút kỹ thuật múa của Vương tiếp dư có phải danh xứng với thực hay không?” “Tạ Hoàng Thượng ân chuẩn!” Trịnh tiếp dư mỉm cười hành lễ, nói “Thỉnh Hoàng Thượng chờ một lát, tần thiếp rất mau sẽ quay lại!”

Tề Diệp gật gật đầu.

Vương Tiệp dư cười bộ nhẹ nhàng rồi đi. Nhìn nàng ta về mặt đắc ý, mấy vị tiểu chủ mới tiến cung khác trong lòng cũng không vui. Trịnh Tiệp dư mập mạp môi, đang muốn đứng dậy. Hạ Uyển Chi lại phát hiện Lâm Huệ ở bên cạnh đã mình đã đứng lên, cất giọng thanh thúy “Hoàng Thượng, chờ lâu không thú vị, không bằng để tần thiếp hiến tấu một khúc?”

Hành động của Lâm Huệ làm cho người ta cảm thấy bội phần ngoài ý muốn. Nhưng người trên chủ vị là từng trải việc đời, cũng không phải dễ dàng giật mình như vậy. Tề Diệp nhìn Lâm Huệ, mỉm cười gật đầu.

Thục phi khiêu mi liếc nhìn Đức phi, ánh mắt đắc ý. Người trong cung nàng ta được sủng ái, nàng ta cũng nở nang mặt mày. Đã vậy còn là đoạt ở phía trước người Đức Hi cung.

Đức phi làm bộ không nhìn thấy, chỉ cảm thấy Lâm mỹ nhân này quá mức nóng vội. Rõ ràng vào lúc này hiến nghệ làm náo động, không chỉ có đắc tội Vương Tiệp dư, còn khiến cho tiểu chủ khác khinh thường. Về sau nhất định là nàng ta quả ngon để ăn.

Hoàng hậu quét mắt qua Lâm Huệ, về mặt chưa thay đổi, bụng chén rượu uống một ly, ánh mắt đảo qua, lập tức cảm thấy hôm nay đúng là một mảnh thiên kiều bá mị. So sánh với các nàng, bản thân thật sự là cục nở hóm qua.

Lâm Huệ sau khi rửa và lau tay xong, ngồi xuống trước cầm án. Thái Vi đã ôm cầm của nàng ta đặt ở cầm trên bàn. Nàng ta điều chỉnh thử vài cái âm sắc, liền đứng dậy hành lễ “Tần thiếp bêu xấu!”

Hạ Uyển Chi vẫn luôn biết rõ Lâm Huệ có tài đánh đàn rất tốt. Mặc kệ nàng luyện tập thế nào cũng không sánh bằng Lâm Huệ. Cho nên nàng là không dễ dàng lấy tài đánh đàn ra để tỷ thí. Có nàng ta đi phía trước, nàng lại hiến nghệ là tự chuốc chề cười. Bởi vậy nàng lựa chọn tiêu. Nếu đã không thể làm được tốt nhất, không bằng chia sẻ với nhau. Đây là ý tưởng khi nàng mười tuổi. Cho nên năm ấy mười tuổi, nàng bắt đầu học tập thổi tiêu. Khi đó nghĩ chính là có thể cùng Lâm Huệ cầm tiêu hợp tấu.

Hôm nay xem ra, nàng là không còn cái tâm tình kia.

Lâm Huệ ở phương diện đánh đàn thật sự rất có năng lực. Đây là Hạ Uyển Chi không thể không thừa nhận. Cũng vì như thế, trước đây nàng ta mới có thể dựa vào tài đánh đàn này, nổi bật trong gia yển của nhiều nhà. Ngoại trừ nàng ta, không có ai dám nhắc ra hiến nghệ đánh đàn, đều là không muốn bị người chê cười.

Đương nhiên, tiếng đàn của nàng ta cũng được người trên chủ vị ưu ái, thậm chí khen nàng ta có một đôi ngọc thủ, mới có thể khảy ra tiếng đàn tuyệt vời như vậy, cũng làm cho nàng ta được sủng ái một thời.

Hạ Uyển Chi nhìn Tề Diệp một bộ dáng mê mẩn, quả đắm buông lòng một chút. Nàng bụng rượu hoa hoa quế lên uống một ngụm. Hạ Bích ở sau lưng thấy, lén lút ở bên tai nàng nói nhỏ “Chủ tử, người không thể uống rượu!”

“Chỉ là rượu hoa quế mà thôi!” Nàng không thêm đề ý. Hạ Bích cũng không thể nhiều lời. Dù sao rượu hoa quế xác thực không thể so với rượu, hương vị trong veo, căn bản không tính là rượu. Vương Tiệp dư về tươi cười thay vũ y đi đến. Ai biết còn chưa đến gần lại nghe thấy tiếng đàn lượn lờ, không khỏi nhũn mày “Ai đang khảy đàn?”

Đinh Hương sững sờ, lập tức tiến lên dò xét. Thấy Lâm Huệ ngồi ở bên trong đoàn trang ưu nhã đánh đàn, người trên chủ vị đang mê mẩn nghe, ánh mắt như có như không rơi vào trên người nàng ta, về mặt kia thấy thế nào cũng làm cho người khác phải tức giận.

Đinh Hương đang muốn lại bấm báo, liền nghe thấy Vương Tiệp dư nghiêng răng nghiêng lợi nói “Tiểu tiện nhân, lại dám đoạt danh tiếng trước ta?”

“Nương nương, chúng ta làm sao bây giờ?” Hiện tại Lâm mỹ nhân kia đang khảy đàn, các nàng còn múa thế nào?

Vương Tiệp dư cười lạnh, sửa sang lại một chút trang dung, khẽ cắn cắn môi, đôi môi khẽ sưng đỏ chút ít. Lúc này nàng ta mới đáp theo tiết tấu của tiếng đàn, nhẹ nhàng giống như tiên nữ đứng ở trước mặt Lâm Huệ phối hợp với tiếng đàn mà múa.

Lâm Huệ đối với sự xuất hiện của Vương Tiệp dư cũng chỉ là ngoài ý muốn một chút. Trên tay lại chưa hề dừng lại, ngược lại khảy đàn càng ngày càng dồn dập. Nàng ta ngược lại muốn nhìn một chút Vương Tiệp dư có bán lãnh đuổi kịp tiếng đàn của mình hay không. Những thứ khác không nói khác, đối với tài đánh đàn, Lâm Huệ đúng là rất có lòng tin.

Có điều, Vương Tiệp dư đối với năng lực ứng biến của mình cũng rất có lòng tin. Hơn nữa, nàng ta thường xuyên luyện vũ, toàn thân xương cốt đều rất mềm mại, chớ đừng nói chỉ là eo. Nếu nàng ta đã đoạt danh tiếng của mình, như vậy nàng để cho nàng ta cái Lâm mỹ nhân này làm nền vậy.

Vương Tiệp dư rành vũ đạo. Dù tiếng đàn của Lâm Huệ không hợp tác nhưng nàng ta đủ thông minh, biết rõ múa như thế nào đẹp mắt, một cái nhăn mày một nụ cười đều là hướng tới một người.

Tề Diệp bắt động thanh sắc nhìn hai người tranh giành tình cảm, bụng chén rượu uống từng ly từng ly.

Hoàng hậu nương nương ngược lại thấy náo nhiệt. Nếu các nàng đã có hứng thú như vậy, liền để các nàng tranh đấu đi.

Thái hậu, thái phi đều là tranh thủ tình cảm một đời rồi. Đối với việc Vương Tiệp dư cùng Lâm mỹ nhân hai người âm thầm đo sức chỉ coi như là xem cuộc vui, ngược lại không có gì bày tỏ.

Lâm Huệ nhìn Vương Tiệp dư bình tĩnh đi theo tiếng đàn của mình nhẹ nhàng nhảy múa, hết sức mỉa hoặc Hoàng Thượng, trong lòng bất mãn, khẽ khảy chậm lại, dồn dập hơn rồi bỗng im bật.

Vương Tiệp dư vẫn bình tĩnh đi theo. Một khúc cuối cùng, nàng ta còn bày một tư thế ám muội. Ông tay áo bay múa, từ trước mặt Tề Diệp thu hồi lại. Tề Diệp nhìn nàng ta hài lòng cười một chút.

Một khúc kết thúc, hai người về mặt bớt phóng túng hành lễ “Tần thiếp bêu xấu!”

Không đợi Tề Diệp mở miệng, hoàng hậu nương nương nói “Vương Tiệp dư kỹ thuật múa tuyệt hảo, Lâm mỹ nhân tiếng đàn xuất chúng. Hoàng Thượng thật sự là phúc khí tốt, có được hai vị muội muội như thiên tiên vậy.”

“Hoàng hậu nương nương nói đùa! Có thể hầu hạ hoàng thượng là tần thiếp có phúc khí!” Hai người cùng đáp xong, trong lòng Vương Tiệp dư, Lâm Huệ đều nhìn đối phương khinh bỉ một phen. Mà lúc Vương Tiệp dư khom lưng hành lễ, hoa lụa trên búi tóc đại khái bởi vì vừa rồi múa có chút buông lỏng, nàng ta cúi đầu một cái hoa lụa liền rơi xuống mặt đất.

Không ít người đều nhìn thấy một màn này. Vương Tiệp dư vội vàng quỳ xuống đất “Tần thiếp thất lễ. Mong Hoàng Thượng, hoàng hậu, thái hậu nương nương thứ tội.”

“Hoa lụa xinh đẹp quá!” Thái hậu liếc mắt nhìn bông hoa đào bằng lụa rơi trên mặt đất, cười có chút quái dị.

Vương Tiệp dư không có phát giác, nói “Đa tạ thái hậu nương nương tán dương. Là tần thiếp trong lúc rảnh rỗi làm chơi, đồ thô bỉ không xứng lọt vào mắt thái hậu nương nương.” Vốn là lời nói khiêm tốn. Có điều nàng ta không biết rõ yêu ghét của thái hậu nương nương.

Thái hậu ngược lại không có nói thêm nữa, liếc nhìn Tề Diệp nói “Ai gia hơi mệt, sẽ không quấy rầy nhã hứng của Hoàng Thượng!”

Mọi người đứng dậy, Tề Diệp nói “Thái hậu sớm đi nghỉ ngơi, trưa ngày mai sẽ đi thăm thái hậu.”

“Cung tiễn thái hậu!” Hạ Uyển Chi các nàng hành lễ cung tiễn.

Thái hậu vừa đi, thái phi nương nương cũng cảm thấy không thú vị, ngồi trong chốc lát cũng đi theo.

Hương Hoa các liễn chi còn lại hoàng thượng hoàng hậu, cùng một đám phi tần.

Vương Tiệp dư cùng Lâm Huệ còn đứng ở chính giữa. Vương Tiệp dư mơ hồ cảm thấy thái hậu tựa hồ không thích nàng, trong lòng rất là thất vọng.

Vương Tiệp dư, Lâm Huệ ra sức bộc lộ như vậy, Tề Diệp đương nhiên không thể để cho các nàng uống công khổ cực một hồi. Hắn ban thưởng một chút vật nhỏ, hai người vui mừng nhận lấy. Yên lợi lại tiếp tục.

Thực phi liếc mắt nhìn Vương Tiệp dư vẫn còn cười được, để một ánh mắt trào phúng tới Đức phi. Đức phi làm bộ không nhìn thấy. Nàng trong lòng hiểu rõ, Vương Tiệp dư người này có chủ kiến, không dễ nắm giữ. Không để cho nàng ta nếm chút khổ sở, nàng ta chắc là sẽ không nghe lời

Đây cũng là nguyên nhân nàng không nhắc nhở thái hậu ghét nhất hoa đào.

Đương nhiên, thái hậu sẽ không vô duyên bất chấp chán ghét một loại hoa. Đây đều là ong mật gây họa. Thái hậu có lần ở đào viên ngắm hoa không cẩn thận đụng trúng ong mật ngủ đông. Mà bọn chúng đúng là đậu trên hoa đào. Ong mật ngủ đông mặc dù không đến mức muốn mạng người, nhưng mật xung phù là nhất định. Bởi vậy thái hậu nương nương cũng hận hoa đào.

Từ đó về sau, hoàng cung đúng là rất ít trông thấy hoa đào nở rộ. Tại hoàng cung đều là bí mật không truyền ra ngoài. Ở trong cung ngày ngày cũng biết, chỉ có cung nhân mới vào là có thể không biết.

Vương Tiệp dư cho rằng kỹ thuật múa tuyệt mỹ của mình có thể dẫn tới được Hoàng Thượng ưu ái. Ai biết được sau khi ngồi xuống, Hoàng Thượng cũng không bày tỏ cái gì. Ngược lại ánh mắt say sưa nhìn Trịnh Tiệp dư thôi tiêu. Ánh mắt kia làm cho Vương Tiệp dư trong lòng không thoải mái.

Hạ Uyển Chi cũng không chuẩn bị hiển nghệ. Để cuối cùng khi mỗi vị tiểu chủ đều đã hiển nghệ, Hạ Uyển Chi lúc này mới thông thả ung dung đứng dậy, giọng nói kính cẩn “Tần thiếp tham kiến hoàng thượng, hoàng hậu. Tần thiếp thân thể khó chịu, cũng không có chuẩn bị.” Hạ Tiệp dư không cần miễn cưỡng, ngồi xuống đi!” Hoàng hậu gật gật đầu. Nhìn nàng chậm chạp chưa động cũng biết không chuẩn bị hiển nghệ, trong lòng nàng khẳng định không cam lòng. Có một thân thể đồ nát thì có lòng làm nào động cũng không cho phép, cái này không trách được người khác.

“Hạ Tiệp dư?” Tề Diệp thấy nàng liên tục biết vâng lời, không khỏi lên tiếng nói “Ngẩng đầu lên cho trẫm nhìn một chút!”

Tiếng nói vừa dứt, ánh mắt của mọi người như dao nhỏ cùng bay tới. Hạ Uyển Chi lập tức cảm thấy buồn cười. Nàng không tranh thủ tình cảm, không nghĩ tới lại khiến hắn chú ý. Nàng nên ứng đối thế nào đây?

Dầu gì trước đây từng gặp mặt một lần, nàng có phải cần biểu hiện về thất kính mới đúng không a?

Nghĩ như vậy, nàng cũng biểu hiện ra. Chậm rãi ngẩng đầu, lúc ánh mắt rơi vào mặt người ngồi trên ngự tọa, nàng kinh hoàng đánh rơi chén rượu trong tay. Cũng may cũng không rơi xuống đất, ngược lại đụng phải tách, phát ra âm thanh thanh thúy.

Nàng thu hồi ánh mắt thất kính, vội vàng quỳ gối trước bàn “Tần thiếp có tội, tần thiếp thất lễ, kính xin Hoàng Thượng, hoàng hậu giáng tội.”

Nàng một bộ sợ hãi run rẩy bấy, bộ dáng tội nghiệp thật ra khiến người trên ngự tọa nhìn không được nhếch miệng lên. Thầm nghĩ vật nhỏ này quả nhiên nhớ rõ hắn. Nếu không cũng sẽ không thất thố như thế.

Hoàng hậu lại nhìn không được nhìn Tề Diệp thêm chút. Thấy hắn mỉm cười thì khẽ nhủ mày, nhìn chăm chăm người quý trên mặt đất thỉnh tội, nói “Hạ Tiệp dư không có từ chối, về sau liên bất uống một chút, miễn cho quấy rầy nhà húng của Hoàng Thượng. Vì người vi phạm lần đầu, hôm nay liền tha thứ người, về sau cẩn thận một chút.”

“Vâng! Hoàng hậu nương nương dạy dỗ phải, tần thiếp ghi nhớ. Đa tạ hoàng hậu nương nương nhân đức!” Hạ Uyển Chi một câu nói tăng bốc hoàng hậu. Hàng hậu chi là mỉm cười một chút. Hạ Bích đỡ nàng ngồi xuống, cung nữ đã thu thập xong án kỷ.

Mà Tề Diệp chỉ là nhìn nàng một cái, cũng không nói thêm cái gì, ánh mắt quay về phía trước, nhìn vũ cơ đang nhẹ nhàng múa.

Kết thúc cung yến coi như hữu kinh vô hiểm (có kinh ngạc nhưng không nguy hiểm), ăn được không sai biệt lắm, Tề Diệp nói là một mối liên cùng hoàng hậu rồi đi trong sự cung tiễn của chúng phi tần.

Bọn họ vừa đi. Còn lại chính là Đức phi cùng Thực phi. Hạ Uyển Chi cùng Vương Tiệp dư đi theo Đức phi. Trịnh Tiệp dư cùng Lâm Huệ đi theo Thực phi.

Thực phi mỗi lần nói đều không lại Đức phi. Nhưng lời nói cũng không để được trong lòng, cứ phải kiêu khích vài câu.

“Hôm nay hai vị tiểu chủ coi như đã bộc lộ danh tiếng, không chừng ngày kia là sẽ bay cao. Đức Sang cung của bản cung đúng là lưu không được Lâm mỹ nhân tài năng như vậy. Không biết Đức Hi cung của Đức phi nương nương có thể lưu được hay không?” Dứt lời ánh mắt ý chỉ nhìn Vương Tiệp dư.

“Thực phi nương nương quá lo lắng. Đức hi cung người qua lại tự nhiên. Nếu là có thể được Hoàng Thượng sủng ái, bản phi cũng nở mày nở mặt. Nếu không được sủng ái bản phi cũng không sợ hãi. Ngược lại Thực phi nương nương vào cung ba năm, thời gian không lâu không ngắn. Hôm nay lại thêm vài vị muội muội, mỗi người xinh đẹp như hoa. Ngược lại bản phi già như vậy không thể so sánh nổi, chỉ sợ là Thực phi cũng không thể so được.”

“Đức phi nương nương tự biết mình già nua sắc suy, vậy cũng đừng có cản trở đường của người khác. Thái hậu nương nương không thích hoa đào, đây là chuyện không ít cung nhân biết. Đức phi nương nương tại sao có thể không nhắc nhở người bên cạnh đây?”

Nói xong, Thực phi nương nương đồng tình nhìn Vương Tiệp dư “Vương Tiệp dư nếu là ở Đức Hi cung không thoải mái, có thể nói cùng hoàng hậu một chút. Đức Sang cung còn có một viện trống không. Vương Tiệp dư ngược lại là có thể dời qua đến làm bạn với bản phi.”

Vương Tiệp dư đã không biết nên nói cái gì. Thì ra là thật sự là nàng không ý thức chọc thái hậu nương nương tức giận. Khó trách Hoàng Thượng đối với nàng đột nhiên lãnh đạm như vậy. Khó trách Đức phi trông thấy nàng cái hoa đào muốn nói lại thôi. Chính là không nói cho nàng nguyên nhân ở trong. Thì ra là các nàng trở mặt nhìn nàng vô tri vô giác gây họa?

Vương Tiệp dư nghĩ tới đột nhiên cảm thấy bị thương. Chọc cho thái hậu nương nương mất hứng, Hoàng Thượng chắc chắn sẽ không thích nàng. Nàng làm sao còn được sủng ái, làm sao tranh thủ tình cảm?

Hạ Uyển Chi nhìn Vương Tiệp dư đột nhiên héo úa, thần sắc không thay đổi. Ngược lại cảm thấy Thực phi nương nương làm chiêu ly gián này quá rõ ràng, khó trách không phải là đối thủ của Đức phi nương nương. Thực phi cũng chỉ là ham vui nhất thời mà thôi, cuối cùng so ra kém Đức phi nương nương đa mưu túc trí.

Rời Hương Hoa các, Tề Diệp đi ngọc Long Điện. Không bao lâu quân sự Kinh Sự phòng cảm lấy khay thếp bài thi tâm tiễn đến, nói là hoàng hậu nương nương phân phó. Hôm nay mười vị chủ tử mới vào cũng còn chưa thi tâm.

Tề Diệp nhìn lướt qua các thẻ tên điều khắc chính tề, nói “Trẫm nhớ rõ là mười vị tiểu chủ. Sao ở đây chỉ có chín vị?”

“Hồi bẩm Hoàng Thượng, Hạ tiếp dư thân thể yếu đuối. Ngự y nhìn nói là phải dưỡng ba tháng mới có thể thị tẩm. Hoàng hậu nương nương liền phân phó nô tài tạm thời không cần dâng lên thẻ bài của Hạ tiếp dư.”

Tề Diệp cũng không lên tiếng, ánh mắt quét qua một lần nữa, chỉ chỉ thẻ bài của Trịnh tiếp dư. Quân sự công công vội vàng hành lễ “Nô tài sẽ đi xuống chuẩn bị ngay!”

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

Trước có nghe nói nàng liên tục bệnh, Tề Diệp cũng không nghĩ tới thân thể của nàng kém đến như vậy. Càng không có nghĩ tới chính là, một nữ tử thể cốt kém lại còn là người nhát gan, vậy mà dám cứu hần. Người bình thường kho nhìn thấy tên côn đồ hung ác chính là chạy trốn. Nàng ngược lại hay rồi, chẳng những không có chạy trốn lại còn vọt ra.

Có điều, nếu không phải là nàng xuất hiện đánh ngắt xiu tên thích khách kia, người bị thương chính là hần.

Nghĩ tới đây, Tề Diệp gọi Quang Thuận công công.

Quang Thuận công công lên tiếng tiến đến, hành lễ nói “Hoàng Thượng có gì phân phó?”

“Hạ tiếp dư thân thể khó chịu, trẫm nhớ rõ năm ngoái Lương vương tiến cống một cây nhân sâm thượng hạng, ngươi cho người đưa qua đi!”

Quang Thuận công công sững sốt một chút. Vị Hạ tiếp dư kia thật đúng là có phúc khí. Chỉ là một vị tiếp dư nho nhỏ, còn chưa được sủng ái đã Hoàng Thượng ưu ái. Chỉ sợ nàng thân thể gầy gò kia nhận không nổi a?

Quang Thuận công công nghĩ tới cũng không lắm miệng. Dù sao hần và H tiếp dư kia không có giao tình gì, không cần phải vì nhắc nhở Hoàng Thượng quá mức sủng ái ngược lại sẽ hại Hạ tiếp dư, mà chọc cho Hoàng Thượng tức giận, chính mình chịu tội.

Quang Thuận công công tự mình đi khổ phòng, tìm được nhánh nhân sâm kia, phân phó tiểu đồ đệ đưa đi Hi lai điện.

Đức Hi cung có ba cái điện. Một cái Đức phi ở là Đức Hi điện. Đồng thiên điện là Hi Lai điện nơi Hạ Uyển Chi ở, tây thiên điện là Hi Hoa điện nơi Vương Tiệp dư ở.

Kính Sự phòng được ý chỉ của Tề Diệp, rất nhanh đi treo đèn lồng trước cửa điện Trịnh tiếp dư. Không bao lâu, cả hoàng cung mọi người đều biết rõ, người thứ nhất được thị tẩm lag Trịnh tiếp dư của Đức Sang cung. Rất nhiều người đều cho rằng không phải là Vương Tiệp dư thì chính là Lâm mỹ nhân cơ.

Hạ Uyển Chi cũng thật bất ngờ, cẩn thận ngắm lại cũng là có nguyên do. Vương Tiệp dư bởi vì hai đoá hoa đào chọc cho thái hậu nương nương mất hứng, đương kim hoàng thượng là hiếu tử, tất nhiên sẽ không ở nơi này cỏ tình sủng hạnh chọc thái hậu nương nương tức giận.

Về phần Lâm mỹ nhân, nàng ta mặc dù nổi bật, nhưng là không biết lễ nghi. Lâm đại nhân so ra lại kém Trịnh đại nhân, lúc này Tề Diệp cần lực lượng sau lưng Trịnh tiếp dư. Sủng hạnh Trịnh tiếp dư đầu tiên cũng là hiếu được.

Hạ Uyển Chi lo lắng duy nhất là, trước kia Vương Tiệp dư là người thứ nhất được thị tẩm. Hôm nay là Trịnh tiếp dư. Chuyện này có thể liên quan gì đến sự khác biệt ở chỗ nàng hay không?

Nghĩ lại cũng kệ, cho dù có chỗ khác biệt, nàng cũng sẽ không ở hậu cung dễ tin người. Nếu không thể trốn thoát, nàng sao không tranh giành một phen?

Thái hậu nương nương rửa mặt xong đi ra. Ma ma chải đầu tóc cho bà. Không bao lâu một vị ma ma tiến đến, hành lễ nói “Thái hậu nương nương, hoàng thượng đã lật thẻ bài.”

“A! Là vị kia tiểu chủ nào may mắn thành người thị tẩm đầu tiên?” Thái hậu nương nương không đếm xỉa tới hỏi.”Hồi bẩm thái hậu, là Đức Sang cung Trịnh tiếp dư!”

“Hoàng Thượng vẫn còn sáng suốt.” Thái hậu hài lòng cười cười.

Quế Tú ma ma chải đầu tóc cho bà nói “Hoàng Thượng vô cùng hiếu thuận, biết rõ thái hậu nương nương không thích Vương Tiệp dư, sao có thể đặc biệt khiến thái hậu nương nương không vui. Còn vị Lâm mỹ nhân kia. Đẹp thì đẹp, chỉ là quá xúc động. Vì tranh sủng mà làm náo động, rõ ràng liều mạng thể hiện. Cũng không đoan trang như mấy vị tiểu chủ khác.”

“Trong cung không tha cho nữ nhân ngu xuẩn. Cứ kệ cho các nàng lấn qua lấn lại, được sủng ái cũng tốt, thất sủng cũng được. Chỉ cần không thương tổn mặt mũi Hoàng gia, các nàng như thể nào đều kệ các nàng đi.” Hậu cung quá tịch mịch, nếu các nàng đều gió êm sóng lặng, cái hậu cung này không phải là cục diện buồn tẻ sao?

Thái hậu nói “Các nàng chỉ cần không thương hại hoàng tử, ai gia cũng không muốn nhiều chuyện.”

“Thái hậu nương nương chính là nhân từ, khó trách người khác nói thái hậu nương nương là tâm địa bồ tát đấy!” Quế Tú ma ma mỉm cười nịnh nọt.

Thái hậu cười cười cũng không nói cái gì. Ở trong hậu cung, có thể còn sống sót, sao có thể không lấy dính máu tanh. Huống chi hoàng nhi của bà còn ngồi trên ngôi vị hoàng đế?

Thái hậu nghĩ ngợi, Quế Tú ma ma đi ra ngoài một chuyến, trở lại biết thêm một cái tin tức mới, nói cho thái hậu nghe “Hoàng Thượng tựa hồ đối với Hạ tiếp dư kia bất đồng. Nghe nói lúc lật thẻ bài còn hỏi tới Hạ tiếp dư, nghe người bên Kính Sự phòng nói là thân thể ốm yếu, sai Quang Thuận công công đưa chút nhân sâm đi qua.”

“Có chuyện như vậy?” Thái hậu đảo qua ngũ gât, dựa vào gối đầu nói “Hạ tiếp dư kia có phải người ngồi ở bên cạnh Đức phi nương nương?”

“Đúng vậy!” Quế Tú ma ma nói “Theo lý thuyết người có bệnh không tiện nói ra là không thể vào cung hầu hạ. Có điều vị Hạ tiếp dư kia xác thực là nhiễm phong hàn thân thể ốm yếu. Lúc trước khi điện tuyền, hoàng hậu còn phá lệ cho nàng ta dùng chân dung thay thế tham dự.”

“Thì ra Hạ tiếp dư chính là chủ nhân của bức chân dung kia?” Thái hậu nương nương nói “Hoàng thượng là người lạnh lùng, sẽ không đột nhiên đối tốt với người nào. Hôm nay lại tự mình phân phó tặng đồ qua, ngược lại khiến người ta ngạc nhiên.”

Quế Tú ma ma gât gât đầu.

Thái hậu phân phó “Cho người nhìn chăm chăm Hạ tiếp dư một chút, ai gia muốn biết Hoàng Thượng sao đột nhiên liền đối tốt với nàng ta. Chẳng lẽ chỉ là bởi vì một bức chân dung mỹ nhân?”

Hoàng hậu biết được người thị tẩm là Trịnh tiếp dư ngược lại không ngạc nhiên nhiều lắm. Ngoài ý muốn là Hoàng Thượng sai người đưa đồ qua cho Hạ tiếp dư. Đây chính là trước khi thị tẩm chưa từng có qua. Hoàng hậu nương nương trong lòng có chút không thoải mái, tự lo chải đầu tóc.

Nguyệt Mai biết rõ Hoàng Thượng đêm nay không sẽ đi qua, liền cho mọi người lui ra, nàng ta lưu lại gác đêm.

Hoàng hậu chải tóc xong, tỉnh té tra xét dấu vết nơi khoe mắt. Nhìn nếp nhăn nơi đuôi mắt còn chưa hẳn lên lúc này mới yên tâm. So với những nữ nhân trẻ trung xinh đẹp như hoa kia, nàng đã không thể nói là trẻ tuổi. Đức phi nương nương nhìn nhìn hộp trang sức, nhìn một đôi khuyên tai không tệ, sai Bội Dung lấy ra “Ngày mai đưa đi cho Hạ tiếp dư. Cho dù thân mình khó chịu, nên ăn diện vẫn là ăn diện một chút.”

“Vâng!” Bội Dung tiếp nhận khuyên tai, nói “Nương nương cảm thấy Hạ tiếp dư được Hoàng Thượng để mắt?”

“Nếu như không vào mắt, sao lại vô duyên vô cớ tặng nhân sâm?” Đức phi nương nương bật cười “Vị Hoàng Thượng này của chúng ta cũng không phải là người đa tình. Đột nhiên đối xử như vậy với Hạ tiếp dư, nhất định là trong lòng có người. Nếu không sao lại đối tốt với nàng ta?”

Đức phi nương nương nói “Dù sao các nàng luôn sẽ có người được sủng ái. Nếu là Hạ tiếp dư được sủng ái, luôn so với Trịnh tiếp dư được sủng ái khá hơn một chút. Về phần Vương Tiệp dư, lại xem voi nàng ta hiểu chuyện hay không hiểu chuyện đi!”

“Bên Hi Lai cung cho người nhìn một chút. Người trong cung ta nhưng cũng chưa nắm rõ lắm.”

“Vâng! Nô tỳ đã cho người nhìn chăm chăm. Hạ tiếp dư nhận nhân sâm, tựa hồ cũng mất hứng, ngược lại là có chút nghi hoặc.”

“Cái Hạ tiếp dư nhìn vậy lại là một người thâm trầm!” Đức phi nương nương nói một câu, khẽ nhíu mày tựa hồ có chút mất hứng.

So sánh với những người khác đang hâm mộ ghen ghét, Trịnh tiếp dư đúng là vừa nghe nói đêm nay nàng thị tẩm liền cao hứng đến không ngậm miệng được. Trong lòng vui thích, thật không nghĩ tới người thứ nhất thị tẩm sẽ là chính mình. Cái này cũng là do hai nữ nhân ngu xuẩn kia ban tặng. Lần đầu tiên tham gia yến hội liền tranh giành tình cảm, cũng chỉ có các nàng mới làm ra được.

Trịnh tiếp dư dưới sự giúp đỡ của cô có rửa sạch một phen. Cô có vừa hồ trợ vừa trấn an nàng ta không cần phải sợ. Chuyện này đi rồi trở lại sẽ có sự thay đổi. Những thứ khác không nói, khẳng định không chỉ còn là phân vị tiếp dư này.

Trịnh tiếp dư gật gật đầu, mặc dù trong nhà giáo tập ma ma cùng mẹ nàng đều mật mờ nói với nàng ta một chút chuyện nam nữ. Nhưng bây giờ nàng ta vẫn rất khắt trương, lập tức cảm thấy toàn thân vô lực, tim giống như là muốn nhảy ra ngoài.

Cô có vội vàng an ủi. Canh giờ vừa đến, người Kính Sự phòng đã chờ, cô có nói bên tai nàng ta “Tiểu chủ không cần căng thẳng, có thể thị tẩm là tiểu chủ có phúc khí.”

Không bao lâu, Trịnh tiếp dư không mảnh vải che thân được bọc trong chăn mềm, bị hai tiểu thái giám khiêng đi Phụng Hoàng cung.

Lâm Huệ nhìn trắng lưỡi liềm ngân ngời. Từ khi biết được thị tẩm không phải là Vương Tiệp dư mà là Trịnh tiếp dư, nàng ta liền như thế. Âm thầm ngửa đầu nhìn bầu trời đêm.

Thái Vi nhìn thời gian không còn sớm, tiến lên phía trước nói “Chủ tử, không còn sớm. Sớm đi nghỉ ngơi thôi, sáng mai còn phải đi thỉnh an hoàng hậu nương nương!”

“Thái Vi, người nói đêm nay ta có phải rất buồn cười, rất mất mặt, rất ngu xuẩn hay không?”

“Chủ tử!” Thái Vi kêu một tiếng, không biết trả lời như thế nào. Lâm Huệ nói “Ta cố gắng muốn được sủng ái như vậy, cuối cùng thật là làm được gì. Ngược lại Uyển tỷ tỷ, chẳng cần làm gì còn có thể được Hoàng Thượng thương yêu. Thật đúng là châm chọc.”

“Hạ tiếp dư đó là bị bệnh, Hoàng Thượng mới sẽ như thế. Chủ tử cần gì cùng một bệnh nhân so đo. Hôm nay là Trịnh tiếp dư, nói không chừng ngày mai chính là chủ tử đây. Vương Tiệp dư chọc cho thái hậu tức giận, khẳng định không thể được thị tẩm sớm như vậy.”

“Ngã bệnh thật là tốt, có thể được Hoàng Thượng thương tiếc. Uyển tỷ tỷ đây chính là nhân họa đắc phúc!” Lâm Huệ có chút hâm mộ.

Nhân họa đắc phúc? Hạ Uyển Chi lại không phải nghĩ như vậy. Nhân sâm này vừa đưa tới, đúng là mang đến cho nàng bao nhiêu phiền toái? Trong cung mọi người đều ghé mắt nhìn nàng đây.

Hạ Uyển Chi mắt nhìn nhân sâm, sai Hạ Bích cất kỹ. Nàng ngược lại không nghĩ tới Tề Diệp sẽ có cử động như vậy. Đây quả thực là đẩy nàng lên đầu sóng ngọn gió. Trong cung người nào có thể coi thường, mặt ngoài một khối hài hòa, trong lòng còn không biết tính kế thế nào đây.

Có điều chuyện tốt duy nhất đối nàng đại khái chính là, ngoại trừ nàng còn nhớ rõ ra, Tề Diệp cũng chưa quên nàng cái ân nhân cứu mạng này. Có mối quan hệ này ở đây, nàng ở trong lòng hẳn ít nhất cùng người khác không giống.

Nghĩ như vậy, Hạ Uyển Chi lập tức cảm thấy cung yến đêm nay cũng là thật tốt. Vừa ở màn chính là trò hay, thật khiến người ta có chút mong đợi sau này còn có cái trò hay gì để xem.

Ngày thứ hai Hạ Uyển Chi bị Hạ Bích đánh thức. Rửa mặt một phen, uống một chút cháo, ăn chút thức ăn lúc này mới đi chính điện. Đức phi nương nương còn chưa ăn, nàng cùng Vương Tiệp dư đối mặt. Vương Tiệp dư hai mắt có chút sưng vù. Dù nàng ta cực lực che giấu, vẫn là che giấu không được dấu vết nàng ta tối hôm qua đã khóc.

Nàng mới vừa ngồi xuống, cung nữ liền dâng trà, Vương Tiệp dư đánh giá cẩn thận nàng trong chốc lát, cười nói “Nghe nói đêm qua Hoàng Thượng ban thưởng một hộp nhân sâm cho Hạ tiếp dư. Hạ tiếp dư thật đúng là phúc khí tốt, được Hoàng Thượng ưu ái.”

“Vương Tiệp dư nói đùa, bất quá là Hoàng Thượng thương cảm tần thiếp thân thể ốm yếu mà thôi. Hơn nữa, bộ dáng mặt cắt không ra giọt máu như thế nào vào được mắt Hoàng Thượng.

Nước lại Vương Tiệp dư thiên kiều bá nị, điệu múa khuyển thành, tần thiếp đúng là hâm mộ còn chưa kịp đây!”

“Hạ tiếp dư cũng thật là biết nói đùa. Nếu là hâm mộ, chờ Hạ tiếp dư thân thể tốt lên, tần thiếp có thể dạy bảo Hạ tiếp dư múa.” Nghĩ tới yến hội tối qua, đây chính là nhức nhối trong lòng Vương Tiệp dư. Nếu không cũng sẽ không để Trịnh tiếp dư được tiện nghi.

“Hào ý của Vương Tiệp dư tần thiếp tâm lĩnh. Có điều tần thiếp ngốc, đúng là múa không ra điệu, thật sẽ khiến Vương Tiệp dư chê cười.”

Hai người người một lời ta một câu, cho đến khi Đức phi nương nương dùng điểm tâm, các nàng mới dừng lại.

Đức phi nương nương nói “Đội lát nữa thấy Trịnh tiếp dư các người cũng đừng quên hành lễ. Không, hiện tại phải nói là tTrịnh tu viện!” Vừa thị tẩm, quả nhiên là thân phận đại biến. Mới qua một đêm, trước kia còn là ngồi ngang hàng, hiện tại lúc mình một cái, đã phân vị cao hơn so với các nàng.

Hạ Uyển Chi thì không có gì. Vương Tiệp dư tức giận đến âm thầm siết chặt quả đấm, thầm nghĩ có gì đặc biệt hơn người. Nàng mà được thị tẩm khẳng định phân vị sẽ còn cao hơn nàng ta. Còn chưa phong phi có cái gì mà đặc ý.

Hạ Uyển Chi các nàng theo đuôi Đức phi nương nương đi Phụng Nghi cung. Trên đường gặp phải đám người Thục phi nương nương cũng đang đi Phụng Nghi cung. Gặp mặt mọi người

hành lễ lẫn nhau.

Trịnh tu viện nhìn Hạ Uyển Chi cùng Vương Tiếp dư tiến lên hành lễ, một bộ dáng thần thiết, mỉm cười đỡ các nàng đứng dậy “Hai vị muội muội khách khí, đều là người hầu hạ hoàng thượng, không cần phải đa lễ như vậy.” Nói thì nói như thế, giữa lòng mày khó nén đắc ý. Người sáng suốt là vừa nhìn liền nhận ra.

“Tu viện nương nương nói đùa, lễ không thể bỏ, coi như đều là người hầu hạ hoàng thượng cũng phải biết giữ bốn phận đây!” Vương Tiếp dư mỉm cười trả lời một câu, trong ngôn ngữ nhắc nhở khiến Trịnh tiếp dư khẽ nhủ nhủ mày.

“Vương Tiếp dư ngược lại nhớ rõ rành mạch, đáng để các tỷ muội học tập.” Đức phi, Thục phi ở đây, Vương Tiếp dư nói lời này tựa hồ có chút vượt mặt. Trịnh tu viện liếc nhìn Đức phi, Thục phi, thấy các nàng cũng không nói cái gì, ngược lại là có chút ngoài ý muốn.

Vương Tiếp dư lại là có chút cao hứng, xem ra nàng ta được sủng ái người bất mãn cũng không ít.

Nói vài câu, Đức phi Thục phi đi ở phía trước. Trịnh tu viện, Vương Tiếp dư hai người giả vờ thân mật hàn huyên chăm chọc chế giễu theo sau.

Hạ Uyển Chi bị Lâm Huệ lôi kéo tay áo, hai người đi ở phía sau. Lâm Huệ hỏi “Tỷ tỷ thân thể khá hơn chút nào chưa?”

“Đã khá hơn nhiều!” Hạ Uyển Chi thấy dưới mắt nàng ta hơi thâm quầng, biết rõ tối hôm qua nàng ta ngủ không được ngon, âm thầm mắng một câu đáng đời “Muội muội thế nào?”

“Ta cũng rất tốt!” Lâm Huệ miễn cưỡng cười cười, nói “Thỉnh an xong tỷ tỷ đừng vội vã trở về, chúng ta đi dạo ngự hoa viên một chút đi!”

“Được!” Hạ Uyển Chi tự định giá một chút, gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Đoàn người Hạ Uyển Chi đến Phụng Nghi cung, cung nữ Nguyệt Mai bên cạnh hoàng hậu nói là hoàng hậu nương nương thân thể khó chịu, hôm nay không cần thỉnh an, để các nàng đều tự trở về.

Ở hậu cung, đến quý thủy cũng sẽ công bố thân thể khó chịu cần nghỉ ngơi.

Các nàng hiểu cũng không dừng lại lâu, lục tục rời đi.

Mới ra khỏi Phụng Nghi cung không có vài bước, Lâm Huệ âm thầm lôi kéo tay áo của nàng, ra hiệu đi ngự hoa viên một chút.

Lâm Huệ nói với Thục phi các nàng “Nghe nói ngự hoa viên lúc này anh đào mở không tệ, tần thiếp muốn cùng Hạ tiếp dư đi qua nhìn một chút.”

“Lâm mỹ nhân thật đúng là tin tức linh thông. Lúc này mới tiến cung hai ngày, mà ngay cả anh đào ở ngự hoa viên nở đều đã hỏi thăm rõ ràng, thật sự là có lòng.”

Vương Tiếp dư ghi hận nàng ta đoạt nổi bật của mình, lập tức mở miệng chăm chọc.

Lâm Huệ có chút lúng túng, nói “Vương Tiếp dư nói đùa!”

Vương Tiếp dư còn muốn nói điều gì, nhìn nàng ta một bộ dáng nhu nhược, nhìn lại một chút Thục phi, Đức phi bên này “Tần thiếp cho tới bây giờ không nói chuyện cười, ngược lại tối hôm qua Lâm mỹ nhân thật là làm ra chuyện cười.”

“Được rồi, nếu đi ngự hoa viên thì đi nhìn một chút đi!” Thục phi thấy Vương Tiếp dư hùng hổ dọa người, lên tiếng nói.

Lâm mỹ nhân cảm kích nhìn qua Thục phi, cùng Hạ Uyển Chi rời đi.

Thục phi mở miệng, đây là Hạ Uyển Chi không nghĩ tới. Cẩn thận ngẫm lại lại cảm thấy cũng không có gì, Lâm mỹ nhân là người trong cung nàng ta, tại sao có thể để ngay trước mặt Đức phi bị người của cung Đức phi khi dễ?

Hơn nữa, nàng ta giúp Lâm Huệ, Lâm Huệ cùng nàng ta đi lại gần, về sau hai người cũng không phải là tiện hợp mưu?

Hai người trầm mặc bước đi. Đi được chút, Lâm Huệ mới thả chậm cước bộ, nhìn thoáng qua người phía sau. Các cung nhân hiểu ý chậm vài bước, cánh tay của Hạ Uyển Chi bị Lâm Huệ ôm lấy “Uyển tỷ tỷ, ta ngày hôm qua có phải là rất ngu?”

“Đều đã qua, người cũng chớ suy nghĩ quá nhiều!” Hạ Uyển Chi hiểu ý tứ của nàng ta. Ai có thể không ngốc mấy lần, nếu không cũng sẽ không biết mà hỏi cái.

Nàng đã ngốc rồi, cho nên mất hết tất cả, cùng với tính mạng.

“Làm thế nào mới tốt? Chuyện tối hôm qua đắc tội Vương Tiếp dư, người nhìn nàng ta khắp nơi nhắm vào ta, về sau tại hậu cung không biết làm sao bây giờ. Mấy vị khác cũng là ngẫm vụng trộm cười nhạo ta.” Lâm Huệ về mặt đau lòng, buồn rầu.

“Người suy nghĩ nhiều quá. Đó đều là chuyện đã qua, về sau cẩn thận một chút thì tốt rồi. Về phần Vương Tiếp dư, về sau gặp thì bớt nói chuyện với nàng là được. Về phần những người khác, nể tại trên người các nàng, nói cái gì người cũng không thể xen vào, cần gì tự tìm phiền não?” Hạ Uyển Chi miễn cưỡng trấn an, thầm nghĩ, hết thấy còn không phải là người không biết tự lượng sức mình tranh thủ tình cảm, lúc này mới đắc tội người ta. Còn ở ngay trước mặt thái hậu, Tề Diệp mà không e dè. “Uyển tỷ tỷ nói đúng.” Lâm Huệ suy nghĩ một chút, cảm kích nói “Vẫn là Uyển tỷ tỷ tốt. Nếu không phải là có người trấn an, ta sẽ buồn chết.”

Hạ Uyển Chi chỉ là cười cười, cũng không nói cái gì.

Hai người ở ngự hoa viên đi dạo quanh vườn anh đào trong chốc lát. Những cánh hoa anh đào trắng hồng xem kẽ. Ở giữa một cái đình, các nàng đi được hơi mệt chút, liền ở trong đình nghỉ ngơi. Cung nữ chuẩn bị trà bánh, các nàng vừa thưởng thức hóng anh đào, vừa uống trà nói chuyện phiếm.

Ngồi một hồi lâu, mấy vị tiểu chủ khác cũng đi ra ngắm hoa, thấy các nàng hàn huyên vài câu rồi ngồi xuống cùng nói chuyện. Trong đó có một vị Bạch tài nhân hiểu kỳ hỏi “Nghe nói Hoàng Thượng đặc biệt ban thưởng nhân sâm cho tiếp dư nương nương. Hạ tiếp dư thật đúng là phúc khí tốt, có thể được Hoàng Thượng ưu ái.”

Hạ Uyển Chi cười cười cũng không nói cái gì.

Tặng nhân sâm xác thực là sự thật, nàng lại khiêm tốn cũng là đối trả, còn không bằng thừa nhận. Chi là cười cười không lên tiếng vừa vận chặt đứt tâm thẩm dò tin tức của các nàng. Dù sao đều là người thấp hơn so với thân phận nàng, nàng không muốn nói, các nàng còn có thể ép hỏi hay sao?

Trên đường trở về, Lâm Huệ nhìn bên người nàng không có cô cô đi theo, không khỏi hỏi “Cô cô bên cạnh Uyển tỷ tý đâu?”

“Nói là bị bệnh đang dưỡng, chờ thân mình tốt lên mới ở bên người hầu hạ.”

“À!” Lâm Huệ đáp một tiếng, dặn dò “Uyển tỷ tý cần phải dưỡng tốt thân thể. Ta bây giờ là không nghĩ sẽ được sủng ái. Chỉ hy vọng tỷ tý sớm một chút được sủng ái, ta cũng đi theo hưởng phúc.”

“Người suy nghĩ nhiều, ngự y đều nói, thân thể của ta phải đợi ba tháng mới có thể thị tẩm. Chẳng lẽ người còn muốn cùng ta một bệnh nhân tranh giành tình cảm?”

Lâm Huệ ghen lời, lúng túng nói “Uyển tỷ tý suy nghĩ nhiều, muội muội chẳng qua là cảm thấy, để lại trong lòng Hoàng Thượng, thái hậu ấn tượng thất lễ, chỉ sợ là không thể được Hoàng Thượng ưu ái.”

Hạ Uyển Chi không muốn cùng nàng ta nói nhiều những thứ lời nói không ý nghĩa kia. Nàng ta bắt quá là trong lòng phiền loạn tìm người an ủi mà thôi, Hạ Uyển Chi hiện tại đúng là ngay cả an ủi cũng không muốn cho nàng ta.

“Được rồi, những chuyện này sau này hãy nói đi. Buổi sáng chén thuốc còn chưa có uống. Ta đi về trước, người cũng chớ suy nghĩ lung tung.” Dứt lời, hai người hành lễ, đều tự hồi cung.

Lâm Huệ nhìn bóng lưng nàng rồi đi nói thầm “Nếu là Hoàng Thượng có thể đặc biệt ban thưởng những thứ gì, ta cũng sẽ không lo lắng như thế.”

Trở về Hi Lai điện, Hạ Bích dâng cho nàng nước một ly nước ấm. Hạ Uyển Chi mới uống vài ngụm, chỉ nghe thấy Hạ Hà nói là Vương Tiệp dư đã tới.

Hai người chào xong ngồi xuống ở trên tháp mềm. Hạ Uyển Chi phân phó dâng trà. Vương Tiệp dư thấy trước mặt nàng là ly nước trắng có chút ngạc nhiên “Hạ tiệp dư không thích uống trà?”

“Không phải vậy. Ngự y dặn dò mấy ngày nay không nên uống trà, bởi vậy chỉ có thể uống nước trắng.” Hạ Uyển Chi thăm nghĩ mục đích đến của Vương Tiệp dư. “Thì ra là như vậy. Hạ tiệp dư thể cốt xác thực hơi yếu, phải dưỡng cho tốt.” Vương Tiệp dư cười cười, một bộ quan tâm.

Hạ Uyển Chi bất động thanh sắc, cùng nàng ta hàn huyên. Hai người ngồi trong chốc lát, nói vài câu tán gẫu, Vương Tiệp dư nói là để nàng nghỉ ngơi liền rời đi.

Hạ Bích có chút tò mò “Vương Tiệp dư này là có ý gì?”

“Nhàm chán tìm người nói chuyện mà thôi!” Hạ Uyển Chi cười cười. Nàng ta đây là vừa tán gẫu, vừa xem một chút mình là có phải là ba đầu sáu tay không, Chi là Vương Tiệp dư tiếc nuối, nàng cũng như Vương Tiệp dư, không có ba đầu sáu tay, chỉ là người bình thường mà thôi.

Dù sao không có việc gì, Hạ Uyển Chi ăn cơm trưa rồi ngủ trong chốc lát, bị Hạ Bích đánh thức dậy lại thêm thừa một lúc. Xế chiều, nàng đi chỗ Đức phi nương nương ngồi một ít. Nàng là người trong cung Đức phi trong, không phải sớm chiều thăm hỏi hầu hạ, nhưng nàng cũng biết phải đi qua một chút.

Nàng đến, Vương Tiệp dư đã ở. Hai người họ đang nói chuyện, Hạ Uyển Chi sau khi hành lễ ngồi xuống ghế. Đức phi nương nương nói “Hạ tiệp dư đến đây vừa vận nhìn một chút anh đào trên khăn lụa này có phải thêm rất khá hay không?”

Hạ Uyển Chi nhìn một chút khăn tay, cười gât gât đầu “Quả thật không tệ, Đức phi nương nương tay nghề thật là tốt.”

“Hạ tiệp dư là khen sai rồi. Đây là Vương Tiệp dư thêu, trong lúc vô tình nhìn đẹp mắt, Vương Tiệp dư liền đặc biệt tìm một cái tặng cho bản phi đây!” Đức phi cười tiếp nhận nhìn khăn tay tinh tế.

Hạ Uyển Chi cười một chút, nghiêng đầu nói “Vương Tiệp dư quả thật có một đôi tay khéo, làm cho người khác hâm mộ.”

“Hạ tiệp dư nói đùa. Nghe nói hạ tiệp dư nữ công không tồi, về sau cũng cho tần thiếp xem một chút tay nghề thêu thùa của Hạ tiệp dư đi!”

“Tần thiếp tay nghề chỉ sợ là bần mắt Vương Tiệp dư. Vương Tiệp dư cũng đừng có giễu cợt tần thiếp.” Nàng thêu được hay không, cũng không phải là nàng ta có thể đánh giá. Hạ Uyển Chi càng không muốn làm nể.

Ba người đang nói, một vị cung nữ từ bên ngoài tiến đến. Bội Dung đi ra ngoài hỏi thăm vài tiếng, sau khi đi vào nói “Đêm nay Hoàng Thượng cũng không truyền vị tiểu chủ từ nào thị tẩm, mà là đi cung Thực phi nương nương.”

Nghe xong, ba người về mặt khác nhau. Đức phi cười cười nói “Hôm nay vốn là ngày phải đi cung Thực phi nương nương, thật cũng không có gì kỳ quái.” Nàng ta nói “Chẳng qua hiện nay bọn muội muội tiến cung, về sau ngày chính là thay đổi một chút.”

Hạ Uyển Chi cùng Vương Tiệp dư nghe không lên tiếng, Đức phi lại nói vài câu liền cho các nàng đi trở về.

Nàng vừa trở về, Hạ Hà nói “Đêm nay Hoàng Thượng chỉ sợ sẽ ở lại trong cung Thực phi, lúc này đã ở tại chỗ Thực phi dùng cơm tối.”

Tề Diệp xác thực lưu lại cung Thực phi. Lúc dùng cơm tối xong Thực phi nịnh nọt gây đàn cho Tề Diệp nghe một khúc, còn nói chuẩn bị một chén súp ngọt, là tự mình nấu cho Tề Diệp. Tề Diệp hiểu ý của nàng ta, ngược lại cũng không nói gì, bưng súp ngọt ăn vài ngụm. Quang Thuận công công ôm một chồng tấu chườn đi đến, Thực phi cũng không nói gì, ngược lại chủ động mài mực cho hắn, bưng trà rót nước hầu hạ. Chờ một chồng tấu chương phê duyệt xong rồi, lại nắn vai đâm lưng cho hắn, hầu hạ khiến Tề Diệp chậm rãi thông thả.

Tề Diệp cung đã quen, Thực phi nương nương phân phó người chuẩn bị nước nóng, chính điện bên này ra ra vào vào, đèn đuốc sáng trưng, náo nhiệt cực kỳ.

Trịnh tu viện, Lâm Huệ một người hai người thảnh thơi đứng ở cửa nhìn qua chính điện đèn đuốc sáng trưng, vừa là hâm mộ vừa là ghen ghét.

Ngày thứ hai Thực phi nương nương tổ chức yến hội tại vườn anh đào, mời vài vị nương nương tham gia. Trên cơ bản, ngoại trừ hoàng hậu thân thể khó chịu bắt tiện ra ngoài, những người khác đều có mặt.

Mà buổi sáng Hạ Uyển Chi thức dậy, chỉ nghe thấy một âm thanh quen thuộc lại xa lạ. Rèm giường đã bị vén treo lên “Nô tỳ Trúc Thanh thỉnh an tiệp dư nương nương, nương nương vạn phúc!”

Hạ Uyển Chi nhìn người hành lễ, nhận không được ở trong lòng cười lạnh một chút “Đứng lên đi, thân thể tốt hơn chưa?”

“Đa tạ nương nương nhớ, nô tỳ đã khá hơn nhiều. Vẫn luôn muốn đến bên cạnh nương nương hầu hạ đây!”

“Không có việc gì là tốt rồi, về sau Hi Lai cung còn muốn người tốn nhiều tâm trông coi. Hạ Bích các nàng là ta từ ngoài cung mang vào, rất nhiều quy củ trong cung cũng không hiểu. Trúc

Thanh cô cô là lão nhân trong cung. Nếu đã đến Hi Lai cung, cũng là một loại duyên phận. Người trong cung ta chỉ cần nghe lời trung thành là được, đương nhiên cũng sẽ không bạc đãi.”

“Vâng! Nô tỳ ghi nhớ!” Trúc Thanh hành lễ gật đầu, mặt không chút thay đổi, nhìn không ra cái tâm tình gì.

Có điều, biết rõ lai lịch của nàng ta là được.

Cho dù nhiều hơn một Trúc Thanh, Hạ Bích các nàng cũng không thể đứng sang bên cạnh. Trúc Thanh không phải là người của nàng, nàng tự nhiên sẽ không trọng dụng. Đương nhiên cũng sẽ không biểu hiện quá rõ ràng. Nếu các nàng đem người an bài đến bên người, nàng không chuẩn bị diệt trừ, ngược lại chuẩn bị để đó lợi dụng. Tất nhiên muốn mưu đồ thật tốt một chút.

Dù sao có đem các nàng đuổi đi, cũng sẽ có người tiến vào. Cứ như thế liên miên không ngừng, còn không rõ ràng lai lịch, không bằng liền đem người giữ lại, nàng cũng là lòng dạ biết rõ.

Thực phi mở tiệc chiêu đãi, Hạ Uyển Chi tại sao có thể cáo bệnh không đi. Bên cạnh tất cả đều là tai mắt, nhiều khi có cả người của Thực phi. Nàng nếu như là cáo bệnh, cũng không phải là sớm sẽ bị Thực phi ghi hận?

Trang điểm một phen, nàng ăn mặc thanh lịch dự họp, cũng không muốn tại thời điểm tĩnh dưỡng bị người nói là làm náo động. Nàng ở trên phương diện quần áo từ trước đến nay cũng không cầu kì. Đương nhiên, trước kia vì thu hút ánh mắt của Tề Diệp, nàng là chú ý không ít đến trang phục trên người. Chỉ tiếc vẫn là lưu không được ánh mắt của hắn. Tả cả bắt quá chi là một trò cười. Hiện tại nàng chỉ cần không thất lễ là được.

Đức phi nương nương cũng đi, Hạ Uyển Chi cùng Vương Tiệp dư đi theo Đức phi nương nương cùng đi dự tiệc. Đức phi nương nương hôm nay đặc biệt ăn mặc một phen, Hạ Uyển Chi nghĩ tới nàng ta cho Bội Dung đưa tới khuyên tai, trong lòng hiểu rõ. Đức phi là muốn lôi kéo nàng làm đồng minh. Nhưng nàng không cần đồng minh. Ở trong hậu cung, chỉ có địch nhân, không có đồng minh.

Tối hôm qua Tề Diệp ở lại Đức Sang cung, hôm nay Thực phi nương nương liền cử hành yến hội. Nhìn Thực phi nương nương trang dung tinh xảo, quần áo hoa lệ, nụ cười đầy mặt, trong mắt bộ dáng đắc ý, cũng biết hôm nay anh đào yến này bắt quá là yến tiệc khoe khoang của nàng ta.

Ít nhất nàng ta muốn khiến tất cả người mới lão nhân biết rõ, cho dù là thiên kiều bá mị, Thực phi nàng ở trong lòng hoàng thượng vẫn có phân lượng.

Hành lễ xong, Hạ Uyển Chi ngồi xuống ghế của mình. Thảng ba ánh mặt trời xán lạn, xuân ý dạt dào, chim hót hoa thơm. Các nàng ngồi ở trong đình, nhìn cảnh đào theo gió lay lay, cùng với cánh hoa khẽ xoay tròn bay là tả xuống, lập tức cảm thấy tâm tình thật tốt.

Nhạc công diễn tấu không xa, trên bàn bày trái cây và điểm tâm. Hạch đào vỏ cứng ít nước nhiều thịt, Hạ Uyển Chi thích ăn hạch đào, hạ lệnh muốn bóc hạch đào bị Trúc Thanh đoạt trước. Hạ Bích cũng liền vờ một chút, hạch đào cũng không phải là dễ dàng bóc như vậy.

Thực phi cùng Đức phi các nàng ngắm hoa trò chuyện, nàng vừa nghe vừa ăn. Ăn một quả hạch đào lại cầm một quả để ở một bên, Trúc Thanh cô cô liền nói Vinh Quang công công đập bể cho nàng ta bóc.

Bình thường Hạ Uyển Chi ăn hai ba quả là được, lần này nàng ngược lại ăn sáu bảy quả còn tiếp tục đặt hạch đào ở một bên. Hạ Bích bất động thanh sắc nhìn Trúc Thanh móng tay đều gãy, đầu ngón tay tấy đỏ. Lại nhìn một chút chủ từ nhà mình một bộ như thật là không trông thấy. Hạ Bích biết rõ, cái Trúc Thanh cô cô này chỉ sợ là đắc tội chủ từ nhà mình gì rồi.

Đang ăn, Hạ Uyển Chi nhìn trong đĩa nhiều hơn một chồng hạch đào. Giơ mắt lên nhìn đi, là Thái Vi bên cạnh Lâm Huệ, nhìn lại phía Lâm Huệ, nàng ta đang mỉm cười gật gật đầu với nàng.

Thực phi nhìn thấy, lên tiếng nói “Ô, Hạ tiếp dư cùng Lâm mỹ nhân thật đúng là tình cảm thâm hậu. Nghe nói hai vị còn chưa tiến cung chính là khăn tay giao kết tình cảm gần bó?”

Lâm Huệ nhìn nhìn Hạ Uyển Chi không nói. Những người khác nhìn nàng, Hạ Uyển Chi nói “Hồi bẩm Thực phi nương nương, xác thực như thế. Hôm nay tiến cung cùng nhau hầu hạ Hoàng Thượng, là phúc khí của chúng ta, còn có thể cùng với Thực phi, Đức phi, là phúc khí của mọi người!”

“Hạ tiếp dư thật biết nói!” Thực phi cười cười, nhìn hạch đào trước mắt Mộc Hương đã bóc tốt, Thực phi nói “Hạ tiếp dư tựa hồ rất thích ăn hạch đào, Mộc Hương, cầm qua cho Hạ tiếp dư đi!”

“Đa tạ Thực phi nương nương ưu ái!” Hạ Uyển Chi nhìn qua Đức phi, thấy nàng ta vẻ mặt nhàn nhạt. Thế này mới đứng dậy hành lễ.

Thực phi nhìn, thầm nghĩ chẳng lẽ nàng là người của Đức phi rồi? Lúc này mới vài ngày, mặc dù biết Đức phi đưa một đôi khuyên tai cho Hạ tiếp dư? Chẳng lẽ Hạ tiếp dư để thu mua như vậy?

Có thật hạch đào từ Lâm Huệ, Thực phi, Trúc Thanh cô cô cuối cùng không cần lại bóc hạch đào. Âm thầm hoạt động đầu ngón tay, tâm ghi nhớ lần sau trông thấy có hạch đào tại bàn, nàng nhất định không cướp việc.

Mọi người cười nói nói, Trịnh tu viện nhìn Thực phi trên đầu cài một kim thoa điểm thụy vàng rất đẹp mắt, không khỏi lên tiếng nói “Kim thoa của Thực phi nương nương thật là tinh xảo.”

Lời vừa ra khỏi miệng, ánh mắt của mọi người rơi vào cây trâm vàng của Thực phi, Hạ Uyển Chi nhìn thoáng qua, nhìn lại Đức phi một chút, chỉ thấy nàng ta khẽ nhủ mảy. Thực phi vuốt ve kim thoa, đắc ý liếc nhìn qua Đức phi, cười nói “Đây là lễ vật sịn nhất Hoàng Thượng tặng bản cung vào hôm sinh thần. Hoàng Thượng nghe nói bản cung thích kim thoa điểm thụy, liền đặc biệt phân phó quân sự Tư bảo chuẩn bị.”

Trong hậu cung này, thích đồ trang sức điểm thụy cũng không chỉ là mình Thực phi. Trong tất cả đồ trang sức đeo tay của Đức phi nương nương, ít có không ít đồ trang sức điểm thụy. Có thể thấy được Đức phi cũng thích, chỉ là Hoàng Thượng lại không rõ ràng lắm.

Đây cũng là bởi vì Thực phi sớm một chút liền tuyên bố mình thích đồ trang sức điểm thụy, Đức phi như thế nào tiện mở miệng?

Thực phi nếu không phải nhà mẹ đẻ gia thế lừng lẫy, chỉ sợ Tề Diệp cũng sẽ không sùng ái nàng ta như thế. Hơn nữa, Thực phi tiến cung ba năm, đúng là không sinh được con a. Mặc dù mang thai một lần, chỉ là nàng không có như Đức phi bảo vệ thật tốt, Đức phi sinh ra tiểu công chúa, con của nàng nhưng lại chết từ trong trứng nước.

Nói đến hai từ, Hạ Uyển Chi nghĩ tới Tam hoàng tử thông minh đáng yêu của mình, ánh mắt không khỏi sắc bén lên, nhìn về phía Lâm Huệ hận không thể bóp chết nàng ta.

Có điều rất nhanh nàng liền thu hồi ánh mắt, để tránh bị người phát hiện, rước lấy phiền toái. Cũng may các nàng lo thường thức kim thoa của Thực phi, cũng không lưu ý đến ánh mắt của nàng.

Mà Đức phi xoay chuyển vòng chân trâu trên cổ tay, vẻ mặt nhàn nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

Cây anh đào nở rộ, ánh mặt trời rực rỡ!

Đúng là một ngày đẹp trời để đi đạp thanh, chi tiếc những phi tần này không thể ra khỏi hoàng cung, chỉ có thể ở trong vườn anh đào dạo chơi. Hạ Uyển Chi nhìn các nàng đều ngồi yên, liền đứng dậy muốn đi lại một chút.

Thục phi cùng Đức phi không có ý kiến gì, nàng liền dẫn bọn Hạ Bích qua lại một ít. Hôm qua đã cùng Lâm Huệ đi dạo xem rồi, chỉ vì ngồi nghe các nàng nói chuyện có chút nhứt đầu.

Đi mới vài bước, Lâm Huệ liền đuổi theo tới “Uyển tỷ tỷ đợi một chút, ta và người cùng nhau đi dạo.”

Hạ Uyển Chi nhú nhú mày, lúc quay đầu lại đã giật ra, khẽ gật đầu.

Lâm Huệ đứng ở bên người nàng, cùng nàng đi sóng vai “Ta ngồi cũng thấy có chút nhàm chán, thật may là Uyển tỷ tỷ rời đi, nếu không ta cũng thật sự không dám đứng dậy.”

“Cái này thì có gì, Thục phi cùng Đức phi cũng sẽ không tức giận.” Hạ Uyển Chi nhàn nhạt nói một câu.

Lâm Huệ nói “Uyển tỷ tỷ biết rất rõ ta nhất gan, nhất định là không dám rời đi đầu tiên a.”

Hạ Uyển Chi không lên tiếng, hôm nay nói nhất gan. Về sau đầy tay máu tanh nàng vẫn sẽ nói mình nhất gan sao!

Vườn anh đào rất lớn, trước sau hai cái cổng vòm nối thông suốt ngự hoa viên. Các nàng từ vườn hoa anh đào đi qua, mới vừa đi ra thì Lâm Huệ do bước nhanh hơn một bước liền đụng phải một người. Hạ Uyển Chi nhìn vật áo áo bào màu vàng, không cần nhìn mặt cũng biết là ai, vội vàng hành lễ “Tần thiếp tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế.”

Tề Diệp đỡ cho người trước ngực đứng vững, Lâm Huệ ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tuấn lãng nghiêm túc, vừa mừng vừa sợ. Cuối cùng vẫn là ý thức được chính mình đụng phải ai, vội vàng quỳ xuống đất “Hoàng Thượng thứ tội, tần thiếp không phải cố ý!”

“Đứng lên đi!” Tề Diệp nhàn nhạt lên tiếng, ánh mắt lướt qua trên người Hạ Uyển Chi, rơi vào cánh hoa trên sợi tóc nàng. Hắn tiến lên vài bước, đưa tay lấy cánh hoa đào xuống, kéo tay nàng. Trong nét mặt kinh ngạc của nàng, hắn đặt vào lòng bàn tay nàng “Cánh hoa.”

“Vâng!” Hạ Uyển Chi đáp một tiếng, hành lễ lần nữa “Tần thiếp ngự tiền thất nghi, mong Hoàng Thượng giáng tội!”

“Mỹ nhân có thể khiến hoa rơi, có tội gì?” Tề Diệp khẽ cúi đầu nhìn nàng, khóe miệng mím môi cười một cái.

Lâm Huệ nghe hai người đối thoại, khẽ ngẩng đầu nhìn. Vừa thấy hăm mộ, vừa thấy ghen ghét, nàng ta mở miệng nói “Tần thiếp gặp qua Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế.” Âm thanh của nàng ta khiến Tề Diệp chú ý, Tề Diệp nghiêng đầu liếc nàng ta một cái, vẻ mặt chưa thay đổi, ngược lại nhìn Hạ Uyển Chi hỏi “Phía trước lại cử hành yến hội?”

“Đúng ạ!” Hạ Uyển Chi thành thật trả lời.

“Ngày xuân tươi tắn, trăm cũng đang mệt mỏi, không bằng đi ngồi một chút.” Vừa nói vừa sai bước đi qua bên cạnh các nàng, quay đầu nói “Theo kịp đi!”

Hai người đều là sững sờ, tâm tư khác nhau. Hạ Uyển Chi nhìn Lâm Huệ vẻ mặt mừng rỡ, hai mắt sáng lên, sắc mặt chìm chìm, cước bộ chậm rãi theo sau.

Tề Diệp xuất hiện xem như chân chính khai dậy mùa xuân trong vườn anh đào. Thục phi, Đức phi, cùng với khác cung phi trong lòng vui mừng không thôi, trên mặt cũng là một mảnh vui mừng.

Chẳng qua là khi các nàng trông thấy hai người sau lưng Tề Diệp, trên mặt luôn có chút quái dị. Có điều chỉ thoáng qua rồi mất đi, khuôn mặt tươi cười chào đón Tề Diệp.

Tề Diệp ngồi ở chỗ cũ của Thục phi. Đức phi, Thục phi hai vị ngồi ở bên cạnh hắn. Xê dịch một vị trí, thì có một người phải đứng.

Đương nhiên, người đứng nhất định là phân vị thấp nhất - một trong hai hai vị tài tử. Bạch tài nhân rất là cơ trí, lại cường thế, một vị tài tử khác chỉ có thể đứng cô độc. Nhưng rất nhanh đã có cung nữ mang một cái ghế đến cho nàng ta ngồi bên cạnh Bạch tài nhân. Bạch tài nhân vẻ mặt ghét bỏ, cảm thấy nàng che tầm mắt Tề Diệp, âm thầm ngắt một cái trên eo nàng ta.

Tạ tài nhân bị đau a một tiếng.

Âm thanh không nhor, những người khác kể cả Tề Diệp đều nhìn lại.

Bạch tài nhân kinh hoàng, Tạ tài nhân đắc ý.

Thục phi không vui nâng mi “Tạ tài nhân có chuyện gì? Không nhìn thấy Hoàng Thượng ở chỗ này?”

Tạ tài nhân nghe vậy vội vàng quỳ xuống đất, vẻ mặt ủy khuất nhìn Tề Diệp, nói “Khởi bẩm Hoàng Thượng, hồi bẩm Thục phi nương nương, không phải là tần thiếp sai. Là Bạch tài nhân, vừa rồi Bạch tài nhân vô duyên vô cớ nhéo một cái ở ngang hông tần thiếp. Chính vì bị đau nên mới lỡ lời, mong Hoàng Thượng minh xét, tần thiếp không phải là cố ý thất nghi.”

Tiếng nói vừa dứt, ánh mắt của mọi người rơi vào trên người Bạch tài nhân. Bạch tài nhân thầm kêu không tốt, không có nghĩ đến vào thời điểm này Tạ tài nhân một người mềm yếu lại rõ ràng nói ra tình hình thực tế. Hết lần này tới lần khác còn là ngay trước mặt Hoàng Thượng, điều này đối với nàng đúng là thật không tốt a.

“Hồi bẩm Hoàng Thượng, hồi bẩm Thục phi nương nương, tần thiếp oan uổng.” Bạch tài nhân nghĩ, nàng nếu như thừa nhận, vậy không phải là nàng lòng dạ độc ác, vô duyên vô cớ nhéo người sao. Nàng không thừa nhận là xem như Tạ tài nhân vu khống, nàng véo có thể có chứng cứ sao?

Bạch tài nhân nói “Rõ ràng là Tạ tài nhân không cẩn thận đụng phải cái bàn, tại sao có thể oan uổng tần thiếp a? Mong Hoàng Thượng vì tần thiếp làm chủ, tần thiếp là oan uổng.” Bạch tài nhân vừa nói vừa đáng thương khóc ồ lên. “Hoàng Thượng, tần thiếp không nói dối. Rõ ràng là Bạch tài nhân ngắt nhéo, Bạch Hà có thể làm chứng.” Bạch Hà là cung nữ thiếp thân của Tạ tài nhân.

Thục phi nhìn về phía Bạch Hà. Bạch Hà gật đầu “Nô tỳ nhìn thấy thật sự là Bạch tài nhân ngắt chủ tử của nô tỳ, trách cứ chủ tử của nô tỳ che nàng.”

“Hoàng Thượng, Bạch Hà là cung nữ của Tạ tài nhân, đương nhiên giúp đỡ Tạ tài nhân nói chuyện. Hoàng Thượng, tần thiếp là oan uổng.” Bạch tài nhân hô to oan uổng, hai mắt đầm lệ nhìn Tề Diệp.

Những người khác lẳng lặng nhìn, muốn nhìn một chút màn diễn này kết thúc như thế nào.

Hạ Uyển Chi liếc mắt nhìn cánh hoa anh đào trong lòng bàn tay. Buông bàn tay xuống phía dưới, cánh hoa bông bành rơi.

“Hừ, có nói láo hay không sau khi kiểm tra sẽ biết.” Thục phi hừ lạnh một tiếng, liếc nhìn Mộc Hương “Mang Tạ tài nhân đi xuống nhìn một chút, xem là vết đụng phải, hay là bị nhéo mà ra.”

Mộc Hương gật gật đầu, mời Tạ tài nhân rời đi trong chốc lát.

Đi đến chỗ khuất người, Mộc Hương nói Tạ tài nhân vén tà áo, nàng muốn nhìn một chút vết thương ngang hông của Tạ tài nhân.

Tạ tài nhân có chút bận tâm. Bạch tài nhân nhéo không nhẹ nhưng qua một hồi lâu, cũng không phải bị tím xanh, khó có thể phân biệt ra được là đụng hay là ngất nhéo?

Chần chờ một chút, Tạ tài nhân vẫn theo lời cho Mộc Hương nhìn thoáng qua. Hơi có chút hồng. Đúng thật nhìn không ra là đụng phải hay là bị nhéo. Có điều Mộc Hương nói rất chắc chắn “Tạ tài nhân yên tâm, có Thực phi nương nương ở đây, không có việc gì.”

Ý tứ của Mộc Hương vô cùng rõ ràng. Tạ tài nhân không ngốc, gật gật đầu, cảm kích nói “Đa tạ Thực phi nương nương.”

Mà Bạch tài nhân lại yên tâm là có chỗ dựa vững chắc. Nàng coi như là véo, vắn thì đã có sao, cũng không phải in dấu ngón tay lên. Các nàng có thể nhìn ra là nàng nhéo à?

Không bao lâu Tạ tài nhân các nàng đi tới, Mộc Hương sau khi hành lễ với Tề Diệp, Thực phi, bẩm báo “Nô tỳ nhìn thấy là Bạch tài nhân ngất nhéo.”

Tiếng nói vừa dứt, Bạch tài nhân sắc mặt liền thay đổi “Hoàng Thượng, Hoàng Thượng, tần thiếp không phải là cố ý. Hôn nữa chỉ là trông thấy trên người nàng có con muỗi nên muốn giúp nàng bắt lấy. Ai biết, ai biết...”

Còn chưa nói xong, chỉ nghe thấy một tiếng giễu cợt, Triệu tu nghị nói “Lúc này mới đầu tuần tháng ba, còn chưa vào hạ, con muỗi này xuất hiện cũng quá sớm rồi a.”

Lời này vừa nói ra, Bạch tài nhân hối hận muốn cắn lưỡi. Những người khác cũng nhin cười không được.

Tề Diệp về mặt nhàn nhạt.

Bạch tài nhân cầu khẩn nói “Hoàng Thượng, tần thiếp biết sai rồi. Tần thiếp là không cẩn thận, tần thiếp không phải cố ý.”

“Bạch tài nhân vô cớ đã thương người, làm mất đoàn trang, Giáng xuống bảo lâm, phạt bổng lộc ba tháng.”

Bạch tài nhân vừa nghe, cả người đều ngây ngẩn cả người. Vẫn là Thực phi nhắc nhở, nàng mới nhớ rõ mà hành lễ lui xuống đi. Lúc gần đi không quên liếc nhìn Tạ tài nhân. “Cái Bạch tài nhân kia thật đúng là, cũng dám động thủ.” Trở về Hi Lai điện, Hạ Bích vừa đầm chân cho nàng vừa nói “Có điều Mộc Hương kia cũng thật là lợi hại. Vậy mà có thể nhìn ra là bị nhéo.”

“Cái này...” Hạ Đồng bên cạnh đột nhiên lên tiếng, Hạ Uyển Chi nhìn nàng ta một cái, ra hiệu nàng ta nói tiếp. Hạ Đồng nói “Muốn xem ra là đụng phải hay bị nhéo chỉ sợ là không có khả năng đi?”

“Sao lại không thể? Mộc Hương người ta liền nhìn ra là nhéo. Nếu không Bạch tài nhân cũng sẽ không xuống làm lục phẩm bảo lâm.” Hạ Bích nói có chút kích động.

“A!” Hạ Đồng cảm thấy ngạc nhiên nói “Lợi hại như vậy? Chờ ta đi một chút sẽ trở lại!” Không đợi các nàng kịp phản ứng, Hạ Đồng liền đi ra ngoài.

Hạ Uyển Chi biết rõ Tạ tài nhân nói là sự thật. Bởi vì nàng trông thấy Bạch tài nhân nhéo Tạ tài nhân. Chi là Mộc Hương nói câu kia, người ở chỗ này cẩn thận ngấm lại cũng biết bất quá là Thực phi ra tay mà thôi.

Đương nhiên, nếu như Thực phi muốn cứu Bạch tài nhân, cũng có thể nói là đụng phải. Nếu như vậy, Tạ tài nhân vu oan người, nhất định sẽ bị trách phạt.

Chi là Thực phi nhìn trúng Tạ tài nhân, cho nên Bạch tài nhân chỉ có thể hy sinh.

Không bao lâu Hạ Đồng trở lại, vung lên tay áo cho Hạ Bích xem trên tay nàng có một chỗ sưng đỏ nhỏ hỏi “Người nhìn ra ta là vắn bị hồng, hay là đụng bị hồng?”

Hạ Bích nghiêm túc nhìn một chút, cuối cùng nhut chỉ “Ta không nhìn ra được?”

Hạ Đồng cười cười, nói với Hạ Uyển Chi “Nương nương, cái Mộc Hương kia nói dối. Dựa vào dấu tổn thương nhỏ như vậy căn bản nhìn không ra là đụng hay bị nhéo.”

“Là đụng hay bị nhéo căn bản không trọng yếu. Quan trọng là Thực phi nương nương muốn để lại người nào.”

Hai người thỏ nhót một tiếng, liếc mắt nhìn nhau. Hai mặt nhìn nhau, Hạ Bích nói “Nương nương yên tâm, bọn nô tỳ sẽ càng thêm cẩn thận một chút.”

Hạ Đồng cùng với Hạ Hà các nàng thận trọng gật đầu.

Hoàng hậu nghe nói Tề Diệp đi vườn anh đào, có chút ngoài ý muốn. Nguyệt Mai nói “Bạch tài nhân bị xuống làm lục phẩm bảo lâm. Nghe nói là bởi vì Tạ tài nhân ngồi ở trước Bạch bảo lâm che khuất nàng ta, nên bị nàng ta nhéo một cái. Hoàng Thượng biết rồi liền trách phạt Bạch tài nhân.”

“Không nghĩ tới, bất quá là một ngày, liền xuất hiện chuyện như vậy. Kể lại cẩn thận chuyện đã xảy ra ở vườn anh đào cho bản cung nghe một chút.” Nguyệt Mai gật gật đầu, không quá rõ chi tiết mà kể. Hoàng hậu nghe cười cười “Cái Thực phi này thật đúng là. Nàng ta nếu như là muốn bảo vệ Bạch tài nhân, Mộc Hương cũng sẽ nói là đụng. Điểm tiểu xiếc này cũng làm ở trước mặt hoàng thượng, ngược lại Hoàng Thượng chịu cho nàng mặt mũi.”

“Nương nương, đêm qua Hoàng Thượng đứng là ở lại trong cung Thực phi qua đêm.” Nguyệt Mai nhắc nhở.

“Thuốc đã uống?” Hoàng hậu hỏi.

“Uống. Hôm qua đúng lúc là hạn chót. Sáng sớm nô tỳ cho người đem thuốc bỏ vào thuốc bỏ của Thực phi nương nương, nghe người hỏi báo nàng ta đã uống hết.” “Vậy là tốt rồi. Cho dù nàng ta liền tiếp được sủng hạnh một tháng, nàng ta cũng không thể mang thai long chủng.” Hoàng hậu cười đắc ý.

Nguyệt Mai gật gật đầu.

Hoàng hậu nói “Máu chuẩn bị xong chưa?”

“Đã chuẩn bị xong.” Nguyệt Mai móc ra một bình sứ nhỏ, đổ ra một chút máu trên miếng vải màu trắng. Miếng vải sạch sẽ trắng noãn nháy mắt bị nhuộm đỏ. Nguyệt Mai thu bình sứ, bên trong còn có máu, đợi lát nữa còn muốn dùng.

Chuẩn bị xong. Nguyệt Mai cẩn thận đem vải bị nhiễm máu quăng vào trong chậu, đưa ra cho cung nữ mang đi rửa sạch.

Lúc đi vào hoàng hậu phân phó “Đợi lát nữa thỉnh Lưu ngự y đến Phụng Nghi cung một chuyến.”

Không bao lâu Lưu ngự y liền đến Phụng Nghi cung, bắt mạch cho hoàng hậu.

Hoàng hậu hỏi “Có chuyển biến tốt?”

Lưu ngự y lắc lắc đầu, hoàng hậu lập tức thay đổi sắc mặt “Lưu ngự y, không phải nói uống phương thuốc này sẽ có quỳ thủy sao? Vì sao bản cung uống hơn nửa năm rồi, một chút hiệu quả cũng không có?”

“Nương nương bớt giận! Vì thần nhất định xuất hết khả năng.” Lưư ngự y nom nớp lo sợ mở miệng.

Hoàng hậu hận đến quắc chén trà, hù dọa Lưư ngự y run một chút “Thuốc này còn uống tiếp hay không? Nhân sâm kia cũng vô dụng sao?”

“Nương nương, trước khi vì thần có thể tìm ra phương thuốc mới, nương nương vẫn dừng đi. Về phần nhân sâm kia, nương nương ăn cũng vô dụng, còn có hại đối với thân thể. Nương nương thân thể an khang, tạm thời không cần tâm bõ.”

“Lưư ngự y, cho người thêm ba tháng, nếu là vẫn không được, người cũng không cần lẫn lộn tại ngự y viện nữa.”

Quý thủy, quý thủy. Cho dù nàng được sủng hạnh cũng không thể mang thai. Bởi vì nàng cho tới nay vẫn chưa có quý thủy. Từ khi mười bốn tuổi, các cô nương khác trên cơ bản mười bốn tuổi đã có quý thủy, nhưng nàng lại không có. Cho dù cặp kê rồi cũng không có. Hiện nay đã hai mươi, nàng vẫn không có. Đây cũng là vì sao nàng thành thân năm năm, vẫn không có một mẩu con nào.

Người biết rõ việc này không nhiều lắm. Thái hậu, Hoàng Thượng bọn họ càng không biết. Nếu là biết rồi, lúc trước cũng sẽ không lựa chọn nàng làm hoàng tử phi, cũng sẽ không lập nàng làm hoàng hậu.

Chỉ là một năm rồi lại một năm trôi qua, nàng vẫn không có quý thủ như xưa. Tiếp tục như vậy, cái ngai hoàng hậu của nàng thì sao có thể giữ được?

Từ chỗ Đức phi trở lại, Hạ Uyển Chi ngồi dựa vào hành lang, nhìn trời chiều ngã về tây, ánh chiều tà đầy trời. Hạ Bích theo hầu bên cạnh, nàng nhìn một hồi thu hồi ánh mắt, thấy Hạ Đồng ngồi chồm hổm trên mặt đất, đưa lưng về phía nàng không biết đang viết cái gì. Đi tới nhìn thấy “Điền thất, tam thất, nhân sâm, rễ sô dò, sông khùng, đồ trọng... Những thứ này đều là tên được liệu?”

“Vâng!” Hạ Đồng bị nàng đột nhiên lên tiếng hù sợ, vội vàng đứng dậy hành lễ, thân thể có ý che giấu đi chữ viết rất tiêu tiêu vẹo vẹo của nàng ấy. Hạ Uyển Chi có chút tò mò “Người biết viết, chẳng lẽ trước kia có học qua?”

Hạ Đồng đỏ mặt “Nô tỳ không có học qua.” Nàng ấy nói “Nói ra sợ nương nương chê cười. Nô tỳ đều là học trộm ở y quán. Cũng không biết có đúng hay không, nghe được nhiều lần, liền ghi xuống. Kỳ thật nô tỳ biết không nhiều chữ lắm...”

“Chẳng sao, về sau lúc ta luyện chữ người liền ở bên cạnh hầu hạ đi. Nếu không biết có thể để Hạ Bích dạy bảo người, nàng sẽ dạy thôi.” Học trộm nghe cũng ám muội. Có điều trí nhớ của nàng ấy không tệ, cũng có tâm. Nếu không cũng sẽ không nhớ. Không phải ai ngăn người ở y quán vài năm cũng biết nhìn bệnh bốc thuốc.

Hạ Đồng mừng rỡ, vội vàng hành lễ “Đa tạ nương nương ưu ái!”

Sắc trời tối xuống, Hạ Uyển Chi liền sai Hạ Hà chuẩn bị nước nóng. Trúc thanh cùng Hạ Bích chuẩn bị y phục, hầu hạ tắm rửa. Trúc Thanh nói “Hoàng Thượng tối nay truyền Chu mỹ nhân thị tẩm. Vừa rồi mới nhận được tin tức, Chu mỹ nhân ngoài cửa treo đèn lồng.”

“Đây chính là tin đáng chúc mừng!” Hạ Uyển Chi nói một câu, nằm ở trong thùng gỗ, Hạ Bích lục đạo thích hợp xoa bóp vai cho nàng.

Trúc Thanh nói “Nương nương hãy mau chóng dưỡng tốt thân thể. Hôm nay đã có hai vị chủ tử thị tẩm. Nương nương đừng mạo xuất chúng, thân thể dưỡng tốt, Hoàng Thượng tất nhiên sẽ không bạc đãi chủ tử.”

“Ừ!” Hạ Uyển Chi đáp một tiếng, cũng không nhiều lời. Tâm tư của Trúc Thanh, nàng ta cũng sẽ không đơn thuần nghĩ tới là vì tốt cho mình.

Chu mỹ nhân thị tẩm, tối nay lại có không ít phi tần cả đêm ganh tị. Hạ Uyển Chi cũng không cảm thấy gì. Trước kia nghe nói hán đi chỗ phi tần khác, lòng nàng chua xót muốn rơi lệ. Hôm nay nghĩ thông suốt rồi, nhìn thấu, không cần thiết, thật ra cũng không khó chịu như vậy.

Nàng dựa vào giường êm đọc sách, đêm nay trực đêm chính là Hạ Đồng. Hạ Uyển Chi nổi hào hứng, dạy nàng ấy đọc sách biết chữ, tựa như nàng học chữ khi còn bé.

Hạ Đồng rất là thụ sủng nhược kinh. Hạ Uyển Chi lại nói “Người là người bên cạnh ta, về sau chỉ sợ có rất nhiều chuyện cần người đi làm, biết chữ là nhất định.”

“Vâng! Nô tỳ nhất định cố gắng học tập!” Hạ Đồng lời thề son sắt.

Hạ Uyển Chi gật đầu nhẹ “Người còn thích xem bệnh hốt thuốc sao?”

“Nô tỳ...” Hạ Đồng có chút khó xử, không biết trả lời như thế nào, nín lấy y phục vô vô. Hạ Uyển Chi cũng không vội, nàng lật ra một quyển sách xem, cũng không tạo áp lực cho nàng.

Nhìn đờ hai ba chữ, Hạ Đồng nói “Nô tỳ không dám lừa gạt, nô tỳ rất thích. Trông thấy những dược liệu kia, nghe tên những dược liệu kia thì cảm thấy rất thân thiết.”

“Tốt lắm, ta sẽ cho Hạ Bích chuẩn bị tốt. Mấy ngày nữa đánh người đuổi đi ngự y viện hầu. gười có thể học tập thật tốt.”

Hạ Đồng ngạc nhiên mừng rỡ “Nương nương!” Nói rồi nàng vội vã quỳ xuống “Nương nương, nô tỳ nhất định sẽ nghiêm túc học tập, sẽ không cô phụ nương nương ưu ái!”

“Có điều người bị trách phạt đi đâu cũng không so được với với ở Đức Hi cung. Cho dù có chuẩn bị cũng khó chăm sóc tới. Chính người phải tự coi chừng một chút.” Dù sao ở hậu cung nàng còn chưa đứng vững gót chân. Chỉ là tiếp dư mới vừa vào cung còn chưa thị tẩm, nàng cũng không có bao nhiêu thể diện, có cũng chính là dùng bạc mở đường mà thôi.

“Nô tỳ có thể chịu được cực khổ, nương nương yên tâm. Nô tỳ nhất định sẽ nghiêm túc học tập!” Hạ Đồng tự tin gật đầu.

Ban đêm Hạ Uyển Chi tựa hồ mơ mơ hồ hồ nghe thấy có tiếng người nói chuyện, nhưng nàng quá mệt nhọc, căn bản mở mắt không ra.

Mà Hạ Đồng kích động trốn ở trong chăn nhỏ giọng nói thầm mấy chữ mà đêm nay chủ tử đã dạy mình, lại ở trong lòng bàn tay viết mấy lần

Đến khi con mắt không mở ra được mới ngủ.

Chu mỹ nhân thị tẩm xong liền được phong làm Chu tiếp dư. Không ít người hâm mộ, trong đó liền gồm cả Lâm mỹ nhân.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

“Tôi hôm qua Chu mỹ nhân thị tẩm.” Lâm Huệ uống một ngụm trà, nói với Hạ Uyển Chi.

Hạ Uyển Chi vừa nghe nàng mở miệng cũng biết mục đích nàng đến “Có cái gì ly kỳ, ngại cũng đừng để ý. Rồi sẽ đến phiên ngươi, cầu xin không bằng thuận theo tự nhiên!”

“Vẫn là Uyển tỷ ty nhìn rõ.” Lâm Huệ bội phục nhìn nàng, nói “Ngược lại ta thì suy nghĩ nhiều lắm, Uyển tỷ ty sẽ sẽ không cảm thấy muối muối lòng dạ quá nhỏ chứ?”

Hạ Uyển Chi lắc đầu.

Lâm Huệ nói “Sớm biết sẽ như thế, đêm đó cung yến ta liền không ra mặt. Hôm nay đúng là trộm gà không được còn mất nắm gạo. Đều tại ta quá nóng lòng.” Nàng thẹn thùng nói “Tỷ ty đừng chê cười muội muội.”

“Sẽ không!” Hạ Uyển Chi vỗ vỗ tay của nàng “Về sau biết nghĩ lại là được.”

“Ừ!”

Lâm Huệ cung ngồi trong chốc lát ở Hi Lai điện mới rời đi, lúc đến tâm tình buồn bực, lúc rời đi tâm tình tốt hơn chút ít.

Trở về cung điện của mình, có cung nữ tiến lên hành lễ, nói “Nương nương, nô tỳ đã thăm dò, đội lát nữa Hoàng Thượng sẽ trở về Thọ Ninh cung dùng cơm trưa dùng cơm trưa với Thái hậu.”

Thái Vi nói “Từ ngự thư phòng đến Thọ Ninh cung sẽ qua vài khúc hành lang đình viện, nương nương không phải ưa thích xem cá sao, không bằng đi xem một chút?”

Lâm Huệ động tâm tư, gật gật đầu, để Thái Vi trang điểm cho nàng. Môi hồng răng trắng, nàng soi gương khẽ mỉm cười, người trong kính xinh đẹp như hoa.

Lâm Huệ hài lòng, nhìn thời điểm không còn sớm, liền dẫn Thái Vi đi ra ngoài.

Tề Diệp nhìn mấy quyền tấu chương, Quang Thuận công công nhìn canh giờ không còn sớm, nói “Hoàng Thượng, nên đi Thọ Ninh cung, Hoàng Thượng đã đáp ứng buổi trưa cùng thái hậu nương nương dùng bữa.”

Người đang xem tấu sở cũng chưa lên tiếng, cho đến khi xem hết quyền tấu sở cuối, phê xong mới ngừng đầu. Quang Thuận công công vội vàng vắt khăn lau mặt lau tay cho hần.

Tề Diệp thanh tĩnh một chút, đứng dậy bãi giá đi Thọ Ninh cung

Thái Vi cho người nhìn chăm chăm, nhìn thấy loan giá đến đây, tiểu thái giám vội vàng thông báo. Lâm Huệ ngồi ở trên lan can, tiếp nhận lá trúc Thái Vi đã lau sạch sẽ mà thổi. Âm thanh réo rất phá vỡ yên tĩnh.

Cách đó không xa, người đi tới nghe thấy âm thanh, cước bộ dừng lại “Là ai đang thổi?”

“Nô tài đi nhìn một chút.” Quang Thuận công công đi trước một bước xem một chút, không bao lâu trở lại nói “Hồi bẩm Hoàng Thượng, là Lâm mỹ nhân.”

“Lâm mỹ nhân?” Tề Diệp cười có chút ý tứ hàm xúc, bước chân nhàn nhã đi về hướng Lâm Huệ. Không bao lâu đã nhìn thấy Lâm Huệ một bộ cung trang phấn hồng ngồi ở lan can, váy áo buông xuống. Nàng đang quay lưng về phía hần, nhìn cá dưới hồ nước, tay trắng nõn vờn về lá trúc thổi, đôi môi đỏ búng. Thái Vi nhìn loan giá đi tới, đang muốn hành lễ, Tề Diệp nâng nàng tay. Thái Vi cùng các cung nhân khác yên lặng hành lễ, rồi rút đứng ở hai bên.

Lâm Huệ nhìn cái bóng trong nước, biết rõ người đứng phía sau, nàng hơi có vẻ kinh hoàng quay đầu lại. Nhìn Tề Diệp ở sau lưng, vẻ mặt bối rối “Tần thiếp tham kiến Hoàng Thượng!”

“Bình thân!” Tề Diệp nhìn người trước mặt rũ hàng mi, mắt sáng mảy mai, răng trắng tinh, cười cười “Vừa rồi ngại thôi là khúc gì?”

“Hồi bẩm Hoàng Thượng, tần thiếp chỉ là tùy ý thổi. Mạo phạm hoàng thượng, mong Hoàng Thượng giáng tội.” Lâm Huệ làm bộ muốn quỳ lạy, Tề Diệp duỗi tay vịn nàng, một tay ôm lấy cảm của nàng.

Lâm Huệ lập tức cảm giác mặt hồng tím đập mạnh. Tề Diệp nhìn trên môi nàng thoa son, ngón tay vuốt ve, lòng ngón tay đỏ búng. Lâm Huệ thoáng chốc đỏ búng mặt.

Tiêu Dục cũng cười cười “Nhân diện đào hoa tôn ánh hồng, nhạc hay người đẹp, không bằng gọi là Xuân Hồng Khúc?”

“Đa tạ Hoàng Thượng ban tên cho!” Lâm Huệ vội cúi người hành lễ, trống ngực đập thình thình.

Đêm đó trước cửa cung Lâm Huệ treo đèn lồng. Người qua lại cũng biết phát sinh chuyện gì. Trịnh tu viện tức giận đến vỗ khăn tay khóc thút thít. Kể từ ngày đó thị tẩm về sau, Hoàng Thượng rốt cuộc không có cho đòi nàng thị tẩm nữa.

Trịnh tu viện nghĩ, chẳng lẽ là đêm đó nàng bị đau nhẹn không được cần một cái lên vai Hoàng Thượng, mạo phạm Hoàng Thượng khiến Hoàng Thượng tức giận?

Nghĩ như vậy, Trịnh tu viện hối hận không thôi, cảm giác mọi thứ đều sụp đổ.

Lâm Huệ tắm rửa một phen, sai Thái Vi lấy ra hương lộ đã chuẩn bị tốt, toàn thân trên dưới đều xoa nhẹ một lần. Hương thơm nồng nặc, thấm vào ruột gan. Thoa xong hết, Thái Vi cầm lấy quạt tròn quạt cho nàng, làm cho hương thơm nồng nặc tản đi chút ít.

Mặc dù như thế, Lâm Huệ dù được dùng đệm chăn bọc khiêng đi. Đi qua vẫn có thể nghe thấy hương thơm. Hai vị thái giám mang người rời đi thăm nghĩ mùi thơm này là vừa đủ nghe thấy.

Không biết đi bao lâu, Lâm Huệ bị mang có chút rung xóc. Không biết xuyên qua bao nhiêu cửa, cho đến khi bị đặt ở trên giường có rèm che màu vàng sáng, nàng biết rõ đã đến Phụng Hoàng điện, nơi phi tần thị tẩm

Nàng có chút khăn trương, có chút vui mừng nằm ở trên giường, hai tay nắm thật chặt một góc chăn, lỗ tai tập trung, lưu ý động tĩnh chung quanh.

Lâm Huệ nghe một hồi lâu, không nghe thấy động tĩnh, có chút tò mò vén chăn lên. Cũng không vén rèm giường lên, nàng nhìn trong phòng trống rỗng chỉ có một giường lớn, lại không có những vật dư thừa khác, mà che bằng lụa mỏng buông xõa tung bay theo gió.

Đang nhìn nhìn, nghe thấy thanh âm lập xập nhỏ vụn, Lâm Huệ bị hù dọa vội vàng nằm lại trên giường, hai mắt nhắm chặt, khăn trương đến mức tay cầm lấy chăn hơi run rẩy. Nghe tiếng bước chân đến gần, nàng nhắm mắt lại càng chặt. Cho đến khi chân trên người bị vạch ra, một bóng dáng ập đến, nàng biết là ai, cũng không dám mở mắt ra.

Tề Diệp nhìn nàng vẻ mặt khăn trương, khẽ cười “Sao lại không dám nhìn trộm? Chẳng lẽ trộm sẽ ăn ngươi?”

Nghe vậy, Lâm Huệ mở mắt ra, sợ hãi giương mắt lên. Lông mi thật dài cong vút run lên một cái, lộ ra một đôi mắt hắc bạch phản minh. Tề Diệp nhìn thậm chí có chút ngạc nhiên, chậm rãi vuốt ve gò má của nàng, nhìn chăm chăm đôi mắt thủy quang liệt diễm của nàng, khẽ cúi đầu xuống hôn một cái. Một hương thơm vừa phải xông vào mũi hần, “Lâm mỹ nhân thật thơm!”

Quang Thuận công công đứng ở cửa, mơ hồ nghe thấy tiếng hô trầm thấp, ngay sau đó từng đợt thờ dốc rên rì truyền tới. Quang Thuận công công nhìn nhìn nửa vòng tròn ánh trắng, vẻ mặt

nhân nhật.

Mã Thục phi nhìn Lâm Huệ bị người mang ra khỏi Đức Sang cung, trong lòng nói không nên lời là cái tư vị gì. Đây đã là người thứ ba. Hoàng Thượng lại thêm ba nữ nhâ. Trước kia là năm nữ nhân phân chia một người. Hiện tại nhiều hơn ba người, còn có bảy người chưa thị tẩm. Về sau, hậu cung còn có thể liên tục có những nữ nhân xinh đẹp như hoa tiến vào. Nàng không có tuổi trẻ như các nàng, Hoàng Thượng sùng ái lại có thể kiên trì bao lâu?

Nữ nhân không có ân sủng không có hoàng tử ở hậu cung căn bản không có nơi sống yên ổn. Huống chi Hoàng Thượng làm sao sẽ là người thâm tình. Cho dù người một lòng bày ở trước mắt hần, hần cũng sẽ không trông thấy. Cho dù nhìn thấy cũng sẽ không để ý tới.

Thục phi nương nương vuốt ve bụng. Nếu là nàng có thể sinh hạ hoàng tử, thì không chỉ còn là Thục phi. Vị trí hoàng hậu nàng tạm thời không muốn, ít nhất vị trí quý phi, nàng muốn.

Đứng một hồi lâu, Thục phi cảm thấy chân đều mệt mỏi, lúc này mới trở về. Mộc Hương đi ra ngoài hồi thăm một chút, trở lại nói “Nương nương, nô tỳ nghe nói hôm nay lúc sắp ăn trưa, Lâm mỹ nhân đi Thủy Nguyệt uyển, Hoàng Thượng đi Thọ Ninh cung dùng cơm với thái hậu, vừa vặn gặp phải.”

“Hừ! Cái Lâm mỹ nhân này vậy mà có chút thủ đoạn. Gặp mặt một lần đã để cho Hoàng Thượng đêm nay gọi nàng thị tẩm.” Thục phi về mặt khinh thường nói “Có chút ít thủ đoạn dụ dỗ mê hoặc Hoàng Thượng, chỉ bằng năng ta, có thể được bao nhiêu ân sủng?”

“Nương nương nói đúng lắm. Hoàng Thượng thánh minh, khẳng định biết rõ nàng ta không có hảo ý. Hơn nữa, với gương mặt đỏ của nàng làm sao có thể so với nương nương?”

Thục phi nghe được trong lòng thoải mái, nói ra “Mặc dù Lâm mỹ nhân này đáng hận, có điều coi như là cho Đức Sang cung thể diện. Hoàng Thượng lần này tổng cộng sủng hạnh ba người, có hai là người của Đức Sang cung, còn lại một cũng không phải là người Đức Hi cung. Đức phi nương nương thật đúng là đáng thương. Rõ ràng được hai vị thoát nhìn còn có chút thực lực, chỉ tiếc, một cái quả ngọc, một cái quả yêu, căn bản không làm nên chuyện gì.” “Nương nương nói đúng. Hoàng Thượng từ trước đến nay chiều cô nương nương, nếu là có thể sinh hạ hoàng tử, Đức phi nương nương có trường công chúa lại tính cái gì?”

Lời nói vừa dứt, Mộc Hương phát giác chính mình nhất thời đắc ý lơ lờ, vội vàng quỳ xuống đất nói “Nương nương tha tội, nô tỳ không phải cố ý.”

“Vả miệng!” Thục phi nương nương nhân nhật lên tiếng, căn bản không để ý tới nàng ta là cung nữ thấp thân, chỉ cần phạm vào kiêng kỵ, cũng phải chịu phạt.

Mộc Hương từng phát từng phát tát vào mặt mình, âm thanh vang dội. Nhìn gương mặt đều sưng đỏ lên rồi, lúc này Thục phi mới nói “Được rồi! Đứng lên đi!”

“Tạ nương nương ân đức!” Mộc Hương âm thầm hít vào một hơi. Cảm thấy trên mặt vừa đau vừa nóng, âm thầm nhớ kỹ lần sau không dám lơ lờ. Chủ tử mình kiêng kỵ nhất người ta nói đến hài tử, nếu lúc trước bảo vệ được đứa nhỏ kia, nàng đã sớm có tiểu hoàng tử.

“Nguyệt sự của Hoàng hậu nương nương là ngày thứ mấy rồi?” Thục phi nhìn nhìn móng tay được rửa sạch sẽ, nhuộm nước ép hoa thật xinh đẹp mà hỏi.

“Hồi bẩm nương nương, đã là ngày thứ tư!” Mộc Hương đáp với gò má sưng đỏ.

Thục phi cười một chút “Xem ra lần này hoàng hậu cũng chẳng mang thai được. Thật sự là đáng thương! Gã cho Hoàng Thượng rờn rã năm năm, bụng của hoàng hậu nương nương thật đúng là không biết tranh, cái rắm cũng không phóng một cái.”

“Đúng vậy, nô tỳ đi theo nương nương tiến cung đến nay vẫn chưa từng nghe Phụng Nghi cung truyền ra tin vui. Ngược lại mỗi tháng đều nghe nói hoàng hậu nương nương thân thể khó chịu đây!”

“Tất nhiên, cũng không nhìn một chút là ai. Hoàng hậu lòng dạ độc ác, lão thiên nhìn rõ. Nàng hại chết hài tử của người khác, hại chết hoàng nhi của bản cung. Lão thiên sao có thể làm cho người ác độc như nàng mang thai hoàng tử?” Thục phi nghiêng răng nghiêng lợi, nói “Nếu không phải nàng hại bản cung mất hoàng nhi, bản cung cũng sẽ không bị thương thân mình. Qua hai năm rồi, đến nay vẫn chưa mang thai lại. Đều do nàng, tất cả đều do nàng!”

Thục phi nói “Nàng cho rằng rộng lượng hiền đức thì có thể bảo trợ vị trí hoàng hậu của nàng sao? Không thể nào, khó có khả năng đó. Chỉ cần có bản cung ở đây, vị trí hoàng hậu sớm muộn cũng thay người. Không phải là bản cung thì cũng sẽ không phải là Lưu Mẫn Nhân nàng!”

Hi Lai điện

“Nương nương, đêm nay Hoàng Thượng truyền triệu Lâm mỹ nhân thị tẩm, người đã được đưa đi Phụng Hoàng cung!” Hạ Hà vừa biết tin tức liền không nhịn được nói.

Hạ Uyển Chi có chút ngạc nhiên, lại nghĩ tới buổi sáng ánh sáng trong mắt Lâm Huệ lúc rời đi, hỏi “Chuyện gì xảy ra?”

“Nô tỳ nghe nói là sáng nay Lâm mỹ nhân cùng Hoàng Thượng vô tình gặp phải. Có người nói, là Lâm mỹ nhân có ý ở Thủy Nguyệt uyển dùng lá trúc thổi một khúc vô danh, câu dẫn Hoàng Thượng đi qua. Hoàng Thượng nghe hay nên đặt cho khúc nhạc kia một cái tên, tên《Xuân Hồng Khúc 》gi đó. Về sau không biết lại nói gì. Dù sao đêm nay Lâm mỹ nhân đi Phụng Hoàng cung thị tẩm.” Hạ Uyển Chi nghe được cười một chút. Lúc trước dè dặt như vậy, lúc này sao đã thay đổi. Rõ ràng chủ động xuất kích, càng khiến người ta ngạc nhiên chính là, còn ra một cái《Xuân Hồng Khúc 》gi đó.

Nàng ngược lại cảm thấy thú vị. Lâm Huệ cũng không giống Lâm Huệ trong trí nhớ của nàng. Vì được sủng ái, nàng ta cái thủ đoạn gì đều xuất ra. Đầu tiên là làm náo động, hiện tại lại là nửa đường dụ người. Nàng là muốn nhìn một chút Lâm Huệ sau này còn có thể nghĩ ra bao nhiêu thủ đoạn, khiến cho người kia nhảy vào đây.

Ngày thứ hai, Hạ Uyển Chi đi thỉnh an Đức phi. Đức phi nương nương cho nàng đứng dậy ngồi, nói “Hạ tiếp dư chắc hẳn đã biết được chuyện tối hôm qua Hoàng Thượng tại Phụng Hoàng cung triệu hạnh Lâm mỹ nhân?”

“Tần thiếp đã nghe nói. Đúng là chúc mừng Lâm mỹ nhân!” Nàng mỉm cười nói, nhìn không ra ghen tị hay không vui.

Chỉ là lời này bị Vương Tiệp dư nghe đi, ngược lại nhịn cười không được ha ha một tiếng “Xác thực là phúc khí tốt. Sớm biết vậy tần thiếp hôm qua cũng nên đi Thủy Nguyệt uyển một chút.”

Hạ Uyển Chi biết rõ nàng ta là có ý gì, chỉ là nhìn nàng ta một cái cũng không lên tiếng.

Vương Tiệp dư biết rõ Hạ Uyển Chi cùng Lâm mỹ nhân gần gũi. Nghe nói sáng hôm qua Lâm mỹ nhân chính là ra khỏi Hi Lai điện mới đi Thủy Nguyệt uyển. Vương Tiệp dư nghĩ nhất định là các nàng tụ lại một chỗ suy nghĩ chú ý. Hạ Uyển Chi bản thân không thể thị tẩm, liền nghĩ kế cho hảo tỷ muội của mình. Thế nên mới khiến cho nàng ta dụ dỗ được Hoàng Thượng, lấy được sủng hạnh.

Vương Tiệp dư sau khi hành lễ với Đức phi, lại cùng Hạ Uyển Chi chào lẫn nhau. Sau khi hai người ngồi xuống, Đức phi nói “Lâm mỹ nhân được sủng ái là chuyện tốt. Hoàng Thượng không nhiều con nói dối, nếu là các nàng có thể có phúc khí mang thai long chủng, đây mới thực sự là làm người ta hâm mộ.”

“Nương nương nói rất đúng!” Hạ Uyển Chi mỉm cười gật đầu.

Vương Tiệp dư liếc nàng không lên tiếng, thầm nghĩ, mang thai long chủng? Các nàng cũng không có phúc khí như vậy.

Cùng Đức phi nói mấy câu, hai người hành lễ lui ra ngoài. Đi được vài bước, Vương Tiệp dư lên tiếng nói “Lâm mỹ nhân tối hôm qua thừa sủng, nghĩ đến không qua bao lâu sẽ thụ phong

Không biết là cùng Hạ tiếp dư ngồi ngang hàng, hay là cao hơn một bậc đây?”

“Bất kể là ngồi ngang hàng, hay là cao hơn, đều đáng giá chúc mừng. Vương Tiệp dư nói có đúng hay không?” Hạ Uyển Chi biết rõ, lúc nàng ta nói lời này khẳng định đang rí máu.

Vương Tiệp dư không phải là người thâm trầm. Nàng ta luôn luôn tự phụ. Hôm nay ba vị cũng tiến cung đều được sủng ái. Nàng ta tự cho mình tương mạo đẹp, thân phận quý trọng. Từng người được sủng ái, đối với nàng ta nhất định là đã kích không ít.

Lời của Hạ Uyển Chi vừa ra, Vương Tiệp dư rõ ràng mất hứng, vẻ mặt biến đổi “Hạ tiếp dư không sợ vạ làm nền cho người khác, cuối cùng chút chỗ tốt cũng vạ không tới sao?” “Vương Tiệp dư nói cái gì, ta chính là nghe không rõ.” Hạ Uyển Chi không muốn nhiều lời, nói “Nếu là không có gì, ta liền đi trước.” Không đợi Vương Tiệp dư lên tiếng, nàng liền rời đi.

Hạ Uyển Chi nghĩ, ý Vương Tiệp dư là nàng ra chủ ý cho Lâm mỹ nhân khiến nàng ta đi Thủy Nguyệt uyển chờ?

Nghĩ tới, không khỏi cảm thấy buồn cười. Nàng cũng không phí tâm như vậy, nghĩ kế cho Lâm Huệ, không đim nhau đã tốt rồi.

Trở về không bao lâu, Trúc Thanh cô cô tiến đến nói “Nương nương, Lâm mỹ nhân được phong làm Lâm sung dung.”

Xem ra cái Lâm Huệ này còn khiến Tề Diệp rất vui đây. Ba người sau khi thị tẩm, nàng ta là người được phong lên nhiều nhất. Không nói đến những thứ ban thưởng đó, chỉ riêng là cái phong hào này đã đề cho người ta suy nghĩ.

Vị Chu mỹ nhân kia thị tẩm xong chỉ là Chu tiếp dư. Mà nàng ta một chút lại vượt qua tiếp dư, thành sung dung, còn không phải là nhảy cả hai cấp?

Đây chính là phá vỡ truyền thống của Trịnh tiếp dư, Chu mỹ nhân a!

Hạ Uyển Chi bắt đầu khần trương. Nếu Lâm Huệ thật sự được sủng ái, về sau nàng còn có thể dễ dàng được sủng ái sao?

Hạ Uyển Chi nghĩ, nàng không thể nhìn nàng ta từng bước thăng chức, mà mình chỉ có thể ở một bên ngắm nhìn.

“Nếu đã được phong làm Lâm sung dung, vậy chúng ta phải đi chúc mừng một chút.” Hạ Uyển Chi phản phò “Hạ Bích, tìm cây trăm mã não nạm vàng kia ra cho ta.”

“Vâng!” Hạ Bích đáp một tiếng, tìm kim thoa trong hộp nữ trang, biết là chủ tử chuẩn bị lễ vật chúc mừng cho Lâm sung dung.

Lâm Huệ đang muốn dùng phần súp ngự thiện phòng đặc biệt đưa tới, nghe nói Hạ Uyển Chi đến đây, vội vàng để chén xuống, đứng dậy đi ra ngoài nghênh đón.

Hạ Uyển Chi trông thấy nàng đi ra, hành lễ nói “Gặp qua sung dung nương nương!”

Lâm Huệ thấy nàng hành lễ long trọng như thế, đầu tiên là sững sờ, lập tức nghĩ tới mình bây giờ là sung dung, Lâm sung dung. Phân vị ở phía trên nàng, hành lễ là hợp quy củ. Không khỏi có chút đắc ý, lại có chút ít thận trọng, liền vội vàng tiến lên đỡ nàng đứng dậy “Uyển tỷ tỷ cần gì khách khí. Tỷ muội chúng ta, cần bần không cần phải như thế.”

“Trước kia không cần phải như thế, nhưng bây giờ là ở trong cung, cũng không thể tùy ý.” Vừa nói vừa tiếp nhận hộp gấm trong tay Hạ Bích, nói “Chúc mừng sung dung nương nương!”

“Này...” Lâm Huệ khẽ đỏ mặt, lập tức không biết nên nói cái gì, tiếp nhận hộp gấm giao cho Thái Vi, lời kéo nàng đi vào trong ngồi một chút “Uyển tỷ tỷ đừng khách khí. Nói ra về sau ta vẫn sẽ gọi người một tiếng Uyển tỷ tỷ. Vài chục năm xưng hô, người muốn cho ta đổi cũng đổi không nổi.” “Người nếu thích liền như thế đi!” Hạ Uyển Chi cũng không cưỡng cầu. Nhìn trên bàn đặt một chén súp, trên mặt có táo đỏ, cau khô, còn có chút gì đó không biết. Kỳ thật không cần nhiều lời nàng cũng biết là cái gì. Buổi sáng đầu tiên sau khi thị tẩm, ngự thiện phòng cũng sẽ chuẩn bị một chén thuốc bổ như vậy.

Lâm Huệ muốn nói nhiều với Hạ Uyển Chi, khiến cho người khác đều đi ra ngoài. Ngay cả cô cô bên cạnh cũng đều lui xuống, chỉ để lại Thái Vi ở bên. Bên cạnh Hạ Uyển Chi chỉ còn mình Hạ Bích.

Lâm Huệ nói “Quả nhiên như Uyển tỷ tỷ nói, thuận theo tự nhiên là được rồi. Không nghĩ tới buổi sáng tìm Uyển tỷ tỷ nói chuyện, buổi tối đã được Hoàng Thượng triệu hạnh. Tỷ tỷ thật đúng là phúc tinh của ta.”

“Muội muội ưu ái, ta chẳng phải là phúc tinh gì, là muội muội có phúc khí!” Hạ Uyển Chi cảm thấy nàng ta có chút coi mình làm kẻ ngốc. Hiện tại trong cung người nào không biết nàng ta là tại Thủy Nguyệt uyển dụ Hoàng Thượng chú ý, từ đó mới được triệu hạnh.

Hôm nay nói như vậy, là muốn giải thích rõ cái gì?

Hai người đều có tâm tư nói vài câu. Thái Vi nhìn chén thuốc sắp nguội lạnh, sợ uống không tốt, để cho Lâm Huệ uống hết. Lâm Huệ cũng không từ chối, tiếp nhận tới đang muốn uống, mùi đột nhiên nhạt nhẽt. Nàng ta liền để chén xuống chuẩn bị xoa xoa mũi. Ai biết chén cũng không đặt ổn, tay của nàng buông ra liền rơi xuống. Hai người chỉ ngồi cách một cái khay trà, chén thuốc rơi ra, quần áo bị dính không ít.

Hai người kinh hô một tiếng đứng dậy. Lâm Huệ nghiêng đầu hắt xì hơi. Hạ Bích vội vàng lau quần áo cho Hạ Uyển Chi. Chỉ tiếc cứu vãn không còn kịp rồi, quần áo đã bị làm dơ.

Lâm Huệ lập tức đau lòng, cũng không thể để Hạ Uyển Chi mặc quần áo bẩn trở về, sai Thái Vi tìm một bộ quần áo mới cho nàng thay. Về phần quần áo bẩn nàng ta chuẩn bị nói Thái Vi thu lại đi giặt sạch. Hạ Uyển Chi lại kiên trì để cho Hạ Bích lấy về giặt sạch. Lâm Huệ cũng không còn cưỡng cầu nữa, chỉ là một mặt áy náy nhìn Hạ Uyển Chi.

Hạ Uyển Chi miễn cưỡng mỉm cười lắc đầu, bày tỏ không để ý. Chi là làm dơ quần áo mà thôi, ngược lại một chén thuốc bổ thật đáng tiếc.

Lâm Huệ cười khoát tay, nói nàng ta từ trước đến nay không uống những thứ đó. Thái Vi chuẩn bị lại đi bưng một chén, Lâm Huệ lắc đầu. Vốn là nàng ta cũng không muốn uống, nói với Hạ Uyển Chi lần này đúng là giải quyết phiền toái cho mình.

Ngồi trong chốc lát, Hạ Uyển Chi trở về Hi Lai điện. Hạ Bích đem y phục giao cho Hạ Đồng, nói nàng ấy mang đi giặt sạch một chút. Hạ Đồng tiếp nhận lấy, nghe được mùi vị thuốc, cũng không nghĩ nhiều.

Hạ Đồng đi ra ngoài không bao lâu trở lại, trong tay vẫn còn ôm bộ quần áo bị bẩn kia, về mặt lại có chút quái dị.

Hạ Uyển Chi nhìn thấy, nói với Trúc Thanh cô cô “Đi ra ngoài một chuyến có chút đói bụng, muốn ăn bánh ô mai Trúc Thanh làm.”

“Nương nương chờ một lát, nô tỳ liền đi làm cho nương nương.” Trúc Thanh đang lo không có cơ hội biểu hiện, mỉm cười đi phòng bếp nhỏ làm điểm tâm.

Hạ Uyển Chi liếc nhanh nhìn Hạ Hà, Hạ Hoa. Hai người hiểu ý đứng giữ ở cửa, sai các tỷ nữ khác đi khỏi.

Người vừa đi, Hạ Uyển Chi hỏi “Chuyện gì?”

Hạ Đồng nhìn nhìn bên ngoài, xác định không có người nào khác, tiến lên một bước, hạ giọng nói “Nương nương, nô tỳ nghe thấy trong thuốc bổ dịn trên đồ có một loại thuốc, nếu là uống hết, liền không thể mang thai.”

Hạ Uyển Chi nghe được sừng sò, xem khối màu nâu dính trên quần áo một chút, nhìn lại Hạ Đồng một chút “Ngươi xác định?”

“Nô tỳ xác định!” Hạ Đồng suy nghĩ một chút, nói “Lúc nô tỳ ở y quán trông thấy đại phu hốt thuốc cho nhiều phụ nhân, trong đó có một vị thuốc nếu uống hết có thể làm cho người không thể mang thai. Đương nhiên, được hiệu không dài. Nghe nói... nghe nói... nghe nói là cái kia có hiệu quả ngay sau ngày đó....”

Nói, Hạ Đồng mặt đỏ hồng.

Hạ Uyển Chi hiểu ý, lập tức cảm thấy đem nàng ấy tiến cung thật sự là hành động sáng suốt. Nếu không nang sao lại biết được trong thuốc bỏ đó còn có vị thuốc làm cho người ta không thể mang thai. Nàng chỉ biết hoa hồng, xạ hương là thứ người mang thai không thể ăn vào, hoặc là mang ở bên người. Lại không nghĩ còn có loại thuốc có thể làm cho người không thể mang thai.

Hạ Uyển Chi nói “Hạ Bích, ngươi đi dò tra xem là ai động tay chân vào thuốc bỏ. Chớ kinh động người, phải cẩn thận một chút.”

Hạ Bích gật gật đầu “Nuơng nuơng yên tâm, nô tỳ sẽ cẩn thận lưu ý.”

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

Hạ Uyển Chi vẫn luôn biết hậu cung hiểm ác. Chi là không nghĩ tới, tới hôm qua vừa được sừng ái, ngày thứ hai liền đưa tới thuốc tránh thai. Động tác cực nhanh, làm cho người kinh ngạc.

Nghĩ tới lúc trước khi nàng được sừng ái, còn không biết đã uống bao nhiêu thuốc bỏ, cũng chính là bởi vì như thế, hải tử đầu tiên của nàng tài mới không báo trụ được. Về sau Tam hoàng tử có thể sinh ra, nàng cũng là chịu không ít khổ.

Hạ Uyển Chi càng ngày càng cảm thấy bên cạnh có một người tinh thông được lý là quan trọng đến bao nhiêu. Người ở Ngự y viện cũng không đáng tin, mà Hạ Đồng biết cũng không nhiều. Nhưng nàng ấy trí nhớ tuyệt hảo, một lòng dựa vào mình, là người đáng tin nhiệm. Hạ Uyển Chi biết rõ, nàng phải nhanh an bài Hạ Đồng làm cung nữ bên Ngự y viện, để cho nàng ấy ở đó học vài thứ.

Hạ Uyển Chi tâm sự nặng nề, dùng com trưa thì dựa vào giường xuất thần. Trong tay nàng cầm sách lại chưa lật một tờ. Hạ Bích nhìn không được, khuyên nàng buổi trưa nghỉ ngơi một chút, nàng lúc này mới ngậm thờ dài đi nghỉ ngơi.

Nửa buổi chiều, Trúc Thanh cười cười vào cửa, nói với Hạ Uyển Chi đang thêu hoa “Đêm nay Hoàng Thượng muốn ở Đức Hi cung dùng com. Đức phi nương nương hiện tại đang bận rộn ở phòng bếp nhỏ, còn cho người đưa Trường công chúa đến. Đêm nay Đức Hi điện khẳng định cực kỳ náo nhiệt.”

Nàng nghe xong chi là ngưng một chút. Từ khi tiến cung đến nay Tề Diệp xác thực không có tới Đức Hi cung. Chi là có Trường công chúa ở đây, Đức phi nương nương tạm thời không sợ bị vắng vẻ. Nàng ta là người thông minh, biết rõ người mới tiến cung Tề Diệp khó tránh khỏi có hứng thú, ngoại trừ thỉnh thoảng ăn cần thăm hỏi vài câu, trên cơ bản nàng ta đều không đi quấy rầy Tề Diệp.

Chính bởi vì nàng ta nhu thuận, cho nên Tề Diệp đối với nàng ta cũng là trong lòng có thương tiếc. Một tháng luôn luôn có mấy ngày sẽ ở trong cung của nàng ta dùng com, trêu chọc Trường công chúa, cha và con gái thân cận.

Sắp đến giờ com chiều, Trúc Thanh cô cô nói “Nuơng nuơng, lúc này bên ngoài đang mát mẻ, nuơng nuơng không bằng đi ra ngoài dạo một chút?”

“Không cần, chuẩn bị thiện đãi!” Hạ Uyển Chi liếc nhìn Trúc Thanh, cũng không đáp ứng đi ra ngoài dạo một chút. Tề Diệp muốn đi qua, không phải là đến thăm nàng mà là thăm Đức phi cùng Trường công chúa. Nàng nếu là xuất hiện cũng quá lộ liễu. Hiện tại nàng vẫn không muốn đối địch với Đức phi, tự nhiên không muốn đi gây phiền toái. Dù sao tại Đức Hi cung, nàng còn thấp hơn hai cái bậc thang.

Trúc Thanh nghe vậy, nói “Nuơng nuơng, Hoàng Thượng hiếm khi đến một chuyến. Ở trước mặt hoàng thượng lộ cái mặt cũng tốt, hơn nữa, nuơng nuơng gần đây liên tục ngồi trong phòng, đi ra ngoài dạo một chút đối với thân thể cũng tốt.”

Hạ Uyển Chi nhìn nàng ta nói, cũng không nói gì.

Trúc Thanh bị nàng nhìn đến có chút chột dạ, lập tức hành lễ “Là nô tỳ quá phận!”

Hạ Uyển Chi không có nghe theo Trúc Thanh đề nghị mà đi ra ngoài lượn qua lượn lại. Nhưng Vương Tiệp dư là ngồi không yên. Nghe nói buổi tối Tề Diệp muốn đi Đức Hi cung dùng com, liền bắt đầu đứng ngồi không yên, vò khăn tay ước gì mặt trời từ trên cao nhanh chóng lặn xuống. Y phục trong tủ nàng cũng là chọn qua chọn lại. Đồ trang sức cũng là thử tới thử lui trên đầu. Còn cảm thấy búi tóc Đĩnh Hương vẫn chưa đủ đẹp. Đĩnh Hương rất là khó xử, tiếp dư có búi tóc theo thân phận tiếp dư. Cũng không phải là tùy tiện cái búi tóc gì cũng có thể vấn. Ngược lại cô cô ở bên cạnh khuyên bảo vài câu, vấn cho nàng ta một cái búi tóc hải long, cấm thêm vài cây trâm gài tóc.

Vương Tiệp dư đã sớm sai người ở bên ngoài nhìn chăm chăm, nghe nói Tề Diệp đang từ Ngự thư phòng đi tới, vội vàng mang người đi ra ngoài. Đĩnh Hương cầm lấy một cái túi lưới, Vương Tiệp dư đứng ở bụi hoa bên cạnh, nhìn qua con đường Tề Diệp sẽ đi tới, có cảm giác trông mòn con mắt.

Không bao lâu đã nhìn thấy tiểu thái giám vội vã chạy đến “Nuơng nuơng, hoàng thượng tới!”

Vương Tiệp dư vừa nghe, vội vàng tiếp nhận túi lưới trong tay Đĩnh Hương. Mặt trời chiều ngã về tây, trong bụi hoa trắng hồng, đáng người phiêu diêu, vòng eo uyển chuyển bỏ nhào bắt bướm bướm.

Đương nhiên, vào lúc này, ngoại trừ vài cái tâm tư không tinh khiết, trong bụi hoa căn bản không có bướm bướm gì.

Vương Tiệp dư tận lực làm cho mình đáng người uyển chuyển, hi vọng nhất cử nhất động vào trong mắt người khác cũng có thể ưu nhã xinh đẹp.

Nàng xác thực khiến Tề Diệp chú ý. Chỗ hòn non bộ trong vườn không bao lớn tùm tùm một nhóm người, cùng với người kia giống như bướm bướm phiêu phiêu, muốn xem nhẹ cũng rất khó.

Tề Diệp nhìn thoáng qua Vương Tiệp dư, khóe miệng xẹt qua một nụ cười hàm xúc không rõ ý tứ, chậm rãi đến gần.

Đĩnh Hương thấy thế, vội vàng cao giọng hành lễ “Nô tỳ tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế.”

Vương Tiệp dư nghe nói, có làm ra vẻ bị kinh hãi thất thố, túi lưới rơi xuống đất. Mà nàng khẽ vận eo, ống tay áo nhẹ nhàng, ngoài đầu nhìn lại cả kinh, về mặt thất thố, khẽ cúi đầu hành lễ “Tần thiếp gặp qua Hoàng Thượng!”

“Hãy bình thân!” Tề Diệp nhìn thoáng qua túi lưới trên mặt đất, nhìn lại một chút bụi hoa, hỏi “Vương Tiệp dư đây là đang làm cái gì?”

“Hồi bẩm Hoàng Thượng, tần thiếp nghe nói nơi này có bướm bướm, liền đi đến nhìn một chút. Không biết sẽ quấy nhiễu Hoàng Thượng, tần thiếp biết tội, mong Hoàng Thượng trách phạt.” Tiếng nói dịu dàng, hơi vô tội, yếu đuối vừa đủ, ánh mắt đầm đìa đáng yêu.

Tề Diệp tiến lên đỡ nàng đứng dậy “Có bắt được bướm bướm?”

“Hồi bẩm Hoàng Thượng, tần thiếp ngốc, cũng không bắt được, ngược lại khiến nó bay mất.” Trong lòng kích động, Vương Tiệp dư cảm thấy tứ chi vô lực, tim đập rộn lên, khăn trương đến không nghĩ được nhiều.

“Nếu đã thích, ngày khác trẫm sai người tặng mấy con cho ngươi thưởng thức. Vương Tiệp dư cũng đừng có đau lòng.” Vô vô tay trấn an nàng. Vương Tiệp dư cảm giác mình muốn ngất xỉu. Thanh âm trầm thấp của hắn có thể khiến hồn của nàng đều chấn động.

Vương Tiệp dư thuận thế có lỗi làm ra về nhu yếu tựa ở trên người Tề Diệp, thấp giọng ôn nhu, làm bộ muốn cúi người hành lễ. Tề Diệp lại giữ lại cánh tay, ra hiệu nàng không cần hành lễ. Trong lòng nàng vui mừng “Đa tạ Hoàng Thượng ưu ái, tần thiếp trong lòng rất rất vui.” “Như thế thì tốt!” Tề Diệp buông tay nàng, nhìn mấy lần về phía bụi hoa tựa hồ đang thưởng thức đóa hoa dưới nắng chiều. Vương Tiệp dư thấy thế, đang muốn tiến lên nói chuyện, để tránh lỡ mất thời cơ. Nên biết, không dễ dàng để có cơ hội nhìn thấy hắn.

Còn chưa mở miệng, Quang Thuận công công bên cạnh lại nói “Hoàng Thượng, canh giờ không còn sớm, Đức phi nương nương đang chờ.”

Tề Diệp gật gật đầu, ánh mắt từ từ thu hồi. Bông hoa màu tím nhạt, hân nhở rõ có một nữ nhân mặc cái màu sắc này rất là rực rỡ.

Vương Tiệp dư đưa mắt nhìn người rời đi, ám ám thờ phào nhẹ nhõm. Đi đến xem mấy đóa hoa trước mặt, chỉ chi hai đóa được Tề Diệp nhìn chăm chú, phân phó “Hái mang về dưỡng.”

“Vâng!” Đinh Hương lên tiếng, nhận kéo từ trong tay cung nữ, cắt hai đóa hoa kia mang về.

Đức phi nương nương liên tục sai người nhìn chăm chăm hướng đi của Tề Diệp. Đợi một hồi lâu không thấy người đến, liền phân phó người đi xem một chút. Lo lắng sẽ lại bị Thục phi cái tiện tiện nhân kia dụ đi mất.

Không bao lâu, Bội Dung đi ra ngoài một chuyến trở lại, biết được không phải là Thục phi cái tiện tiện nhân kia giữ người, ngược lại bị người trong Đức Hi cung của nàng níu chân.

Thục phi cười lạnh “Cũng biết cái Vương Tiệp dư kia không phải là người an phận. Còn chưa có được sủng ái cũng đã thù đoạn chồng chất, không đem bản phi - người chủ tử này để vào mắt. Nếu để cho nàng ta được sủng ái chẳng phải là muốn ở trên đầu bản phi làm càn?”

“Nương nương nói rất đúng.” Bội Dung gật đầu, nàng sớm không ưa cái Vương Tiệp dư kia, quá không hiểu lễ nghi. Cũng chỉ biết nghĩ tới Hoàng Thượng sủng hạnh, lại không nhìn xem chính mình đang ở trong cung nào. Quá làm càn!

“Xem ra là bản phi quá hiền đức mới để cho nàng ta cảm thấy bản phi là dễ bị khinh thường.” Đức phi nương nương híp híp mắt, nói “Nếu nàng ta đã mong được sủng ái như vậy. Được rồi, bản phi sẽ để cho nàng ta cứ si tâm vọng tưởng đi. Bội Dung, đi xuống an bài một chút. Bản phi muốn nhìn xe nàng ta ngoài trừ cầu dẫn Hoàng Thượng, còn có chút bản lĩnh gì?”

“Vâng!” Bội Dung đáp một tiếng

Tề Diệp nhìn Đức Hi cung cũng không vì nhiều hơn hai vị tân chủ tử mà có biến hóa gì, cũng không cảm thấy có cái gì không ổn.

Đi vài bước, hắn hỏi “Hạ tiệp dư gần đây tốt không?”

“Hồi bẩm Hoàng Thượng, hôm nay nô tài đi ngự y viện hỏi, Hạ tiệp dư thân thể đã tốt hơn chút ít. Có điều vẫn là cực kỳ yếu, cần tĩnh dưỡng.” Tề Diệp gật gật đầu, Quang Thuận công công ngạc nhiên vì hiếm khi hắn đề tâm tới một nữ nhân, trong lòng hiểu rõ “Hoàng Thượng nếu không yên tâm, hay là đi nhìn một chút. Nô tài nghe nói Hạ tiệp dư này tti thư đạt lễ, thanh tao lịch sự đoan trang.”

Tề Diệp nghe cũng không lên tiếng, Quang Thuận công công cẩn thận nhìn hắn một cái, cũng không nói thêm gì nữa, yên lặng đi theo.

Trúc Thanh cô cô đi ra ngoài dạo qua một vòng, Hạ Uyển Chi đã dùng hết bữa tối, đang uống nước. Trong khoảng thời gian này nàng cũng không thể uống trà, chỉ có thể dùng nước trắng. Trúc Thanh cô cô thấy thế, cười tiến lên nói Nương nương, nô tỳ vừa rồi đi ra ngoài, nghe được một sự kiện.”

“A! Chuyện gì?” Hạ Uyển Chi cố làm ra vẻ hứng thú hỏi.

Trúc Thanh cô cô thấy nàng cố động như vậy, lại cười nói “Nô tỳ vừa rồi đi ra ngoài, nghe nói Vương Tiệp dư tại trước cửa cung gặp Hoàng Thượng, Hoàng Thượng còn đáp ứng tặng bướm bướm cho nàng ta.”

“Vương Tiệp dư có phúc khí!” Hạ Uyển Chi cười cười, không cần suy nghĩ nhiều cũng biết nàng ta đang bày cái thủ đoạn gì. Lâm mỹ nhân tại Thủy Nguyệt uyển đùa cá chép vô tình gặp Hoàng Thượng. Một lần thừa ân thăng làm sung viện. Trong cung này người nào không hâm mộ?

Vương Tiệp dư học theo, nghĩ muốn được Tề Diệp chú ý, đi trong vườn bắt bướm bướm cũng không phải không thể nào. Người sáng suốt chế giễu, người mất mủ thì xem náo nhiệt mà thôi.

“Phúc khí là có phúc khí, chỉ là Vương Tiệp dư có chút quá làm càn. Nghe nói Đức phi nương nương đợi một hồi lâu mới đợi được Hoàng Thượng đấy.” Hạ Uyển Chi không lên tiếng, tiếp tục nghe Trúc Thanh nói “Cái Đức Hi cung này vẫn là Đức phi nương nương làm chủ. Vương Tiệp dư cùng người khác tranh thủ tình cảm coi như xong, cùng Đức phi nương nương tranh thủ tình cảm thật sự là có chút không có ánh mắt.”

Hạ Uyển Chi biết rõ, vấn đề ăn, mặc, ở, đi lại của các nàng đều là Đức phi nương nương phân phó. Hôm nay các nàng chính là phải dựa vào Đức phi nương nương.

Hạ Uyển Chi đạo “Cũng may ta không thích ra cửa. Nếu thật sự nghe lời Trúc Thanh cô cô đi ra ngoài, cũng không phải là đắc tội Đức phi nương nương?”

Lúc này, Trúc Thanh ngược lại biết rõ tại hại trong đó. Cũng tưởng tượng lại trước bữa tối là ai khuyên bảo nàng đi ra ngoài đi một chút. Nàng nếu như là đi ra ngoài, cũng không phải là bị Đức phi nương nương căm ghét?

“Nô tỳ ngu dốt, mong nương nương thứ tội!” Trúc Thanh vội vàng quỳ xuống đất thỉnh tội, âm thầm tự trách mình miệng tiện, rõ ràng nàng cục đá đập chân của mình.

“Đứng lên đi, người cũng là vì tốt cho ta!” Hạ Uyển Chi ra hiệu Hạ Bích đỡ nàng ta đứng dậy, nói “Hôm nay ta tranh thủ tình cảm cũng vô dụng. Thân thể không tranh nổi, vẫn là an phận tốt hơn. Về sau còn phải dựa vào Trúc Thanh cô cô.”

“Nương nương ưu ái.” Trúc Thanh có chút lúng túng hành lễ.

Vương Tiệp dư vừa trở về liền cho người nhìn chăm chăm động tĩnh bên phía chủ viện. Đinh hương phân phó bày đồ ăn, nàng cũng chỉ là ăn vài miếng liền ba ba nhìn qua chủ điện, trông mơn con mắt.

Trúc Mai cô cô ở bên cạnh thấy thế có chút bận tâm, cho lui những người không liên quan, lưu lại Đinh Hương, nàng ta nói “Nương nương, đi nghỉ ngơi đi!”

“Không cần, ta muốn thổi tiêu. Đinh Hương, lấy tiêu của ta ra.” Vương Tiệp dư ngoại trừ khiêu vũ, còn có thể thổi tiêu. Thiên kim thế gia, phần lớn là dùng các loại nhạc khí có dây, có rất ít cô nương thích thổi tiêu. Mà nàng cũng là do nghe Đại ca nàng thổi tiêu phá lệ động lòng người, lúc này mới nản nĩ học tập. So với tài đánh đàn, đã có Lâm sung viện ở phía trước, nàng cần gì phải tự làm mình mất giá?” Nương nương, nghe nô tỳ nói một câu. Hôm nay ở trước cửa Đức Hi cung như vậy đã đủ rồi. Nương nương nếu còn muốn thổi tiêu, chỉ sợ sẽ khiến cho Đức phi nương nương bất mãn. Dù sao hôm nay hoàng thượng là đến thăm Đức phi. Nương nương là người ở dưới mái hiên, vẫn nên cẩn thận một chút mới tốt. Nếu Đức phi nương nương giờ chút mảnh lời, thua thiệt vẫn là chính nương nương.”

Vương Tiệp dư mím môi không nói, Đinh Hương vừa nhìn cũng biết, chủ từ nhà mình cũng không thêm đề ý lời Trúc Mai cô cô nói, nhưng cũng đứng đó chưa động.

Trúc Mai lại nói “Nếu là hầu hạ chủ từ khác, nô tỳ cũng sẽ không nhiều lời như vậy. Trước khi nương nương tiến cung, biểu di phu nhân liền sai người mang tin đến, nói nô tỳ chiếu cố tốt nương nương. Nô tỳ tất nhiên sẽ không nhìn nương nương tự tìm phiền toái.”

“Đừng xem Đức phi nương nương một bộ dáng hiền đức. Ở giữa hậu cung này, vài vị nương nương đều không sinh được con, mà nàng ta lại có thể bảo vệ Trường công chúa, cùng người kiêu ngạo ương ngạnh như Thục phi đối đầu, nương nương nên biết Đức phi nương nương cũng không phải là giống như nàng ta biểu hiện.”

“Nếu đắc tội Đức phi nương nương, nương nương về sau muốn được cung chiều chỉ sợ không dễ dàng. Cần gì nóng lòng ăn đậu hủ nóng đã thương đầu lưỡi, làm ra chuyện lợi bất cập hại?”

“Nương nương hôm nay ở tại Đức Hi cung, mọi cử động ở dưới mí mắt Đức phi nương nương. Nương nương vẫn là an phận một chút mới tốt.”

“Nương nương!” Thấy nàng ta không nói, Trúc Mai cô cô kêu một tiếng.

Vương Tiệp dư đem lời của nàng ta đạo qua một vòng, trầm mặc một hồi, cuối cùng phản phó Đinh Hương “Lấy việc thù thù của ta ra.”

“Vâng!” Đinh Hương gật đầu đi lấy đồ.

Trúc Mai nói “Nương nương thứ tội, nô tỳ cũng là lo lắng cho nương nương. Tại hậu cung này, bước sai nửa bước có thể làm cho người ta vạn kiếp bất phục, nương nương cần cẩn thận.”

“Biết rồi, cô cô phí tâm. Cô cô là lão nhân trong cung, về sau còn phải dựa vào cô cô chỉ điểm thêm. Cô cô là người có thể tin, nếu không nương nương cũng không kính nhờ cô cô.” Vương Tiệp dư nghĩ thông suốt, một phen mềm mỏng làm cho Trúc Mai biểu hiện quyết tâm.

“Nương nương yên tâm, Trúc Mai ở nơi hậu cung này không thân không quen. Hôm nay có nương nương là người thân, tất nhiên sẽ không nhìn mà không giúp. Chỉ cần là cần dùng đến nô tỳ, nô tỳ nhất định dốc hết toàn lực.”

“Hoàng Thượng gần đây tựa hồ mệt nhọc một chút, thần thiếp nhìn thấy đã gầy đi chút ít.” Đức phi nương nương tự mình múc thêm cho Tề Diệp một chén súp bỏ đặt ở trước mặt hần nói “Là thần thiếp tự mình hâm cách thủy. Sắp vào hạ khí trời khô ráo, thần thiếp liền hâm cách thủy súp tuyết lê Hoàng thượng thích.”

“Đức phi có lòng!” Tề Diệp mỉm cười vươn tay. Đức phi có chút vui mừng vội vàng đem tay đặt vào tay hần.

Tề Diệp nắm tay nàng rồi liền buông lỏng ra. Quang Thuận công công cảm lấy ngân châm thử thức ăn, xác định không thay đổi Tề Diệp mới bắt đầu thông thả ung dung, ưu nhã thỏa đáng mà dùng súp Đức phi đặc biệt hâm cách thủy.

Bữa tối tương đối yên lặng, đại khái là không muốn nghịch tâm ý của Đức phi, hoặc là trù nghệ của Đức phi nghệ rất hợp khẩu vị của hần, Tề Diệp ăn hai chén cơm, uống một chén canh, thức ăn số lượng không ít.

Quang Thuận công công liên tục phục dịch hần ăn, biết rõ bữa cơm này hần ăn được không ít, âm thầm yên tâm.

Sau khi ăn xong Đức phi lại tự mình rót trà, nói đến mấy chuyện gần đây của Trường công chúa.

Tề Diệp nghĩ tới mấy ngày rồi không thấy nữ nhi. Đức phi cho người ôm Trường công chúa đến. Trường công chúa hơn một tuổi đã biết gọi người. Đức phi tiếp nhận rồi mỉm cười ôm cho Tề Diệp xem, âm thầm bóp một chút trên tay nữ nhi.

Trường công chúa hiểu ý, hai mắt to tròn nhìn chăm chăm Tề Diệp, mở cái miệng nhỏ, một âm thanh non nớt mềm mại truyền ra “Phụ hoàng!”

“Ái~!” Tề Diệp nghe vậy mỉm cười tiếp nhận nữ nhi vui đùa. Đức phi nương nương nhìn xem phụ từ nữ ái, trong lòng vui mừng. Ít nhất nàng còn có Trường công chúa làm chỗ dựa, so với hoàng hậu, Thục phi, nàng mới là nữ nhân có phúc khí.

Tề Diệp cùng nữ nhi treu chọc trong chốc lát, thấy nữ nhi tựa hồ buồn ngủ ngáp một cái, Tề Diệp giao hải từ cho nữ nương. Đức phi cho người đưa đi ru ngủ.

Lại ngồi trong chốc lát, Tề Diệp nhìn thời gian không còn sớm, đứng lên nói “Trẫm còn có chút tấu sớ phải phê duyệt. Thời gian không còn sớm, người sớm đi nghỉ ngơi!”

“Vâng! Quốc gia đại sự trọng yếu, thân thể của Hoàng Thượng cũng trọng yếu, đừng xem quá muộn, miễn cho đã thương long thể.” Đức phi sửa sang y phục cho hần. Tề Diệp khẽ gật đầu xem như đáp lại. Nàng hành lễ” Thần thiếp cung tiễn Hoàng Thượng.”

Tề Diệp hai lời chưa nói, nhấc bước chân rồi đi, trước mặt sau lưng không ít cung nhân đi theo.

Bọn họ vừa đi, Bội Dung có chút tò mò, vẫy lui mọi người, nàng ta ở một bên hầu hạ “Nương nương vì sao để Hoàng Thượng đi. Hoàng Thượng trong khoảng thời gian này đúng là khó được mới đến một chuyến đây!”

“Hoàng Thượng vô tâm, ta cần gì phải cưỡng cầu?” Đức phi vuốt ve vòng tay phi thủy, vẻ mặt thản nhiên “Ta cũng không phải là Thục phi cái người lỗ mãng kia. Giữ lại thân thể của Hoàng Thượng thì như thế nào? Chỉ cần Hoàng Thượng có lòng, chính là đi đến dùng một bữa tối cũng đều là ân sủng.”

Bội Dung im lặng

“Hơn nữa, Hoàng Thượng mấy ngày nay lo ứng phó những người mới kia, chỉ sợ là không có tinh lực như vậy. Ta cần gì phải ganh tỵ. Không bằng làm một giải ngữ hoa biết tiến biết lui, không khiến người phiền chán.”

“Nương nương nói đúng.” Bội Dung đáp một tiếng, không cần phải nhiều lời nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

Tề Diệp ra khỏi chui điện của Đức phi, đi được vài bước thì dừng bước lại, ánh mắt rơi vào vài ngọn đèn lồng ở cách đó không xa, cửa son đóng chặt, cản trở hết phong cảnh trong thiên điện.

Quang Thuận công công theo ánh mắt của hần nhìn lại, chần chờ một chút, nói “Nô tài nghe nói Hạ tiếp dư bởi vì thân thể khó chịu, nghỉ ngơi cực kỳ sớm.”

Tề Diệp cái gì cũng chưa nói, cũng không có nhìn hần mà cất bước rời đi. Những người khác không dám thờ mặt một tiếng.

So sánh với đông thiên điện vắng lạnh, tây thiên điện đúng là đèn đuốc sáng trưng. Ngay cả cửa cung cũng còn chưa đóng cửa như đang luôn mời gọi.

Nhìn đoàn người rời đi, lúc này cung nữ mới đi vào thông báo.

Vương Tiệp dư nghe nói Tề Diệp không ngủ lại, trong lòng không biết là vui mừng hay là thất vọng. Không có ở lại trong phòng Đức phi, cũng không gọi nàng triệu hạnh. Đêm nay không phải là nàng đã vô ích đợi một đêm?

Mang theo chút thất vọng này, Vương Tiệp dư trở mình trần trọc vài cái mới ngủ đi.

Sáng sớm ngày thứ hai, Hạ Uyển Chi rửa mặt thay đồ xong, Trúc Thanh phân phó đồ ăn sáng. Nàng không nhanh không chậm dùng đồ ăn sáng rồi đi thỉnh an Đức phi. Không cần đi thỉnh an hoàng hậu, Đức phi bên này lễ nghi vẫn là không thể thiếu. Về phần đầu tháng hay mười lăm cũng phải đi thỉnh an thái hậu.

Nàng đứng dậy, Hạ Hà hầu hạ rửa mặt liền nói cho nàng biết tối hôm qua Tề Diệp cũng không ở lại chỗ Đức phi nương nương, chỉ cùng trưởng công chúa chơi trong chốc lát.

Hạ Uyển Chi biết rõ, hiện tại hần không nhiều con nối dõi, chỉ có một mình trưởng công chúa. Trưởng công chúa này liền là một khối bảo vật. Đức phi dựa vào trưởng công chúa, đúng là được không ít ân sủng. Nếu không Thục phi cũng đã đem nàng ta giẫm dưới chân, bây giờ thì chỉ có thể ngồi ngang hàng, mặt ngoài bình an vô sự, rồi ngầm vụng trộm độ sức không ngừng.

Sau khi hành lễ, Đức phi để nàng ngồi xuống trò chuyện. Đức phi tùy tiện tìm vài cái câu chuyện, nàng vừa vặn đáp lại vài lời, về mặt khiêm tốn.

Hai người nói trong chốc lát, đã nhìn thấy Vương Tiệp dư trong một bộ cung trang màu lam, châu thoa trên đầu rủ xuống theo bước chân nàng qua lại mà đung đưa.

Thấy các nàng cũng không ngạc nhiên, như ngày bình thường, nắm khăn khép tay lại, nửa quỳ thỉnh an “Tần thiếp thỉnh an Đức phi nương nương, nương nương kim an.”

Dứt lời thì như ngày bình thường đứng dậy, đang muốn ngồi xuống đối diện Hạ Uyển Chi, lại nghe thấy tiếng cốc trà va chạm phía sau. Vương Tiệp dư giật mình một chút, theo tiếng quay đầu lại.

Đức phi về mặt nghiêm túc nhìn chằm chằm nàng ta “Bản phi có cho Vương Tiệp dư đứng dậy sao?”

Vương Tiệp dư một hồi kinh ngạc, không thể tin nhìn Đức phi, ánh mắt quét qua trên mặt Hạ Uyển Chi một chút. Người trước về mặt gây chuyện, người sau về mặt việc không liên quan đến mình.

Vương Tiệp dư hiểu được, lui trở về, một lần nữa hành lễ nói “Tần thiếp thỉnh an Đức phi nương nương, nương nương kim an.”Đức phi mắt lạnh nhìn nàng, tựa như không nghe thấy. Cung nữ đã thay một ly trà mới, nàng thông thả ung dung hớp một ngụm, nghiêng đầu nói với Hạ Uyển Chi “Năm nay trà mới hương vị thơm ngát, có vẻ tốt hơn năm ngoái. Hạ tiếp dư cảm thấy như thế nào?”

“Hồi bẩm nương nương, tần thiếp gần đây thân thể khó chịu, liên tục không uống trà.” Rõ ràng trong tâm tay nàng chỉ là bày chén nước trắng bỏ thêm ô mai mà thôi. Có điều nàng ta biết rõ còn có hời như vậy, cũng chỉ là muốn làm lo Vương Tiệp dư.

Có người sửa trị, nàng cũng không cần quan tâm, nói “Bắt quá nghe nương nương nói vậy, chắc trà mới năm nay là tốt hơn so với năm trước.”

“Đây cũng là bản phi sơ sót.” Đức phi về mặt áy náy. Hạ Uyển Chi rộng lượng cười một tiếng. Đức phi nói “Có điều so với trà mới năm nay, ngược lại khí trời sáng sủa, rất thích hợp ra ngoài đi dạo một chút. Nếu là có hào hứng, chạy nhảy bắt bướm cũng không phải là không thể.”

Ánh mắt đảo qua, Đức phi nhìn người ngồi dưới thân thể run lên nhè nhẹ, khoe miệng cười lạnh “Có phải hay không a, Vương Tiệp dư!”

“Hồi bẩm nương nương, nương nương nếu là có hào hứng, trong phòng tần thiếp vừa vặn có một cái vợt, có thể lấy ra chơi trong chốc lát.” Vương Tiệp dư không sợ đắc tội Đức phi, mỉm cười cãi lại. Đối với việc Đức phi cố ý để xuất ra vườn bắt bướm chăm chọc nàng ta lại xem như ca ngợi, thậm chí còn hào tâm cung cấp vợt

Đức phi khẽ thay đổi sắc mặt, lập tức cười một chút “Vương Tiệp dư thật có hào tâm! Cái vợt mà thôi, trong cung bản phi còn nhiều mà. Chỉ sợ là cái vợt tí mĩ chế tác cần bản lại bắt không được bướm bướm, ngược lại vơ phải ong mật ngu đồng. Vậy thì cái được không bù nổi cái mất rồi.”

Vương Tiệp dư đang muốn mở miệng cãi lại, người phía sau âm thầm kéo kéo quần áo của nàng ta. Vương Tiệp dư không phục khẽ mỉm môi cúi đầu không nói.

Hạ Uyển Chi nhìn thấy động tác giữa các nàng, nhìn người phía sau Vương Tiệp dư, khuôn mặt có chút quen thuộc. Cẩn thận ngắm lại lập tức nhớ ra, cũng không phải là Mai cô cô một lòng trung thành với Vương Tiệp dư sao?

Có điều, cho dù có Trúc Mai ở đây, Vương Tiệp dư cũng đã đắc tội Đức phi. Vương Tiệp dư thật đúng là ghé con mới đẻ không sợ cộp, cũng không suy tính một chút xem mình đang ở chỗ nào?

Ngu xuẩn, ngu xuẩn, thật sự là ngu xuẩn!

Gặp Vương Tiệp dư yếu thế, Đức phi tâm tình tốt hơn chút ít, lại cùng Hạ Uyển Chi tán gẫu vài câu. Hạ Uyển Chi đáp lại vài câu, nhìn Vương Tiệp dư cắn môi đứng không vững, trong lòng buồn cười. Đây là kết cục của việc hôm qua câu dẫn Hoàng Thượng?

Dựa theo thủ đoạn của Đức phi, chỉ sợ đây chỉ bên ngoài dạy dỗ, ngầm vụng trộm còn không biết đang nghĩ làm thế nào hành hạ Vương Tiệp dư đây?

Đương nhiên, Đức phi giữ Hạ Uyển Chi lại cũng không phải là để cho nàng xem cuộc vui, bất quá là giết gà dọa khỉ, muốn nàng biết đúng mực, hiểu lễ nghi. Biết rõ ở Đức Hi cung này, đừng quên ai mới là chủ tử. Muốn nạy ra đầu giường cũng phải xem một chút có bản lĩnh kia hay không. Nhắc nhở nàng đừng như Vương Tiệp dư, ở dưới mí mắt Đức phi mà tính kế. Vương Tiệp dư rốt cục đứng không yên, lao đảo một chút. Nếu không phải Trúc Mai, Đình Hương đỡ, người sớm đã ngã ngồi dưới đất, sắc mặt trắng bệch.

Đức phi hừ một tiếng “Vương Tiệp dư thật lớn mật, bản phi có cho người đứng dậy sao?”

“Đức phi nương nương, chủ tử nhà ta thân thể yếu đuối, mong nương nương thứ lỗi.” Trúc Mai thấy Đức phi nổi giận, vội vàng quỳ xuống đất biện hộ cho Vương Tiệp dư.

Vương Tiệp dư nhìn Đức phi, trong lòng oán hận.

Đức phi ánh mắt sắc bén “Vương Tiệp dư đừng quên thân phận của mình. Quy củ trong cung nếu là đã quên, bản phi rất nguyên ý nhìn Vương Tiệp dư học lại. Miễn cho đến hôm Hoàng Thượng triệu kiến, ngươi mất lễ nghi lại nói bản phi quản giáo không nghiêm.”

“Nương nương ưu ái, tần thiếp bất quá là trượt chân một chút, kính xin nương nương thứ lỗi.” Vốn là oán hận, vừa nghe đến Hoàng Thượng triệu kiến, tâm tư linh hoạt lên. Nàng không ngờ, Đức phi đây là tức giận chuyện hôm qua mình ở vườn hoa nói chuyện với Hoàng Thượng, sợ mình đoạt danh tiếng.

Vương Tiệp dư nghĩ, dựa vào gia thế cùng dung mạo của mình, sớm muộn gì cũng sẽ giảm người trước mắt ở dưới chân. Hôm nay bị dạy dỗ, ngày sau chính là mình dạy dỗ người khác. Trong đó người bị dạy dỗ có thể sẽ là nàng ta, Đức phi!

Nàng cũng không phải là quả hồng mềm dễ bị bắt nạt. Vương Tiệp dư nhìn Đức phi, vẻ mặt cung kính “Đức phi nương nương khoan hồng độ lượng, cần gì so đo cùng ta một cái tiệp dư, tổn hại sự khoan hồng độ lượng của nương nương.”

“A, bản phi không nghĩ tới Vương Tiệp dư nói chuyện êm tai như thế, thật bất ngờ nha.” Đức phi cười đắc ý “Nếu Vương Tiệp dư đã nói bản phi khoan hồng độ lượng, hôm nay tự nhiên sẽ không làm khó Vương Tiệp dư. Sau này khi Vương Tiệp dư hào hứng chạy nhảy bắt bướm bướm, cũng đừng quên bản phi. Bản phi đúng là rất thích xem người ta chơi đùa đấy!”

“Vâng!” Bàn tay giấu ở trong tay áo tay nắm thật chặt, Vương Tiệp dư đứng dậy “Đức phi nương nương nếu là không còn việc gì, tần thiếp liền cáo lui trước!”

“Đi xuống đi!” Đức phi giống như là một lòng từ bi, tùy ý khoát tay áo.

Vương Tiệp dư hành lễ rồi đi, bước chân vội vã.

Hạ Uyển Chi uống một ngụm ô mai ngâm, thầm nghĩ Vương Tiệp dư rốt cuộc là thiếu kiên nhẫn.

Nhìn xong một màn như vậy, Hạ Uyển Chi trở về đã hết nửa buổi sáng. Nàng sai Hạ Bích lấy ra việc thuê thùa của nàng, ngồi trên hành lang, vừa phơi chút nắng mặt trời vừa thêu thùa.

Lúc sắp ăn trưa, Hạ Hoa nói bên người nàng “Nương nương, nô tỳ mới đi ngự thiện phòng, đi qua nhìn thấy Hi Hoa điện rất là náo nhiệt. Hỏi thăm một chút mới biết thì ra là Hoàng Thượng sai người bắt vài con bướm xinh đẹp đưa đi Hi Hoa điện đấy!”

“Phải không?” Người đang muốn thêu bướm bướm ngưng một chút, tiếp tục thêu lên bướm bướm rực rỡ sắc màu mà nàng thích, không đếm xỉa tới mà nói “Lần này Vương Tiệp dư đúng là cao hứng!” “Có thể không cao hứng sao? Chính là Hoàng Thượng cho người đưa qua.” Trúc Thanh vừa nghe, nhìn không được chen miệng nói “Nô tỳ biết rõ Hoàng Thượng rất ít khi hao tâm tốn trí về những mặt này. Chẳng lẽ Vương Tiệp dư bỏ nhào bướm không có bắt được bướm ngược lại bắt được Hoàng Thượng ân sủng?”

“Đây chính là thật đáng mừng!” Hạ Uyển Chi cười cười, đối với việc Trúc Thanh có ý tăng thêm âm thanh vào hai chữ ân sủng, nàng làm bộ không nghe thấy. Trúc Thanh này là muốn khiến nàng ghen ghét đây.

Nhưng nàng đã ghen ghét nhiều năm, lại chết qua một lần. So với trước kia đã nhìn ra rất nhiều. Biết rõ có nhiều thứ người ghen ghét cũng là vô dụng. Cần gì tự tìm phiền não, không bằng lạnh nhạt đối đãi.

Xác thực thật đáng mừng!

Hi hoa điện đều náo loạn. Vương Tiệp dư cho người nhanh chóng làm cái túi lưới lớn để nuôi mấy con bướm bướm này, miễn cho bọn chúng bay đi. Dù sao cũng là Tề Diệp tặng, đây chính là thiên đại ân sủng.

Vương Tiệp dư không nghĩ tới mới ở chỗ Đức phi ăn đau khổ, lúc này ban thưởng đã tới rồi. Thật đúng là cho nàng thể diện. Nghĩ tới sau này được sủng ái, nàng đã nghĩ được vô số cái biện pháp nhằm vào Đức phi. Đương nhiên, cái Hạ tiệp dư kia cũng sẽ không bỏ qua. Đừng tưởng rằng nàng ta xem đùa giỡn thì có thể đào thoát.

“Hoàng Thượng thật đúng là phí tâm, lại còn tặng bướm bướm cho nấngta!” Đức phi vừa nghe nói, liền quăng sách. Bội Dung vội vàng nhặt sách vờ lên đặt trên bàn trà. Đức phi hỏi “Ngoại trừ tặng bướm bướm, còn có cái gì không?”

“Không có, chỉ đưa vài con bướm. Nhưng Vương Tiệp dư đã cho người làm túi lưới thật lớn. Bảo là muốn nuôi cho tốt, đây chính là tâm ý của Hoàng Thượng các loại. Rất là cao hứng.”

“Hừ, dù xem trọng cũng bất quá là mấy cái con rệp mà thôi!” Đức phi nói “Bản phi ghét bướm bướm. Bội Dung người biết rõ nên làm gì bây giờ?”

“Nô tỳ biết rõ!” Bội Dung gật đầu.

Bướm bướm treo trên cửa sổ để Vương Tiệp dư tỉnh lại có thể trông thấy bướm bướm. Ngày hôm sau, đợi nàng tỉnh lại, cung nữ sớm đã phát hiện sáu bảy con bướm rực rỡ sắc màu ở trong túi lưới đã chết rục xuồng.

Vương Tiệp dư biết được, trừng phạt cung nữ phụ trách chăm sóc bướm bướm cũng chưa hết giận. Vẫn cô cùng giận dữ, là Trúc Mai cô cô khuyên bảo, nói là bướm bướm không phải là như cá chép những thứ đó, cũng không phải là dễ dàng nuôi sống được.

Khuyên bảo vài câu, Vương Tiệp dư mới hết giận. Nhìn bướm bướm chết, nước mắt ào ào rơi xuống “Thật vất vả Hoàng Thượng mới ban thưởng vài thứ, một đêm đã không còn!”

Buổi sáng lúc thình an, Hạ Uyển Chi nghe Đức phi nói “Nghe nói Hoàng Thượng đưa bướm bướm cho Vương Tiệp dư. Đây chính là lần đầu tiên hoàng thượng ban thưởng bướm bướm đây. Vương Tiệp dư đúng là có phúc khí. Hôm nay khí trời tốt, Hạ tiệp dư có muốn cùng đi nhìn một chút hay không, dính ít phúc khí?”

“Cũng tốt!” Hạ Uyển Chi nhàn nhạt đáp một tiếng.

Vương Tiệp dư mím mím môi, nói “Chỉ sợ làm Đức phi nương nương và Hạ tiệp dư thất vọng rồi. Những bướm bướm kia là tần thiếp không có phúc khí, sáng nay thức dậy phát hiện toàn bộ đều chết hết.” “Vây cũng thật là đáng tiếc, một mảnh tâm ý của Hoàng Thượng!” Đức phi liếc nhìn Bội Dung, làm bộ nói.

Dư quang nhìn động tác của Đức phi, Hạ Uyển Chi trong lòng hiểu rõ, nghĩ đến bướm bướm kia chết cũng không đơn giản như thế.

Vương Tiệp dư vừa nghe, lập tức mặt mũi tràn đầy thất vọng, giấu đều giấu không được. Nhìn qua cũng biết bướm bướm chết, đối với nàng ta đã kích không ít.

Buổi tối Hạ Uyển Chi không ngủ được, trở mình một cái. Hạ Đồng nghe thấy được, thấp giọng nói “Nương nương còn chưa ngủ?”

“Ừ!” Nàng đáp một tiếng, tiếp tục trở mình một cái.

“Canh giờ không còn sớm, nương nương vẫn là sớm nghỉ ngơi đi. Sáng mai còn phải dậy sớm đi thỉnh an thái hậu nương nương đây!”

“Ừ!” Hạ Uyển Chi lại trở mình một cái, nằm một hồi lâu, phát hiện vẫn là không buồn ngủ, không khỏi thở dài “Không ngủ được!”

Hạ Đồng khó xử, đi theo trở mình một cái, đột nhiên nghĩ đến cái gì, nói “Nương nương không ngủ được, không bằng nghe nô tỳ hát ru?”

“Hát ru?” Nàng kinh ngạc.

“Ừ, nô tỳ khi còn bé không ngủ được, nương của nô tỳ sẽ hát ca dao dụ dỗ nô tỳ chìm vào giấc ngủ.”

“Vây người hát nghe một chút đi!” Hạ Đồng có chút cao hứng, hắng giọng một cái bắt đầu hát lên. Nàng nghe trong chốc lát không có cảm giác gì, cho đến khi Hạ Đồng hát xong rồi, nàng cũng chỉ biết trợn tròn mắt.

“Nương nương đã ngủ chưa?”

Không nghe thấy động tĩnh, Hạ Đồng đang muốn cao hứng, Hạ Uyển Chi nói “Hay là nói một chút chuyện khi người còn bé đi! Chuyện lý thú!”

“Được” Nghe giọng đầy tính táo bạo bốn phía, Hạ Đồng biết mình hát ru thất bại. Thăm nghĩ nhất định là do không có vỗ chần mền. Khi còn bé mẹ nàng chính là vừa hát ru vừa vỗ chần mền dụ dỗ nàng chìm vào giấc ngủ.

Bất quá, nàng là chủ tử, Hạ Đồng cũng không dám làm càn. Ngược lại nhớ tới chuyện lý thú khi bé. Nàng ấy là dã nha đầu, không giống như là các nàng đại gia đình nhiều quy củ. Nàng ấy nói rất nhiều chuyện lên núi xuống sông, vừa nói liền không ngừng được miệng, nhớ lại từng bước chuyện từng chuyện vọt ra. Nàng ấy nói càng ngày càng hưng phấn.

Không biết qua bao lâu, Hạ Đồng không nghe thấy động tĩnh, nhỏ giọng nói “Nương nương, nương nương...”

Gọi vài tiếng không có đáp lại, xác định là ngủ thiếp đi. Hạ Đồng ở trong chần riu cả mắt, nhắm mắt lại ngủ.

Ngày thứ hai, Hạ Uyển Chi dậy thật sớm. Hạ Bích chải đầu tóc cho nàng phát hiện một cây trâm Hoàng Thượng ban thưởng không thấy đâu. Chính là được ban thưởng trong yến hội đêm đầu tiên vào cung.

Hạ Bích tìm nửa ngày, Trúc Thanh đều sắp đem Hi Lai điện lật tung vẫn là không tìm được. Trúc Thanh cô cô cảm thấy trâm gài tóc sẽ không vô duyên vô cớ biến mất. Nhất định là có người trộm. Hạ Uyển Chi vội vã đi thỉnh an thái hậu, liền đem chuyện tìm trâm gài tóc giao cho Trúc Thanh cô cô.

Hạ uyển theo Đức phi cùng Vương Tiệp dư đi thỉnh an thái hậu, trên đường khó tránh khỏi sẽ gặp phải phi tần khác. Đương nhiên còn có Thục phi nương nương.

Gặp mặt hành lễ, Thục phi nương nương đi một vòng quanh Vương Tiệp dư, nhìn thấy Vương Tiệp dư trong lòng sợ hãi, nàng ta mới hừ một tiếng, mang theo Trịnh tu viện, Lâm sung dung rời đi.

Đức phi phảng phất như không nhìn thấy cứ bình thường mà đi. Hạ Uyển Chi nhìn thoáng qua Vương Tiệp dư đang cắn môi, vẻ mặt chưa thay đổi đi theo. Ngược lại mấy vị mỹ nhân khác nhìn không được ở phía sau cười trộm.

Vương Tiệp dư tức giận, nghiêng đầu nhìn lại, ánh mắt sắc bén, hù dọa nguyên một đám các nàng bột phóng túng. Dù sao nàng ta là người được Hoàng Thượng đưa tặng bướm bướm. Mặc dù qua hai ngày còn chưa triệu hạnh, nhưng ít nhất người ta đã thấy thánh nhan.

Thái hậu được bảo dưỡng tốt, kể từ khi Tề Diệp đăng cơ liền bắt đầu ăn chay niệm Phật, nhất phái nhân từ.

Nếu lúc trước nhìn người mỉm cười hỏi thăm, vẻ mặt ân cần kia nhất định nghĩ rất dễ sống chung. Bây giờ suy nghĩ một chút, có thể ngồi trên cái vị trí thái hậu kia. Có gười nào là đơn thuần thiện lương?

Ở nơi hậu cung này là chịu không được hai chữ thiện lương.

Thái hậu dặn dò một phen. Hoàng hậu thân thể khó chịu, cũng không tự mình đến thỉnh an mà sai Nguyệt Mai bên cạnh đến thỉnh an nói vài câu.

Thái hậu thích thanh tĩnh. Chỉ lắng nghe vài câu dạy bảo, Hạ Uyển Chi các nàng được rồi đi.

Trở về Hi Lai điện, Hạ Uyển Chi phát giác không khí không đúng. Vừa mới ngồi xuống, chỉ thấy Trúc Thanh tiến đến, trong tay cầm một cây trâm gài tóc. Đúng là cái sáng nay nàng phát hiện bị mất.

Nàng hỏi “Trâm gài tóc tìm được ở đâu?”

Trúc Thanh giống như khó xử chần chờ một chút, nói “Là ở dưới gối đầu của Hạ Đồng cô nương.”

“Cái gì?” Hạ Uyển Chi khiếp sợ đứng dậy.

Trúc Thanh nói “Nô tỳ không dám nói dối. Vài vị ma ma cùng đi lục soát đều tận mắt nhìn thấy trâm gài tóc dưới gối đầu của Hạ Đồng cô nương. Có điều Hạ Đồng là người nương nương mang vào cung, nô tỳ không biết xử trí như thế nào.”

“Gọi Hạ Đồng đến!” Hạ Uyển Chi bộ mặt tức giận, quét một vòng, hai vị ma ma vội vàng đi xuống. Rất nhanh Hạ Đồng đã bị trói lại lời lên, trong miệng nhét khăn tay. Nhìn thấy nàng, vẻ mặt nàng ấy kinh hoàng. Hạ Uyển Chi hỏi “Trâm gài tóc này đúng là người cầm?”

Trúc thanh lấy khăn trong miệng Hạ Đồng ra. Hạ Đồng liền bắt đầu khóc lóc kể lể “Nương nương, nô tỳ là bị oan uổng, không phải là nô tỳ cầm.”

“Không phải là người cầm, trâm gài tóc này sao có thể tìm được dưới gối đầu của người?” Hạ Uyển Chi vẻ mặt đau lòng nói “Người thật đúng là cho ta thể diện. Rõ ràng tay chân không sạch sẽ trộm đồ vật của chủ tử. Người như người, làm sao có thể ở lại Hi Lai điện?”

“Nương nương, nương nương, nô tỳ là bị oan uổng. Nương nương, nô tỳ không có cầm. Là người khác vu oan.” Hạ Đồng kích động lớn tiếng kêu oan.

Hạ Uyển Chi không muốn nghe nữa, khoát tay áo. Trúc Thanh rất nhanh liền chặn miệng nàng ấy lại. Hạ Uyển Chi nói “Dù sao cũng là ta mang vào cung. Đi Nội Vụ phủ lãnh mười hèo, chờ Nội Vụ phủ sai khiến đi!”

“Ngô ngô ngô...” Hạ Đồng bị che miệng vừa nghe, gầy gù không muốn rời đi. Trúc Thanh ra hiệu bằng mắt cho bọn ma ma, Hạ Đồng rất nhanh liền bị kéo đi xuống.

Hạ Uyển Chi bồng xoay xoay trâm gài tóc, liếc nhìn Hạ Bích. Hạ Bích hiểu ý, đi xuống chuẩn bị tất cả, bảo đảm làm cho Hạ Đồng trà trộn vào ngự y viện. Nếu không danh tiếng Hạ Uyển Chi quân giáo không nghiêm này đúng là gánh chịu vô ích rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

Người trong nhà tay chân không sạch sẽ, còn là người nàng mang từ ngoài cung mang vào, khó tránh khỏi bị người ta chỉ chớ. Ngay cả mấy người Hạ Bích cũng bị âm thầm nghị luận, chớ đừng nói chi là Hạ gia.

Hạ Bích mỗi lần nghe được trong lòng đặc biệt khó chịu. Ngoài trừ trường vài lần, căn bản tìm không được lời để phản kích. Các nàng còn chưa tính, chi là chủ từ cùng Hạ gia cũng bị mang nhục.

Hạ Uyển Chi nhìn các nàng muốn nói lại thôi, để cây lược gõ xuống “Có lời gì nói thẳng, đừng có quanh co!”

Mấy người liếc mắt nhìn nhau, Hạ Bích bị đẩy đi ra. Dù sao nàng ấy đi theo Hạ Uyển Chi đã lâu, nói chuyện cũng có phân lượng hơn chút ít “Nương nương, vì sao phải làm cho Hạ Đồng cảm đồ?” Nàng ấy nói không nên tiếng “Trộm” đồ!

Tại sao phải để người mượn có sao?

Nếu như có biện pháp tốt hơn nàng cũng không muốn làm cho Hạ gia hổ thẹn. Nếu như không phải là đại sự, nàng làm sao có thể đang ở dưới mí mắt người khác mà đem người an bày vào ngư y viện đây?

Cho nên, nàng cũng là không có biện pháp. Chi có thể như thế. Hơn nữa, về sau nàng sẽ vì Hạ gia, vì Hạ Đồng mà sửa lại án xử sai.

Thấy Hạ Uyển Chi không nói, Hạ Bích nói “Là nô tỳ quá phận!”

Những người khác cũng không hỏi nhiều nữa. Biết rõ chủ từ của các nàng có ý nghĩ của mình, các nàng chỉ cần nghe theo phân phó là được.

Hạ Uyển Chi chải xong, dùng điểm tâm rồi đi thỉnh an Đức phi.

Vương Tiệp dư đã tới, đang cùng Đức phi nói chuyện. Nàng vào trong hành lễ. Đức phi cho nàng ngồi xuống. Rất nhanh có cung nữ dâng trà, vẫn là nước ô mai.

Nàng còn chưa có uống một hớp nào, Vương Tiệp dư liền bắt đầu bói móc. Ngôn ngữ có chút cười trên nỗi đau của người khác “Nghe nói hôm qua Hạ tiệp dư đuổi một cái cung nữ?”

“Vâng, làm sai chuyện tất nhiên nên bị xử lý. Ngược lại Vương Tiệp dư thật có lòng, rõ ràng chú ý chuyện của Hi Lai điện như vậy. Thật khiến người cảm động.” Hạ Uyển Chi vẻ mặt nhàn nhạt mở miệng.

“Hạ tiệp dư khách khí!” Vương Tiệp dư đối với sự châm chọc của nàng trong lòng không vui, nói “Kỳ thật ta cũng là trong lúc vô tình nghe được. Thật ra không đặc biệt hỏi thăm. Chi là việc tốt không ra tới, cửa chuyện xấu truyền ngàn dặm. Điều này cũng không trách được người khác phải không?”

Hạ Uyển Chi uống một hớp nước, nhàn nhạt nhìn nàng một cái, đứng lên nói “Nương nương nếu là không có gì phân phó, tần thiếp xin được cáo lui trước!”

“Lui ra đi!” Đức phi cũng không gây khó khăn, không cần nàng ta mở miệng đã có người lên tiếng, nàng vui mừng hưởng thanh nhàn.

Vương Tiệp dư nhưng lại chưa biết đủ. Thấy nàng đi, vẫn không quên châm chọc một câu “Hạ tiệp dư đây là trở về chuẩn bị dạy dỗ người bên cạnh cho tốt sao?” Không đợi Hạ Uyển Chi mở miệng, nàng ta còn nói “Nên dạy bảo cho tốt, nếu không còn không biết sẽ gây ra cái tai họa gì. Nếu là làm liên lụy tới Hạ tiệp dư thì sẽ không hay!” Lâm phiên Vương Tiệp dư quan tâm!” Hạ Uyển Chi nhàn nhạt trả lời một câu, không nói thêm lời, cất bước rời đi.

Vương Tiệp dư nhìn bóng lưng nàng rời đi, cười đắc ý.

Đức phi nhìn, cười lạnh một tiếng, nói vài câu để cho Vương Tiệp dư cũng trở về, miễn cho ngồi trước mặt làm lòng người thấy phiền.

Hạ Uyển Chi vừa trở về, Hạ Bích có chút tức tối nói “Cái Vương Tiệp dư này thật đúng là độc miệng, lại còn nói nói như vậy.”

“Mồm mọc ở trên người người khác, nàng ta thích nói như thế nào thì nói. Cứ làm như không nghe thấy là được, coi là nàng ta tự nói loạn, về sau thấy nàng ta sẽ dễ chịu hơn.” Hạ Uyển Chi không thèm để ý, cười khẽ một tiếng, hỏi “Hạ Đồng như thế nào?”

“Thương thế không nghiêm trọng. Có điều làm đáng một chút thì cũng phải ở trên giường nằm sắp ba ngày. Hạ Hoa len lén đi nhìn qua, cũng không có gì đáng lo. Nương nương không cần phải lo lắng.”

“Vâng là tốt rồi, chuyện lần này, chịu ủy khuất nhất chính là Hạ Đồng. Về sau ta sẽ đền bù tổn thất cho nàng ấy thật tốt.” Hạ Uyển Chi không phải là người ác độc, ai đối với nàng tốt nàng sẽ nhớ kỹ, sẽ báo đáp.

Đương nhiên, ai làm thương tổn nàng, nàng cũng sẽ không chịu để yên!

Hoàng hậu nghỉ ngơi mấy ngày, thân thể khỏe hẳn thì để cho Nguyệt Mai chuẩn bị một bữa tiệc điểm tâm tại Anh đào uyển. Mấy ngày nay khí trời sáng sủa, gió nhẹ nhàng. Anh đào nở rộ đầy cảnh. Cả một vườn trắng hồng xen kẽ, thật sự xinh đẹp.

Có điều vì Thục phi mới bày yến hội qua được mấy ngày, ngược lại là có chút theo phong trào.

Nhưng hoàng hậu chính là hoàng hậu. Nàng ta bày yến, ai dám không đi. Mà ngay cả Hạ Uyển Chi đều tìm không được cớ để không đi, chớ đừng nói chi là những người khác. Các nàng là ước gì hôm nay Tề Diệp cũng sẽ tham gia.

Các nàng không phải là đang nhao nhao tí mỉ lựa chọn trang phục sao.

Hoàng hậu thiết yến, thái hậu tất nhiên cũng sẽ không vắng mặt.

Thái hậu tham gia, những phi tần kia chọn lựa y phục cũng sẽ phải thận trọng suy tính hơn.

Vương Tiệp dư nếm qua thiệt thòi từ hoa đào. Thế nên từ đó về sau, phạm là có cái quan hệ gì cùng hoa đào, bất kể là nàng ta thích hay là chán ghét đều vứt bỏ.

Nếu không phải yến hội đêm đó thất sách, nàng ta đã sớm không còn là cái danh hiệu tiệp dư này.

Hạ Uyển Chi sai Hạ Bích lấy y phục của nàng ra. Nàng nhìn lướt qua, chọn lựa một cái váy trắng. Trên thân thêu hoa cỏ phức tạp, viền eo màu tím nhạt, đai lưng màu tím viền chi đỏ. Ống tay áo lơ xòe ra. Ta váy thêu anh đào, cánh hoa màu hồng nhạt, nhò vụn điểm tuyết trên nền vải trắng.

Hạ Bích biết rõ chủ từ mình rất coi trọng yến hội lần này. Thấy nàng mặc xong áo váy, liền cảm hai đôi giày thêu mới tiến lên cho nàng chọn lựa. Giày thêu hoa có tinh xảo, thật là đẹp mắt.

Hạ Uyển Chi nhìn lướt qua, giữa đôi giày thêu mũi tròn và đôi mũi nhọn cong lên, nàng chọn lựa giày thêu mũi tròn. Ngồi ở trước lẵng hoa kính, để Trúc Thanh chải đầu tóc cho nàng. Mặc dù Thanh không thể tin, nhưng nàng ta có bàn tay chải và vấn tóc tốt. Cũng là có chút hữu dụng. Tỉ mỉ cách ăn mặc một phen, nàng nhìn nhìn người trong lẵng hoa kính, miệng bồi yến chỉ màu đỏ, lông mày cong cong, quần áo thanh nhã, trang dung nàng cũng làm thanh lịch một chút, đậm nhạt thích hợp. Cả người nhìn xinh đẹp tươi mát.

Đội nàng trang phục ổn thỏa, canh giờ đã không sai biệt lắm, Hạ Uyển Chi đi qua chỗ Đức phi. Đức phi còn chưa trang điểm xong, trông thấy nàng đến, ánh mắt liếc nhìn qua trang dung nàng, trong lòng khẽ ghen ghét. Nàng ta hiện tại là không thể mặc thanh lịch nữa, cũng không thể còn vẻ mặt thanh thuần xinh đẹp. Nhìn nàng một thân thanh xuân, tướng mạo xinh đẹp. Sao có thể không khiến cho người ta ghen tỵ.

Hạ Uyển Chi đang muốn tiến lên hỗ trợ trang điểm, Đức phi trong lòng không thoải mái, nhắm mắt làm ngơ, cho nàng đi bên ngoài ngồi chờ.

Hạ Uyển Chi cầu cũng không được, lui ra ngoài. Ngồi chờ trên cái ghế gần đó, nàng cũng không thích hầu hạ người ta.

Ngồi không bao lâu, nghe thấy động tĩnh, nàng nghiêng đầu nhìn lại. Vương Tiệp dư một bộ áo váy màu hồng lựu, trang dung rực rỡ. Nếu da thịt trắng nõn thêm một chút, nhìn sẽ càng đẹp mắt hơn.

Chi tiếc, Vương Tiệp dư không phải là bạch mỹ nhân. Vì thế phối với bộ váy thạch lựu này, có vẻ có hơi già, hơi chói mắt. Đứng là không đủ hoàn mỹ động lòng người.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, đều tự hành lễ, âm thầm quan sát. Nhìn nàng mặc thanh lịch, Vương Tiệp dư có chút đắc ý. Nàng ta mặc một bộ hồng lựu, màu sắc nổi bật, đương nhiên ở trong đám người liếc qua là có thể nhận ra. Nàng ta muốn chính là cái hiệu quả này. Không muốn ở giữa oanh oanh yến yến bị nhấn chìm nên lúc này mới chuẩn bị bộ váy hồng lựu. Kỳ thật nàng ta ở trong phủ cũng rất ưa thích màu này.

Hạ Uyển Chi cười không ra tiếng một chút. Cái Vương Tiệp dư này thật đúng là thích làm náo động. Chi sợ lần này nàng ta cũng sẽ rơi xuống hố. Nếu như nàng không nhìn lầm, vừa rồi trên người Đức phi đúng là một bộ váy hồng lựu.

Vương Tiệp dư căn bản không biết đã cùng Đức phi đụng sắc, nàng ta có chút đắc ý tiến đến vấn an. Đức phi nghe thấy âm thanh nghiêng đầu, ánh mắt tại đạo qua một vòng trên bộ váy màu hồng lựu trên người Vương Tiệp dư, nói “Vấn là trẻ tuổi tốt, Vương Tiệp dư mặc bộ váy hồng lựu này đúng là đẹp hơn so với bản phi.”

Vương Tiệp dư cũng trông thấy y phục trên người nàng ta. Cho dù là ai cũng đều thích độc nhất vô nhị, không thích đồ đặc của mình cũng giống như người khác. Vương Tiệp dư vừa nhìn trong lòng không thích, nghe Đức phi nói như vậy, cẩn thận quan sát. Âm thầm cảm thấy Đức phi mặc xác thực không có đẹp mắt bằng mình.

Nếu như là người thông minh, lúc này Vương Tiệp dư cần phải lấy cớ trở về thay cho bộ váy áo này ra. Nhưng nàng ta không có làm vậy. Trong lòng nàng ta, được sủng ái trọng yếu hơn nhiều so với việc giữ bốn phận trước mặt Đức phi.

Đức phi thấy nàng ta vui vẻ tiếp nhận, khẽ nấp máy môi “Y phục này bản phi cảm thấy mặc quá già, đổi bộ khác!” Dứt lời liền đi ra sau tấm bình phong. Bọn cung nữ vội vàng hạ xuống màn che.

Vương Tiệp dư có chút đắc ý. Đức phi lại bị mình đánh bại, tự động thay y phục. Như vậy mặc váy hồng lựu cũng chỉ còn một mình nàng chiếm lĩnh. Xem nàng ta âm thầm vui mừng, Hạ Uyển Chi cảm thấy buồn cười. Vương Tiệp dư này thật đúng là ngu xuẩn a! Nàng ta cho rằng có thể được cung chiều lên mọi sự đại cát sao? Rất tiếc những cái trước mắt, thường thường sẽ không như mong muốn.

Đức phi coi bộ váy hồng lựu ra vút trên mặt đất, ra hiệu bằng mắt cho Bội Dung. Bội Dung hiểu ý, gọi cung nữ nói nhỏ vài câu. Cung nữ rất nhanh lui xuống, không bao lâu chỉ nghe thấy một tiếng kêu đau.

Đức phi đang đổi quần áo, nghe thấy cười lạnh một chút, nói nhỏ “Mắt bị mù rồi sao! Còn chưa có ra hồn cũng không đem bản phi để vào mắt. Hôm nay xem nàng ta làm sao dự tiệc?”

Lúc Đức phi đi ra ngoài, bên ngoài đã rối loạn một đoàn. Hạ Uyển Chi cũng khó có thể nhìn Vương Tiệp dư phỏng mà còn ngồi không, vậy thì quá lộ liễu.

Cung nữ dâng trà bệ hạ dọa quý trên mặt đất dập đầu. Về phần Vương Tiệp dư, đã đau đến khóc thành tiếng. Đĩnh Hương lấy khăn lụa lau nước đọng trên tay căn bản trị không được phỏng.

Đức phi vừa ra tới thấy thế liền chất vấn. Cung nữ đứng một bên nói “Nương nương, lúc Liễu Nhi dâng trà không cẩn thận làm phỏng Vương Tiệp dư!”

Đức phi nhìn thoáng qua, mu bàn tay một mảnh sưng đỏ, trong lòng đắc ý, trên mặt cuồng cuồng “Còn lo lắng cái gì, không nhanh đi mời ngự y đến nhìn một chút?” Tiểu thái giám nghe vậy, như một làn khói chạy đi.

Đức phi ngược lại nhìn chăm chăm cung nữ Liễu Nhi quỳ trên mặt đất tiểu, hừ một tiếng “Đồ vô dụng, dâng trà cũng không xong, đã thương Vương Tiệp dư thật sự là đáng hận, mang đến Nội Vụ phủ chịu phạt.”

Liễu Nhi vừa cầu xin tha thứ vừa nhận sai, cuối cùng vẫn là bị dẫn đi xuống. Nàng ta trừng trị người bên dưới, lại mời ngự y, xem như cho Vương Tiệp dư một cái công đạo. Chi là Vương Tiệp dư này phỏng không nhẹ, ngự y vội vã đến, vết nước phỏng trên tay nàng đã rộp lên.

Hạ Uyển Chi thờ ơ lạnh nhạt, biết rõ đây bắt quá là thủ đoạn Đức phi trừng phạt, đều là Vương Tiệp dư quá làm càn nên mới khiến Đức phi không tha cho nàng ta.

Đức phi bên ngoài vẻ mặt áy náy, nhẹ lời mềm giọng an ủi Vương Tiệp dư. Vương Tiệp dư đau đến chảy nước mắt, nghĩ tới như vậy căn bản không thể đi tham gia yến hội, càng cảm thấy ủy khuất, nước mắt rào rào rơi xuống.

Nàng ta không thể tham gia, Đức phi cùng Hạ Uyển Chi thì có thể. Cho người đưa Vương Tiệp dư trở về, ngự y mở ra phương thuốc cùng thuốc mỡ, nói là vết thương không được tiếp xúc với nước, bảo nàng ta ở trong phòng dưỡng thương cho thật tốt.

Lúc rời đi, Vương Tiệp dư vẻ mặt thất vọng lại thất bại, hai mắt sưng đỏ, vẻ mặt héo úa.

Mà Đức phi nương nương thì vẻ mặt tâm tình thoải mái đi đến dự tiệc. Hạ Uyển Chi chậm hơn một bước, nhìn nàng ta thẳng tắp sống lưng, tâm tư trầm chuyên.

Khi các nàng đến anh đào uyển đã không còn sớm. Các phi tần tiểu chủ khác đều đã đến, đình nghi mát không ngồi được nhiều người như vậy, trong đình bày điểm tâm và trái cây, đều chỗ ngồi của là để hậu và thái hậu. Ghế ngồi của mấy người Hạ Uyển Chi bày ở hai bên đình. Bên ngoài còn bày rạp trải thảm đỏ, xem ra còn có biểu diễn ca múa.

Thục phi mặc một bộ cung trang hoa lệ, châu ngọc đầy đủ, mỗi đồ mong xinh đẹp, khiến khách nhìn thoáng qua Đức phi một thân cung trang màu sắc nhã nhặn, khinh thường cười một chút. Nếu là Đức phi mặc bộ cung trang hồng lựu ngược lại là có thể cùng Thục phi liều mạng. Chi tiếc bộ cung trang kia đã bị Đức phi dẫm trên đất.

Lâm Huệ trông thấy Hạ Uyển Chi, mỉm cười một chút với nàng. Hai người ánh mắt giao hội, không tiếng động trao đổi vài câu. Lâm Huệ xem như ăn mặc tỉ mỉ, trang dung tinh xảo, mặt mày như vẽ. Cung trang sung dung nếu so với Tiệp dư thì hoa lệ quý báu hơn rất nhiều. Người đẹp vì lụa, phù lên người như vậy, nàng ta xác thực xinh đẹp hơn không ít.

Một tiếng chuông đồng phá vỡ yên tĩnh trong anh đào uyển, ngay sau đó truyền đến tiếng Quang Thuận công công mười phần trung khí, bèn nhón “Hoàng Thượng giá lâm, hoàng hậu nương

nuong, thái hậu nuong nuong đến!”

Trong lòng mọi người vừa động, bót phóng tưng về mặt, thủy mi liễm mục cúi người hành lễ. Dưới tầng hoa anh đào, nhẹ nhàng uyển chuyển, mang theo hương theo gió hành lễ.

Tề Diệp nói một câu bình thân, mọi người mới đứng dậy, không tiếng động ngồi xuống. Trong lòng mọi người vui mừng, ánh mắt như có như không nhìn lướt qua trong đình.

Hoàng hậu liếc nhìn Thục phi, khoe miệng cong lên “Hôm nay anh đào so với trước kia nở đẹp hơn, xem ra bản cung hôm nay thiết yến đúng là ngày tốt.”

“Đây đều là hường phúc khí của Hoàng Thượng, hoàng hậu và thái hậu, mới để cho chúng tần thiếp có thể hưởng thụ một ngày tốt cảnh đẹp như thế!” Nói chuyện chính là Hà Chiêu dung, nàng ta là người của hoàng hậu, tự nhiên sẽ nịnh bợ hoàng hậu.

Những người khác chỉ là phối hợp cười cười, cũng không nói cái gì.

Tề Diệp ngồi xuống, yến hội bắt đầu. Đối với vị trí để trống của Vương Tiệp dư cũng không có ai hỏi một câu. Dù sao mọi cử động của Tề Diệp đã thu hút hết tâm tư của phần đông cung phi, các nàng lấy đầu ra rồi rảnh mà quan tâm ghế trống của Vương Tiệp dư đây.

Huống chỉ nàng ta không có ở đây còn bót đi một người tranh thủ tình cảm, các nàng cao hứng còn chưa kịp đây!

Hạ Uyển Chi không muốn chen miệng vào, nàng chỉ là nhìn Thục phi, Đức phi và một đám cung phi vì khiến cho Tề Diệp chú ý mà mang ra tất cả vốn liếng.

Nếu là yến hội, đương nhiên là có ca múa.

Nếu Tề Diệp đã tham gia, như vậy sẽ có người muốn ở trước mặt hân biểu hiện, hi vọng được ưu ái, giành được ân sủng.

Hà Chiêu dung được hoàng hậu ra hiệu hạ, là người thứ nhất đứng lên nói “Hoàng Thượng, tần thiếp gần đây mới học một thủ khúc, Hoàng Thượng nếu không ghét bỏ, tần thiếp liền biểu xướng!”

Tề Diệp mỉm cười gật đầu, nói với thái hậu “Thái hậu thích nghe khúc, Hà Chiêu dung giọng nói uyển chuyển, háy rất tốt.” “Ai gia đây là dành phúc khí của Hoàng Thượng, mới có thể nghe được Hà Chiêu dung hát đây!”

Hà Chiêu dung có giọng tốt, diễn hí khúc cũng không thua ở những đào kép kia, bất quá thân phận nàng quý trọng, tất nhiên sẽ không dễ dàng mở miệng hát. Biết rõ Tề Diệp cùng thái hậu đều thích nghe đùa giỡn, nàng đúng là dụng tâm học không ít.

Có điều so với cảm kỳ thư họa, diễn hí khúc chưa tính là cao nhã gì, rất nhiều người thích nghe đùa giỡn, nhưng lại xem thường đào kép.

Hà Chiêu dung nếu không phải bởi vì mẹ vịnh nhờ con, nàng cũng sẽ không ngồi trên vị trí chiêu dung này. Hiện tại cũng bất quá là hợp ý, được chút ân sủng mà thôi.

Hạ Uyển Chi cũng thích nghe đùa giỡn, hí khúc truyền kỳ, chuyện xưa luôn có vui có buồn, khúc chiết động lòng người, rồi lại kết cục tốt đẹp. Nàng thích nhưng cũng không trầm mê, biết rõ đây chẳng qua là hí khúc, không phải là cuộc sống thực tế.

Nhìn thái hậu, hoàng hậu, cùng với một ít phi tần già vờ gạt lệ, nàng cũng bị hí khúc cảm động, cúi đầu gạt lệ.

Hà Chiêu dung hát da diết, lúc buồn lúc vui, lúc bi thương trong nháy mắt rơi lệ, lúc vui mừng về mặt cao hứng. Hát tới quả thực rất thật, cũng khó trách ngay cả nàng cũng bị cuốn hút.

Một khúc cuối cùng, Tề Diệp mỉm cười vỗ tay, ban thưởng không ít đồ. Mà thái hậu đại khái cảm thấy thất thố, lau khô nước mắt lúc này mới ca ngợi. Hà Chiêu dung trong lòng đắc ý, không hổ nàng ta mỗi ngày luyện tập, âm thực thanh đậm, cực kì bảo vệ cuống họng. Nếu không làm sao có thể được Hoàng Thượng, thái hậu ban thưởng.

Kế tiếp các phi tần khác cũng rồi rít hiển nghệ, chính là muốn được Tề Diệp chú ý. Lâm Huệ lại khảy một khúc đàn. Trước khi khảy đàn, còn sai Thái Vi qua thương lượng với nàng hai người cầm sắt hợp tấu. Hạ Uyển Chi cự tuyệt, nói là nhất thời không chuẩn bị, sợ liên lụy Lâm Huệ.

Lâm Huệ cũng sợ có sự cố, biết rõ nàng kể từ khi thân thể khó chịu liền không còn dụng và tiêu nữa, liền một người khảy 《xuân Hồng Khúc 》. Thủ khúc này người nghe qua không nhiều lắm. Tề Diệp nghe, trong chốc lát lông mày giương lên, nhìn về phía người trên đài, về mặt nghiêm túc chuyên chú. Tựa hồ phát giác ánh mắt của hắn, Lâm Huệ ngược mắt nhìn lại, dịu dàng mỉm cười, càng nhìn càng động lòng người.

Nụ cười kia ngay cả hoàng hậu nhìn đều cảm thấy xinh đẹp như hoa, chớ đừng nói chi là ở trong mắt của nam nhân. Hoàng hậu thấy Tề Diệp nhìn chăm chăm Lâm Huệ, âm thầm bóp bóp tay, về mặt không thay đổi nhìn người đang đánh đàn.

Lâm Huệ có tài đánh đàn vô cùng tốt, người ở chỗ này đều nghe được. Đặc biệt là Tề Diệp còn nhìn chăm chăm nàng ta một hồi lâu, những người kia thật ghen ghét.

Một khúc cuối cùng, Tề Diệp cười nói “《 xuân Hồng Khúc 》 “

“Hoàng Thượng nhớ thật tốt, xác thực là《 xuân Hồng Khúc 》hôm đó” Lâm Huệ ôn nhu nhỏ nhẹ trả lời.

Tề Diệp cười cười, thưởng không ít đồ. Những người khác nghe được đỏ mặt. Đặc biệt là Hoàng Thượng còn cười với Lâm Huệ, các nàng thì càng ghen ghét. Cái tên《 xuân Hồng Khúc 》 các nàng đều biết. So với Vương Tiệp dư đuổi gió bắt bướm bướm còn nổi danh hơn. Vương Tiệp dư đến nay chưa được ân sủng cũng có thể thấy được. Vương Tiệp dư hao hết tâm tư, cũng không đòi được Hoàng Thượng ân sủng.

Xem ra còn thua Lâm sung dung thủ đoạn cao minh.

Phi tần tâm tư khác nhau xem biểu diễn cũng chuẩn bị biểu diễn. Hạ Uyển Chi không chuẩn bị hiển nghệ, nàng ngồi trong chốc lát, liền lặng lẽ rời tiệc đi ra ngoài. Khi cách anh đào uyển vài bước đường, nàng cũng không lập tức trở lại. Dù sao đều là một đám người làm náo động, khó có khi anh đào nở đẹp vậy, chính nàng đi dạo xem một chút cũng không tồi.

Hoa anh đào cảnh cao thấp không đồng đều, có vài nhánh buông xuống. Nàng bước qua xem, năm cánh hoa trắng hồng xòe ra. Nàng xem trong chốc lát, nhin không được cúi đầu ngửi một cái. Hương thơm nhàn nhạt, không khó ngửi, mà cũng không giống như hoa quế, hoa sơn chi. Hương hoa thoang thoang bốn phía.

Đang muốn đứng dậy, sau lưng bỗng nhiên truyền đến tiếng hơi cười “Anh đào có hương sao?”

Cái này tuyệt đối không phải âm thanh mấy người Hạ Bích có thể phát ra. Nàng giật mình một chút, thiếu chút nữa té ngã. Một cánh tay duỗi đến, đỡ eo của nàng, giúp nàng vững vàng ổn định, để tránh ngã xuống.

Mà nàng quay đầu lại, đã nhìn thấy Tề Diệp về mặt cười như không cười nhìn mình.

Về phần mấy người Hạ Bích, đã cách đó hơn vài chục bước, ánh mắt không dám nhìn hướng bên này.

Nàng vội vã đứng vững, đang muốn hành lễ, lại nhìn không được a một tiếng. Nghiêng đầu nhìn đã thấy vài sợi tóc bị vướng vào cành hoa. Nàng đang muốn gỡ ra, một đôi tay đã duỗi tới. Nàng nghe thấy mùi Long Tiên Hương, mà thân ảnh của hắn đã nhích lại gần, hai tay vòng qua bao trọn nàng, cái cằm dán lên lỗ tai của nàng. Mùi Long Tiên Hương càng nồng nặc, nàng hơi

thất kinh, hai tay nắm thành quyền, tư thế bảo vệ để ở trước ngực, ngăn cản hắn đến gần hơn nữa.

Đa đầu bị hấn khiến cho đau nhức một chút. Tề Diệp vòn cành hoa nửa ngày không gỡ được, hơi có chút tức giận. Hạ Uyển Chi cứng còng thân thể, đợi nửa ngày tựa hồ còn chưa xong, nhin không được lên tiếng nói “Không bằng để tần thiếp!”

“Không cần!” Tề Diệp không vui nói một câu. Nếu đã không gỡ được hấn liền bẻ gãy cành hoa, rất nhanh liền rời ra, thờ phào nhẹ nhõm nói “Tốt rồi!”

“Đa tạ Hoàng Thượng!” Hạ Uyển Chi muốn cúi người hành lễ, eo thon bị hấn ôm lấy, một tay còn lại ôm lấy cằm của nàng. Hạ Uyển Chi còn chưa kịp phản ứng, đôi môi mềm nhũn, nàng lập tức bối rối.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vĩ Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

“Nương nương, nương nương...”

Hạ Uyển Chi đang xuất thần, đột nhiên bị đá gế một chút, nàng thu hồi suy nghĩ, về mặt nhìn theo Hạ Bích khẽ nhường mảy, vội vàng đứng dậy “Hoàng hậu nương nương có gì phân phó?”

“Hạ tiếp dư có phải là không thoải mái hay không, bản cung đã gọi vài tiếng rồi.” Hoàng hậu nói có chút không vui.

Hạ Uyển Chi biết rõ, nàng liên tục xuất thần khiến các nàng chú ý, ngay cả hoàng hậu nói chuyện với nàng cũng không nghe thấy. Nghe nàng ta vừa nói như vậy, nàng thuận thể nương theo bậc thang “Đa tạ nương nương quan tâm, tần thiếp thực không dám giấu giếm, tần thiếp đột nhiên cảm thấy choáng váng đầu, xin được cáo lui trước!”

“Hạ tiếp dư chối từ vậy cũng không hay. Hoàng hậu nương nương đang nói tò mò không biết Hạ tiếp dư chuẩn bị cái tiết mục gì. Hạ tiếp dư lúc này nói thân thể khó chịu, thật ra khiến người ta cảm thấy buồn cười!” Nói chuyện chính là Hà Chiêu dung, châm chọc khiêu khích, muốn xem nàng xấu mặt.

Hạ Uyển Chi thế này mới biết, thì ra là hoàng hậu muốn xem nàng biểu diễn. Nhưng nàng không chuẩn bị, hơn nữa cũng không muốn biểu diễn, chỉ là Hà Chiêu dung vừa nói như vậy, nàng hiện tại đúng là đâm lao phải theo lao. Nàng nếu như là rời đi là không nể mặt hoàng hậu, không đem hoàng hậu nương nương để vào mắt. Nhưng nàng lại không chuẩn bị, không lọt nỗi mắt xanh của các nàng nhất định là để cho các nàng chế giễu, các nàng sẽ lại cao hứng.

Vô số ánh mắt xem kịch vui nhìn chăm chăm làm cho cả người tê rần.

Hạ Uyển Chi đang nghĩ ngợi làm sao để từ chối thì một giọng nói đột nhiên phá vỡ thế cục Hà Chiêu dung ti mi chuẩn bị “Nếu Hạ tiếp dư thân thể khó chịu liền lui xuống trước đi!”

Tề Diệp nói xong về mặt nhân nhạ, những người khác ngược lại thật bất ngờ, cũng không biết nói cái gì. Hạ Uyển Chi không tiện phản bác, nhìn nhìn hoàng hậu.

Hoàng hậu tất nhiên sẽ không làm mất thể diện của Tề Diệp, nói “Hoàng Thượng nói đúng, nếu Hạ tiếp dư thân thể khó chịu thì trở về nghỉ ngơi đi. Cũng gọi ngự y qua nhìn một chút đi!”

“Tạ Hoàng Thượng, hoàng hậu nương nương ân điển!” Hạ Uyển Chi khẽ hành lễ, thấp thòm trong lòng. Nàng thực sự không nghĩ tới hấn sẽ mờ lòi, tựa như nàng không nghĩ tới hấn lại đột nhiên hôn mình.

Nên biết, trước kia nàng đi theo hấn sáu bảy năm, sinh hạ Tam hoàng tử, cho đến khi nàng bị Lâm Huệ hại chết, đều chưa từng có một cái hôn.

Nàng không biết Tề Diệp ở trên giường nữ nhân khác là cái dạng gì, chỉ là ở trên giường của nàng, dù cho da thịt thân cận, hấn cũng chưa từng hôn môi nàng.

Mà vừa rồi, dưới tàng hoa anh đào, hấn lại hôn nàng một cách bất ngờ khiến nàng không kịp chuẩn bị, làm cho người ta không dám tin như vậy.

Mặc dù chỉ là chạm một chút, nhưng nàng vẫn cảm thấy khó có thể tin. Trước kia nàng liên tục mong muốn xa rời, hi vọng hấn có thể sủng ái nàng một chút, có thể hôn nhẹ nàng.

Không nghĩ tới đến khi chết cũng không thể như ý nguyện. Hôm nay lại không hề báo trước mà...

Hạ Uyển Chi khẽ lắc đầu, cảm giác mình càng nghĩ càng rối loạn. Nàng không nên bị người ta đánh vỡ tình táo, rối loạn tâm liên rối loạn trận tuyến, nàng không muốn. Âm thầm nhắc mình không nên suy nghĩ bậy bạ, nàng yên lặng trở về Hi Lai điện, thay đổi một bộ quần áo, chải gội tóc trên đầu cũng rút đi, cả người nhẹ nhàng đi không ít.

Mới vừa rửa mặt, Hạ Hoa tiến đến nói là ngự y vội tới bắt mạch cho nàng.

Biết là hoàng hậu ở trước mặt Tề Diệp làm về hiền lành, nàng cũng không tiện cự tuyệt. Sai Hạ Bích mời ngự y tiến đến, cũng không phải là ngự y thường xuyên bắt mạch cho nàng. Thân thể của mình chính nàng hiểu rõ, nhìn thấy không phải là cái ngự y kia liền biết hoàng hậu có lòng thử dò xét.

Sai người chuẩn bị bình phong, mang theo Hạ Bích vào sau bình phong, cho Trúc Thanh ở bên ngoài nhìn. Thừa dịp người chưa chuẩn bị, nàng gỡ xuống vòng tay, đeo vào trên tay Hạ Bích, cho Hạ Bích vờn tay thay thế nàng bắt mạch. Dù sao cái ngự y này cũng không phải Lâm ngự y hay xem bệnh cho nàng, cho dù thay đổi một cái tay thì Lưu ngự y này cũng sẽ không biết.

Nàng nhớ rõ Lưu ngự y này đúng là hoàng hậu ngự dụng, lại đến xem bệnh cho một cái tiếp dư nhỏ nhỏ như nàng. Xem ra hoàng hậu thật đúng là đa nghi, chỉ là Tề Diệp nói một câu thôi mà nàng ta liền bắt đầu thử dò xét.

Lưu ngự y bắt mạch xong nói nàng khí huyết không đủ, cần điều dưỡng một chút. Những thứ khác chỉ cần chú ý nghỉ ngơi tĩnh dưỡng là được. Đương nhiên, Lưu ngự y còn nói thân thể Hạ tiếp dư cũng không còn lo ngại, có thể tạm tạm.

“Làm phiền Lưu ngự y. Trúc Thanh, đưa tiễn Lưu ngự y!” Nàng cách bình phong phân phó, Thanh gật đầu tự mình tiễn Lưu ngự y đi ra ngoài. Nàng cùng Hạ Bích thay đổi vòng tay.

Lúc sửa sang lại y phục nàng nói “Lần trước Lâm Huệ không phải là đưa một cây nhân sâm sao? Người cầm đi hầm cách thủy mà ăn.”

“Nương nương, thứ quý giá như vậy...” Hạ Bích thụ sủng nhược kinh, nàng nói “Nô tỳ là người thô kệch, căn bản không có gì đáng ngại. Ngược lại nương nương cần bồi bổ nhiều, mới dưỡng tốt thân thể.”

“Trước khi ăn để cho Hạ Đồng nhìn một chút, chớ ăn hư bụng!” Hạ Uyển Chi vẫn phân phó. Hạ Bích cũng không biết nói cái gì, chỉ là trong lòng cảm động vô cùng. Nhân sâm mắc như vậy liền cho mình ăn, còn không phải là rất coi trọng mình.

“Vâng! Đa tạ nương nương ưu ái!” Hạ Bích cảm động hành lễ.

Không bao lâu Trúc Thanh trở lại, Hạ Uyển Chi cũng không nói cái gì, dựa vào giường êm đọc sách đến xuất thần. Những người khác ở một bên hầu cũng không quấy rầy.

Lưu Ngự y sau khi bắt mạch cho Hạ Uyển Chi thì một năm một mười nói cho hoàng hậu nghe.

“Người là nói thân thể của nàng đã điều dưỡng tốt rồi?” Hoàng hậu khẽ nhún mày.

Thân thể của nàng ta điều dưỡng tốt, không phải là có thể treo lục đầu bài rồi? Hôm nay Hoàng Thượng lên tiếng, nàng đứng là cảm thấy không tầm thường, nhưng lại không biết chỗ nào không tầm thường.

Xem ra quả nhiên là nước hoàng cung nuôi người tốt. Người bệnh ba tháng mới có thể thị tâm, tiền cung mới mấy ngày liền thân thể an khang.

“Mặc kệ người dùng biện pháp gì, trong ba tháng này bản cung không muốn Hạ tiếp dư thị tâm. Người xem mà làm đi!” Nàng đứng là có nghe nói, Hạ tiếp dư và Hoàng Thượng có gặp nhau ở cây anh đào uyển, không biết đã xảy ra chuyện gì. Về sau suốt yến hội Hạ tiếp dư liên tục xuất thần ngăn người, về mặt không đúng cho lắm. Nàng mặc dù không biết rõ cuộc phát sinh chuyện gì, bất quá hoàng hậu vẫn tin tức giác của mình, đó chính là tạm thời không thể để cho Hạ tiếp dư kia đến gần Hoàng Thượng.

Hoàng hậu phân phó, Lưu Ngự y tất nhiên không dám sơ sẩy, đêm đó xuất cung liền lời kéo Lâm Ngự y đi từ lâu uống rượu. Trên mặt nói là đàm luận chuyện bệnh tình của Hạ tiếp dư.

Lâm Ngự y hiểu ý tứ của hân, tâm tư bách chuyển, trong lòng hiểu rõ.

Đêm đó Tề Diệp đi chỗ Trịnh tu viện, Vương Tiệp dư sau khi biết tức giận đến xanh mặt, nghiêng răng nghiêng lợi nói “Đức phi là cố ý! Nhìn ta ăn mặc đẹp hơn so với nàng ta, sợ bị đoạt nổi bật, lúc này mới dùng thủ đoạn hạ lưu như vậy.”

“Nương nương, coi chừng tai vách mạch rừng!” Trúc Mai cô cô vừa nghe nàng ta mở miệng, nhìn xung quanh một chút, xác định không người nào mới nói “Nương nương cho dù biết là chuyện gì xảy ra thì cũng ngầm ở trong bụng, chớ nói ra ngoài. Lúc này nương nương nếu muốn ra mặt, còn phải dựa vào Đức phi, nương nương tạm thời nhẫn nại một chút đi!”

“Nhẫn nại?” Vương Tiệp dư bộ mặt tức giận, duỗi cái tay bị băng bó thật dầy ra nói “Người nhìn tay ta, chân ta, đều thành cái gì bộ dáng rồi. Nếu là lưu lại vết sẹo, ta là không sống nổi mất!”

Vương Tiệp dư nhìn không được ủy khuất rơi lệ. Cùng tiền cung, người khác đều lần lượt được sủng ái, nàng thì vẫn chưa được sủng hạnh. Điều này khiến nàng làm sao có thể tiếp nhận?

“Từ khi sinh ra tới nay, ta chưa từng bị ủy khuất như thế. Đức phi, ta nhất định không...” Lời còn chưa dứt đã bị Trúc Mai cô cô che miệng. Nàng ta ủy khuất rơi lệ, nhào vào trong ngực Trúc Mai nói “Cô cô, ta nên làm cái gì bây giờ, làm sao bây giờ a...”

Trúc Mai cũng không biết nên như thế nào. Minh bất quá là hạ nhân, có thể làm cái gì. Chỉ có thể vuốt lưng nàng ta, ngon ngọt an ủi.

Trở mình trần trọc nửa ngày, Hạ Uyển Chi vẫn không ngủ được, yén rèm giường lên đứng dậy. Gian ngoài đốt nến, hơi có chút ánh sáng. Hạ Hà ở một bên đã ngủ say, nàng không muốn quấy nhiễu nàng ấy, uống một hớp nước, kéo cửa đi ra ngoài. Ngồi xuống thành lan can nơi hành lang nàng thường ngồi, nhìn lên ánh trăng sáng vắng vạc, nàng lại xuất thần.

Không biết nhìn bao lâu, nàng cảm thấy có chút mệt nhọc mới đi về nghỉ. Nàng biết rõ, đầu sỏ làm cho nàng khó ngủ lúc này đang nằm trên giường của Trịnh tu viện điên loạn đảo phượng.

Buổi sáng lúc đi thỉnh an Đức phi, Vương Tiệp dư nói không thoải mái nên ở trong phòng dưỡng thương. Đức phi làm bộ hào ý cho người đi xem một chút, sau đó mới mang theo Hạ Uyển Chi đi Phượng Nghi cung thỉnh an hoàng hậu.

Tối hôm qua Tề Diệp ngủ ở chỗ Trịnh tu viện, buổi sáng lúc thỉnh an nàng ta mặc một thân cung trang váy tay ngắn sắc sỡ. Tà tài nhân khen một câu đẹp mắt, Trịnh tu viện đắc ý nói là Hoàng Thượng ban thưởng.

Nàng ta không có phát hiện, lúc nàng ta nói lời này, trong mắt Thục phi hiện lên khinh thường, ánh mắt những mỹ nhân, tài tử khác chưa được sủng ái thì đầy hăm dọa. Hoàng hậu, Đức phi mặt không chút thay đổi, phảng phất như không nghe thấy.

Hà Chiêu dung cười nói “Quả thật không tệ. Nếu như màu sắc lại tươi hơn một chút, thì bộ cung trang này cũng không phải là tối lượt Trịnh tu viện có thể mặc.” Ý của nàng ta rất rõ ràng, là thứ nàng ta chọn còn dư lại.

Trịnh tu viện vừa nghe, sắc mặt càng thay đổi, có chút không vui cười cười, ngồi đó không lên tiếng. Trong lòng lại nghĩ tới sau khi trở về liền thay bộ cung trang này đi, để tránh bị người ta chê cười. Sớm muộn gì mình cũng sẽ vượt qua Hà Chiêu dung, làm cho nàng ta mặc y phục chính mình chọn còn dư lại.

Một đám nữ nhân ngồi cùng một chỗ, chắc chắn sẽ không có cái gì tốt. Lời nói châm chọc chế giễu, ngầm lục đục với nhau, những mảnh khốc cũ rích.

Hạ Uyển Chi cũng không lên tiếng, tận lực làm cho mình không bị chú ý.

Chi là không được như mong muốn, hoàng hậu gọi tên của nàng “Hạ tiếp dư thân thể đã khá hơn chưa?”

“Nhờ phúc nương nương, tần thiếp đã đỡ hơn nhiều. Đa tạ hoàng hậu nương nương nhớ tới!” Hạ Uyển Chi ngoan ngoãn trả lời, những người khác dò ánh mắt nhìn qua nàng. Đối với nàng cái người thân thể vẫn luôn mang bệnh này, các nàng căn bản còn chưa đem nàng để vào mắt mà xem như địch nhân để đối đãi. Bởi vậy nhìn thoáng qua rồi thì thu hồi ánh mắt không để ý nàng nữa.

Ngược lại hoàng hậu tựa như có nhiều hứng thú, đánh giá nàng hai mắt mới thu hồi ánh mắt “Vây là tốt rồi, nếu thân thể khó chịu thì phải điều dưỡng cho tốt.”

“Vâng. Đa tạ nương nương quan tâm!”

Hoàng hậu dặn dò vài câu, liền cho người điều lui ra.

Hạ Uyển Chi chuẩn bị trở về, đi mới vài bước thì bị Lâm Huệ gọi lại. Nàng nhẫn nại chu toàn “Gặp qua sung dung nương nương!”

Lâm Huệ trong lòng có chút cao hứng, vội vàng đỡ nàng đứng dậy, nói “Giữa chúng ta cần gì khách khí?” Đối lời ra về của nàng ta, Hạ Uyển Chi làm bộ không nhìn thấy. Lâm Huệ nói “Khó có khi đi ra ngoài, cùng đi dạo một chút!”

“Chỉ sợ không được.” Hạ Uyển Chi từ chối “Đội lát nữa có ngự y thỉnh mạch, đi không được, không bằng ngày khác đi!”

“Cũng được!” Lâm Huệ cũng không cưỡng cầu, nói là đợi nàng thân thể tốt hơn lại đi ngự hoa viên dạo.

Lâm Ngự y như thường ngày đến thỉnh mạch cho nàng. Chi là hôm nay bỏ thời gian dài hơn một chút, tựa hồ có chút nghi hoặc, lại tựa hồ như thờ phào nhẹ nhõm.

Hạ Uyển Chi vẫn nhìn chằm chằm vào ánh mắt của hân, cho đến khi Lâm Ngự y nói là cũng không có lo ngại gì, cần phải tiếp tục tĩnh dưỡng và uống thuốc ra, cũng không dặn dò gì khác.

Người vừa đi, Hạ Uyển Chi sai Hạ Hoa đi ra ngoài hỏi thăm một chút Lâm Ngự y hôm qua làm cái gì.

Đức phi đi thỉnh an về tới Đức Hi cung thì đi thăm Vương Tiệp dư. Vương Tiệp dư nằm ở trên giường nghỉ ngơi, nghe nói nàng ta đến đây thì hận không thể nhào tới. Cuối cùng vẫn là thành thật đứng dậy hành lễ.

Đức phi đỡ nàng ta đứng dậy, nhìn trên mu bàn tay, trên cổ tay quần đầy băng gạc, vẻ mặt không đành lòng khiến người xem sinh lòng oán hận. Nàng ta lại tiếp tục diễn trò, lấy ra một cái lọ sứ nhỏ, nói “Đây là thuốc trừ sẹo cho người mua tại Phụng Ký, người mỗi ngày bôi một chút, đối với miệng vết thương rất tốt.” Vương Tiệp dư vẻ mặt lãnh đạm gật đầu. Trúc Mai tiếp nhận, nàng nói “Đề Đức phi lao tâm.”

“Nói đi nói lại đều là bản phi không có dạy dỗ tốt, làm cho Vương Tiệp dư chịu ủy khuất. Trong khoảng thời gian này Vương Tiệp dư phải dưỡng cho tốt, có cái gì cần xin cứ việc phân phó.” Đức phi dặn dò vài câu liền rời đi.

Nàng vừa đi, Vương Tiệp dư đoạt lấy lọ sứ trong tay Trúc Mai muốn quăng. Trúc Mai vội vàng ngăn lại “Nương nương coi như là tức giận cũng không thể quăng thứ này, đây chính là thuốc trừ sẹo.”

Đồ vật của Phụng Ký cũng không tệ. Bất kể là phấn son, hương liệu, hay là thuốc trừ sẹo đều là tiếng lành đồn xa.

“Nương nương tức giận thì tức giận. Nhưng cũng không thể không bận tâm thân thể của mình. Thuốc trừ sẹo này liền để lại đi. Nương nương nếu là ghi hận, không bằng chờ bay lên ngọn cây, sau này mới hảo hảo thanh toán.”

Wang Tiệp dư mấp máy miệng, thu tay về, vô lực ngồi ở trên ghế, lập lời thề “Về sau nhất định khiến nàng ta đẹp mặt. Đừng tưởng rằng giả mù sa mưa có thể lừa gạt ta.”

“Trong thuốc bổ của Tịnh tu viện sáng nay cũng bỏ thêm đồ, Hạ Đồng nói là giống thứ ở chỗ Lâm sung dung.” Lúc sắp ăn trưa, Trúc Thanh ở bên ngoài chia thức ăn, Hạ Uyển Chi ngồi thêu hoa trên giường ở trong phòng.

“Biết là ai không?” Hạ Uyển Chi thấp giọng hỏi một câu.

Hạ Bích lắc đầu “Nô tỳ không biết.”

“Không có việc gì, lần sau lại nhìn chăm chăm chút.” Nàng cũng biết trong khoảng thời gian ngắn tìm được người đó mới khiến người ngạc nhiên. Dám bỏ vào thứ kia trong thuốc bổ, cũng không phải là việc mà các nàng - những người vừa mới tiến cung này dám làm.

Hạ Bích không có phát hiện, chỉ nghĩ người nô ần núp bí ẩn nhưng có rất nhiều cơ hội, nàng cũng không sợ tìm không ra người.

Buổi chiều nàng ngủ trong chốc lát, lúc đứng dậy rửa mặt Hạ Bích nói “Tối hôm qua có về Lâm ngự y cùng Lưu ngự y dùng cơm ở từ lâu.”

“Ừ! Biết rồi!” Quả nhiên hoàng hậu chính là kẻ đa nghi. Hôm qua Tề Diệp bắt quả là vô duyên vô cớ nói một câu nói, nhìn có vẻ như như bảo hộ nàng, hoàng hậu liền bắt đầu thăm dò. Đầu tiên là sai Lưu ngự y đến thỉnh mạch, về sau lại gọi Lâm ngự y đi, chắc là xảy ra chuyện mưu ma chước quỷ gì rồi.

Hừ, bình đến tướng chấn, nước đến đất chặn, nàng cũng không tin hoàng hậu còn có thể ba đầu sáu tay. Ngược lại nàng muốn nhìn một chút xem hoàng hậu muốn chơi cái chiêu gì.

Hôm qua bị bắt mạch chính là Hạ Bích, nàng ấy thân thể an khang. Lưu ngự y bắt mạch khẳng định biết rõ. Như vậy, Lưu ngự y gọi Lâm ngự y đi, nhất định nhận ý chỉ của bị hoàng hậu.

Khó trách hôm nay Lâm ngự y về mặt nghi hoặc không hiểu.

Hạ Uyển Chi sai Hạ Bích đem chén thuốc của mình đi cho Hạ Đồng xem một chút, có vấn đề gì hay không.

Cũng may Hạ Đồng không phát hiện gì, dùng ngón châm thử không độc, nói là giống chén thuốc trước đây, cũng không có gì thay đổi, uống vào đối với thân thể của nàng là có ích.

Nàng cũng tạm thời thờ phào nhẹ nhõm. Xem ra sau này làm việc phải càng thêm cẩn thận. Có một Trúc Thanh nhìn chăm chăm, nàng không cẩn thận không được.

Buổi tối sau khi nàng nằm ngủ, đêm xuống, Trúc Thanh bọc áo choàng đi Phụng Nghi cung, nói mấy chuyện ăn mặc ngủ nghỉ của Hạ Uyển Chi mấy ngày nay xác định không có gì khác thường, hoàng hậu mới để cho nàng ta rời đi. Có điều vẫn là dặn dò nàng ta lưu ý nhiều hơn.

Trúc Thanh từ Phụng Nghi cung đi ra, không bao lâu trở lại gian phòng của nàng ta. Ngày thứ hai Hạ Uyển Chi thức dậy cũng biết là tối hôm qua Trúc Thanh lại đi chỗ hoàng hậu báo cáo hành tung của mình.

Cũng may nàng ta không làm ra chuyện thương thiên hại lý gì. Ngược lại cũng không cần đề ý nàng ta mặt báo.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

“Nghe nói bên lãnh cung xảy ra chuyện, một vị tiểu cung nữ Ngự thiện phòng không cẩn thận rơi vào trong giếng chết đuối!”

Hạ Uyển Chi không nghĩ tới chuyện đầu tiên Lâm Huệ sẽ nói với nàng là tin tức bất hạnh này, mặc dù nàng đã nghe nói qua.

Sao có thể dễ dàng chết đuối như vậy, dù lãnh cung là nơi vắng vẻ nhưng có lẽ tiểu cung nữ kia là nhìn thấy cái gì không nên xem. Hoặc là biết áci gì không nên biết, đắc tội với người không nên đắc tội, lúc này mới bị ném vào trong giếng chết đuối.

Hạ Uyển Chi biết rõ, người chết ở hậu cung, vậy đều là biết chút ít bí mật không thể cho ai biết.

Lâm Huệ nói xong nhìn nàng, nàng không thể biểu hiện quá hồ hững hay lộ ra một bộ dáng nhìn thấu, thỏn thức vài tiếng “Thật đáng tiếc, đang yên lành cứ như vậy mà mất.”

Quả nhiên nàng thỏn thức xong, Lâm Huệ cũng không nhìn chăm chăm nàng nữa, cũng thỏn thức theo hai tiếng. Hạ Uyển Chi không muốn liên tục nói cái đề tài này, ngược lại nói đến những chuyện khác.

Lâm Huệ nhấp một ngụm trà, không có nhìn thấy Hạ Bích nên hỏi một tiếng

Trước kia hai người bọn họ thân mật, Lâm Huệ đương nhiên biết rõ địa vị của Hạ Bích ở trong lòng nàng, tựa như địa vị của Thái Vi ở trong lòng nàng ta vậy.

“Hạ Bích thân thể khó chịu đang nghỉ ngơi, Huệ nhi có chuyện gì?” Nói ra nàng vẫn gọi nàng ta là Huệ nhi. Sung dung nương nương gì đó thì ở trước mặt những người khác mới xưng hô.

“Không có gì, chỉ là hỏi một chút thôi!” Lâm Huệ cười một chút, nhớ ra cái gì đó, nói “Uyển tỷ tỷ đừng nghe những thứ cung nhân kia nói loạn huyền thuyên.”

“Huệ nhi nói là chuyện của Hạ Đồng sao?” Hạ Uyển Chi rất nhanh kịp phản ứng, nói “Bất kể là Hạ Đồng hay không, cũng sẽ bị trừng phạt. Ta không muốn giữ người như vậy ở bên người. Huệ nhi yên tâm, những lời đồn đãi kia cũng không thể khiến ta làm sao.”

Nàng nói “Ngược lại Huệ nhi ở Đức Sang cung có tốt không? Nghe nói Thục phi không phải là người dễ đối phó đâu, người phải cẩn thận một chút.”

“Uyển tỷ tỷ yên tâm, Thục phi mặc dù không dễ sống chung nhưng lúc này ngược lại không có thời giờ mà nhằm vào ta. Trịnh tu viện được Hoàng Thượng sủng hạnh mấy đêm rồi, lúc này đang đắc ý. Thục phi đang tìm việc làm cho nàng ta, chẳng có tâm tư đi quản ta.”

“Đức phi đối với Uyển tỷ tỷ có tốt không?” Dù sao nàng ta bây giờ là sung dung nương nương, ở hậu cung không được cung chiêu, cũng không thất sủng, những hạ nhân kia cũng không dám khắt khe với nàng ta.

“Đức phi dịu dàng, ta ở Đức Hi cung ăn mặc này nọ cũng không thiếu, người đừng lo lắng.” So với Đức Sang cung, Đức Hi cung mặc dù vắng lạnh hơn chút ít, nhưng có Vương Tiệp dư ở phía trước, nàng cũng không bị tị kỵ khuất gị.

Hai người tán gẫu vài câu, Lâm Huệ nói đến cuộc sống ngoài cung, ngừng lại cuộc sống trong cung, về mặt nhớ tới cuộc sống vô tư vô lự trước kia. Hôm nay nàng ta luôn phải cẩn thận từng chút, chỉ sợ loạn nửa bước ra sai lầm, tựa như Trịnh tu viện, quý ở trước mặt Thục phi chịu khổ. Hoàng hậu thân thể sạch sẽ đến ngày thứ ba, Tề Diệp nói là đi Phụng Nghi cung dùng cơm tối, sai Quang Thuận công công chuẩn bị tấu sớ cho hần phê duyệt sau bữa cơm. Bữa tối là hoàng hậu ti mi chuẩn bị.

Hoàng Thượng ở lại Phụng Nghi cung của nàng trong lòng nàng đương nhiên cao hứng. Nhìn hần ở dưới ánh nến nghiêm túc phê duyệt tấu chương, mà nàng thì ở một bên thêu hoa. Là thêu một bộ áo ngủ, gấm màu vàng sáng, trên mặt thêu lên Bàn Long cửu trảo, không cần phải nói cũng biết là thêu cho ai.

Thêu một hồi lâu, hoàng hậu nghĩ tới phòng bếp nhỏ còn hầm cách thủy đồ ngọt, liền đi xem sao. Nhìn đồ ngọt chuẩn bị tốt rồi, các cung nhân đều lui ra ngoài, Nguyệt Mai đem đồ ngọt bày ra chén. Dưới ánh mắt chăm chú của hoàng hậu, từ trong lồng móc ra một cái bình, đổ một chút chất lỏng đi ra cái thìa thượng rồi khuấy vào chén.

Làm xong đây hết tất cả, hoàng hậu nhìn người ở phía ngoài cũng không có gì khác thường, âm thầm thở phào nhẹ nhõm, sai Nguyệt Mai bưng đồ ngọt trở về.

Đẩy cửa đi vào, hoàng hậu tiếp nhận đồ ngọt đặt lên bàn, nói “Thần thiếp hầm cách thủy canh hạt sen nầm tuyết, hoàng thượng xem tấu sớ cả đêm, chắc hần đói bụng rồi. Không bằng ăn một chút đi!”

Tề Diệp cũng không động mà là xem hết tấu sớ, lúc này mới gạt đầu. Quang Thuận lưu loát móc ra ngân châm thử dò xét một chút, ngân châm cũng không có biến hóa, lúc này mới cầm lấy cái muỗng quấy vài cái đưa cho Tề Diệp.

Tâm ý của hoàng hậu, Tề Diệp như thế nào cũng có ý tứ một chút, hướng chi thật sự hần cũng thấy có chút đói bụng. Canh hạt sen nầm tuyết bỏ không ít đường, còn bỏ ô mai, ngọt ngào mát mẻ chính là hương vị hần thích, liền dùng một chén.

Tiếp nhận chén không, hoàng hậu nói là đêm đã khuya, hầu hạ Tề Diệp rửa mặt nghỉ ngơi. Tề Diệp hỏi thăm Quang Thuận, xác định canh giờ không còn sớm, ngày mai còn phải làm triều, liền cho người thu dọn tấu sớ, được hoàng hậu hầu hạ đi nghỉ ngơi.

Nguyệt Mai bỏ thêm vào lư hương trong một chút hương liệu, từ từ mùi thơm ngát lượn lờ ra.

Đế hậu nằm ngủ, những người khác ngoại trừ người đang làm nhiệm vụ, những người khác lui xuống. Mỗi lần Tề Diệp ở lại Phụng Nghi cung, Nguyệt Mai sẽ trực đêm. Đêm nay cũng không ngoại lệ.

Khởi điểm trong phòng rất là yên lặng, yên lặng đến mức Nguyệt Mai cho là bọn họ đều ngủ thiếp đi. Không bao lâu, nàng mơ hồ nghe thấy động tĩnh, sau đó là tiếng hoàng hậu rên rĩ.

Nghe tiếng, Nguyệt Mai thở phào nhẹ nhõm, đi xa một chút đứng chờ. Chờ bên trong bình tĩnh rồi mới dựa vào cạnh cửa buồn ngủ. Nàng biết rõ mục tiêu kia đêm nay xem như hoàn thành hơn phân nửa.

Ngày thứ hai Hạ Uyển Chi cùng Đức phi đi thỉnh an hoàng hậu. Hoàng hậu cũng không ra mặt, Nguyệt Mai nói hôm nay không cần thỉnh an, để các nàng đều trở về.

Tiếng nói vừa dứt, Thục phi nhắc chân đi trước, những người khác lòng dạ biết rõ hoàng hậu vì cái gì không có xuất hiện.

Tối hôm qua Hoàng Thượng ngủ lại Phụng Nghi cung. Cả hậu cung ai cũng biết.

“Thật sự là già mồm, bất quá là tối hôm qua hầu hạ Hoàng Thượng mà thôi! Nàng ta đây là đang khoe khoang cho ai xem?” Hạ Uyển Chi đang tính cùng Lâm Huệ đi ngự hoa viên dạo một chút, nghe thấy Thục phi đứng ở một bên oán hận. Lâm Huệ lời kéo nàng lui trở về. Hai người cũng biết, lúc này gặp gỡ Thục phi sẽ chẳng có gì tốt lành.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, quyết định đi đường vòng, cũng không muốn tự tìm phiền toái.

Lâm Huệ nói “Đừng xem Thục phi như vậy, kỳ thật so sánh ra còn không bằng Đức phi Đức phi ít nhất có Trường công chúa, Hoàng Thượng thích Trường công chúa, cách mấy ngày sẽ đi chỗ Đức phi trong ngôi một chút. Chỉ cần Hoàng Thượng chịu lộ diện, đó đều là ân sủng.”

“Huệ nhi nói chuyện nghe có chút ghen a!” Hạ Uyển Chi cố ý nói.

Nàng cho rằng Lâm Huệ sẽ thẹn thùng phản bác, ai ngờ thế nhưng nàng ta về mặt tích tụ “Nói ra cũng không sợ Uyển tỷ tỷ chê cười. Hoàng Thượng tự từ ngày đó triệu hạnh ta, cho tới nay đều là hồ hững. Uyển tỷ tỷ, người nói xem có phải hoàng thượng là chán ghét ta, không thích ta?”

“Người suy nghĩ nhiều! Tiến cung mới mấy ngày? Hậu cung còn có nhiều người như vậy chưa từng được Hoàng Thượng ưu ái, người đã được phong làm sung dung, Huệ nhi chẳng lẽ còn chưa thấy đủ?”

Lâm Huệ đương nhiên thấy chưa đủ. Trịnh tu viện là thứ gì, dựa vào cái gì được Hoàng Thượng ưu ái?

Nghĩ lại, ngay cả Uyển tỷ tỷ mà nàng ta cho rằng sẽ rất được sủng ái đến nay còn chưa bị sủng hạnh, vẫn là một tiếp dư, nàng ta liền cảm giác mình coi như là tốt, trong lòng có chút ổn định. Nàng ta cũng không tiếp tục rỗi ren về hướng đi của Hoàng Thượng nữa, Hai người vừa đi vừa nói.

Xem tâm tình nàng ta tựa hồ tốt hơn chút ít, biết rõ nàng ta đã từ nhìn ra ưu thế của nàng ta từ hiện trạng của người khác mà khỏi. Không cần suy nghĩ nhiều, cái người đối lập kia chỉ sợ sẽ là chính mình.

Đảo mắt các nàng tiến cung đã hơn nửa tháng, đối với Hạ Uyển Chi mà nói cảm giác lại đã là nhiều năm. Cuộc sống trước kia khi nàng mới vào cung như thủy triều đánh tới, làm cho người ta có chút phân biệt không rõ đâu là hiện thực, đâu là ký ức.

Đặc biệt là khi nghe Quang Thuận công công truyền lời, nói là buổi tối Tề Diệp muốn đến Hi Lai điện dùng bữa, nàng cũng hoài nghi là mình nghe lầm.

Quang Thuận công công vừa đi, mấy người Hạ Hà không kìm được vui mừng. Nghĩ đến việc Hoàng Thượng muốn tới, các nàng đều cảm giác cần phải quét dọn phòng ốc một lần nữa.

Hạ Uyển Chi vẫn đang suy nghĩ sao hắn đột nhiên đến đây? Nàng hiện tại là không thể thị tẩm, chẳng lẽ hắn không biết?

Không bao lâu sau Hạ Uyển Chi đã bị Đức phi gọi đi, nàng biết chắc là vì chuyện Tề Diệp đến điện của mình dùng bữa tối.

Quả nhiên sau khi đi vào hành lễ, Đức phi liền nói “Hoàng Thượng nếu đã đến chỗ người dùng bữa, cũng là phúc khí của người. Hoàng Thượng ăn uống luôn luôn tinh xảo, nơi này có chút ít thực đơn, người lấy về chọn lựa vài món ăn phân phó ngư thiện phòng làm đi!”

“Vâng!” Nàng tiếp nhận danh sách món ăn, về mặt nhàn nhạt.

Đức phi thấy nàng không phải là quá mừng rỡ, ngược lại là có chút ngạc nhiên. Nếu là hoàng thượng đến chỗ Vương Tiệp dư, chắc nàng ta đi đường cũng như đang nhảy múa. Mà người này tựa hồ cũng không cao hứng bao nhiêu. Đức phi nói “Thân thể người khó chịu, không thể thị tẩm, Hoàng Thượng đến chỗ của người dùng cơm, cũng là phá lệ sung hạnh. Lời nói và việc làm đừng thất lễ.”

“Vâng!”

Rời khỏi điện của Đức phi, Hạ Uyển Chi cười lạnh. Hắn có thể tới, cuối cùng còn không phải là nghỉ ở trên giường của người?

Vương Tiệp dư biết được Tề Diệp đến Hi Lai điện dùng bữa tối, tức giận đến mặt mũi trắng bệch “Nàng ta không phải là không thể thị tẩm sao?”

“Hoàng Thượng chỉ là đi dùng bữa tối, cũng không phải ý tứ muốn nàng ta thị tẩm sao.” Trúc Mai trấn an “Nương nương đừng tức giận, dưỡng thương thể tốt lên rồi nói sau.”

Nhìn xem tay quần đầy băng gạc, Vương Tiệp dư một lần nữa liếc trắng mắt “Nếu không phải ta bị phỏng, cũng không tới phiên Hạ tiệp dư cái kẻ sâu bệnh kia. Đức phi đương nhiên cao hứng. Hạ tiệp dư không thể thị tẩm, ta lại bị phỏng, đêm nay Hoàng Thượng khẳng định nghỉ ở chỗ Đức phi, nàng ta thật đúng là giỏi tính toán.”

Trúc Mai biết rõ Vương Tiệp dư tâm cao khí ngạo, lại không thích người khác tốt hơn mình, chỉ có thể nhẹ lời mềm giọng an ủi, khuyên bảo tất cả đợi nàng ta dưỡng thương cho tốt rồi nói sau. Dựa vào gia thế của nàng ta, Hoàng Thượng chắc chắn sẽ không lạnh nhạt.

Khẩu vị của Tề Diệp, Hạ Uyển Chi hầu hạ vài năm tất nhiên cũng biết hắn thích ăn cái gì. Hắn thích ăn mấy vị ngọt đậm, khẩu vị rất kỳ quái, cũng không ai nói cái gì.

Hạ Uyển Chi chọn lựa vài món hắn thích, lại chọn lựa món nàng thích ăn mà thân phận tiệp dư hiện tại không được ăn. Có Tề Diệp ở đây, ngoại trừ thịt rồng ăn không được, còn thứ gì bay trên bầu trời, đi trên đất, bơi trong nước, nàng cũng có thể ăn.

Mặc dù nàng phân phó không cần phải quá thận trọng, Hạ Hà vẫn phân phó đi xuống, cho các cung nhân một lần nữa quét dọn, đem bình hoa, bình phong... những vật trang trí lau lại rồi một lần.

Nàng ở một bên nhìn xem, chỉ có thể thở dài. Biết rõ các nàng cũng là cao hứng đến không biết làm như thế nào, chỉ hy vọng không nên chọc người nổi giận là được.

Trúc Thanh cũng vui tươi hơn hờ đến xoay quanh, tựa hồ rất hi vọng Tề Diệp đến. Về phần có phải là thật tâm hay không cũng không biết.

Qua buổi chiều, mấy người Hạ Hà bắt đầu ngồi không yên, bắt đầu ngóng trông mặt trời lặn về phía tây, cứ nhìn về phía cửa. Mà nàng thì lại khí định thần nhàn thêu quạt tròn. Đã đến mùa hè, quạt tròn cũng không thể thiếu, dù sao rảnh rồi, nàng thêu coi như giết thời gian.

Chạng vạng, Hạ Uyển Chi đi chỗ Đức phi. Đức phi ôn nhu dẫn dò nàng, hai người ngồi trong chốc lát thì Vương Tiệp dư luôn biết tâm tư sau khi bị phỏng đột nhiên xuất hiện ở cửa, về mặt thần nhiên tiến đến, môi hồng răng trắng, mặt mày như vẽ, nhìn ra là biết đã trang dung tí mỉ. Nàng ta mặc một bộ váy tay xanh nước biển với đai lưng hồng, trăm cái chập chòn, bước từ từ đến.

Vương Tiệp dư xem nhẹ ánh mắt ngạc nhiên của các nàng, cúi người hành lễ “Tần thiếp thấy hôm nay ánh nắng chiều đầy trời nên muốn đi ra ngoài một chút. Nghĩ tới tiện thể qua thỉnh an Đức phi, ngược lại không nghĩ tới Hạ tiệp dư đã có mặt.”

Hạ Uyển Chi cười cười “Vương Tiệp dư bị thương đã khá hơn rồi chứ?”

“Làm phiền Hạ tiệp dư đề tâm. Có thuốc trị thương của Đức phi nương nương, đã tốt rất nhiều rồi.” Vừa nói vừa lôi kéo tay áo che kín băng gạc trên mu bàn tay. Băng gạc còn chưa tháo, nghĩ đến là bị thương không nhẹ. Một ly mới vừa pha như vậy, có lẽ là rất nóng.

“Tốt hơn nhiều là được rồi!” Đức phi cười nói một câu, hiểu mục đích đến của nàng ta, cũng không nói cái gì.

Không bao lâu nhìn thấy Tề Diệp xuất hiện dưới sự vây quanh của Quang Thuận công công cùng các cung nhân, Đức phi đứng ở phía trước, Hạ Uyển Chi cùng Vương Tiệp dư một trái một phải, lui về phía sau hai bước cúi người hành lễ.

Tề Diệp lên tiếng làm cho các nàng đứng dậy, ngồi xuống trên chủ vị. Đức phi ngồi xuống bên cạnh hắn. Hạ Uyển Chi cùng Vương Tiệp dư, ngồi xuống bên tay trái, tay phải của bọn họ.

Rất nhanh liền có cung nữ dâng trà. Đức phi tự mình tiếp nhận chén trà dâng cho Tề Diệp “Đây là trà mới năm nay. Hoàng Thượng biết rõ thân thiếp thích trà Vân Vụ, liền đưa chút ít đến, Hoàng Thượng cũng nếm thử đi!”

Tề Diệp gật đầu, uống một ngụm. Trà mùi thơm ngát, vị ngọt, hương vị quả thật không tệ. Cũng khó trách Đức phi sẽ thích.

“Hoàng Thượng đối với Đức phi nương nương thật là tốt, ngay cả Đức phi nương nương thích Vân Vụ đều biết. Thật đúng là làm cho tần thiếp hâm mộ.” Vương Tiệp dư thấy Tề Diệp không nhìn mình, nhịn không được lên tiếng khiến cho hắn chú ý.

Tiếng nói vừa dứt, Tề Diệp ngẩng đầu nhìn nàng ta một cái, hỏi “Nghe nói Vương Tiệp dư bị thương, hôm nay tốt hơn chưa?”

“Đạ tạ Hoàng Thượng nhớ đến, ngư y nhìn qua bảo là phải dưỡng thật tốt. Băng gạc còn chưa mờ ra, là có chút khó chịu!” Vương Tiệp dư điềm đạm đáng yêu vươn tay. Trên mu bàn tay, quần đầy băng gạc, nhìn thấy làm cho người ta phải đau lòng.

Đức phi nhìn nàng ta một cái, ánh mắt rơi vào trên người Hạ Uyển Chi. Thấy nàng về mặt không thay đổi, chỉ là biết vâng lời, ngược lại cảm thấy không được việc gì.

“Đã như vậy, Vương Tiệp dư vẫn nên dưỡng cho tốt, ngày khác thăm qua thăm một chút.” Tề Diệp thu hồi ánh mắt.

Vương Tiệp dư mừng rỡ trong lòng, vội vàng đứng dậy hành lễ, tiếng nói trầm nhẹ vui sướng “Tạ Hoàng Thượng ưu ái!”

Đức phi vuốt ve vòng tay, về mặt nhân nhạ “Canh giờ không còn sớm, Hạ tiếp dư đã chuẩn bị thức ăn, Hoàng Thượng mệt nhọc một ngày cũng đói bụng, không bằng đi dùng bữa?” “Cũng tốt!” Tề Diệp nhìn nhìn người ngồi một bên chỉ biết vâng lời, khóe miệng quệt qua một cái cười, đứng dậy.

Đức phi, Vương Tiệp dư hành lễ cung tiễn. Hạ Uyển Chi bước nhỏ đi theo Tề Diệp đến Hi Lai điện của nàng.

Bọn họ vừa đi, Vương Tiệp dư nói “Canh giờ không còn sớm, tần thiếp không quấy rầy nương nương nghỉ ngơi, xin được cáo lui trước!”

“Đi đi!” Đức phi cười nói “Vương Tiệp dư hôm nay mặc bộ cung trang này thật đẹp mắt. Coa điều đừng quên, màu xanh nước biển và màu đỏ cũng không phải màu là người bây giờ mang thân phận tiệp dư như người mặc. Vẫn là trở về thay đổi đi!”

“Vâng! Tần thiếp sợ sót!” Vương Tiệp dư vâng lời đáp một tiếng rồi đi. Đi vài bước nàng ta dừng lại, quay đầu nhìn nhìn, hừ một tiếng, liếc mắt nhìn cung trang trên người cười đắc ý. Hoàng Thượng nói là ngày khác thăm mình, hôm nay liệu lĩnh mặc bộ cung trang này coi như là được hồi báo.

Hi Lai điện khẳng định so ra kém chính điện hoa lệ, có điều cũng coi như tinh xảo sạch sẽ, nuôi không ít bồn hoa cỏ, ngược lại cảnh sắc hợp lòng người, có thể thấy được nàng là người ưa thích hoa cỏ.

Hạ Uyển Chi dẫn người tới trung đình, trên cái bàn tròn đã bày mười cái chén đĩa. Trúc Thanh từng bước từng bước mở cái nắp. Hạ Uyển Chi vắt khăn lau mặt cho Tề Diệp. Lúc nàng lau tay cho hắn, không biết là có ý hay là vô ý, tay của hai người đụng một cái. Nàng về mặt tự nhiên, hắn lại ngẩng người ngu ngốc, trong lòng nổi lên rung động.

Rửa mặt xong, Hạ Uyển Chi mới ngồi xuống. Quang Thuận công công thử từng món ăn. Sau khi xác nhận không độc liền bắt đầu dùng bữa, Hạ Uyển Chi tự tay bới thêm một chén súp cho hắn.

Trúc Thanh, Hạ Hà đều ở một bên phục dịch.

Thức ăn tinh xảo phong phú, đúng khẩu vị của hai người. Lúc Hạ Uyển Chi chia thức ăn cho hắn, món nào hắn thích ăn gấp nhiều hơn chút, thật ra khiến Tề Diệp ngạc nhiên vì hành động tri kỉ của nàng, đúng là hợp khẩu vị của hắn.

Kết thúc bữa tối hai người đều ăn không ít. Ngược lại Hạ Hà cảm thấy chủ tử nhà mình đêm nay ăn nhiều quá. Ở trước mặt hoàng thượng, dĩ nhiên cũng nên dè dặt hơn một chút.

Sau khi ăn xong Trúc Thanh đi làm điểm tâm, Hạ Hà dâng trà, là trà cứ mỗi hai ngày đi khổ phòng lấy. Nàng liên tục không động qua. Đương nhiên, trà này khẳng định so ra kém trà Vân Vụ của Đức phi.

Rất nhanh trà được rót lên, Tề Diệp uống một ngụm cũng không nói cái gì, ánh mắt nhìn lướt qua mặt nàng, cuối cùng rơi vào trong chén nước của nàng. Nhìn lắng đọng trong đó không phải là lá trà mà là ô mai, hắn có một cái ngạc nhiên trong chớp mắt, lập tức cầm lấy chén trà trong tay nàng một cách tự nhiên, thổi thổi rồi uống một ngụm.

Hạ Uyển Chi chỉ là sững sờ nhìn xem, nhất thời không biết ứng đối như thế nào.

Hắn nói “Thì ra là ô mai còn có thể pha trà, Hạ tiệp dư có khẩu vị đặc biệt.”

“Hoàng Thượng nói đùa.” Thu liễm vẻ mặt, không nghĩ ngợi thêm đến chén ô mai trà mà nàng đã uống kia, nàng nói “Tần thiếp tạm thời không thể uống trà, lại cảm thấy nước trắng quá mứt vô vị, liền bỏ thêm ô mai. Có khi cũng sẽ là Liên Tâm, Thanh Hóa.”

“À! Còn có cái cách uống này?” Tề Diệp tựa hồ có chút ngoài ý muốn, lại uống thêm một ngụm ô mai trà.

“Vâng! Hoàng Thượng nếu là ưa thích, tần thiếp sai người làm cho Hoàng Thượng một ly?”

Đang muốn phân phó đi xuống, lại nghe thấy hắn nói “Không cần, đều đi xuống đi!”

Hạ Hà nhìn về phía Hạ Uyển Chi, nàng nhìn nhìn Tề Diệp, khẽ gật đầu, có chút khản trương thấp thòm.

Người vừa đi, Tề Diệp uống một ngụm ô mai trà, hơn nữa đem chén trà đẩy trở về cho Hạ Uyển Chi. Đây chính là thứ nàng đã uống qua, hắn lại uống. Hai viên ô mai chìm dưới đáy nước, đen thui đen thui.

Hạ Uyển Chi đang định không uống chén ô mai trà kia, bỗng nhiên cảm giác có người đến gần. Nàng ngẩng đầu, vừa vận đối diện với một đôi con ngươi trong trẻo. Không đợi nàng kịp phản ứng, liền thấy mặt của hắn đến gần. Trên môi mềm mại, hàm răng bị cạy ra, một vị chua ngọt truyền đến, là hương vị của ô mai trà.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

Trên môi bị đau, Hạ Uyển Chi mới thanh tỉnh lại, vội đẩy Tề Diệp ra. Nàng đang muốn tránh đi thì vấp bị vươngung, nàng lui về phía sau một chút liền té 'bịch' xuống đất. Hắn muốn giữ lại cũng không kịp, chỉ có thể trở mặt nhìn nàng ngồi dưới đất, bị đau mà thấp giọng hô.

Tề Diệp có chút kinh hoảng tiến lên, vươn tay đến trước mặt nàng, về mặt kinh hoảng nhìn đôi môi nàng bị rách.

Hạ Uyển Chi nhìn hắn, lại thấy hắn duỗi tay ra không động.

Tề Diệp than nhẹ một tiếng, ở trước mặt nàng ngồi xổm xuống, nín lấy tay áo lau vết máu chỗ môi nàng bị cắn rách. Hắn không phải cố ý, chỉ là hắn chưa bao giờ như vậy, khó tránh khỏi có chút ngốc. Nhớ tới cảm xúc rằng môi mềm mại, trên mặt hắn dần dần nóng lên.

Mà Hạ Uyển Chi đã không biết nên nói cái gì, nên làm cái gì. Nhìn hắn tiến đến gần, động tác dịu dàng, mùi Long Tiên Hương nồng nàn có thể làm cho người ta trở nên ngu dốt, như nàng bây giờ, giống như tượng gỗ vậy.

Nghe thấy động tĩnh, Quang Thuận đang muốn tiến vào bên trong thì thấy bọn họ một người ngồi dưới đất, một người ngồi chồm hổm trên mặt đất, cứ chỉ bắt nhả, rồi thoạt nhìn lại quý dị như vậy. Hắn liền lui trở về, còn không cho nấy người Hạ Hà đi vào quấy rầy.

“Sợ sao? Hừm?” Tề Diệp đỡ nàng đứng dậy, bàn tay to lớn nắm lấy bàn tay nhỏ bé mềm mại của nàng, da thịt nhẵn nhụi có gan cảm giác kỳ dị, từ lòng bàn tay liên tục truyền lại đến tim.

Hắn đỡ nàng ngồi xuống, Hạ Uyển Chi ngồi, cái mông mới vừa chạm đến cái ghế, nàng bị đau hít vào một hơi, vội vàng đứng lên.

Tề Diệp thấy nàng nhũ mây hấp khí, khuôn mặt cực kì sinh động, nhịn cười không được “Có phải bị thương không đây?” Nói rồi hắn cũng không dè dặt chút nào, bàn tay liền hướng đến mông nàng, xoa xoa nhẹ.

Hạ Uyển Chi bị động tác của hắn làm kinh ngạc nhất thời không biết làm phản ứng gì, chỉ là tròng mắt đôi mắt to, sưng sờ nhìn hắn, vẻ mặt ngốc trệ.

Mà hắn bị nàng nhìn thế này mới phát giác được không ổn. Mặc dù nàng trên danh nghĩa đã là nữ nhân của mình, có điều thực tế bọn họ còn là người cực kì xa lạ.

Vừa nghĩ như thế, hắn vội vã thu tay lại, mắt tự nhiên khụp một tiếng, phản phó “Gọi Lâm ngự y đến!”

“Vâng!” Quang Thuận công công ở bên ngoài đáp một tiếng, rất nhanh phản phó đi xuống. Hạ Hà, Trúc Thanh không yên tâm ngó đảo đảo, đều bị Quang Thuận công công tròng mắt trở về.

Hạ Uyển Chi né tránh tay của hắn, lui lại mấy bước đứng một bên, có chút đề phòng nhìn hắn.

Tề Diệp khẽ cười một tiếng, ngồi xuống giường nệm, vẻ mặt nhàn nhã bụng chén ô mai trà kia uống một ngụm, thầm nghĩ so ra vẫn kém môi của nàng mềm mại ấm áp, hương vị ngọt ngào.

Hạ Uyển Chi đứng đó có chút co quắp khẩn trương nhìn hắn, khẽ mím môi, trong nháy mắt đau đớn truyền đến, nàng vuốt ve mới phát hiện trên môi rách một miếng da. Giờ phút này kẻ đầu sỏ gây nên kia lại đang cười nhìn nàng, vờn tay “Đến đây!” Giọng nói chân thật đáng tin.

Dù sao cũng là hoàng đế, không giận mà uy.

Thấy hắn đưa tay, vẻ mặt khó lường đang nhìn mình, nàng chần chờ một chút, nện từng bước nhỏ, chậm rãi đi tới. Còn chưa vờn tay, hắn đã chủ động nắm lấy tay của nàng kéo người đến trước người, ngửa đầu nhìn qua nàng “Trước kia nhìn là gan không nhỏ, trông thấy tên côn đồ còn dám tiến lên cứu người, hôm nay như thế nào sợ hãi? Hừ?”

Nàng đầu cứu người, rõ ràng chính là giết người. Tiếc nuôi chính là khéo quá hóa vụng, ngược lại cứu hắn, còn đã thương chính mình.

Đang nghĩ ngợi, nàng phát giác tay áo bị kéo lên, lộ ra vết thương trên cánh tay, cùng với một dấu thủ cung sa lớn tằm hạt đậu, đỏ bầm chói mắt trên da thịt trắng nõn nhẵn nhụi.

Mà ánh mắt của hắn đã bị vết sẹo lớn tằm ngón trỏ hấp dẫn, ánh mắt đau lòng, ngón tay hơi có vẻ thô ráp vuốt ve trên vết sẹo. Nàng co cánh tay một cái, bị hắn nắm thật chặt không buông.

Hắn nói “Người là nữ tử đầu tiên cứu ta. Còn là người mới quen biết. Chỉ là không nghĩ tới hôm nay người sẽ là phi tần của trẫm.” Nói, hắn kéo cằm của nàng lên, ngửa đầu nhìn qua ánh mắt nàng, nói nhỏ “Hôn ta.”

Hạ Uyển Chi co lại một chút, eo bị nắm giữ, hắn lên tiếng lần nữa “Giống như ta vừa rồi, hôn ta.”

Nàng cảm giác mình nghe lầm, có lẽ đây là mộng. Nếu không hắn sẽ không có hành động quái dị như vậy.

Hạ Uyển Chi bất động, hắn lại càng nắm chặt nàng, hai người đều sắp dán lại cùng một chỗ. Vốn là vẻ mặt nhàn nhã cũng thu liễm không ít, dần dần có chút nghiêm túc, ánh mắt bắt đầu tập trung.

Nàng biết rõ hắn đây là đang tức giận, cần nhắc hết lần này đến lần khác, nàng cắn cắn môi, cúi đầu chậm rãi đến gần, tìm đập rộn lên, tứ chi như nhũn ra. Đụng với đôi môi mềm mại ấm áp của hắn, nàng đã không biết mình đang làm cái gì, cũng không biết nên làm như thế nào.

Mặc dù là sinh Tam hoàng tử cho hắn, nhưng hôn môi lại là lần đầu tiên. Tha thứ cho nàng cái tiểu nữ nhân không được sùng ái này đi!

Nàng đang mộng, hắn lại có động tác. Đầu lưỡi mềm mại cạy ra hàm răng nàng, tiến quân thần tốc. Ở trong miệng nàng đảo quanh, hù dọa nàng giật mình muốn đẩy ra. Bàn tay nàng cái ót nàng, cần bàn không thể trốn, đầu lưỡi của hắn quấn lấy nàng, nàng bị hù dọa rụt lại đầu lưỡi không dám động.

Hắn không vui, chút nhẹ chút nặng cắn đôi môi mềm mại của nàng, khiến cho nàng hừ hừ muốn tránh đi. Bất đắc dĩ đã nằm trong phạm vi thể lực của hắn, cần bàn không thể lui được nữa, chỉ có thể nặc người chém giết.

Hắn có vẻ ngây ngốc quần quanh lấy nàng. Nàng sợ hãi, nhìn ngọn đèn nhảy múa, khoang miệng bị chiếm đoạt, nhất thời đã quên hô hấp. Không biết bị hắn chặn như vậy làm sao có thể thở, mặt sung huyết đỏ bầm, có chút ngạt. Trước mắt nàng đột nhiên trời đất quay cuồng, cả người mềm tại ngã vào trong ngực hắn.

Tề Diệp phát giác không thích hợp, buông nàng ra, ôn hương nhuyễn ngọc nằm trong ngực. Có điều tiểu nữ nhân mặt đỏ bầm, môi đỏ mọng ướt át, bộ dáng hô hấp dồn dập làm cho người ta cảm thấy thật là yêu thương, nhìn không được vờn tay vuốt ve mặt của nàng, đem người ôm vào trong ngực. Mà nàng cũng không cự tuyệt, hai tay chậm rãi vòng quanh eo của hắn, tựa ở trong ngực hắn, mùi Long Tiễn Hương nồng nàn lúc này lại làm cho nàng càng thanh tỉnh, đầu óc linh hoạt lên.

Hành động của nàng làm cho người kia thụ sủng nhược kinh. Tề Diệp vừa mừng vừa sợ, một tay ôm lấy nàng, một tay dịu dàng vuốt ve trên lưng nàng, giọng nói khàn khàn một chút “Sau này trẫm sẽ đối tốt với người, Uyển Nhi!”

Nàng nằm ở trước ngực hắn, cũng không lên tiếng, một đôi mắt hắc bạch phân minh lại tính toán cái gì, sáng lên.

“Hoàng Thượng, Lâm ngự y đến đây!” giọng nói bén nhọn của Quang Thuận công công phá vỡ trầm mặc cùng với không khí ấm áp ở trong phòng.

Hạ Uyển Chi giật giật, hắn buông tay ra để nàng ngồi ở một bên. Thấy nàng biết vâng lời ngồi ngất ngón tay, nhìn xem ngón tay như ngọc kia trở nên đỏ bầm, hắn không vui đưa tay để lên, cầm lấy tay của nàng không để cho nàng tự ngược đãi nữa.

“Vào đi!” Lần nữa buông tay ra, nàng đã ngồi yên, hai tay quy củ đặt ở trên đầu gối, gò má nóng lên, chỉ là không dám nhìn hắn.

Lâm ngự y tiến đến, những người khác cũng đi theo vào. Nhìn thoáng qua hai người, Tề Diệp vẻ mặt tự nhiên, Hạ Uyển Chi vẻ mặt quái dị. Bọn họ không khỏi đều liếc nhanh nhìn Hạ Uyển Chi thêm vài cái.

Lâm ngự y dưới cái nhìn chăm chú của Tề Diệp có chút chột dạ mà bắt mạch, ngoại trừ tìm đập hơi nhanh ra, cũng không cái gì khác thường, hắn nói “Hồi bẩm Hoàng Thượng, nương nương không có lo ngại!”

“Ừ! Khai chút thuốc bị té đi!” Tề Diệp yên tâm, lên tiếng phản phó.

Thuốc bị té?

Trong nháy mắt, Hạ Uyển Chi cơ hồ liền cảm thấy ba bốn ánh mắt nhìn sang. Lâm ngự y coi như bình tĩnh, Tề Diệp phản phó hắn cũng không hỏi nhiều, thu thập xong đồ thì ra đi kê phương thuốc. Lưu lại trong phòng cũng đều là người biết vâng lời, trầm mặc không nói.

Đang trầm mặc, một vị cung nữ báo lại “Vương Tiệp dư đột nhiên té xỉu, thỉnh Lâm ngự y đi qua một chuyến.”

Lâm ngự y đi vào xin chỉ thị, Tề Diệp gật gật đầu cho hắn đi qua, về phần Tề Diệp, Quang Thuận công công nhìn canh giờ không còn sớm, nói “Hoàng Thượng, đến lúc nên đi qua Đức phi nương nương rồi!”

“Ừ!” Hắn đáp một tiếng, bụng ô mai trà trên bàn uống một hơi cạn sạch, còn ăn một viên ô mai. Sau khi phun ra hạt mới dặn dò “Trước khi ngủ nhớ cho người xoa xoa. Ngày khác trầm lại tới thăm người!”

“Đa tạ Hoàng Thượng quan tâm! Cung tiễn Hoàng Thượng!” Hạ Uyển Chi quy củ hành lễ, nghe tiếng bước chân rồi đi rồi mới đứng dậy, nhìn thoáng qua viên ô mai còn dư lại, về mặt khó lòng.

Vương Tiệp dư nghe nói chỉ có Lâm ngự y, trong lòng thất vọng, nàng ta mặc dù không có thông báo tới Tề Diệp, nhưng cho là hắn biết rồi sẽ thương hương tiếc ngọc đến xem một chút. Ai biết tới chỉ là một ngự y vô dụng.

Lâm ngự y bắt mạch, biết là thủ đoạn tranh thủ tình cảm ở hậu cung, cũng là nghiêm túc khai phương thuốc điều dưỡng, lại nhìn vết phỏng, dặn dò vài câu rồi lui xuống. Hắn vừa đi, Vương Tiệp dư để cho Đinh Hương đi hỏi thăm một chút, ai biết người đã đi qua chỗ Đức phi, chuyện đi này dự là sáng mai mới có thể tách khỏi. Nàng ta tức giận đến đá chân mềm, tác động đến vết thương trên đùi. Bắp đùi bị tổn thương so ra kém mu bàn tay, chỉ có hai vết nước phỏng rộp, nhưng cũng đủ để nàng ta lẩn qua lẩn lại.

Về phần Đức phi nghe nói Vương Tiệp dư thế xiu, chỉ là cười lạnh một tiếng, liền bắt đầu nhin nọt Tề Diệp.

Tề Diệp vừa đi, Hạ Uyển Chi phân phó chuẩn bị nước nóng. Nàng ngồi ở trong thùng gỗ, sai Hạ Hà cầm gương cho nàng xem vết thương trên môi. Đôi môi khẽ sưng đỏ, nơi bị cắn rách căng đỏ, liếc nhanh có thể nhìn ra vết thương.

Nghĩ tới nụ hôn của hắn, Hạ Uyển Chi không khỏi nghĩ nhiều. Hắn đối với mình là hữu tình, là tình yêu nam nữ, hay là gặp dịp thì chơi?

Một đêm này, Tề Diệp cùng Đức phi phân chân mềm mà ngủ. Hắn uống một chén canh tuyết lê, nhìn mấy quyển tấu chương rồi được Đức phi hầu hạ ngủ thiếp đi. Đức phi khó tránh khỏi phán đoán một ít chuyện. Có điều thấy hắn chỉ là đơn thuần ngủ, nàng cũng không nên nói cái gì, trong lòng khó tránh khỏi thất vọng lại không dám nói ra khỏi miệng, miễn cho bị chán ghét.

Một đêm này, Hạ Uyển Chi lại trở mình trần trọc, thật lâu mới ngủ được, nguyên nhân vẫn là bởi vì hắn hôn chính mình.

Sáng sớm ngày thứ hai rời giường, nàng xem trong gương thấy vết thương trên môi đã thâm, chần chờ xem có cần cáo bệnh không ra khỏi cửa hay không?

Còn chưa ra quyết định, Đức phi đã làm cho người đưa một ít hộp yên chi (son môi) đến, nói là hôm đó nhìn sắc môi nàng nhàn nhạt, liền tặng một hộp cho nàng.

Nàng cũng không nên cáo bệnh, cảm yên chi của mình bôi lên một lớp che đi chỗ vết thương bị thâm. Nếu không nhìn kỹ căn bản nhìn không ra. Về phần đồ Đức phi tặng, nàng muốn để cho Hạ Đồng xem một chút mới dám dùng. Để tránh bị động tay chân, đã thương chính mình còn không tự biết.

Hạ Đồng thương thế đã tốt hơn rồi, hơn nữa thuận lợi được an bày vào ngự y viện. Có điều chỉ là cung nữ vậy nước quét nhà nho nhỏ. Coi như là vào ngự y viện như học trộm thế nào, vậy thì phải xem bản lĩnh của Hạ Đồng.

Trang điểm tốt, nàng đi qua điện của Đức phi. Đức phi đang trang điểm, trông thấy nàng đi đến thì ngoác nàng tiến lên, Bội đng đưa một cây lược gỗ cho nàng.

Hạ Uyển Chi biết rõ đây là để nàng hầu hạ Đức phi chải tóc đấy. Đức phi thân phận cao hơn nàng, chải tóc cho Đức phi cũng không phải là không được. Ngược lại chải tóc cũng

là một môn học, chỉ có người thân cận mới có thể, cũng không phải là tùy tiện ai cũng có vinh hạnh chải đầu tóc cho Đức phi.

Đức phi nói như vậy, bất quá là bày tỏ, nàng ta muốn bày tỏ thân cận với Hạ Uyển Chi. Hạ Uyển Chi sẽ không hề không biết điều, rất nghiêm túc chải đầu tóc cho Đức phi, hơn nữa còn hỏi thăm nàng ta muốn chải cái búi tóc gì?

Đức phi nói là tùy nàng, cũng không nghĩ tới cái gì.

Hạ Uyển Chi nhìn nàng ta mặc cung trang váy tay ngắn màu lam, suy nghĩ một cái búi tóc rồi chải thật tốt. Lại điểm thêm vài trâm cài xoắn tia kim thoa.

Đức phi nhìn mình trong gương, búi tóc tinh mỹ ưu nhã, châu thoa vừa đúng làm đẹp, không nhạt nhòa cũng không nặng nề, thích hợp với thân phận Đức phi của nàng ta. Thay đổi một cái búi tóc, nhìn mới mẻ, nàng ta cũng cảm thấy động lòng người hơn không ít, mỉm cười tán dương “Hạ tiếp dư tay nghề không tệ, về sau đến ngồi nhiều thêm một chút đi!”

“Đa tạ Đức phi tán dương!” Hạ Uyển Chi mỉm cười ứng đối một câu, làm cho Đức phi biết rõ nàng nguyện ý đi theo nàng ta.

Trên đường đi thỉnh an, lại gặp phải Thục phi nương nương. Đây là chuyện rất bình thường, Đức Hi cung và Đức Sang cung cách không xa, lại cùng phải đi Phụng Nghi cung, gặp mặt là rất bình thường.

Thục phi thích y phục điểm lệ, đặc biệt thích sắc đậm. Hôm nay mặc một bộ cung trang váy bó ngực màu tím, trâm cài chập chòn, cạp váy nhẹ nhàng, phía trên là phần thân áo hồng phấn phi bạch nhẹ nhàng, về một cái mây cong như núi xa, mặt mây như họa, môi hồng răng trắng.

Hai người gặp mặt đều tự hàn huyên vài câu, Thục phi nói “Đức phi gần đây khí sắc tựa hồ không tệ?”

“Làm phiền Thục phi nương nương quan tâm. Tồi hôm qua Hoàng Thượng nhìn cũng nói như thế, thật ra khiến người có chút thụ sủng nhược kinh.” Đức phi có chút đắc ý lên tiếng.

Thục phi cười cười “Vậy cũng đúng, mười ngày nửa tháng không thấy mặt, cho dù Đức phi khí sắc giống như thường ngày, Hoàng Thượng quý nhân bận chuyện, nghĩ đến cũng sẽ không nhớ được rõ ràng. Cũng may Đức phi khí sắc cũng không tệ.”

“Cho dù mười ngày nửa tháng gặp một lần, Hoàng Thượng vẫn là biết rõ bản phi chiều cổ Trường công chúa một nhọc, cho người đưa không ít dược liệu bổ thân đến. Ngược lại bản phi dính lấy phúc khí của Trường công chúa đấy!”

Đức phi đưa ra trường công chúa, Thục phi nương nương liền á khẩu không trả lời được. Hải tử vẫn là tổn thương của nàng ta. Liếc Đức phi một cái, Thục phi không nói thêm gì nữa, mang theo Trịnh tu viện, Lâm sung dung đi trước.

Đức phi cười đắc ý một chút, sau đó tâm tình lại xuống thấp. Cuối cùng nàng ta là dựa vào nữ nhi được sủng ái, nếu người khác sinh hạ hoàng tử, Trường công chúa của nàng ta sao có thể tôn quý bằng hoàng tử?

Đức phi nghĩ, mình nếu có thể sinh hạ hoàng tử thì tốt rồi. Chỉ tiếc, tối hôm qua Hoàng Thượng thật vất vả mới ngủ lại trong cung mình nhưng chỉ là đơn thuần ngủ mà thôi, không có da thịt thân cận. Mình làm sao có thể mang thai hoàng tử?Lần sau Hoàng Thượng lại đến, Đức phi nghĩ nhất định phải làm cho hắn dụng chạm chính mình, nàng ta muốn hoàng tử.

Hoàng hậu như thường ngày dặn dò vài câu, cuối cùng giữ Đức phi lại.

Những người khác liền lui xuống, Lâm Huệ muốn mời Hạ Uyển Chi đi ra ngoài dạo một chút, hai người chờ Thục phi đi xa, cũng không đi ngự hoa viên. Các phi tần khác phần lớn trở về đều đi qua ngự hoa viên, các nàng không muốn đối mặt, liền đi Phóng Ứng đài. Nơi đó địa thế cao, còn có một cái đình, đứng ở trên đài có thể thấy rất xa.

Mười bước đi lên, hai người đứng ở trên đình cao, nhìn xem từng tòa lầu các to nhỏ, nhìn xem nóc nhà trùng điệp mà một hồi trăm mặc.

Hạ Uyển Chi nghĩ chỉ có đứng ở chỗ này, mới thật sự cảm nhận được cái gì là thâm cung. Phóng mắt nhìn đi, ngay cả ngoài cung là bầu trời bao la cũng không nhìn thấy, chớ đừng nói chi là con người cùng việc gì.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vĩ Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25

Hạ Uyển Chi sau khi trở về liền thay đổi quần áo. Trúc Thanh vuốt tay áo ướt một mảng lớn, hỏi Hạ Hà làm sao bị vậy.

Hạ Hà liếc nhanh nhìn Hạ Uyển Chi, nói ra lí do thoái thác hai người đã chuẩn bị tốt “Lúc nương nương rửa tay không cẩn thận bị ướt.”

Trúc Thanh cũng không hề hỏi nhiều, nhìn kỹ một chút không có gì khả nghi, liền đem quần áo giao cho cung nữ, cho người mang đi giặt sạch.

Hạ Uyển Chi nhìn nhất cử nhất động của nàng ta, may mà Hạ Hà phát hiện tay áo Bạch bảo lâm nắm lưu lại một vết máu lớn, các nàng liền rửa ráy sạch sẽ ở bờ ao rồi mới trở về.

Nếu là bị người phát hiện, khó có thể qua loa tắc trách cho qua. Thấy Trúc Thanh không hỏi nhiều, nàng liền thờ phào nhẹ nhõm.

Thấy Trúc Thanh ở bên người hầu hạ, Hạ Uyển Chi hỏi “Không phải là thân thể khó chịu sao?”

“Đa tạ nương nương quan tâm, là nô tỳ nhớ nhầm rồi, cũng không phải thân thể khó chịu.” Trúc Thanh có chút thẹn thùng nói. Nàng ta cho rằng đến quỳ thủy, ai biết chỉ là sợ bóng sợ gió một hồi.

Nếu không còn chuyện gì, Hạ Uyển Chi cũng không hỏi nhiều.

Hạ Hà rót một chén trà nóng an thần cho nàng.

Trúc Thanh nhìn thấy nhũ này “Nương nương không phải là không thể uống trà sao?”

“Ta muốn uống một chén.” Thấy Hạ Hà khó xử, Hạ Uyển Chi không nghĩ ngợi tiếp nhận lấy, thổi thổi, uống một ngụm. Đã lâu không có uống trà, nàng đều cảm thấy hương vị so ra kém ô mai trà.

Ăn trưa nàng ăn không nhiều lắm, dùng xong, ngồi trong chốc lát liền nằm nghỉ trưa. Nhắm mắt lại không bao lâu, liền cảm giác mình từ chỗ cao rơi xuống, mắt thấy máu chảy thành sông, nàng đột nhiên bừng tỉnh, toát mồ hôi lạnh.

Trúc Thanh nghe thấy động tĩnh tiến đến hỏi thăm, nàng lắc lắc đầu tiếp tục nằm “Vô sự, thấy một con ác mộng mà thôi.”

“Vâng!” Nhìn nàng đầu đầy mồ hôi, Trúc Thanh vắt khăn lau mồ hôi trên mặt cho nàng.

Lúc tỉnh lại lần nữa đã là nửa buổi chiều. Trúc Thanh hầu hạ nàng đứng dậy, trang điểm tốt rồi, Trúc Thanh nói “Thời điểm nương nương ngủ, trong cung đã xảy ra một việc.”

“Chuyện gì?” Nàng đại khái đã đoán được là chuyện gì.

“Bạch bảo lâm mất, nói là không cẩn thận từ trên hòn non bộ té xuống nên mất!” Trúc Thanh nói, không khỏi thốn thốn hai tiếng.

Nàng phối hợp, cũng thốn thốn hai tiếng, nói “Thật không may mắn, còn chưa hưởng phúc liền mất. Thật đúng là làm cho người cảm thấy đáng tiếc.”

“Đúng vậy, nói như thế nào cũng là tiểu thư đại gia tộc. Hôm nay tiến cung, đợi hôm bảo đó được Hoàng Thượng sủng ái, còn không phải là tiền đồ vô lượng. Chỉ là số mệnh đã định có một kiếp, tránh không khỏi a!” Trúc Thanh hảo tâm dặn dò “Sau này nương nương cũng không cần đi tới mấy chỗ cao, không an toàn!”

Nàng gật gật đầu bày tỏ đồng ý.

Cái kết cục Bạch bảo lâm tệ mất này, có thể nói là che mắt mọi người. Căn bản không có ai nghi ngờ. Dù sao Bạch bảo lâm đã tiến cung, mặc dù còn chưa thị tẩm, nhưng trên danh nghĩa cũng là nữ nhân của Tề Diệp, Tề Diệp cho một danh phận mỹ nhân, sai người hầu tâng xem như cho Bạch gia một cái công đạo. Đương nhiên, Bạch gia cũng nhận được đền bù tổn thất, chức quan hai vị ca ca của nàng ta bay lên một bậc. Bạch mỹ nhân hạ táng rồi, Hà Chiêu dung đi Phụng Nghi cung của hoàng hậu. Hoàng hậu ngủ trưa mới dậy, Hà Chiêu dung tự mình trang điểm cho nàng ta, vừa trang điểm vừa nói “Chuyện Bạch mỹ nhân đã xử lý sạch sẽ, cũng không phức tạp.”

“Vậy là tốt rồi!” Hoàng hậu không đếm xỉa tới đáp một câu, liếc mắt nhìn châu thoa trong hộp trang sức, cầm một kim thoa điểm thụy bướm bướm đưa cho nàng ta “Đây là ban thưởng cho ngươi.”

“Đa tạ nương nương ưu ái!” Hà Chiêu dung tiếp nhận hành lễ, lúc này cài lên trên búi tóc, nhìn ra được rất thích.

“Ngươi yên tâm, làm việc cho bản cung khẳng định không chỉ là một châu thoa. Hoàng Thượng đã lâu không đi tới chỗ của ngươi. Đêm nay Hoàng Thượng có lẽ sẽ lật bài từ của ngươi, hầu hạ cho tốt.”

“Vâng!” Hà Chiêu dung gật gật đầu.

Đêm đó người Kính sự phòng cầm khay lục đầu đầu bài đi tới cho Tề Diệp lật bài từ. Bài từ của Hà Chiêu dung đặt ở vị trí bất mắt nhất, trùng hợp lúc này có cung nữ nói là Hà Chiêu dung chuẩn bị súp ngọt cho người đưa tới, ánh mắt của Tề Diệp quay lại nhìn khay lục đầu bài một cái, cuối cùng lật bài từ của Hà Chiêu dung.

Về phần chén súp ngọt kia, là hoàng hậu sai cung nữ mượn tên Hà Chiêu dung đưa vào.

Hà Chiêu dung biết rõ Tề Diệp muốn tới phòng của nàng, nửa buổi chiều liền bắt đầu trang điểm ăn mặc. Về phần Tề Diệp thì cùng thái hậu dùng bữa tối xong, lại nghe thái hậu niệm kinh thư trong chốc lát mới đi qua chỗ Hà Chiêu dung.

Buổi tối lại có vài vị cung phi thất thân tay ghen ghét khó ngủ.

Hầu hạ Tề Diệp tắm rửa thay quần áo đi vào triều xong, Hà Chiêu dung ngủ một lát lại thức dậy. Nàng ta vừa rửa mặt xong, một chén tên là “ thuốc bổ” đã bung lên, là hoàng hậu nương nương tự mình phân phó, ma ma tự mình bung lên. Nàng ta không muốn uống cũng không được.

Dưới cái nhìn chăm chú của ma ma, Hà Chiêu dung thần sắc không thay đổi uống hết chén thuốc. Cầm chén giao cho ma ma, ma ma tiếp nhận chén không lui xuống. Hoàng hậu giao phó nhiệm vụ coi như là hoàn thành. Mỗi lần Hà Chiêu dung thị tắm xong, ngày thứ hai cũng sẽ nhận một chén thuốc, uống hết rồi thì nàng ta cũng dừng nghĩ tới việc mang thai hoàng tử.

Ma ma vừa đi, cung nữ bên cạnh vội vàng bung một cái bồn đi đến. Hà Chiêu dung lấy tay móc cổ họng, ọe một tiếng, phun chén thuốc ra, còn phun ra không ít cái vật dơ bẩn khác. Mà nàng cũng khó chịu đến rơi nước mắt.

Nàng muốn mang thai hải tử thì phải nghĩ biện pháp không uống hết chén thuốc kia. Dù dựa vào hoàng hậu, nàng cũng phải có tính toán của mình. Nếu như nàng sinh hạ hoàng tử, còn không phải là mẹ vinh nhờ con. Nàng cũng có thể ở trước mặt hoàng hậu có chút tôn nghiêm của mình, không cần bị xem như con chó bên cạnh mà đối xử.

Ngày tháng tư khí trời rõ ràng nóng lên, trang phục hè đã đưa đến trong tay các vị chủ tử. Hạ Uyển Chi vẫn như xưa, không có việc gì không ra cửa. Về phần Đức phi tặng hộp yên chi kia, Hạ Đồng nhìn qua nói là cũng không có vấn đề, có thể yên tâm sử dụng.

Hạ Uyển Chi không muốn dùng đồ của người khác, coi như là an toàn nàng cũng không muốn dùng. Cũng không tiện khen thưởng cho mấy người Hạ Bích, liền cứ đặt đó, cho đến khi không thể dùng liền vứt bỏ.

Chuyện Bạch bảo làm mất, hoàng hậu làm bộ dằn dò vài câu khi các nàng thỉnh an, nói các nàng không cần đi mấy chỗ cao, mép nước.

Mười người thiếu một cái, Lâm Huệ lại muốn cảm khái vài câu, lời kéo Hạ Uyển Chi đi ngự hoa viên dạo “Thật là thế sự vô thường, một người đang yên lành nói mất thì mất.”

Hạ Uyển Chi cố nén kiên nhẫn ứng đối vài câu, Lâm Huệ lại nói “Thật may là còn có Uyển tỷ tỷ, nếu không ta cũng không biết làm sao bây giờ.”

Nếu lúc trước, Hạ Uyển Chi nghe thấy sẽ rất cảm động, hôm nay nghe tới bất quá là nhất thời chi là giả mù sa mưa mà thôi, căn bản không cần để ở trong lòng.

Lúc các nàng trở về vừa vận trang thấy Hà Chiêu dung dạy dỗ người. Bị dạy dỗ chính là tài tử trong cung nàng ta, cùng tiến cung với mấy người Hạ Uyển Chi, ở trong cung Hà Chiêu dung. Hà Chiêu dung là nah vuốt của hoàng hậu, ở trước mặt hoàng hậu phục tùng vuốt mòng, còn ở trước mặt người phân vị thấp hơn nàng ta thì rất biết cáo mượn oai hùm, cổ làm ra vẻ.

Nhìn thấy các nàng, Hà Chiêu dung thu liễm vẻ hung ác, cười chào hỏi Lâm Huệ “Lâm sung dung thật có nhã hứng!”

“Khí trời sáng sủa, nghe nói phong cảnh bên ngoài tốt, liền đi ra dạo một chút.” Lâm Huệ cười nói “Nếu không có việc gì, ngày khác lại tụ tập chút, Hà Chiêu dung cứ tiếp tục làm việc.”

Hà Chiêu dung thấy các nàng cũng không nhúng tay vào, thăm nghĩ các nàng cũng coi như thức thời, đều tự hành rồi nhìn các nàng rời đi.

Hạ Uyển Chi nhớ tới Hạ Hoa nghe được sau khi Hà Chiêu dung thị tắm, hoàng hậu chuẩn bị cho nàng ta một chén thuốc bổ. Hà Chiêu dung tiến cung ba năm, ngoại trừ trước kia bị sảy thai ra, sau đó cũng không còn mang thai hải tử. Nghĩ đến đều là công lao chén thuốc kia của hoàng hậu.

Hạ Uyển Chi nghĩ, Hà Chiêu dung cũng không dễ dàng a. Có hoàng hậu phía trước, nàng ta cho dù muốn mang thai, cũng là thân bất do kỷ. Đừng xem phong quang bề ngoài, ai biết ở bên cạnh hoàng hậu phải sống thế nào?

Một con chó sai?

Nhớ tới Bạch bảo làm, Hạ Uyển Chi cũng nhớ tới Hà Chiêu dung làm những chuyện kia. Có điều nàng không có ý định không bằng chứng mà nói ra. Hơn nữa, nàng bây giờ căn bản không có năng lực đấu với Hoàng hậu. Ngay cả Hà Chiêu dung tạm thời nàng cũng lay không nổi. Vương Tiệp dư bị phỏng dường hết nửa tháng, vết thương trên mu bàn tay mới tốt lên chút ít. Dù đã dùng thuốc trừ sẹo rất tốt, trên mu bàn tay vẫn có cái vết, nhìn từ xa không ra, tới gần thì vẫn nhìn ra được.

Vì vết sẹo này, Vương Tiệp dư ngâm vụng trộm nguyên rửa Đức phi vô số lần, cũng rơi vô số lần nước mắt. Ngự y trị lành vết thương, nhưng đối với vết sẹo lại bó tay. Vương Tiệp dư không có biện pháp, nói mẹ nàng ở ngoài cung tìm kiếm thuốc xóa sẹo tốt nhất cho nàng, hơn nữa còn nhắc đến tình hình gần đây ở trong cung.

Nàng mãi chưa thị tắm, người Vương gia cũng rất lo lắng, đã nhiều lần ngâm vụng trộm bỏ công phu. Chỉ tiếc Vương Tiệp dư có thương tích, tạm thời không thể thị tắm. Hiện tại, quan trọng là đội nàng dưỡng tốt vết thương rồi nói sau.

Mặc dù có vết sẹo, nàng ta cũng không thể liên tục ần núp không gặp người, sai Đinh Hương làm như một cái như đồ đeo trên tay, che vết sẹo ở trên mu bàn tay, năm đầu ngón tay vẫn là lộ ở bên ngoài. Nàng ta mặc quần áo cũng là ưa thích mặc loại có ống tay dài.

Lúc thỉnh an Hạ Uyển Chi trông thấy Vương Tiệp dư đã có mặt, ngạc nhiên một chút rồi rất nhanh thu hồi ánh mắt. Đức phi cho nàng đi vào giúp đỡ chải đầu tóc, Vương Tiệp dư thì ở bên ngoài uống trà chờ.

Nghe thấy bên trong người một lời ta một câu nói chuyện với nhau, nàng ta khinh thường nhướng nhướng lông mày, âm thầm oán. Đừng tưởng rằng bám vào Đức phi liền một bước lên mây. Chỉ cần là vào đội ngũ của Đức phi, đó chính là địch nhân của nàng ta.

Cứ như vậy, Hạ Uyển Chi ở trong lòng Vương Tiệp dư đã hiển nhiên là địch nhân.

Lúc đi thỉnh an hoàng hậu, lại nhiều thêm một vị người mới. Đương nhiên, người mới nàng nói người mới là người đem qua được triệu hạnh, đang hành đại lễ với hoàng hậu, hơn nữa từ mỹ nhân được phong lên làm tiếp dư.

Hạ Uyển Chi liếc nhanh nhìn Vương Tiệp dư, Vương Tiệp dư nhìn chăm chăm Trắc tiếp dư đang hành lễ, hai mắt ghen ghét. Nàng biết rõ Vương Tiệp dư trong lòng không dễ chịu lắm. Nàng ta tự nhận là so với ai đều có điều kiện tốt hơn. Mắt thấy nguyên một đám thị tẩm, hết lần này tới lần khác còn chưa đến phiên nàng ta, nàng ta đương nhiên không có cam lòng.

Hoàng hậu dạy bảo Trắc tiếp dư vài câu rồi để cho nàng ngồi xuống, trắc tiếp dư ngồi xuống bên cạnh Hạ Uyển Chi bên, hai người gật đầu chào hỏi một phen rồi nghe hoàng hậu nói chuyện.

Mỗi ngày thỉnh an nói đi nói lại chỉ vài câu kia, hoàng hậu dằn dò mấy câu rồi các nàng liền tản đi. Thực phi đi đầu, những người khác lục tục đi theo. Nàng ra khỏi Phượng Nghi cung đã nhìn thấy người đứng nơi không xa kia, không cần suy nghĩ nhiều cũng biết là đang đợi mình.

Hạ Uyển Chi ngậm thờ dài, tiến lên vài bước “Có chuyện gì?”

“Đã mấy ngày không cùng nhau nói chuyện, không bằng đi dạo một chút?” Lâm Huệ đề nghị.

Các nàng có thể nói mỗi ngày gặp mặt, chỉ là liên tục không có cơ hội nói chuyện. Các nàng rất ít khi đi trong phòng từng người ngồi một chút, trên cơ bản đều là ở ngự hoa viên, nơi phong cảnh hợp lòng người mà trò chuyện, lần này cũng không ngoại lệ.Lâm Huệ nói “Cũng sắp đến Đoan Ngọ, trước kia còn đi xem đấu thuyền rồng, hôm nay tiến cung rồi là không xem được nữa!”

Hội đua thuyền rồng đúng là sự kiện lớn hàng năm ở thành Kim Lăng. Hạ Uyển Chi may mắn vào lúc mười tuổi năm có đi Nam Hồ nhìn một lần. Về sau mẹ nàng quản rất nghiêm, nói là khuê nữ không thể tùy tiện xuất đầu lộ diện, liền không cho nàng ra cửa.

“Cũng không phải là không thể được, trong cung không phải là có Ngọc hồ sao? Nếu Hoàng Thượng có lòng, cũng không phải là không thể ở trong cung cử hành đấu thuyền rồng.” Hạ Uyển Chi thuận miệng nói một câu, cẩn thận ngẫm lại, lại cảm thấy không thể nào.

Lâm Huệ cười cười “Uyển tỷ ty nói nghe nhẹ nhàng linh hoạt, hoàng cung cũng không thích những thứ kia.”

Nàng không có đáp lời đó, hai người nói đến những chuyện khác, còn đặc biệt đi dạo quanh Ngọc hồ. Ngọc hồ mặc dù không có lon như Nam Hồ, nhưng cũng không nhỏ, mười mấy chiếc thuyền thuyền rồng thi đấu cũng không phải là không thể được.

Có điều Ngọc hồ cảnh sắc rất tốt, bên bờ dương liễu là lứt, tùy tiện một chỗ nào cũng có hoa sen. Mới đầu mùa hè, hoa sen còn chưa nở, lá sen rậm rạp, theo gió lay động như biển xanh sóng trào. Nước hồ cũng là một mảnh xanh xanh, tròn trịa tựa như một khối ngọc, bởi vậy liền gọi Ngọc hồ, hồ đẹp như tên.

Không biết Vương Tiệp dư từ đâu dò thám được Tề Diệp gần đây thích đi Phóng Ưng đài. Vương Tiệp dư vì muốn cho Tề Diệp thấy nàng ta nhiều hơn, tạo cơ hội cho chính mình nên mỗi ngày thỉnh an xong phải đi Phóng Ưng đài dạo một chút, hoặc là ở đó mùa.

Hạ Uyển Chi không ý kiến, về sau cũng không đi qua đó nữa, miễn cho bị Vương Tiệp dư nói là theo chân nàng ta, muốn tranh sủng.

Mà nàng ta ôm cây đợi thỏ, liên tiếp đi năm ngày, trên đường thất vọng chuẩn bị trở về mới vô tình gặp Tề Diệp. Nàng ta ngạc nhiên mừng rỡ đến thiếu chút nữa nhào tới. May mắn lý trí còn khiến nàng ta dựa theo quy củ hành lễ, âm thanh trầm nhẹ, mặt mày ân tình “Tần thiếp tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế!”

“Đứng lên đi!” Tề Diệp nhìn thoáng qua nữ nhân ăn mặc ti mỉ, cũng không nói cái gì, đi qua bên người nàng.

Khó có cơ hội gặp được, Vương Tiệp dư tất nhiên sẽ không bỏ lỡ. Thấy hân đi về hướng Phóng Ưng đài, nàng ta liền muốn có một cái gặp ngẫu nhiên, liền theo một con đường khác đi qua đó. Đĩnh Hương có chút sợ hãi, khuyên bảo Vương Tiệp dư trở về.

Vương Tiệp dư không muốn, Đĩnh Hương không có biện pháp, lúc này mới áp úng nói đường các nàng phải đi đúng là nơi Bạch bảo lâm ngã chết.

Vương Tiệp dư nghe thấy, trong lòng sợ hãi, quay đầu bước đi, đi vài bước lại khẽ cắn răng quay lại lối đó. Vì được sủng ái, chính là đi một chút cũng không sao.

Nàng ta đi, Đĩnh Hương cũng không thể không đi theo, liền chạy chậm theo sau, trong lòng lại thấp thỏm.

Vương Tiệp dư cả gan đi tới, vòng qua hòn non bộ liền tăng tốc, tựa hồ sau lưng có người đi theo. Nhìn xung quanh một chút, thấy Tề Diệp còn chưa đi qua, nàng ta thở phào nhẹ nhõm, bước lên đài. Nàng ta đứng ở trên Phóng Ưng đài bắt đầu múa. Đây là sở trường của nàng ta, vũ đạo nàng ta thích nhất. Đáng người uyển chuyển, kỹ thuật múa nhẹ nhàng, một cái nhãn mày một nụ cười cũng làm cho người ta cảm thấy xinh đẹp động lòng người. Tề Diệp đi dạo vài bước, đã nhìn thấy có người đang múa ở trên Phóng Ưng đài, kỹ thuật múa nhẹ nhàng. Hân khẽ nhủ nhủ mấy ngày đầu nhìn xem, lập tức hiểu tâm tư của nàng ta, trong lòng có chút không vui. Nhưng cái gì cũng chưa nói, cuộc bộ chuyển một cái, theo như đường cũ trở về.

Người đang múa hăng say, nhìn thấy hân rời đi, niềm vui tuột xuống từng bậc từng bậc, nước mắt rơi xuống từng giọt từng giọt, cuối cùng nằm ở trên lan can, nước mắt rơi như mưa.

Tề Diệp rời khỏi Phóng Ưng đài liền trở về phê duyệt tấu chương, vừa vặn phê duyệt đến tấu chương của Vương đại nhân. Hân nhìn thoáng qua liền ném ở một bên. Quang Thuận công công thấy cũng không nói cái gì, chỉ là hỏi “Hoàng Thượng, bữa tối chuẩn bị dùng ở trong cung nào?”

“Đi Hi Lai điện đi!” Vuốt vuốt mi tâm, Tề Diệp nói một cái tên.

Quang Thuận công công gật gật đầu, lui xuống sai người truyền lời.

Mặc dù mất hứng, tấu sớ của Vương đại nhân hân vẫn nghiêm túc nhìn một chút, cũng không phê duyệt, đặt qua bên, để cho nó để ở trên bàn.

Buổi tối lúc lật bài tử, ánh mắt của hân dừng một chút trên lục đầu bài của Vương Tiệp dư. Quang Thuận công công hiểu ý, nhắc lục đầu bài của Vương Tiệp dư, đêm nay Vương Tiệp dư thị tẩm.

Hạ Uyển Chi chuẩn bị tốt thức ăn, lúc chờ Tề Diệp đến dùng cơm cũng biết hân đã lật ra thẻ bài của Vương Tiệp dư. Mà Vương Tiệp dư đã mừng đến phát khóc. Nàng ta đã cho rằng vô vọng, ai biết trả lại cho nàng ta là một kinh hi, sao có thể mất hứng?

Đang cao hứng, Vương Tiệp dư cảm thấy hạ thân nóng lên, mơ hồ có dự cảm xấu, liền đi vào phòng trong nhìn một chút, lập tức thay đổi sắc mặt.

“Nương nương, hay là thông báo kính sự phòng, đêm nay không thể thị tẩm đi!” Đĩnh Hương vừa chuẩn bị vài băng nguyệt tín, vừa đề nghị.

Vương Tiệp dư cắn môi “Không cần!”

“Nhưng nương nương như vậy căn bản không thể thị tẩm a!” Đĩnh Hương khó xử, quỳ thụp đến sao thị tẩm được?

“Thật vất vả mới chờ được Hoàng Thượng, vì sao ông trời muốn đùa giỡn ta như vậy?” Vương Tiệp dư tức giận đến giậm chân, vỗ vỗ bụng “Thứ ăn hại này, muộn hai ngày sẽ chết sao?” Dứt lời Vương Tiệp dư nằm ở trên chân khóc thút thít.

Đĩnh Hương cảm lấy vài băng nguyệt tín nhất thời không biết an ủi như thế nào.

Nghe nói Tề Diệp đến đây, Hạ Uyển Chi nâng cao thể xác lẫn tinh thần. Tề Diệp cùng Đức phi nói vài câu rồi mới đi Hi Lai điện của nàng. Nàng đi ở phía sau, nhìn thân ảnh cao to của người phía trước, về mặt khó lường.

Phát giác hân quay đầu lại nhìn, Hạ Uyển Chi đầu tiên là sững sờ một chút, lập tức cười một cái.

Nụ cười này khuyh quốc khuyh thành, càng nhìn càng động lòng người, khiến cho Tề Diệp tim đập lỡ một nhịp đập. Nhìn nàng mặt mày mang cười, nhếch miệng lên.

Giống như trước đây, Hạ Uyển Chi chuẩn bị thức ăn đều chú ý đến khẩu vị của hai người. Hạ Bích, Trúc Thanh ở một bên hầu hạ. Hạ Uyển Chi tự mình chia thức ăn cho hân, phần lớn là thứ hân thích ăn. Tề Diệp ăn được rất khoái trá, khẩu vị vô cùng tốt, liền ăn nhiều thêm nữa chén cơm nhỏ.

Sau bữa tối, mấy người Trúc Thanh thu dọn đồ đạc, Hạ Bích dâng trà. Tề Diệp nhìn thoáng qua trà xanh của hân, ô mai trà của nàng, không nói gì.

Hạ Uyển Chi lại hiểu được, phản phó Hạ Bích đem trà xanh xuống, chuẩn bị một ly ô mai trà cho Tề Diệp. Hạ Bích sững sờ một chút, rất nhanh dựa theo sự phân phó đi chuẩn bị ô mai trà.

Rót trà xong, Hạ Bích thức thời không đợi đuổi người liền lui xuống. Lúc rời đi thấy Trúc Thanh đứng bất động, nàng áy lời kéo tay áo Trúc Thanh. Trúc Thanh có chút không cam lòng lui ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ, bức rèm che đung đưa, chỗ có thể thấy thì căn bản không nhìn tới thân ảnh hai người họ. Tề Diệp uống một ngụm ô mai trà chua ngọt, khoe miệng mang cười, đặt chén trà xuống thì vươn tay “Đến đây!”

Hạ Uyển Chi chần chờ một chút, lập tức mỉm cười đứng dậy, chậm rãi đi đến trước người hắn. Tay mới vừa thả ra đã bị hắn kéo một cái qua. Đôi môi mềm mại, vị chua ngọt của ô mai trà tràn vào trong miệng. Mà nàng thì ngã vào trong ngực hắn. Lồng ngực rộng lớn dễ dàng đón nhận nàng. Một lần nữa bị hắn hôn đến đôi môi sưng đỏ, gò má đỏ bừng, khó thở đến mức thiếu chút nữa thì ngất đi.

Vào lúc nàng sắp ngất đi, Tề Diệp buông lỏng ra nàng, ôm người vào trong ngực. Nàng nằm ở trên vai hắn dần dập thờ dốc, bên tai là tiếng hắn kịch liệt thờ dốc.

Hai người bình phục một chút, hắn đỡ vai của nàng, tới gần chỗ môi hơi sưng đỏ của nàng hôn nhẹ một chút. Nhìn qua đôi mắt hắc bạch phân minh, thủy quang liệt diễm của nàng, âm thanh khàn khàn nói “Lần sau nhớ dùng mũi hít hấp, nếu không trầm sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

Nghe vậy, nàng xấu hổ đỏ hai gò má, ôm eo của hắn, áp vào trong ngực hắn, dùng một loại tư thái thẹn thùng làm nũng. Hắn thấy trong lòng ngứa một chút, một cảm giác vui sướng khó nói lên lời bao phủ lấy hắn.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Vương Tiệp dư thân thể khó chịu không thể thị tẩm, Tề Diệp sau khi biết suy nghĩ một chút liền quyết định đi chỗ Đức phi.

Lúc rời đi, hắn vuốt ve đôi môi thoáng sưng đỏ của Hạ Uyển Chi, mỉm cười hứa hẹn với nàng “Hai ngày nữa trầm trở lại thăm ngươi!”

Người nguyên bản đang lưu luyến nghe vậy, trong nháy mắt nở nụ cười thật tươi với hắn. Tề Diệp đột nhiên cảm thấy cước bộ bất động, ôm lấy cảm của nàng cúi đầu hôn một cái, ở trên môi mềm mại của nàng cắn một chút rồi mới buông ra.

Hạ Uyển Chi biết rõ hắn muốn rời đi, đỏ mặt hành lễ “Tần thiếp cung tiễn Hoàng Thượng!”

Tề Diệp gật gật đầu, cất bước rời đi. Quang Thuận công công lớn tiếng hét to “Hoàng Thượng khởi giá!”

Bọn họ vừa đi, mấy người Hạ Bích liền tiến vào hầu hạ. Trúc Thanh nhìn lướt qua trên người nàng, cuối cùng rơi vào đôi môi hơi có vẻ sưng đỏ của nàng, khẽ nhíu mày.

Hạ Uyển Chi che giấu, bụng ô mai trà uống một ngụm. Nước trà đã nguội, có thể thấy được hắn ở trong phòng nàng dạo chơi một thời gian không ngắn.

Tề Diệp đi qua chỗ Đức phi, Đức phi cao hứng nghênh đón. Trường công chúa đang cũng bị nàng ta gọi tỉnh, lúc này đang khóc. Tề Diệp vừa nghe thấy, ôm qua. Trường công chúa đang ngủ ngon giấc bị lay tỉnh tất nhiên mất hứng, nàng nào biết ôm nàng là hoàng đế chỉ tôn, chỉ biết khóc đến trời long đất lở.

Tề Diệp dỗ không được, không hiểu hỏi “Trường công chúa làm sao vậy?”

“Chi sợ là một nhọc. Ban đầu nghe nói Hoàng Thượng đến còn có tinh thần, chờ trong chốc lát liền một nhọc.” Trong lời nói tựa hồ có chút oán hận. Đức phi oán hận Tề Diệp ở tại Hi Lai điện lâu làm trễ nải thời gian.

“Nếu đã một nhọc thì để cho nữ nương mang đi nghỉ ngơi đi! Đừng ủy khuất hài tử!”

Nữ nương liền vội vàng tiến lên ôm hài tử, được Đức phi nương nung ra hiệu ôm trường công chúa lui đi nghỉ ngơi.

Đức phi rót một chén trà cho Tề Diệp, có chút nóng. Hắn thổi thổi rồi uống một ngụm, khóe môi bị răng của Hạ Uyển Chi không cẩn thận cắn một chút, tựa hồ trắng da, lúc này uống trà nóng bị xót nên hít vào một hơi.

Đức phi nghe thấy được, nhìn sang “Hoàng Thượng làm sao vậy?”

“Không sao!” Hắn vuốt ve đôi môi, nhớ tới môi nàng mềm mại ấm áp, chua ngọt ngon miệng, khóe miệng không tự giác xoẹt qua một nụ cười. Đức phi nhìn thấy khẽ nhíu mày.

Đức phi nói chút ít chuyện lý thú của trường công chúa. Đêm nay không còn sớm, Tề Diệp không chuẩn bị xem tấu sớ, nghe âm thanh của Đức phi, không khỏi suy nghĩ viễn vông. Hắn ghé tới người cười với hắn một cái bên Hi Lai điện kia, mặt mày như vẽ, môi hồng răng trắng, đôi mắt to hắc bạch phân minh, cười một tiếng liền hai mắt cong cong, rất là động lòng người.

Đức phi thấy hắn xuất thần, trong lòng không vui, nhìn thoáng qua Bội Dung. Bội Dung hiểu ý lui ra ngoài, cho người đi Hi Lai điện hỏi thăm buổi tối phát sinh chuyện gì. Đức phi chuẩn bị nước nóng, ngồi trong chốc lát liền hầu hạ Tề Diệp tắm rửa. Nàng ta tự mình phục dịch, ngón tay như có như không chạy trên người hắn, từ trên xuống dưới, nhẹ nhàng ngửa ngửa.

Tề Diệp dần dần nổi lên hào hứng, nhìn người trước mặt bị nước nóng hun đến gò má đỏ thắm, ánh mắt càng ngày càng u ám.

Vương Tiệp dư khóc đỏ một đôi mắt, nghe nói Tề Diệp đã ngủ lại trong cung Đức phi, nàng ta càng cảm thấy ủy khuất tức giận, nước mắt một lần nữa lần nữa tuôn rơi, bụng cũng bắt đầu đau đau. Mỗi tháng nàng ta đến quý thủy cũng bị làm cho đau đến chết đi sống lại. Đình Hương sắc chén thuốc, nàng ta giận dữ không uống, kệ nó đau.

Cuối cùng vẫn là đau đến không chịu nổi, vừa khóc thút thít, vừa uống thuốc. Dù sao mấy ngày nay nàng ta đều không cần đi thỉnh an, cho dù hai mắt sưng vù cũng không cần ngại.

Hôm sau, Đức phi liền thức dậy rất sớm. Tề Diệp ở trong cung nàng ta ngủ lại, sáng sớm phải hầu hạ hắn vào triều. Nàng ta là người tỉnh rồi liền không ngủ được nữa, liền rửa mặt thay trang phục sớm.

Lúc dùng điểm tâm, trên bàn nhiều hơn một chén thuốc bổ. Đức phi nhìn thoáng qua rồi nhận lấy cháo trắng rau dưa Bội Dung chuẩn bị. Đồ ăn sáng ngự thiện phòng chuẩn bị phong phú đều chỉ để bài trí. Về phần chén thuốc bổ kia, Bội Dung tay chân thuần thục rót vào trong bát.

Nói sao Đức phi cũng đã ở hậu cung ba năm. Kể từ khi sinh hạ trường công chúa, mỗi tháng ít nhất nàng ta thừa sùng một lần. Nhưng đã hơn một năm đến nay, bụng của nàng ta một chút động tĩnh cũng không có. Ngự y nhìn thân thể nàng ta cũng không có gì lo ngại. Về phần thân thể của Hoàng Thượng, trẻ tuổi lực tráng, từ tối hôm qua có thể nhìn ra, hắn rất cường tráng.

Mà nàng ta vì cái gì chưa thể có thai lần nữa?

Đức phi không ngờ, cẩn thận lưu tâm liền sẽ phát hiện. Trong cung mặc dù phi tần không nhiều lắm, nhưng có hi cũng không nhiều. Hoàng hậu thành thân năm năm không sinh được một mụn con, nàng ta không thể không hoài nghi là hoàng hậu động tay chân trong đó ă.

Ai biết nàng ta cho ngự y nhìn mấy thuốc bổ chuẩn bị cho nàng ta, lúc khác cũng không có gì khác thường. Chỉ có mỗi lần thừa sùng xong, trong chén thuốc sẽ có thả vài thứ, là thứ gì đó làm

cho người không thể mang thai.

Nàng ta nếu đã biết rồi thì không thể để cho hoàng hậu tính kế. Khẩu vị vợ cùng tốt xong đồ ăn sáng, Đức phi nói “Đi Hi Hoa cung thăm Vương Tiệp dư một chút đi, dù sao thân thể khó chịu đây!” “Vâng!” Bội Dung gật đầu tuân theo. Về phần Vương Tiệp dư tại sao lại khó chịu, bất quá là nàng bỏ thêm ít thứ vào trong điểm tâm chiều của Vương Tiệp dư, làm cho quỹ thủy của nàng ta đến trước mà thôi, ai ngờ là thật sự có tác dụng.

Vương Tiệp dư nghe nói Đức phi đến thăm mình, tức giận đến quăng gối đầu. Trúc Mai cô cô vội vàng nhặt lên đến nhét xuống đầu nàng ta “Nương nương đừng tùy hứng, đó là Đức phi nương nương, cũng không thể đắc tội.”

Vương Tiệp dư khinh thường hừ một tiếng.

Đĩnh Hương dẫn người tiến vào. Vương Tiệp dư thu liễm vẻ mặt đứng dậy hành lễ “Tần thiếp gặp qua Đức phi nương nương!”

“Nằm đi, thân thể người khó chịu, đừng để bị lạnh!” Đức phi quan tâm mở miệng.

Vương Tiệp dư âm thầm nhếch miệng, giả mụ sa mưa “Đức phi ưu ái!” Nói rồi nàng ta nằm ở trên giường, vẻ mặt nhàn nhạt.

Đức phi tiếp nhận một cái hộp gấm “Đây là một chút cầu kỳ A Giao thượng hạng, nghe nói bổ huyết. Vương Tiệp dư dùng để hâm súp cách thủy mà uống đi!”

“Để Đức phi nương nương phí tâm.” Vương Tiệp dư nói “Chỉ là tần thiếp từ nhỏ không thể ăn hai thứ đồ này, đành lãng phí một phần tâm ý của nương nương!”

Đức phi cũng không thèm để ý “Đã như vậy, đây cũng là không bắt buộc. Vương Tiệp dư thân thể khó chịu liền nằm nghỉ ngơi đi, bản phi còn phải đi thỉnh an hoàng hậu, cũng không muốn nói nhiều.”

Nhìn bóng lưng Đức phi rời đi, Vương Tiệp dư tức giận đến quăng gối đầu lần nữa, quay mặt hướng vào trong, cắn dầm chán ô ô khóc.

Trúc Mai cô cô nhặt gối đầu lên vỗ vỗ bụi, ôn nhu an ủi “Nương nương đừng nóng giận, phong thủy luân chuyển, chờ nương nương thân thể sạch sẽ, Hoàng Thượng tất nhiên sẽ triệu hạnh nương nương.”

Vừa nói như vậy, Vương Tiệp dư mới an ủi chút ít, tiếng khóc dần dần nhỏ đi rất nhiều, cuối cùng khóc mệt, đỏ vành mắt rồi thì dùng đồ ăn sáng. Cả người mệt mỏi, đầu óc choáng váng, nàng ta cảm giác mình bị bệnh rồi.

Mỗi ngày nhìn, ngày không biết nên nói như thế nào. Chứng bệnh phụ khoa luôn làm cho người ta khó có thể mở miệng, cũng may bọn họ là chuyên môn xem bệnh cho cung phi, cũng đã quen, dặn dò không nên ăn đồ sống đồ lạnh, cũng không nên tâm tình hậm hực, khai phương thuốc rồi rời đi.

Đi thỉnh an hoàng hậu, ở trên đường gặp phải Thục phi. Thục phi khó tránh khỏi trào phúng vài câu, Đức phi đáp lại vài câu. Cuối cùng hai người tan rã trong không vui, ai cũng không để ý ai.

Hạ Uyển Chi đã thành thói quen, ngược lại cảm thấy tâm tình của Đức phi tựa hồ không tệ, mặt mày đều giãn ra. Nhớ tới Hạ Bích nghe cung nữ Hi Hoa điện lên lút nghị luận, Vương Tiệp dư tới hôm qua đứng là căng co một đêm. Nghĩ đến là thật vất vả ngồi trông được thị tẩm mà bởi vì đến quỹ thủy nên không cánh mà bay. Đúng là làm cho nàng ta khó có thể tiếp nhận!

Kỳ thật Vương Tiệp dư căn bản không cần phải đặc biệt tính kế, quá rõ ràng ngược lại làm cho người ta phiền chán. Với gia thế của nàng ta, Tề Diệp dù là không muốn nàng ta cũng không được. Vương gia đứng là đại gia tộc, có tiền có quyền, gia thế hiển hách. Mấy năm này Tề Diệp đều cần Vương gia xuất lực, tự nhiên sẽ không đắc tội Vương gia. Chỉ là Vương Tiệp dư không biết mà thôi, cứ muốn tranh thủ tình cảm, tranh giành tình nhân, muốn vượt hẳn lên trên mọi người. Mà Tề Diệp vừa vặn muốn chèn ép một chút Vương gia, tạm thời không thể để cho nàng ta được sung ái mà thôi.

Nghĩ thông suốt điểm này, Hạ Uyển Chi nghĩ tới Vinh Quốc phủ, tâm tư trở nên trầm trọng. Từ khi bắt đầu tiến cung, nàng sẽ phải thận trọng, vì Vinh Quốc phủ mà mưu đồ, để tránh con ác mộng tái hiện.

Chính là bởi vì như thế, nàng mới có thể đối với Tề Diệp đưa đẩy câu dẫn. Nàng nhìn ra được Tề Diệp đối với nàng là khác biệt. Trước kia ở chung, hẳn chưa từng toát ra ánh mắt quyến luyến với mình?

Mấy người Hạ Uyển Chi vừa rời đi, hoàng hậu nương nương cũng đến giờ uống thuốc. Nguyệt Mai bưng một chén thuốc sắc từ phòng bếp nhỏ, nghe mùi kỳ lạ này nàng ta liền khó chịu, nhưng vẫn miễn cưỡng tự mình uống hết, ai bảo bụng mình bất tranh khí đây.

“Đức phi bên kia chuẩn bị xong chưa?” Uống thuốc xong, hoàng hậu ăn hai viên ô mai để xuống vị thuốc khó sờ.

“Đã chuẩn bị, lúc thu hồi chén đã trống không. Hơn một năm nay, mỗi ngày Đức phi đều sẽ uống một chén thuốc bổ, cũng không nghĩ nhiều cái gì.” Nguyệt Mai nói chi tiết.

“Vậy là tốt rồi, để cho nàng ta sinh hạ trường công chúa đã là một sai lầm. Bản cung sao có thể để cho nàng ta lại sinh hạ tiểu hoàng tử?” Hoàng hậu biết rõ, Đức phi gia thế không kém, nếu không cũng sẽ không được đưa vào hoàng cung. Hoàng Thượng không con nối dõi, nếu nàng ta sinh hạ tiểu hoàng tử, chẳng phải là đoạt hết nối bật. Thái hậu liên tục thúc giục, nếu lỡ để tin lời của người khác, mẹ vinh nhờ con mà sung ái nàng ta, hậu vị này của nàng có thể cũng không giữ được.

“Vương Tiệp dư như thế nào?” Cái Vương Tiệp dư kia, hoàng hậu là có nghe thấy. Một nữ nhân tự cho mình hay ho mà kiêu ngạo, hữu dũng vô mưu, không hề có đầu óc.

“Đang ở Hi Hoa điện dưỡng, mấy ngày nay thân thể khó chịu, không tiện ra cửa. nô tỳ nghe nói Vương Tiệp dư đúng là tuyên bố muốn cho Đức phi đẹp mắt.”

“Ừ, chỉ bằng nàng ta cũng muốn vận ngã Đức phi, còn non lắm đấy!” Hoàng hậu cười lạnh một tiếng, ngoắc ngoắc ngón tay. Nguyệt Mai đi tới gần, hoàng hậu nói nhỏ vài câu, con mắt loe loe ánh sáng. Nguyệt Mai gật đầu.

Buổi tối Tề Diệp ngủ lại Phương Nghi cung, hoàng hậu tự mình hâm cách thủy canh hạt sen nấu tuyết. Hẳn uống hai miếng rồi không uống nữa, nói là bữa tối ở chỗ thái hậu ăn hơi nhiều chút, cũng không đói.

Hoàng hậu cũng không miễn cưỡng, liếc nhìn Nguyệt Mai. Nguyệt Mai hiểu ý, bưng canh hạt sen nấu tuyết rời đi, rót vào trong hồ cho cả ăn.

Tề Diệp vẫn còn đang xem tấu chương lúc, Nguyệt Mai thay đổi hương nhang. Hương thơm không giống cũ, hương vị ngọt ngào nói không nên lời. Tề Diệp nhìn mấy quyển, cảm thấy buồn ngủ mới đứng dậy. Hoàng hậu tự mình hầu hạ hẳn rửa mặt một phen, lấy ra tấm y tự mình thêu cho Tề Diệp mặc. Nàng ta mặc trên người bộ đồ ngủ mỏng tang, tà áo khẽ khép lại.

Lúc Tề Diệp cúi đầu liền nhìn thấy trước ngực nàng bộ ngực sữa như ẩn như hiện. Bộ ngực của hoàng hậu, là cái mà phi tần khác không thể so sánh được. Tề Diệp nhìn thoáng qua ánh mắt liền bị hút vào, lập tức cảm thấy miệng lưỡi khô ráo. Tề Diệp đang muốn vươn tay, đột nhiên một tiếng sấm vang lên, tia sét xẹt qua. Chút rung động kia rất nhanh bị sấm chớp đánh tan, Tề Diệp tỉnh táo lại, mắt tự nhiên khép một tiếng đi ra ngoài.

Hoàng hậu ảo não một tiếng, nghe thấy sấm sét có chút sợ hãi đi theo sau. Cung nhân đang đóng kín cửa sổ, nhìn từng giọt mưa lớn như hạt đậu đã rơi xuống, rất nhanh liền nghe tiếng mưa rơi lộp bộp.

Tề Diệp quý cụ nằm ở trên giường, hoàng hậu nhìn tia chớp có chút sợ hãi, nói nhỏ “Hoàng Thượng...”

Tề Diệp biết rõ nữ nhân nhà nào cũng đều sợ hãi. Hoàng hậu cũng là nữ nhân. Hắn thở dài ôm người vào trong ngực. Nghe thấy ngoài cửa tiếng động lớn huyền não, hắn lập tức không vui nhàu nhay “Chuyện gì xảy ra?”

“Cầu xin hoàng thượng đi qua xem một chút Thục phi nương nương đi, nương nương bị sợ hãi!” Mộc Hương cao giọng nói ở bên ngoài, Nguyệt Mai muốn ngăn cản cũng đã không kịp rồi.

Tề Diệp tự định giá một phen, buông hoàng hậu ra đứng dậy “Hoàng hậu nghỉ ngơi, trầm đi qua chỗ Thục phi một chuyến. Thục phi từ nhỏ liền sợ sấm chớp, trầm qua nhìn một chút!”

“Thục phi sợ hãi cũng có nhiều cung nhân như vậy. Hoàng Thượng cần gì phải đi trong lúc mưa to như vậy?” Thật vất vả mới trông được người, đã bên miệng rồi lại đột nhiên chạy qua miệng người khác, hoàng hậu mất hứng

“Tình tình thục phi cũng không phải người không biết. Trầm ngày mai tới nữa, bữa tối sẽ dùng ở Phụng Nghi cung.” Nói xong, Tề Diệp đã mặc quần áo từ tế.

Hoàng hậu biết rõ nhiều lời vô dụng. Hơn nữa hắn đã nói ngày mai sẽ đến, hoàng hậu chỉ có thể cố làm ra vẻ rộng lượng, sửa sang tà áo cho hắn “Thần thiếp chỉ là đau lòng Hoàng Thượng chạy tới chạy lui, gặp mưa cũng không hay, qua đó nhớ rõ uống chén canh nóng.”

Đưa mắt nhìn người chui vào màn mưa, nhìn xem ánh nến trên đèn lồng càng lúc càng xa, hoàng hậu thu liễm vẻ mặt hiền lành rộng lượng, xoay người liền đem tất cả bình hoa cốc trà đều đập phá. Nguyệt Mai cùng cung nhân khác chỉ là nhu thuận phục tùng, không dám thở mạnh ra một tiếng.

Đập một hồi, nàng cũng mệt mỏi, liền cho người quét dọn thu thập. Trên mặt là nước mắt không cam lòng, nhìn mưa to ào ào, cười thê lương “Nàng ta sợ sấm chớp, chẳng lẽ bản cung không sợ sao? Không sợ sao?”

“Thục phi... Thục phi... Bản cung nhất định sẽ cho người xem...”

Quang Thuận công công giờ cao dù, tất cả đều che ở trên người Tề Diệp, thân mình hắn đã toàn thân ướt đẫm. Mặc dù như thế, trên người Tề Diệp vẫn là không có bao nhiêu chỗ khô, vạt áo bảo đều ở dính nước.

Nhìn không giống như là đi cung điện của Thục phi, Quang Thuận công công nói “Hoàng Thượng, đi nhầm, Thục phi ở bên kia.”

“Đợi lát nữa lại đi!” Tề Diệp đương nhiên biết rõ Đức Sang cung của Thục phi ở đâu, hắn là muốn đi xem Hạ tiếp dư-Hạ Uyển Chi. Hôm nay sấm sét như vậy, hắn đi ở bên ngoài trong lòng đều có chút sợ hãi, nàng một người ngủ không biết có bị sợ hãi hay không.

Quang Thuận công công gõ cửa Đức Hi cung, người giữ cửa vội vàng mở cửa. Từ ánh sáng tia chớp nhìn ra, lập tức vội vàng quỳ xuống đất hành lễ, Tề Diệp chỉ phản phô không cần phải kinh động những người khác, trực tiếp thẳng đến hướng Hi Lai điện.

Sấm sét âm âm, cung nhân đang làm nhiệm vụ đều trốn vào trong nhà, động tĩnh bên ngoài căn bản không phát hiện được.

Nghe thấy tiếng đập cửa, Hạ Bích mở dù ra đi mở cửa. Khi trông thấy Tề Diệp một thân ướt nhẹp, xuất hiện ở trước cửa trong đêm mưa như vậy, Hạ Bích bị sững sốt một chút rồi mới mở đường cho hắn đi vào.

“Người đã ngủ chưa?” Phát nước mưa, Tề Diệp hỏi.

“Chuẩn bị nằm ngủ!” Hạ Bích thành thật trả lời.

Hạ Uyển Chi đã nằm rồi, nghe thấy tiếng sấm chớp lại khoác y phục đứng dậy. Sấm sét đánh khó tránh khỏi làm cho lòng người sinh e ngại, nàng đang nói chuyện với Hạ Bích để có thêm can đảm thì nghe thấy tiếng đập cửa.

Lúc này nhìn người ướt đẫm toàn thân, hai mắt sáng long lanh đang nhìn mình, nàng đều cho rằng mình đang nhìn nhầm, quên cả hành lễ liền hỏi “Sao Hoàng Thượng lại tới?”

“Trầm tới thăm người một chút!” Tề Diệp cười cười, nhìn chính mình có chút chật vật, không khỏi lúng túng.

Hạ Uyển Chi đã không biết nên nói làm sao. Sấm chớp âm âm, lại còn mưa to, hắn cũng chịu ướt đi đến chỉ nói là nhìn nàng một chút. Trước kia hắn chưa từng đối với mình như vậy. Mỗi lần sấm chớp đánh, hắn vĩnh viễn đều ở trên giường người khác, mà nàng sợ hãi cũng chỉ biết ôm gối đầu dậm chân.

Hạ Bích cầm khăn sạch sẽ đến cho hắn nước động trên mặt. Hạ Uyển Chi vội vàng mang tới một ly nước nóng cho hắn “Nơi này của thần thiếp không có quần áo để hoàng thượng đổi...”

“Không cần làm phiền, đợi lát nữa trầm liền rồi đi.” Uống một ngụm nước nóng, hắn vươn tay, Hạ Uyển Chi tiến lên bỏ tay vào trong tay hắn. Hắn cười lời kéo nàng ngồi xuống bên giường, ra hiệu nàng nằm lại, hơn nữa còn ôn nhu đắp chăn cho nàng “Người ngủ đi! Chờ người ngủ rồi, trầm sẽ rồi đi.”

“Hoàng Thượng còn muốn đi sao?” Cuối cùng là nàng nhịn không được hỏi ra tiếng.

“Đừng lên tiếng, ngủ đi!” Tề Diệp cũng không trả lời, chỉ là có chút nghiêm túc nhìn nàng, lông mày cau lại.

Kỳ thật hắn không nói Hạ Uyển Chi cũng đã nghĩ mình bạch. Đêm nay hắn nên ở trên giường của hoàng hậu, lúc này lại đi ra. Đối diện Đức Hi cung chính là Đức Sang cung. Mỗi lần sấm chớp, tám chín phần mười hắn đều là ở bên cạnh Thục phi.

Đêm nay chỉ sợ là Thục phi lại gọi người đi từ trên giường của hoàng hậu. Mà hắn là bởi vì không yên lòng về nàng nên tới xem một chút.

Nàng ở trong lòng hắn coi như là có chút phân lượng. Hạ Uyển Chi thật không biết nên cao hứng hay là nên bi thương.

Nắm mắt lại, nàng tận lực làm cho mình thoát nhìn như đã ngủ. Tay của hắn cách đệm chăn nhẹ nhàng vỗ, giống như là đang đỡ nàng chìm vào giấc ngủ. Từ lúc bắt đầu, nàng cũng không cần người đỡ đi ngủ.

Tề Diệp nhìn nàng bất động, nhẹ giọng gọi hai tiếng, thấy nàng cũng không có động tĩnh thì biết rõ nàng đã ngủ, liền rón rén đứng dậy. Trên mặt ghé động lại chút nước. Lúc rồi đi, hắn dặn dò Hạ Bích canh chừng một tác cũng không rời.

Đưa người đi rồi đóng cửa lại, Hạ Bích lau nước mưa trên người, nói “Nương nương, Hoàng Thượng đã rời khỏi!”

“Ừ! Không còn sớm, ngủ đi!” Hạ Uyển Chi nhìn màn giường đáp lại một câu, xoay người nằm nghiêng ngủ, ngẫm thờ dài.

Thục phi trông đứng trông ngồi mới nhìn thấy người xuất hiện. Bất chấp phép tắc nàng nhào tới, chạm đến người lạnh buốt lúc này mới kinh hô buông ra “Sao Hoàng Thượng bị ướt hết rồi, bọn họ che ô kiểu gì...” Lời còn chưa dứt, một tiếng sấm rơi xuống, sau một khắc tia chớp đánh tới, nàng ta bị hù dọa lại lần nữa ôm lấy Tề Diệp, nũng nịu nói nhỏ “Hoàng Thượng, thần thiếp sợ hãi!”

“Được rồi, trầm đã qua đây với người, mau buông trầm ra, đừng để ướt thân thể của người.”

“Hoàng Thượng đối với thần thiếp thật tốt, biết rõ thần thiếp sợ sấm chớp.” Thục phi cười tủm tỉm nói, phân phó Mộc Hương chuẩn bị nước nóng, canh nóng cho Tề Diệp trừ cái lạnh

Lăn qua lăn lại trong chốc lát hai người nằm ở trên giường, sấm chớp đã ngừng nghỉ, chỉ là mưa to vẫn rắc rắc rơi xuống. Thục phi đưa tay ôm eo Tề Diệp, chân ngọc hữu ý vô ý cọ cọ bắp đùi của Tề Diệp.

Người đang nằm gật gật, cầm lấy tay của nàng ta, nghiêng mình đem người áp dưới thân. Miệng đắng lưỡi khô, hân dè nàng ta ra hôn. Thục phi trong lòng vui mừng, mềm nhũn thành một bãi nước, trong miệng rên rĩ. Đêm nay nàng ta đều chủ động hơn trước, cầm lấy mặt Tề Diệp, bầu môi đang muốn đáp lại.

Tề Diệp đẩy eo một cái, nàng ta kinh hô một tiếng, dưới thân bị tấn công, chút tâm tư nhỏ kia cũng biến mất, bị một đẩy lại một đẩy sùng hạnh bao phủ.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27

Tối hôm qua sấm sét vang dội, mưa xối xả như trút nước, như muốn bao trùm hoàng cung. Buổi sáng nhìn ánh nắng tươi sáng, không khí tươi mát, đều cảm thấy tối hôm qua chỉ như là một giấc mộng.

Cũng may tối hôm qua trực đêm chính là Hạ Bích. Nếu là Trúc Thanh, chỉ sợ đã thông báo hoàng hậu chuyện tối hôm qua Tề Diệp đến chỗ nàng.

Tề Diệp tựa hồ cũng không muốn làm cho nàng khó xử, chuyện tối hôm qua hẳn đến Hi Lai điện cũng không có mấy người biết. Bởi vậy lúc nàng đi vấn an Đức phi, về mặt Đức phi không thay đổi, vẫn để cho nàng giúp đỡ chải búi tóc.

Nếu là Đức phi biết rồi, chắc chắn sẽ không cho nàng về mặt ôn hoà. Hạ Uyển Chi ám ám thờ phào nhẹ nhõm, vẫn cho Đức phi một cái búi tóc xứng với quần áo. Ngược lại vẫn là đúng với tâm ý của Đức phi, nàng ta đối với nhìn quanh vài lần trong lăng hoa kính, lúc này mới hài lòng đứng dậy.

Ở trên đường đi, Đức phi nói “Tối hôm qua sấm sét vang dội. Hạ tiếp dư có ngủ ngon không?”

“Đa tạ Đức phi nương nương quan tâm, thần thiếp ngủ không tệ.” Vốn là nàng có thể ngủ được tốt hơn, chỉ là Tề Diệp xuất hiện nên ban đầu nàng ngủ cũng không sâu, về sau mới ngủ được trầm.

“Vậy là tốt rồi! Sáng nay Bản phi nghe nói Hoàng Thượng tối hôm qua ngủ ở trong cung Thục phi, hôm nay đi thính an, không có việc gì thì không cần phải chen miệng vào.” Đức phi có lòng lôi kéo Hạ Uyển Chi, tự nhiên muốn cho nàng một chút ngon ngọt, vì tốt cho nàng nên dặn dò vài câu.

“Đa tạ nương nương đề điểm!” Hạ Uyển Chi mặt lộ vẻ cảm kích.

Đức phi nhìn thoáng qua, cười cười không nói thêm lời. Bởi vì nàng ta trông thấy cách đó không xa Thục phi trong bộ cung trang hồng đào đang đi tới. Giữa ngàn vạn lá xanh, nhìn thấy có vẻ đặc biệt xinh đẹp.

Đức phi khẽ nhấp máy môi, biết rõ cái Thục phi này lại muốn bắt đầu khoe khoang với mình.

Quả nhiên, Thục phi nhìn thấy các nàng, bước nhanh hơn, về mặt thần nhiên “Đức phi thật đúng là thức dậy sớm, chẳng lẽ là tối hôm qua bị sấm sét vang dội dọa sợ?”

“Thục phi nói đùa, bản phi luôn luôn là canh giờ này đi thính an hoàng hậu. Hơn nữa, gà trống không đẻ trứng sáng sớm liền gáy vang, bản phi cũng không nên lười biếng mới đúng.”

Một câu “Gà trống không đẻ trứng...” Cũng đã làm cho Thục phi khó có thể tiếp được.

Nàng ta trừng mắt nhìn Đức phi, lập tức giễu cợt “Nghĩ đến mới qua mấy ngày trong cung liền náo nhiệt, có thêm nhiều muội muội như vậy. Nhất định sẽ có người phúc dày sinh hạ hoàng tử cho Hoàng Thượng. Cho dù không phải là hoàng tử cũng sẽ là công chúa. Ngược lại nếu có tiểu công chúa chơi cùng trưởng công chúa, có lẽ trưởng công chúa cũng sẽ không cảm thấy cô đơn.”

Đương nhiên, địa vị của trưởng công chúa ở tronglongg Tề Diệp cũng không thể nào còn là độc nhất.

“Nếu như thế, Thục phi nương nương được sủng ái nhiều nhất, bụng cũng không nên chịu thua kém, đừng để cho các muội muội kẻ sau vượt mặt người trước mới tốt.” Thục phi vừa nghe, liền thay đổi sắc mặt, nói “Đức phi yên tâm, người có thể thừa nhận bản phi được sủng ái nhiều nhất đã không dễ dàng. Chỉ sợ nếu bản phi thật sự có tin vui, Đức phi sẽ trắng đêm khó ngủ đi!”

“Vậy cũng phải chờ Thục phi nương nương có tin vui rồi nói!” Đức phi cười tủm tỉm nói “Đương nhiên, bản phi ở đây chúc mừng trước mong Thục phi sớm ngày sinh hạ hoàng tử. Có điều cũng đừng làm cho bản phi phí hoài lời chúc mừng a!”

Cho nên nói, ở trên miệng, Thục phi vĩnh viễn đều không chiến thắng được Đức phi. Đức phi hiểu cách đâm trúng nhược điểm của đối phương, hơn nữa biết rõ điểm dừng, biết rõ dây dưa tiếp tục chính là có tình gây sự.

Nhìn xem Thục phi tức giận đến mặt xanh rờn, Hạ Uyển Chi mừng thầm, đi theo Đức phi về hướng Phụng Nghi cung.

Về phần Thục phi muốn sinh hạ hoàng tử, chỉ sợ có chút khó khăn. Nàng ta còn phải hao hao tính kế tính kế mới có thể cầu được ước thấy a!

Đức phi dặn dò không sai, hoàng hậu xác thực tâm tình không tốt. Đừng xem trên mặt nàng ta vẫn ổn định, từ cây trăm vàng điểm thúy trên châu kia của nàng ta là biết, hoàng hậu tâm tình không tốt, thật không tốt.

Mỗi lần hoàng hậu tâm tình không tốt Hạ Uyển Chi sẽ trông thấy nàng ta cài cây trăm này. Hôm nay cũng không ngoại lệ, đầu sỏ gây nên không cần suy nghĩ nhiều chính là Thục phi. Ai còn có thể như nàng ta gọi người đi từ trên giường Đức phi, tối hôm qua còn dám gọi người từ trên giường hoàng hậu đi.

Hoàng hậu chưa bao giờ là người lòng dạ khoan dung, điểm này Hạ Uyển Chi rất rõ ràng.

Sau khi mọi người hành lễ, hoàng hậu nhìn thoáng qua Thục phi về mặt đang hớn hờ, nói “Sắp đến Đoan Ngọ, thái hậu luôn ăn chay niệm Phật. Thật khó có được dịp như tiết Đoan Ngọ nên bản cung muốn nấu một chút. Chỉ là dùng trà nghe hát đã chán, bản cung không nghĩ ra biện pháp nào khác. Mấy ngày nay thần thể cũng không thoải mái, không bằng giao cho Thục phi chịu trách nhiệm đi!”

“Hoàng hậu nương nương ưu ái, thần thiếp ngu dốt, thật sự là không thích hợp cử hành những thứ yến hội này.” Thục phi đương nhiên biết rõ hoàng hậu có chủ ý khó xử mình. Ngoại trừ uống

trà nghe hát, chẳng lẽ còn có biện pháp tiêu khiển tốt hơn sao?

Thục phi không ngốc, nàng ta không muốn chui vào trong rọ của hoàng hậu. Làm xong tốt nàng ta không có lợi, nếu phá hư lại là gây bất lợi cho mình.

“Thục phi luôn luôn được Hoàng Thượng sủng ái. Hoàng Thượng cũng đã lên tiếng, nói là năm nay muốn thật náo nhiệt một chút.” Hoàng hậu thấy nàng ta chần chờ, nói “Chẳng lẽ một chút chuyện nhỏ Thục phi nương nương còn làm không xong. Đây chính là để cho người ta chê cười.”

Thục phi ở trong lòng cười lạnh, không phải là ghi hận tới hôm qua gọi người đi sao, có bản lĩnh người giữ Hoàng Thượng lại a.

Thục phi không nói, hoàng hậu nói “Đức phi, nếu Thục phi không có năng lực kia, không bằng người tới nghĩ kế đi. Người thận trọng, bản cung biết rõ người nhất định sẽ làm tốt, phải không?” Đức phi cũng biết Thục phi không đáp ứng thì tú câu sẽ rơi xuống trên đầu mình, bất quá nàng ta cũng không lo lắng, đứng dậy, đang muốn hành lễ thì Thục phi quả nhiên kích động lên tiếng “Nếu hoàng hậu nương nương đã phân phó, thần thiếp liền cung kính không bằng tuân mệnh.”

Nói xong, Thục phi còn đặc ý nường mi liếc nhìn Đức phi. Đức phi cười cười, yên lặng ngồi xuống. Đối với khiêu khích của Thục phi căn bản không để trong lòng.

Tiết Đoan Ngọ phải náo nhiệt, lại muốn mọi người vui, lại thú vị, ngoại trừ nghe hát hí kịch ra, tựa hồ cũng không có gì tốt hơn. Thục phi đây là tiếp một cái việc phi sức lại chẳng có kết quả tốt, trở về liền hối hận. Nhưng nàng ta vẫn không muốn bị hoàng hậu xem thường trước mặt nhiều người như vậy.

Thục phi vắt hết óc nghĩ xem làm như thế nào cho tốt Đoan Ngọ, thật sự cũng không còn tâm tư gì chú ý đến động tĩnh của Tề Diệp. Hơn nữa mấy ngày nay khí trời sáng sủa, cũng không có sấm chớp, nàng ta cũng không tiện giờ trò gọi người.

Trong lòng Thục phi hiểu rõ, mỗi tháng chỉ nắm chắc một lần như vậy, vừa không để cho Tề Diệp cảm thấy nàng ta cố tình gây sự, cũng có thể để mình thắng được lợi ích.

Về phần Tề Diệp nói được là làm được, buổi tối ngày thứ hai đến Phụng Nghi cung dùng bữa tối, phê duyệt tấu chương, cuối cùng còn ở Phụng Nghi cung qua đêm. Đêm đó hẳn cũng không hứng thú, chỉ là đơn thuần ngủ. Ưông cho hoàng hậu đặc biệt mặc cái yếm yếm ương nghịch nước mới thêu, cuối cùng vẫn chỉ là tự thưởng thức một mình.

Nửa đêm Tề Diệp lại đột nhiên nói mớ, hoàng hậu bị ồn tỉnh. Phát hiện trên người hẳn rất nóng, sờ sờ trên trán, lập tức gọi Nguyệt Mai đi mời ngự y tới.

Ngự y vừa xem sắc mặt cũng biết là cảm giác nhiễm phong hàn, khai một phương thuốc rồi giúp hẳn hạ nhiệt độ. Đút hết chén thuốc, lấy chăn mền bọc thân cho ra mồ hôi. Ngày thứ hai người vẫn còn có chút không thoải mái, cũng không thể lâm triều.

Chuyện Tề Diệp ngã bệnh rất nhanh liền truyền ra, ngay cả thái hậu đóng cửa không ra cũng biết. Mang bệnh không nên hoạt động, Tề Diệp ở Phụng Nghi cung dưỡng bệnh. Thái hậu đi qua thăm, tránh không được trách cứ vài câu, nói hẳn không biết chiều cổ thân thể, lại quát hoàng hậu một trận, nói nàng ta không hầu hạ cho tốt, để cho hẳn bị bệnh.

Hoàng hậu chỉ là áy náy ngồi nghe, chờ thái hậu trách cứ xong rồi, lúc này mới nói “Không phải là thần thiếp không biết hầu hạ Hoàng Thượng. Thật sự là ai nếu đêm khuya dầm mưa, dù thân thể làm bằng sắt cũng không chịu nổi a.”

“Cái Thục phi này!” Thái hậu còn không đến mức già hồ đồ, vừa nghe lời của hoàng hậu cũng biết là bệnh của hẳn do tối hôm trước trời mưa lại đi Đức Sang cung của Thục phi tạo thành.

Không sớm không muộn, đúng lúc này Thục phi lại đi đến an ủi, vừa vận đâm vào mũi dao của Thái hậu, thế là Thục bị giáo huấn một trận. Thục phi ở trước mặt những người khác ngang ngược can rỡ, khí thế tăng lên. Nhưng ở trước mặt thái hậu, nàng ta cũng chỉ biết vâng lời, bảm bụng bảm dạ. Thái hậu cho nàng ta quý ở ngoài Phụng Nghi cung, nàng ta phải đi quý, nửa câu oán hận cũng không có. Nàng ta sinh lòng áy náy, biết rõ Tề Diệp ngã bệnh chỉ sợ không thoát được quan hệ với mình. Dù sao người đi đến trong cung nàng ta thì bị ướt như mới vớt ra từ trong nước vậy. Thái hậu đau lòng con trai, trách cứ nàng ta cũng là phải, còn có hoàng hậu thêm dầu thêm mỡ, Thục phi biết rõ điều này, trách phạt là không thể nào thiếu.

Tề Diệp ngã bệnh, làm nữ nhân của hẳn, tất nhiên muốn đi an ủi thăm hỏi một chút. Hạ Uyển chỉ biết mình không có cái thân phận có thể thăm người bệnh, đến cửa đã bị thái giám cự tuyệt, ngược lại để mình Đức phi vào xem.

Nàng cũng không thêm để ý, nhìn thoáng qua Thục phi quý trên mặt đất, cứ việc quý, trông thấy nàng cũng là một bộ khí thế tăng lên, không thấy bộ dáng chật vật chút nào.

Nàng nhìn thoáng qua rồi dẫn Hạ Bích rời đi. Dù sao không phải là bệnh nặng, uống vài thang thuốc là tốt rồi.

Mà nàng cũng đánh giá thấp thân thể của Tề Diệp. Buổi sáng nằm cho tới trưa, buổi chiều đã có thể phê duyệt tấu chương dù thái hậu liên tục không cho phép. Về phần Thục phi chịu phạt, quý một canh giờ thì thái hậu cho nàng ta trở về, nếu không Tề Diệp cũng sẽ mở miệng.

Về phần Vương Tiếp dư, vẫn còn ở trong quý thủy lại ngồi không yên, sai Đinh Hương làm súp bỏ đưa đi Phụng Nghi cung tỏ tâm ý. Súp còn chưa bung vào đã bị Nguyệt Mai đổ. Phụng Nghi cung cái gì không có, còn có thể chung súp bỏ của nàng ta hay sao?

Bị bệnh một ngày, buổi tối Tề Diệp mang theo thân thể khỏi hẳn trở về Ngọc Long điện. Hoàng hậu mở miệng giữ lại, hẳn chỉ nói là không muốn quấy rầy hoàng hậu nghỉ ngơi, dứt khoát dọn đi.

Hoàng hậu trong lòng thất vọng, nhìn người đi giường trống, trong lòng càng trống rỗng. Nếu là có cái hoàng tử ở cùng, cho dù không phải là hoàng tử mà là công chúa, nàng ta cũng sẽ không cần suy tính thiệt hơn.

Buổi tối Tề Diệp trở về Ngọc Long điện, Thục phi tự mình hầm một chung súp bỏ đưa đi Ngọc Long Điện “Đều là thần thiếp không tốt, làm cho Hoàng Thượng gặp mưa sinh bệnh.”

“Không thể trách người, là trẫm gần đây không chú ý rèn luyện. Đêm nay thuốc bổ hương vị cũng không tệ lắm, Thục phi khổ cực!” Tề Diệp uống một ít thuốc bổ liền không uống thêm nữa.

Thục phi nghe được trong lòng cao hứng “Hoàng Thượng, về sau thần thiếp sẽ không tùy hứng, cho dù có sợ hãi, cũng không kinh động Hoàng Thượng.”

“Được rồi, trẫm sẽ nhớ kỹ. Lần sau trẫm nhất định sẽ không đi qua.” Tề Diệp tiếp nhận chén trà từ trong tay Quang Thuận công công rồi uống. Thục phi oán trách một tiếng “Hoàng Thượng cũng biết khi dễ thần thiếp.” Ánh mắt rơi vào trong ly của hẳn, ngạc nhiên “Hoàng Thượng uống là cái gì?”

“Ô mai trà.” Tề Diệp lại uống một ngụm, cảm thấy hương vị cũng không tốt như ở Hi Lai điện nên cũng không uống nhiều.

“Ô mai trà?” Đây chính là lần đầu tiên Thục phi nghe thấy hẳn uống cái này, không khỏi rất ngạc nhiên. Nàng ta biết rõ trong cung có người liên tục uống ô mai trà, đó là vì thân thể khó chịu, tạm thời không thể dùng trà mà thôi.

“Không còn sớm, Thục phi sớm đi về nghỉ ngơi đi!” Tề Diệp không muốn nhiều lời, lên tiếng đuổi khách.

Thục phi cũng thức thời, không dây dưa, sau khi hành lễ thì rời khỏi Ngọc Long điện. Trước khi ngủ trước sai Mộc Hương rót cho nàng một chén ô mai trà, uống một ngụm liền phun ra “Cái mùi kỳ lạ gì đây, đây là thứ người có thể uống sao?”

Thục phi bởi vì chuyện của tiết Đoan Ngọ, gần đây yên tĩnh không ít, cũng không tìm Trịnh tu viện gây phiền toái. Lâm Huệ biết rõ nàng ta là vì chuyện của tiết Đoan Ngọ đau đầu, mà mình vừa vặn có chủ ý, kỳ thật cũng không tính là bản thân nghĩ đến.

Lâm Huệ đi gặp Thục phi, Thục phi đối với hai người trong cung nàng từ trước đến nay là không thích, ai sẽ thích nữ nhân cùng mình đoạt nam nhân đây?

Thục phi nói giọng bất thiện “Lâm sung dung có chuyện gì không?”

Lâm Huệ hạ thấp tư thái, nói “Tần thiếp nghe nói nương nương tại vì muốn khiến tổ chức tiết Đoan Ngọ cho náo nhiệt mà phiền não, trong lòng có chủ ý, nếu là nương nương nghe không tặc, ngược lại tần thiếp có phúc khí.”

Nàng đã yếu thể như vậy, Thục phi cũng không phải là người không biết tìm lối thoát, nàng ta đã lâm vào đường cùng. Nếu nàng thực sự có ý kiến hay, cũng là giúp được nàng ta một tay, nói “Cái chủ ý gì, nói nghe một chút.”

“Vâng!” Lâm Huệ gật gật đầu, nói “Nương nương sao không cử hành một cái trận đua thuyền rồng ở Ngọc hồ. Hơn nửa trước kia ở ngoài cung liền từng thấy qua trận đấu thuyền rồng ở Nam Hồ, cảm thấy rất là thú vị.”

Thục phi vừa nghe, được gãi đúng chỗ ngứa, không khỏi vui mừng “Chủ ý tặc. Chỉ là nào có người tham gia?”

“Hoàng hậu không phải nói để cho nương nương cử hành à. Trong cung nhiều thái giám công công như vậy, các cung tìm mười người hai mươi người không phải là việc khó. Nương nương không cần lo không có người tiến hành trận đấu. Đương nhiên, phần thưởng cũng cần phong phú chút, nếu không những thái giám kia sẽ không muốn bỏ lực.”

Thục phi cảm thấy là ý kiến hay, trong hoàng cung xem như mới mẻ, độc đáo lại náo nhiệt. Hoàng Thượng và thái hậu khẳng định sẽ thích. Đến lúc đó tức chết hoàng hậu cái tiểu tiện nhân kia.

Vừa nghĩ như thế, Thục phi trong lòng có chủ ý “Lâm sung dung hôm nay chủ động hiến kế, không phải chỉ đơn giản là để cho bản phi giải phiền não đi!”

“Nương nương nói đùa, tần thiếp chỉ là tận hết năng lực non yếu của mình mà thôi, không dám nói phần thưởng.” Lâm Huệ cười đến vẻ mặt cả người vô hại, ngược lại thật sự là bộ dáng không mưu cầu gì.

Thục phi không phải là người thích mang nợ, sai Mộc Hương chọn lấy một đôi khuyên tai đưa qua, xem như tạ lễ.

Lâm Huệ từ chối vài cái, nói vài câu lời khách sáo rồi nhận.

Tề Diệp bệnh, thanh tâm quả dục năm ngày. Đến ngày thứ sáu, bữa tối nói là đến Hi Lai điện dùng bữa. Những người khác liếc mắt nhìn Hạ Uyển Chi, nàng ngược lại vẻ mặt nhàn nhạt, thản nhiên tiếp nhận.

Hoàng hậu trong lòng khó hiểu, sai Nguyệt Mai đi hỏi thăm Trúc Thanh. Trúc Thanh chi tiết đáp lời, nói là thức ăn nhìn không ra có gì đặc biệt, đều là ngự thiện phòng chuẩn bị, không phải là Hạ Uyển Chi tự mình làm.

Chỗ duy nhất có thể nghi hoặc chính là, thời điểm sau khi ăn xong uống trà, cũng sẽ cho lui hết cung nhân, không để cho người ở bên cạnh phục dịch.

Nguyệt Mai hỏi thăm bọn họ làm cái gì, Trúc Thanh lắc đầu “Có những người khác coi chừng, nô tỳ căn bản không có biện pháp biết rõ bên trong phát sinh chuyện gì. Có điều nghe bọn họ đối thoại, cũng không chỗ nào khả nghi.”

Nguyệt Mai biết rõ hỏi không ra cái gì, chỉ dặn dò nàng ta nhìn chăm chăm, nếu là có cái gì khác thường nhất định thông báo ngay.

Trúc Thanh gật gật đầu, hai người đều tự rời đi. Nàng ta trở về hi lai điện, Nguyệt Mai trở về Phụng Nghi cung, đem tin biết từ chỗ Trúc Thanh nói một lần.

Hoàng hậu nhíu mày “Nhất định là Hạ tiếp dư có gì cổ quái, nếu không Hoàng Thượng cũng sẽ không ba lần bốn lượt đi trong cung nàng ta dùng bữa. Dặn Trúc Thanh cẩn thận nhìn chăm chăm.”

“Vâng!” Nguyệt Mai gật đầu.

Gần tới bữa tối, Tề Diệp lật thẻ bài của Đức phi Đức phi mặc dù mơ hồ đoán được chút ít, nhưng lúc nghe công công Kính sự phòng tới báo, nàng ta vẫn là rất cao hứng, thưởng chút tiền thưởng rồi liền bắt đầu chuẩn bị.

Bộ dung đạo “Nương nương, hình như là Hoàng Thượng tựa hồ đối với Hạ tiếp dư rất để tâm, còn chưa thị tẩm cũng đã đến Hi Lai điện dùng bữa tối.”

“Hạ tiếp dư bộ dáng không tặc, Hoàng Thượng nhất thời có hứng thú lại ăn không được nên nhất định để tâm. Chờ khi ăn vào rồi cũng sẽ không như thế.” Đức phi cười nói “Hơn nữa, buổi tối Hoàng Thượng ngủ lại là cung điện của bản phi, bản phi ngược lại không có gì phải lo lắng. Hạ tiếp dư coi như nghe lời, chỉ cần không cùng bản phi tranh giành tình cảm, giữ nàng ta ở bên người cũng xem là tốt.”

Bộ Dung gật gật đầu, không hề đa tâm

Lúc bầu trời bắt đầu chuyển thành một màn đen, Tề Diệp mới tới Đức Hi cung. Mùa hè trời tối trễ, lúc hán tối, Hạ Uyển Chi đã có chút ít đói bụng. Sau khi hành lễ cùng Đức phi liền dẫn người trở về cung điện mình. Ra khỏi chính điện của Đức phi mới vài bước, đã nhìn thấy Vương Tiệp dư đi ăn mặc đi tới. Trông thấy Tề Diệp, nàng ta có ý làm bộ ngẫu nhiên gặp hành lễ.

Tề Diệp nhìn nàng ta một cái liền rời đi, Hạ Uyển Chi chậm rãi đi theo.

Vương Tiệp dư nhìn bóng lưng của nàng, ánh mắt giống như dao nhỏ phi qua.

Đức phi nhìn Vương Tiệp dư đến đây rồi lại đi, cười lạnh một tiếng “Cái Vương Tiệp dư cũng thật sự là đáng thương, ngoan ngoan chờ Hoàng Thượng sủng hạnh thì được rồi, cần phải làm nhiều chuyện ngu xuẩn như vậy. Cho dù ta không ngăn trở, nàng ta cũng sẽ không có kết cục tốt.”

Đức phi phân phó “Qua hai ngày liền dặn người bên Kính sự phòng đem lục đầu bài của nàng ta lên đi. Qua lâu như vậy, mấy ngày nữa Hoàng Thượng cũng cần phải triệu hạnh nàng ta rồi!”

Ngoại trừ chủ ý hậu cung, cũng sẽ chú ý chuyện trên triều. Đức phi biết rõ tiền triều cũng hậu cung là chung một nhịp thở. Có Vương đại nhân ở đây, Vương Tiệp dư ở hậu cung sẽ không đến mức bị vắng vẻ, sớm muộn cũng được thị tẩm. Bản thân tạm thời chờ về sau mới hảo hảo dạy bảo cái Vương Tiệp dư này.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28

Vắt khăn lau mặt lau tay cho Tề Diệp, Hạ Bích tiếp nhận khăn đi rửa, nàng liền chuyển qua nhắc nắp thức ăn. Tề Diệp đã ngồi ngay ngắn ở bên cạnh bàn cơm, Trúc Thanh tiếp nhận nắp đặt vào trong khay, cung nữ bưng đĩa đi dự thiện phòng.

Quang Thuận công công thử thức ăn, xác định vô hại rồi mới bắt đầu động đũa. Hạ Uyển Chi gấp một miếng cá cay mềm đặt vào trong chén, nghiêm túc loại bỏ xương rồi mới dùng cái muỗng múc cho Tề Diệp.

Hắn hài lòng cười cười, cầm lấy đũa ngà ăn một miếng. Thịt cá cay mềm hương vị rất tốt, hắn ăn cá rồi uống canh gà hầm cách thủy, hương vị thanh đậm, hương thơm mười phần.

Hắn uống một muỗng liền cảm thấy mùi vị không tệ “Người cũng uống một chút, sớm ngày dưỡng tốt thân thể!”

Hạ Uyển Chi gật gật đầu, Trúc Thanh đi trước Hạ Bích, tay chân lạnh lẽo bưng chén sứ thanh hoa nhỏ múc thêm một chén một chén canh gà nữa cho nàng. Hạ Bích khẽ nhủ mảy mảy nhìn xem Trúc Thanh xun xoe, cái gì cũng không nói. Hạ Uyển Chi cũng không biểu hiện gì ra ngoài, uống một ngụm canh gà rồi nói quả thật không tệ.

Một bữa cơm, hai người ăn cực kỳ ấm áp. Lúc ánh mắt gặp nhau, nàng cũng có thể cảm giác vui sướng trong mắt của hắn.

Sau khi ăn xong, bọn Hạ Bích thu thập bát đũa, hai người dời bước ngồi lên thấp mềm. Trên thảo bày đồ thêu thùa, nàng đang thêu túi thơm. Tề Diệp tò mò cầm lấy nhìn nhìn, nhìn nàng thêu lên một cây hoa lan.

Hạ Uyển Chi lại như bị phát hiện một bí mật lớn, đoạt lại đũa ở phía sau. Tề Diệp cười một chút, duỗi tay ra muốn xem. Hạ Uyển Chi không cho, hai người nhất thời đã quên thân phận, người đuổi ta trốn. Có điều hắn nhanh nhẹn hơn, rất nhanh nàng đã bị ép tới, nghe mùi Long Tiên Hương nồng nặc, đồ thêu thùa vẫn chưa xong nằm trong tay thì bị hắn cầm đi.

“Biết rõ trẫm thích hoa gì sao?” Tề Diệp nhìn nhìn túi thơm vẫn chưa xong, cúi đầu nói nhỏ bên tai nàng. Hơi thở ấm áp tê tê đại đại từ bên tai lan tràn đến trong lòng.

Nàng thoáng không được tự nhiên nghiêng nghiêng đầu, mà hắn lại theo sát đi tới gần “Nói, là nghe được từ đâu? Có phải thêu túi thơm cho trẫm hay không?”

“Không phải!” Nàng thẹn thùng đáp một tiếng “Hoàng Thượng tự mình đa tình! Tần thiếp thêu cho mình.”

“Mạnh miệng!” Tề Diệp nói một câu, dĩ nhiên là một loại giọng nói sùng ái. Nói xong hai người đều ngạc nhiên, đồng thời ngẩng đầu nhìn đối phương. Mà Tề Diệp nhìn người mặt mày như vẽ, môi hồng răng trắng, ánh mắt vòng vo một hồi trên môi mọng của nàng, một tay ôm lấy cằm của nàng, cúi đầu đi tới gần.

Hạ Bích bưng nước trà đang muốn dâng lên, trông thấy tình hình bên trong, cước bộ dừng lại, thiếu chút nữa làm đổ nước trà. Nàng ấy gấp rút lui ra ngoài, trông thấy Trúc Thanh tiến đến, kín đáo đưa khay cho nàng ta nói là nước trà không sạch sẽ, muốn pha lại hai chén khác, mà trên người nàng ấy dính nước đọng, phải đi về thay quần áo.

Trúc Thanh gật gật đầu, nghĩ tới đợi lát nữa có thể ở bên cạnh hầu hạ, nàng ta liền đi pha trà. Hạ Bích lại biết nàng ta nhất thời trong một lúc không về được, nước sôi còn chưa nấu, muốn pha trà phải đợi nước sôi lên mới được. Sau đó Quang Thuận công công thấy nàng ấy về mặt quái dị, khẳng định biết rõ bên trong không thể quá nhiều, Trúc Thanh sẽ không vào được. Nàng ấy cũng yên tâm trở về thay quần áo. Nước trà mới vừa pha, có chút bị phỏng. Trên mu bàn tay khẽ phỉm hồng, cũng may không nặng như Vương Tiệp dư là trên mu bàn tay nổi bóng phỏng rộp.

Miệng lưỡi hai người gần bờ như mới với răng, Hạ Uyển Chi có chút khó chịu đẩy hắn. Tề Diệp thấy mặt nàng sung huyết đỏ bừng, không đành lòng lại khi dễ nàng, liền cách môi ra. Hắn hôn một chút lên khóe môi nàng “Sao lại không thờ, người thật đúng là làm trẫm đau lòng.”

Hạ Uyển Chi từng ngậm từng ngậm hít thở, nghe vậy thì bị sặc một cái, nằm ở trên vai hắn cúi đầu ho khan. Hắn đau lòng vỗ vỗ phía sau lưng giúp nàng thuận khí.

Một hồi lâu mới dẹp được loạn, Tề Diệp đỡ bà vai của nàng, khẽ cúi đầu đối mặt với nàng “Đừng lo lắng, trẫm sẽ dạy ngươi.” Nói rồi không đợi nàng tránh đi, một lần nữa chiếm lấy cặp môi đỏ mọng kia, triển miên hôn hít lấy. Mà nàng cũng dần dần học cách làm cho mình hồ hấp thụ thuận.

Hồi lâu, Tề Diệp thỏa mãn, ôm lấy nàng ngồi xuống, mặt mày mang cười nhìn người đang cúi thấp đầu, bên tai đỏ hồng. Hắn cười nhìn nàng “Uyển Nhi có thích trẫm hôn môi người?”

Hạ Uyển Chi quả thực không thể tin được người trước mắt đúng là người trong trí nhớ của nàng. Nàng giống như bị làm chủ định thân, ngây ngốc đến nhất thời phản ứng không kịp. Mỗi đến khi hắn cắn môi, nàng mới giật mình hoàn hồn mà đẩy hắn ra.

Tề Diệp không có phòng bị, vốn là an vị ở mép thấp, bị nàng đẩy như vậy cả người liền ngồi xuống dưới đất. Mà nàng ý thức được mình đã làm cái gì, đang muốn quỳ xuống nhận phạt, hắn lại bắt được tay nàng “Còn thất thân, kéo trẫm đứng dậy a!”

Nàng gật gật đầu, đưa tay lôi kéo hắn đứng dậy. Ai biết hắn là vua của một nước, ngời cừu ngời chí tôn nhiv vậy lại làm chuyện xấu, dùng sức kéo một cái. Khí lực nàng không lớn, chỉ một chút đã bị kéo trượt chân té lên trên người hắn, đụng phải lồng ngực của hắn. Đến nỗi nàng cảm thấy bộ ngực bị đau.

Nhìn lại hai người tư thế mập mờ, Hạ Uyển Chi đỏ mặt luống cuống tay chân muốn đứng lên. Tề Diệp bị nàng loay hoay ở trên người đến có chút tâm viên ý mã, cánh tay dài ôm nàng cần bàn không nhúc nhích được. Sau một hồi long trời lở đất, nàng đã bị áp dưới thân thể hắn.

Hạ Uyển Chi bị hù dọa không nhẹ, hết lần này tới lần khác đầu lại đâm vào chân tháp. Một tiếng 'bộp' vang lên, nàng lập tức bị đụng tới choáng váng.

Tề Diệp vội vàng ôm người đứng lên ngồi ở trên đùi, một tay xoa đầu của nàng, một tay vẫn ôm eo của nàng để tránh nàng té xuống. Ánh mắt khóa chặt nàng, nhìn nàng khuôn mặt nhỏ nhắn bị đau đến nhủ mảy, lập tức đau lòng “Trẫm không phải cố ý, có sao không? Có muốn thỉnh ngự y xem một chút hay không?”

Ong ong tỉnh táo lại, nàng xoa xoa chỗ thoáng sưng lên, lắc lắc đầu “Không cần, không phải quá nghiêm trọng.”

“Vậy là tốt rồi!” Tề Diệp thờ phào nhẹ nhõm, tới gần trên mặt nàng hôn một cái. Hạ Uyển Chi lập tức nóng mặt, đẩy hắn muốn đứng lên. Nàng cảm thấy hai người quá thân mật. Tề Diệp cũng không khó xử nàng, buông lỏng tay nhìn chăm chăm nàng trong chốc lát “Đều là trẫm không tốt.”

“Túi thơm là thêu cho Hoàng Thượng.” Suy nghĩ một chút, Hạ Uyển Chi cắn môi nói nhỏ.

Tề Diệp lại nghe được rõ ràng rành mạch, cười đến vẻ mặt đặc ý “Trẫm cũng biết.” Hắn móc ra túi thơm kín đáo đưa cho nàng “Trẫm chờ túi thơm của ngươi.” Nàng gật gật đầu, về mặt thẹn thùng, một cái nhấm mảy một nụ cười đều đặn động lòng người.

Quang Thuận công công rất tần trách, nghe thấy động tĩnh bên trong cũng không có vào xem một chút. Cho dù Trúc Thanh muốn tiến lên xem xét, cũng bị hắn ngăn cản. Hắn đi theo bên cạnh nên biết rõ tâm tư của Tề Diệp, không có truyền gọi, hắn tuyệt đối sẽ không vượt qua.

Nhìn canh giờ không còn sớm, Hạ Uyển Chi biết rõ Đức phi còn đang chờ. Hắn ở nơi này của mình nhiều thêm một chút, Đức phi là hận nàng hơn một phần.

“Canh giờ không còn sớm, Hoàng Thượng vẫn nên đi qua chỗ Đức phi nương nương đi!”

“Nghỉ ngơi sớm một chút.” Tề Diệp không yên tâm sờ sờ đầu của nàng, vuốt một cái chỗ sưng đỏ, nhủ mảy “Có rượu thuốc không?”

“Có!” Nàng đáp một tiếng.

“Lấy ra, trằm xoa cho nguoi.” Tề Diệp mở miệng.

“Không cần, tần thiếp sai tý nữ làm là được, Hoàng Thượng vẫn nên đi chỗ Đức phi nương nương đi!” Hạ Uyển Chi ôn nhu khuyên bảo. Tề Diệp kéo tay của nàng ngồi ở một bên bất động, vẻ mặt nhàn nhạt. Nàng có chút bất đắc dĩ kêu Hạ Bích một tiếng “Lấy rượu thuốc ra.”

Hạ Bích gật gật đầu, rất mau lui xuống. Trúc Thanh bưng chén trà tiến đến. Hạ Uyển Chi đã rút tay về đặt ở trên đầu gối. Có người tiến đến, Tề Diệp cũng thu liễm đi rất nhiều, vẻ mặt nhàn nhạt tiếp nhận chén trà. Nhìn thấy là ô mai trà, khúc miệng hần xẹt qua một nụ cười, cúi đầu hớp một ngụm, âm thầm đánh giá, xác thực là ô mai trà trong cung nàng dễ uống.

Rất nhanh rượu thuốc được mang đến. Tề Diệp tiếp nhận. Hạ Uyển Chi tháo trâm cài, kim thoa, thả búi tóc xuống. Tóc dài xổa qua vai, khuôn mặt nhỏ nhỏ giữa những sợi tóc đen, mặt mày như vẽ, có một phen cảm giác thanh lệ khác biệt.

Tề Diệp đổ một chút rượu thuốc ở lòng bàn tay, xoa nhẹ chỗ đau của nàng. Có chút đau, nàng vô ý thức hít vào một hơi. Tề Diệp nghe thấy được thả nhẹ lực đạo.

Quang Thuận, Hạ Bích, Trúc thanh nhìn một màn này, đều đang đoán xem đã phát sinh chuyện gì. Bọn họ mặc dù nghe thấy động tĩnh, nhưng cũng chưa tận mắt nhìn thấy, nghĩ tới vết thương trên đầu Hạ Uyển Chi là từ đâu ra.

Xoa nhẹ rượu thuốc, nàng nghe trên người đều có một mùi rượu thuốc thơm ngát. Tề Diệp rửa tay xong, phản phó mấy người Hạ Bích chú ý hầu hạ. Hạ Uyển Chi tùy ý vấn một cái búi tóc đơn giản, cung tiễn hần rồi đi.

Lúc rời đi Tề Diệp nói là mấy ngày nữa lại đến xem nàng, Hạ Uyển Chi dịu dàng gật đầu, khúc miệng mỉm cười.

Đức phi đợi một hồi lâu mới đợi được người tới, vừa vào nhà đã nghe một mùi rượu thuốc thơm ngát, không khỏi cuống cuống nói “Hoàng Thượng bị thương sao?” “Cũng không có, làm sao vậy?” Tề Diệp kinh ngạc hỏi một câu.

Đức phi nói “Thần thiếp nghe trên người Hoàng Thượng có mùi rượu thuốc nên cho rằng Hoàng Thượng bị thương!”

“Không phải là trẫm.” Tề Diệp nhàn nhạt đáp một câu rồi ngồi xuống. Đức phi không hề hỏi nhiều, tự mình rót trà cho hần.

“Trưởng công chúa đã buồn ngủ, thần thiếp liền cho nữ nương mang đi. Hoàng Thượng nếu muốn nhìn trưởng công chúa một chút thì thần thiếp liền sai nữ nương ôm người đến.” Đức phi nói chuyện với Tề Diệp phần lớn là vây quanh trưởng công chúa.

“Không cần, để cho con bé ngủ đi. Ngày khác khi con bé tỉnh thì gặp cũng được!” Tề Diệp khoát tay áo, uống một ngụm trà.

Đức phi nói mấy lời, nhìn hần có chút mệt mỏi liền phân phó chuẩn bị nước nóng, hầu hạ hần rửa mặt xong nằm ở trên giường. Tề Diệp ngủ ở bên ngoài, nghe một mùi hương nhàn nhạt thơm ngát, phát hiện là hương thơm của rượu thuốc trên ngón tay. Hương đã tan đi rất nhiều nên rất dễ chịu, nhớ tới nàng thân thể mềm mại, Tề Diệp ngẫm thờ dài.

Người bên cạnh giật giật, Đức phi thấy khúc miệng của hần mỉm cười, tựa như đang nghĩ tới điều gì thú vị, nhin không được hỏi “Hoàng Thượng đang suy nghĩ chuyện tốt gì?”

Tề Diệp quay đầu lại nhìn nàng ta một cái, tầm mắt rơi vào cái cổ trắng nõn giữa vạt áo mở rộng kia. Nàng ta nửa chống thân thể, duỗi dài cổ, tầm y khẽ buông ra, lộ ra xương quai xanh tinh xảo.

Tề Diệp phát giác thân thể biến hóa, ánh mắt loe loe, tay từ cằm của nàng ta chạm đến da thịt trơn nhẵn mềm mại tinh tế trên bờ vai, dùng sức một cái liền đem người đè xuống dưới thân.

Đức phi trong lòng vui mừng, cả khuôn mặt đều sinh động hơn, hai tay tự nhiên ôm lưng của hần, trong mắt lóe sáng hào quang.

wattpad/HueKhanh92

Một đêm này Hạ Uyển Chi ngủ trong mùi thơm ngát của rượu thuốc, một đêm vô mộng, ngủ rất an ổn.

Buổi sáng lúc Trúc Thanh chải cho nàng thả nhẹ lực đạo “Nương nương sao lại không cẩn thận đụng phải đầu?”

“Không cẩn thận mà thôi!” Hạ Uyển Chi nhìn thoáng qua người đang chờ nàng trả lời, nói một cái đáp án có cũng được mà không có cũng không sao.

Buổi sáng thức ăn coi như phong phú, nàng uống một chén cháo nhu hương, dùng đồ ăn sáng, ngồi trong chốc lát rồi đi chỗ Đức phi. Gần đây đều là nàng tự chải đầu tóc cho Đức phi. Chi cần Đức phi không mở miệng đề cho nàng dừng lại, nàng sẽ không có lý do để không đi.

Nàng mới vừa cầm lấy cây lược gỗ, Đức phi hỏi “Hạ tiếp dư bị thương?”

“Tần thiếp ngu dốt, không cẩn thận đụng đầu!” Hạ Uyển Chi không nhanh không chậm trả lời một câu, thầm nghĩ nàng ta biết thật là nhanh, mình bị thương cũng biết.

“Khó trách nghe mùi rượu thuốc.” Đức phi cười cười, thầm nghĩ tới hôm qua Hoàng Thượng bôi thuốc cho nàng. Nàng thật đúng là có phúc khí “Về sau cẩn thận một chút.”

“Đa tạ nương nương quan tâm.” Hạ Uyển Chi gật gật đầu, nguyên lai là nghe thấy mùi rượu thuốc, nàng còn tưởng rằng nàng ta đối với mình đề tâm như vậy. Xem ra là nàng tự mình đa tình.Lúc Đức phi dùng đồ ăn sáng, nữ nương ốm trưởng công chúa đi đến. Trưởng công chúa khúc đến nước mắt lưng tròng, một khuôn mặt đỏ bừng. Đức phi vừa nhìn thấy căn bản không còn tâm tư dùng bữa, chỉ lo vây quanh trưởng công chúa dò xét thử cái trán. Phát hiện có chút nóng, Đức phi tức giận quát lớn nữ nương. Khi nàng ta đang muốn phân phó thỉnh ngự y, Hạ Uyển Chi nói đã phân phó người đi thỉnh ngự y đi đến nhìn một chút.

Đức phi không yên tâm về trưởng công chúa, đề Hạ Uyển Chi cùng Vương Tiệp dư đi thỉnh an hoàng hậu. Nàng ta muốn coi chừng trưởng công chúa.

Hai người an ủi vài câu, liền dẫn người đi Phụng Nghi cung. Ra khỏi Đức Hi cung, Vương Tiệp dư liền không nén được tức giận “Hạ tiếp dư cẩn phải ở cùng Đức phi nương nương chứ. Đây chính là thời điểm đề Hạ tiếp dư xun xoe đây!”

“Nếu như Vương Tiệp dư muốn ở lại, ta nhất định sẽ không cười nhạo Vương Tiệp dư xun xoe.” Hạ Uyển Chi đáp lại ý ‘tự mình muốn cũng đừng áp lên người’.

“Hừ, ta khinh thường nịnh nọt nàng ta!” Vương Tiệp dư hừ hai tiếng “Người cho rằng bợ đỡ được nàng ta thì có thể bước lên mây, được sủng ái ở hậu cung sao? Nói cho người biết, người vẫn nên nhìn người cho chuẩn, đừng đến lúc đó lại công đã trắng.”

“Lời này người khác nói ngược lại còn có chút sức lực, Vương Tiệp dư nói như vậy nghe thật sự là buồn cười.” Hạ Uyển Chi cười nhạo “Vài tý muối cùng nhau tiến vào đều đã được sủng hạnh. Ta là người bệnh, thân thể khó chịu mới không thể thị tẩm. Ngược lại Vương Tiệp dư vì cái gì đến nay vẫn là hoàng hoa khuê nữ đây?”

“Người!” Vương Tiệp dư bị đâm trúng chỗ đau, tức giận đến trừng nàng không biết nên phản bác ra sao.

Hạ Uyển Chi cười đắc ý “So với ta, Vương Tiệp dư càng không được sủng ái đây!” Dứt lời nàng không có ở đây dây dưa thêm nhiều, đuôi lông mày nhảy lên. Nàng nghiêng đầu mang theo Hạ Bích nhẹ nhàng bước qua, váy áo bông bênh rồi đi, lưu lại Vương Tiệp dư tức giận đến mặt xanh rờn.

Hoàng hậu hỏi Đức phi vì cái gì không có tới. Hạ Uyển Chi đứng dậy trả lời nói là trường công chúa không thoải mái, Đức phi thương con sốt ruột không dám rời khỏi. Hoàng hậu thỏ thẻ hai tiếng cho nàng ngồi xuống, phân phó ngự y đi qua nhìn một chút.

Trở lại Hi Lai điện không bao lâu, Hạ Uyển Chi liền nghe nói hoàng hậu tới Đức Hi cung, là tới xem trường công chúa, về mặt ân cần bộ dáng quan tâm. Hoàng hậu chân trước vừa tới, Tề Diệp cũng đã đến.

Hạ Uyển Chi cũng không tham gia. Ngược lại Vương Tiệp dư nghe nói Tề Diệp đến đây, trang điểm ăn mặc một phen, cố làm ra vẻ lo lắng trường công chúa đi qua nhìn.

Hạ Uyển Chi nghe vayah nhìn không được buồn cười. Nàng ta thật đúng là muốn được sủng hạnh đến phát điên rồi. Để hậu ở đây, làm sao có thể có chỗ cho nàng ta, một cái tiệp dư nhỏ nhỏ đây?

Quả nhiên không bao lâu Vương Tiệp dư đã bị hoàng hậu mời đi ra ngoài. Chỉ là Hạ Uyển Chi nghe Hạ Hoa nói, Vương Tiệp dư cùng cung nữ thiếp thân của hoàng hậu-Nguyệt Mai nói chuyện một hồi lâu.

Trường công chúa nhiễm phong hàn. Đứa nhỏ yếu ớt, ngã bệnh so với người lớn khó chịu nhiều hơn, cũng không dám tùy tiện dùng thuốc. Ngự y rất rối ren. Đức phi rất đau lòng, nghe trường công chúa oa oa khóc thút thít, cả trái tim như tan nát rồi.

Ngày thứ hai thỉnh an hoàng hậu,

Đức phi một lần nữa vắng mặt. Sau khi thỉnh an hoàng hậu giữ Vương Tiệp dư ở lại. Lúc các nàng lui ra, Hạ Uyển Chi chậm một bước đã nhìn thấy Nguyệt Mai nháy mắt với Vương Tiệp dư.

Đợi nàng ra khỏi Phượng Nghi cung một hồi lâu cũng không thấy Vương Tiệp dư xuất hiện, biết rõ hoàng hậu đã gọi nàng ta đi nói chuyện, tâm tư khẽ chìm chìm. Hạ Uyển Chi nghĩ chẳng lẽ Vương Tiệp dư muốn bước theo gót Hà Chiêu dung sao?

Vương Tiệp dư thấy hoàng hậu thì vội vàng hành lễ “Tần thiếp tham kiến hoàng hậu nương nương!”

“Đứng lên đi! Ban ghế ngồi!” Hoàng hậu bình thản nói một câu, ánh mắt thì đánh giá nàng.

Vương Tiệp dư có chút dè dặt ngồi xuống, hoàng hậu nói “Vương Tiệp dư xác thực là một mỹ nhân. Bản cung nhìn thật có chút hâm mộ bộ dáng của Vương Tiệp dư!”

“Hoàng hậu nương nương nói đùa, so với hoàng hậu nương nương thì tần thiếp phải mặc cảm. Hoàng hậu nương nương dung mạo tuyệt mỹ, là tần thiếp không dám so bì.” Vương Tiệp dư ngược lại thức thời, biết rõ hoàng hậu không phải là người dễ dàng đắc tội. Hơn nữa trong lòng còn sợ hãi, sợ lời nói và việc làm của mình chọc giận hoàng hậu.

Hoàng hậu cười cười, nói “Vương Tiệp dư khiêm tốn.”

Vương Tiệp dư cười làm lành không nói.

Hoàng hậu nói tiếp “Vương Tiệp dư tiến cung cũng có hơn một tháng. Đến nay cũng chưa được sủng ái quả thật có chút tiếc nuối. Người yên tâm, với gia thế cùng dung mạo của người, hoàng thượng nhất định sẽ không ủy khuất người.”

“Đa tạ nương nương ưu ái, là tần thiếp không có cái phúc khí kia!” Vương Tiệp dư trong lòng chua xót. Nếu không phải nàng đến quỹ thủy thì nàng đã được sủng ái, đều là xui xẻo.

“Đúng là không may. Nếu lục đầu bài của người có thể treo ở ngoài sáng, Hoàng Thượng cũng có thể đã lật thẻ bài của người từ. Đầu là những hạ nhân kia sợ sẩy, thế nhưng làm mất lục đầu bài của người. Yên tâm, bản cung đã phân phó làm lại một cái, đêm nay sẽ treo lên.”

Hoàng hậu nói xong, không đếm xỉa tới Vương Tiệp dư như nghe được sóng to gió lớn “Nương nương nói là lục đầu bài của tần thiếp bị mất?”

“Đừng lo lắng, bản cung đã phân phó đi xuống. Đêm nay có thể treo thẻ bài của người lên rồi.” Hoàng hậu ôn nhu an ủi. Nhìn nàng ta như có điều suy nghĩ, hoàng hậu biết rõ mục đích hôm nay đã đạt đến.

Vì muốn đào thêm một hố mới nữa nên cần tăng nhân lực a~~~

Nàng nào có hứng thú muốn edit hay beta thì xin mời về chung một nhà với tớ.*

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

“Ta nói vì cái gì Hoàng Thượng không lật thẻ bài của ta, thì ra là Đức phi một mực quấy phá?” Ra khỏi Phượng Nghi cung, Vương Tiệp dư liền oán hận nín lấy hoa cỏ ven đường. Hoa cỏ lá cây rơi đầy đất, có thể tưởng tượng trong lòng nàng ta có bao nhiêu hận.

Dù sao ở bên ngoài, Trúc Mai sợ bị người nghe được, tiến lên trấn an. Vừa lau nước lá hoa trên tay cho nàng ta, vừa ra hiệu cung nữ quét dọn hoa cỏ nàng ta bút đây “Nương nương chớ nói nhảm. Không có bằng chứng, nếu là truyền tới trong tai người khác còn không biết sẽ phát sinh chuyện gì?”

“Hừ!” Vương Tiệp dư nhìn thoáng qua cung nhân qua lại, không cam lòng hừ hai tiếng, buông tay trở về cầm khăn lụa.

Trở về phòng, Trúc Mai liền cho người tin cậy ở bên ngoài coi chừng, các nàng ở bên trong nói chuyện. Vương Tiệp dư nói “Đức phi lần này thật đúng là đắc tội với ta. Nếu không phải là nàng ta tác quái, ta đã sớm thị tâm. Cũng sẽ không bị Hạ Uyển Chi cái tiểu tiện nhân kia cười nhạo.”

“Nương nương an tâm một chút chớ nóng vội. Đức phi là người bên cạnh hoàng thượng, vị cấp cao hơn nương nương. Nương nương vẫn nên tạm thời nhẫn nại. Chờ đến ngày nổi danh lại mưu tính cũng không muộn. Hôm nay nương nương muốn làm gì cũng không tiện, nhân nại nhất thời gió êm sóng lặng a!” Trúc Mai dù sao lớn tuổi hơn, lại ở hậu cung một thời gian dài, biết rằng không thể nhất thời tức giận liền không quan tâm ngó ngang mọi thứ.

“Hừ, chỉ là một cái Đức phi nhỏ nhỏ mà thôi. Hoàng hậu nói sẽ giúp ta. Chờ ta được sủng ái, Đức phi lại tính là cái đó. Cái bút trưởng này sớm muộn gì cũng sẽ tìm nàng tính sổ.” Vương Tiệp dư hừ hừ vài tiếng, nói chuyện rất có khí lực. Dù sao hoàng hậu đã bày tỏ với nàng ta. D với Đức phi, hoàng hậu mới là chủ nhân hậu cung. Đức phi cùng Thực phi dù được cung chiều, còn không phải là vẫn phải xem sắc mặt của hoàng hậu

làm việc?

Hạ Hoa đi ra ngoài nghe ngóng một phen, nghe nói Vương Tiệp dư từ Phượng Nghi cung đi ra sắc mặt không được tốt. Hạ Uyển Chi nghĩ hoàng hậu khẳng định nói gì đó đối với nàng ta. Cụ thể nói gì đó nàng cũng không rõ ràng, chỉ có thể tạm thời đi một bước tính một bước, xem các nàng chuẩn bị bày chiêu gì.

Trường công chúa bị bệnh hai ba ngày, thân thể tốt hơn chút ít. Đức phi mới có tâm tư đi thỉnh an hoàng hậu. Thái hậu đối với trường công chúa cũng là sủng ái, dù sao cũng là hài tử đầu tiên của Tề Diệp.

Buổi sáng đi thỉnh an hoàng hậu, Hạ Uyển Chi đi theo Đức phi. Vương Tiệp dư cười sấp lại, nhìn nàng một cái “Hạ tiệp dư gần đây thân thể tốt không?”

“Như Vương Tiệp dư thấy, ăn ngon, ngủ ngon, khí sắc không tồi. Đa tạ Vương Tiệp dư quan tâm.” Xem nàng ya mặt mày giãn ra, tựa hồ gặp được cái chuyện gì cao hứng, Hạ Uyển Chi khẽ nhủ vậy.

“Vậy là tốt rồi! Hạ tiệp dư phải nuôi thân thể cho tốt, cùng nhau tiến cung trừ hai người người và ta ra, những người khác cũng đều đã được sủng hạnh.”

“Vương Tiệp dư cũng biết là có ta và người. Thân thể của ta chính mình rõ ràng, từ từ điều dưỡng là được. Ngược lại Vương Tiệp dư cũng phải nuôi thân thể. Không chừng ngày nào đó Hoàng Thượng nghĩ tới, có thể là phúc khí của Vương Tiệp dư!” Hạ Uyển Chi thấy phẩy quạt tròn, mỉm cười nhìn nàng ta một cái, không đợi nàng ta mở miệng nói chuyện, bước nhanh vài bước đuổi kịp Đức phi. Đức phi mơ hồ nghe thấy các nàng đối thoại, phát giác nàng đuổi kịp, nghiêng đầu liếc nhanh nhìn Hạ Uyển Chi, cũng không nói cái gì.

Buổi trưa Tề Diệp ở trong cung Đức phi dùng cơm, trường công chúa cũng được ôm đến. Chỗ Đức phi rất là nóng, vô số ánh mắt đều nhìn chằm chằm.

Hoàng hậu tính toán một chút, hơn hai mươi ngày, Tề Diệp đã đi chỗ Đức phi nhiều lần. Đặc biệt là ngủ lại cũng ba lần. So với ở trong cung nàng ta còn nhiều hơn, chớ đừng nói chi là cùng dùng cơm.

So sánh vậy, chỗ Thục phi cũng chỉ có hai buổi tối, trong đó một đêm còn là đoạt người của mình. Hoàng hậu biết rõ, trường công chúa bị bệnh, Hoàng Thượng đối với Đức phi lại càng thương tiếc. Nói cho cùng còn không phải là cái bụng của nàng ta không chịu thua kém sinh hạ trường công chúa. Nếu không thì dựa vào gương mặt kia của nàng ta, làm sao có thể được sủng ái?

Cách mấy ngày Tề Diệp cũng sẽ cùng thái hậu dùng bữa. Buổi tối Tề Diệp đi Thọ Ninh cung của thái hậu. Thức ăn trong cung thái hậu coi như là thức ăn xuất ra từ ngự thiện phòng, sắc hương vị đều đủ.

Dùng bữa xong, Tề Diệp cùng thái hậu tán gẫu. Ngồi một hồi lâu, chương sự Kính Sự phòng bưng khay thè bài lên thỉnh Tề Diệp chọn. Tề Diệp đang nghe niệm kinh, hần liền ở bên ngoài chờ.

Thái hậu niệm một đoạn kinh văn xong, nói “Những người mới kia tiến cung đã hơn một tháng, ai gia nhớ rõ chỉ còn lại Vương Tiệp dư, Hạ tiệp dư là chưa thị tẩm.”

“Vâng! Vương Tiệp dư trước đó vài ngày thân thể khó chịu. Hạ tiệp dư thân thể yếu đuối, phải dưỡng, phỏng đoán còn phải chút ít ngày nữa.” Nhớ tới nữ nhân mềm mại kia, Tề Diệp nháy mắt về mặt thất thần.

Thái hậu cũng không phát giác, chỉ nói “Vương gia (chỉ nhà của Vương tiệp dư) đúng là thân từ đặc lực. Vương Tiệp dư cùng không nên chịu nhiều ủy khuất. Đã gạt qua bên hơn một tháng, nên cho Vương gia một chút ngon ngọt rồi!”

“Thái hậu nói đúng, trầm hiểu.” Quang Thuận gọi người Kính Sự phòng vào. Tề Diệp nhìn thoáng qua lục đầu bài bày ở vị trí bất mắt, Quang Thuận lật thẻ bài của Vương Tiệp dư. Người phía dưới liền bắt đầu công việc lu bù lên.

Vương Tiệp dư ngóng hơn một tháng, nghĩ hết biện pháp được sủng ái, hôm nay thật sự được đến một lần nữa. Nàng ta nhìn không được mừng đến phát khóc. Nếu không phải Trúc Mai khuyên bảo khóc đó hai mắt làm sao thị tẩm, nàng ta đại khái sẽ gào khóc đi!

Hì Hoa điện treo đèn lồng màu đỏ. Không được bao lâu cả hậu cung ai cũng biết, Chung một cung điện Hạ Uyển Chi sao lại không biết. Nàng biết được rồi thì chỉ là cười nói “Vương Tiệp dư bây giờ là đạt được ước muốn!”

Còn không phải là đạt được ước muốn. Vương Tiệp dư cao hứng đến mức đi đường đều như đang múa. Mấy người bên cạnh cũng cao hứng đến cảm nhầm vài bộ quần áo. Cuối cùng vẫn là Trúc Mai cô cô bình tĩnh. Lần đầu tiên thị tẩm căn bản không cần phải mặc y phục. Nếu nói là muốn y phục, cũng là sau đó chuẩn bị tốt rồi mang qua.

Mỗi lần trước khi thị tẩm, cung phi cũng sẽ nghiêm túc tắm rửa một phen. Vương Tiệp dư sai Trúc Mai đem ra tất cả hương dầu nàng ta thích nhất. Nàng ta tắm rửa xong đi ra, cả người thơm ngào ngạt làm cho người khác nhìn không được ngứa mũi. Bọn thái giám khiêng nàng ta đã bị bực trong chốn, chỉ lộ ra một cái đầu đi. Dọc theo đường, hai vị thái giám nhìn không được ngáp ngáp hít khí.

Tề Diệp xem không ít tấu sớ, ánh mắt thoáng qua tấu chương Vương đại nhân đưa lên, phê mấy chữ rồi không hề nhìn nhiều. Quang Thuận công công nhìn canh giờ không còn sớm, cẩn thận nhắc nhở “Hoàng Thượng, nên nghỉ ngơi!”

“Ừ! Phượng Hoàng các bên kia chuẩn bị xong chưa?” Tề Diệp vuốt vuốt mi tâm, thuận miệng hỏi.

“Sáng sớm liền chuẩn bị xong.” Quang Thuận công công sửa sang lại long bào cho hần, sau đó theo đuôi đi tới Phượng Hoàng cung.

Vương Tiệp dư được đưa đến trên giường liền khăn trương tới không dám thở mạnh một tiếng. Nàng trông đứng trông ngồi tới mức cảm giác mình muốn cứng ngắc lại vẫn chưa thấy người đâu. Nhẫn nại không nói gọi vài tiếng. Thái giám đáp lời chỉ nói là Hoàng Thượng còn chưa tới.

Nàng sợ hãi, không phải lại có người từ giữa cản trở chứ. Lần này nàng ta đúng là không có tới quý thủy.

Thấp thỏm bất an đợi một hồi lâu, khi nàng ta cho rằng người sẽ không tới liền nghe động tĩnh, trong lòng vừa vui lại vừa khăn trương.

Nghe tiếng bước chân đến gần, nàng không thể ức chế run rẩy lên. Chui đầu ra nhìn người đứng ở đầu giường, trên mặt nàng nóng lên, nói “Thần thiếp gặp qua Hoàng Thượng.”

Tề Diệp nhìn nàng một cái cũng không nói chuyện, bên tai vương vài sợi tóc khẽ ướt át. Khi đến Phượng Hoàng các, hần đi tắm ôn tuyền một chút. Nhìn ánh mắt mừng rỡ tha thiết của nàng ta, Tề Diệp đề xuống khác thường trong lòng, mặt không chút thay đổi vén lên chân mền. Mà Vương Tiệp dư cũng đã sợ đến nhắm mắt lại, vừa mong đợi lại vừa khăn trương.

Sau một khắc, vang lên bên tai một tiếng hát hơi. Vương Tiệp dư lặng lẽ mở mắt. Tề Diệp xoa mũi nhũ nhũ mảy, nhìn nàng một cái về mặt khó lòng phân phó “Quang Thuận, chuẩn bị nước nóng, cho người hầu hạ Vương Tiệp dư tắm rửa.”

Vương Tiệp dư rất nhanh đã bị bọn ma ma mang đi tắm rửa một lần nữa. Trong chốn, nàng ta ủy khuất đến nhìn không được đỏ vành mắt. Chẳng lẽ mình lại đã làm sai điều gì?

Về phần Tề Diệp, sai người đem tất cả đệm chăn đều thay đổi một lần. Hương thơm nồng nặc kia có thể hun người ta đến hôn mê bất tỉnh. Bởi như vậy, hần có hào hứng chút nào cũng bị bay đi mất.

Vương Tiệp dư được đưa lên lần nữa, hai mắt đã sưng đỏ. Mặc dù Trúc Mai cô cô dặn dò nàng ta không được thất thố, nhưng trong lòng nàng ta ủy khuất, căn bản liền không nhận được chảy nước mắt.

Tất cả chuẩn bị thỏa đáng, Tề Diệp lúc này mới nằm ở trên giường, phân phó cung nhân tất ánh nến. Rất nhanh trong phòng một mảnh hắc ám, trong không khí tán đi hương thơm nồng nặc kia, lập tức mất vẻ không ít. Tề Diệp nằm trong chốc lát, nghe thấy người bên cạnh khò khè thở, hẳn cảm thấy bức mình, đang muốn vén chăn mền rồi đi, nghĩ tới lời của thái hậu nói, bộp bộp nắm tay vén chăn lên chui vào, trong đầu lại xuất hiện một gương mặt dịu dàng khác. Xong việc, Tề Diệp khoác đồ ngủ rồi đi, đi Phong Xuân các rửa mặt.

Vương Tiệp dư còn không kịp phản ứng, đã bị Trúc Mai đỡ dậy mặc quần áo vào. Ánh mắt rơi vào miếng vải trắng thắm một ít vết máu đỏ thẫm, nhận không được nói nhỏ bên tai Vương Tiệp dư “Chúc mừng nương nương!”

Cả đêm, bên tai Vương Tiệp dư đều vọng lên câu chúc mừng kia của Vương tiệp dư, trong lòng vui mừng không thôi. Hôm nay nàng ta cũng là nữ nhân chân chính của Hoàng Thượng.

Khi Vương Tiệp dư bị đưa về Đức Hi cung, cung điện Đức phi vẫn sáng ánh nến. Hạ Uyển Chi thì nghỉ sớm, buổi tối ngủ ngon. Ngoại trừ có tâm sự thỉnh thoảng ngủ trề ra, còn lại các buổi tối đều nằm lên giường tương đối sớm.

Đức phi nghe Bội Dung nói người được đưa về, cầm lấy mũ trùm gài tóc khêu khêu ánh nến, cười nhạo “Vương Tiệp dư thế này xem như tâm nguyện được đền bù. Còn không biết sáng mai Hoàng Thượng sẽ cho nàng một cái phong hào gì đây?”

“Dù sao không phải là phi vị là được rồi!” Bội Dung nói “Nô tỳ nghe được, Vương Tiệp dư bị đưa đến, Hoàng Thượng còn ghét bỏ nàng không sạch sẽ, lại phân phó người tắm cho nàng ta một lần. Nghe ma ma hầu hạ nói, Vương Tiệp dư ủy khuất đến mức con mắt khóc như hạch đào.”

“Phải không? Vậy cũng thật là ủy khuất!” Đức phi cười trên nỗi đau của người khác, cười cười nói “Tốt lắm, cũng chỉ là tên hề, cũng lật không nổi cái sóng to gió lớn gì. Cho rằng đi theo hoàng hậu có thể nhảy lên đầu cành sao, về sau cho nàng ném mùi đau khổ.”

Bội Dung phụ họa gật đầu.

Đức phi nói “Không còn sớm, bản phi cũng mệt mỏi. Nghỉ ngơi đi, ngày mai còn xem trò hay đây!”

Lúc Hạ Uyển Chi chải đầu cho Đức phi đã nghe thấy người đến báo tin vui. Đức phi cho người gọi Vương Tiệp dư tới. Hạ Uyển Chi rất nhanh vấn tốt đầu tóc cho nàng ta, cài trâm và châu thoa.

Chờ Vương Tiệp dư đi đến, Đức phi cũng đã trang điểm xong, ngồi ở trên chủ vị. Công công báo tin vui sau khi hành lễ với Đức phi, bắt đầu báo tin vui. Tối hôm qua Vương Tiệp dư thị tẩm, sáng sớm liền định ra phong hào. Vương Tiệp dư được phong làm Chiêu viện.

Nghe vậy Đức phi âm thầm ngạc nhiên một chút. Hạ Uyển Chi chỉ là thờ phào nhẹ nhõm, ngược lại cũng không nghĩ gì.

Vương Tiệp dư thì lập tức nở nụ cười, hành lễ tiếp chỉ. Sau khi thưởng cho công công truyền chỉ xong thì cười vấn an Đức phi “Tần thiếp Vương chiêu viện thỉnh an Đức phi nương nương.”

“Chúc mừng Vương chiêu viện. Bội Dung, đem cuộn gấm hồng đào mấy ngày trước đây ra cho Vương chiêu viện làm vài bộ quần áo đi!” Đức phi mỉm cười chúc mừng, nhìn không ra một chút không vui.

Vương chiêu viện tiếp nhận vài vóc lại cười nói tạ, ngược lại nhìn về phía Hạ Uyển Chi, mặt mày tung bay, vẻ mặt kiêu căng đắc ý.

Hạ Uyển Chi biết rõ nàng ta đây là thị uy đang đối với mình, thật cũng không để ý, quy củ đứng dậy hành lễ “Tần thiếp thỉnh an Vương chiêu viện chúc mừng nương nương. Lễ vật sẽ đưa qua sau khi thỉnh an hoàng hậu, hi vọng Chiêu viện nương nương đừng trách.”Hạ tiệp dư khách khí!” Vương chiêu viện cẩn thận hai chữ 'Tiệp dư', cười đến dương dương đắc ý.

Đội các nàng ân cần thăm hỏi xong, Đức phi nói “Canh giờ không còn sớm, nên đi thỉnh an hoàng hậu. Vương chiêu viện đừng quên hành đại lễ.”

“Đa tạ Đức phi nương nương nhắc nhở!” Vương chiêu viện cười cười, cước bộ nhẹ nhàng, vẻ mặt sung sướng đi theo Đức phi. Mà Hạ Uyển Chi chậm hơn một bước, không đi ngang hàng cùng Vương chiêu viện. Nàng ta hôm nay phân vị cao một cấp so với mình, nàng phải né tránh.

Đến Phụng Nghi cung, người vừa đến đủ, Vương chiêu viện liền quy củ hành đại lễ với hoàng hậu. Hoàng hậu sớm đã nghe được tin tức, đã chuẩn bị quà tặng đưa cho nàng ta. Vương chiêu viện lại thỉnh anThục phi, Đức phi, Hà Chiêu dung. Phân vị thấp hơn thì thỉnh an nàng ta. Hạ Uyển Chi cũng không ngoại lệ. Giữa bao tiếng chúc mừng cũng không biết có mã câu là chân tâm thật ý.

Hoàng hậu dặn dò vài câu, lại hỏi thăm vài câu Thục phi chuẩn bị như thế nào. Thục phi đã tính trước trả lời ôn hòa, hoàng hậu cũng không hỏi nhiều nữa.

Ngược lại Hạ Uyển Chi thật tò mò Thục phi chuẩn bị cái tiết mục gì.

Sau khi trở về Hạ Uyển Chi nhớ kỹ tặng lễ cho Vương chiêu viện. Tìm chốc lát trong hộp nữ trang, sai Hạ Bích đưa qua một cái vòng tay tơ vàng đẹp mắt. Vương chiêu viện nhìn cũng chưa từng nhìn để cho Đình Hương nhận lấy.

Hạ Bích nhìn nàng ta vẻ mặt khinh miệt, trong lòng tức giận, lại không tiện lắm miệng, liền cáo lui. Trở về đem chuyện nói với Hạ Uyển Chi. Hạ Uyển Chi nói “Bất quá là đắc ý quên hình mà thôi, không cần phải so đo với nàng ta.”

Hạ Bích liền không nói thêm lời.

Buổi chiều nàng bị Đức phi gọi đi. Đức phi chuẩn bị một chút Cầu kỳ A Giao bỏ thân thể nữ nhân cho nàng, còn an ủi nói “Vương chiêu viện hôm nay được sủng ái không có nghĩa là liên tục được sủng ái. Người chi cần đề ý dưỡng tốt thân thể. Chờ thân thể người tốt rồi, Hoàng Thượng làm sao lại ủy khuất người?”

Đức phi không ngốc, nàng mơ hồ cảm thấy Hoàng Thượng đối với người trước mắt là có khác biệt.

Ít nhất các nữ nhân khác còn chưa được sủng ái cũng không may mắn như nàng, có thể được Hoàng Thượng ba lần ở trong nhà nàng dùng bữa.

“Tạ nương nương quan tâm, tần thiếp hiểu!” Hạ Uyển Chi cảm kích gật đầu, tiếp nhận hộp gấm để Trúc Thanh cầm lấy Đức phi lại dặn dò vài câu rồi cho nàng đi trở về.

Mọi người các cung đưa lễ vật đi đến, Vương chiêu viện từng bước từng bước nhìn sang. Đương nhiên là quý trọng lễ vật của mấy người hoàng hậu, Thục phi, những người khác cũng chỉ là ý tứ đưa chút ít vật nhỏ mà thôi. Trông thấy Hạ Uyển Chi tặng vòng tay tơ vàng, Vương chiêu viện theo tay cầm ban cho Trúc Mai.

Trúc mai nói “Nương nương, nô tỳ không thể nhận.”

“Làm sao vậy?” Vương chiêu viện rõ ràng không vui.

Trúc Mai nói “Nương nương đừng xem Hạ tiệp dư còn chưa thị tẩm, nhưng nô tỳ nhìn nàng ta ở trong lòng hoàng thượng địa vị không thấp. Nương nương có thấy Hoàng Thượng đi trong cung nào dùng mấy lần bữa tối?”

Vương chiêu viện suy nghĩ một chút, ít nhất Hoàng Thượng là không ở trong cung nàng dùng bữa.

“Vậy thì như thế nào?”

“Nương nương, ở hậu cung nhiều có người quen so với nhiều địch tốt hơn. Nếu ngày khác Hạ tiếp dư được sủng ái, nương nương lại đem đồ của nàng ban thưởng cho nô tỳ. Hạ tiếp dư biết rồi nhất định sẽ ghi hận nương nương. Đến lúc đó cũng không phải là nhiều hơn một kẻ thù?”

“Trúc Mai cô cô chẳng lẽ không biết ở giữa hậu cung này là không có người quen?” Vương chiêu viện cầm vòng tay tơ vàng chơi một chút. Trúc Mai cô cô bị nàng nói xong sững sờ, nhất thời không biết làm sao khuyên bảo.

Mà Vương chiêu viện đã thay đổi chủ ý, nói “Nếu Trúc Mai cô cô không thích liền thưởng cho Đình Hương là được.”

Đình Hương bị điểm tên sững sờ một chút, lập tức cười tiếp nhận, đeo trên tay nói lời cảm tạ “Tạ chiêu viện nương nương thưởng!”

Vương chiêu viện lấy một cây trâm vàng kín đáo đưa cho Trúc Mai, nói “Cái này cho Trúc Mai cô cô. Nhận lấy đi, ta phải thưởng, là sẽ không bạc đãi các người.”

“Đa tạ nương nương thưởng!” Trúc Mai tâm tư trầm trọng nhận lấy kim thoa. Nàng biết rõ tính tình người chủ tử này, chỉ là khổ nỗi không tiện nhiều lời, biết rõ nàng ta không thích người ngỗ nghịch ý mình.

Nhưng nàng là muốn tốt cho nàng ta!

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30

“Hôm nay trong mấy người cùng nhau tiến cung chúng ta, cũng chỉ còn lại có Uyển ty tỷ chưa thị tẩm!” Lâm Huệ ngồi xuống trong đình, lột một trái son trà đưa cho Hạ Uyển Chi.

Hạ Uyển Chi lắc đầu, ra hiệu chính nàng ta ăn đi. Lâm Huệ đẩy một chút, thấy nàng không nhận liền chính mình ăn hết. Son trà tiến cống hương vị rất ngọt.

“Mấy ngày nay Vương chiêu viện đúng là nở mặt nở mày, đi đường cũng có thể múa. Nhìn thấy cũng làm cho người ta không ưa nổi.” Lâm Huệ trong lòng ghen ghét, cho rằng Vương chiêu viện không được sủng, ai biết thị tẩm xong lại được phong làm chiêu viện. Đây chính là phân vị cao nhất trong đám người cùng tiến cung các nàng.

“Nàng ta chính là người như vậy. Huệ nhi cần gì phải vì nàng ta mà tức giận?” Hạ Uyển Chi cũng không để ý. Cho dù nàng ta đắc ý cười nhạo mình, nàng cũng không có cảm giác gì. Chỉ là một chút ân sủng mà thôi, chính thức có thể đi đến cuối cùng mới là người thắng. Lúc này mới một chút chút ân huệ nhỏ liền đắc ý quên mình, nhất định là không thành được sự gì lớn.

Lột một trái son trà, Hạ Uyển Chi cắn một cái, thịt quả hương vị ngọt ngào nhiều chất lỏng, làm cho người ta nhìn không được ăn nhiều thêm mấy trái.

“Xem ra là ta kích thích hạn hẹp!” Lâm Huệ thờ dãi, hỏi “Uyển ty tỷ gần đây thân thể khá hơn chưa?”

“Hoàn hảo!” Hạ Uyển Chi lột một trái son trà. Lâm Huệ đùa với nàng, từ trong tay nàng đoạt mất. Hạ Uyển Chi cười cười không lên tiếng, nhìn nàng ta ăn mất, chính mình lại bóc một trái son trà khác.

“Hoàng Thượng hôm qua lại đi chỗ Uyển ty tỷ dùng bữa. Nghĩ tới nếu Uyển ty tỷ được sủng hạnh, khẳng định sẽ hơn cả Vương chiêu viện. Phi vị tạm thời không hy vọng xa vời, nếu là ty tỷ làm chiêu nghi, cũng đừng quên muội muội ta.”

Nghe thấy hai chữ chiêu nghi, lòng của nàng chìm chìm, lập tức nói “Nói vậy bạ gì đó. Vị trí chiêu nghi cũng không phải là ai cũng có thể ngồi lên. Không chừng chính là Huệ nhi muội muội đây.”

“Ta không có cái phúc khí kia!” Lâm Huệ nói “Ta đã mấy ngày rồi không thấy hoàng thượng, cũng không biết có phải Hoàng Thượng đã quên còn có một người như ta hay không?” Lâm Huệ nói lời u oán. Hạ Uyển Chi nghe mà không đếm xỉa tới.

“Kỳ thật hôm nay nghĩ đến, một người quá nhiều thế thiếp cũng không phải là chuyện tốt.” Không giải thích được, Lâm Huệ đột nhiên cảm khái một câu.

Hạ Uyển Chi không có đáp lời, đại khái đoán được đây là bởi vì Tề Diệp không có lật thế bài của nàng ta mà cảm thấy thất vọng đi!

Hôm nay nhìn bộ dáng nàng ta thất vọng, phiền muộn, Hạ Uyển Chi tựa hồ nhìn thấy bản thân thật lâu trước đây. Còn không phải là một lòng chỉ đặt vào một người, chi tiết tâm của hán vĩnh viễn lại không đặt trên người mình.

Hạ Uyển Chi nghĩ, nữ nhân thật khó!

Nữ nhân hậu cung còn ngu hơn!

“Nghe nói bên Ngọc hồ bày bố thế trận lớn, không biết Thục phi đang chuẩn bị cái gì?” Không muốn nói thêm về đề tài Tề Diệp, Hạ Uyển Chi dời đề tài đi, hỏi. “Không biết, Thục phi cũng không nói cái gì, muội cũng không có cho người theo dõi.” Lâm Huệ có chút chột dạ nói một câu, dè dặt nhìn nàng một cái, không dám nói ra tình hình thực tế.

Hạ Uyển Chi cũng không hỏi nhiều. Dù sao đã sắp Đoan Ngo, đến lúc đó chẳng phải sẽ biết Thục phi đang cố làm cái gì mà ra về bí mật sao.

Hai người nói một hồi lâu nữa rồi mới tự trở về. Trên đường trở về, Hạ Uyển Chi gặp Vương chiêu viện, quy củ hành lễ đợi nàng ta đi trước.

Lúc Vương chiêu viện đi ngang bên người nàng, cười nói “Hạ tiếp dư không phải là thân thể khó chịu sao? Ánh mặt trời chói như vậy còn đi qua lại, không sợ phơi nắng hồng người?”

“Đa tạ Vương chiêu viện quan tâm. Tàn thiếp không đến mức bị chút ánh mặt trời này làm tổn thương. Tuy nhiên phơi nắng lâu đối với da thịt cũng không tốt, ráng đen liền khó coi!” Hạ Uyển Chi nhìn thoáng qua người cho dù đắp rất nhiều phấn mà so ra vẫn là kém da thịt trắng nõn của mình, nở nụ cười nhàn nhạt.

Nếu nói là Vương chiêu viện đối với bản thân có cái gì bất mãn thì đại khái coi như là da thịt của nàng ta. Nàng ta giống Vương đại nhân, da thịt sạm màu, so với các nàng da thịt như tuyết, trắng nõn như ngọc thì da thịt của nàng tối hơn rất nhiều, coi như là dùng phấn cũng bù không được.

Hôm nay nghe nàng nói bị ánh mặt trời rám đen như vậy, Vương chiêu viện biết rõ nàng là đang cười nhạo mình cho dù người khác rám nắng cũng không bằng, cười nhạo mình da ngăm.

“Cho dù bộ dạng quốc sắc thiên hương, nếu là có cái thân thể bệnh tật cũng là vô dụng. Thân thể yếu đuối đúng là nhận không nổi hoàng ân. Hạ tiếp dư vẫn nên chú ý dưỡng thân thể đi!” Vương chiêu viện trả lời lại một cách mỉa mai, còn không quên hừ hai tiếng, về mặt khinh đi qua trước mặt nàng.

Hạ Uyển Chi không thềm để ý cười cười, kẻ bệnh tật cũng không phải là nàng? Nếu không phải lúc trước một lòng không muốn tiến cung mà nguyện ý tự hủy thân thể, vốn là muốn cho Hạ Vũ một cái cơ hội, cuối cùng vẫn đào thoát không xong. Chính là bởi vì như thế, hiện tại nàng mới cần nuôi thân thể.

Bất quá hiện tại nàng lại thấy rất may mắn vì thân thể mình yếu, ít nhất không phải là ở trên mặt thân thể được Tề Diệp chú ý, mà là về mặt tình cảm giành được sự chú ý của hắn. Nếu không cũng sẽ không một tháng ba lần đều ở trong phòng nàng dùng bữa. Đây chính là chuyện chưa từng có.

Nàng nghĩ, so với bắt lấy những ân sủng hư vô kia, còn không bằng bắt lấy tâm một người.

Không để châm chọc khiêu khích của Vương chiêu viện ở trong lòng, Hạ Uyển Chi về mặt tự nhiên trở về Hi Lai điện. Ngược lại Hạ Bích trong lòng có chút không thoải mái, thừa dịp lúc không có ai, nhện không được hỏi “Nương nương cần gì liên tục bấm bụng bấm dạ. Nô tỳ nhìn Hoàng Thượng đối với nương nương đúng là rất thương tâm, nếu là nương nương...”Hạ Bích, dùng làm miệng!” Không đợi Hạ Bích nói xong, Hạ Uyển Chi lạnh giọng nói.

Hạ Bích thất kinh một chút, uể oải gật đầu “Vâng, nô tỳ nhớ kỹ!”

Buổi sáng mới oán hận mình bị vắng vẻ, buổi tối Tề Diệp liền lật thẻ bài của Lâm Huệ. Hạ Uyển Chi nghe tin xong, không cẩn thận châm trúng ngón tay. Nàng hừ một tiếng, nhìn giọt máu ứa ra, không thềm để ý đưa lên miệng hút sạch sẽ. Hạ Bích vội vàng bấm chén trà cho nàng súc miệng. Nàng phun ra máu, tiếp nhận nước trà súc miệng, về mặt nhàn nhạt, nhìn không ra cái tâm tình gì.

Hoàng hậu nghe nói Thục phi vì làm tốt tiết Đoan Ngọ mà bày ra trận thế rất lớn, còn có hai vị công công thiếu chút nữa chết đuối. Mà hoàng hậu cũng biết Thục phi muốn làm gì, âm thầm không cam lòng. Nếu làm xong, Thục phi không phải là sẽ mượn cơ hội tranh công trước mặt Hoàng thượng sao. Nàng ta đúng là giỏi nhất mấy cái đó. Đặc biệt là trong chuyện mời gọi này, ngoại trừ nàng ta không ai qua mặt nổi.

Mọi thứ đã sắp bắt đầu. Hoàng hậu có thể đoán được thái hậu, Hoàng Thượng sẽ thật cao hứng. Nàng tình nguyện phá hủy yến hội cũng sẽ không để Thục phi được công lao.

Hoàng hậu phân phó Nguyệt Mai vài câu, rồi đặc ý tiếp tục tu bổ hoa cảnh.

Tiết Đoan Ngọ dần dần đến trong khí trời ẩm áp.

Thái hậu đã hỏi thăm mấy lần, hoàng hậu chỉ nói toàn quyền giao cho Thục phi làm. Thái hậu ngược lại cũng không nói gì, chỉ cần không ra sai lầm, bà cũng không có gì để trách cứ.

Ngày tết Đoan Ngọ, Hạ Uyển Chi biết được Thục phi chuẩn bị trận đấu thuyền rồng là vì Vinh Quang công công được gọi đi bị rơi xuống nước.

Sau khi nàng nghe nói, thật không nghĩ tới Thục phi cũng có suy nghĩ giống nàng, ngạc nhiên một chút rồi cũng không nghĩ nhiều.

Buổi sáng, nàng dậy rất sớm. Lúc đi trang điểm cho Đức phi, Đức phi còn nói muốn ôm Trường công chúa đi xem một chút, náo nhiệt một chút.

Nàng cười cười nói vài câu thỏa đáng rồi không có nói thêm nữa.

Đức phi trang điểm xong. Vương chiêu viện canh đúng thời gian đi đến, thỉnh an xong liền theo Đức phi thỉnh an thái hậu. Hoàng hậu đã ở bên chỗ thái hậu.

Trừ ngày lễ lớn cùng đầu tháng hay mười lăm, những thời gian khác thái hậu đều không thích bị quấy rầy.

Hạ Uyển Chi đi vào đã nghe một mùi đàn hương, thái hậu ăn chay niệm Phật, có đốt đàn hương cũng không kỳ quái.

Thái hậu mặt mũi hiền lành nói vài câu, thay cho hoàng hậu ra về dạy bảo vài câu rồi cho mọi người trở về nghỉ ngơi. Giờ Tỵ thì đến Ngọc Hồ xem trận đấu thuyền rồng.

Đây cũng không phải là bí mật gì, kể từ khi có hai vị công công rơi xuống nước, Thục phi du một lòng muốn làm mọi người cho ngạc nhiên nhưng cuối cùng vẫn là lan truyền nhanh chóng. Mà thái hậu đối với ý tưởng này của Thục phi lại rất hài lòng, cười tán dương tâm tư Thục phi linh xảo. Thục phi khiêm tốn nói vài câu đường hoàng rồi yên tâm thoải mái tiếp nhận ánh mắt hâm mộ cùng ghen tỵ của mọi người. Nàng ta mỉm cười, về mặt đặc ý, thấy thế nào cũng không để cho người ta thích nổi.

Sau khi trở về, Hạ Uyển Chi thêu cho xong túi thơm. Trúc Thanh chuẩn bị tốt hương liệu nhét kỹ vào. Nàng lại thêu vài mũi, kết cái nút thắt nhìn cũng không tệ. Chờ lần sau Tề Diệp đến sẽ tự đưa cho hắn.

Không bao lâu, Hạ Bích nhắc nhở đã đến giờ, Hạ Uyển Chi liền chuẩn bị tốt rồi ra cửa. Sau lưng đi theo không ít người, nguyên bản không phải Hạ Hà Hạ Hoa theo hầu nhưng hai người mặt dày mày dạn theo đuôi. Hạ Uyển Chi cũng không nói gì, cho các nàng đi theo xem náo nhiệt một chút.

Đến chỗ Đức phi, Đức phi đã chuẩn bị xong, đang dụ dỗ trường công chúa ăn một chút bánh chưng. Trường công chúa không muốn, lắc đầu tránh né. Đức phi không có biện pháp liền đợi con bé đói bụng rồi ăn. Giao trưởng công chúa cho nhũ nương, nàng ta đi vào trang điểm lại, thay đổi một bộ cung trang càng thêm hoa lệ rồi mới đi ra.

Mà Vương chiêu viện cũng thay đổi một bộ cung trang khác. Cung trang của chiêu viện so với tiếp dư màu sắc càng thêm điểm lệ, vài vóc cùng hình thức đều xuất sắc hơn.

Có thể nói là quần áo chọn rồi còn thừa lại mới đến phiên người phía dưới, từng bậc từng bậc đi xuống, đến cuối cùng cũng chỉ có thể lấy mà không thể chọn.

May mắn chính là nàng không phải là cái người không thể chọn kia.

Vương chiêu viện vừa tiến đến liền đánh giá ăn mặc của các nàng, lúc này mới hành lễ với Đức phi. Hạ Uyển Chi cũng chỉ có thể hành lễ với nàng ta ai bảo bây giờ nàng ta là nhị phẩm chiêu viện đây.

Đức phi nhìn thoáng qua trang phục tinh xảo của nàng ta cũng không nói cái gì liền dẫn người đi trước, các nàng theo gót phía sau.

Vương chiêu viện mỉm cười liếc nhanh nhìn Hạ Uyển Chi, cố làm ra vẻ kinh ngạc cười nói “Không nghĩ tới bộ quần áo này lại đến trên người Hạ tiếp dư. Vốn là ta vừa ý nhưng đáng tiếc ta quá gầy mặc không được. Hôm nay nhìn Hạ tiếp dư mặc đến thật sự là thích hợp!”

“Đa tạ Vương chiêu viện bỏ những thứ yêu thích. Ta là tâm rộng thân mập, vừa vặn xứng với bộ quần áo này. Dù sao so với vài người mặc không được mà nói lời chua chát thì khá hơn một chút.”

Vương chiêu viện ghen một chút “Cũng chỉ là một món đồ chóng mắt, thích thì lấy đi mặc. Có điều...” Vương chiêu viện hạ giọng nói “Hạ tiếp dư mặc thật là xấu!”

Xấu?

Hạ Uyển Chi cười cười, không hề nhìn nàng ta, về mặt nhàn nhạt nói “Đẹp xấu như thế nào không liên quan đến quần áo, mà ở ánh mắt người nhìn. Nghĩ đến Vương chiêu viện không có ánh mắt thưởng thức bộ quần áo này cho nên nó không thuộc về người.”Nói rồi nàng đột nhiên xoay người “Ngược lại Vương chiêu viện thật đúng là tự mình cảm thấy hài lòng. Chẳng lẽ không có

người nói cho Vương chiêu viện biết, da ngăm mặc đồ màu sắc diêm lệ sẽ càng thêm đen sao? Vương chiêu viện vẫn nên bôi phấn trắng một chút đi. Nghe nói Hoàng Thượng là ưa thích da trắng.”

“Người...”

“Hạ tiếp đi!” Vương chiêu viện đang muốn mở miệng chửi ầm lên, Đức phi thông thả ung dung kêu một tiếng.

Wương chiêu viện cắn cắn môi, nhìn Hạ Uyển Chi đi về phía Đức phi, khuôn mặt trắng nõn, môi hồng răng trắng, thấy thế nào cũng làm người ta chán ghét, làm cho người ta hận không thể rạch lên cái gương mặt đáng ghét kia.

Đức phi liếc nhanh nhìn Vương chiêu viện đang tức giận, nói với Hạ Uyển Chi “Đừng đối co với người chấp nhặt, mất thân phận.”

“Vâng!” Hạ Uyển Chi đáp một tiếng, không để ý tới Vương chiêu viện giương nanh múa vuốt ở phía sau nữa.

Nàng ta không dám đắc tội Đức phi. Vương chiêu viện chỉ đành phải nuốt xuống cái cục tức này, nghiêng đầu hỏi người phía sau “Nhìn ta rất đen sao?”

“Nương nương cần gì bận tâm, mồm mọc ở trên người người khác, nói cái gì chẳng được?” Trúc Mai nhẹ giọng an ủi.

Wương chiêu viện cắn cắn môi không nhiều lời nữa. Dù Trúc Mai nói như vậy, nàng ta xem tay của mình, cũng so với hai tau trắng nõn của các nàng xác thực ngăm hơn rất nhiều. Dù bản thân không muốn thừa nhận, nhưng nàng đúng là không đủ trắng.

Mấy người Hạ Uyển Chi tới tương đối sớm. Bên cạnh Ngọc Hồ đã xây dựng khán đài, bố trí ngay ngắn trật tự. Hạ Uyển Chi ngồi xuống vị trí của mình. Đức phi cùng Vương chiêu viện ngồi ngang hàng. Các phi tần khác còn chưa tới, trên khán đài người không nhiều lắm.

Không bao lâu, lục tục đến cũng gần đông đủ. Không thể nghỉ ngơi, hôm nay Thực phi là nổi bật nhất, trang phục long lẫy xuất hiện, một bộ cung trang hồng lựu, môi mọng đỏ chót. Những người khác nhìn mà trong lòng vừa ghen ghét vừa khinh thường.

Thực phi vuốt ve đầu tóc, cười hân huyên cùng Đức phi, xoi mói nói Đức phi hôm nay ăn mặc quá thanh lịch. Đức phi chỉ là cười cười cũng không nói thêm cái gì, ngược lại rất có hào hứng đùa với trường công chúa.

Thực phi nhìn xem trường công chúa trắng hồng đáng yêu, cười vượn tay nheo nheo miệng của con bé. Đức phi thấy nàng ta nuôi móng tay thật dài, sợ nàng ta đã thương con của mình, liền ôm qua rồi nói “Trường công chúa yếu ớt sợ người lạ, sợ sẽ khóc lên.”

“Đức phi thật đúng là cung chiêu bảo bối. Chi là xem một chút mà thôi, có đúng hay không a trường công chúa?” Nói chuyện, nàng ta thành công nheo nheo mắt trường công chúa. Đức phi cũng không tiện tiếp tục ngăn cản. Trước mặt nhiều người như vậy, cho dù Thực phi có lòng bất thiện cũng không thể lộ liễu. Lúc Thực phi ngồi xuống, nhìn bộ dáng Đức phi xem trường công chúa như bảo bối mà trong lòng đau xót. Con của nàng nếu bảo vệ được, cũng đã lớn như trường công chúa đi. Chi tiếc, nó không có duyên với nàng.

Bởi vậy lúc hoàng hậu giả lâm, hoàng hậu phát hiện có một ánh mắt sắc bén nhìn mình chằm chằm. Đợi nàng phát giác, đối phương đã thu hồi ánh mắt, thật khiến nàng có chút nghi hoặc. Theo ánh mắt kia nhìn lại, chỉ thấy mấy người Thực phi, cùng với Trịnh tu viện, Lâm sung dung đang ngồi ngay ngắn ngoan ngoãn, không có gì khác thường.

Hoàng hậu chỉ coi như mình đa tâm, chậm rãi ngồi xuống.

Đế hậu, thái hậu cùng đến, các nàng liền đứng dậy hành lễ. Khi ngồi xuống, cung nhân liền bắt đầu dâng trà, âm nhạc cũng bắt đầu vang lên.

Thực phi vỗ tay, thuyền đã chuẩn bị tốt bắt đầu xuống nước. Thực phi cười nói “Chỉ xem so tài thì rất không thú vị, không bằng kiểm thêm chút tiền, thế nào?”

“Thực phi cũng đừng thừa nước đục thả câu, nói đi!” Tề Diệp cười mở miệng.

Thái hậu gật gù đầu, hoàng hậu không lên tiếng tất nhiên là tán đồng, những người khác căn bản không cần cân nhắc đến.

“Được rồi, thần thiếp sẽ nói thẳng.” Thực phi nói “Lần này tổng cộng chuẩn bị mười con thuyền, vì tiện phân chia. Đánh số bắt đầu từ một đến mười. Cảm thấy chiếc thuyền nào thắng liền chọn chiếc thuyền đó. Vì để công bằng, chỉ cần viết xuống con số là được, hơn nữa thắng sẽ có tiền.”

“Có chút ý tứ! Thái hậu nghĩ như thế nào?” Thực phi vừa nói xong, Tề Diệp liền hứng thú, nghiêng đầu hỏi thái hậu.

Thái hậu cười cười “Quá thật thú vị, nếu Hoàng Thượng thích, mọi người tới thử thời vận đi! Hoàng hậu cảm thấy như thế nào?”

“Khó có khi Hoàng Thượng cùng thái hậu đều thích, thần thiếp tất nhiên cũng sẽ không từ chối. Hơn nữa, đúng là một phen tâm ý của Thực phi để mọi người đều vui.”

Hoàng hậu nói xong, Thực phi sai người phát giấy bút. Rất nhanh trước mặt mỗi người đều có thêm giấy và bút mực.

Hạ Uyển Chi nhìn nhìn mười đoàn người xếp hàng, nàng không rõ ràng thực lực của bọn họ lắm, chỉ viết một cái số mình thích. Lúc nàng để giấy bút xuống, những người khác cũng đều viết xong. Một Hươu bắt đầu thu lại từ chỗ Tề Diệp rồi đặt ở trên mặt bàn nơi mọi người đều nhìn thấy, chỉ chờ sau khi cuộc tranh tài kết thúc sẽ công bố đáp án.

Đồ vừa thu lại xong, các cung nhân bưng nước trà diêm tâm đi lên. Hạ Uyển Chi thậm chí nghe thấy lúc các nàng qua lại, tầm ván gỗ dưới chân phát ra âm thanh kéo kẹt kẹt. Mặc dù lóe thăm, nàng vẫn nghe thấy một chút, nhin không được cúi đầu nhìn nhìn, xác định không có gì không ổn mới bỏ qua, để tránh khiến cho người ta chú ý. Trận đấu còn chưa bắt đầu, vũ cơ đang khiêu vũ. Thái hậu trông thấy trường công chúa có mặt liền sai nhũ nương ôm con bé qua. Trường công chúa rất thân cận với thái hậu, vừa qua đi đã bắt lấy tràng hạt của thái hậu vuốt vuốt. Thái hậu cười nheo nheo mắt trường công chúa, tán dương Đức phi nuôi thật tốt. Ngay cả Tề Diệp cũng không nhìn được nói nàng ta hiền lương từ ái, chăm sóc trường công chúa rất cẩn thận.

Nghe hân tán dương Đức phi, bên dưới không ít nữ nhân sinh lòng ghen ghét, âm thầm vò khăn tay.

Ca múa chấm dứt, trận đấu thuyền rồng cũng bắt đầu. Hạ Uyển Chi ăn son trà Hạ Bích bóc, nhìn xem mười chiếc thuyền rồng đã xuống nước, những người khác cũng bị hấp dẫn ánh mắt nhìn qua.

Trong đám người, Hạ Uyển Chi nhìn một hồi lâu, mới nhận ra Vinh quang ở trên chiến thuyền nàng chọn, lập tức cảm thấy không có hy vọng thắng. Vinh Quang công công chỉ là một người giỏi múa mấp khuai môi, nàng hiểu như có chút tiền thì còn có thể sai bảo.

Thuyền rồng xuống nước một chút, trận đấu bắt đầu. Tiếng khuai chiêng gõ trống khiến cho mọi người có chút khẩn trương, ánh mắt chăm chú nhìn chằm chằm thuyền rồng, chỉ hận không thể đứng lên, hét to trợ uy.

Trận đấu bắt đầu, sóng đánh rập rình. Hạ Uyển Chi mơ hồ cảm giác được cái ghế giật giật, nàng nghi hoặc nhìn lại, thấy Đức phi nương nương cũng phát hiện.

Không đợi các nàng kịp phản ứng, hai vị cung nữ bưng diêm tâm đi đến phía sau các nàng, cả người mang theo luôn diêm tâm đều rơi xuống nước. Sau lưng Hạ Bích chỉ kịp kêu một tiếng nương nương, còn chưa kịp làm kéo nàng tránh đi, cũng rơi theo xuống nước.

Mà Hạ Uyển Chi phát hiện mình cũng đang trượt xuống, cả người cả ghế và cái bàn, còn chưa kịp phản ứng liền ngã xuống.

Tiết Đoan Ngo, nước là rất lạnh. Nàng vừa rơi xuống, trong nháy mắt bị lạnh như đóng băng. Bên tai ong ong tiếng nước, nàng còn chưa có đứng vững thì đã bị ai đó đạp xuống, một lần nữa bị chìm ngập.

Những người khác chỉ là lơ đãng nhìn một hàng người kia rơi vào nước. Trong lúc nhất thời bị nước nhấn chìm. Cũng may hoàng hậu được Quang Thuận công công bắt lấy, nếu không ngay tiếp theo nàng ta cũng bị kéo xuống.

Dưới nước một mảnh nhồn nháo, Tề Diệp cuống cuống sai người xuống nước cứu người. Hai mắt hần tìm kiếm, không nhìn thấy mặt Hạ Uyển Chi, hần cuống cuống đứng ở một bên chờ từng bước từng bước bị vớt lên đến.

Không ít người rơi xuống nước, căn bản phân không rõ ai với ai. Thị vệ xuống nước cũng không bắt chấp cái gì, tóm được ai liền cứu lên trước.

Hạ Uyển Chi không biết bị bao nhiêu người đạp bao nhiêu lần, nàng mới vừa lộ đầu đã bị người lôi đi xuống, còn chưa kịp kêu cứu đã bị sắc nước. Trong mơ hồ tựa như nghe có người nhảy xuống nước, mà nàng cuối cùng cũng đạp lên được một chỗ hòn đá nhô lên, nước không đến mức bao phủ, lại cảm thấy có chút lạnh. Nàng thấy Tề Diệp giẫy giụa ở trong nước, mò lên một người, nhìn mặt của nàng ta, tựa hồ không phải là người hần muốn tìm, liền thất vọng đẩy ra, tiếp tục tìm.

Thái hậu trông thấy Tề Diệp rơi xuống nước, cả kinh đến thiếu chút nữa thì ngất đi. Các thị vệ khác cũng từng bước từng bước nhảy xuống.

Hạ Uyển Chi nghe thấy Tề Diệp gọi Uyển Nhi, nàng sững sốt một chút, nhìn hần cứ liên tục diễn cảnh vợ vét người rồi lại đẩy người, cuối cùng nhịn không được lên tiếng “Hoàng Thượng!”

Cách đó vài bước, Tề Diệp nghiêng đầu nhìn, thấy nàng lộ đầu ra, không ở trong đám người bên này. Hần từng bước từng bước gian nan đạp lên nước bùn, bắt chấp dơ bẩn cùng nước lạnh đi tới chỗ nàng, trên mặt chật vật lộ ra nụ cười mừng rỡ.

Hạ Uyển Chi nhìn hần, gương mặt trắng bệch cười một tiếng.

Đương nhiên, nàng cũng không bỏ lơ từ phía khác, hoàng hậu nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chăm chăm nàng một bộ dáng muốn lẳng tri xừ từ.

Hạ Uyển Chi nghĩ, có phải nàng đã bị hoàng hậu coi là cái đinh trong mắt rồi hay không?

Tuyển beta cho bộ này nha~~~

Công việc beta rất nhẹ nhàng, mình đưa các bạn đọc trước, có lỗi chính tả thì điều chỉnh rồi gửi lại cho mình up. Vây thoải hà ^^

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31

Beta: Vysnsd

Hạ Uyển Chi nhìn Tề Diệp lội nước đến gần, gương mặt tuấn tú càng ngày càng gần, ngay sau đó hai vai bị hần bắt lấy. Hần há to miệng, vừa lên tiếng chính là dịu dàng an ủi “Đừng sợ, trẫm đến đây!”

Tâm tư xúc động, Hạ Uyển Chi nhất thời tâm tình phức tạp, nhưng vẫn mỉm cười gật gật đầu.

Trưởng công chúa tựa hồ bị chuyện này này làm sợ hãi, ở trong lòng nhũ nương oa oa khóc lớn. Nếu không phải được thái hậu ôm đi, chỉ sợ trưởng công chúa sẽ cùng các nàng rơi xuống nước.

Đức phi đã bị cứu đi lên, tự hồ bị kinh hãi lại phải uống vài ngụm nước, sắc mặt trắng bệch, đôi môi bầm đen, thân thể run lên nhè nhẹ.

Thái hậu, hoàng hậu đứng an toàn ở trên bờ, ánh mắt phóng đến trên người Tề Diệp cùng Hạ Uyển Chi ở trong nước. Thái hậu lớn tiếng quát lớn “Còn ngây ngốc cái gì? Không nhìn thấy Hoàng Thượng còn ở trong nước sao?”

Hoàng hậu cùng với chúng phi tần còn ở trên bờ liếc mắt nhìn Hạ Uyển Chi đứng ở trong nước, ánh mắt sắc bén.

Hạ Uyển Chi vừa nhìn cũng biết, các nàng ghen ghét. Lần này không phải chỉ là hoàng hậu, ngay cả những người khác cũng đều ghen ghét.

Đang nghĩ ngợi, Hạ Uyển Chi nhịn không được hắt hơi hai cái, điều này cũng nhắc nhở Tề Diệp bây giờ không phải là lúc nói chuyện. Hần khẽ nghiêng người một tay ôm lấy eo của nàng, nói “Đi lên nói sau, trong nước lạnh, thân thể ngươi yếu sẽ không chịu nổi.”

Nàng gật gật đầu, không để ý tới ánh mắt của mấy người hoàng hậu. Nửa người nàng dựa trên người hần, cảm giác bên hông có thêm lực, nàng dần dần an tâm, đi theo hần từng bước từng bước đi đến bên bờ. Thị vệ, thái giám xuống nước không ít, làm họ tổng

Trong hồ nước bùn không ít, một bước sâu một bước cạn, giày thêu của nàng đi hai bước liền bị dính lại, nhịn không được lên tiếng “Giày thêu rách!”

“Bất quá là một chiếc giày thêu mà thôi, lên bờ nói sau.” Tề Diệp đỡ nàng, không để cho nàng quay đầu lại tìm giày. Cho dù tìm thì nước hồ một mảnh hỗn độn, căn bản nhìn không thấy được, sờ cũng không tới.

“Nhưng chân ta không...” Lời còn chưa dứt, nàng liền trơn một chút, cả người hệt xuống. Dù Tề Diệp lôi kéo nàng, vẫn bị nhấn ở trong nước một cái mới bị vớt lên.

Hạ Uyển Chi vội vàng không kịp nín thở phải uống một ngụm nước hồ, sắc đến kịch liệt ho khan. Sau một khắc đã bị Tề Diệp bế lên, hai tay hữu lực, mượn sức nổi lên, nàng cũng không còn chìm nữa.

Hạ Uyển Chi đang muốn giẫy giụa, nàng làm sao dám ngay trước mặt làm nhiều người để cho thân mình vạn kim của hần ôm lấy chính mình?

“Đừng động!” Tề Diệp thấy nàng không thành thật, thấp giọng nhắc nhở “Nếu như ngươi còn muốn uống nước hồ, trẫm để cho chính ngươi đi.”

Nước bản như vậy ai nguyện ý uống? Hạ Uyển Chi mím mím môi, thành thật vươn hai tay vòng qua cổ của hắn, ánh mắt rơi vào trên gương mặt ướt đầm của hắn. Vài sợi tóc dãn ở trên mặt, bên miệng, khoe mắt. Nàng vươn tay vén từng cái đến sau tai, không hiểu sao mà xui quýt khiến nhéo nhéo vành tai lạnh lạnh của hắn. Tề Diệp cười nhìn nàng một cái, không nói gì. Ý thức được chính mình thất thố, nàng gấp rút thu tay lại. Trên mặt trắng bệch ửng đỏ, có chút không được tự nhiên cúi đầu. Cái trán nàng chống lên lồng ngực của hắn, không để người khác trông thấy ánh mắt của nàng, cũng không muốn nhìn thấy vẻ mặt người khác.

Tề Diệp cho rằng nàng sợ hãi, tay ôm nàng nắm thật chặt, khẽ cúi đầu xuống đỉnh đầu nàng, ôn nhu an ủi “Có trẫm ở đây, đừng sợ!”

Nàng nghe, cũng không nói gì.

Bọn họ cách bờ không xa, chỉ là do nước ngăn cản nên có chút khó bước đi mà thôi. Quang Thuận công công cũng theo xuống nước, đang chuẩn bị tiếp nhận người từ trong tay Tề Diệp. Tề Diệp mặt không chút thay đổi ôm nàng trực tiếp đi đến bên bờ. Quang Thuận công công thức thời ở bên che chở, không hề nhúng tay.

Đến bên bờ, Quang Thuận công công leo đi lên trước, đứng vững vàng rồi quay thân lại, vươn tay tiếp nhận Hạ Uyển Chi. Một bộ cung trang tất cả đều là nước, nhiễm màu nước bùn nên nhìn không ra vốn là màu gì, ướt chèm nhẹp dán ở trên người, đường cong là lười.

Hạ Hà đợi ở một bên vội vàng cởi áo ngoài phủ lên trên người nàng. Hạ Bích cùng Trúc Tạng đã được cứu đi lên. Các nàng rơi xuống nước chịu không ít thua thiệt, không biết bị đập mấy cước, uống không ít nước, lúc này đang hấp hối nằm trên mặt đất.

Tề Diệp vừa lên bờ đã bị người vây quanh. Tề Diệp bơi lội không tệ, ngoại trừ cả người ướt ra, cũng không có cái gì không ổn.

Thái hậu lại lo lắng không thôi, hỏi han ân cần, một đôi mắt đều hơi đỏ. Tề Diệp đành phải ôn nhu an ủi nói không sao, thái hậu quan sát toàn bị hấn hấn một lát, sờ sờ mặt của hắn, nói “Đừng mãi ở chỗ này, mau trở về đi thôi!”

“Ừ!” Tề Diệp đáp một tiếng, nhìn thoáng qua người run cầm cập tựa ở trên người Hạ Hà, phản phó đi xuống “Trước tiên đưa người rơi xuống nước trở về, thỉnh ngự y nhìn một chút. Về phần chuyện hôm nay, Quang Thuận công công nhìn xem là cái chuyện gì?”

Quang Thuận công công đáp một tiếng, bắt đầu phản phó đi xuống.

Hoàng hậu liếc nhanh nhìn Thục phi, ánh mắt rơi vào trên người Hà Chiêu dung.

Hà Chiêu dung hiểu ý, nói “Hoàng Thượng, yến hội hôm nay đúng là Thục phi nương nương chuẩn bị, không nghĩ tới lại khiến cho mấy người Đức phi nương nương chịu khổ.”

“Hoàng Thượng, đều là thần thiếp sơ sẩy.” Thục phi biết rõ chuyện hôm nay nàng khó tránh khỏi trách nhiệm, thay vì ngồi đó bị người vu oan hãm hại, không bằng tạm thời nhận sai, sau đó mưu tính.”Trẫm nhớ kỹ!” Tề Diệp liếc nhanh nhìn Thục phi, nhàn nhạt lên tiếng.

Thái hậu lại tức giận quát lớn “Thục phi thật là lớn gan, nếu hôm nay cả cái đài đều sụp, có phải ai gia cũng phải chôn cùng người hay không?”

“Thái hậu bớt giận, thần thiếp biết sai. Thần thiếp một lòng muốn làm tốt, nhưng không biết người phía dưới có sơ suất. Đầu là thần thiếp giám sát không nghiêm, cầu xin thái hậu trách phạt!” Thục phi thức thời quý trên mặt đất chịu thua, tâm tư lại chuyển động không thôi.

“Hừ, chuyện lần này Thục phi không trốn thoát được trách nhiệm, trở về chờ phạt đi.” Thái hậu hừ hừ hai tiếng, chen chúc cùng Tề Diệp rời đi.

Tề Diệp vừa đi, Hạ Uyển Chi được Hạ Hà Hạ Hoa nâng đỡ đi về Hi Lai điện. Các nàng không đứng ở trên đài, mà lại đứng trên bờ chờ. Ở bên cạnh hầu hạ là Hạ Bích cùng Trúc Thanh thì cũng không may mắn thoát khỏi bị rơi xuống nước, cũng may không nguy hiểm tính mạng.

Ngọc hồ gặp chuyện không may, rất nhanh trong cung liền ồn ào thành một mảnh xôn xao.

Trở về Hi Lai điện, cung nữ đã chuẩn bị nước nóng. Hạ Uyển Chi run rẩy bỏ vào thùng tắm. Hạ Hà ở một bên hầu hạ. Nàng ngâm trong chốc lát, hỏi “Hạ Bích có khỏe không?”

“Nương nương không cần lo lắng, Hạ Bích cũng không có gì lo ngại. Ngược lại nương nương ở trong nước lạnh lâu như vậy, khẳng định bị lạnh. Đầu do nô tỳ không tốt, không hầu hạ tốt nương nương.” Nàng ở trên bờ nhìn thấy lập tức muốn nhảy xuống cứu người, lại nhớ tới chính mình cần bán không biết bơi. Đợi nàng muốn xuống nước lần nữa thì đã bị thị vệ ngăn cản. Miễn cho các nàng thêm phiền, bọn họ lại phải cứu thêm vài người.

“Ta không sao!” Vừa dứt lời, nàng liền hắt hơi một cái.

Hạ Hà nhú mày nhìn nàng. Hạ Uyển Chi làm bộ không nhìn thấy, ngâm mình trong nước, để cho nước ấm áp bao phủ bản thân. Hạ Hà liền gọi đầu cho nàng.

Đội nàng ấm thân thể đi ra, Lâm ngự y đã chờ ở ngoài. Chẩn mạch cho nàng, hắn nói cũng không có gì lo ngại.

Hạ Uyển Chi thờ phào nhẹ nhõm, sai cung nữ tiễn Lâm ngự y rời đi. Nàng bọc y phục thật dày, sắc mặt hồng nhuận hơn chút ít. Hạ Hà cầm lấy khăn sạch sẽ lau đầu tóc cho nàng.

Không bao lâu sau, Hạ Hoa tiến đến nói là Hạ Bích cùng Trúc Thanh đều không có gì đáng ngại, ngự y khai thuốc khu hàn rồi liền rời đi.

Nàng gật gật đầu bày tỏ đã biết, lại phản phó Hạ Hoa đi ra ngoài hỏi thăm một chút những người khác rơi xuống nước như thế nào?

Hạ Hoa đáp một tiếng lui ra ngoài.

Lần này rơi xuống nước thật sự là khiến người ta bất ngờ. Nếu là ngoài ý muốn thì thôi, nếu là có người sắp đặt, vậy cũng thật là quá lòng dạ ác độc. Thật may là nước cạn. Nếu là nước sâu, Hạ Uyển Chi không biết còn có thể còn sống đi lên hay không.

Lúc đầu tóc khô một nửa, Hạ Hoa trở lại, sắc mặt có chút khó coi “Đức phi, Vương chiêu viện, Triệu tu nghị, Trắc tiếp dư đều không có gì đáng ngại, ngược lại tỳ nữ thiếp thân của Triệu tu nghị cùng một vị cung nữ khi được vớt từ trong nước lên đã không còn thở!” Cây lược gỗ chải tóc rơi xuống đất, Hạ Hà thất kinh một chút, sắc mặt trắng bệch liếc nhanh nhìn Hạ Uyển Chi. Nàng ấy gấp rút nhấc lên cây lược gỗ, nhìn nhìn Hạ Uyển Chi, lòng vẫn còn sợ hãi nói “Cùng may nương nương phúc lớn mạng lớn.”

Xác thực là phúc lớn mạng lớn. Nhiều người chết đuối như vậy, ai cũng muốn lên bờ, cũng muốn nổi trên mặt nước, gặm đạ cũng là bản năng cầu sống. Nếu không phải nàng ở xa mọi người chút ít, nói không chừng người bị vớt lên sau cùng chính là mình.

Mặc dù đã chết là hai cung nữ, nhưng cũng là chết người. Xảy ra chuyện lớn như vậy, không chỉ là có người rơi xuống nước, người ở trên bờ cũng chấn kinh không ít.

Thục phi làm người chuẩn bị, trách nhiệm lớn nhất. Biết được có người chết, Tề Diệp liền bắt Thục phi ở trong cung tự nhận lỗi, đợi sự tình tra ra tra ra manh mối, sẽ tiếp tục định đoạt.”

Thục phi ở Đức Sang cung cười lạnh “Còn tưởng rằng sẽ được ban thưởng, hoặc đến cùng là công dã tràng. Ai ngờ còn phải chịu tội.”

“Nương nương, vậy phải làm sao bây giờ?” Mộc Hương có chút lo lắng nói “Nô tỳ nhìn hoàng hậu nương nương đây là có ý nhắm vào nương nương đây. Đầu đang lo lắng cho người rơi xuống, Hà Chiêu dung lại đem nương nương đẩy ra. Nương nương vì yến hội này đã bỏ ra bao nhiêu tâm huyết!”

“Người cũng nhìn ra là hoàng hậu, muốn đá kích bản phi rồi?” Thục phi nâng mi hỏi Mộc Hương.

“Nô tỳ mặc dù ngu dốt, cũng không ngu xuẩn. Hà Chiêu dung là người của hoàng hậu, không có hoàng hậu lên tiếng, nàng ta dám lăm miệng sao?” Mộc Hương nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, nàng ta là ủy khuất thay chủ tử nhà mình.

“Hừ, tâm tư của hoàng hậu

bản phi sao lại không biết. Nàng ta đã sớm muốn diệt trừ bản phi. Nhìn bản phi được sủng ái, nàng ta ghen ghét. Đã nói nàng ta sẽ không hào tâm như vậy, để cho ta nhúng tay vào chuyện hậu cung, thì ra là ở chỗ này đợi. Không nghĩ tới ngàn phòng vạn phòng, vẫn bị ngã vào bẫy của nàng.”

“Nương nương, vậy bây giờ nên làm như thế nào?” Mộc Hương lo lắng hỏi.

“Còn có thể như thế nào, hoặc là tìm ra ai động tay chân, hoặc là tiên hạ thủ vi cường.” Thục phi hận đến nghiến răng nghiến lợi.

“Một cái đài đang yên lành, những chỗ khác không sập, hết lần này tới lần khác liền sập ngay chỗ của Đức phi. Rõ ràng chính là hãm hại ta. Hậu cung người nào không biết ta cùng Đức phi đối đầu, muốn lợi dụng việc này đánh chủ ý lên ta. Các nàng nghĩ khá lắm!”

“Hừ, cho dù trừ đi ta, cũng không tới phiên nàng ta độc sủng hậu cung. Hôm nay bản phi ngược lại nhìn ra tâm tư của Hoàng Thượng. Cái Hạ tiếp dư kia thật đúng là không đơn giản, lại có thể khiến Hoàng Thượng bất chấp nguy hiểm xuống nước cứu nàng ta. Bản phi không nhìn ra nàng ta có điểm nào đáng giá để Hoàng Thượng dùng thân mạo hiểm.”

“Bất quá là có một gương mặt dụ dỗ mà thôi, nương nương cần gì để ý.” Mộc Hương nói “Việc cấp bách là chứng minh nương nương trong sạch. Nô tỳ nghe nói hoàng hậu liên tục can giữ bên cạnh hoàng thượng, còn không biết thêm dầu thêm mỡ nói gì đây!” “Yên tâm, hoàng hậu muốn như nguyên còn quá sớm.” Hướng về phía Mộc Hương ngoắc ngoắc ngón tay, Thục phi nói nhỏ vào câu bên tai nàng ta.

Mộc Hương ngạc nhiên mừng rỡ gật đầu “Nương nương anh minh!”

“Đừng nịnh nọt, mau chóng làm cho tốt. Sai người nhìn chăm chăm vị ở Hi Lại điện kia. Là bản phi xem thường Hạ tiếp dư nàng.”

“Vâng!” Mộc Hương gật gật đầu, bước chân nhẹ nhàng rời đi.

Ngọc Long Điện, ngự y bắt mạch Tề Diệp xong, nói với thái hậu “Hoàng Thượng hồng phúc, thân thể cũng không lo ngại. Vì thần mở chút ít thuốc khu hàn. Uống hết, ra mồ hôi sẽ không sao nữa!”

“Vậy là tốt rồi!” Thái hậu gật gật đầu, ngự y lui xuống đi kê phương thuốc.

Tề Diệp có chút áy náy “Đều là trầm sơ sẩy, làm cho thái hậu bị sợ hãi!”

“Hoàng Thượng hôm nay xác thực lỗ mãng, các nàng bất quá là cung phi mà thôi, tự nhiên có người cứu. Hoàng Thượng thân mình vạn kim, sao có thể hạ thấp thân phận cứu người?” Thái hậu trầm giọng trách cứ.

Tề Diệp áy náy nhận lỗi “Đều là trầm lỗ mãng, trăm hối cải!”

“Hừ! Hoàng Thượng biết rõ hối cải là tốt rồi. Hoàng thượng thân thể quý báu, há là một Hạ tiếp dư có thể so sánh với. So ra thì nàng ta cho dù chết một trăm lần cũng chống đỡ không được một sợi tóc của Hoàng Thượng. Hoàng Thượng cần phải lấy đại cục làm trọng, chứ vì nữ sắc mà không thương tiếc thân thể của mình, hoang phế triều chính.”

Thái hậu không phải là không biết rõ, chẳng qua là lúc này một lòng đều ở trên người Tề Diệp. Hôm nay hẳn không ngại, thái hậu đương nhiên muốn tính sổ sau.

Tề Diệp nghe vậy kinh hãi, tâm chìm chìm, nói “Thái hậu quá lo lắng, trăm tự có chừng mực.”

Hắn từ tám tuổi liền bắt đầu học bơi. Bắt đầu từ tiền đế, hoàng tử bọn họ ngoại trừ việc học ra còn có một thứ nhất định phải sẽ học. Đó chính là bơi, đây là tổ huấn. Mà năng lực bơi của hắn cũng không tệ lắm, hẳn biết mình sẽ không bị chết đuối.

Hơn nữa, nàng ở trong nước giặt giũ, nhìn không thấy người, hẳn làm sao có thể đứng yên. Nếu là như vậy, lần này vớt lên tới sẽ không chỉ là hai bộ thi thể, mà có thể là ba.

“Nếu Hoàng Thượng đã nói như vậy, cái Hạ tiếp dư kia liền không thể lưu lại!” Giọng nói nhàn nhạt, lại bao hàm sát ý.

“Thái hậu, đừng động vào nàng ấy.” Tề Diệp kinh hãi.

“Hừ, nàng ta có thể uy hiếp tính mạng của Hoàng Thượng, nhiễu loạn lý trí của Hoàng Thượng. Nữ nhân như vậy quá nguy hiểm, ai gia làm sao có thể lưu nàng ta lại bên cạnh hoàng thượng. Nàng ta, không thể lưu.” Thái hậu từng chữ từng câu nghiêm túc, cũng không phải là nói giỡn.

Tề Diệp vén chăn lên đứng dậy, quỳ xuống ở trước mặt thái hậu “Thái hậu, trăm biết sai rồi!”

“Diệp nhi, đừng trách ai gia nhẫn tâm. Người nên biết, để vương vô tình mới không bị loạn tâm.” Thái hậu thở dài.

“Thái hậu, không liên quan tới nàng ấy, đều là trăm sai.” Tề Diệp nói “Trăm có sức phán đoán, sẽ không bị một nữ nhân nhiễu loạn lý trí.”

“Đã như vậy, người vì sao xuống nước?” Thái hậu một lời phá vỡ bức tường chắn yếu ớt của hắn.

“Trăm lập lời thề, đây là một lần cuối cùng!” Tề Diệp nhìn qua thái hậu, khẩn cầu “Đừng động vào nàng ấy.”

“Diệp nhi!” Thái hậu càng thay đổi sắc mặt, chống lại ánh mắt của hắn, tâm tư lập tức phức tạp. Hồi lâu, thái hậu nhắm mắt lại, nói “Nếu nàng ta một lần nữa nhiễu loạn tâm của Hoàng Thượng, bất kể là ai cũng không thể ngăn cản ai gia xử lý nàng ta.”

“Đa tạ thái hậu!” Tề Diệp âm ám thờ phào nhẹ nhõm.

Tề Diệp mới vừa đứng dậy, hoàng hậu bùng một chén canh nóng tiến đến, tự mình đút cho Tề Diệp uống. Nàng bắt động thanh sắc quan sát đến vẻ mặt hai người. Không biết có phải là ảo giác của nàng hay không, hoàng hậu cảm thấy trước đó bọn họ tựa hồ phát sinh chuyện gì.

Ngay trước mặt thái hậu, hoàng hậu, Tề Diệp nghiêm chỉnh uống hết chén canh nóng làm cho các nàng thoải mái, buông lỏng tinh thần.

Hắn uống canh nóng xong, hoàng hậu tự trách “Đều là thần thiếp sai, thân thể không tốt. Nghĩ rằng giao cho Thục phi liền có thể yên tâm. Ai biết cuối cùng lại nháo đến nhân mạng, còn làm cho Hoàng Thượng và thái hậu chấn kinh, thần thiếp thật là đáng chết!”

“Được rồi, người cũng không biết sẽ phát sinh chuyện như vậy. Hơn nữa người cũng bị sợ hãi, không cần nói nhiều. Lần này là Đức phi các nàng bị uy khuất, cũng may đều bình an vô sự. Về phần người khác, nên phạt thì phạt, nên đánh thì đánh, thường phạt phân minh mới tốt.” Thái hậu nhàn nhạt nói.

“Thái hậu phân phó phải, thần thiếp nhất định thưởng phạt phân minh. Chờ Quang Thuận điều tra xong là cái cầu nô tài nào sơ sót, quyết định sẽ không dễ dàng tha thứ.”

“Ừ!” Thái hậu gật gù đầu, nói “Tiết Đoan Ngọ thật tốt cũng đã hồng. Hoàng Thượng bị sợ hãi thì nghỉ ngơi thật tốt đi. Đức phi bị uy khuất, Hoàng Thượng cũng nên trấn an một chút.”

“Thái hậu yên tâm, trăm sẽ!” Tề Diệp gật gù đầu, nhin không được nghĩ đến không biết hiện tại nàng như thế nào.

Thái hậu dặn dò vài câu, bảo hoàng hậu chú ý săn sóc. Náo loạn cho tới tận trưa, bà cảm thấy mệt mỏi. Nếu đã không cần bà phí công, thái hậu liền bãi giá trở về Thọ Ninh cung.

Nghĩ tới hành động không chút dè dặt nhảy xuống cứu người, thái hậu vuốt vuốt mi tâm, gọi Quế Tú ma ma “Sai người nhìn chăm chăm cái Hạ tiếp dư kia. Ai gia muốn nhìn một chút xen nàng ta có bản lĩnh gì, có thể nhiều loạn tâm tư của Hoàng Thượng.”

“Vâng, nô tỳ sẽ đi xuống ngay an bài.” Quế Tú ma ma đáp một tiếng lui xuống đi.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Bội Dung bụng thuốc tiến đến khuyên bảo Đức phi uống hết. Chén thuốc đắng, Đức phi uống xong liền ăn hai viên ô mai, chậm chậm nhắm nháp hương vị, hỏi “Trưởng công chúa có khỏe không?”

“Trưởng công chúa lúc trước bị kinh hải một chút, lúc này nhũ nương đã dụ dỗ ngủ rồi. Ngự y nhìn qua, nói là cũng không lo ngại.”

“Hoàng Thượng thì sao?” “Đức phi nhàn nhạt hỏi.

“Nô tỳ nghe nói cũng không lo ngại. Thái hậu đã hỏi Thọ Ninh cung, Hoàng hậu coi chừng Hoàng Thượng. Mấy người Vương chiếu viện cũng không có chuyện gì. Ngược lại thiếp thân tỳ nữ của Triệu tu nghỉ cùng một vị cung nữ theo hầu không thể may mắn thoát khỏi, lúc tìm được đã mất.”

“Cho người đi xem một chút cái đài kai, đang yên đang lành làm sao lại sụp đổ? Người ở Thượng công cục cũng không vô dụng như vậy, đi dò xem là ai động tay chân. Cũng may trưởng công chúa ở bên cạnh thái hậu, nếu con bé có gì không hay xảy ra, bản phi nhất định sẽ không dễ dàng tha thứ.”

“Nương nương bớt giận, đừng chọc tức thân thể. Nô tỳ nghe ý của Hà Chiêu dung tựa hồ như là Thục phi nương nương. Nàng ta từ trước đến nay bất hòa với nương nương, lần này lại là nàng ta chuẩn bị yến hội, rất dễ dàng dễ động tay chân.”

“Ngu xuẩn!” Đức phi a một tiếng, nói “Người cũng biết là Thục phi chuẩn bị, ai nguyện ý gây phiền toái cho bản thân. Nàng ta muốn tranh công còn không còn kịp kia. Thục phi cũng không đàn như vậy, nàng ta muốn động thủ cũng sẽ không lộ liễu như thế.” Đức phi cười lạnh “Chỉ sợ có người muốn mượn đao giết người.”

“Nương nương nói rất đúng!” Bội Dung không dám tiếp tục nhiều chuyện, phụ họa một câu.

Đức phi nhớ ra cái gì đó, hỏi “Hoàng Thượng sao đang yên lành té xuống? Ta nhớ nơi hoàng thượng ngồi cũng không bị sập a!”

“Nương nương!” Bội Dung nói “Hoàng thượng là tự nguyện nhảy xuống. Mấy trăm ánh mắt đều nhìn chăm chăm, Hoàng Thượng là vì cứu Hạ tiếp dư mới nhảy xuống. Nô tỳ nhìn thấy nương nương rơi xuống nước, căn bản không có lưu ý. Nhưng là nghe những người khác nói, Hoàng Thượng vì cứu Hạ tiếp dư mà không để ý thân thể của bản thân. Nghe nói thái hậu rất tức giận.”

“Hạ tiếp dư?” Đức phi mặc niệm một lần, cười lạnh “Cũng biết Hoàng Thượng đối với nàng ta khác biệt, trước kia che giấu, hôm nay rơi xuống nước một lần liền lộ ra manh mối. Xem ra sau này Hạ tiếp dư sẽ không được dễ chịu rồi. Hoàng Thượng đối với người nào cũng đều nhàn nhạt, ngược lại không cảm thấy có cái gì không ổn. Nếu chỉ đặc biệt để ý một nữ nhân, vậy cũng thật là vừa thụ sủng nhược kinh lại hai mặt thụ địch a!”

“Đã như vậy, cái Hạ tiếp dư này, nương nương chuẩn bị đối phó nàng ta như thế nào?” Bội Dung khẽ nheo mắt, ánh mắt ẩn sát khí.

“Nếu Hoàng Thượng thích thì giữ lại.” Đức phi cười “Dù sao không cần ta ra tay, cũng có rất nhiều người thiếu kiên nhẫn. Hạ tiếp dư có thể ứng đối thì tốt, không thể ứng đối cũng chỉ có thể làm đá kê chân cho người khác.”

Đã kê chân Hạ Uyển Chi đang chuẩn bị nghỉ ngơi. Lâm Huệ mang theo lễ vật sang đây thăm nàng, thấy nàng khí sắc không tệ liền yên tâm nói “Uyển tỷ tỷ không có việc gì thật tốt. Một màn kia thật sự là dọa người, nhìn các người rơi xuống nước, ta đúng là không biết nên làm cái gì bây giờ. Cũng may có Hoàng Thượng cứu Uyển tỷ tỷ.” Hoàng Thượng nhân từ, ngược lại là phúc khí của ta! Hạ Uyển Chi cũng biết, dưới con mắt bao người, hành động của Tề Diệp nhất định có thể nhắc lên một hồi sóng gió. Mà cuộc sống yên tĩnh của nàng sẽ bị phá vỡ. Dù trong sáng hay ngoài tối, đã không biết có bao nhiêu ánh mắt nhìn chăm chăm nàng.

“Đúng là Uyển tỷ tỷ có phúc khí. Nghe người ta nói Hoàng Thượng chưa từng khấn trương như vậy vì ai. Tỷ tỷ là người đầu tiên đấy, thật là khiến người ta hâm mộ.”

“Này có cái gì tốt mà hâm mộ, rơi xuống nước nếu cứu không được, không phải là giống như hai vị tỷ nữ kia? Vọt lên đến nói chỉ còn là một bộ thi thể.”

“Tỷ tỷ, đừng nói nữa!” Lâm Huệ giống như bị hù sợ, tay run run, gấp rút hướng đến gần nàng, tựa hồ như rất sợ hãi.

“Ban ngày có cái gì mà sợ hãi. Huệ nhi chớ tự mình dọa mình.” Xem sắc mặt nàng ta trắng bệch, nàng nói “Được rồi, không nói nữa.”

Lâm Huệ thở phào nhẹ nhõm “Cũng may vài vị chủ tử không có gì đáng ngại, tỷ tỷ cũng là phúc lớn mạng lớn.”

“Ừ! Thật ra khiến người bị sợ hãi. Yên tâm, ta không sao, nằm một chút thì tốt rồi.” Hạ Uyển Chi không muốn nhiều lời, mặt lộ vẻ mệt mỏi.

“Vậy tỷ tỷ nghỉ ngơi cho thật tốt, ngày khác ta trở lại thăm người!” Lâm Huệ dặn dò vài tiếng liền dẫn Thái Vi rời khỏi Đức Hi cung.

Nàng cũng không lập tức trở về Đức Sang cung, mà là đi tới một nơi vắng vẻ. Dưới núi già đã có người đang chờ. Thái Vi nhìn xung quanh một chút xác định không người nào mới để cho Lâm Huệ đi vào nói chuyện. Nàng ta ở bên ngoài nhìn chăm chăm, có người đến còn tiện đánh động.

Thấy nàng đã đến, người đang chờ liền vội vàng gật đầu cúi người “Nô tài ra mắt sung dung nương nương.”

“Chuyện hôm nay ngươi làm quá mức.” Lâm Huệ nhủ mày không vui.

“Là nô tài sơ sót, mong nương nương trách phạt!” Thái giám vội vàng nhận sai.

“Được rồi. Lần sau làm tốt là được, lần này tạm tha ngươi. Nhớ rõ, hành động bí mật một chút, đừng để người tra được đến trên đầu ta. Cha ta an bài ngươi tiến cung là để hữu dụng, không phải là cho ngươi đến chơi đùa. Đừng quên người nhà của ngươi vẫn còn ở trong tay Lâm gia.”

“Vâng! Nô tài nhớ kỹ, lần sau nhất định tận tâm tận lực!” Thái giám nhớ tới cha mẹ đệ muội của hắn, liền bắt đầu thỏa hiệp.

“Vây là tốt rồi! Không sao. Đi xuống đi!” Lâm Huệ khoát khoát tay. Thái giám hành lễ lui xuống, lặng lẽ đi khỏi.

Chờ thái giám đi xa, Lâm Huệ mới lộ diện. Làm bộ như đang dạo chơi, trong tay còn hái được hai đóa hoa, dọc theo đường đi gặp phải cung nhân tỳ nữ qua lại cũng là không có nghi ngờ gì.

Lâm Huệ vốn muốn khiến cho Thục phi xấu mặt, ai biết lại háo đến mạng người. Nghe nói Quang Thuận công công đang tra xét, Lâm Huệ rất là lo lắng, chỉ sợ bị người phát hiện. Nàng hiện tại cực kì bất an, làm sao cũng không an lòng được.

Quang Thuận công công cho người tra xét cái đài từ trên xuống dưới, lại gọi người chịu trách nhiệm xây dựng cái đài bên Thượng công cục đến trước mặt cẩn thận hỏi thăm, cả thái giám quản sự của Thượng công cục cũng hỏi đến. Lúc trời tối cũng đã tìm được một vài thái giám chịu trách nhiệm xây dựng. Dụng hình một chút, người nọ liền bắt đầu nhận tội, nói là chính mình không cẩn thận vứt bỏ một cái cọc gỗ, nhất thời lại tìm không được nên bỏ qua. Thế này mới khiến cho cái đài không đủ ổn định, làm cho các vị chủ tử chịu khổ.

Vị thái giám kia còn nói người làm mất cọc gỗ là một vị tiểu thái giám lạ mặt.

Bởi vì như vậy, cọc gỗ cũng không phải là đơn thuần mất tích, mà là do con người tạo nên.

Đêm đó Quang Thuận công công liền cho người đưa hết các thái giám ở Thượng công cục đến bên cho gã thái giám kia nhận mặt. Những thái giám kia rất là hoảng sợ, chỉ sợ loạn chi loạn và xác nhận làm liên lụy tới chính mình.

Thái giám đó đi vòng vo một vòng, cuối cùng ở chỉ vào mặt người thứ hai từ bên phải qua, nói “Chính là hắn!”

Tiếng nói vừa dứt, tên thái giám bị điểm mặt kia liền bị trời chặt. Mà hắn thì không ngừng nói mình bị oan uổng. Cuối cùng vẫn tra ra lai lịch của hắn.

Sau khi Quang Thuận công công biết được, vội vàng báo cho Tề Diệp “Hoàng Thượng, người đã tìm được. Chỉ là đối phương liều chết không nhận, luôn nói là mình bị oan uổng.”

“Đừng dài dòng, nói đi, là ai?” Tề Diệp khép lại tấu sớ, khẽ nheo mắt.

Quang Thuận công công nhìn hoàng hậu đang bóc son trà, chần chờ không nói. Hoàng hậu phát hiện, tâm tư trầm chuyển “Có lời gì nói thẳng, bản cung nghe.”

“Vâng!” Quang Thuận gật gật đầu, nói “Tên thái giám phạm tội kia là tiểu thái giám từ trong cung hoàng hậu nương nương xử lý đi ra ngoài. Có người trông thấy hắn cầm đi một cây cọc gỗ, mới khiến cho cái đài không chặt chẽ mà xảy ra chuyện lớn.”

“Nếu là người trong cung bản cung xử lý đi ra ngoài, vậy thì không có quan hệ gì với bản cung. Nếu Quang Thuận công công muốn nói là bản cung chỉ điểm, bản cung ngược lại cảm thấy oan uổng. Có tin hay không là tùy Hoàng Thượng định đoạt.”

Hoàng hậu âm thầm kinh hãi, nhưng vẫn trấn định tự nhiên nhìn về phía Tề Diệp.

“Hoàng hậu làm người thế nào trầm rất rõ ràng, đừng dễ tin lời những lũ tiểu nhân kia. Nếu gã thái giám kia đã phạm sai lầm, người như vậy cũng đừng có lưu lại trong cung. Ngươi xem mà làm đi. Về phần hai cung nữ thiệt mạng, cho người nhà của các nàng nhiều thêm chút bạc đi!”

“Tạ Hoàng Thượng tin tưởng thần thiếp!” Hoàng hậu ám ám thở phào nhẹ nhõm, đứng dậy tạ lễ.

Tề Diệp khoát khoát tay “Hoàng hậu làm người trầm ổn tin tưởng. Làm như vậy đối với hoàng hậu không có chỗ tốt. Hoàng hậu hiền đức sẽ không làm chuyện thương thiên hại lý.”

“Hoàng Thượng quá khen!” Hoàng hậu cười cười, trong lòng khản trương.

Quang Thuận công công lui ra đi xử trí người, mà Tề Diệp cũng cảm thấy mệt mỏi, liền cho hoàng hậu hỏi Phụng Nghi cung nghỉ ngơi. Lúc gần đi hoàng hậu nói “Chuyện hôm nay mặc dù không có quan hệ gì với Thục phi, có điều dù sao Thục phi cũng là người chủ trì, chỉ sợ không thể không khiến trách nhỡ một phen.” Ý của hoàng hậu là khiến trách thế nào? Tề Diệp nâng mi hỏi.

“Cầm tức một tháng, khấu trừ ba tháng bổng lộc thì như thế nào?” Hoàng hậu suy nghĩ một chút, mở miệng.

“Liền làm theo lời hoàng hậu nói đi. Miễn cho người ta nói trảm công tư bất phân.”

“Nói đi! Chuyện gì xảy ra?” Trờ về Phụng Nghi cung, vẫy lui mọi người, chỉ lưu lại một mình Nguyệt Mai, hoàng hậu lập tức trầm mặt, vẻ mặt phẫn nộ “Đây là chuyện ngươi làm được?”

“Hoàng hậu nương nương bớt giận, là nô tỳ vô dụng!” Nguyệt Mai quỳ trên mặt đất nói “Cái đài sắp không phải là do nô tỳ làm. Nương nương bị người ta oan uổng. Nô tỳ chỉ cho người động tay động chân trên thuyền, không hề cho người động tới cái đài.”

Hoàng hậu nghe không nhịn được cười “Thật không nghĩ tới bản cung lại có một ngày thiếu chút nữa bị người khác hãm hại. Nếu không phải không có bằng chứng, Hoàng Thượng cũng sẽ không nói lời chắc chắn tin bản cung như vậy.”

“Nguyệt Mai, chuyện lần này ngươi nhớ kỹ, bản cung sẽ không bỏ qua. Điều tra cho bản cung xem là ai động tay chân, làm hư đại sự của bản cung, còn làm cho bản cung thiếu chút nữa gánh tội.”

Ngày thứ hai, Hạ Uyển Chi hỏi thăm chuyện tra được như thế nào. Hạ Hà kể cho nàng tin mình nghe được. Nói là một vị thái giám không cẩn thận làm mất một cây cọc gỗ mới dẫn đến cái đài không chắc chắn. Hoàng Thượng đã nghiêm trị. Thục phi là người chuẩn bị, hoàng hậu trách phạt Thục phi cầm tức một tháng, khấu trừ bổng lộc ba tháng.”

Hạ Uyển Chi nghe xong cũng không lên tiếng. Hạ Hà cũng không cần phải nhiều lời nữa, bưng cháo cho nàng dùng. Hạ Uyển Chi tối hôm qua có chút không thoải mái. Ngự y nhìn qua nói là bị lạnh, phải dùng cho tốt.

Rõ ràng hôm qua nàng đã uống thuốc, vậy mà vẫn không phòng được nhiễm phong hàn.

Về phần sự thật từ đầu đến cuối, sợ chỉ có người ra tay mới biết được cây cọc gỗ kia là vô tình vứt hay là cố ý vứt.

“Hoàng Thượng như thế nào?” Nàng bị bệnh, còn người cũng xuống nước thì như thế nào rồi?

“Nương nương không cần lo lắng, Hoàng Thượng long thể an khang, không lo ngại. Buổi sáng còn lâm triều đây!” Hạ Hà nói “Có điều Trúc Thanh cô cô cũng bị bệnh, lúc này vẫn phải nằm. Hạ Bích đã đỡ nhiều, chắc hẳn hôm sau sẽ đến thỉnh an nương nương.”

“Ừ! Phía Trúc Thanh thì đến ngự y viện nói một tiếng, để ngự y nhìn một chút đi!” Chủ tử có ngự y của chủ tử, xem bệnh cho cung nữ thái giám cũng có ngự y của chính bọn họ. Đương nhiên y thuật của mấy người đó khẳng định so với mấy người như Lâm ngự y thì kém hơn. Dù sao cũng là xem bệnh cho chủ tử, tất nhiên phải thận trọng.

Thục phi nghe nói hoàng hậu trách phạt nàng ta, tức giận quăng chén trà “Không phải là nói người đem trách nhiệm giao cho hoàng hậu à? Sao đến cuối cùng bản phi vẫn phải chịu phạt?” “Nương nương bớt giận, nô tỳ xác thực đã làm theo lời nương nương. Là Hoàng Thượng không tin, còn nói hoàng hậu nương nương hiền đức.” Mộc Hương quỳ trên mặt đất thành thật trả lời.

“Hoàng hậu hiền đức?” Thục phi trào phúng “Cái hậu cung này căn bản là không có người hiền đức. Hoàng hậu hay lắm, lại dám phui đi không còn một mảnh. Đừng tưởng rằng tóm không được bím tóc của người, trừ người ra còn ai dám đối nghịch với bản phi? Hãy chờ xem, sớm muộn gì bản phi cũng lột mặt nạ đẹp đẻ kia của người, để cho Hoàng Thượng xem rõ người lòng dạ rắn rết cỡ nào.”

“Nghĩ đến việc Thục phi nương nương có thể yên tĩnh mấy tháng, thật sự là làm cho người ta cao hứng!” Hà Chiêu dung chờ những người khác đi rồi, liền lên tiếng.

Hoàng hậu phát phát là trả “Chỉ là bị cấm túc một tháng mà thôi. Hà Chiêu dung cũng thật dễ dàng thỏa mãn, một tháng nháy mắt là qua. Hà Chiêu dung phải nắm chặt, thừa dịp khoảng thời gian làm cách nào để nắm chặt tâm của Hoàng Thượng.”

“Hoàng hậu nương nương cũng không phải không biết, dung nhan này của tần thiếp Hoàng Thượng đã xem chán. Ngược lại mấy vị muội muội khác thiên kiều bá mị, mới vừa mắt Hoàng Thượng.”

“Bản cung so với người lớn tuổi hơn, so với người ở bên cạnh hoàng thượng trước, chẳng phải là bản cung càng thêm bị Hoàng Thượng chán ghét?” Hoàng hậu nhướn mày, nhìn Hà Chiêu dung không nhanh không chậm lên tiếng.

Nghe vậy, Hà Chiêu dung biết rõ lời của nàng chỉ là tự giễu, nghe vào trong tai hoàng hậu lại biến tướng thành châm chọc hoàng hậu tuổi già sắc suy.

Hà Chiêu dung nói “Tần thiếp ăn nói vụng về, mong nương nương thứ lỗi!”

“Hừ! Bản cung nhìn thấy không phải là ăn nói vụng về, là đầu óc ngu ngốc.” Hà Chiêu dung run rẩy, hoảng sợ cúi đầu xuống. Hoàng hậu nói “Tình huống hôm qua người cũng nhìn thấy, mấy người mới lần này có là không dễ đối phó. Nếu như người muốn bò lên trên thì nên biết làm như thế nào. Vương chiêu viện coi như xong. Trịnh tu viện, Lâm sung dung, còn có cái Hạ tiếp dư cho đến nay chưa được sủng hạnh lại có thể làm cho Hoàng Thượng bất chấp nguy hiểm đi cứu người kia, từng người từng người ai không phải là dung mạo xuất chúng, trẻ tuổi tướng mạo đẹp.”

“Nếu như người thực sự muốn bị các nàng đạp xuống thì cứ tiếp tục ngồi yên ở vị trí chiêu dung đi! Có điều người có thể ngồi được lâu dài hay không, vậy cũng phải xem bản lĩnh của người!” Hoàng hậu cười nhạt uy hiếp. Bên người nàng không lưu người vô dụng.

Nếu Hà Chiêu dung không có giá trị lợi dụng, nàng chắc là sẽ không giữ ở bên người. Cho dù người khác bất động, hoàng hậu cũng sẽ không đem một kẻ vô dụng giữ ở bên người, chờ nàng ta phản lại cắn mình một cái.

Hoàng hậu trong lòng rõ ràng, Hà Chiêu dung cũng nhìn thấu triệt, nói “Tần thiếp cần tuân nương nương dạy bảo!”

“Hoàng Thượng ở đâu?” Hà Chiêu dung trở về cung điện của mình, tự định giá hồi lâu, trong lòng có chủ ý.

“Hoàng Thượng lúc này ở trong cung của Đức phi. Đức phi bị bệnh, Hoàng Thượng biết được, hạ triều liền qua nhìn một chút. Nghe nói đồ ăn sáng cũng là dùng trong cung Đức phi.”

“Đem theo nhân sâm Chu đại nhân thượng cống, đi Đức Hi cung thăm Đức phi một chút!”

Hà Chiêu dung không muốn bị vút bỏ. Nàng biết rõ hoàng hậu không phải là chỗ dựa có đời. Hướng chi đi theo hoàng hậu căn bản sẽ không có ngày nổi danh. Lúc trước nếu bảo vệ được hoàng tử của mình, sao có thể chỉ là một chiêu dung nương nương, chắc hẳn từ sớm đã là một trong tứ phi.

Tề Diệp dặn dò Đức phi vài câu nói nàng ta hão hão đường bệnh. Nhìn canh giờ không còn sớm, hần liền rời đi.

Đức phi mỉm cười đưa mắt nhìn hần rời đi, ra hiệu bằng mắt cho Bội Dung. Bội Dung cho người nhìn chăm chăm động tĩnh của Tề Diệp. Nàng biết rõ Hạ tiếp dư cũng bị bệnh, muốn nhìn một chút xem phân lượng của Hạ tiếp dư kia ở trong lòng hần.

Tề Diệp đi vài bước, nhìn cửa ngoài Hi Lai điện. Cung nữ đang quét dọn ngoài đình viện, trông thấy hần vội vã hành lễ, ngược lại là đánh thức người đang thất thần. Nhớ tới thái hậu nói hần động tâm, Tề Diệp vuốt ngực một cái, trái tim nhói nhói. Hần động tâm với nữ nhân bên trong kia sao?

Đây chính là một cái tin xấu. Hần sao có thể động tâm.

Đứng một hồi, Tề Diệp không chút lưu tình, xoay người rời đi.

Hạ Hà nhìn thân ảnh màu mỡ hoàng gia, đuổi theo ra đi xem xem, chỉ thấy Tề Diệp mang theo Quang Thuận công công, từng bước từng bước rời đi.

“Nương nương. Vừa rồi Hoàng Thượng ở bên ngoài.” Hạ Uyển Chi nhìn về phía cửa, cũng không nhìn thấy thân ảnh của hần, liền nghe Hạ Hà tiếp tục nói “Có điều Hoàng Thượng tựa như có chuyện trọng yếu gì, còn chưa kịp đến thăm nương nương đã rời đi!”

Hạ Uyển Chi nghe xong cũng không nói cái gì, lại nghĩ người đến mà không vào, khẳng định không phải là bởi vì có việc. Hần là thế nào?

Hạ Uyển Chi tạm thời không nghĩ ra đầu mối nên cũng không nghĩ nhiều, chỉ còn chờ đi một bước tính một bước. Lúc này nghĩ cũng là nghĩ suông. Tâm tư của hần, thực sự biết thì có mấy người?

Đức phi biết được Tề Diệp đến cửa mà không vào nhìn qua người bên trong, lập tức nhủ mảy “Hoàng Thượng là có ý gì?”

“Nô tỳ không biết.” Bội Dung đáp một tiếng.

Đức phi lờm lờm nàng ta một cái “Bản phi không hỏi người!”

“Vâng, nô tỳ biết sai!” Bội Dung kinh hãi, vội vàng nhận lỗi.

Tề Diệp ra khỏi Đức Hi cung mới vài bước đã nhìn thấy Hà Chiêu dung đi đến. Hà Chiêu dung vội vàng hành lễ, Tề Diệp nhìn nàng ta một cái gật gật đầu, chưa nói gì liền đi về phía ngự thư phòng.

Hà Chiêu dung cũng không lăm miệng, đưa mắt nhìn hần rời đi, tiếp theo đi Đức Hi cung.

Đức phi nghe nói Hà Chiêu dung đến đây, có chút ngạc nhiên. Nàng ta là người bên cạnh hoàng hậu. Ba năm nay, quan hệ của các nàng cũng không tốt, điều tự toan tính vì bản thân là chính.

Có điều Đức phi vẫn để cho Bội Dung mời người tiến vào. Hai người hàn huyên vài câu, Hà Chiêu dung đáng lên nhân sâm đã chuẩn bị sẵn, cười nói là để cho Đức phi bổ thân thể.

Đức phi nói “ Hà Chiêu dung có lòng!”

“Đức phi cần gì phải khách khí. Chi là một phen tâm ý của tần thiếp mà thôi. Cũng may Đức phi nương nương phúc lớn mạng lớn, bình an vô sự.”

Đức phi cười cười không nói.

Hà Chiêu dung nói “Cũng may Thục phi đã chịu phạt, không uống cho Đức phi nương nương cùng vài vị tỷ muội. Dù sao đều bị kinh hãi, là nên đền bù tổn thất một chút.”

“Kỳ thật cũng không trách được Thục phi nương nương. Nàng ta cũng là vô tội. Ai biết được một cái đài thật tốt lại sập. Đều là số mệnh đã định có một kiếp này, may mắn là đã vượt qua.” Đức phi nói mấy lời không mang ý oán giận Thục phi. Nhưng trong lòng nghĩ như thế nào, Hà Chiêu dung sao biết được.

Hà Chiêu dung ngồi trong chốc lát, nói mấy câu liền rời đi.

Bội Dung hiểu kỳ “Cái Hà Chiêu dung này là có ý gì?”

“Hừ, còn có thể là có ý gì, thử dò xét thôi. Một bụng ý nghĩ xấu, sớm muộn cũng gặp báo ứng!” Đức phi nhìn cái hộp nhân sâm, phân phó “Cho ngự y xem một chút có vấn đề hay không. Nếu không thành vấn đề thì đưa đi cho Hạ tiếp dư.”

“Vâng!” Bội Dung lên tiếng, thu hồi hộp gấm.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33

Beta: Vysnsd

Hạ Uyển Chi bệnh nằm trên giường bốn ngày khỏe hơn chút ít, có thể xuống giường đi ra ngoài một chút. Hạ Bích đã đến bên cạnh hầu hạ, nàng ấy cơ thể tốt, hồi phục rất nhanh.

Vốn là tiết Đoan Ngọ vui vẻ nháo chuyện lớn như vậy, trong cung ai cũng không dám nói tới tiết Đoan Ngọ. Hạ Uyển Chi cũng có chút không cam lòng, rõ ràng chuyện cho qua nhanh như vậy.

Mặc dù Thục phi bị trách phạt nhưng còn không biết ai trong lòng đắc ý đây.

Nàng bệnh mấy ngày nay, Tề Diệp cũng không đến thăm nàng. Trong lòng nàng hiểu rõ, nghĩ tới chút đồ ngon đồ ngọt trước đó, nàng biết mình thiếu chút nữa lại bị hấn lừa, cho rằng hấn để ý mình. Bây giờ nhìn lại cũng chỉ là chơi đùa. Uống công nàng còn ra sức diễn xuất như vậy, nghĩ là có thể bắt được tim của hấn.

Hôm nay xem ra hấn vững vàng hưởng thụ nàng ôn tình, tim thì vẫn còn háo hức ở trong lồng ngực, không có gì đặc biệt.

Mấy người rơi xuống nước lần này, ngoại trừ nàng cùng Chu tiếp dư, những người khác hấn đều đi nhìn rồi. Lúc giữa buổi chiều thì nghe nói sẽ dùng bữa tối tại cung Chu tiếp dư.

Nàng chỉ là nghe, cũng không biểu hiện bao nhiêu bất mãn. Ngược lại Trúc Thanh có chút ngồi không yên, nói “Nương nương phải nghĩ biện pháp giữ tâm Hoàng Thượng lại. Kể từ sau khi nương nương rơi xuống nước, Hoàng thượng đúng là không có tới nhìn một cái. Ngay cả hỏi một câu cũng không có.”

“Hoàng Thượng làm việc còn chưa tới phiên ta nói chuyện. Trúc Thanh cô cô về sau nói chuyện đừng mất đúng mực.” Hạ Uyển Chi không thích Trúc Thanh. Nếu không phải nghĩ tới giữ lại còn hữu dụng, nàng cũng sẽ không để ở bên người, không được tự nhiên.

Hạ Uyển Chi gọi Hạ Bích, Hạ Hà cùng mình đi ra ngoài dạo một chút. Lúc ra cửa trông thấy tỷ nữ ngồi chồm hổm trên mặt đất lau ghế ngồi. Nàng nhìn thoáng qua, Hạ Bích, Hạ Hà phát hiện, đồng thời nhìn về phía cái cung nữ kia.

Đến một nơi vắng người, Hạ Bích nói “Đó là cung nữ vừa tới hôm qua. Nô tỳ quan sát hai ngày, phát hiện tay chân coi như lưu loát, nhìn cũng thành thật nên để lại.”

“Nếu là người biết bốn phận cũng có thể lưu lại, biết rõ lai lịch không?” Trong cung nàng, ai nàng cũng biết. Vừa rồi cái tỷ nữ kia nhìn lạ mặt, nàng mới nhìn không được nhìn nhiều hơn chút.

“Là từ Hoán y cục điều lên, trước kia chưa từng đi theo bên cạnh ai, vừa vào cung liền phân vào Hoán y cục.”

“Ừ! Chớ khinh thường, vẫn phải là quan sát nhiều một chút.” Hạ Uyển Chi phân phó một tiếng, hai người gật đầu cho biết là hiểu.

Hạ Uyển Chi đi Phóng Ứng đài, vịn lan can mà đứng. Hạ Bích nhìn gió thổi tung mái tóc của nàng, nhìn không được nhắc nhở “Nương nương, nơi này gió lớn. Nương nương thân thể mới khỏe hơn chút ít, còn chưa khỏe hẳn. Canh giờ không còn sớm, hay là trở về đi!”

Nàng không đáp lời. Hạ Bích cũng không nhiều lời. Hai người cùng đứng trong chốc lát, Hạ Uyển Chi mới cất bước đi xuống. Còn thiếu vài cái bậc thang thì tới mặt đất, nàng nhìn người cách đó không xa đang đi tới, cước bộ dừng lại, đứng tại nguyên chỗ nhìn người đi tới, khẽ cúi người hành lễ “Tần thiếp thỉnh an Hoàng Thượng!”

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Beta: ThyAn89

Lâm Huệ có tin vui, nhất thời trở thành người được sủng ái nhất trong cung. Không nói cái khác, chỉ riêng thái hậu thỉnh thoảng kêu nàng ta đến dạo vài câu, hoặc là ở Thọ Ninh cung ngồi trong chốc lát.

Thái hậu rất ít quan sự, địa vị ở hậu cung đúng là không người nào có thể thay thế. Khiến thái hậu vui, Lâm Huệ bây giờ nói chuyện đều là đầy sức mạnh.

Chớ đừng nói chỉ là Tề Diệp luôn luôn đến Đức Sang cung ngồi một chút. Cho dù không thể thị tẩm, cũng sẽ ở chỗ Lâm Huệ dùng bữa. Trước kia nàng ta đúng là ngàn trông mong vạn trông mong, muốn có thể cùng Tề Diệp dùng bữa. Hôm nay cứ cách ngày hẳn lại đến dùng bữa cùng, nàng ta thật đúng là thụ sủng nhược kinh. Ban đầu rất là không được tự nhiên, thiếu chút nữa không dùng được cái gì. Về sau mới dần dần tâm bình khí hòa lại.

So sánh với nàng ta được sủng ái, Thục phi có thể coi là thất sủng. Trước kia Tề Diệp đến Đức Sang cung thăm hỏi luôn là Thục phi nâng. Hôm nay lại là đến chỗ Lâm sung dung kia, đối với nàng đúng là chẳng quan tâm.

Thục phi đương nhiên không cam lòng thất sủng, thừa dịp Tề Diệp ở lại chỗ Lâm Huệ dùng bữa, nàng sai phòng bếp nhỏ chuẩn bị một món ăn hẳn thích đưa qua. Người đi đưa là Mộc Hương.

Lâm Huệ để cho người vào. Mộc Hương sau khi hành lễ nói với Tề Diệp “Hoàng Thượng, Thục phi nương nương nghe nói Hoàng Thượng đến dùng bữa, đặc biệt chuẩn bị một món Hoàng Thượng thích cho Hoàng Thượng ăn đây!”

Tề Diệp nhìn thoáng qua Mộc Hương, biết rõ dụng ý của Thục phi, gật gật đầu. Mộc Hương trong lòng vui mừng, vội vàng đem thức ăn bưng ra đặt ở trước mặt Tề Diệp. Quả nhiên là món hẳn thích ăn. Quang Thuận công công thử xong, hẳn mới ăn một chút, hỏi “Thục phi gần đây khỏe không?”

“Thục phi nương nương liên tục tự trách, nói đều là người lo là sơ suất mới dẫn đến xảy ra chuyện. Nương nương vẫn luôn áy náy. Lần này nương nương vì làm thức ăn cho Hoàng Thượng mà thiếu chút nữa bị phòng, còn nói không có việc gì, chỉ mong Hoàng Thượng có thể thích ăn món nương nương làm a!” Mộc Hương đứng lúc nói chuyện vì chủ từ nhà mình.

Lâm Huệ nghe, trong lòng hiểu rõ, nói xen vào “Hoàng Thượng, Thục phi xác thực không phải cố ý. Chuyện đột nhiên xảy ra, là người không thể dự liệu. Chỉ là ủy khuất Thục phi nương nương.”

“Được rồi, người đi về trước, trẫm dùng bữa tối xong sẽ đi qua ngồi một chút!”

“Tạ Hoàng Thượng ân điển!” Mộc Hương mỉm cười gật đầu, lúc rời đi liếc nhanh nhìn Lâm Huệ.

Tề Diệp lại ăn vài đĩa món Thục phi đưa tới, hương vị xác thực là hẳn thích. Lâm Huệ bất động thanh sắc nhìn, thông thả ung dung dùng bữa.

Ăn xong, Tề Diệp dạo Lâm Huệ sớm đi nghỉ ngơi, liền đi qua chính điện. Thục phi đã nghe lời Mộc Hương, cũng không τι mi trang điểm ăn mặc, ngược lại là khiến cho bản thân càng chật vật ủy khuất một chút, mong hẳn nhìn thấy mà đau lòng áy náy.

Tề Diệp nhìn thoáng Thục phi tiêu tụy, cũng là thật sự là ngạc nhiên, đỡ nàng đứng dậy rồi hỏi “Ngày gần đây có tốt không?”

“Đa tạ Hoàng Thượng nhớ, thần thiếp rất tốt. Nghĩ tới bởi vì chính mình sơ sẩy khiến cho mấy người Đức phi chịu khổ, thần thiếp vẫn cứ băn khoăn.” Thục phi xúc động nói.

“Người cũng đừng để ý, không phải là lỗi của người. Phạt cũng đã phạt, cũng đừng tự trách.” Ánh mắt nhìn thoáng qua ngón tay nàng, hỏi “Đây là có chuyện gì?”

Thục phi thu tay lại, lắc lắc đầu “Không cẩn thận bị thương một chút, không có gì đáng ngại!”

“Không phải là bởi vì nấu ăn đồ ăn nên bị phỏng rồi?” Tề Diệp dùng lời của Mộc Hương nói thế vào.

Thục phi im lặng không nói, cũng xem là chấp nhận.

Tề Diệp thở dài, kéo nàng ngồi xuống, nói “Trẫm biết rõ chuyện này ủy khuất người. Nhưng nếu không phải cho mấy người Đức phi một cái công đạo, chuyện cũng không thể nào nói nổi. Yên tâm, trẫm về sau sẽ đền bù tổn thất cho người!”

Hắn đã nói như vậy, Thục phi còn có cái gì không hài lòng? Lúc này mỉm cười gật đầu, nói “Thần thiếp mấy ngày này không thấy hoàng thượng, nghe nói Lâm sung dung có tin vui, thật đúng là đáng chúc mừng. Ngược lại bụng thần thiếp thật vô dụng, liên tục không có tin tức!”

“Không phải là lỗi của người. Ngươi y nói thân thể của người bởi vì lần trước hao tổn nặng, phải nuôi dưỡng cho tốt. Sau này hãy nói, không cần nóng nảy!” Tề Diệp ôn nhu an ủi.

Thục phi gật gật đầu, hẳn không biết, nàng lại rất rõ ràng. Ngươi y nói thân thể của nàng đã điều dưỡng coi như ổn thỏa, mà hẳn thân thể cường tráng, nếu không thì Lâm sung dung cũng sẽ không chỉ thị tẩm một lần liền mang thai.

Nói đi nói lại vẫn là nguyên nhân của nàng. Nói đến hải tử, nàng không thể không đối với hoàng hậu hận thêm vài phần. Nếu không phải tại nàng ta, nàng cũng sẽ không biến thành như vậy.

“Hoàng Thượng, đêm nay có thể lưu lại không?” Thục phi tràn ngập kỳ vọng nhìn hắn, lên tiếng hỏi.

Tề Diệp suy nghĩ một chút, nói “Trẫm còn có thật nhiều tấu sớ phải xem, đêm nay không thể lưu lại!”

“Là thần thiếp quá phận, Hoàng Thượng xem tấu sớ quan trọng hơn.” Thục phi làm bộ như không thêm để ý chút nào cười cười, trong lòng lại một mảnh thất vọng.

Tề Diệp ở chỗ Thục phi ngồi trong chốc lát liền rời đi. Hắn cũng không trở về Ngọc Long điện xem tấu sớ, mà là đi qua chỗ Đức phi. Đêm nay hẳn lật ra thẻ bài của Đức phi. Thục phi hỏi hẳn vậy cũng chỉ là xuất phát từ thù dò xét.

Về phần hẳn nói là xem tấu sớ, cũng không biết hẳn vì sao lại nói như vậy.

Bởi vì rơi xuống nước nên Đức phi bị bệnh mấy ngày, liên tục không thể hầu hạ Tề Diệp. Đêm nay nghe nói hẳn đi thăm Thục phi, Đức phi trong lòng mất hứng nhưng vẫn không có biểu hiện ra ngoài. Hắn đến, nàng ân tình đầy đủ chiều cổ, ban đêm một tiếng một tiếng gọi Hoàng Thượng, ở trên người hẳn trần trọc hầu hạ.

Buổi sáng Đức phi nhìn một chén thuốc bỏ trước mặt, vẻ mặt biến đổi. Bội Dung nói “Nương nương cứ yên tâm uống, là nô tỳ tự mình hầm cách thủy, cũng không có gì không ổn.”

“Vậy là tốt rồi!” Đức phi vuốt vuốt eo, cười uống một ngụm, hỏi “Thứ Ngự thiện phòng đưa tới đâu rồi?”

“Nô tỳ đã giấu kỹ, chỉ chờ ngự y đến thỉnh mạch thì cho hẳn xem một chút!”

“Ừ!” Đức phi yên tâm, về mặt nhàn nhã uống thuốc bỏ. Thật không nghĩ tới cái Lâm sung dung kia tránh được một kiếp. Xem ra nàng ta thị tẩm xong cũng không uống chén thuốc bỏ kia, nếu không cũng sẽ không mang thai hải tử.

Nhiều năm như vậy, còn không biết bị hoàng hậu bóp chết bao nhiêu long chủng chưa nảy mầm. Nàng ta thật đúng là can đảm can trọng. Đức phi không thể không bội phục.

Nếu việc này bị Hoàng Thượng và thái hậu biết được, hoàng hậu thật đúng là bị lật đổ.

Có điều so với làm cho nàng ta ngã xuống, Đức phi càng muốn trông thấy bộ dáng các phi tần cầu xin con không thành kia. So với chính mình động thủ, còn không bằng giữ lại hoàng hậu, để nàng ta động thủ thay đây!

Nhìn khí trời dần dần nóng lên, thân thể của Hạ Uyển Chi cũng dần dần tốt hơn, tinh thần khí sắc đều tốt hơn nhiều. Gần đây hậu cung bình tĩnh, cũng không có chuyện gì lớn. Nhưng nàng biết rõ, đây chỉ là yên tĩnh trước cơn bão táp. Chỉ cần đứa nhỏ trong bụng Lâm Huệ vẫn còn, hậu cung cũng sẽ không bình tĩnh.

Vốn là người trở thành cái đinh trong mắt sẽ là nàng, về sau Lâm Huệ lại mang thai, trở thành tâm điểm chú ý nên mọi ánh mắt đều rơi vào trên người nàng ta, nhìn chằm chằm cái bụng bằng phẳng của nàng ta.

Mà Lâm Huệ ngoại trừ đi thỉnh an hoàng hậu, thỉnh thoảng đi chỗ thái hậu một chút thì rất ít đi ra ngoài, có thể thấy được nàng ta cũng biết cẩn thận.

Cuối tháng năm là sinh nhật của hoàng hậu. Là nhất quốc chi mẫu, sinh nhật của nàng ta tất nhiên phải long trọng. Chuyện hậu cung không cần Hạ Uyển Chi nhúng tay, nàng không có việc gì liên xem sách, thêu hoa, hoặc là nghe Hạ Hoa nói một chút chuyện lý thú trong cung.

Ăn trưa, Tề Diệp sẽ đi qua dùng bữa, Hạ Uyển Chi đã phân phó đi xuống. Nàng nhìn nhìn túi thơm đã gói kỹ. Mấy ngày nay liên tục không có cơ hội đưa cho hắn. Hiện tại trời nóng, tiện thể đeo túi thơm xua đuổi muỗi, thoải mái tinh thần.

Hạ Uyển Chi chuẩn bị thức ăn luôn chú ý khẩu vị của hai người. Vui vẻ hòa thuận dùng bữa trưa xong, Hạ Uyển Chi lấy ra đồ đã chuẩn bị cho hắn. Tề Diệp có chút tò mò mở ra, nhìn thấy là một túi thơm, là cái hộp đồ bọn họ tranh đoạt, cầm lấy ngửi một cái, cười nói “Thật thơm!”

Hạ Uyển Chi cười nói “Hoàng Thượng thích là tốt rồi!”

“Trẫm đương nhiên thích, đây chính là một mảnh tâm ý của Uyển Nhi.” Tề Diệp nhìn đường thêu tinh tế, cười vuốt ve hoa lan thanh nhã ướt át, lại vuốt ve mặt của nàng, “Có thể được giai nhân như thế, trẫm thật vui mừng a!”

“Hoàng Thượng lại giễu cợt tần thiếp!”

Hạ Uyển Chi thuận thế then thùng chôn vào trước ngực hắn, khiến Tề Diệp mỉm cười ôm nàng, cho nàng ngồi lên trên chân mình, nói “Đeo lên cho trẫm!”

Nàng cũng không cự tuyệt, đeo lên thất lưng của hắn thượng, vuốt ve tua rua của nút thắt. Nàng đang nhìn xem, trên mặt bỗng mềm nhũn. Tề Diệp đi tới gần, hôn lên mặt nàng một cái.

Nàng xấu hổ đỏ mặt, ngẩng đầu trừng hắn oán trách, chẳng những không thể khiến cho hắn bớt phóng túng, ngược lại khơi gợi lên hào hứng của hắn. Hắn cầm lấy mặt của nàng đè xuống, ngậm lấy đôi môi mềm mại đỏ mọng của nàng, hôn môi gặm cắn, trần trọc mót vào, gấn bó như mối với răng, triển miến không dứt.

Trong phòng chỉ có hai người bọn họ, Hạ Uyển Chi không lo lắng sẽ có người xâm nhập. Biết rõ hắn thích hôn môi mình, nàng chậm rãi đáp lại. Khi tiến đến hôn sâu, hắn đã ôm thật chặt nàng, mà nàng cũng buông ra hai tay ôm cổ của hắn, thân mật mập mờ.

Chờ hắn buông nàng ra, Hạ Uyển Chi đã cảm thấy môi lưỡi tê dại, đôi môi khê sưng đỏ.

Xem nàng một bộ thoải mái, Tề Diệp tâm tình thật tốt, tới gần hôn một cái lên khoe môi nàng, ôm nàng ở trước ngực, không cần nói, không khí ấm áp làm cho người ta cảm thấy thỏa mãn.

Buổi chiều Tề Diệp ở ngự thư phòng phê duyệt tấu sớ, Quang Thuận công công nói “Hoàng Thượng, Vương chiêu viện cầu kiến!”

“Không gặp!” Tề Diệp không ngẩng đầu liền cự tuyệt. Quang Thuận công công gật đầu đi ra truyền đạt lời của hắn.

Wang Zhao Yuan nói “Nếu Hoàng Thượng đang bận, tần thiếp không quấy rầy. Làm phiền Quang Thuận công công đưa những điểm tâm này vào, nói là tần thiếp cố ý đưa tới. Hoàng Thượng phê duyệt nửa ngày cũng sẽ mệt mỏi, để cho Hoàng Thượng uống trà ăn điểm tâm chậm rãi thư giãn đi!”

“Vâng! Nô tài hiểu rõ, nương nương nếu không có việc vẫn là đi về trước đi. Buổi chiều mặt trời gắt, coi chừng phơi nắng đã thương nương nương thì sẽ không tốt!”

Wang Zhao Yuan gật gù đầu, rồi đi dưới ánh nhìn chăm chú của Quang Thuận công công. Đình Hương bụng dù giấy che đi ánh nắng gay gắt của mặt trời cho nàng, thầm nghĩ nàng biết mình làn da so ra kém những người khác trắng nõn, cũng không cần ai cũng nhắc nhở nàng đừng để bị rám đen.

Tề Diệp nhìn cũng chưa từng nhìn điểm tâm Vương chiêu viện đưa tới, trực tiếp để Quang Thuận cầm đi ra ngoài. Quang Thuận lui ra ngoài, mở hộp com nhìn thấy tinh xảo gậy đầu, cảm một miếng ăn, hương vị coi như không tệ. Hắn ăn hai miếng chắc bụng, những thứ khác tất cả đều đưa đồ đệ thưởng cho những người khác đang làm nhiệm vụ ăn chơi, dù sao bỏ đi cũng lãng phí, còn không bằng cho hắn thu mua lòng người đây!

Tề Diệp tháng này đã mấy ngày không đi Phụng Nghi cung của hoàng hậu. Bữa tối nay là ở Phụng Nghi cung dùng bữa, hoàng hậu chuẩn bị cả bàn thức ăn, tất cả đều là nàng tự mình ném ném qua. Khấp thiên hạ cũng chỉ có mình Tề Diệp được ăn thức ăn nàng làm, đều là dựa theo khẩu vị của hắn.

Sau khi ăn xong, Tề Diệp đi ngự thư phòng xem tấu sớ, hoàng hậu ôn nhu nhắc hắn bảo trọng thân thể. Tề Diệp vừa rời đi, hoàng hậu liền thay đổi sắc mặt “Vi sao nàng ta còn bình an vô sự?”

“Nương nương bớt giận, nô tỳ tạm thời tìm không được cơ hội ra tay. Lâm sung dụng rất khôn khéo, ăn uống đều không cho người nhúng tay, tất cả đều là người tin cậy bên cạnh giúp, nô tỳ vô dụng!”

“Đúng là vô dụng, chẳng lẽ trừ ăn uống ra, người tìm không được những biện pháp khác?” Hoàng hậu nhướn mày, rõ ràng mất hứng.

Nguyệt Mai nghe được giật mình hiểu ra, ba tháng mang thai vô cùng vô cùng nguy hiểm. Không cẩn thận va va chạm chạm một cái cũng có thể bị thương thân mình, chớ đừng nói chi là giữ hài tử.

“Nương nương yên tâm, nô tỳ đã nghĩ ra biện pháp!” Nguyệt Mai cười đắc ý, trong mắt lóe sát ý.

Buổi tối Tề Diệp nghỉ ở Phụng Nghi cung. Hoàng hậu trong lòng vui mừng, đặc biệt mặc cái yếm mới thêu, mong có thể làm cho Tề Diệp thích. Hoàng hậu chuẩn bị súp ngọt, Nguyệt Mai bụng lên, đang muốn động tay chân thì hoàng hậu lắc đầu. Nguyệt Mai trong lòng nghĩ hoặc, nhưng vẫn nghe theo chủ tử an bài, đang hoàng bụng súp ngọt tiến lên cho Tề Diệp uống.

Tề Diệp hôm nay xem tấu sớ mệt mỏi, buổi tối cũng không làm cái gì, chỉ là ở bên cạnh hoàng hậu ngủ một giấc mà thôi. Hắn không phải là mỗi lần đi trong cung nào cũng đều muốn làm chuyện này. Ngược lại hoàng hậu nằm ở trên giường, nghe hắn từ từ tiếng hít thở, trong lòng hối hận không nên bỏ qua. Hiếm khi hắn có thể tới trong cung mình một chuyến.

Nghĩ tới, hoàng hậu chậm rãi đến gần, nhẹ nhàng dán lên cánh tay của hắn, giống như thỏa mãn, nhắm mắt ngủ.

Lâm Huệ mặc dù không ra ngoài qua lại, nhưng mỗi ngày đều sẽ đi chỗ thái hậu ngồi một chút. Nàng nghĩ thừa dịp có thai, lấy được yêu thích của thái hậu, về sau ở trong cung coi như là một người tiếng nói có trọng lượng. Liền làm bộ cảm thấy hứng thú đối với kinh Phật, thường xuyên đi qua nghe một chút.

Thái hậu dù sao cũng là người, cũng thích có người ở cùng mình, vừa vặn Lâm Huệ lại đối với kinh Phật cảm thấy hứng thú, còn có thể nói lên vài câu, thái hậu phảng phất tìm được tri âm. Xem tại bụng nàng ta, xem tại nàng ta thích kinh Phật nên đối với nàng ta thân cận không ít, thậm chí nói là cho đứa nhỏ tiếp xúc Phật lý nhiều cũng tốt.

Ngày hôm đó Lâm Huệ từ Thọ Ninh cung đi ra, mặt trời có chút nóng, Thái Vi một tay che dù, một tay quạt quạt tròn. Lâm Huệ nhìn mặt trời chói chang cả người liền choáng váng không muốn đi nữa.

Thái Vi liền cho người đi nâng kiệu đến, nàng hiện tại thân thể quý báu, lúc này không giống ngày xưa, tất nhiên nhanh được phục dịch.

Vài người Trịnh tu viện cùng Chu tiếp dư, Triệu Tiếp dư đi ở trên đường nhìn thấy người ngồi kiệu liền đi tới. Triệu Tiếp dư nhìn không được trào phúng “Nhìn một chút bộ dáng được chiều chuộng kia của Lâm sung dung, ngay cả kiệu liền cũng ngồi. Cũng không phải sắp lâm bồn, dùng sớm như thế là muốn làm náo động sao? Nàng ta cũng không sợ chính mình không chịu nổi.”

“Bụng người ta không chịu thua kém, không phải chúng ta có thể so sánh được. Người cũng không phải không biết, nàng ta hiện tại đúng là thịt trong lòng thái hậu.”

Trịnh tu viện cười nói “Xác thực là thịt trong lòng thái hậu, có điều không phải là nàng ta, mà là khối thịt trong bụng của nàng ta kia.” Rõ ràng mình được sủng hạnh nhiều, nhưng vẫn để cho nàng ta giành được tiên cơ. Xem bộ dáng nàng ta kiêu ngạo đặc ý, Trịnh tu viện trong lòng không vui.

Gặp ba người các nàng đang du ngoạn, Lâm sung dung về mặt thân nhiên ngồi ở trên kiệu, mắt nhìn thẳng, đến bên cạnh các nàng, mới cố làm ra vẻ trông thấy, trên mặt nở nụ cười, nói với Trịnh tu viện “Gặp ba tu viện nương nương. Nương nương xin thứ lỗi, thời tiết này làm cho người cảm thấy mệt mỏi, tần thiếp có thai gần đầy thường xuyên cảm giác không còn chút sức lực nào, cũng không thể hạ kiệu hành lễ cho nương nương!”

“Lâm sung dung khách khí. Người bây giờ mang thai long chủng, ta dù là không nể mặt người, cũng phải xem tại hải tử trong bụng Lâm sung dung. Sẽ không so đo với Lâm sung dung.” Trịnh tu viện cười nói “Nếu như tháng mười lăm bốn, Lâm sung dung sinh hạ hoàng tử, vậy cũng thật là tất cả đều vui vẻ, không chừng ta còn phải hành lễ với Lâm sung dung. Có điều... Nếu là sinh hạ công chúa, chỉ sợ Lâm sung dung còn phải cố gắng nỗ lực!”

“Đa tạ Trịnh tu viện quan tâm, là hoàng hay tử là công chúa tần thiếp đều không sao. Chỉ cần là huyết mạch Hoàng gia chính là quý không thể nói, luôn tốt hơn so với vài người, thừa sủng nhiều lần vẫn là gió êm sóng lặng, không bằng tìm ngự y nhìn xem, không chừng là có chỗ không ổn.”

“Mấy ngày không gặp Lâm sung dung, miệng càng ngày càng độc. Hôm nay lời này nếu truyền tới trong tai hoàng hậu cùng Thực phi, chỉ sợ dù là Lâm sung dung mang long chủng, hai vị nương nương cũng sẽ không bỏ qua.” So với sự chăm chọc của nàng, Trịnh tu viện ăn nói thâm thúy hơn một phần.

Lâm Huệ lúc này mới hoảng hốt, một câu châm chọc của nàng, đặt ở trên người Trịnh tu viện thì không sao. Nếu thật là bị hoàng hậu, Thực phi nghe được, nàng thật đúng là nói không rõ ràng.

“Nếu như Trịnh tu viện không sợ chọc giận hai vị nương nương mà đi cáo trạng, ta cũng không sợ người thêm dầu thêm mỡ.” Lâm Huệ vuốt ve bụng, thấy ánh mắt của các nàng đều rơi vào trên cái bụng bằng phẳng của mình, Lâm Huệ cười đặc ý “Được rồi, không nói nữa. Mặt trời quá nóng, chỗ tôn thượng đứa nhỏ trong bụng mới tốt. Nếu không Hoàng Thượng, thái hậu sẽ trách tội.”

Nguyệt Mai nhìn đi mấy người rồi đi, cười lạnh “Hoàng hậu nương nương nhất định sẽ không trách tội.”

Chu tiếp dư liên tục không có lên tiếng, thấy Lâm Huệ vừa đi thì nói “Cái Lâm sung dung này thật đúng là càng ngày càng khoa trương!”

“Hừ, nàng ta cho rằng mang thai long chủng có thể tác oai tác quái sao? Chờ xem, về sau xem nàng ta nếm mùi đau khổ.” Trịnh tu viện trong lòng ghen ghét, kể từ khi nàng ta có thai, hoàng thượng đến Đức Sang cung nhiều lần, nhưng không có một lần đi tìm nàng. Cùng là nữ nhân, Lâm sung dung được cưng chiều, nàng bị vắng vẻ, Trịnh tu viện làm sao có thể không tức giận.

Chu tiếp dư, Triệu Tiếp dư đồng ý gật đầu. Ba người lại nói mấy câu, liền tản ra. Canh giờ không còn sớm, Trịnh tu viện chuẩn bị trở về Đức Sang cung, đi không có vài bước thì nhìn thấy một cái thân ảnh lén lén lút lút, nàng nhận ra hình như là Nguyệt Mai hầu hạ bên cạnh hoàng hậu.

Nàng ta làm sao lại đi về bên kia? Trịnh tu viện vừa nghi vấn, vừa dè dặt đi theo, lại trông thấy nàng ta đem một vật ném vào trong ao, dè chừng nhìn xung quanh một chút, nàng ta vội vã trốn đi. Chờ Nguyệt Mai rời đi, lúc này nàng mới đi ra ngoài, đứng ở vị trí Nguyệt Mai đã đứng nhìn nhìn. Nàng nhìn trong nước có một cái túi, liền cho thị nữ vớt lên. Thị nữ mở ra vừa nhìn liền bị hù dọa kinh hô một tiếng, quăng túi, ngã ngồi dưới đất.

Trịnh tu viện cũng sợ hãi, trông thấy một con chuột ướt đầm từ túi xông tới, bò qua trước mặt nàng. Nàng bị hù dọa tóc gáy dựng đứng, nhìn không được kinh hô.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Beta: ThyAn89

Trịnh tu viện bị con chuột kia làm cho sợ hãi. Tỷ nữ phục hồi tinh thần lại, thấy chủ tử mình mặt trắng bệch, liền đỡ chủ tử đi về nghỉ.

Ai biết chủ tử hai người còn chưa tới Đức Sang cung, đã nhìn thấy cách đó không xa một đám người vội vàng hấp tấp. Mà Lâm Huệ được hai vị tiểu thái giám mang trở về, cung nữ vội vội vàng vàng đi thỉnh ngự y.

Trịnh tu viện nhìn trong lòng có chút bất an, nhìn tình huống này tựa hồ không tốt?

Có điều nàng cũng không nghĩ nhiều, dưới sự diu đỡ của cung nữ đi về nghỉ, uống một chén trà nóng an ủi. Không bao lâu, tỷ nữ đi ra ngoài hỏi thăm thờ hồn hên trở lại, nói “Nương nương xảy ra chuyện lớn!”

“Chuyện gì?” Trịnh tu viện nghi hoặc lên tiếng.

“Lâm sung dung té một chút, nghe ngự y nói động thai khí, có thể hải tử khó giữ được a!” Tỷ nữ thành thật trả lời hỏi thăm chuyện nghe được.

Xác thực là đại sự, bao nhiêu ánh mắt nhìn chăm chăm bụng của nàng ta. Hoàng Thượng, thái hậu đúng là liên tục ngóng trông. Hôm nay nàng ta ngã, nếu như thực sự giữ không được, vậy cũng thật là không biết nên nói như thế nào.

“Đang yên lành làm sao lại té? “ Trịnh tu viện buồn bực. Nàng ta ngồi ở trên kiệu, căn bản không cần đi đường.

“Nương nương cũng không biết, vừa rồi thái hậu đã qua đến đây, mấy người mang kiệu đã bị phạt trượng. Nghe nói là đột nhiên có vài con chuột chạy ra, thái giám nâng kiệu nhất thời bị kinh sợ, một người trong đó còn bị chuột cắn một cái, lúc này mới khiến người ngồi trên kiệu té xuống.”

Trịnh tu viện vừa nghe nguyên nhân là chuột, không khỏi nhớ tới con chuột thoát ra từ cái túi Nguyệt Mai vứt bỏ, nàng đã khổng chế không nổi nghĩ có phải là hoàng hậu phân phó đi xuống hay không. Nếu không Nguyệt Mai cũng sẽ không động tay chân.

Trịnh tu viện tức cảm thấy kinh hãi. Lâm sung dung đứng là mang hài tử, hoàng hậu tại sao có thể nhẫn tâm như vậy?

Vậy lui cung nữ, chỉ để lại tỷ nữ thiếp thân. Tỷ nữ Thu Cúc cũng nghĩ tới điều gì, thấp giọng nói “Nurong nurong, có phải là hoàng hậu hay không?”

“Hur!” Trịnh tu viện ra hiệu nàng ta không được lên tiếng, dặn dò “Hôm nay chuyện trông thấy đừng nói ra, bất kể là ai đều không có quan hệ gì với chúng ta. Chúng ta xem như không trông thấy, biết không?”

“Nurong nurong yên tâm, nô tỳ ghi nhớ.” Thu Cúc hiểu ý, quyết định quên chuyện trông thấy hôm nay.

Hạ Uyển Chi đang chuẩn bị rửa tay dùng bữa, đã nhìn thấy Trúc Thanh cô cô vội vã tiến đến, ở bên người nàng nói nhỏ “Nurong nurong, không xong, Lâm sung dung ngã!”

“Ngã?” Nàng đang có thai, một người cẩn thận như vậy làm sao lại ngã?”

“Nô tỳ cũng vừa nghe được tin tức, nghe nói ngồi trên kiệu bị té xuống, động thai khí. Hoàng Thượng, thái hậu đều đi qua rồi, nurong nurong cũng qua nhìn một chút đi!”

Nàng gạt đầu, rửa tay rồi vội vã đi ra ngoài. Hạ Bích vẫn không quên bung một cái dù cho nàng. Trên đường gặp phải Đức phi, nàng ta cũng mới biết được tin tức, hai người liền cùng đi.

Ở trên đường Đức phi nhện không được thỏn thức “Đang yên lành làm sao lại ngã, lại đang có mang. Sao lại không cẩn thận như vậy đây!” “Nghe nói là bị chuột làm hoảng sợ. Chuột ở hoàng cung này thật đúng là to gan lớn mật, ban ngày cũng dám ra đây làm loạn!” Hạ Uyển Chi vừa nói vừa xem xét về mặt Đức phi, thấy nàng ta cũng không có gì không ổn. Thăm nghĩ chẳng lẽ không phải Đức phi động tay chân?

Nàng cũng sẽ không đơn thuần cho rằng những con chuột là tự nó xông tới. Trong cung nhiều người như vậy, mỗi tháng cũng tổng quét dọn một lần, ỏ chuột đều sẽ bị dẹp. Chuột ở hoàng cung này cũng không phải là dễ dàng nhìn thấy như vậy.

Hôm nay lại chạy ra vài con chuột, còn là mấy cái a. Khiến người ta kinh hãi mà ngã, còn cắn người. Những con chuột này còn ngay giữa trưa xông tới, thật đúng là khiến người ngạc nhiên.

“Aiz! Nói ra cũng là Lâm sung dung không may mắn. Chi khổ đứa nhỏ trong bụng nàng ta, bảo vệ kĩ lưỡng mà không có bảo trụ được cũng thật là tiếc nuối!”

Không nghĩ tới mình còn chưa có động thủ, cũng đã có người không nên được tức giận. Cái hậu cung này ngoại trừ nàng không có động thủ ra, những phi tần khác đều có hiểm nghị. Đường nhiên, hiểm nghị lớn nhất còn không phải là hoàng hậu?

Nhìn hoàng hậu về mặt trang nghiêm đứng ở một bên, Đức phi âm thầm cười lạnh một chút. Vị hoàng hậu này thật đúng là dối trá, không chừng những con chuột kia chính là nàng ta cho người bắt đến để dọa người. Lâm sung dung chỉ là động thai khí mà thôi, chỉ sợ hoàng hậu là không hài lòng với cái kết quả này a!

Hạ Uyển Chi nhìn nữ nhân trong cung đều đã tới gần đủ, không biết là thật sự an ủi hay là muốn xem náo nhiệt. Dù sao mình là sang đây xem náo nhiệt.

Nàng sao có thể trở mặt nhìn Lâm Huệ sinh hạ hoàng tử. Mặc dù không phải là nàng động tay chân. Nhưng nếu không có người nào đối phó nàng ta, Hạ Uyển Chi không ngại chính mình tự mình động thủ. Tam hoàng tử đáng thương của nàng còn không phải là bởi vì Lâm Huệ chết non?

Thủ kiếp trước nàng đều nhớ kỹ từng cái từng cái, nếu không người nào trừng phạt thay, vậy thì nàng sẽ động thủ.

Hôm nay xem ra căn bản không cần phải nàng động thủ, trong cung nhiều người nhìn chằm chằm cái bụng này như vậy.

Người vây quanh cả phòng cũng không nên, thái hậu phân phó mọi người trở về nghỉ ngơi, không cần ở đây coi chừng. Hạ Uyển Chi cùng Đức phi tiến lên, nói vài câu an ủi Lâm Huệ. Lâm Huệ trông thấy Hạ Uyển Chi, trong nháy mắt đỏ ửng hốc mắt. Đây cũng thật làm cho người nhìn mà nghi hoặc, Hạ Uyển Chi chỉ là vỗ vỗ tay của nàng ta, nói “Đường cho thật tốt, không có việc gì!”

“Ừ!” Lâm Huệ nghẹn ngào một tiếng, nói “Hạ tiếp dư lưu lại, giúp ta đi!”

Nàng ta đã mở miệng, mà ngay cả Tề Diệp, thái hậu đều gật đầu đồng ý, nàng làm sao mở miệng nói ra không ở lại được. Hạ Uyển Chi gật gật đầu “Được, ta giúp ngươi!”

Mọi người cũng biết nàng cùng Lâm Huệ quen biết từ nhỏ, tình cảm tự nhiên thân thiết, nàng lưu lại cũng không có gì không ổn.

Ngự y phân phó tinh dưỡng cho tốt, uống chút thuốc dưỡng thai thì không sao.

Coi như là một hồi sợ bóng sợ gió. Thái hậu dặn dò Lâm Huệ tinh dưỡng, gọi hoàng hậu cùng bà rời đi. Về phần Tề Diệp, ngồi trong chốc lát, nhẹ giọng an ủi vài câu, liếc nhanh nhìn Hạ Uyển Chi, Hạ Uyển Chi đi theo hần ra ngoài.

Tề Diệp nói “Nàng ấy bị dọa, ngại trò chuyện cùng nàng ấy nhiều chút!”

“Vâng!” Hạ Uyển Chi gật đầu, thăm nghĩ Tề Diệp đối với nàng ta thật đúng là quan tâm.

“Trẫm còn có chuyện quan trọng phải xử lý, qua hai ngày lại đi nhìn ngươi.” Hần kéo tay của nàng nhéo nhéo, ánh mắt sâu thẳm đặt vào trên mặt nàng, lại vuốt ve mặt của nàng, nói “Có phải lại gầy rồi hay không?”

“Trời nóng, ăn không được nhiều lắm.” Nàng cười nói “Đừng lo lắng cho tần thiếp. Ngược lại Hoàng Thượng phải bảo trọng thân thể, nếu không tần thiếp sẽ đau lòng.”

Một câu đau lòng làm cho Tề Diệp về mặt tươi cười, nói “Đêm nay trẫm qua dùng bữa tối với ngươi!”

“Tạ Hoàng Thượng ân điển!” Hạ Uyển Chi mỉm cười hành lễ, đưa mắt nhìn hần rời đi, ánh mắt lập tức lạnh xuống.

Nàng đi vào thì Lâm Huệ đang uống thuốc, một bên đặt mấy hạt ô mai. Hương vị thuốc rất đắng, nàng ta nhũu mảy ực một cái uống cạn, tiếp nhận nước súc miệng từ Thái Vĩ, lúc này mới ngậm ô mai.

Hạ Uyển Chi ngồi xuống trước giường, nói “Đừng lo lắng, đường cho thật tốt đi!”

“Ừ! Ta cho rằng hài tử giữ không được, cũng may hần cũng kiên trì!” Lâm Huệ có cảm giác sống sót sau tai nạn, trông thấy người quen, nàng ta an tâm không ít.

“Về sau lưu ý hơn chút là được! Ngươi bây giờ không phải là một người, vị ở trong bụng kia lại mảnh mai. Không có chuyện thì không cần đi ra ngoài qua lại!” Hạ Uyển Chi trái lương tâm mà an ủi.

Lâm Huệ gật gật đầu, nói “Nếu là ở nhà thì tốt rồi!”

“Nhớ nhà?” Hạ Uyển Chi nhướn mày. Trước kia mỗi lần bị ủy khuất nàng liền nhớ nhà. Hiện tại, nàng ta không phải là đồng dạng sao. Ai khi mềm yếu cũng sẽ chọn cách trốn tránh. Nhưng hiện tại nàng chỉ nhìn về phía trước, sẽ không quay đầu lại.

“Ừ!” Lâm Huệ gật gật đầu, nước mắt liền ào ào rơi xuống, cầm lấy một cánh tay nàng nói “Cảm thấy ở trong cung này chuyện gì cũng có thể phát sinh.”

“Vì sao lại nói như vậy?” Hạ Uyển Chi ôn nhu hỏi thăm, nghe có chút quái dị.

“Không có gì, chỉ là hồ ngôn loạn ngữ mà thôi, Uyển tỷ tỷ đừng nghĩ nhiều.” Lâm Huệ ghen ngào trả lời một câu.

Chi tiếc đã là chậm quá, Hạ Uyển Chi cho rằng có phải nàng ta nhìn thấy cái gì hay không. Nhưng nàng ta không nói, nàng cũng không tiện hỏi tới nữa, như vậy sẽ có vẻ mình tâm tư suy tính.

Lúc Hạ Uyển Chi rời khỏi Đức Sang cung, ống tay áo ướt hơn phân nửa, tất cả đều là nước mắt của Lâm Huệ. Nàng trở về liền thay ra, cho người ôm đi giặt.

Về phần thái hậu gọi hoàng hậu đi, hai người đều có tâm tư.

Thái hậu nói “Lần này cũng may là sợ bóng sợ gió một hồi. Hoàng Thượng con nói dòng đơn bạc, hôm nay chỉ có mình trưởng công chúa. Mà Lâm sung dung mang thai chưa đến hai tháng, đúng là thời điểm nguy hiểm. Ai gia lo lắng cái thai này của nàng ấy không biết bảo vệ được không. Hoàng hậu làm người quản hậu cung, nên chiếu cố nhiều một chút!” “Vâng! Bản cung nhớ kỹ, sẽ phân phó xuống lưu ý cái thai của Lâm sung dung nhiều hơn. Về phần chuột, đã phân phó đi xuống, tổng dọn một lần khắp hoàng cung, đều tiêu diệt hết!”

“Chuột lợi hại hơn nửa cũng là thứ ngu xuẩn, so với lòng người, chuột cắn bản không tính là cái gì!” Thái hậu lạnh lùng nói.

“Ý tứ của thái hậu là có người tác quái?” Hoàng hậu kính hãi, nhưng vẫn là cố làm ra vẻ kinh ngạc hỏi thăm.

“Cái này ai biết!” Thái hậu nói “Hoàng hậu gả cho Hoàng Thượng năm năm, liên tục không sinh con. Nên biết Hoàng gia con nối dòng trọng yếu. Hoàng hậu nếu muốn ngồi ổn vị trí hoàng hậu này chỉ sợ phải hao hao tính toán một đũa.”

“Thần thiếp hồ thẹn, liên tục không thể khai chi tán diệp cho hoàng gia.” Đây còn không phải là nàng mong mỏi. Nàng hận không thể lập tức có thể mang thai hài tử. Chi tiếc, ông trời cũng không chiếu cố nàng.

“Lúc trước ai gia chọn người vào cửa, cũng biết rõ người có thể giúp hoàng thượng. Hôm nay ai gia cũng sẽ không qua sông rút ván. Có người trình tấu sớ phết hậu, hoàng hậu không phải không biết đi?”

“Vâng! Thần thiếp biết.” Nàng đương nhiên biết rõ, cho nên nàng không thể mang thai hài tử, những người khác cũng đừng nghĩ.

“Nếu là Lâm sung dung có thể sinh hạ hoàng tử, ý tứ của ai gia là đem hoàng tử nuôi ở dưới tên của người. Thay vì để cho người khác ngồi lên vị trí hoàng hậu,, ai gia tự nhiên càng hy vọng ngồi ở vị trí hoàng hậu là người của Lưu gia!”

“Thần thiếp vô dụng, làm cho thái hậu phí tâm!” Nuôi dưới danh nghĩa nàng, để nàng nuôi con trai cho nữ nhân khác? Hoàng hậu âm thầm bóp chặt nắm tay.

“Cái khác cũng không nói, trước hết nghĩ biện pháp để Lâm sung dung sinh hạ hài tử rồi nói sau. Hoàng hậu, chuyện này liền giao cho người.”

Trở lại Phượng Nghi cung, Nguyệt Mai nhìn chủ tử mình tâm tình không tốt, vẫy lui cung nhân. Nàng ta rút một chén trà tiến lên, hoàng hậu nhìn nàng ta biết vâng lời, tay hất lên, chén trà đổ trên mặt đất. Nguyệt Mai bị phồng tay nhưng không dám kinh hô, vội vàng quỳ xuống đất “Nương nương tha mạng, nô tỳ biết sai rồi!”

“Đồ vô dụng, một chút chuyện nhỏ đều làm không xong!” Hoàng hậu lên tiếng “Nguyệt Mai, người làm cho bản cung quá thất vọng rồi!”

“Nương nương, nô tỳ biết sai rồi, kính xin nương nương cho nô tỳ một cái cơ hội cuối cùng.” Nguyệt Mai ôm chân của hoàng hậu cầu xin tha thứ. Hoàng hậu bực mình đá văng ra, nàng ta lại bò tới, mặt dày mày dạn khăn cầu cho thêm một lần cơ hội.

Hoàng hậu cười lạnh một tiếng, nói “Được, một cái cơ hội cuối cùng. Nếu là không được, người cũng đừng có ở cạnh bản cung hầu hạ. Bản cung không nuôi người vô dụng!”

“Tạ nương nương ân điển!” Nguyệt Mai như được đại xá dập đầu.

Hoàng hậu không ngờ, biết rõ thái hậu đã hoài nghi là nàng động tay chân. Không có chứng cứ thì hoài nghi cũng là vô dụng. Mà nàng cũng sẽ không ngờ mà thật sự đi nuôi hài tử cho người khác. Vị trí hoàng hậu ngoại trừ nàng ai cũng đừng vọng tưởng. Bữa tối Tề Diệp dùng tại trong phòng Hạ Uyển Chi. Dùng bữa tối xong, nàng cười ngồi xuống bên cạnh hắn. Tề Diệp thuận thế ôm vào trong ngực “Trời nóng nực, ngày mai sắm cho người tặng chút khối băng đến. Bữa tối nhìn người ăn cũng không nhiều lắm.”

“Tạ Hoàng Thượng quan tâm, thần thiếp vẫn luôn là như vậy. Trời nóng liền ăn không nhiều lắm.đến mùa thu thì tốt rồi. Chỉ cần Hoàng Thượng đến ngồi nhiều một chút, thần thiếp liền đủ hài lòng!”

“Uyển Nhi thật đúng là vật nhỏ tham lam!” Tề Diệp nghe vậy, trong lòng lại cao hứng. Hắn biết rõ người trước mắt đúng là toàn tâm toàn ý nghĩ tới mình, đối với mình khăng khăng một mực, hắn làm sao có thể mất hứng.

Hạ Uyển Chi cười cười, cọ xát trước ngực hắn, vuốt vuốt ngực bội ngang hông của hắn.

Tề Diệp bị nàng cọ đến tâm viên ý mã, một tay nâng cằm của nàng. Hạ Uyển Chi ngược cổ, thân thể giật giật cùng hắn mặt đối mặt, hai tay vòng qua cổ của hắn hôn trả lại, mút lấy môi lưỡi của hắn. Cảm giác hồ hập của hắn càng ngày càng trầm trọng, cuối cùng đè nàng ở trên giường.

Hạ Uyển Chi háo tâm nhắc nhở “Hoàng Thượng, đừng, thần thiếp vẫn không thể...” Nàng vô tội cắn cắn môi, một đôi môi đỏ mọng bị hắn chà đạp đến sưng đỏ. Lúc này nàng cắn môi, đôi mắt to hắc bạch phân minh, sóng nước nhộn nhạo, lại xen lẫn bối rối. Cho dù là ai nhìn cũng sẽ tâm huyết dâng trào, huống chi là hắn, một nam nhân huyết khí dồi dào đây!

Nhưng thân thể của nàng xác thực tạm thời không thể thừa nhận ân sủng của hắn. Tề Diệp chỉ đành phải cứng rắn chịu đựng, cúi người ở trên môi nàng hung hăng cắn một cái, đau đến mức nàng ưm lên tiếng, thiếu chút nữa lại khiến cho hắn hưng phấn lên.

Tề Diệp kịp thời dừng cương trước bờ vực, đứng lên nói “Canh giờ không còn sớm, người sớm nghỉ ngơi, đi đây!” “

Hạ Uyển Chi gật gật đầu, đứng dậy sửa sang lại y phục cùng đầu tóc, đôi môi sưng đỏ, đưa mắt nhìn hắn rời đi.

Tề Diệp vừa đi, Hạ Bích, Trúc Thanh mới tiến vào hầu hạ. Trúc Thanh nhìn chăm chăm môi của nàng. Nhìn nửa ngày, lập tức hiểu mỗi lần Hoàng Thượng đi rồi, vì sao đôi môi của chủ tử lại sưng đỏ. Thăm nghĩ, xem ra Hoàng Thượng thật sự là đối với vị Hạ tiếp dư này có khác biệt.

Tề Diệp trở về ngự thư phòng xử lý tấu sớ, không bao lâu người Kính Sự phòng cầm lấy thẻ bài tiến đến. Buổi chiều Đức phi cho người đi Kính Sự phòng xin phép nói là thân thể khó chịu. Thục phi còn bị cấm túc, chỗ hoàng hậu Tề Diệp không muốn đi, Hà Chiêu dung thân thể khó chịu không thể thị tẩm. Chỗ Trịnh tu viện đã có đoạn thời gian hắn không có qua, Tề Diệp suy

nghe một chút liền lật ra thẻ bài của Trịnh tu viện.

Lâm Huệ nghe nói Tề Diệp lật ra thẻ bài của Trịnh tu viện, trong lòng có chút khó chịu. Nàng hôm nay mới bị kinh hải, hẳn vẫn còn có tâm tư sùng hạnh những nữ nhân khác. Tại sao có thể để cho trong lòng nàng không thoải mái.

Vừa nghĩ như thế, Lâm Huệ tâm tình lập tức thấp đến đáy cốc. Cũng may lúc Tề Diệp đi qua chỗ Trịnh tu viện, biết được nàng còn chưa nằm ngủ liền đi đến ngồi một lát.

Lúc thấy bóng người ngọc thụ lâm phong kia, chút ai oán trong lòng lại tan thành mây khói.

Tề Diệp ôn nhu an ủi vài câu, nhìn nàng nằm xuống, lúc này mới đi chỗ Trịnh tu viện.

Trịnh tu viện đã sớm chờ, dùng cánh hoa tắm rửa, còn sai Thu Cúc thoa ở trên người. Cả người thoát nhìn oánh nhuận, như cánh mai lay động.

Trịnh tu viện đêm nay làm đủ công phu, muốn lấy được ân sủng của Hoàng Thượng, để nàng có thể mang thai long chủng, mẹ vinh nhờ con.

Ban đêm, hoàng cung một mảnh yên lặng. Đại khái buổi sáng Lâm sung dung bị làm kinh sợ một chút, ban đêm ngủ không ngon. Bỗng nhiên thanh tĩnh, trước mắt đột nhiên xuất hiện một cái bóng đen, nàng bị hù dọa, cả người đều tỉnh táo lại. Đợi lúc nàng thấy rõ trước giường treo một người, nàng bị hù dọa đến kinh hô “Người đâu, có ai không? Có quý, có quý a!”

Lâm Huệ bị hù dọa chui thẳng vào trong chăn. Ai ngờ chăn mềm bị một lực đạo mạnh lôi kéo, cả người nàng mang theo chăn mềm té xuống mặt đất. Lúc mở mắt nhìn thấy Bạch y nhân tóc dài phủ đầy, không nhìn rõ mặt, nàng bị hù dọa đến mức còn chưa kịp kinh hô liền hôn mê bất tỉnh.

Tiếng kinh hô ban đầu kinh động người trực đêm. Giờ đèn lồng, vén bức rèm che tiến đến, trông thấy người nằm trên đất, lập tức kinh hoảng tiến lên. Vừa đỡ người đứng dậy vừa gọi người đến xem một chút.

Rất nhanh Thái Vi đã tới đây. Đêm nay không phải là nàng ta làm nhiệm vụ, nhưng nghe thấy âm thanh nàng ta cũng làm nhanh hết sức chạy đến. Lúc giúp đỡ cung nữ nâng người lên giường, cảm giác trên tay ướt chèm nhẹp. Nàng ta nhìn kỹ, trên tay một mảng máu đỏ, nhìn lại một chút trên quần áo của chủ tử mình, lập tức thay đổi sắc mặt.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36

Beta: ThyAn89

Hạ Uyển Chi mới vừa rời giường thì nghe thấy Hạ Hà nói “Nương nương, tối hôm qua Đức Sang cung đã xảy ra chuyện. Lâm sung dung tối hôm qua bị kinh hải, động thai khí, sảy thai!”

Hạ Uyển Chi dừng một chút, nói “Đợi lát nữa chuẩn bị chút lễ vật, đi Đức Sang cung nhìn một chút đi!” Hạ Uyển Chi không biết nên nghĩ như thế nào. Mặc dù lòng dạ biết rõ con của nàng ta là không giữ được, dù sao trong mười tháng, trong lúc còn chưa sinh ra, luôn có cơ hội để người khác có thể lợi dụng.

Trước kia nàng sẽ ngây ngốc cho là bản thân không có chiều có tốt, hiện tại nàng vừa nghe sinh non cái gì, đầu tiên nghĩ đến chính là ai đã hạ thủ.

Rửa mặt xong, nàng đi Đức Sang cung. Đức phi thân thể khó chịu cũng không ra cửa, sai Bội Dung chuẩn bị lễ vật đi cùng nàng đưa qua.

Hạ Uyển Chi đến Đức Sang cung, Thái Vi cấp mắt sung đỏ, trông thấy nàng đi đến giống như là nhìn thấy cứu tinh. Nhưng Hạ Uyển Chi cũng không phải là cứu tinh của Lâm Huệ.

Thái Vi đạo “Nương nương đã đến, nương nương mau khuyên chủ tử đi!”

“Ta sẽ!” Hạ Uyển Chi đáp một tiếng, vén lên bức rèm che đi vào. Trong phòng nồng mùi vị thuốc, nàng ngồi ở bên giường nói “Ta đã nghe nói, đừng khổ sở, về sau sẽ còn có hài tử.”

Lâm Huệ mặt xám như tro, nghe thấy âm thanh của nàng, mở mắt nhìn người qua, vẻ mặt tiêu tụy, sau một khắc lại nhào vào trong ngực nàng khóc lớn. Hạ Uyển Chi khựng một chút, nghe thấy tiếng khóc của nàng ta thì chậm rãi vỗ vỗ lưng của nàng ta an ủi “Muốn khóc thì khóc đi, có điều không thể khóc quá lâu, đã thương thân thể thì thua thiệt là chính người. Về sau đường còn dài hơn, người còn trẻ, dưỡng tốt thân thể, hài tử vẫn sẽ có.”

Không biết nàng ta có nghe lọt hay không, dù sao Hạ Uyển Chi biết rõ bộ quần áo này của mình khẳng định khó giữ được.

Hồi lâu, Lâm Huệ khóc đủ rồi thút tha thút tha cầm lấy khăn tay gạt lệ. Hạ Uyển Chi nhìn thoáng qua trước ngực ướt nhẹp, cái gì cũng chưa nói.

Chờ Lâm Huệ bình phục tâm tình, Thái Vi bưng một chén thuốc đi đến, nàng tiếp nhận đưa cho Lâm Huệ “Uống thuốc đi, dưỡng tốt thân thể rồi nói sau.”

“Uyển tỷ tỷ, hài tử đáng thương của ta cứ như vậy mất!” Lâm Huệ lắc lắc đầu không muốn uống thuốc.

Hạ Uyển Chi nhìn Thái Vi, Thái Vi cầu khẩn nhìn nàng. Nàng không có biện pháp, mức một muỗng thôi thôi! Uống thuốc, có chuyện gì đợi lát nữa nói sau.”

“Hiện tại uống thuốc thì có ích lợi gì, hài tử cũng bị mất...” Nói rồi lần nữa nghẹn ngào.

“Mất thì mất, người bây giờ muốn chết muốn sống hài tử cũng không về được. Thay vì tự mình cam chịu, còn không bằng dưỡng cho tốt. Người nếu xem ta như tỷ tỷ, liền nghe ta nói một câu. Dưỡng cho tốt thân thể!” Nếu người liền sụp đổ nhanh như vậy, về sau còn ai cùng ta diễn hí khúc? Lâm Huệ ngập nước mắt chần chờ một chút, há mồm uống một ngụm thuốc, hương vị khó ngửi lại che giấu không được nỗi đau mất đi hài tử, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống. Hạ Uyển Chi làm bộ không nhìn thấy, lập lại động tác dứt cho nàng ta uống. Thái Vi cầm lấy khăn tay gạt lệ cho nàng ta.

Hết một chén thuốc, Lâm Huệ uống một ngụm nước trắng, lại ngậm một viên ô mai, nói “Tối hôm qua ta nhìn thấy một người, nếu không phải tại nàng ta, con của ta cũng sẽ không vì ta kinh hải quá độ, động thai khí mà mất?”

“Nhìn thấy ai?” Hạ Uyển Chi hiểu kỳ, cái người kia hại người không lên lút lại còn có thể bị phát hiện.

“Bạch y, tóc đen, không nhìn thấy mặt...” Hạ Uyển Chi nghe thì cảm thấy quý dị, còn chưa có suy nghĩ cẩn thận là cái gì. Lâm Huệ nói “Là quý, quý đòi mạng. Nó muốn hại ta, lại không nghĩ rằng con của ta vì ta mà can một kiếp, hài tử đáng thương của ta!”

Hỏi sao nàng ta cảm giác sợ đến nổi da gà, nguyên lai là như vậy. Bạch y tóc đen, che kín mặt không nhìn thấy. Còn không phải là hình tượng quý trong lòng người sợ nhất sao?

Hạ Uyển Chi ám ám thờ phào nhẹ nhõm, xem ra nàng ta quả thật bị sợ hãi, liền ôn nhu an ủi vài câu. Lâm Huệ uống thuốc, lại mới vừa mất đi hải tử, thân thể yếu đuối cực kỳ, rất nhanh thì mệt mỏi ngủ thiếp đi. Hạ Uyển Chi ngồi trong chốc lát, hỏi thăm Thái Vi chuyện đã xảy ra. Thái Vi thành thật trả lời, cũng không phát hiện có gì không ổn. Lý do duy nhất có thể giải thích chính là, Lâm Huệ xác thực bị kinh hải làm cho động thai khí, hải tử không giữ được.

Thừa dịp lúc Thái Vi đi ra ngoài, Hạ Uyển Chi nhìn nhìn trong phòng, cuối cùng đi đến bên cửa sổ, lại phát hiện trên bệ cửa sổ có một dấu chân. Vừa nhìn qua, trên mặt đất có một chiếc khăn tay.

Hạ Uyển Chi khẽ nhíu mày, liếc nhanh nhìn Hạ Bích, Hạ Bích hiểu ý lui ra ngoài.

Lúc Thái Vi đi vào, nàng niu lấy tay áo lau dấu chân trên bệ cửa sổ, về mặt tự nhiên đóng kín cửa sổ.

Thái hậu biết được hải tử cuối cùng vẫn mất, chỉ là thờ dài, cho người chuẩn bị lễ vật đưa đi cho Lâm Huệ rồi liền bắt đầu ăn chay niệm Phật, khẩn cầu Phật tổ phù hộ.

Về phần Tề Diệp, tối hôm qua hẳn liền bị kinh động, trực tiếp từ chỗ Trinh tu viện đi qua. Lâm triều xong lại đi nhìn Lâm Huệ, ôn nhu an ủi vài câu, nói nàng đường tốt thân thể.

Hoàng hậu ngược lại tự mình đi qua xem xem, bày tỏ an ủi.

Thục phi biết được hải tử của Lâm Huệ không có bảo trụ được, chỉ là cười lạnh một tiếng. Nàng còn bị cảm xúc, ý bảo Mộc Hương chuẩn bị một phần lễ vật đưa qua. Thục phi đã sớm biết, dựa theo chút tâm cơ của Lâm sung dung này, mười tháng chắc chắn sẽ không dễ dàng trải qua như vậy.

Không nghĩ tới mới chỉ là mấy ngày, con của nàng ta liền giữ không được. Xem ra những kẻ thù đoạn càng ngày càng cao. Nàng không có ra tay, nhất định là cái nữ nhân ghen ghét thành tính khác. Là hoàng hậu, Đức phi, Hà Chiêu dung, hay là Trinh tu viện, Vương chiêu viện, hay là cái Hạ tiếp dư kia? Từng bước từng bước, ngoài nàng ra, tất cả đều có hiểm nghi. Mà chính nàng, cũng có cái tâm kia, nhưng chưa ra tay.

Hà Chiêu dung được biết hải tử của Lâm Huệ mất, tay chải tóc dừng lại, hỏi thăm tỷ nữ về tình huống. Tỷ nữ Tú Hà nói chi tiết “Quá nửa đêm thì mất. Nói là bị kinh hải quá độ động thai khí. Buổi sáng đã bị té một chút, buổi tối lại bị kinh hải, không có giữ được cũng là dễ hiểu.”

“Nói người cho người nhìn chăm chăm bên phía hoàng hậu, có thấy xảy ra điều gì?” Hà Chiêu dung tâm run rẩy, bắt đầu sợ hãi.

Tú Hà nhìn quanh không có người nào, ở bên tai Hà Chiêu dung nói nhỏ “Tối hôm qua Nguyệt Mai không có trực, cũng không ở trong phòng nghỉ ngơi. Có người nói trông thấy nàng ta qua giờ Tý mới đi về nghỉ. Không biết muộn rồi còn đi chỗ nào!”

“Hừ, còn có thể đi đâu?” Hà Chiêu dung hừ lạnh một tiếng, vuốt ve bụng bằng phẳng “Thật may là ta có dự kiến trước, nếu không Lâm sung dung liền là kết quả của ta.”

“Nhưng tiếp tục như vậy, nương nương làm sao lừa gạt được tai mắt của hoàng hậu nương nương, sớm muộn cũng bị phát hiện. Kống bằng nói cho Hoàng Thượng, để Hoàng Thượng làm chủ cho nương nương, bảo trụ cái thai này?”

“Hoàng Thượng biết rồi không phải là hoàng hậu cũng biết. Nàng ta biết rồi thì đứa bé này của ta còn có thể sinh ra sao?” Hà Chiêu dung không nghĩ tới, trời không phụ người có lòng, cuối cùng vẫn là cho nàng mang thai hải tử. Sao nàng lại có thể đề cho mình và hải tử mạo hiểm. Cho nên sau khi nàng biết được bản thân có thai, nói ngự y giúp đỡ giấu giếm. Hai ngày này đúng lúc là nguyệt sự của nàng. Nàng sai Tú Hà động tay động chân, nếu không sẽ lộ ra hai tháng không có nguyệt sự tới.

Vốn là muốn chờ khi không thể gạt được mới nói mình có thai. Bây giờ nhìn lại, hải tử chưa sinh ra nàng cũng không dám đề lộ ra ngoài.

Lâm sung dung mang thai mới bao lâu, còn chưa có hai tháng liền mất. Nàng cơ hồ là không có sớm hơn Lâm sung dung mấy ngày, đúng là thời điểm nguy hiểm. Những thứ khác không nói khác, theo tính tình hoàng hậu mà biết được nàng có thai, khẳng định một chén hoa hồng được bụng lên, không cần lên lên lút lút động thủ, chỉ cần là mệnh lệnh của hoàng hậu, nàng không thể không uống hết.

Bởi như vậy, nàng chịu khổ chịu tội uống hết chén thuốc kia vì cái gì?

Lâm sung dung chính là một hồi chuông cảnh tỉnh cho nàng. Bất luận như thế nào cũng không thể đề cho hoàng hậu biết rõ nàng đã mang thai long chủng!

Nghĩ như thế, Hà Chiêu dung sai Tú Hà đi mời ngự y tới thỉnh mạch bình an cho nàng. Ngự y đến, Tú Hà đề cho cung nữ lui xuống.

Hạ Uyển Chi nói không sai, ở hậu cung, mỗi người cũng phải có người tin cậy của chính mình. Bất kể là nàng, hay là hoàng hậu, Đức phi, Thục phi, cùng với Hà Chiêu dung, đều có ngự y tin cậy riêng. Mà vị ngự y này chính thân tộc phương xa của nhà các nàng, ở nơi hậu cung này có thể tính là người có thể tin được. Lý ngự y này có thể đi vào ngự y viện cũng là dựa vào gia tộc Hà Chiêu Dung trợ giúp mới có thể tiến cung. Cũng là bởi vì như vậy, mới có thể giúp nàng giấu kín tin tức có thai.

Hà Chiêu dung nói “Ta muốn mắc một loại bệnh, sẽ lây nhiễm, không thể đề cho người đến gần, cũng sẽ không bị người hoài nghi. Trong mấy tháng không thể khỏi hẳn, cho đến khi hải tử bình an sinh ra. “

“Cái này...” Lý ngự y chần chờ, ở trong đầu tìm kiếm chứng bệnh thích hợp với nàng nói.

Hà Chiêu dung nói “Yên tâm, chờ ta mẹ vinh nhờ con, không thể thiếu chỗ tốt của biểu thúc.”

“Nương nương yên tâm, vì thân nhất định tận lực trợ giúp.” Lý ngự y chờ đúng là những lời này của nàng. Thiên hạ không ai làm không công, không có ngon ngọt ai nguyện ý mạo hiểm.

Lâm Huệ mất hải tử tâm tình liên tục không tốt, mà cung điện của nàng cũng vắng lạnh đi rất nhiều. Trước kia nàng có thai, người đến người đi nịnh bợ nịnh nọt. Hôm nay hải tử mất, ai còn quan tâm nàng?

Hơn nữa sinh nhật hoàng hậu sắp tới rồi, những người phân vị thấp kia đang vắt hết óc nghĩ tới tặng lễ vật gì cho hoàng hậu để mà nịnh bợ, ai còn rảnh đến thăm nàng, xem nàng sống hay chết. Không có giá trị lợi dụng, các nàng sẽ không thêm đề ý tới.

Bởi vậy Hạ Uyển Chi mỗi ngày đều đi đến nơi vài lời với nàng, đối với Lâm Huệ mà nói thật đúng là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi. Lâm Huệ trong lòng cảm kích không thôi “Nếu không phải có tỷ tỷ đến thăm ta, ta còn không biết làm thế nào vượt qua đây!”

“Đừng nói những lời ỉu rũ này. Thôi đời nhân tình vốn là như vậy, huống chi còn là ở hoàng cung, đời trên đạp dưới là chuyện thường xảy ra, không cần vì những người không đáng kia mà đã thương thân thể.”

“Ừ! Ta nghe Uyên tỷ tỷ!” Lâm Huệ tán đồng gật đầu, chỉ có đường tốt thân thể mới có thể lần nữa nhận ân sủng của Hoàng Thượng. Các nàng cho dù không đến thì thế nào?

Lâm Huệ nói “Uyển tỷ tỷ đã đường tốt thân thể, hôm nay ta lại đang bị thương thân, chỉ hy vọng tỷ tỷ có thể được Hoàng Thượng sủng ái, ta cũng được đi theo thơm lây.”

“Đừng nói những thứ này, tỷ muội chúng ta khách khí làm gì?” Hạ Uyển Chi một bộ ngữ khí của tỷ muội, ngược lại khiến Lâm Huệ thật cảm động.

Trở lại Hi Lai điện, Hạ Uyển Chi mới thờ phào nhẹ nhõm. Mỗi lần đi thăm Lâm Huệ nàng đều muốn phí công thương thân. Trở lại liền cảm thấy cả người sống lại.

Hạ Bích ở bên người phục dịch, nàng hỏi “Chủ nhân của khăn tay tìm được chưa?”

“Tạm thời vẫn chưa!” Hạ Bích nói “Nô tỳ đã dặn một cung nữ ở Hoán y cục lưu ý. Nếu thấy được khăn tay giống như vậy sẽ mau chóng nói cho nô tỳ.” Phải tìm được chủ nhân của khăn tay thì sẽ biết đêm đó là ai giả quý làm kinh sợ Lâm Huệ để nàng ta kinh hãi quá độ dẫn đến sinh non.

Sinh nhật Hoàng hậu, Hạ Uyển Chi tìm nửa ngày, cuối cùng vẫn là Hạ phu nhân đưa một bộ tranh chữ từ ngoài cung vào. Là của một vị nhân vật nổi tiếng sĩ tiền triều, đúng là hoàng hậu thích vị họa sĩ kia.

Không nghĩ tới mẹ nàng thậm chí ngay cả tặng lễ vật gì đều đã nghĩ đến. Nàng cũng không cần chuẩn bị nhiều, sai Trúc Thanh gói kĩ lưỡng chuẩn bị đến hôm sinh nhật đưa đi.

Sinh nhật Hoàng hậu, buổi sáng cử hành cung yến tại Triều Hoa các, tất cả đều là phi tần trong cung. Thực phi cũng đã ở đây, chỉ ngoại trừ Lâm Huệ cùng Hà Chiêu dung. Lâm Huệ đang nuôi thân thể, Hà Chiêu dung thân mình khó chịu.

Tất cả mọi người chuẩn bị lễ vật, sáng sớm lúc đi thỉnh an liền đưa qua, thái hậu cũng chuẩn bị lễ vật, đều là thứ đồ tốt giá trị liền thành. Thật khiến các nàng hâm mộ một hồi. Hoàng hậu cũng cười đắc ý một hồi lâu.

Buổi tối tại ngự hoa viên xếp đặt yến hội, văn võ bá quan mang theo gia quyến tiến cung dự tiệc. So sánh với ăn trưa, bữa tối nào nhiệt hơn rất nhiều. Hạ Uyển Chi sai Hạ Hà đi nghênh đón Hạ phu nhân đến gặp mặt. Không có ý chỉ, Hạ phu nhân cũng là không thể tiến vào hậu cung. Hạ Uyển Chi gặp Hạ phu nhân ở hậu viện ngự hoa viên. Ngoài nàng ra, còn có các phi tần khác mượn dịp sinh nhật hoàng hậu lặng lẽ gặp người nhà.

Hai mẹ con vừa thấy mặt, Hạ phu nhân liền cúi người hành lễ. Hạ Uyển Chi vội vàng đỡ bà đứng dậy, hai mẹ con ngồi ở trong đình nói chuyện. Hạ phu nhân xem nàng khí sắc không tệ cũng yên lòng, nói “Nghe nói Lâm sung dung say thai?”

“Ừ!” Hạ Uyển Chi gật gật đầu.

Hạ phu nhân lo lắng nói “Hậu cung phức tạp, ngươi phải cẩn thận, đừng để bị người hãm hại. Tự mình chiếu cố bản thân thật tốt!”

“Nương yên tâm, ta sẽ. Ngược lại nương nên khuyên Đại ca Nhị ca nhiều hơn để cho bọn họ hồi tâm dưỡng tính, đừng đi lêu lổng. Về sau Hạ gia là dựa vào bọn họ chống đỡ!”

“Yên tâm, nương hiểu. Phụ thân ngươi gần đây quản giáo Đại ca và Nhị ca ngươi rất là nghiêm khắc. Bọn họ làm sao có thời giờ đi ra ngoài lêu lổng. Hơn nữa, gần đây phụ thân ngươi ở triều đình bị thua thiệt, tâm tình không tốt, bọn họ cũng không dám làm loạn!”

“Nương vẫn nên khuyên phụ thân đừng hành động theo cảm tính. Hạ gia là tình huống nào hấn cũng không phải không biết, nếu muốn duy trì phồn vinh thì nên giấu tài tốt, đừng muốn tranh quyền đoạt lợi. Nếu là xúc phạm ranh giới cuối cùng của Hoàng thượng, thua thiệt chỉ là Hạ gia.”

Nghe vậy, Hạ phu nhân nói “Uyển Nhi có phải nghe Hoàng Thượng nói gì đó hay không?”

Mặc dù nàng còn chưa thị tẩm, nhưng mỗi tháng Tề Diệp cũng sẽ đi trong cung nàng dùng bữa. Hạ phu nhân biết rõ nữ nhi này có chút được sủng ái, nếu không Hoàng Thượng cũng sẽ không đi trong cung nàng.

“Chuyện tiền triều sao ta có thể biết, ta chỉ là lo lắng phụ thân, lo lắng Vinh Quốc phù mà thôi.”

Hai mẹ con lại nói vài câu, Hạ Bích nhìn canh giờ không còn sớm, liền nhắc nhở các nàng nên ly khai. Hạ Uyển Chi gật gật đầu, sai Hạ Hà dẫn Hạ phu nhân đi ngự hoa viên, nàng trở về Hi Lai cung đổi một thân cung trang rồi lại đi ngự hoa viên dự tiệc.

Các nàng đi được vài bước, lúc vòng qua một hành lang nghe thấy một giọng nói “... Ăn cái này có lợi cho nữ nhân mang thai. Hoàng Thượng đã sủng hạnh ngươi, ngươi cũng nói nguyệt sự tháng này đã tới, liền ăn cái này thử xem. Nương năm đó sinh hạ ca ca ngươi cũng là ăn cái này mới...”

Hạ Uyển Chi nghe, cước bộ dừng lại, liếc nhanh nhìn Hạ Bích. Hai người hiểu ý lặng yên không lên tiếng, núp ở nói bí mật nghe.

“Trong cung có quy tắc, không có thể ăn những vật này. Nếu là bị phát hiện, nữ nhi sẽ bị trừng phạt!” Nghe thanh âm này, còn không phải là Vương chiêu viện?

“Nha đầu ngốc, có phải vật xấu xa đâu. Ngươi sợ cái gì! Đây là dùng để bổ thân thể. Nương thật vất vả để mang vào cho ngươi. Yên tâm, người khác sẽ hại ngươi, nương sẽ không hại ngươi. Nhận lấy đi, dựa theo phương thuốc mà dùng. Chờ ngươi mang thai long chủng, Vương gia cũng đi theo hưởng phúc!” Vương phu nhân mỉm cười an ủi.

Wương chiêu viện gật gật đầu, cất kỹ phương thuốc nói “Nương, ngươi yên tâm, nữ nhi nhất định sẽ được sủng ái.”

“Vậy là tốt rồi!” Vương phu nhân gật gật đầu, nói “Nghe nói hôm nay được sủng ái nhất chính là cái Hạ tiếp dư kia? Các ngươi không phải là cùng ở trong một cung điện, ngươi phải cẩn thận một chút, đừng để cho nàng bò đến trên đầu ngươi.”

“Nương yên tâm, chỉ là một cái sâu bệnh mà thôi. Nếu không phải nàng ta mạng lớn, lần đó rơi xuống nước ta đã đập cho nàng ta bò không lên được. Ai biết còn để nàng ta chạy trốn, còn được Hoàng Thượng ưu ái.” Vương chiêu viện cho rằng không người nào nghe thấy, hạ xuống ghế phòng, thấp giọng nói.

Chỉ là cách một bước tường, còn có cửa sổ gió lùa, Hạ Uyển Chi nghe được rõ ràng tường tận. Khó trách lúc ấy có người giẫm lên nàng. Nàng cho là bản năng cầu sống, lại không nghĩ rằng là nàng ta mượn cơ hội muốn diệt trừ chính mình. Hạ Uyển Chi ngược lại không nghĩ tới, Vương chiêu viện vẫn còn có tâm cơ như vậy.

Đợi các nàng ly khai, Hạ Uyển Chi mới lộ diện, nhìn bóng lưng Vương chiêu viện rời đi, ánh mắt lạnh lẽo.

Hạ Bích về mặt tức giận “Nương nương, Vương chiêu viện muốn hại ngài!”

“Nghe thấy được!” Hạ Uyển Chi cười lạnh, hướng phía Hạ Bích ngoắc ngoắc tay, Hạ Bích đi tới gần nghe nàng phân phó.

Tuyển editor nha mọi người ơi ~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Beta: ThyAn89

Hạ Uyển Chi thay đổi một bộ cung trang, tỉ mỉ ăn mặc một phen. Bởi vì là sinh nhật hoàng hậu, nàng mặc một bộ cung trang màu tím nhạt, màu sắc không tính là nổi bật. Sinh nhật hoàng hậu, nàng cũng không có ý muốn đoạt nổi bật của hoàng hậu.

Châu thoa cũng là tuân theo cấp bậc tiếp dư này của nàng, không cài đầy châu ngọc.

Lúc đi ngự hoa viên đối mặt với Vương chiêu viện, nhớ tới nàng ta cùng Vương phu nhân đối thoại, Hạ Uyển Chi cười cười “Vương chiêu viện hôm nay ăn mặc thật tinh mỹ, tần thiếp thiếu chút nữa là không nhận ra được!”

Vương chiêu viện nghe được trong lòng cao hứng, nhìn không được đắc ý sờ sờ kim thoa mẹ mình cho chuẩn bị “Hạ tiếp dư có nhãn lực tốt. Hôm nay tần thiếp đúng là mắt không ít bạc. Một thân này từ trên xuống dưới, là đủ bạc cho vài gia đình xài cả đời. Ngược lại Hạ tiếp dư nhìn đơn giản quá!”

“Tần thiếp chỉ là một tiếp dư, sao có thể so với Vương chiêu viện đeo vàng đội bạc.” Hạ Uyển Chi mỉm cười trả lời một câu.

Vương chiêu viện trong lòng càng thêm đắc ý. Nàng đã nói trong hậu cung được sủng ái nhất cho dù không phải mình, cũng không thể nào là nàng ta. Cũng chỉ là dùng thủ đoạn dụ dỗ mê hoặc Hoàng Thượng đi chỗ nàng ta dùng bữa mấy lần, có cái gì mà hâm mộ. Chỉ cần có thể sinh hạ hoàng tử, mới chân chính là có bản lĩnh.

Vương chiêu viện nhìn canh giờ không còn sớm, nhân tiện nói “Hạ tiếp dư tự biết là tốt, đừng tưởng rằng đi theo Đức phi thì có thể bay lên ngọn cây?”

“Đa tạ vương chiêu viện nhắc nhở!” Hạ Uyển Chi cười nhạt trả lời một câu, nhìn thân ảnh đi xa, nghiêng đầu nói với Hạ Bích “Xong chưa?”

“Nương nương yên tâm, nô tỳ đã sắp xếp xong xuôi.”

Hạ Uyển Chi gạt gạt đầu, bước chân nhẹ nhàng chậm chạp đi về hướng ngự hoa viên.

Không cần nhiều lời cũng biết đêm nay yến hội cực kì náo nhiệt. Hạ Uyển Chi đi không sớm. Đức phi đã đến, Thục phi còn chưa tới, nàng ta hiện tại xem như được giải trừ cảm xúc, có thể tùy ý đi loạn. Đương nhiên xuất cung sợ là không được.

Hạ Uyển Chi ngồi xuống vị trí của mình, rất nhanh liền có tỳ nữ dâng trà. Mỗi lần cung yến, chén trà thứ nhất phần lớn là trà hạnh nhân, pha rất đặc.

Hạ Uyển Chi nhìn Vương chiêu viện cách đó không xa vô tri vô giác uống vào, nàng nhìn không được cười một chút, nhất thời không nghĩ ra biện pháp nào tốt hơn, để cho nàng ta chịu chút đau khổ làm trò cười vậy.

Nàng bụng trà hạnh nhân uống một ngụm, tâm tình thật tốt.

Không bao lâu Thục phi một bộ cung trang hồng lựu đến. Đây chính là lần đầu tiên nàng ta lộ diện trước mặt mọi người sau khi được giải trừ cảm xúc, tất nhiên muốn bày ra bộ dáng thật tốt lấy lại khí thế. Chi tiếc có một hai người không có ánh mắt. Ví dụ như Vương chiêu dung, trên người nàng ta cũng mặc một bộ cung trang hồng lựu, chỉ là so sánh với Thục phi thôi, cung trang nàng ta màu hoa cỏ, phối hợp với châu ngọc, nhìn Vương chiêu viện có vẻ không phóng khoáng.

Thục phi cũng nhìn thấy Vương chiêu viện, nhìn hai bộ y phục màu sắc tương tự, Thục phi cười cười không rõ ý tứ gì với nàng ta, nghiêng đầu nói với Mộc Hương “Không phải bản phi đã nói, ở trong cung này không muốn nhìn thấy y phục màu hồng lựu trên người ai ngoài trừ bản phi. Chẳng lẽ người không để lời bản phi nói ở trong lòng?”

“Nương nương mình giám, nô tỳ ngay cả có bốn lá gan cũng không dám không nghe lời nương nương nói. Nô tỳ đã phản phò Nội Vụ phủ, bọn họ dù có gan lớn như trời cũng không dám không nghe nương nương phản phò.” Mộc Hương nói “Nhìn quần áo Vương chiêu viện, không giống như là xuất phát từ tay nghề của cung nhân. Nghe nói hôm nay nàng ta gặp Vương phu nhân, buổi trưa cũng không phải là mặc bộ quần áo này. Nói không chừng là từ ngoài cung mang vào.”

“Thấy rõ ràng?” Thục phi nghe, ánh mắt chợt lóe, nhìn cười không được.

“Xin cho nô tỳ cẩn thận nhìn một chút!” Mộc Hương không dám xác định, liền lấy cớ đi vòng qua bên cạnh Vương chiêu viện, quan sát quần áo trên người nàng ta một phen, xác định không phải là xuất từ tú phường trong cung, lúc này mới yên tâm trở về phục mệnh.

Hạ Uyển Chi nhìn động tĩnh của Thục phi bên kia, lại nhìn một chút Vương chiêu viện chẳng hay biết gì, nhìn không được trong lòng buồn cười. Xem ra Vương chiêu viện lại gây phiền toái.

Thục phi ngồi xuống không lâu thì đế hậu, thái hậu liền xuất hiện. Nhất thời cả ngự hoa viên mọi người đứng dậy hành lễ. Hoàng hậu mỉm cười nói vài câu đường hoàng rồi cho tất cả mọi người ngồi xuống. Vũ cơ nhẹ nhàng bước chân lên thăm dò, bắt đầu nhảy múa.

Văn vũ bá quan cùng hô lên cung chúc sinh nhật hoàng hậu rồi rời rít đưa lễ vật lên.

Hoàng hậu mỉm cười nhận lấy lễ vật, một lúc sau cung yến liền bắt đầu. Các cung nhân như nối đuôi nhau đi ra. Thức ăn phong phú tinh xảo từng món từng món bưng lên, hương thơm bốn phía.

Động đũa không lâu, Hạ Uyển Chi liền phát hiện Vương chiêu viện bắt đầu đứng ngồi không yên. Chờ trong chốc lát nàng ta liền rời tiệc mà đi. Hạ Uyển Chi cùng Hạ Bích liếc mắt nhìn nhau, hai người đều đoán được là thế nào, cũng nhìn không được nhìn nhau cười một tiếng.

Để tránh bị người phát hiện, nàng đưa tay áo uống trà, che kín nửa gương mặt cười nham nhở.

Vương chiêu viện rời đi không bao lâu thì trở lại, thoát nhìn cũng không có gì không ổn. Chỉ là không bao lâu nàng ta lại đứng dậy ly khai. Cứ như thế mấy lần, đợi khi nàng ta trở về lần nữa, thoát nhìn sắc mặt có chút tái nhợt.

Hạ Uyển Chi háo tâm hỏi “Vương chiêu viện không có sao chứ?”

“Không có việc gì!” Vương chiêu viện vệt chết còn cứng mồm trả lời một câu, nói chuyện có chút gằn giọng. Nàng ta cảm thấy bụng lại bắt đầu đau, liền đứng dậy rời đi. Đình Hương đỡ nàng ta đi về hướng nhà xi. Hạ Uyển Chi nhìn nhìn không được cười một tiếng, đột nhiên cảm thấy hôm nay tâm tình thật tốt.

Cho đến khi yến hội náo nhiệt kết thúc, Vương chiêu viện mới cảm thấy được giải thoát, nhìn Tề Diệp cùng hoàng hậu rời đi, nàng đã mềm nhũn chân, để Đình Hương dắt điếu đi về nghỉ. Phần phò người đi thỉnh ngự y nhìn một chút cho nàng. Nàng nhất định bị bệnh, hoặc là ăn hư bụng, nếu không làm sao cứ muốn chạy đi nhà xi đây.

Hạ Uyển Chi nhìn Thục phi theo đuôi Vương chiêu viện rời đi, phản phò Trúc Thanh đi về trước chuẩn bị nước nóng. Nàng muốn đi từ từ trở về. Trúc Thanh vừa ly khai, nàng liền mang theo Hạ Bích theo sau!

Vương chiêu viện được Đình Hương cùng một cung nữ khác đỡ, tiểu thái giám ở phía trước đốt đèn lồng. Nàng đi không bao xa đã bị Thục phi gọi lại, Vương chiêu viện ngại thân phận hai

người, miễn cưỡng đứng thẳng người hành lễ.

Thục phi cười tủm tỉm nhìn chăm chăm nàng nói “Nhìn Vương chiêu viện hình như khí sắc không tốt a? Như thế nào, có phải bị bệnh không?”

“Đa tạ Thục phi nương nương quan tâm, tần thiếp quả thật có chút thân thể khó chịu. Nếu không có gì phản phó, tần thiếp xin được cáo lui trước!” Nói chuyện, Vương chiêu viện đều cảm thấy bụng vang lên ọc ọc, mơ hồ có chút đau đớn. Nàng biết rõ đây là nàng lại muốn đi nhà xí.

Thục phi đang lo tìm không được có thích hợp để dạy dỗ nàng một trận. Hôm nay vừa vận gặp được, sao lại dễ dàng bỏ lỡ?

“Chậm đã, bản phi còn chưa có cho ngươi đi, ai cho ngươi lá gan không đợi bản phi lên tiếng đã đi?” Thục phi cất giọng nói “Vương chiêu viện thật đúng là to gan lớn mật, ngay cả quy củ trong cung cũng không tuân thủ sao?”

Vương chiêu viện biết rõ Thục phi khó đối phó, chỉ đành phải nói “Là tần thiếp thất lễ, không biết Thục phi nương nương có gì phản phó?”

“Không có phản phó Vương chiêu viện liền không tuân thủ quy sao?” Thục phi nhặt xương trong trứng chim, vòn quanh Vương chiêu viện một vòng, về mặt ngao mạn, cố ý kéo nơi này nơi kia trên người nàng. Chỉ hơi giặt nhẹ, Vương chiêu viện nhũ nhũ mảy, âm thầm ôm bụng, hy vọng có thể nhanh rời đi.

“Nhìn bộ cung trang này đúng là lạ mắt hết sức, không biết Vương chiêu viện từ đâu lấy được?” Thục phi cố ý dùng sức lôi kéo tà áo, kéo đến Vương chiêu viện thiếu chút nữa nhào vào trên người nàng.

“Chỉ là một bộ quần áo mà thôi, chẳng lẽ hoàng cung lại không cho người làm y phục sao?” Vương chiêu viện có chút giận, gạt tay của Thục phi tức giận nói “Thục phi nương nương nếu là không có việc gì, tần thiếp xin được cáo lui trước.”

“Có thể thì có thể. Nhưng thứ bản phi thích thì không muốn cùng người khác chia xẻ. Chỉ cần là quần áo hồng lục, ngoại trừ bản phi bên ra, những người khác thức thời tốt nhất không nên mặc lên người. Vương chiêu viện hôm nay mặc bộ quần áo này bản phi rất không thích!” “Hừ, Thục phi cũng quản quá nhiều chuyện. Người khác mặc y phục màu gì còn phải đến hỏi Thục phi sao?”

“Đương nhiên, dựa vào bản phi là Thục phi, người cũng chỉ là một cái chiêu viện mà thôi, bản phi liền có năng lực quản người. Không phục cũng không có biện pháp. Nếu đã nhắc nhở mà người còn không nghe, vậy cũng không có cách nào khác!” Thục phi vuốt ve búi tóc, nói “Mộc Hương, lột y phục của nàng ta xuống!”

“Vâng!” Mộc Hương vẫn chờ chủ tử nhà mình nói những lời này, mặt lạnh tiến lên. Đinh Hương ngăn cản ở bên cạnh, rất nhanh bị tiểu thái giám Thục phi mang đến kéo ra. Vương chiêu viện muốn tránh thoát khỏi bị Mộc Hương bắt lấy. Thay vì nói là cởi quần áo, không bằng nói là đang khi dễ người. Mộc Hương bắt được chỗ nào nhéo chỗ ấy, ra tay vừa độc vừa nặng, đau đến mức Vương chiêu viện hấp khí.

Không bao lâu quần áo trên người Vương chiêu viện bị lột xuống, hai người giãy giụa một lúc đầu tóc cũng mất trật tự không ít. Mộc Hương đem y phục vứt trên mặt đất, ngay trước mặt Vương chiêu viện đập mấy cước, còn phun một bãi nước miếng “Vương chiêu viện lần sau cần có chút nhân lực. Không nên đắc tội Thục phi nương nương, phải đi hỏi thăm một chút xem Thục phi nương nương yêu thích cái gì.”

“Các người khinh người quá đáng, ta sẽ nói cho Hoàng Thượng, các người...” Lời còn chưa dứt, đã phát ra hai tiếng “phụt phụt”.

Mộc Hương bị mùi thối hun đến lui về phía sau hai bước, ghét bỏ nhìn Vương chiêu viện “Thật sự là thất lễ, chiêu viện nương nương thật thối lắm!”

Thục phi nín lấy khăn tay bịt mũi, ghét bỏ “Thật sự là mất mặt, Vương chiêu viện nếu muốn làm ra việc thất lễ như vậy với Hoàng Thượng, chỉ sợ Hoàng Thượng sẽ không còn đi tìm Vương chiêu viện nữa, sẽ là chờ bị biếm lãnh cung đi!”

Dứt lời Thục phi về mặt đắc ý lại buồn cười thong thả ung dung dẫn người rời đi.

Vương chiêu viện then đến mức muốn chui xuống đất. Bên tai nóng lên, quần áo bị lột xuống vứt trên mặt đất, mà nàng chỉ mặc quần áo trong, đứng đó lung lay sắp đổ. Hiện tại ngay cả tâm muốn chết nàng cũng có. Mới vừa rồi không phải âm thanh xì hơi, mà là nàng nhất thời kích động làm dơ quần, một thân mùi cứt.

Thục phi vừa đi, Hạ Uyển Chi ở trong bóng tối xem kịch vui mang theo Hạ Bích đi ra ngoài, cố làm ra vẻ kinh ngạc nói “Ai nha, Vương chiêu viện như thế nào cũng ở đây...” Lời còn chưa dứt, nàng giặt mình “Chiêu viện nương nương sao lại chỉ mặc quần áo trong?”

Vương chiêu viện oán hận trừng mắt liếc nàng, tiếp nhận y phục Mộc Hương cởi xuống khoác lên người.

Hạ Uyển Chi nhéo nhéo mũi cố làm ra vẻ kinh hô “Ai nha mau đi thôi, chiêu viện nương nương có người thấy một mùi cứt thối hay không?”

Tiếng nói vừa dứt, Vương chiêu viện sầm khuôn mặt “Không cần người trông nom, đứng ở chỗ này làm một bộ xem kịch vui. Sớm muộn có ngày sẽ khiến người chống mắt lên nhìn!” Dứt lời, cũng không quan tâm y phục trên mặt đất, được Đinh Hương nâng đỡ hạ, từng bước thum thum rời đi. Hạ Uyển Chi bịt mũi, cùng Hạ Bích nhìn nhau cười một tiếng, lập tức cảm thấy sáng khoái vô cùng.

Buổi tối Tề Diệp ngủ lại tại Phụng Nghi cung, hoàng hậu ân cần chuẩn bị nước nóng, hầu hạ Tề Diệp tắm rửa thay quần áo. Ngón tay như có như không chạy trên thân hân, mon trớn nơi nhạy cảm trên người hân.

Tề Diệp buổi tối uống rượu, hào hứng không tể, lại ngâm trong nước nóng, nhìn hoàng hậu vạt áo rộng mở, hơi nước làm cánh sắc càng thêm kiều diễm, thân thể hân dần dần hưng phấn lên, theo tư thế khom lưng của nàng, tay từ tà áo đưa đi vào.

Hoàng hậu kinh hô một tiếng che ngực, vừa vận đề nặng tay của hân, then thùng một tiếng “Hoàng Thượng...”

Tề Diệp cười, bóp một chút trên bộ ngực mềm mại của nàng rồi thu tay lại, để nàng hầu hạ chính mình tắm rửa. Vừa đến trên giường liền áp hoàng hậu ở dưới thân. Hoàng hậu cười duyên một tiếng, hai tay leo lên cổ của hân, mặc hân muốn làm gì thì làm.

Ngày thứ hai, Vương chiêu viện thân thể khó chịu nằm ở trên giường, cũng không đi thỉnh an hoàng hậu. Đức phi cùng Hạ Uyển Chi đi Phụng Nghi cung, hoàng hậu sắc mặt hồng nhuận dần do vài câu liền cho các nàng tản đi.

Hạ Uyển Chi liền đi Đức Sang cung thăm Lâm Huệ một chút. Nàng ta vẫn còn đang nuôi thân thể, căn bản không thể ra cửa.

Lâm Huệ trông thấy nàng đến thì cười cười, nói “Tối hôm qua đã gặp Hạ phu nhân rồi?”

“Gặp, chỉ là nói mấy câu mà thôi. Cũng nhìn thấy mẹ người. Bà nghe nói thân thể người khó chịu, nhờ ta đem cái này giao cho người.” Hạ Bích lấy ra một cái hộp gỗ, Lâm Huệ tiếp nhận đến mở ra, là một chút cầu kỳ A Giao, dùng để bổ dưỡng thân thể.

Lâm Huệ có chút thương cảm cười cười “Trước kia muốn rời nhà, bây giờ rồi đi lại muốn trở về. Lòng người thật đúng là kỳ quái đồ.” Không đợi Hạ Uyển Chi mở miệng, nàng hỏi “Mẹ ta khỏe không?”

“Nhìn bá mẩu khí sắc không tệ, chỉ là có chút bận tâm người. Người vẫn nên dưỡng thân thể cho tốt, có chuyện gì cũng chờ thân mình khỏe rồi nói sau.”

Lâm Huệ gật gật đầu. Hạ Uyển Chi lại ngồi trong chốc lát rồi mới đứng dậy rời đi. Hạ Uyển Chi vừa đi, Lâm Huệ mở ra cái hộp gấm kia lần nữa. Ở phía dưới này ra một cái hốc tối, bên trong có một phong thư, cùng một cái phù bình an. Nàng mang phù bình an lên trên người.

Mở thư ra nhìn, chữ viết rất quen thuộc, là bút tích mẹ nàng, ngoại trừ dặn nàng nuôi thân thể, ngược lại cũng không nói gì đặc biệt. Lâm Huệ cũng biết cứ nhất mực đắm chìm trong thống khổ mãi đi hải tử căn bản không đáng. Nếu không phải chính mình không cẩn thận, cũng sẽ không mất hải tử. Nhưng trong lòng nàng vẫn có chút sợ hãi. Đêm đó nàng xác thực nhìn thấy quỷ, nhưng các nàng cũng không tin, cho rằng mình gặp ác mộng.

Sắp đến buổi trưa, Hạ Hoa mang theo một tin tức trở lại, nói là Hà Chiêu dung không biết đã sinh cái bệnh gì, trên người mọc rất nhiều nốt, đã bất tỉnh nhân sự. Ngự y nhìn qua nói không được tốt.

Hạ Uyển Chi không có đề ý, ngã bệnh là rất bình thường, cũng không có gì đáng giá ngạc nhiên.

Chi là không nghĩ tới sau buổi trưa, Hạ Hoa hỏi thăm tin tức trở lại, nói chỉ sợ là bệnh đậu mùa. Cung nhân cũng không dám đến bên cạnh Hà Chiêu dung hầu hạ.

Bệnh đậu mùa cũng không phải là bệnh nhỏ, trị không hết chính là người chết. Cái này cũng không coi vào đâu, khiến cho người ta sợ hãi chính là sẽ lây bệnh. Một người mắc, chi cần tiếp xúc một người khác thì sợ là cũng sẽ truyền sang.

Không bao lâu chuyện Hà Chiêu dung bị bệnh đậu mùa rất nhanh liền truyền đi khiến cả hậu cung sôi sục. Hoàng Thượng, thái hậu đều bị kinh động, sai ngự y đi xem một chút.

Lý ngự y nói là nhìn có chút giống bệnh đậu mùa, không khỏi giặt mình một phen, quyết định cách ly ra. Lý ngự y đề nghị nhân lúc còn chưa khuếch tán ra, cho Hà Chiêu dung đi biệt cung dưỡng bệnh.

Tề Diệp chân chờ không có quyết định, dù sao chuyện đi biệt cung không phải dễ dàng như vậy. Nói như thế nào nàng ta cũng là cung phi, không thể đơn độc rời cung.

Hoàng hậu, thái hậu biết tin ngược lại rất nguyên ý cho Hà Chiêu dung rời đi. Thái hậu nói nàng ta ở lại trong cung không chừng là một mối họa, không bằng rời đi thật xa, trong cung mọi người cũng không cần thấp thỏm lo âu.

Được hoàng hậu, thái hậu khuyên bảo, Tề Diệp chỉ là thoáng suy tư một lát, liền cho Quang Thuận công công đi xuống chuẩn bị. Phàm là người cùng Hà Chiêu dung tiếp xúc qua đều đi theo đến biệt cung. Lý ngự y tất nhiên cũng không ngoại lệ, cũng đi theo đến biệt cung.

Ngồi trên xe ngựa xuất cung, Hà Chiêu dung bất chấp trên người nhột muốn phát cuồng, nghĩ tới sắp được rời khỏi hậu cung nơi thị phi kia, nàng liền khăn trương đến hai tay đều phát run. Vì đứa bé này, nàng đúng là chịu không ít khổ đau. Ngay cả chuyện làm bộ bị bệnh đậu mùa cũng làm được, có thể tưởng tượng đứa bé này đối với nàng mà nói là trọng yếu cỡ nào. Nàng tình nguyện liều mạng một lần, cũng không muốn lại bị hoàng hậu ứ hiếp.

Hà Chiêu dung vừa đi, cả hậu cung bắt đầu tổng vệ sinh. Đốt ngải diệp hun mỗi góc cung điện. Y phục đệm chăn đều giặt qua một lần, dùng ngải diệp hun một lần. Cung nhân cũng không dám tùy tiện qua lại lung tung, sợ lây dính cái đồ không sạch sẽ. Nhất thời trên dưới hoàng cung lòng người bàng hoàng.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38

Edit: Taeyeon6104

Beta: Vysnsd - HueKhanh92

Tháng sáu khí trời ngày càng nóng lên. Hạ Uyển Chi lại vô cùng sợ nóng, mỗi ngày, giữa trưa cũng sẽ sai Trúc Thanh cô cô đi phủ Nội Vụ lấy chút ít khối băng rồi trở lại.

Mỗi cung phi đều có phần lệ khác nhau, Tiệp dư có phần của Tiệp dư, phi tần có phần của phi tần, bởi vậy làm Tiệp dư, Hạ Uyển Chi mỗi ngày cũng chỉ có thể sử dụng không nhiều khối băng. Phần lớn nàng bảo Hạ Bích làm thành đồ uống lạnh hoặc là ướp lạnh dưa và trái cây để dùng.

Cũng may nàng coi như được sủng ái, mặc dù nàng không thị tẩm, Tề Diệp luôn luôn ở trong cung nàng dùng bữa, đây đã là ân sủng. Những hạ nhân kia đều là người biết nhìn, biết rõ Tề Diệp đối với nàng coi như sủng ái, thật cũng không cất xén đồ của nàng, còn thỉnh thoảng tặng chút ít thứ đồ tốt nịnh bợ, ít nhất thì khối băng của nàng coi như là được nhiều một chút.

Bởi vì Hà Chiêu dung tựa hồ chẩn ra bệnh đậu mùa, trong cung lòng người bàng hoàng mấy ngày, có một âm mưu, trên người trường bao trường đậu cái gì cũng sẽ cẩn thận hỏi đến.

Cũng may chỉ là sợ bóng sợ gió một hồi, Hà Chiêu dung đi biệt cung không bao lâu liền truyền lời nói trở lại, trải qua ngự y trị liệu, mặc dù không phải là bệnh đậu mùa, nhưng vẫn là một loại bệnh nghiêm trọng, tạm thời vẫn không thể hồi cung.

Tề Diệp cũng không nói gì, phân phó ngự y đi trị liệu, khỏi bệnh rồi liền trở lại.

Vừa nghe nói không phải là bệnh đậu mùa, Hoàng cung người thư giãn không ít, chuyện kính phòng cũng bắt đầu đưa các phi tần khác đi lên, nhận được ân sủng của Hoàng Thượng.

Hạ Uyển Chi được Lâm ngự y điều trị, thân thể đã khỏi, cũng có thể thị tẩm, chỉ tiếc nàng vừa vặn đến quý thủ, thế bài cũng cúp đi.

Tề Diệp nhìn các thế bài được bày chỉnh tề trước mặt, lật bài tự của Thực phi. Thực phi nghe nói Tề Diệp buổi tối sẽ đến cung của nàng, cười đắc ý một tiếng, làm cho Mộc Hương đem đèn lên treo, cung nhân cười thầm tiếp nhận phần thưởng bạc, nói vài câu rồi liền rời đi.

Đây chính là lần đầu tiên hắt lật thế bài của nàng sau khi bị cấm túc, Thực phi rất là cao hứng, phân phó người đi xuống chuẩn bị nước nóng rót chút mỹ mỹ, nước tắm liền thơm ngào ngạt, còn trên giường có một cái yếm đỏ thắm, một món mòng như cánh ve lụa vẩy ngủ, mặc lên người da thịt trắng nõn như ăn như hiện, phảng phất.

Tề Diệp nhìn tấu sơ ca đêm, mãi đến lúc Quang Thuận công công nhắc canh giờ không còn sớm thì hắt mới nhớ là mình đã lật bài tự của Thực phi. Đi đến Đức Sang cung liền nhìn thấy cung của Lâm Huệ còn chút ánh sáng, nghĩ tới mấy ngày nay đều không có qua nhìn này, cước bộ chuyển liền sang hướng cung của Lâm Huệ.

Hắt chân trước mới bước vào phòng Lâm Huệ, chân sau Thực phi liền biết hướng hắt đi, ném văng chén trà “Có phải cái tiểu tiện nhân kia cầu dẫn Hoàng Thượng đi qua hay không?”

“Nương nương bớt giận, nàng ta cho dù có tâm cầu dẫn, cũng không còn tâm hầu hạ a!” Mộc Hương nói “Lâm sung dung lúc này mới sẩy thai mấy ngày, thân thể còn chưa có khỏi, chắc hẳn Hoàng Thượng là thuận đường đi xem một chút, Hoàng Thượng cũng biết là mình đã lật thế bài của nương nương.” Thực phi nghe có lý, biết mình thất thố, ngược lại cũng không nói gì. Mộc

Hương gọi cung nữ đến quét dọn mảnh vỡ của chén trà.

Lâm Huệ còn chưa nằm ngủ, nghe nói Tề Diệp đã tới, nàng lập tức ngạc nhiên mừng rỡ, vội vàng đứng dậy hành lễ. Tề Diệp thông cảm nàng sẩy thai không lâu, thân thể không khỏe liền đỡ nàng ngồi xuống giường nghỉ ngơi “Trăm mấy ngày nay có chút bận rộn, ngược lại không có thời gian gì đi đến nhìn ngươi!”

“Hoàng Thượng quốc sự làm trọng, chỉ cần trong lòng có tần thiếp, tần thiếp liền đủ hài lòng!” Lâm Huệ cảm động, hai mắt hiện ra ánh lệ.

Tề Diệp thờ dài, móc khăn tay ra lau nước mắt cho nàng. Lâm Huệ nhìn động tác của hắn, ánh mắt rơi vào túi thơm bên hông hắn, cầm lấy nhìn nhìn “Hoàng Thượng, cái túi thơm này là của Hạ tiếp dư tặng a!”

“Là nàng ấy tặng, làm sao ngươi nhìn ra vậy?” Tề Diệp có chút ngoài ý muốn, đây là nguồn gốc cái túi thơm nhưng thực sự lại không muốn ai nói ra.

Lâm Huệ trong lòng chua chát, nói ra “Tần thiếp từ nhỏ cùng Hạ tiếp dư lớn lên, thân như tỷ muội, tài thù thừa của nàng ấy tần thiếp vẫn biết.”

“Thì ra là như vậy!” Tề Diệp bưng tỉnh cười một tiếng, hỏi “Sao muốn như vậy còn chưa nghỉ ngơi?”

“Làm cho Hoàng Thượng phí tâm, tần thiếp mấy ngày nay không ngủ ngon, luôn ngủ trễ một chút.” Lâm Huệ móc ra một cái yếm từ dưới gối, vừa nhìn chính là chuẩn bị cho hài tử, nàng nói “Vốn định chờ hài tử sinh ra thì cho hắn mặc, chỉ là tần thiếp phúc mỏng, không có cái phúc khí kia.”

“Được rồi, đều đã qua. Hiện tại việc cấp bách là dưỡng tốt thân thể của ngươi, đừng suy nghĩ nhiều. Canh giờ không còn sớm, sớm đi nghỉ ngơi.” Tề Diệp trấn an vài câu liền rời đi.

Lâm Huệ lau nước mắt, nhìn cái yếm nhỏ, nhận không được nhìn vật nhớ người, biết rõ hán đêm nay nghỉ ở chỗ Thục phi, Lâm Huệ trong lòng lại là một hồi khó chịu. Nàng có thể như thế nào, Hoàng Thượng không phải là có mỗi mình nàng, tự nhiên sẽ không cả ngày canh giữ ở bên người nàng.

Vương chiếu viện nghe nói Tề Diệp đi chỗ Thục phi, tức giận đến cả đêm mất ngủ mày râu, trong lòng khó chịu. Đêm đó sinh nhật Hoàng hậu, nàng ta cho người lột quần áo của nàng, hôm sau lại mang đến một bộ quần áo coi như là đồ thưởng. Có điều nàng đã cầm lấy kéo cắt nát bộ quần áo đó, xem như là trút giận lên Thục phi nương nương.

Nghĩ tới thì sau ngày thị tẩm đó, Hoàng Thượng cũng không lật bài từ của nàng nữa, cũng chưa từng cùng nàng dùng bữa, có khi đi qua thì liền nghỉ lại chỗ Đức phi, hoặc là cùng Hạ tiếp dư dùng bữa, nếu nhớ đến nàng thì chỉ đến xem một chút.

Vương chiếu viện biết rõ, nàng ở trong lòng hoàng thượng có vẻ không có phân lượng, còn không sánh bằng cái Hạ tiếp dư kia.

Nhìn phương thuốc bí truyền mẹ nàng cho nàng, Vương chiếu viện thờ dài. Không có Hoàng Thượng ân sủng, nàng uống phương thuốc bí truyền này cũng có ích lợi gì, còn không bằng chiếm được niềm vui của Hoàng Thượng.

Vừa nghĩ như thế, Vương chiếu viện buổi tối càng ngủ không được, cứ nghĩ tới làm thế nào để đoạt được thánh sủng. Hạ Uyển Chi thân thể bất tiện, buổi sáng không cần cùng Đức phi đi thỉnh an Hoàng Hậu nương nương. Nàng cũng vui vẻ, thanh nhàn. Mỗi ngày Hạ Hoa đều sẽ đem chuyện nghe được nói cho nàng biết. Bởi vậy hậu cung phát sinh chuyện gì nàng vẫn là biết.

Giống như việc Vương chiếu viện lại bắt đầu không chịu nổi cô đơn, liền tiếp đi Ngự thư phòng tặng trà sâm cho Tề Diệp. Đưa bốn ngày liền tiếp, Tề Diệp cũng không nên cô phụ Vương chiếu viện, rốt cục lật ra bài từ của nàng.

Vương chiếu viện cao hứng đến không được, lục tung quần áo mà nàng thích nhất. Lúc tay chạm đến bộ cung trang hồng lựu, nàng dừng một chút, nhớ tới lời cảnh cáo của Thục phi, Vương chiếu viện không đành lòng đóng ngăn tủ, cuối cùng là lấy bộ quần áo màu hồng quả quyết mặc lên người.

Hạ Uyển Chi biết được Tề Diệp đi Hi Hoa điện của Vương chiếu viện, ngoại trừ có chút ngạc nhiên ra, cũng không cảm thấy có cái gì không thoải mái. Nàng phân phó Hạ Hoa đi Ngự thiện phòng nhìn chăm chăm, nhìn xem đồ ăn của Vương chiếu viện.

Ngày thứ hai dùng đồ ăn sáng, Hạ Hoa đến bên người nàng. Hạ Uyển Chi phân phó Trúc Thanh đi lấy nước ô mai ở những khối băng kia. Trúc Thanh nói nàng thân thể không khỏe, không được uống nước ô mai ướp lạnh, nhưng có thể làm bánh hoa quế mà nàng thích ăn.

Hạ Uyển Chi gật đầu, biết rõ Trúc Thanh có thể tách khỏi, nàng ta làm cái gì nàng cũng không quản, bình thường lãnh đạm để không bị hoài nghi, đuổi người rời khỏi.

Trúc Thanh vừa đi, Hạ Hoa liền đến cạnh tai nàng nói nhỏ “Nương nương, nô tỳ nhìn thấy một vị ma ma nhóm lửa ở Ngự thiện phòng lạng lẽ thả vài thứ vào trong chén thuốc bổ chuẩn bị cho Vương chiếu viện.”

“Biết rõ cái ma ma kia là người nào không?” Hạ Uyển Chi có chút cao hứng, nhìn chăm chăm mấy tháng này mới phát hiện người động tay chân, thật sự là không dễ dàng.

“Nô tỳ không biết, nhưng nương nương yên tâm, nô tỳ sẽ cẩn thận nhìn chăm chăm” Hạ Hoa giọng nói thành khẩn bảo đảm.

Hạ Uyển Chi gật đầu “Tốt, nếu là phát hiện, liền có phần thưởng”

Hạ Hoa mỉm cười gật đầu “Vâng! Nô tỳ đa tạ nương nương ban thưởng!”

Chờ khi Hạ Uyển Chi thân thể sạch sẽ đi thỉnh an Đức phi, đang nói chuyện cùng Đức phi thì nhìn thấy Vương chiếu viện hơi đắc ý đi tới, khẽ ngửa đầu, vẻ mặt ngạo mạn.

Hạ Uyển Chi đứng dậy hành lễ, nàng ta chỉ là khẽ nâng tay, vẻ mặt khinh thường quét qua trên người nàng, lúc này mới thỉnh an Đức phi. Đức phi mặt không chút thay đổi nhìn nàng ta hành lễ, nói “Vương chiếu viện thật đúng là khoan thai đến chậm, ngay cả bản phi đều phải chờ đợi ngươi a!”

“Tần thiếp biết sai, chỉ là tối hôm qua Hoàng Thượng nghỉ ở trong cung tần thiếp, tần thiếp sáng sớm hầu hạ Hoàng Thượng tắm rửa thay quần áo vào triều, quay qua quay lại bận rộn từ sáng sớm nên lúc này mới trễ nãi. Mong Đức phi nương nương thứ lỗi.” Vương chiếu viện liếc nhanh nhìn Hạ Uyển Chi, vẻ mặt khoe khoang.

Đức phi nghe, nhận không được cười nhạo “Giữa hậu cung này không chỉ có mình Vương chiếu viện hầu hạ Hoàng Thượng, chẳng nhẽ ai mà hầu hạ Hoàng Thượng cũng có thể tổn hại cung quy, ý sủng mà kiêu sao?” “Nương nương nói quá lời!” Vương chiếu viện nói “Tần thiếp cũng không có ý đó. Hơn nữa, cái hậu cung này cũng không phải có hai ba người không thể thị tẩm sao?” Nói ý rồi nhìn về phía Hạ Uyển Chi.

Hạ Uyển Chi làm bộ không nghe thấy, vẻ mặt nhàn nhạt.

Đức phi cười lạnh một tiếng “Xem ra lời nói của bản phi càng ngày càng không có phân lượng. Vương chiếu viện thật đúng là không đem bản phi để ở trong mắt a, lại dám ở ngay trước mặt bản phi mạnh miệng?”

“Tần thiếp sợ hãi, tần thiếp chưa bao giờ có ý nghĩ như vậy, nhất định là do ở trước mặt Đức phi nương nương xấu hổ nên hồ ngôn loạn ngữ. Tần thiếp luôn luôn tôn kính Đức phi nương nương, như thế nào dám chậm trễ?” Vương chiếu viện có chút hối hận, dù sao nàng ta là Đức phi, nói như thế nào đều cao một cấp so với mình.

“Phải không? Nếu Vương chiếu viện đã liên tục nói tổn kính bản phi, vậy từ sáng mai bắt đầu, giờ Mẹo đến giúp bản phi chải đầu tóc.”

Hạ Uyển Chi nghe nhìn không được ở trong lòng nở nụ cười. Giờ Mẹo mỗi ngày cũng chưa có sáng, bắt nạt ta thức dậy hầu hạ rửa mặt thật đúng là không thể có trừng phạt nào tốt hơn. Nàng cũng biết Đức phi sẽ không dễ dàng buông tha Vương chiêu viện, cho nên nàng căn bản không làm miệng. Có người dạy dỗ, nàng cần gì phí tâm tư.

“Nương nương, giờ Mẹo còn quá sớm, tần thiếp chỉ sợ dậy không nổi.” Vương chiêu viện khó xử lên tiếng, ngày cũng chưa sáng, nàng làm sao có thể thức dậy?

“Chẳng lẽ Vương chiêu viện nói tôn kính chi là lừa gạt bản phi. Nếu đã tôn kính bản phi, chi là cho người ở bên phục dịch, chẳng lẽ Đức phi nương nương ta đây, còn sai sử không được cái Chiêu viện nhỏ nhỏ như người sao?” Đức phi hơi tức giận, âm thanh cất cao không ít.

“Tần thiếp tuân mệnh!” Vương chiêu viện không cam không nguyện lên tiếng, trong lòng hận Đức phi thêm bảy tám phần. Chi là một cái Đức phi mà thôi, đợi nàng được sủng ái, sinh hạ hoàng tử cho Hoàng Thượng, xem nàng ta còn có thể đắc ý bao lâu?

Thỉnh an Hoàng hậu xong, Hạ Uyển Chi chuẩn bị trở về đi, Vương chiêu viện ra khỏi Phòng Nghi cung liền đứng ở một bên nhìn chằm chằm nàng. Chờ Hạ Uyển Chi phát giác ánh mắt của nàng ta, Vương chiêu viện liền đi về hướng ngự hoa viên. Hạ Uyển Chi chân chờ một chút theo sau. Còn chưa đi đến ngự hoa viên, Vương chiêu viện không đợi Hạ Uyển Chi kịp phản ứng, nghiêng đầu liền cho nàng một cái tát.

Chát một tiếng đánh vào mặt, Hạ Uyển Chi bị đau bụm mặt, kinh ngạc nhìn Vương chiêu viện, trừng lớn hai mắt, một hồi lâu mới phản ứng lại “Người làm gì?”

“Dạy bảo cái tiểu Tiệp dư không hiểu chuyện như người. Chẳng lẽ còn muốn nói người không làm gì sao?” Vương chiêu viện không sợ hãi chút nào trừng mắt lại.

Hạ Bích kịp phản ứng, đứng ở bên cạnh Hạ Uyển Chi che chở cho nàng.

“Không biết ta làm cái chuyện gì mà cần Vương chiêu viện đến dạy bảo?” Bóp bóp nắm tay, nàng hận không thể trả lại một cái tát nhưng vì nhìn thấy ánh mắt ở sau lưng nàng ta nên chỉ nói “Vương chiêu viện không nên ức hiếp người quá đáng?” Hừ, hôm nay ta chính là khinh người quá đáng. Đã sớm nhìn người không vừa mắt, có phải người ở trước mặt Đức phi nói gì đó hay không? Người chính là cái tiểu đề từ. Đứng trước Hoàng Thượng đến chỗ người ăn vài bữa thì người liền đắc ý. Hoàng Thượng tối hôm qua mới nghỉ ở trong cung ta. So ra, Hoàng Thượng đừng cũng không đừng người, người còn có cái gì mà già mồm?”

“Hôm nay ta đánh người, người còn có thể như thế nào?” Vương chiêu viện nói rồi giơ tay muốn đánh, Hạ Bích vội vàng đứng ở trước người Hạ Uyển Chi. Mà Hạ Uyển Chi lại nhìn chằm chằm người phía sau Vương chiêu viện, nhìn hần kịp thời ra tay bắt lấy tay Vương chiêu viện.

Vương chiêu viện bị quấy rầy, rất là không vui, quay đầu nói “Cái móng giò hèn hạ nào dám ngăn cản ta...” Lời còn chưa dứt, đợi nàng nhìn rõ người phía sau là ai, lập tức sắc mặt trắng bệch “Hoàng Thượng, tần thiếp cho rằng...”

“Móng giò hèn hạ?” Tề Diệp không nghĩ tới, hần chi là từ bên Thái hậu đi về muốn vòng qua ngự hoa viên một chút rồi lại đi xử lý tấu sớ, không ngờ lại để cho hần nhìn thấy một màn như vậy?

Tề Diệp hất tay lên, Vương chiêu viện liền bị quăng đi ra. Nàng ta lao đảo hai bước không có đứng vững, liền đâm phải váy ngã ngồi dưới đất. Cái móng bị đau, nhìn không được um một tiếng, muốn khiến cho Tề Diệp chú ý, dần tới thương tiếc.

Tề Diệp ghét bỏ nhìn nàng ta một cái, ánh mắt rơi vào nửa gương mặt sưng đỏ trên người Hạ Uyển Chi, vuốt ve mặt sưng đỏ của nàng. Hạ Uyển Chi hít vào một hơi, thuận thế tiến lên tựa ở trong ngực hần “Hoàng Thượng...”

Tề Diệp thuận thế ôm lấy eo của nàng, ôn nhu dụ dỗ nói “Trẫm biết rõ, trẫm cũng biết đã để người chịu ủy khuất!” Hần vuốt ve mặt của nàng, nói “Trở về bôi thuốc.”

“Hoàng Thượng bôi cho tần thiếp.” Hạ Uyển Chi nhân cơ hội làm nũng, nước mắt rùng rùng ngửa đầu nhìn hần.

Tề Diệp bị ánh mắt đáng yêu của nàng làm cho không đành lòng cự tuyệt, gật gật đầu, lời kéo tay của nàng hướng đi đến Đức Hi cung.

Vương chiêu viện nhìn Tề Diệp một cái ánh mắt dư thừa cũng không ném cho nàng, nàng nhìn không được, đáng thương nói “Hoàng Thượng, tần thiếp té bị thương!”

Nàng không lên tiếng thì còn hoàn hảo, vừa nói Tề Diệp cũng không thể bỏ qua nàng, nhìn Hạ Bích một cái nói “Nếu chủ tử người đã bị ủy khuất, Trẫm cho người một cơ hội đến đòi lại.”

Hạ Bích hiểu ý đi đến, kịp thời hành lễ “Nô tỳ cần tuân ý chỉ.” Hạ Bích nhìn về phía Vương chiêu viện, ánh mắt lạnh xuống, âm thầm ở trong tay áo hoạt động ngón tay.

Vương chiêu viện bụm mặt, điềm đạm, đáng yêu nhìn về phía Tề Diệp “Hoàng Thượng, tần thiếp cũng không làm cái gì. Hoàng Thượng đừng tin nàng ta hồ ngôn loạn ngữ.”

Tề Diệp hừ lạnh một tiếng, cũng không nói lời nào.

Hạ Bích từng bước từng bước đến gần, kéo tay nàng ta đang bụm mặt ra, nghiêng răng nghiêng lợi tát một cái.

Vương chiêu viện lập tức tái mặt, trâm cài cổ định trên tóc đều bị đánh rớt, đầu tóc rũ xuống, liền cảm thấy má nóng hừng hực, nước mắt lăn chã rơi.

Hạ Bích âm thầm vuốt vuốt, thấy đau lòng bàn tay, nói “Đắc tội, ý chỉ của Hoàng Thượng, nô tỳ không thể không tuân thủ, mong Chiêu viện nương nương không cần phải ghi hận nô tỳ.”

Vương chiêu viện bụm mặt ngửa đầu, nhìn về phía Hạ Bích, ánh mắt hận thù. Hạ Bích đưa lưng về phía Tề Diệp, không tiếng động há to miệng cười đắc ý “Ở trong lòng Hoàng Thượng, Chiêu viện nương nương không thể sánh bằng chủ tử nhà ta đây!”

Vương chiêu viện hiểu tức giận đến đứng dậy nhào tới. Hạ Bích sớm đã phòng bị, liền lui xuống khiến cho Vương chiêu viện liền bổ nhào một cái vô ích, cả người chật vật quỵ rạp trên mặt đất.

Tề Diệp ghét bỏ cau mi lại Hạ Uyển Chi dựa ở trong lòng hần, xem Vương chiêu viện ở trên mặt đất, lúc đối mặt, nàng cười trên nỗi đau của người khác. Vương chiêu viện tức giận đến mức gần không được nước mắt rơi xuống.

Trở lại Hi Lai điện, Trúc Thanh chuẩn bị rượu thuốc. Hạ Bích vắt khăn cho Tề Diệp, hần dịu dàng lau mặt sưng đỏ cho Hạ Uyển Chi. Mơ hồ có thể thấy được dấu vết trên mặt nàng, vừa nhìn cũng biết lúc ấy Vương chiêu viện ra tay nặng thế nào.

Có điều Hạ Bích đúng là cả vốn lẫn lời móc trở lại, Vương chiêu viện còn chảy cả máu.

Lau lau mặt, Tề Diệp dính rượu thuốc lau chỗ sưng đỏ cho nàng. Hạ Uyển Chi bị đau hấp khí, bàn tay nhỏ bé bắt lấy tay áo hần, cứ chỉ ý lại.

Tề Diệp cầm lấy tay của nàng nắm trong tay, ôn nhu nói “Lau thuốc liền hết đau, nhìn một chút thì tốt rồi!”

“Ừ!” Hạ Uyển Chi đáp một tiếng, nhắm hai mắt lại khẽ ngước đầu, để hần bôi thuốc cho mình.

Tề Diệp nhìn cử động này của nàng, lập tức sừng sốt một chút, sau đó mặt khẽ nóng lên cúi đầu xuống, ngậm lấy đôi môi mềm mại, trắng mịn của nàng. Ôn nhu triển miên hôn môi nàng.

Hạ Uyển Chi không hiểu mở mắt ra, không phải nói bôi thuốc à, hần làm sao lại hôn lên đây?

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39

Edit: Hiền Yêu Tiền

Beta: ThyAn89

Giờ Thìn một khắc Đức phi nương nương tỉnh dậy, không nhìn thấy Vương chiêu viện, có chút ngoài ý muốn hỏi: “Vương chiêu viện vẫn chưa đến đây?”

Bội dung đáp “Nô tỳ liên tục xem Vương chiêu viện hình như còn chưa ngủ dậy.”

Đức phi cười lạnh một tiếng “Chuẩn bị nửa mặt đi, xem ra Vương chiêu viện này là muốn bán cung tự mình đi gọi nàng!”

Rất nhanh Bội Dung liền trang điểm cho Đức phi, ăn diện lộng lẫy, Đức phi trong lòng đặc ý mang theo một đám cung nhân đi Hi Hoa điện. Người của Hi Hoa điện trông thấy nàng đến đây, đang muốn đi thông báo thì bị Đức phi gọi lại, dưới sự hướng dẫn của Bội Dung, nàng đẩy cửa ra đi vào.

Đình Hương đang chuẩn bị như mọi hôm đánh thức chủ tử nhà nàng, chỉ nghe thấy động tĩnh, vừa mới quay đầu lại khi nhìn rõ là ai, liền trông thấy hai vị cung nữ từ sau lưng Đức phi đi lên, trong tay bưng chậu đồng, giả vờ đem vào trong.

Đình Hương cao giọng hành lễ, hy vọng có thể đánh thức cái người đang ngủ say như chết “Nô tỳ thỉnh an Đức phi nương nương, nương nương vạn phúc kim an.”

Bội Dung mang một cái ghế kê trước giường, Đức phi thân nhiên ngồi xuống, khẽ đưa tay, Đình Hương còn không có nhào tới, hai chậu nước tất cả đều đổ vào trên người Vương chiêu viện đang ngủ say.

Nước lạnh gội xuống, Vương chiêu viện đột nhiên giật mình tỉnh giấc, kinh hoàng thất thanh nói “Trời mưa, Đình Hương trời mưa rồi, còn không mau che dù..”

Vương chiêu viện vừa nói vừa lau nhẹ nước trên mặt, mờ mắt ra liền nhìn thấy hai vị cung nữ đổ nước, nhìn kỹ một chút lại phát hiện Đức phi nương nương ngồi ở một bên xem kịch vui, sừng sốt một chút mới phản ứng được

“Đức phi nương nương đây là ý gì?”

“Vương chiêu viện đừng trung một bộ dáng muốn đem bản phi ăn tươi nuốt sống như vậy, bản phi bất quá là có tâm đánh thức Vương chiêu viện mà thôi, cũng đã giờ Thìn hai khắc rồi, chẳng lẽ Vương chiêu viện đã quên lời bản phi nói hôm qua, giờ Mẹo phải tới hầu hạ bản phi rửa mặt.”

Vương chiêu viện bây giờ mới nhớ tới, hôm qua bị Hạ Bích cái tiểu tiện nhân kia tát một cái, Hoàng Thượng đối với Hạ Uyển Chi cái đồ tiểu tiện nhân kia lại càng hỏi han ân cần, thậm chí còn cho phép một cung nữ thấp kém đánh mình, trong lòng nàng vô cùng khó chịu, buổi tối nhìn không được khóc một đêm, thật vất vả mới ngủ được, làm gì còn nhớ rõ những chuyện khác?

Cuối cùng hiểu ra, Vương chiêu viện nhìn về phía Đình Hương, quát lớn “Vị cái gì không đánh thức ta sớm một chút?”

“Nương nương bớt giận, đều là nô tỳ sai, nô tỳ quên thời gian. Cầu xin nương nương trách phạt!” Đình Hương phối hợp với quỳ trên mặt đất cầu xin tha thứ.

Vương chiêu viện hừ một tiếng, nói “Đồ vô dụng, còn không tạ tội Đức phi nương nương, nếu không phải người thất trách, ta cũng sẽ không trễ nải canh giờ, để cho Đức phi nương nương phải chờ đợi!” Vương chiêu viện đưa tay lau một cái trên khuôn mặt ướt nhèm nhẹ nước, nói với Đức phi

“Nếu tẩn thiếp đã bị trách phạt, Đức phi nương nương cũng khoan dung, tẩn thiếp cũng không nhiều lời nữa, trước xin đi thay y phục.”

“Đi đi, người cảm lạnh bản phi cũng gánh không nổi.” Đức phi đáp “Nhưng nô tỳ này thất trách, còn giữ bên cạnh làm cái gì, Vương chiêu viện nếu là bận tâm tình cũ, không bằng đem người giao cho bản phi, bản phi nhất định sẽ dạy bảo thật tốt.”

“Chuyện của cung Hi Hoa không cần Đức phi nương nương phí tâm, bọn nô tỳ làm sai tẩn thiếp sẽ tự mình dạy bảo.”

Nếu Đình Hương bị nàng mang đi, còn có cơ hội sống nữa sao?

Hơn nữa, Đình Hương chính là là tâm phúc may mắn của nàng, nếu như bị Đức phi mang đi dạy bảo, nàng còn không bị những nữ nhân trong cung kia cười đến chết sao? Hôm qua bị đánh một bạt tai, bọn họ đi rồi, Chu tiếp dư các nàng nhìn thấy, trên mặt không có lộ ra ngoài, trong lòng không chừng tại nơi nào thầm vui mừng đây!

“Như thế cũng tốt!”

Đức phi cũng không miễn cưỡng, nhìn thoáng qua Vương chiêu viện đang chật vật không thôi, mỉm cười rồi đi.

Đức phi vừa đi, Vương chiêu viện coi Đức phi là cái ghế, chén trà đều hất đổ, âm ly vỡ nát, cái ghế rắn chắc hơn gỗ không gãy, nàng thấy thế tức giận, cho người mang ra ngoài, nhắm mắt làm ngơ, ngồi ở trước bàn trang điểm ngắm nghía lại khuôn mặt, ngủ một đêm, vết thương trên mặt đã biến mất không thấy, nhưng trong lòng lại thêm một vết thương.

Lúc trước nàng ta ra tay ác độc, về sau nhất định phải đem nàng ta giẫm xuống dưới chân mà van xin mình. Vương chiêu viện oán hận nghĩ.

Buổi sáng lúc thỉnh an, Hạ Uyển Chi phát giác Vương chiêu viện nhìn nàng bằng ánh mắt oán hận, nàng làm bộ không phát giác gì, về mặt nhàn nhạt cùng các phi tần khác hàn huyên vài câu, không hề nhiều chuyện.

Hoàng hậu dặn dò vài câu, ánh mắt quét trên người Hạ Uyển Chi hai lần, làm cho những ai không dám nhiều chuyện đều kiểm soát cáo lui.

Lúc mọi người rời đi, nàng kêu Nguyệt Mai cho gọi vương chiêu viện ở lại.

Hoàng hậu nói

“Bản cung nghe nói vương chiêu viện hôm qua chống đối Hoàng Thượng, Hoàng Thượng cho người trừng phạt vương chiêu viện?”

“Là tẩn thiếp ngu dốt, gặp phải Hạ tiếp dư, lúc này mới bị Hoàng Thượng trách phạt.”

Vương chiêu viện cắn răng nói một câu, nàng cũng không cảm giác mình làm sai, duy nhất làm sai đại khái chính là nàng ở trong lòng hoàng thượng không có trọng lượng bằng cái tiểu tiện nhân kia mà thôi.

“Các ngươi vốn là cùng nhau tiến cung, huống chi Vương chiêu viện nay đã là nhị phẩm chiêu viện, Hạ tiếp dư bất quá chỉ là tam phẩm tiếp dư, như thế nào lại bị một phi tần phân vị thấp hơn người khi dễ, Vương chiêu viện rất là nên tự kiểm điểm một chút.”

Vương chiêu viện lập tức á khẩu không trả lời được, trong lòng lại xấu hổ không thôi, ngay cả hoàng hậu đều cảm thấy nàng vô dụng, chẳng lẽ nàng thật sự vô dụng như vậy? Hạ Uyển Chi từ Phụng Nghi cung rời đi đang chuẩn bị đi về, Hạ Bích nhắc nhở nàng mấy ngày này không có đi thăm Lâm Huệ, suy nghĩ một chút, nàng liền đi về phía Đức Sang cung, ai biết đi được vài bước đã nhìn thấy Thục phi đang ngắm hoa, nàng không thể làm bộ không nhìn thấy, bởi vì Mộc Hương tỷ nữ thân cận bên cạnh Thục phi đã nhìn thấy nàng, hơn nữa còn nhún người hành lễ.

Thục phi quay đầu lại, khẽ nhắc mi mắt liền thấy nàng. Hạ Uyển Chi quy củ hành lễ, Thục phi cười một tiếng, nói

“Khó khăn lắm mới được gặp gỡ Hạ tiếp dư, mau tới đây nhìn một chút hai đóa hoa kia mới đẹp mắt làm sao?”

Hạ Uyển Chi đến gần, nhìn nhìn hai đóa hoa trong tay nàng, chỉ chỉ bên phải phía bên kia đáp “Tần thiếp cảm thấy đóa hoa này vô cùng đẹp mắt, bất kể là màu sắc hay là độ nở rộ.”

“Bản phi ngược lại cảm thấy đóa hoa bên trái này mới đẹp mắt, bên phải bất quá là ý vào một chút vận khí mà thôi, được trời xanh chiếu cố. Giống như là có vài người nhất thời được sủng ái lại khó nói rõ cái gì, bất quá là vận khí tốt, chờ Hoàng Thượng nhìn chán lúc đó mới có thể biết được. Hạ tiếp dư nói có đúng hay không?”

“Nuông nường nói rất đúng, tần thiếp đã hiểu!”

Nàng không ngốc, nghe ra Thục phi trong lời nói có kim, Tề Diệp có phải hay không đối với nàng chỉ là nhất thời mê luyến nàng không biết, chờ lúc hần chính thức ghét bỏ, chính mình sẽ biết là tình sâu mãi mãi hay là nhất thời mới mẻ.

Hạ Uyển Chi nàng cho tới bây giờ không có yêu cầu xa vời với Tề Diệp hần có thể mê luyến nàng lâu dài, điều đó quả thật là một việc thật sự nực cười!

“Hôm nay trông khí sắc Huệ nhi muội muội tốt hơn nhiều.” Hạ Uyển Chi đi vào cùng Lâm Huệ đối mặt, cười trấn an lời nói.

Lâm Huệ cười vuốt ve mặt, đáp “Tình duyên mười ngày nửa tháng, thân thể là nên tốt rồi, như Uyên tỷ tỷ nói. Nếu là nhất mực đắm chìm ở trong thống khổ, có thể đối lấy cái gì?”

Nàng nói “Ta đều đã thông suốt, hài tử mất còn có thể có lại, chỉ cần Hoàng Thượng còn có thể chiếu cố, ta còn trẻ, sẽ không sợ không có được hài tử.”

“Người có thể nghĩ như vậy là tốt rồi!”

Hạ Uyển Chi ngoài ý muốn thấy nàng đột nhiên đã thông suốt, ngược lại hi vọng Lâm Huệ liên tục tiếp tục chán nản, cũng miễn cho nàng tự mình động thủ.

“Ta nếu như là không nghĩ thông suốt, tại hậu cung này chỉ sợ là sinh tồn không nổi nữa, chẳng mấy ngày nữa, những hạ nhân kia liền bắt đầu không còn cho ta mặt mũi, thực là một đám nô tài lòng lang dạ sói.”

“Hậu cung chính là như vậy, người được cung chiều liền nịnh bợ, người thất sủng liền giẫm hai chân lên, trước kia không tin, chuyện lần này, ta chính là thấy rõ, cũng may có Uyên tỷ tỷ ở đây, nếu không còn không biết khó khăn đến đâu.” Lâm Huệ thốn thức hai tiếng.

Hạ Uyển Chi cười cười không nói, chuyện tình hậu cung há lại một hai câu nói xong hết.

Lâm Huệ nhớ ra cái gì đó, nhìn mặt của nàng nói “Nghe nói hôm qua Vương chiêu viện đánh người?” Việc nhỏ mà thôi, nàng là chiêu viện, cho dù đánh ta cũng chỉ có thể cam chịu.”

Hạ Uyển Chi thầm than nàng tin tức nhạy bén, nghĩ đến ở giữa hậu cung này, không có ai là không để ý đến chuyện bên ngoài, nàng cũng không ngoại lệ, cho dù sinh non tình duyên, hay là thời khắc nào cũng chú ý nhất cử nhất động trong cung.

Nói như thế nàng nhất định biết rõ Tề Diệp vì nàng tức giận, làm cho Hạ Bích hung hăng tát vương chiêu viện một cái tát, sáng nay nàng đi thỉnh an, ánh mắt của những người kia nhìn nàng liền có chút ít bất đồng.

“Hôm nay Uyên tỷ tỷ thân thể cũng bình phục, đây chính là niềm vui của Hoàng Thượng, muội muội thực vì tỷ tỷ cao hứng, hôm đó được sủng ái, muội muội cũng đi theo tỷ tỷ thơm lây.” Lâm Huệ trong lòng hăm mộ, hăm mộ nàng có thể được Hoàng Thượng yêu thương, vì nàng dạy dỗ Vương chiêu viện, thậm chí tự mình bôi thuốc cho nàng.

Trong hậu cung có vài vị cung phi hường thụ đối đãi như vậy, ước chừng ngoại trừ Thục phi bên ngoài, nàng là ở trong lòng hoàng thượng được sủng ái nhất thôi đi!

Các nàng không phải là người mù, từ mỗi tiếng nói cử động của Hoàng Thượng cũng có thể nhìn ra được.

Vừa nghĩ như thế, Lâm Huệ vuốt ve bụng, nếu là nàng có thể bảo trụ hài tử, có phải hay không có thể mẹ vinh nhờ con? Bất kể là thân phận hay là địa vị, cũng sẽ trở nên hết sức quan trọng, coi như là ở trong lòng hoàng thượng cũng sẽ có một vị trí như ở trên trời.

Lâm Huệ nghĩ, nàng không cầu xin quá nhiều, chỉ cần Hoàng Thượng có thể nhìn nhiều nàng vài lần là được.

Chi tiếc, hần đã liên tiếp ba bốn ngày không có tới thăm nàng, Lâm Huệ trong lòng rất ưu thương, hỏi “Hoàng Thượng gần đây có phải hay không bận rộn nhiều việc?”

“Cái này ta cũng không rõ ràng lắm!”

Hạ Uyển Chi khẽ nhếch mi nhìn nàng, thầm nghĩ nàng hỏi dụng ý của mình.

“Vậy cũng được!”

Lâm Huệ gật gật đầu, hai người lại hàn huyên vài câu, nàng nói

“Nghĩ đến qua không được bao lâu nữa liền thay phiên Uyên tỷ tỷ thị tẩm”

“Có lẽ là thế đi!”

Nuôi ba tháng, thân thể của nàng đã khôi, trừ phi Tề Diệp không muốn đụng vào nàng, như vậy nàng sẽ thị tẩm, chỉ là thời gian không chừng mà thôi.

Nguyệt Mai cầm lấy một chén nước ô mai vén rèm lên đi vào, hoàng hậu sau giờ ngọ nghỉ ngơi, mới vừa tỉnh ngủ người còn có chút mơ hồ, Nguyệt Mai bưng lên nước ô mai giải khát, hoàng hậu uống một chén, thanh tỉnh không ít.

Không bao lâu người của kính sự phòng đến báo, hoàng hậu cho người vào hỏi

“Chuyện gì?”

“Hồi bẩm nương nương, ngự y viện bên kia nói Hạ tiếp dư thân thể đã bình phục, nô tài nghĩ là đã có thể treo thẻ bài của nàng?”

Hạ tiếp dư?

Hoàng hậu nhíu nhíu mày “Việc nhỏ như vậy còn phải hỏi ý Bản cung sao? Các người kính sợ phòng làm ăn cái gì không biết, nên làm như thế nào liền làm như thế đó, đừng một chút chuyện nhỏ đều làm không xong.” Công công bị hù dọa quỳ trên mặt đất không ngừng chửi mình vô dụng, hoàng hậu nghe được phiền lòng nóng nảy, khoát tay áo, công công như được đại xá lui ra ngoài, hoàng hậu hất đầu cốc trà

“Đồ vô dụng!”

“Nương nương bớt giận, cần gì vì một cái đồ vô dụng mà tức giận? Hạ tiếp dư nếu là phi tần của Hoàng Thượng, luôn muốn thị tẩm, hơn nữa, hạ tiếp dư thị tẩm lại có thể thế nào? Hoàng hậu là hoàng hậu, năng chẳng qua chỉ là một tiếp dư nhỏ nhỏ mà thôi.” Nguyệt Mai lên tiếng trấn an.

Hoàng hậu hừ một tiếng “Người ngược lại nói nghe cũng êm tai, năng thị tẩm chính là một trong chín tẩn, Hoàng Thượng nhiều năm như vậy đối với người khác người còn không biết, còn chưa thị tẩm phải đi cùng dùng bữa, còn vì năng cho đánh vương chiêu viện, vinh nước hầu làm sao có thể cùng so sánh với Vương gia, Hoàng Thượng lạnh nhạt vương chiêu viện, có thể lạnh nhạt với Vương gia sao?”

“Hoàng Thượng từ trước đến nay quốc sự đem so với cái gì đều là trọng yếu, hôm nay vì một người làm ra nhiều như vậy không thể tưởng tượng nổi là vì chuyện tình gì, rồi xuống nước cứu người, trừng phạt chiêu viện... Nếu không phải Hạ tiếp dư ở trong lòng hoàng thượng là bất đồng, vì sao Hoàng Thượng sẽ có những cử chỉ thiên vị kia?”

Nguyệt Mai nhất thời không nói gì, hoàng hậu đáp “Một cái Thực phi cũng đã đủ làm cho bản cung phiền lòng rồi, nếu thêm một cái hạ tiếp dư nữa, hừ, bản cung ở hậu cung này còn có thể nói đến chuyện đường sống sao?”

Hoàng hậu nói “Cho dù năng thị tẩm, bản cung cũng sẽ không cho phép năng được sủng ái, hơn nữa, người của Đức Hi cung cũng sẽ không trông thấy năng lớn mạnh.”

“Nương nương nói rất đúng!” Nguyệt Mai phụ họa một tiếng.

Tề Diệp sau khi cùng thái hậu dùng bữa trưa liền đi về nghỉ, ngủ trong chốc lát đứng lên, Quang Thuận công công hầu hạ hẩn rửa mặt, thanh tỉnh một chút, hẩn hỏi “Hạ tiếp dư thân thể tốt hơn chưa?”

“Hồi bẩm Hoàng Thượng, mấy ngày trước đây Lâm ngự y đã nói Hạ tiếp dư thân thể đã bình phục, có thể thị tẩm, chỉ là đúng lúc, Hạ tiếp dư thân thể lại khó chịu, nên nô tài không có báo lên.” Quang Thuận công công nhìn ánh mắt của hẩn sáng ngời, phỏng đoán tâm tư của hẩn đáp “Không bằng đêm nay cho Hạ tiếp dư thị tẩm?”

Hẩn suy nghĩ một chút, gật đầu “Đi xuống an bài đi! Phong Xuân Các mùa hè này quá nóng, nếu là mùa đông thì tốt rồi!”

“Hoàng Thượng nếu là thật sự thích, lúc bắt đầu mùa đông cũng có thể an bài Hạ tiếp dư tại Phong Xuân Các thị tẩm.” Quang Thuận công công nhìn mặt mà nói chuyện, biết rõ Hoàng Thượng này là đối với Hạ tiếp dư có nhiều bất đồng.

“Cũng không sai chủ ý của ta!” Tề Diệp tán đồng gật đầu, Quang Thuận công công cười cười.

Ngày mới chập tối Hạ Uyển Chi cũng biết năng đêm nay thị tẩm, nhìn thoáng qua đèn lồng màu đỏ treo ở cửa điện, năng cười cười trở về trang điểm thay y phục.

Không bao lâu tin tức năng thị tẩm liền truyền đến trong tai phần đông cung phi, tâm tình khác nhau, dù sao cũng sẽ không có ai cao hứng Vương chiêu viện nắm chặt khăn tay tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, trong lòng chua chát, nhìn qua hướng Hi Lai điện cũng có thể phun ra lửa.

Đức phi ngược lại cảm xúc không biến hóa nhiều lắm, dù sao năng sớm muộn cũng phải thị tẩm, sớm một chút chậm một chút có cái gì khác nhau đâu, chỉ cần không uy hiếp địa vị của năng, Đức phi tạm thời sẽ không động năng.

Lúc Trúc Thanh cô cô hầu hạ năng tắm rửa, nói không ít điều làm cho người mặt đỏ tới mang tai, năng không phải là hoàn toàn không biết gì, nhưng vẫn là làm bộ thẹn thùng để tránh bị hoài nghi.

Hạ Uyển Chi chỉ tắm với cánh hoa, Trúc Thanh đề nghị xoa dầu vùng cùng hương lộ lên người năng nhưng năng không đáp ứng, chỉ là bôi chút hương lộ trên cổ, sau đó dùng khăn ướt lau một chút. Hương thơm nồng đặc lập tức tiêu tán không ít, chỉ còn lại nhàn nhạt mùi thơm ngát.

Rửa mặt xong liền có thái giám chờ, Trúc Thanh cùng Hạ Bích dùng khăn bông sạch sẽ bọc năng không một mảnh vải che thân lại kỹ lưỡng. Hai vị thái giám bộ dạng phục tùng rũ mắt tiến đến, hai người mang Hạ Uyển Chi đi Phụng Hoàng cung.

Trong thời gian uống cạn chén trà, Hạ Uyển Chi đã bị đặt lên long sàng rộng mênh mông trong Phụng Hoàng điện. Rèm giường cùng tua cờ màu vàng sáng hiển lộ rõ ràng thân phận của chủ nhân cung điện này.

Năng cho rằng sẽ chờ thật lâu, trong lòng bắt đầu có chút thấp thòm, lòng bàn tay khẽ ướt át. Ai biết đợi không bao lâu, đã nghe thấy thái giám canh cửa bên ngoài hành lễ thỉnh an, năng kinh ngạc một chút, toàn thân ngây ngốc, hàm răng khẽ run lên.

Lỗ tai động lên, nghe tiếng mở cửa, tiếng đóng cửa, tiếng bước chân trầm ổn đến gần, năng bóp bóp nắm tay đặt ở trước ngực, vẻ mặt khẩn trương.

Không bao lâu, Tề Diệp xuyên qua bức rèm che, tiếng đỉnh đang trọng treo vang lên, hẩn ngồi tại mép giường, nhìn nửa gương mặt năng giấu ở trong chăn, lộ ra cái trán tròn bóng, cùng với hai mắt nhắm chặt, lông mày cau lại, lông mi thật dài run lên một cái. Hẩn nhìn mà nhìn không được khẽ cười một tiếng, kéo chăn xuống để lộ ra mặt của năng, ôm lấy cằm của năng nói “Mở mắt ra nhìn trẫm!”

“Không cần mà!”

Năng cắn cắn môi, nhắm hai mắt lại không mở ra, âm thanh mềm mại nhu nhu, mang theo một tia làm nũng.

Tề Diệp nghe, trong lòng mềm nhũn, ánh mắt rơi vào trên đôi môi căng đầy mềm mại, vui vẻ nói “Trẫm có rất nhiều biện pháp làm cho người nhìn trẫm.”

Nói rồi hẩn nghiêng người tiến lên, ngậm lấy đôi môi mềm mại, liếm liếm rồi mút.

Hạ Uyển Chi nhịn không được um một tiếng, hai mắt nhắm chặt vút mở nhìn hẩn một cái rồi lại rất nhanh nhắm lại, trên mặt nhuộm đỏ ửng.

Tề Diệp cạy hàm răng năng ra, cuộn lấy đầu lưỡi mềm mại của năng, giữa răng môi có một mùi hương nhẹ nhàng khoan khoái, là hương vị bạc hà. Môi lưỡi giao triền, trong nháy mắt sóng nhiệt đánh tới trên người. Hạ Uyển Chi còn bị bọc ở trong chăn đệm, năng như cái bánh chưng bị Tề Diệp ôm vào trong ngực, cùng năng triền miên hôn nôi.

Không bao lâu, đôi cánh tay vòng qua cổ của hẩn, đầu lưỡi vòng quanh đầu lưỡi của hẩn không ngừng mút. Tề Diệp hưng phấn không thôi, môi lưỡi tề đại mềm yếu, tay không bị khống chế

chui vào đệm chăn, men theo nhiệt độ cơ thể tìm được da thịt của nàng, ở trên bộ ngực mềm mại của nàng vuốt ve. Xúc cảm nhần nhụi mềm mại làm cho hắn lập tức miệng đắng lưỡi khô, hạ thân xuống đau.

Tề Diệp xoa nắn nàng, Hạ Uyển Chi lập tức hô hấp cứng lại, đè lại tay của hắn, ngửa đầu thẹn thùng nhìn qua hắn, ánh mắt điểm đậm đáng yêu “Hoàng Thượng, tần thiếp sợ hãi!”

“Đừng sợ, trấn ở chỗ này, ngoan ngoan, buông tay ra...” Tề Diệp mỉm cười hôn đôi môi sưng đỏ của nàng, theo cái cảm hôn xuống, lưu huyền ở cổ, ngậm lấy vành tai mềm mại của nàng. Hơi thở ấm áp làm toàn thân nàng tê dại, tay nắn đệm chăn dần dần buông ra. Nàng cúi đầu thờ đốc, âm thanh cực kỳ mập mờ.

Tề Diệp nghe, lập tức càng căng cứng, dọc theo cổ hôn một đường đi xuống ướt chèm nhẹp. Ở cổ có chút đau, nàng hừ một tiếng. Tề Diệp ngẩng đầu nhìn nàng một cái, cúi đầu cắn môi của nàng, bàn tay đi xuống phía dưới, chân bọc rất nhanh bị mở tung, thân thể trắng nõn tuyệt vời giống như lễ vật tốt đẹp nhất trên đời.

Hắn hít vào một hơi, hai tròng mắt ngăm đen lóe sáng, một tay nâng đầu của nàng, cúi người đè ở trên người nàng, tiếp tục hôn môi lưỡi của nàng, lời kéo tay nàng đặt lên thắt lưng hắn, gấn bó tiền miên, trần ra âm thanh khàn khàn “Muốn trầm không?”

Hạ Uyển Chi hô hấp dừng lại, nàng không biết trả lời hắn thế nào, sững sờ một chút rồi rất nhanh kịp phản ứng lại. Dưới ánh nhìn chăm chăm của hắn, hai tay linh xảo cời bỏ đai lưng vứt trên mặt đất. Hai tay mềm mại thon dài từ cổ của hắn đi xuống, chậm rãi cời bỏ áo bào, ngửa đầu hôn cằm của hắn, rồi đến cổ, học bộ dáng của hắn, dù không được như vậy.

Mặc dù như thế, bộ dáng nàng không có kỹ thuật lại càng làm cho người máu sôi trào, đặc biệt là tay của nàng vô tình ở trước ngực hắn quẹt nhẹ một chút, hắn hưng phấn đến không chịu nổi. Một cái lực mạnh đem người áp dưới thân thể, áo bào lỏng lẻo rất nhanh liền bị cời ra vứt trên mặt đất. Hắn lời kéo tay của nàng đặt tại nơi nóng hổi kia.

Hạ Uyển Chi lập tức bị dọa muốn thu hồi tay. Hắn lại cười một chút, đẩy ra hai chân của nàng, đi vào ở bên trong, cúi đầu hôn môi lưỡi nàng “Uyển Nhi? Trầm muốn người!”

Hạ Uyển Chi trong lòng rõ ràng, hai tay vuốt ve trên lưng hắn, dùng thân thể lấy lòng hắn. Mà hắn thì đã tìm được cửa vào. Giống như sợ nàng bị thương, kiên nhẫn ở trên người nàng hôn môi, vuốt ve rồi lại hôn hít. Nàng nhìn không được liên tục thờ đốc, phát ra âm thanh kiều mị.

Eo thon đầy một cái. Dù đã có chuẩn bị tâm lý, nàng vẫn đau đến um một tiếng, tay vòng quanh bả vai bắt lấy lưng hắn, lưu lại từng dấu vết. Mà hắn lại càng phát ra hưng phấn, ở trên người nàng ra sức đánh thẳng vào, hết sức tràn miên.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Edit: HueKhanh92

Beta: ThyAn89

Cửa sổ mở rộng ra, gió nhẹ thổi vào, màn che nhẹ bay, trong phòng mùi hương lượn lờ, coi như là giữa đêm hè, cũng không có con muỗi nào. Tất cả đều bị mùi hương nồng nặc hun đuổi ra ngoài.

Hạ Uyển Chi toàn thân vô lực nằm trên giường, mí mắt nặng trĩu. Nàng có chút buồn ngủ, lại biết ngoại trừ hoàng hậu ra, không ai có thể ở lại Phụng Hoàng cung này sau khi thị tẩm.

Người bên cạnh tựa hồ giật giật, nàng làm bộ nhắm hai mắt lại ngủ thiếp đi, phát giác hắn lại hôn từ lưng đi lên, ở trên mặt hôn một cái. Giường lúc lắc nhẹ một cái, có người xuống giường.

Ngay sau đó cửa phòng bị gõ vang “Hoàng Thượng, đã đến canh giờ!” Cung phi thị tẩm đều có canh giờ quy định, canh giờ vừa đến liền đưa người trở về.

Tề Diệp nghe nói vậy nghiêng đầu nhìn. Hạ Uyển Chi gối lên gối đầu, ngủ thiếp đi trong vẻ mặt ngọt ngào, tóc xõa che nửa khuôn mặt, hai má phồng hồng, đôi môi sưng đỏ, bộ dáng như mới được hầu hạ thỏa mãn. Khiến cho người ta nhìn mà không đành lòng quấy rầy.

“Đêm nay để cho nàng ở lại chỗ này.” Mặc áo bào, Tề Diệp chuẩn bị đi tẩm.

Thái giám quản sự Kính Sự phòng nói “Hoàng Thượng, chỉ sợ không hợp lý. Hạ tịệp dư chỉ là tịệp dư, chiếu quy củ là không thể ngủ lại Phụng Hoàng cung.”

Tề Diệp nhú nhú mày tựa hồ mất hứng, trong phòng lập tức một mảnh tĩnh mịch. Quản sự công công không dám thở mạnh ra một tiếng, âm thầm than không nên lẩm miệng. Lời của Hoàng Thượng chính là thánh chỉ, hắn sao lại có thể lẩm mồm?

Hạ Uyển Chi lại ngừng thở, hết sức chăm chú nghe, chỉ còn chờ xem hắn trả lời như thế nào, làm như thế nào?

Nhớ tới lời của thái hậu, mặc dù hắn muốn lưu nàng lại, ngủ cùng với nàng, nhưng lại không thể không cố kỵ ý tứ của thái hậu. Hơn nữa hắn cũng phải vì nàng mà suy nghĩ. Ở trong hậu cung này, đối với nàng thì sủng ái vừa là giải được, mà cũng là độc được.

“Chuẩn bị kiệu liễn.”

Quản sự công công âm âm thờ phào nhẹ nhõm, vội vàng lui xuống đi chuẩn bị kiệu liễn, mà Hạ Uyển Chi nghe được thì nhú mày, trong lòng có chút thất vọng. Xem ra hắn đối với mình sủng ái cũng không gì hơn thế này.

Gạt tóc trên mặt nàng, Tề Diệp khom lưng ôm ngang nàng lên, nhìn dấu vết hoan ái lưu lại trên người nàng, trong lòng không khỏi nổi lên kiêu ngạo.

Hạ Uyển Chi âm thầm kinh hãi, giả bộ không nổi nữa, làm bộ lơ mơ tỉnh lại, hừ hừ khanh khanh mờ mắt ra, kinh ngạc lên tiếng

“Hoàng Thượng?”

“Đừng sợ, trấn đưa người đi tẩm rửa mặt. Sau đó trở về nghỉ ngơi cho thật tốt. Đem mai trầm đi nhìn người!” Tề Diệp cười trấn an nàng một tiếng, cúi đầu hôn một cái trên mặt nàng.

Hạ Uyển Chi lơ ngơ gật đầu, cúi đầu xuống nhìn trên người, sau một khắc kinh hoàng lấy tay che ở trước ngực, khuôn mặt đỏ bừng không thôi. Tề Diệp nhìn bộ dáng nàng quần bách ngược ngừng mà tâm tình thật tốt. Hắn cười ha ha, cánh tay đang ôm cũng run rẩy. Nàng sợ bị té xuống, hai tay ôm lấy cổ của hắn, cả người dính lại. Tiếng cười cứng lại, Tề Diệp kinh ngạc cúi đầu nhìn nàng, ánh mắt từ trên mặt nàng rơi vào bộ ngực sưng mẫn mềm mại kia, cùng với xúc cảm ấm áp chỉ cách một tầng tơ lụa mỏng manh, hắn lập tức nhận ra trong lòng “Uyển Nhi thật đúng là làm cho trầm phiền não. Vốn cố kỵ người là lần đầu, không đành lòng đối với người. Bây giờ như vậy, trầm chỉ có thể cho người ném chút khổ sở.”

Lời còn chưa dứt, Hạ Uyển Chi đã bị phóng vào trong bồn tắm. Một cái hồ nước nóng rải đầy cánh hoa. Nàng vừa tiến vào nước, còn chưa ngồi xong hắn liền lần người tiến lên, ngậm lấy đôi

môi của nàng trần trọc liếm mát.

Hạ Uyển Chi ý thức được hẳn muốn làm cái gì, cảm giác phía dưới còn có chút đau, liền đẩy hẳn “Hoàng Thượng, không cần...”

“Không được, trầm sẽ ôn nhu. Uyển Nhi, không được nói không cần!” Hắn hàm hồ lên tiếng, ngón tay chen lấn đi vào. Hạ Uyển Chi bỗng nhiên hít vào một hơi, cắn môi, hai tay ôm lồng ngực to lớn, bà vai rộng lớn của hắn, thờ gập liên tục.

Quản sự công công chuẩn bị tốt kiệu liền rời gỗ cửa, nhìn trong chốc lát không nghe thấy đáp lời thì có chút nghi hoặc, đẩy cửa đi vào xem xem. Trên giường không có người nào, hẳn quan sát một chút, phía hồ tắm âm ỉ. Đi thêm vài bước nghe thấy động tĩnh, lập tức thần sắc biến đổi. Khi nghe rõ là động tĩnh gì, quản sự công công cười có chút ranh mãnh, lui ra ngoài.

Lúc tám, Hạ Uyển Chi đã mềm nhũn đến hai chân đều đứng không yên. Tề Diệp thương xót nàng, để nàng nằm sấp ở trên người, rửa sạch thân thể cho nàng. Thân thể mềm mại ẩm áp dựa ở trên người cảm giác rất hương thụ.

Rửa sạch xong lại ôm người lên bờ, đặt lên trên cái ghế gần đó, cầm lấy khăn vải sạch sẽ lau nước trên người cho nàng. Lúc này nàng lười biếng giống như một con mèo, miễn cưỡng lại thoải mái.

Cầm một chiếc váy ngủ mặc lên cho nàng, Tề Diệp mặc tấm y, nhìn nàng mơ mơ màng màng cái đầu nhỏ gật gật lắc lư, mỉm cười hôn một cái lên môi nàng

“Để người đưa người trở về, ngày mai trầm đi xem người!”

“Ừ!”

Nàng mềm mại ngon ngọt, lập tức vươn tay vòng quanh cổ của hắn, ở trên mặt hắn hôn một cái, nhẹ lời làm nũng

“Hoàng Thượng ôm tẩn thiếp!”

Âm thanh mềm mại, ngọt ngào, vẽ mặt vò tội đáng yêu, hắn nhìn mà trong lòng mềm nhũn, căn bản không biết làm sao cự tuyệt. Trong mắt hắn lại thấy nàng không giống với những nữ nhân cứng nhắc kia, nàng trần đầy sức sống, tươi mới hơn, chân thật hơn.

“Uyển Nhi thật là to gan!”

Hạ Uyển Chi sững sờ, từ từ thu tay lại, lộ ra vẻ mặt hoảng sợ, đang muốn cáo lỗi thì thấy hắn cười rộ một tiếng, cầm lấy tay nàng vòng qua trên cổ, khom lưng ôm người lên rồi cười nói

“Nhưng trầm liền thích Uyển Nhi như vậy. Yên tâm, trầm sẽ không trách cứ người. Ngược lại hi vọng người không cần phải ở trước mặt trầm che giấu đi sự chân thật của người.”

Chân thật?

Hạ Uyển Chi cố làm ra vẻ thẹn thùng tựa ở trước ngực hắn, mắt nhìn phía trước, ánh mắt sắc bén. Nàng đã không còn biết bản thân chân thật là hạng người gì. Từ khi tiến cung lần nữa, nàng liền đeo lên vỏ sò tấm mặt nạ, người muốn nhìn cái nào cũng có thể. Nếu đã thích nữ nhân được sủng ái làm nũng, được thời, nàng liền làm nũng với hắn. Ngày thứ hai Hạ Uyển Chi bị Hạ Bích đánh thức, khi tỉnh lại phát hiện trước giường đứng đầy cung nữ. Thái giám đứng ở trong viện, dưới sự hướng dẫn của Trúc Thanh, mấy người Hạ Bích mỉm cười hành lễ “Chúc mừng nương nương, chúc mừng nương nương mới được thánh sủng!”

Hạ Uyển Chi tỉnh táo lại, vẻ mặt nhàn nhạt gật đầu

“Mỗi người khen thưởng một tháng bổng lộc.”

“Tạ nương nương ân điển!” Hạ Bích cười hành lễ, lập tức phân phát cho mọi người, cùng Trúc Thanh hầu hạ nàng rửa mặt. Lúc mặc quần áo Hạ Uyển Chi trông thấy trên người xanh xanh tím tím, đặc biệt là trên cổ có một cái vết tím đậm, trong lúc vô tình phát giác ánh mắt Hạ Bích nhìn sang, nàng nghiêng đầu nhìn lại. Hạ Bích kinh hoàng thu hồi ánh mắt, bèn tai dần dần phiếm hồng.

Hạ Uyển Chi cười cười, sai Trúc Thanh chọn lựa một bộ quần áo cao cổ. Trúc Thanh hiểu ý. Sáng sớm nàng ta đã nhìn thấy dấu vết trên cổ nàng, cũng biết cái kia là từ đâu mà ra.

Nhân lúc nàng ta đi tìm quần áo, Hạ Bích thu hồi lúng túng, nói bên tai nàng

“Nương nương yên tâm, Hạ Hoa đã nhìn chăm chăm, đợi lát nữa sẽ đổi được đưa tới cho nương nương. Nương nương có thể yên tâm uống.”

Hạ Uyển Chi gật gật đầu, nhìn Trúc Thanh cầm lấy quần áo đi ra, hai người thu liễm vẻ mặt. Hạ Bích cầm lấy một cái trâm cài tóc hỏi qua nàng. Hạ Uyển Chi gật đầu bảo nàng cài lên đầu.

Trúc Thanh cũng không phát giác khác thường, vẻ mặt không thay đổi, hầu hạ nàng mặc quần áo đổi giày.

Trang điểm xong, Hạ Bích giờ lăng hoa kính lên cho nàng xem. Nàng nhìn chung quanh cổ áo một chút, xác định đã che đi cảnh tượng ở cổ, lúc này mới yên tâm.

Trên bàn đã bày cháo loãng cùng thức ăn tinh xảo, Hạ Uyển Chi luôn cảm thấy các nàng hôm nay mỗi người như ăn mật, khóe miệng đều mang ý cười.

Trước khi dùng bữa, Hạ Bích bưng một chén thuốc bỏ cầu kỳ tảo đồ cho nàng uống. Trúc Thanh không chớp mắt nhìn chăm chăm vào nàng. Nhìn nàng hai ba ngụm uống xong một chén thuốc, Trúc Thanh âm âm thờ phào nhẹ nhõm

Hạ Uyển Chi móc khăn tay lau lau khóe miệng, nhìn Trúc Thanh vẻ mặt buồn lòng, ở trong lòng âm thầm cười lạnh một chút.

Dùng bữa xong, Hạ Uyển Chi chờ cung nhân đến tuyên đọc thánh chỉ sắc phong. Cung nữ thu thập bát đĩa mới vừa đi xuống, Quang Thuận công công liền mỉm cười tiến đến, cười hành lễ với Hạ Uyển Chi.

Hạ Uyển Chi vội bảo hắn đứng dậy, hẳn dù gì là người bên cạnh Tề Diệp, không nể mặt tăng cũng phải nể mặt phật, nàng cũng không thể ý sủng mà kiêu “Quang Thuận công công tại sao cũng tới!” Đây rõ ràng là biết rõ còn cố hỏi, hẳn cũng không phải là người nhân nhả.

“Chúc mừng nương nương, chúc mừng nương nương. Nô tài là tới tuyên chỉ.” Quang Thuận công công cười làm lành trả lời. Hạ Uyển Chi gật gật đầu, hắn nói “Hạ tiếp dư tiếp chỉ!”

Hạ Uyển Chi cúi người hành lễ, Quang Thuận công công chiếu theo thánh chỉ đọc một lần

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết. Hạ tiếp dư ngoan hiền thực nhả, lương thiện đoan trang, tuân thủ lễ nghi, rất vừa lòng trầm. Nay sắc phong làm chiêu nghi, ban thưởng nhị phẩm ngọc bội, phần thưởng...” Mấy thư ban thưởng ở đằng sau nàng đều không tâm có tình nghe, trong đầu đều là hai từ chiêu nghi. Chiêu nghi, chiêu nghi... Lại là chiêu nghi? Đây chính là phòng hảo mà sau khi nàng sảy thai hẳn dùng để an ủi, hôm nay chỉ mới thị tẩm, lại đã là chiêu nghi, áp đảo trên cả Vương chiêu viện, Hà Chiêu dung.

Mặc dù đều là tẩn vị nhị phẩm, nhưng vẫn có trước sau. Tất nhiên cũng quý trọng phân biệt thân sơ, càng đứng gần phía trước khẳng định càng có phần lượng. Hôm nay nàng đã là chiêu nghi nương nương đứng đầu cửu tần, nàng không biết là nên cao hứng hay là nên lo lắng.

Tiếng nói vừa dứt, mọi người mỉm cười hành đại lễ chúc mừng Hạ Uyển Chi. Nàng kịp phản ứng, sai Hạ Bích cho các nàng đứng dậy, Hạ Bích móc ra một thỏi bạc kín đáo đưa cho Quang Thuận công công. Quang Thuận công công nói lời từ chối. Hạ Uyển Chi cười bảo hân hạnh lắm

“Về sau còn có thật nhiều chuyện muốn làm phiền Quang Thuận công công. Đây chỉ là một chút ít tâm ý, công công cũng đừng từ chối!”

Nàng đã nói như vậy, Quang Thuận công công cũng không nên nói cái gì, cười nhận bạc, lại nói vài câu chúc mừng rồi nói là còn có chuyện, liền rời đi.

Quang Thuận công công chân trước vừa đi, tin tức chân sau liền đi theo bay ra ngoài. Không đến nửa khắc sau, các phi tần hậu cung đều biết chuyện nàng được phong làm chiêu nghi.

Đương nhiên người biết được tin tức đầu tiên chính là Đức phi cùng Vương chiêu viện.

Đức phi nghe nói, chỉ là cười cười “Cũng biết Hoàng Thượng đối với nàng là bất đồng. Cùng là thị tẩm, người ta chỉ là sung dung, tu viện, chiêu viện cái gì, nàng một lần thị tẩm đã được đứng đầu cửu tần. Có thể thấy được Hoàng Thượng cũng là người thiên vị.”

“Coi như là đứng đầu cửu tần thì như thế nào, còn không phải thấy nương nương thì vẫn phải hành lễ thỉnh an nương nương. Hoàng Thượng dù thiên vị, nếu so sánh cùng Đức phi nương nương, Hoàng Thượng nhất định là thiên vị Đức phi nương nương. Nhìn xem không phải là có vật gì tốt liền tặng qua chỗ nương nương. Hạ chiêu nghi cũng chỉ là Hạ chiêu nghi mà thôi.”

Bội Dung nịnh nọt một phen khiến Đức phi cực kỳ thoải mái. Mặc dù cũng không phải là tốt như nàng ta nói, nhưng Đức phi thích nghe. Không thể lừa gạt người khác, để cho nàng lừa mình dối người đi, nếu không nàng sẽ ghen tỵ.

So sánh với Bội Dung nói lời an ủi, Đinh Hương thật đúng là lừa cháy đồ thêm dầu. Đây cũng là vì Vương chiêu viện thích người khác ở trước mặt nàng chê bai tất cả mọi thứ về người mà nàng không thích. Đương nhiên trong những người không thích này tất nhiên không thể thiếu Hạ Uyển Chi.

“Nhất định là dùng cái thủ đoạn đoạn dở gì đó. Nếu không Hoàng Thượng sao lại phong nàng ta làm chiêu nghi. Hạ chiêu nghi thật đúng là không biết xấu hổ.”

“Xác thực không biết xấu hổ. Tiện nhân không biết xấu hổ, không biết liêm sỉ!”

Vương chiêu viện ném khăn tay, hung hăng đập mấy cước. Mấy ngày trước đây mới đánh nàng, hôm nay lại cười trên đầu nàng, Vương chiêu viện sao có thể tâm bình khí hòa mà tiếp nhận. Nàng tức giận đến mức hốc mắt cũng đỏ, trong lòng cực kỳ uất ức. Về phần hoàng hậu, Tề Diệp định ra cái phong hào chiêu nghi này là phải cho hoàng hậu xem qua. Cho nên Quang Thuận công công còn chưa tuyên chỉ, nàng cũng đã biết. Hoàng hậu còn nghe nói vốn là hoàng thượng muốn đề nàng ở lại Phụng Hoàng điện qua đêm, có thể thấy được Hoàng Thượng đối với nàng là hải lòng cỡ nào!

Nghĩ tới đó, hoàng hậu siết chặt quả đấm “Thuốc đã đưa qua?”

“Hồi bẩm nương nương, đã đưa.” Nguyệt Mai thành thật trả lời.

Hoàng hậu cười lạnh một tiếng “Cho dù nàng được cung chiêu thì có thể thế nào. Bản cung không để cho nàng sinh hạ hoàng tử, nàng cũng đừng mơ tưởng!”

“Nương nương anh minh!” Nguyệt Mai vuốt mông ngựa.

Về phần vài vị chủ tử ở Đức Sang cung nghe tin xong thì tâm tình khác nhau, nhưng đều là âm thầm ghen ghét. Ngay cả Lâm Huệ cũng không ngoại lệ. Nàng được sủng hạnh trước, lại có thai. Mặc dù cuối cùng mất hài tử, nhưng Hoàng Thượng chỉ nói lời an ủi, cũng không dùng tấn vị để an ủi nàng. Trước kia nàng cảm thấy không có gì, nhưng sau khi nghe nói Hạ Uyển Chi phong làm chiêu nghi, nàng thật ghen ghét. Không phải là hâm mộ, không phải là chúc mừng, mà là ghen ghét, là tức giận.

Thục phi lại cảm giác được nguy cơ. Nàng cảm thấy Hạ Uyển Chi đã không phải là người mà nàng nên xem nhẹ. Có lẽ từ lần rơi xuống nước vào sinh nhật hoàng hậu, nàng cũng đã cảm giác được nguy cơ, chỉ là một lúc không có đề ở trong lòng.

Lúc ấy Hoàng Thượng có thể vì nàng ta mà dùng thân mạo hiểm, nàng cũng nên biết, người hồ hững như Hoàng Thượng mà làm vậy khẳng định là có nguyên nhân. Hôm nay xem ra, còn không phải là Hạ Uyển Chi nữ nhân kia ở trong lòng hắn có phân lượng?

Người ngoài đều cho rằng nàng ở trước mặt hắn được sủng ái nhất, kỳ thật nàng cũng không biết phải hay không. Nhưng bây giờ bắt đầu hâm mộ ghen ghét Hạ Uyển Chi, nàng mới nghĩ tới cuộc chốn lợi hại nào của mình có thể được niềm vui của hắn?

Buổi sáng đi thỉnh an hoàng hậu, Hạ Uyển Chi đổi lại một bộ cung trang màu anh đào. Màu sắc so với trước kia điểm lệ hơn, hoa cỏ hoa văn cũng càng phiền phức tinh tế. Cung trang chiêu nghi cùng tiếp dư tất nhiên sẽ không cùng một đẳng cấp.

Trên đầu cũng nhiều thêm vài cây trâm giá tóc. Dù sao bây giờ nàng là chiêu nghi nương nương, chiêu nghi có quy củ của chiêu nghi, nàng chỉ có thể dựa theo quy củ.

Mặc dù là chiêu nghi, nàng cũng chỉ là phi tần ở tại trong cung Đức phi, đối với Đức phi vẫn phải tôn kính.

Trang điểm tốt rồi nàng liền đi thỉnh an Đức phi, Đức phi cười chúc mừng vài câu, mặt mày mỉm cười, nhìn không ra khác thường. Hạ Uyển Chi lại biết, nữ nhân trong cung, sở trường nhất chính là che giấu nội tâm của mình.

Hạ Uyển Chi cứ chỉ vừa vờ ứng đối, không kiêu ngạo không nóng nảy, không kiêu không nịnh, đối với chuyển biến thân phận mình, ở trước mặt Đức phi cũng không có bao nhiêu biến hóa.

Đức phi nhìn cũng là thư thái một chút, cười lấy ra một cái hộp gấm chúc mừng. Nàng tiếp nhận nói lời cảm tạ, hai người lại hàn huyên vài câu rồi mới nhìn thấy Đinh Hương trong cung Vương chiêu viện đi đến, về mặt ưu thương “Nô tỳ thỉnh an Đức phi nương nương, thỉnh an chiêu nghi nương nương. Chiêu viện nương nương thân thể khó chịu, không thể tới thỉnh an hai vị nương nương, mong hai vị nương nương thứ lỗi.”

“Nếu thân thể khó chịu liền nghỉ ngơi đi! Sai người thỉnh an y qua nhìn một chút đi!” Đức phi cười lạnh ở trong lòng, thân thể khó chịu, cũng chỉ Vương chiêu viện nàng mới có thể mở miệng nói ra.

Hạ Uyển Chi về mặt chưa thay đổi, trong lòng biết Vương chiêu viện đây là khinh thường mình. Nàng cũng không tức giận, nếu nàng ta thích như vậy thì kệ nàng ta đi, dù sao làm trò cười cũng không phải là mình. Nàng ta nếu là quá mức, cũng đừng trách nàng xuống tay với nàng ta.

“Vương chiêu viện chính là như vậy, các người cùng nhau tiến cung cũng biết nàng ta là người như vậy, cũng đừng so đo làm gì!” Đức phi cố ý ở trước mặt nàng đâm phá ý đồ của Vương chiêu viện.

Hạ Uyển Chi gạt gạt đầu “Tần thiếp cần tuân dạy bảo. Vương chiêu viện vẫn không thích tần thiếp, điểm này tần thiếp biết rồi!”

“Nàng ta chỉ là ghen ghét mà thôi!” Đức phi trào phúng cười một tiếng “Nàng ta một bụng tiểu nhân như vậy, Hoàng Thượng sao lại thích được? Cho nên lúc trước bản phi liền nhìn ra người không phải là vật trong ao (ý chỉ người không tâm thượng), hôm nay xem ra, xác thực không nhìn lầm!”

“Đức phi nói đùa, tần thiếp không dám nhận!” Nàng đương nhiên không phải là vật trong ao. Nàng là người, không phải là cá con, ba ba các loại ngu xuẩn.

“Tần thiếp thỉnh an hoàng hậu nương nương, nương nương thiên tuế kim an!” Hạ Uyển Chi cứ chỉ vừa vận hành đại lễ, vừa quỳ vừa bái.

Hoàng hậu cười cho nàng đứng dậy

“Hạ chiêu nghi đứng lên đi, hôm nay ngươi cũng là một trong các tỷ muội, về sau chỉ cần tận tâm hầu hạ Hoàng Thượng là được. Quỳ cù trong cung ngươi cũng biết, không nên biết rõ rồi mà còn cố phạm phải, bản cung cũng sẽ không làm khó ngươi.”

“Tạ hoàng hậu nương nương dạy bảo, tần thiếp ghi nhớ trong lòng!” Hạ Uyển Chi hành lễ.

“Ừ!” Hoàng hậu ngân nga gật đầu.

Hạ Uyển Chi lại hành đại lễ với Đức phi, Thục phi. Đức phi cười cười nói vài câu đường hoàng. Thục phi lại giương cao tiếng nói “Không nghĩ tới lần này các phi tần vào cung, đến cuối cùng lại là Hạ tiếp dư. Không, bây giờ là Hạ chiêu nghi. Xem bản phi xấu trí tệt quá, rõ ràng quên hôm nay Hạ tiếp dư đã thăng làm chiêu nghi, thật sự là đáng mừng. Ba tháng, thật đúng là vén mây gặp trăng!”

Đối với Thục phi châm chọc chế giễu, Hạ Uyển Chi làm bộ như không nghe thấy, vẫn mỉm cười hành lễ

“Thục phi nương nương nói đùa!”

Thục phi hừ một tiếng “Cũng không phải sao? Bản phi còn nghe nói tối hôm qua Hoàng Thượng còn muốn để Hạ chiêu nghi ở lại Phụng Hoàng điện. Làm một cái phi tần, Hoàng Thượng đã quên quỳ cù trong cung, Hạ chiêu nghi thì phải ghi nhớ. Nhớ rõ nói tỉnh Hoàng Thượng, làm một cái phi tần cần thủ cung quỳ.” Ánh mắt khinh thường rơi vào trên người Hạ Uyển Chi “Nên biết người ý sùng mà kiêu cho tới bây giờ không có kết cục tốt!”

Chi sợ ở hậu cung này không có kết cục tốt nhất đại khái chính là Thục phi ngươi đi! Nói tới ý sùng mà kiêu, ngươi đúng là chỉ có hơn chứ không kém a! Hoàng hậu ở trong lòng cười nhạo.

“Tạ Thục phi nương nương nhắc nhở, tần thiếp sẽ chú ý!” Chi là chú ý, về phần hấn sẽ như thế nào, nàng cũng không rõ ràng!

Vậy là tốt rồi!” Thục phi về mặt ngao mạn, trung ra tư thái làm cho người nhìn rất không thoải mái. Cũng may Hạ Uyển Chi không để ý nhiều.

Nàng cũng không phải là người tính toán chi li trước kia. Chết qua một lần, nàng cũng đã nhìn ra rất nhiều, tự nhiên sẽ không bởi vì một câu nói mà khó chịu mấy ngày. Chi cho rằng là gió thổi qua mà thôi. Thổi qua coi như xong!

Tuyển editor nha ~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41

Edit: Hiền Yêu Tiền

Beta: ThyAn89

Hoàng hậu không nói thêm gì nữa, ban thường một ít đồ cho Hạ Uyển Chi, nói là đối với nàng chúc mừng.

Hạ Uyển Chi hành lễ nhận lấy lễ vật, đi theo các vị phi tần cùng nhau rời Phụng Nghi cung. Đức phi Thục phi rời đi trước, hai người liếc mắt nhìn nhau, Thục phi cười nhạo “Đức phi đúng là dạy bảo Hạ chiêu nghi không tệt, xem ra là Đức phi sẽ dạy bảo người a!”

Đức phi cười nói “Bản phi đúng là không dám ôm công lao, kia đều là trời cao ban cho nàng, bất quá Hạ chiêu nghi xác thực là tốt hơn người, có thể được Hoàng Thượng sùng ái cũng là phúc khí của nàng ấy.”

“Đức phi nương nương ngược lại là người rộng lượng, chi là một núi không thể chứa hai cọt, Đức phi nương nương cũng nên cẩn thận, Hoàng Thượng đối với nàng ta cũng không giống như những phi tần khác, Hạ chiêu nghi trẻ tuổi tướng mạo lại đẹp, chính là không phải những thứ lão nhân như chúng ta có thể so sánh.”

Thục phi cố ý trào phúng, nghĩ cách khơi mào mâu thuẫn giữa nàng và Hạ Uyển Chi.

Đức phi không ngốc, làm thế nào lại không biết dụng ý của Thục phi, nàng cười nhạo một tiếng “Thục phi nếu là lo lắng người mới bò lên trên đầu, không bằng nghĩ cách làm thế nào để Hoàng Thượng vui vẻ, cùng bản phi nói những thứ này cũng sẽ không giành được sùng ái của Hoàng Thượng.”

“Đức phi là giả bộ trước sau như một, bản phi thật sự là cảm thấy không bằng.”

Thục phi khinh thường cười một tiếng, biết rõ trên người nàng không thể chiếm tiện nghi, liền không hề ở lâu, nhìn thoáng qua Hạ Uyển Chi bị vài vị tiếp dư mỹ nhân vây quanh chúc mừng, khỏe miệng mang theo một nét cười lạnh, cứ chỉ thanh cao dẫn người đi.

Hạ Uyển Chi thật đúng là thụ sủng nhược kinh a, trước kia mấy vị tiếp dư mỹ nhân đều là khinh thường nàng, lúc này lại không ngừng nịnh bợ, quá nhiều lời khen ngợi như nước chảy chảy về phía nàng. Nếu không phải nàng da mặt dày, còn thật sự bị các nàng tán dương đến bay lên trời. Nhưng Hạ Uyển Chi chỉ là nghe một chút liền coi như xong.

Nàng biết rõ những thứ này đều là dụng ý của người khác, nghĩ nịnh bợ nàng liền leo lên được chỗ tốt, nhận được ân sủng của Tề Diệp. Hạ Uyển Chi cũng không phải là nghe nịnh bợ liền biến thành người tốt như thế, có bản lĩnh thì tự chính mình chiếm được sủng ái của hấn, tìm nàng, không có cửa đâu.

Nói dăm ba câu rồi đuổi các nàng đi, Hạ Uyển Chi chuẩn bị trở về, còn chưa tới Đức Hi cung đã nhìn thấy Vương chiêu viện đứng ở dưới cây liễu thường thức hoa sen, thấy nàng đi tới, ánh mắt khinh thường liếc nàng một cái.

Hạ Uyển Chi vốn là không thèm để ý, nghĩ tới lúc trước nàng sau khi trở thành chiêu viện liền cho mình ra oai phủ đầu. Nàng cười cười, đi đến sau lưng Vương chiêu viện, cố ý ho một tiếng khiến cho nàng ta chú ý.

Wang chiêu viện quay đầu lại lên tiếng, nhìn nàng một chút nhú nhú mày “Hạ chiêu nghi đây là tìm ta?”

“Vương chiêu viện có phải nên hành lễ với chiêu nghi nương nương ta hay không? Chẳng lẽ đã quên quy củ trong cung?” Giọng nói nghi hoặc, vẻ mặt đắc ý, cho dù là ai nhìn thấy cũng sẽ không thể dễ chịu. Vương chiêu viện càng không ngoại lệ, nàng không phải là người dễ đối phó, lại càng là người không thể chịu được người khác tốt hơn mình, nghe vậy nhũn mày, lập tức thay đổi sắc mặt “Người đây là khiêu khích ta?”

“Ta không có ý tứ kia, ngược lại Vương chiêu viện đừng quên, ở trong cung này cũng không thể dùng ‘ngươi’ để xưng hô với phi tần phân vị cao hơn ngươi. Mặc dù chúng ta đều là cung phi nhị phẩm, nhưng vẫn phân lớn nhỏ. Dù sao ta là đứng đầu cửu tần, lần này cho dù ta khoan hồng độ lượng không so đo với ngươi, về sau vẫn phải dựa theo cung quy mà tuân thủ. Vương chiêu viện cũng không nên thất lễ.” Xem nàng ta căn môi sắc mặt trắng bệch, Hạ Uyển Chi rất là cao hứng, khẽ mỉm môi cười.

“Hạ Uyển Chi, ngươi chớ đắc ý!” Vương chiêu viện tức giận đến mức chỉ thẳng tay vào mũi nàng nói

“Bất quá là được ân sủng một lần mà thôi, chớ đắc ý quên mình!”

“Vương chiêu viện thật đúng là không hiểu chuyện. Hạ Uyển Chi ta là người mà một chiêu viện có thể hô to gọi nhỏ à? Xem ra Vương gia gia giáo cũng không ra gì.”

Hạ Uyển Chi khinh miệt nói “Cũng may chiêu nghi nương nương ta đây từ trước đến nay khoan hồng độ lượng, cũng không chấp nhặt với người thất lễ như ngươi. Chi là về sau Vương chiêu viện phải nhớ kỹ, trước mặt hoàng hậu, thái hậu đừng thất lễ. Các nàng cũng không phải dễ nói chuyện giống như ta.”

“Im miệng, không cần ngươi quan tâm, gia giáo Vương gia còn chưa tới phiên ngươi bình phẩm.”

Nghe nàng miệt thị Vương gia, Vương chiêu viện lập tức bao che khuyết điểm, hai mắt bốc hỏa nhìn nàng chằm chằm, ngón tay chỉ vào mũi của Hạ Uyển Chi.

Hành động như vậy thật đúng là thất lễ, Hạ Uyển Chi thu liễm vui vẻ, ánh mắt lạnh xuống, gạt ngón tay nàng ta chỉ mình, lạnh lùng nói “Ngươi cho rằng ngươi là ai? Căn bản không xứng nói chuyện với ta. Thu hồi cái tự cho mình thanh cao này của ngươi lại đi. Tại hoàng cung này, ở trong lòng hoàng thượng, ai so với ngươi cũng quan trọng hơn. Nếu ngươi nghĩ có thể leo lên cưỡi trên đầu ta, vậy thì ta đây xin chống mắt lên chờ!”

“Ngươi!” Vương chiêu viện tức giận sắc mặt trầm xuống “Ngươi là cái thứ gì mà có tư cách nói ta?”

“Hừ, chỉ bằng ta là đứng đầu cửu tần, mà ngươi chỉ là một chiêu viện.” Hạ Uyển Chi cầm lấy khăn tay lau khóe miệng, nói “Ngu xuẩn, thật sự là lãng phí thời gian của ta!”

“Ngươi cho rằng ngươi có thể phách lối bao lâu. Hừ, về sau ta sẽ cho ngươi ném mùi đau khổ.” Vương chiêu viện tức giận, nhìn theo bóng lưng Hạ Uyển Chi lớn tiếng nói.

Cước bộ dừng lại, Hạ Uyển Chi quay đầu hướng nàng cười đắc ý “Ít nhất hiện tại ta có đủ phẩm cấp, mà ngươi không có, chỉ như vậy là đủ rồi!”

Hạ Uyển Chi thân nhiên rời đi. Nhìn theo bóng lưng nàng, Vương chiêu viện tức giận hận không thể nhào tới bóp chết nàng, cuối cùng chỉ là tức giận đến giậm chân đá chân. Ai ngờ giày thêu không có ổn định cứ như vậy bị nàng một đá liền đá bay ra ngoài. Giày thêu trôi ở trên nước dần dần chìm xuống, Vương chiêu viện tức giận không thềm đề ý, vội vàng cho người vớt giày thêu lên, nhất thời luống cuống tay chân, bên cạnh ao sen một mảnh náo nhiệt. Hạ Uyển Chi trở về không bao lâu thì Lâm Huệ cho Thái Vi đưa lễ vật tới, nói là chúc mừng nàng thắng làm chiêu nghi nương nương. Hạ Uyển Chi hỏi thăm Lâm Huệ vài câu, Thái Vi nói hết thấy đều tốt. Nàng nói ngày mai sẽ đi qua xem Lâm Huệ một chút. Thái Vi mỉm cười gật đầu lui xuống.

Lục lục lại có các cung phi khác tặng quà đến, đều là chút ít đồ trang sức, vài vốc tơ lụa. Nàng cho Trúc Thanh ghi chép lại từng cái, về sau cũng muốn trả lễ.

Buổi trưa Tề Diệp cùng thái hậu dùng bữa. Trời nóng nực, thức ăn nóng, người đều có. Thái hậu ăn thanh đạm, trong phòng bày một khối băng, cung nữ cầm lấy cây quạt quạt gió cho bọn họ, cũng làm mất mẻ không ít.

Dùng ngọc thiện xong thái hậu cùng Tề Diệp ngồi nói chuyện, chủ yếu là hi vọng hần ban phát ân huệ cho hậu cung cùng hưởng, mà hần không còn nổi dõi, hi vọng hần có thể tồn thêm chút ít tâm tư để khai chi tán điệp.

Tề Diệp gật gật đầu, nói là cần tuân thái hậu dạy bảo.

Tề Diệp biết rõ thái hậu đột nhiên nói với hần ân huệ cùng hưởng ý tứ là đang nhắc nhở hần không cần phải đặc biệt sủng hạnh Hạ Uyển Chi, làm cho hần đi các cung khác nhiều một chút.

Bữa tối hần quyết định đi Hi Lai điện dùng, ý tứ của thái hậu hần biết rõ phải làm như thế nào.

Hạ Uyển Chi nghe nói hần muốn qua đây, vẫn như cũ, cho ngự thiện phòng chuẩn bị đồ ăn. Buổi trưa nàng không có việc gì ngủ một giấc, buổi chiều lại xem sách trong chốc lát, mặt trời chiều ngả về tây từ lúc nào, lát sau hần liền tới.

Nàng mỉm cười đi ra ngoài nghênh đón, mặt tươi như hoa. Tề Diệp cất bước tiến đến trông thấy nàng như vậy, khóe miệng bắt gặp cười lên, tâm tình thật tốt, ánh mắt rơi vào trên người nàng nóng bỏng sáng ngời.

Hạ Uyển Chi cúi người hành lễ, hần mỉm cười đỡ nàng đứng dậy, thuận thế cầm lấy tay của nàng không buông. Hạ Bích các nàng cúi thấp đầu không dám nhìn loạn.

Hai người ngồi xuống, giường nệm, giường gỗ bằng trúc, một bên lại đặt khối băng. Khối băng là người của Nội Vụ phủ đưa tới lúc ăn trưa, rất là hào phóng đưa một khối lớn đến. Đây chính là trước kia không dám nghĩ, quả nhiên quyền thế chính là thứ tốt. Mỗi lần được sắc phong đãi ngộ lại khác nhau.

“Phòng bếp nhỏ làm nước ô mai ướp lạnh, Hoàng Thượng có muốn uống một chút hay không?”

Hạ Uyển Chi mỉm cười hỏi thăm. Tề Diệp gật gật đầu, nàng phân phó Trúc Thanh đi xuống bưng nước ô mai, tiếp nhận khăn tay của Hạ Bích lau mặt rửa tay cho hần.

Tề Diệp ngồi bất động, nâng mắt nhìn nàng.

Hạ Uyển Chi ngờ ngạc một chút mới hiểu ý, liếc nhanh nhìn Hạ Bích. Hạ Bích hiểu ý mang theo các cung nhân khác rời đi. Nàng lau tay lau mặt cho hần, hình dáng rõ ràng, mặt mày anh tuấn.

Tề Diệp nhìn nàng chằm chằm, thấy nàng nghiêm túc lau rửa, ánh mắt rơi vào đôi môi ửng đỏ của nàng, mấp máy môi, lúc nàng xoay người rời đi, hần cầm lấy tay của nàng lôi kéo. Hạ Uyển Chi không có đứng vững, liền nhào vào trong ngực hần. Lúc ngẩng lên đã thấy hần cúi đầu lại gần, ôn nhu ngâm lấy đôi môi nàng, một tay nâng cằm của nàng, một tay ôm eo để tránh nàng ngã xuống. Hần ôn nhu hôn môi, miếu tả đôi môi của nàng, nhẹ nhàng triển miên, không bao lâu đầu lưỡi mềm mại cạy hãm răng nàng ra, quấn lấy đầu lưỡi của nàng mà hôn. Nàng phối hợp hôn trả lại, học động tác của hần đầu lưỡi quét trên hãm răng hần, làm cho hần một hồi tê dại, ôm nàng càng chặt, cả người áp vào trên người hần, bộ ngực mềm mại đè ở trên lồng ngực rộng lớn của hần, mà tay của hần đã từ trên eo chậm rãi luồn vào áo, vòng qua sau lưng rồi chạy tới bộ ngực mềm mại dịu dàng vuốt ve.

Hạ Uyển Chi ngẩn ra, mờ mắt xem, mà hần hai mắt sáng long lanh nhìn nàng. Nàng ửng hồng hai má, vẻ mặt thẹn thùng vô hạn, bắt lấy tay của hần đặt lại ở trên eo.

Tề Diệp khẽ cười một tiếng, buông môi nàng ra, dùng trán ti vào trán của nàng, cọ xát chóp mũi nói “Uyển Nhi là đang thẹn thùng sao?”

Hạ Uyển Chi gò má nóng lên, vịn vẹo uốn éo thân thể, bộ dáng tiểu nữ nhũn nhủn oán trách nói “Hoàng Thượng giễu cợt tần thiếp!” Âm thanh mềm mại, âm cuối run rẩy.

Cho dù là ai nghe trong lòng cũng sẽ run lên, chớ đừng nói chỉ là Tề Diệp. Hần nhớ tới tối hôm qua nàng ở dưới thân thể mình hầu hạ, um a 'kimochi' (editor phổng túng chút, xin đừng thối mác

từ này:v) rên ri xinh đẹp, nhện không được lại cúi đầu lần nữa.

Hạ Uyển Chi đã phòng bị hấn, lúc hấn cúi đầu nàng uống vòng eo một cái, thoát khỏi tay của hấn rất xa, lui về phía sau hai bước, ranh mãnh nhìn hấn cười. Tề Diệp không nghĩ nàng sẽ né tránh, bỏ nhào một cái vô ích thì có chút tức giận, thấy nàng bộ dáng ranh mãnh lại không nhện được cười, chìa tay về phía môi nàng nói

“Khóe miệng bị lem, lại đây chải lau cho người.”

Hạ Uyển Chi nín lấy khăn tay lau một chút, trên khăn tay trắng nõn một mảnh đo đỏ, nàng biết rõ hấn không có nói láo, nghe lời đi tới đứng ở trước mặt hấn.

Tề Diệp cười đắc ý, cầm lấy mặt của nàng cười khê “Hừ, vật nhỏ, cũng dám trêu trẫm, xem trẫm trừng phạt nàng thế nào.”

Hạ Uyển Chi muốn tránh đã không còn kịp rồi. Hấn cúi đầu hàm chứa tình ý mềm mại gặm cắn môi nàng mà hút. Hạ Uyển Chi chỉ cảm thấy môi lưỡi tê dại, thân thể khê nóng lên. Mà nàng trong lúc vô tình phát giác hạ thân có một cái gì đó cương cứng đâm vào nàng.

Ý thức được là cái gì, Hạ Uyển Chi không dám động đậy, chỉ đành để mặc hấn ngấn đón hôn hít hồi lâu. Mỗi đó mong nóng lên tê dại, hấn mới buông nàng ra, nhìn một bộ dáng bị chà đạp, hấn tâm tình thật tốt, kéo nàng ngồi ở trên đùi, từ trong ngực móc ra một chiếc trâm cài tóc cài lên búi tóc của nàng.

Phân phó cung nữ lấy gương tới, nàng nhìn thấy trên búi tóc cài trâm vàng điểm thụy bướm bướm, tay dừng lại một chút, tâm tư hơi trầm xuống. Tề Diệp thấy nàng bất động, cười hỏi “Thích không?”

Nàng cười cười, vuốt trâm cài tóc gạt đầu “Thích, đa tạ Hoàng Thượng ban thưởng!”

“Thích là tốt rồi!” Hấn vuốt ve đôi môi sưng đỏ của nàng, cười cười để cho Quang Thuận công công vào. Quang Thuận công công nghe tiếng tiến đến, trên tay cầm một cái khay, trên mặt bày một chiếc khăn lụa đỏ che đầy gì đó. Tề Diệp nắm tay nàng nói “Đây là trâm cổ ý cho người tìm về, nàng xem một chút coi có thích hay không.”

Hạ Uyển Chi nhìn hấn cao hứng, cũng không cự tuyệt, vén lụa đỏ lên nhìn, thấy ở trên khay là một cái vỏ ốc lớn, giật mình quay đầu lại

“Đây là...”

Tề Diệp cười tiến lên ôm lấy eo của nàng, cầm lấy vỏ ốc nói một câu “Là trâm tặng cho Uyển Nhi!” Nói xong đem vỏ ốc đặt ở bên tai nàng, hỏi

“Có thể nghe thấy được thanh âm bên trong, trâm nói gì đó?”

Bên tai có tiếng ông ông, căn bản không nghe ra được thanh âm gì. Lão bản nương kia cũng là vì muốn bán giá cao mới có thể nói mấy lời cái gì mà may mắn. Có điều nhìn hấn vẻ mặt tha thiết, nàng cố làm ra vẻ nghiêm túc nghe ngóng, nói “Tần thiếp nghe thấy âm thanh của Hoàng Thượng, nói ‘Là trâm tặng cho Uyển Nhi!’ “

“Ừ!” Tề Diệp giọng nói nhẹ nhàng, ôm lấy nàng thì thầm bên tai “Uyển Nhi đối với trâm mà nói tựa như cái vỏ ốc này, là khác biệt như vậy.”

“ Khác biệt?”

Nàng lại nghi hoặc, khác biệt cái gì? Cái gì khác?

“Ừ! Khác biệt!” Tới gần hôn một cái lên mặt nàng. Tề Diệp vừa lòng thỏa mãn thở dài. Hạ Uyển Chi vuốt vuốt vỏ ốc, trong lòng không thể bình tĩnh.

Quang Thuận công công tận hết chức trách ngồi im như tượng gỗ, bày tỏ đáng về cái gì cũng không biết.

Trước khi dùng bữa Tề Diệp uống một chén nước ô mai ướp lạnh, bữa tối hai người ăn rất ngon miệng. Sau khi ăn xong Hạ Uyển Chi kêu Hạ Bích bung một ly trà bạc hà lên, Tề Diệp uống một ngụm, khó trách cảm thấy môi của nàng nhẹ nhàng khoan khoái không thôi, nguyên lai là bởi vì nàng uống loại trà này, hơn nữa còn giúp tinh thần rất sáng khoái.

Buổi tối còn phải phê duyệt tấu sớ, Tề Diệp uống một ly trà bạc hà ngồi trong chốc lát liền đứng dậy rời đi. Lúc rời đi còn nắm tay của nàng捏o捏o, cúi đầu hôn lên trán nàng một cái, nói

“Trẫm ngày mai lại tới thăm người!”

“Ừ! Hoàng Thượng sớm nghỉ ngơi, quốc sự trọng yếu, long thể quan trọng hơn!”

Nàng nói lời tri kỷ, khiến cho Tề Diệp yêu thích không muốn buông tay ôm nàng vào lòng, cái cảm cọ lên tóc nàng thoả dài, ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, hấn rất là không muốn rời đi, nhưng lại không thể không rời, để tránh chính mình chìm vào quá sâu.

Đưa mắt nhìn hấn rời đi, Hạ Uyển Chi gỡ trâm cài tóc xuống nhìn nhìn, mũi nhọn đâm vào giữa ngón tay, ấn sâu xuống, hơi có chút đau, lại làm cho nàng thanh tĩnh. Chính là chiếc trâm cài tóc này đã lấy mạng của nàng, nàng sao có thể thích?

Nhưng dù không thích, nàng quyết định mỗi ngày vẫn đeo lên, dùng cái này để nhắc nhở nàng đã từng đã trải qua cái gì.

Đêm đó Tề Diệp lật thẻ bài của Đức phi, buổi tối ở trong cung của Đức phi nghỉ ngơi. Không ít người trong lòng thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần là ai cũng được, nhưng không thể là Hạ Uyển Chi.

Ngày hôm sau từ Phượng Nghi cung của hoàng hậu đi ra, nàng đi tới Đức Sang cung thăm Lâm Huệ, nàng ta khí sắc tốt hơn nhiều, nhưng vẫn tiếp tục tĩnh dưỡng trông thấy nàng đến, Lâm Huệ cười hành lễ “Tần thiếp thỉnh an chiều nghĩ nương nương, nương nương vạn phúc kim an!”

“Nhìn người xem, như thế nào lại khách khí như vậy?”Hạ Uyển Chi cố làm ra vẻ không vui lên tiếng.

Lâm Huệ cười cười, nói “Quy củ trong cung không thể bỏ, ta cũng không bị người nói là ý vào quan hệ thân thiết, liền không tuân quy củ!”

Hạ Uyển Chi cười cười không nói gì.

Lâm Huệ quan sát trong chốc lát, ánh mắt rơi vào trên búi tóc của nàng, nhìn chiếc trâm vàng điểm thụy bướm bướm nói

“Chiếc trâm cài tóc này nhìn thật là mát, trông cũng rất đẹp!”

“Là Hoàng Thượng hôm qua ban thưởng.”

Đâu chỉ đẹp mắt, còn sắc bén, đủ để lấy tính mạng người ta.

“Hoàng Thượng đối với Uyển tỷ tỷ thật đúng là vô cùng sủng ái!” Lâm Huệ hâm mộ nói.

“Huệ nhi muội muội nói đùa!” Nàng thẹn thùng cúi đầu, về mặt hàm súc, lại nhìn ra được trong lòng cao hứng, Hạ Uyển Chi là cố ý làm cho nàng ta xem

Lâm Huệ trong lòng quả nhiên không thoải mái nhưng cũng không biểu hiện ra ngoài, cười cười cùng nàng tán gẫu trong chốc lát liền nói là thân thể mệt mỏi cần nghỉ ngơi.

Hạ Uyển Chi cũng không nhiều lời, dặn dò nàng tỉnh dưỡng thật tốt, ngày khác lại tới thăm nàng.

Lâm Huệ không hề mệt mỏi, nàng là ghen ghét, thấy Tề Diệp đối tốt với Hạ Uyển Chi, trong lòng nàng ta mất hứng!

Mặc kệ là thật hay giả, Hạ Uyển Chi trong lòng cao hứng là được, Lâm Huệ trong lòng không thoải mái, trong lòng nàng liền cao hứng. Đây là trừng phạt nàng ta!

Tuyển editor nha~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42

Edit: HueKhanh92

Beta: ThyAn89

Mấy ngày sau đó, cứ cách một ngày Tề Diệp sẽ đến Hi Lai điện của nàng ngồi một chút, hoặc là cứ ba ngày thì có một lần sẽ ở lại trong cung của nàng dùng bữa. Hạ Uyển Chi cũng không làm nũng giữ người, tất cả đều để cho chính hắn quyết định.

Hậu cung ân huệ cùng hưởng, hắn liên tục làm rất tốt. Ngoại trừ Thục phi động tay chân, kiểm soát kéo hắn qua, những lúc khác đều không thấy hắn thiên vị ai.

Mà bây giờ, mấy cung phi đều liếc mắt nhìn nhìn chằm chằm Hạ Uyển Chi. Dù nàng không liên tiếp thị tẩm, nhưng Tề Diệp đi đến cung nàng nhiều hơn so với bất luận kẻ nào trong cung. Các nàng sao có thể không ghen ghét?

Hạ Uyển Chi cũng không gây chuyện. Chi cần các nàng an phận, nàng cũng sẽ không chủ động tìm phiền toái. Về phần các nàng tự tìm phiền toái, nàng cũng không xen vào.

Giống như Vương chiêu viện, nàng ta đúng là không có việc gì thích tự tìm phiền toái. Đặc biệt là mỗi lần thấy nàng đều sẽ châm chọc khiêu khích. Hạ Uyển Chi cũng sẽ trả lời một cách mỉa mai, mà mỗi lần như vậy Vương chiêu viện sẽ bị châm chọc chế nhạo tới mức không đáp lại được. Quan hệ của hai người càng trở nên như nước sôi lửa bỏng.

Ngày hôm đó đi thỉnh an hoàng hậu, hoàng hậu như thường ngày dặn dò vài câu liền cho các nàng lui xuống. Hạ Uyển Chi theo Đức phi rời đi, Vương chiêu viện được giữ lại. Gần đây nàng ta cũng hoàng hậu đi lại rất gần, nói chuyện cũng có phân lượng hơn không ít. Hạ Uyển Chi biết, chẳng qua lại là một Hà Chiêu dung mà thôi.

Buổi sáng nàng không có việc gì làm, nghe nói Ngọc Hồ hoa sen nở không tệ, nàng sai Hạ Bích chuẩn bị giấy và bút mực, đi Ngọc Hồ vẽ tranh. Nàng thích vẽ tranh.

Đến trong đình đã chuẩn bị xong trà bánh. Hạ Bích mài mực, nàng nhìn chằm chằm hoa sen cách đó không xa thưởng thức một hồi lâu, lúc này mới trải rộng giấy Tuyên Thành ra, dính mực nước bắt đầu vẽ tranh.

Vẽ mấy tờ nàng đều không ưng ý, dứt khoát ngồi ở lan can nhìn. Hạ Bích thấy trời có chút nóng, liền phân phó người đi chuẩn bị nước ô mai.

Lại ngồi trong chốc lát, ô giấy bị gió thổi hư. Hạ Bích liền sai cung nhân khác coi chừng, nàng trở về cầm cái ô khác đến.

Hạ Uyển Chi không nói gì, nàng đi dọc theo Ngọc Hồ, cung nhân không nhanh không chậm đi theo. Nàng không thích, bảo các nàng ở trong đình chờ, nàng rất nhanh sẽ trở lại.

Bên bờ chỗ nước cạn, lá sen um tùm, hoa sen xinh đẹp thanh nhã, vừa vặn có một cái nụ hoa dựa vào bên bờ, chỉ cần đưa tay là có thể hái xuống. Nàng liền đứng trên bờ, duỗi dài tay ôm lấy nụ hoa, chuẩn bị hái được nó.

Nghe thấy tiếng bước chân, nàng quay đầu lại, đã nhìn thấy hai người đi tới, Vương chiêu viện cười cười “Thật trùng hợp, lại ở chỗ này gặp Hạ chiêu nghi.”

Hạ Uyển Chi nhìn nàng ta một cái không lên tiếng, nghiêng đầu duỗi dài cánh tay hái hoa. Vương chiêu viện không muốn tự mất mặt, chuẩn bị rời đi. Đi hai bước nàng ta quay đầu lại, nhìn người ngồi ở trên bờ với tay, nhớ tới lời của hoàng hậu, nói là nếu như nàng không được Hoàng Thượng yêu thích, chỉ sợ Hạ Uyển Chi sẽ càng thêm được sủng ái. Cuối cùng còn vượt trên cả Thục phi, Đức phi. Nàng thấy cái người kia khom người hái sen, ánh mắt tầm tó, trợn lên nhìn một cái, cước bộ chậm rãi tiến lên.

Hạ Uyển Chi cảm giác có cái gì, quay đầu lại chỉ thấy Vương chiêu viện vươn tay, tư thế muốn đẩy người xuống nước. Nàng còn chưa kịp phản ứng, Vương chiêu viện xác thực đẩy một cái. Hạ Uyển Chi phù phù một tiếng rơi xuống nước, kinh động một mảnh hoa sen.

Trước khi rơi xuống nước, nàng thấy khóe miệng Vương chiêu viện hiện lên một nét cười lạnh, hai mắt nhìn chằm chằm nàng, hung ác nói “Hạ Uyển Chi, đi chết đi!”

Đình Hương thấy thế bị sợ hãi “Nương nương, này...”

“Đừng quản, nhìn xem, hôm nay nếu nàng không chết, chính là ta chết.” Vương chiêu viện ác độc nhìn chằm chằm người gầy gù trong nước. Hạ Uyển Chi miễn cưỡng đạp tới đáy hồ đang muốn bò lên bờ. Vương chiêu viện lại đẩy nàng xuống. Đình Hương đã từ kinh hoàng kịp phản ứng lại, tiến lên ấn lấy đầu Hạ Uyển Chi.

Hạ Uyển Chi biết rõ các nàng đã hạ sát tâm, hai tay quơ lung tung, hô hấp dần dần có chút khó khăn.

Hai người ấn đầu của nàng, phát giác nàng không còn giãy giụa, hai người lúc này mới giật mình tỉnh lại, Vương chiêu viện kinh hô “Làm sao bây giờ, ta đã giết người!”

“Nương nương, chúng ta đi mau, bị người phát hiện liền hỏng bét!” Đình Hương cũng bị hù dọa toàn thân phát run. Nhìn thoáng qua người nằm sấp trong nước, hai người đều bị hù dọa không nhẹ, liền lặn một vòng, lao đảo rời khỏi Ngọc Hồ.

Các nàng vừa đi, người trong nước đột nhiên cầm lấy cỏ cây bên bờ, cố sức nằm sấp trên bờ, phun ra thân sen trong miệng. Thân sen rỗng vừa vặn cứu nàng một mạng. Hiện tại Vương chiêu viện cho rằng nàng đã bị “Chết đuối” đi!

Nằm sấp trên bờ, Hạ Uyển Chi thở từng ngụm từng ngụm, thầm nghĩ, người đã hạ tay độc ác đối với ta, còn là lần một lần hai. Như vậy, ta sẽ không mềm yếu cho người động tay lần thứ ba. Vương chiêu viện.

Lúc Hạ Bích tìm đến, Hạ Uyển Chi đã thanh tỉnh không ít. Nàng lại nín thở làm bộ ngập trong nước. Hạ Bích nhìn một màn này, cả kinh đến bay mất ba hồn sáu phách, khi kịp phản ứng đã đi tới kéo người lên bờ.

Tề Diệp biết được Hạ Uyển Chi rơi xuống nước, quãng tấu sớ liền vội đi qua Hi Lai điện. Mà Hạ Uyển Chi đã hôn mê bất tỉnh. Lúc Hạ Bích cuống cuống kéo nàng lên bờ, không cẩn thận đập đầu vào tảng đá. Nàng vừa nín thở vừa bị đập đầu, liền vô lực hôn mê bất tỉnh.

Ngự y bắt mạch cho nàng, sai người hung hăng vỗ phía sau lưng của nàng, đánh ra không ít nước. Đức phi ở một bên coi chừng, vẻ mặt phức tạp.

Không bao lâu Tề Diệp chạy đến, ngự y nói dứt khoát phát hiện phải sớm, nếu không chính là thần tiên cũng khó cứu. Tề Diệp nghe thờ phào nhẹ nhõm, hung hăng khiển trách bọn Hạ Bích một lần, nói là nếu như nàng có một cái gì không hay xảy ra, bọn người hầu các nàng cũng đừng mong sống sót.

Đức phi nghe mà ghen ghét nhìn thoáng qua người nằm ở trên giường. Nàng là lần đầu tiên trông thấy Hoàng Thượng phát giận lớn như vậy. Ngay cả Đại hoàng tử của Hà Chiêu dung chết non, hài tử của Lâm sung dung mất, nàng đều không nhìn thấy. Quả nhiên Hạ chiêu nghi cùng các nàng là bất đồng. Đức phi nghĩ, sớm muộn nàng ta sẽ giẫm lên đầu của mình. Đức phi biết rõ, cái Hạ chiêu nghi này không thể lưu lại.

Hạ Uyển Chi nghe thấy âm thanh, người đã tỉnh, nhưng nàng cũng không mở mắt ra, ngược lại quyết định giả bộ ngủ. Nàng tỉnh lại bọn họ nhất định sẽ hỏi thăm. Mà nếu như nàng nói là Vương chiêu viện muốn hại nàng, cũng không có bằng chứng. Chẳng phải là tiện nghi cho Vương chiêu viện?

Nàng nhắm hai mắt lại nghe động tĩnh, Đức phi an ủi vài câu, Tề Diệp bảo nàng ta đi về nghỉ trước. Trong phòng tựa hồ không có người nào, Hạ Uyển Chi nghĩ tới một cái phương pháp, nàng làm bộ như bị con ác mộng giằng co “Đừng, đừng, Vương chiêu viện, đừng! Hoàng Thượng, Hoàng Thượng cứu ta, Hoàng Thượng...”

Tề Diệp nghe thấy âm thanh, đỡ hai vai của nàng, vẻ mặt vui mừng lắc lắc nàng “Uyển Nhi, Uyển Nhi tỉnh. Trẫm ở chỗ này, trẫm sẽ không để cho ai thương tổn ngươi.”

“Vương chiêu viện đừngggg...” Hạ Uyển Chi giật người một cái, khóe mắt tràn ra nước mắt, ung dung mờ mắt ra, kinh ngạc nhìn người đối diện vẻ mặt lo lắng, sau một khắc liền ôm thật chặt bờ vai của hắn, cả người dán lên, toàn thân run rẩy oa oa khóc lớn.

Tề Diệp trấn an, vuốt mái tóc dài của nàng, ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, cảm giác mắt đi lại có được ở trong lòng hắn thật mãnh liệt, gắt gao ôm lấy nàng, hắn an ủi “Uyển Nhi đừng sợ, có trẫm ở đây, đừng sợ đừng sợ...”

Thấy nàng tỉnh lại, Hạ Bích các nàng thờ phào nhẹ nhõm. Trúc Thanh vẻ mặt có chút phức tạp cúi đầu.

Khóc trong chốc lát, Hạ Uyển Chi bắt đầu thút tha thút thít. Tề Diệp đau lòng lau nước mắt cho nàng, cúi đầu hôn lên, mi mắt, lên trán nàng, cuối cùng rơi vào môi nàng, ti trán lên trán nàng, cùng một nhịp thở “Đừng sợ!”

“Ừ!” Hạ Uyển Chi gạt gạt đầu, chủ động tiến lên cắn môi của hắn “Tần thiếp cho rằng sẽ không còn được gặp lại hoàng thượng.” Nói rồi nước mắt rơi như mưa, cho dù ai nhìn nàng lộ ra chân tình như thế cũng không thể không xúc động.

Tề Diệp vừa cảm động vừa đau lòng, lau nước mắt trên mặt nàng, ôm lấy nàng, đầu gối ở trên vai nàng, cọ xát “Không có ý chỉ của trẫm, ai cũng không thể dẫn ngươi đi. Trẫm sẽ không để cho ngươi không thấy được trẫm. Uyển Nhi, có trẫm ở đây, đừng sợ.”

“Ừ! Không sợ!” Nàng gạt gạt đầu, thân thể gần sát lại, cũng cọ xát trên cổ hắn, thân mật không thôi, hơi thở phảng phất mùi Long Tiên Hương trên người hắn.

Đợi tâm tình nàng tốt hơn chút ít, Tề Diệp cho lui những người khác, chỉ để lại Hạ Bích cùng Quang Thuận công công, hỏi nàng “Nói cho trẫm, là thế nào?”

Hạ Uyển Chi không dám nhìn ánh mắt của hắn, cúi đầu xuống nói ra “Đều là tần thiếp không cẩn thận!”

“Nói dối!” Tề Diệp liếc qua liền nhìn thấu lời nói dối của nàng, mà Hạ Uyển Chi biểu diễn cực kỳ đúng chỗ.

Nàng lắc đầu, còn không dám nhìn hắn “Tần thiếp không dám!”

“Nói bậy!” Hắn có chút tức giận, giận nàng không thành thật trả lời, ngược lại lựa chọn giấu giếm hắn. Tề Diệp cảm lấy mặt của nàng “Nhìn trẫm, nói thật, rốt cuộc là cái chuyện gì?” Hạ Uyển Chi ánh mắt tránh né, nhìn hắn một cái, cắn môi không nói, cúi đầu xuống, vẻ mặt ủy khuất đáng thương. Cho dù ai nhìn cũng đều không đành lòng truy vấn tiếp.

Tề Diệp thở dài, một lần nữa ôm nàng vào trong ngực, vuốt mái tóc dài của nàng “Làm sao ngươi lại ngốc như vậy. Nàng ta tâm địa ác độc muốn mạng của ngươi, ngươi vì cái gì còn muốn giấu giếm đây?”

Hạ Uyển Chi vẫn không lên tiếng, nước mắt lại từ trên khuôn mặt rơi xuống trên cổ hắn, ướt một mảng. Tề Diệp thở dài, nói “Ngươi không nói trẫm cũng biết, có phải Vương chiêu viện đẩy ngươi xuống nước hay không?”

“Không phải!” Hạ Uyển Chi lên tiếng phản bác.

Tề Diệp cảm lấy mặt của nàng hung hăng cắn một cái lên môi “Ngốc!”

Hạ Uyển Chi bị đau, vẻ mặt ủy khuất nhìn hắn. Hắn thấy khóe môi nàng rách da đổ máu thì lập tức hối hận, đi tới gần ti mi liếm sạch vết máu, ngậm lấy môi của nàng, đau lòng thương tiếc hôn hít một chút, vuốt ve môi của nàng nói “Trẫm sẽ không bỏ qua cho nàng ta!”

“Hoàng Thượng, không phải là nàng ấy, là tần thiếp không cẩn thận mà thôi!” Hạ Uyển Chi lời kéo tay áo của hắn cầu khẩn.

Mà Tề Diệp đã tức giận, lườm nàng một cái “Trẫm biết rõ ngươi tâm địa thiện lương, nhưng trẫm không cho phép có người tổn thương ngươi.” Dứt lời phân phó Quang Thuận công công “Đi tuyên chỉ đi! Vương chiêu viện tâm sinh đồ kỵ, tâm địa ác độc. Trẫm không dám giữ nữ nhân như vậy ở bên người hầu hạ, biếm lãnh cung! Không có ý chỉ của trẫm, không cho phép bước ra khỏi lãnh cung một bước.”

Quang Thuận công công gật gật đầu hành lễ lui xuống.

Hạ Uyển Chi cúi đầu gục lệ, khóe miệng xẹt qua một nét cười lạnh.

Vương chiêu viện biết được Hạ Uyển Chi không bị chết đuối, còn được cứu trở lại, tay bụng chèn trà run lên, chèn trà rơi xuống đất, vỡ nát. Nước trà cũng văng không ít lên trên người. Đinh Hương sắc mặt tái nhợt nhìn qua nàng, nói “Nuông nuông, nên làm cái gì bây giờ?”

Vương chiêu viện cũng sợ hãi không thôi. Nàng ta không chết, như vậy nhất định sẽ nói cho Hoàng Thượng nàng có ý đẩy nàng ta xuống nước, muốn hại chết nàng ta. Nếu Hoàng Thượng tin nhất định sẽ trừng phạt nàng, nếu không có tin tưởng thì nàng sẽ bình an vô sự.

Vương chiêu viện tự an ủi Hoàng Thượng không sẽ vì nàng mà đắc tội Vương gia.

Run rẩy thay đổi một bộ quần áo, Đinh Hương tâm tư bách chuyển, cuối cùng quỳ trên mặt đất nói “Nương nương, nếu Hoàng Thượng trách cứ, nô tỳ nguyện ý một người gánh chịu. Chỉ cầu nương nương về sau chiếu cố nhiều hơn đến người nhà nô tỳ.”

“Đinh Hương, ngươi làm cái gì? Hoàng Thượng sẽ không tin lời nàng đâu. Chúng ta sẽ sống cả!” Vương chiêu viện bị hù dọa sắc mặt trắng bệch, nàng cực lực an ủi mình Hoàng Thượng sẽ không tin tưởng.

Đến khi Quang Thuận công công truyền chỉ, nàng rốt cuộc không nói nên được lời nào. Lúc bị cung nhân kéo đi, hô to bảo là muốn gặp Hoàng Thượng. Quang Thuận công công khoát tay cho người biếm lãnh cung. Về phần Đinh Hương ôm Quang Thuận công công nói là một mình nàng ta đẩy Hạ Uyển Chi rơi xuống nước, Quang Thuận công công nhừ nhừ, cho người dẫn theo đi xuống Đức phi nghe nói Vương chiêu viện bị biếm lãnh cung, nàng sùng sốt một chút, không nghĩ ra là không phải đơn thuần rơi xuống nước, thậm chí nhạo cái Vương chiêu viện này thực là đáng đời. Rõ ràng lựa chọn phương pháp dẫn như vậy, nếu không phải có thể một chiêu trí mạng, cũng đừng có ra tay.

Hạ Uyển Chi rơi xuống nước, cùng Vương chiêu viện bị biếm lãnh cung, hai chuyện phát sinh ở cùng một ngày, thật sự là một viên đá làm gọn ngàn tảng sóng, tất cả mọi người nhìn chằm chằm Hi Lai điện.

Hạ Uyển Chi lại trôi qua thoải mái. Tề Diệp an ủi nàng nửa ngày, lại cùng nàng dùng cơm trưa, xem nàng uống thuốc, dụ dỗ nàng ngủ thiếp đi rồi mới rời khỏi. Về mặt lo lắng kia, cho dù ai nhìn cũng biết rõ tâm tư của hán đối với Hạ Uyển Chi.

Tề Diệp vừa đi, Hạ Uyển Chi mở mắt ra, nhìn rèm giường không nhận được cười.

Vương chiêu viện, đáng đời ngươi!

Âm thầm nói một câu, nàng nhắm mắt ngủ trưa.

Hoàng hậu nghe nói Vương chiêu viện bị biếm lãnh cung, mắng một câu ngu xuẩn rồi liền không nói thêm gì nữa. Nàng cho rằng cái Vương chiêu viện còn có thể lợi dụng một chút, hôm nay xem ra nàng ta căn bản chỉ là một thứ ngu xuẩn.

Lâm Huệ đặc biệt đi thăm nàng, ngồi ở bên giường xem nàng khí sắc coi như tốt, thở phào nhẹ nhõm “Nghe nói Uyển tỷ tỷ rơi xuống nước, đúng dọa chết ta. Cũng may Uyển tỷ tỷ phúc lớn mạng lớn, lúc này mới bình an vô sự.”

“Để ngươi lo lắng!” Hạ Uyển Chi mỉm cười trả lời một câu.

Lâm Huệ lại nói “Cái Vương chiêu viện kia xác thực lòng dạ độc ác, cũng may Hoàng Thượng đã trừng phạt nàng ta, biếm lãnh cung, về sau nàng ta đừng mơ tưởng lật mình.”

“Ừ!” Đối với Vương chiêu viện, nàng không muốn nói thêm cái gì.

Lâm Huệ lại cùng nàng nói mấy câu, ánh mắt rơi vào vò ốc trên Bách Bảo các, tò mò đi tới nhìn “Đây là?”

“Là vò ốc. Hoàng Thượng nghe nói ta thích, vài ngày trước đưa tới!” Hạ Uyển Chi thành thật trả lời.

Lâm Huệ tò mò cầm lấy nhìn nhìn, trong lòng ghen ghét “Hoàng Thượng đối với Uyển tỷ tỷ thật sự là tốt không còn gì nói. Thật làm cho ta vui mừng thay Uyển tỷ tỷ!”

Hạ Uyển Chi cười cười không lên tiếng, ánh mắt nhìn lướt qua trên mặt nàng ta, thấy Lâm Huệ cười có chút miễn cưỡng, trong lòng nàng hiểu rõ.

Bữa tối Tề Diệp dùng tại Thọ Ninh cung của thái hậu. Sau bữa tối, thái hậu nói chuyện với Tề Diệp “Nghe nói hôm nay Hoàng Thượng biếm Vương chiêu viện vào lãnh cung rồi?”

“Phải! Vương chiêu viện tâm địa ác độc, thừa dịp Hạ chiêu nghi không đề ý đẩy nàng ấy xuống nước. Nếu không phải Hạ chiêu nghi phúc lớn mạng lớn, trăm cũng không biết nói sao với người của Vĩnh Quốc phủ.”

“Vậy Hoàng Thượng đã nghĩ về phía Vương đại Tư Mã chưa?” Thái hậu nói “Ai gia hi vọng Hoàng Thượng không nên bị một nữ nhân ảnh hưởng. Hoàng Thượng biếm Vương chiêu viện vào lãnh cung, có tương tượng qua Vương đại Tư Mã sẽ như thế nào? Trong triều không ít người đều là người của Đại Tư Mã, nếu triều chính không yên, vị trí này của Hoàng Thượng cũng không phải dễ làm.”

“Thái hậu đừng lo, trăm sẽ xử lý tốt!” Tề Diệp nói “Canh giờ không còn sớm, trăm sẽ không quấy rầy thái hậu nghỉ ngơi, ngày mai lại đến thỉnh an thái hậu!”

“Ai gia biết rõ Hoàng Thượng không thích ai gia nhiều lời. Chỉ là cái hậu cung này, Hoàng Thượng không phải là không rõ ràng. Nếu thật sự đau lòng Hạ chiêu nghi, Hoàng Thượng không nên đối quá tốt với nàng ta. Có khi sủng ái của đế vương không phải là nữ tử nào cũng có thể thừa nhận.”

Cước bộ dừng lại, Tề Diệp gật đầu “Đa tạ thái hậu nhắc nhở, trăm hiểu!”

Sải bước rời khỏi Thọ Ninh cung, Tề Diệp nhìn bầu trời đêm đầy sao, phóng phát như trông thấy đôi mắt của nàng. Không đối tốt với nàng, hán nên đối tốt với người nào? Nếu yêu thích một nữ nhân cũng không được, hán làm hoàng đế này còn có cái niềm vui thú gì?

“Hoàng Thượng, đêm nay cần phải đi Phụng Nghi cung của hoàng hậu nương nương!”

Tề Diệp gật gật đầu, cũng không nói cái gì. Đi tới Phụng Nghi cung phải đi qua Hi Lai điện. Hạ Uyển Chi đang uống thuốc, trông thấy hán tiến đến đang muốn nâng mình dậy, Tề Diệp bước đi qua, ấn lấy bả vai của nàng để cho nàng nửa ngồi ở trên giường, ánh mắt lướt qua trên mặt nàng, nhìn nàng khí sắc không tệ, lúc này mới yên tâm “Khá hơn chút nào chưa?”

“Hồi bẩm Hoàng Thượng, đã khá hơn nhiều.” Nàng vuốt ve môi nói “Chỉ là khi dùng bữa thì nơi này đau, đều do Hoàng Thượng!”

Nhìn chằm chằm cái miệng vết thương nơi khoe môi nàng, Tề Diệp ha ha nở nụ cười, thò người ra ôm nàng vào trong ngực, nói ở bên tai nàng “Trăm cố ý!”

“Hoàng Thượng thật là xấu!” Hạ Uyển Chi oán trách, giọng nói tựa hồ mang theo phong tình không tả nổi, âm cuối run rẩy kéo dài, nghe vào mà toàn thân hán một mảnh tê dại, hai tay căng thẳng, sít sao ôm chặt nàng!

Buổi tối Tề Diệp cũng không ở lại, nói là ngày mai lại đến thăm nàng, nhìn nàng nằm ngủ rồi mới rời đi. Không bao lâu sau Hạ Uyển Chi cũng biết buổi tối hán ngủ lại Phụng Nghi cung.

Tuyển editor naaaaaaaa ^^

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Edit: HueKhanh92

Beta: Yêutinh

Lần này rơi xuống nước Hạ Uyển Chi cũng không ngã bệnh, ngày hôm sau tỉnh lại tinh thần không tệ. Trúc Thanh hầu hạ nàng chải tóc, đổ dầu hoa son chi bôi lên tóc. Mái tóc đen suôn mềm, chải thật cẩn thận tí mỉ. Mùi hoa son chi nhàn nhạt bay tới, là mùi hương nàng thích.

Ngày mùa hè trời sáng mau, rửa mặt xong liền dùng đồ ăn sáng. Thời gian còn sớm, nàng liền ngồi ở trong vườn, chờ thời gian không sai biệt lắm thì đi qua chỗ Đức phi. Đức phi không để nàng cho chải đầu tóc. Hạ Uyển Chi cũng không nhiều lời, biết rõ Đức phi bắt đầu bất hòa với nàng, cũng bởi vì Đức phi biết nàng được sủng ái, trở thành địch nhân của nàng ta.

Tối hôm qua Tề Diệp nghỉ ở Phụng Nghi cung, sáng sớm tâm tình của hoàng hậu tựa hồ không tệ, bảo các nàng buổi chiều đi Ngọc Hồ ngồi một chút, nói là quan viên địa phương tiến cống đưa và một số trái cây, lúc thường sen có thể ngắm thú!

Nói đoạn, hoàng hậu nhớ ra cái gì đó, nhìn về phía Hạ Uyển Chi “Thân thể Hạ chiêu nghi không có chuyện gì chứ?”

“Đa tạ hoàng hậu nương nương quan tâm, thân thể tần thiếp cũng không có gì đáng ngại!” Hạ Uyển Chi đứng dậy đáp lời.

Tiếng nói vừa dứt, liền nghe thấy một tiếng giễu cợt. Hạ Uyển Chi nhìn về phía Thục phi. Thục phi liếc xéo nàng một cái, cười nói “Hạ Uyển Chi thì không lo ngại, chi đáng thương Vương chiêu viện bị biếm lãnh cung. Hoàng Thượng thật là để mắt Hạ chiêu nghi a!”

Hạ Uyển Chi trầm mặc không nói, nàng biết rõ mình nói cái gì đều là khoe khoang, nói nhiều sai nhiều, nàng tình nguyện không lên tiếng.

Trầm mặc một hồi, đến khi Thục phi cho rằng nàng sẽ cãi lại, thấy nàng chỉ im lặng, ngoài ý muốn một chút, trào phúng “Các vị muội muội về sau nhất định phải cẩn thận, đừng không có việc gì lại đi tìm Hạ chiêu nghi. Nếu Hạ chiêu nghi có cái ngoài ý muốn gì, lãnh cung sẽ chính là nơi ở cuối cùng của các người. Vương chiêu viện chính là kết cục của các người a!”

Hoàng hậu, Đức phi đều không lên tiếng, giống như xem diễn, nhìn Thục phi làm khó dễ Hạ Uyển Chi. Những người khác ánh mắt quái dị liếc nhanh nhìn Hạ Uyển Chi, cúi đầu không nói. Lâm Huệ có chút đồng tình nhìn nàng một chút, giật giật miệng, cuối cùng vẫn là làm bộ như không nghe thấy.

Hạ Uyển Chi trầm mặc ngồi xuống, đối với việc Thục phi châm chọc khiêu khích vẫn xem như không nghe thấy. Nếu nàng lên tiếng liền dẫn tới ghi hận, nàng sẽ không trúng mưu kế của Thục phi.

“Hạ chiêu nghi thật đúng là có thể bảo trì bình thân!” Thục phi khẽ cười một tiếng, đứng lên nói “Hoàng hậu nương nương, nếu là vô sự, thân thiếp liền cáo lui trước!”

Hoàng hậu gật gật đầu, Thục phi khiêu khích liếc nhanh qua Hạ Uyển Chi, thân nhiên rời đi.

Nàng ta vừa đi, hoàng hậu cũng cảm thấy nhàm chán vô vị, liền cho các nàng đều tự trở về.

Lâm Huệ bước nhanh vài bước đuổi theo nàng. Hạ Uyển Chi nhìn nàng ta một cái, Lâm Huệ ra hiệu bằng mắt, hai người đi đến hướng Phóng Ưng đài. Lâm Huệ an ủi “Thục phi chính là người như vậy, Uyển tỷ tử đừng để bụng.”

“Ừ! Không cần lo lắng cho ta.” Nàng đương nhiên biết rõ Thục phi là hạng người gì, bởi vậy nàng cũng không thêm để ý. Chi là vừa rồi nhìn nàng bị Thục phi khó xử không lên tiếng, lúc này lại làm bộ an ủi. Nếu lúc trước Hạ Uyển Chi sẽ rất thông cảm, hiện tại chỉ cảm thấy đối trá.

Hai người lại tán gẫu vài câu, thấy khi trời càng ngày càng nóng, hai người liền tự đi về.

Ăn trưa xong, Hạ Uyển Chi đang chuẩn bị ngủ trưa, Tề Diệp sai tiểu thái giám đến mời nàng đi Phụng Hoàng cung. Hạ Uyển Chi buồn bực, nhưng vẫn là đi theo tiểu thái giám. Nàng mang theo Hạ Bích đi, cho Trúc Thanh đi nghỉ ngơi. Dù sao nàng ta là người của hoàng hậu, luôn theo bên người thăm dò tin tức, nàng cũng không có bí mật gì để nói.

Hạ Bích một tay cầm dù giấy, một tay quạt cho nàng. Ánh mặt trời như thiêu đốt, đi mới vài bước đã cảm thấy bị hăm nóng. Cũng may phần lớn là hành lang gấp khúc, nơi bị phơi nắng cũng không nhiều.

Đến Phụng Hoàng cung, Quang Thuận công công đã đang chờ. Sau khi hành lễ với Hạ Uyển Chi liền dẫn nàng đi vào “Hoàng Thượng đã đang chờ, chiêu nghi nương nương vào đi thôi!”

Nàng gật gật đầu, cất bước đi vào thì phát hiện là một phòng tắm. Màn che buông xuống, gió thổi nhẹ nhẹ, đi vài bước đã nhìn thấy một cái hồ tắm giống như hồ nước. Một cái hồ nước trong suốt nhìn thấy đáy. Đối diện hồ tắm đặt một phiến đá, trên mặt có một người đang nằm. Nàng nhận ra là ai, vòng qua ao tiến lên. Tề Diệp nhắm mắt tựa hồ như đã ngủ thiếp đi.

Nàng cúi đầu nhìn nhìn, đang muốn đứng dậy lại có cánh tay dài duỗi đến, ôm lấy cổ của nàng kéo xuống phía dưới. Vội vàng không kịp chuẩn bị, Hạ Uyển Chi liền nhào vào trên người hân “Hoàng Thượng...”

Mới mở miệng đã bị hân ngăn chặn đôi môi. Hân tựa hồ rất thích hôn môi nàng. Đầu lưỡi ấm áp miêu tả môi của nàng, sau đó tiến quân thần tốc, vòng quanh đầu lưỡi của nàng mà truy đuổi.

Hạ Uyển Chi đẩy, đẩy không nổi chi có thể quỳ trên mặt đất, nghiêng người tiến lên, ngây ngốc hút môi lưỡi của hân. Cảm giác tê dại nhịp nhàng ăn khớp, Tề Diệp toàn thân run rẩy một chút. Người đã ngồi dậy, bế nàng ngồi ở trên đùi, càng thâm nhập càng hôn sâu và sát vào nhau hơn. Cho đến khi tay của hân chui vào tà áo vuốt ve bộ ngực sữa khiến bị đau, nàng mới cự tuyệt bắt lấy tay hân, không để cho hân tiến thêm một bước.

Tề Diệp cười một tiếng “Uyển Nhi thật đúng là càng lúc càng to gan, lại dám cự tuyệt trẫm.”

“Hoàng Thượng, hiện tại đang là ban ngày a!” Ban ngày tuyên dâm, nếu bị những đại thần kia và thái hậu biết được, nàng khẳng định chịu không nổi.

“Trẫm cũng không nói muốn làm cái gì!” Tề Diệp cười cười, ở trên bộ ngực sữa của nàng xoa nhẹ một cái, lúc này mới buông nàng ra, khẽ cắn môi dưới nàng rồi nói “Hôm nay trẫm tìm người đến đúng là có chính sự.”

Chạm đến da thịt trơn tru ấm áp, lần này Hạ Uyển Chi phát hiện, áo bào trên người hân cởi ra khi nào nàng cũng không biết. Nàng nhìn thấy hân mặc một cái quần dài, lộ ra nửa người trên, ánh mắt tránh né, mặt đỏ hồng.

Tề Diệp nhìn bộ dáng nàng, lập tức cảm thấy thú vị, ôm lấy cằm của nàng nói: “Sợ cái gì, chuyện thân mật hơn chúng ta cũng đã làm, người còn có cái gì xấu hổ?”

“Hoàng Thượng, tần thiếp...” Hạ Uyển Chi che lấy hai mắt, lập tức không biết nên nói cái gì.

Tề Diệp cười ha ha, tâm tình sung sướng, hôn sồn mặt nàng một cái “Được rồi, thời gian không nhiều lắm. Hôm nay trẫm muốn dạy người bơi. Như thế nào, Uyển Nhi có muốn học hay

không?”

“Boi?” Hạ Uyển Chi không tin nhìn hần. Tề Diệp gật gật đầu, nằng nặc chờ nói “Nhưng tằm thiếp cái gì cũng không biết!”

“Đó là nguyên nhân trăm muốn dạy người. Hơn nữa bơi rất vui vẻ, còn có thể rèn luyện thân thể, giảm bớt mệt nhọc.” Nói rồi Tề Diệp ôm nằng từng bước từng bước đi đến cạnh ao.

Hạ Uyển Chi kinh hô “Hoàng Thượng, không cần. Tằm thiếp sợ hãi, tằm thiếp không dám, Hoàng Thượng, cầu xin người...” Mất thấy cách nước càng ngày càng gần, Hạ Uyển Chi kinh hoàng, ở trong ngực hần thất kinh gãy gập.

Tề Diệp trấn an cười cười “Đừng sợ, có tằm ở đây, sẽ không để cho người có chuyện gì.” Lại đặt nằng ở trên bờ “Còn hết y phục và giày, chỉ lưu lại cái yếm cùng quần lót. Người xem trăm bơi một vòng sẽ biết. Về sau nếu là vô tình rơi xuống nước cũng không trở thành chết đuối.”

Người đang náu lầy tà áo không buông, nghe thấy hần nói 'không dễ dàng chết đuối' thì ngưng một chút, ngạc nhiên cùng nghi ngờ hỏi “Hoàng thượng là sợ tằm thiếp chết đuối sao?”

“Uyển Nhi hai lần rơi xuống nước thiếu chút nữa bị mất mạng nhỏ. Trăm lo lắng nếu là có lần thứ ba, chỉ sợ trăm sẽ mất đi người. Không bằng để trăm dạy người bơi.” Tề Diệp đứng trong nước, nước sâu đến dưới nách một chút, đối mặt với nằng, về mặt lo lắng nói.

Tâm đường như xúc động một chút, nằng nhìn chăm chăm Tề Diệp một hồi lâu mới thu hồi ánh mắt, đi đến sau tấm bình phong, coi xuống từng món y phục trên người. Châu thoa trăm gài tóc đều lấy xuống để ở một bên, ánh mắt lơ đãng rơi vào trên người đang tự do bơi qua bơi lại như con cá ở trong nước, tâm tư phức tạp.

Tề Diệp bơi một hồi lâu, lúc ngẩng đầu đã nhìn thấy Hạ Uyển Chi ôm ngực đứng ở một bên. Lộ ra vòng eo mềm mại, cánh tay, chiếc cổ với da thịt trắng nõn nhẵn nhụi. Thấy hần nhìn qua, hai má nằng ửng đỏ quay mặt đi, đáng về cực kỳ không được tự nhiên.

Mái tóc dài đen nhánh xoã xuống, trắng đen đối lập, nổi bật thân thể như ẩn như hiện, thấy thế nào cũng là một loại hấp dẫn không nói nên lời. Đặc biệt là bộ dáng nằng cắn môi đỏ mặt, thấy thế nào cũng thật khiêu khích.

Tề Diệp đột nhiên phát hiện dạy nằng bơi đối với mình mà nói là một sự hạnh phúc.

Nghe thấy tiếng nước chảy, Hạ Uyển Chi quay đầu lại, chỉ thấy hần bơi tới trước mặt mình, đứng lại trong nước, nước từ trên mặt trượt xuống, cổ và lồng ngực không còn ngập trong nước.

Hần vươn tay, âm thanh hơi ẩm ướt một chút “Xuống đây, trăm dạy người bơi.”

Hạ Uyển Chi cắn môi lắc lắc đầu, lui về sau một bước nói “Hoàng Thượng, tằm thiếp không cần phải học, tằm thiếp không dám.”

“Không được!” Tề Diệp nhíu mày, nhìn chăm chăm nằng nói “Chẳng lẽ người muốn làm trái với ý chỉ của trăm?” Không có biện pháp, hần chỉ có thể sử dụng thân phận áp chế nằng.

Hạ Uyển Chi về mặt rối rắm, hai tay ôm ngực, một bộ dáng sợ hãi bị xâm phạm làm cho người ta thấy mềm yếu đáng yêu. Đặc biệt là một đôi mắt thủy quang liếm liếm liên tục nhìn theo hần. Tề Diệp không chịu nổi, mặt kéo căng giãn ra, thờ dãi bước lên bờ, ôm lấy eo của nằng “Yên tâm, trăm sẽ không ăn người. Chờ người học xong sẽ biết chỗ tốt của việc biết bơi.”

Hạ Uyển Chi từng bước từng bước, bị hần nửa kéo nửa ôm mà tiến vào trong nước. Nước ngập bàn chân, lưng bàn chân, liên tục dâng lên phía trên. Lúc nước ngập đùi, nằng kinh hô, cả người dán ở trên người Tề Diệp.

Tề Diệp rất thụ hưởng thụ ôm lấy eo của nằng, khoe miệng mang ý cười, ôn nhu an ủi “Đừng sợ đừng sợ, nước không sâu, không có việc gì.”

Đội nằng đi xuống bậc thang cuối cùng, nước cao ngang cổ nằng. Tóc dài ướt đầm, theo nước khẽ lay động. Nằng nắm thật chặt tay của Tề Diệp không buông, về mặt khẩn trương nhìn hần. Nước lạnh, thân thể của hần lại là nóng.

Hần học bơi từ sớm, coi như bơi không tệ. Vì vậy đối với việc dạy bảo Hạ Uyển Chi bơi hần rất có lòng tin. An ủi nằng trấn định lại, Tề Diệp bắt đầu hướng dẫn nằng. Đầu tiên là nhắc tứ chi lên, Hạ Uyển Chi làm theo, cảm giác cả người bị chìm xuống nước, cảm giác thật không dễ chịu.

Nhưng khó được hần có tâm tình dạy bảo chính mình, nằng nhất định phải cảm kích. Hơn nữa, truyền ra ngoài, đối với các cung phi khác mà nói, đây đúng là một chuyện đáng cho người ta hâm mộ ghen tị a.

“Tập lực buông lỏng thân thể làm cho mình nổi lên.” Tề Diệp quan sát thấy nằng làm không tệ, ánh mắt không dời nhìn chăm chăm nằng.

Hạ Uyển Chi âm thầm thở hắt ra, nỗ lực làm cho thân thể của mình buông lỏng. Sức nổi của nước là một loại cảm giác rất vi diệu, nằng cảm giác mình dần dần nổi lên.

“Sau đó mở rộng tứ chi khua một chút xem!” Âm thanh trầm thấp ôn nhu, nằng nghe có chút an tâm, thuận theo phương pháp của hần mà làm.

Phạch một tiếng, bọt nước văng khắp nơi. Nằng nhắc tứ chi, khoát hai cái liền sợ hãi đập đầy ao tìm kiếm cảm giác an toàn. Cả người thi đều treo trên cổ Tề Diệp. Cũng may có sức nổi của nước, cũng không chìm nhiều, chỉ là cái yếm của nằng bị nước đẩy lơ lửng, cảnh xuân trước ngực ẩn ẩn lộ ra.

“Hoàng Thượng, tằm thiếp sợ hãi!” Nằng gặt gặt tay qua cổ hần không buông, khẽ méo miệng, đáng thương nhìn hần.

Tề Diệp cười nheo nheo cái mũi của nằng “Không được, hôm nay nhất định học được. Trăm đúng là ngay cả giấc ngủ trưa cũng không cần đến dạy người bơi. Uyển Nhi chớ phí hoài một phen tâm ý của trăm.”

“Được rồi!” Hạ Uyển Chi mím mím môi, bắt đầu cuộn tròn thân mình sau đó vươn tứ chi ra bắt đầu khua. Hai chân đạp một cái nước, cuối cùng là trong lòng sợ hãi, không lâu liền nổi trên mặt nước, hô hấp từng ngụm từng ngụm.

Tề Diệp thưởng một nụ hôn lên mặt nằng “Uyển Nhi bơi rất khá, tiếp tục luyện tập. Đừng sợ, trăm vẫn nhìn đây!”

Nằng gặt gặt đầu, tiếp tục cuộn tròn thân mình bắt đầu du động. Hai tay hai chân bắt đầu khoát nước, cảm giác thân thể nổi lên, ở trong nước tiến về phía trước, bơi đến phía hần. Tề Diệp cười lui về phía sau, nằng cố sức đạp chân đuổi theo.

Tề Diệp nhìn mà cao hứng, từng bước một lui về phía sau, dẫn dụ nằng bơi lên đuổi theo. Đột nhiên trên chân tê dại, nằng đau đớn, cả người chìm vào trong nước.

Hần nhìn mà kinh hoàng, vội tiến lên, ôm lấy eo nằng cho nằng dựa vào chính mình. Hạ Uyển Chi khó chịu nói “Chân rút gân!”

“Không có việc gì, trăm xoa cho người!” Để nằng ngồi ở trên bờ, hần hỏi “Là chân nào?” Hạ Uyển Chi đuổi ra chân trái, hần liền bắt đầu xoa cho nằng, một bên vừa xoa vừa nói “Đừng lo lắng, bơi lội bị chuột rút là chuyện thường, sau này chú ý là được. Về sau xuống nước phải khởi động trước, như vậy sẽ không dễ dàng bị chuột rút.”

Hạ Uyển Chi gặt gặt đầu, nhìn hần lực đạo thích hợp bóp chân cho mình. Đây là lần đầu tiên, hướng chỉ hần là ngồi cưỡi ngựa chỉ tôn, lại đi chiều cổ cho nằng - một phi tần nhỏ nhoi.

Hạ Uyển Chi đành phải ngoan ngoãn để yên đôi chân ngọc trắng nõn, nắm trong tay càng lộ vẻ mềm mại động lòng người. Tề Diệp xoa bóp trong chốc lát, ngẩng đầu hỏi nằng “Còn đau

không?”

Nàng đỏ mặt lắc lắc đầu, Tề Diệp bị bộ dạng nàng thẹn thùng hấp dẫn, ôm nàng đứng trong nước, tới gần ngậm lấy đôi môi của nàng. Hạ Uyển Chi cũng không cự tuyệt, ngược đầu cùng hắn hôn môi.

Tề Diệp cũng không biết vì cái gì, trông thấy một cái nhăn mày một nụ cười của nàng cũng sẽ nghĩ muốn tới gần, nhích tới gần lại muốn ôm một cái, hoặc là hôn một chút môi nàng. Tựa như trên người nàng có một loại ma lực vô hình hấp dẫn hắn, làm cho hắn một ngày không gặp liền đứng ngồi không yên.

Ngày hôm nay hao tổn gần một canh giờ, Hạ Uyển Chi cuối cùng cũng học xong bơi lội. Đây đều là công lao của Tề Diệp a. Nếu không phải hắn nói hôm nay học không được sẽ bị trừng phạt, Hạ Uyển Chi đương nhiên không muốn, tất nhiên liền rất nghiêm túc học tập.

Cũng may nàng không ngốc, dùng một canh giờ cuối cùng học xong. Hai người ở trong nước một hồi lâu, làn da đều trở nên nhẵn nhụi chút ít.

Hạ Bích chuẩn bị cái yếm cùng quần lót khác cho nàng. Nàng trốn ở sau tấm bình phong thay xong, đợi nàng trang phục ổn thỏa thì Tề Diệp cũng đã ăn mặc chỉnh tề, chuẩn bị đi ngự thư phòng xử lý chính sự.

Hạ Uyển Chi chuẩn bị đi về nghỉ một chút. Lúc tách ra, Tề Diệp bảo nàng ngày mai sau khi ăn xong tới nữa. Nàng mỉm cười gật gật đầu, cảm thấy gân cốt toàn thân đều nhức mỏi không ít.

Nửa buổi chiều Hạ Uyển Chi đi Ngọc Hồ. Trong đình đã chuẩn bị sẵn sàng, dưa và trái cây cũng đã rửa sạch sẽ bày lên bàn. Hoàng hậu còn chưa tới, các cung phi khác thì đã tới gần đông đủ. Hạ Uyển Chi thình an Thục phi, Đức phi rồi ngồi xuống vị trí của mình. Rất nhanh đã có tỷ nữ bưng nước ô mai đi lên.

Đức phi, Thục phi đều thỉnh thoảng liếc nhìn nàng một cái. Hạ Uyển Chi làm bộ không có phát giác ánh mắt của các nàng, thoải mái nhàn nhã uống nước ô mai. Chuyện nàng bị truyền triệu đến Phụng Hoàng cung khẳng định không gạt được người, chỉ cần các nàng có lòng hỏi thăm là sẽ biết.

Chờ Hạ Uyển Chi uống một chén nước ô mai xong, lúc này hoàng hậu mới khoan thai đến chậm. Nàng ta cùng thái hậu đi đến. Nhìn Thái hậu tâm tình không tệ. Mọi người đồng loạt hành lễ. Sau khi thái hậu ban tọa, hoàng hậu ra hiệu các nàng ngồi xuống, ánh mắt nhìn lướt qua trên người Hạ Uyển Chi.

Dưa và trái cây tươi rất được yêu thích. Dưa đỏ bày ở trên bàn, rất nhanh liền được ăn không ít. Không khí hơi trầm mặc. Cách đó không xa dựng sân khấu, các nàng vừa nghe hí kịch vừa ăn dưa và trái cây.

Thái hậu ở đây, hát kịch đều là vở thái hậu thích. Hạ Uyển Chi đã nghe qua vô số lần, trong lòng có chút buồn chán, nhưng vẫn thành thật nghe.

Ngồi trong chốc lát nàng đứng dậy rồi đi, đi tiểu tiện một chút rồi trở lại, đã nhìn thấy Lâm Huệ đứng cách đó không xa. Lâm Huệ trông thấy nàng cười cười, từ trong tay áo móc ra một ít hạt bồ đào cho nàng.

Hạ Uyển Chi không hiểu nhìn nàng ta, Lâm Huệ nói “Nhìn chút bồ đào trên bàn các người đều bị Thục phi ăn, nghĩ tới Uyển tỷ tỷ thích, ta liền giấu đi một ít.”

“Huệ nhi muội muội thật đúng là làm cho người ta không biết nói cái gì cho phải?” Hạ Uyển Chi miễn cưỡng cười cười, phân ra một nửa cho nàng ta. Hai người đứng ở dưới cây liễu bóc bồ đào. Vốn là bồ đào rất ngọt, lúc này ăn vào lại chỉ cảm thấy khô sở. Hạ Uyển Chi nghĩ, đại khái là do có liên quan đến người tặng bồ đào đi!

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vĩ Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Editor: Taeyeon6104 (follow me~~~~ follow me~~~~)

Beta: Yêutinh & HueKhanh92

Ngày thứ hai, Hạ Uyển Chi dùng xong bữa trưa liền đi Phụng Hoàng cung. Trúc Thanh muốn theo sau, Hạ Uyển Chi lại lấy cớ khiến nàng ta lưu lại, mang theo Hạ Bích đi Phụng Hoàng cung.

Tề Diệp dùng cơm trưa ở cung Thục phi, Thục phi lại chuẩn bị thêm món điểm tâm ngọt. Tề Diệp nhìn thời gian không còn sớm, nói phải rồi đi. Thục phi oán trách, nói giường êm đã chuẩn bị xong, muốn hắn nghỉ ngơi ở Đức Sang cung một lát rồi hãy rồi đi, còn nói bên ngoài mặt trời đang gay gắt, kèm thêm bao lời ngon ngọt, đơn giản chính là muốn Tề Diệp lưu lại.

Hắn suy nghĩ một chút, gật đầu, nhìn qua Quang Thuận công công. Thục phi trải giường cho hắn nằm, rồi ngồi một bên thêu hoa, chờ đến canh giờ thì gọi hắn tỉnh dậy. Tề Diệp trở mình trần trọc trong chốc lát, nhắm hai mắt rồi lại mở ra, không hề buồn ngủ. Cuối cùng hắn ngồi dậy, gọi Quang Thuận một tiếng, Quang Thuận công công tiến vào.

Thục phi nói “Hoàng thượng khát sao? Thần thiếp chuẩn bị nước ô mai đường phèn...”

“Không cần, trẫm còn có việc, hai ngày nữa trở lại thăm người.” Nói xong liền vươn hai tay ra bảo Quang Thuận công công thay quần áo cho hắn. Thục phi thấy hắn phải đi, biết rõ không giữ lại được, cắn cắn môi, phân phó tỷ nữ chuẩn bị nước, hầu hạ hắn rửa mặt lau tay. Uống một ngụm trà lạnh, Tề Diệp liền bãi giá rồi đi, Quang Thuận công công cũng vội vàng đi theo.

Đưa mắt nhìn hắn rồi đi, Thục phi ánh mắt thâm trầm, cắn môi “Sai người đi theo sau nhìn một chút, xem Hoàng Thượng đi đâu?” “Vâng!” Mộc Hương gật đầu lui xuống, rất nhanh liền phân phó tiểu thái giám đi nhìn.

Ước chừng một phút đồng hồ, tiểu thái giám trở lại nói “Hồi bẩm nương nương, nô tài nhìn thấy Hoàng Thượng đi Phụng Hoàng cung. Nô tài còn nghe được rằng Hạ chiêu nghi sau khi ăn trưa xong đều đi Phụng Hoàng cung. Nô tài còn muốn hỏi tiếp nhưng những người khác không chịu mở miệng.”

“Lại là Hạ chiêu nghi?” Thục phi nghiêng răng nghiêng lợi, tức giận đến hắt văng khay trà, “Hạ chiêu nghi này đúng là càng ngày càng được sủng ái, câu dẫn Hoàng Thượng đến cả nghỉ trưa cũng không yên ổn, thật đúng là có bản lĩnh!”

Hạ Uyển Chi đi Phong Xuân các, phát hiện Tề Diệp không có ở đây. Nàng ngồi chờ trong chốc lát cũng không thấy người đến, liền cởi quần áo ra rồi xuống nước. Hồ nước trong lành mát mẻ, làm cho người ngâm trong nước lưu luyến không muốn lên bờ. Nàng đem những thứ học được ngày hôm qua luyện tập một lần, bị uống mấy ngụm nước, miễn cưỡng bơi được. Thở lực nàng không tốt, bơi trong chốc lát liền không còn khí lực. Nàng lên bờ, lau khô người, mặc một cái áo lót mỏng rồi nằm ở trên ghế dài nghỉ ngơi. Nàng nhắm hai mắt lại không bao lâu liền buồn ngủ, có Hạ Bích coi chừng, nàng cũng không lo lắng có người xông tới, rất nhanh liền ngủ thiếp đi.

Tề Diệp vào Phong Xuân các, Hạ Bích thấy hắn thì tính hành lễ. Hắn nhìn thấy nàng nằm ở trên ghế dài, trên người đắp một cái áo mỏng, khúc miệng ần ần nét cười, ngăn cản Hạ Bích hành lễ, nhẹ chân bước đến, ngồi xổm trước mặt Hạ Uyển Chi còn đang ngủ say. Nhìn nhìn, hắn nhìn không được đưa tay lên vuốt ve mặt nàng, từ gò má đến chân mày, thậm chí có chút nhìn không được nghiêng người hôn nhẹ lên môi nàng một chút. Hạ Uyển Chi giật mình, có chút ngạc nhiên, phát giác trên môi ẩm ẩm. Nàng mở mắt ra đã nhìn thấy khuôn mặt anh tuấn của Tề Diệp, lập

tức ngơ ngạc. Mà hắn đã một tay nâng cầm nạng, một tay vịn eo của nạng làm cho nạng ngồi dậy, hút lấy đôi môi nạng. Mùi hương bạc hà nhàn nhạt lan tỏa, gần đây nạng thích dùng lá bạc hà pha trà uống. Là Hạ Đồng nói cho nạng biết, vừa có thể làm cho thân thể tốt lên vừa giữ hơi thở khuôn miệng được thơm tho.

Cho đến khi hai người đều hít thở không thông, Tề Diệp mới buông nạng ra “Chờ đã lâu rồi sao?”

Nạng gật gật đầu “Tần thiếp đã bơi một vòng, còn ngủ trong chốc lát Hoàng Thượng mới đến. Hoàng Thượng nói không giữ lời!”

“Không phải là trẫm đã tới rồi sao?” Tề Diệp cười, hôn nhẹ lên mặt nạng, nói “Người xuống nước trước, trẫm phải đi thay y phục!”

Nạng gật gật đầu bước đến bậc thang xuống hồ, quần áo bên ngoài đã vắt lên bình phong. Chờ tới lúc Tề Diệp cúi đồ xong xuất hiện, Hạ Uyển Chi đã hai tay vịn bờ đá cầm thạch bên hồ, chân đạp nước, bọt nước văng tung tóe. Đến khi nạng trông thấy trước mắt có người, ngửa đầu nhìn thấy lồng ngực tinh trắng, nạng hơi sững sốt, trên mặt khẽ nóng lên. Mà về mặt hắn lại rất đặc ý, nường mày nhìn nạng. Hạ Uyển Chi buông tay ra, không dám nhìn thẳng hắn, về mặt thận thừng, ánh mắt tránh né chìm vào trong nước. Tóc dài gọn gọn theo làn nước, nạng dang hai tay hai chân ra, bơi đi, rõ ràng là muốn trốn tránh tầm mắt hắn.

Tề Diệp làm sao cho nạng thực hiện được ý muốn. Hắn nhanh chóng sai cánh tay dài, chân đạp nước, bơi ếch mà lên. Hạ Uyển Chi quay đầu lại thấy hắn khí thế hung hăng đuổi theo, vội vàng nhanh chóng khua khoảng tay chân. Nạng càng cuống quýt càng bơi không nhanh, ngược lại làm cho tứ chi rối loạn, rất nhanh liền sặc một ngụm nước. Đợi nạng thật vất vả đứng thẳng dậy được thì Tề Diệp đã đuổi sát tới. Một lần sóng nước to lớn bao phủ lấy nạng, khiến nạng lại bị sặc một ngụm nước. Lúc Tề Diệp ôm lấy eo của nạng giam cầm vào trong ngực, nạng đã tự giác vòng qua ôm lấy cổ của hắn, cả người nằm ở trên đầu vai hắn kịch liệt ho khan.

Tề Diệp đau lòng vỗ phía sau lưng của nạng, nạng ho khan, thân thể vì thế mà khẽ rung, bộ ngực mềm mại như có như không ma sát hắn. Tề Diệp cảm giác hạ thân căng thẳng, không khỏi ôm chặt nạng. Hạ Uyển Chi vô tri vô giác ho khan nửa ngày, mặt sung huyết đỏ bừng, lúc này mới vô lực nằm ở trên người hắn chậm rãi thở dốc. Da thịt trơn nhẵn, xúc cảm mềm mại, Tề Diệp có chút ngứa ngáy cúi đầu hôn hít cần cù nạng, men theo bà vai xuống cánh tay, sau lưng..

Động tác của hắn làm cho Hạ Uyển Chi toàn thân run lên, nghĩ tới hiện tại là ban ngày, liền ở trong ngực hắn giãy giụa “Hoàng Thượng, không được...”

“Đừng làm rộn!” Tề Diệp chặn lên môi của nạng, so với ôn nhu trong dĩ vãng, lúc này hắn có chút cường thế, có chút bá đạo, liếm cắn đôi môi nạng. Hắn nâng cằm của nạng, có chút thâm trầm hôn hít lấy nạng. Hạ Uyển Chi hơi sợ hãi, bàn tay nhỏ bé khẽ đẩy hắn, lực đạo không nhẹ. Hắn liền ôm thật chặt nạng, vừa hôn môi vừa kéo chân nạng vòng quanh hông hắn.

Hạ Uyển Chi không phối hợp, hắn liền đem thân thể đè lên người nạng, nâng cái mông của nạng, làm cho hai chân nạng không có chỗ tựa, rất nhanh sẽ té xuống. Nạng đành phải vòng hai chân lên eo hắn. Tề Diệp hài lòng nở nụ cười, hôn một chút môi của nạng, men theo cổ đi xuống, hút đi hơi nước trên da thịt nạng. Hạ Uyển Chi cũng phát giác lửa nóng trên cơ thể hắn. Nạng biết rõ hiện tại tên đã lép vào cung, hắn là Hoàng Thượng, đã muốn thì nạng không thể tránh. Hai tay chạm vào mặt của hắn, Tề Diệp nhìn chăm chăm nạng, hai mắt sâu thẳm, nhuộm đầy dục vọng “Hoàng Thượng, nếu bị người phát hiện, chỉ sợ tần thiếp sẽ bị biếm lãnh cung. Nếu Hoàng Thượng muốn tần thiếp, không bằng đêm nay lật bài từ của tần thiếp. Tần thiếp nhất định hầu hạ Hoàng Thượng, làm cho Hoàng Thượng tận hưởng.”

“Không được, trẫm hiện tại muốn người!” Hắn cúi đầu chặn lên môi của nạng, hàm hồ nói “Yên tâm, chuyện nơi đây người khác sẽ không biết được, buổi tối trẫm cũng sẽ đi Hi Lai cung tìm người.”

Hạ Uyển Chi thở hồng hộc, âm thanh mềm mại “Hoàng Thượng.. Hoàng Thượng nói lời giữ lời... Nếu bị Thái hậu biết được... Tần thiếp cũng sẽ không thể... Không thể hầu hạ... A... Hoàng Thượng.. Nhẹ một chút, tần thiếp đau...”

Tề Diệp trấn an hôn lên môi nạng. Hạ Uyển Chi toàn thân nóng lên, chân như nhũn ra, hai tay vòng qua cổ hắn. Hiện tại nạng cao hơn hắn một cái đầu, bộ ngực sữa theo tiết tấu cọ vào mặt của hắn, mặt nước dập dềnh, thở gấp liên tục.

Mưa gió ngừng nghỉ, Hạ Uyển Chi toàn thân mềm yếu nằm trên mặt đá cầm thạch thờ dốc, cảm ngấm trong nước. Tề Diệp nằm trên người nạng, từ hông đi lên, hôn hít lấy nạng. Nạng hừ hừ hai tiếng, nhìn hắn, ngửa đầu ngậm lấy đôi môi của hắn, ôn tồn hôn môi. Hai người đều có chút mệt, lần này hơi kịch liệt, hắn để lại trên người nạng vô số dấu vết tím xanh, nổi bật trên làn da trắng sứ. Tề Diệp rất thỏa mãn ôm nạng lên bờ, kéo khăn chà lau thân thể cho nạng, sau đó hai người thư thả nằm lại ở trên ghế dài. Nạng mềm mại nằm ở trên người hắn, da thịt liền kề.

Không biết qua bao lâu, ngay lúc Hạ Uyển Chi chấp chôn buồn ngủ, Quang Thuận công công ở bên ngoài gõ cửa. Hạ Bích sớm đã canh giữ tại cửa ngoài. Tề Diệp trong chốc lát tỉnh lại, Hạ Uyển Chi lười biếng nằm ở trên người hắn. Hắn cầm lấy tay của nạng hôn hôn, nói “Đã ở nơi này nghỉ ngơi được một hồi, trẫm muốn đi ngự thư phòng, buổi tối trẫm đi tìm người!”

Nạng tỉnh lại, áo mông từ trên đầu vai trượt xuống, da thịt liền hiển lộ trước mắt. Tề Diệp hồ hấp dừng lại trong nháy mắt, vỗ về má nạng, khàn giọng “Mau mặc quần áo cho thật tốt!”

Nạng gật gật đầu, quay lưng đi, nấp đằng sau bình phong để mặc quần áo. Rất nhanh Quang Thuận và Hạ Bích tiến đến, thấy hai người chủ từ thay quần áo. Hạ Bích nhìn chủ từ mình chỉ chút đầu hôn xanh tím trên người, khuôn mặt có chút nóng lên, lại có chút ít cao hứng. Chờ Tề Diệp quần áo chỉnh tề, Hạ Uyển Chi cũng đã thay xong quần áo, mái tóc dài còn ướt nên đánh đề xỏa. Tề Diệp sờ sờ mái tóc nạng “Chờ đầu tóc khô rồi hãy trở về cung.”

“Vâng!” Nạng gật gật đầu, giúp hắn sửa sang tà áo, Tề Diệp cúi đầu vuốt ve đôi môi sưng đỏ của nạng, đặc ý nhech khoé miệng.

Tề Diệp ra khỏi Phong Xuân các, Quang Thuận công công chặn chờ một chút hỏi “Hoàng Thượng, có muốn ghi chép lại hay không?”

“Không cần!” Tề Diệp suy nghĩ, mặc dù có uy khuất nạng nhưng hắn không muốn nạng bị người khác làm tổn thương. Dù sao ban ngày phóng túng như thế này cũng rất ám muội, cũng là do hắn bỗng dưng muốn nạng mà thôi. Hạ Uyển Chi nằm trên ghế dài, Hạ Bích vừa lấy khăn lau mặt cho nạng vừa nói “Hoàng Thượng thật đúng là sùng ái nương nương, nô tỳ nhìn liền cao hứng.”

“Chuyện hôm nay chớ nói ra ngoài.” Hạ Uyển Chi dặn dò.

“Vâng, nô tỳ ghi nhớ.” Hạ Bích hiểu rõ chuyện chủ từ dặn dò là chuyện gì. Nếu việc ngày hôm nay bị truyền ra ngoài chắc chắn nạng sẽ bị mang tiếng là mị hoặc Hoàng thượng, dù cho nạng có lý nhưng không thể nào nói ra.

Ở Phong Xuân các nghỉ ngơi một hồi, lát sau nạng mới trở về Hi Lai điện, lại đứng lúc trời nắng gắt, bởi vậy trên đường cũng không gặp người nào. Những cung phi kia cũng đang trốn nắng trong chỗ râm mát, nạng một đường bình yên đi về điện.

Bữa tối Tề Diệp dùng bữa cùng thái hậu. Thái hậu không biết từ đâu nghe được chuyện Tề Diệp đi Phụng Hoàng cung, cũng không nói thêm gì, chỉ là dặn dò hắn không được ở trong nước quá lâu, đối với thân thể không tốt. Tề Diệp gật gật đầu, cũng không nhiều lời. Thái hậu cũng không hỏi tại sao lại kêu nạng đi đến Phụng Hoàng cung, thật ra là không muốn hắn vì bà mà sinh lòng phiền chán.

Buổi tối Tề Diệp quả nhiên lật bài từ của Hạ Uyển Chi. Đến khi trời tối đen, xem xong toàn bộ tấu chương hắn mới đến Hi Lai điện. Lúc này Hạ Uyển Chi đang chờ hắn, sai phòng bếp đi hâm súp cách thủy để giúp hắn bồi bổ thân thể. Tề Diệp ngồi thấy mùi hương này liền biết là món gì, cao hứng liền uống cạn bát súp. Hạ Uyển Chi biết hắn chưa tắm rửa, lập tức kêu người đi chuẩn bị nước nóng, tự mình hầu hạ hắn tắm rửa, nói chung cũng chỉ là giúp hắn lau thân thể.

Tề Diệp lười biếng nằm trong thùng tắm, vuốt vuốt thắt lưng của nạng, cuối cùng dùng sức kéo ra, đai lưng lập tức lỏng lẻo rơi xuống. Hạ Uyển Chi phát hiện, vội vàng che lưng, lại bị cánh tay hắn nhắc lên, cả người đều áp vào thân thể ướt nhẹp của hắn.

Nạng cũng không giãy giụa, trái lại còn nương cổ tiếp nhận nụ hôn của hắn, hơn nữa còn toàn tâm toàn ý đáp lại rất nhiệt tình khiến toàn thân hắn nóng lên. Cho đến khi được bế lên giường, Hạ Uyển Chi mới đẩy hắn “Hoàng Thượng, tần thiếp vẫn còn có chút buồn rùn...”

“Trẩm sẽ ôn nhu một chút, người chớ lo lắng, ngoan ngoãn. Đợi lát nữa kêu lớn tiếng một chút, trẩm thích nghe, nơi này không phải là Phong Xuân các, không cần sợ hãi bị người nghe thấy.” Nói xong liền bắt đầu vuốt ve bộ ngực sữa của nàng. Hạ Uyển Chi bỗng nhiên hít vào một hơi, hừ hừ rên rì lên. So với đi những cung khác, dù mới chỉ hai lần nhưng Tề Diệp đã cảm nhận một tư vị rất khác biệt ở trên người nàng, là một cảm giác sung sướng đến tiêu hồn.

Buổi tối Tề Diệp vui vẻ nghỉ ngơi ở cung nàng, Hạ Uyển Chi sai người chuẩn bị nước ấm. Nàng lấy khăn lau người cho hắn, ánh mắt vô tình lướt qua hạ bộ của hắn, xoắt cái liền đỏ mặt. Nàng cẩn thận lau chùi, thế nhưng phát hiện có thứ mềm mại chạm vào đùi, cúi xuống nhìn liền đỏ mặt, xoay người tránh đi, Tề Diệp liên tục quan sát ánh mắt của nàng, cười khẽ một tiếng, kéo chăn mỏng che người. Hạ Uyển Chi rửa tay, lại rửa thêm vài lần nữa mới quay về. Tề Diệp vỗ vỗ khoảng trống bên cạnh, nàng mỉm cười bò lên giường. Nhìn thấy cánh tay của hắn chắn ngang giường, nàng cắn bản không biết nên nắm đâu, Tề Diệp lại vỗ vỗ lên cánh tay “Gối lên tay của trẩm!”

“Hoàng Thượng, sẽ không thoải mái.” Nàng quan tâm nhắc nhở. Tề Diệp lườm nàng một cái, Hạ Uyển Chi im lặng, ngoan ngoãn gối lên cánh tay của hắn. Cánh tay cứng rắn cán dưới cổ khiến nàng cảm thấy không thoải mái, nhưng vẫn không dám nói gì. Nàng vừa nằm xuống Tề Diệp liền hôn lên trán nàng “Ngủ đi!”

“Vâng!” Nàng gật gật đầu, mặt dán lồng ngực của hắn, rất nhanh liền đi ngủ. Ngày hôm sau, Tề Diệp thức dậy vào triều từ rất sớm. Hạ Uyển Chi vừa mở mắt liền được miễn rửa mặt thay quần áo cho hắn, nhìn hắn rồi đi thì liền nằm xuống ngủ thêm. Chờ khi Trúc Thanh đánh thức, nàng mới bò dậy khỏi giường, eo nhỏ bần rùn, nàng âm thầm hít một hơi, đứng dậy rửa mặt, thay quần áo. Lúc bày đồ ăn sáng lên bàn, thấy có thêm một chén thuốc bổ tào đồ cầu kì. Hạ Bích nói “Là Trúc Thanh cô cô đặc biệt chuẩn bị cho nương nương đó ạ.”

Trúc Thanh vừa nghe, cười nói “Nô tỳ nghe nói nương nương uống cái này sẽ khiến thân thể tốt hơn, nên đã hầm cách thủy từ sớm, nương nương uống mấy ngụm đi ạ.”

“Cứ để đó đi!” Hạ Uyển Chi nhìn thoáng qua cũng không nguyện ý uống, ai biết nàng ta bỏ gì vào trong đó. Nàng uống vài thêm vài hớp cháo loãng, nói “Ta nhớ rõ còn có mấy trái mơ, người mau lấy lại đây”

“Vâng!” Trúc Thanh gật gật đầu đi lấy mơ. Trúc Thanh vừa đi, Hạ Bích liền nhanh chóng lấy chén thuốc bổ kia quã thật là có thả vào vài thứ. Hạ Đồng nói, người bình thường uống thì không sao nhưng người vừa được sủng ái uống vào chỉ sợ sẽ bị vô sinh. Hạ Uyển Chi nghe xong liền cười lạnh một tiếng, biết rõ là do Hoàng hậu phản phò. Nàng ta không sợ các cung phi sinh hạ Hoàng tử, mẹ vinh nhờ con, mà điều nàng ta sợ chính là các cung phi làm le vị trí Hoàng hậu của nàng ta. Dù sao nàng ta cũng Tề Diệp đại hôn cũng đã được năm năm, đến nay vẫn không có lấy một đứa con.

Hơn nữa, trong một tháng Hoàng Thượng vẫn đều đặn đến Phụng Nghi cung mấy lần, thế mà nàng ta vẫn không có hài tử, chỉ sợ rằng thân thể có vấn đề.

Nhớ tới Bạch bảo lâm trước khi chết nhắc tới Hoàng hậu, nàng khẳng định Bạch bảo lâm biết rõ về bí mật đó, nhưng Hoàng hậu không muốn bị bại lộ nên mới sai Hà chiêu dung đi giết người diệt khẩu. Nàng khẽ cười, nếu như là bí mật này có thể khiến Hoàng hậu sụp đổ thì nàng rất muốn tìm hiểu.

Các reader đọc vui vẻ nhé, do editor dạo này hơi bận nên mới ra chap muộn như vậy, xin lỗi mọi người ạ. Mọi người chắc đang thi đúng hơn nè, vậy thì cố gắng lên nha. Mọi người mà thi kém, bị bà mẹ tịch thu điện thoại thì lấy ai đọc truyện của tui tại đây. Hề hề, vì thế hãy cố gắng lên nhé. Editor mới thi xong nên cũng sẽ cố gắng hết sức giúp mọi người thư giãn á. Nhớ đừng quên chúng tui nhen!!!!!!

Mã tốc độ edit của các editor nhà mình đang trong tình trạng rùa bò, đặc biệt là tuổi, vì thế rất rất rất cần thêm editor, ai có nhu cầu thì bình luận nhé, tui sẽ trả lời bình luận của các bạn.

[Taeyeon6104]

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Editor: Hiền Yêu Tiền

Beta: ThyAn89

“Nghe nói gần đây Hạ chiêu nghi thường xuyên tới Phụng Hoàng cung?” Buổi sáng thình an hoàng hậu, ở trên đại điện, hoàng hậu liền lên tiếng hỏi thăm, vẻ mặt nhàn nhạt, nhìn không ra vui buồn.

Hạ Uyển Chi đứng dậy, trong cung nhiều ánh mắt theo dõi sát sao như vậy, nàng đi Phụng Hoàng Cung bốn năm ngày liên tiếp, cứ như vậy các cung phi luôn lưu ý động tĩnh của Tề Diệp khẳng định không thể không biết nàng cũng đã ở đây.

Nàng nói “Hồi bẩm hoàng hậu nương nương, tần thiếp xác thực là có đi Phụng Hoàng cung.”

“Nghe nói Hoàng Thượng dạy người học bơi?” Hoàng hậu tiếp tục nhàn nhạt lên tiếng.

Hạ Uyển Chi đáp “Hoàng Thượng thương cảm tần thiếp, nói là tần thiếp ngu dốt, nếu là hôm đó không cẩn thận rơi xuống nước, chỉ sợ rốt cuộc cũng không lên nổi, Hoàng Thượng liền gọi tần thiếp tới Phụng Hoàng cung học bơi.”

“Hạ chiêu nghi thật đúng là trong họa có phúc a!” Thực phi cười trào phúng “Vương chiêu viện kia đến là đáng thương, bây giờ lại bị nhốt ở lãnh cung, nghe nói nàng ta muốn gặp hoàng thượng, nếu là Hạ chiêu nghi có lòng, không bằng khuyên Hoàng Thượng đi thăm nàng ta một chút, dù sao người ta chính là đại ân nhân của Hạ chiêu nghi.”

“Thực phi nương nương nói đùa, tần thiếp có tài đức gì mà dám chen tay vào chuyện của Hoàng Thượng, tần thiếp cho dù có lớn mặt hơn, cũng không dám can thiệp quyết định của Hoàng Thượng.” Hạ Uyển Chi khiêm tốn đáp lời, đối với Thực phi châm chọc khiêu khích cũng không để trong lòng, biết rõ Thực phi đây là ghen ghét chính mình, nàng hiện tại cũng không phải chính là đỉnh trong mắt của những người này?

“Hạ chiêu nghi nếu đã biết không thể nhúng tay vào chuyện của hoàng thượng, thì nên biết Hoàng Thượng long thể an khang so với chuyện gì cũng đều quan trọng hơn, người mỗi ngày quấy rầy Hoàng Thượng nghỉ ngơi, chẳng lẽ chính là việc một phi tần nên làm?” Hoàng hậu nói “Hoàng Thượng sủng ái Hạ chiêu nghi cả hậu cung mọi người đều biết, bản cung hi vọng Hạ chiêu nghi có thể suy nghĩ nhiều hơn cho thân thể của Hoàng Thượng.”

“Tần thiếp đã rồi!” Không cần quay đầu lại, Hạ Uyển Chi cũng biết sau lưng mình là những ánh mắt đầy oán hận, hoàng hậu thật đúng là biết khơi mào cừu hận, chuyện như vậy sau khi thình an

giữ một mình nàng lại nhắc nhở là được rồi, cần gì phải ngay trước mặt các vị phi tần, vì cái gì có thể không phải là khiến cái này phi tần bối vì ghen sinh hận.

Hoàng hậu dặn dò vài câu, các phi tần liền lui xuống, Hạ Uyển Chi theo Đức phi các nàng rời đi, đi không được vài bước, Lâm Huệ gọi nàng lại “Đã lâu không có đi cùng, lúc này khí trời mát mẻ, không bằng đi Phóng Ưng đài bên kia một chút đi!”

Hạ Uyển Chi muốn biết nàng muốn nói gì, cũng không cự tuyệt, hai người chuyển hướng cuộc bộ, hướng Phóng Ưng đài đi đến.

Trịnh tu viện nhìn bóng lưng các nàng rời đi, hừ lạnh một tiếng “Làm bộ làm tịch!”

Hai người ngồi xuống ở Phóng Ưng đài, Hạ Uyển Chi nhìn nhìn phong cảnh nơi xa, Lâm Huệ thu hồi ánh mắt, hỏi “Uyển tỷ tỷ hiện tại biết bơi chưa?” “Biết một chút!” Hạ Uyển Chi nhìn nàng ta gật gật đầu, nghỉ ngơi tốt mấy ngày này, bây giờ khí sắc nàng ta khá hơn một chút, nhưng vẫn còn hơi gầy gò.

“Hoàng Thượng thực sự sủng ái Uyển tỷ tỷ, làm cho người nhìn liền hâm mộ!” Lâm Huệ cười nói.

“Đây đại khái là đời trước đã tích góp phúc khí đi!” Lúc nói lời này, Hạ Uyển Chi nhin không được ở trong lòng cười nhạo, đời trước nàng đúng là không có phúc khí gì.

“Đây cũng là trước kia đã có người nói Uyển tỷ tỷ là người có phúc khí. Bây giờ nhìn lại còn không phải như vậy sao.” Lâm Huệ nói xong có chút khổ sở, đáp “So sánh với tỷ tỷ được sủng ái, ta xem như thất sủng l. Hoàng Thượng đã mấy ngày không có đi thăm ta.” Lâm Huệ nói hốc mắt đỏ lên, cúi đầu lau nước mắt.

Hạ Uyển Chi nhìn trong lòng cười nhạo, nàng có chút hiểu vì cái gì Lâm Huệ muốn tìm nàng đến Phóng Ưng đài, vì chính là ở trước mặt nàng giả bộ đáng thương, nếu nàng mềm lòng, sẽ tìm cơ hội khuyên bảo Tề Diệp đi tới Đức Sang cung.

Nhưng hiện tại cái gì nàng cũng không thông cảm, chớ đừng nói chi là mềm lòng “Muội muội đừng lo lắng, Hoàng Thượng gần đây bận rộn, chớ có thời gian nhất định sẽ đến thăm muội muội. Huệ nhi chỉ cần tinh dưỡng thân thể thật tốt là được!”

“Nếu là như vậy ta cũng yên lòng!” Nếu Hoàng Thượng thật sự bận rộn. Như thế nào lại dành thời gian nghỉ ngơi của mình để dạy người bơi, cho dù không coi toàn bộ, quần áo trên người đích thực cũng sẽ ướt, kể từ đó, còn không biết làm nên những chuyện gì.

Hạ Uyển Chi an ủi vài câu không đến nơi đến chốn, lại một chữ cũng không nhả ra, không nói sẽ ở trước mặt Tề Diệp nói tốt cho nàng ta vài lời. Nàng không mở miệng, Lâm Huệ cũng không dám tùy tiện nói với nàng.

Hai người đều có tâm tư riêng ngồi trong chốc lát, mặt trời gay gắt hơn chút ít, lúc này các nàng mới đều tự trở về.

Sau khi ăn trưa xong vốn nên đi Phụng Hoàng cung, Hạ Uyển Chi lại tháo trâm cài tóc và châu thoa, cởi áo ngoài nằm nghỉ ngơi. Hạ Bích muốn nói lại thôi bụng một chén nước cho nàng uống “Nương nương, hôm nay không đi Phụng Hoàng cung sao?”

“Người đi truyền lời, nói là ta mệt mỏi hiện tại đã nghỉ trưa, nếu Hoàng Thượng hỏi, người cái gì cũng không được nói. Chi nói Hoàng Thượng buổi trưa nghỉ ngơi một lát, đừng để long thể bị tổn hại.” Hạ Bích gật gật đầu.

Nếu Hoàng Hậu đã phân phó, nàng làm sao có thể không tuân theo?

Nằm ở trên giường, Trúc Thanh quạt cho nàng một hồi lâu, đợi nàng ngủ thiếp đi lúc này mới nghỉ ngơi một lát.

Nghỉ ngơi tĩnh lại, Hạ Bích đã trở về, nói là Tề Diệp không nói gì để cho nàng ấy lui xuống. Hạ Uyển Chi nghe vậy cũng không nhiều lời, buổi chiều ngồi ở cạnh cửa sổ râm mát, bên chân bày một khối băng nên khá thoải mái, nàng dựa vào ghế thêu hoa.

Bữa tối nàng một mình dùng bữa,Hạ Hoa đi ra ngoài hỏi thăm một chút, Tề Diệp buổi tối ở trong cung của Đức phi dùng bữa.

Sau bữa tối không bao lâu, Hạ Uyển Chi liền quyết định đi ra ngoài dạo một chút, vừa vận lúc mặt trời xuống núi, mát mẻ không ít. Nàng đi dạo Ngọc Hồ, dưới hồ hoa sen vừa nở, xen lẫn giữa màu xanh của lá là những đóa hoa lớn kiểu diễm nở rộ.

Tại Ngọc Hồ đi dạo một hồi lâu, nàng ngồi xuống trên một tảng đá, nghe tiếng ếch kêu trong nước. Đột nhiên cảm giác trên bãi cỏ phía trước truyền đến tiếng xột xoạt, nàng tò mò nhìn lại, Hạ Bích nhắc nhở “Nương nương, đừng đi. Chi sợ sẽ là rắn, mùa hè nhiều rắn rết, phải cẩn thận...”Hạ Bích còn chưa dứt lời, Hạ Uyển Chi đã nhìn thấy một con rắn chui ra, nhìn thấy các nàng thì có vẻ nó cũng bị hù dọa, thất kinh bỏ đi.

Mà Hạ Uyển Chi cùng Hạ Bích hai người trơ mắt nhìn con rắn xấu xí đáng sợ từ trước mặt bỏ đi, toàn thân bị hù dọa phát run, thét chói tai không thôi. Không đợi Hạ Uyển Chi kịp phản ứng, Hạ Bích chân mềm nhũn ngã xuống đất ngất đi.

Hạ Uyển Chi lại trông thấy Tề Diệp vội vã đi đến, ánh mắt rơi vào trên người nàng, hai ba bước tiến lên, Hạ Uyển Chi trông thấy hần lập tức thở phào nhẹ nhõm. Nàng nghĩ mà sợ hãi, chui vào trong lòng hần “Hoàng Thượng, tần thiếp sợ!”

“Không sao, đừng sợ đừng sợ. Có trẫm ở đây, không có việc gì.” Tề Diệp cũng không hỏi nhiều, chỉ an ủi nàng.

Quang Thuận công công đỡ Hạ Bích ngã ở trên mặt đất, hung hăng bấm một cái trên nhân trung. Hạ Bích bị đau bật người tỉnh dậy, kinh hô “Nương nương, coi chừng!”

Tề Diệp trấn an trong chốc lát, Hạ Uyển Chi bình phục tâm tình, hần hỏi “Làm sao vậy?”

“Là rắn, một con rắn đột nhiên xông tới, tần thiếp sợ hãi!” Nói xong nàng toàn thân run rẩy, chui vào trong ngực hần, lòng tràn đầy ỷ lại.

Tề Diệp nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch của nàng, vuốt ve mặt của nàng trấn an “Không có việc gì, rắn đã chạy.”

Tiểu thái giám đi theo Tề Diệp tới mấy bụi cỏ xung quanh tìm trong chốc lát, xác thực không tìm thấy.

Nàng gật gật đầu, lòng vẫn còn sợ hãi nhìn hần cười cười, Tề Diệp trấn an nhìn nàng một cái, lời kéo tay của nàng nhéo nhéo, không tiếng động an ủi.

“Về sau không nên tùy tiện đi loạn, hiện tại đúng là mùa hoạt động của rắn rết.” Trở lại Hi Lai điện, Hạ Uyển Chi uống trà an thần, Tề Diệp rất nghiêm túc nói với nàng.

“Vâng! Tần thiếp nhớ kỹ!” Hạ Uyển Chi đáp một tiếng, nói “Hoàng Thượng nếu đang có chuyện cứ đi xử lý trước, tần thiếp không sao rồi!”

“Thật sự không có việc gì? Đừng để buổi tối lại mơ thấy ác mộng, trẫm đêm nay ở lại!” Tề Diệp không yên tâm nhìn nàng một cái.

“Tần thiếp có những lời này của Hoàng Thượng là đủ rồi, Thục phi nương nương vẫn đang chờ hoàng thượng, Hoàng Thượng mau tới chỗ Thục phi nương nương đi!” Hạ Uyển Chi rất sẵn sàng nói.

Tề Diệp không yên tâm, suy nghĩ một chút nói “Trẫm chờ người ngủ thiếp đi sẽ qua đó.”

Hạ Uyển Chi gạt đầu mỉm cười rạng rỡ, Tề Diệp vỗ vỗ đầu gối của mình, Hạ Uyển Chi hiểu ý đi tới ngồi trên đùi hắn, cả người vùi ở trong ngực hắn, ngửi mùi Long Tiên Hương thơm ngát.

Hai người không tiếng động ôm nhau trong chốc lát, Tề Diệp hỏi “Buổi trưa vì sao không đi tìm trẫm?”

“Những ngày này liên tục quấy rầy Hoàng Thượng nghỉ ngơi, tần thiếp sợ Hoàng Thượng mệt mỏi liền không đi quấy rầy, Hoàng Thượng tức giận sao?”

“Ừ! Trẫm rất tức giận, Uyển Nhi lại dám bỏ lại trẫm một mình.” Tề Diệp cầm lấy tay của nàng đưa lên môi cắn, cũng không dùng sức. Hạ Uyển Chi lại một bộ dáng bị đau, khẽ nhíu mày, rụt cổ lại. Tề Diệp nhìn thấy vậy nhìn không được trong lòng cao hứng, nhẹ nhàng cắn một cái, ngẩng đầu, trong mắt chứa đầy nhu tình, nói “Uyển Nhi không có nói thật, người nói trẫm trừng phạt người như nào đây?” “Hoàng Thượng tha mạng, tần thiếp không dám nữa!” Hạ Uyển Chi sợ nhột, tay của hắn ở dưới nách nàng gãi gãi, nàng ngồi ở trên đùi Tề Diệp vận vẹo, muốn đứng dậy né ra, bị hắn kéo trở lại, ôm chặt trong ngực chạy không thoát.

Hai người cười đùa, âm thanh truyền ra ngoài, ngay cả Quang Thuận công công hầu hạ ở phía ngoài cũng bọn Hạ Bích đều nghe thấy. Trúc Thanh thầm nghĩ cái Hạ chiêu nghi này thực sự được sủng ái, nàng bảm bảo cho hoàng hậu nương nương thế nào đây?

“Hoàng Thượng, tần thiếp cầu xin tha thứ. Hoàng Thượng muốn biết cái gì tần thiếp đều nói hết không dấu giếm một lời!” Hạ Uyển Chi cầu khẩn nhìn hắn cầu xin tha thứ, Tề Diệp hài lòng, không hề gãi nữa, đi tới gần hung hăng hôn một cái trên môi nàng.

Hạ Uyển Chi nói “Hôm nay tần thiếp đi thỉnh an hoàng hậu, hoàng hậu nhắc nhở tần thiếp không cần phải luôn quần quít lấy Hoàng Thượng. Tần thiếp cảm thấy hoàng hậu nương nương nói đúng, nên mới không đi, nghĩ tới Hoàng Thượng cần phải nghỉ ngơi thật tốt, thân thể mệt mỏi tần thiếp nhất định sẽ đau lòng.”

“Thì ra là như vậy!” Tề Diệp trong lòng hiểu rõ, cọ xát cổ của nàng, đem nàng ôm vào trong ngực, tay dè ở trái tim, hỏi “Là nơi này đau lòng vì trẫm sao?”

Hạ Uyển Chi gạt đầu, nhìn xem bàn tay to của hắn áp trên ngực, hơi có chút không được tự nhiên, muốn đem tay của hắn lấy xuống, hắn lại bắt đầu cách quần áo vuốt ve, Hạ Uyển Chi nín thở, cả người cứng ngắc ngồi ở trong lòng hắn, cầu khẩn nói “Hoàng Thượng...”

“Nói người vì trẫm đau lòng!” Tề Diệp không để ý tới nàng cầu khẩn, cời bỏ áo ngoài, bàn tay luồn vào.

Hạ Uyển Chi vội vàng giữ chặt tay của hắn, quay người đối mặt tiến tới gần hàm chứa môi của hắn “Hoàng Thượng, tần thiếp đau lòng Hoàng Thượng, cũng hi vọng Hoàng Thượng có thể đau lòng tần thiếp, rất đau lòng rất đau lòng!”

Lại hôn môi quyến luyến không nói nên lời, Tề Diệp nghe vậy nín thở, đang muốn ôm lấy mặt của nàng hôn sâu hơn, vội vàng không kịp chuẩn bị, Hạ Uyển Chi nhảy ra vài bước, ranh mãnh nhìn qua hắn nói “Hoàng Thượng, canh giờ không còn sớm, Thục phi nương nương còn đang chờ, tần thiếp cung tiễn Hoàng Thượng!”

Không được như ý Tề Diệp sùng sốt một chút, không khỏi bật cười nhìn nàng một cái, oán trách “Xem ra là trẫm quá dung túng Uyển Nhi, lại dám trêu trẫm?” Nói chuyện, hắn sửa sang áo bào che kín vật đang nhô lên dưới thân.

Hạ Uyển Chi cười hành lễ “Tần thiếp không dám, tần thiếp mong nhớ Hoàng Thượng còn không kịp đây!”

“Nếu đã còn không kịp, vì cái gì đẩy trẫm ra?” Tề Diệp hướng nàng vẫy vẫy tay, Hạ Uyển Chi tiến lên, bị hắn lôi kéo ngược lại vào trong ngực, vịn về cằm của nàng hỏi “Uyển Nhi sẽ không sợ mơ thấy ác mộng, không có trẫm ở bên người chẳng lẽ không sợ hãi?”

“Tần thiếp nếu là nói thật, có khi nào Hoàng Thượng về sau không đến thăm tần thiếp nữa?” Hạ Uyển Chi ngửa đầu, về mặt dò xét hỏi.

“Trẫm thích nghe lời nói thật, nói đi, trẫm sẽ suy nghĩ một chút!” Tề Diệp dụ dỗ.

Hạ Uyển Chi cắn cắn môi, đi tới gần ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ hơi thở ấm áp phả trên cổ hắn, trên người một mảnh tê dại, hắn không khỏi ôm chặt nàng, Hạ Uyển Chi nói “Tần thiếp không muốn Hoàng Thượng đi các cung khác, tần thiếp không phải là nữ nhân tốt, tần thiếp thích Hoàng Thượng và ngày lẫn đêm đều nhớ mong Hoàng Thượng, tần thiếp...” Tề Diệp cảm giác cổ có chút ẩm ướt, cảm lấy mặt của nàng nhìn thoáng qua. Hạ Uyển Chi hai mắt rơi lệ, ánh nhìn né tránh, không dám cùng hắn đối mặt.

Nghe nàng nói ra lời như vậy, Tề Diệp chẳng những không tức giận, ngược lại ở trong lòng cao hứng, lau nước mắt trên mặt nàng, Tề Diệp thở dài, nói “Trẫm hiểu tâm ý của Uyển Nhi, nhưng trẫm cũng có lúc thất bại do kỷ, yên tâm, về sau trẫm sẽ ở cùng người được hay không?”

“Được!” Nàng nghẹn ngào gạt đầu, chủ động vòng quanh cổ của hắn, nói “Hoàng Thượng, tần thiếp thật sự thật sự rất nhớ Hoàng Thượng!” Lúc nói lời này, nàng về mặt nhàn nhạt lau nước mắt, không giống với âm thanh mềm mại ý lại.

“Ừ! Trẫm hiểu!” Tề Diệp vuốt ve lưng của nàng, không tiếng động an ủi.

Cuối cùng Tề Diệp vẫn bị Hạ Uyển Chi khuyên tới chỗ Thục phi, đương nhiên đã rất trễ. Tề Diệp chờ Hạ Uyển Chi ngủ say lúc này mới rời đi.

Tề Diệp vừa đi, Hạ Uyển Chi liền mở mắt ra, nhìn băng ghế hắn đã ngồi, trở mình một cái, lúc này mới thực sự ngủ.

Về phần ở chỗ Thục phi, trông đứng trông ngồi biết được Tề Diệp vẫn còn ở Hi Lai điện, liền chứa một bụng khí, giận chó đánh mèo hát đồ một tách trà, Mộc Hương không dám nhiều lời, không dám thở mạnh ra một tiếng mà phục dịch.

Thục phi không nghĩ tới sẽ có một ngày, có người dám ở trước mặt nàng tranh thủ tình cảm, mà Thục phi cũng đang ở trong đầu tường tượng vô số cách đem Hạ Uyển Chi hung hăng dạy dỗ.

Chờ đợi hồi lâu, tìm tìm Thục phi lạnh đi từng chút từng chút một, chỉ cần không thấy thái giám tới báo Tề Diệp không đến thì nàng vẫn sẽ không nằm ngủ, nàng ngược lại muốn xem xem một chút đêm nay rốt cuộc là như thế nào.

Lại không nghĩ rằng cuối cùng người vẫn tới, cũng đã là giờ hơi hai khác. Mà nàng đã tích lũy một bụng oán khí, âm thầm thế cùng Hạ Uyển Chi không đội trời chung.

Tề Diệp đến, Thục phi thu liễm về mặt oán hận, có chút ai oán nói “Thần thiếp cho rằng Hoàng Thượng ghét bỏ thần thiếp, sẽ không tới!”

“Thục phi suy nghĩ nhiều!” Tề Diệp tiếp nhận tách trà uống một ngụm, về mặt nhàn nhạt.

Thục phi miễn cưỡng cười một chút, dấm chân bóp vai cho hắn, Tề Diệp hưởng thụ nhắm mắt lại. Thục phi hầu hạ trong chốc lát, liền phân phó người chuẩn bị nước nóng, tự mình hầu hạ Tề Diệp tắm rửa thay quần áo.

Lúc tắm rửa, Thục phi hơi khiêu khích ở trước ngực hắn, tay chạy qua eo bụng. Tề Diệp về mặt không thay đổi, nhắm mắt dưỡng thần, tựa hồ không có cảm giác, Thục phi thất bại, âm thầm lại đem Hạ Uyển Chi ghi hận trong lòng.

Tề Diệp buổi tối hơi mệt, rửa mặt xong hai người liền nằm ở trên giường. Thục phi chờ trong chốc lát thấy hắn không có động tĩnh, nghiêng đầu nhìn, thấy Tề Diệp đã nhắm mắt ngủ thiếp đi.

Thục phi còn muốn đêm nay hầu hạ hắn, hiện tại nhìn hắn ngủ thiếp đi, chỉ có thể oán hận cắn môi, về mặt không cam lòng, nho nhỏ nói thầm “Hạ Uyển Chi, người cứ chờ đây!”

Dứt lời, Thục phi trở mình một cái, một bụng oán khí, không nhìn thấy người phía sau lông mi giắt giắt, hé mắt nhìn nàng một cái, sắc mặt lạnh lùng.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

Edít: HueKhanh92

Beta: ThyAn89

Hạ Hoa nhìn chăm chăm ngư thiện phòng hơn một tháng, cuối cùng nàng cũng biết rõ người sai bỏ thuốc vào thuốc bổ của các phi tần sau khi thị tẩm rốt cuộc là ai. Kỳ thật Hạ Hoa chưa nói, Hạ Uyển Chi cũng đã biết được.

Hôm trước Trúc Thanh bỏ cái gì đó vào chén thuốc hầm cách thủy, đưa cho Hạ Đồng nhìn thì nhận ra là cùng một loại được vật hạ vào chén thuốc của các phi tần khác. Bởi vậy nàng cũng đã biết được, tất cả đều là hoàng hậu động tay chân.

Hạ Uyển Chi âm thầm thấy sợ hãi, nhưng ngẫm lại thì có thể hiểu được tại sao hoàng hậu lại như thế. Nàng ta cùng Tề Diệp thành thân đã năm năm, đến nay bụng vẫn không hề có tin tức. Mà dưới gối Tề Diệp con nổi dòng đơn bạc, hôm nay cũng chỉ có mình Trường công chúa Đức phi nương nung sinh ra.

Nhớ tới lời Bạch bảo lâm nói với nàng, Hạ Uyển Chi nghĩ chẳng lẽ bởi vì Bạch bảo lâm phát hiện hoàng hậu bỏ đồ vào chén thuốc bổ của các phi tần, sợ nàng ấy nói ra, lúc này mới giết người diệt khẩu?

Càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng. Nhiều năm như vậy, hoàng hậu đã âm thầm bóp chết bao nhiêu sinh mệnh chưa nẩy mầm. Nàng ta đúng là tâm tư kín đáo, lại hết sức to gan.

Thật may là nàng dẫn theo Hạ Đồng tiến cung, nếu không từ lâu nàng cũng đã bị ám toán. Vuốt ve bụng, cũng may nàng phát hiện, nếu không dù nàng được sủng hạnh thì cũng chỉ như các phi tần khác, vẫn không thể sinh con.

Xem ra trước kia nàng có thể sinh hạ Tam hoàng tử, cũng là phúc khí của nàng. Trước kia nàng cũng không biết trong chén thuốc có người động tay chân mà vẫn để nàng mang thai. Hôm nay ngẫm lại, nàng không thể nhớ nổi đã xảy ra chuyện gì mới có thể khiến nàng uống nhiều chén thuốc như vậy mà còn có thể mang thai Tam hoàng tử. Trước khi có Tam hoàng tử, nàng sảy mất đứa bé kia, nhất định là bị ai đó động tay, đến nay nàng cũng không biết.

Hiện tại nàng cũng không phải là để bị lừa gạt như thế.

Hai mươi bảy tháng sáu là sinh nhật tròn hai tuổi của trưởng công chúa. Hoàng hậu thương lượng với Tề Diệp, chuẩn bị cử hành cung yến, náo nhiệt một chút. Tề Diệp gật đầu đáp ứng, dù sao cũng là sinh nhật của Trưởng công chúa, tất nhiên muốn thật náo nhiệt một chút.

Yến hội cử hành tại Triều Hoa các. Sáng sớm Hạ Uyển Chi liền chuẩn bị lễ vật đưa qua chỗ Đức phi. Đức phi ôm trưởng công chúa mặc đồ mới, nói mấy câu rồi sai Bội Dung nhận lấy. Hạ Uyển Chi nhìn trưởng công chúa trắng trẻo đáng yêu, cười cười lấy ra một cái trống bỏi treu chọc.

Trưởng công chúa rất nhanh liền bị trống bỏi hấp dẫn, nghe âm thanh leng keng leng keng thì nhếch miệng lộ ra hàm trắng trắng tinh, cười hi hi hoa tay múa chân. Đức phi nhìn cũng nhin cười không được.

Không bao lâu sau thì người các cung khác cũng chuẩn bị lễ vật đưa tới. Hoàng hậu, thái hậu cũng đưa lễ vật quý trọng, Đức phi mỉm cười nhận lấy.

Yến hội không chiêu đãi quan lại đại thần, chỉ có phi tần hậu cung cùng với vài vị vương gia, công chúa phò mã.

Hạ Uyển Chi ăn mặc tí mì một phen rồi mới ra cửa. Đợi nàng đến Triều Hoa các, đã không ít phi tần ở đây. Lâm Huệ ngồi ở phía sau nàng. Lúc nàng ngồi xuống hai người có đối mặt với nhau, gật đầu chào một chút rồi không có nói thêm nữa.Cách một mảnh thảm đỏ, đối diện là vài vị vương gia, vương phi, cùng với công chúa phò mã. Bọn họ đều chuẩn bị lễ vật. Đức phi mang theo trưởng công chúa vừa xuất hiện, bọn họ liền đưa lễ vật lên.

Không bao lâu cung nhân cao giọng nhắc nhở, Hoàng Thượng, hoàng hậu, cùng với thái hậu giá lâm. Mọi người đứng dậy hành lễ. Chờ Tề Diệp đứng ở trước chủ vị, lúc này mới cho mọi người bình thân ngồi xuống. Sau một hồi xột xoạt, Hạ Uyển Chi ngồi xuống, phát giác ánh mắt Tề Diệp hướng tới. Nàng giương mắt nhìn sang, cười một tiếng với hắn rồi lập tức thu hồi ánh mắt.

Tề Diệp lại nhìn, càng nhìn càng động lòng người, nụ cười âm áp ấy khiến trong lòng hắn cao hứng, khóe miệng không tự giác được xet qua một nụ cười.

Hoàng hậu ngồi ở bên cạnh hắn nhìn thấy, nhìn thoáng qua Hạ Uyển Chi ngồi cách đó không xa, ánh mắt lạnh lẽo, cầm lấy khăn tay lau khóe miệng một chút. Nguyệt Mai hiểu ý, lặng lẽ lui ra ngoài.

Đế hậu vừa đến, yến hội liền bắt đầu. Cung nữ như dòng nước chảy bung thức ăn tinh mỹ, dưa và trái cây đi lên. Trên bàn trước mặt rất nhanh liền bày đầy thức ăn phong phú, tinh xảo ngon miệng.

Âm nhạc đã vang lên, vũ cơ bắt đầu múa, kỹ thuật uyển chuyển, theo điệu nhạc nhẹ nhàng đung đưa. Ông tay áo bay múa, ngoái đầu nhìn lại cười một tiếng, tất cả đều hướng về người ở trên chủ vị.

Hạ Uyển Chi cứ chi vừa vận ăn cá hấp, thịt cá tươi mới, ngon ngọt, rất hợp khẩu vị của nàng.

Bữa tối ăn được một lúc, các vương gia bắt đầu tìm Hoàng Thượng nói chuyện mời rượu, ăn uống linh đình. Mà Đức phi đã cùng các Vương phi, công chúa nâng chén mời nhau, uống rượu hoa quả.

Bữa tối coi như ăn được vui vẻ hòa thuận. Sau khi ăn xong, lúc dùng trà bánh, Trịnh tu viện chuẩn bị tiết mục, ở trên thảm đỏ cất tiếng hát. Mấy vị tiếp dư mỹ nhân khác cũng nhao nhao muốn thử. Nàng biết rõ các nàng cũng chuẩn bị biểu diễn, làm như vậy là để có thể khiến Tề Diệp cười một tiếng, giành lấy ân sủng.

Đức phi ôm trưởng công chúa nhìn xem các nàng biểu diễn, trong lòng lại cười lạnh. Dù không vui vì các nàng ở sinh nhật của con gái mình mới gọi sủng hạnh, nhưng cũng không nói cái gì, còn muốn làm ra một bộ dáng khoan hồng độ lượng, rất là thường thức.

Lâm Huệ tất nhiên lại đánh đàn. Hạ Uyển Chi phát hiện lúc nàng ta đánh đàn, Tề Diệp nghe rất là hường thụ. Kỳ thật nàng biết, lúc trước Lâm Huệ được sủng ái còn không phải là bởi vì tài đánh đàn mà ra, rất được tâm ý của hắn nên mới giữ ở bên người. Hôm nay xem ra xác thực là như vậy.

Lúc Lâm Huệ đánh đàn có một phen phong tình khác biệt, bộ dáng nghiêm túc làm cho người ta không bỏ qua được. Hạ Uyển Chi không thể không thừa nhận, kỳ thật Lâm Huệ xác thực rất ưu tú, thậm chí có lúc nàng cũng nghĩ chỉ sợ mình không sánh bằng nàng ta.

Tiếng đàn boong boong, lại bị một tiếng khóc đánh vỡ. Mọi người theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy trưởng công chúa ở trong lòng Đức phi oa oa khóc lớn. Đức phi tay chân luống cuống ôm con bé, thấy mọi người chú ý, lưng túng đứng dậy, hành lễ với Tề Diệp rồi ôm trưởng công chúa rời tiệc. Lâm Huệ cũng không bị quấy rầy, vẫn tiếp tục khảy đàn. Sau Lâm Huệ là Chu tiếp dư. Chu tiếp dư thổi một khúc 《Trường tương tư》, tiếng sáo du dương, ánh mắt sáng quắc nhìn về phía Tề Diệp. Tề Diệp vẻ mặt không đổi, nhìn nàng ta một cái, cũng không nói gì.

Sau Chu tiếp dư, người có thể biểu diễn đều đã diễn xong. Thục phi nhìn Hạ Uyển Chi bất động, lên tiếng nói “Không biết Hạ chiêu nghi chuẩn bị cái tài nghệ gì, bản phi thật có chút tò mò!”

Thục phi vừa lên tiếng, những người khác như có như không nhìn lại. Ngay cả hoàng hậu cũng không chịu thua kém lên tiếng “Bản cung vẫn chưa được xem Hạ chiêu nghi biểu diễn tài nghệ, không biết hôm nay có may mắn được thưởng thức hay không?”

Hạ Uyển Chi đứng dậy “Tần thiếp từ nhỏ ngu dốt, cảm kỳ thư họa miễn cưỡng biết một chút, so sánh cùng các nương nương khác, tần thiếp thật sự là thẹn thùng không dám biểu diễn. Bởi vậy cũng không chuẩn bị, mong hoàng hậu, Thục phi thứ lỗi!”

“Hạ chiêu nghi đây là khiêm tốn.” Thục phi nói “Thật không ngờ tới thậm chí ngay cả thể diện của hoàng hậu mà Hạ chiêu nghi cũng không cho, đúng là chuyện thật sự hi hữu!”

Hạ Uyển Chi cũng biết Thục phi này mở miệng là không có việc tốt. Gần đây hết lần này tới lần khác nàng ta đều là châm chọc mình. Ở trước mặt mọi người, nàng thật đúng là không thể không cho hoàng hậu nương nương thể diện.

“Thục phi nương nương dạy bảo phải. Vì bồi tội cho hoàng hậu nương nương, tần thiếp xin chuẩn bị một khúc múa trống. Hy vọng hoàng hậu nương nương có thể thích.” Hạ Uyển Chi thờ dài, đứng dậy hành lễ.

Hoàng hậu trong lòng khinh thường, ngoài miệng mỉm cười “Vây làm phiền Hạ chiêu nghi!”

Hạ Uyển Chi không chuẩn bị, liền sai Hạ Bích trở về chuẩn bị quần áo. Không bao lâu nàng liền thay xong quần áo, trống lớn cũng đã chuẩn bị xong. Đã thật lâu không có luyện tập, chỉ sợ đã xuống tay.

Cầm lấy cây gậy gõ thử xúc cảm một chút. Nàng mấp máy miệng, nặn ra một nụ cười, ống tay áo nhẹ nhàng, cước bộ nhẹ nhàng, chân bước uyển chuyển đến trước trống. Tay trái gõ mặt trống, một tiếng vang lên. Ông tay áo phất cao, tay phải gõ mặt trống, một tiếng lại vang lên, động tác mạnh mẽ hơn, đẹp hơn.

Không giống cung trang nặng nề, nàng mặc trên người chính là một thời y phục nhẹ nhàng đơn giản, thắt đai lưng gọn gàng. Theo tiếng trống thùng thùng truyền đến, nàng gõ trống có lực có tiết tấu, như tiếng sấm thùng thùng, như nước mưa ào xuống, như dòng sông chảy xiết. Cả người đều chuyển động, vòng eo uốn một cái, xoay người gõ mặt trống. Lúc uốn cong người ngã đầu, nàng nhìn về phía Tề Diệp, khoe miệng cong lên, chân phải đá thẳng lên, bày ra một cái tư thế hoàn mỹ kết thúc điệu múa trống này.

Tề Diệp cười nói “Hạ chiêu nghi quả nhiên là người mang tuyệt kỹ, hôm nay trẫm mới thấy được.”

Tiếng nói vừa dứt, Thục phi nhìn nàng một cái, nói “Hoàng Thượng nói đúng, Hạ chiêu nghi đầu chi là người mang tuyệt kỹ, còn thâm tàng bất lộ. Nếu không phải là hôm nay hoàng hậu muốn nhìn, bản phi còn không biết Hạ chiêu nghi múa trống giỏi như vậy.” Thâm tàng bất lộ, Hạ Uyển Chi nghĩ cái Thục phi này thật đúng là giới tán dương người, tán dương nàng đến mức thâm trầm a!

Hạ Uyển Chi cũng không lên tiếng, hành lễ liền lui xuống. Lúc ra cửa nhìn thấy Bội Dung vội vã mà đến, không khỏi nhìn nàng ta nhiều thêm một chút. Đợi nàng thay đổi cung trang trở lại, Tề Diệp cùng hoàng hậu, thái hậu đã không còn ở Triều Hoa các. Vương gia vương phi, công chúa phò mã đang đứng dậy rồi đi dưới sự hướng dẫn của thái giám.

Hạ Uyển Chi thật nghi hoặc đã phát sinh chuyện gì. Lâm Huệ nói “Hình như là trưởng công chúa bị bệnh. Hoàng Thượng để cho chúng ta đều tự tản đi, không có việc gì liền trở về đi!” Nàng gật gật đầu, Lâm Huệ lại nói “Uyển tỷ ty hôm nay múa trống thật sự rất tốt, muội muội đều xem ngày người.”

“Huệ nhi hôm nay khảy đàn cũng không tệ, so với trước kia tiến bộ không ít.” Hạ Uyển Chi thuận miệng tán dương.

“Uyển tỷ ty quá khen.” Nghe nói như vậy, Lâm Huệ trong lòng đúng là rất đắc ý. Nàng rất tự tin với tài đánh đàn của mình. Nếu nàng nhận thứ hai, không ai dám nói mình là đệ nhất.

Hạ Uyển Chi trở về liền sai Hạ Hoa đi hỏi thăm một chút, xem trưởng công chúa rốt cuộc làm sao vậy. Nàng múa trống ra đầy mồ hôi, liền phân phó Trúc Thanh chuẩn bị nước nóng.

Nàng mới vừa vào trong nước không bao lâu, Hạ Bích tiến đến nói “Nương nương, Hoàng Thượng phái người đến thỉnh nương nương đi sang cung Đức phi một chuyến.”

Nàng có chút ngạc nhiên “Đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Nô tỳ hỏi, công công truyền lời nói là trưởng công chúa không phải là bị bệnh, là ăn trúng đồ gì đó. Lúc này ngự y đang nhìn.” Hạ Bích nói “Nô tỳ có chút không yên lòng, trưởng công chúa ăn đồ hư làm sao lại tìm nương nương, không phải là đã xảy ra chuyện gì chứ!”

“Có phải xảy ra chuyện hay không, đi mới biết được.” Hạ Uyển Chi không nhanh không chậm rửa ráy sạch sẽ, lau chùi thân thể, mặc quần áo, lại để cho Trúc Thanh trang điểm một phen. Lúc này nàng mới mang theo Hạ Bích và Trúc Thanh đi qua chỗ Đức phi.

Khi đi vào nàng đã nhìn thấy Tề Diệp, thái hậu, hoàng hậu đều có mặt. Bọn họ đều nhìn nàng về mặt khó lòng. Hạ Uyển Chi vừa vận thi lễ, Tề Diệp cho nàng đứng dậy, bên tai là tiếng trưởng công chúa khóc oa oa. Đức phi cùng nhũ nương đang đồ dành.

“Có biết trẫm gọi tới người vì cái gì?” Tề Diệp đánh vỡ trầm mặc, hỏi.

Hạ Uyển Chi lắc đầu “Tần thiếp không biết, mong Hoàng Thượng chỉ rõ.”

“Trưởng công chúa ăn nhầm thức ăn, có cung nhân trông thấy là cung nhân bên cạnh người thả đồ vào canh trứng gà của trưởng công chúa.” Hạ Uyển Chi nghe vậy tâm chìm chìm, Tề Diệp hỏi “Có thể có chuyện này?”

“Hoàng Thượng, tần thiếp oan uổng.” Hạ Uyển Chi quỳ trên mặt đất. Hạ Bích, Trúc Thanh phía sau quỳ theo. Nàng nói “Thần thiếp oan uổng, mong Hoàng Thượng minh giám.”

“Hạ chiêu nghi không cần phải ngại biện, nhân chứng vật chứng đều có, há lại cho người một câu oan uổng thì có thể phui bó?” Hoàng hậu đau lòng nói “Trưởng công chúa vẫn là đứa nhỏ, mới chỉ hai tuổi, Hạ chiêu nghi sao xuống tay được?” Đức phi đem hài tử giao cho nhũ nương, nhìn Hạ Uyển Chi quỳ trên mặt đất, không nói hai lời, vừa tiến lên chính là một cái tát. Hạ Uyển Chi bị đau, lúc trông thấy Đức phi còn muốn tát cái thứ hai, Tề Diệp đã mở miệng “Đức phi, trong mắt người còn có trẫm sao. Trẫm còn chưa nói chuyện há lại cho người động thủ?”

Đức phi cắn cắn môi, trừng mắt liếc Hạ Uyển Chi, lúc nghiêng đầu đã là bộ dáng là chửi chửi khóc “Hoàng Thượng, thần thiếp thất lễ. Là do thần thiếp không đành lòng nhìn trưởng công chúa chịu khổ. Con bé còn nhỏ đã chịu tội như vậy, thần thiếp không nhịn được a!”

Hạ Uyển Chi bịt mắt, ngẩng đầu nhìn Tề Diệp. Tề Diệp trấn an nhìn nàng một cái, nói “Trước khi tra ra manh mối, trẫm tự có định đoạt. Thứ cho người thương con sốt ruột, trẫm không so đo, đứng lên đi!”

Đức phi gạt gạt đầu, tạ ơn một tiếng, được Bội Dung nâng đỡ ngồi xuống ở trên ghế, nhìn không được rơi lệ “Tội nghiệp trường công chúa, toàn thân không có chỗ nào yên, vừa ngứa vừa đau. Nàng còn nhỏ như vậy, làm sao chịu được. Hoàng Thượng nhất định phải cứu trường công chúa.”

“Ngươi đã đang nhìn, không có việc gì!” Tề Diệp trấn an một câu, ánh mắt rơi vào trên người Hạ Uyển Chi “Hạ chiêu nghi, có phải ngươi hạ thuốc hay không?”

“Hoàng Thượng minh giám, tần thiếp có thể chỉ trời lập lời thề, tuyệt đối không phải là tần thiếp. Tần thiếp là bị hãm hại!” Là ai? Thực phi, Đức phi, hoàng hậu, hay là những người khác? Trong đầu thoáng hiện lên lần lượt từng khuôn mặt, nàng lại cảm thấy mỗi người đều có thể.

“Thật không phải là ngươi?” Tề Diệp trầm giọng hỏi.

Hạ Uyển Chi chỉ tay lên trời nói “Thần thiếp lập lời thề với trời, chuyện hôm nay không liên quan với tần thiếp. Nếu có nửa câu nói dối, tần thiếp liền bị thiên lôi đánh, chết không từ tế.”

“Nếu là lập lời thề có thể nói rõ tất cả, cũng sẽ không có nhiều người kêu oan như vậy. Hạ chiêu nghi, ngươi cho rằng Hoàng Thượng sẽ dễ tin lời thề của ngươi sao?”

Hoàng hậu không đợi Tề Diệp lên tiếng, đã chặn đường hấn. Cho dù bây giờ hấn nói tin tưởng, vậy cũng chỉ là thiên vị nàng mà thôi. Huống chi thái hậu ở đây, mặc dù bà ta chưa nói một câu nào, cũng không có nghĩa là bà tin tưởng Hạ Uyển Chi.

“Nếu nương nương không tin, tần thiếp có thể cùng cái cung nhân kia đối chất. Tần thiếp xác thực là bị người hãm hại, oan uổng.” Nếu nàng không tìm được sơ hở, như vậy nhân chứng vật chứng bọn họ đều đã chuẩn bị đủ, cho dù nàng chưa làm qua cũng bị hãm hại thành đã làm, nàng sẽ phải gánh tội thay.

“Không biết cung nhân kia trông thấy chính là cung nữ nào bên cạnh tần thiếp bỏ thuốc?” Hạ Uyển Chi hỏi trong lúc Quang Thuận đi xuống gọi nhân chứng.

Hoàng hậu nói “Bên cạnh ngươi còn có mấy người, không phải là cái gì Hạ Bích kia.”

Nghe vậy, Hạ Bích vội vàng dập đầu, nói “Hoàng Thượng minh giám, hôm nay nô tỳ liên tục ở trong yến hội cũng không rời đi, làm trở về ngự thiện phòng bỏ thuốc. Mong Hoàng Thượng minh xét, nô tỳ là bị oan uổng.” “Ừ, có phải oan uổng hay không, đợi người đến đây sẽ biết!” Hoàng hậu hừ một tiếng, trào phúng liếc nhìn Hạ Uyển Chi.

Hạ Uyển Chi cũng đã tâm tư vòng vo vào vòng, ngẩng đầu nhìn Tề Diệp nói “Hoàng Thượng, nếu thật là tần thiếp làm, tần thiếp sẽ không ngại biện. Nhưng tần thiếp là bị hãm hại, tần thiếp cầu xin Hoàng Thượng cho tần thiếp một cái cơ hội rửa thoát tội danh!”

Giống như sợ Tề Diệp sẽ đáp ứng, hoàng hậu lên tiếng nói “Vẫn còn nguy biện sao, người đâu, kéo Hạ chiêu nghi xuống.”

“Vì sao hoàng hậu nương nương một mực chắc chắn chính là tần thiếp. Chẳng lẽ hoàng hậu nương nương cũng tận mắt nhìn thấy là Hạ Bích bên cạnh tần thiếp hạ độc trong canh trứng gà của trường công chúa sao?”

Tiếng nói vừa dứt, hoàng hậu sắc mặt càng thay đổi. Tề Diệp, thái hậu, Đức phi đều nhìn về nàng ta. Hoàng hậu miễn cưỡng trấn định nói “Hạ chiêu nghi đây là nói bèn cung hãm hại ngươi?”

“Hoàng hậu minh giám, tần thiếp cũng không phải là ý tứ kia.” Hạ Uyển Chi cúi đầu ngoan ngoãn đáp lời, trong lòng bắt đầu sinh nghi. Hoàng hậu kích động như vậy, hận không thể ngăn cản hành động của nàng, không thể không khiến người hoài nghi có phải là nàng ta cho người hạ độc, giả họa cho nàng hay không.

“Bàn cung nghe cũng không giống như vậy.” Hoàng hậu lạnh lùng nói “Có thể ần bậy, lời nói thì không thể nói lung tung. Hạ chiêu nghi tốt nhất nên nghĩ thông suốt.”

Hạ Uyển Chi không nói.

Tề Diệp liếc nhanh nhìn hoàng hậu, nói “Trẫm cho ngươi cơ hội này, nếu thật là ngươi, trẫm sẽ không hạ thủ lưu tình. Nhất định nghiêm trị.”

“Tần thiếp hiểu! Đa tạ Hoàng Thượng khai ân!” Hạ Uyển Chi ám ám thở phào nhẹ nhõm, thật may là hấn vẫn chéch về hướng mình.

Trước khi nhân chứng bị kéo lên, Hạ Uyển Chi cho Hạ Bích cùng một vị cung nữ canh giữ ở cửa thay đổi quần áo. Hạ Bích canh giữ ở cửa, vị kia cung nữ thì quỳ ở sau lưng nàng.

Rất nhanh vị nhân chứng kia đã bị kéo đi lên, nàng ta cả vội vàng quỳ xuống đất, run lấy bảy cầu xin tha thứ.

Tề Diệp nói “Trả lời trẫm, có phải thật sự nhìn thấy cung nữ bên cạnh Hạ chiêu nghi hạ độc trong canh trứng gà của trường công chúa hay không?”

“Ồi... Hồi bẩm Hoàng Thượng, nô tỳ... Nô tỳ tận mắt nhìn thấy cung nữ Hạ Bích bên cạnh Hạ chiêu nghi thả đồ trong canh trứng gà của trường công chúa. Nô tỳ cũng không biết bỏ vào cái gì, nô tỳ cũng là về sau nghe nói trường công chúa trúng độc, mới biết được.”

“Được rồi, ngươi xem một chút có phải người phía sau Hạ chiêu nghi hay không?”

Tiểu cung nữ nhìn theo hướng ngón tay Tề Diệp, ánh mắt đung đưa không ngừng giữa vị cung nữ kia và Trúc Thanh, cuối cùng đưa tay chỉ vị cung nữ ở bên trái kia. Trái tim lo lắng của Hạ Uyển Chi lập tức hạ xuống đất, ám ám thở phào nhẹ nhõm.

Người ở chỗ này nhìn thấy vậy đều trong lòng hiểu rõ, hoàng hậu âm thầm bóp bóp nắm tay, liếc nhanh nhìn Nguyệt Mai. Nguyệt Mai run một chút, sắc mặt trắng bệch cúi đầu xuống.

Đức phi nhìn về mặt chủ tử hai người các nàng, trong lòng sinh nghi.

Tề Diệp lại hỏi “Xác định là nàng ta?”

“Hoàng Thượng minh giám, nô tỳ chính là một trăm lá gan cũng không dám nói dối.” Tiểu cung nữ vội vàng dập đầu, nói năng lưu loát.

Tề Diệp cười lạnh một tiếng “Người đâu, đem cái tiện tỳ này xuống thẩm vấn cho kĩ. Dám vu hãm Hạ chiêu nghi, trẫm cũng muốn nhìn một chút là ai ở sau lưng làm loạn.”

Quang Thuận công công vung tay lên, hai vị thái giám tiến lên, lôi kéo tiểu cung nữ rời đi. Tiểu cung nữ còn chưa kịp phản ứng, vẫn là hô to “Hoàng Thượng, nô tỳ xác thực trông thấy nàng ta thả đồ...” Còn chưa nói xong đã bị Quang Thuận lấy vải lụa chặn miệng, cho người dẫn đi tra hỏi.

Hoàng hậu nhìn tiểu cung nữ bị bắt đi, xoắn xoắn khăn tay, liếc nhìn Nguyệt Mai. Nguyệt Mai hiểu ý, thừa dịp người khác không chú ý lui ra ngoài.

Biết rõ Hạ Uyển Chi là bị hãm hại, Tề Diệp tiến lên, đang muốn đỡ Hạ Uyển Chi. Đức phi đã đi trước một bước tiến lên đỡ Hạ Uyển Chi, mặt mũi tràn đầy áy náy nói “Đều là bản phi không tốt, chuyện còn chưa tra rõ ràng liền tự kết luận, còn đánh Hạ chiêu nghi một cái tát. Đều do bản phi quá lo lắng, nếu Hạ chiêu nghi còn giận, có thể đánh lại một cái tát.”

“Đức phi nương nương nói quá lời, tần thiếp hiểu Đức phi là thương con mà sốt ruột, lúc này mới mất đúng mực. Chi cần có thể chứng minh tần thiếp trong sạch, tần thiếp cũng đã thỏa mãn. Ngược lại cái người hãm hại tần thiếp kia, mong Hoàng Thượng nhất định phải bắt được!” Nàng nhìn Tề Diệp, cố ý cho hấn nhìn mặt sưng đỏ cùng với khoe miệng tràn ra vết máu của mình “Không thể để cho người nhon nhon ngoài vòng pháp luật, nếu không đều uổng công trường công chúa, cùng tần thiếp chịu đau khổ.”

“Yên tâm, trẫm sẽ cho trường công chúa, cho Hạ chiêu nghi một cái công đạo.” Ánh mắt rơi vào trên mặt sưng đỏ của nàng, Tề Diệp nhìn thấy đau lòng, hấn nói “Hạ chiêu nghi đi về trước,

trầm sai ngự y đi qua nhìn người một chút.”

Hạ Uyển Chi gật đầu “Đa tạ Hoàng Thượng tru ái!”

Được Trúc Thanh cùng Hạ Bích nâng đỡ, Hạ Uyển Chi trở về Hi Lai điện.

Lúc Đức phi ngẩng đầu nhìn về phía hoàng hậu, chẳng biết lúc nào mà Nguyệt Mai bên cạnh hoàng hậu đã không thấy đâu. Nàng khẽ nhủ mảy, nhìn chăm chăm hoàng hậu, vẻ mặt phức tạp.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47

Edit: HueKhanh92

Beta: ThyAn89

Hạ Uyển Chi trở về không bao lâu, Tề Diệp liền tới. Khi đó Hạ Bích đang xúc thuốc cho nàng, ngự y đến đây rồi lại đi.

Trông thấy hần tiến đến, Hạ Uyển Chi nghiêng mặt không nhìn hần. Hạ Bích đứng dậy hành lễ, lặng lẽ lui xuống đi. Tề Diệp biết rõ đây là nàng tức giận. Biết rõ nàng bị ủy khuất, hần không tức giận, ngược lại nghĩ tới làm thế nào cho nàng nguôi giận.

Ngồi xuống bên người nàng, Tề Diệp cầm lấy bông dính rượu thuốc, nâng cằm của nàng kéo quay người lại, dịu dàng lau thuốc lên nơi sưng đỏ cho nàng. Hạ Uyển Chi cắn môi cúi đầu, quật cường nghiêng mặt đi.

“Đừng động!” Tề Diệp dùng sức nâng cằm của nàng, một lần nữa đem người quay tới, lại phát hiện trên mí mắt nàng ngập nước mắt. Hần vừa nhìn liền đau lòng không ngớt, ôm người vào trong ngực “Uyển Nhi, là trẫm để người chịu ủy khuất!”

Hạ Uyển Chi nằm ở trên vai hần, khóc thút thít, lại không mở miệng. Tề Diệp khẽ vuốt ve lưng của nàng trấn an “Trẫm nhất định sẽ tìm ra người kia, lại dám làm loạn trong hoàng cung, đã thương trường công chúa, lại đã thương người!”

Hạ Uyển Chi khóc một hồi lâu, Tề Diệp cầm lấy mặt của nàng, tính tế lau nước mắt trên mặt cho nàng, nói “Đừng khóc, trẫm nhìn thấy đau lòng.”

Nàng ừ một tiếng, một lần nữa ôm lấy cổ của hần, tiếng nói nghẹn ngào “Nếu không phải Hoàng Thượng tin tưởng tần thiếp, tần thiếp căn bản không có cơ hội chứng minh. Hoàng Thượng, tần thiếp không phải là người lòng dạ độc ác như vậy.”

“Trẫm hiểu! Trẫm biết rõ người tâm địa thiện lương, làm sao lại làm ra chuyện tổn thương người như vậy? Được rồi, đừng khóc, trẫm đều hiểu!” Tề Diệp ôn nhu dụ dỗ nàng “Đến đây, trẫm bôi thuốc cho người!”

Nàng gật gật đầu, nhu thuận ngược đầu để cho hần bôi thuốc, chỉ là hai mắt khóc nên có chút sưng đỏ, thoạt nhìn đầm đìa đáng yêu, hần vuốt ve đầu của nàng, không tiếng động an ủi.

Hai người đang nói chuyện nhỏ nhẹ, Hạ Bích ở phía ngoài nói “Hoàng Thượng, chiêu nghị nương nương, Đức phi phái người đến, nói là trưởng công chúa khóc rống tìm Hoàng Thượng.”

Trưởng công chúa mới bao nhiêu tuổi? Người thân nhất chính là Đức phi, làm sao lại muốn tìm Hoàng Thượng đây? Không cần phải nói trắng ra cũng hiểu ý tứ của Đức phi. Hạ Uyển Chi nói “Hoàng Thượng mau đi qua đi! Tội nghiệp trưởng công chúa, nhỏ như vậy lại phải trải qua chuyện tàn nhẫn như vậy, thật may là trưởng công chúa phúc lớn mạng lớn.”

Tề Diệp rất là đồng tình với lời của nàng, gật gật đầu nói “Ngày mai trẫm lại tới nhìn người, cũng tới rồi, sớm nghỉ ngơi đi!”

“Ừ! Hoàng Thượng cũng sớm đi nghỉ ngơi, sáng mai còn phải vào triều!” Nàng nói “Tần thiếp cung tiễn Hoàng Thượng.”

Tề Diệp vuốt ve mặt của nàng, lúc này mới yên tâm rời đi.

Hôm sau tỉnh lại, vết thương trên mặt đã không còn sưng. Dùng đầu gối đẩy một chút còn hơi đau đớn, có điều lại nhìn không ra cái vết thương gì. Nàng mặc quần áo xong, dùng tốt đồ ăn sáng rồi đi qua chỗ Đức phi xem một chút. Tối hôm qua ngự y liên tục coi chừng, trưởng công chúa đã tốt lên rất nhiều, lúc này đang ngủ. Đức phi về mặt ấy nãy lời kéo tay của nàng nói “Tối hôm qua thật là để cho Hạ Chiêu nghi chịu ủy khuất!”

“Đức phi nương nương cũng là thương con sốt ruột, tần thiếp đều hiểu.” Hạ Uyển Chi không thêm đề ý cười cười “Chủ yếu là phải tìm ra người hạ thuốc, không thể để cho nàng nhón nhon ngoài vòng pháp luật!”

“Liệu Hạ Chiêu nghi có cái manh mối gì?” Người nọ há lại dễ dàng bị tìm ra như vậy. Từ trước đến nay nàng ta giỏi về ẩn nấp, không có bằng chứng gì. Nếu là tiểu cung nữ kia chịu mở miệng, liền biết là ai.

Hạ Uyển Chi lắc đầu “Không có chút đầu mối nào, tần thiếp cũng không biết đắc tội với ai, mới khiến cho nàng ta hãm hại tần thiếp như thế...”

Hừ, chỉ dựa vào sủng ái của Hoàng Thượng đối với người, cái hậu cung này chỉ sợ không có ai không oán hận người, Đức phi ghen ghét nhìn nàng một cái.

Hạ Uyển Chi không biết ý nghĩ trong lòng Đức phi, nói tiếp “Còn làm liên lụy tới trưởng công chúa. Chỉ đáng thương trưởng công chúa nhỏ như vậy đã chịu khổ. Cũng may ra tay không phải quá nghiêm trọng, nếu thật là có cái gì...” Hạ Uyển Chi muốn nói lại thôi, ai cũng nghe ra được ý tứ trong câu nói

Đức phi vô khăn tay, trong lòng lo lắng oán hận. Nàng cũng thấy may mắn vì độc tính không mạnh, nếu không nàng liền mất đi trưởng công chúa. Như vậy nàng làm sao mà sống?

“Hoàng Thượng thương yêu trưởng công chúa nhất định sẽ cho nàng một cái công đạo.” Đức phi nghiêm túc nói một câu, Hạ Uyển Chi trầm mặc.

Hai người đi thỉnh an hoàng hậu, hoàng hậu trấn an Đức phi cùng Hạ Uyển Chi vài câu. Thục phi các nàng cho dù không phải là biết rõ ràng tường tận, nhưng cũng nghe một chút tiếng gió. Thục phi hỏi Đức phi “Trưởng công chúa có khỏe không?”

“Nhờ phúc Thục phi nương nương, trưởng công chúa mạnh khỏe, để Thục phi nhớ thương!” Đức phi mặt không chút thay đổi trả lời một câu. Thục phi bĩu môi không hề hỏi nhiều, trong lòng lại cao húng.

Từ Phụng Nghi cung đi ra, Lâm Huệ đuổi theo Hạ Uyển Chi, hai người đi về hướng Phóng Ứng đài. Lâm Huệ lo lắng hỏi “Uyển tỷ tỷ có khỏe không?”

“Rất tốt, không cần lo lắng. Chi là một hồi sợ bóng sợ gió mà thôi. Là có người cố ý hãm hại ta.” Hạ Uyển Chi bắt đầu nói “Ngược lại không nghĩ tới trong lúc vô tình ta đắc tội ai.”

“Này có cái gì, hậu cung nhiều nữ nhân, nữ nhân lại luôn đố kỵ. Trông thấy Uyển tỷ tỷ được sủng ái, các nàng khẳng định sinh lòng ghen ghét. Huống chi Hoàng Thượng còn không phải ân sủng tỷ tỷ bình thường, riêng chuyện tự mình dạy bảo tỷ tỷ bơi này, có thể làm cho người ta ghen tỵ rồi!”

“Phải không?” Hạ Uyển Chi liếc nhanh Lâm Huệ, thăm nghĩ lời này có phải gán ở trên người của người cũng rất thích hợp hay không. Kỳ thật người cũng là oán hận ghen ghét ta đi!

“Còn không phải sao!” Lâm Huệ khẳng định gật đầu “Biết là ai hạ thù chưa?”

“Hoàng Thượng vẫn đang tra, tạm thời còn chưa biết. Chi cần có tâm, nhất định có thể tra ra là ai. Lưỡi trời tuy thưa nhưng khó lọt, chi cần hạ thù thì sẽ luôn lộ ra sơ hở đến lúc đó thì nàng ta có quả ngon để ăn.” Lâm Huệ gật gật đầu, nhìn mái hiên dưới ánh nắng cách đó không xa, cũng không lên tiếng.

Hạ Uyển Chi chỉ là không nghĩ tới, người kia cũng không phải ăn quả ngon. Nguyên nhân là tiểu cung nữ kia thừa dịp mọi người chưa chuẩn bị cần lưỡi tự sát. Nghiêm hình tra khảo cả đêm cũng không đào ra được tin tức gì từ trong miệng tiểu cung nữ. Khi trời gần sáng, nhân dịp người trông coi không chú ý, nàng ta phun ra vài chặn miệng, cần lưỡi tự sát.

Manh mối bị đứt, muốn tìm ra hung thủ sau lưng thật đúng là khó càng thêm khó Hạ Uyển Chi sẽ không chịu thua thiệt một cách vô ích nàng sai Hạ Hoa đi hỏi thăm một chút, nhìn xem ai đi lại gần với tiểu cung nữ kia.

Lại để cho Hạ Hoa đi hỏi thăm một chút xem tối hôm qua có ai đi gặp tiểu cung nữ kia. Nếu biết rõ tiểu cung nữ bị bắt, người nọ nhất định sẽ đứng ngồi không yên, lo sợ tiểu cung nữ cung khai ra bản thân nàng ta nhất định sẽ hành động, hoặc là cam đoan ngầm miệng không nhà ra, hoặc là chết không đối chứng. Đương nhiên, so sánh với nhau, chết không đối chứng còn không phải là lựa chọn tốt nhất?

Biết được tiểu cung nữ cần lưỡi tự sát, Đức phi tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, sai Bội Dung đi ra ngoài hỏi thăm một chút, lại để cho người gọi Hạ Uyển Chi đến. Lúc này hai người tạm thời lag đồng minh, đều là người bị hại, tự nhiên đi lại gần.

Đức phi nói “Hôm nay người đã chết không đối chứng, nếu không có đầu mối mới, cũng chỉ có thể nhìn người nọ nhon nhon ngoài vòng pháp luật!”

“Đức phi có phải biết rõ hung thủ là ai hay không?” Nghe ra ý tứ trong lời nàng ta nói, Hạ Uyển Chi hỏi.

“Ta không biết rõ, cũng là nghi ngờ một chút mà thôi.” Đức phi nói “Chi cả có thể làm đến mức giọt nước không lọt, chi sợ thân phận không thấp.”

Trong hậu cung, thân phận không thấp cũng chỉ vài người như vậy. Hạ Uyển Chi hiểu ý tứ của Đức phi, phỏng đoán không phải là hoàng hậu thì chính là Thục phi, chi là khổ nỗi không có chứng cứ mà thôi.

Sao Hạ Uyển Chi lại không biết tối hôm qua hoàng hậu biểu hiện thất thố. Cái loại về mặt hận không thể đem nàng biếm lạnh cung cho tự sinh tự diệt đó, nàng đúng là thấy rất rõ ràng. Hoàng hậu hùng hổ dọa người như thế, cũng không giống như là vô tội. Sau đó nàng ta cùng Nguyệt Mai bên cạnh trao đổi ánh mắt quý dị, Nguyệt Mai lại thừa dịp mọi người chưa chuẩn bị mag rồi đi, quả thật làm cho người ta không thể không hoài nghi.

Bên này, hoàng hậu biết được tiểu cung nữ kia đã cần lưỡi tự sát, nàng lập tức thở phào nhẹ nhõm, nhìn thoáng qua Nguyệt Mai quỳ trên mặt đất, vẻ mặt không vui “Người nói, bản cung nên trừng phạt người thế nào?”

“Hoàng hậu nương nương tha mạng, nô tỳ về sau nhất định tận tâm tận lực!” Nguyệt Mai biết rõ chuyện lần này nàng khó tránh khỏi trách phạt. Vốn là mưu kế nhất tiễn song điêu, lại chưa từng nghĩ đều thất bại trên người tiểu cung nữ chết tiết kia. Ngay cả cung nữ bên cạnh Hạ chiêu nghi còn nhận thức không rõ, lúc này mới hù kế hoạch.

“Lời này bản cung đã nghe vô số lần. Xem ra bản cung là quá dễ nói chuyện, thế cho nên Nguyệt Mai người đã quên bản cung lợi hại ra sao!” Hoàng hậu tức giận nói. Nguyệt Mai nghe được toàn thân phát run, biết rõ hôm nay nỗi khổ da thịt là không thiếu được. Nguyệt Mai nói “Nô tỳ cam nguyện chịu phạt, chi hy vọng hoàng hậu nương nương có thể làm cho nô tỳ tiếp tục lưu ở bên cạnh nương nương. Nô tỳ nguyện ý làm trâu làm ngựa hầu hạ nương nương.”

“Hừ!” Hoàng hậu hừ một tiếng, phàn pho cung nữ lấy roi ngựa ra. Cung nữ trình lên rồi liền lui xuống, còn háo tâm đóng cửa lại.

Hoàng hậu quát roi ngựa, xoát xoát lên tiếng. Nguyệt Mai kiên trì quỳ trên mặt đất khom người xuống, một bộ dáng cam tâm tình nguyện chịu phạt.

Hoàng hậu không chút lưu tình, roi ngựa roi xuống, chát một tiếng. Nguyệt Mai bị đau cần môi không để cho mình lên tiếng. Hoàng hậu tức giận quát nàng, từng nhát từng nhát, Nguyệt Mai bị đau cần quả đấm, lưu lại dấu răng thật sâu, cũng không hề cầu xin tha thứ, chi hy vọng hoàng hậu có thể mau nguôi giận, nàng cũng có thể bớt nểm chút khổ sở.

Nhưng khổ là lần này hoàng hậu rất tức giận. Mắt thấy sắp đập rớt được Hạ chiêu nghi, lại không nghĩ cuối cùng còn làm cho nàng ta được Hoàng Thượng thương tiếc, đối với nàng ta càng tốt hơn. Còn không phải là mình trộm gà không được còn mất nắm gạo sao?

Chờ hoàng hậu phát tiết xong, Nguyệt Mai đã ngã rạp trên mặt đất, trên lưng vết máu chi chít, sắc mặt trắng bệch. Hoàng hậu quăng roi ngựa, cho người vào khiêng người xuống đi trị liệu. Dù sao cũng là người tử trong nhà mạng tới, nàng tất nhiên sẽ không thật sự đánh chết.

Hạ Hoa nghe ngóng xong một ngày, chi nghe được cái tiểu cung nữ kia tính cách quái gở, cũng không thích nói chuyện, cũng không thích cùng người ta nói chuyện, căn bản là tiếng nói không có trọng lượng, từ trước đến nay độc lại độc vắng. Hỏi thăm ra thì chẳng có gì lại gần với ai, bắt quả là cung nữ vẩy nước quét sân của ngự thiện phòng mà thôi.

Về phần tối hôm qua cũng không có người nào khác đi thăm kia tiểu cung nữ, bởi vậy cũng không tin tức gì.

Hạ Uyển Chi trong lòng bức bối, biết rõ nếu tìm không được manh mối, cũng chỉ có thể để người kia nhon nhon ngoài vòng pháp luật. Không nghĩ tới nàng ta lại ăn núp sâu như thế.

Ăn trưa xong, Hạ Uyển Chi đi Phong Xuân các. Nàng ở trong nước quạt vài cái, bơi vài vòng rồi nằm ở trên đá cẩm thạch, hai chân vô ý thức vỗ nước.

Học bơi xong nàng mới biết niềm vui thú khi bơi, làm cho người xuống nước cũng không muốn trở lên bờ.

Tề Diệp ở chỗ Đức phi dùng cơm trưa, nghe nói trường công chúa đã tốt lên rất nhiều. Đức phi ngược lại thông minh, biết rõ hướng về trường công chúa mà nói chuyện, mời người vào trong cung mình.

Nàng vỗ nước, nghe thấy tiếng đẩy cửa, ngửa đầu nhìn lại, chi thấy Tề Diệp cất bước tiến đến. Bên ngoài có chút nóng, hân phoi nắng nên mặt hơi đỏ.

Hạ Uyển Chi vì muốn hân chú ý đến nàng, dùng sức vỗ mặt nước, nước văng tung tóe, nàng cười tủm tỉm hướng về phía hân quơ quơ tay.

Tề Diệp cười một tiếng, từng bước từng bước tới gần, ngồi xổm xuống ở trước mặt nàng, cúi đầu nheo nheo cái mũi của nàng “Uyển Nhi thật đúng là càng ngày càng biết tự giác. Trẫm còn chưa phân phó, người liền tới chào này rồi?” Chẳng lẽ Hoàng Thượng không muốn tấn thiệp đến?” Nàng có chút úy khuất méo miệng, đôi mắt to tròn, hắc bạch phản minh sáng long lanh nhìn theo hân.

Tề Diệp chịu không nổi nhất là bộ dạng vô tội ủy khuất này của nàng, sủng ái nheo nheo cái mũi của nàng “Trẫm là người nhỏ mọn như vậy sao? Nếu không phải thích người đến, cũng sẽ

không dạy người bơi...”

Lời còn chưa dứt, Hạ Uyển Chi chỉ thấy mặt hắn liền biến sắc, đột nhiên vươn tay bắt tới phía sau nàng. Hạ Uyển Chi chỉ cảm thấy sau lưng có cái gì đó lạnh lạnh lướt qua, còn chưa kịp phản ứng, đã thấy Tề Diệp dùng sức ném. Trên mặt đất nhiều hơn một con rắn nhũm máu.

Hạ Uyển Chi sững sờ nhìn thoáng qua, lập tức lên tiếng kinh hô, luống cuống tay chân muốn bò lên bờ, Tề Diệp thấy nàng kinh hoàng sợ hãi, cánh tay dài chụp tới ôm người lên bờ. Hạ Uyển Chi theo bản năng ôm eo của hắn, mặt áp vào trước ngực hắn, cả người run lấy bầy.

Tề Diệp bất chấp an ủi nàng, nghiêng đầu mút lấy ngón tay cái, sau đó nhỏ một búng máu, lại lấy ra một cái dao sắc bén rạch hai cái ở trên vết thương, dùng sức mút nhả máu độc.

Nghe thấy tiếng kinh hô, Quang Thuận công công, Hạ Bích vọt vào, nhìn con rắn hoa trên mặt đất, cùng với búng máu ở một bên, lập tức thay đổi sắc mặt “Hoàng Thượng, nô tài lập tức gọi ngự y đến.”

Tề Diệp không có lên tiếng, dùng tay áo拭 sao buộc chặt cánh tay, không để cho độc tính lan tràn, nặn ra rất nhiều máu tươi. Hạ Bích trông thấy con rắn trên mặt đất vẫn còn đang đưa đuôi, toàn thân mềm nhũn, đang muốn ngất đi thì bị Quang Thuận công công đẩy một cái, nàng mới không bị dọa ngất đi. Hạ Bích sợ nhất chính là rắn.

Bên này, Tề Diệp xử lý tốt miệng vết thương, lúc này mới có công phu an ủi người run lấy bầy trong ngực. “Đừng sợ, rắn đã bị trảm quật chết, rất an toàn!”

Hạ Uyển Chi nín lấy long bào hắn không buông, cả người càng thêm áp vào trên người hắn. Tề Diệp biết rõ nàng bị sợ hãi, trước đây không lâu mới bị rắn dọa một trận, lúc này nếu không phải là có hắn ở đây, nàng đã bị rắn cắn. Đây không phải là rắn không độc, mà là mang theo kịch độc. Chỉ cần cắn một cái, nếu không biết rõ cách xử lý, hắn là phải chết không thể nghi ngờ.

Phong Xuân các yên ổn, tại sao có thể có rắn chạy vào?

Tề Diệp phản phó Quang Thuận cho người tra xét chung quanh. Quang Thuận gật gật đầu đi xuống phản phó. Biết rõ nếu để Hạ Bích quét dọn thứ còn sót lại quả thực là làm người khác khó chịu, Quang Thuận công công phân phó cái tỷ tử to gan khác tiến đến, quét dọn xác rắn đi ra ngoài, rửa sạch sẽ vết máu.

Hạ Uyển Chi trong lòng run sợ, được sự giúp đỡ của Hạ Bích mặc quần áo, lúc đi ra sắc mặt trắng bệch. Nàng thấy Tề Diệp ngồi ở trên ghế dài, có chút vô lực, khẽ nhủ mảy. Lại thấy vết máu trên ngón tay cái của hắn, nàng mới phản ứng tới “Hoàng Thượng, người bị thương?”

“Không sao, trẫm đã xử lý tốt, đợi lát nữa ngự y xem một chút là được!” Tề Diệp thờ dõc nói một câu, trên trán toát mồ hôi lạnh. Vị trí miệng vết thương cùng với phía dưới khuỷu tay một mảnh đau đớn, đau rất vô cùng.

Hạ Uyển Chi biết là vì cứu nàng, nếu không phải là vì nàng, hắn sẽ không bị rắn cắn tổn thương. Nàng lập tức không biết nên nói cái gì, nhìn hắn mím môi nhin đau, nhìn hắn một cái tay sưng đỏ như bánh bao chưng, nước mắt cũng nhịn không được nữa ào ào rơi xuống.

Tề Diệp thấy thế, miễn cưỡng cười cười với nàng, lau nước mắt trên mặt nàng “Đừng khóc, trẫm không có việc gì. máu độc đã hút ra ngoài, lưu lại không nhiều, sẽ không nguy hiểm sinh mạng.”

“Hoàng Thượng, người không nên như vậy. Cho dù tàn phế bị cắn chết, Hoàng Thượng cũng...” Lời còn chưa dứt, đôi môi lạnh buốt đã chặn lên. Nàng sững sốt một chút, nhìn người đầu đầy mồ hôi, sắc mặt trắng bệch, môi của hắn luôn luôn ẩm áp, lúc này lạnh như băng làm cho lòng người kinh hoàng.

Tề Diệp khẽ cười một tiếng “Nữ nhân của trẫm, trẫm làm sao lại trở mặt nhìn nàng bị rắn cắn đã thương, trẫm sẽ đau lòng... Uyển Nhi... Đừng khóc, trẫm không có việc gì...”

Trên người trẫm xuống. Hạ Uyển Chi không chịu nổi, lập tức bị Tề Diệp áp té trên mặt đất. Hạ Bích thất thố kinh hô, kêu to “Quang Thuận công công, không xong rồi! Hoàng Thượng té xui!”

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48

Editor: Taeyeon6104 (follow me~~~~ follow me~~~~)

Beta: HueKhanh92

Tề Diệp bị rắn cắn tổn thương đến hôn mê nên chuyện này rất nhanh liền bị truyền ra ngoài. Thái hậu kinh hoàng, nhanh chóng đến. Hạ Uyển Chi không rời hắn đến nửa bước. Thái hậu trong lúc đi trên đường cũng đã hiểu được mọi chuyện.

Trông thấy Hạ Uyển Chi đang lau mồ hôi cho Tề Diệp, Thái hậu tức giận đến xanh mặt, không đợi nàng hành lễ đã giáng xuống một cái bạt tai, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Họa thủy!” (hồng nhan họa thủy)

Lực vốn rất lớn, khiến cho nàng lập tức té xuống. Hạ Bích còn chưa kịp đến đỡ, nàng đã đập phải mép giường. Cả người nàng bị đập đau đến ngốc mắt rồi, trời đất trước mắt như quay cuồng, hai bên tai đều ong ong, choáng váng. Giữa lúc trời nắng chang chang, nàng được Hạ Bích đỡ đi, dắt díu nhau quỳ sụp dưới mặt đất.

Một bên má của nàng bị phát tát vừa rồi mà đau rát, Hạ Bích nhìn thấy liền lo lắng lau vết máu ở khóe miệng cho nàng. Đến một lúc sau Hạ Uyển Chi mới định thần, nàng đã bị Thái hậu đuổi ra ngoài.

Hoàng hậu vội vã đến, nhìn thoáng qua hai người đang quỳ trên mặt đất, hừ lạnh một tiếng “Đáng đời!”, sau đó liền vội vã đi vào. Một lúc sau Thục phi, Đức phi, Triệu tu nghi, cùng với Lâm Huệ cũng đến, ánh mắt các nàng đều sắc như dao, hận không thể chặt nàng thành nhiều mảnh.

Thục phi thậm chí còn rất thô lỗ, phun một bãi nước miếng trước mặt nàng “Sao quả tạ, Hoàng Thượng mà có mệnh hệ gì, Hạ chiêu nghi người cũng đợi đền mạng đi!”. Lúc Lâm Huệ tới cũng không còn sớm, nhìn thấy nàng quỳ trên mặt đất, đầu tóc thì rũ rượi, nàng ta chân chửi một chút nhưng cũng không nói gì, lập tức đi vào.

Trịnh tu viện nghe nói Tề Diệp bị rắn cắn, dọa đến sắc mặt đại biến “Làm sao có thể, Hoàng Thượng làm sao mà lại bị rắn cắn đến tổn thương chứ?”

Thu Cúc cũng không nghĩ tới, cuối cùng người bị rắn cắn lại chính là đương kim hoàng thượng, nàng sợ hãi nói “Nương nương, nô tỳ nghe ngóng được rằng Hoàng thượng sẽ chơi cùng với Trường công chúa trong cung của Đức phi nương nương, chắc chắn không đi Phụng Hoàng cung nên mới dám thả con rắn kia vào, nào ngờ Hoàng thượng lại về nhanh như thế.”

Thu Cúc khóc lóc kể lể nói “Nương nương, bây giờ nên làm gì?” Nàng nói “Nếu Hoàng thượng xảy ra chuyện gì, nô tì có mười cái mạng cũng không đền nổi!”

“Đầu chỉ là mười cái mạng, liên lụy đến cứu tộc cũng được coi là nhẹ!” Trịnh tu viện lẩm bẩm nói “Nếu chuyện chúng ta thả con rắn kia vào bị phát hiện, Trịnh gia nhất định sẽ bị tịch thu tất cả tài sản, chúng ta đều bị giết, liên lụy đến cứu tộc.”

“Nương nương?” Thu Cúc hô to, nàng cũng không nghĩ tới hậu quả như ngày hôm nay, cho rằng chỉ cần răn cản Hạ chiêu nghi bị thương là được, ai ngờ người bị thương lại là Hoàng thượng?

“Thu Cúc, ngươi hãy nhớ kĩ, đối với người nào cũng không thể nói ra một lời. Nếu lúc đó có người nhìn thấy ngươi, nhất định ngươi cũng không được khai ta ra?” Sau một lúc kinh hãi, Trịnh tu viện cũng nghĩ ra được biện pháp cứu vãn. Thu Cúc nói “Nếu là như thế này, nô tỳ hẳn là phải chết để không nghĩ ngợi?” “Một mình ngươi chết hay là cả Trịnh gia, cả cha mẹ, huynh đệ, tỷ tỷ ngươi cùng chết? Thu Cúc, chuyện hôm nay, ngươi đi về nghỉ ngơi cho kĩ, làm như thế nào mới có lợi. Ta nhất định sẽ không bạc đãi người nhà ngươi, sẽ không để họ phải lo chuyện cơm áo gạo tiền.” Trịnh tu viện bắt đầu dụ dỗ.

Thu Cúc suy nghĩ một chút, cuối cùng cắn răng khẳng định “Nương nương yên tâm, nếu bị phát hiện, nô tỳ sẽ cắt đứt mọi chuyện, nhất định cắn lưỡi tự sát, không liên lụy nương nương, không dính líu đến Trịnh gia.” Nàng nói “Nô tỳ chỉ có một yêu cầu, hi vọng nương nương nói được là làm được, đối xử tử tế với người nhà của nô tỳ.”

“Điềm này ngươi cứ yên tâm, ta sẽ không nuốt lời! Cái này chính là chứng cớ!” Trịnh tu viện gỡ xuống một chiếc châu thoa, đặt vào trong tay Thu Cúc. Thu Cúc vuốt ve châu thoa, cài lên, cúi dập đầu “Nô tỳ ghi nhớ!”

Trịnh tu viện sợ mình thất thủ, nàng cũng không đi xem Tề Diệp, ngược lại là giả bộ bệnh không ra khỏi cửa, cả người bất ổn. Thu Cúc cũng luôn kinh hãi, thấp thỏm bất an, đúng lúc có người đến bẩm báo tình hình ở Phụng Hoàng cung, nàng cũng cảm thấy như tai họa sắp tới với mình, toàn thân đều đổ mồ hôi lạnh.

Về phần Trịnh tu viện vắng mặt, thái hậu căn bản không để tâm, các nàng bây giờ chỉ còn chú ý đến sức khỏe của Tề Diệp. Các phi tần trong phòng, ai cũng mang vẻ mặt nghiêm túc. Thái hậu quay người lại nhìn, một lúc sau chỉ giữ một mình Hoàng Hậu ở lại, còn những người khác đều bị đuổi ra ngoài. Chưa gì đã nhìn thấy khuôn mặt đura đám của mấy người đó, bà khẳng định tâm tư họ cũng không tốt.

Bị đuổi ra ngoài, Thục phi và các nàng đứng ở cửa đại điện, ánh nắng mặt trời chiếu khắp nơi, nhưng đứng ở dưới mái hiên thì lại rất râm mát. Thục phi nhìn thoáng qua liền thấy ánh nắng chói chang đang chiếu vào người Hạ Uyển Chi, cười lạnh một tiếng, bước xuống, đứng ở trước mặt Hạ Uyển Chi nói “Hạ chiêu nghi, mặc kệ Hoàng Thượng hôm nay như thế nào, ngươi đều chết chắc rồi!”

Hạ Uyển Chi ngẩng đầu, hỏi “Hoàng Thượng sao rồi ạ?”

“Hừ, người tốt nhất nên khẩn cầu trời phật mong Hoàng Thượng bình an vô sự đi, nếu không ngươi cũng sẽ phải chờ chịu phạt!” Bóp cằm của nàng, Thục phi nói “Bản phi nhìn ngươi cũng biết ngươi không phải người an phận, lần trước Hoàng Thượng vì cứu ngươi nên mới rơi xuống nước, lần này lại vì cứu ngươi nên mới bị răn cản. Hạ Uyển Chi, sao ngươi không đi chết đi.”

Dùng sức hất tay, Hạ Uyển Chi nghiêng mặt, nếu không phải Hạ Bích đỡ lấy thì nàng đã quỵ rạp trên mặt đất. Những người khác đứng ở chỗ thoáng mát nhìn nhất cử nhất động của Thục phi, thấy Hạ Uyển Chi bị đánh, cũng không có ai nói một tiếng, kể cả Đức phi, kể cả Lâm Huệ. Lâm Huệ không đành lòng, nghiêng đầu nhìn nơi khác, khẽ cắn môi.

Thục phi xoay người lại, chỉ thấy hoàng hậu đang đến, sau lưng là tỷ nữ bụng một chậu nước đi ra, toàn là máu. Hoàng hậu nháy mắt, người cung nữ kia lập tức đổ hết số máu xuống người Hạ Uyển Chi. Toàn thân nàng ướt nhẹp, thậm chí còn có thể ngửi thấy mùi máu tanh. Gương mặt Hoàng hậu không chút thay đổi, nói “Đây đều là máu của Hoàng thượng, ngươi mau nhận lấy đi!”

Mấy người đứng dưới hành lang xem màn này, ghen hòng trần trối. Chu tiếp dư còn kinh hãi hồ lên, nhưng sau một khắc đã lập tức bịt kín miệng mình. Có người nhìn xong cũng rất khiếp sợ, nhưng cuối cùng vẫn là cười trên nỗi đau của kẻ khác.

Hoàng hậu hừ một tiếng, mang người trở về. Hạ Uyển Chi nhìn những giọt máu chảy xuống mặt mình, khẽ mím chặt môi, thề rằng mối thù ngày hôm nay nhất định sẽ không dễ dàng tha thứ.

Hạ Uyển Chi nhớ kĩ ngày hôm nay, nàng còn chưa ra tay, đã có người muốn ám hại, có lẽ là do nàng quá sợ sót.

Hạ Bích cũng ướt không ít, những vẩn lấy ra khăn tay lau máu trên mặt cho nàng, an ủi “Nương nương, Hoàng thượng là thiên tử, phúc lớn mạng lớn, đến khi người tỉnh lại, nhất định sẽ làm chủ chuyện này cho nương nương.”

Hạ Uyển Chi không lên tiếng, nàng đang mong những thứ Hạ Bích nói cũng sẽ xảy ra! Không biết quý bao lâu, quần áo đã ướt đẫm, toàn thân đều là mùi máu tanh. Nàng quỳ ở ngoài còn Đức phi, Thục phi đều đã vào trong đại điện. Đợi các nàng ra, Hạ Uyển Chi luôn miệng hỏi thăm tình hình của Tề Diệp nhưng không ai trả lời.

Trời nắng chang chang, Hạ Uyển Chi quỳ đã lâu, mu bàn tay còn đỏ bầm, trên mặt bỏng đau rát, cả người đều choáng váng. Nàng biết mình sẽ không chịu nổi nữa, hi vọng Tề Diệp nhanh chóng tỉnh lại, nếu không nàng có bị phơi nắng đến chết cũng chẳng có ai thương, ngược lại còn cho rằng nàng là bị trừng phạt đúng tội.

Lúc này nàng lại mong rằng người bị răn cản chính là mình, ít ra cũng không phải quỳ chịu tội như này.

Sắc mặt trắng bệch, toàn thân đều đổ mồ hôi lạnh, suốt nửa thì té xỉu.

Quang Thuận công công bước ra, nói “Nương nương, Hoàng Thượng tỉnh rồi, Hoàng Thượng muốn gặp người!”

Hạ Uyển Chi nghe vậy thở phào nhẹ nhõm, đôi môi khô nứt, ngửa đầu lên liền thấy trời đất quay cuồng, mắt nổ đom đóm.

Nhìn thấy bộ dáng chật vật của nàng, Quang Thuận công công không biết nên nói gì, hẳn bắt quá chi là một nô tài, chủ tử có chuyện phân phó, căn bản không tới phiên hần nhúng tay, nhưng không đành lòng nên đỡ nàng đứng dậy.

Hạ Bích quỳ đã lâu, khí lực cũng dần cạn kiệt. Hạ Hà, Hạ Hoa liền đỡ nàng dậy. Trúc Thanh đến đỡ Hạ Uyển Chi đứng lên.

Hạ Uyển Chi còn chưa đứng dậy, mũi chân chạm đất liền truyền đến một cơn đau. Hạ Hà, Hạ Hoa quỳ trên mặt đất xoa xoa hai chân cho nàng, khí huyết không thông, hai chân của nàng đau đến nỗi có cảm giác như đứt rời, trên mặt toát mồ hôi lạnh, khuôn mặt trắng bệch.

Hồi lâu sau nàng mới đỡ hơn một chút. Hạ Hà liền đỡ nàng đi vào, đang muốn tranh thủ sửa sang lại trang phục thì nhìn thấy Quang Thuận công công liếc nhìn mình. Hạ Uyển Chi ngay lập tức hiểu ý, ra hiệu nói Hạ Hà không cần làm như vậy, dùng bộ dáng chật vật như vậy đi vào gặp Tề Diệp có lẽ sẽ chiếm được một chút thương cảm.

Tề Diệp không đứng dậy được, miễn cưỡng nằm trên giường mờ mắt ra. Hạ Uyển Chi bước vào, sắc mặt trắng bệch, một bên má sưng vù, mơ hồ thấy được mấy vết tay, đôi môi khô nứt, xiêm y thì nhăn nhúm, Tề Diệp không chịu nổi ngược lên. “Thái hậu trừng phạt nàng?” Tề Diệp đau lòng nhìn Hạ Uyển Chi, ngược mắt lên chất vấn Thái hậu.

Thái hậu hiển nhiên nói “Đây là điều mà nàng ta phải chịu, ai bảo nàng ta khiến Hoàng thượng mạo hiểm tính mạng, nữ nhân như thế không thể ở bên cạnh Hoàng thượng.”

“Chuyện này không liên quan đến nàng ấy, Thái hậu không nên trừng phạt nàng ấy.” Tề Diệp hít vào một hơi, gương mặt lộ vẻ mệt mỏi, những người ở đó không ai dám thở mạnh, chỉ sợ hấn xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Hoàng hậu nói “Nếu không phải là do nàng ta, Hoàng thượng cũng sẽ không bị thương. Bất quá là khiến trách một chút thôi, Hoàng thượng cần gì phải tức giận như thế?”

“Im miệng!” Tề Diệp kịch liệt ho khan một tiếng, thái hậu kinh hoàng tiến lên vỗ lưng hần, khuôn mặt hần đỏ bừng, trên tay quần băng gạc.

Hồi lâu Tề Diệp mới trở lại bình thường, miễn cưỡng phân phó “Không có ý chỉ của trẫm, không cho ai động đến nàng, Quang Thuận đưa Hạ chiêu nghi về cung!”

“Vâng! Nô tài tuân mệnh!” Quang Thuận tiến lên hành lễ, nói với Hạ Uyển Chi “Nương nương, nô tài đưa người trở về.”

Hạ Uyển Chi há to miệng, về mặt tiêu tụy, nước mắt rơi là chữ “Hoàng Thượng!”

“Trẫm không sao, nằng đi về trước đi, không có ý của trẫm, nằng không cần đi ra ngoài!”

Thái hậu nhủ mảy, hoàng hậu nắm chặt tay. Thục phi và đức phi tức giận vô kham tay, ai cũng biết hần đang thiên vị nằng ta, không muốn các nằng vì hần bị thương mà gây khó dễ cho nằng ta.

Nữ nhân này không thể dễ lại!

Cơ hồ là cùng một thời gian, các nằng đều có chung một suy nghĩ.

Hạ Uyển Chi không nghĩ hần lại hành động như thế này. Sai Quang Thuận đưa nằng về chính là cho những người còn lại một lời cảnh cáo, tuyệt đối không được động đến nằng. Không cho nằng ra khỏi cửa, chính là muốn Thái hậu không có hành động thiếu suy nghĩ.

Hạ Uyển Chi nhìn hần một cái, nói nhỏ “Hoàng Thượng hãy bảo trọng thân thể thật tốt, tần thiếp chờ Hoàng Thượng tới gặp tần thiếp!” Dứt lời nằng không để ý tới sau lưng đang có bao nhiêu ánh mắt hận không thể đem nằng ngủ mã phanh thây, miễn cưỡng hành lễ. Hạ Hà tới đỡ nằng đứng dậy, đi ra ngoài.

Nằng vừa ra khỏi cửa, Tề Diệp liền hôn mê bất tỉnh. Hạ Uyển Chi nghe thấy mấy tiếng kinh hô vang lên trong phòng, Thái Hậu và Hoàng hậu không ngừng kêu Hoàng thượng, ngự y liền bị gọi quay trở lại.

Quang Thuận công công thấy nằng không đi, trấn an nói “Nương nương yên tâm, ngự y nói Hoàng thượng không sao, độc cũng không lan nhanh, chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày là có thể hồi phục.”

“Làm phiền công công, hay là công công quay về chỗ Hoàng thượng đi, có Hạ Hà và Hạ Hoa đưa ta về là được rồi. “ Dù sao Quang Thuận cũng là lão nhân bên cạnh Hoàng thượng, có hần hầu hạ, nằng cũng có thể yên tâm một chút.

Quang Thuận công công lắc đầu “Hoàng Thượng phân phó, nô tài không dám mạo phạm. Trước tiên nô tài đưa nương nương về cung đã, Hoàng thượng đã có Thái hậu và Hoàng hậu chăm sóc, nương nương không cần lo lắng.” Hạ Uyển Chi không còn cách nào, đành để Quang Thuận công công đưa về, lại còn một mực đòi ngự y đến xem mạch cho nằng. Hạ Hà và Hạ Hoa giúp nằng lau sạch mũi tanh hôi trên cơ thể, uống một cốc nước, nằng bỗng cảm thấy trên mặt đau rát.

Ngự y xem thương thế cho nằng, nói là dùng rượu thuốc thoa trên mặt và đầu gối, vì phải quý ngoài nắng nên cũng muốn nằng thoa thuốc lên da.

Trước khi đi ngủ, nằng sai Hạ Hoa đi thăm dò tin tức, xem hôm nay có ai đi tới gần Phụng Hoàng cung không. Phong Xuân các sạch sẽ như thế, nằng không tin là lại có thể có rắn, rắn đáng lí ra phải xuất hiện ở những nơi có nhiều bụi cỏ chứ.

Hạ Uyển Chi sẽ không ngờ cho rằng đây chỉ là chuyện ngoài ý muốn. Nơi này chính là hậu cung, dù chỉ là ngã cũng có thể do người động tay động chân.

Khi tỉnh lại thì trời đã tối, trong phòng có ánh nến mờ ảo, nằng ngo quanh gian phòng, chẳng thấy ai ngoại trừ Trúc Thanh đang quay lưng về phía nằng. Nằng liền thấy Trúc Thanh lấy từ trong túi áo ra một cái gói nhỏ, rót vào cái chén trước mặt...

Hạ Uyển Chi kinh ngạc, nằng rón rén bước xuống giường, thấy Trúc Thanh rót vào trong chén thứ bột màu trắng, sau đó còn khuấy nhẹ chiếc chén. Hạ Uyển Chi lên tiếng “Người đang hạ độc?”

Trúc Thanh cả kinh, cái muỗng liền rơi xuống, phát ra tiếng kêu leng keng. Nằng ta sợ hãi xoay người nhưng không cẩn thận nên đụng vào mép bàn, chén thuốc liền đổ ra một chút, nằng ta chưa hoàn hồn, nói “Nương... Nương nương... Nô tỳ không làm gì cả!”

“Phải không?” Hạ Uyển Chi lấy từ trong tay Trúc Thanh ra một mẩu giấy nhỏ, trừng mắt lạnh lẽo “Hạ Hà.”

Chỉ một lát sau, cung nữ liền tiến vào, nói: “ Hồi bẩm nương nương, Hạ Hà mới vừa đi ra ngoài, nói là sẽ nhanh chóng trở lại.”

“Canh giữ ở cửa, không có ta phân phó, không cho phép ai tiến đến!” Nhìn chằm chằm Trúc Thanh, Hạ Uyển Chi nói “Người đã nói không hạ độc. Được thôi, người uống hết chén thuốc này đi, để cho ta tin tưởng những thứ người nói đều là sự thật. Uống một chén thuốc cũng không thể khiến người chết được, trừ phi người bỏ thạch tín kịch độc vào?”

“Nương nương, nô tỳ, nô tỳ sợ đắng!” Trúc Thanh toàn thân run rẩy, áp úng kiểm soát.

“Yên tâm, nếu người uống hết ta sẽ cho người uống thêm mật ong.” Hạ Uyển Chi cười lạnh, bưng chén tiến đến chạm môi nằng ta, lạnh giọng “Uống cạn!”

Nhìn chén thuốc đen thui lù, nằng đương nhiên biết rõ nằng ta sẽ bỏ thứ gì vào, chắc chắn là thạch tín, chỉ là nằng ta không ngờ sẽ bị nằng phát hiện ra.

Hạ Uyển Chi nâng đáy chén lên, đổ vào miệng nằng ta. Trúc Thanh mím môi không uống, quỳ trên mặt đất cầu xin tha thứ “Nương nương tha mạng, nô tỳ cũng là thân bất do kỷ, nô tỳ bị ép, nương nương tha mạng”

Chén thuốc khê đổ ra ngoài, đổ một ít vào người Trúc Thanh, nằng ta cuống quýt đập đầu, chỉ hi vọng Hạ Uyển Chi có thể tha cho mình.

Đúng lúc này, Hạ Hà ở phía ngoài nói “Nương nương!”

“Vào đi!” Hạ Hà nhanh chóng đi vào, liếc qua Trúc Thanh đang quỳ dưới đất, thần sắc nghi hoặc. Thêm một người, Hạ Uyển Chi sẽ bớt đi một phần sức lực, nằng bây giờ rất mệt, nếu Trúc Thanh nổi lên sát tâm, hoặc là rót thuốc hoặc là bóp chết nằng, nằng sẽ không phản kháng được. Hạ Uyển Chi ngồi ở trên ghế, nhìn chằm chằm vào người Trúc Thanh đang quỳ dưới đất nói “Hoàng hậu sai người hạ độc?”

“Không phải, không phải, không phải là Hoàng hậu!” Trúc Thanh liên tục lắc đầu, che giấu cho Hoàng Hậu.

Hạ Uyển Chi cười lạnh, liếc về phía Hạ Hà, Hạ Hà liền nói “Trúc Thanh cô cô vẫn còn nguy hiểm sao? Người cho rằng mỗi lần người đi gặp Nguyệt Mai ở Thanh Nguyệt các, nương nương không biết ư? Người cho rằng người thường xuyên đi đến Phụng Nghi cung thông báo tin tức, nương nương lại không nhận ra?”

Hai câu nói này khiến Trúc Thanh run sợ, á khẩu, không thể nói gì, đến cả cơ hội cãi lại cũng không có.

“Liên tục không biết người thăm dò ta là có ý gì, hóa ra là muốn lấy mạng của ta.” Hạ Uyển Chi cười nhạt “Là muốn đưa đi hành hình hay thành thật khai báo?”

“Nương nương, nô tỳ bắt đắ đi bị ép buộc. Hoàng hậu nương nương sai nô tỳ theo dõi nhất cử nhất động của nương nương, nếu có chuyện gì không ổn liền đến thông báo cho Hoàng hậu nương nương. Thuốc này cũng là do Hoàng hậu nương nương sai người đưa đến, nói rằng chỉ cần khiến nương nương uống hết. Nếu nương nương mất mạng, nô tỳ sẽ nói với Hoàng thượng rằng hôm nay nương nương khiến Hoàng thượng bị rắn cắn tổn thương, thẹn với Hoàng Thượng nên mới uống thuốc độc tự sát.”

“Hoàng hậu nghĩ ra mưu kế hay thật đấy, nếu ta không phát hiện ra chắc giờ này các người vui vẻ lắm nhỉ?” Hạ Uyển Chi cười lạnh khiến Trúc Thanh lúng túng cúi đầu xuống.

“Vậy vụ con rắn có phải do Hoàng hậu làm hay không?”

“Nô tỳ không biết.” Trúc Thanh lắc lắc đầu.

“Ngươi là người của Hoàng hậu, lẽ nào lại không biết?” Hạ Hà nói “Nương nương nhà ta đối với ngươi không tệ, thế mà ngươi lại còn hạ độc nương nương, ngươi có còn lương tâm không.”

“Nô tỳ cũng là do ép buộc, không làm không được, mong nương nương thứ tội.” Trúc Thanh nói “Nương nương, nô tỳ đã nói thật, cầu xin nương nương tha thứ.”

“Ngươi nghĩ rằng ta sẽ tha thứ cho người hạ độc ta sao?” Hạ Uyển Chi cười lạnh “Hạ Hà, cho nàng ta uống hết chén thuốc đó.” Hạ Hà gật đầu, bung chén thuốc tiến đến.

Trúc Thanh lo sợ, định bỏ trốn nhưng Hạ Hà đã túm cổ nàng ta, đưa chén thuốc đến miệng “Nương nương tha mạng, nô tỳ về sau chỉ nghe nương nương phân phó, sẽ không dám làm tổn hại đến nương nương nữa.”

“Ngươi muốn phản bội hoàng hậu?” Hạ Uyển Chi chất vấn.

“Ai giúp nô tỳ, nô tỳ sẽ nghe theo người đó. Hôm nay nương nương giữ lại mạng của nô tỳ, nô tỳ sẽ chỉ nghe lời nương nương.”

“Ngươi cho rằng ta sẽ tin lời nói của ngươi sao?” Hạ Uyển Chi giễu cợt.

Hạ Hà bung chén thuốc chực đổ vào miệng nàng ta. Trúc Thanh cầu xin lần nữa “Nương nương, nô tỳ là thật tâm, nếu nô tỳ phản bội người, nguyên chết không toàn thây.”

“Trên đời này, ta không tin ai.” Hạ Hà đang định đổ vào miệng Trúc Thanh nhưng Hạ Uyển Chi nói nhỏ vào tai nàng, Hạ Hà liền lấy đai lưng, trói chặt Trúc Thanh, chỉ để lại mình Hạ Uyển Chi trong phòng.

Trúc Thanh bị trói, dùng ánh mắt van xin nhìn nàng Hạ Uyển Chi vờ như không thấy, thoải mái uống chén trà Hạ Hà bung lên.

Hồi lâu sau, Hạ Hà mới quay trở lại, trên tay cầm một bình sứ. Hạ Uyển Chi liếc nhanh, đích thân lấy chiếc bình màu đen trên tay Hạ Hà, nói “Chỉ cần uống hết cái này, ta sẽ tin tưởng ngươi.”

“Nương nương, nô tỳ trung thành với người. Xin nương nương đừng giết nô tỳ, nô tỳ không dám nữa.”

“Ngươi sợ ta sẽ lấy mạng ngươi sao? Uống cái này không sao đâu, chỉ là sau ba tháng không uống thuốc giải thì sẽ mất máu mà chết. Cái này không phải là độc, nhưng lợi hại hơn độc gấp trăm lần” Nàng nói “Chỉ cần ngươi ngoan ngoãn uống hết cái này, cứ ba tháng ta sẽ cho ngươi mang thuốc giải đến, ngươi thấy thế nào?”

Trúc Thanh lắc lắc đầu, Hạ Uyển Chi hừ một tiếng, sai Hạ Hà mang chén thuốc có độc tới. Trúc Thanh nhìn thấy thế liền sợ hãi, nói “Nương nương, nô tỳ uống, đây là nô tỳ bán mạng vì người.”

“Sự lựa chọn này của ngươi mới đúng là thông minh.” Hạ Uyển Chi trong lòng không vui vẻ gì, đem viên thuốc nhét vào trong miệng Trúc Thanh, đưa cho nàng ta một chén nước. Nhìn thấy nàng ta đã nuốt hết viên thuốc kia thì mới yên tâm.

Trúc Thanh liền quỳ xuống tạ ơn, cứ nghĩ rằng mình đã trúng độc, tâm trạng lo lắng không yên.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49

Editor: Hiền Yêu Tiền

Beta: ThyAn89

“Nương nương vì sao không trực tiếp bẩm báo Hoàng Thượng là Hoàng Hậu hạ độc hãm hại nương nương?” Trúc Thanh vừa đi ra ngoài, Hạ Hà liền không hiểu hỏi.

“Hôm nay Hoàng Thượng bị thương, cho dù nói cho Hoàng Thượng, người cho rằng Hoàng Hậu sẽ bị trừng phạt sao? Không có bằng chứng, chỉ bằng vào một lời nói của Trúc Thanh, cùng với chén thuốc thạch tín này, căn bản giải thích cũng không là cái gì, không chừng còn có thể bị hoàng hậu cắn ngược lại một cái, nói ta tâm địa bất lương.”

“Hon nữa, nàng là Hoàng Hậu, sao có thể dễ dàng bị vạ ngã như vậy? Không có chứng cứ đầy đủ, hành động thiếu suy nghĩ chính là tự tìm phiền toái cho chính mình.”

Hạ Hà áy náy “Là nô tỳ lỗ mãng, xin nương nương tha thứ.”

“Bung chén canh thuốc này xuống đồ đi, Hạ Bích như thế nào rồi? Hạ Hoa nghe được cái gì sao?”

“Hồi bẩm nương nương, Hạ Bích khá hơn nhiều, chỉ là hai chân sưng đỏ gay gắt, nô tỳ đã cho bôi thuốc, về phần Hạ Hoa, đang ở ngoài cửa chờ ạ!”

“Cho nàng vào đi!” Rất nhanh Hạ Hoa liền đẩy cửa tiến vào, nàng hỏi “Phát hiện cái gì sao?”

“Nô tỳ quan sát một buổi trưa cũng không phát hiện cái gì, lúc nô tỳ cho rằng không thu hoạch được gì, thì vô tình trông thấy tỷ nữ Thu Cúc của Trịnh tu viện núp ở trong sân gần lãnh cung vắng vẻ hoang tàn đốt vật gì đó, khi nàng đi rồi nô tỳ tìm được vật này.” Mờ khăn tay ra là một khối hình kỳ quái, giống như là da được lột ra.

“Là cái gì?” Hạ Uyển Chi nhìn kỹ một chút, thực tại nhìn không ra là cái gì.

Hạ Hà chăm chú nhìn xem, đột nhiên nói “Có phải hay không... Là da rắn?”

“Đúng là da rắn!” Hạ Hoa đáp “Nô tỳ khi còn bé đã từng gặp qua, nương nương sống trong khuê phòng, chưa từng thấy qua là chuyện rất bình thường.”

“Da rắn?” Hạ Uyển Chi cười lạnh “Không nghĩ tới hóa ra là Trịnh tu viện, ngược lại còn ngoài ý ta, vẫn cho là nàng an phận thủ thường, không nghĩ tới nàng cũng muốn hại ta.”

“Nương nương có muốn hay không nói cho Hoàng Thượng?” Hạ Hoa kích động hỏi.

“Đồ đã thiêu hủy, cho dù chúng ta có khối da rắn này, Trịnh tu viện cũng sẽ liều chết không nhận, hơn nữa, hiện tại ta nói chuyện đúng là một chút phân lượng cũng không có, chuyện gì cũng phải chờ thân thể của Hoàng Thượng bình phục tốt rồi nói sau. Về phần Hoàng Hậu hạ độc, Thực phi ác khẩu, Trịnh tu viện thật rắn, cùng hạ thuốc trường công chứa hãm hại ta, mỗi một món

nợ này ta đều nhớ kĩ, về sau sẽ đòi lại từng cái từng cái một.”

Hạ Hà, Hạ Hoa gật đầu.

Nàng nói “Hôm nay cái Hi Lai điện này là hai mặt đều có địch, các người làm việc cũng nên cẩn thận một chút, đừng để bị người bắt thóp, nếu không, chính ta cũng khó mà cứu các người.”

“Vâng! Bọn nô tỳ ghi nhớ!” Hai người cùng đồng thanh đáp, liếc mắt nhìn nhau, tâm tình biến chuyển, các nàng cũng biết, chỉ có chủ tử của các nàng bình yên vô sự thì các nàng mới có thể bình an vô sự.

“Nurong nurong, nô tỳ còn nghe nói Nguyệt Mai bên cạnh Hoàng Hậu nurong nurong bị bệnh, nô tỳ còn vô tình trông thấy trên lưng Nguyệt Mai tất cả đều là vết thương, giống như là bị quất.” Hạ Hoa đem chuyện trông thấy hồi sáng nói với nàng một chút.

“Bị quất? Là ở Hình tư bị trách phạt sao?” Nguyệt Mai là người được sủng ái bên cạnh Hoàng Hậu, cũng là trợ thủ đắc lực của nàng, ở hậu cung địa vị không thấp.

“Không hề nghe nói là bị dụng hình ở Hình tư, Nguyệt Mai mới chỉ là bị nhiễm phong hàn, nhưng nàng rõ ràng là bị trừng phạt, nô tỳ cảm thấy chuyện này còn nhiều điều khả nghi.”

“Xác thực còn điều khả nghi.” Hạ Uyển Chi nhũn mày, nếu là Hạ Bích không phải là làm sai chuyện rất quan trọng, nàng chắc chắn sẽ không trừng phạt Hạ Bích, nói cách khác, Nguyệt Mai khẳng định đã làm chuyện gì khiến cho hoàng hậu bất mãn, lúc này mới lên lút dụng hình.

“Tiếp tục theo dõi thật kĩ, xem xem có manh mối gì không.” Vãn về khăn tay, Hạ Uyển Chi không thể không nghĩ nhiều, trường công chúa bị hạ được, hãm hại người của nàng cho dù không có chứng cứ đầy đủ, trực giác của nàng nói cho nàng biết người này chỉ e chính là Hoàng Hậu.

Bởi vì Nguyệt Mai làm việc không thành, làm hỏng đại sự của Hoàng Hậu, Hoàng Hậu tức giận, thế nên mới trách phạt Nguyệt Mai, nghĩ như vậy, chuyện đã có thể thông thấu nhiều hơn. Nếu là Đức phi biết rồi, không biết nàng ta sẽ nghĩ như thế nào đây, như vậy cũng thật tội nghiệp cho trường công chúa, thiếu chút nữa bị Hoàng Hậu hại chết.

Hạ Uyển Chi cười lạnh một tiếng, hướng Hạ Hoa ngoắt ngoắt tay, Hạ Hoa tới gần, nàng nói nhỏ vài câu bên tai Hạ Hoa, Hạ Hoa nghiêm túc nghe, thỉnh thoảng gật gật đầu, cuối cùng nói “Nurong nurong yên tâm, nô tỳ nhất định sẽ làm được, không để lọt dù chỉ là một giọt nước, cũng sẽ không để cho người khác biết được là nô tỳ truyền đi.”

“Ừ! Lui xuống đi!” Hạ Uyển Chi gật đầu, Hạ Hoa liền lui xuống. Hạ Hà đem bữa tối đến, tất cả thức ăn đều dùng ngân châm thử độc, không thấy có vấn đề gì Hạ Uyển Chi mới dám dùng bữa.

Trời tối được một lúc thì Tề Diệp tỉnh lại, uống chút thuốc, ngự y bắt mạch nói là chỉ cần gắng gượng qua buổi tối, liền không có gì đáng ngại, thái hậu nghe lo lắng không thôi, những người khác đều bị bà đuổi trở về.

Thái hậu một lòng nhớ thương Tề Diệp, nghe nói Tề Diệp tâm thần bất định, thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh, Hoàng Hậu khuyên Thái hậu về nghỉ, nói là nàng sẽ cùng Đức phi, Thục phi thay phiên nhau coi chừng, còn có ngự y chờ ở đây, Hoàng Thượng nhất định bình an vô sự.

Ba người nhẹ lời mềm giọng khuyên bảo vài câu, Tề Diệp cũng khuyên bảo vài câu, Thái hậu lúc này mới mệt mỏi bị ma ma đỡ trở về.

Hoàng hậu, Đức phi, Thục phi thương lượng trong chốc lát, Hoàng Hậu, Thục phi về dùng cơm trước, Đức phi coi chừng, chờ Hoàng Hậu tới nàng mới rời đi.

Tề Diệp hỏi thăm tình trạng của Hạ Uyển Chi, Quang Thuận công công nói mọi việc đều tốt, hẳn không cần phải lo lắng, Tề Diệp gật gật đầu, uống thuốc xong rất nhanh liền ngủ thiếp đi.

Hoàng hậu trở về liền có người đến báo “Nurong nurong, Trúc Thanh đến đây!”

“Cho nàng vào đi!” Hoàng hậu nghĩ chẳng lẽ là đắc thủ, chỉ cần Hạ Uyển Chi chết, nàng ngược lại muốn xem xem Hoàng Thượng sẽ còn sủng hạnh ai nữa?

Trúc Thanh thùy mi lệ mịch đi vào, một tiếng trống vang lên quỳ trên mặt đất “Nurong nurong thứ tội, nô tỳ vô năng, liên tục tìm không được cơ hội ra tay, làm phí mất thuốc.”

“Cái gì?” Hoàng hậu sắc mặt thay đổi, khi cấp bái phối nói “Nguyệt Mai, lời con tiện tỳ này ra dạy dỗ thật tốt cho ta.” Chờ trong chốc lát không nghe thấy Nguyệt Mai trả lời, hoàng hậu mới nhớ Nguyệt Mai đang nằm lý ở trên giường, căn bản không xuống được.

Hừ lạnh một tiếng, một cước đá đi, Trúc Thanh bị đá một cước đau đớn, im lặng không nói gì.

“Nurong nurong, ba vị tỳ nữ bên cạnh Hạ chiêu nghi rất là cẩn thận, nô tỳ ở Hi Lai điện cũng không được sủng ái, Hạ chiêu nghi không thích nô tỳ đi theo, bên cạnh đều là ba vị tỳ nữ của nàng.”

“Đồ vô dụng!”

“Là nô tỳ vô dụng!” Chính là vì vô dụng, cho nên nàng chỉ là một nô tỳ mặc người sai khiến, mà không phải là chủ tử, nghĩ tới mình đã trúng độc, Trúc Thanh lại cảm thấy trong lòng nặng trĩu.

Hoàng hậu tức giận mắng Trúc Thanh vài câu, cuối cùng cho nàng lần ra ngoài, hơn nữa lại kín đáo đưa cho nàng một bộ thạch tín, để nàng tìm cơ hội cho Hạ Uyển Chi ăn vào, tốt nhất là trong lúc Hoàng Thượng đang dưỡng vết thương trước.

Trúc Thanh tiếp nhận đem đi, đột nhiên cảm thấy cuộc sống vô vọng, nàng hiện tại đúng là đang ở trong tình thế khó xử, thăm than làm người thật là khó, làm nô tài liền khó hơn.

Đức phi dói bụng chờ một hồi lâu, Hoàng Hậu lúc này mới khoan thai chậm rãi đi đến, Đức phi liền trở về dùng bữa, còn chưa về đến Đức Hi cung, đi ngang qua một hành lang, nhìn ánh lửa cách đó không xa, Đức phi cước bộ dừng lại, liếc nhanh Bội Dung, cho những người khác đứng chờ ở đây, hai người bọn họ rón rén theo hướng ánh sáng đi đến.

Phía sau hờn non bộ, một cung nữ ăn mặc kín đáo đang ẩn nấp, trên mặt che khăn, vừa đốt tiền vàng, vừa nói thầm “Nguyệt Nga người chết thực thảm, nói cho người không phải đáp ứng, người hết lần này tới lần khác không nghe, làm sao người lại nghe theo lời của Hoàng Hậu, bỏ thuốc vào trong canh trứng gà của Trường công chúa, hôm nay Trường công chúa vô sự, người lại chết, Hoàng Hậu trơ mắt nhìn người chết cũng không cứu người, người nói có phải người thật là ngu ngốc không đây?”

Đức phi nghe xong tâm tư trầm xuống, nếu như nàng không nghe sai, người bỏ thuốc chính là... Hoàng hậu?

Kịp phản ứng, Đức phi nói “Người là ai? Người nói Hoàng Hậu hạ thuốc hại Trường công chúa, có thực sự đúng là như vậy hay không?”

Bỗng nhiên vang lên âm thanh làm kinh động đến người đang đốt tiền vàng tế bái, người nọ kinh hoàng đứng dậy, không đợi Đức phi tiến lên, hốt hoảng rời đi, Đức phi muốn nhìn rõ mặt mũi của nàng, lại chỉ nhìn thấy một đôi mắt, nàng mang khăn che mặt, như là sợ hãi bị người ta phát hiện ra, căn bản nhìn không rõ dung mạo.

Lúc Đức phi gọi tiểu thái giám đuổi theo, người nô đã chạy không còn thấy bóng dáng tăm hơi, Đức phi nhìn ngọn lửa dần dần dập tắt, nghiêng răng nghiêng lợi nói “Hoàng hậu, người là đồ ác độc, hải tử một hai tuổi cũng không buông tha, bản phi cùng người không đội trời chung, sớm muộn ta sẽ cho người nếm mùi đau khổ.”

Buổi tối Hạ Hoa đang làm nhiệm vụ, Hạ Uyển Chi buồn chiều ngủ trong chốc lát, buổi tối cũng không buồn ngủ, cho Hạ Hà đi hỏi thăm tình trạng của Tề Diệp một chút, biết được nếu là có thể gắng gượng qua đêm nay liền bình an vô sự, nếu là gắng gượng không được, kết quả không cần nói cũng biết, dù sao cũng là rắn độc, tuy rằng đã xử lý vết thương, nhưng chất độc vẫn còn lưu lại ở trên người, hiện tại chỉ có thể cố gắng hết sức mình, thành bại thế nào mới biết được mệnh trời.

Nàng âm thầm cầu nguyện, hi vọng Tề Diệp bình an vô sự, nếu không tất cả đều kiểm cũi ba năm đốt một giờ.

Hạ Hoa trở lại nói là chuyện đã làm xong, nàng đã truyền đạt cho Đức phi.

Hạ Uyển Chi gật gật đầu, hỏi nàng “Trịnh tu viện bên kia có động tĩnh gì?”

“Trịnh tu viện như là sợ phải gặp mặt Hoàng Thượng, liên tục cáo bệnh không ra khỏi cửa, nô tỳ cách khe cửa phát hiện Trịnh tu viện quỳ trên mặt đất, hướng trắng sáng cầu nguyện, hình như rất lo lắng cho an nguy của Hoàng Thượng.”

“Hừ, nếu Hoàng Thượng xảy ra chuyện không hay, bất kể là ta, còn có cả nàng cũng khó mà được sống sung sướng.” Tề Diệp không có con nói dối, nàng liền sụp đổ, vài vị vương gia khẳng định tranh đoạt không ngừng, mà các nàng những cung phi này sẽ mất đi sự che chở, không phải là xuất gia thì chính là cô độc sống nốt quãng đời còn lại, bên nào cũng đều không được sống sung sướng, Trịnh tu viện đương nhiên lo lắng.

Cho rằng có thể dựa vào một con rắn mà diệt trừ nàng, lại không nghĩ tới người bị cắn chính là Tề Diệp, quả thật là ngoài dự đoán của mọi người, Trịnh tu viện nhất định sẽ thấp thỏm bất an, lo lắng hãi hùng, đây đều là điều Trịnh tu viện phải nhận lấy, đương nhiên về sau sẽ còn có thứ hay ho hơn cho nàng ta.

Không biết qua bao lâu, Hạ Hoa mơ mơ hồ hồ nghe thấy âm thanh, ngẩng đầu liền trông thấy Hạ Uyển Chi khoác y phục đứng dậy, hỏi “Nương nương, có chuyện gì người cứ phân phó nô tỳ là được!”

“Không cần, người đi ngủ đi!” Hạ Uyển Chi vén bức rèm che lên đi ra ngoài, Hạ Hoa vội vàng thay y phục theo sau, nàng làm nô tỳ, sao có thể thật sự để mặc chủ tử ra ngoài còn mình thì ngủ.

Đêm lạnh như nước, ngoài phòng một mảnh đen tối. Trên hành lang, đèn lồng đều đã được tắt lên, ánh nến yếu ớt. Nàng ngồi trên lan can, dựa vào trụ nhìn mấy vì sao bầu trời đêm đến xuất thần. Trăng non đầu tháng chỉ như một chiếc lưỡi liềm mỏng, như ẩn như hiện giữa những đám mây đêm.

Nàng tất nhiên là lo lắng cho Tề Diệp, nghĩ tới hắn còn chưa chính thức thoát khỏi nguy hiểm, thế cho nên trong lòng bồn chồn không ngủ được.

Hạ Hoa đứng bên cạnh cửa lắng lắng chờ, cũng không tiến lên quấy rầy.

Không biết ngồi bao lâu, Hạ Hoa cảm thấy con muỗi ác độc, cắn mình một cái thật lớn, ngứa ngáy làm cho người khó chịu, liền tiến lên khuyên bảo chủ tử của nàng “Nương nương, không còn sớm, muỗi nhiều, không bằng trở về nghỉ ngơi, nếu là lo lắng Hoàng Thượng, nô tỳ sáng sớm mai liền đi hỏi thăm tin tức.”

Gãi gãi mu bàn tay, ngứa một chút làm cho người nhìn không được muốn cào da phá thịt, chần chờ một lát, nàng cái gì cũng không nói, hướng Ngọc Long Điện nhìn thoáng qua liền vào trong, ở trên giường trần trọc một chút, liền bắt chính mình ngủ.

Mà Ngọc Long Điện bên này, vừa vặn đến phiên Thục phi túc trực, Tề Diệp an ổn ngủ đến nửa đêm, quá nửa đêm toàn thân hần bắt đầu lúc nóng lúc lạnh, lúc lạnh đắp bao nhiêu chăn hần vẫn cảm thấy như ngâm nước đá, lúc nóng toàn thân như bị nấu chín, Thục phi thấy ngự y luống cuống tay chân chăm sóc hần, lập tức không đành lòng nhìn nữa, quay mặt đi, nước mắt nhìn không được rơi xuống.

Ngự y bận rộn nửa ngày đi ra, áo bào đều ướt đầm, vừa lau mồ hôi vừa nói “Thục phi nương nương yên tâm, Hoàng Thượng không còn gì đáng lo ngại, chỉ cần tĩnh dưỡng thật tốt, không quá mấy ngày là sẽ khỏi hần.”

Thục phi nghe vậy thở dài nhẹ nhõm. Nếu không phải có Mộc Hương đỡ thì nàng đã tuyệt ngã xuống đất, vội vã đi vào nhìn qua tình hình của Tề Diệp, thấy hần giật giật miệng. Thục phi cho là hần tỉnh, đi tới gần vui vẻ nói “Hoàng Thượng, người khá hơn chút nào không?”

“Uyển Nhi, Uyển Nhi, Uyển Nhi, coi chừng, có rắn...” Tề Diệp bất an giật giật, trên trán mồ hôi chảy ròng ròng, người đang vui mừng, khi nghe thấy hần luôn mồm lo lắng hô hai chữ “Uyển Nhi” cả người đều lạnh xuống, ý cười đông cứng ở trên mặt.

“Uyển Nhi?” Thục phi nhíu mày “Là Hạ Uyển Chi sao?”

Người trên giường giật giật, tay gãi gãi, Thục phi sợ hần tự làm đau mình, chủ động bắt lấy tay của hần, mà người đang nằm như đã bình ổn hơn, về mặt bình thần đi không ít.

“Hoàng Thượng vì sao đối với nàng ta tốt như thế, nữ nhân kia làm hại Hoàng Thượng bị rắn cắn, từ Quý Môn quan đạo qua một vòng, vì sao Hoàng Thượng còn muốn tâm tâm niệm niệm nhớ tới nàng, nàng ta tốt lắm sao, Hoàng Thượng?”

Người ngủ say không biết nàng nói gì, tự nhiên cũng sẽ không trả lời nàng.

Thục phi nhìn chăm chăm khuôn mặt tiêu tuỵ yếu ớt, trong lòng đau đớn, vuốt ve mặt của hần “Hoàng Thượng vì sao không thể dụng tâm hơn một chút đối với thần thiếp, chỉ cần một chút thời, thần thiếp đã mãn nguyệt rồi, nữ nhân kia thì có tài đức gì mà có thể chiếm được sự sủng ái của Hoàng Thượng, nàng ta chính là sao chổi, sớm muộn sẽ làm hại Hoàng Thượng. Bắt lấy tay của hần áp lên gò má, Thục phi lâm bầm nói “Hoàng Thượng, thần thiếp sẽ không để cho nàng tổn thương người thêm một lần nào nữa!”

Sáng sớm tỉnh lại, Hạ Uyển Chi liền từ trong miệng Hạ Hoa biết được Tề Diệp đã bình an vô sự, trái tim nặng trĩu cuối cùng cũng nhẹ nhõm xuống, nàng lập tức cảm thấy cả người đều thanh thản không ít.

Nhìn ngắm mình trong gương, nàng phát hiện làn da trên mặt cũng không được tốt, có chút thô ráp, còn nổi lên vết phỏng rộp, có chỗ còn bị bong da, nàng biết là do phơi nắng nên bị tổn thương, chỉ có thể chăm sóc thật tốt. Tề Diệp cũng không còn gì đáng lo ngại, nàng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi dùng đồ ăn sáng, Trúc Thanh đến bên cạnh hầu hạ, về mặt mặt mũi, dưới mắt thâm quầng một mảng, có thể nhìn ra được tối hôm qua nàng ngủ cũng không ngon, nghĩ đến cũng đúng, đã xảy ra chuyện như vậy mà còn có thể ngủ ngon được, Hạ Uyển Chi đều sẽ bội phục.

Trong phòng chỉ còn lại Hạ Hà các nàng, Hạ Bích cùng Hạ Uyển Chi liếc nhanh, khuôn mặt phơi nắng bị tổn thương, tạm thời không nên ra cửa gặp người, Hạ Uyển Chi liền để cho nàng tĩnh dưỡng.

Trúc thanh móc ra thạch tín mà hoàng hậu cho “Đây là tối hôm qua hoàng hậu nương nương cho nô tỳ, kêu nô tỳ bỏ vào trong thức ăn của nương nương.”

“Hoàng hậu thật là ác độc, một lần không thành còn muốn lần thứ hai.” Hạ Uyển Chi nhìn nhìn gói thuốc được gói gói cẩn thận, ném ở trên bàn trà hừ lạnh một tiếng.

“Vậy nô tỳ nên làm gì bây giờ?” Trúc Thanh bây giờ tay chân luống cuống, nàng không có chút đầu mối nào, không biết phải làm sao, hai người đều nắm được điểm yếu của nàng, hôm nay Hạ chiêu nghi này là nắm trong tay mạng của nàng, nàng tất nhiên không dám hành động thiếu suy nghĩ.

“Nếu như người không muốn sống để còn lời mà nói, thì cứ bỏ thuốc vào trong thức ăn của ta đi!” Hạ Uyển Chi nhề nhàng nói một câu.

Trúc thanh lập tức thay đổi sắc mặt, quỳ trên mặt đất nói “Nô tỳ không dám!”

“Nếu đã không dám làm theo an bài của hoàng hậu, tùy người bầm báo lại như thế nào, chỉ cần không bán đứng ta là được.”

Trúc thanh nhú mày, như lọt vào trong sương mù rồi rầm không biết bây giờ phải làm sao.

Về phần Ngọc Long Điện, Hoàng Hậu vừa đến đã nhìn thấy Thục phi nằm sấp ở bên giường ngủ, hai tay nắm thật chặt tay của Tề Diệp, làm cho người nhìn thấy chói mắt cực kỳ. Nàng kêu ỳ nữ đánh thức Thục phi, Thục phi dụi mắt thấy nàng đã đến, nhìn ra ngoài cửa sổ một chút phát hiện trời đã sáng rồi. Biết rõ hiện tại là ban ngày, nàng rón rén buông tay của Tề Diệp ra, hành lễ với Hoàng Hậu rồi liền trở về rửa mặt.

Hoàng Hậu bắt đầu chăm sóc Tề Diệp, ngồi ở một bên nhìn người đang ngủ say, thần sắc không thay đổi.

Hồi lâu, chân mày người đang nằm giật giật, Hoàng Hậu nghiêng người tiến lên, về mặt kích động nhìn Tề Diệp mở mắt ra, mừng rỡ “Hoàng Thượng, người đã tỉnh?”

Tề Diệp trong đầu còn có chút hỗn độn liền nở nụ cười vui mừng với Hoàng Hậu, nhìn nhìn cảnh sắc xung quanh, biết đây là Ngọc Long Điện, hân hã to miệng “Là Hoàng Hậu một mực chăm sóc trẫm sao?”

“Vâng! Hoàng Thượng nếu có chỗ nào không thoải mái, thần thiếp gọi ngự y đến xem một chút!” Hoàng hậu cũng không giải thích không phải là nàng liên tục chăm sóc hân.

“Vất vả cho Hoàng Hậu rồi!” Tề Diệp khách khí nói một câu.

Hoàng hậu cười cười “Hoàng Thượng có thể tỉnh lại là tốt rồi, mọi mệt mỏi khổ cực của thần thiếp đều xứng đáng, huống chi cùng lắm chỉ là canh giữ một đêm mà thôi!”

Đức phi đứng ở ngoài cửa nghe Hoàng Hậu từ đầu tới cuối giấu diếm mọi công lao vất vả của nàng cùng Thục phi, ở trước mặt hân nịnh nọt khoe mẽ, nhin không được trong lòng cười lạnh, làm bộ như không nghe thấy gì, tiến lên phía trước nói “Hoàng Thượng, người cuối cùng cũng tỉnh rồi, thần thiếp cùng Thục phi và Hoàng Hậu ba người thay phiên nhau trông chừng chờ Hoàng Thượng tỉnh lại, tâm ý cũng không bị uống phí. Ông trời đã nghe thấy được lời cầu nguyện của thần thiếp, phủ hộ Hoàng Thượng bình an vô sự, thần thiếp vô cùng vui mừng!”

Đức phi vừa nói, vừa cúi đầu lau nước mắt.

Tề Diệp nhìn nhìn hoàng hậu, lại nhìn Đức phi một chút, trong lòng hiểu rõ.

Hoàng Hậu bị Tề Diệp nhìn thấu tâm tư, âm thầm liếc mắt một cái, giả bộ như không nghe thấy lời vừa rồi của Đức phi.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50

Edit: Puta Ng

Beta: Yêutinh

Thái hậu biết Tề Diệp không đáng ngại, vội vàng đi Ngọc Long điện nhìn một chút, cho ngự y chẩn mạch, một lần nữa xác định không có vấn đề gì lớn, chỉ cần tĩnh dưỡng là được.

Về phần thượng triều, tạm thời hân không thể, chỉ có thể nói với các đại thần là không may nhiễm phong hàn, về chuyện rắn cắn bị thương, không thể tiết lộ cho các đại thần biết được, dù sao đây cũng là chuyện mờ ám.

Mặc dù như thế, vẫn không ít đại thần có cách thăm dò được tin tức, bọn họ cũng không dám truyền đi, trong lòng biết rõ là được.

Tề Diệp bình an vô sự, tất cả phi tần đều thờ phào nhẹ nhõm. Tề Diệp bảo hoàng hậu và Đức phi về nghỉ ngơi, về phần những người đến thăm như Lâm Huệ đều bị Quang Thuận công công ngăn cản.

Thục phi trở về rửa mặt, nghe nói Tề Diệp tỉnh dậy vội vàng tra xét những chuyện trước đó, trên đường gặp Đức phi. Đức phi cười nói “Thục phi sao lại như vậy, tối qua người chăm Hoàng Thượng hôn mê, nếu không phải ta lên tiếng, Thục phi đúng là một câu cũng không nói được.”

“Có ý gì?” Thục phi nhú mày, bực mình nhìn Đức phi.

“Còn có thể có ý gì, Hoàng Thượng tỉnh lại trông thấy hoàng hậu nương nương, người nói xem sẽ nghĩ gì?” Đức phi nói xong không nói thêm lời nào, cười khê một tiếng mang theo Bội Dung rời đi.

Thục phi không ngốc, đem lời nói của Đức phi cẩn thận nghĩ lại thì lập tức hiểu ý của nàng ta, thì ra hoàng hậu định chiếm công lao của nàng, nàng ta tính hay lắm!

Thục phi đến Ngọc Long điện, hoàng hậu vẫn còn ở đó, Thục phi khinh thường liếc nhìn hoàng hậu, tâm trạng kích động đi đến bên giường, về mặt quan tâm nói “Hoàng Thượng cuối cùng cũng tỉnh, tối hôm qua người Hoàng Thượng lúc nóng lúc lạnh, lúc thì kêu lạnh, lúc lại kêu nóng. Hoàng hậu và Đức phi đều về nghỉ ngơi, chỉ mỗi thần thiếp một mình trông chừng, làm thần thiếp thật sợ hãi. Cũng may Hoàng Thượng phúc lớn mạng lớn, bình an vô sự.”

Hoàng hậu nghe xong trên mặt có chút chột dạ, thậm chí còn không dám nhìn Tề Diệp, sợ trông thấy ánh mắt không vui của hân.

Tề Diệp an ủi vài câu, Thục phi khiêu khích liếc hoàng hậu, ân cần hỏi han Tề Diệp. Hoàng hậu xem một màn này trong lòng không vui, lại chẳng thể nói gì, đành đứng dậy rời đi.

Hoàng hậu vừa đi, Thục phi lúc này mới thu liễm lại một chút, nói “Nếu Hoàng Thượng mệt mỏi muốn ngủ một lát, thần thiếp ở đây coi chừng.”

“Không cần, tối qua ái phi cũng mệt mỏi một đêm, có cung nhân chăm sóc không cần lo lắng, ái phi về nghỉ ngơi đi! Đợi thần thể trẫm tốt hơn sẽ qua Đức Sang cung thăm ái phi.”

“Được!” Thục phi mỉm cười, mục đích đã đạt, hân cảm kích là được.

Đến bữa trưa, Hạ Uyển Chi sai Hạ Hà chuẩn bị một chút thức ăn để đưa qua Ngọc Long điện, tiểu thái giám thông báo, Tề Diệp liền cho người đi vào. Hạ Hà hành lễ nói “Chiều nghỉ nương nương lo lắng cho Hoàng Thượng, phần phó nô tỳ đặc biệt chuẩn bị thức ăn cho Hoàng Thượng, mong rằng Hoàng Thượng sớm ngày bình phục.” Quang Thuận tiếp nhận hộp đồ ăn, Tề Diệp hỏi “Nương nương nhà người có tốt không?”

“Đa tạ Hoàng Thượng quan tâm, hôm qua nương nương quỳ một lúc lâu, lúc này đã được chăm sóc tốt, chỉ là phơi dưới ánh nắng chói chang nên bị tổn thương da thịt, chỉ sợ phải vài ngày mới có thể khá hơn.”

Tề Diệp nghe mà đau lòng không ngớt “Chăm sóc nương nương nhà ngươi thật tốt, bảo nàng không cần nhớ trẫm, chờ thân thể trẫm tốt hơn sẽ đến thăm nàng.”

“Dạ!” Hạ Hà hành lễ lui xuống, có lời của hân, chủ tử nhà nàng cũng có thể an tâm.

Buổi chiều, phủ Nội Vụ phân phó xuống dưới, kể cả ở những viện hẻo lánh cũng không được bỏ sót, nhỏ tất cả bụi cỏ, chính là không để chỗ cho rắn trốn, tránh dẫm thương người lẫn nữa.

Hạ Uyển Chi biết được cười lạnh, làm sao có chuyện những con rắn kia vô duyên vô cớ cắn người bị thương? Cho dù nhỏ được bụi cỏ thì thế nào, dù sao cũng nhỏ không được tâm tư xấu xa của con người.

Hiện tại Hạ Uyển Chi xem như bị cấm túc. Nàng thật sự cũng không cảm thấy có gì bất ổn, ngoan ngoãn ở Hi Lai cung dưỡng thương, nghe tin tức Hạ Hoa mang về, sai Hạ Hà mỗi ngày đều thay đổi các dạng điểm tâm đưa đi ngọc Long Điện, cũng coi như là một mảnh tâm ý của nàng.

Về phần Trúc Thanh muốn nói lại thôi đi lại lại trước mắt, Hạ Uyển Chi đều làm như không nhìn thấy, mặc cho nàng ta đi báo cáo với hoàng hậu, nàng cũng càng ngày càng chú ý đến thức ăn, trong phòng để một bể cá, mỗi ngày thức ăn đều dùng ngân châm thử, lại đem cho cá chép ăn, xác định không có độc nàng mới dám ăn.

Bụi cỏ trên dưới hoàng cung hầu như bị nhổ hết, cũng diệt trừ được không ít chuột và rắn rết. Thế nhưng cũng chẳng có gì đáng kinh ngạc, cho dù quét dọn kỹ càng hơn nữa cũng không hết được những thứ này.

Về chuyện có rắn xuất hiện ở Phong Xuân các, người của phủ Nội Vụ căn bản không tra được gì, chỉ nói là ngoài ý muốn để ứng phó cho qua chuyện.

Hạ Uyển Chi chỉ cười lạnh, nàng biết rõ dựa vào cái thùng com Nội Vụ phủ, khẳng định không làm được gì. Về sau còn phải tự mình ra tay, bất kể là hại người, hay là phòng người, đều như vậy.

Ba ngày không lên triều, thân thể Tề Diệp đã được dưỡng ổn, ngày thứ tư liền lên triều, tinh thần không thể nói là đặc biệt tốt, nhưng đã khá hơn nhiều so với hai ngày trước. Sự xuất hiện của hân làm đại thần cảm thấy an tâm, đồng thời cũng không ít tấu sớ tích tụ lại cần hân giải quyết.

Thái hậu biết được hân còn chưa khỏi hẳn đã xử lý việc triều chính, tức giận đi đến Ngự thư phòng. Tề Diệp đang cùng đại thần bàn bạc quốc gia đại sự, thái hậu không tiện quấy rầy, bèn dặn dò Quang Thuận công công đề ý một chút, đi tới Phụng Nghi cung của hoàng hậu.

Hoàng hậu biết được thái hậu tới, vội vàng đứng dậy nghênh đón, sau khi hai người ngồi xuống, Nguyệt Mai tự mình dâng trà, khom người làm lưng có chút đau đớn, động tác hơi cứng ngắt. Thương thể của nàng còn chưa khỏi hẳn, nhưng vì sợ bị người phát hiện, không dám nằm nghỉ thêm nữa. “Không biết thái hậu có gì căn dặn?” Hoàng hậu dè dặt hỏi.

Thái hậu nói “Thương thể của Hoàng Thượng còn chưa khỏi hẳn đã xử lý chính sự, ai gia sợ thân thể Hoàng Thượng không chịu nổi. Người là hoàng hậu, cần phải khuyên nhiều hơn một chút, đừng để thân thể Hoàng Thượng mệt mỏi, chờ thân mình điều dưỡng tốt lại xử lý cũng không muộn.”

“Thái hậu nói đúng, tần thiếp đã nhớ rõ.” Hoàng hậu thờ dài nói “Nếu không phải tại Hạ chiêu nghi kia, Hoàng Thượng cũng không phải chịu khổ như vậy, đến cùng đều do Hạ chiêu nghi kia gây họa. Nếu không phải vì cứu nàng, sao Hoàng Thượng có thể dể răn can bị thương, ngâm lại liền cảm thấy không đáng thay cho Hoàng Thượng.”

Hoàng hậu vừa nói vừa quan sát vẻ mặt thái hậu, thấy sắc mặt thái hậu thay đổi, vẻ mặt mất hứng, hoàng hậu mừng thầm trong lòng.

“Hừ, Hạ chiêu nghi này chính là hồng nhan họa thủy, nữ nhân như vậy làm sao có thể giữ lại bên cạnh hoàng thượng. Nếu không phải Hoàng Thượng che chở...” Dùng lời, thái hậu ngừng câu chuyện, nói “Nếu hậu cung đã là hoàng hậu làm chủ, có một số việc, hoàng hậu nhìn xem nên làm thế nào, bất luận cái gì cũng không quan trọng bằng sự an nguy của Hoàng Thượng. Hoàng hậu chớ để lại xảy ra sơ suất.”

“Vâng! Tần thiếp ghi nhớ!” Vốn muốn mượn tay của thái hậu loại bỏ Hạ chiêu nghi, bây giờ xem ra có vẻ không ổn. Thái hậu rõ ràng không muốn tự mình ra tay làm Hoàng Thượng mất hứng, nên mới sai nàng sửa trị hậu cung.

Chẳng qua nghe ý tứ của thái hậu, cũng là bất mãn với Hạ chiêu nghi kia, xem ra nàng ta đúng là bị người ghen.

Thái hậu vừa đi, hoàng hậu nói với Nguyệt Mai “Người nhắc nhở Trúc Thanh một chút, nếu nàng còn nói những lời vô ích, coi chừng bản cung dùng hình với nàng.”

“Vâng!” Nguyệt Mai gật đầu, sau đó liền hẹn Trúc Thanh.

Sau khi gặp Nguyệt Mai, Trúc Thanh liền bí mật báo cho Hạ Uyển Chi. Hạ Uyển Chi suy nghĩ một chút, ngoác tay cho Trúc Thanh tiến lên, nói nhỏ vài câu với nàng, Trúc Thanh gật đầu “Nó tự hiểu.”

“Hiểu là tốt rồi!” Hạ Uyển Chi cười cười “Chỉ cần làm xong chuyện, về sau không thể thiếu chỗ tốt của người.”

“Tạ nương nương ân điển!” Trúc Thanh khẽ thờ phào nhẹ nhõm.

Nếu hoàng hậu đã không thể chờ đợi được muốn hại chết nàng như vậy, nàng cũng không thể tiếp tục chịu đòn, đến lúc nên phản kích lại. Ánh mắt chợt lóe, hiện ra sát ý.

Ngày hôm sau, Hạ Uyển Chi thấy mình trong gương khí sắc tốt hơn nhiều, cẩn thận nhìn trên mặt vẫn có chút da bong, nàng hơi bận tâm, nếu không tốt lên, mặt mày hốc hác như vậy làm sao có thể lấy lòng người đây?

Cũng may ngư y trấn an, nói chỉ cần chăm sóc tốt, không tiếp tục phơi nắng thì sẽ không sao. Nàng liền không ra khỏi cửa, chỉ để Hạ Bích hầu hạ bên cạnh.

Thân thể Tề Diệp điều dưỡng mấy ngày đã khỏe lại. Hôm nay sai người truyền lời, nói sẽ cùng nàng dùng cơm trưa. Hạ Uyển Chi đương nhiên phải tỉ mỉ ăn mặc một phen. Mấy ngày không gặp, nàng phát hiện Tề Diệp gầy đi không ít, lúc hai người đối mặt, vẻ mặt Hạ Uyển Chi toát ra kích động cùng quyến luyến, kinh ngạc. Nhìn nàng vừa mừng vừa sợ, lại vừa áy náy không thôi quay người đi vào trong phòng.

Tề Diệp sùng sốt một chút, lập tức xuyên qua phía sau bức rèm, nhìn người ngồi bên mép giường cúi đầu gạt lệ, nhin không được khẽ cười “Làm sao vậy, nhìn thấy trẫm không vui sao?”

“Hoàng Thượng không nên tới đây. Thân thiếp là họa thủy, làm tổn thương Hoàng Thượng!” Nàng lau nước mắt, vẻ mặt vô tội.

“Đừng nghe các nàng nói linh tinh.” Tề Diệp trầm giọng khiển trách một câu, ôm nàng vào lòng, nhìn ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, lòng hân run lên một cái, cảm giác thỏa mãn khó nói lên lời làm hân cảm thấy cao hứng, xoay mặt nàng lại, đang định hôn xuống, lại nhìn vết ố vàng trên làn da trắng hồng, ngón tay vuốt ve da thịt trắng mịn, nói “Đề người chịu ủy khuất!” Khuôn mặt nàng mềm mại như vậy, bị phơi nắng thành thế này, lúc ấy hân là nàng rất sợ hãi lắm đi? Đều là trẫm không tốt, không bảo vệ tốt cho người!” Dứt lời liền kể tới, hôn nhẹ một cái lên môi nàng, sau đó hôn lên gò má trắng mịn.

Hạ Uyển Chi xoay người tựa đầu vào ngực hân, hai tay ôm lấy bờ vai của hân, một bộ dáng không muốn rời xa.

Tề Diệp trong lòng xúc động, ôm nàng thật chặt, tay đặt dọc trên lưng nàng, không nói gì thêm, yên lặng cảm nhận hơi thở của đối phương. Hạ Uyển Chi bỗng cảm thấy một thứ tình cảm vừa quen thuộc vừa xa lạ trong lòng chậm rãi lan tràn khiến nàng sợ run.

“Làm sao vậy?” Tề Diệp cảm nhận được sự biến hóa của nàng, hỏi.

Hạ Uyển Chi lắc đầu, lập tức nghĩ đến tay của hắn, bắt lấy tay hắn muốn nhìn. Tề Diệp chấp tay sau lưng không để cho nàng thấy “Không nên nhìn!”

Hạ Uyển Chi không hiểu nhìn hắn, Tề Diệp kháng khái “Trẫm không sao!”

Nàng không tin, nghiêng người muốn xem tay của hắn. Tề Diệp chấp tay sau lưng đứng dậy, lấy tay áo rộng thùng thình che lên, không nhìn thấy rõ ràng, nàng có chút lo lắng “Có phải còn chưa khỏi hẳn không?”

“Trẫm đói bụng, dùng bữa đi!” Không muốn tiếp tục đề tài kia, Tề Diệp nói sang chuyện khác, bước ra phòng ngoài, tay vẫn giấu trong tay áo như cũ.

Hạ Uyển Chi nhìn chăm chăm, vẫn là không thấy rõ. Không có cách nào, nàng đành đi theo. Hạ Bích bày biện thức ăn xong, hai người ngồi xuống dùng bữa. Nàng thấy Tề Diệp dùng trái tay cầm muỗng, bộ dáng có chút ngớ ngẩn, lại nhìn đến tay phải hắn đang buông thõng, trong lòng nhói một cái, chẳng lẽ mấy ngày nay hắn đều dùng tay trái để dùng bữa?

Tề Diệp bị nàng nhìn bằng ánh mắt mông lung đắm lệt, ăn cũng không ngon, gấp hai đũa liền để xuống đứng dậy “Trẫm ăn no rồi, còn có chính sự phải xử lý, trẫm đi trước, ngày khác trở lại thăm ngươi!”

Dứt lời liền rời khỏi, Hạ Uyển Chi biết rõ hắn đang lẩn tránh mình, đuổi theo, thừa dịp hắn chưa chuẩn bị bắt lấy cánh tay phải của hắn, định vén tay áo hắn lên. Tề Diệp vô thức che tay lại, hất mạnh lên, nàng vội vàng không kịp chuẩn bị bị đẩy ra, vừa vận dụng mạnh phải cây cột. Hạ Uyển Chi bị đau kêu lên một tiếng. Tề Diệp quay đầu lại, chỉ thấy nàng che trán, vẻ mặt đau đớn. Hắn tâm thần hoảng hốt tiến lên, ba bước thành hai bước bắt lấy tay của nàng, thấy cái trán ửng hồng một mảng, đau lòng xoa nhẹ cho nàng. Hạ Uyển Chi méo miệng ngửa đầu nhìn hắn, đôi mắt tràn ngập hơi nước làm cho người khác thương yêu.

Hạ Bích rất nhanh mang rượu thuốc tới. Tề Diệp cúi xuống xoa xoa chỗ bị thương của nàng thấy đã sưng lên một cục. Lúc bôi thuốc cho nàng, nàng đau đến hít vào, cũng không dám bảo hắn nhẹ tay một chút.

Thấy nàng vẫn nhìn chăm chăm vào cánh tay giấu trong áo, bộ dáng không nhìn không bỏ qua làm hắn dở khóc dở cười, cuối cùng nói “Có thể để cho người xem, nhưng không được khóc!”

“Vâng!” Nàng gạt đầu, nhìn hắn vron tay ra, từ bàn tay đến bên trên cổ tay, nửa ngón tay đều quấn băng gạc. Nhìn chăm chăm hắn cúi bỏ từng vòng từng vòng, da thịt bên trong lộ ra, nàng mở to mắt, nín thở nhìn. Mắt thấy vết thương trên tay hắn, cảm thấy hô hấp khó khăn, sống mũi đau xót, nước mắt lại im lặng rơi xuống. Chần chờ một chút, vươn tay khẽ kháng vuốt ve chỗ sưng, nàng nghẹn ngào hỏi “Đau không?”

“Không đau!” Tề Diệp mạnh miệng, đương nhiên đau, lửa thiêu liệu có đau không, người trải qua cũng không muốn hỏi tương lại, mà hắn lúc ấy tình lại biết người bị thương là hắn, nếu là nàng, nàng làm sao chịu đựng được?

“Không phải đã nói sẽ không khóc sao?” Nhìn thấy nước mắt rơi xuống, Tề Diệp nhũn mảy, cảm thấy nàng nói không giữ lời.

Hạ Uyển Chi lau nước mắt, hỏi “Nếu đã khỏi sao lại trông như vậy?” Bộ dáng xấu xí.

“Mặc kệ đi! Bây giờ còn chưa khỏi hẳn!” Tề Diệp không dám nói, nghe nói ở chỗ vết thương rần rần, nơi nọc độc đã đi qua, da thịt đều sẽ bị hủy hoại, không thể nào khôi phục như lúc ban đầu.

“Vậy là tốt rồi!” Nàng có vẻ yên tâm, một lần nữa cẩn thận băng kĩ lại, lại kéo hắn ngồi xuống bên cạnh bàn cơm, cầm đũa gấp món ăn hắn thích đưa đến miệng hắn “Hoàng Thượng, tẩm thiếp hầu hạ Hoàng Thượng dùng bữa được không?”

Tề Diệp biết rõ nàng cảm thấy tay trái mình không đủ linh hoạt, ngốc nghếch khó coi, cũng biết nàng áy náy, liền không cự tuyệt, há mồm ăn thức ăn nàng đưa tới, nhìn nàng chậm rãi cười với mình, hắn cảm thấy hương vị dường như ngon hơn một chút.

Một bữa cơm ăn này dùng nhiều hơn một nửa thời gian so với bình thường, vừa hầu hạ hắn, lại chờ hắn đang nhai nuốt nàng cũng ăn một miếng cơm, hai người cũng không đói bụng.

Ăn trưa xong hắn vui vẻ ở lại nghỉ trưa, Hạ Uyển Chi nịnh nọt cầm cái ngoáy tai ngoáy lỗ tai cho hắn, Tề Diệp cười đáp ứng, gối đầu lên chân nàng, để nàng nhẹ nhàng ngoáy lỗ tai cho mình. Cảm giác thoải mái làm người ta buồn ngủ, hắn dần dần ngủ thiếp đi.

Hạ Uyển Chi ngoáy xong một bên, đang muốn bảo hắn đổi tai, cúi đầu xuống mới phát hiện hắn đã ngủ say, liền không đành lòng quấy rầy, nhẹ nhàng vuốt ve gò má của hắn, suy nghĩ miên man.

Một khắc sau, hắn đột nhiên tỉnh dậy, giật mình phát hiện đang gối lên chân nàng, ngẩng đầu lên liền thấy nàng gối đầu lên tay ngủ thiếp đi, cái cảm thon thon, dung nhan say ngủ thật xinh đẹp, lông mi dài buông xuống, gương mặt dịu ngoan, hắn cảm thấy có chút ngây dại, ánh mắt rơi vào đôi môi khô ráo của nàng, chậm rãi đứng dậy, tới gần hôn lên cánh môi mềm mại.

Hạ Uyển Chi giật mình tỉnh giấc, ngồi thẳng người dậy đã thấy gương mặt Tề Diệp ghé sát vào, trên mặt thoáng hiện lên một chút lúng túng. Tề Diệp lại khôi phục bình tĩnh rất nhanh, gọi Quang Thuận công công. Hạ Hả phản phò cung nhân mang nước rửa mặt đã chuẩn bị từ trước vào.

Hạ Uyển Chi thanh tỉnh không ít, đang muốn đứng dậy, lại một lần nữa bị bắt trở về trên giường, nhìn không được ôm chân hít vào một hơi, hai chân giống như bị ngàn vạn con kiến cắn, tê dại đau đớn.

“Có phải bị tê không?” Tề Diệp xoa hai chân nàng, quan tâm hỏi. Thấy nàng gạt đầu, hắn nói “Về sau không được như vậy!”

“Vâng!” Nàng đáp một tiếng, nhìn hắn chăm chú xoa bóp cho mình, cảm thấy bên tai dần nóng lên.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51

Edit: Puta Ng

Beta: ThyAn89

Nửa buổi chiều, Lâm Huệ mang theo Thái Vi đến, bên ngoài ánh mặt trời sáng lạng, Lâm Huệ phơi nắng nền mặt hơi ửng đỏ, phe phẩy quạt tròn tiến đến hành lễ. Hạ Uyển Chi có chút ngoài ý muốn, Tề Diệp vừa đi, nàng ta đã tới rồi.

Lâm Huệ nói “Trước đó vài ngày Hoàng Thượng hạ lệnh không cho ai tới thăm Uyển tỷ, muội không thể đến, hôm nay nghe nói đã không đáng ngại, liền đến nhìn một chút xem Uyển tỷ thế nào?”

Hạ Uyển Chi cười không lên tiếng, ánh mắt của Lâm Huệ quét trên mặt nàng, kinh ngạc nói “Mặt Uyển tỷ tỷ sao vậy?”

“Chỉ là phơi nắng bị tổn thương mà thôi, chăm sóc một chút sẽ khỏi!” Hạ Uyển Chi không thèm để ý khoác tay, cho Hạ Hà dâng trà, “Huệ nhi gần đây thế nào?”

“Đa tạ Uyển tỷ quan tâm, tất cả đều tốt, chỉ là trời nóng ăn không vô, cũng may đã tháng bảy.” Lâm Huệ cười.

Hai người tán gẫu vài câu, Hạ Uyển Chi làm ra vẻ mệt mỏi, Lâm Huệ liền đứng dậy cáo lui.

Nàng đọc sách trong chốc lát đã qua buổi chiều, bữa tối nghe được Tề Diệp dùng bữa tại Phụng Nghi cung của Hoàng hậu, Hạ Uyển Chi cười lạnh.

Trời chuyển thành một màu đen lúc Trúc Thanh từ trong phòng Hạ Uyển Chi đi ra, rời khỏi Đức Hi cung.

Không ngại đường xa, cũng không cần đốt đèn nàng cũng biết đường đi tới lãnh cung. Trúc Thanh đợi phía sau hòn non bộ một lúc lâu mới thấy ánh sáng đi đến, nàng núp sau hòn non bộ, nghe thấy ba tiếng gõ nhỏ, nàng cũng đáp lại gõ ba tiếng, lúc này mới thấy ánh sáng kia chậm rãi đi tới.

Trúc Thanh Cẩn thận nhìn xung quanh một chút, nhìn người đến gần khoác áo choàng đội mũ đúng là Nguyệt Mai, nàng mới thờ phào nhẹ nhõm. Nguyệt Mai nói “Tại sao lại thất bại, nương nương đã rất tức giận. Buổi trưa Hoàng Thượng cùng ăn trưa với nữ nhân kia, Hoàng Hậu nghe thấy liền xanh mặt, người lại không động thủ diệt trừ sạch sẽ Hạ chiêu nghi, coi chừng nương nương muốn mạng nhỏ của người.”

Trúc Thanh sợ hãi gật đầu “Lần này tôi chính là vì việc này, đều do nô tỳ không cẩn thận, gói thạch tín nương nương đưa cho nô tỳ đã vỡ nát, thạch tín rất dễ bị tra ra, không bằng để nô tỳ cho trưởng công chúa ăn loại thuốc kia?”

“Thuốc kia ăn ít sẽ không mất mạng, có thể dùng để đối phó trẻ con. Hạ chiêu nghi là người lớn, ăn vào cũng chỉ bị tổn hại một chút mà thôi, trên người người không còn thuốc, ngày mai lại đến đây. Để ta bẩm báo nương nương xem nàng định đoạt thế nào.”

“Được!” Trúc Thanh chần chờ một chút, nói “Kỳ thật Hạ chiêu nghi cũng không làm gì sai, Hoàng Hậu nương nương vì sao nhất định muốn nàng...” Đang nói, nghe thấy âm thanh loạt xoạt, hai người đều hoảng hốt.

Một chấm ánh sáng nhỏ đi đến, Nguyệt Mai cùng Trúc Thanh thấy thế, hai người lần trốn theo bản năng, thế nhưng không may mấy thái giám đã vây các nàng lại. Nguyệt Mai định chạy, đã bị hai vị thái giám giữ lấy, ngay cả áo choàng trên người nàng cũng bị tuột ra, ép nàng quỳ trên mặt đất.

Hoàng hậu nghiêng đầu nói với Tề Diệp “Hoàng Thượng, thần thiếp bị oan, thần thiếp chưa bao giờ sai nàng ta làm thế.” Tề Diệp hừ lạnh một tiếng đi ra từ trong bóng tối, âm thầm bóp tay Hạ Uyển Chi, im lặng an ủi. Hạ Uyển Chi trong lòng mừng rỡ, quay đầu lại liếc nhìn Đức phi, Đức phi đen mặt, nhìn chằm chằm Hoàng Hậu nói “Tại sao Hoàng hậu nương nương lòng dạ độc ác thế, trưởng công chúa chỉ là đứa nhỏ một hai tuổi, Hoàng Hậu sao có thể xuống tay được?”

“Đức phi, người đừng ngậm máu phun người. Bản cung bị oan, đều là Hạ chiêu nghi, là nàng mua chuộc người bên cạnh bản cung diễn màn kịch này.” Hoàng hậu sợ hãi trong lòng, không nghĩ hôm nay lại rơi vào cạm bẫy của nàng, trước đó đã xem thường đồ tiện nhân này.

“Hoàng Thượng minh giám!” Hạ Uyển Chi nhìn về phía Tề Diệp.

Tề Diệp nói “Trẫm có mắt, có tai. Hoàng Hậu, người thật làm cho người ta thất vọng!”

Chân bước lão đạo, Hoàng Hậu mặt xám như tro nhìn Tề Diệp “Hoàng Thượng không tin thần thiếp sao?”

“Hoàng Hậu làm chuyện thương thiên hại lý như vậy, còn đáng để trẫm tin tưởng sao?” Tề Diệp cười lạnh “Hôm nay nhân chứng vật chứng ở đây, chính tai trẫm nghe thấy, tận mắt nhìn thấy, chẳng lẽ còn là giả?”

“Hoàng Thượng, nương nương là oan uổng.” Nguyệt Mai bị dè trên mặt đất nhìn hoàng hậu, nói “Hoàng Thượng, tất cả đều là một mình nô tỳ gây nên, Hoàng Hậu nương nương cũng không biết, hoàng hậu nương nương vô tội, tất cả đều là nô tỳ dùng danh nghĩa hoàng hậu nương nương để làm, bắt kẻ là trưởng công chúa, hay là bỏ thuốc Hạ chiêu nghi, và Lâm sung dung...”

“Thì ra đứa bé của Lâm sung dung cũng là người hại?” Hạ Uyển Chi kinh hô “Đáng thương cho Lâm sung dung...”

“Vâng, chính là nô tỳ!” Nguyệt Mai tự biết lỡ lời, đến nước này, nàng căn bản sẽ không hi vọng còn có cơ hội sống, nàng đã biết mình hẳn phải chết không thể nghi ngờ “Đều tại các người, tại các người không đem hoàng hậu nương nương để vào mắt, coi thường nương nương, nô tỳ nhìn không nổi, nô tỳ trút giận thay nương nương, lại không nghĩ rằng...”

“Nguyệt Mai, người cho rằng người bao che là hoàng hậu có thể bình an vô sự sao? Người suy nghĩ một chút đến người nhà của người, nếu người làm nhiều chuyện thương thiên hại lý như vậy, cho dù chém đầu mười lần cũng không thể bù đắp? Chỉ cần người nói thật, bản phi cầu tình với Hoàng Thượng, tha cho người một cái mạng.” Đức phi nói “Người chỉ có thể sống một lần, chẳng lẽ người không muốn sống?”

Đức phi không cam lòng, Nguyệt Mai một mình gánh chịu tất cả tội danh chẳng phải để cho hoàng hậu tự do ngoài vòng pháp luật, con gái của nàng không phải là vô ích chịu đau khổ rồi? Khó có được cơ hội tốt như vậy, Đức phi hi vọng một lần có thể lật đổ hoàng hậu.

“Đức phi, người còn muốn oan uổng bản cung sao?” Nghe Nguyệt Mai nói một phen còn chưa hài lòng, coi như nàng sai báo thì sao, chỉ cần Nguyệt Mai không nhận có quan hệ tới nàng, nàng chính là vô tội.

Lúc nhìn Nguyệt Mai, hoàng hậu sờ khuyên tai.

Nguyệt Mai ánh mắt tối đen, lớn tiếng nói “Muốn chém giết muốn bóc lột muốn làm gì cũng được, chính ta hạ độc thủ, các người đều đáng chết, đều đáng chết...” “Người đâu, kéo nàng xuống, dùng hình tra khảo, trẫm cũng muốn nhìn một chút, là ai cho nàng lá gan lớn như thế, dám can đảm làm loạn ở hoàng cung.” Lúc Nói lời này Tề Diệp nhìn chằm chằm hoàng hậu. Hoàng hậu có hết sức làm ra vẻ mặt nhàn nhạt, khẽ cúi đầu, không dám đối mặt cùng hắn, cũng không dám dời ánh mắt đi, dưới tay áo hai tay không ngừng run rẩy.

Hai vị thái giám giữ lấy người đang định lôi xuống, Nguyệt Mai nghiêng đầu kêu to với Hạ Uyển Chi “Nô tỳ hóa thành lệ quý, Hạ chiêu nghi, người cũng đừng mơ tưởng an ổn.” Không biết Nguyệt Mai lấy ra khí lực, đẩy một tên thái giám ra, cũng không quay đầu lại, vụt tới hòn non bộ.

Chỉ nghe thấy một tiếng kêu lớn, hoàng hậu nhìn Nguyệt Mai đâm đầu tự vẫn, hai mắt tròn ngược, cả người mềm nhũn, nếu không phải có tỳ nữ đỡ, nàng đã ngã trên mặt đất.

Tề Diệp lạnh giọng một tiếng, phát tay áo rời đi.

Hạ Uyển Chi và Đức phi liếc mắt nhìn nhau, Đức phi nói “Không nghĩ tới cuối cùng chẳng qua là một màn không vui, Hạ chiêu nghi, nước cờ hôm nay quá gấp gáp!”

“Đa tạ Đức phi chỉ điểm, không phải nước cờ của tần thiếp vội vàng, mà là hoàng hậu quá giáo hoạt.” Nàng nói “Hôm nay đắc tội hoàng hậu, không đủ chứng cứ, hoàng hậu là hoàng hậu, ngược lại tần thiếp không là gì. Đức phi nương nương sẽ phải cẩn thận, trưởng công chúa còn nhỏ, hoàng hậu đã xuống tay một lần, xuống tay lần thứ hai cũng không phải không thể.”

“Chuyện của Bản phi không cần người quan tâm!” Đức phi nghe được kinh hãi, hung hăng lườm nàng một cái, phát tay áo rồi đi.

Hạ Uyển Chi cười khổ, nhìn Trúc Thanh bị bắt đi, trong lòng không chấp nhận được, nàng tính đi tính lại, cũng không tính đến Nguyệt Mai kia sẽ một mình gánh chịu tất cả tội trạng. Nàng đứng thật quá vội vàng, thế nên sơ hở chông chắt, mới để cho hoàng hậu tránh thoát một kiếp.

Mặc dù như thế, mặc dù không có

chứng cứ mười phần, nhưng trong lòng bọn họ đều biết rõ chính là hoàng hậu, mặc dù không định tội, trong lòng hẳn nàng ta đã là tội nhân. Chỉ cần Tề Diệp hiểu nàng ta là loại người gì, coi như là một chuyện an ủi đáng giá!

Hoàng hậu được người đỡ ung dung tính lại, nàng nhìn thoáng qua Tề Diệp ở phía trước, lại nghe thấy tiếng Hạ Uyển Chi nói chuyện với Đức phi, đôi mắt thoáng hiện lên một tia sáng.

Hạ Uyển Chi nghiêng đầu, đúng lúc trông thấy ánh mắt của hoàng hậu

cười lạnh “Hoàng hậu nương nương cũng đừng quên Nguyệt Mai vì ai mà chết, đầu rơi máu chảy, óc vỡ nát tươm, chỉ hy vọng buổi tối hoàng hậu nương nương không gặp phải ác mộng mới tốt.”

“Nguyệt Mai là người hại chết!” Hoàng hậu trầm giọng nói “Hạ Uyển Chi, bản cung sẽ không để người sống yên ổn đâu!”

“Rất vui được phụng bồi!” Hạ Uyển Chi cười lạnh, ghé sát tai nàng nói “Chỉ sợ thân thể của hoàng hậu nương nương không cho phép, để tích đức cho mình, về sau hay là hoàng hậu ăn chay niệm Phật đi, đừng làm những chuyện nghiệp chướng nặng nề, coi chừng Diêm vương đến bắt người.”

“Người...” Hoàng hậu tức giận đang định chửi ầm lên, nhớ tới Tề Diệp còn ở phía trước, liền bấm bụng bấm dạ trừng mắt nhìn Hạ Uyển Chi, ngoan ngoãn nói nhỏ “Bản cung sẽ cho người thấy sự lợi hại của bản cung.” “Tần thiếp vui lòng chờ đợi.” Đút cho nàng ta một thứ gì đó, Hạ Uyển Chi cười đắc ý, bước nhanh đuổi theo Tề Diệp.

Nhờ ánh nến, hoàng hậu nhìn một gói đồ bao quanh bởi giấy dầu, không cần mở ra nàng cũng biết bên trong là gì, là thạch tín, là thạch tín nàng cho con tiện nhân Trúc Thanh kia.

Năm ngón tay nắm chặt, giấy dầu tan ra, bột phấn màu trắng từ trong tay lộ ra, hoàng hậu nhìn chăm chăm thân ảnh càng lúc càng xa, cười lạnh không nói.

“Hoàng Thượng, đều là thần thiếp không tốt!” Đuổi theo Tề Diệp, nàng liền hành lễ thỉnh tội.

“Đứng lên đi! Không phải lỗi của người, nếu không phải người phát hiện phải sớm, thật sự bị hại, trẫm phải làm sao bây giờ?” Tề Diệp tâm tình phức tạp, nhìn bộ dáng nàng nhận lỗi, trong lòng mềm nhũn.

Hạ Uyển Chi đứng dậy, bị hất kéo tới, hai người đều trầm mặc, nhất thời không biết nên nói gì.

Gió đêm se lạnh, phả vào mặt, bầu trời đêm lác đác mấy ngôi sao sáng, trắng như vẽ, lẳng lẳng treo trên bầu trời đêm.

Lúc lâu, Tề Diệp nói “Yên tâm, trẫm sẽ cho người một câu trả lời, về sau người càng phải thêm chú ý, trẫm không thể lúc nào cũng bảo vệ người. Hoàng hậu dù sao cũng là hoàng hậu, không có chứng cứ vẹn toàn, cho dù biết là nàng động tay chân, không có chứng cứ, trẫm cũng không thể xử lý nàng.”

“Tần thiếp hiểu!” Hạ Uyển Chi lại gần hẳn “Chỉ cần có thể ở bên cạnh hoàng thượng, tần thiếp liền thỏa mãn, về phần hoàng hậu nương nương, chắc hẳn sau chuyện lần này nàng sẽ không đối địch tần thiếp nữa, Hoàng Thượng cũng không cần trừng phạt hoàng hậu, Nguyệt Mai chết, chuyện hôm nay cứ như vậy bỏ qua đi!”

“Uyển Nhi!” Tề Diệp không biết nên nói gì, chỉ yêu thương vuốt ve mặt nàng “Nếu bọn họ đều có tâm địa thiện lương như người thì tốt!”

Hạ Uyển Chi cười “Sẽ như vậy, bởi vì Hoàng Thượng khoan hồng độ lượng, con dân người thống trị cũng sẽ là người tốt.”

“Quả nhiên là Uyển Nhi của trẫm!” Tề Diệp nghe được trong lòng thoải mái chút ít, vuốt ve lưng của nàng nói “Canh giờ không còn sớm, về nghỉ ngơi đi! Ngày mai Trẫm lại đi nhìn người, về phần hoàng hậu, trẫm tự có chừng mực, người đừng lo lắng!”

“Vâng” Hạ Uyển Chi gật đầu, đưa mắt nhìn hẳn rồi đi lúc này mới trở về Hi Lai cung.

Ngày thứ hai Hạ Uyển Chi mới vừa rửa mặt xong, đã thấy Hạ Hoa vội vã đi vào “Nương nương, xảy ra chuyện lớn!”

Hạ Uyển Chi nhìn Hạ Hoa, Hạ Hoa hít sâu nói “Nô tỳ mới vừa nghe nói hoàng hậu nương nương bị Hoàng Thượng trách phạt, nói là dạy bảo người không nghiêm, mới để người bên cạnh làm ra chuyện thương thiên hại lý, thế nên hiện tại hoàng hậu nương nương bị cấm túc, không có lệnh của Hoàng Thượng không cho phép ra khỏi Phụng Nghi cung. Đức phi xử lý công việc hậu cung.”

Hạ Hoa nói “Thánh chỉ đã hạ xuống!”

Thì ra đây chính là hấn nói sẽ xử lý, cũng không thể làm gì hơn cái này, chỉ cần hoàng hậu còn sống tất cả cũng không thay đổi, ngược lại Đức phi trong họa được phúc! Thực phi nghe tin, tức giận đến xanh mặt “Đức phi nàng ta có tài đức gì mà có thể quản lý hậu cung?” Đức phi quản lý hậu cung, Thực phi nàng còn có đường sống sao?

Bất chấp Mộc Hương khuyên lơn, Thực phi nổi giận đứng đứng ra khỏi cung, chờ Tề Diệp hạ triều. Tề Diệp hạ triều ra đã nhìn thấy Thực phi đợi ở một bên, Thực phi cũng nhìn thấy hấn, bước nhanh về phía trước “Tham kiến Hoàng Thượng, thần thiếp có chuyện tìm Hoàng Thượng!”

“Chuyện gì?” Tề Diệp về mặt nhàn nhạt, sáng sớm nghe chuyện trên triều, hấn có chút mệt mỏi.

“Hoàng Thượng, thần thiếp nghe nói hoàng thượng vừa hạ xuống một ý chỉ?” Thực phi lên tiếng.

“Đúng!” Tề Diệp nhàn nhạt nhìn nàng một cái, có vẻ đã hiểu mục đích nàng đến, lạnh lùng nói “Thực phi đối với ý chỉ trẫm hạ có ý kiến gì sao?”

“Thần thiếp không dám!” Thực phi nghẹn lời, cúi thấp đầu.

“Vậy là tốt rồi, Đức phi quản lý hậu cung, có chuyện gì thì đi tìm nàng ấy, trẫm còn có việc, lui ra đi!”

Thực phi muốn nói lại thôi, lúc nhìn lại về mặt hồ hững của hấn, lời nói đến bên miệng mà rốt cuộc nói không nên lời, chỉ có thể không tình nguyện rời đi.

Thái hậu nghe tin, đang ăn sáng cho người gọi Tề Diệp đến Thọ Ninh cung, chuẩn bị cháo trắng rau dưa, hai người yên lặng dùng đồ ăn sáng, thái hậu lau miệng, nói “Ai gia nghe nói Hoàng Thượng trách phạt hoàng hậu?”

Tề Diệp còn chưa mở miệng, thái hậu lại nói “Nàng dù sao cũng là hoàng hậu, nếu không phải sai lầm gì lớn, mở một mắt nhắm một mắt còn chưa tính, cần gì nổi giận?”

“Trẫm biết rõ thái hậu luôn che chở hoàng hậu, lần này trẫm đã hạ thủ lưu tình với nàng, thái hậu không biết nàng đã làm gì nên mới nói như vậy, nếu biết rõ nàng ghen ghét thành tánh, lòng dạ độc ác không ngừng tôn thương trưởng công chúa, hãm hại Hạ chiêu nghi, không ngừng hạ độc với Hạ chiêu nghi. Thái hậu cảm thấy hoàng hậu như vậy, trẫm còn có thể đối với nàng ta và mặt ôn hoà sao?”

“Nếu không phải Lưu gia ở trong triều hết sức quan trọng, không dễ động đến, trẫm đã sớm phế nàng ta!”

“Này...” Thái hậu nhất thời không nói gì, nàng thế nhưng không nghĩ tới còn có một tầng như vậy, nhin không được thớ dài “Nữ nhân đều lòng dạ hẹp hòi, nếu hoàng hậu làm sai, trừng phạt một chút cũng tốt, hi vọng hoàng hậu có thể hối cải làm lại cuộc đời.” Muốn biện hộ cho hoàng hậu, nhưng nhìn khuôn mặt âm trầm của Tề Diệp, thái hậu biết nàng biện hộ chỉ là thêm dầu vào lửa, không bằng đợi chuyện tình qua đi lại nói sau.

Hậu cung xảy ra chuyện lớn như vậy, phi tần khác đều không ngồi yên, ồ lên, rồi rít chuẩn bị lễ vật đi Đức Hi cung bái kiến Đức phi, Hạ Uyển Chi cũng đưa một phần lễ vật qua.

Lâm Huệ tự mình đi tới chỗ Đức phi, lúc sau đi đến chỗ Hạ Uyển Chi, Hạ Hà mang trà bánh lên, Hạ Uyển Chi nói “Huệ nhi là từ chỗ Đức phi tới?”

“Ừ, đưa một ít lễ vật qua, coi như là một chút tâm ý, dù sao sau này phải dựa vào Đức phi!” Lâm Huệ cười, hỏi “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Uyển tỷ biết không?”

“Cũng không rõ ràng lắm!” Hạ Uyển Chi không định nhiều lời, nàng đem câu chuyện ném lại cho Lâm Huệ “Huệ nhi biết rõ đã xảy ra chuyện gì sao?”

Lâm Huệ lắc đầu, ánh mắt lướt qua trên người Hạ Uyển Chi, hai người lại nói mấy chuyện khác, tán gẫu vài câu Lâm Huệ mới rời đi.

Chuyện tối qua biết chuyện chỉ có vài người, Tề Diệp hạ lệnh không cho phép lẩm miệng, những người này cũng không dám nhiều lời, bởi vậy người biết không nhiều. Mà ngay cả Nguyệt Mai chết đối với những người khác mà nói đều là một chuyện bí ẩn.

Ngủ trưa tỉnh dậy, Hạ Hà rửa mặt cho nàng, muốn nói lại thôi “Nương nương, Trúc Thanh sai người đến, nói bất kể thế nào đều muốn gặp nương nương một lần.”

“Được!”

Đi đến Thận hình tư, Trúc Thanh bị trời chặn, trông thấy nàng đến tựa như thấy cứu tinh, kêu to “Nương nương cứu nô tỳ, nô tỳ đã làm theo lời nương nương nói.”

“Người làm không sai!” Hạ Uyển Chi lại cười nói “Chỉ là, bên cạnh ta không chứa chấp người như ngươi, về phần ngươi, dựa theo cung quy trừng phạt như nào liền trừng phạt như thế, đây là ngươi đáng phải chịu!”

Dứt lời! Hạ Uyển Chi thần nhiên rời đi.

Trúc Thanh trừng mắt kêu to “Nương nương nói không giữ lời, người đã nói, chỉ cần ta thành thật kể ra, làm theo người phân phó, sẽ cho ta thuốc giải, đảm bảo sẽ không để cho nô tỳ bị trừng phạt.”

“Thuốc giải, thuốc giải nào, chẳng qua là cho ngươi ăn một viên thuốc tiêu nhiệt mà thôi!”

Trúc Thanh sùng sốt, đợi nàng kịp phản ứng, trong miệng đã bị nhét một miếng vải nát bốc mùi, nàng ư ư lên tiếng, nhưng không ngăn cản được Hạ Uyển Chi bước chân rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52

Edit: HucKhanh92

Hoàng hậu bị cảm xúc, chuyện lớn nhỏ ở hậu cung đều cần Đức phi mở miệng mới có thể bắt đầu. Mấy ngày gần đây Đức Hi cung đặc biệt náo nhiệt. Các quân sự Thượng Cung cục đều đến cửa thỉnh an, đương nhiên tránh không được hiếu kính vài thứ đồ cho Đức phi vui vẻ.

Hạ Uyển Chi nghe Hạ Hoa ra ra vào vào nói là bên Đức phi cửa hiền đều bị những người kia đập nát rồi, chớ đừng nói chi là trong cung chông chất lễ vật hiếu kính cao như núi.

Nàng cũng chỉ là nghe một chút, đạo lý đối nhân xử thế, nâng cao đập thấp, còn không phải chính là như vậy, cho dù mất hứng thì có thể thế nào?

Ngược lại là Thục phi từ trước đến nay luôn đối đầu với Đức phi tựa hồ rất bất mãn, nói là thân thể khó chịu, liên tục không có tới Đức Hi cung. Hạ Uyển Chi biết rõ Thục phi từ trước đến nay luôn đối xử với Đức phi, hôm nay Đức phi quản lý hậu cung, Thục phi khẳng định không nuốt trôi con giận này. Thà nhắm mắt làm ngơ, cũng không muốn cúi đầu trước Đức phi, nên không muốn đến thỉnh an Đức phi.

Nàng đúng là nghe Hạ Hoa nói, buổi sáng hôm thánh chỉ ban xuống Thục phi liền đi tìm Tề Diệp. Về phần Tề Diệp nói gì đó cũng không rõ ràng, tóm lại chuyện Đức phi đại lý hậu cung là ván đã đóng thuyền. Căn bản không có đường cứu vãn.

Hạ Bích ngược lại có chút không phục, nói là một chút chỗ tốt nàng cũng không có được.

Nàng không thêm chút lợi ích nhỏ bé này. Dựa vào thân phận chiêu nghi hiện tại của nàng, muốn đại lý hậu cung cũng là không có tư cách. Đức phi cùng Thục phi dù sao vẫn chọn một trong hai, bất kể là cái nào cũng có thể. Hai hồ đánh nhau, tất cả một bị thương, cứ cho các nàng chó cắn chó.

Buổi trưa, Tề Diệp đến trong cung của nàng dùng bữa. Tề Diệp nhìn vết thương trên mặt nàng tốt lên rất nhiều, liền cao hứng vuốt ve mặt của nàng “Sắp khỏi rồi!”

“Đều là nhờ phúc của Hoàng Thượng!” Nàng hai mắt sáng long lanh cười cười với hắn. Tề Diệp thấy, khoe miệng câu ra một nụ cười, vuốt một cái trên mũi nàng.

“Uyển Nhi cũng bắt đầu khách sáo với trẫm!” Tề Diệp ngồi xuống thấp mềm.

Hạ Uyển Chi vắt khăn lau tay rửa mặt cho hắn, tiếp nhận trà bạc hà Hạ Bích pha đặt vào trong tay hắn. Hắn bung lên uống một ngụm. Hạ Uyển Chi nói “Tần thiếp không có khách sáo. Nếu hoàng thượng không tới xem tần thiếp, khẳng định không có tốt nhanh như vậy. Hoàng Thượng chính là thuốc trị thương tốt nhất cho tần thiếp!”

Tề Diệp nghe được trong lòng cao hứng, cười ha ha một tiếng dúi tay về phía nàng. Hạ Uyển Chi đưa tay cho hắn. Tề Diệp nắm lấy nhéo nhéo, ánh mắt sáng quắc nhìn qua nàng “Miệng Uyển Nhi như bôi mật, ngọt cực kỳ!”

“Hoàng Thượng không vui sao?” Đuôi lông mày này lên, đôi mắt to tròn hắc bạch phân minh nhìn chăm chăm hắn, thử hỏi thăm.

“Thích, trăm sao lại không thích!” Khẽ dùng sức, Tề Diệp kéo người đến gần, hai tay ôm eo của nàng kéo người vào trong ngực. Nghe trên người nàng mùi hoa son chỉ nhàn nhạt, lập tức cảm thấy tâm tình thật tốt. Bữa trưa rất là phong phú. Hạ Uyển Chi chia thức ăn cho Tề Diệp, nhìn hắn ăn được không ít, trong lòng cao hứng, nhưng khi ánh mắt rơi vào tay phải hắn thì lại âm thầm đi.

Tề Diệp phát hiện, không được tự nhiên rút tay lại, nói “Đừng để ý, chỉ cần người bình an vô sự, trăm cảm thấy đáng giá!”

“Hoàng Thượng!” Tâm tư bị xúc động, vết thương trên tay hắn chỉ sợ sẽ theo cùng hắn cả đời. Người cao cao tại thượng như vậy, hôm nay trên tay lại xuất hiện một dấu vết xấu xí...

“Đừng bữa đi! Trăm không thích nói chuyện lúc dùng bữa!” Tề Diệp không muốn thấy vẻ mặt áy náy của nàng, cắt đứt câu nói kế tiếp.

Hạ Uyển Chi thức thối gật đầu, đèn bụ tởn thất bằng việc gấp vài đũa món hắn thích đặt vào trong chén hắn. Tề Diệp ngẩng đầu nhìn nàng một cái, nàng dịu dàng cười một tiếng. Tề Diệp nhìn về triều mến trên mặt nàng, ăn hết mấy miếng nàng gấp không chứa lại chút nào.

Dùng bữa xong, hai người ngồi trên giường trúc uống trà. Tề Diệp móc móc lỗ tai, nhớ ra cái gì đó nói “Ngóáy lỗ tai cho trăm đi, hôm đó còn có một lỗ tai chưa lấy.”

Nàng cười gật đầu, phản phó Hạ Bích lấy ra đồ móc tai. Lót một chiếc khăn ở trên đùi, gỡ xuống ngọc quan của hắn để ở một bên. Tề Diệp nằm xuống, gối lên chân của nàng, rảnh rỗi vuốt vuốt ánh lạc (nút kết băng dây) trên eo nàng. Hạ Uyển Chi nghiêng tức chuyển chủ một tay kéo lỗ tai của hắn, một tay cầm đồ móc tai dè dặt móc lỗ tai cho hắn. Hắn thoải mái nhện không được than thành tiếng.

Móc tai trái lại móc tai phải, Tề Diệp thoải mái đến mơ mơ màng màng, nghe thấy nàng nói lấy xong rồi đang muốn đứng dậy, Hạ Uyển Chi ôm đầu của hắn nói “Cứ gối lên đùi tằm thiếp ngủ trưa đi!”

“Sẽ tê chân!” Tề Diệp nhú mày.

Nàng cười cười “Không sao cả. Dù sao Hoàng Thượng ngủ không lâu, tằm thiếp thích nhìn Hoàng Thượng gối lên đùi tằm thiếp.”

Câu nói sau cùng làm cho Tề Diệp rớt cuộc nói không nên lời cự tuyệt, ngoan ngoãn gối lên trên chân nàng. Hắn nói “Nếu mệt mỏi liền đánh thức trăm, trăm sẽ không trách tội!”

“Được!” Nàng cười cười, dịu dàng vuốt ve tóc của hắn.

“Rất thoải mái!” Nằm trong chốc lát, Tề Diệp mở mắt ra, nhìn người đang cúi đầu, cười kéo đầu của nàng xuống, hôn một cái lên môi, cười nói “Rất ngọt! “

Hạ Uyển Chi đỏ mặt, oán trách “Hoàng Thượng nếu không muốn ngủ trưa liền đứng lên đi, tằm thiếp tê chân!”

“Nói dối!” Tề Diệp liếc nàng vạch trần, vuốt ve môi mềm mại của nàng “Trăm thật sự ngủ đây, chớ lộn xộn a!”

“Được!” Âm cuối kéo dài, thừa dịp hắn chưa chuẩn bị, hôn một cái lên trán hắn. Tề Diệp ngược mắt, nàng ngẩng đầu nhìn đi hướng khác, một bộ dáng như chưa làm gì cả khiến Tề Diệp nhìn thấy nhện không được nhếch miệng lên, mỉm cười. Hắn nghiêng người, một tay vòng qua eo nhỏ của nàng, thỏa mãn nhắm mắt lại.

Hạ Uyển Chi vô ý thức vuốt ve tóc và lưng của hắn, khiến cho hắn rất thoải mái, nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Không đến một phút đồng hồ, Hạ Uyển Chi đã cảm thấy tê chân, nhìn hắn ngủ thâm trầm, liền nhẹ nhàng giật giật. Người đang ôm vòng quanh eo giật mình một chút, còn buồn ngủ ngẩng đầu, giọng nói lười biếng “Đến thời gian rồi sao?” “Vẫn chưa. Hoàng Thượng lại ngủ tiếp một lát đi!” Nàng nói nhỏ.

“Có phải tê chân rồi hay không?” Tề Diệp thanh tĩnh không ít, ngồi dậy xoa bóp chân cho nàng. Nhìn về mặt nàng chậm rãi thả lỏng không ít mới đánh một cái hà hơi, cả người lười biếng ôm nàng, nhắm mắt lại nói “Trăm lại ngủ thiếp đi một lát.”

“Như vậy mà ngủ?” Hạ Uyển Chi không khỏi nhìn người đang nằm sấp trên người mình, lên tiếng kinh hô.

“Ừ!” Hắn lười biếng lên tiếng, hô hấp đều đều.

Hạ Uyển Chi trừng mắt nhìn, thờ dãi, bất động, để cho hắn ôm chính mình chìm vào giấc ngủ. Cũng may hắn ngủ không bao lâu, chỉ một chút liền tỉnh, dụi dụi con mắt ngồi dậy. Hạ Uyển Chi sửa sang lại áo bào cho hắn, phản phó Hạ Bích dâng trà.

Buổi chiều Tề Diệp đi ngự thư phòng, nàng ở Hi Lai điện thêu hoa đọc sách, bữa tối dùng một mình, uống một chén nước ô mai.

Nghe Hạ Hoa nói Tề Diệp đi chỗ Trịnh tu viện dùng bữa tối, nàng khẽ nhú mày, nghĩ tới Trịnh tu viện thả rắn độc cắn nàng, nàng liền mất hứng. Lại thấy một tháng này Tề Diệp tựa hồ còn chưa qua đêm tại chỗ Trịnh tu viện, hôm nay đi dùng bữa tối, không chừng đến đêm sẽ lật thế bài của Trịnh tu viện.

Nàng không muốn!

Phản phó Hạ Bích hầm cách thủy một chung súp long nhãn bách hợp, sai người đưa đi ngự thư phòng cho Tề Diệp. Tề Diệp nghe nói là nàng đưa tới, Quang Thuận thử cũng không lo ngại, lúc này mới múc một chút cho hắn dùng.

Còn chưa dùng được mấy ngụm súp, công công quản sự Kính Sự phòng đã dẫn tiểu thái giám bưng khay lục đầu bài tiến đến. Tề Diệp nhìn lướt qua, ánh mắt rơi vào thẻ bài của Hạ chiêu nghi. Quang Thuận công công hiểu ý, lật ra.

Quản sự cười hành lễ “Nô tài liền đi xuống phản phó ngay!”

Hạ Uyển Chi biết được cửa treo đèn lồng, cười đắc ý, phản phó Hạ Bích chuẩn bị một chút.

Trịnh tu viện đầy côi lòng mong chờ công công Kính Sự phòng mang đến tin tức tốt cho nàng, ai biết đợi hồi lâu đều không có động tĩnh gì, cho người đi hỏi thăm một chút, mới biết được đêm nay Hoàng Thượng lại lật lục đầu bài của Hạ chiêu nghi. Tính toán một chút, tháng này còn chưa quá nửa, Hoàng Thượng đã ở trong cung nàng ta hai lần. Cộng thêm đêm nay, đã là ba lượt.

Nàng cho rằng nói như thế nào đêm nay Hoàng Thượng cũng sẽ lật bài tử của nàng, ai biết...

Trịnh tu viện trầm mặt, không nói tiếng nào. Thu Cúc dè dặt đứng một bên không dám lên tiếng, chỉ sợ chọc giận chủ tử nhà mình.

Ban đêm Tề Diệp ham muốn có chút hưng, Hạ Uyển Chi khô cả cuống họng. Lúc hắn đứng dậy uống nước, rót một chén cho nàng. Nhìn nàng uống nước, Tề Diệp đi tới gần hôn một cái lên khoe môi nàng “Uyển Nhi bất kể là trên giường hay dưới giường đều thật là vừa lòng trăm!”

“Hoàng Thượng!” Hạ Uyển Chi oán trách, núp ở lồng ngực mở rộng tà áo của hắn, gò má nóng lên.

Da thịt ẩm áp kề nhau, Tề Diệp vuốt ve lưng của nàng, tay dò xét bộ ngực mềm mại dưới cái yếm. Hạ Uyển Chi ưm một tiếng, khẽ ngửa đầu “Hoàng Thượng, tằm thiếp chịu không

“A! Là ai?” Tề Diệp nâng mi, vô số ánh mắt quét về phía Thu Cúc. Thu Cúc lập tức cảm thấy trong lòng sợ hãi, hai chân run lên.

“Nô tỳ, nô tỳ không dám!” Thu Cúc nhìn thoáng qua hướng Hạ Uyển Chi, mọi người theo ánh mắt của nàng nhìn về phía Hạ Uyển Chi.

Hạ Uyển Chi hiểu ý, ở trong lòng cười lạnh một tiếng, nhìn lướt qua Trịnh tu viện, nói “Nếu đã nhìn thấy liền nói thật, cũng để cho mọi người biết rõ, là ai đẩy Lâm sung dung xuống nước.”

Tề Diệp nhìn về phía Hạ Uyển Chi. Hạ Uyển Chi từ trong mắt hẩn nhìn ra lo lắng, nàng nhìn hẩn trấn an một cái.

Tề Diệp nói “Có trăm làm chủ cho ngươi, yên tâm nói đi!”

Chần chờ một chút, Thu Cúc gật gật đầu, chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt nhìn hướng Hạ Uyển Chi, ngón tay chỉ về phía nàng, há to miệng, nói “Nô tỳ nhìn thấy Hạ chiêu nghi đẩy Lâm sung dung một cái.”

Nhất thời, Hạ Uyển Chi thành tiêu điểm của mọi người. Nàng thì không lo lắng chút nào, chỉ là cười khẽ một tiếng “Thu Cúc thật đúng là nhân lực phi thường, một mảnh đen tối cũng có thể thấy rõ là ai đẩy Lâm sung dung.”

“Hạ chiêu nghi, cái này là ngươi không đúng. Đang yên lành vì sao lại đẩy Lâm sung dung xuống nước, chẳng lẽ nàng ta đắc tội với ngươi sao?” Thục phi dẫn đầu lên tiếng, không để cho nàng có cơ hội biện bạch liền định tội của nàng, những người khác tin thật sự là Hạ Uyển Chi đẩy.

Hạ Uyển Chi thật lòng cảm giác mình đúng là không dễ dàng gì. Hiện tại nàng giống như cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt các vị phi tần. Các nàng đều muốn nhìn nàng thất sủng, mới có thể trong sáng ngoài tối liên tục hãm hại, giả họa cho nàng như vậy.

“Hạ chiêu nghi, dù sao cũng là tỳ muội, làm sao ngươi...” Lần này mở miệng chính là Đức phi, có chút bộ dáng vô cùng đau đớn.

Nàng biết nữ nhân hậu cung mỗi người đều biết diễn trò, nhưng hai vị này thì đúng là hàng đầu.

Hạ Uyển Chi không để ý tới, hỏi Lâm Huệ “Lâm sung dung, ngươi nói xem, là ta đẩy ngươi rơi xuống nước à?”

Lâm Huệ nhìn nàng một chút, lại nhìn Tề Diệp một chút, tâm tư chuyển động, cuối cùng nói “Tần thiếp không rõ ràng lắm, tần thiếp không nhìn thấy!”

Mọi người ồ lên, lập tức châu đầu ghé tai, xem như đã định tội cho Hạ Uyển Chi.

Mà Hạ Uyển Chi lại nhin cười không được, xem ra nàng tránh tỏ ý bất hòa với Lâm Huệ là chuyện vô ích. Nhìn một chút cử chỉ bây giờ của nàng ta xem. Chỉ cần nàng ta nói một câu là có thể rửa thoát hiềm nghi cho mình, nhưng nàng ta lại hãm hồ suy đoán, chẳng khác nào coi như chấp nhận?

Cho nên, nàng hạ thủ lưu tình cũng là tự tìm đường chết!

Lâm Huệ cúi đầu không dám đối mặt với nàng, Hạ Uyển Chi vươn tay nói “Hoàng Thượng, các nàng đều cảm thấy là tần thiếp đẩy. Hoàng Thượng cảm thấy tần thiếp cầm lấy một cái hoa đăng còn có tay đẩy Lâm sung dung sao?”

Tề Diệp nhìn nhìn hoa đăng trong tay của nàng, lại nhìn nàng một chút, nói “Trong cảnh tối lửa tắt đèn, khó tránh khỏi phát sinh chuyện ngoài ý muốn. Lát nữa thả hoa đăng từng người từng người đến, đừng chen chung một chỗ. Về phần có phải Hạ chiêu nghi hay không, có mắt đều thấy được!”

Tất cả mọi người biết rõ, hẩn đây là nói đỡ giúp Hạ Uyển Chi. Mặc dù nhìn vào thì có vẻ không phải là nàng đẩy thật.

Hẩn nói “Lâm sung dung bị kinh hãi liền đi về trước đi, trăm tội nay lại đi thăm ngươi!”

Lâm Huệ gật gật đầu, được Thái Vi nâng đỡ rời đi.

Đức phi tiến lên nói với Hạ Uyển Chi “Ủy khuất chiêu nghi muội muội, là bản phi không hiểu rõ lại nói năng lỗ mãng, mong muội thứ lỗi!”

“Đức phi nương nương nói đùa. Ai bảo tần thiếp cách gần đó, tất nhiên hiềm nghi lớn nhất. Nếu là Đức phi nương nương cách gần đó cũng sẽ như thế.” Hạ Uyển Chi rộng lượng cười cười.

Tề Diệp ở một bên nghe, lòng này giãn ra, nghiêng đầu nhìn về phía Thục phi.

Thục phi lập tức hiểu ý, trong lòng không cam không nguyện, lại cười tùm tùm lôi kéo tay của Hạ Uyển Chi, về mặt thân mật “Hạ chiêu nghi không cần để ở trong lòng, bản phi không có ác ý gì.”

“Thục phi không cần tự trách, dù sao Hoàng Thượng đã cho tần thiếp một cái trong sạch, tần thiếp đã đủ hài lòng!” Rút tay về, nàng cảm thấy một hồi buồn nôn.

Những nữ nhân này thật đúng là một người so với một người càng xảo trá và gian dối hơn, so với nàng thật là chỉ có hơn chứ không kém!

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53

Editor: Hiền Yêu Tiền

Beta: ThyAn89

Sau khi thả đèn hoa đăng, Tề Diệp quả nhiên tới Đức Sang cung thăm Lâm Huệ, Hạ Uyển Chi cảm thấy hơi mệt liền trở về nghỉ ngơi, Hạ Hà chuẩn bị nước nóng cho nàng đi tắm.

Chỉ chốc lát sau cửa phòng kể bị đẩy ra, Hạ Bích xoay người đóng cửa lại tiến lên, vừa đi vừa vung tay áo, nàng hỏi “Thấy rõ là ai chưa?”

“Rồi ạ!” Hạ Bích gật đầu, ngẩng đầu đối mặt với nàng “Nương nương, là tiểu cung nữ trong cung Lâm sung dung.”

“Hóa ra là nàng! Để khiến cho Hoàng Thượng chú ý, nàng lại còn tính kể cả ta!” Hạ Uyển Chi cười lạnh, nàng còn tưởng rằng lại là Trịnh tu viện, không nghĩ đến là Lâm Huệ nàng tự biên tự diễn.

“Hoàng Thượng vẫn còn ở chỗ nàng?” Vốn là có cừu hận, nàng trong tâm có chút không đành lòng, bây giờ nhìn lại vẫn là nàng quá ngốc, lại còn đối với Lâm Huệ ôm lấy mong đợi.

“Lại đây!” Hạ Bích gắt gât đầu.

“Người đi một chuyến tới Đức Sang cung, nói thân thể ta khó chịu.” Người đã muốn được cung chiều, đêm nay hết lần này tới lần khác giờ trò đùa, trăm phương ngàn kế nghĩ rằng chiếm được lòng thương hại của hắn, hôm nay phải để cho người uống công rồi, Hạ Bích hiểu ý, gât đầu lui ra ngoài.

Hạ Uyển Chi một tay lau đi nước mắt trên mặt, một tay áp lên tim, lúc ngẩng đầu lên, ánh mắt kiên định hung ác tuyệt tình “Lần này, ta nhất định sẽ đâm vào trái tim của người!”

Lúc Tề Diệp đến, Lâm Huệ đã rửa mặt sạch sẽ, thay đổi một thân quần áo, chỉ còn đầu tóc là ướt nhẹp, Thái Vi đang giúp nàng lau đầu tóc, mà nàng đang uống chén thuốc trừ lạnh, Thái Vi vừa lau đầu tóc cho nàng vừa bẩm báo “Tiểu Đức Từ đã trở lại, nói là cũng không bị người nào khác phát hiện, nương nương không cần phải lo lắng nữa.”

“Vây là tốt rồi!” Lâm Huệ gât gât đầu, nàng cũng là không muốn liên tục thất sủng nên mới ra hạ sách này.

Hai người đang nói chuyện, nghe tiểu thái giám bẩm báo Hoàng Thượng giá lâm, nàng trong lòng vui mừng, vội vàng sửa sang lại quần áo đứng dậy, nàng đặc biệt lau miệng thoa thêm chút châu sa, môi đỏ mặt bạch, khiến cho sắc mặt của nàng càng thêm trắng bệch.

Thái Vi chải đầu tóc cho nàng cười nói nhỏ “Nương nương đêm nay nhất định phải giữ Hoàng Thượng lại, khiến cho người lần sau lại đến.”

Nàng nghe thấy được, trên mặt nóng lên, đẩy Thái Vi một chút rồi ra ngoài nghênh đón.

Tề Diệp nhanh chóng đi vào, Lâm Huệ vội vàng hành lễ, thanh âm êm dịu “Tân thiếp thỉnh an Hoàng Thượng, Hoàng Thượng thánh an!”

“Bình thân! Thân thể đã đỡ hơn chút nào chưa, sao không cho gọi ngự y tới?” Tề Diệp từ bên người nàng đi qua, ngồi ở trên giường nệm hỏi.

Lâm Huệ đứng dậy “Ngự y đã xem qua, nói là không lo ngại gì nhiều, cho tân thiếp uống một chén thuốc chống phong hàn liền tốt rồi, cũng may xung quanh nhiều người, nếu như có một mình tân thiếp chi sợ là lên không nổi!”

Lâm Huệ nói xong liền nước mắt lưng tròng, một bộ dáng bị ủy khuất nũng nịu “Hoàng Thượng, hôm nay tân thiếp rất sợ hãi!”

“Trẫm biết rồi!” Tề Diệp nhàn nhạt nói “Trẫm đã cho Quang Thuận đi thăm dò, xem xem là ai không cẩn thận như vậy, may mà người cũng không có gì đáng lo ngại, về sau ít đi tùy tiện một chút, miễn cho gặp chuyện không may!”

“Đa tạ Hoàng Thượng quan tâm!” Lâm Huệ trộm nhìn hắn một cái, cố tình nói “Nếu là tân thiếp biết bơi cũng sẽ không sợ hãi. Lúc bị chìm ở dưới nước, trong chốc lát tân thiếp còn cho rằng sẽ không được gặp lại Hoàng Thượng nữa, tân thiếp còn chưa hầu hạ tốt cho Hoàng Thượng.”

“Yên tâm, không có việc gì, chỉ cần cẩn thận một chút là được!” Tề Diệp nhìn nàng một cái, nhẹ giọng an ủi.

“Nghe nói Hoàng Thượng dạy Hạ Chiêu nghi học bơi, tân thiếp lần này rơi xuống nước có chút sợ hãi, tân thiếp cả gan có một thỉnh cầu!” Lâm Huệ cắn môi, mắt ngập nước nhìn hắn mở miệng nói “Tân thiếp thỉnh cầu Hoàng Thượng nếu có thời gian rảnh rỗi, có thể hay không dạy tân thiếp bơi? “Không đợi hắn mở miệng, Lâm Huệ lại nói “Tân thiếp nhất định sẽ cố gắng học tập!”

“Trẫm còn có triều sự phải xử lý, cần bàn không hề nhàn rỗi, Lâm sung dung nếu như muốn học bơi, vậy thì tìm một vị cung nữ biết bơi dạy bảo đi!” Tề Diệp nhìn ra tâm tư của nàng, lập tức có chút mất hứng, hắn không ngốc, từ nhỏ lớn lên ở hậu cung, phi tần dùng thủ đoạn tranh thủ tình cảm hắn gấp còn nhiều hơn nàng.

“Tân thiếp thất lễ, mong Hoàng Thượng thứ tội.” Tâm trạng Lâm Huệ lạnh xuống, dựa vào cái gì liền có thời gian dạy nàng ta? (dạy HUC)

Trầm mặc một hồi, Lâm Huệ cảm giác không được thoải mái, nếu cứ liên tục trầm mặc xuống, hẳn nhất định sẽ rồi đi, nàng phải giữ người lại, nếu không hôm nay không phải là sẽ bị người khác nhìn vào rồi chê cười sao.

“Hoàng Thượng đã mấy ngày nay không có tới, tân thiếp gần đây vừa học được một thủ khúc, Hoàng Thượng nếu không chê, chi bằng nghe tân thiếp gảy một đoạn?”

“Ừ!” Tề Diệp gât gât đầu, bưng chén trà uống một ngụm, hương vị trà thanh mát, cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái.

Lâm Huệ phân phó xuống dưới, rất nhanh dâng nước hương rửa tay, nàng ngồi ở trước cầm án, khẽ khúc đàn mới học. Giọng tay giương mắt, lúc ánh mắt lưu chuyển, rơi vào trên người hắn đầy ôn nhu, quyến luyến, thâm tình.

Tề Diệp xem trong chốc lát liền nhắm mắt dưỡng thần, ngón tay ở trên bàn trà theo tiếng đàn nhẹ nhàng gõ xuống.

Lâm Huệ trong lòng vui mừng, cảm thấy hôm nay giữ hắn lại cũng không phải là việc khó, dù sao cũng đã rất trẻ, hắn cũng không mở miệng nói phải rồi đi.

Một khúc cuối cùng, nàng nói “Hoàng Thượng không bằng nghe thêm 《 xuân Hồng Khúc 》?”

“Ừ!” Tề Diệp gât gât đầu, dựa vào giường êm, vẻ mặt nhàn nhã.

Lâm Huệ hài lòng nhẹ nhàng gảy đàn, khúc miệng chứa đựng ý cười, tâm tình bắt đầu sinh động lên, ánh mắt to gan ngược lên quan sát ngũ quan của hắn, càng nhìn càng làm cho người cảm thấy tim đập rộn ràng, gò má nóng lên.

Tề Diệp bất ngờ mở mắt ra đối diện với ánh mắt si mê của nàng, Lâm Huệ sững sốt một chút, vội vàng cúi đầu xuống, trong lòng hoảng loạn, gảy sai vài nốt nhạc, nàng vội vã đứng dậy “Tân thiếp thất lễ!”

“Không sao! Tiếp tục đi!” Tề Diệp chẳng hề để ý, Lâm Huệ thờ phào nhẹ nhõm, thu liễm tâm tình ngồi xuống. Nghĩ phải chuyển tâm đánh đàn, những hắn ngồi ở đằng kia, nàng muốn nghiêm túc cũng không được. Càng không muốn gảy sai, nàng lại càng gảy sai vài điệu, thậm chí ngẩng đầu còn trông thấy hắn cau mày, lòng đầy khản trương hốc mắt bắt đầu ướt át.

Đúng lúc này, Lâm Huệ nghe thấy âm thanh của Hạ Bích “Hoàng Thượng. Chiều nghi nương nương đột nhiên khó chịu, nói là cực kỳ đau đầu.”

“Đã cho ngự y đến nhìn chưa?” Tề Diệp vội vàng đứng dậy, vẻ mặt tràn đầy quan tâm.

Lâm Huệ nhìn về phía Hạ Bích, Hạ Bích hướng nàng hành lễ, nói “Vẫn chưa a, nương nương nói cũng không phải là cái bệnh nặng gì, không muốn làm phiền đến ngự y!”

“Trẫm biết rồi, trẫm đi qua nhìn một chút!” Lâm Huệ há to miệng, còn chưa lên tiếng chỉ nghe thấy Tề Diệp nói “Đêm nay người cũng bị kinh hãi, sớm nghỉ ngơi đi, trẫm ngày khác lại đến thăm người!”

“Đa tạ Hoàng Thượng nhớ tới, tân thiếp cung tiễn Hoàng Thượng!” Nhìn thân ảnh càng lúc càng xa, tâm tình lập tức lạnh xuống, Lâm Huệ uể oải ngồi trên băng ghế trầm mặc.

Thái Vi nhìn nhìn, tiến lên phía trước nói “Nương nương đừng nghĩ nhiều, Hoàng Thượng đã nói ngày khác sẽ trở lại thăm nương nương!”

“Ngày khác là ngày nào?” Lâm Huệ tức giận “Lần trước Hoàng Thượng cũng nói ngày khác, nhưng mười ngày nửa tháng không đến một chuyến, lần này lại là bao lâu?” Nói xong nước mắt đã chảy rơi xuống, nàng khóc ròng nói “Nếu con của ta vẫn còn, Hoàng Thượng cũng sẽ không như vậy, không thèm đếm xỉa đến sự tồn tại của ta, đều là tự ta không bảo vệ tốt cho hài tử nên mới rơi vào kết cục như vậy!”

Thái Vi trong lòng cũng khó chịu, nhất thời không biết nên an ủi như thế nào, chỉ dịu dàng vuốt ve lưng của nàng không tiếng động mà an ủi.

Đến Hí Lai điện, Hạ Uyển Chi đã nằm ở trên giường, nghe nói hán đến đây, đang muốn đứng dậy đã bị hán đẩy lại ở trên giường “Đừng động, không phải nói đau đầu sao?”

“Là có chút đau!” Nàng suy yếu cười cười, nhìn hán ở bên giường ngồi xuống, chủ động dán người lên, vòng tay quanh eo của hán một bộ dáng làm nũng.

Tề Diệp vuốt ve mái tóc vừa đen vừa dài của nàng, mềm mại an ủi “Có muốn hay không mời ngự y tới xem một chút?”

“Không cần, tần thiếp ngủ một giấc là tốt rồi!” Nàng ở trong ngực Tề Diệp mềm mại lên tiếng.

Tề Diệp cúi đầu hôn đỉnh tóc của nàng, nói “Chuyện đêm nay ngươi đừng để ý, trẫm sẽ không để cho các nàng oan uổng ngươi!”

“Vâng!” Nàng khó chịu ngột ngạt gạt đầu, ngưng một chút, cánh tay ấm áp trắng nõn vòng lên trên cổ của hán, da thịt kề nhau, âm thanh mềm mại vang lên bên tai “Mặc kệ các nàng nói gì làm gì tần thiếp đều không để ý, chỉ cần trong lòng Hoàng Thượng có tần thiếp, tần thiếp đã thỏa mãn rồi!”

“Uyển Nhi!” Tề Diệp cảm động kêu một tiếng, nghiêng đầu hàm chứa đôi môi mềm mại của nàng “Trẫm làm thế nào đối với ngươi mới đủ tốt đây?”

“Như thế này tần thiếp đã cảm thấy rất tốt rồi!” Nàng cười một tiếng, khoe miệng cong cong.

“Ngươi thật đúng là dễ dàng thỏa mãn!” Đè nàng dưới thân thể, Tề Diệp thở dài một tiếng, hỏi “Đầu còn đau không?”

“Còn hơi đau một chút!” Nàng vuốt vuốt bên trái huyệt thái dương, khẽ bấu môi già bộ uly khuất.

“Hay là trẫm cho người gọi ngự y đi đến xem một chút!” Hán không yên tâm đứng dậy đang muốn gọi người, mới vừa há mồm một hơi thở nhẹ nhàng khoan khoái truyền đến, trên môi cảm giác mềm mại, hán ngoái đầu nhìn lại đã nhìn thấy mặt nàng tiến gần, tâm tình sung sướng cười một tiếng, tay nâng cái mũi nhỏ của nàng, ôm người hướng phía giường đi tới.

“Nương nương, Hoàng Thượng hình như ngủ lại Hí Lai cung!” Thái Vi nghe tiểu thái giám bẩm báo, đẩy cửa tiến đến nói nhỏ.

Lâm Huệ nhìn bầu trời đêm ánh mắt sáng tỏ, đêm lạnh như nước, giờ phút này tâm trạng nàng phảng phất nặng nề. Khi thở dài, nàng không nói gì, tâm tình trầm trọng nằm ở trên giường, trở mình trần trọc, chẳng biết lúc nào mới ngủ được.

Trời chưa sáng đã nghe thấy âm thanh của Quang Thuận công công, lúc Hạ Uyển Chi tỉnh lại Tề Diệp đã vén chăn rời giường, thấy nàng tỉnh liền tiến tới hỏi “Đầu còn đau không?”

“Không đau!” Nàng sùng sốt một chút, tối hôm qua nói đau đầu cùng lắm là để hán đến đây, không nghĩ tới hán bây giờ vẫn còn nhớ kỹ, tư vị trong lòng nhất thời phức tạp.

Nàng thay xong y phục liền tự mình rửa mặt cho hán, hầu hạ hán thay quần áo, đem túi thơm ngọc bội đeo ở trên người hán, nhìn túi thơm anh lạc còn hơi lỏng một chút, nàng lấy xuống bện lại một lần nữa cho chặt.

Không biết qua bao lâu, mùi Long Tiễn Hương nhàn nhạt truyền đến, Tề Diệp dán người đi đến, nhìn nàng hỏi “Làm sao vậy?”

“Túi thơm bị lỏng, tần thiếp bện lại cho chặt một chút.” Thắt nút, lắc lắc, đã hoàn hảo như lúc ban đầu, nàng ngồi cạnh đeo túi thơm lên eo cho hán, lúc đứng dậy trong đầu một mảnh hỗn độn.

Tề Diệp đỡ nàng quan tâm hỏi “Làm sao vậy?”

“Không có việc gì, chắc là do thức dậy đột ngột thôi!” Nàng lắc lắc đầu, cả người thanh tỉnh không ít.

“Đội lạt nữa đi mời Lâm ngự y đi đến xem một chút.” Tề Diệp phân phó Hạ Bích, Hạ Bích gật đầu. Nhìn Hạ Uyển Chi há mồm hán trầm giọng “Đây là trẫm phân phó.”

Nàng cười cười “Vâng! Tần thiếp đều nghe theo Hoàng Thượng!”

Tề Diệp lúc này mới hài lòng, nhéo nhéo mặt của nàng nói “Trẫm lên triều, nếu thân thể không thoải mái thì ngủ thêm một lát đi!”

“Vâng!” Cúi người hành lễ “Tần thiếp cung tiễn Hoàng Thượng!”

Tề Diệp vừa đi, Hạ Uyển Chi lại ngã xuống giường, Hạ Bích tiến lên kéo chăn mỏng qua đắp lên trên người nàng, lúc sửa sang lại quần áo Hạ Bích nhìn nội y của nàng, vẻ mặt kinh hoàng.

“Làm sao vậy?” Nghe thấy âm thanh, Hạ Uyển Chi hỏi.

Hạ Bích bước nhanh đến bên giường, cắn cắn môi nói “Nương nương, nguyệt sự tháng này của người hình như còn chưa đến, có phải hay không là lại bị cảm lạnh rồi?”

“Nguyệt sự?” Đang buồn ngủ nghe người nói vậy toàn thân như động một trận, bỗng nhiên tỉnh táo lại “Tháng trước là lúc nào?” Tháng trước hình như là mừng hai...

“Tháng trước mừng hai tới, mừng chín thì hết. Lúc nương nương có nguyệt sự còn nói đau bụng, cho ngự y viết đơn thuốc điều dưỡng, tháng này đã là mười lăm, nương nương nguyệt sự còn chưa tới, có phải hay không lại là bị nhiễm lạnh rồi?”

Nghe vậy, Hạ Uyển Chi ánh mắt sáng ngời, Hạ Bích không biết nhưng nàng lại biết, nếu là có hi mạch, cũng sẽ ảnh hưởng đến nguyệt sự, nàng vuốt ve bụng, có chút không dám tin, quay ra phân phó “Nhanh, đi mời Lâm ngự y đến xem một chút!”

“Vâng! Nô tỳ đi ngay!” Hạ Bích vội vội vàng vàng rời đi.

Hạ Uyển Chi nằm ở trên giường dịu dàng vuốt ve bụng, khoe miệng chứa đựng nét cười, hai mắt sáng long lanh, nếu thật là có hi mạch, những nữ nhân trong hậu cung kia chẳng phải là coi nàng như cái đinh trong mắt sao?

Nghĩ như thế, nàng lại không thể cười được, nàng vẫn nhớ rõ hài tử thứ nhất không bảo vệ được, hơn một năm sau nàng mới lại mang thai, đồng thời cũng trải qua biết bao khổ sở mới sinh hạ được Tam hoàng tử.

Lúc Hạ Bích mời ngự y đến, nàng suy nghĩ rất nhiều, cũng thiết tưởng rất nhiều, hết thảy đều phải chờ sau khi Lâm ngự y bắt mạch mới có thể biết được có phải hay không có hi mạch.

Không đến một phút đồng hồ, Lâm ngự y liền tới, Hạ Bích thấy nàng vẻ mặt bình thường, âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Lâm ngự y cũng như bình thường bắt mạch cho nàng, tay trái vuốt râu, vẻ mặt nghiêm túc, giữ một hồi lâu, Hạ Uyển Chi nhìn đuôi lông mày hấn dựng lên, tâm trạng đề nén ra, mà hấn muốn nói lại thôi, cúi đầu tiếp tục bắt mạch, hơn nữa còn hỏi thăm “Nương nương gần đây cơ thể không khỏe?”

“Cũng không khó chịu!” Hạ Uyển Chi nhàn nhạt trả lời một câu.

Lâm ngự y vuốt râu cẩn thận bắt mạch, lại hỏi “Nguyệt sự tháng này của nương nương đã tới chưa?”

“Còn chưa!” Hạ Uyển Chi cuối cùng thiếu kiên nhẫn, nói “Lâm ngự y, người phải bắt mạch cho cẩn thận!”

“Vâng!” Đang muốn nói ra kết quả, Lâm ngự y nghe vậy, lần nữa thận trọng bắt mạch cho nàng, lập tức đứng dậy chấp tay, giọng nói nhẹ nhàng “Hạ quan chúc mừng Chiêu nghi nương nương, chúc mừng Chiêu nghi nương nương. Nương nương đã có hi mạch!”

“Người xác định đây là hi mạch?” Hạ Uyển Chi che ngực, lo sợ hỏi.

“Hạ quan xác định nương nương có hi mạch!” Y thuật của mình hấn tự biết rõ, ít nhất bắt mạch cho thể từ nhà mình từ trước tới giờ đều chưa từng phạm sai lầm, hơn nữa, lần này giữ bốn lần, tất cả đều là hi mạch.

“Nương nương!” Hạ Bích ngạc nhiên mừng rỡ nhìn nàng “Chúc mừng nương nương, chúc mừng nương nương.”

Hạ Uyển Chi vuốt ve bụng, nhếch miệng lên “Thực sự vô cùng đáng để chúc mừng!” Nàng phản phó Hạ Bích thường cho Lâm ngự y, nói “Lâm ngự y, hôm nay bản phi đã nghi ngờ có hi mạch, cái thai này bản phi không muốn bị người khác động tới, nếu Lâm ngự y là người đáng tin cậy, bản phi liệu có thể giao cho người chiếu cố không?”

Tâm tư thật nhanh chuyển động một vòng, hiện nay Hoàng Thượng dưới gối còn nối dòng đơn bạc, chỉ có một vị trưởng công chúa, lại không kể đến trong bụng Hạ chiêu nghi này là hoàng tử hay là công chúa, chỉ bằng vào nàng hiện tại vô cùng được sủng ái, hấn chiếu cố cái này thai cũng là có chỗ tốt, nếu là sinh hạ hoàng tử thì tốt hơn, nếu là công chúa hấn cũng vẫn không lỗ chút nào.

Nghĩ tới đây, Lâm ngự y chấp tay hành lễ “Đa tạ nương nương ưu ái, đây chính là vinh hạnh của hạ quan!”

“Vậy là tốt rồi! Nếu là chín tháng mười ngày bình an vô sự, tự nhiên sẽ không quên chỗ tốt cho người, nhưng nếu là có chuyện gì không hay xảy ra, Lâm ngự y chắc hấn đã biết sẽ có cái kết cục gì, hậu cung người quý xa thân quá nhiều, hi vọng Lâm ngự y nhớ kỹ, đã vào nơi đây, người chính là làm việc cho Hi Lai điện!”

“Vâng! Hạ quan ghi nhớ, nhất định tận lực bảo trụ nương nương mẹ tròn con vuông!” Lâm ngự y đột nhiên hồi hận, hấn cảm giác trên vai mình mình gánh trọng trách nặng nề, hậu cung là nơi như thế nào, hấn thể nhưng nhất thời cao hứng nhận lời đáp ứng, thật sự là thất sách thất sách a!

Tề Diệp hướng mắt về Hi Lai điện đã thấy Hạ Bích canh giữ ở cửa, Hạ Bích mỉm cười tiến lên hành lễ “Chúc mừng Hoàng Thượng, chúc mừng Hoàng Thượng, Chiêu nghi nương nương vừa rồi cho gọi Lâm ngự y bắt mạch, Lâm ngự y nói là hi mạch, nô tỳ chúc mừng thay cho Hoàng Thượng cùng nương nương!”

“Hi mạch?” Tề Diệp nghe được sững sờ

Quang Thuận công công ở một bên kịp phản ứng, quỳ xuống hành lễ “Chúc mừng Hoàng Thượng, chiêu nghi nương nương có hi mạch!”

Tề Diệp cuối cùng ý thức được, vẻ mặt lập tức tươi cười, hai mắt tỏa sáng, tiếng nói cất cao “Hạ chiêu nghi có hi mạch!”

“Vâng! Lâm ngự y nói là đã hơn một tháng!” Hạ Bích hành lễ “Chúc mừng Hoàng Thượng!”

“Cái này... đây thật là tin tốt lớn!” Lời còn chưa dứt, hấn cước bộ vội vã đi về hướng Đức Hi cung.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54

Edit: Puta Ng

Beta: Nga Lê

Tề Diệp chân trước vừa mới bước vào Hi Lai cung, chân sau tin tức Hạ Uyển Chi có tin vui liền lạng lẽ truyền ra khắp hậu cung, không lâu sau, cả hậu cung đều biết Hạ Uyển Chi có thai.

Tề Diệp đi vào thấy nàng đứng dậy khỏi giường, bước nhanh về phía trước, sợ nàng xảy ra chuyện không hay, từ xa vội vàng ngăn cản “Ngồi xuống, đừng đứng lên!”

“Tần thiếp thỉnh an Hoàng Thượng, Hoàng Thượng thánh an!” Hạ Uyển Chi mỉm cười hành lễ, nhìn mặt hấn lúc này đang cười, trong lòng nàng rất đắc ý.

“Trẫm nói không cần hành lễ, Uyển Nhi thật không nghe lời!” Đờ nàng đứng dậy, Tề Diệp không vui khiển trách.

Hạ Uyển Chi ngửa đầu, dùng ánh mắt ngập nước nhìn hấn, lại không thể trách cứ, khóe miệng của hấn mỉm cười “Tốt lắm về sau thấy trẫm không cần hành lễ, Uyển Nhi hiện tại không giống trước!” Ánh mắt lướt qua cái bụng bằng phẳng của nàng, vẻ mặt tươi cười.

“Sao có thể như vậy?” Hạ Uyển Chi cố ý nhướn mi, vẻ mặt kinh ngạc.

Tề Diệp đỡ nàng ngồi xuống “Trẫm nói có thể là có thể.” Mím cười nhìn nàng chăm chăm, nhẹ nhàng nói “Uyển Nhi thật sự đã mang đến cho trẫm một tin vô cùng tốt!”

“Đây đều là công lao của Hoàng Thượng!” Hạ Uyển Chi nói xong mới kịp phản ứng, mặt dần nóng lên, nàng nhìn hấn, bắt gặp ánh mắt sáng quắc của Tề Diệp, nàng cuống quýt cúi đầu, vẻ mặt quần bách.

Tề Diệp ôm nàng cười lớn, bên tai là tiếng tim đập kịch liệt của hấn, cùng với mùi Long Tiên Hương nhàn nhạt “Ha ha, xác thực là công lao của trẫm, nhưng...” Bên tai mềm nhũn, ầm áp nói “Cũng là công lao của Uyển Nhi!”. Vốn đang quần bách, lúc này Hạ Uyển Chi nghe hấn nói như vậy, mặt lập tức đỏ bừng, nhất thời không biết nên nói gì.

Tin tức truyền tới chỗ Thái hậu rất nhanh. Thái hậu ngừng niệm kinh, sửa sang lại trang phục rồi đi tới Hi Lai cung. Đức phi,Thục phi, cùng với Hoàng hậu đã nghe tin.

Hoàng hậu còn tưởng rằng đang nằm mơ, lập tức gọi Nguyệt Mai, thế nhưng lại là Nguyệt Quế, nàng lúc này mới nhớ ra, Nguyệt Mai đã chết vì bảo vệ nàng.

Nguyệt Quế nói “Hoàng hậu nương nương có gì sai bảo?”

“Chuyện bán cung phản phò người đã làm rồi chứ?” Hoàng hậu vỗ khăn tay, trong lòng phẫn nộ, nàng làm sao có thể có thai, làm sao có thể?”Nô tỳ đã làm.”Nguyệt Quế trả lời.

“Được rồi, đi gọi Lư ngự y tới đây.” Hoàng hậu nhắm mắt “Hoàng Thượng đang ở Hi Lai cung sao?”

“Vâng! Thái hậu cũng đã tới đó!” Nguyệt Quế nói chi tiết.”Hừ!” Hoàng hậu hừ lạnh một tiếng, khoát tay cho Nguyệt Quế lui xuống. Nàng vuốt ve bụng, Hạ chiêu nghi mới được sủng ái không bao lâu, tại sao nàng ta đã mang thai, chẳng lẽ nàng ta không uống thuốc?

Hoàng hậu nhớ rõ, mỗi lần đều phản phò Nguyệt Mai bỏ thuốc, vì sao nàng ta lại mang thai, Hoàng hậu không hiểu, chỉ hy vọng mau chóng biết rõ ràng rốt cuộc là tại sao. Không bao lâu Lư ngự y đến thỉnh an Hoàng hậu. Hoàng hậu liếc nhìn Nguyệt Quế. Nguyệt Quế hiểu ý, cho cung nhân khác lui xuống, đứng ngoài cửa.

Hoàng hậu nói “Hạ chiêu nghi mang thai, có thật không?”

“Hồi bẩm nương nương, hạ quan đã hỏi thăm Lâm ngự y, đúng là như vậy. Hoàng Thượng tự mình sai ngự y bắt mạch, xác định có thai.”

“Không phải Lư ngự y nói thuốc kia không có chuyện ngoài ý muốn, vì sao Hạ chiêu nghi lại có thai?” Hoàng hậu nhướn mi “Lư ngự y thật to gan, dám lừa gạt bản cung?”

“Hoàng hậu minh xét, hạ quan có một trăm lá gan cũng không dám lừa gạt Hoàng hậu.” Lư ngự y chấp tay hành lễ, trán đổ mồ hôi lạnh “Hạ quan cũng không biết sao lại như vậy, nếu Hạ chiêu nghi sau mỗi lần nhận ân sủng đều uống thuốc thì sẽ không thể mang thai, nếu như mang thai, chỉ sợ...”Không cần hắn nói rõ, Hoàng hậu cũng hiểu được, chẳng lẽ bị nàng ta phát hiện rồi?

Lần trước Lâm sung dung có tin vui cũng sai người bỏ thuốc, lần này Hạ chiêu nghi có tin vui, nàng cũng sai người bỏ thuốc, nếu thuốc không có vấn đề, như vậy chỉ có thể là các nàng không uống thuốc.

Nếu không Thục phi, Đức phi, Hà Chiêu dung những người này ở bên cạnh Hoàng Thượng thời gian dài như thế sao không mang thai được?

“Bất kể như thế nào, Hạ chiêu nghi xác thực có thai. Lư ngự y cần phải hiểu, nếu muốn bảo đảm địa vị của Lư gia ở triều đình, địa vị của bản cung ở hậu cung, thái tử chỉ có thể từ bụng bản cung mà ra.”

“Nếu bản cung thất sủng, Lư gia suy tàn, Lư ngự y cũng không thể vinh hoa phú quý, một bước lên mây, suy nghĩ thật kỹ nên làm thế nào!”

“Đạ! Hạ quan hiểu!” Lư ngự y lập tức phát run, mồ hôi lấm tấm trên trán.

“Vậy là tốt rồi! Bản cung chờ tin tốt của người!” Hoàng hậu không để ý nói một câu, ánh mắt rơi vào bức rèm che, tia lạnh bắn ra bốn phía, khóe miệng chứa đựng một nét cười lạnh.

Lúc Lư ngự y rời đi, Hoàng hậu hỏi “Lư ngự y, khi nào bản cung có thể mang long chủng?”

Lư ngự y đang nghĩ ngợi phải đối phó thế nào, Hoàng hậu khi nào có thể mang thai, đời này có thể mang thai hay không, hẳn thật sự không biết nên trả lời thế nào.

Không đợi hắn mở miệng, Hoàng hậu nghĩ không cần nghe câu trả lời của hắn nữa. Bởi vì nàng biết rõ, nói cũng như không, phẩy tay cho hắn lui xuống.

Khi rời đi, Lư ngự y lập tức thở phào nhẹ nhõm

Thái hậu đến Hi Lai cung, Hạ Uyển Chi đang ăn sáng. Tề Diệp nhìn nàng ăn ngon miệng, chính mình cũng vui vẻ ăn nhiều thêm chút. Nghe nói Thái hậu đến đây hai người vội vàng đứng dậy. Thái hậu tới, ánh mắt liền rơi vào trên bụng bằng phẳng của Hạ Uyển Chi, hai mắt hiện hoà “Có thai thật sao?”

“Hồi bẩm Thái hậu, là thật, Lâm ngự y nói là đã hơn một tháng!” Hạ Uyển Chi ôn nhu đáp lời.

Thái hậu mỉm cười lôi kéo tay của nàng ngồi xuống, nhìn lướt qua thức ăn, nói “Sao lại ăn những thứ này, mau phản phò ngự thiện phòng chuẩn bị món hầm cách thủy dưỡng thai mang lên. Hạ chiêu nghi gây quá, phải bồi bổ nhiều vào.”Hạ Uyển Chi mỉm cười không nói, Tề Diệp nói “Thái hậu yên tâm, trăm đã phản phò xuống, sẽ không ỷ khuất Hạ chiêu nghi.”

“Vậy là tốt rồi! Khó có được tin vui, đúng là tổ tông phù hộ!” Thái hậu tận tình khuyên bảo dặn dò “Bây giờ Hạ chiêu nghi đã có thai, lời nói và việc làm đều phải cẩn thận, chăm sóc bản thân cho tốt...”

Thái hậu dặn dò rất nhiều, Hạ Uyển Chi nghe lời gật đầu, một bộ dáng rửa tai lắng nghe, Thái hậu rất hài lòng.

Đức phi tự mình đem lễ vật đến tặng, trông thấy Hoàng Thượng, Thái hậu đều có mặt, biết rõ hôm nay Hạ chiêu nghi là được cung chiêu nhất hậu cung. Đề nén điểm chua xót trong lòng, Đức phi đưa lễ vật, nghe Thái hậu dặn dò phải chiều cố nàng, ghi nhớ từng cái. Lúc rời đi nhìn ánh mắt ôn nhu của Tề Diệp chưa từng rời khỏi Hạ Uyển Chi, Đức phi khẽ cắn môi, mang theo một bụng chua xót rời đi.

Thục phi không tự mình đi thăm hỏi, mà chỉ đưa lễ vật đến. Hạ Uyển Chi sai Hạ Bích nhận lấy, nói mấy câu khách sáo.

Thái hậu ngồi một lúc liền trở về ăn sáng, bà vừa nghe nói Hạ Uyển Chi có tin vui, đồ ăn sáng cũng không thêm đề ý lập tức tự mình đến nhìn một chút, lúc này thấy nàng, Thái hậu cũng đủ no rồi.

Thọ Ninh cung, Quế Tú ma ma vừa hầu hạ Thái hậu dùng bữa, vừa suy nghĩ, chờ Thái hậu dùng xong đồ ăn sáng, nàng rót một chén trà, nói “Thái hậu, bây giờ Hạ chiêu nghi có tin vui, thuốc kia có cần hạ hay không?”

“Hồ đồ!” Thái hậu nghiêm mặt “Hôm nay nàng đang mang huyết mạch hoàng gia, hạ độc không phải là hại long chủng?”

“Dạ dạ! Là nô tỳ hồ đồ, xin thái hậu trách phạt!” Quế Tú ma ma sợ hãi vội vàng quỳ xuống đất. Thái hậu hừ một tiếng, phản phò “Chuyện bỏ thuốc không cần nhắc lại nữa, Hoàng Thượng đã hai mươi hai, đến nay không có hoàng tử. Nếu Hạ chiêu nghi có thể sinh hạ Nhị hoàng tử, cho dù nàng được sủng ái một chút, ai gia nể tình hoàng tử cũng sẽ giữ lại nàng. Tốt nhất là nàng nên an phận thủ thường, nếu kiêu căng tự mãn, ai gia cũng sẽ không lưu tình.”

“Thái hậu nhân từ!” Quế Tú ma ma nịnh nọt nói, Thái hậu nhìn bà ta một cái không nói thêm lời nào.

Lâm Huệ chuẩn bị một phần lễ vật, nghe nói Tề Diệp vẫn còn ở Hi Lai cung, ban đầu là định cho Thái Vi đưa đi, nàng suy nghĩ một chút có thể gặp mặt Hoàng Thượng, liền tự mình đưa qua.

Lâm Huệ trong lòng không dễ chịu, nghe nói Hạ Uyển Chi có thai làm cho nàng nghĩ tới đứa con còn chưa thành hình đã xảy của mình, trong lòng co rút đau đớn. Nhưng nàng không thể tiếp tục đắm chìm trong nỗi đau khổ mất con nữa, nàng muốn thừa dịp trong khoảng thời gian Hạ Uyển Chi mang thai, giành lấy sủng ái của Hoàng Thượng. Nếu có thể mang thai long chủng thì không thể tốt hơn, nếu không được, cũng có thể chiếm một vị trí trong lòng Hoàng Thượng.

Nghe nói Lâm Huệ đến đây, nàng liếc nhìn Tề Diệp, cười bảo Hạ Bích mời nàng tiến vào, Lâm Huệ mỉm cười đưa lễ vật chúc mừng, Hạ Uyển Chi mỉm cười đáp lễ, sai Hạ Bích nhận lấy lễ vật.

Lúc nói chuyện, Hạ Uyển Chi phát hiện Lâm Huệ hai mắt đều đang nhìn Tề Diệp, lập tức hiểu mục đích nàng đến đây, khóe miệng ản giấu ý cười, nói “Hoàng Thượng còn có quốc sự phải xử lý, không bằng Hoàng Thượng đi trước đi?” “Cũng tốt!” Tề Diệp đứng dậy, dặn dò “Không có việc gì đừng đi lung tung, ở trong phòng dưỡng cho tốt, buổi trưa trầm lại sang đây nhìn người.”

“Thần thiếp ghi nhớ!” Hạ Uyển Chi mỉm cười hành lễ, Lâm Huệ nhìn về mặt ôn nhu của hai người, ánh mắt giao nhau mang theo tình ý khiến người không thể bỏ qua, trong lòng nàng cực kỳ buồn bực, nhìn không được ánh mắt lảng tránh.

Cung tiễn Tề Diệp rời đi, Hạ Uyển Chi mời Lâm Huệ ngồi xuống, Lâm Huệ nói “Thật sự chúc mừng Uyển tỷ tỷ!”

Hạ Uyển Chi cười cười, không lên tiếng, uống trà ô mai Hạ Hà pha. “Tối qua muội muội thật sự bị sợ hãi, mới nhất thời không biết nên nói thế nào, hi vọng Uyển tỷ tỷ đừng để ý, muội muội biết rõ nhất định không phải Uyển tỷ tỷ.”

“Không có gì, người cũng không nói là ta, không cần xin lỗi, thế nhưng cái người tâm địa bất lương kia không biết định làm gì? Hậu cung này, thật sự là càng ngày càng nguy hiểm, lòng người khó dò!” Hạ Uyển Chi nhìn chăm chăm Lâm Huệ cười tủm tỉm nói.

Lâm Huệ nghe bốn chữ “Lòng người khó dò” về mặt khẽ biến, Hạ Uyển Chi nhìn thấy rõ ràng, trong lòng cũng hiểu rõ.

“Nếu không phải Thu Cúc bên cạnh Trịnh tu viện ăn nói linh tinh, Uyển tỷ tỷ sẽ không bị hiểu lầm, cũng may Hoàng Thượng đã cho Quang Thuận công công dạy dỗ nàng ta, nghe nói là đánh mười bệ tai, khuôn mặt sẽ biến dạng mất!” Lâm Huệ vừa quan sát sắc mặt Hạ Uyển Chi, vừa nói, vừa cười trên nỗi đau của người khác.

Hạ Uyển Chi chỉ nhàn nhạt cười, cũng không thể cao hứng “Phải không, đó là nàng ta đáng bị thế. Ai bảo nàng ta nói năng bậy bạ muốn hãm hại ta, cũng may Hoàng Thượng cơ trí, không tin lời nói xàm, trả lại trong sạch cho ta!”

“Vậy thì tốt!” Lâm Huệ cười, hai người vừa rồi rảnh nói chuyện một lúc. Lâm Huệ chợt dạ, không dám ở lại lâu, sợ mất vẻ đúng mực, liền đứng dậy cáo từ, Hạ Uyển Chi sai Hạ Bích tiễn nàng ta rời đi.

Thục phi lục tung tìm ra một cái túi vải, bên trong tất cả đều là quần áo cùng giày cho trẻ con. Thục phi cảm lấy kéo cắt bỏ hết. Mộc Hương ở một bên nhìn không dám tiến lên, chỉ dè dặt nàng phát tiết, cho đến khi toàn bộ quần áo lẫn yếm tất cả đều thành mảnh vụn. Thục phi ném văng cây kéo, nàng mới tiến lên dọn dẹp.

Thục phi trông thấy nàng quỳ trên mặt đất, thu dọn, tức giận đến mức nhào tới đánh Mộc Hương. Thục phi đánh lên lưng Mộc Hương gào khóc “Vì sao, vì sao, vì sao con tiện nhân Hạ chiêu nghi kia mang thai, bụng bản phi lại một chút tin tức cũng không có? Vì sao...”

Mộc Hương nằm bất động trên mặt đất, chờ Thục phi khốc đủ rồi, mới an ủi: “Nương nương chớ vì một Hạ chiêu nghi mà làm ảnh hưởng đến thân thể, nương nương phải suy nghĩ thật kỹ làm thế nào để giữ Hoàng Thượng lại, giữ được Hoàng Thượng, lại sợ mang không được long chủng sao?”

Tiếng khóc dừng lại, Thục phi ngẩng đầu, lau nước mắt trên mặt “Đúng vậy, chỉ cần giữ Hoàng Thượng ở lại. Mang thai có là gì? Hạ chiêu nghi có là gì?”

Mang thai mười tháng, Hạ chiêu nghi không thể thị tẩm, Hoàng hậu bị cấm túc, cơ hội đó, nàng muốn nắm thật chắc, không phải giữ Hoàng Thượng ở lại trong cung nàng. Như thế, còn sợ không có bầu sao? Sau giờ ngọ, Thục phi tự mình xuống bếp làm một chén canh long nhãn hạt sen hầm cách thủy, ướp lạnh sau đó đưa qua Ngự Thư phòng. Quang Thuận công công đi vào bẩm báo, Tề Diệp đang xem tấu sớ, nghe thấy Quang Thuận công công nói Thục phi đến đây, hần vuốt mi tâm để cho nàng vào.

Quang Thuận công công truyền lời, Thục phi sửa sang lại cung trang một chút, tay cầm gương cẩn thận ngắm nhìn lớp trang điểm, khẽ mỉm cười, thấy môi hồng răng trắng, mặt mày tinh xảo, lúc này mới yên tâm bước vào cửa.

Thục phi hành lễ nói “Gần đây thời tiết nóng nực, thần thiếp biết Hoàng Thượng vất vả, đặc biệt mang đến canh long nhãn hạt sen Hoàng Thượng thích, còn bỏ thêm ô mai, Hoàng Thượng uống một chút xem sao. Nếu thích, ngày mai thần thiếp lại nấu mang đến!”

“Ái phi vất vả rồi!” Tề Diệp nhận lấy khăn Quang Thuận công công vắt, lau tay lau mặt.

Bức rèm che được đưa, tiểu thái giám đứng ở bên ngoài liếc nhìn Quang Thuận công công. Quang Thuận hiểu ý đi ra ngoài, Thục phi bùng lên canh long nhãn hạt sen cho Tề Diệp. Ngay lập tức Quang Thuận công công tiến đến, trong tay có thêm một hộp com màu nâu tinh xảo, hộp com trang trí hoa lá đẹp đẽ. Quang Thuận khom người nói “Hoàng Thượng, Hạ chiêu nghi cho người đưa chút điểm tâm và nước ô mai đến.”

“Đưa lên đi!” Tề Diệp nghe vậy đặt canh long nhãn hạt sen xuống, ánh mắt sáng ngời, nhìn Quang Thuận mở hộp thức ăn ra, bùng lên hai đĩa điểm tâm tinh xảo ngon miệng cùng với một bình nước ô mai ướp lạnh, về mặt sung sướng uống nước ô mai, gấp thức ăn.

Thục phi nhìn thoáng qua canh long nhãn hạt sen không ai thèm để ý để một bên, âm thầm cắn môi, bàn tay giấu trong tay áo nắm chặt thành nắm đấm, trong lòng dâng lên một cơn tức giận.

Một đĩa bánh hạt dẻ vui đi non nửa, bánh hoa quế cũng ăn hai miếng, uống thêm một chén nước ô mai. Tề Diệp ăn no nê thỏa mãn mới uống một ngụm trà, ngẩng đầu nhìn Thục phi vẫn còn ở đó, nói “Trầm còn có tấu sớ cần xem, ái phi đi về trước. Ngày khác trầm có thời gian lại đi xem ái phi!”

“Dạ!” Thục phi miễn cưỡng nặn ra nụ cười, đang định hành lễ, nói “Hoàng Thượng mấy ngày nay không tới cung thần thiếp. Phòng bếp nhỏ vừa học làm hai món ăn, không bằng buổi tối làm cho Hoàng Thượng ăn?” Tề Diệp suy nghĩ một chút, gật đầu “Được! Trầm sẽ qua dùng bữa tối!”

“Vâng, thần thiếp chờ Hoàng Thượng đến!” Trong lòng vui mừng một giây, khi nhìn đến canh long nhãn hạt sen ăn có một miếng, trong lòng chua chát, có chút khó chịu.

Ra khỏi ngự thư phòng, khuôn mặt Thục phi âm trầm, nghiêng đầu nhìn thoáng qua người đang xử lý tấu sớ, mấp máy môi, không vui rời đi.

Bữa tối Tề Diệp quả nhiên đi đến đức sang cung, Thục phi phản phò phòng bếp nhỏ chuẩn bị món ăn Tề Diệp thích ăn. Bản thân Thục phi cũng không ăn bao nhiêu, ngược lại không ngừng gấp thức ăn cho Tề Diệp. Tề Diệp nhìn một chén đầy đồ ăn, khẽ nhíu mày “Không cần để ý tới trầm, ái phi tự mình dùng bữa đi!”

“Vâng!” Thục phi thu lại đĩa, yên lặng dùng bữa, nghĩ tới giọng nói nhàn nhạt của hắn, lập tức ăn không thấy ngon.

Sau bữa tối Tề Diệp ngồi một lúc liền rời đi, Thục phi tiến lên ôm eo hắn, bỏ qua sự dè dặt nói “Hoàng Thượng đêm nay ở lại có được không, thần thiếp mấy ngày nay không gặp Hoàng Thượng rồi.”

“Hôm nay phải đi chỗ Đức phi, trầm ngày khác lại đến nhìn người!” Tề Diệp vỗ lưng Thục phi, ra hiệu nàng buông ra. Thục phi không chỉ không buông ra, ngược lại ôm càng chặt hơn, mềm giọng cầu khẩn “Đêm nay để thần thiếp hầu hạ Hoàng Thượng được không?”

“Nương nương, vừa rồi nô tỳ cho người đi nghe ngóng, Hoàng Thượng ở lại Đức Sang cung!” Bội dung tiến đến liền nhìn thấy Đức phi ngẩng đầu, nghe nàng nói. Vốn là ánh mắt tràn ngập hi vọng lại ảm đạm xuống. Bội Dung thấy trong lòng khó chịu, nhìn không được đành “Thục phi thật đúng là không biết xấu hổ, hôm nay rõ ràng là Hoàng Thượng đến chỗ nương nương, nàng ta lại còn ngang ngạnh chiếm lấy Hoàng Thượng.”

“Nàng ta là loại nữ nhân gì trong cung còn không rõ ràng sao. Chỉ cần Hoàng Thượng đến chỗ nàng ta rồi sẽ không dễ dàng để cho người ra khỏi, ngay cả người trên giường Hoàng hậu cũng có thể gọi đi, Đức phi ta đây xem là gì?” Đức phi cười nhạt nói.

Bội Dung an ủi “Nương nương cần gì phải tự giễu. Bây giờ nương nương quản lý hậu cung. Thực phi nàng là cái gì, còn không phải là phải nghe lời nương nương.”

“Nương nương sao không mượn cơ hội này xử lý Thực phi một chút?”

Đức phi nhướn mi nhìn nàng, ra hiệu nàng nói tiếp. Bội Dung có chút cười trên nỗi đau của người khác tiến đến bên tai Đức phi nói thầm vài câu.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55

Edit: Biuti

Beta: HueKhanh92

Thực phi ngủ thẳng tới khi mặt trời lên cao mới chịu rời giường, bỏ lễ chuyển đi thỉnh an Đức Hi Cung một canh giờ (2h), ngược lại Mộc Hương đi nói một câu là Thực phi tối hôm qua ngủ không ngon, thân thể có chút khó chịu.

Người ở chỗ này nghe trong lòng đều không thoải mái. Chuyện tối hôm qua Tề Diệp nghỉ ở Đức Sang Cung, hậu cung có người nào không biết? Hôm nay nói là thân thể khó chịu, đây không phải là trần trụi khoe khoang tối hôm qua Hoàng Thượng sủng hạnh nàng ta, thể cho nên nàng ta bị mệt mỏi, buổi sáng dậy không nổi?

Hạ Uyển Chi nhìn các phi tần về mặt quá đi, âm thầm cười cười, ngược lại không cảm thấy có gì phải tức giận. Thực phi còn không phải là muốn là như thế.

Đức phi không nói gì dẫn dò vài câu, tiễn mọi người đi trở về. Lúc Hạ Uyển Chi rời đi bị Đức phi gọi lại, dẫn dò “Hôm nay Hạ Chiêu Nghi mang thai long chủng, đó là vô cùng trân quý. Cần cái gì cứ mở miệng, công việc hậu cung bản phi quản lý, nên đối với Chiêu Nghi chiều cổ nhiều hơn.”

“Tạ Đức phi nương nương quan tâm, thần thiếp hết thấy đều tốt, tạm thời không thiếu thứ gì.”

“Như thế là tốt rồi, nếu như người cần, nói một tiếng là được!” Đức phi nhìn lướt qua bụng bằng phẳng của nàng, lại dẫn dò vài câu đưa nàng trở về.

Hạ Uyển Chi vừa đi, Đức phi nhìn sổ sách mấy quân sự trình lên, nhớ ra cái gì đó hỏi Bội Dung, “Người nói đứa bé của Hạ Chiêu Nghi có thể ra đời không?”

Bội Dung đầu tiên là sửng sốt, lập tức nói “Nô tì sao có thể biết được, bắt quá thể sự vô thường. Giống như hài tử của Lâm Sung Dung, vốn là yên ổn, không ngờ thoáng cái liền biến mất. Có thể bình an sinh ra hay không, còn phải xem phúc khí của Hạ chiêu nghi.”

Đức phi hài lòng cười cười, nói, “Bản phi nhìn phúc của Hạ Chiêu Nghi cũng không nhiều lắm đâu!”

“Nương nương nhìn người từ trước đến nay đều chuẩn.” Bội Dung mỉm cười vỗ mông ngựa, Đức phi cười cười, tâm tình thật tốt.

Thực phi tắm rửa thay quần áo, ngồi trước gương. Tà áo khê rộng mở, nhìn dấu vết nhân nhật trước ngực, nàng cười cười, chuẩn bị tìm ra một hai dấu vết ở trên cổ, lại phát hiện trên cổ trắng nõn cũng không có dấu vết khác. Nhưng nàng cũng không thất vọng, chỉ cần tối hôm qua Hoàng Thượng lưu lại thì tốt rồi!

Thực phi vuốt ve bụng, khoe miệng mỉm cười, hỏi Mộc Hương “Trong bụng bản phi có phải đã có long chủng rồi hay không?”

“Vậy thật là đáng mừng!” Mộc Hương nương theo lời của Thực phi chúc mừng, thầm nghĩ còn chưa qua một ngày, ai biết có long chủng hay không. Nói như thế nào cũng phải chờ hơn một tháng!

“Quả thực là chuyện vui!” Thực phi tràn ngập mong đợi trả lời một câu, làm cho Mộc Hương tràn ngập phiền muộn, gãi lên cho cái châu thoa nàng thích nhất.

Thực phi nhìn thoáng qua món súp trên bàn, nhủ nhủ mảy “Bụng xuống đi, bản phi không muốn ăn uống nhiều như vậy. Một chút thêm ăn cũng không có!” Mộc Hương không dám trái lệnh, phân phó người bụng xuống, chuẩn bị đem đi bỏ. Quân sự công công nhìn thấy, cho cung nữ đem súp bỏ bụng vào phòng của hần. Chờ hần trở về sẽ uống, dù sao bỏ đi cũng lãng phí, không bằng để cho hần lên hưởng.

Tiểu cung nữ không dám đắc tội quân sự công công, len lén giữ lại cho quân sự công công.

Bỏ qua bữa sáng, Thực phi đi Ngọc hồ dạo một chút, tản bộ, ngắm nghía hoa sen. Không bao lâu nữa hoa sen sẽ tàn, hiếm khi nàng có tâm tình tốt như hôm nay.

Hạ Uyển Chi có chút thêm ăn, từ chỗ Đức phi đi ra ngoài liền dẫn Hạ Bích đi Ngọc hồ. Nhìn nguyên một đám đài sen, sai tiểu thái giám bơi thuyền nhỏ ra hái đài sen. Nàng ngồi ở trong đình chờ, không bao lâu tiểu thái giám ôm một mớ đài sen đi lên. Hạ Bích lột da cho nàng ăn. Hạt sen hương vị ngọt ngào mới mẻ được bỏ tim, ăn vào còn ngon hơn rất nhiều so với táo đỏ.

Tiểu thái giám hái rất nhiều, Hạ Bích bóc từng cái ra cho nàng ăn. Hạ Uyển Chi ăn hết một đài rất thỏa mãn, nhìn hạt sen tươi mới, suy nghĩ một chút sai Hạ Bích gói lại, nàng chuẩn bị đi ngự thư phòng xem một chút.

Mới đi không có vài bước đã nhìn thấy Thực phi đi tới Hạ Uyển Chi cước bộ không ngừng, chân thành tiến lên.

Thực phi cũng nhìn thấy nàng, đuôi lông mày nhảy lên, giống như gà trống chuẩn bị đá “Ồ, đây không phải là Hạ Chiêu Nghi sao?”

“Tần thiếp thỉnh an Thực phi nương nương!” Hạ Uyển Chi làm bộ không nghe thấy ý tứ cười nhạo trong lời nói của nàng ta, nghiêng người hành lễ.

“Mau đứng dậy đi, bản phi không chịu nổi đại lễ của Hạ Chiêu Nghi!” Nói xong nhìn nhìn bụng bằng phẳng của nàng, nói “Hạ Chiêu Nghi hiện tại đúng là trân quý, phải dưỡng thân thể cho thật tốt, bản phi chờ xem Hạ Chiêu Nghi sinh hạ hoàng tử!”

“Thực phi nói đùa, hoàng tử hay công chúa đều là ý trời, tần thiếp không dám cưỡng cầu, chỉ hy vọng hài tử khỏe mạnh, bình an lớn lên.”

“Vậy thì chúc phúc Hạ Chiêu Nghi!” Thực phi khinh thường cười một tiếng, vuốt ve búi tóc, về mặt khinh mạn bước qua bên cạnh nàng, một bộ chỉ khí tăng lên.

Hạ Uyển Chi nhìn bộ dáng Thực phi mặc cung trang hồng lợt, cười cười như không sao cả.

Hạ Uyển Chi đến ngự thư phòng, mọi người đang nghỉ sự. Nàng sai Hạ Bích đem bóc vỏ hết mẻ hạt sen, lộ ra thân hạt trắng ngà ngon miệng, đưa cho Quang Thuận công công, đợi lát nữa hần

dâng lên cho Tề Diệp. Không ngờ mọi người đã nghĩ sự xong, chỉ nghe thấy kéo kẹt một tiếng, vài vị đại quan từ ngự thư phòng đi ra.

Nàng lui lại mấy bước đứng ở một bên, khẽ cúi thấp đầu. Sau đó nghe tiếng nói chuyện không khỏi ngẩng đầu, Vinh quốc Hầu gia cũng nhìn thấy Hạ Uyển Chi đứng ở một bên, cước bộ dừng lại.

Hai cha con nàng đối mặt, Vịn quốc Hầu gia cười cười đợi người khác đi trước. Hắn nhìn Hạ Uyển Chi rồi liếc qua bên kia, ý bảo hai người đi đến nơi vắng vẻ một chút để nói chuyện.

Vinh quốc Hầu gia nói, “Nương nương gần có đây tốt không?”

“Hết thảy đều tốt, phụ thân không cần lo lắng.” Hạ Uyển Chi nhàn nhạt trả lời một câu. Mấy ngày này không gặp nàng đều tốt, thế nhưng cảm thấy người phụ thân quen thuộc trước mắt này có chút xa lạ. “Vậy là tốt rồi! Mẫu thân của nương nương nghe nói nương nương có hi, rất là cao hứng. Nương nương ở hậu cung cái gì cần cứ mở miệng, Vinh Quốc phủ có thể giúp ắt sẽ hết sức trợ.”

“Như thế rất tốt! Vinh Quốc phủ hôm nay không được như xưa, mong phụ thân cẩn thận quân lý. Đại ca, Nhị ca bọn họ đã được một chức quan, phụ thân có thể dạy bảo bọn họ nhiều hơn. Không kiêu không ngạo, làm việc cẩn thận, bồi dưỡng ra thật nhiều hậu bối. Vinh Quốc phủ ở triều đình thế lực quá yếu!” Nghĩ tới cảnh cả nhà bị xét nhà, làm nô bộc, nàng liền không thể tiếp nhận.

“Nương nương yên tâm, chỉ cần nương nương sinh hạ hoàng tử, hết thảy đều tốt. Những chuyện khác phụ thân sẽ xử lý!” Vinh quốc Hầu gia nói trấn an.

Hạ Uyển Chi gật gật đầu, hai cha con nàng lại nói vài câu. Dù sao cũng là hoàng cung, bọn họ không thể nhiều lời, rất nhanh Vinh quốc Hầu gia liền rời đi.

Hạ Uyển Chi quay đầu lại đã nhìn thấy Quang Thuận công công đi tới, nói Tề Diệp tuyên nàng đi vào.

Ngự thư phòng không phải là lần đầu tiên nàng tới, chung quanh bố trí đồ vật quý giá, không nhiều nhưng rất quý, mấy năm cũng không có chút thay đổi, đơn giản nhưng trang trọng.

Tiểu thái giám cuốn màn vào lúc nàng còn chưa tiến lên cũng đã nâng rèm che lên. Nghe thấy âm thanh thanh thúy, Tề Diệp ngẩng đầu nhìn thấy Hạ Uyển Chi đi tới, khóe miệng câu lên một nụ cười, hai mắt ôn nhu nhìn qua nàng, đồng thời vươn tay.

Hạ Uyển Chi mỉm cười hành lễ, đặt tay vào giữa bàn tay hắn, bị hắn nắm lấy nhéo nhéo, ôn nhu hỏi “Sao lại tới đây?”

Nàng nhìn thoáng qua hạt sen trong tay Quang Thuận công công nói “Mới vừa đi dạo Ngọc hồ một chút, trông thấy đài sen lớn lên không tệ, liền muốn ăn. Cho nô tài hái xuống, vị cũng ngon, nghĩ tới Hoàng Thượng có lẽ sẽ thích nên mang tới đây!”

“Phải không?” Tề Diệp có chút cao hứng, nhìn xem Hạ Uyển Chi lột lớp vỏ màu xanh bên ngoài lộ ra lớp thịt hạt màu trắng ngà, lại nhìn nàng cẩn thận loại bỏ tâm sen ở bên trong. Hắn đang muốn vươn tay cầm lấy, nàng rút tay về, đuôi lông mày giương lên, chủ động dứt cho hắn ăn.

Tề Diệp mỉm cười cắn hạt sen tươi mới, quả nhiên hương vị ngọt bùi dịu dịu, còn có một mùi thơm ngát nhàn nhạt. Chờ hắn ăn xong phần trong miệng nàng liền dứt một hạt nữa. Tề Diệp trong lòng vui mừng cảm động, lời kéo nàng ngồi ở trên đùi, cái cằm đặt tại trên vai nàng, xem nàng nghiêm túc bóc hạt sen, bóc xong một hạt liền dịu dàng đưa cho hắn ăn.

Quang Thuận cùng Hạ Bích cúi thấp đầu, mắt nhìn mũi mũi nhìn ngực, bộ dáng phảng phất như mình không tồn tại.

Nón cái nàng bấm mạnh xuống hạt sen, không nghĩ quả này quá cứng, nàng bị đau a một tiếng, nhìn xem ngón tay cùng móng tay đều vênh lên, móng tay hồng hồng. Tề Diệp nhìn thoáng qua không khỏi đau lòng, lấy hạt sen trong tay nàng đặt lên bàn, thương tiếc nói, “Đừng lột nữa, tổn thương móng tay.” Nói xong không đợi Hạ Uyển Chi kịp phản ứng, môi mềm mại đã ngậm ngón tay cái của nàng, xúc cảm ấm áp, làm cho người nhất thời không biết phản ứng như thế nào. Tề Diệp kéo ngón tay nàng ra, nhìn đầu móng tay mượt mà hiện lên chút đỏ thẫm, lập tức đau lòng không ngớt hỏi “Có đau hay không?”

“Không đau lắm đâu!” Nhìn vào ánh mắt hắn tràn ngập lo lắng, Hạ Uyển Chi cười cười, cầm lấy hạt sen dùng tay trái lột.

Tề Diệp không nói lời gì đoạt lại, bất đắc dĩ nói “Trẫm đã ăn no, đợi một lát mới ăn nữa!”

“Hoàng Thượng không thích ăn hạt sen sao?” Nàng là cố ý hỏi như vậy, biết rõ hắn chỉ là không muốn làm đau thương tay nàng.

“Trẫm thích, nhưng tay người bị thương trẫm sẽ không ăn nữa.” Nói xong kêu Quang Thuận công công một tiếng, bắt hắn bóc hết hạt sen rồi lại bung lên. Quang Thuận gật gật đầu, liếc qua Hạ Bích, hai người nhẹ nhàng lui ra ngoài.

“Hôm nay có gì khó chịu hay không?” Tề Diệp ôm nàng, ân cần hỏi.

“Không có, tất cả đều tốt. Hoàng Thượng không cần lo lắng!” Hạ Uyển Chi cười cười, xoay người tựa ở trong ngực hắn, khẽ nói “Hoàng Thượng thật thơm a. Là mùi Long Tiên Hương.”

“Ừ!” Tề Diệp gật gật đầu, sau một khắc (15') hắn giống như là nhớ tới cái gì buông lỏng nàng ra, kéo ra một khoảng cách, gọi Quang Thuận.

Quang Thuận công công đem một nửa hạt sen ném cho Hạ Bích, vội vã vào ngự thư phòng “Hoàng Thượng có gì phân phó?”

“Dẹp hương nhang đi, mở cửa sổ ra!”, Quang Thuận gật gật đầu, trong lòng không hiểu, nhưng vẫn là theo lời của hắn mà đi làm.

Hạ Uyển Chi nghĩ hoặc, “Hoàng Thượng làm sao vậy?”

“Uyển Nhi không nói trẫm còn không biết. Bên trong Long Tiên Hương có xạ hương, đối với người có thai không tốt. Thật may là nhớ ra rồi, nếu không gây thành sai lầm lớn, trẫm liền hối hận!”

Hạ Uyển Chi hoảng hốt, thần sắc xám ngoét, “Cũng may Hoàng Thượng nhớ tới! Thật là may!”

Kỳ thật chỉ cần không trường kỳ mang theo trên người thì sẽ không có nguy hiểm gì lớn. Có điều nhìn bộ dáng hắn khẩn trương, Hạ Uyển Chi biết rõ đứa bé này trong lòng hắn có phân lượng không nhẹ.

Không bao lâu, một đĩa hạt sen đã được bóc tốt bung lên. Tề Diệp nhìn thoáng qua liền cười tủm tỉm nhìn chăm chăm Hạ Uyển Chi. Hạ Uyển Chi nhất thời không có kịp phản ứng, còn ngây ngốc hỏi “Hoàng Thượng không ăn sao?”

“Đương nhiên ăn, có điều trẫm không thích chính mình động thủ. Uyển Nhi nói trẫm nên làm như thế nào mới có thể ăn được hạt sen đây?” Tề Diệp như cười như không nhìn nàng mà nói.

Hạ Uyển Chi nhìn ánh mắt hắn sáng trưng, vẻ mặt hơi có chút không được tự nhiên cầm một hạt đưa đến bờ môi hắn.

Tề Diệp ngậm vào trong miệng hạt sen cùng ngón tay của nàng. Hạ Uyển Chi muốn rút tay về, nhưng bị hắn ngậm lấy, đầu lưỡi liếm một chút đầu ngón tay nàng. Một hồi tê tê đại đại từ đầu ngón tay truyền đến, trong nháy mắt lan tràn toàn thân. Sau một khắc nàng kinh hô một tiếng. Tiếng nói bỗng im bật, đôi môi mềm mại, mang theo mùi thơm ngát của hạt sen truyền đến. Nàng

mở mắt ra nhìn người đang nhắm mắt hôn nàng, mặt mày buồn lòng, khuôn mặt ôn nhu. Hạ Uyển Chi nhìn tâm tư phức tạp, trên môi hơi đau. Tề Diệp mở mắt ra xem nàng “Làm sao vậy? Có phải là không thoải mái hay không?”

“Không có.” Nàng lắc lắc đầu, Tề Diệp không tin nhưn mi. Nàng nói “Chẳng qua là cảm thấy Hoàng Thượng gần đây tựa hồ khác lạ.”

“Khác lạ như thế nào?” Tề Diệp hiểu kỳ, truy vấn. Hắn ngược lại không có cảm thấy có cái gì khác.

“Ừ, nếu là tần thiếp nói không đúng, Hoàng Thượng có hay trách phạt người ta không?” Nàng dè dặt hỏi.

“Nói đi, trầm làm như không nghe thấy là được!” Tề Diệp hào phóng lên tiếng.

Nàng suy nghĩ một chút, nói, “Tần thiếp chẳng qua là cảm thấy Hoàng Thượng đối với tần thiếp thật tốt quá.”

“Chỉ như vậy?” Tề Diệp còn cho là cái đại sự gì.

Hạ Uyển Chi gạt gạt đầu. Tề Diệp cười ôm nàng, hỏi “Trầm đối tốt với người không tốt sao?”

“Tần thiếp chỉ là có chút thụ sủng nhược kinh (được sủng ái mà kinh sợ).” Hạ Uyển Chi cúi đầu xuống, không dám nhìn ánh mắt của hắn.

“Có cái gì mà lo lắng, Uyển Nhi là nữ nhân của trẫm. Trẫm thích sủng ái, thích đối tốt với Uyển Nhi, ai dám có ý kiến?” “Năm lấy cảm của nàng để hai người đối mặt, lời nói mang theo một tầng khí phách nghiêm nghị.

Hạ Uyển Chi nghe được thì giật mình, lập tức hai mắt sáng long lanh, ngập nước nhìn qua hắn “Hoàng Thượng, về sau tần thiếp nhất định sẽ càng thêm đề tâm, hầu hạ Hoàng Thượng!”

“Ừ! Trẫm nhớ kỹ!” Tề Diệp hôn vài cái trên mặt nàng, tay vuốt ve cái bụng bằng phẳng của nói, “Nếu Uyển Nhi sinh ra cho trẫm một hoàng tử, trẫm sẽ càng cao húng!”

“Cái này tần thiếp không làm chủ được, phải xem ý của ông trời rồi!” Hạ Uyển Chi thẹn thùng nằm ở trước ngực hắn, âm thanh trầm nhẹ, tiếng nói mềm mại.

“Trẫm nói là hoàng tử chính là hoàng tử.”

Hạ Uyển Chi ở ngự thư phòng thật lâu mới rời đi. Tề Diệp nói muốn ăn trưa tại cung của nàng, nàng trở về liền phân phó Hạ Hà đi ngự thiện phòng chuẩn bị.

Ăn xong bữa trưa Tề Diệp vui vẻ ở lại đây ngủ một giấc. Hạ Uyển Chi ngồi ở bên cạnh thêu hoa. Tề Diệp nói nàng buổi trưa cũng phải nghỉ ngơi một chút, vỗ vỗ vị trí trống bên cạnh báo nàng qua nằm.

Nàng suy nghĩ một chút, đặt khăn thêu đang dở xuống, mỉm cười đi tới, gối lên cánh tay của hắn chìm vào giấc ngủ.

Không biết ngủ bao lâu, cảm giác người bên cạnh giật giật, nàng buồn ngủ mờ mắt nhìn thoáng qua. Tề Diệp nghiêng đầu nhìn nàng về mặt mê mang, báo nàng lại ngủ thêm một lát. Hắn đã mở miêng. Hạ Uyển Chi liền nằm xuống tiếp tục ngủ.

Khi tỉnh lại, mặt trời chiều đã ngã về tây, Hạ Bích đỡ nàng đứng dậy, nói, “Nương nương ngủ giấc này thật lâu. Nếu không phải ngự y nói nương nương có thai thích ngủ hơn so với trước kia, nô tỳ đã đánh thức nương nương sớm hơn!”

Nàng nghe cũng không lên tiếng. Hạ Bích chải tóc cho nàng, nói “Hoàng Thượng tối nay ở lại Thọ Ninh cung dùng bữa, dặn nương nương tự mình dùng bữa.”

“Ừ! Trong cung không có xảy ra chuyện gì chứ!” Nàng uống một ngụm nước ô mai, vào trong miêng hương vị mát lạnh.

“Không có việc gì, các nương nương đều rất yên tĩnh, cũng không gây ra chuyện gì!”

“Phân phó phòng bếp nấu cơm, không ăn đồ từ ngự thiện phòng, đừng qua tay những người khác!” Hạ Uyển Chi phân phó từng cái, Hạ Bích ghi nhớ kỹ vào trong đầu.

Ước chừng nửa canh giờ, Hạ Bích tự mình xuống bếp chuẩn bị thức ăn. Nàng cẩn thận bùng lên, giống như trước dùng ngăn chằm thử qua, không có độc, lại để cho Hạ Đồng từng bước từng bước xem qua, xác định không có bỏ thuốc loại thai, lúc này mới yên tâm ăn vào.

Sau khi ăn xong, Hạ Uyển Chi nói với Hạ Đồng “Bắt đầu từ ngày mai người không cần đi Thái y viện. Ở bên cạnh ta tỉ mỉ hầu hạ, ta muốn người che chở đứa bé này bình an sinh ra.”

Hạ Đồng gật gật đầu.

Nàng nói “Về phần những chuyện khác Hạ Bích sẽ xử lý Hạ Đồng, trong khoảng thời gian này vất vả cho người!”

“Nương nương đừng nói như vậy, nô tỳ sẽ không chịu nổi!” Hạ Đồng thẹn thùng đỏ mặt.

Hạ Uyển Chi cười cười, có Hạ Đồng hiểu sơ y thuật ở bên cạnh, nàng muốn nhìn một chút xem các nàng còn ra tay bằng cách nào?

Dùng bữa tối, Tề Diệp cùng thái hậu nói chuyện. Thái hậu uống một ngụm trà, nói “Hôm nay Hạ Chiêu Nghi có thai, thật là một chuyện vui chi là Hoàng Thượng cũng không thể độc sủng một người. Hậu cung nhiều người chờ Hoàng Thượng đến như vậy, Hoàng Thượng vẫn năng đi vài vòng một chút mới tốt.”

“Ừ, trẫm hiểu!” Tề Diệp nghe lời đáp một tiếng. Thái Hậu rất hài lòng, lại cùng hắn nói chút ít những thứ khác, rồi tiễn hắn về nghỉ ngơi.

Tề Diệp ở ngự thư phòng xử lý tấu chương, không bao lâu Kính sự phòng cảm lấy khay lục đầu bài đến. Tề Diệp nhìn lướt qua không nhìn thấy thẻ của Hạ Uyển Chi, hỏi “Lục đầu bài của Hạ Chiêu Nghi đâu?”

“Hồi bẩm Hoàng Thượng, dựa theo quy chế, phi tần có hi sự không thể treo lục đầu bài. Hôm nay Hạ Chiêu Nghi có hi, nô tài liền tạm thời lấu lục đầu bài của Hạ Chiêu Nghi xuống, chờ Hạ Chiêu Nghi thân thể khôi phục lại treo lên.”

“Ừ! Trẫm biết rồi!” Tề Diệp nhìn lướt qua, lật ra thẻ bài của Đức phi.

“Lúc lật thẻ bài Hoàng Thượng nói cái gì?” Đức phi xem sách, cũng không ngắt đầu.

“Hồi bẩm Đức phi nương nương, cũng không nói cái gì.” Quân sự nói “Có điều trước khi lật thẻ bài của nương nương thì có hỏi nô tài vì sao không có bài từ của Hạ Chiêu Nghi.”

“A! Người trả lời như thế nào?” Đức phi hứng thú nhưn mi nhìn hắn.

“Nô tài nói thật!” Quân sự chỉ tiết nói.

“Ừ, không tệ.” Đức phi hài lòng gật đầu, “Lục đầu bài của Thục phi treo lên chưa?”

“Hồi bẩm nương nương, thê bài cuat Thục phi không cẩn thận bị nô tài dúi mắt nào đó làm vỡ, tạm thời còn chưa làm xong, chỉ sợ nhất thời treo không lên được!”

“Rất tốt, nếu là Hoàng Thượng hỏi cứ nói như vậy.” Đức phi nói “Yên tâm, nếu làm xong chuyện, bản phi sẽ không quên chỗ tốt của người!”

“Nô tài hiểu rõ, nô tài tạ ơn nương nương ưu ái!” Quán sự cảm động đến rơi nước mắt hành lễ.

Đức phi cười cười, nghĩ tới Thục phi trông mong ngóng chờ tới lật bài từ, lại đợi mãi không được Hoàng Thượng chọn nên thất vọng, bộ dáng đó đúng là khiến nàng cảm thấy buồn cười.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56

Editor: taeyeon6104 (follow me~~ follow me~~)

Beta: Yêutinh

Tỉnh lại đã là giữa trưa, từ sáng sớm tỉnh mơ nàng đã đến cung Đức phi, thỉnh an xong liền quay về ngủ một giấc say sưa.

Hạ Bích tiến đến, đúng lúc Hạ Hà đang trang điểm cho nàng, Hạ Bích nói “Hoàng Thượng sai người đến truyền lời, nói là sẽ đến dùng cơm trưa. Nô tỳ thấy nương nương ngủ say quá, không dám làm phiền, nên đã bảo phòng bếp làm một chút đồ ăn ngon tiếp đãi.”

“Ừ! Rất tốt!” Hạ Uyển Chi không có ý kiến. Cố gắng hết sức để đồ ăn không phải qua tay người khác đối với nàng mà nói là tăng thêm độ an toàn. Hiện tại chuyện ăn uống của nàng phải đặc biệt cẩn trọng, bởi vì nàng muốn bình an sinh hạ hài tử.

Mới vừa trang điểm xong, Hạ Hoa đã thông báo, Lâm sung dung đến. Nàng nghe thế, có chút không vui, giờ này này nàng ta đến đây làm gì?

Rất nhanh Lâm sung dung đã đi vào, trên tay Thái Vi còn xách một giỏ hạt sen, Lâm Huệ nói: “Buổi sáng nhìn thấy Thục phi hái sen ở Ngọc hồ, muội liền nghĩ tới Uyển tỷ tỷ thích ăn hạt sen nên mới kêu người mang đến một ít.”

“Huệ nhi có lòng!” Hạ Uyển Chi nhìn thoáng qua chiếc giỏ, sai Hạ Bích để sang một bên, nàng nói: “Buổi sáng có chút mệt liền ngủ một giấc, không ngờ ở Ngọc hồ lại náo nhiệt như vậy.”

“Có thai đúng là rất mệt mỏi, còn hay buồn ngủ nữa, nhưng một thời gian sau sẽ tốt hơn thôi, Uyển tỷ tỷ ngủ nhiều một chút cũng tốt!” Lâm Huệ dùng giọng điệu của người từng trải mà nói.

Hạ Uyển Chi thấy nàng ta đang nhìn chằm chằm bụng mình, biết rõ nàng ta đang nhớ đến hài tử đã mất trước kia, nàng nói “Huệ nhi đừng suy nghĩ nhiều, người còn trẻ, về sau sẽ lại mang thai.”

“Vây cũng đúng!” Lâm Huệ gật gật đầu, thần sắc buồn bã “Nếu muội muội được sủng ái giống như Uyển tỷ tỷ thì thật tốt, Hoàng Thượng cũng luôn đến thăm tỷ tỷ, mấy ngày nay đều không đến chỗ muội!”

“Hoàng Thượng đến không phải để nhìn ta, chẳng qua là lo cho hài tử trong bụng thôi.” Hạ Uyển Chi cố ý nhắc tới hài tử, nhìn thấy sắc mặt Lâm Huệ thay đổi liền vui vẻ cao hứng.

Lâm Huệ ngồi trong chốc lát liền rời đi, Hạ Uyển Chi liền sai người đi xem giỏ hạt sen kia, đồ nàng ta đưa tới, nàng cũng không có ý định ăn.

Lâm Huệ ra khỏi sắc mặt liền thay đổi, rõ ràng là khó chịu, nàng cảm thấy Hạ Uyển Chi đã thay đổi rất nhiều. Trước kia đều yêu thương chiều chuộng nàng, vậy mà bây giờ lại không giúp nàng nói một lời hữu ích trước mặt Hoàng Thượng, nàng thực sự rất tức giận.

Mới đi vài bước đã thấy Hoàng Thượng đến, sắc mặt Lâm Huệ liền thay đổi, e thẹn tiến lên thỉnh an “Tần thiếp thỉnh an Hoàng Thượng, Hoàng Thượng thánh an!”

“Ừ!” Tề Diệp đáp, liếc nàng một cái rồi liền đến Đức Hi cung, một câu cũng không nói.

Lâm Huệ nhìn bóng lưng đang ngày càng đi xa, trong lòng đầy phiền muộn, không biết phải làm thế nào mới có thể khiến hắn chú ý đến mình.

| truyện up tại:wattpad/huekhanh92 |

Nghe thấy tiểu thái giám thông báo hoàng thượng tới, Hạ Uyển Chi đứng dậy đi ra ngoài nghênh đón, Tề Diệp liền đỡ nàng đứng dậy, nắm lấy tay nàng lập tức nhủ thầm “Sao tay lạnh vậy?”

“Thiếp vừa rời rửa tay.” Nghe Hạ Uyển Chi giải thích, hắn liền thoải mái, gọi Quang Thuận công công mang một cái giỏ trúc tiến đến, bên trên còn trùm khăn vải đỏ, không thể biết có cái gì ở trong. Hạ Uyển Chi hiểu kỳ “Là cái gì vậy?”

“Mở ra xem một chút!” Tề Diệp khích lệ.

Hạ Uyển Chi vén tấm vải đỏ lên, nhìn thấy mấy trái lựu to, cười nói “Là trái lựu! Bây giờ đã có thể ăn chưa?”

“Ừ! Đã là mùa lựu rồi. Sáng nay trẫm nghe nói Uyển Nhi thích ăn trái cây, liền sai người chuẩn bị một ít lựu thượng cống mang tới cho nàng.” Tề Diệp nhặt một trái lớn, dùng sức một chút trái lựu đã thành hai nửa, bên trong có các hạt nhỏ nằm ngay ngắn, nhìn là muốn ăn.

Tề Diệp cầm một miếng đút cho nàng, hương vị ngọt ngào, nàng cười tủm tỉm “Rất ngọt!” Sau đó liền lấy một miếng đút cho hắn.

Hai người cứ như vậy, người này ăn, liền đút cho người kia, ăn một nửa Tề Diệp nói “Để ăn bữa trưa nữa, ăn nhiều bụng không tốt!”

Hạ Uyển Chi không nói gì. Sau khi Quang Thuận công công thứ độc xong, hai người mới bắt đầu ăn. Hạ Uyển Chi ăn không nhiều lắm, Tề Diệp thấy khẩu vị nàng không tốt liền gấp thêm cho nàng một chút thức ăn, nàng miễn cưỡng ăn rồi liền thả đĩa xuống, mắt nhìn chằm chằm trái lựu hồng.

Tề Diệp nhủ thầm “Nàng ăn cơm không nhiều, trẫm không cho nàng ăn lựu!”

“Hoàng Thượng, tần thiếp đã ăn no rồi!” Nàng bắt đầu dĩ, làm nũng.

“So với hồi trước thì ít hơn nhiều, trẫm lệnh cho nàng, ăn thêm một chút nữa!” Tề Diệp sai Hạ Bích lấy thêm cho nàng một ít cơm, Hạ Bích biết nàng không ăn được nữa, cũng không lấy nhiều.

Đang định để chén com xuống bàn, Hạ Bích cảm giác có ánh mắt không tốt đang nhìn mình, biết điều lấy thêm một chút com nữa. Tề Diệp hài lòng, ngắm nằng dùng bữa.

Sau khi ăn xong, hai người nói chuyện thêm một chút, Tề Diệp bảo nằng mình bị ngứa tai, Hạ Uyển Chi liền giúp hấn ngoáy tai, Tề Diệp thoải mãn, con buồn ngủ liền ập tới.

Thực Phi nghe nói có lựu tiến cống, nằng không thích ăn trái cây lắm nhưng lại đặc biệt thích ăn lựu và đào. Sau khi ăn xong, Nội Vụ phủ đưa tới vài trái lựu, Mộc Hương liền bóc cho nằng. Ăn xong nằng liền ngủ một giấc, khi tỉnh dậy lại có chút thèm, lập tức sai Mộc Hương lấy thêm lựu cho nằng ăn.

Ngày thứ hai nằng còn muốn ăn nhưng Mộc Hương lại nói “Nương nương, lựu tiến cống đã hết rồi, chỉ còn lựu thường thôi, nương nương vẫn còn muốn ăn sao?”

“Làm sao lại hết? Bản phi nhớ rõ lúc này mới ăn hai trái. Năm trước còn mang một rổ lớn đến cơ mà. Chẳng nhẽ năm nay chỉ có hai trái thôi ư?” Thực phi khiêu mi, trừng mắt nhìn Mộc Hương.

Mộc Hương nói “Năm trước quả thật có một rổ lớn, hơn mười trái lựu, nhưng năm nay chỉ có hai trái thôi. Thái hậu bắt quá là sáu trái lựu, Đức phi được hai trái, còn chỗ còn lại Hoàng Thượng mang hết đến Hi Lai điện cho Hạ chiêu nghi. Triệu tu nghĩ đến một trái cũng không có.”

“Đưa hết cho Hạ chiêu nghi?” Thực phi nghiêm mặt “Nhiều như vậy sao nằng ta có thể ăn hết. Năm trước chẳng phải bản phi được nhiều nhất sao? Với lại Hoàng Thượng cũng biết bản phi đặc biệt thích ăn lựu, sao có thể mang cho Hạ chiêu nghi được!”

“Để nô tỳ đi Nội Vụ phủ hỏi thêm một chút.” Mộc Hương không dám đổ dầu vào lửa, lập tức rời đi.

Không bao lâu sau, Mộc Hương mang hai tay trống trơn từ Nội Vụ phủ trở về, Thực phi đã đoán được nhưng vẫn không dám tin hỏi “Lựu đâu rồi?”

“Hạ chiêu nghi thích ăn, Hoàng Thượng phân phó Nội Vụ phủ mang tất cả đến Hi Lai điện.”

Tiếng nói vừa dứt, Mộc Hương đã nhìn thấy Thực phi giận dữ quét roi hết đồ đạc trên bàn “Vi sao. Vi sao? Hạ chiêu nghi, Hạ chiêu nghi, nguoi khá lắm, đừng tưởng rằng nguoi được sủng ái mà bản phi có thể tha cho nguoi!”

“Nương nương, Nội Vụ phủ đưa đến bốn trái lựu, nô tỳ bóc cho nương nương ăn” Nguyệt Quế xách theo một chiếc giỏ trúc nhỏ, bỏ bốn trái lựu xuống bàn.

Hoàng hậu nhận lấy vài hạt lựu, khẽ nhủ mảy “Sao năm nay hương vị lựu tiến cống lại thay đổi vậy?”

“Nương nương, đây không phải là tiến cống!” Nguyệt Quế chần chờ một lúc, thấy hoàng hậu nhủ mảy tỏ ý không vui, nằng sợ hãi quỳ xuống, nói: “Không phải là nô tỳ thất trách, mà lúc này khi nô tỳ đến lấy lựu, Nội Vụ phủ nói lựu tiến cống đã hết.”

“Làm sao mà lại hết? Hàng năm tiến cống nhiều lắm cơ mà?” Hoàng hậu khiêu mi “Có phải đã đưa đến chỗ Thực phi rồi hay không? Bọn nô tài kia đúng là to gan lớn mật. Bản cung cũng chỉ là bị cấm túc một thời gian thôi mà bọn chúng đã không thêm đề vào trong mắt. Có phải bản cung đã quá dễ dãi rồi hay không?”

“Không phải như vậy đâu ạ, lựu tiến cống ngoại trừ đưa đến chỗ Đức Phi, Thực Phi và Thái Hậu. Tất cả chỗ còn lại đều đưa đến cho Hạ Chiêu Nghi. Hoàng thượng nghe nói Hạ chiêu nghi thích ăn lựu, nên đã đặc biệt phân phó.”

Nguyệt Quế nói: “Hoàng Thượng vốn đã để lại cho nương nương hai trái, nhưng... Thực phi đã đến lấy đi mất rồi!”

“Thực phi?” Hoàng hậu cười lạnh “Nằng ta đúng là không coi ai ra gì, còn muốn giẫm nát bản cung sao?”

“Đi gọi Lư nư y tới, nói rằng bản cung không thoải mái!” Nghĩ một hồi, hoàng hậu cười lạnh, phân phó.

Không bao lâu sau, Lư nư y vào Phụng Nghi cung, hành lễ “Không biết nương nương có cái gì phân phó?”

Hoàng hậu liếc nhanh Nguyệt Quế, nằng ta nói “Hạ chiêu nghi mang thai mấy tháng?”

“Hồi bẩm nương nương, bắt quá là hơn hai tháng.” Lư nư y thành thật trả lời.

“Theo bản cung biết, đầu ba tháng là nguy hiểm nhất, không cẩn thận thì có thể sinh non?”

“Đúng là như thế, bởi vậy ba tháng đầu mới cần đặc biệt chăm sóc.” Lư nư y khẽ nhủ mảy, đại khái hấn đã đoán được vì sao Hoàng hậu gọi hấn tới.

“Rất tốt, ý tứ của Bản cung không cần nói rõ Lư nư y cũng có thể hiểu, hãy làm việc thật tốt, bản cung sẽ có phần thưởng cho nguoi.” Hừ, muốn sinh hạ hoàng tử sao, bản cung không cho phép.

“Vâng, Hạ quan hiểu!” Lư nư y ra khỏi Phụng Nghi cung, gương mặt lập tức biến sắc, ngửa đầu nhìn bầu trời, khẽ thở dài.

“Hạ chiêu nghi đúng là được sủng ái. Nghe nói lựu tiến cống năm nay ngay cả Hoàng hậu còn không có đến một trái, Hoàng thượng còn đặc biệt phân phó mang tất cả đến Hi Lai điện. Nằng ta cũng chỉ là nghi ngờ mang thai thôi, mà đã một bước nâng lên tận trời xanh, thật ghen tị mà.”

“Nguoi cho rằng chỉ một mình nguoi ghen ghét sao? Cả cái hậu cung này cũng không biết có bao nhiêu người đang nhìn chăm chăm nằng ta đó!” Chu tiếp dư tiếc nuối nói “Thật đáng tiếc, ta không có phúc khí mang long chủng, hiện tại đến cả mặt Hoàng Thượng ta cũng không thấy, vậy mà nằng ta có thể cùng Hoàng Thượng dùng bữa mỗi ngày.”

“Ghen ghét thì chúng ta có thể làm được gì, ai bảo Hạ chiêu nghi kia không biết xấu hổ, bắm dính lấy Hoàng Thượng. Nghe nói, Hạ chiêu nghi có thể làm Hoàng Thượng nhưng nhớ ngày đêm đấy, nằng ta chỉ hận không thể dính luôn trên người Hoàng Thượng thôi!” Trác tiếp dư nói.

“Thật sự là mắt mặt nữ nhân!”

“Mấy lời này đừng để Hạ chiêu nghi nghe được, không chừng nằng ta lại nói xấu chúng ta trước mặt Hoàng Thượng!” Chu tiếp dư nói “Để xem nằng ta được cung chiều bao lâu. Từ trước đến nay, Hoàng Thượng luôn có mối nói cũ. Đợi đến lúc nằng ta thất thế, thì chúng ta sẽ có cơ hội!”

Trác tiếp dư cười duyên một tiếng, nhớ ra cái gì đó nói “Nếu nằng ta sinh hạ Hoàng tử, vậy không phải là mẹ vinh nhờ con ư? Phong phi chỉ dễ như trở bàn tay thôi”

“Ta thực sự mong Hạ chiêu nghi sinh hạ tiểu công chúa. Công chúa không thể nào so sánh với Hoàng tử được.” Hai người vừa nói vừa đi, không phát hiện ra có hai người đang đứng đằng sau cây hải đường.

Các nàng đi xa Lâm Huệ mới lộ diện, nghiêng đầu nhìn Thái Vi “Người nói Hoàng Thượng sẽ chán ghét Hạ chiêu nghi sao?”

Thái Vi chần chờ một chút, nói “Nhất định, giống như lão gia nhà ta vậy. Chẳng phải lúc trước lão gia rất cung chiều Ngũ di nương sao, nhưng bây giờ người được sủng ái nhất lại là Lục di nương?”

Thái Vi trấn an nói “Nương nương không cần đem lời nói của các nàng để ở trong lòng. Chỉ là thời cơ của nương nương chưa tới thôi, nương nương tài mạo song toàn, được sủng ái chỉ là chuyện sớm muộn. Chẳng phải Hoàng Thượng rất thích tài đánh đàn của nương nương sao?”

“Phải không? Có thể hiện tại ta không được sủng ái nhưng trong tương lai sẽ được sủng ái mà thôi. Tại sao số mệnh của Uyển tỷ tỷ lại tốt như thế, chỉ bị rơi xuống nước mà thôi, nhưng lại có được sự yêu thương của Hoàng Thượng.”

“Nương nương!” Thái Vi nghe được, trong lòng trầm xuống, nói “Nương nương, hay là nương nương đi nhờ Hạ chiêu nghi đi. Bây giờ nàng ta không thể thị tẩm, thay vì để Hoàng Thượng thị tẩm các cung phi khác, giúp nương nương được sủng ái không phải là tốt hơn sao. Với lại, nương nương lớn lên cùng Hạ chiêu nghi, tình cảm luôn tốt. Hơn nữa, nếu hai người đều có thân phận cao quý ở nơi hậu cung này, chẳng phải cả hai bên đều được lợi hay sao?”

“Như vậy liệu có ổn không? Nếu Uyển tỷ tỷ không đồng ý thì phải làm sao?” Lâm Huệ động lòng, ai lại không muốn được Hoàng Thượng sủng ái cơ chứ. Nếu nàng được sủng ái, thì sẽ không cần để ý tới sự châm chọc của Thục phi và Trịnh tu viện nữa, cũng sẽ không bị các cung phi khác coi thường.

“Làm sao lại không ổn, nương nương với Hạ chiêu nghi tình nghĩa sâu đậm. Nếu nương nương được sủng ái, sẽ giúp đỡ Hạ chiêu nghi rất nhiều việc. Hạ chiêu nghi không phải kẻ ngốc, nàng ta sẽ đồng ý mà thôi.”

Lâm Huệ cẩn thận suy nghĩ một chút, cảm thấy Thái Vi nói không sai, gật gật đầu.

Lâm Huệ không thể nào tay không đến nhờ Hạ Uyển Chi giúp đỡ mình được. Lâm Huệ biết Hạ Uyển Chi thích ăn hạt dẻ, nên tự tay chuẩn bị một chút hạt dẻ và điểm tâm, mang đến Hi Lai điện.

Hạ Uyển Chi vừa mới ngủ dậy, đang định chải đầu thì nghe Hạ Hoa nói Lâm Huệ đến đây. Nàng không nghĩ ra cách nào để ứng phó với Lâm Huệ, nên đành bảo nàng ta chờ một chút.

Nàng trang điểm xong liền đi ra ngoài, Lâm Huệ mỉm cười đứng dậy “Uyển tỷ tỷ hôm nay có khỏe không?”

“Làm phiền mọi người quan tâm rồi, tỷ rất khỏe!” Hạ Uyển Chi miễn cưỡng cười cười, ngồi xuống ghế.

“Vây là tốt rồi!” Lâm Huệ cười, phản phó Thái Vi xách hộp cơm lên

“Hôm nay mọi người đặc biệt chuẩn bị một chút điểm tâm cho tỷ tỷ. Tỷ tỷ nếm thử xem đồ có ngon không? Hồi trước Hoàng Thượng đến chỗ mọi người, mọi người còn tranh thủ nấu một chút điểm tâm. Nhưng hiện tại hoàng thượng không đến chỗ mọi người nữa, mọi người cũng không thường xuyên nấu ăn. Có lẽ thủ nghệ (tay nghề) đã không còn tốt như trước.

Hạ Uyển Chi nhìn thoáng qua mấy đồ điểm tâm ngon miệng trên bàn, cũng không dám ăn. Ai mà biết nàng ta bỏ thứ gì vào trong đó “Huệ nhi có lòng, chỉ là dạo này tỷ không ăn được đồ ngọt. Không biết có phải do mang thai hay không mà khẩu vị thay đổi rất nhiều.”

“Vậy sao? Uyển tỷ tỷ không thích ăn cũng không sao. Nếu thích ăn thì ngày mai mọi người lại làm một chút đến cho tỷ thưởng thức.”

“Không cần phiền như vậy đâu. Nếu muốn ăn cái gì tỷ sẽ phản phó Hạ Bích đi làm” Hạ Uyển Chi từ chối.

“Giữa chúng ta còn nói đến phiền hà sao? Mọi người còn nhớ trước lúc tiến cung đã hứa sẽ nâng đỡ lẫn nhau, ai được sủng ái hơn sẽ giúp đỡ người còn lại. Thật không ngờ Uyển tỷ tỷ lại được sủng ái như vậy, mọi người thực sự hâm mộ. Nếu hoàng thượng đến chỗ mọi người nhiều hơn một chút thì tốt rồi!”

Hạ Uyển Chi cười lạnh. Thì ra mục đích Lâm Huệ tới đây là muốn nàng nói tốt cho nàng ta ở trước mặt Tề Diệp, khiến hấn đến Đức Sang cung sủng hạnh nàng ta.

Nàng ta đúng thật là rất ngốc!

Thấy nàng chỉ cười mà không nói gì, Lâm Huệ yên lặng uống một chén trà. Thái Vy đứng bên cạnh nhìn nàng một chút rồi âm thầm kéo tay áo Lâm Huệ.

Lâm Huệ hiểu ý, nói “Bây giờ Uyển tỷ tỷ không thể thị tẩm, Hoàng Thượng khó tránh khỏi sẽ đi sủng hạnh các phi tần khác. Chỉ bằng tỷ tỷ nói tốt cho mọi người vài câu trước mặt hoàng thượng. Nếu mọi người được sủng ái, tất nhiên sẽ không quên ơn dẫn dắt của tỷ tỷ!”

“Huệ nhi nói quá lời, tỷ mọi người ta cần gì phải khách khí. Nếu hôm nay Hoàng Thượng đến Hi Lai điện, tỷ sẽ nhắc tới mọi người” Hạ Uyển Chi lo lắng nói: “Nhưng Hoàng Thượng có đi hay không thì tỷ không dám đảm bảo!”

Lâm Huệ trong lòng vui mừng, nói “Chỉ cần Uyển tỷ tỷ nói giúp thì mọi chuyện sẽ tốt thôi, chúng ta đâu thể nào bắt buộc được Hoàng Thượng.”

“Ừ!” Hạ Uyển Chi mỉm cười gật đầu, nàng còn lâu mới giúp, người cứ trông chờ đi để rồi mà thất vọng!

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57

Edit: HueKhanh92

Beta: ThyAn89

Bữa tối Tề Diệp đến Hi Lai điện dùng bữa, Hạ Uyển Chi một câu vì Lâm Huệ cũng không nói, thậm chí cũng không nhắc đến tên của nàng ta.

Dùng bữa xong, bên ngoài còn có chút ánh sáng, Hạ Uyển Chi chủ động đề xuất ra ngoài đi dạo một chút. Tề Diệp cười đáp ứng, biết rõ nàng gần đây một mực dưỡng ở trong cung, ngự y cũng nói rồi, chỉ cần không tổn thương đến bụng, đi một chút đối với thân thể cũng tốt.

Hạ Uyển Chi thay đổi một đôi giày thoải mái, hai người đi dạo ngự hoa viên.

Sắp đầu tháng tám, ngự hoa viên cây quế cành lá xum xuê, thậm chí có vài cây đã ra nụ hoa. Đứng sát vào còn có thể nghe mùi thơm hoa quế nhàn nhạt.

Ngự hoa viên không nhiều người lắm, các phi tần khác đều đang dùng bữa. Bọn họ là đột nhiên cao hứng đi ra ngoài một chút nên những phi tần kia không biết, nếu không cũng sẽ tìm các loại lý do mà chờ ở ngự hoa viên để chạm mặt với Tề Diệp. Vì muốn để cho hân nhĩn thấy mình, không quên hậu cung còn có một nữ nhân này đang chờ hân sủng hạnh.

Đi trong chốc lát, Tề Diệp hỏi thăm nàng có mệt hay không. Nàng nhìn cái đình cách đó không xa gật gật đầu, hai người ngồi xuống trong đình, nàng cười nói “Về sau hài tử trưởng thành hơn chút ít thì có thể ở ngự hoa viên rộng rãi này thả diều, nhất định chơi rất vui vẻ.”

Bữa tối Tề Diệp đến Hi Lai điện dùng bữa, Hạ Uyển Chi một câu vì Lâm Huệ cũng không nói, thậm chí cũng không nhắc đến tên của nàng ta.

Dùng bữa xong, bên ngoài còn có chút ánh sáng. Hạ Uyển Chi chủ động đề xuất ra ngoài đi dạo một chút. Tề Diệp cười đáp ứng, biết rõ nàng gần đây một mực dưỡng ở trong cung, ngự y cũng nói rồi, chỉ cần không tổn thương đến bụng, đi một chút đối với thân thể cũng tốt.

Hạ Uyển Chi thay đổi một đôi giày thoải mái, hai người đi dạo ngự hoa viên.

Sắp đầu tháng tám, ngự hoa viên cây quế cành lá sum xuê, thậm chí có vài cây đã ra nụ hoa. Đứng sát vào còn có thể nghe mùi thơm hoa quế nhàn nhạt.

Ngự hoa viên không nhiều người lắm, các phi tần khác đều đang dùng bữa. Bọn họ là đột nhiên cao hứng đi ra ngoài một chút nên những phi tần kia không biết, nếu không cũng sẽ tìm các loại lý do mà chờ ở ngự hoa viên để chạm mặt với Tề Diệp. Vì muốn để cho hân nhĩn thấy mình, không nên quên hậu cung còn có một nữ nhân này đang chờ hân sủng hạnh.

Đi trong chốc lát, Tề Diệp hỏi thăm nàng có mệt hay không. Nàng nhìn cái đình cách đó không xa gật gật đầu, hai người ngồi xuống trong đình, nàng cười nói “Về sau hài tử trưởng thành hơn chút ít thì có thể ở ngự hoa viên rộng rãi này thả diều, nhất định chơi rất vui vẻ.”

“Ừ! Nếu bọn họ muốn, trăm sẽ để cho bọn họ thả.” Tề Diệp mỉm cười nắm tay của nàng, mặt mày ân tình. Về phần thả diều, trước kia khi hân còn bé trông thấy bọn cung nữ chơi đùa cũng rất thích. Chỉ tiếc quy củ trong cung không cho phép hân tẩn mạn như thế, không trăm ỏn. Thái hậu còn đem con diều duy nhất hân cất giấu mang đi thiêu. Về sau hân cũng không xem người khác thả diều nữa.

Đến hiện tại, chỉ cần là con của hân, hân sẽ dạy dỗ bọn họ thành nhân trung long phượng, thành thực chừng chạc, nhưng cũng sẽ không tước đoạt sở thích của bọn chúng. Hân không thể có được, hi vọng con của hân cũng không mất đi tuổi thơ.

“Hoàng Thượng thật là một phụ hoàng tốt, về sau hài tử nhất định sẽ hiểu thuận với Hoàng Thượng.” Hạ Uyển Chi cười cười.

Tề Diệp vuốt ve bụng của nàng “Đương nhiên, hân là con của chúng ta.” Nhếch miệng lên, rất là đắc ý “Trăm muốn đích thân dạy bảo hân luyện chữ, vũ đạo long thương, cưỡi ngựa bắn cung.”

“Ừ! Hoàng Thượng nhất ngôn cửu đỉnh, đừng quên lời nói hôm nay, nếu không tàn thiếp sẽ tức giận.” Hạ Uyển Chi nói nửa đùa nửa thật.

“Uyển Nhi nếu tức giận sẽ như thế nào?” Tề Diệp nhĩn không được cười lên, ỏm người ngồi ở trên đùi. Hai người mặt đối mặt, nghe thấy hô hấp của nhau. Các cung nhân khác, kể cả Hạ Bích cũng Quang Thuận công công đều kiêng kỵ cúi đầu xuống nhĩn dưới mặt đất.

“Không để ý tới Hoàng Thượng!” Hạ Uyển Chi tới gần, ghé vào lỗ tai hân nhẹ lời mềm giọng. Hoi thở ỏm ỏp phun tại cổ, Tề Diệp run lên một cái, hai tay ỏm lấy eo của nàng, tâm tình thật tốt.

“Vậy trăm cũng không dám quên, nếu là Uyển Nhi không để ý tới trăm, trăm sẽ rất khổ sở a!”

“Hoàng Thượng nói thật?” Cầm lấy mặt của hân, bốn mắt nhĩn nhau, bộ dạng nghiêm túc, nàng hỏi “Hoàng Thượng quân vô hí ngôn, có phải lời mới rồi cũng là thật sự hay không?”

“Đương nhĩn!” Tề Diệp tới gần, hôn một cái lên khóe môi nàng “Trăm đã từng lừa gạt người chưa?”

Người lừa nhiều lắm, đến bây giờ cũng làm cho người không hiểu câu nào là thật câu nào là giả!

“Chưa từng.” Hạ Uyển Chi lắc đầu, khóe miệng lại cười nói “Hoàng Thượng, tàn thiếp thật cao hứng!”

“Trăm biết rồi!” Tề Diệp ỏn nàng vào trong ngực, ỏn hương nhuyễn ngọc trong ngực, thoải mái làm cho người ta nhĩn không được thở dài.

“Hoàng Thượng, tàn thiếp thật cao hứng!”

“Trăm biết rồi!”

“Hoàng Thượng, tàn thiếp thật sự thật cao hứng!”

“Trăm hiểu!” ỏm chặt nàng, cái cằm tì lên cái trán!

“Hoàng Thượng, tàn thiếp...”

Lời còn chưa dứt, đôi môi mềm nhũn, hân đã ỏp lên, bộ cùng ỏn nhu hôn nàng, hoi thở giao hòa, quần quít triển miẽn.

Lông mi run lên nhẹ nhẹ, Hạ Uyển Chi khẽ hí mắt, lơ đãng phát hiện cách đó không xa dưới cây hoa quế có vài người đang đứng, trong đó đứng ở phía đầu tiên còn không phải là Trịnh tu viện?

Chi thấy Trịnh tu viện đứng trong chốc lát, ánh mắt bén nhọn bắn đến. Hạ Uyển Chi mặt mày giương lên, càng tập trung cùng hân hôn môi, thấy Trịnh tu viện nhĩn xem rồi thở phì phì vò khăn lụa rồi đi, nàng cười đắc ý. Buổi tối Tề Diệp cũng không lật bài tử của bất luận kẻ nào, nhĩn xem Hạ Uyển Chi ngủ rồi lúc này mới trở về Ngọc Long điện.

Lâm Huệ trông đứng trông ngồi không thấy trước cửa treo đèn lồng, trong lòng có chút thất vọng. Nghe nói Tề Diệp trở về ngọc Long Điện nghỉ ngơi, nàng ỏm ỏm thở phào nhẹ nhõm. Cho dù không đến nơi này cầu nàng, chỉ cần không đi tới trong cung phi tần khác, nàng cảm thấy đều đáng để cao hứng. Ít nhất nàng không được sủng hạnh, những người khác cũng không được sủng hạnh, lúc này mới công bình!

Trịnh tu viện nghĩ tới một màn kia ở ngự hoa viên, liền một bụng tức giận. Con tiện nhân kia thật đúng là không biết xấu hổ, dưới ban ngày ban mặt, hôm nay câu dẫn Hoàng Thượng. Cùng là nàng ta không biết xấu hổ như vậy mới có thể giữ người lại, mà ngay cả mang thai cũng không buông tha, nàng ta thật đúng là ích kỷ.

Ngẫm lại đã bao lâu rồi Hoàng thượng không có tới ngồi trong cung mình một chút, mà tháng này nàng cũng chưa được thị tẩm một lần nào. Nếu không phải là có ủng hộ của gia tộc, nàng ở hậu cung còn không biết sẽ bị những thứ đội trên đạp dưới kia khi dễ thành cái dạng gì. Nếu là nàng có thể mang thai long chủng, cũng không bị văng về đến thế này.

Nhưng long chủng không phải dễ dàng mang thai như vậy.

Trịnh tu viện thở dài, nếu không phải là tết Trung Nguyên hôm đó chọc cho Hoàng Thượng mất hứng, cũng sẽ không thể lật hết bài tử của tất cả mọi người rồi mà chính nàng nơi này một chút bóng dáng cũng không có.

Mặc dù còn có cái Lâm sung dung cũng như vậy, nhưng nếu không phải nàng ta mất hải tử thì dựa vào cái bụng kia, Hoàng Thượng cũng sẽ không vắng vẻ nàng ta. Đáng thương cho Lâm sung dung vốn là tiền đồ rực rỡ, lại không ngờ bị hoàng hậu thiết kế, mất hải tử cũng mất ân sủng.

Lúc ngủ, trịnh tu viện đột nhiên ngồi dậy, hai mắt sáng long lanh lóe hào quang, Thu Cúc hầu ở bên ngoài phát hiện, hỏi “Nương nương có gì phân phó?”

“Thu Cúc, mấy ngày nữa ngươi không phải có thể xuất cung sao?” Ánh nến sáng choang, nhìn Thu Cúc tới gần, Trịnh tu viện nụ cười quỷ dị “Ngươi đi hiệu thuốc mua chút ít dược liệu trở lại, đừng để bị người phát hiện.”

“Vâng!” Thu Cúc gật gù đầu, làm phi tần không thể nào tùy ý xuất cung, nhưng các nàng là cung nữ, chỉ cần có lệnh bài xuất cung, một tháng đi ra ngoài một lần để mua một ít đồ vật cũng là có thể.

“Là thuốc gì ạ?” Thu Cúc hỏi thăm.

Trịnh tu viện nhìn nhìn cửa sổ đóng chặt, thần bí ra hiệu. Thu Cúc đi tới, Trịnh tu viện nói nhỏ vài câu, Thu Cúc nói “Nương nương, nếu bị phát hiện, đó là tội lớn!”

“Hừ!” Trịnh tu viện khinh thường “Chỉ cần ngươi làm thỏa đáng, thần không biết quỷ không hay, như thế nào lại sợ hãi bị người phát hiện đây!”

“Vâng! Nô tỳ hiểu, nô tỳ nhất định sẽ làm tốt!” Thu Cúc gật gù đầu, trong mắt lóe kiên định.

Buổi sáng đi chỗ Đức phi thỉnh an, đi vào chỉ nghe thấy tiếng cầu khẩn, vài vị thái giám đang cột một vị thái giám, dùng trức côn kẹp lấy mười ngón tay

Gã ã thái giám kia đau đến vẫn hồ lên. Đây là trong một loại trừng phạt trong hậu cung, nàng nhìn thoáng qua liền thu hồi ánh mắt. Cái khác phi tần đã đến, Hạ Uyển Chi hành lễ, nhìn ghế của Thục phi trống rỗng, biết rõ Thục phi khẳng định không muốn tới. Kể từ khi Đức phi đại lý hậu cung, Thục phi đúng là liên tục cáo ốm không tới thỉnh an. Đức phi tựa hồ cũng không tức giận, trên mặt cũng không bày tỏ gì, vẻ phản trong lòng có bao nhiêu căm hận, sợ là chỉ có nàng ta tự mình biết.

Nhìn mọi người tới gần như đầy đủ, Đức phi nói “Đều nhìn thấy người bên ngoài kia đi.” Mọi người gật đầu “Bản phi không hể vô duyên vô cớ trách phạt người, là hấn phạm vào lỗi, tay chân không sạch sẽ trộm không ít đồ của chủ tử, trong đó có Hạ chiêu nghi.”

Hạ Uyển Chi về mặt một mặt nhìn về phía Đức phi, Đức phi nói “Hạ chiêu nghi không biết cũng là phải, đồ còn chưa tới trên tay Hạ chiêu nghi liền bị người đánh cắp, làm sao biết được thiếu cái gì rồi?”

Nói rồi Bội Dung nâng ra một cái hộp gấm, bên trong vài món đồ trang sức đeo tay, nhìn qua cũng không phải là rất hoa lệ, nhưng cũng đáng giá.

Hạ Uyển Chi muốn biết Đức phi muốn làm cái gì, nếu như nàng không nhìn lầm, người chịu phạt tựa hồ là quân sự công công bên cạnh Thục phi. Nàng ta trừng phạt người của Thục phi, có thể không phải là đánh vào mặt Thục phi?

Đang nghĩ ngợi chỉ nghe thấy cung nữ bẩm báo Thục phi đến đây. Mọi người rồi rít nhìn về phía cửa, Thục phi khi thể tăng lên, một bộ cung trang hồng lựu rạ rờ xuất hiện, châu ngọc vòn quanh, kim quang lấp lánh.

Mặt mày giương lên, Thục phi nhìn về phía Đức phi, ánh mắt sắc bén “Đức phi nương nương đây là ý gì? Quân sự của bản phi đã làm sai điều gì lại làm phiền Đức phi nương nương huy động nhân lực động thủ?”

“Thục phi không phải nói thân thể khó chịu sao?” Đức phi cười nhạt nói “Hoàng Thượng nếu đã để bản phi đại lý hậu cung, bản phi liền có trách nhiệm quản lý tốt. Chỉ sợ là Thục phi nương nương thân thể khó chịu, lo là quân giáo, mới dẫn đến thủ hạ phạm lỗi. Rõ ràng trong hoàng cung duy trì chuyện lên mè mà gả đồng, nói ra cũng không phải là làm mất mặt Hoàng gia?”

“Đừng mang mặt mũi Hoàng gia ra nói chuyện. Hấn phạm lỗi cái chuyện gì có người trông thấy sao?” Thục phi khiêu khích nhìn Đức phi, hùng hổ dọa người “Đức phi cần phải hiểu rõ, nếu là muốn quan báo tư thù (việc công trả thù riêng), đây chính là nghĩ sai rồi. Ngươi chỉ là người quản lý công việc của hậu cung, chứ không phải là quản lý hậu cung.”

“Không cần Thục phi nhắc nhở, bản phi đương nhiên biết là đại lý hậu cung. Nếu Hoàng Thượng đã tín nhiệm bản phi như thế, bản phi làm sao dám sơ sẩy?” Thục phi thảm máng một câu lên mặt. “Về phần chứng cứ ảm Thục phi nói, chính là những thứ này!”

Vài vị cung nữ cầm lấy đồ trang sức cùng với một chút vật nhỏ đáng giá đi lên, thả xuống một cái bàn “Chỉ là một cái quân sự nho nhỏ, lại tìm ra nhiều đồ như vậy trong phòng hấn. Chẳng lẽ những thứ này đều là Thục phi một người hào phóng khen thưởng à?”

“Đúng thì sao?” Nhìn xem cả bàn mấy thứ gì đó, Thục phi âm thầm tắc lưỡi, trong lòng lại hận không thể chém quân sự kia thành trăm mảnh. Thứ không nên thân, tạo thêm phiền cho nàng. “Nếu như nói là Thục phi ban thưởng, chỉ sợ Thục phi cũng phải bị liên lụy tới. Những vật này đều là từ khổ phòng, còn có chút là chế tạo cho các phi tần. Những thứ kia là Hạ chiêu nghi, những thứ kia là Triệu tu nghị, những thứ kia là Hà Chiêu dung, những thứ kia... những thứ kia... đều là đồ trang sức của các phi tần đang ngồi đây.”

Đức phi khiêu mi, chất vấn “Chẳng lẽ là Thục phi nương nương mướn đi ban thưởng cho người làm?”

“Đương nhiên không phải! Bản phi còn chứng mất những thứ này không đáng giá!” Thục phi lập tức phui sạch quan hệ.

“Thục phi đương nhiên chứng mất, nhưng có chút nô tài lại coi trọng!” Đức phi nói “Nếu đã không phải là Thục phi ban thưởng, vậy hấn lấy đâu ra nhiều đồ như vậy. Ngay cả đồ trang sức của mấy người Hạ chiêu nghi cũng có?”

“Bản phi đã hỏi qua, các nàng cũng không khen thưởng cho hấn. Thục phi chẳng lẽ cảm thấy những thứ đồ trang sức kia sẽ tự mọc chân chạy vào trong phòng của hấn sao?”

“Đức phi, đừng tưởng rằng bản phi không biết tâm tư của ngươi. Ngươi cho rằng như vậy có thể thắng bản phi sao? “đánh chó còn phải xem mặt chủ, Đức phi rõ ràng là đánh về phía nàng.

“Thục phi nếu không phục có thể tìm Hoàng Thượng lý luận. Bản phi chỉ là luận việc, dựa theo quy củ mà làm thôi.”

“Thả hấn ra, chuyện hôm nay bản phi có thể không truy cứu.” Thục phi không muốn nhiều lời, nàng nếu là thỏa hiệp, về sau ở hậu cung còn làm sao gặp người?

“Thục phi không nói đạo lý cũng phải có cái mức độ. Câu câu nô tài kia phạm tội lớn, chẳng lẽ Thục phi cho rằng còn có thể giữ lại hấn?”

Vừa dứt lời, thì có tiểu thái giám nói “Nương nương, người hôn mê bất tỉnh!”

“Phạt xong chưa?” Nhìn thoáng qua Thục phi sắc mặt âm trầm, Đức phi hỏi. Tiểu thái giám lắc đầu, Đức phi nói “Hôn mê liền kêu tỉnh, tiếp tục phạt.”

“Đức phi, đừng khinh người quá đáng!” Thục phi nghiêng răng nghiêng lợi, hung ác trừng Đức phi.

Đức phi cười khê “Bản phi bắt quá là dựa theo cung quy xử trí mà thôi, nô tài làm sai chuyện liền phải trách phạt thật tốt. Nếu không để người dưới học theo, hoàng cung này cũng không phải là bị trộm sạch?”

“Hơn nữa, bản phi cũng là muốn tốt cho Thục phi. Nếu Thục phi thân thể khó chịu, bản phi liền vất vả một chút thay Thục phi dạy bảo nô tài.”

“Vây cũng thật là vất vả cho Đức phi!” Thục phi cười lạnh “Chuyện hôm nay bản phi sẽ không chịu để yên.” Dứt lời, Thục phi hừ một tiếng, phất tay áo, thờ phi phi rồi đi.

Đức phi cười đắc ý

Hạ Uyển Chi nhìn xem các nàng đo sức, âm thầm vuốt ve bụng, ngược lại không nghĩ tới có thể kịch liệt như vậy. Chỉ tiếc Thục phi mất tiên cơ, chuyện lần này chỉ sợ thua thiệt là Thục phi a!

Thục phi ra khỏi Đức Hi cung thì đi ngự thư phòng. Tề Diệp đang cùng đại thần nghị sự, Quang Thuận công công nói nàng chờ, Thục phi liền ở bên ngoài chờ, nghĩ tới thêm dầu thêm mỡ cáo trạng Đức phi như thế nào, đề Hoàng Thượng thay nàng làm chủ. Đức phi nghe nói Thục phi đi ngự thư phòng, chỉ là cười lạnh một chút, cho người đem quần sự đã ngắt ném ra ngoài. Nếu đã ngồi ở cái ghế đại lý hậu cung, nàng sao lại không vì mình quyết định?

Nửa canh giờ đã qua, Thục phi vẫn chờ ở ngoài cửa. Quang Thuận công công nhiều lần khuyên bảo nàng đi về trước, Thục phi không muốn, liên tục chờ. Cho đến nghị sự kết thúc, các đại thần rồi rít rồi đi, nàng lúc này mới được gọi đi vào.

“Ái phi có chuyện gì?” Tề Diệp vuốt vuốt mi tâm. Quang Thuận công công rót một chén trà bạc hà đi lên, hần uống một ngụm, nhẹ nhàng khoan khoái cảm giác làm cho người thanh tỉnh không ít, nhìn người cúi đầu gập lệt, hần có chút đau đầu “Làm sao vậy?”

Thục phi thấy hần chú ý, vội vàng quỳ xuống đất nói “Hoàng Thượng nên vì thần thiếp làm chủ. Đức phi nương nương có ý làm khó dễ, trối quân sự thái giám của thần thiếp mang đi, còn vận dụng tư hình. Thần thiếp đi để luận ý, Đức phi còn nói là thần thiếp sai.” Thục phi khóc lóc kể lể “Hoàng Thượng cần phải vì thần thiếp làm chủ, thần thiếp không thể vô duyên vô cớ bị Đức phi khi dễ được.”

“Được rồi! Đứng lên đi, trẫm sẽ hỏi xem là chuyện gì. Nếu thật là oan uổng ái phi, trẫm tự có định đoạt, đi xuống đi!” Tề Diệp bực mình khoát tay áo.

Thục phi còn muốn nói điều gì, thấy thế chần chờ một chút, cảm môi “Hoàng Thượng, thần thiếp mới học làm vài món thức ăn, Hoàng Thượng nếu là ưa thích không bằng thần thiếp làm cho Hoàng Thượng dùng?”

“Ngày khác trẫm sẽ đi qua ném thử, đi về trước đi!” Tề Diệp qua loa ứng phó vài câu, nhìn xem Thục phi cẩn thận mỗi bước đi, vẻ mặt lưu luyến, khẽ nhủ mày, làm bộ cúi đầu xuống xem tấu sớ.

Thục phi ra khỏi ngự thư phòng, mới được vài bước, nhìn người đi tới, mặt mũi tràn đầy cười nhạo.

Hạ Uyển Chi cũng nhìn thấy nàng ta, sớm biết rằng nàng ta đi tìm Tề Diệp, không nghĩ tới lúc này mới rời đi?

Hạ Uyển Chi hành lễ nói “Tần thiếp gặp qua Thục phi nương nương!”

“Hạ chiêu nghi đây là đi ngự thư phòng?” Không đợi Hạ Uyển Chi trả lời, Thục phi khẽ cười nói “Hoàng Thượng đang gấp rút, chỉ sợ không có nhiều thời gian như vậy ứng phó người. Hạ chiêu nghi nếu đã có thai thì nên an phận tốt hơn. Nếu giống như Lâm sung dung hôm đó, đây chính là không đáng!”

“Đa tạ Thục phi quan tâm, tần thiếp sẽ đề ý bụng cho thật tốt.” Hạ Uyển Chi nói “Hơn nữa, chiếu cổ một người luôn dễ hơn hai, rõ ràng đã ra rồi mà còn giữ không được đó mới là càng tiếc hận!”

“Người nói cái gì?”

Thục phi nghe đến sắc mặt đại biến, bao lâu rồi không còn nhắc đến chuyện mất đi Đại hoàng tử rồi?

“Tần thiếp nói gì đó sao?” Hạ Uyển Chi cố làm ra vẻ mờ mịt.

“Hừ, đừng tưởng rằng có thai thì rất giỏi, cũng phải sinh hạ đi rồi mới nói!” Thục phi đến gần, mặt mày rõ ràng có thể thấy được, tiếng nói lạnh lẽo “Bản phi sẽ nhìn xem, nhìn người có thể đắc ý bao lâu?”

“Ai biết, thế nhân đều nói trò giỏi hơn thầy mà, tần thiếp cho rằng sẽ không ngắn hơn so với Thục phi nương nương.”

“Chỉ bằng thủ đoạn dụ dỗ kia của người, Hoàng Thượng bắt quả là nhất thời mới mê mà thôi. Người cho rằng có thể dài lâu, bản phi sẽ chờ xem trò cười của người. Trò giỏi hơn thầy, nói rất đúng nhưng là với người khác, không phải là Hạ chiêu nghi người!”

Tay áo hất lên, quát đến trên mặt nàng, trên mặt có chút ít đau, Hạ Uyển Chi theo bản năng nhắm lại mắt, nhìn xem bóng lưng rồi đi cười lạnh một tiếng.

Nàng đi ngự thư phòng, tiểu thái giám cũng không ngăn đón, trực tiếp mở cửa ra hiệu nàng đi vào. Hạ Uyển Chi nghĩ nhất định là Tề Diệp đã phản phò.

Ngự thư phòng rất yên lặng, Quang Thuận công công trông thấy nàng tiến đến đang muốn hành lễ, Hạ Uyển Chi khoát tay áo, cước bộ nhẹ nhàng tiến lên. Tề Diệp nhìn tấu sớ cũng không phát giác, nàng rón rén đi vòng qua phía sau hần, ghé vào lỗ tai hần thổi một hơi. Nhìn thấy Tề Diệp co lại một chút cổ, toàn thân run lên bộ dáng, nàng không khỏi khẽ cười một tiếng.

Tề Diệp quay đầu lại trông thấy là nàng, lập tức về mặt tươi cười, đảo qua về một môi, cánh tay dài nhấc lên, ôm người ngồi ở trên đùi, mũi cọ xát cổ nàng, dẫn tới nàng ha ha cười khẽ một tiếng.

Mà hần bị tiếng cười hấp dẫn, đi tới gần, đang muốn hôn một chút lên mặt nàng, lại ngập ngừng cả người. Tay phủ ở trên mặt một chút, nhìn vết máu, nói “Sao lại bị thương?”

“Ồ đâu?” Hạ Uyển Chi không giải thích được.

Tề Diệp vuốt ve miệng vết thương dài nhỏ, không nhìn kỹ căn bản nhìn không ra “Làm sao lại bị?”

Nàng nhìn nhìn một bên kính phát hiện xác thực bị thương “Là Thục phi không cẩn thận dùng tay áo phất trúng!” Nàng nói thầm một câu.

“Người nói cái gì?”

“Không có gì, không cẩn thận thôi!” Hạ Uyển Chi giấu đầu hở đuôi.

“Nói dối, người rõ ràng nói là Thục phi, nàng làm khó dễ người?” Tề Diệp nhủ mày không vui, vuốt ve mặt của nàng.

“Nàng ấy là Thục phi, không thể nói là khó xử.” Hạ Uyển Chi một bộ dáng dễ cho người khi dễ.

“Hừ! Thật sự là càng ngày càng kiên cường, khó trách Đức phi sẽ trừng phạt hạ nhân của nàng ta. Xem ra thật sự là nàng ta quân giáo không nghiêm. Cái Thục phi này quá không biết nặng nhẹ. Trẫm ngày mai sẽ khiển trách vài câu cho thật tốt, xem nàng ta còn dám làm khó dễ người?” Vuốt ve bụng của nàng “Bụng không có sao chứ!”

“Không có việc gì!” Hạ Uyển Chi an ủi cười cười, lúc cúi đầu trong mắt hiện lên tình quang.

Hoàng hậu biết được Đức phi trừng phạt quân sự của Thục phi, nhện không được hừ một tiếng “Chó cắn chó, hai cái đều không phải thứ gì tốt, vừa vặn bản cung có thể ngồi làm ngư ông đắc lợi!”

“Nurong nurong sáng suốt!” Nguyệt Quế nịnh hót trả lời một câu.

Hoàng hậu liếc nàng ta “Làm việc cho thật tốt, bản cung không hy vọng sau khi nghe thấy trong cung còn cung truyền ra tin tức có thai!”

“Vâng! Nô tỳ ghi nhớ!” Nguyệt Quế rụt cổ một cái.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58

Edit: Puta Ng

Beta: Yêutinh

Rất nhanh đã đến tết Trung thu, Đức phi muốn thể hiện để Tề Diệp biết rằng nàng làm không kém so với hoàng hậu. Nàng sẽ không học Thục phi dựng đài xem đấu thuyền rồng ở ngọc hồ, nếu đài lại sụp xuống, nàng đúng là phí sức lại chẳng có kết quả tốt.

Đề an toàn, Đức phi quyết định sai người dựng sân khấu diễn hí khúc. Nhưng nàng nghe được dân gian gần đây xuất hiện không ít trò ảo thuật mới lạ, bản bạc với Tề Diệp một chút, liền quyết định tết Trung thu hôm đó cho người bên ngoài vào cung biểu diễn ảo thuật.

Hạ Uyển Chi không nhúng tay vào cung vụ, chỉ an phận làm Chiêu nghi của mình, an tâm chờ sinh đứa nhỏ.

Nàng biết Đức phi muốn làm tốt yến hội Trung thu này sẽ không dễ dàng như vậy, chưa nói đến Hoàng hậu có âm thầm làm chuyện xấu hay không, còn có một Thục phi cũng sẽ không dễ yên cho nàng ta thành công. Nàng sẽ chờ xem kịch vui!

Nghe nói Lâm Huệ đến đây, nàng để quyền sách trên tay xuống ngẩng đầu lên, suy nghĩ một chút rồi gật đầu cho nàng ta vào.

Lâm Huệ mỉm cười tiến vào trong, thấy cạnh tay nàng đặt một quyển sách, cười hỏi “Uyển tỷ đang xem sách gì vậy?”

“Tùy tiện xem một chút mà thôi!” Hạ Uyển Chi đáp qua loa một tiếng.

Lâm Huệ lại không có ý định chấm dứt đề tài này, nàng nói “Nay Uyển tỷ được sủng ái, còn có thể đi tặng thư các chọn lựa sách mình thích, còn ta nhìn tới nhìn lui đều chỉ có mấy quyển lễ giáo, thật sự rất muốn đi tặng thư các xem nếu tất cả sách bày trong một toà lâu các là trắng lẹ cỡ nào.”

“Thật ra cũng chẳng có gì!” Hạ Uyển Chi nhàn nhạt nói một câu.

Lâm Huệ trong lòng chưa xót, người nói dễ nghe như vậy là sao?

“Tỷ đây là thân ở trong phúc mà không biết hưởng, ta chỉ liếc mắt nhìn thôi cũng không được, không như tỷ chỉ cần nói với Hoàng Thượng một câu, ngày khác tỷ đi tặng thư các cho ta đi cùng với.”

“Được!” Hạ Uyển Chi gật đầu.

Lâm Huệ hai mắt sáng ngời, mỉm cười gật đầu, nói chuyện với nàng một lúc mới rời đi.

Hạ Bích chờ Lâm Huệ đi, nói với Hạ Uyển Chi “Nurong nurong thật sự định nói với Hoàng Thượng sao?”

“Xem tâm tình đi!” Như chẳng có chuyện gì cười một tiếng, cầm lấy sách tiếp tục đọc. Buổi tối Tề Diệp đến dùng bữa tối cùng nàng, Hạ Uyển tán gẫu cùng hắn, nhưng không nhắc đến chuyện với Lâm Huệ.

Tề Diệp mới ở Hi Lai điện một lúc, trời đã bắt đầu tối phải trở về ngự thư phòng phê duyệt tấu sớ. Một lúc sau Hạ Uyển Chi biết hắn lật bài từ Trịnh tu viện.

Hạ Uyển Chi nghe vậy trong lòng không vui, Trịnh tu viện ba lần bốn lượt đối nghịch với nàng, nàng muốn trừng phạt nàng ta một phen.

Gần đây nàng rất thích ngủ, buổi sáng dậy rất muộn, chỉ là vì không muốn trở thành đề tài cho người khác bàn tán, nàng đành phải mỗi ngày đi thỉnh an Thái Hậu và Đức phi. Nàng biết rõ trước kia thái hậu không thích nàng, hiện tại bởi vì trong bụng của nàng mang long chủng, thái hậu nể tình đứa nhỏ, đối với nàng thân thiết không ít, thường xuyên dặn dò nàng phải chú ý đến cái thai, lại tặng ngọc bội bình an cho nàng để nàng đeo bên mình.

Nàng nghe lời mỗi ngày đều đeo, quang minh chính đại đeo trên cổ, chỉ là một thân mang ngọc bội, người sáng suốt vừa nhìn đã nhìn đã biết là ai tặng, âm thầm cắn răng ghen ghét.

Từ chỗ Thái hậu trở lại, Hạ Uyển Chi có chút mệt nhọc, liền nằm nghỉ ngơi, đến giờ ăn trưa nàng được Hạ Bích đánh thức, rửa mặt chải đầu một phen. Hạ Hoa bung một chén thuốc bổ tiến đến, sắc mặt ngưng trọng nhìn nàng một cái “Nurong nurong, thuốc bổ này đã bị người động tay động chân.”

“A! Bò gì vào đó?” Hạ Uyển Chi cũng không bắt ngờ, bây giờ nàng là cái gai trong mắt mọi người, nếu có ai tức giận muốn hại nàng cũng không có gì lạ, muốn bò lên trên thì phải đem người khác kéo xuống, hoặc là sợ bị người khác kéo xuống thì phải đem người đá xuống trước.

Bất kể là khả năng nào, trong các nàng đã có người động thủ!

“Hong hoa!” Hạ Đồng cắn răng nói

“Người này coi như cẩn thận, cũng không bỏ hồng hoa vào nhiều, chỉ cho vào rất ít độc, mùi rất nhạt, nô tỳ thiếu chút nữa không phát hiện, uống một lần không sao, cũng sẽ không khiến người say thai, nhưng nếu uống nhiều lần, cho dù hoàng tử được sinh ra, chỉ sợ cũng phải chịu ảnh hưởng, có lẽ, chết từ trong bụng mẹ.”

Cách làm thật khôn khéo? Không đến mức làm nàng sinh non, cho nàng mang thai đứa nhỏ, cho đến lúc sinh ra mới phát hiện là một thai chết, nên biết mang thai chết là điềm xấu, mà nàng bởi vì mang điềm xấu này, sẽ bị người ghét bỏ, sẽ thất sủng.

Hạ Đồng quỳ trên mặt đất nói “Nương nương trách phạt, trong lúc nô tỳ hầm thuốc bỏ có đi ra ngoài một lần, chắc là khi đó bị người bỏ thuốc.”

“Đứng lên đi! Các nàng có lòng hại người, sẽ luôn tìm được cách, động thủ sớm một chút cũng dễ để phòng sớm một chút.” Hạ Uyển Chi nói “Nếu đã biết có người động thủ, ta muốn bắt được nàng ta, Hạ Bích, người đi làm, tra ra người này là ai.”

Hạ Bích gật đầu “Nương nương yên tâm, nô tỳ nhất định sẽ tóm được người này!”

Hạ Uyển Chi hài lòng, sai Hạ Đồng đem thuốc bỏ đồ sạch, bưng chén không đi ra ngoài, mục đích để mê hoặc kẻ bỏ thuốc, cho rằng nàng không biết nên đã uống vào, nếu đã có ý muốn động thủ, chắc chắn sẽ không chỉ làm một lần, dựa theo suy đoán của Hạ Đồng, chỉ sợ định hạ hai mươi lần, như vậy chẳng phải là cơ hội cho các nàng?

Về sau lúc Hạ Đồng nấu thuốc, cố ý tránh đi trong chốc lát, làm bộ như vội đi nhà xí, Hạ Bích lại âm thầm trốn ở một bên quan sát, nhìn xem sau khi Hạ Đồng rời đi ai vào phòng bếp nhỏ.

Quả nhiên, Hạ Đồng rời đi không lâu thì có một tiểu thái giám phụ trách quét dọn phòng bếp làm như đáng rơi cây chuối, nhìn xung quanh một lát, sau đó mới lên lút đi vào.

Hạ Bích theo sau, trốn ở ngoài cửa sổ nhìn tiểu thái giám móc ra một bình sứ nhỏ từ trong tay áo, bỏ vào nồi thuốc đang bốc hơi, khuấy một chút rồi mới đẩy nắp lại. Trước khi hắn đi ra, Hạ Bích đã trốn đi, tiểu thái giám thấy không có người phát giác, âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nhặt cây chuối lên rồi đi.

Không bao lâu Hạ Đồng trở lại, nhìn thoáng qua nơi Hạ Bích ẩn nấp, trở về mở nồi ra cẩn thận ngửi một cái, kẻ kia đã đắc thủ.

“Tiểu Thi từ?” Hạ Uyển Chi nhíu mày “Đi tra xem hắn gần đây có tiếp xúc với ai không, xem hắn đã gặp những người nào?”

“Vâng! Nương nương yên tâm, nô tỳ sẽ cẩn thận nhìn kĩ.” Hạ Bích vừa nghĩ có người định tổn thương chủ tử của nàng thì phần uất không thôi, nghĩ nhất định sẽ bắt được kẻ kia để nghiêm trị.

Tề Diệp đến dùng bữa trưa cùng nàng, Hạ Uyển Chi một câu cũng không nói đến chuyện bỏ thuốc, về mặt tự nhiên, phóng phát như mọi chuyện diễn ra bình thường, nói chuyện với Tề Diệp, Tề Diệp không hiểu sao đột nhiên nói đến chuyện nàng đánh trống “Trẫm không ngờ Uyển Nhi lại còn biết đánh trống?”

“Hoàng Thượng thích xem tần thiếp đánh trống sao?” Nàng cười cười, ngồi trên đùi hắn, đầu cúi xuống, Tề Diệp đỡ eo của nàng, cầm nàng tỉ tởn vai hắn, thoải mái thờ dài.

“Thích! Sang sảng hữu lực, sức sống mãnh liệt, sao lại không thích?” Cầm trên vai giật giật.

Hạ Uyển Chi ngồi thẳng người đối mặt với hắn “Nếu đã thích, ngay bây giờ tần thiếp biểu diễn cho Hoàng Thượng xem được không?”

Tề Diệp nghe vậy lập tức nhíu mày “Vớ vẩn, bây giờ ngươi đang mang long chủng, sao có thể làm chuyện nguy hiểm như vậy?”

Hạ Uyển Chi rũ mi xuống, về mặt ỳ khuất méo miệng “Tần thiếp chỉ muốn làm Hoàng Thượng vui.”

Một câu nói làm Tề Diệp sinh lòng áy náy, ôm nàng vào lòng trấn an “Uyển Nhi đừng sợ, trẫm chỉ lo cho ngươi thôi, bây giờ ngươi mang thai, không thể chạy đi chạy lại biết không? Không tốt cho hài tử.”

Nàng không lên tiếng.

Hắn còn nói “Trẫm thích xem Uyển Nhi đánh trống, nếu Uyển Nhi thật sự muốn đánh cho trẫm xem, chờ sau khi sinh hạ hoàng tử, tự trẫm tấu nhạc cùng nàng, được không?”

“Hoàng Thượng? Người biết sử dụng nhạc cụ?” Không ngờ hắn nói vậy, bỏ đi về cao quý để chiều ý nàng, nàng sao có thể không ngạc nhiên, vẫn nhin không được đùa giỡn vài câu “Nếu biểu diễn không tốt thì thân thiếp sẽ không vui đâu”

“Uyển Nhi thật to gan, lại dám ghét bỏ trẫm?” Tề Diệp cố làm ra vẻ tức giận, nghiêm mặt nhìn nàng.

Hạ Uyển Chi ha ha cười một tiếng, chủ động ôm cổ hắn, thấy không có ai mới lại gần hôn một cái vào má hắn, mặc dù không hợp lễ nghi, nhưng có vẻ hắn rất thích nàng chủ động thân cận

“Nhưng hoàng thượng cũng đâu trách tội tần thiếp?”

“Đây là Uyển Nhi đang dùng mỹ nhân kế với trẫm sao?” Tề Diệp cố ý nhướn mày.

Hạ Uyển Chi gật đầu, thấp giọng hỏi “Hoàng Thượng có vừa lòng không?”

“Hừ, Uyển Nhi cho rằng trẫm dễ bị mê hoặc thế à?” Tề Diệp quay đầu, tỏ vẻ khinh thường. Hạ Uyển Chi khẽ cười, nghiêng người ghé tới gần, nhẹ nhàng chạm môi lên môi hắn, rất nhanh liền rời đi, thấy Tề Diệp bộ dáng vẫn chưa thỏa mãn, nàng đứng dậy nhảy ra xa, cười tủm tỉm hỏi “Hoàng Thượng còn chưa hài lòng?”

“Trẫm không hài lòng!” Tề Diệp mỉm cười vẫy vẫy tay “Uyển Nhi đến đây!”

Hạ Uyển Chi lắc đầu, lùi từng về phía sau “Hoàng Thượng, tần thiếp không quấy rầy Hoàng Thượng nghỉ trưa, nên sẽ rời đi trước.”

“Đây là Hi Lai điện của ngươi, Uyển Nhi còn muốn đi đâu?” Đợi nàng xoay người, sau lưng có một trận gió lướt qua, cánh tay dài từ đằng sau ôm lấy bả vai của nàng, lưng nàng chạm vào một lồng ngực rộng lớn, bên tai là giọng nói ấm áp “Còn dám chạy trốn, Uyển Nhi lá gan càng lúc càng lớn!”

“Hoàng Thượng bớt giận, tần thiếp không...” Lời còn chưa dứt, môi của hắn đã áp đến, Hạ Uyển Chi phát hiện hắn rất thích thân mật cùng nàng, loại cảm giác này làm cho người ta mơ màng, làm người ta khó có thể tự kiềm chế, nam nhân này làm cho người ta khó có thể cự tuyệt.

Nhiều lần Hạ Uyển Chi âm thầm mắng mình không có tiền đồ, bình thường lập đi lập lại nhiều lần nuốt lời với hắn.

Nghĩ tới đó, nàng cắn chặt môi, Tề Diệp hít vào một hơi, buông nàng ra, vuốt ve môi của nàng, nhìn nhìn không có vết thương, lúc này mới sờ lên môi của mình, trên tay là một vết máu, hắn không thèm để ý, cười vuốt ve mặt của nàng, cũng không nói gì.

Buổi chiều Đức phi đi Ngự thư phòng mang điểm tâm và trà nóng cho Tề Diệp, Tề Diệp uống một ngụm, nước trà có chút nóng làm vết cắn bị thương trên môi hơi đau, Đức phi nhìn ra, nói “Hoàng thượng đừng nóng giận, trên môi sao lại bị trầy da, có cần gọi thái y xem qua một chút không ạ?”

“Không cần! Trẫm không sao!” Hắn vuốt ve môi, khóe miệng ẩn chứa nét cười.

Đức phi im lặng nhìn thoáng qua, cũng không hỏi nhiều, rời khỏi ngự thư phòng. Khi về nàng hỏi Bội Dung, biết hắn ăn trưa tại Hi Lai điện, nàng muốn biết có phải đã xảy ra chuyện gì hay không? Miệng vết thương kia nhìn giống như bị cắn chảy máu?

Hoàng Thượng sẽ không vô duyên vô cớ cắn bị thương chính mình!

Đức phi đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ, dừng bước chân “Hạ Chiêu nghi thật không biết liêm sỉ, ban ngày ban mặt, còn đang mang long chủng lại dám câu dẫn Hoàng Thượng.”

“Nương nương nói gì cơ ạ?” Bội Dung không nghe rõ nàng nói thăm cái gì, hỏi thăm.

Đức phi lờm lờm một cái, buông tay khỏi Bội Dung, tức giận trở về Đức sang cung.

Bối có ý quan sát nên chỉ mất mấy ngày để Hạ Bích tra ra ai là người chỉ đạo đằng sau, đúng như Hạ Uyển Chi đoán, không phải Hoàng hậu, Đức phi, Thục phi, mà là Trịnh tu viện.

Không ngờ nàng đang muốn sửa trị vị Trịnh tu viện này một chút, thế nhưng nàng ta đã ra tay trước.

Hạ Uyển Chi cười lạnh, trong mắt hiện lên tính toán.

Buổi chiều lúc Lâm Huệ lần tìm đến nàng lần nữa, Hạ Uyển Chi đối đáp qua loa cho xong, mà Lâm Huệ cũng không nói gì, tối mặt rời khỏi Hi Lai điện, sau khi trở về Thái Vi nói “Hạ chiêu nghi này thật ích kỷ, thế nhưng lại lạnh nhạt với nương nương. Mất công nương nương còn coi nàng như tỷ muội tốt, một lòng suy nghĩ vì nàng, không ngờ nàng lại lừa gạt nương nương.” “Hừ! Nàng đã thay đổi!” Lâm Huệ trầm giọng nói “Có lẽ từ sau khi tiến cung nàng đã thay đổi, đã không phải còn Hạ Uyển Chi ta biết lúc ở ngoài cung. Nàng muốn độc sủng, thậm chí ngay cả tình nghĩa tỷ muội cũng không để ý, là ta mất mù mới đi tin tưởng nàng.”

“Nương nương, dù sao hiện tại nàng có thai, chỉ cần nương nương ăn mặc thật đẹp, nổi bật ở bữa tiệc Trung thu hôm đó, Hoàng Thượng nhất định sẽ chú ý đến nương nương. Chờ nương nương được sủng ái, cũng không cần nhìn sắc mặt của nàng rồi?”

“Hừ, người cho rằng được sủng ái dễ dàng như vậy sao?” Lâm Huệ vuốt ve bụng, vẻ mặt bi thương “Hơn nữa, nàng còn mang long chủng, nếu sinh hạ hoàng tử lập tức sẽ mẹ vinh nhờ con, người cho rằng một vị trí Chiêu nghi có thể giữ chân Tôn đại phạt nàng sao?”

“Nếu như đứa nhỏ của nương nương...” Tự biết lỡ lời, Thái Vi tự tát mình hai bạt tai, không lên tiếng.

Lâm Huệ trong lòng đau xót, nàng chưa lúc nào thôi hối hận vì đã không bảo vệ tốt đứa bé kia, vậy nên hôm nay nàng mới hai bàn tay trắng, ngay cả một câu thăm hỏi ân cần cũng không có, chứ đừng nói đến sủng hạnh.

Nếu con của nàng ta cũng mất, có phải cũng sẽ giống như mình?

Lâm Huệ bị ý nghĩ này hù dọa đầy người mồ hôi lạnh, vội vàng lắc đầu vứt bỏ ý nghĩ này, quyết định không đi tìm nàng nữa, quyết định chính mình sẽ chuẩn bị thật tốt, trên yến hội Trung thu có thể làm ra vẻ mong manh yếu đuối, khiến Hoàng Thượng động lòng.

Buổi tối Tề Diệp cùng nàng dùng bữa, từ sáng sớm đã phái người đi Hi Lai điện truyền lời, dù sao hậu cung đều biết hần sủng ái Hạ Uyển Chi, cách một ngày sẽ dùng bữa trong cung nàng, có lúc là bữa tối, có lúc là bữa trưa.

Tề Diệp đến Hi Lai điện không nhìn thấy nàng mỉm cười ngênh đón hần, khẽ nhủ mảy đi vào. Vừa vận nhìn nghiêng đầu nhìn thấy đôi mắt sưng lên của nàng, hần nghi ngờ hỏi “Uyển Nhi đây là làm sao?”

Hạ Uyển Chi cúi đầu “Tần thiếp thỉnh an Hoàng Thượng, Hoàng Thượng thánh an.”

Giọng nói run rẩy nghẹn ngào, cho dù nhìn không thấy vì nàng cúi mặt xuống cũng có thể nghe ra nàng đang khóc.

Cầm bị nâng lên, Hạ Uyển Chi tránh ánh mắt của hần nhìn xuống dưới đất, Tề Diệp nói “Uyển Nhi, ngừng đầu nhìn trằm, nói cho trằm biết rốt cuộc làm sao vậy?”

“Không có gì, Hoàng Thượng không cần lo lắng.” Nàng cúi đầu, giấu đầu hờ đuôi.

Càng như vậy càng làm cho người lo lắng. Nàng nhìn thẳng vào mắt hần, thấy nàng hai mắt sưng đỏ, mũi hồng hồng liên biết vừa khóc, lập tức đau lòng “Làm sao vậy? Nói ra, trằm làm chủ cho người.”

“Hoàng Thượng, tần thiếp không có chuyện gì, chỉ là có hạt cát bay vào mắt!” Hạ Uyển Chi tiếp tục giấu giếm.

Tề Diệp đen mặt “Uyển Nhi, không được phép lừa gạt trằm, nói thật.”

Hạ Uyển Chi cắn môi, Tề Diệp nhủ mảy, hai người giằng co trong chốc lát, Hạ Uyển Chi nhào vào trong ngực hần, nức nở nói “Hoàng Thượng, có phải tần thiếp làm sai điều gì, đắc tội người nào hay không? Tại sao có người muốn hại hải tử của tần thiếp, hần còn nhỏ như vậy, vì có gì mà nhẫn tâm muốn hại hần?”

“Uyển Nhi đừng khóc, kể lại cho trằm, người nói có người muốn hại người? Muốn hại con của chúng ta?” Tề Diệp trầm giọng hỏi.

Hạ Uyển Chi nghẹn ngào gật đầu, nước mắt ướt nhẹp long bào của hần, thấm vào da thịt hần, len trái tim hần. Hần đứng lên mang theo khí lạnh.

“Yên tâm, trằm sẽ làm chủ cho người, nếu người nào dám tổn thương người, dám tổn đứa nhỏ trong bụng người, ta sẽ không dễ dàng tha thứ.”

Vì tranh thủ tình cảm, nữ nhân hậu cung thủ đoạn nào cũng có thể làm được, hần lớn lên ở hậu cung, mưa dầm thấm đất tự nhiên biết cách sinh tồn ở hậu cung, mà nàng thiện lương như vậy, đơn thuần như vậy, cộng thêm hần đặc biệt sủng ái, đương nhiên sẽ khiến những kẻ khác bất mãn.

Lúc lâu, Tề Diệp thấy nàng bình tĩnh lại, lúc này mới dục nàng nói ra.

Hạ Uyển Chi nói “Ngự y nói tần thiếp uống phải thuốc bỏ bị bỏ thêm hồng hoa trong đó, Hoàng Thượng có thể hỏi Lâm ngự y.”

“Trăm tin người.” Cho nên nàng chỉ biết khóc, mà trước tiên không cho người thông báo với hần.

“Hoàng Thượng, tần thiếp sợ hãi, bởi vì tần thiếp quá hạnh phúc, bởi vì Hoàng Thượng sủng ái tần thiếp, cho nên tần thiếp mới bị hãm hại thế này ư?” Nàng khóc thút thít “Tần thiếp tình nguyện một mình chịu phạt, hi vọng ông trời đừng trách phạt đứa nhỏ của tần thiếp, để cho hần có thể bình an chào đời.”

“Yên tâm, trằm sẽ bảo vệ hải tử bình an chào đời, vì nó là đứa nhỏ của trằm và Uyển Nhi.” Tề Diệp trấn an “Không phải lỗi của người, đều là trằm sai, là trằm không chăm sóc tốt cho người.”

Lần nữa trấn định lại, Tề Diệp hỏi rõ ràng chân tướng sự việc, thậm chí thiếu chút nữa trách phạt Hạ Đồng, nắn nắn làm việc bất lợi, Hạ Uyển Chi cầu xin mới tha cho Hạ Đồng.

Buổi tối Hạ Uyển Chi không muốn ăn, ăn rất ít, cho dù Tề Diệp gấp cho nàng, nàng vẫn rầu rĩ không vui, ăn hai miếng rồi lắc đầu không ăn nữa, thấy nàng thật sự ăn không vào hần cũng không miễn cưỡng.

Biết rõ trong lòng nàng sợ hãi, Tề Diệp buổi tối ở lại cùng nàng, đợi đến khi nàng ngủ mới rời đi, lúc đứng dậy phát hiện vật áo long bào bị nàng giữ chặt lấy, hần thừ kéo ra, đã thấy nàng không thoải mái kêu hai tiếng.

Không đành lòng đánh thức nàng. Tề Diệp coi long bào cho nàng ôm rồi phản phò Hạ Bích chuẩn bị nước nóng rửa mặt, lại sai người qua Đức Sang cung dặn Lâm Huệ sớm nghỉ ngơi đi, đêm nay hẳn nghỉ ở Hi Lai điện.

Đêm nay Tề Diệp lật bài từ Lâm Huệ.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59

Editor: Biuti

Beta: ThyAn89

Lâm Huệ biết được Tề Diệp lật bài từ của nàng, liền cao hứng cười không khép miệng. Dùng bữa tối xong nàng đứng ngồi không yên liên tục nhìn ra cửa, trang phục được chọn rất ti mỉ, ngay cả trang điểm chính nàng đều cảm thấy hài lòng.

Màn đêm buông xuống, Lâm Huệ dần dần có chút sốt ruột, cho Thái Vi đi ra ngoài hỏi thăm một chút, biết rõ hẳn đang vui vẻ đến Hi Lai điện, Lâm Huệ có chút lo lắng, sẽ không phải là Hạ Chiêu Nghi nói gì đó, Hoàng Thượng mới lật bài từ của nàng, bởi như vậy, xem ra trước kia là nàng hiểu lầm Hạ Chiêu Nghi.

Lâm Huệ nghĩ chờ tới ngày mai sẽ chuẩn bị một phần lễ vật thật tốt cảm ơn nàng.

Thời gian từng phút trôi qua, cung nữ trở lại đều nói Hoàng Thượng vẫn còn ở Hi Lai điện. Lâm Huệ âm thầm an ủi mình, chuyện Hạ Chiêu Nghi được Hoàng Thượng sủng ái mọi người đều biết, huống hồ bây giờ nàng ta còn có thai, Hoàng Thượng đến an ủi nàng ta nên chậm chạp đến cung của nàng cũng là lẽ thường.

Nàng rành rồi liền bắt đầu đánh đàn, gảy “Xuân Hồng khúc” mà nàng thích nhất, không biết gảy đàn bao nhiêu lần, mắt thấy càng ngày càng muộn, mỗi lần uống cạn chung trà đều để cho người hầu đi tìm hiểu tin tức, biết được hẳn còn ở Hi Lai điện, nàng cũng không thêm để ý, dần dần, nghe tin tức báo về vẫn như vậy, Lâm Huệ càng lo sợ bất an trong lòng, tâm càng ngày càng lạnh.

Cho đến khi nghe tiểu thái giám đến truyền lời, nói là Hoàng Thượng đêm nay không đến, bảo nàng sớm nghỉ ngơi.

“Phịch” một tiếng, làm cho mọi người giật mình, Thái Vi nhìn về phía mặt nàng ngây ngốc, thần sắc ngưng trệ, liền vội vàng tiến lên, liếc nhanh qua sợi dây đàn bị đứt, lấy ra khăn tay băng bó tổn thương trên tay nàng.

Móng tay bị gãy do vết cắt dây đàn, máu tươi chảy ròng ròng, Lâm Huệ lại không phát giác cái gì khác thường, giống như không biết đau, bình tĩnh hỏi “Vừa rồi có phải hẳn nói đêm nay Hoàng Thượng không đến?”

“Vâng. Nương nương đừng động, nô tỳ băng bó cho người một chút.” Phản phò cung nữ lấy ra thuốc trị thương, ngồi một bên băng bó vết thương, Lâm Huệ bị đau hít vào một hơi, Thái Vi an ủi, “Nương nương đừng nghĩ nhiều, Hoàng Thượng nhất định là có chuyện gì quan trọng làm trễ nải, cho dù hôm nay không đến, mấy ngày nữa cũng sẽ tới.”

“Phải không?” Lâm Huệ lẩm bẩm một tiếng “Hoàng Thượng là vua của một nước, quản lý triều đình đại sự xác thực bề bộn nhiều việc, hẳn nhất định là loay hoay đi không được mới không tới, có phải hay không Thái Vi?”

“Đừng vậy nương nương, đừng nghĩ nhiều, đã không còn sớm, nô tì hầu hạ nương nương nghỉ ngơi đi!” Thái Vi khuyên bảo.

Lâm Huệ gật gật đầu, có chút đáng tiếc nhìn thoáng qua dây đàn bị đứt “Ngày mai cầm đi sửa chữa một chút.”

Thái Vi gật gật đầu, hầu hạ nàng nằm ngủ, nhưng Lâm Huệ nằm thật lâu lại ngủ không được, đứng lên nói, “Cho người đi hỏi thăm một chút, xem Hoàng Thượng đêm nay ở đâu?”

“Nương nương, đã rất trễ, không bằng ngày mai nói sau?”

“Ta muốn đi ngay bây giờ.” Lâm Huệ trầm giọng Thái Vi gật gật đầu, rất nhanh liền lui xuống phản phò.

Ước chừng khoảng một khắc sau, biết được tin tức do cung nữ báo cho, nàng trở lại, nói “Hỏi bẩm nương nương, Hoàng Thượng đêm nay nghỉ ở Hi Lai điện!”

“Hi Lai điện, người xác định là Hi Lai điện, không phải là ngự thư phòng?” Lâm Huệ hấp tấp vén chân lên ngồi dậy, vẻ mặt không dám tin.

Nhìn cung nữ xác nhận gật đầu, tay nàng níu lấy chân thật chặt “Đang vui vẻ đến cung của ta sao lại ở chỗ nàng, là nàng dờ dờ Hoàng Thượng ở lại, hay là Hoàng Thượng tự nguyện?”

“Nương nương, khẳng định không phải là Hoàng Thượng tự nguyện, nếu là ở lại Hi Lai điện, như thế nào lại lật bài từ của nương nương, nô tì xem ra Hạ Chiêu Nghi giờ trò gì đó.” Thái Vi không cam lòng nói.

“Nàng rất được cưng chiều, vẫn còn đoạt ân sủng của nương nương, uống công nương nương một lòng coi nàng như tỷ muội.”

Ngược lại các nàng đã quên lúc trước khi Lâm Huệ rơi xuống nước, rõ ràng không phải là Hạ Uyển Chi đẩy, nàng lại giả vờ ngây ngốc, nếu không phải Hạ Uyển Chi giải thích, nàng có thể bị cam chịu oan ức.

“Uyển tỷ tỷ không phải là người như vậy.” Lâm Huệ thay Hạ Uyển Chi nói chuyện, trong lòng lại nghĩ là có phải nàng giờ trò hay không?

“Nương nương!” Thái Vi nhú mày “Nương nương tâm địa thật thiện lương, nên mới bị những người kia khi dễ, nương nương ở trong cung này bị bao nhiêu ức khuất, nếu như được sủng ái, Trịnh Tu Viện, Thục phi sẽ không ở khắp nơi khi dễ nương nương, Hạ Chiêu Nghi đã không giúp nương nương thì thôi, còn đoạt ân sủng của nương nương, nô tì xem thật bất bình thay người.”

“Thái Vi, ta mệt mỏi, không muốn nhiều lời, ngủ đi!” Lâm Huệ nén lệ trên khóe mắt, trong lòng ủy khuất rất là khó chịu.

Sáng sớm, Hạ Uyển Chi cảm giác người bên cạnh giật giật, nàng mở mắt ra, âm thanh khăn khăn vào tai lại như làm nũng “Hoàng Thượng tỉnh dậy sao?”

“Ừ, trầm sắp chuẩn bị lên triều, Uyển Nhi không cần đứng lên, ngủ thêm một lát. Về chuyện bỏ thuốc, sẽ do Quang Thuận phụ trách, nàng không cần lo lắng, trầm sẽ không để cho kẻ khác tổn thương con của chúng ta.”

“Vâng! Tần thiếp tin tưởng Hoàng Thượng.” Hạ Uyển Chi gật gật đầu, đi tới gần ôm eo của hắn, cảm giác ấm áp làm Tề Diệp cảm thấy tâm tình thật tốt, vỗ vỗ tay của nàng đỡ nàng nằm xuống

ngủ ngon.

Chờ Tề Diệp chuẩn bị tốt rồi mới rời đi, Hạ Uyển Chi an tâm lại ngủ một giấc, khi tỉnh lại đã trời sáng, nàng rửa mặt một phen, dùng đồ ăn sáng, nhìn thoáng qua món súp trước mặt, Hạ Đồng ngửi một cái liền lắc đầu, Hạ Bích tay chân lạnh lẽo đem món súp đi đổ.

Dùng đồ ăn sáng xong nàng đi Thọ Ninh cung, cùng với Thái Hậu nghe niệm kinh, tùy tiện ngồi nói chuyện trong chốc lát, cũng đã đến giữa trưa, nàng đứng dậy cáo lui, lúc trở về liền nhìn thấy Quang Thuận công công giữ một tên tiểu thái giám, chính là tiểu thái giám vấy nước quét sân tên là Tiểu Thi Từ.

Quang Thuận công công hành lễ nói “Nuông nuông yên tâm, nô tài đã bắt được kẻ hạ thuốc nuông nuông, chỉ cần thẩm vấn một chút hẳn nhất định sẽ chỉ ra người đứng sau lưng.””Làm phiền Quang Thuận công công.” Hạ Uyển Chi gật gật đầu, nhìn thoáng qua cái tiểu thái giám bị trói, thần sắc không thay đổi.

Tề Diệp cũng được biết tin tức, giờ ăn trưa đến Hi Lai điện dùng bữa, đồng thời gọi tới Đức phi, Quang Thuận công công đem tiểu thái giám đến, Hạ Uyển Chi nhìn hán máu chảy đầm đìa, sắc mặt tái nhợt, khẽ nhíu mày, Tề Diệp nói “Nếu cảm thấy không thoải mái hãy đi nghỉ ngơi, trẫm sẽ cho người phân phó.”

“Không có việc gì! Tàn thiếp muốn nhìn một chút rốt cuộc là ai hại tàn thiếp cùng với đứa nhỏ trong bụng của tàn thiếp.” Hạ Uyển Chi kiên trì, một màn đặc sắc như thế sao nàng có thể bỏ lỡ cho được?

“Yên tâm, trẫm sẽ lấy lại công đạo cho nàng.” Tề Diệp trấn an vỗ vỗ tay của nàng, Hạ Uyển Chi gật đầu.

Đức phi nhìn bọn họ nói chuyện nhỏ nhẹ dịu dàng, gương mặt bình tĩnh, trong lòng tràn ngập chua xót.

Quang Thuận công công bẩm “Hoàng Thượng, nô tài đã tra được người ở phía sau màn chỉ điểm hại nuông nuông.”

“Nói, là ai?” Tề Diệp lạnh giọng.

Quang Thuận đã Tiểu Thi Từ một cái, hán yếu ớt nói “Hoàng Thượng tha mạng, nô tài cũng là bị ép buộc, là Trịnh Tu Viện, là Trịnh Tu Viện nuông nuông chỉ điểm, nói là thuốc bỏ vào chén súp của nuông nuông là thuốc an thai, sẽ giúp thân thể nuông nuông khỏe mạnh, người nhà của nô tài người nhà đều ở quý phủ của Trịnh Tu Viện làm việc, nếu như nô tài không nghe lời, người nhà nô tài sẽ gặp nguy hiểm, cầu xin Hoàng Thượng tha mạng.”

“Trịnh Tu Viện?” Tề Diệp khiêu mi lạnh giọng.

Đức phi che miệng, vẻ mặt không thể tin.

Hốc mắt Hạ Uyển Chi trong nháy mắt ướt át, cầm lấy tay của Tề Diệp nói “Trịnh Tu Viện vì sao như thế, tàn thiếp cũng không có đắc tội nàng, nàng tại sao phải hại con của tàn thiếp? Hoàng Thượng, tàn thiếp không biết đã làm sai điều gì?”

“Uyển Nhi đừng khóc, không phải là lỗi của nàng.” Tề Diệp ôn nhu an ủi, trừng mắt liếc người nằm trên đất, phân phó người đi gọi Trịnh Tu Viện.

Mà Đức phi đang nghe Tề Diệp thân mật xưng hô Uyển Nhi, lập tức mi tâm nhảy lên, nàng tiến cung ba năm, hán chưa bao giờ gọi một tiếng nàng một tiếng “Nhu nhi”, có thể thấy được Hạ Chiêu Nghi ở trong lòng hán phân lượng không nhẹ, cũng khó trách Trịnh Tu Viện cả gan hạ độc nàng ta.

Nếu như có thể, nàng cũng muốn hủy đi Hạ Chiêu Nghi, nàng chẳng cần biết có lỗi hay không, chỉ cần là lấy được sủng ái của Hoàng Thượng, mặc kệ có làm sai hay không, được Hoàng Thượng sủng ái tất cả đều đúng.

Phát giác ánh mắt của Đức phi nhìn mình, Hạ Uyển Chi nghiêng đầu nhìn lại, Đức phi nói “Hạ Chiêu nghi không cần lo lắng, Hoàng Thượng sẽ vì ngươi làm chủ.”

Hạ Uyển Chi gật gật đầu, không nói nhiều. Nếu như nàng không nhìn lầm, vừa rồi ở trong mắt Đức phi xẹt qua một tia ôn lạnh.

Ước chừng thời gian uống cạn một chung trà, Quang Thuận công công dẫn Trịnh Tu Viện đi đến, trên đường nàng đã đoán sơ qua nguyên nhân Quang Thuận công công đến đây gọi nàng, chỉ tiếc nàng làm mọi cách hẳn không chịu bật mí, không dễ dàng dò xét được, mà Trịnh Tu Viện bởi vì chột dạ, biết được Hoàng Thượng cho người gọi nàng đi Hi Lai điện, bắt đầu cảm thấy sợ hãi. Nhìn không được nghĩ có phải hay không chuyện nàng phân phó bị phát hiện rồi? Nghĩ đi nghĩ lại bắt đầu sợ hãi khẩn trương, toàn thân run rẩy, tứ chi như nhũn ra.

Đặc biệt là khi nghe thấy tiếng hô của Thu Cúc, nàng liền nhìn thấy tiểu thái giám lúc trước bị đánh đến huyết nhục mơ hồ nằm trên mặt đất, phát ra tiếng kinh hô, trong lòng Trịnh Tu Viện liền hiểu rõ. Quan Thuận công công sẽ không vô duyên vô cớ, những hán người khác không gọi, chỉ gọi riêng mình nàng, Trịnh Tu Viện bắt đầu hối hận. Nàng không nên hạ thủ.

“Trịnh Tu Viện có biết tiểu thái giám này?” Tề Diệp mắt lạnh nhìn hỏi.

Trịnh Tu Viện tùy ý nhìn lướt qua lắc đầu “Tàn thiếp cũng không nhận ra, nhìn không giống người trong cung của tàn thiếp.”

“Xác thực không phải người trong cung của ngươi?” Tề Diệp hỏi “Ngươi biết hẳn phạm phải cái chuyện gì không?”

“Tàn thiếp không biết, mong Hoàng Thượng chỉ thị.” Trịnh Tu Viện siết quả đấm, tận lực khiến cho chính mình biểu hiện bình tĩnh một chút.

“Trịnh Tu Viện không biết hẳn, nhưng hẳn lại biết rõ ngươi, còn nói là ngươi là người sai khiến hẳn bỏ thuốc vào trong súp của Hạ Chiêu Nghi, còn cần trẫm nhiều lời sao? Trịnh Tu Viện?”

“Hoàng Thượng minh giám, tàn thiếp thực oan uổng.” Trong lòng giết mình, Trịnh Tu Viện quỳ trên mặt đất nói “Cho dù tàn thiếp có một trăm cái lá gan, tàn thiếp cũng không dám làm như thế, đều là cái tên câu nô tài này ngấm máu phun người, Hoàng Thượng xin vì tàn thiếp làm chủ a!”

“Hừ, ngươi cho rằng chỉ cần kêu oan trẫm sẽ tin sao? Hẳn có phải ngấm máu phun người hay không, trẫm sẽ cho ngươi biết.” Tề Diệp liếc mắt qua Quang Thuận công công.

Quang Thuận công công tiến lên, đưa tới trước mặt hai tiểu thái giám, móc ra một bao đồ từ trong tay áo người bên trái nói “Hồi bẩm Hoàng Thượng, đây là nô tài tìm được ở dưới giường Trịnh Tu Viện, đã được ngự y xác nhận, là độc hồng hoa.”

Trịnh Tu Viện nghe được toàn thân run lên, gất gao nhìn gói giấy trong tay tiểu thái giám nhất thời không biết phản ứng như thế nào.

Tiểu thái giám bên phải lấy ra một cái bình sứ, mở nắp đưa đến trước mặt mọi người nhìn vào bên trong, nói “Đây là nô tài ở phòng bếp nhỏ của Trịnh Tu Viện phát hiện được, nghe các cung nhân khác nói, là bình sứ của Trịnh Tu Viện nuông nuông, Tu Viện nuông nuông mấy ngày nay thân thể khó chịu nên sắc thuốc uống, ngự y tra xét phát hiện bên trong có mùi của độc hồng hoa.”

Thu Cúc nghe vậy toàn thân run lên, xụi lơ trên mặt đất sắc mặt trắng bệch.

“Trịnh Tu Viện, ngươi còn lời gì nói?” Tề Diệp lạnh giọng, khóe mắt đuôi mày đều là ôn lạnh.

Trịnh Tu Viện vội vàng khóc lóc kể lể nói “Hoàng Thượng làm chủ cho tàn thiếp, tàn thiếp là bị người vu oan giá họa, tàn thiếp căn bản không biết hoa hồng, tàn thiếp một mực ở trong cung, làm sao có thể làm ra hoa hồng, nếu là Hoàng Thượng không tin, có thể đi ngự y viện hỏi một chút, tàn thiếp cũng không thành ngự y vì muốn xin độc hồng hoa.””Hoàng Thượng, trước đó vài

ngày cung nữ Thu Cúc của Trịnh Tu Viện đã từng xuất cung nói là mưa đỏ.” Quang Thuận công công đứng lúc lên tiếng.

Tề Diệp gần đỡ “Trịnh Tu Viện, trăm đôi xử người không tệ, vì sao người đối với trăm lòng dạ độc ác như thế, mất hết tình người, thế nhưng hại hoàng tử của trăm?”

“Hoàng Thượng, đừng nghe hắn nói lời sàm ngôn, tần thiếp chưa làm chuyện đó bao giờ, là Hạ Chiêu Nghi, là nàng cầu kết người hãm hại tần thiếp, Hoàng Thượng, tần thiếp bị oan uổng.” Trịnh Tu Viện dùng đầu gối tiến lên, nghĩ muốn tới gần Tề Diệp, rất nhanh lại bị tiêu thái giám chế trụ.

Hạ Uyển Chi nghe nàng còn muốn chống chế, điềm đậm đáng yêu nói “Hoàng Thượng, tần thiếp không có.”

“Trăm hiểu, nàng đừng lo lắng.” Tề Diệp trấn an Hạ Uyển Chi một câu, nhủ mày nhìn về phía Trịnh Tu Viện, tức giận nói “Còn dám ngụy biện, nhân chứng vật chứng đều có, người nghĩ trăm là người ngu sao?”

“Hoàng Thượng, tần thiếp là oan uổng, là nàng, là nàng hãm hại tần thiếp, tần thiếp chưa từng làm chuyện đó.” Trịnh tu viện chỉ vào Hạ Uyển Chi mắng to “Là đồ tiện nhân này, là nàng oan uổng tần thiếp.”

“Hừ, chính mình phạm vào sai lầm lớn lại còn dám vu tội người khác.” Tề Diệp hừ lạnh, phiền chán cực kỳ, mất lạnh nhìn Trịnh Tu Viện. Nói “Người đầu, Trịnh Tu Viện lòng dạ độc ác, giết hại long chủng, mất đi đức tính của một người vợ, nay biếm lãnh cung, không có chỉ thị của trăm, suốt đời không được xuất cung.”

Hạ Uyển Chi nghe được khoe miệng khê giờ lên, cười đắc ý một chút, liền khôi phục một bộ dáng đáng thương tiếc hận, thậm chí tiến lên phía trước nói “Hoàng Thượng, tần thiếp cũng không ngại, không bằng tạm tha Trịnh Tu Viện, nàng cũng là nhất thời luẩn quẩn trong lòng, mới làm chuyện như thế.”

“Dạ dạ, Hoàng Thượng, tần thiếp biết sai rồi, tần thiếp nhất định hối cải làm lại cuộc đời, mong rằng Hoàng Thượng cho tần thiếp cơ hội này, Hoàng Thượng, tần thiếp sai rồi.” Trịnh Tu Viện vừa nghe Hạ Uyển Chi cầu tình, sững sốt một hồi liền theo bậc thang lăn xuống, biếm vào lãnh cung cuộc đời của nàng coi như xong, nàng không muốn lại giống như Vương Chiêu Viện, bởi vậy nàng cũng không để ý ai đang cầu tình giúp mình, chỉ cần có thể bảo trụ địa vị của nàng, bảo trụ tự do của nàng, cuối đầu thì như thế nào?

“Mang xuống, ai cầu tình cũng không được, ý trăm đã quyết.” Tề Diệp cảnh cáo nhìn Hạ Uyển Chi, ra hiệu nàng không cần nói thêm, Hạ Uyển Chi há to miệng, thấy hắn không vui, đành ngậm miệng không nói, về mặt cầu khẩn.

Tề Diệp ngẫm thờ dài, chỉ cảm thấy nàng quá mức tình khiết thiện lương, đối với Trịnh Tu Viện, nếu dễ dàng tha thứ, về sau không biết gây nên tội gì, không quy củ sao có thể bình ổn được hậu cung, hôm nay buông tha Trịnh Tu Viện, ngày mai sẽ có Vương Tu Viện, Lý Tu Viện, Triệu Tu Viện, kể từ đó, hậu cung chẳng phải là biến thành nơi hủy đi tình người?

Trịnh Tu Viện kêu gào thảm thiết, khẩn cầu Tề Diệp tha thứ, Tề Diệp cũng không thay đổi chủ ý, khoát tay áo, Quang Thuận cho người bịt miệng Trịnh Tu Viện đem nàng mang xuống, để tránh chọc giận hắn.

Đức phi mất lạnh nhìn từ đầu đến cuối cũng không nói một câu, hơn nữa, nàng nói cũng không tiện.

Chi là, bởi vì Hạ Chiêu Nghi, đã làm hai vị phi tần bị biếm lãnh cung, một vị là Vương Chiêu Viện, một vị hôm nay là Trịnh Tu Viện, nàng đúng là họa thủy. Chắc chắn là họa thủy, nếu là không nắm chắc thập toàn thập mỹ, Đức phi nghĩ, nàng cũng sẽ không dễ dàng động thủ, nếu không nàng cũng đã có kết cục của Vương Chiêu Viện, Trịnh Tu Viện.

Tin tức Trịnh Tu Viện bị biếm lãnh cung không bao lâu liền truyền ra, đồng thời biết được nguyên nhân, có người thật tiếc hận lại lại thổn thức, phần còn lại là khoai ý. Đương nhiên, các nàng cũng hiểu ở chốn này hậu cung, lại nhiều thêm một người không dễ trừu chọc.

Bởi vì Hạ Chiêu Nghi được Hoàng Thượng nâng ở lòng bàn tay, trong mắt mọi người trở thành củ khoai lang nóng hổi không dễ chạm.

Hoàng hậu biết được Trịnh Tu Viện bởi vì muốn giết hại long chủng mà bỏ thuốc, bị biếm lãnh cung, lập tức nhủ mày, Nguyệt Quế nghĩ chuyện này, may mắn chính mình chưa ra tay.

Hoàng hậu nghĩ bản thân còn chưa kịp ra tay đã bị Trịnh Tu Viện đã tháo kính xà. Chỉ sợ về sau lại càng khó ra tay.

Còn Thục phi chỉ hừ lạnh một tiếng, thầm mắng đáng đời Trịnh Tu Viện, muốn hại chết hài tử của người khác đều sẽ gặp báo ứng, Hoàng Hậu cũng không ngoại lệ, nhưng nàng tự nhận mình không hèn hạ như những người đó, cho dù có oán hận, nàng cũng sẽ không động tay động chân với hài tử, bởi vì nàng biết rõ, sai lầm của người lớn không có quan hệ gì với hài tử, bọn nó đều là vô tội, vì sao phải dính líu đến bọn nó đây?

Thái hậu đối với cách làm của Tề Diệp rất bất mãn, dù sao sau lưng Trịnh Tu Viện là Trịnh gia, thế lực Trịnh gia ở triều đình rắc rối phức tạp, nếu như chọc giận Trịnh gia, chỉ sợ hắn sẽ làm dao động căn cơ của quốc gia.

Tề Diệp lại nói hắn có suy nghĩ của mình, Trịnh gia quyền thế quá lớn, hắn vừa vận cần chen ép một chút, ở trên triều đình Trịnh gia quá mức cẩn thận, hắn một chút cũng không tìm ra lỗi gì để bắt bẻ, như vậy hắn chuyển sang trên người Trịnh tu viện không tồi, không nghĩ tới nàng thế nhưng thật sự phạm phải lỗi tày trời, hắn mắc mớ nào lại không bắt lấy cơ hội này chen ép Trịnh gia một chút đây?

Vừa chen ép Trịnh gia, cũng cho nữ nhân ở hậu cung một lời cảnh báo, làm cho các nàng tốt nhất an phận thủ thường. Vẹn toàn đôi bên, hắn cũng sẽ cho các nàng ở trong cung bình an sống.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Ký* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60

Edit: Cẩm Hiếu

Beta: Yêutinh

“Chiêu Nghi tỷ tỷ quả thật bị sợ hãi. Thật may là ngự y kịp thời phát hiện, nếu không tổn thương đến long tự thì thật không tốt!” Lâm Huệ nghe được tin tức, ăn trưa xong liền đến xem tình hình một chút, ánh mắt như có như không rơi tại trên người Tề Diệp.

“Làm cho Lâm Sung Dung phí tâm, đều là công lao của Hoàng Thượng. Nếu không phải Hoàng Thượng, khẳng định không thể nhanh như vậy đã bắt được người. Đây cũng là phúc khí của hài tử.” Hạ Uyển Chi vuốt ve bụng, ánh mắt liếc nhanh qua người Lâm Huệ. Tối hôm qua nàng ta phỏng đon chiếc bóng, trong lòng hắn căm hận mình mới phải? Nhưng nay về mặt lại quan tâm vui vẻ như vậy. Hạ Uyển Chi nghĩ hắn là nàng ta cũng bắt đầu tính kế trước mặt mình rồi đây.

“Được rồi! Thời gian không còn sớm, trăm đi ngự thư phòng trước. Có chuyện gì phản phó nô tài đi thông báo cho trăm.” Tề Diệp đứng dậy, hiển nhiên đối với cuộc trò chuyện của các nàng hắn không cảm thấy có hứng thú.

Hai người đứng dậy cùng tiến, đưa mắt nhìn hần rồi đi. Hạ Uyển Chi nói “Tôi hôm qua thật sự rất xin lỗi muội! Nghe nói tối hôm qua Hoàng Thượng lật bài tử của muội, lại ở nơi này của tỷ tỷ, làm cho muội phải thức trắng đêm!”

“Tỷ tỷ khách khí! Nếu không phải tỷ tỷ sợ hãi có người tổn thương đứa nhỏ trong bụng, Hoàng Thượng cũng sẽ không vì lo lắng mà ở lại. Hơn nữa, về sau Hoàng Thượng sẽ lại đến chỗ ta, cần gì phải quan tâm đến một vài lần thị tâm như vậy. Chỉ cần tỷ tỷ tâm tình tốt, ở trước mặt hoàng thượng nói tốt vài câu, còn sợ không có một hai lần như vậy sao?” Lâm Huệ cười, hỏi “Có phải hay không, tỷ tỷ?”

“Vậy cũng được!” Hạ Uyển Chi vui vẻ đáp. Nàng ta ngược lại dự định thật hay! Vì để hoàn trả lại chuyện tối hôm qua đoạt người của nàng ta, muốn nàng nói nhiều hơn vài câu với Tề Diệp, làm cho hần đi Đức Sang cung nhiều hơn.

Lâm Huệ ngồi ở Hi Lai Điện trong chốc lát liền rời đi. Hạ Uyển Chi cười lạnh một chút, ngồi ở trước cửa sổ thêu hoa. Hôm nay Vương Chiêu Viện, Trịnh Tu Viện cũng đã bị biếm lãnh cung, như vậy không có nghĩa là sẽ không bị người khác động thủ. Ít nhất nàng cảm thấy hoàng hậu sẽ không chịu để yên. Hoàng hậu ghen tỵ nhất còn không phải là phi tần có thai sao?

Nhớ tới cái gì, nàng sai Hạ Bích lấy cái khăn tay nhặt được từ chỗ Lâm Huệ ra. Có điều hiện tại khăn tay này đã không còn cần dùng nữa. Chủ nhân của khăn tay đã chết. Đợi đến lúc nàng tìm được người hại Lâm Huệ sảy thai, Nguyệt Mai đã chết.

Đối với việc Trịnh Tu Viện bị biếm lãnh cung, Thái hậu đã vài lần phê bình kín đáo, nói Tề Diệp trừng phạt quá nặng.

Lúc Hạ Uyển Chi đi thính an, rõ ràng cảm thấy thái độ của Thái hậu đối với nàng không còn được như trước kia. Hạ Uyển Chi không ngốc, ngồi trong chốc lát liền đứng dậy rời đi. Nàng đoán đại khái được tâm tư của thái hậu, cảm thấy Tề Diệp đối với nàng quá mức dễ dãi.

Hạ Uyển Chi cũng sẽ cho người đi tiền triều hỏi thăm một chút tin tức. Dù sao nhà của Trịnh Tu Viện bị hại chết rất có thể lực, đối với chuyện nữ nhi Trịnh gia bị biếm lãnh cung, nhất định sẽ sinh bất mãn trong lòng.

Quả nhiên, Hạ Hoa hỏi thăm được Trịnh đại nhân nhân buổi thiết triều tâu là chính mình quản giáo không nghiêm, hi vọng Hoàng Thượng dạy bảo một phen thật tốt. Nếu biết hối cải, Trịnh gia vẫn hi vọng có thể để cho nàng ta hầu hạ Hoàng thượng.

Hạ Uyển Chi nghe xong không nói gì, ngược lại Hạ phu nhân đứng ngồi không yên, cứ mấy ngày lại sai người mang một hộp đồ đến. Hạ Bích mở ra cho nàng xem, là một hộp đồng trùng hạ thảo, vật này đúng là so với hoàng kim còn đắt hơn. Thế nhưng đưa một hộp lớn tiền đến, dùng năng lực của phủ Vinh Quốc công, không thể mua được đồ xa xỉ như vậy.

Hạ Hà nói: “Ý tứ của phu nhân là hi vọng nương nương có thể ở trước mặt Hoàng Thượng nói tốt vài câu. Chờ Hoàng Thượng hết giận, giúp cho Trịnh Tu Viện ra khỏi lãnh cung.”

“Là nương nương ý tứ hay là Trịnh gia ý tứ?” Hạ Uyển Chi khinh miệt nhìn thoáng qua, cười lạnh: “Thật đúng là sẽ tính kế, nàng ta thế nhưng không ngẫm lại, nếu để cho người của Trịnh gia đắc thủ, ai sẽ chịu ủy khuất?”

“Hạ Hà, đưa ra ngoài, nói rằng ta chỉ là một Chiêu nghi nhỏ nhỏ, căn bản không nên nói lời, nếu muốn nịnh bợ Trịnh gia, vậy thì không cần phải mất thể diện. Đường đường là một phủ Quốc công nhưng lại đi phụ thuộc người khác, cũng không sợ mất hết mặt mũi.”

“Vâng!” Hạ Hà gật đầu, tiếp nhận hộp gấm, rồi đi.

Hạ Uyển Chi xoa đầu, thở dài.

“Nương nương cũng đừng để ý! Phu nhân bọn họ chỉ là không biết tình huống thật mà thôi!” Hạ Bích khuyên bảo.

Tết Trung thu đến, ngự hoa viên căng đèn kết hoa rực rỡ muôn màu. Buổi trưa dùng bữa tại Triều Hoa Các, Thái hậu lên lút nói với Hoàng Thượng một câu: “Nay Tết Trung thu, Hoàng hậu lại đã thành tâm hối cải tại Phụng Nghi cung. Hoàng Thượng không bằng mướn ngày lễ này cho nàng ta đi ra.”

“Thiên tử phạm pháp cũng như thứ dân phạm tội. Hoàng hậu phạm vào sai lầm lớn, sao có thể thả ra dễ dàng như thế? Nếu không còn gì gọi là quy củ?” Nói xong một câu, Thái hậu nhất thời không nói gì, lặng yên trong chốc lát nhưng không nói sẽ thả hoàng hậu ra.

Bữa trưa, Hạ Uyển Chi ăn không nhiều lắm. Nghe thấy mùi dầu mỡ, trong dạ dày nàng liền sôi trào. Lúc chờ một mâm hấp cá bung lên, nàng đột nhiên đứng dậy, che miệng rời khỏi chỗ ngồi.

Mặc dù rất thất lễ, nhưng nàng không thể cố chịu được hơn, khom lưng ở một bên nôn mửa, khó chịu đến mức nước mắt đều chảy ra.

Hành động của nàng dẫn tới các vị phi tần chú ý. Người đã từng mang thai thì biết đó là thế nào, người chưa từng mang thai lại rất nghi hoặc nhìn nàng.

Nàng nôn trong chốc lát, cảm giác trên lưng có một bàn tay dịu dàng vỗ lưng của nàng “Không thoải mái?”

“Vâng!” Hạ Uyển Chi đáp một tiếng, cúi đầu nôn một lúc sau mới hết. Lúc này nàng tiếp nhận nước trà súc miệng, lau đi dấu vết bên miệng, lúc này mới nói, “Làm cho Hoàng thượng lo lắng.”

“Không thoải mái liền đi về nghỉ một chút, trăm đã cho người đi gọi ngự y.” Xem nàng mặt rung rung, Tề Diệp đang muốn đưa tay cho nàng lau đi, sau lưng vang lên âm thanh của Thái hậu, tay hần dừng một chút, thu hồi lại.

“Chỉ sợ là thời gian mang thai phản ứng. Mỗi khi mọi người mang thai đều có thể như vậy. Hoàng Thượng không cần lo lắng! Năm đó Hoàng Thượng cũng không thiếu lần qua lần lại ai gia.” Thái hậu nói xong, nhin không được bật cười. Tề Diệp có chút xấu hổ.

Không thể bởi vì một mình nàng mà làm ảnh hưởng đến Thu yến, chỉ là bây giờ nàng không thể ngủ được mùi dầu mỡ, liền xin được cáo lui trước. Tề Diệp cũng không giữ nàng lại.

Lâm ngự y cho chẩn mạch, nói là cũng không có gì đáng lo ngại. Chỉ là phải chú ý ẩm thực, có thể phải ăn thanh đạm một chút. Hạ Uyển Chi gật đầu, cho người đi xuống. Nàng đương nhiên biết rõ chuyện gì xảy ra, dù sao nàng cũng là người có kinh nghiệm.

Bữa trưa, nàng ăn một chút cháo trắng rau dưa, súp bồ nàng uống không trôi, vừa nhìn trong dạ dày liền không thoải mái.

Ăn trưa không bao lâu, nàng đang ngồi ở bên ngoài nghỉ ngơi, nhìn một vật màu vàng sáng tiến đến, thần sắc hiện lên một tia vui mừng: “Hoàng Thượng tại sao cũng tới?”

“Trăm không yên tâm liền đi đến xem một chút, ngự y nói cũng không lo ngại. Trăm đã phân phó ngự thiện phòng làm ít món ăn thanh đạm cho nàng.” Nói xong, Tề Diệp ôm lấy eo của nàng đi vào.

“Không cần làm phiền, thần thiếp đã báo Hạ Bích đến phòng bếp nhỏ nấu cơm. Thần thiếp sợ ngự thiện phòng người nhiều hỗn tạp, không yên tâm.”

“Đứng, Trăm hiểu!” Sờ sờ mặt của nàng, Tề Diệp nói: “Vất vả cho Uyển Nhi rồi. Cần thận một chút cũng tốt. Trăm không muốn nhìn thấy mẹ con nàng gặp chuyện không may.” Ôn nhu vuốt ve bụng bằng phẳng, Tề Diệp nghiêm trang gật đầu.

Mà hoàng hậu lại nuốt không trôi cơm. Nàng cho rằng hôm nay có thể tham gia yến hội Trung Thu. Ai biết sáng sớm liền đứng dậy chờ ý chỉ, trông đứng trông ngồi, lại một câu nói cũng chờ không đến. Hoàng hậu tức giận đến đập gối không ít đồ, hù dọa người của Phụng Nghi cung không dám thở mạnh một tiếng.

Dạ yến rất náo nhiệt, ngự hoa viên treo đầy lồng đèn sáng lung linh. Hạ Uyển Chi cũng tham gia. Hôm nay cũng không mời tất cả quan lại đến mà chỉ có vài người trong hoàng gia. Trời vừa chập tối, thu yến liền bắt đầu. Bày ra trước mặt Hạ Uyển Chi đều là những món ăn thanh đạm. Lúc Hạ Hoa chia thức ăn, âm thầm dùng ngón châm thử. Hôn nữa thừa dịp không ai để ý, thử thức ăn, xác định không có vấn đề mới để cho nàng ăn vào. Không trách nàng ta quá dè chừng. Trong hậu cung, thủ đoạn hạ độc bỏ thuốc đúng là muôn hình vạn trạng. Nàng không thể không cẩn thận che chở cho đứa nhỏ trong bụng, nếu không sẽ lại như Lâm Huệ, hải tử sảy như thế nào cũng không biết.

Yến hội bắt đầu bằng tấu nhạc ca múa, các nàng yên lặng dùng bữa. Vương gia, Phò mã, Quận vương thì cùng Tề Diệp ăn uống linh đình, uống rượu, nói chuyện.

Yến hội tiến hành được một lúc, liền bắt đầu nghe hát kịch, đều là mấy vở thái hậu và Tề Diệp thích. Kỳ thật nghe tới nghe lui cũng chỉ có mấy khúc kia, ngay cả nàng cũng có thể ngâm xướng mấy câu.

Nghe kịch ăn quả bỏ đào, hương vị ngọt ngào, nhiều nước, đúng là thứ nàng thích. Trên án trác bày rất nhiều trái cây, còn có bánh Diệp Nguyệt. Nàng ăn một cái Liên Dung, hương vị hiện tại không tốt, cần một cái liên không ăn được bèn để ở một bên, tiếp tục ăn bỏ đào.

Trước mặt nàng lúc kia là một chuỗi bỏ đào rất nhanh cũng chỉ còn lại có mấy viên. Lâm Huệ ngồi ở bên cạnh nàng thấy cũng không nói cái gì, nhìn Thái Vi liếc nhanh, ra hiệu đem bỏ đào trước mặt nàng bưng qua.

Thái Vi không dám không nghe chủ tử phân phó, bưng bỏ đào đang muốn đưa qua, đã nhìn thấy một tên tiểu thái giám bưng một chum nho qua; mỗi quả tươi ngon, căng mọng, nhiều nước.

Thái Vi nhận ra đó là Quang Thuận công công bên cạnh tiểu đồ đệ; cước bộ dừng lại, quay đầu lại xem chủ tử của nàng. Lâm Huệ nhìn thoáng qua đang nghiêm túc nghe khúc Tề Diệp, trên bàn hân cũng không có bỏ đào, tâm trầm xuống, khẽ cắn môi lắc đầu. Thái Vi bưng bỏ đào trở về.

Các phi tần khác cũng chú ý đến, ánh mắt quét về phía Hạ Uyển Chi lại là ghen ghét lại là oán hận. Hạ Uyển Chi liếc Tề Diệp, mà hân lại một bộ dáng chuyện gì cũng không phát sinh, nghiêm túc nghe hí.

Hạ Uyển Chi âm thầm cười một chút, xem nhẹ những ánh mắt đang nhìn tới, an tâm thoải mái ăn bỏ đào.

Thục phi lắc lắc khăn tay âm thầm cười lạnh một tiếng, thu hồi ánh mắt nghe đùa giỡn.

Thái hậu không vui nhũ mảy, trong mắt hiện lên tinh quang.

Đức phi làm bộ không nhìn thấy, nghiêm túc nghe hí khúc, trong lòng cũng đang tính kế. Hôm nay xem ra mặc kệ nàng sau này sinh hạ hoàng tử hay là công chúa, sau này phân vị của nàng ta nhất định vẫn sẽ cao hơn mình. Đức phi như thế nào lại cam tâm bị người khác treo lên đầu. Có một Hoàng hậu cùng Thục phi đã đủ rồi, nếu Hạ chiêu nghi cũng bỏ lên, nàng ta sao có thể cam tâm?

Chúng phi tần tâm tình khác nhau. Hạ Uyển Chi lại hăng hái ăn bỏ đào, nghe hí khúc, không chịu bất kỳ ảnh hưởng gì.

Mà Tề Diệp tâm tình không tệ, một khúc cuối cùng, hân cười ban thưởng kếp vỗ.

Hạ Uyển Chi ngồi trong chốc lát liền đứng dậy rồi đi, nàng uống chút ít trà, lại ăn không ít bỏ đào, có chút ngồi không yên. Hạ Bích cùng nàng đi tiểu tiện.

Đức phi phát giác bên cạnh động tĩnh, nhìn nàng một cái liền thu hồi ánh mắt, nhìn kếp vỗ cầm động đến rơi nước mắt linh bạc đi xuống.

Trên đường trở về, Hạ Uyển Chi vừa đi vừa nhìn hai bên đường treo đèn lồng, trên mặt đều viết câu thơ, đều là những tác phẩm xuất sắc được truyền tụng từ xưa đến nay.

Đi một hồi lâu, Hạ Bích kinh hô tiếng, theo ánh mắt của nàng nhìn lại, thấy một vị cung nữ lén lút trốn đi. Hai người liếc mắt nhìn nhau, phóng nhẹ cước bộ theo sau.

Tiểu cung nữ trong ngực ôm đồ, rón rén chọn chỗ tối bước đi. Hạ Uyển Chi nhìn càng ngày càng không yên tâm, chần chờ một chút, vẫn là theo sau.

Vừa lưu ý hoàn cảnh chung quanh, vừa đi theo tiểu cung nữ, cho đến nàng ta dừng lại một chỗ trước hòn non bộ, giống như đang cuống cuống chờ người. Hạ Uyển Chi nhẹ giọng hỏi Hạ Bích: “Có biết nàng ta là ai không?”

“Nô tỳ không rõ. Không biết là người trong cung nào?.” Hạ Bích cẩn thận phân biệt một chút nói ra.

“Canh giờ không còn sớm, nương nương hay là đi về trước đi, miễn cho rồi tiệc quá lâu bị người nói.”

“Ừ!” Hạ Uyển Chi cũng không dám nhiều lời, rồi đi. Nhìn thoáng qua đang chuẩn bị đi, liền phát hiện tiểu cung nữ kia đứng một thứ gì ở phía sau hòn non bộ, sau đó vội vã rồi đi.

Hạ Uyển Chi hiểu kỹ, liền tiến lên đi xem một chút, ánh nến yếu ớt của các nàng đã bị đèn lồng thổi tắt. Hạ Bích thấp sáng đèn lồng, phát hiện một túi quần áo. Hạ Bích ngồi xổm xuống định tra xét thì một thân ảnh màu đen đi đến. Hạ Uyển Chi còn chưa kịp phản ứng đã thấy Hạ Bích ngã quỵ xuống. Nàng kinh hô một tiếng, đang định chạy đi lại bị bịt miệng. Lúc giây giữa mới phát hiện người bị bịt miệng nàng có chút quen mặt.

Y phục trên người nàng bị xé nát một cách thô lỗ. Hạ Uyển Chi chỉ biết kinh hoàng, chẳng quan tâm cái khác, giây giữa muốn né ra. Nàng phát hiện người trước mắt dường như là người trong cung, hai tay dùng lực rất mạnh, hơn nữa người đó còn là nam nhân.

Hậu cung ngoại trừ Hoàng Thượng chính là thái giám. Hôm nay tình huống đặc biệt, còn có Vương gia, Phò mã, Quận vương, mà người trước mắt có thể không phải là Vương gia, Phò mã, Quận vương.

“Người muốn làm gì? Dừng tay! Có việc gì từ từ thương lượng, người muốn vàng bạc châu báu đều được.” Hạ Uyển Chi vừa giãy giụa, vừa cố gắng thuyết phục hân.

“Im miệng, cố gắng thành thật còn có thể cho người thoải mái một chút. Nếu làm loạn kêu lên, hôm nay để cho người ném chút khổ sở. Ai bảo người đắc tội với chủ tử nhà ta? Hôm nay phải giáo huấn người thật tốt.” Nam nhân nói dùng sức xé ra tà áo của nàng. Hạ Uyển Chi kinh hô che lấy trước ngực, thừa dịp lúc nam nhân cởi quần áo, nàng vội vã chạy đi, cũng rất mau bị bắt trở lại, tiện tay hất lên.

Hạ Uyển Chi chịu đau, kêu to: “Cứu mạng, cứu mạng!”

Nam nhân âm lãnh cười một tiếng “Không có người tới cứu người, ngoan ngoan nằm, không thì đừng trách ta không khách khí.” Nói rồi người tiến lên. Hạ Uyển Chi kinh hô một tiếng, bắt được tảng đá đập tới, nam nhân kêu lên một tiếng đau đớn, lau một cái, lòng bàn tay tất cả đều là máu. Đại khái bị chọc giận, đôi mắt chìm xuống. Hạ Uyển Chi đứng lên muốn chạy. Hân lại một cước đá tới, Hạ Uyển Chi che chở bụng, bị đau nên kêu lên một tiếng đau đớn.

Đúng lúc này, mơ hồ có thể nghe thấy âm thanh, Hạ Uyển Chi đang muốn kêu to, lại bị hân bóp cổ, hô hấp dừng lại. Hạ Uyển Chi nhìn người ngoan độc kia, lồng ngực càng lúc càng khó chịu. Lúc hoảng hốt trước mắt, trên cổ tay đột nhiên buông ra, nàng lại kịch liệt thở dốc ho khan.

Không biết qua bao lâu, trước mắt đột nhiên sáng lên, nàng vượt cổ ngẩng đầu. Trước mắt thấy Tề Diệp nhìn từ trên cao xuống.

Tề Diệp nhìn chăm chăm nàng một hồi lâu, cời xuống long bào đem nàng gói lại, thái hậu kinh hô: “Hoàng Thượng, Hạ chiêu nghi không biết liêm sỉ! Hoàng Thượng, trong hậu cung sao lại có thể...?”

“Thái hậu, chẳng lẽ người cũng nghe theo lời của một phía?” Theo ánh mắt của hắn nhìn lại, trông thấy Hạ Uyển Chi ngã trong vũng máu nam nhân, toàn thân run lên, vừa rồi nàng đầu làm sai cái gì?

“Đúng là Hoàng Thượng, kếp võ kia luôn miệng nói là Hạ chiêu nghi câu dẫn hắn; mà Hạ chiêu nghi quần áo không chỉnh tề...” Đức phi muốn nói lại thôi, rất đồng tình nhìn xem Tề Diệp.

Hạ Uyển Chi lập tức cảm thấy lạnh cả người, âm mưu, rõ ràng là âm mưu. Tiểu cung nữ kia trước đó đã an bài tốt, người nam nhân kia nói chủ tử của nàng ta cho người dạy dỗ nàng. Tâm tư thay đổi, Hạ Uyển Chi nước mắt rùng rùng nói: “Hoàng Thượng, thần thiếp là trong sạch, thần thiếp...” Cố làm ra vẻ hoảng sợ quá độ, Hạ Uyển Chi hai mắt tái đi, làm bộ hôn mê bất tỉnh.

“Hoàng Thượng, nữ nhân như vậy chỉ biết làm mất mặt mũi Hoàng gia. Đợi nàng ta sinh hạ hài tử liền biếm lãnh cung đi!” Người nói chuyện chính là Thái hậu. Hạ Uyển Chi tựa mình trên người Tề Diệp, thăm nghĩ Thái hậu quả nhiên không thích nàng, chuyện còn chưa hiểu rõ đã bắt đầu định tội, thật đúng là nóng lòng.

“Chuyện hôm nay ai cũng không được nhiều lời! Về phần khác, đợi nàng tỉnh lại nói sau.” Dứt lời, Tề Diệp ôm người rời đi, toàn thân phát ra một loại hơi thở chèn ép.

Thái hậu cùng Đức phi nhìn nhau, hai người cái gì cũng chưa kịp nói. Thái hậu đuổi kịp Tề Diệp bước chân, xoay người rời đi. Về phần người ngã trong vũng máu bị tiểu thái giám mang đi xuống. Đợi mọi người đi hết, Đức phi nhìn thoáng qua Bội Dung: “Đem tiểu cung nữ kia xử lý!”

“Vâng!” Bội Dung gật gật đầu, Đức phi mỉm cười rời đi.

Cho đến Đức phi đi xa, người núp trong bóng tối chậm rãi đứng dậy. Thái Vi nhện không được nói nhỏ: “Nương nương, Đức phi hãm hại Hạ chiêu nghi.”

“Hừ, không cần lắm lời!” Nhìn hờn non bộ, Lâm Huệ về mặt phức tạp.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 61

Editor: taeyeon6104 (follow me~~ follow me~~)

Beta: Yêutinh

Tề Diệp trực tiếp ôm nàng trở về Hi Lai điện, toàn thân nàng cứng ngắt, vùi vào trong ngực hắn. Nghe thấy hắn phân phó ngự y đến, nàng cũng không dám nói gì, im lặng nghe tiếng tim đập của hắn.

Thấy mọi thứ xung quanh thật yên tĩnh, nghe thấy tiếng Hạ Hà hành lễ, Hạ Uyển Chi mới biết mình đã về đến Hi Lai điện. Nàng bị hắn ném lên giường, nhắm mắt giả vờ ngủ.

“Hầu hạ nàng rửa mặt đi.” Tề Diệp ngồi ở một bên thờ đốc, bé nàng đi một đoạn xa như vậy, hắn cũng có chút mệt mỏi.

Hạ Hà gật gật đầu, rón rén đến định cời long bào cho hắn. Ở trên giường, Hạ Uyển Chi giả vờ như đang gặp ác mộng “Hoàng Thượng, cứu ta, Hoàng Thượng...”

Mọi người chột giật mình, Hạ Hà cũng bị dọa sợ đến đứng hình. Tề Diệp đẩy Hạ Hà sang một bên, bước đến, nắm tay Hạ Uyển Chi “Đừng sợ, trầm ở đây.” Ánh mắt hắn liếc qua chỗ máu bám trên cổ trắng nõn của nàng, lập tức hiểu ra mọi chuyện, đem nàng ôm vào lòng, nhẹ giọng an ủi “Yên tâm, trầm ở đây, không ai dám làm tổn thương người.”

“Hoàng Thượng, thần thiếp bị oan.... thần thiếp không biết hắn ta là ai cả nhưng hắn lại nói muốn dạy dỗ thần thiếp. Thần thiếp sợ lắm. Ô..... Ô..... Hoàng Thượng... thần thiếp thực sự không làm gì sai cả.”

Nước mắt của nàng làm ướt đầm long bào của hắn. Hắn an ủi “Trầm đều hiểu, người yên tâm, trầm sẽ điều tra rõ ràng, Uyển Nhi của trầm rất trong sạch, đừng lo lắng...”

Hạ Uyển Chi đột nhiên cảm thấy bụng mình đau, liền nhớ ra nam nhân kia đã đá mình một cước, toàn thân lạnh lẽo “Hoàng Thượng, thần thiếp đau bụng...”

“Đau bụng?” Tề Diệp thấy mặt nàng trắng bệch, lập tức hô to “Ngự y, ngự y...”

Không bao lâu Lâm ngự y đã đến, vội vã bắt mạch cho Hạ Uyển Chi. Tề Diệp ngồi bên cạnh, nắm tay nàng, ôn nhu an ủi “Đừng sợ. Hài tử sẽ không sao đâu. Đừng lo lắng, trầm ở đây cùng người”

“Ân!” Hạ Uyển Chi nghẹn ngào, xoa xoa bụng. Lâm ngự y nghiêm túc bắt mạch cho nàng, đến khi chắc chắn rằng hài tử không sao mới thở phào nhẹ nhõm “Mặc dù động thai khí nhưng rất may là không sao, chỉ cần uống chút thuốc dưỡng thai, tình hình sẽ được.”

Hạ Uyển Chi nghe xong mới thả lỏng thần kinh căng thẳng, nước mắt liền rơi xuống “Hoàng Thượng, hài tử không sao!”

“Trầm biết rồi!” Ôn nhu lau lệ trên khóe mắt nàng, Tề Diệp nói “Nghỉ ngơi thật tốt, trầm có việc phải xử lý, khi nào xong sẽ trở lại thăm người.”

“Vâng!” Hạ Uyển Chi gật đầu, biết rõ nam nhân kia đã chết, nhưng tiểu cung nữ đó có thể vẫn còn sống. Nàng cực kì muốn biết, ai là người muốn giả họa, hãm hại nàng. Nếu hôm nay Hoàng Thượng không đến cứu, nàng sẽ để lại tiếng xấu muôn đời chứ đừng nói là có thể sống sót quay trở về.

Nghĩ tới thái hậu nói đợi nàng sinh hạ hài tử sẽ biếm lãnh cung, đúng là Thái hậu mà, làm việc gì cũng gọn gàng, nhanh chóng.

Nàng vuốt ve bụng, cũng may là lúc đó nàng đã chắn trước bụng. Nếu không một cước đó mà trúng thì con nàng làm sao giữ được.

Đang nghĩ ngợi, tấm rèm khẽ lắc lư, Hạ Bích áy náy bước vào, nói “Đều là nô tỳ vô năng, không thể bảo hộ nương nương bình an!”

Hạ Hà đang lấy rượu thuốc bôi lên cổ cho nàng, ngự y nói bôi loại thuốc này sẽ không làm thương tổn đến hài tử trong bụng nàng mới yên tâm thoa lên người.

“Đứng lên đi, đây không phải là lỗi của người, cũng do ta bất cẩn nên mới rơi vào bẫy của kẻ khác.” Rất rõ ràng là có người giăng bẫy chờ nàng lọt vào. Cũng may cả nàng và hài tử trong bụng đều không sao.

“Còn nhớ tiểu cung nữ kia không?” Hạ Bích gật đầu, nàng nói “Tìm ra, là ai muốn hãm hại ta.”

“Vâng!” Hạ Bích gật đầu, rất nhanh liền lui ra ngoài.

Vừa mới sang giờ Hợi được một lúc, Hạ Bích đã tiến đến. Hạ Uyển Chi chưa ngủ, nàng uống chén thuốc của Hạ Đồng rồi ngồi chờ.

Hạ Bích nói “Nô tỳ đã tìm được cung nữ kia rồi, nhưng thật đáng tiếc người đó đã nhảy xuống giếng tự vẫn. Lúc nô tỳ tìm thấy thì chỉ còn là một thi thể.”

“Thật đúng là nhanh tay.” Hạ Uyển Chi hừ lạnh.

“Là nô tỳ vô dụng.” Hạ Bích áy náy.

Hạ Uyển Chi nhìn nàng một cái rồi không nói nàng gì, hỏi “Hoàng Thượng đâu?”

“Hoàng Thượng sai Quang Thuận công công đi điều tra việc này. Đến bây giờ yến hội cũng đã kết thúc, hoàng thượng hạ lệnh mọi người không được phép ra ngoài, những người khác còn không biết đã xảy ra chuyện gì.”

“Tiểu cung nữ kia là ai?” Nếu không phải tiểu cung nữ kia len lén lút lút rất khá nghi thì nàng cũng sẽ không hiếu kỳ, để rồi bị mắc bẫy.

“Nô tỳ đã điều tra rõ ràng, đó là người chịu trách nhiệm quét tước ngự hoa viên, hiện tại, nô tỳ không phát hiện ra đó là người của ai.”

“Biết rồi. Người đi hỏi thăm xem gần đây nàng ta có gì khác thường, lục soát cả phòng của nàng ta xem có tìm ra chút manh mối gì không.” Hạ Bích gật đầu.

Đang nói thì nghe thấy cung nữ thỉnh an, biết Tề Diệp đã tới, nàng muốn xuống giường hành lễ nhưng Tề Diệp ra hiệu “Đừng đứng dậy, trầm ngồi một chút.”

“Hoàng Thượng, có tin tức sao?” Hạ Hà mang một cái ghế đến cho Tề Diệp ngồi, nàng hỏi.

“Những chuyện khác không nên suy nghĩ nhiều, cứ chăm lo thân thể thật tốt. Trầm biết rõ ngươi vô tội, không cần lo lắng.” Hân vỗ vỗ tay nàng trấn an, nhưng trong lòng rất khó chịu. Tiểu cung nữ cùng nam nhân kia đều đã chết, manh mối bị gián đoạn, không thể tìm ra người đứng sau điều khiển.

“Vâng!” Hạ Uyển Chi gật đầu “Hoàng Thượng có thể tin tưởng tận đáy lòng là rất may mắn rồi. Có những lời nói này của Hoàng Thượng, tâm thấp rất yên tâm”

Tề Diệp hạ lệnh bảo nàng tĩnh dưỡng, không có sự cho phép của hắn thì không ai được vào thăm nàng. Nhưng nếu nàng muốn ra ngoài, sẽ không ai ngăn cản. Vậy là không phải bị cấm túc.

Loại hành động bảo vệ này thật khiến các phi tần khác ghen tỵ, Hạ Uyển Chi cũng không cần đến chỗ Thái Hậu và Đức phi thỉnh an, liền ngủ thêm một lát mới dậy. Bị kinh hãi, buổi đêm nàng liền bị sốt, Hạ Hà chăm sóc cho nàng cả đêm, đến tận sáng sớm hôm sau mới mời ngự y đến xem. Hiện tại nàng đang mang thai, không dám uống nhiều loại thuốc, chỉ có thể uống thêm chút nước, nghỉ ngơi để hạ nhiệt độ.

Tề Diệp biết được, hạ triều xong liền đến thăm nàng. Nàng đang ăn cháo, khuôn mặt tái nhợt, uể oải. Tề Diệp nhìn nàng đã ăn được một chút cháo, lúc này mới yên tâm “Khá hơn chút nào không?”

“Đa tạ Hoàng Thượng quan tâm, đã khá hơn nhiều. Ngự y nói nghỉ ngơi, điều trị là được!” Nàng trấn an nói.

Tề Diệp gật gù, sờ trán thấy không còn nóng nhiều, mới yên tâm. An ủi “Yên tâm, trầm sẽ cho người tiếp tục điều tra, sẽ không để cho kẻ có tội trốn thoát.”

“Thôi, manh mối đều đã đứt đoạn, rất khó tìm kiếm. Dù sao tận đáy lòng cùng hài tử đều đã an toàn, chuyện tối ngày hôm qua cứ bỏ qua đi.”

“Làm sao mà bỏ qua được?” Tề Diệp có chút kích động, vuốt ve cổ của nàng, còn lại vài vết máu bầm chưa tan “Nếu không phải trầm kịp thời đuổi tới, trầm liền mất đi người.”

“Hoàng Thượng!” Hạ Uyển Chi nghẹn ngào, chủ động vòng quanh eo của hắn “Tận đáy lòng cho rằng sẽ không còn được gặp lại hoàng thượng nữa.”

“Làm sao có thể, không có trầm cho phép, không ai có thể làm tổn thương Uyển Nhi” Sít sao ôm lấy nàng, Tề Diệp nói “Uyển Nhi, đều là trầm không tốt, mới khiến ngươi bị nguy hiểm. Sẽ không có lần sau nữa!”

“Vâng!” Hạ Uyển Chi nghẹn ngào, lau đi giọt lệ trên khóe mắt, vết thương cảm nhưng trong lòng có chút đặc ý, hẳn là toàn tâm toàn ý quan tâm đến nàng sao?

Buổi sáng lúc Hạ Uyển Chi còn đang nghỉ ngơi thì Lâm Huệ sai Thái Vi mang chút A Giao đến, nói là để bồi bổ thân thể. Tối tận lúc Hạ Uyển Chi tỉnh lại, Hạ Bích mới báo lại cho nàng. Nàng liền bảo Hạ Hà mang tờ lụa đẹp để đến cho Lâm Huệ để tạ ơn.

Lâm Huệ nhìn thoáng qua tờ lụa Hạ Uyển Chi mang tới, bảo Thái Vi nhận lấy. Hạ Hà nói vài câu rồi mới rời đi, Hạ Hà vừa đi, Thái Vi đã nói ngay “Nghe nói Hạ chiêu nghi cũng không có gì đáng lo ngại.”

“Ừ!” Lâm Huệ vuốt vuốt túi thơm ngang hông, suy nghĩ viễn vông. Nàng không biết có nên nói cho Hạ Uyển Chi biết đây là thủ đoạn của Đức phi hay không. Dù sao thì hai người kia đều đã chết, nàng nói ra cũng không có gì làm chứng cứ.

Chỉ là thăm kinh ngạc, Đức phi thật độc ác, Hạ Uyển Chi đang mang hài tử mà cũng dám ra tay. Nghĩ lại một chút, Lâm Huệ thậm chí hoài nghi, trước kia nàng không giữ được hài tử, có phải là do người khác hãm hại hay không? Hôm đó, tự nhiên chuột lại xuất hiện, rất kì quái. Nàng còn nhớ rõ, đêm đó, có một người ở trước giường, còn túm lấy chân nàng, tay của người đó thực sự rất ấm. Nếu là quý, đáng lý phải lạnh ngắt chứ.

Lâm Huệ đứng ngồi không yên, sai Thái Vi đi điều tra lại chuyện của nàng. Chuyện đó trải qua đã lâu, bây giờ muốn tra lại cũng không có manh mối.

“Nương nương, Hạ Bích nói Hạ chiêu nghi đang nghỉ ngơi, nô tỳ cũng không đi vào.” Bội Dung nói.

“Đồ đã đưa vào chưa?” Đức phi không thèm để ý, Hoàng Thượng có lòng bảo vệ nàng ta, không vào được cũng là lẽ thường tình.

“Đưa vào rồi.” Bội Dung gật đầu, Đức phi phản phò làm một chén súp bồi bổ thân thể đưa cho Hạ Uyển Chi để bày tỏ tâm ý.

“Đưa vào rồi là được!” Đức phi tiếc nuối nói “Kế hoạch chu toàn như vậy mà nàng ta lại thoát được, đúng thật là phúc lớn mạng lớn.”

“Nương nương yên tâm, cho dù lần này nàng ta thoát được nhưng tương lai còn dài. Hoàng Thượng sủng ái nàng ta như vậy, bao nhiêu phi tần khác đều đang ghen tỵ. Nàng ta đề phòng, nhưng chắc chắn sẽ có chỗ sơ hở” Bội Dung an ủi.

“Người nói rất đúng!” Đức phi vuốt vuốt móng tay “Chuyện này phải xử lí thật sạch sẽ. Bản phi không thích Hoàng Thượng hoài nghi bản phi.”

“Nuơng nuơng yên tâm, nô tỳ đã xử lý tốt.” Bội Dung quý dị cười một tiếng “Chỉ sợ hiện tại Thục phi đã bị Hoàng Thượng gọi đi rồi.”

“Vậy là tốt rồi! Hạ Chiêu nghi không bị làm sao mà Hoàng Thượng lại muốn điều tra, vậy thì hãy cho Thục phi nuơng nuơng chịu tội thay đi. Chẳng phải nàng ta rất có bản lĩnh sao? Ta rất muốn nhìn xem lần nàng ta chứng minh mình minh bạch kiểu gì.” Cười đắc ý, Đức phi nuơng nuơng lập tức cảm thấy tâm tình tốt lên nhiều.

Lúc đó, không thể chấp nhận nhìn Hạ Chiêu nghi treo lên đầu mình, Đức phi liền nghĩ ra một biện pháp, liền bảo Bội Dung đi sắp xếp. Bội Dung biết nam nhân kia là một kẻ tham tiền háo sắc, mới đưa cho hắn một ngân lượng bạc, bảo hắn đi dạy dỗ một cung nữ, còn về phần dạy dỗ như thế nào, đương nhiên là phá hủy sự trong sạch của nàng ta. Chẳng thể ngờ, nam nhân kia liền lập tức đồng ý.

Kế tiếp, Bội Dung sắp xếp cho viên tiểu cung nữ quét dọn Ngự Hoa viên đi khơi gọi tò mò của Hạ Uyển Chi, không ngờ nàng lại thực sự mắc bẫy. Sau đó sai một tiểu cung nữ khác đến báo cho Quang Thuận công công, nói là trông thấy Hạ Chiêu nghi cùng với một nam nhân trốn sau hòn non bộ, không biết làm gì, âm thanh không ngớt. Chẳng ngờ Tề Diệp nghe được, không để cho Quang Thuận công công có cơ hội đi tra xét trước, tự mình đi đến hòn non bộ, Thái hậu cũng vô tình nghe thấy, lập tức đi theo.

Cứ nghĩ rằng được chứng kiến một màn thân bại danh liệt của nàng, ai ngờ Hoàng Thượng lại che chở nàng đến vậy. Đức phi rất thất vọng, chỉ có thể khiến nàng ta động thai khí một chút, lại còn giúp nàng ta có bước tiến. Nhưng nếu mượn cơ hội này mà lật đổ được Thục phi thì thật là tốt.

Sau khi xảy ra chuyện, Quang Thuận bắt hết đám người trong gánh hát ra tra khảo. Không một ai hé môi nửa lời, chỉ có duy nhất một người nói ra cung nữ đã làm chuyện đó. Nam nhân đó liền tục cầu xin tha mạng, cuối cùng nói ra tên Mộc Hương. Quang Thuận công công nhận được tin tức, lập tức gọi Mộc Hương đến.

Mộc Hương có chút không vui, vô duyên vô cớ kêu nàng đến, làm nàng cứ tưởng có chuyện gì quan trọng, hóa ra là bảo nhờ chút việc. Nếu nàng vắng mặt quá lâu, Thục phi nuơng nuơng nhất định sẽ tức giận.

“Nếu đã không có việc gì, nô tỳ liền xin được cáo lui trước!” Mộc Hương hành lễ đang định đi thì hai vị thái giám cản lại, nàng khiêu mi “Không biết tổng quản công công còn có gì phân phó?” Quang Thuận nâng nâng tay, người nam nhân kia bị bắt đi ra, Quang Thuận hỏi “Mộc Hương cô nương đừng bước.”

“Nô tỳ không biết công công có ý gì.” Nhìn thoáng qua nam nhân kia toàn thân đều là máu, nàng nhũn mảy.

“Vẫn còn ở nguy bệnh, chẳng lẽ Mộc Hương cô nương không biết hẩn?” Chỉ vào nam nhân, Quang Thuận cười lạnh “Ngươi mau nói thật đi, có phải do Thục Phi nuơng nuơng phản phó hay không?”

“Công công có thể vu oan nô tỳ, nhưng cũng đừng nên gieo gạo nước bẩn lên người Thục phi nuơng nuơng, coi chừng nuơng nuơng nổi giận, công công lại phải chịu khổ” Mộc Hương khiêu mi “Về phần hẩn, nô tỳ căn bản không biết.”

“Quả nhiên mạnh miệng, nếu đã không chịu thành thật mở miệng, vậy thì đừng trách tặc gia không khách khí, người đâu, lôi Mộc Hương lại.” Quang Thuận công công khoát khoát tay, đã có người cột Mộc Hương lại.

Mộc Hương kêu to “Dừng tay, các người làm cái gì, coi chừng Thục phi nuơng nuơng tức giận, a, dừng tay, Thục phi nuơng nuơng nhất định sẽ không bỏ qua cho các người...”

Hồi lâu, tiếng Mộc Hương dần yếu ớt, Quang Thuận ngồi chồm hổm ở trước mặt nàng hỏi “Rốt cuộc nói hay không, nói sớm một chút để da thịt không bị đau.”

“Các người đây là vu oan giá họa, huông chỉ Thục phi nuơng nuơng không làm gì sai trái, đều là các người ngấm máu phun người.” Mộc Hương nhổ một ngụm máu trước mặt Quang Thuận.

Quang Thuận móc khăn tay ra, lau máu dính trên mặt, ánh mắt thâm trầm “Ngươi mạnh miệng lắm. Để xem hôm nay bản công công dạy dỗ ngươi thế nào. Người đâu, dùng đại cực hình tra khảo. Không khai ra thì không được dừng.”

“Đồ hoạn quan, nuơng nuơng ta không làm cho dù đánh chết ta, ta cũng sẽ không thừa nhận, a, nuơng nuơng, nuơng nuơng...”

Quang Thuận công công nhả nhả nhả uống trà. Một lát sau, tiểu thái giám vào, nói “Sư phụ, nàng ta không thừa nhận.”

“Tiếp tục!” Đuôi lông mày nhíech lên, Quang Thuận hạ lệnh.

“Sư phụ, không thể tiếp tục dùng cực hình, nàng ta đã đuối lắm rồi.” Tiểu thái giám có chút bận tâm nói.

Quang Thuận đang muốn phát hỏa, nhưng lại nghe thấy Hoàng Thượng tìm mình, đành nén cơn tức giận xuống “Đừng khiến nàng ta chết”

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62

Edit: Puta Ng

Beta: Yêutinh

“Nô tài thỉnh an Thục phi nuơng nuơng, nuơng nuơng kim an!”

“Chuyện gì quan trọng lại có thể khiến Quang Thuận công công đặc biệt đi một chuyến thế này, có chuyện gì phân phó tiểu thái giám truyền một câu là được.” Trước đó Thục phi đối với Quang Thuận không phải về mặt ôn hoà như vậy, nhưng bây giờ không giống ngày xưa. Trước kia, dù hẩn là hồng nhân bên cạnh Hoàng Thượng cũng phải nhìn sắc mặt người chủ tử này là nàng. Hôm nay quả thật không có mặt mũi nào nhận mình là người được sủng nhất.

Hiện tại dù là trên triều đình hay hậu cung, cao thấp đều biết được sủng ái nhất chính là vị ở Hi Lai điện kia, chỉ vừa nghĩ thôi đã khiến nàng tức đến tím gan.

Ngẫm lại, trong lòng Thục phi không thể không oán hận Hạ Uyển Chi vài phần, nếu không phải nàng ta dùng thủ đoạn dụ dỗ mê hoặc Hoàng Thượng, nàng sẽ không thất sủng, đến độ Hoàng Thượng mười ngày nửa tháng mới đến chỗ nàng một lần, ngày ngày lui tới Hi Lai điện.

“Đây vốn là trách nhiệm của nô tài, chuyện Hoàng Thượng phân phó, nô tài đương nhiên muốn làm tận sức.” Quang Thuận công công mỉm cười. Mặc kệ hẩn biết điều gì, rõ cái gì, đối với chủ tử hẩn luôn là về mặt ôn hoà, bởi hẩn biết rõ thời thế thay đổi, không thể đắc tội với bất kỳ ai, chẳng may lúc nào đó nàng ta lại Đông Sơn tái khởi tìm hẩn hỏi tội thì sao?

“Vậy công công có chuyện gì không?” Vô sự không đăng điện tam bảo, huông chỉ hẩn lại thân là Đại tổng quản trong cung.

“Hoàng Thượng muốn Thục phi nương nương đi ngọc Long Điện một chuyến.” Quang Thuận bầm rở.

“Chỉ một mình bản phi, hay Hạ chiêu nghi đã ở đó?” Thục phi có chút thụ sủng nhục kinh, nàng đã rất lâu không được Hoàng Thượng tuyển triệu, nghe nói tối hôm qua Hạ chiêu nghi bị sợ hãi, Hoàng Thượng không chừng đau lòng, bèn bệ hạ dễ dàng, nếu nàng tới không phải là tự làm mình ngọt ngào sao?

“Chỉ một người Thục phi nương nương.” Quang Thuận nói “Nương nương chuẩn bị một chút rồi đi qua, chớ để Hoàng Thượng đợi lâu!”

“Được!” Thục phi mỉm cười gật đầu “Mộc Hương, mau tới đây trang điểm cho bản phi.” Thục phi gọi một tiếng, không nghe thấy đáp, Thục phi quay đầu lại, không nhìn thấy Mộc Hương liền nhíu mày “Mộc Hương đâu?”

“Hồi bẩm nương nương, Mộc Hương đã đi ra ngoài.” Cung nữ đáp lời.

Thục phi có chút mất hứng, nhìn thoáng qua Quang Thuận, không nên để Hoàng Thượng chờ lâu, liền gọi tiểu cung nữ trang điểm thay quần áo cho nàng, mặc vào một thân cung trang màu hồng lợt nàng thích nhất. Lại mang thêm vài cái trâm cài tóc, lúc này mới mang theo tiểu cung nữ đi ngọc Long Điện, lúc ra đến cửa còn dặn dò tiểu cung nữ nếu Mộc Hương trở lại, bảo nàng đến Ngọc Long điện hầu hạ.

Đức Sang cung cách Ngọc Long điện một quãng, Thục phi ra đến cửa vừa vặn lúc Lâm Huệ từ bên ngoài trở lại, hai người đối mặt nhau, Lâm Huệ chủ động hành lễ, Thục phi đắc ý vuốt tóc, kiêu ngạo rời đi.

“Vị phía trước kia không phải Quang Thuận công công sao?” Lâm Huệ hơi không chắc chắn hỏi.

“Đúng vậy, nhìn giống như là đi Ngọc Long điện, Hoàng Thượng cho triệu Thục phi?” Thái Vi khẽ nhíu mày.

“Hừ, lúc trở về khẳng định lại muốn gây chuyện!” Lâm Huệ trào phúng cười một tiếng, không nói thêm lời nào lập tức trở về, Thục phi thích khoe khoang như vậy, nàng nhất định lại không được thanh tịnh.

Chính bởi vì Hạ Uyển Chi được sủng ái đoạt mất danh tiếng của Thục phi, Thục phi không ít lần gây khó dễ cho nàng - tỷ muội giết của Hạ Uyển Chi, khiến Lâm Huệ cảm thấy rất ủy khuất.

Suốt đường đi tâm tình Thục phi rất tốt, nhưng vẫn nhìn không được hỏi thăm Quang Thuận “Vì sao Hoàng Thượng cho truyền bản phi, có phải có chuyện gì không?”

“Nô tài không biết, nương nương tới thì biết!” Quang Thuận công công về mặt ôn hoà cười.

“Hoàng Thượng hôm nay tâm tình thế nào?” Thục phi hỏi không được nên có chút lo sợ, lại bởi vì có thể gặp Hoàng Thượng, trong lòng vẫn rất cao hứng, móc ra một túi bạc kín đáo đưa cho Quang Thuận.

“Nô tài thấy tâm tình không tệ!” Quang Thuận ước lượng bạc, cười nói.

Tâm tình tốt là tốt rồi! Thục phi cười, không hề lo lắng, nghĩ thầm đợi lát nữa sẽ thể hiện nhớ nhung đối với Hoàng Thượng, hy vọng có thể được đoạt lại sủng ái.

Đến Ngọc Long điện, Quang Thuận bầm báo “Hoàng Thượng, Thục phi nương nương đến rồi!”

Bên trong truyền đến âm thanh nhàn nhạt “Để cho nàng vào đi!”

Quang Thuận đẩy cửa ra, Thục phi cất bước đi vào, trên mặt hiện ra nụ cười tươi tắn, Quang Thuận nhìn nàng ta, cười lạnh một cái.

“Thần thiếp thỉnh an Hoàng Thượng, Hoàng Thượng thánh an!” Thục phi ánh mắt thâm tình, thanh âm ôn nhu uyển chuyển.

“Đứng lên đi!” Mặt Tề Diệp không chút thay đổi nhìn nàng một cái, Thục phi vốn cười với hắn, thấy hắn như thế, nàng có chút cảm giác như mặt nóng dán móng lạnh.

“Tạ Hoàng Thượng ân điển!” Thục phi mỉm cười như cũ “Không biết Hoàng Thượng gọi thần thiếp đến có gì phân phó?”

“Thục phi, những năm nay trăm đối với người thế nào?” Tề Diệp nghiêm nghị hỏi.

Thục phi về mặt mờ mịt, nhất thời không hiểu dụng ý của hắn. Hai người đối mặt hồi lâu, Thục phi cúi đầu “Rất tốt!” Nếu như có thể đối với nàng như trước kia, vậy thì tốt quá.

“Thục phi cảm thấy Hạ chiêu nghi thế nào?” Tề Diệp nhìn chăm chăm nàng hỏi.

Thục phi vừa nghe tên Hạ chiêu nghi không biết từ đâu tới một cỗ phiền chán, nhưng vẫn cố nén lại “Hoàng Thượng thích thì thần thiếp cũng thích, thần thiếp cảm thấy Hạ chiêu nghi cũng không tệ.” Nàng không ngốc, sẽ không nói bậy vào lúc này, nàng rõ ràng hiện tại nàng ta là tâm can bảo bối của Hoàng Thượng.

“Thục phi thật sự nghĩ như vậy?” Khẽ nhíu mày, nếu như hắn không nhìn lầm, ánh mắt của nàng có vẻ không thích Hạ chiêu nghi, thậm chí có chút ít... Phiền chán.

“Vâng!” Thục phi buồn bực, không muốn nói nhiều về Hạ chiêu nghi, nói “Hoàng Thượng, hoa quý ở Quê viên nở rồi, mùi thơm động lòng người, nếu Hoàng Thượng không bận rộn chính sự, không bằng thần thiếp cùng Hoàng Thượng đi Quê viên một chút?”

“Cái này để sau đi!” Tề Diệp nói “Hôm nay Trẫm gọi Thục phi đến là có chuyện muốn hỏi người.”

Trước kia hắn đều dùng ái phi để xưng hô với nàng, lúc này lại gọi Thục phi, Thục phi nghe được tỏ vẻ không vui, khẽ nhíu mày “Hoàng Thượng có chuyện gì cứ hỏi, thần thiếp nhất định không nửa điểm dối trá.”

“Vậy là tốt rồi!” Tề Diệp nâng tay, cửa phòng bị đẩy ra, Quang Thuận công công tiến đến, vài người đi theo phía sau, trong đó một người máu chảy đầm đìa thiếu chút nữa không nhìn ra khuôn mặt là Mộc Hương bị áp giải đi vào.

Mộc Hương đi theo Thục phi nhiều năm, cho dù nàng ta hóa thành tro cũng nhận ra. Nhìn nàng ta vết thương chồng chất, Thục phi kinh hãi “Hoàng Thượng, đây là chuyện gì? Mộc Hương là tỷ nữ của thần thiếp, nàng phạm tội lớn gì mà phải dùng tới đại hình?”

“Thục phi cho rằng trăm sẽ tùy tiện dùng hình?” Tề Diệp hừ một tiếng, ném chén trà, mảnh vỡ văng tới bên chân Thục phi, dọa nàng thiếu chút nữa nhảy dựng.

“Hoàng Thượng, nếu Mộc Hương làm sai điều gì, đều là thần thiếp không biết dạy bảo, mong rằng Hoàng Thượng tha nàng một mạng, trách phạt thần thiếp.” Thục phi nói nhỏ, cầu tình thay Mộc Hương.

Mộc Hương nghe vậy nước mắt chậm rãi rơi xuống.

“Thục phi, nếu người đối với Hạ chiêu nghi cũng có phần thiện tâm này, trăm đã không cần trách phạt người?” Tề Diệp nói “Trăm đã biết, tối qua là người thiết kế định hãm hại Hạ chiêu nghi, sai tên kép võ lâm bản trong sạch của nàng ấy.”

“Cái gì?” Thục phi cảm giác tai mình nghe nhầm, kinh hãi “Hoàng Thượng, thần thiếp chưa bao giờ làm vậy.”

“Còn dám cứng miệng!” Tề Diệp tức giận nói “Ngươi cho rằng trăm còn có thể tin ngươi, nếu không phải trăm vừa vặn đi qua, Hạ chiêu nghi và cả đứa nhỏ trong bụng nàng ấy đều bị ngươi hại chết!”

“Hoàng Thượng, thần thiếp bị oan, đến nay thần thiếp cũng không biết tội hôm qua phát sinh chuyện gì, thần thiếp thật sự không làm, tội qua thần thiếp đang nghe hí kịch, xem ảo thuật, căn bản không rời khỏi ngự hoa viên.” Thục phi cuống quýt phân trần, nàng không hề làm gì tổn thương Hạ chiêu nghi, mặc dù nàng ta đúng là rất đáng hận.

“Còn nguy hiểm!” Tề Diệp chỉ vào Mộc Hương vết thương chẳng chịt nói “Nàng ta đã khai, ngươi còn liều chết không nhận, có phải muốn trăm dùng hình phạt không?”

Thục phi không dám tin nhìn về phía Mộc Hương, Mộc Hương lệ rơi đầy mặt lắc đầu, trong miệng bị nhét miếng vải, nàng ta căn bản không phát ra được thanh âm nào.

Thục phi thu hồi ánh mắt, mặt xám như tro “Hoàng Thượng, thần thiếp không làm, có người vu oan giá họa cho thần thiếp.”

Thì ra không phải bị sợ hãi mà là bị thương, Hạ chiêu nghi này, nàng ta rốt cuộc bị bao nhiêu cừ hận, một lần lại một lần, nhiều người muốn đưa nàng ta vào chỗ chết như vậy.

“Ngươi cho rằng trăm còn có thể tin lời nói một phía của ngươi?” Tề Diệp giận dữ “Thục phi, trăm đối với ngươi không tệ, vì sao lòng dạ ngươi ác độc đến vậy, muốn thương tổn hoàng nhi của trăm, tổn thương Hạ chiêu nghi, ngươi có biết nàng ấy nếu có gì bất trắc thì chính là một thi hai mệnh?”

“Hoàng Thượng, thần thiếp không có!” Thục phi quỳ trên mặt đất nói “Hoàng Thượng, cho dù thần thiếp không thích Hạ chiêu nghi đoạt danh tiếng của thần thiếp, được Hoàng Thượng sủng ái, thần thiếp cũng sẽ không độc ác đến mức ra tay với người đang mang thai.”

“Hừ! Trăm không muốn nghe!” Tề Diệp phát tay “Vương chiêu viện, Trịnh tu viện đều không từ thủ đoạn nào ra tay độc ác, trăm cho là có tấm gương của các nàng, các ngươi sẽ an phận một chút, đến cùng các ngươi còn làm càn như thế.”

“Ngươi đâu, Thục phi đức hạnh không đủ, không xứng phi vị, nay thu hồi danh hiệu Thục phi, biếm làm cung nữ lãnh cung...”

“Hoàng Thượng, thần thiếp oan uổng!” Thục phi kinh hãi, tiến lên ôm chân Tề Diệp cầu khẩn “Hoàng Thượng, thần thiếp chưa từng làm, thần thiếp không có.”

Mộc Hương gầy giữa đình tiến lên, hai mắt đỏ bừng, ư ư lên tiếng.

“Thục phi, trăm cho ngươi một cơ hội, ngươi nói có phải ngươi làm hay không?” Tề Diệp nhàn nhạt hỏi.

Thục phi lệ rơi đầy mặt ngửa đầu “Hoàng Thượng, thần thiếp đúng là không thích Hạ chiêu nghi, nhưng không vì thế mà hãm hại sau lưng nàng ta, nếu Hoàng Thượng không tin, thần thiếp tình nguyện...” Thục phi buông tay ra đứng dậy, nhìn thẳng vào hắn “Hoàng Thượng, thần thiếp tình nguyện... Lấy cái chết chứng minh!” Lời còn chưa dứt, nàng tựa như mũi tên xông ra ngoài.

Tề Diệp kịp thời phản ứng nhưng chỉ kịp bắt lấy một mảnh vạt áo, ngay sau đó truyền đến tiếng va chạm, Thục phi mềm nhũn ngã xuống, máu tươi từ trán chảy ra, ánh mắt nhìn Tề Diệp, khẽ cười một tiếng “Hoàng Thượng, thần thiếp bị oan...”

“Thục phi...” miếng vải trên tay rơi xuống, Tề Diệp kinh ngạc lên tiếng, sau một khắc tiến lên, ôm nàng đặt lên giường, cầm lấy khăn tay đặt lên chỗ trán không ngừng chảy máu “Gọi ngự y, mau gọi ngự y!”

“Vâng!” Quang Thuận gật đầu, vội ra ngoài phân phó xuống.

“Nương nương, xảy ra chuyện lớn!” Hạ Hoa vội vã chạy về, Hạ Uyển Chi đang vẽ tranh, trên tờ giấy trắng là một cây hoa quế xanh mướt, điểm thêm một vài đóa hoa vàng nhạt, bị Hạ Hoa gọi như vậy, tay run một chút, mực rơi lên tờ giấy, một bức tranh hoàn mỹ cứ như vậy bị phá hủy.

Hạ Uyển Chi không vui nhũn mày “Đã nói qua bao nhiêu lần, không cho phép thất thủ như vậy, chẳng lẽ còn muốn đích thân ta dạy bảo ngươi sao?”

“Nô tỳ biết sai, nô tỳ không dám nữa, mong rằng nương nương tha thứ!” Hạ Hoa rút cổ một cái, về mặt nhận sai.

“Hừ! Lần sau không được làm vậy nữa.” Tiếc hận nhìn thoáng qua bức tranh, nàng hỏi “Nói đi. Rốt cuộc xảy ra đại sự gì?”

“Nô tỳ nghe nói Ngọc Long điện đã xảy ra chuyện, không biết vì nguyên nhân gì, Thục phi nương nương đụng đầu vào cột bị thương, Hoàng Thượng gọi ngự y đến chữa trị, nghe tiểu cung nữ nói chảy rất nhiều máu.” Có hỏi thăm được tin tức nào khác không?” Hạ Uyển Chi nhũn mày.

“Nô tỳ còn nghe nói Mộc Hương bên cạnh Thục phi nương nương bị Quang Thuận công công dụng hình, người đầy vết thương, mà Hoàng Thượng có vẻ đã khiển trách Thục phi nặng nề.”

“Hiện tại Thục phi thế nào?” Bút lông vẽ vài nét, một bức họa lập tức hoàn toàn thay đổi, là Thục phi chỉ đạo sao?

“Nghe nói đang hôn mê!” Hạ Hoa nói chi tiết.

“Được rồi!” Hạ Uyển Chi phân phó “Để ý thật kỹ, một khi có tin tức hãy lập tức bẩm báo.”

“Vâng!” Hạ Hoa hành lễ lui xuống.

Hạ Bích nói “Có phải Hoàng Thượng tra ra là Thục phi không, Thục phi rõ bị phát hiện, xấu hổ nên tự vẫn?”

“Nếu thật là như vậy, Thục phi chết cũng coi như bỏ qua, nếu không có việc gì, hừ, vậy hãy chờ nhận lấy sự phản nộ của ta đi!” Ném bút lông xuống, Hạ Uyển Chi nghiêng đầu vào phòng, không cần phải nhiều lời nữa.

Hạ Bích phân phó cung nữ thu thập xong, theo đuôi đi vào an ủi.

Rất nhanh chuyện Thục phi bị thương đã truyền ra cả hậu cung. Chuyện Tề Diệp kinh hoàng sai người gọi ngự y đến Ngọc Long điện, tự nhiên càng bị chú ý.

Không bao lâu, Đức phi nương nương cũng biết, đồng thời biết rõ Thục phi không đáng ngại, chỉ là bị thương đầu mà thôi, nàng có chút tiếc hận, vì sao nàng ta vẫn còn sống.

Hoàng hậu không ngờ mấy ngày nay trong cung nhiều chuyện thú vị như vậy. Từng chuyện từng chuyện phát sinh, mỗi sự kiện đều có liên hệ đến Hạ chiêu nghi. Nàng ta đúng thực là họa thủy. Người như vậy làm sao có thể lưu bên cạnh hoàng thượng?

Nguyệt Quế bụng thức ăn đến, hoàng hậu tâm tình tốt nên ăn nhiều hơn chút. Lúc ngửi mùi cá, dạ dày liền cuộn một cái, liên tục khoát tay cho nguyệt quế bụng xuống.

“Nương nương không thoải mái?” Nguyệt Quế kinh hãi, hỏi “Có cần thỉnh ngự y đi đến nhìn một chút không ạ?”

“Không cần, không phải bệnh nặng gì, chỉ là không thích mùi cá này mà thôi, bụng xuống đi!” Hoàng hậu nhú mảy, nhìn cá cũng thấy khó chịu, trong dạ dày một hồi sôi trào.

Nguyệt Quế phản phò người bụng xuống, lại bắt đầu gấp thức ăn cho nàng. Hoàng Hậu thích ăn thức ăn nhừ, nhìn cá bần thức ăn, thức ăn vị chua nàng ăn được nhiều hơn chút, hoàng hậu bỗng nhiên hoảng hốt “Nhanh đi thỉnh Lưu ngự y đến, nói bản cung không thoải mái.”

“Vâng!” Nguyệt quế gặt đầu, vội vã đi xuống phản phò.

Theo bản năng, hoàng hậu vuốt ve bụng, trên mặt hiện ra vui vẻ, không nén được bật cười.

Ngự y bâng bó miệng vết thương cho Thực phi. Không bao lâu Thực phi tỉnh lại, nhìn xung quanh xa lạ, có chút hoảng hốt, định đứng dậy, trên đầu đau nhói, nàng hít mạnh một hơi, cung nữ nhắc nhở “Nuơng nuơng không thể được, hay là nuơng nuơng nằm nghỉ ngơi đi, ngự y nói nuơng nuơng cần tĩnh dưỡng”

“Đây là đâu?” Nhận ra cung nữ của mình, Thực phi hỏi.

“Là Ngọc Long điện thừa nuơng nuơng!” Kỳ thật không cần cung nữ trả lời nàng cũng nhận ra, mặc dù không thường xuyên đến, nhưng cũng không phải là lần đầu tiên.

“Hoàng Thượng đâu?” Thực phi nhớ tới chuyện lúc trước, phản phò cung nữ cầm gương cho nàng soi mặt của mình. Cung nữ vâng lời, lại phản phò cung nữ khác đi báo cho Hoàng Thượng một tiếng, nói Thực phi nuơng nuơng đã tỉnh.

Thực phi nhìn trên đầu quần đầy băng gạc, trên trán một chút máu đỏ thấm từ băng gạc chảy ra, sắc mặt tái nhợt, cả người thoát nhìn rất suy yếu.

Rất nhanh Tề Diệp đã đẩy cửa tiến vào. Thực phi trông thấy hắn, trong nháy mắt hốc mắt ướt át, vẻ mặt u oán, giãy giụa đứng dậy hành lễ, Tề Diệp sinh lòng áy náy, biết chuyện không phải nàng làm, người nam nhân kia đã chết rồi, thừa dịp thái giám không chú ý, sợ tội tự sát.

Mà Thực phi cũng đã chứng minh sự trong sạch của nàng. Tề Diệp không ngờ, trong chốc lát khi nàng đụng đầu kia, trong mắt không có nửa điểm lừa gạt.

“Hoàng Thượng, thần thiếp bị oan!” Thực phi nhìn người đang đến gần, nước mắt chảy dài nói.

Tề Diệp tiến lên đỡ vai của nàng, đỡ nàng nằm xuống “Việc này về sau không nên nhắc lại nữa, trẫm trách nhầm ngươi, về sau sẽ bù đắp cho ngươi!”

“Hoàng thượng tin tưởng thần thiếp trong sạch rồi?” Thực phi vội vàng hỏi.

“Là trẫm hồ đồ!” Tề Diệp xụ mặt xuống xin lỗi.

“Thần thiếp thật cao hứng, Hoàng Thượng tin tưởng thần thiếp trong sạch!” Thực phi miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, cầm lấy tay hắn nói “Hoàng Thượng, mặc dù thần thiếp ghen ghét Hạ chiêu nghi, nhưng thần thiếp sẽ không làm chuyện thương thiên hại lý, thần thiếp chỉ hy vọng khi Hoàng Thượng sủng ái Hạ chiêu nghi, có thể liếc đến thần thiếp, thần thiếp đã thoả mãn rồi.”

“Đừng nói nhiều, thân thể ngươi còn suy yếu.” Tề Diệp kéo chăn mềm đắp lên cho nàng vuốt ve tay nàng “Ngủ đi! Trẫm sẽ đền bù cho ngươi.”

“Vâng!” Thực phi nháy mắt mấy cái “Đa tạ Hoàng Thượng ân điển.” Thực phi vừa lòng thỏa mãn ngủ, khoe miệng hiện nét cười, lần này nàng làm đúng rồi. Hoàng Thượng sẽ bởi vì chuyện này mà áy náy với nàng. Hắn cũng đã nói sẽ bù đắp. Nếu không chiếm được tâm của hắn, để cho hắn áy náy với mình cũng tốt.

Thực phi không ngờ, sẽ không thật sự dùng mạng của mình để chứng minh trong sạch. Khi đó nàng trăm miệng cũng khó biện giải. Mắt thấy sẽ bị biếm lãnh cung, nàng không thể để cho người hãm hại mình đắc ý, bởi vậy mới ra hạ sách này.

Không ngờ nàng thật sự làm được, mặc dù đụng đầu thật sự rất đau. Đúng là không vào hàng cọp sao bắt được cọp con, nàng vẫn là Thực phi, không bị biếm lãnh cung.

Về phần là ai hãm hại nàng, nàng nhất định sẽ không bỏ qua cho kẻ đó.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63

Edit: Việt Hà

Beta: HueKhanh92

“Thực phi đã trở lại, Hoàng Thượng còn đặc biệt sang thăm, ban thưởng không ít đồ đấy!” Thái Vi từ bên ngoài trở lại, nói với Lâm Huệ đang đánh đàn.

“Đi lấy một cây nhân sâm đưa qua đi!” Lâm Huệ nhàn nhạt phản phò.

Thái Vi gặt đầu “Lần này Thực phi nuơng nuơng thật đúng là oan uổng, rõ ràng không phải là nàng ta chỉ điểm, lại đeo lên cái nôi đen này. Nghe nói Hoàng thượng là chuẩn bị biếm Thực phi vào lãnh cung, nếu không phải Thực phi lấy cái chết minh chứng, phúc lớn mạng lớn cũng không mất mạng, không thì chẳng phải là oan uổng?”

“Thái Vi!” Tiếng đàn chói tai, Lâm Huệ nghiêng đầu trừng nàng ta. Thái Vi nhìn chung quanh một chút, xác định ngoại trừ các nàng ra không có những người khác nghe thấy, lúc này mới hoảng hồn nhận sai. Vừa sờ vành tai của mình, vừa nói “Đều là nô tỳ lảm miệng, nuơng nuơng trách phạt.”

“Biết rõ lảm miệng thì lần sau không cần nói nhiều, miệng ở hậu cung là dùng để ăn uống, không phải là cho ngươi dùng để bàn tán thị phi. Nếu là lời này bị kẻ hữu tâm nghe qua, coi chừng cái mạng nhỏ của ngươi khó giữ được.”

“Vâng! Nuơng nuơng trách phạt phải!” Thái Vi nghĩ mà sợ gặt đầu.

“Về phần chuyện của Đức phi, ngươi tốt nhất nên quên đi.” Chuyện đã thành kết cục đã định, không đáng vì chuyện của người khác mà mạo hiểm. Thực phi, Đức phi kia đều không phải là dễ đối phó.

Nhìn Đức phi một chút xem, một kẻ không thành, lập tức ngược lại hãm hại Thực phi. Nếu không phải Thực phi lấy cái chết minh chứng, nàng ta chẳng phải là thực sự phải lãnh tội danh. Trừ đi Thực phi, hậu cung này ngoại trừ hoàng hậu chính là Đức phi lớn nhất, huống chi nàng ta còn có Trương công chúa chống đỡ.

Hoàng Thượng mặc dù không có sủng ái Đức phi, xem như nể mặt của Trương công chúa cũng sẽ không bạc đãi Đức phi.

Về phần Thục phi, nàng ta nguyên bản chính là được sủng ái, cộng thêm gia tộc sau lưng Thục phi, nếu không phải là tội không thể xá, cũng sẽ không thật sự làm gì nàng ta?

Mà chính nàng lại chỉ là một Lâm sung dung nho nhỏ. Nếu đối đầu với Đức phi, đợi nàng ta trở mình, thua thiệt chính là bản thân nàng. Lâm Huệ không đáng vì người khác tìm phiền toái cho mình.

Nếu lúc trước, nàng đại khái sẽ bởi vì các nàng làm hại Uyển tỷ tỷ nên ra mặt. Hiện tại nàng ta đã thay đổi, vì tư lợi mà bất chấp tình cảm ti muội, nàng cũng không cần tiếp tục cố kỵ tình cảm của hai người.

Hơn nữa, nàng bây giờ cần bản cũng không phải là Thục phi, không phải là đối thủ của Đức phi. Nàng cần gì vì Hạ Uyển Chi mà bại lộ chính mình. Lúc này trong mắt Thục phi, Đức phi nàng chỉ là một con kiến dễ dàng bị bóp chết, nàng cần gì tự tìm đường chết?

Không bằng giấu tài, bảo toàn chính mình, đợi nàng bay lên ngọn cây, lại phản kích thì có gì khó!

Thục phi bị thương, Hạ Uyển Chi sai Hạ Bích chuẩn bị lễ vật đưa đi, ai ngờ Thục phi nàng ta lại đem trà cầu kỳ nhân sâm lại, nói là tiêu thụ không nổi đồ của nàng Hạ Uyển Chi biết rõ Thục phi trong lòng còn có oán hận, ngược lại cũng không nói gì. Đã trả lại thì trả lại, tâm ý của nàng đến là tốt rồi, không cảm kích là chuyện của Thục phi, nàng làm đề không sợ người dèm pha là được rồi.

Nói đến oán hận, nàng cũng là người bị hại. Về phần hung thủ ẩn nấp quá sâu, đến nay đều không tìm được là ai? Thục phi đã loại bỏ hiềm nghi, trực giác Hạ Uyển Chi cho thấy không phải là Thục phi.

Sao có thể, có thể chỉ điểm là ai đây?

Hoàng hậu, Đức phi, hay là Triệu Tu Nghi, hay là Lâm Huệ, có lẽ cũng có thể là mấy người Chu Tiếp Dur. Chỉ cần là nữ nhân hậu cung, liền thoát không khỏi liên quan. Mà trực giác của nàng lại trực tiếp chỉ vào hoàng hậu cùng Đức phi.

Hoàng hậu không thích các cung phi khác có tin vui. Nếu là sinh hạ hoàng tử, đối với vị trí của nàng ta chính là một uy hiếp lớn. Dù sao cùng Hoàng Thượng thành thân năm năm, bụng của nàng ta một chút tin tức cũng không có. Chính là bởi vì nàng ta không có hài tử, cho nên nàng ta ghen ghét việc cung phi có thai. Nhìn một chút hài tử của Lâm Huệ xem, không phải là kiệt tác của hoàng hậu?

Đức phi nhìn như vẻ mặt ôn hoà, đức hạnh bao dung, bộ dạng không tranh quyền thế. Chỉ là nàng ta che giấu mà thôi. Dựa vào một cái Trưởng công chúa, ngay cả Thục phi được sủng ái cũng không dám quá làm cản, mà địa vị của nàng ta cũng không phải là kiên cố. Dù sao phía trên Đức phi còn có Quý phi, Hiền phi, Lương phi, ba cái ghế phi vị đang trống, đều là phần vị cao hơn nàng ta.

Nếu nàng sinh hạ hoàng tử, dựa theo sủng ái của Tề Diệp đối với nàng hiện nay, chẳng phải là đạp lên trên đầu Thục phi, Đức phi sao. Ít nhất cũng là một Lương phi, dù không tới thì phong phi ban thường hào cũng là vinh quang.

Huống chi lúc nàng rời khỏi yến hội, nàng đã cảm giác được ánh mắt không tốt lành kia của Đức phi. Nàng ta lại là người chịu trách nhiệm cử hành yến hội, cho dù động tay chân cũng là dễ dàng, không dễ bị phát hiện.

Loại trừ hoàng hậu, như vậy còn dư lại cũng chỉ có Đức phi!

Mặc dù không thể hoàn toàn xác thực, ở trong lòng Hạ Uyển Chi, âm mưu lần này đều là một tay Đức phi tạo thành. Nếu không thì vì cái gì hết lần này tới lần khác ở trên đường gặp được Đức phi, mà không phải Thục phi. Rõ ràng là vì tâm hoài bất quỷ (trong lòng có việc xấu), mới có thể muốn tới tham gia nào nhiệt.

Xem ra hiện tại thật sự là nàng hai mặt thủ địch. Đức phi đã hạ thủ. Cũng may nàng không sao. Nếu thật là bị tên kép vô kia thực hiện được bất kể là tự nguyện hay bị ép, nàng đều làm mất thể diện Hoàng gia. Cho dù mang long thai, cũng tránh không được bị trừng phạt.

Đức phi thật ác độc!

“Đức phi bên kia có động tĩnh gì?” Nghĩ tới đó, Hạ Uyển Chi hỏi.

“Cũng không có động tĩnh gì. Vừa rồi nô tỳ đi tặng đồ cho Thục phi, Bội Dung cũng đưa vài thứ đến. Những thứ khác thì giống như bình thường, nhìn không ra có cái gì không ổn.”

“Cho người tiếp tục lưu ý!” Đầu Hạ Uyển Chi gật gù, nhìn hoa quế trong đình viện mà xuất thần.

Bữa tối, Hạ Uyển Chi dùng bữa xong liền ở trong Hi lai điện đi tản bộ một chút. Giữa nắng chiều hoàng hôn, nhân nhả tản mạn cũng là thật tốt. Hạ Hoa nghe được tin Tề Diệp dùng bữa tối với Thái hậu xong thì đi Đức Sang cung xem Thục phi.

Hạ Uyển Chi gật đầu bày tỏ đã biết. Nghĩ đến lần này Thục phi xem như người trong hoạ có phúc. Nhìn điệu bộ này của Tề Diệp, là muốn đền bù tổn thất cho nàng ta. Có vẻ Thục phi lại được sủng ái nữa rồi.

Hạ Uyển Chi cho rằng Tề Diệp đi chỗ Thục phi nên sẽ không đến đây. Gần đây nàng ngủ rất sớm, đang thay quần áo nghỉ ngơi, nghe nói hần đến đây thì lại mặc quần áo đi ra ngoài.

“Chuẩn bị nghỉ ngơi sao?” Tề Diệp đã tới, nhìn xiêm y của nàng không ngay ngắn thì cười cười, sửa sang lại một chút tà áo chưa ngay ngắn của nàng.

“Ừ! Nhìn canh giờ không còn sớm liền chuẩn bị đi nghỉ ngơi. Đã trễ thế này rồi sao Hoàng Thượng còn đến?” Hai người ngồi xuống ở trên giường, Tề Diệp cầm lấy tay của nàng không buông.

“Trẫm muốn tới đây nhìn một chút.” Kéo tà áo xuống, nhìn máu bầm đã tan không ít, thờ phào nhẹ nhõm “Xức thuốc chưa?”

“Cũng đã ổn hơn nhiều. Dù sao không có gì đáng ngại thì không cần xức thuốc, sợ tổn thương đứa nhỏ trong bụng.” Nàng mỉm cười vuốt ve phần bụng bằng phẳng.

Theo ánh mắt của nàng, tay của Tề Diệp bao trùm lên, to lớn mà ấm áp “Ngự y nói không có gì lo ngại. Vẫn là bôi chút ít thuốc đi, nếu không trẫm nhìn thấy đau lòng.”

“Vậy trẫm thiếp càng không bôi, để cho Hoàng Thượng nhìn thấy đau lòng.” Hạ Uyển Chi hai mắt sáng long lanh nói với hần.

Tề Diệp sùng sốt một chút, lập tức kịp phản ứng. Nàng là muốn hần đau lòng chính mình, lập tức trong lòng cảm động, cánh tay dài nhấc lên, ôm người vào trong ngực “Không đáng, trẫm sẽ liên tục đau lòng Uyển Nhi!”

“Ừ! Thần thiếp biết rõ.” Nhìn bức rèm che ngủ sặc, vẻ mặt nàng nhân nhật.

Cuối cùng vẫn là Tề Diệp phản phò người cảm rượu thuốc đến, tự mình xức thuốc cho nàng. Hạ Uyển Chi ngoan ngoãn gối lên trên đùi hần, cảm giác ấm áp từ tay hần lướt qua trên cổ, hơi ngứa ngứa một chút, làm cho nàng buồn buồn nở nụ cười.

“Làm sao vậy?” Tề Diệp kinh ngạc.

“Có chút nhột!” Nàng ngồi dậy, gò má khẽ phồng hồng, ánh mắt lưu chuyển, vẻ mặt xinh đẹp.

Tề Diệp cười cười, vuốt ve mặt của nàng, đi tới gần, hôn một cái lên khoé mắt của nàng. Hạ Uyển Chi thuận thế ngã vào trong ngực hắn, một bộ dạng làm nũng ý lại. Tề Diệp rất thích nàng như vậy, ôm người ở trước ngực, thoải mái cúi đầu xuống gục vào bả vai của nàng, thoải mái thờ dài.

Không biết qua bao lâu, Hạ Bích bung một cái hộp gấm tiến đến hỏi thăm: “Nương nương, nhân sâm cùng cầu kỳ này để chỗ nào?”

“Thu lại đi, nếu Thục phi nương nương đã không thích, ngày mai tìm thêm một chút thứ nàng ấy thích đưa qua.” Hạ Uyển Chi hỏi hột nói.

Tề Diệp nghe vậy, hỏi “Chuyện gì xảy ra?”

“Không có việc gì! Hoàng Thượng đêm nay có ngủ lại Hi Lai điện không?” Hạ Uyển Chi tránh lời nói của hắn mà hỏi thăm.

Dựa theo hiểu biết của Tề Diệp về nàng, chỉ cần là nàng tránh lời nói của hắn và nói không có việc gì, liền nhất định là có chuyện. Hắn nhìn về phía Hạ Bích, hỏi “Nói đi, trẫm muốn nghe một chút chuyện gì xảy ra.” “Vâng!” Hạ Bích có chút băn khoăn liếc nhanh nhìn Hạ Uyển Chi, mới nói: “Là như vậy, buổi sáng nương nương phân phó nô tỳ tặng chút ít đồ bổ thân thể cho Thục phi nương nương. Thục phi nương nương tựa hồ không thích, liền trả trở về.”

“Thật đúng là không hiểu chuyện!” Tề Diệp nhíu mày, nghiêng đầu nhìn về phía Hạ Uyển Chi “Nếu nàng ta đã không thích, nàng cũng đừng có

đi tự chuốc không vui. Nàng ta chính là tính xấu như vậy, chẳng cần so đo với nàng ta.”

“Ủ! Thần thiếp hiểu!” Hạ Uyển Chi nhu thuận gật đầu, liếc nhìn Hạ Bích, Hạ Bích bụng hộp gấm lui xuống.

Tề Diệp lại ngồi trong chốc lát rồi mới rời đi, cũng không nghe nói đêm nay hắn lật ra bài tử của ai, có lẽ hắn trở về Ngọc Long điện nghỉ ngơi.

Sau đó mấy ngày, Thục phi tìm các loại lý do để gọi Tề Diệp đi Đức Sang cung, mặc kệ hắn đang ở trong cung của ai. Đương nhiên, chỗ thái hậu thì nàng không dám phái người đi mời.

Thậm chí có hai ngày Tề Diệp đang dùng bữa ở Hi Lai điện, Thục phi cho cung nữ đến truyền lời, nói là đau đầu, mong Tề Diệp đi qua nhìn xem.

Lần này Hạ Uyển Chi chủ động mở miệng, Tề Diệp cũng không chịu dỗi đi, chỉ nói đợi lát nữa sẽ đi qua rồi tiếp tục nhân nhả cùng Hạ Uyển Chi ăn trưa, lại ở Hi Lai điện ngủ trưa rồi mới đi Đức Sang cung.

Máu bầm trên cổ chỉ qua mấy ngày thì tiêu tan hết, một chút dấu vết cũng nhìn không ra. Mà chuyện nàng bị hại mạnh mẽ đã mất đoạn, căn bản tìm không được là ai chỉ điểm.

Hạ Uyển Chi cứ theo lẽ thường đi thỉnh an Đức phi, có khi cũng sẽ bị Đức phi kêu lên cùng nói chuyện. Nàng biểu hiện thật bình tĩnh, giống như căn bản không có hoài nghi là Đức phi ra tay. Dù sao không có chứng cứ, gây rối loạn chỉ gây bất lợi cho mình, không bằng từ từ mà tính.

Hậu cung chưa từng có cuộc sống bình yên. Thục phi ý vào vết thương trên đầu, lợi dụng làm nũng đối với Tề Diệp, mỗi ngày Tề Diệp đều phải đi Đức Sang cung một chuyến. Nàng ta dùng hết các loại thủ đoạn để nhắc lại chuyện trước kia, hoặc thân thể không thoải mái, hoặc ăn không vô, hoặc ngủ không ngon, hoặc gặp cơn ác mộng, hoặc là phân phó phòng bếp nhỏ chuẩn bị điểm tâm đưa đi ngự thư phòng, biểu đạt tình cảm.

Dù sao chỉ cần có thể gọi người đi Đức Sang cung, Thục phi đúng là dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, mà đặc biệt từ Hi Lai điện thì càng không từ bỏ.

Hạ Uyển Chi nhìn đã cảm thấy buồn cười. Nàng cũng biết, lúc này nói cái gì đều là vô dụng, chờ qua khỏi lúc thịnh sùng, xem Thục phi có thể yên ổn hay không.

Vẫn cho là hoàng hậu sẽ ở Phượng Nghi cung yên tĩnh thật lâu, ai biết Phượng Nghi cung truyền ra tin hoàng hậu có thai. Cầm tức cái gì đều tan thành mây khói, Phượng Nghi cung lần nữa đông như trẩy hội. Mà ngay cả Hạ Uyển Chi cũng sai Hạ Bích chuẩn bị một phần lễ vật phong phú đưa đi Phượng Nghi cung.

Tin tức hoàng hậu có thai vừa ra liền che khuất hào quang của Thục phi. Thái hậu rất là cao hứng, tích cực đi Phượng Nghi cung.

Hạ Uyển Chi lại nghĩ, hoàng hậu này thật là xem như hết khổ. Cứ nghĩ tới nàng ta bất quá là hồng nhan bạc mệnh, nàng ta đã nhất định là không thể sống lâu, Hạ Uyển Chi cũng không muốn lãng phí tinh lực trên cái người tuổi thọ ngắn ngủi. Điều kiện tiên quyết là nàng ta không ra tay với mình. Hạ Uyển Chi biết rõ, thường đi ở trên bờ sông khó tránh khỏi sẽ ướt giày. Nàng biết rõ Tề Diệp thích là mặt nạ ngây trang mà nàng mang, nếu là biết rõ bộ dáng chân chính dưới mặt nạ, chỉ sợ hắn sẽ không tiếp nhận được. Đồng thời, nàng cũng không muốn bị người chán ghét, đặc biệt là Tề Diệp.

Mất ân sủng của hắn, căn bản không thể sinh tồn nổi ở hậu cung.

Hậu cung phi tần có tin vui đều là rất thận trọng, trừ ngự y của mình xác định có thai ra, còn có Viện trưởng Ngự y viện cùng với một vị ngự y khác tình thông phụ khoa xác định, thế này mới xem như chân chính khẳng định có tin vui.

Lúc trước khi Lâm ngự y khẳng định nàng có tin vui, còn không phải là được hai cái ngự y khác xác định lại.

Hoàng hậu chầm dứt bị cầm tức, cái này hậu cung liền sẽ phát sinh biến hóa. Ít nhất quyền phụ trách quản lý hậu cung lại trở về trong tay hoàng hậu. Mà thái hậu nói nàng ta hôm nay thân thể khác biệt, không thể quá mức mệt nhọc, nói là để cho Đức phi trợ giúp quản lý. Hoàng hậu mặc dù không muốn, nhưng vẫn là nghe theo ý tứ của thái hậu, giao ra một nửa quyền lợi cho Đức phi quản lý.

Một khi đã dính đến quyền thế, đột nhiên trên tay không có tư vị quyền lợi là không dễ chịu. Đức phi chính là nghĩ như vậy. Đứng ở chỗ cao nhìn qua phong cảnh khẳng định không giống như phải nằm ở trong đó, bởi vậy, nàng hi vọng quyền lợi một mực đều ở trong tay nàng!

Phượng Nghi cung gần đây rất là náo nhiệt, thỉnh an cũng trở lại như xưa.

Hạ Uyển Chi sáng sớm trang điểm xong đi thỉnh an hoàng hậu. Hoàng hậu cười tủm tỉm cho nàng đứng dậy, tay còn vuốt ve phần bụng bằng phẳng. Nghe ngự y nói, bụng của nàng ta mới hai tháng, đừng nói lộ bụng bầu, mà ngay cả nôn nghén những thứ kia còn chưa có rõ ràng đâu!

Hạ Uyển Chi làm bộ không nhìn thấy, ngồi xuống một bên. Thục phi nói là đau đầu cũng không đến thỉnh an, các cung phi khác đều đồng đủ. Đức phi trầm mặc ngồi đó, dù sao bây giờ không phải là sân khấu của nàng, không tiện ở trước mặt hoàng hậu làm náo động.

“Trong khoảng thời gian này Đức phi coi quản hậu cung rất khá, bản cung nhìn cũng cao hứng. Hôm nay bản cung có tin vui, chỉ sợ có rất nhiều nơi không thể chú ý đến, còn phải làm phiền Đức phi!”

“Hoàng hậu nương nương khách khí, thần thiếp tạ tạ hoàng hậu nương nương cho thần thiếp cơ hội này. Có thể giúp được nương nương là phúc khí của thần thiếp.” Đức phi nói lời khách khí, mang trên mặt nụ cười nhân nhật.

Hoàng hậu cười cười, nhắc đến một chút chuyện tình hậu cung rồi cho các nàng đi về nghỉ.

Hạ Uyển Chi vừa rời khỏi Phương Nghi cung liền chuẩn bị trở về Hi Lai điện, Lâm Huệ tiến lên gọi lại nàng, nói là đã mấy ngày rồi hai người không có cùng đi dạo.

Lâm Huệ đề nghị đi Phóng ung đài một chút, Hạ Uyển Chi không từ chối. Hai người chậm rãi xuyên qua đình đài lầu các, vườn hoa ao nước, Hạ Uyển Chi khẽ nâng váy bước lên bậc thang.

Trên Phóng Ung đài có bàn đá ghế đá, Hạ Bích lót một chiếc khăn tay rồi mới để cho nàng ngồi xuống. Lâm Huệ ân cần nói “Nhìn Uyển tỷ tỷ khí sắc không tệ!”

“Ừ cũng không tệ lắm!” Hạ Uyển Chi nhàn nhạt gật đầu.

“Tỷ tỷ có thể biết là ai muốn hại tỷ tỷ?” Lâm Huệ tò mò hỏi.

“Không biết!” Nàng nói “Chuyện đã qua, manh mối đã bị chặt đứt, chỉ sợ rất khó tra ra là ai.”

“Cũng phải!” Lâm Huệ về mặt nhàn nhạt gật đầu.

“Huệ nhi có phải biết chút ít cái gì hay không?” Hạ Uyển Chi có ý hỏi, Lâm Huệ sững sờ, chống lại ánh mắt có chút không được tự nhiên của nàng, Hạ Uyển Chi nhíu mày “Huệ nhi làm sao vậy?”

“Không có việc gì, không có việc gì!” Lâm Huệ lắc đầu liên tục, nhìn thoáng qua phương xa nói “Không biết là ai.”

“Phải không?”

“Ừ!” Lâm Huệ chợt dạ nói “Nếu là biết rồi, chắc chắn sẽ không để cho người nhon nhon ngoài vòng pháp luật.”

“Ừ!” Liếc nhanh đánh giá nàng ta, Hạ Uyển Chi sinh lòng nghi hoặc. Mặc dù để nàng ta cực lực che giấu, có đôi khi người càng muốn che giấu càng làm cho người ta cảm thấy khả nghi. Hôm nay nàng ta chính là như thế.

Hai người ngồi trong chốc lát, mặt trời càng lên cao, hơn nữa càng ngày càng xán lạn, nắng chiếu ở trên người có chút nóng, không dám ngồi lâu, liền xuống Phóng Ung đài rồi đi.

Trên đường trở về, Hạ Bích có vẻ muốn nói lại thôi. Hạ Uyển Chi nhìn nàng ấy một cái “Có chuyện gì cứ việc nói thẳng đi!”

“Nô tỷ nhìn thấy lúc nương nương hỏi Lâm sung dung, về mặt Thái Vi có chút quái dị.”

“Thấy rõ chứ?” Hạ Uyển Chi nhíu mày.

“Vâng! Nô tỷ cùng Thái Vi coi như là quen thuộc, không có nhìn lầm.” Hạ Bích cường điệu.

“Xem ra nàng ta xác thực biết chút ít cái gì!” Vuốt vuốt khăn tay, Hạ Uyển Chi nói “Người đi chỗ Thái Vi thăm dò một chút xem, nhìn Lâm sung dung có vẻ là không nói thật.”

“Vâng!” Hạ Bích gật đầu, trầm nghĩ miệng Thái Vi cũng rất kín. Nếu muốn moi ra thứ gì, thật cũng không dễ dàng. Đi vài bước, Hạ Bích hoảng hốt nhớ tới tết rượu hoa quế mà Trung thu Hạ Uyển Chi ban thưởng cho nàng, Hạ Bích cười đắc ý.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64

Edit: Biuti

Beta: HueKhanh92

Hoàng hậu mới khôi phục tự do không quá hai ngày, liền chuẩn bị yến hội ngắm hoa cúc ở Ngự hoa viên, vô cùng náo nhiệt, phu nhân đại thần nhất phẩm đều có cơ hội vào cung dự tiệc, chứ không phải chỉ có cung phi mới được tham gia.

Lúc Hạ Uyển Chi nghe Nguyệt Quế truyền lời, có chút ngạc nhiên. Có điều là do hoàng hậu tổ chức, nàng cho dù không muốn cũng không thể không đi, đành phải gật đầu đáp ứng, nói là sẽ tới đúng giờ.

Vì hợp với tình hình, Hi Lai điện cũng mang hoa cúc ra bố trí. Trong sân vườn đặt không ít hoa cúc, nở rộ xinh đẹp, từng bông từng bông, cánh hoa khẽ lay lay trong gió. Hạ Uyển Chi ngồi dưới mái hiên ngắm nhìn, ánh mặt trời ấm áp, những đóa hoa rực rỡ.

Hạ Bích vẫy lui các cung nhân khác, nói nhỏ “Nương nương, nô tỷ nghe được từ chỗ Thái Vi kia, hung thủ thật sự là Đức phi!”

Hạ Uyển Chi nhướng mi, môi đỏ mọng hé mở “Xác định là nàng ta?”

“Vâng ạ! Thái Vi nói hôm đó nàng ta cùng Lâm Sung Dung nhìn đoàn người Hoàng Thượng vội vã đi về hướng hòn non bộ bên kia, liền đi theo sau. Sợ bị Hoàng Thượng trách phạt, Lâm Sung Dung không dám lộ diện, trốn ở một bên chuẩn bị chờ đám người Hoàng Thượng đi khỏi rồi mới rời đi. Ai biết Hoàng Thượng ôm nương nương đi trước, Đức phi theo sau, vừa vận các nàng nghe thấy Đức phi phân phó Bội Dung xử lý tiểu cung nữ kia.”

“Hừ, không nghĩ tới thật sự là Đức phi. Cũng biết nàng ta rất nham hiểm, chung đụng nhiều sẽ không tốt, nhưng không nghĩ tới mưu kế tốt như vậy, thiếu chút nữa là một hòn đá ném chết hai con chim.”

“Nương nương, không bằng nói cho Hoàng Thượng?” Hạ Bích có chút bận tâm. Đã có lần đầu tiên sẽ có lần thứ hai, nếu là hôm đó lưu ý, cũng sẽ không bị hại.

Từ lượng của Thái Vi không lớn, một bình rượu hoa quế liền say tí bĩ, thừa dịp lúc nàng ta thần chí không rõ, Hạ Bích khách sáo đưa đẩy, ai biết Thái Vi rất là phối hợp khai ra một năm một mười.

“Nói cho Hoàng Thượng thì có ích lợi gì, không có bằng chứng, cho dù Lâm Sung Dung ra mặt làm chứng, tiểu cung nữ kia cung đã chết không còn đối chứng. Nếu Đức phi lại bảo không làm, nói là ta cùng Lâm Sung Dung liên thủ hãm hại nàng ta, đến lúc đó không chỉ không hại được nàng ta, ngược lại tự tức phiên toái cho mình.”

“Có thể Đức phi đã có cái tâm tư kia lâu rồi, nàng ta ở trong bóng tối, nương nương đúng là khó lòng phòng bị ạ!” Hạ Bích lo lắng.

“Hừ, khó lòng phòng bị cũng phải đề phòng!” Hạ Uyển Chi nói “Kêu Hạ Đồng đến đây một chuyến.”

Không bao lâu sau Hạ Đồng tiến đến, Hạ Uyển Chi ra hiệu nàng ấy đến bên cạnh rồi nói nhỏ vài câu. Hạ Đồng khó xử nhú mày “Nô tỳ sẽ làm hết sức.”

“Ừ! Có việc gì cần xin cứ nói.” Hạ Uyển Chi ra hiệu Hạ Bích lấy ra một quyển y thuật, là nàng đến Tầng Thư Các tìm, biết rõ Hạ Đồng thích xem sách thuốc, mà nàng cũng cần y thuật của Hạ Đồng. Mặc dù hiện tại nàng ấy biết chữ không nhiều lắm, từ từ học cũng sẽ biết được, “Chỗ nào không hiểu liền hỏi Hạ Bích.” “Vâng ạ!” Hạ Đồng gật đầu.

Hái được một đóa hoa cúc, Hạ Uyển Chi vô ý thức bứt lấy cánh hoa, từng cánh từng cánh rơi trên mặt đất, cánh đẹp thế lương, tâm tư nàng bắt đầu chuyển động. Đức phi, người nói ta làm như thế nào báo đáp cái ưu ái này của người đây?

Yến hội cử hành vào buổi chiều. Sau khi ngủ trưa xong, Hạ Uyển Chi mới đi đến ngự hoa viên, những người khác đã đến gần đông đủ, so với các nàng ta trang điểm thật kĩ, mặt Hạ Uyển Chi lại không trang điểm. Nàng để mặt mộc trông có vẻ trắng trong thuần khiết hơn nhiều. Trong sơn có bột hoa hồng, bởi vậy, hiện tại nàng cũng không còn thoa son.

Nhìn dung nhan và trang phục hoàng hậu tinh xảo, đôi môi đỏ bùng, ngược lại nàng là có chút lo lắng thay. Chẳng lẽ hoàng hậu không sợ bột hoa hồng trong sơn môi trên miệng ảnh hưởng xấu đến hài tử trong bụng hay sao?

Lo lắng cũng chỉ để ở trong lòng, Hạ Uyển Chi cũng sẽ không hao tâm đi nhắc nhở nàng ta.

Thịnh an Thái Hậu, Hoàng Hậu, Đức phi, Thục phi xong, Hạ Uyển Chi đi đến vị trí của mình. Lâm Sung Dung và các phi tần cấp vị thấp hơn chủ động đứng dậy khê hành lễ với nàng.

Sau khi ngồi xuống, ánh mắt quét một vòng, Hạ Uyển Chi nhìn Dung phu nhân ngồi ở vị trí phía dưới của hoàng hậu, biết là mẫu thân của hoàng hậu, mặt mày lơ mơ có vài phần tương tự. Hai người đang nói chuyện, nàng cẩn thận nghe một chút, đơn giản là mấy lời dặn dò hoàng hậu dưỡng thai cho tốt.

Rất nhanh liền có cung nữ dâng trà, Hạ Đồng tiến lên bưng nước trà cho nàng, cầm ngăn châm dài nhỏ vào trong nước trà rồi rất nhanh lấy ra. Hạ Đồng cúi đầu nhìn một cái, dính một giọt nước trà, thừa dịp không ai để ý nếm một chút, hương vị cũng không có gì không ổn, lúc này mới âm thầm lôi kéo tay áo Hạ Uyển Chi, ra hiệu với nàng là không có gì đáng ngại.

Hạ Uyển Chi yên lòng, nhẹ hóp một ngụm nước trà làm nàng bị phồng, liền để ở một bên cho nguội. Cung nữ bưng một đĩa cái đĩa điểm tâm tinh mỹ đi lên, tổng cộng bảy tám cái đĩa điểm tâm, làm rất tinh xảo, hương vị ngọt ngào, thật khiến người ngửi rất có cảm giác muốn ăn. Có điều không phải người của nàng làm ra, nàng chắc sẽ không ăn.

Hạ Bích lột một miếng quýt đưa tới trong tay nàng, chua ngọt vừa phải, hương vị rất tốt.

Chờ mọi người tới đông đủ, Hoàng Hậu mới cười nói “Hôm nay ánh nắng rạng rỡ, bản cung lại nhìn thấy hoa cúc nở, liền tổ chức cái yến tiệc này ở Ngự Hoa Viên để cho mọi người tụ họp, trò chuyện.”

“Đều nhờ hồng phúc của nương nương!” Mọi người đồng loạt đứng dậy nói.

“Được rồi, đều ngồi xuống đi, hôm nay cũng không có người ngoài, không cần câu nệ!” Hoàng hậu mỉm cười khoát khoát tay, rất nhanh liền có người bắt đầu diễn hí khúc. Đây là biện pháp giết thời gian tốt nhất, hơn nữa, Thái Hậu thích nghe, hạp ý, Hoàng Hậu cũng sẽ cho biểu diễn vài vở kịch Thái Hậu thích nghe, về phần những người khác chỉ có thể giả bộ nghe thật đáng hoàng.

Nghe xong hai xuất diễn, Hạ Uyển Chi đã ăn hai quả quýt. Sai Hạ Bích lột một quả lựu, so với quả lựu tiến cống, quả thật cây lựu lớn lên ở nơi này không ngon bằng, có điều hương vị coi như không tệ. Kể từ sau khi có thai, Hạ Uyển Chi liền có thói quen chính là không quả canh giờ nàng sẽ phải đi nhà xí một lần, lần này cũng không ngoại lệ. Ngự y nói cũng không có gì lo ngại, bảo nàng không cần lo lắng, nàng cũng không quá để ý.

Lúc đi ra và người thoải mái hơn rất nhiều, Hạ Bích, Hạ Đồng sửa sang lại quần áo cùng với đầu tóc giúp nàng, thu thập xong mới đi ra ngoài.

Yến hội hoa cúc diễn ra tại bên trong Ngự Hoa Viên, vòng qua tường rào mới có thể đi vào. Hạ Uyển Chi chỉ dẫn theo hai người Hạ Bích, Hạ Đồng, ba người cũng không nói chuyện, một đường trầm mặc, bởi vậy dễ dàng nghe thấy âm thanh của hoàng hậu, cước bộ dừng lại, ra hiệu các nàng im lặng.

“Nương yên tâm, không phải là công chúa, nhất định là hoàng tử.” Hoàng hậu âm thanh chắc chắn nói.

“Nếu là hoàng tử vậy thì không thể tốt hơn, tảng đá lớn trong lòng nương coi như là buông xuống. Không nghĩ tới lúc nương còn sống còn có thể nhìn thấy Hoàng Hậu mang thai, có biết nương vui biết nhường nào?” Nghe, là thanh âm mẫu thân của Hoàng Hậu, Lưu phu nhân.

“Để nương lo lắng!” Hoàng hậu có chút hồ thẹn.

Nghe vậy, các nàng dừng chân, đám người Hạ Uyển Chi có chút kinh hoàng, nhìn chung quanh xem nơi này có chỗ nào để ẩn nấp. Nếu như hiện tại bị phát hiện, nhất định sẽ cảm thấy các nàng đang nghe lén, mặc dù đúng là nghe lén.

Theo âm thanh càng ngày càng gần, các nàng nghiêng đầu đi đến hướng bên kia, tường viện có hai cái cửa.

“Qua hai ngày nữa chọn ngày cho tốt lành, đi đến miếu Quan Âm tạ lễ, khẩn cầu Quan Âm nương nương ban cho Hoàng Hậu một hoàng tử.” Giọng nói của Lưu phu nhân nhẹ nhàng khoan khoái, dễ dàng nghe ra được bà ta thật vui mừng.

Hoàng hậu cười cười không lên tiếng.

Lưu phu nhân lại nói “Có phải là ăn phương thuốc mà nương đưa cho người nên mới mang thai hay không?”

“Đại khái là vậy!” Hoàng hậu nhàn nhạt cười cười.

“Nhất định là vậy, nghe nói cái phương thuốc kia rất là hữu hiệu, xem ra là thật sự...” Lúc này Lưu phu nhân lại nói thăm vài câu rồi mới đi tiểu tiện dưới sự hướng dẫn của cung nữ. Hoàng Hậu đứng ở một bên chờ, vô ý thức niu lấy lá cây.

“Nương nương...” Nguyệt Quế muốn nói lại thôi.

Hoàng hậu lườm nàng ta một cái, Nguyệt Quế đành im phăng phắc không dám nhiều lời.

Hạ Uyển Chi không dám ở lâu, liền dẫn người rời đi. Không nghĩ tới Hoàng Hậu là dùng thuốc mới mang thai. Hãm hại nhiều người như vậy, ông trời lại còn cho nàng ta mang thai hài tử, thật đúng là không công bằng.

Nàng ngồi xuống chưa tới một lát, hoàng Hậu với Lưu phu nhân cũng đã trở lại. Hạ Uyển Chi giả bộ như chưa có chuyện gì xảy ra, nghiêm túc nghe diễn hí khúc, ăn trái cây, bảy tám cái đĩa điểm tâm nàng cũng không động tới một miếng.

Buổi trưa vừa nghe diễn vừa trò chuyện, mọi người cũng có chút mệt, các phu nhân khác mỉm cười rời đi, hơn nữa sai người đưa lễ vật cho Hạ Uyển Chi. Nàng để cho Hạ Bích ghi nhớ từng

người, chờ ngày mai đưa hạ lễ trở về. Hiện tại là danh tiếng của hoàng hậu, sao nàng có thể ra mặt đây?Bữa tối Tề Diệp dùng bữa ở Phụng Nghi cung, dùng xong bữa tối Hạ Uyển Chi liền tắm rửa một phen, tóc dài ướt nhẹp dùng khăn vải sạch sẽ bao bọc lại, cho Hạ Bích lau nước trên tóc, được tám chín phần liền xoa cho tự khô.

Đầu tóc còn chưa có khô hoàn toàn, Tề Diệp đã tới. Nàng khẽ búi đầu tóc, dùng cây trâm vàng điểm thụy bướm bướm kia gài tóc lại.

Tề Diệp đỡ nàng ngồi xuống, cầm lấy tay của nàng mỉm cười hỏi “Hôm nay có tốt không?”

“Tất cả đều tốt! Buổi chiều còn đi dạo một chút” Hạ Uyển Chi mỉm cười gật đầu.

“Hoàng Thượng hôm nay có mệt lắm không?”

“Có chút!” Tề Diệp thờ dài, ôm lấy nàng nói “Cho trẫm ôm một chút.”

“Vâng!” Hạ Uyển Chi nhu thuận gật đầu, cảm giác hân nghiêng người ngã về phía nàng, lồng ngực rộng lớn bao lấy nàng, sau lưng ấm áp “Nếu như Hoàng Thượng cảm thấy vất vả, không bằng đem một số việc giao cho các đại thần làm đi, đừng quá sức tự mình làm, nhìn ngài như vậy liền làm cho lòng người đau đớn.”

“Trẫm biết rõ, nhưng có một số việc dù là đại thần cũng không giúp được!” Tề Diệp thờ dài, tay không thành thật che ở trước ngực nàng. Hạ Uyển Chi ngẩn ra, hân cắn môi của nàng nói “Không phải là đau lòng trẫm sao? Trẫm muốn biết là đau lòng thế nào?”

“Hoàng Thượng ~” cảm giác tay của hân đi từ tà áo đưa vào trong, nàng kinh hoàng dè dặt, tay chân luống cuống “Hoàng Thượng, không thể!”

“Vi sao?” Tề Diệp mỉm cười, đầu lưỡi đảo quanh liếm môi của nàng, lập tức Hạ Uyển Chi cảm thấy toàn thân tê dại, run rẩy một chút.

“Hoàng Thượng, tần thiếp thân thể bất tiện, không thể hầu hạ Hoàng Thượng.” Hạ Uyển Chi cầu khẩn.

Nhìn bộ dáng diêm dāng đáng yêu cầu khẩn của nàng, Tề Diệp ha ha cười một chút, bóp một cái trên ngực nàng, cảm thụ cái nơi ấm áp mềm mại, vừa vặn đủ một cái bàn tay hân xoa bóp, lớn nhỏ thích hợp, làm cho người ta muốn ngừng mà không được “Được rồi. Đừng nhìn trẫm như vậy, trẫm sẽ nhịn không được mà ăn người.”

“Hoàng Thượng cũng chỉ biết hù dọa tần thiếp!” Hạ Uyển Chi oán trách.

Tề Diệp cười ha ha, hôn một cái lên khóe môi nàng. “Gần đây không có thấy Uyển Nhi dùng phấn son, da thịt lại càng mềm mịn.”

“Nghe nói buổi tối dùng phấn son không tốt cho hài tử, tần thiếp bây giờ chắc hân xấu lắm nhì?” Nàng vuốt ve mặt, có chút không được tự nhiên.

Tề Diệp cầm lấy mặt của nàng, nhìn chung quanh một chút, cắn một cái lên môi nàng, không khiến cho nàng quá đau, nhưng lại làm cho đôi môi hồng phấn càng phát ra vẻ đẹp mê người, “Không xấu, trắng trong thuần khiết thanh nhã, dung mạo thanh lệ. Trẫm rất thích!”

Ba chữ cuối cùng nói nặng có khí phách, làm cho tim trong lồng ngực đập lờ một nhịp.

Cảm giác tóc của nàng ẩm ướt, Tề Diệp rút kim thoa ra, tóc dài xoắn vai, tóc đen đỏ xuống, càng làm cho khuôn mặt có vẻ thanh lịch mê người. Hân khẽ híp hai mắt, cúi đầu ngậm lấy đôi môi mềm mại, ôn nhu trần trọc, triển miên hôn mật.Buổi tối Tề Diệp lật ra bài từ của Lâm Huệ, nghe nói hân đang ở Hi Lai điện, Lâm Huệ rất là lo lắng. Nếu như Hạ Chiêu Nghi lại ích kỷ, ý vào ân sủng giữ Hoàng Thượng ở lại, nàng nên làm như thế nào?

Ngược lại Hạ Uyển Chi không muốn đối xử với nàng ta quá tàn nhẫn. Bởi vì ngón tay của hân rất thoải mái, chải mái tóc dài của nàng, vuốt ve đầu của nàng, rất nhanh nàng liền dựa vào ngực hân ngủ.

Thấy nàng ngủ say, Tề Diệp không đành lòng đánh thức nàng, cúi đầu hạ xuống một nụ hôn tại mi tâm, ôm nàng đặt ở trên giường, dịu dàng đắp chăn cho nàng, vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn, phản phô Hạ Bích phải chăm sóc nàng thật tốt.

Khi Lâm Huệ đang chờ đợi trong thất vọng, lúc trái tim nàng sắp kết băng, cuối cùng cũng nghe thấy tiếng của thái giám như tiếng trời xuất hiện “Hoàng Thượng giá lâm!” Nếu không phải Thái Vi nhắc nhở nàng nghênh đón, Lâm Huệ còn cho là mình nghe lầm.

“Tần thiếp tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng thánh an!” Âm thanh cúi đầu, vẻ mặt xinh đẹp.

“Đứng lên đi!” Tề Diệp ngồi ở trên giường nệm, Thái Vi vội vàng dâng trà. Tề Diệp bụng lênuống một ngụm. Lâm Huệ đứng dậy bước tới bên cạnh hân ngồi xuống, lòng có chút ít lo sợ, có chút khẩn trương.

Một người im lặng uống trà, một người tâm tình kích động, thậm chí cảm giác thân thể đều đang run rẩy, trầm mặc hồi lâu, ngay cả Lâm Huệ đều cảm thấy cực kỳ đè nén, nàng run rẩy nói “Hoàng Thượng rửa mặt rồi?”

“Ừ!” Tề Diệp nhìn nàng một cái, khẽ gật đầu.

Lâm Huệ sùng sốt, vốn dĩ không biết nên làm sao bây giờ, may là Thái Vi cơ trí, ra hiệu bằng mắt đối với cung nữ, không bao lâu một chậu nước nóng bùng lên. Nàng ấy liếc nhanh qua Lâm Huệ, Lâm Huệ hiểu ý, nói “Hoàng Thượng, tần thiếp hầu hạ ngài rửa chân!”

“Ừ!”

Nước lạnh trong suốt, đưa tay thử một chút nhiệt độ xem như tạm ổn, nàng vắt khăn rửa mặt lau tay cho Tề Diệp, lại dùng nước rửa chân tới ở trước mặt hân, quỳ trên mặt đất giúp hân cời đôi vớ. Nhìn thấy chân hân lớn hơn chân mình gấp đôi, hơi có chút kinh ngạc, lại bất động thanh sắc, giúp hân vuốt ve đầu ngón chân tới lưng bàn chân cùng lòng bàn chân.

Lực đạo của nàng không nhỏ, có chút đau lại có chút ít thoải mái, mặt mày hân giãn ra. Tề Diệp nhìn nữ nhân nghiêm túc bóp chân cho hân, hỏi “Lâm Sung Dung sao lại làm được như vậy?”

“Tần thiếp nghe nói mát xa huyết vị dưới chân có thể giải trừ mệt nhọc, nghĩ tới Hoàng Thượng liên tục vất vả vì nước, liền xin ngự y chỉ giáo, học hỏi cẩn thận một phen. Phát hiện xoa bóp lòng bàn chân, buổi tối ngủ sẽ thoải mái hơn.”

“Hoàng Thượng, lực đạo tần thiếp có được không?” Thấy hân không nói, Lâm Huệ cảm thấy tò mò.

“Có thể dùng lực lớn hơn một chút!” Tề Diệp thoải mái nhắm mắt lại, ngón tay vô ý thức gõ mặt bàn, vẻ mặt lơ đãng.

“Vâng! Nếu là mạnh quá, Hoàng Thượng hừ một tiếng, tần thiếp chỉ là học sơ nên cũng không nắm chắc lực đạo, mong Hoàng Thượng thứ lỗi.” Ngón trở cong lên, gia tăng lực đạo mát xa lòng bàn chân. Nhìn vẻ mặt hân thoải mái, trong lòng rất là đắc ý.Không biết qua bao lâu, Lâm Huệ sợ hân ngủ, khẽ gọi “Hoàng Thượng?”

“Ừ! Tiếp tục...” Tề Diệp cũng không mở mắt, nhàn nhạt nói một câu.

Nàng tiếp tục mát xa, chỉ là hai tay có chút đau đớn nhức mỏi, ánh nến chập chờn, một đôi chân đều mát xa xong hết, nàng cầm lấy khăn vải lau sạch sẽ, giúp hân mang giày vào, nói “Hoàng

Thượng, canh giờ không còn sớm, ngày mai Hoàng Thượng còn phải lâm triều, không bằng sớm đi nghỉ ngơi!“.

“Ừ!” Tề Diệp miễn cưỡng lên tiếng, duỗi tay về phía nàng “Đỡ trầm”

“Vâng!” Lâm Huệ bước lên, giọng nói nhẹ nhàng, đỡ hần đứng dậy, Tề Diệp nửa người dè ở trên người nàng.

Thân hình nàng nhỏ gầy, cổ hết sức mềm dẻo, cũng may có Thái Vi giúp một bên, thay hần cởi quần áo ra, lại đỡ hần nằm xuống, lúc này Lâm Huệ mới trốn ở sau tấm bình phong cởi quần áo trên người xuống, chỉ mặc cái yếm cùng tấm y. Ánh nến mờ nhạt, lò mờ có thể thấy được trên cái yếm thêu lên đôi uyên ương nghịch nước.

Lâm Huệ khấn trương nằm ở bên trong, cảm giác hai tay không khống chế được hơi run rẩy, mạn giường tầng tầng che lại ánh nến, lại vẫn còn có chút ánh sáng yếu ớt có thể làm cho nàng nhìn thấy túi thơm treo ở đầu giường, bên trong có hương liệu an thần, lúc này lại một chút hiệu quả cũng không có.

Không biết qua bao lâu, Lâm Huệ cảm giác người bên cạnh hồ hập nặng nề, nàng đang còn muốn hỏi, đệm chăn trên người bỗng nhiên bị vén lên, kinh ngạc ngẩng đầu liền nhìn thấy bóng người bao trùm lên người mình. Lâm Huệ kích động hai mắt nhắm lại.

Sau một phen mây mưa, Lâm Huệ khẽ cắn môi, kèm chế vui vẻ phấn khích, nhin không được nghiêng đầu qua bên cạnh, đã thấy hần nhắm mắt lại, chỉ là hồ hập của hần có chút thờ dốt, chứng minh hần còn chưa chân chính chìm vào giấc ngủ.

Đúng lúc này, cửa ngoài truyền tới âm thanh, giống như không ngừng, không có biện pháp, Lâm Huệ đành hỏi “Chuyện gì xảy ra?”

“Nô tỳ đi xem một chút!” Thái Vi tức đêm khê nhưu mầy, nghe thanh âm giống như là người bên cạnh Thục phi, mở cửa nhìn ra, quả nhiên là cung nữ bên cạnh Thục phi “Đã trễ thế này có chuyện gì?”

“Thân thể Thục phi khó chịu, muốn mời Hoàng Thượng tới xem xét một chút!” Cung nữ cây ngay không sợ chết đứng nói.

“Đêm đã khuya, Hoàng Thượng cùng Lâm Sung Dung đã buồn ngủ, có chuyện gì ngày mai hãy nói!” Ở trong lòng Thái Vi hừ lạnh, Thục phi đây là hát tuồng gì, đừng tưởng rằng người khác không biết.

“Khẩu khí thật lớn, nếu là Thục phi có chuyện không hay xảy ra, người đảm đương nổi sao?” Cung nữ đẩy bà vai của Thái Vi, một đường xông vào bên trong.

Tất nhiên Thái Vi không muốn, thật vất vả Hoàng Thượng mới đến một chuyến, làm sao có thể bị gọi đi dễ dàng như vậy?

“Hoàng Thượng đã ngủ!”

“Tránh ra, Thục phi không thoải mái mới là đại sự!” Cung nữ một đường xông thẳng vào bên trong, trông thấy Lâm Sung Dung khoác áo ngoài, nói “Thỉnh an Sung dung nương nương, Hoàng Thượng còn thức không ạ? Thục phi đột nhiên cảm thấy đau đầu, muốn gặp Hoàng Thượng.”

Có thể thay đổi viện cớ nhanh như vậy?

Lâm Huệ âm thầm bĩu môi “Hoàng Thượng đã ngủ, Thục phi không thoải mái nên mời ngự y nhìn một chút đi!”

“Hoàng Thượng thật sự đã ngủ?” Cung nữ không tin, hừ lạnh một tiếng, nói nhỏ “Lâm Sung Dung cần phải xem lại thân phận của mình, đắc tội Thục phi chắc chắn sẽ không có kết cục tốt.”

“Sẽ có cái kết cục gì?” Sau lưng truyền đến thanh âm trầm thấp, Lâm Huệ hơi sững sờ cúi đầu xuống.

Cung nữ lập tức sững sờ, vội vàng hành lễ “Nô tỳ tội đáng chết vạn lần quấy rầy giấc ngủ của Hoàng Thượng, nô tỳ là tội truyền lời, Thục phi nói đau đầu, muốn Hoàng Thượng wya nhìn một chút.”

“Trả lời trầm, sẽ có cái kết cục gì?” Âm thanh lãnh đạm, mang theo uy nghiêm không thể kháng cự.

“Nô tỳ tội đáng chết vạn lần, nô tỳ lỡ lời, nô tỳ biết sai, mong Hoàng Thượng trách phạt!” Tất nhiên cung nữ không dám thừa nhận nàng nói nói như vậy, chỉ có thể mơ hồ qua loa.

“Quang Thuận? Và miệng, cho nàng biết rõ nên dùng thái độ gì đối với chủ tử!” Tề Diệp liếc mắt một cái đi vào, đi một bước bỗng nhiên quay đầu lại “Trở về nói với Thục phi, nàng ta bị đau đầu nên gọi ngự y, nếu là trị không hết trầm sẽ tự mình qua nhìn một chút.”

Tiếng tát tai vang lên “chan chất”, cung nữ bị đánh không dám lên tiếng nữa.

Lâm Huệ nhìn thấy lập tức khoai chí cả người, có cảm giác hạnh diện, lại có loại cảm giác được sủng ái mà kinh sợ. Hoàng Thượng đây là đang bảo hộ nàng sao?

Nàng cho rằng Hoàng Thượng sẽ đi tới chỗ của Thục phi, hiện tại lại không nể mặt cho người đánh cung nữ của Thục phi, giống như mất hứng với cách làm của Thục phi.

Phải nói là Hoàng Thượng đối với nàng ta cũng là dung túng, sớm nên dạy dỗ thật tốt mới phải.

Khó trách người người cũng muốn được sủng ái, chỉ cần hần nói một câu, sống hay chết còn là do hần định đoạt.

Nàng muốn được cưng chiều! Lâm Huệ âm thầm hạ quyết tâm, muốn vượt qua Hạ Chiêu Nghi, đánh bại Thục phi.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65

Edit: Yanqiu

Beta: HueKhanh92

“Nương nương” cửa phòng được đẩy ra, tiếng của cung nữ truyền đến.

Thục phi vui mừng, cố làm ra vẻ yếu ớt nghiêng đầu hỏi “Hoàng thượng đến rồi?”

“Nương nương, Hoàng thượng bảo nương nương nghỉ ngơi sớm!” Cung nữ mập mờ nói. Mỗi một câu chữ đều cảm thấy trên mặt vô cùng đau đớn.

Mà thực phi nhìn thấy nàng ta mặt sưng đỏ, nhất thời sùng sốt “Đã xảy ra chuyện gì?” Không đợi cung nữ trả lời, nàng liền nói “Là Lâm sung dung đánh người?Nàng ta thật to gan, ngay cả người của bản phi cũng dám động.”

“Không phải, đây là do Hoàng thượng hạ lệnh.”

Cung nữ sợ hãi nói “Nô tì đi truyền tin, Lâm sung dung nói Hoàng thượng đã nghỉ rồi. Sau đó Hoàng thượng đi ra ngoài thấy nô tì nói nương nương không được khỏe, người hãy qua thăm một chút. Không biết Lâm sung dung đã nói gì ở bên tai Hoàng thượng, nô tì liền bị Quang công công tát mười bạt tai.”

“Hừ, Hoàng thượng không những bị giữ lại một đêm, mà còn không đem bản cung để vào mắt. Nếu thật sự sưng nàng ta rồi, bản phi còn có chỗ nói sao?” Phất tay áo,chen trà liền rơi xuống đất. Thực phi tức giận đến đỏ cả mắt “Lâm Sung Dung, chúng ta cùng chờ xem!”

Vốn là không đau đầu, tức giận đến nỗi đầu có chút đau. Thực phi oán hận nằm trên giường, sai cung nữ đi châm hương an thần.

Mộc Hương thân thể còn chưa dưỡng tốt, tạm thời không thể hầu hạ bên cạnh.

Lâm sung dung trong lòng cao hứng, nghĩ tới Hoàng thượng mới vừa bảo vệ mình, nàng cả đêm không ngủ được. Thỉnh thoảng nghiêng đầu một chút nhìn người ngủ say bên cạnh, nhin không được vươn tay vuốt ve khuôn mặt người nọ, nhưng lại lo lắng đánh thức hấn ta. Nàng cúi đầu nói “Hoàng Thượng, nếu người chỉ sùng ái một mình tần thiếp thì có phải tốt không?”

Không có tiếng đáp trả lời nàng, đêm khuya yên tĩnh, phần lớn cũng đã ngủ say, trong phòng yên lặng chỉ nghe thấy tiếng thở.

Tháng chín tết trùng dương, hoàng cung từ trước đến nay đều mờ yển hội. Hằng năm vào ngày này, quân chủ sẽ mang mấy vị phi tần đi leo núi. Núi Thúy Hoa phía sau hậu cung xem như là ngọn núi cao nhất hoàng cung, hằng năm tết trùng dương, núi Thúy Hoa đều náo nhiệt cả một ngày.

Đường lên núi phải quét dọn sạch sẽ, nếu không phải do Tề Diệp từ trước đến nay tiết kiệm, đường núi sẽ trải thảm đỏ từ chân núi đến đỉnh núi, chỗ vải ấy đủ cho trăm gia đình mặc mười năm.

Tiền đế đã xa xỉ như vậy, về sau bị quan ngr sử khuyên can rồi mới bớt phóng túng một chút. Đến bây giờ Tề Diệp không phải là người thích phô trương lãng phí, bởi vậy đường núi chỉ trải đá xanh mà thôi.

Ngược lại núi hai bên đường năm bước một chậu mười bước một bãi trồng hoa cúc với thù du,hợp lại rất đẹp mắt.

Tháng chín tết trùng dương, trời lên núi cao đeo cành thù du, mục đích để trừ bệnh tật. Cho dù Hạ Uyển Chi đang mang long chủng, cũng không thể ở trong cung, hơn nữa ánh sáng tươi đẹp, đi ra ngoài một chút cũng tốt.

Ngay cả người thích thanh tĩnh như thái hậu cũng một phen rửa mặt rồi ra cửa.

Tại chân núi tụ họp, người đến cũng gần đủ rồi, Tề Diệp dẫn đầu lên núi, những người khác phân theo cấp bậc từ từ leo lên. Thực phi cũng đã ở đây,thân mặc một

phía bên trái có cán miếng bằng gỗ gắn với vòng hoa đỏ là để che đi vết thương trên trán, tăng thêm vài phần quyền rũ.

Bỏ qua những ánh mắt đổ lệ và ngạc nhiên của mọi người, Thực phi nghehng ngang kiêu ngạo, thanh cao đi sau lưng hoàng hậu. Nâng lên váy phía sau, hai cung nữ đằng sau không nhanh không chậm đi theo. Thỉnh thoảng cho nàng ta sửa lại lần váy bị mắc vào đá, khiến cho đám người ở phía sau rõ ràng có thể đi nhanh được nhưng lại không thể vì lần váy của nàng ta.

Không dám vận động mạnh, Hạ Uyển Chi ngược lại cảm thấy không ổn. Chi là Thực phi hành động như này chỉ sợ lại khiến cho Đức phi thêm hận vài phần, còn không biết trong lòng Đức phi đang tính kế như thế nào.

Đoàn người tầng tầng lớp lớp dọc theo đường núi hướng lên. Mặc dù đi một chút lại nghỉ, nhưng vì núi không thấp, Hạ Uyển Chi đi một hồi cảm thấy lạnh, trên mặt có vài giọt mồ hôi, liền lấy khăn tay lau đi.

Giữa sườn núi, lúc Hạ Uyển Chi đang nghỉ ngơi, Hạ Bích rót cho nàng chén nước đã chuẩn bị sẵn cho nàng uống. Các phi tần khác thấy thế, âm thầm nghĩ các nàng chưa chuẩn bị chu đáo, nhìn nàng uống nước, các nàng đều có chút khát, cũng không thể biểu hiện ra ngoài, liền hành lễ đi trước.

Nghỉ ngơi chốc lát, Hạ Uyển Chi lúc này mới sửa sang lại váy theo sau, nàng bây giờ là người cuối cùng.

Nàng tựa hồ có chút mệt mỏi, Hoàng hậu dường như tinh thần rất tốt, một mạch leo lên núi Thúy Hoa. Nghiêng đầu nhìn Thái hậu đang thờ hớn hển nghỉ ngơi, âm thầm cười nhẹ một chút, rót một chén trà đưa qua, Thái hậu cười nhận lấy, ma ma quạt gió cho người.

Mọi người lần lượt đi lên, chỉ là thân ảnh quen thuộc kia vẫn chưa thấy. Tề Diệp có chút không yên lòng, liếc nhìn Quang Thuận, hấn ta hiểu ý liền lui xuống.

Quang Thuận đi chưa đến vài bước đã thấy người chậm rãi đi lên, tới hành lễ nói: “Nương nương có khỏe không?”

“Hết thấy đều ổn cả, công công sao lại tới đây?” Hạ Uyển Chi lau mồ hôi trên mặt khẽ thở dốc.

“Hoàng Thượng không yên tâm nương nương, bảo nô tài xuống xem một chút, nương nương không sao là tốt rồi.”

“Làm cho Hoàng Thượng lo lắng rồi!” Hạ Uyển Chi không nghĩ là hấn sẽ lo lắng cho mình, lại không nghĩ là hấn lại để ý đến.

Hạ Uyển Chi là người cuối cùng đi lên, những người khác đã ngồi trong đình nghỉ ngơi. Đình xây trên đỉnh núi, rất lớn, mấy ngày trước vừa tu sửa, rực rỡ hấn lên, chỉ là đang ngồi cũng có thể thấy phong cảnh dưới chân núi. Phóng mắt nhìn ra xa thấy từng tòa cung điện, thậm chí có thể xuyên qua trường thành nhìn ra phía ngoài thành, khoảng cách quá xa, không thể thấy rõ người dân.

Vừa ngồi xuống, rất nhanh liền có cung nữ dâng trà, bánh hoa cúc,rượu hoa cúc thanh đã bung lên, Hạ Uyển Chi bây giờ căn bản là không uống được rượu. Bánh hoa cúc rất tinh xảo ngon miệng, nàng nhìn một cái chỉ là hái được một quả bỏ vào miệng.

Giống như ở yến hội, chỉ cần thức ăn của nàng không qua tay Hạ Bích, nàng cơ bản cũng không dám ăn, chỉ sợ có người dùng tâm bô thêm đồ vào trong.

Thái hậu cùng Hoàng Thượng vừa nhìn về phía xa vừa nói chuyện. Những người còn lại hoặc đang ăn, hoặc đang xem ca múa, hoặc nhìn về nơi xa xăm.

Hạ Đông thừa dịp mọi người không để ý, liền thay cho nàng chén trà mình tự mang. Hạ Uyển Chi lúc này mới vừa uống trà vừa ăn bỏ vào.

Ăn được nửa, Hoàng Hậu đứng dậy nói vài câu quang minh chính đại. Sau đó mọi người bắt đầu chuẩn bị tiết mục của mình, bởi vì là tết trùng dương, không thể nào khảy đàn hi nhạc, vì hợp với tình hình, âm nhạc đều mang một chút đau thương. Đầu tiên là Triệu Tu Nghi đàn tranh khúc, ánh mắt như có như không rơi ở trên chủ vị, chỉ tiếc Tề Diệp tựa hồ chỉ thích phong cảnh phía xa, cũng không phát giác ánh mắt nàng ta.

Đã kết thúc một khúc, Lâm Huệ đứng dậy, nàng ta cũng đã chuẩn bị, tự nhiên không phải là đàn khúc kia < ngày xuân khúc>. Chọn một khúc thích hợp, kỹ thuật của nàng tinh xảo, làm cho người khác không thể xem nhẹ, mọi người nghiêm túc nghe. Thậm chí Thái Hậu có chút sầu não, vẻ khăn tay gạt lệ, có thể thấy được tài đánh đàn của nàng rất tốt.

Kế tiếp những người khác không hề đánh đàn, cơ Lâm Huệ phía trước, các nàng nếu không phải có thể vượt qua chỉ có thể tự hạ thấp chính mình.

Hạ Uyển Chi vừa xem vừa ăn bỏ đào, trước mặt điểm tâm một cái cũng không hề động. Ánh mắt rơi trên người Hoàng Hậu, nàng ta chính là đang uống rượu hoa thanh cúc, khẽ nhíu mày, Hoàng Hậu chẳng lẽ không sợ uống rượu sẽ đối với đứa nhỏ trong bụng không tốt sao?

Đức phi lơ đãng nhìn nàng một cái, ánh mắt rơi vào chỗ điểm tâm nàng vẫn chưa động vào, có chút tò mò, chẳng lẽ Hạ chiêu nghi không thích điểm tâm ngọt? Nhìn lại trước mặt nàng mâm đựng trái cây đã vui đi một nửa. Ban đầu không để ở trong lòng, đợi nàng ăn hai khối điểm tâm xong, đột nhiên hoảng hốt, xem ra nàng ta là người sợ bị hạ độc, nàng ta cho rằng chỉ cần không ăn thì có thể tránh sao?

Phi tần biểu diễn cũng chỉ có năm người mà thôi, biểu diễn kết thúc liền thả điều. Tiểu thái giám ở ngoài cửa đình chạy qua chạy lại để con điều bay lên, các phi tần liền đi ra ngoài quan sát. Hạ Uyển Chi ngồi trong chốc lát, nhìn tất cả mọi người ra rồi mới đi ra.

Ra ngoài chưa đến một lúc, trên tay nàng liền có một đầu sợi dây, Tề Diệp quay đầu nói “ Xem xem có thể bay cao bao xa?”

“Ừ!” Nàng gạt đầu, cầm lấy đầu dây chân tay có chút luống cuống, cũng may trời cao quang đãng, con điều đã bay lên cao, chỉ cần cảm thấy sợi dây căng liền thả dây ra từ từ.

Tề Diệp từ trước đến nay đều khiến người ta chú ý, các phi tần chẳng mấy chốc liền quay đầu ra, phát hiện Hạ Uyển Chi đang thả con điều, hay là con điều của Tề Diệp, mọi người đều ghen tỵ.

Thực phi không để ý, con điều liền bay ra ngoài, nàng kinh ngạc một tiếng, trơ mắt nhìn con điều theo gió bay ra xa, cuối cùng rơi trên nhánh cây dưới chân núi.

Thái hậu không gia nhập, chỉ ngồi ở một bên xem, ánh mắt rơi trên người Hạ Uyển Chi, nhìn lướt qua liền rời đi.

Ban đầu có nói, con điều của ai bay cao nhất, sẽ được ban thưởng. Thực phi đã thua, những người còn lại đều âm thầm so tài, dù là như nào cũng không được buông lỏng con điều, không để ý lại có mấy con điều rơi xuống. Con điều ngũ sắc bướm bướm của Hạ Uyển Chi không cẩn thận cùng con điều của Đức phi xoắn lại với nhau, hai người đều có chút khản trương muốn tách ra. Đức phi nhìn ngũ sắc bướm bướm của Hạ Uyển Chi so với nàng cao hơn, cho dù tách ra cũng không thể thắng, âm thầm dùng sức, quấn lấy con điều của Hạ Uyển Chi, hai con điều liền cùng nhau rơi xuống.

Không bao lâu sau, trên bầu trời xanh thẳm chỉ còn lại hai con điều, một là bản long của Tề Diệp và chuồn chuồn của Lâm Huệ. Hạ Uyển Chi nhìn con điều của Lâm Huệ cao hơn một chút, nàng biết trước kia Lâm Huệ rất thích thả điều, hơn nữa lại còn biết thả. Nếu nàng ta không muốn thua, Tề Diệp chỉ sợ không thắng nổi.

Vừa nghĩ xong, con điều bản long trên không trung đột nhiên bay cao sau đó lượn vài vòng chậm rãi rơi xuống, mà con điều chuồn chuồn kia vẫn như trước vững vàng bay trên không trung, thắng bại đã phân. Lâm Huệ vui mừng được ban thưởng, là hoa cúc trăm cài tóc lộ ra màu vàng kim, ánh vàng rực rỡ vô cùng hoa mỹ.

Các phi tần khác lại xem có chút hâm mộ, có chút ảo não.

Tại núi Thúy Hoa cả một buổi sáng, thấy đã đến giờ ăn trưa liền cùng nhau xuống núi, Hoàng Thuowגי loan giá đi phía trước, Hạ Uyển Chi vì đứa nhỏ trong bụng, đi không được nhanh, liền ở tít phía sau. Thực phi như trước nghiêng ngàng kiêu ngạo nâng làn váy lên mà đi. Đường xuống núi hơi dốc, váy của Thực Phi lại hơi dài, cung nữ nhất thời không nâng kịp, liền mắc vào hòn đá, Thực phi liền bị ngã, đầu gối đập xuống đất liền kêu lên.

Thực phi ngã xuống đất kinh động không ít người, Hạ Bích vườn dài cổ nhìn thoáng qua liền dặn dò Hạ Uyển Chi một chút.

Cũng may là có cung nữ đỡ nên không đến mức lăn từ trên núi xuống, có thể đầu gối của Thực phi bị trầy da, Tề Diệp phản phó tiểu thái giám chuẩn bị kiệu khiêng nàng ta xuống. Ngoại trừ Thái Hậu, Hoàng Hậu, nàng là người thứ ba được ngồi ở trên kiệu để xuống. Thái Hậu lớn tuổi không thể chịu được mệt nhọc, Hoàng Hậu mang long chủng tất nhiên được tôn quý, về phần Thực Phi, bị thương khó có thể đi lại được nên chỉ có thể ngồi kiệu mà đi xuống núi.

Thực phi vừa đi, vài vị phi tần lạng lẽ tụ lại một chỗ không nhìn được thấp giọng cười nhạo Thực phi đáng đời.

Tề Diệp liếc mắt nhanh thấy Hạ Uyển Chi ở phía sau, ra hiệu Thái Hậu các nàng đi trước, lại phản phó cung nữ gọi ngự y xem cho Thực Phi một chút. Các phi tần khác sau khi hành lễ, ầu yếm nhìn hẩn một cái, không cam lòng rời đi.

Hạ Uyển Chi xuống bậc thang, trước mắt liền xuất hiện một cánh tay: “ Có một không?”

“ Cũng không một lắm!”

Nàng cười cười đưa tay cho hắn, Tề Diệp nắm tay của nàng kéo người nàng lại gần. “ Không một là tốt rồi, trầm biết một nơi rất thú vị, dù sao cũng đến đây rồi, không bằng đi xem một chút?”

“ Tần thiếp nghe Hoàng Thượng!” Nàng nhu thuận gạt đầu, Tề Diệp cho những người khác lui, chỉ cho Quang Thuận công công đi theo.

Hạ Uyển Chi cho Hạ Bích, Hạ Đồng đi theo, bị hẩn lôi kéo đến bên phải đường mòn, đi qua bàn đá xanh, hai bên lá vàng khô rụng, cây cối cao lớn còn xanh um tùm. Chỉ không lâu nữa thôi, mùa đông đến nơi đây liền chỉ còn lại thân cành trụi trơ.

Đi được một lúc, thấy hẩn không có ý định dừng lại, Hạ Uyển Chi hiểu kì: “Hoàng Thượng chúng ta đang đi đâu?”

“ Yên tâm đi theo trầm sẽ không lạc!” Tề Diệp ranh mãnh cười một tiếng, nắm tay nàng. Nàng thẹn thùng nói: “ Tần sẽ không đi lạc, chỉ là sợ chính Hoàng Thượng không biết đường, đem thần thiếp bị mang đi mất!”

“ Uyển Nhi như vậy là không tin tưởng trầm?” bốp bốp khuôn mặt nàng, cười hỏi “ Có một không?”

“ Một chút!” Nàng không che giấu, dựa vào người hẩn “ Tần thiếp còn là lần đầu tiên leo lên đỉnh núi cao như vậy, có chút đi không nổi!”

“ Cũng biết nàng đã mệt!” Tề Diệp cười thần bí “ Không để nàng chịu khổ nữa, đã đến rồi đây!” Nhìn theo ánh mắt của hẩn, là một con suối, xung quanh là những phiến đá tự nhiên ở bên mép suối, mặt nước trong suốt có thể thấy được đáy

Tề Diệp ở ngay bên dưới dòng nước đang rửa tay, vén ống tay áo lên, vốc một vốc nước sạch ra hiệu bảo nàng uống. Hạ Uyển Chi chần chờ bất động, hẩn nói: “Yên tâm, không sao cả, đây là nước suối, so với nước giếng ngọt hơn rất nhiều.” Trong lúc nói chuyện, nước chảy từ khe hở lòng bàn tay chảy ra, hẩn lại vốc một vốc nước khác. Lần này Hạ Uyển Chi không nghĩ nhiều, khẽ dịch tay áo đi tới gần, nhìn thấy vốc nước trong tay hẩn rất tinh khiết, cuối đầu uống, hương vị thực mát lạnh và ngọt.

“ Như thế nào?” Tề Diệp chờ đợi hỏi.

“ Tần thiếp vẫn muốn uống!” Nàng liếm liếm miệng, cười nói.

Bộ dáng kia làm cho người nhin không được liền động lòng. Tề Diệp cười cười, giúp nàng lau khôc mũi, rất nhanh lại lấy nước cho nàng uống. Do không dám uống nhiều nước lắm, nàng uống hai vốc liền lắc đầu.

Đức phi đứng ở chỗ không xa nhìn hai người, âm thầm nắm quyền tay, chưa từng thấy Hoàng Thượng hầu hạ ai như vậy. Nàng ta thể nhưng lại thoải mái để Hoàng Thượng nâng nước cho nàng uống, thật đúng là ý lại Hoàng Thượng sủng ái chuyện gì cũng dám làm.

Tề Diệp cho nàng uống hai vốc nước, chính mình cũng tự uống một chút. Hạ Uyển Chi bảo Hạ Bích mang một chút nước về, Hạ Bích gật đầu, lấy ra ống tre sau đó đựng đầy nước vào trong.

Tề Diệp nhìn thấy nàng đem theo bình nước, có chút trách nàng sao lúc này lại không nói.

Hạ Uyển Chi cười cười, nói:“Tần thiếp cảm thấy người múc nước như vậy càng thêm mát ngọt!”

Nói xong, Tề Diệp cũng không so đo cùng nàng, vui vẻ ôm lấy nàng xuống núi, còn nói nếu sau này muốn ra ngoài chơi, liền đến núi Thúy Hoa.

Ăn trưa tại triều Hoa Các, Thục phi đã đổi một bộ váy khác, lần váy chấm đất, đi đường có chút không tự nhiên, nếu là lúc trước nàng ta nhất định sẽ ở cung Đức Hình nghỉ ngơi, khó lắm mới được ngày có cung yến, nàng ta sao có thể vắng mặt.

Hạ Uyển Chi ăn không nhiều lắm, Hạ Đồng thử qua rồi nàng mới dám dùng. Thục phi thấy thế liền nói “Hạ chiêu nghi đây là đang làm gì vậy? Chẳng lẽ cảm thấy thức ăn của ngự thiện phòng có vấn đề sao?”

Lời nói của nàng ta khiến mọi người chú ý, tất cả ánh mắt đều đổ lên người nàng, nàng cũng không thể nói là đề phòng có người hạ độc. Hạ Uyển Chi nói “Thục phi nương nương cứ nói đùa, không phải thức ăn có vấn đề, mà là gần đây khẩu vị của tần thiếp không tốt dầu mỡ, mùi thức ăn đều ăn không vô, liền cho cung nữ nếm thử một chút, không nghĩ tới lại để cho thục phi nhìn thấy, thật sự là thất lễ!”

“Hạ chiêu nghi thật đúng là già mồm, bản phi năm đó mang thai Đại hoàng tử cũng không đến nỗi yếu ớt như vậy!” Nói đến Đại hoàng tử, Thục phi có chút thương cảm, có chút oán hận, nếu Đại hoàng tử còn sống, hôm nay đã chạy đến.

Nói rồi Thục phi nhìn về phía vị Hoàng Hậu kia, ánh mắt lạnh lẽo.

Tề Diệp nghe ra Thục Phi cố ý để Hạ Uyển Chi khó xử, thấy bộ dạng nàng ủy khuất căn mũi, lập tức cảm thấy cực kì đau lòng, chén rượu rơi xuống bàn liền phát ra âm thanh. Thục phi còn định nói gì nữa, nhưng nhìn mặt hần không vui, lời đã ra đến cửa miệng đành nuốt xuống.

Hoàng Hậu và Đức phi nhìn thấy màn kia trào phúng cười một tiếng, trầm mặc không nói.

Hạ Uyển Chi ngồi xuống lặng lẽ, đột nhiên không có cảm giác ngon miệng, đùa cũng không muốn động.

Ăn trưa rất nhanh liền kết thúc, mọi người đứng dậy rời đi, trở về không lâu Hạ Bích bưng một bát cháo thịt tiến đến, hương thơm bốn phía, cũng không có mùi dầu mỡ, ngửi cũng làm cho người ta thấy đói bụng.

Hạ Bích nói “Hoàng Thượng phân phó nô tì chuẩn bị, nói là nhìn nương nương ăn trưa không ăn được nhiều lắm, dặn nương nương chớ làm tổn hại thân thể của mình.”

“Còn nói gì không?” Vừa húp cháo vừa hỏi. Vừa hay nàng lúc này không muốn ăn đồ ăn của ngự thiện phòng làm, cho nên Thục phi cũng nói như vậy, nàng cũng làm bộ bị Thục phi chọc tức nên không có khẩu vị dùng bữa. Quả nhiên hần phát hiện, trong lòng khẳng định cảm thấy Thục phi đang càn quấy, ghét người phiền chán.

Chỉ cần hần bắt đầu chán ghét Thục Phi, như vậy Thục phi cũng không thể được sủng ái nhiều nữa, sớm muộn cũng sẽ bị chán ghét mà vứt bỏ.

Đây chính là mục đích của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66

Edit: navahn

Beta: Boram2124

Ban đêm có mưa. Hạ Uyển Chi nghe âm thanh tí tách liền biết, mà khí trời mát mẻ cũng làm cho người ta thấy thoải mái.

Buổi sáng tỉnh lại nàng phát hiện đầu có chút choáng váng. Vuốt ve cái trán, sau đó liền cho Hạ Bích đi mời ngự y. Nàng hiện tại mang thai, cơ thể cần phải chăm sóc cẩn thận. Hạ Bích gật đầu, cho Hạ Đồng tự mình đi một chuyến đến ngự y viện.

Nàng không thoải mái, khẳng định không thể đi thính an buổi sáng. Không bao lâu ngự y vội vã đến, bắt mạch cho nàng lại hỏi thăm vài câu, cuối cùng nói là nhiễm phong hàn. Nghĩ đến nguyên nhân cũng do tối hôm qua trời mưa, cửa sổ phía trên không khóa làm gió hàn thổi vào.

Hạ Bích áy náy nói: “Đều là do nô tỳ không lưu ý, làm nương nương bị nhiễm phong hàn, mong nương nương trách phạt!”

“Đứng lên đi, về sau lưu ý chút là được!” Nàng tối hôm qua ngại nóng, trong chốc lát đã đá chăn mền, phỏng đoán nửa đêm trời mưa mát mẻ liền bị nhiễm phong hàn, căn bản không thể trách tội lên đầu Hạ Bích được.

Buổi sáng ăn chút cháo, đại phu kê một phương thuốc ôn hòa cho nàng uống trước. Hạ Đồng chịu trách nhiệm sắc thuốc, thuốc chín liền bưng lên cho nàng uống.

Đang uống thì nghe thấy Tề Diệp đã tới. Nàng đặt chén thuốc mới vui một nửa xuống, muốn đứng dậy xuống giường hành lễ. Tề Diệp ra hiệu cho nàng nằm, ngồi xuống bên giường, bàn tay dò xét trên trán của nàng: “Có chút nóng, cơ thể có khó chịu không?”

“Có chút choáng váng!” Hạ Uyển Chi uất ức nhìn hần, đôi mắt sáng ngập nước vô cùng kiều diễm.

“Ai! Thật sự làm cho người khác đau lòng, mau nằm xuống!” Tề Diệp nhún mày thờ dài, đỡ nàng nằm xuống, sau đó lại vuốt ve mặt.

“Thần thiếp còn chưa có uống xong thuốc!” Nàng kinh hô.

“Trẫm dứt nàng!” Hắn rất tự nhiên bung chén thuốc chuẩn bị dứt cho nàng. Hạ Uyển Chi lại không muốn, để hắn dứt sẽ càng không ngon. Nàng tiếp nhận chén thuốc, ực một cái liền uống cạn. Một bát nước đưa tới, nàng nhìn hắn sau đó liền uống một ngụm, hương vị trong miệng rất khó sờ. Mới vừa nuốt xuống đã thấy bực ở mai đường đưa đến bên miệng, nàng một mực cắn, khóe miệng mỉm cười.

“Tại sao Hoàng thượng lại tới?” Nàng cũng không cho người nói với hắn mình bị bệnh nha?

“Trẫm hạ triều nghe nói nàng đến gọi ngự y, không yên tâm liền sang xem xem.”

“Hoàng Thượng còn chưa dùng bữa. Nếu không ghét bỏ thì ở đây dùng chút điểm tâm đi!” Đối với tâm ý của hắn, Hạ Uyển Chi giả vờ không hiểu, chỉ im lặng làm bổn phận của mình.

“Ừ!” Tề Diệp không từ chối. Rất nhanh Hạ Bích đã phân phó người đi xuống, đồ ăn sáng của Tề Diệp từ Ngọc Long điện dời đến Hi Lai cung, mỹ vị phong phú.

Hạ Uyển Chi nhìn hắn yên lặng ăn cơm, từng cái giờ tay nhấc chân đều hiện rõ ưu nhã cùng quý khí, chính là được nuôi dạy cẩn thận không người nào có thể so sánh. Nàng không nhịn được xuất thân, phát giác ánh mắt hắn nhìn sang, liền cười một tiếng.

Tay run lên, Tề Diệp để bát đĩa xuống đi đến bên giường, không nói lời nào đem nàng ôm vào trong ngực: “An tâm dưỡng bệnh!” “Làm cho Hoàng Thượng lo lắng!”. Thân thể ấm áp, lồng ngực rắn chắc quả thực làm người khác có cảm giác an tâm.

Bên ngoài vẫn còn mưa rơi lác đác. Hạ Uyển Chi đưa mắt nhìn Tề Diệp rời đi, sau đó liền nằm nghỉ ngơi trên giường. Đại khái là uống thuốc xong, buổi sáng nàng ngủ một giấc, khi tỉnh dậy nghe Hạ Bích nói Lâm Huệ sang xem nàng, nhìn nàng ngủ thiếp đi liền trở về.

Nàng gật đầu hỏi thăm: “Hoàng thượng dùng bữa trưa ở chỗ nào?”

“Tại chỗ Lâm sung dung!” Hạ Bích thành thật trả lời.

Hạ Uyển Chi không nói gì, nuốt xuống một chén thuốc, đang muốn uống chén thứ hai miệng nhin không được liền phun ra. Hạ Bích kinh hoàng vội vàng tiến lên vỗ lưng của nàng, Hạ Hà bụng ổng nhỏ đi đến.

Một hồi lâu trong dạ dày mới thư thái chút ít, trong phòng một cỗ mùi khó ngửi lan tràn. Hạ Bích phân phó cung nữ tiến tới dọn dẹp, chính mình thì đổ nước cho Hạ Uyển Chi súc miệng. Rất nhanh đã thu dọn sạch sẽ, lại điểm hương nhang cao cấp, cửa sổ cũng được mở ra hồng mát.

“Nương nương vẫn nên thỉnh ngự y đến nhìn một chút đi!” Hạ Bích không yên tâm mở miệng. Hạ Uyển Chi gật đầu. Lâm ngự y rất nhanh đi đến, nghe nói nàng phun ra liền bắt mạch hỏi thăm vài câu. Cuối cùng kết luận do nàng đang mang lòng chùng không dám dùng thuốc quá nặng, chỉ có thể từ từ nuôi dưỡng.

Hạ Uyển Chi rất phối hợp, sau khi uống thuốc lại tiếp tục nằm, cứ như thế ở trên giường tĩnh dưỡng mấy ngày, tinh thần cũng tốt hơn nhiều. Mấy ngày mưa tí tách đã qua, ánh nắng bên ngoài liền tươi sáng.

“Nương nương, Hoàng thượng sẽ qua cùng nương nương dùng bữa tối, nô tỳ hầu hạ nương nương rửa mặt một chút!”

“Được!” Ngồi trước bàn trang điểm, xem trong gương ngoài trừ sắc mặt bên ngoài có chút tái nhợt, những cái khác thoạt nhìn coi như không tệ. Hạ Bích đang muốn dùng dầu bôi tóc, nàng nghiêng nghiêng tránh đi: “Đừng dùng dầu bôi tóc, có chút không thoải mái, cứ để như vậy đi!”

“Không dùng dầu bôi tóc đầu sẽ rất lộn xộn” Hạ Bích kinh ngạc, thấy nàng kiên trì cũng đành thỏa hiệp, cẩn thận chải tóc cho nàng, dùng trăm gải tóc bướm bướm kẹp lên.

Không bao lâu Tề Diệp đi đến. Quang Thuận công công còn cầm trong tay một cái hộp gấm. Tề Diệp xem sắc khí của nàng không tệ, cười ôm lấy eo hỏi: “Khá hơn chút nào không?”

“Đã khá hơn nhiều!”

“Vậy là tốt rồi, trẫm hôm nay đem cho nàng một thứ thú vị!” Quang Thuận công công bung hộp gấm lên trước, Tề Diệp ra hiệu Hạ Uyển Chi mở ra. Nàng nghi hoặc mở hộp gấm, bên trong là vỏ sò lớn nhỏ xuyên thành, vừa lấy ra liền vang lên thanh âm đinh đương. “Thích không? Đây là chuông gió, nghe nói treo ở trước cửa sổ sẽ theo gió lắc lư, phát ra tiếng vang, bên trong còn có chuông đồng.”

Nàng quơ quơ, quả nhiên có tiếng đinh đang, thanh thúy dễ nghe. “Thích! Cảm ơn Hoàng thượng ban thưởng!”

“Nàng thích là tốt rồi!” Tề Diệp cười cười kéo nàng đến trước bệ cửa sổ, đem chuông gió vỏ sò treo ở trên. Bệ cửa sổ đỏ tươi, một chuỗi chuông gió vỏ sò màu trắng, nhìn thế nào cũng đều khiến người khác hận không thể lấy xuống. Hắn gõ vào một cái vỏ sò làm phát ra tiếng vang thanh thúy.

“Thích không?” Hắn hỏi thăm lần nữa. “Thích!” Hạ Uyển Chi nặng nề gật đầu, đưa tay gõ một cái vỏ sò, nghe âm thanh đinh đương, mặt mày hớn hở, cả khuôn mặt đều phát sáng rạng rỡ.

Tề Diệp không nhịn được cúi đầu, nâng cằm của nàng để xuống. Hạ Uyển Chi đẩy người hắn: “Hoàng thượng... không...”

Không đợi nàng nói xong, hắn liền hôn sâu, tay để sau ót kéo cả người nàng nhích lại gần mình, cảm nhận hơi thở ấm áp chực tràn.

Hồi lâu hắn mới buông ra, lưu luyến rồi mới nàng. “Hoàng thượng, thần thiếp còn bệnh, sẽ truyền cho Hoàng thượng.” Nàng lo lắng nói, đôi môi đỏ thắm, hơi thở không yên.

Vuốt ve đôi môi của nàng, hắn yêu thương nói: “Trẫm không sợ, hơn nữa trẫm cũng không có suy yếu như vậy!”

Dùng bữa tối xong, Hạ Uyển Chi muốn ra ngoài đi một chút. Tề Diệp gật đầu, cho Hạ Bích choàng áo cho nàng, hai người mới ra ngoài. Mấy ngày trước mưa to đổ xuống, hoa cúc khó đi không ít. Hoàng hôn bốn phía, hai người đi bên Ngọc hồ, dương liễu lá lướt, lá sen lay động, mặt nước lăn tăn dưới trời chiều phát sáng.

Trông thấy một ghe thuyền nhỏ, Hạ Uyển Chi nói: “Hoàng Thượng, đi chèo thuyền có được không?”

“Không được, nàng còn bệnh, không thể bị lạnh!” Tề Diệp cự tuyệt. Hạ Uyển Chi nhìn thoáng qua cách đó không xa có âm thanh đi tới, ỳ khuất chu môi. Tề Diệp làm bộ không nhìn thấy, nghiêng đầu xem mặt hồ. Hạ Uyển Chi không bỏ qua, lôi kéo tay áo của hắn, kéo dài thanh âm, “Hoàng Thượng ~”.

“Nếu bị bệnh phải làm sao? Nàng lại chịu khổ!” Tề Diệp thờ dãi.

“Không phải có Hoàng thượng đau lòng hay sao?” Lời nói vô ý từ miệng chảy ra, hai người đều sững sờ. Hạ Uyển Chi khẽ đỏ mặt cúi đầu xuống nắm lấy quần áo: “Thần thiếp lỡ lời!”

“Trẫm nghe như đang làm nũng, Uyên Nhi có thể...”

Lời còn chưa dứt đã nghe âm thanh của Hoàng hậu truyền đến, ánh mắt dạo qua một vòng trên gương mặt thẹn thùng của Hạ Uyển Chi, hướng Tề Diệp hành lễ: “Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng!”

“Thần thiếp thỉnh an Hoàng hậu nương nương, nương nương kim an!” Hạ Uyển Chi quy củ hành lễ.

Hoàng hậu nhân nhặt gậy đầu, ánh mắt rơi vào người Tề Diệp: “Hoàng thượng cùng Hạ Chiêu nghi cũng ra đây thưởng thức Ngọc hồ trời chiều sao?”

“Ừ. Hoàng hậu đang mang thai, sao lại ra đây đi lại, phải dưỡng thai cho thật tốt mới đúng!” Tề Diệp nói đôi câu khách khí.

Hoàng hậu liếc nhanh qua Hạ Uyển Chi: “Ngự y nói chỉ cần che chở, đi lại một chút có lợi cho hài tử trong bụng.” Nàng ân cần nói: “Ngược lại Hạ Chiêu nghi không phải là thân thể khó chịu, sao lại ra đây hóng gió? Cũng đừng để bệnh tình tăng thêm, hay là nên sớm về nghỉ ngơi đi!”

“Tạ nương nương quan tâm, thần thiếp liền trở về!” Hạ Uyển Chi hành lễ chuẩn bị rời đi.

Tề Diệp lại nói: “Không còn sớm, hoàng hậu cũng nên về sớm nghỉ ngơi!” Dứt lời đi trước, Hạ Uyển Chi chậm rãi đuổi theo.

Nhìn bọn họ hai bóng hình một trước một sau rồi đi, Hoàng hậu nhủ vậy. Đừng tưởng rằng vừa rồi nàng không nhìn thấy bọn họ thân mật. Trước mặt mọi người Hạ Chiêu nghi cũng không biết kiểm điểm một chút, thật là mất mặt mũi Hoàng gia! “Chờ Uyển Nhi thân thể tốt, trầm lại dẫn người đi dạo hồ được không?” Vừa tránh tầm mắt của Hoàng hậu, Tề Diệp liền quay đầu lại trấn an. Hạ Uyển Chi làm bộ không nghe thấy, mặt mờ to, về mặt hồ hững.

Tề Diệp thở dài: “Giận lắm rồi?”

“Thần thiếp không dám!” Khẩu khí nhân nhặt đáp trả.

Tề Diệp cũng không giận, cười khê: “Còn nói không có, nhìn miệng của người đều vênh lên trời, nói ra ai tin?”

Hạ Uyển Chi trầm mặc: “Hôm nay quá muộn, chiều mai trầm dẫn người đi bơi hồ được không?” Hết cách với nàng, Tề Diệp nhẹ giọng dụ dỗ, nàng lúc này mới lộ ra một nụ cười.

“Quần vô lí ngón, Hoàng thượng cũng không được đổi ý!” Nàng duỗi ngón tay út, bày ra bộ dáng ước định.

Tề Diệp dờ khóc dờ cười, nhưng vẫn dùng vẻ mặt nghiêm túc thỏa hiệp, duỗi ngón tay út cùng nàng ngoéo tay. Hạ Uyển Chi nói: “Ngoéo tay thì không thể hối hận, chiều mai thần thiếp chờ Hoàng thượng.”

“Ừ!” Tề Diệp mỉm cười nheo nheo mũi nàng. “Được rồi, trời tối, trở về nghỉ ngơi đi!”

Thân ảnh của bọn họ càng lúc càng xa. Ngay chỗ tối một hình dáng xuất hiện, nhìn bóng lưng của Hạ Uyển Chi, cười lạnh: “Dạo hồ?”

Ban đêm Tề Diệp không nghỉ trong cung nàng, mà là lật bài từ của Chu Tiếp Dư.

Ngày tiếp theo Hạ Uyển Chi cảm thấy tinh thần tốt hơn rất nhiều. Buổi sáng ngủ nướng một giấc đến giữa trưa, ăn trưa nghỉ ngơi trong chốc lát liền bắt đầu chờ Tề Diệp đến. Không bao lâu đã có tiểu thái giám truyền lời cho nàng đến trước Ngọc hồ chờ. Hạ Hoa hỏi thăm một chút, là Tề Diệp đang ở ngự thư phòng cùng đại thần nghị sự, chỉ sợ nhất thời chưa đi được.

Đã là cuối tháng chín, vẫn còn chưa bắt đầu mùa đông nhưng có chút mát mẻ, Hạ Uyển Chi ngồi trong đình chốc lát liền cho tiểu thái giám chèo thuyền, nàng chuẩn bị lên ngồi một chút. Song Hạ Bích không yên tâm, dù sao cũng là nước, lần trước rơi xuống nước đã rất dọa người, nếu lần này lại xảy ra chuyện gì, nàng cùng Hạ Hà đều là không biết bơi chắc chắn sẽ không cứu được. Hơn nữa Hạ Uyển Chi còn mang hài tử, đương nhiên không thể mạo hiểm.

Hạ Uyển Chi ngẫm lại cảm thấy cũng đúng, liền ngoan ngoãn ngồi chờ. Ăn hết một quả lựu, Tề Diệp moi khoan thai tiến đến, có chút áy náy nói “Trăm bận triều sự phải xử lý, có phải đã chờ lâu không?”

“Không sao, chính sự quan trọng hơn!” Xem trên trán hấn đỏ mồ hôi, nàng móc ra khăn tay định lau đi. Tề Diệp phối hợp khom lưng, mặt mày hơn hờ để nàng tùy ý lau mồ hôi cho mình. Nàng thấy vậy trong lòng run lên nhẹ nhẹ, nảy sinh một cảm giác không rõ.

Hai người ngồi trên thuyền, Hạ Bích cùng Hạ Hà hai người chỉ chọn Hạ Bích cùng lên, Hạ Hà ở bên bờ chờ. Tiểu thái giám chống thuyền nổi trên mặt nước, hai người ngồi mở nút cột buồm, khỏe miệng mỉm cười đưa tay ra, cảm giác nước lạnh lạnh xuyên qua từng khe hở.

Trà pha thật ngon, Tề Diệp hưởng nàng vầy vầy tay. Hạ Uyển Chi xoa xoa tay mình trước liền bụng trà uống một ngụm. Hai người bèn nhìn nhau cười, nàng nói “Phong cảnh thật đẹp!”

“Nếu ưa thích, ngày khác trầm lại dẫn nàng đến chơi!” Tề Diệp cười nói.

Nàng vui mừng gật đầu, tiếp nhận bánh táo đỏ hân đưa tới. Mùi thơm bốn phía, nàng muốn nhanh chóng ăn một khối, Hạ Bích làm bánh táo đỏ là ngon nhất.

Ăn liên tiếp ba khối, nàng mới lắc đầu bày tỏ đã no. Tề Diệp biết rõ nàng thích ăn lựu, lột một quả thạch lựu bỏ hạt đặt trong đĩa. Thuyền nhỏ đã đến giữa hồ, mặt nước xanh lục, mấy gợn sóng lăn tăn.

Bỗng nhiên cảm giác dưới chân lạnh lạnh, Hạ Uyển Chi cúi đầu, nhìn nước cuộn cuộn trào ra, giày thêu đã ướt đầm, làn váy cũng ướt không ít mới kinh hãi “Hoàng Thượng!”

Theo ánh mắt của nàng nhìn đến, Tề Diệp cũng rõ ràng, mặt liền biến sắc. “Đừng lo lắng, đến bên này với trầm.” Hân giật mình phát hiện giày mình cũng ướt.

Thuyền rí nước, bọn họ vừa lúc đang ở giữa hồ, trước sau đều không có gì, chỉ có thể cho người bên bờ chèo thuyền đến đón. Tề Diệp kéo Hạ Uyển Chi đến bên cạnh, cho nàng đứng tại mũi thuyền, tiểu thái giám cùng Hạ Bích quơ cánh tay cầu cứu, hi vọng trên bờ Quang Thuận công công có thể hiểu được.

“Đừng lo lắng, không có việc gì!” Cảm giác nàng đến gần, Tề Diệp liền ôm nàng vào lòng an ủi.

Hạ Uyển Chi gật đầu, nhìn nước dần dần như bị nấu sôi tràn đến, không bao lâu đã lan tràn một đoạn. Được Hạ Bích bọn họ ra sức cầu cứu, trên bờ Quang Thuận công công cuối cùng cũng hiểu, vội vàng cho người tìm hai con thuyền nhỏ hướng tới phía bọn họ. Tiểu thái giám chống thuyền không dám cử động, sợ càng cử động nước lại càng thâm thấu gay gắt.

Dù vậy thuyền vẫn từ từ chìm xuống, một mảnh ván thuyền đột ngột nứt ra, xuất hiện một lỗ hổng lớn, nhìn thấy liền biết sẽ phải chìm xuống. Tề Diệp nắm tay nàng, “Đừng lo lắng, trầm sẽ che chở cho người!”

“Được.” Hạ Uyển Chi gật gật đầu, theo động tác của hắn, một hai ba nhảy xuống nước. Trong nháy mắt nước lạnh buốt bao phủ, làm cho toàn thân run lên. Hạ Uyển Chi bắt đầu đá roi giày, hai tay bơi, Tề Diệp theo sát nhìn nàng bơi rất khá liền an tâm.

Ngược lại Hạ Bích không biết bơi, vẫy vùng trong nước. Tề Diệp liền cho tiểu thái giám đi cứu. Mất thấy bọn họ rơi xuống nước, Quang Thuận công công phản phó tiểu thái giám nhanh chóng chèo thuyền, trên bờ Hạ Hà gấp đến độ hận không thể nhảy xuống, có điều nàng biết rõ mình nhảy xuống chính là thêm phiền phức.

Bơi trong nước chốc lát, thuyền bè đã đến gần, Quang Thuận công công vươn tay, Tề Diệp liền đỡ eo cho nàng lên trước, sau đó hắn cũng lên.

Ra khỏi mặt nước liền thấy lạnh hơn, Hạ Uyển Chi toàn thân run rẩy, đôi môi tím xanh. Quang Thuận công công thấy thế vội vàng cởi quần áo choàng trên người nàng. Tiểu thái giám cũng cõ

quần áo cho Tề Diệp. Hắn không muốn, liền cầm tất cả choàng trên người nàng, xoa xoa gương mặt lạnh buốt không còn chút máu của nàng nói:“Kiên trì chút nữa, chúng ta lập tức trở về.”

Nàng run cầm cập, khó khăn gật đầu.

Lên bờ, Tề Diệp ôm nàng đi đến Hi Lai cung, Quang Thuận ở phía sau phản phò liên tục, gọi ngự y gọi ngự y, nấu nước nấu nước. Trên đường đi nhiều mưa gió.

Vừa đến nơi Tề Diệp liền đặt Hạ Uyển Chi trên giường, đem y phục trên người lột ra không còn một mảnh, kéo chăn mềm bọc nàng lại. Thấy nàng vẫn run rẩy, hắn đau lòng không ngớt, đi tới gần hôn nhẹ lên mặt. “Không có chuyện gì, nấu chút nước nóng cho đỡ hàn là tốt rồi!”

“Hoàng thượng, bụng có chút đau!” Hồi lâu nàng nói, vẻ mặt kinh hoàng.

Tề Diệp cực kỳ sợ hãi!

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67

Edit: Puta Ng

Beta: Yêutinh

Ngự y vội vã mà đến, lúc vào cửa đập phải vật áo, thiếu chút nữa té ngã, may tiêu thái giám đỡ được, nếu không cả người Lâm ngự y đã quỵ rạp trên mặt đất rồi.

Tề Diệp không đợi hắn hành lễ lập tức gọi qua “Nhanh lên tới xem một chút!” Hắn nhìn nàng sắc mặt trắng bệch, cắn chặt môi, đầu đầy mồ hôi, vuốt tóc nàng an ủi “Uyển Nhi đừng sợ, ngự y đến rồi. Trẫm sẽ không để cho các người xảy ra chuyện gì, đừng sợ!” Vừa nói hắn vừa ôm lấy nàng, cách một lớp chăn đệm dày cũng có thể cảm nhận được thân thể nàng run rẩy, tìm hắn như bị đao cắt, hận không thể thay nàng chịu khổ.

Trên người nàng quấn một lớp chăn đệm thật dày, bên trong không một mảnh vải, Tề Diệp cầm bàn tay nàng để ra ngoài cho ngự y bắt mạch, lại lấy chăn đắp lên cánh tay nàng.

Lâm ngự y hơi có vẻ già nua, đầu đầy mồ hôi, ánh mắt buồn xuống, không dám ngẩng đầu nhìn lên trên để tay lên mạch đập của nàng, nghiêm túc bắt mạch.

Trong phòng nhất thời yên lặng, chỉ nghe thấy tiếng nàng khó chịu thở dốc, Hạ Uyển Chi cắn môi “Hoàng Thượng, nhất định phải bảo trụ hài tử.”

“Trẫm biết, đừng lo lắng, không có việc gì. Trẫm không cho phép các người xảy ra chuyện!” Tề Diệp ào não tự trách, hắn không nên mềm lòng đáp ứng, nếu không nàng đã không phải chịu khổ. Hiện tại còn liên lụy tới đứa nhỏ trong bụng. Hắn hối hận không thôi, chỉ có thể ôm nàng chặt thêm một chút.

Hồi lâu, Lâm ngự y lau mồ hôi trên mặt, nói “Hoàng Thượng đừng lo, nương nương là bị lạnh, lại kinh hãi quá độ làm động thai khí, cũng không đáng ngại, chỉ cần nghỉ ngơi tốt là được.”

“Không đáng ngại?” Khẽ phào nhẹ nhõm, Tề Diệp vuốt ve khuôn mặt tái nhợt của Hạ Uyển Chi, trấn an “Nghe thấy không? Hài tử không có việc gì, Uyển Nhi đừng lo lắng!”

Nàng gật đầu, nhanh chóng trấn tĩnh lại, lập tức cảm thấy trời đất quay cuồng, người trước mắt càng ngày càng mờ hồ, rất nhanh liền hôn mê, đầu tựa ở trong ngực hắn.

Tề Diệp kinh hãi “Lâm ngự y?”

Lâm ngự y giật mình, lại bắt mạch xem xét, xác định chỉ là hôn mê bất tỉnh, lúc này mới dám thả tâm.

Hai người cùng rơi xuống nước, Hạ Uyển Chi không sao Tề Diệp mới yên tâm. Quang Thuận công công nói là chuẩn bị nước nóng để hắn đi rửa mặt, Tề Diệp gật đầu, ôm Hạ Uyển Chi bắt tỉnh đi sang phòng bên cạnh. Trong thùng tắm đồ đầy nước nóng, lúc này đang bốc hơi nóng. Hắn thả nàng vào trong nước, dựa vào vách thùng. Hạ Uyển Chi vô thức tựa vào thùng. Tề Diệp cởi quần áo, chìm vào trong nước, nước ấm áp rất thoải mái, ngâm trong chốc lát liền cảm thấy toàn thân ấm lên.

Không cần kẻ nào hầu hạ, tự hắn rửa mặt cho Hạ Uyển Chi. Hắn nhìn sắc mặt nàng dần hồng hào, lông mi run rẩy dường như sắp tỉnh lại, hắn liền tới gần trấn an “Ngủ đi! Trẫm ở chỗ này coi chừng nàng!”

Hạ Uyển Chi mơ mơ màng màng nhìn hắn một cái, gối lên trên vai hắn an tâm ngủ.

Rửa mặt xong, Tề Diệp lấy một chiếc váy ngủ bọc nàng lại, đặt nàng nằm thoải mái trên giường. Quang Thuận công công nói “Hoàng Thượng, thái hậu, hoàng hậu tới!”

“Ừ!” Tề Diệp biết chuyện không thể gạt được, xảy ra chuyện lớn như vậy, hiện tại chắc hẳn cả hậu cung mọi người đều biết.

Hắn sửa sang lại áo bảo, đi qua bức rèm che ra ngoài. Thái hậu nghiêm mặt, hoàng hậu vẻ mặt lo lắng. Đức phi ngồi một bên cũng là vẻ mặt khăn trương, trông thấy hắn bình an vô sự xuất hiện, đều thở phào nhẹ nhõm.

Thái hậu nói “Hoàng Thượng xảy ra chuyện gì?”

“Thái hậu đừng lo lắng, hết thấy đều tốt!” Tề Diệp trấn an, liếc nhìn Quang Thuận.

“Đều là nô tài sơ sẩy. Con thuyền ở Ngạc hồ kia bị gió táp mưa sa mấy ngày nay, boong thuyền hơi lỏng lẻo nên mới bị rò nước. Nô tài đã trách phạt người phía dưới. Nô tài biết sai, cầu xin Hoàng Thượng trách phạt!”

“Quang Thuận công công thật sự là càng ngày càng làm việc bất lợi. Một chút chuyện nhỏ cũng làm không xong, sao còn có thể hầu hạ bên cạnh hoàng thượng?” Hoàng hậu nhíu mày, nói “Hoàng Thượng, chuyện lần này hung hiểm như vậy, nếu không phải Hoàng Thượng cát nhân thiên tướng, phúc lớn mạng lớn, còn không biết sẽ như thế nào. Người thủ làm việc vô dụng thì đừng giữ bên người. Thân thiếp nhìn cũng không yên tâm. Không bằng khác tìm một người đắc lực, cũng không để xảy ra chuyện lớn như vậy.”

Quang Thuận hoảng hốt, nếu hắn không ở bên cạnh hoàng thượng, còn có thể đi đâu?

“Trẫm đều biết, chuyện lần này xác thực là Quang Thuận sơ sẩy, khẩu trừ nửa năm bổng lộc. Nếu không biết hối cải, trẫm cũng sẽ không lưu người vô dụng bên cạnh!” Tề Diệp lạnh lùng lên tiếng.

Quang Thuận là một tay hăn cật nhắc đi lên, sao có thể dễ dàng tha người. Nhưng nếu không trừng phạt một phen, khó có thể chặn miệng hoàng hậu.

Quang Thuận mừng rỡ trong lòng, cam tâm tình nguyện nhận trừng phạt “Nô tài biết sai! Sau này không dám sơ sẩy!”

Quang Thuận không ngốc, biết rõ hoàng hậu có ý kiến với hắn. Hắn là nô tài thiếp thân hầu hạ bên cạnh hoàng thượng. Đối với một ít chuyện không thể nói của Hoàng Thượng, hắn rõ như lòng bàn tay, lời nói của hắn cũng có phần lộng.

Nhưng hắn không phải người của hoàng hậu. Nếu hắn không hầu hạ bên cạnh hoàng thượng, sẽ có người khác thay thế hắn, người kia có thể là người của hoàng hậu. Hiện tại hắn đúng là cái đinh trong mắt hoàng hậu. Quang Thuận rất rõ rằng thân phận của mình, ở hậu cung vài chục năm, những chuyện này hắn biết rõ.

Đồng thời, Quang Thuận cũng biết, thuyền kia không có vấn đề. Hôm qua hắn mới kiểm tra một phen, hôm nay lại xảy ra chuyện rò nước, hắn là không đơn giản như vậy. Trong hậu cung tranh đấu gay gắt như chuyện ngày ba bữa, ai biết là vị phi tần nào ngầm ngầm động tay động chân?

“Hạ chiều nghĩ không sao chứ?” Thái hậu hỏi.

“Thật may là cứu chữa kịp thời, cũng không đáng lo ngại, chỉ là động thai khí, cần tĩnh dưỡng.” Tề Diệp nhàn nhạt đáp lời.

“Vậy là tốt rồi, dù sao cũng đang mang long chủng.” Thái hậu hỏi thăm vài câu, lại dặn dò một lát mới rời đi. Thái hậu đi, hoàng hậu tự nhiên sẽ theo sau. Lúc rời đi nàng ta nhìn thoáng qua bức rèm che, mặt không chút thay đổi.

Đức phi rời đi cuối cùng, nói “Hoàng Thượng cũng rơi xuống nước, thần thiếp đã phân phó phòng bếp chuẩn bị canh trừ lạnh. Hay là Hoàng Thượng uống một chén, miễn cho hàn khí nhập vào cơ thể, cảm lạnh!”

“Ái phi có lòng!” Tiếp nhận canh nóng, Tề Diệp chậm rãi uống.

Đức phi giống như vô tình nói ra “Sao tự dừng thuyền rò nước? Người phía dưới là gan thật không nhỏ. Thật ra khiến Hoàng Thượng sợ hãi là phải bị trách phạt. Dứt khoát Hạ chiều nghĩ không được xảy ra chuyện gì, không phải vậy...” Nhìn hắn cau mày, Đức phi biết hắn nghe lọt lời mình, tiếp lời “Hoàng Thượng bị sợ hãi, hay là nghỉ ngơi nhiều một chút, thần thiếp cáo xin lui.”

Nhìn hắn như có điều suy nghĩ, Đức phi cao hứng trong lòng, bước chân nhẹ nhàng rời đi.

Các nàng vừa đi, Tề Diệp lạnh giọng “Đi tra xem rốt cuộc chuyện gì xảy ra, nếu không tra ra cái gì thì không cần lưu lại bên cạnh trẫm!”

Quang Thuận gật đầu “Nô tài tuân mệnh!”

Không muốn rời đi nhưng Tề Diệp cũng cảm thấy mệt mỏi, nằm xuống bên cạnh Hạ Uyển Chi. Trong phòng đốt hương an thần, hắn rất nhanh liền ngủ mất. Hạ Hà thăm dò nhìn, rón rén tiến đến cạnh giường, rồi lặng lẽ lui ra ngoài coi chừng.

Hạ Bích hỏi “Hoàng Thượng đâu?”

“Ở bên trong ngủ thiếp đi rồi!” Hạ Hà hỏi “Khá hơn chút nào không?”

“Khá hơn nhiều! Không ngờ chỉ là bơi thuyền trong hồ mà thôi, cũng có thể gặp phải chuyện kinh tâm động phách như vậy. Cũng may nương nương thân thể không đáng ngại, nếu không thật không biết nên làm sao bây giờ!”

“Không sao, đã qua rồi!” Hạ Hà an ủi.

Hạ Bích gật đầu, như nghĩ tới điều gì, nói “Về sau chúng ta chăm sóc nương nương càng phải thêm cẩn thận. Hiện tại còn không có biết bao nhiêu con mắt ở trong bóng tối nhìn chằm chằm nương nương!”

“Ừ!” Hạ Hà gật đầu, nói nhỏ “Ta luôn cảm thấy chuyện hôm nay có chút quỷ dị, thuyền rất tốt mà, làm sao lại...”

“Hừ, nhất định là có người muốn hại nương nương chúng ta. Thật đúng là âm độc.” Hạ Bích hừ lạnh một tiếng.

Thục phi nghe nói chuyện đã xảy ra, biết được Hạ Uyển Chi không ngại, cái thai trong bụng cũng bình yên vô sự, lập tức có chút bức mình “Làm việc kiểu gì vậy? Một chút tác dụng cũng không có!”

“Nương nương, nếu không phải Hoàng Thượng ở đó, cho dù nàng ta lấp cánh bay lên cũng khó trốn. Ai biết nàng ta phúc lớn mạng lớn thế, lại tránh được một kiếp.” Mộc Hương ảo não.

“Còn dám ngụy biện, rõ ràng chính người làm việc bất lợi, thiếu chút nữa làm hại Hoàng Thượng. Nếu Hoàng Thượng có chuyện không hay xảy ra, bản phi cũng sẽ không giữ lại người!” Hung hăng đá Mộc Hương một cước, Thục phi vẫn còn chưa hết giận, đập vỡ bình hoa, nhìn mảnh vụn đầy đất, cười lạnh “Nàng ta đúng là mệnh lớn. Như vậy vẫn có thể bảo trụ đứa nhỏ trong bụng, chỉ động thai khí mà thôi.”

“Việc này nhất định sẽ khiến người hoài nghi. Người đi xử lý một chút, gán tội cho Đức phi, gần đây bản phi nhìn nàng ta rất không vừa mắt.” Phát tiết xong, Thục phi không đếm xỉa tới nữa, sửa lại móng tay cho sạch sẽ chỉnh tề, nước ếp từ hoa nhuộm ra màu trắng nhạt.

“Vâng!” Mộc Hương gật đầu, nàng đã sớm bố trí xong, chỉ cần tra xuống, sớm muộn sẽ tra được đến người Đức phi.

Tề Diệp ngủ mơ mơ màng màng, đột nhiên cảm thấy động tĩnh bên cạnh, giựt mình tỉnh lại đã thấy Hạ Uyển Chi toàn thân đỏ mồ hôi, miệng lắp bắp, kinh hoàng kêu “Hoàng Thượng, cứu ta, cứu ta, cứu ta...”

“Uyển Nhi tỉnh lại, trầm đây, trầm ở đây, tỉnh lại Uyển Nhi...” Nhẹ nhàng xoa mặt nàng, lấy tay áo lau đi mồ hôi đầy đầu nàng, nhìn nàng từ từ mở mắt, ôm nàng vào lòng, dịu dàng vuốt ve lưng nàng “Đừng sợ, đã không sao. Không sao!”

Hạ Uyển Chi nhìn khung cảnh quen thuộc xung quanh. Không cần phải nói cũng biết, nàng vẫn còn sợ hãi. Nằm trong ngực hắn, Hạ Uyển Chi nhắm mắt, khóc thút thít hồi lâu “Hoàng Thượng, thần thiếp gặp một con ác mộng, mơ thấy thần thiếp và Hoàng Thượng cùng rơi xuống nước, thuyền chìm, nước rất lạnh, thần thiếp thật sợ hãi!”

“Được rồi được rồi, đừng sợ đừng sợ, không sao rồi. Là mơ thôi, là ác mộng, không cần lo lắng, trẫm sẽ không để Uyển Nhi có việc gì!”

Vừa nhẹ giọng dỗ dành, hắn vừa lau đi nước mắt trên mặt nàng, đợi tâm tình nàng ổn định mới hỏi “Còn sợ không?”

“Có Hoàng Thượng ở đây, thần thiếp không sợ hãi!” Nàng nói lí nhí.

Tề Diệp nhìn nàng bộ dáng ý lại, đau lòng không ngớt, tới gần hôn lên hai mắt sưng đỏ của nàng

“Được rồi, trẫm sẽ mãi mãi ở bên cạnh người, mãi mãi!”

“Quân vô hí ngôn!” Hạ Uyển Chi ngạc nhiên mừng rỡ nhìn hần, hần gật đầu, Hạ Uyển Chi ý lại tiến lên ôm eo hần, cảm đặt trên vai hần “Hoàng Thượng, tần thiếp chỉ cần cần Hoàng Thượng!”

“Trẫm biết!” Hần ôn nhu vuốt ve mái tóc của nàng, nhẹ giọng trả lời.

Rất nhanh Hạ Bích bung một chén thuốc đi vào, Tề Diệp bung lên cho nàng uống. Chén thuốc nhiệt độ thích hợp, hương vị đắng ngắt, uống hai ngụm nàng liền nhũn mảy, dứt khoát bung qua uống một hơi cạn sạch. Mới vừa uống hết một lát, dạ dày khó chịu, cúi đầu tất cả đều phun ra, làm bẩn hết long bào trên người Tề Diệp. Hần cũng không quan tâm, khẽ vuốt lưng nàng, lại móc ra khăn tay cho nàng lau miệng, phân phó thái giám đi gọi ngự y.

Thu thập một chút, Hạ Bích lại bung một chén thuốc khác đi lên. Nàng uống từng ngụm từng ngụm. Vị thuốc đắng ngắt làm nước mắt của nàng cũng chảy ra. Tề Diệp vừa an ủi, vừa lau đi lệ trên khóe mắt nàng “Uống xong sẽ tốt hơn, đừng sợ.”

Nàng gật đầu, cố nén khổ sở, cố gắng uống đến khi chén thuốc thấy đáy. Nàng tựa trên người Tề Diệp không dám lộn xộn, sợ lại phun ra, Tề Diệp cũng không dám động, ngồi thẳng người cho nàng dựa vào.

Không bao lâu Lâm ngự y đến, hỏi thăm một phen và chẩn mạch, bảo Hạ Uyển Chi thoải mái, buông lỏng tinh thần, vì đứa nhỏ trong bụng, không thể quá khẩn trương.

Nàng gật đầu, cầm tay của Tề Diệp không buông, cho đến lúc ngủ vẫn nắm thật chặt.

Nhìn nàng ngủ say, Tề Diệp chậm rãi thu lại tay ở trong chăn, vuốt lên chân mảy nàng đang nhũn chặt buồn bực, yêu thương nhìn ngắm trong chốc lát, rồi xuống giường đi ra ngoài, dặn dò bọn Hạ Bích coi chừng cho tốt. Nếu nàng hỏi thì nói hần phải đi ngự thư phòng, rất nhanh sẽ trở lại, còn nói bữa tối dùng cùng nàng.

Quang Thuận đi tra xét, đến trưa không thu hoạch được gì, đem người chịu trách nhiệm trông giữ thuyền bè và Ngọc hồ cho kiểm tra, bắt lại người có hiềm nghi. Bằng thủ đoạn của hần, khẳng định không đến ngày mai là có thể tra ra một vài thứ hữu dụng.

Tề Diệp đi ngự thư phòng không bao lâu, Thục phi liền xách theo hộp cơm đến vấn an hần. Tề Diệp trong lòng bực bội, không muốn gặp ai, sai Quang Thuận đuổi trở về. Thục phi cũng không cố chấp, cho Quang Thuận công công đem canh hầm cách thủy của nàng đưa vào rồi rời đi.

Quang Thuận xách theo hộp cơm đi vào, nói “Hoàng Thượng, Thục phi đưa canh bổ đến, nói là để Hoàng Thượng bồi bổ thân thể!”

“Cầm lấy đi!” Mặt không chút thay đổi nhìn hần một cái, hỏi “Chuyện tra đến đâu rồi?”

“Hồi bẩm Hoàng Thượng, nô tài đã cho vớt người chống thuyền lên, phát hiện tám ván gỗ kia tựa hồ có người động tay, nếu không sẽ không bị gãy rồi rò nước.”

“Có người muốn hại trẫm?” Tề Diệp nhướn mi, cười khê.

“Nô tài không biết. Chỉ là nô tài phát hiện thuyền rò có điểm kỳ quái. Về phần là muốn hại Hoàng Thượng hay Hạ chiêu nghi, chỉ có thể chờ nô tài bắt được hung thủ mới biết được.”

“Ừ, bất kể là hại ai, chuyện hôm nay trẫm sẽ không bỏ qua dễ dàng!” Ánh mắt rét lạnh, Tề Diệp âm thầm nắm tay thành quả đầm, nghĩ tới nàng nằm mơ vẫn còn sợ, kêu hần cứu nàng, lòng hần như đao cắt.

Bữa tối Hạ Uyển Chi khí sắc đã tốt hơn nhiều. Tề Diệp không để cho nàng xuống giường, bắt nàng nằm yên trên giường, hơn nữa còn cẩn thận bưng cháo dứt cho nàng.

Hạ Uyển Chi có chút thụ sủng nhược kinh, nhất định không chịu, bị hần không vui trừng mắt, liền ngoan ngoãn há mồm, ăn non nửa chén liền không còn khẩu vị. Tề Diệp thấy nàng ăn được không nhiều lắm, không yên tâm “Ăn nhiều một chút, há mồm.”

Nàng há mồm ăn một miếng, thật lâu mới nuốt xuống. Nhìn nàng miễn cưỡng ăn, hần cũng không cưỡng cầu nữa, cầm lấy khăn tay lau miệng cho nàng, hỏi “Muốn ăn gì thì phân phó xuống, đừng để mình đói bụng.”

Nàng suy nghĩ một chút, nói “Tần thiếp muốn ăn dưa chua! Trong miệng nhạt nhẽo không có hương vị!”

“Không được, ăn dưa chua không tốt, ăn cái khác đi!” Tề Diệp lắc đầu.

Nàng rất thất vọng, trẫm mặc không nói, mặt to hắc bạch phản mình đáng thương nhìn hần.

Chỉ như vậy nhưng lại khiến Tề Diệp muốn bỏ qua cũng không được, huống chi đây là hần lên tiếng, đâm lao phải theo lao. Chỉ đành phải phân phó xuống, bung lên một ít dưa chua cho nàng.

Nàng nghe vậy, nước miếng tràn lan. Nhưng hần cũng không cho nàng ăn nhiều, gấp một miếng nhỏ đặt bên môi nàng. Nàng ăn cảm thấy quá ít, đáng thương hê hê nhìn hần.

“Ng Sloan, bây giờ ngươi phải dưỡng thân thể. Cái này tính hần, ăn nhiều bụng sẽ không thoải mái, ăn một chút là đủ rồi. Nghe lời trẫm!” Hần đưa tay xoa đầu nàng, khuyên bảo.

Nàng gật đầu, ăn một chút rồi thôi, tiếp nhận nước trắng uống một ngụm, vẻ mặt thỏa mãn “Đêm nay Hoàng Thượng còn định xem tấu chương sao?”

“Ừ! Đã chồng chất không ít công sự!” Hần vuốt ve mặt nàng, thấy nàng có chút thất vọng, nói “Yên tâm, trẫm đến Hi Lai điện xem tấu chương, nhìn ngươi ngủ còn không được sao?”

“Thật sự?” Nghe được câu nói hợp lòng vừa ý, đôi mắt to của nàng vụt sáng lên khiến gương mặt trắng bệch sinh động lên không ít.

Hần gật đầu.

Buổi tối qua nhiên hần đến Hi Lai điện giải quyết công sự. Hạ Uyển Chi uống thuốc rất nhanh đã cảm thấy buồn ngủ, mở mắt có thể trông thấy người ngồi một bên nghiêm túc xem tấu chương. Tựa hồ phát giác ánh mắt của nàng, hần nhìn nàng ôn nhu cười một tiếng.

Trước kia, hần chưa từng đối đãi với mình ôn nhu như vậy. Hôm nay, nàng chỉ cần làm kẻ nhỏ, cố ý nịnh nọt, ý lại, làm nũng, sợ hãi, liền có thể làm hần bị ảnh hưởng bởi mình.

Nàng còn có gì chưa đủ, tâm người nam nhân này, nàng đã đi tiến vào, sẽ không trở ra.

Về phần là ai động tay động chân trên thuyền, nàng nhất định sẽ không tha thứ dễ dàng.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68

Editor: Việt Hà

Beta: ThyAn89 & HueKhanh92

Lúc trời đã sáng hẳn, Hạ Uyển Chi mới tỉnh lại, Tề Diệp đã lên triều, ánh mắt nàng nhìn ra hướng ngoài cửa sổ. Hạ Hà coi chừng nghe thấy động tĩnh tiến đến hành lễ “Nương nương đã tỉnh?”

Nàng rửa mặt một phen liền dựa vào đầu giường húp cháo. Nghe Hạ Hoa nói Tề Diệp vẫn còn ở ngự thư phòng bàn việc triều chính, tựa hồ còn chưa dùng đồ ăn sáng, Hạ Uyển Chi liền phân phó Hạ Bích chuẩn bị một chút đồ ăn thanh đạm buổi sáng đưa qua.

Hạ Bích gật đầu, rất nhanh liền lui xuống, không bao lâu xách theo hộp com đi ngự thư phòng. Trên đường đi ngự thư phòng, Hạ Bích gặp Thục phi, Thục phi vừa nhìn hộp com trong tay nàng cũng biết nàng đây là đi làm cái gì, kêu “Đứng lại!”

E ngại thân phận chủ tử của nàng ta, Hạ Bích không thể không đứng lại, hành lễ “Nô tỳ tham kiến Thục phi nương nương, Thục phi nương nương kim an!”

“Trong tay xách theo cái gì?” Hừ, bị bệnh vẫn không quên xun xoe, Hạ Chiêu Nghi thật đúng là thật tốt.

“Khởi bẩm nương nương, là chút ít đồ ăn sáng!” Hạ Bích khẽ che chở hộp com trả lời.

“Đồ ăn sáng?” Thục phi khiêu mi “Đây cũng không phải là đường trở về Hi Lai điện, có phải hay không đi nhầm?”

Hạ Bích trầm mặc, Thục phi cười nói “Lúc này Bản phi muốn đi đưa đồ ăn cho Hoàng Thượng tại ngự thư phòng, những thứ kia lên không được mặt bàn gì đó cũng đừng có cầm đi mà tổn sức, nên đi đến nơi đâu liền hướng đến nơi đó, hiểu chưa?”

“Vâng! Nô tỳ đa tạ Thục phi nương nương dạy bảo!” Hạ Bích rù xuống mi, làm bộ nghe không hiểu ý của nàng ta.

Thục phi đắc ý cười một tiếng, mang người đi đến ngự thư phòng, Hạ Bích dừng một chút theo sau.

Tề Diệp đang cùng đại thần thương nghị chuyện quan trọng, tạm thời không có thời gian dùng bữa. Thục phi cũng không nóng nảy, khi đang chờ ngoài ngự thư phòng, nhìn xem đến gần Hạ Bích, lông mày cau lại, ánh mắt thật sâu nhìn chằm chằm nàng.

Trong lòng Hạ Bích lập tức cảm thấy sợ hãi, tiểu thái giám trông thấy nàng ta đến, chủ động nói chuyện với nàng ta “Hạ Bích cô nương đến đây? Hoàng Thượng lúc này đang bế bộn, chỉ sợ cô phải chờ một lát!”

“Không có việc gì!” Hạ Bích cười gật đầu, hai người vừa nói vừa đi nói chuyện, sau lưng cảm giác được ánh mắt ăn tươi nuốt sống của Thục phi, thầm kêu không tốt.

Tiểu thái giám cùng nàng ta hàn huyên vài câu liền lui về vị trí của mình. Thục phi đứng ở chỗ không xa nàng, lau khước miệng một chút, lại hỏi “Đây không phải là cung nữ bên cạnh Hạ Chiêu Nghi sao? Người tên gì?”

Bộ dạng Thục phi rất nỗ lực hồi tưởng, kỳ thật tựa như nói cho Hạ Bích biết nàng ta căn bản không có đem Hạ Chiêu Nghi để vào mắt.

Hạ Bích hào tâm nói “Nô tỳ gọi là Hạ Bích, thỉnh an Thục phi nương nương!”

“A! Hóa ra là Hạ Bích cô nương?” Giọng nói cổ quái làm cho người nghe được trong lòng rất là không thoải mái. “Nô tỳ không dám nhận! Nương nương vẫn gọi nô tỳ là Hạ Bích đi!”

Ở trước mặt nàng ta, Hạ Bích đúng là chịu không nổi hai chữ cô nương, nàng chỉ là một nô tỳ.

“Đây là đồ ăn sáng Hạ chiêu Nghi sai người đưa cho Hoàng Thượng?” Thục phi nhìn xem hộp com, cười hỏi.

“Vâng!” Tay xách hộp com nắm lại thật chặt, Hạ Bích thành thật trả lời.

Thục phi cười khẽ “Bản phi lại muốn nhìn một chút Hạ Chiêu Nghi chuẩn bị cho Hoàng Thượng cái đồ ăn sáng gì?”

Hạ Bích xách theo hộp com tránh đi, Mộc Hương ôm đồ không buông, hai người người tới ta đi cướp, cuối cùng vẫn là Hạ Bích sợ Thục phi ngã, liền buông lỏng tay. Mộc Hương được hộp com đắc ý hừ một tiếng, mở ra cho Thục phi xem.

Thục phi liền nhìn vài cái món ăn thanh đạm, chu mỏ, liếc nhanh nhìn Mộc Hương, Mộc Hương hiểu ý, tại lúc khép lại nắp giao cho Hạ Bích.

Lúc buông tay phòng đoán nàng ta còn chưa bắt lấy, Hạ Bích còn chưa kịp đỡ, hộp com một tiếng trống vang lên rơi trên mặt đất, nước canh tất cả đều đổ ra ngoài, thức ăn ngon miệng tình xáo bị hủy hoại chỉ trong chớp lát.

Hạ Bích sững sờ, mới phần nô nhìn về phía Mộc Hương. Mộc Hương rất là vô tội nói “Ai nha, ta sợ ý! Đáng tiếc, Hoàng Thượng cũng sẽ không ăn đồ gì đó rơi trên mặt đất, thật sự là đáng tiếc một phen tâm ý của Hạ Chiêu Nghi!”

Hạ Bích cắn môi trừng nàng ta, Mộc Hương tiếp tục vô tội nói “Hạ Bích làm cái gì vậy, là chính người không cẩn thận, không trách ta được!”

Hạ Bích bầm bụng bầm dạ, thu thập hộp com bát đĩa bẻ trên mặt đất.

Quang Thuận công công tiến vài vị đại thần đi ra, nhìn Thục phi một bên dương dương đắc ý, Hạ Bích ngồi chồm hổm trên mặt đất thu thập tàn cuộc, khẽ nhú mày.

Thục phi trông thấy cửa mở ra, cũng không cùng Hạ Bích so đo nhiều, lúc đi ngang qua lúc cố ý giẫm nát trên tay Hạ Bích, Hạ Bích bị đau lên tiếng, nàng lại nhàn nhai đi.

Mộc Hương vẫn không quên giễu cợt nói “Đừng tưởng rằng là người bên cạnh Hạ Chiêu Nghi liền có thể bay lên trời, bất quá là một nô tài dễ tiện mà thôi!”

Hạ Bích ngồi chồm hổm trên mặt đất, ủy khuất muốn khóc, lại không cam lòng ở trước mặt các nàng ta rơi lệ, thu thập xong tàn cuộc, nàng yên lặng rời đi.

Hạ Uyển Chi xem Hạ Bích trở lại, hỏi “Hoàng Thượng có thể ăn rồi?”

Hạ Bích quỳ trên mặt đất nói “Nương nương, nô tỳ vô dụng, không cẩn thận ngã, hộp com cũng không đưa đi cho Hoàng Thượng, kính xin nương nương trách phạt!”

Hạ Uyển Chi nhìn Hạ Bích một chút khác biệt, thấy nàng về mặt không đúng, sắc mặt trầm xuống “Đây là lời nói thật?”

Hồi lâu, Hạ Bích mới nói “Nương nương nô tỳ nói dối, hộp com bị Mộc Hương bên cạnh Thục phi làm rơi!”

“Chuyện gì xảy ra?” Hạ Uyển Chi khiếu mi, nghe Hạ Bích đem chuyện đã xảy ra nói, cười lạnh “Thục phi thật đúng là càng ngày càng khoa trương!”

Mỗi buổi sáng Tề Diệp đều bận rộn triều sự, ăn trưa cũng là tại ngự thư phòng dùng. Bữa tối mới rồi rảnh đi Thọ Ninh cung cùng Thái Hậu dùng bữa, ngồi một lát một lát liền đi Hi lai điện. Hạ Uyển Chi đang xem sách, trông thấy hân đến cười một tiếng. Tề Diệp ngồi ở bên giường lười kéo bàn tay mềm mại nhỏ bé của nàng hỏi “Hôm nay có khá hơn chút nào không?”

“Đã khá hơn nhiều! Hoàng Thượng có muốn dùng bữa tối?” Hạ Uyển Chi khép sách lại giao cho Hạ Bích, hỏi.

“Đã dùng, tại chỗ thái hậu!” Tề Diệp cười không, nói chuyện với nàng

Hạ Uyển Chi gật đầu, một lát sau nói “Buổi sáng đưa rượu cất bánh trôi Hoàng Thượng khá ưa thích, là thần thiếp đặc biệt phân phó Hạ Bích làm”

“Rượu cất bánh trôi gì?” Tề Diệp vẻ mặt mờ mịt.

Hạ Uyển Chi nhìn nhìn hân, nói “Buổi sáng nghe nói Hoàng Thượng một mực xử lý triều sự, trước đó liền cho Hạ Bích làm một ít thức ăn đưa qua, trong đó có rượu cất bánh trôi, chẳng lẽ Hoàng Thượng không thích ăn?”

“Trẫm chưa ăn đến, buổi sáng là Thục phi đưa đồ ăn sáng đi qua!” Tề Diệp nhún mày.

Hạ Bích bị kêu đi lên, Hạ Uyển Chi trầm giọng hỏi “Đồ ăn buổi sáng sai người đưa qua cho Hoàng Thượng đâu?”

Hạ Bích sợ hãi một chút, quỳ trên mặt đất “Xin nương nương trách phạt, nô tỳ vốn muốn đưa đi, nhưng ở ngoài ngự thư phòng gặp Thục phi, không cẩn thận ngã... Xin nương nương trách phạt, nô tỳ không dám nữa!” Khóc lóc kẻ lễ dập đầu lại lộ ra cái tay bị Thục phi giẫm phai.

“Tay bị gì vậy?” Hạ Uyển Chi mất tinh thần nhìn thấy.

Hạ Bích rụt rụt tay “Lúc nô tỳ thu thập tàn cuộc, không cẩn thận bị Thục phi giẫm một chút.”

“Một chút chuyện nhỏ cũng làm không được, đi xuống đi! Lúc này không muốn nhìn thấy người!” Hạ Uyển Chi khoát tay, ngược lại nói với Tề Diệp “Hoàng Thượng nếu là ưa thích, sáng mai thần thiếp lại cho người đưa qua cho Hoàng Thượng. Thật may là trước đó Thục phi nương nương cũng đưa hộp cơm, nếu không thì không phải là Hoàng Thượng không kịp ăn trưa rồi?”

“Người có lòng là trẫm không có lộc ăn!” Tề Diệp trong lòng hiểu rõ, nhất định là Thục phi mượn cơ hội khi dễ người của nàng, nghĩ tới rượu cất bánh trôi thơm ngào ngạt vãi đầy mặt đất, Tề Diệp có chút mất hứng. Cái Thục phi này!

Nhìn hân không vui, Hạ Uyển Chi cũng không nhiều lời, chỉ cần nắm chắc tâm lý khiến hân nhớ là Thục phi cố ý làm khó dễ nàng là được!

Cùng nàng nói chuyện trong chốc lát, lại nhìn nàng ngủ thiếp đi rồi Tề Diệp mới rời đi. Đêm nay thái hậu cũng đã nói, để cho nàng thoải mái chút.

Vốn là muốn lật thè bài của Thục phi, hân bỏ qua, cảm thấy nàng ta gần đây càng ngày càng kiêu căng, nên văng về một phen cho bớt phóng túng, vì thế liền lật thè bài của Lâm Huệ.

Trên đường Tề Diệp hỏi “Buổi sáng Hạ Bích đi ngự thư phòng?”

“Vâng!” Quang Thuận nói “Về sau không biết như thế nào cảm hộp cơm ra liền đi trở về, nô tài không biết nên hay không nên nói cho Hoàng Thượng, liền không dám nói!”

“Về sau Thục phi đưa đến cái gì cũng không cần nhận.” Tề Diệp lạnh lùng phân phó.

Quang Thuận gật đầu. Tề Diệp lại hỏi “Chuyện có tiến triển?”

“Người nọ ngậm miệng rất chặt, nô tài vẫn đang tra khảo!”

“Đừng làm cho trẫm thất vọng!” Nói một câu, Tề Diệp liền vào trong cung Lâm Huệ.

Thục phi nghe nói Tề Diệp lật ra bài từ của Lâm Huệ, tức giận đến mặt xanh rờn. Buổi sáng trước đó mới đưa đồ ăn sáng, Hoàng Thượng không phải nói ăn thật ngon, nàng thừa dè dặt ý tứ xem buổi tối hân đến có trong cung nàng không, không phải là hân không có ý phản đối sao? Vậy mà lúc này lại đi vào phòng của tiểu tiện nhân Lâm Sung Dung kia?

Lâm Huệ ăn mặc tí mỉ một phen ngênh đón Tề Diệp. Một ngày hôm nay mệt nhọc, Tề Diệp không muốn nói chuyện, nàng cũng chỉ ngồi yên lặng không có nói, dâng trà rót nước, rửa chân mát xa cho hân. Tề Diệp toàn thân thả lỏng thư thái, cảm thấy cực kỳ buồn ngủ.

Tại thời điểm nước đã nguội, Lâm Huệ đánh thức hân, đỡ hân nằm ở trên giường. Biết rõ đêm nay không thể nào được long ân, có điều như vậy đã rất khá, chỉ cần hân nguyện ý lật bài từ của mình, nàng đã cảm thấy có hi vọng.

Hân ngủ trước, Lâm Huệ nghiêng thân thể nhìn chằm chằm dung nhan anh tuấn ngủ say, nhìn một hồi lâu, lúc này mới hạ màn nằm xuống giường ngủ.

Hạ Uyển Chi ngủ không bao lâu liền khát nước, sai Hạ Hà lấy nước, nhìn bên giường trống rỗng, hỏi “Hoàng Thượng đêm nay nghỉ ở trong cung nào?”

“Tại chỗ kia của Lâm Sung Dung!” Hạ Hà bẩm báo.

Nàng không nói gì, tiếp tục nằm xuống, rất nhanh lại ngủ thiếp đi.

Buổi sáng Hạ Bích làm theo lời, chuẩn bị đồ ăn sáng đưa đi ngự thư phòng. Lần này nàng đi sớm hơn chút ít, Tề Diệp xử lý triều sự xong liền cho nàng đi vào, nhìn xem một chén rượu cất bánh trôi thơm ngào ngạt, hân hỏi “Nương nương của người đã dùng đồ ăn sáng chưa?”

“Nương nương đã dùng hết, nói là hương vị rượu cất bánh trôi rất tốt, còn nói Hoàng Thượng sẽ thích, đặc biệt phân phó nô tỳ chuẩn bị nhiều một chút đem đến cho Hoàng Thượng nếm thử!”

Tề Diệp ăn một chút, gật đầu “Quả thật không tệ, thân thể của nàng ấy đã khá hơn rồi chứ?”

“Thân thể của nương nương đã tốt hơn nhiều, chỉ là ban đêm thường gặp cơn ác mộng, tối hôm qua lại bị giật mình tỉnh lại! Nô tỳ hơi lo lắng!”

“Trẫm biết rồi, bảo nàng ấy bữa trưa chờ một lát, trẫm sẽ cùng nàng ấy dùng cơm trưa!” Ăn hai ba ngụm ăn hết một chén rượu cất bánh trôi, hương vị quả thật không tệ.

“Vâng!” Hạ Bích mừng thầm.

Chờ Tề Diệp dùng xong đồ ăn sáng, Hạ Bích thu thập bát đĩa đi ra ngoài, mới đi ra lập tức cùng Thục phi vừa đối mặt.

Thục phi trông thấy nàng khúc miệng nhếch lên, đuôi lông mày nhảy lên, viên ngọc màu đỏ trên trán chiếu lấp lánh, đặc biệt chói mắt.

Hạ Bích cung kính hành lễ “Nô tỳ thỉnh an Thục phi nương nương, nương nương kim an!”

“Hừ, thật sự là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ!” Thục phi xem trong tay nàng xách theo hộp com, nhìn phân lượng không nặng, biết chắc đã đưa vào. Hạ Bích không nói, lúc Mộc Hương từ bên người nàng đi vào, cố ý dùng bả vai đụng nàng. Hạ Bích tránh được một chút, vẫn bị nàng ta đụng một chút, nhưng không nghiêm trọng.

“Nương nương, Hoàng Thượng đang xử lý triều sự, không gặp bất kì người nào!” Tiểu thái giám ngăn đón đường đi nói.

“Đi thông báo một tiếng đi! Hoàng Thượng có cho Bản phi vào hay không, cũng không phải là tiểu nô tài như người định đoạt!” Thục phi vuốt ve đầu tóc, khẩu khí khinh thường.

Tiểu thái giám khẽ nhủ mảy, thăm nghĩ quả nhiên là Thục phi không hiểu lễ nghi “Hoàng Thượng đã phân phó, ai cũng không được vào!”

“Xem ra là bản phi gần đây quá dễ tính, ngay cả nô tài ‘gười không có cây’ như người cũng dám chống đối bản phi!”

Lời của Thục phi cực kỳ là vũ nhục, vốn là làm loạn quan đã ám muội, lúc này lại bị nói thẳng ‘người không có cây’, tiểu thái giám nghe thấy vậy trong lòng cũng khó chịu.

Quang Thuận công công đi ra cửa, hần nghe thấy những lời này, lập tức biến đổi sắc mặt, nhưng nhanh chóng khuôn mặt lại tươi cười chào đón “Nô tỳ thỉnh an Thục phi nương nương, nương nương kim an!”

“Quang Thuận công công khách khí, Hoàng Thượng có ở bên trong?” Không thể chống lại Quang Thuận, bởi vì hần là người của Tề Diệp, trả lại cho hần vài phần mặt mũi.

“Hoàng Thượng đã dặn dò, không gặp bất luận người nào, Thục phi nương nương mời trở về đi.”

“Được rồi, làm phiền Quang Thuận công công đem cái đồ ăn sáng này đưa vào đi!” Thục phi cũng không bắt buộc, biết rõ nếu thật sự bận rộn, nàng đi vào sẽ chỉ làm người phiền chán.

Quang Thuận công công nhìn thoáng qua hộp com nói “Hoàng thượng mới vừa dùng bữa xong, chỉ sợ là không ăn được, kính xin Thục phi nương nương trở về đi. Về phần tâm ý của nương nương, nô tài nhất định sẽ chuyển đạt.” Nói xong, hần hành lễ lui trở về, đóng cửa lại.

Thục phi há to miệng, liếc nhanh nhìn tiểu thái giám, hỏi “Là Hạ Chiêu Nghi đưa đồ ăn sáng đến?”

“Vâng!” Tiểu thái giám gật đầu.

Thục phi cắn môi, hừ một tiếng phát khản tay rời đi.

Giữa buổi sáng Quang Thuận công công đi ra ngoài một chuyến, đến ngự thư phòng nói “Hoàng Thượng, đã có chút ít tin tức!”

“Là ai?” Tề Diệp khép lại tấu sớ, hỏi.

Quang Thuận chần chờ một chút, nói “Tên tiểu thái giám kia nói là Đức phi nương nương phân phó, sai khiến hần ở trên thuyền động tay chân, để cho Hạ Chiêu Nghi rơi xuống nước.”

“Đức phi?” Tề Diệp nhủ mảy, có chút ngạc nhiên “Có chứng cứ không?”

“Tiểu thái giám nói là tỳ nữ bên cạnh Đức phi truyền lời, cũng không có bằng chứng.” Quang Thuận bẩm báo.

“Trẫm biết rồi.” Tề Diệp tối mặt, không nghĩ tới Đức phi cũng bắt đầu không an phận.

“Hoàng Thượng, nên làm cái gì bây giờ?” Quang Thuận thử hỏi. “Đi Đức Sang cung truyền lời, nói là ăn trưa tại chỗ Đức phi nương nương, về phần Hi Lai điện, nói trẫm tối nay lại đi xem năng.”

“Vâng!”

Hạ Uyển Chi biết được Tề Diệp muốn đi chỗ Đức phi dùng cơm trưa, không đến nơi này của nàng, lập tức có chút ngạc nhiên “Buổi sáng lúc Hoàng Thượng dùng rượu cất bánh trôi tâm tình như thế nào?”

“Nô tỳ nhìn thấy Hoàng Thượng thật cao hứng! Còn hỏi thăm thân thể của nương nương, còn nói là ăn trưa cùng nương nương, lúc này lại đi chỗ Đức phi kia, nhất định là có chuyện gì, nương nương đừng nghĩ nhiều.” Hạ Bích an ủi.

“Hạ Hoa trở về chưa?” Nàng xác thực không nhiều nghĩ, hần là Hoàng Thượng, muốn đi chỗ nào thì đi chỗ đó, nàng đúng là không có tư cách quản chân thiên tử.

Rất nhanh Hạ Hoa liền vào đến, nàng hỏi “Chuyện tra được như thế nào?”

“Khỏi bẩm nương nương, Quang Thuận tổng quản đã tra ra, hơn nữa bắt vài vị tiểu thái giám nghiêm hình bức cung, nô tỳ không biết hỏi ra được điều gì. Có vẻ Hoàng Thượng đã biết là ai động tay chân!”

“A?” Hạ Uyển Chi nhướn mi “Liệu gần đây Đức phi có cái gì không ổn?”

“Hai ngày nay Trường công chúa bị bệnh, Đức phi một lòng chăm sóc Trường công chúa, cũng không làm cái gì nhiều, nô tỳ không có nhìn ra cái gì không ổn!”

“Ừ! Tiếp tục để ý, lúc ăn trưa cho người bên Đức phi hỏi thăm một chút Hoàng Thượng cùng Đức phi nói gì đó?” Mơ hồ có chút dự cảm, là Đức phi hạ thủ, Hạ Uyển Chi nhủ mảy.

Đức phi nghe nói Hoàng Thượng đi đến dùng cơm trưa, có chút vui mừng. Hai ngày này bởi vì Hạ Chiêu Nghi rơi xuống nước, ánh mắt của hần đều nhìn chăm chăm Hi Lai điện. Ngay cả trường công chúa bị bệnh mấy ngày hần cũng chỉ liếc nhìn một chút, trong lòng Đức phi đương nhiên không thoải mái.

Phân phó ngự thiện phòng chuẩn bị bữa trưa phong phú, Đức phi đỡ Trường công chúa ngủ xong liền bắt đầu chờ. Giữa trưa, loan giá vừa tới, Đức phi đứng dậy hành lễ “Thần thiếp thỉnh an Hoàng Thượng, Hoàng Thượng thánh an!”

“Đứng lên đi! Mấy hôm nay trường công chúa đã đỡ chút nào chưa?” Tề Diệp nhìn nàng ta một cái, nhàn nhạt hỏi.

“Khỏi bẩm Hoàng Thượng, mấy ngày nay Trường công chúa vẫn như cũ, luôn ho khan khòe lóc, thật vất vả mới đỡ ngủ được, cứ liên tục ầm ĩ muốn gặp phụ hoàng, thần thiếp nghĩ Hoàng Thượng bận rộn quốc sự, liền không dám quấy rầy!”

Mặc dù Trường công chúa có một hai lần nhắc tới phụ hoàng như vậy, nhưng con bé nào có liên tục nhắc tới?

“Trẫm sẽ đi qua nhìn Trường công chúa một chút.” Trong lòng thoáng hiện lên một tia áy náy, lại nhìn đến Đức phi, lúc này vẻ mặt đoan trang hiền đức, hần khẽ nhủ mảy.

Đức phi chuẩn bị hầu hạ Tề Diệp rửa mặt, Tề Diệp liếc nhanh nhìn Quang Thuận. Quang Thuận tay nhúng khăn, lau mặt cho hần. Đức phi lúng túng thu tay, đánh giá cẩn thận người trước mắt, cảm thấy có chút không ổn. Bữa trưa rất phong phú, Tề Diệp trầm mặc dùng cơm. Thức ăn Đức phi gấp cho hần cũng không động. Đức phi càng cảm giác chột dạ, luôn cảm thấy có chút quý dị.

Lúc sau, Tề Diệp lau miệng, uống một ngụm trà nóng, khẽ gõ ngón tay nhìn chằm chằm Đức phi.

Đức phi bị hần nhìn vậy da đầu tê dại, trầm mặc một hồi, thiếu kiên nhẫn nói “Sao Hoàng Thượng cứ luôn nhìn thần thiếp?”

“Đức phi hỏi rất hay, trầm một mực nghĩ, có phải trầm vẫn luôn không hiểu biết về Đức phi hay không?” Tề Diệp nói. Đức phi nghe được nhũn mảy “Đức phi có biết chuyện ngày hôm trước trầm cùng Hạ Chiêu Nghi du hồ bị đắm thuyền?”

“Thần thiếp có nghe thấy, thật may là Hoàng Thượng cát nhân thiên tướng, lúc này mới bình an!” Trong lòng Đức phi lăm bằm, đang yên lành sao lại nói chuyện đắm thuyền.

Đang nghĩ ngợi, Đức phi bỗng nhiên hoảng hốt. Đây là hần hoài nghi mình động tay chân, mới khiến cho thuyền chìm? Nhưng mà nàng không làm cái gì hết a!

“Như vậy Đức phi cũng biết, đây thuyền là do có người động tay chân, cắt đứt một nửa, thế này mới khiến cho không chịu nổi sức nước mà bị đắm?” Tề Diệp không nhanh không chậm hỏi “Đức phi có biết là ai động tay chân?”

“Thần thiếp không biết!” Đức phi hoảng hốt, Hoàng Thượng quả nhiên hoài nghi nàng “Mấy ngày trước đây Trường công chúa bị bệnh, thần thiếp một lòng đặt ở trên người Trường công chúa, đâu có tâm tư quan tâm những thứ kia. Ngược lại nghe nói thuyền đắm, Hoàng Thượng rơi xuống nước, thần thiếp mới giật mình hoảng sợ đi đến Hi Lai điện. Thần thiếp thậm chí nghĩ, nếu Hoàng Thượng có xảy ra chuyện gì, thần thiếp cũng không muốn sống nữa, thật may là Hoàng Thượng không sao!”

“Thật có lòng!” Tề Diệp cười lạnh “Cho tới bây giờ Đức phi còn một bộ dạng hiền đức, trầm thật cảm động!”

“Hoàng Thượng, thần thiếp nói đều là lời thật lòng!” Đức phi kinh hãi.

“Lời thật lòng trầm nghe được không nhiều lắm, ngược lại lời nói dối thì nghe không ít. Có phải là lời nói thật lòng hay không chỉ sợ chỉ có trong lòng Đức phi rõ ràng nhất.”

Tề Diệp bưng trà uống một ngụm, nhìn xem sắc mặt trắng bệch của nàng ta, nói “Nếu đã nói như vậy, trầm cũng sẽ không vu oan người. Đức phi cũng không cần ngại biện, chính là người phân phó người ở trên thuyền động tay chân muốn hại chết Hạ Chiêu Nghi. Lại không ngờ trầm cũng ở trên thuyền, chẳng những không xảy ra việc gì, còn cứu nàng ấy phải hay không?”

“Hoàng Thượng, thần thiếp là bị oan uống, thần thiếp không làm việc đó!” Đức phi quỳ trên mặt đất giải thích cho mình “Tên tiểu thái giám kia khẳng định bị người ta sai khiến đồ tội oan uống cho thần thiếp.”

“Hừ, người cho rằng trầm còn có thể tin lời của người?” Tề Diệp nói “Đức phi, người quá làm cho trầm thất vọng rồi. Trầm cho là người cùng những người kia khác nhau, ít nhất không sẽ vì tranh thủ tình cảm làm ra chuyện thương thiên hại lý. Lại không ngờ rằng lòng dạ người lại càng ác độc hơn so với các nàng. Hạ Chiêu Nghi vô tội, người lại vẫn xuống tay với nàng ấy?”

“Hoàng Thượng, Hạ Chiêu Nghi vô tội, thần thiếp cũng là vô tội. Thần thiếp cũng không sai khiến người hại nàng ta. Chuyện rơi xuống nước không có quan hệ gì với thần thiếp!” Đức phi tiến lên phía trước nói “Hoàng Thượng, xin tin tưởng thần thiếp, thần thiếp không có làm.”

“Hừ, người người đều nói oan uống, thật sự bị oan uống lại có mấy người. Vì cái gì không phải người khác oan uống, hết lần này tới lần khác lại là Đức phi người oan uống?”

Đức phi toàn thân đổ mồ hôi, kinh ngạc nhìn qua hần, đột nhiên nói “Hoàng Thượng, thần thiếp thật sự là bị oan uống. Là Thục phi, nhất định là Thục phi hãm hại thần thiếp, Thục phi vẫn ghen tỵ với thần thiếp...”

“Đủ rồi. Đức phi, không cần phải ngậm máu phun người. Trầm muốn là chứng cứ, không phải là phán đoán của người. Chính người làm sai, còn muốn giả họa cho người khác, trầm thật sự rất thất vọng.”

Hần nói “Người thất đức như thế, trầm cũng không muốn nhìn thấy. Người cũng không xứng làm mẹ của Trường công chúa. Nê tình người sinh hạ Trường công chúa, trầm cũng không đuổi tận giết tuyệt, thu dọn đồ đạc đi Thủy Nguyệt am đi! Người hãy dùng quãng đời còn lại mà ăn chay niệm kinh cho tội nghiệt của mình!”

“Thủy Nguyệt am?” Đức phi kinh ngạc, kể tiếp ôm bắp đùi của hần nói “Hoàng Thượng, thần thiếp thật sự là oan uống. Hoàng Thượng không thể đối xử với thần thiếp như vậy, thần thiếp không hề làm, Hoàng Thượng!”

“Trầm không muốn nghe!” Tề Diệp đứng dậy đá văng nàng ra “Yên tâm, Trường công chúa là cốt nhục của trầm, Trầm sẽ không bạc đãi đứa nhỏ. Hoàng hậu có thai, không nên mệt nhọc. Thục phi không con nói dối, Trường công chúa nên giao cho nàng ta chăm sóc.”

Con gái của nàng giao cho Thục phi? Đây không phải là đẩy vào trong hồ lửa sao. Đức phi hoảng hốt, tiến lên ôm bắp đùi của Tề Diệp “Hoàng Thượng, thần thiếp thật sự bị oan uống.”

“Người đâu, kéo Đức phi xuống, hôm nay liền đưa đi Thủy Nguyệt am!” Tề Diệp phien chán đá văng người ra, lớn tiếng phân phó.

Đức phi kinh hãi, sao nàng có thể nhẫn tâm nhìn con gái của mình chịu khổ. Nàng dù chết cũng sẽ không rời khỏi hoàng cung, rời khỏi nữ nhi, làm cho cái kẻ hãm hại nàng thực hiện được ý đồ.

Lúc tiểu thái giám tiến lên, Đức phi đột nhiên đứng dậy vọt tới cột trụ, nếu Thục phi có thể sử dụng lấy cái chết chứng minh trong sạch của mình, nàng cũng có thể.

Tề Diệp nhìn nàng vọt tới cột trụ người, càng thấy không vui. Nhìn nàng té trên mặt đất, cái trán đổ máu, hừ một tiếng “Đừng tưởng rằng như vậy có thể tha cho người. Ngươi y nói, nếu không phải là vị trí quan trọng, cho dù đụng đầu cũng sẽ không chết, Đức phi liền tỉnh lại đi!” Dứt lời phát tay áo rời đi.

Vốn là muốn giả bộ bất tỉnh, nhìn hần như thế, biết chút trò vọt của mình bị phá vỡ, tâm Đức phi lập tức rơi xuống đáy cốc “Hoàng Thượng, thần thiếp không có làm, thần thiếp là oan uống. Hoàng Thượng, thần thiếp không đi Thủy Nguyệt am, không đi!”

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vĩ Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69

Edit: Việt Hà

Beta: ThyAn89 & HueKhanh92

Tề Diệp mang một sắc mặt đen thui đi vào Hi Lai điện, vào cửa liền thu lại vẻ mặt không vui, để tránh làm nản sợ hãi.

Nghe nói hần đã tới, Hạ Uyển Chi liền đứng dậy nhìn hần tiến đến, hành lễ nói “Tần thiếp tham kiến Hoàng Thượng...” Lối còn chưa dứt liền bị hần đỡ dậy đứng lên.

“Hoàng Thượng làm sao có vẻ như không vui?” “

Hần đã cực lực che giấu, nhưng vẫn bị nàng phát hiện. Nàng tốt đẹp như thế, vì sao vẫn không tha cho nàng đây?

Tề Diệp ôm nàng nói “Uyển Nhi đừng động, cho trẫm ôm một cái!”

“Vâng!” Hạ Uyển Chi vuốt ve lưng của hần, không nói nhiều, chỉ còn chờ chính hần mở miệng.

Hồi lâu, Tề Diệp lo lắng thân thể nàng khó chịu, ôm ngang lên, đặt nàng ở trên giường, đắp chăn lên “Hôm nay tốt lên nhiều chứ?”

“Ngự y chẩn mạch, nói đã khá hơn nhiều, chỉ cần tĩnh dưỡng liền có thể tốt lên. Ngài cứ an tâm, hài tử vẫn bình an.”

Nàng vuốt ve bụng, cười ôn nhu.

Thoáng cái, một bàn tay che lên trên bụng nàng. Đã bốn tháng rồi, trên bụng đã nhỏ lên một chút.

“Làm cho nàng bị sợ hãi rồi!” “

“Có Hoàng Thượng ở đây, tần thiếp cùng hài tử đều an tâm!” Hạ Uyển Chi ý lại tựa vào lồng ngực hần, nghe tiếng tim đập vững vàng của hần, nàng hỏi “Hôm nay nhìn Hoàng Thượng tâm tình không tốt? Có phải tần thiếp đã làm sai điều gì hay không?”

“Chuyện không liên quan nàng, không nên suy nghĩ bậy bạ.”

Lời kéo tay của nàng đưa lên môi hôn một cái “Uyển Nhi, hôm đó thuyền đắm không phải là ngoài ý muốn, là Đức phi động tay chân.”

“Đức phi?” Hạ Uyển Chi cố làm ra vẻ kinh ngạc “Hoàng Thượng, có phải nghĩ nhầm rồi không?”

“Trẫm cũng hy vọng là nghĩ nhầm. Nhưng chính là Đức phi!” Tề Diệp vuốt ve mặt của nàng nói.

“Trẫm không nghĩ tới Đức phi cũng là một nữ nhân lòng dạ ác độc, bất chấp vương pháp đã thương người.”

“Hoàng Thượng, có phải tần thiếp đã làm sai cái gì?”

Xem nàng sợ hãi tự trách mình, Tề Diệp ôm chặt nàng, trấn an “Uyển Nhi đừng nghĩ nhiều, không phải là lỗi của nàng. Là nàng ta lòng dạ quá ác độc, một cái hai cái lòng dạ quá hẹp hòi, chịu không được nàng.”

Hạ Uyển Chi trầm mặc, hần nhẹ giọng khuyên bảo. Hồi lâu nàng hỏi “Hoàng Thượng chuẩn bị xử trí Đức phi như thế nào, dù sao nàng ta cũng là mẫu thân của Trưởng công chúa.” “Hừ, nàng ta làm việc này, trẫm cũng không yên tâm giao Trưởng công chúa cho nàng ta chăm nom.” “

Tề Diệp nói “Trẫm đã hạ lệnh cho nàng ta đi Thủy Nguyệt am, về phần Trưởng công chúa, giao cho Thục phi chăm sóc là được. Con bé là cốt nhục của Hoàng gia, trẫm sẽ không để Trưởng công chúa phải thiệt thòi.”

“Thủy Nguyệt am?” Đây chính là nơi thờ Phật lớn nhất của Hoàng gia. Các triều trước có phi tần phạm sai mà không đành lòng giết chết cũng sẽ mang đến chỗ đó. So với lãnh cung, Thủy Nguyệt am xem như tốt hơn. Nơi đó cách xa hoàng cung, lại cách xa tranh đấu.

“Đối với Đức phi, ở nơi như Thủy Nguyệt am đã là tốt rồi. Nếu không phải nàng ta sinh hạ Trưởng công chúa cho trẫm, trẫm cũng sẽ không dễ dàng như vậy!” Tề Diệp thở dài.

“Hoàng Thượng nhân từ!” Hạ Uyển Chi nói.

“Chỉ là để nàng chịu uất ức!” Tề Diệp đau lòng tại chạm nhẹ một cái lên mặt nàng “Trẫm cố kỵ chút tình cảm này cùng gia tộc sau lưng nàng ta, không thể quá mức nhẫn tâm.”

“Hoàng Thượng, tần thiếp hiểu!” Nếu nàng ta bị đưa đi Thủy Nguyệt am, kiếp này không thể vào cung, cách xa vinh hoa phú quý, tách khỏi nữ nhi, làm bạn cùng nhang đèn. Đối với nàng ta mà nói cũng là sự trừng phạt tàn nhẫn, Hạ Uyển Chi cũng miễn cưỡng tiếp nhận!

Hai người đang nói chuyện, Bội Dung ở bên ngoài kêu to “Hoàng Thượng, Hoàng Thượng, Đức phi nương nương hôn mê bất tỉnh, cầu xin Hoàng Thượng đến nhìn một chút. Hoàng Thượng, nương nương là oan uổng, Hoàng Thượng...”

“Quang Thuận, đuổi người ra đi, không có sự chấp thuận của trẫm, không cho phép tùy ý ra ngoài. Lập tức đưa Đức phi ra khỏi cung. Hôm nay trẫm không muốn nhìn thấy nàng ta nữa!” Nghe hần lạnh giọng phân phó, Hạ Uyển Chi cười đắc ý một chút.

Rất nhanh Bội Dung đã bị ném vào Đức Sang cung “Nương nương, Hoàng Thượng hạ lệnh, sai Quang Thuận lập tức đưa nương nương xuất cung!”

“Đã truyền lời qua phía Thái hậu chưa?” Đức phi quá sợ hãi.

“Đã truyền!” Bội Dung gật đầu.

“Nương nương, bây giờ nên làm gì, nếu xuất cung rồi lại muỗ. tiến cung là không dễ dàng. Trưởng công chúa hiện nay còn bệnh nặng!”

“Bản phi nào biết nên làm cái gì bây giờ?” Đức phi nghiêng rặng nghiêng lợi “Đều do con tiện nhân kia, đều do nàng ta. Còn không phải ả ỷ vào Hoàng Thượng sủng ái mà vu oan bản phi sao. Thục phi, Hạ Chiêu Nghi, nhất định là các người. Nếu bản phi bị đưa ra ngoài, nhất định sẽ không để cho các người sống yên ổn.”

Đức phi nhìn thấy Quang Thuận mang người tiến đến, lui một bước, hét lớn “Các người làm cái gì? Ta là Đức phi, các người dừng tay, ta muốn gặp Hoàng Thượng, tránh ra, Hoàng Thượng, thần thiếp oan uổng, Hoàng Thượng...”

Quang Thuận phát tay, vài vị tiểu thái giám động tác nhanh nhẹn tiến lên, bắt chấp Đức phi gãy giữa, rất nhanh liền trói chặt người vào, châu thoa đồ trang sức đeo tay trên người đều bị lấy xuống, khiêng người rời đi.

Bội Dung cầu khẩn “Công công, Đức phi nương nương bị oan uổng, thỉnh cầu Công công ở trước mặt hoàng thượng nói tốt vài câu Công công!” Bội Dung rút một xấp ngân phiếu dày cho Quang Thuận công công, hần cầm lấy ngân phiếu nhưng vẫn cho người dẫn Đức phi đi.

Còn chưa ra khỏi Đức Sang cung liền gặp phải thái hậu, mọi người hành lễ. Thái hậu nhìn thoáng qua Đức phi bị băng gạc quấn trên đầu, lấy khăn tay nhét trong miệng Đức phi ra, nhủ mảy

“Các người làm cái gì?”

“Hồi bẩm thái hậu, là Hoàng Thượng phân phó, nô tài chỉ là theo lời làm việc!”

“Hừ, đưa người trở về, bất cứ ai cũng không được phép mang nàng ta đi, ai gia sẽ nói chuyện với Hoàng Thượng!”

Thái hậu không vui hỏi “Hoàng Thượng ở đâu?”

Quang Thuận thưa “Hoàng Thượng đang ở tại Hi Lai điện!”

“Hừ!” Lại là nàng ta!

Thái hậu nhíu mày. Bà đã nghe nói, không có bằng chứng liên kết luận là Đức phi, còn không biết là do ai nói năng linh tinh bên tai Hoàng Thượng.

Tề Diệp đang nói chuyện với Hạ Uyển Chi, nghe cung nữ bẩm báo là thái hậu đã tới, Hạ Uyển Chi liếc nhanh nhìn Tề Diệp, Tề Diệp vỗ vỗ lên lưng nàng trấn an.

Thái hậu sắc mặt không vui, liếc nhanh nhìn Tề Diệp, ánh mắt nhàn nhạt liếc nhanh quét qua Hạ Uyển Chi, về mặt càng tỏ ra không vui.

Hạ Uyển Chi biết rõ thái hậu đứng là không dễ dàng tới. Đặc biệt là sau khi hoàng hậu có thai, nàng lại càng ngày bị lạnh nhạt, đứa nhỏ trong bụng cũng không được hoan nghênh. Những thứ này nàng đều rõ ràng, hoàng hậu có hài tử, con của nàng cũng không được trân quý.

Hành lễ vấn an với Thái hậu, Thái hậu chỉ là nhìn thoáng qua, liền nói với Tề Diệp “Hoàng Thượng, ai gia có lời muốn nói với người, nơi này không tiện nói chuyện.”

Nói xong không đợi Tề Diệp mở miệng liền đi ra ngoài.

Hạ Uyển Chi biết đại khái đoán được mục đích thái hậu đến, xem ra Đức phi mặt báo, để cho thái hậu cầu tình giúp nàng ta. Nếu hần bị nói cho lay chuyển, đây không phải là có lợi cho Đức phi?

Tề Diệp nói “Nàng nghỉ ngơi trước, trẫm tối nay trở lại thăm nàng!”

“Ừ!” Nàng nhu thuận gật đầu, vào lúc hần xoay người tay của bắt lấy hần, rung rung dặn dò “Nếu thái hậu cầu tình cho Đức phi, Hoàng Thượng đáp ứng đi. Đức phi cũng là nhất thời giận đến hồ đồ, cũng may thần thiếp cùng hài tử không có việc gì.”

“Yên tâm, trẫm đã cho nàng chịu nhiều đau khổ như vậy, bị nhiều ủy khuất như vậy, lần này trẫm tuyệt sẽ không dễ dàng tha thứ.” Lau đi lệ trên khóe mắt nàng, Tề Diệp lại trấn an vài câu mới rời đi.

Nàng đã nghe thấy được hần bảo đảm, Hạ Uyển Chi cũng không lo lắng như vậy. Nếu hần thật sự yêu thương nàng, hôm nay Đức phi tất phải đưa ra ngoài, nếu không nàng sẽ không cam lòng.

Bọn họ đi ngục Long Điện, Thái hậu ngồi xuống rồi nói “Ai gia nghe nói Hoàng Thượng muốn đưa Đức phi đi Thủy Nguyệt am?”

“Vâng” Tề Diệp nói “Nàng ta không tuân thủ đức hạnh, trong lòng còn có ý đồ xấu. Nữ nhân như vậy ở lại trong cung không ổn, nếu không phải nể mặt Trường công chúa, trẫm đã biếm nàng ta vào lãnh cung!”

“Đức phi làm chuyện gì không tuân thủ đức hạnh? Thái hậu biết rõ còn cố hỏi.

Tề Diệp nói “Hôm đó thuyền đắm không đơn thuần là chuyện ngoài ý muốn, mà là sau lưng có người sai khiến, người kia chính là Đức phi. Nếu không phải trẫm biết bơi, thái hậu cũng sẽ không còn được gặp lại trẫm.”

Hần không lời Hạ Uyển Chi ra nói, dù sao hần biết rõ gần đây thái hậu đối với nàng càng ngày càng có ý kiến.

“Đây chính là tội hành thích vua, trẫm nhớ tình cảm trước kia cho nàng ta một con đường sống đã là nhân từ. Thái hậu có phải cảm thấy trẫm nhân từ hay không? Có lẽ thái hậu cảm thấy nàng ta đáng chết?”

“Ai gia không có ý này!” Thái hậu kinh ngạc, bà vội tới cầu tình cho Đức phi chứ không phải là đến chất vấn hần trừng phạt quá nhẹ.

“Hoàng Thượng nói là Đức phi, ai gia nhìn thấy cũng không phải. Nàng ta nào dám làm những chuyện đó. Chỉ sợ là có người vu oan hãm hại, nàng ta một lòng vì Hoàng Thượng, sao có thể tổn thương hoàng thượng?”

“Vậy thái hậu cảm thấy là ai?” Tề Diệp không vui nói “Người ta cũng đã cung khai, chính là Đức phi chỉ điểm, chẳng lẽ trẫm còn có thể vu oan giá họa?”

“Hoàng Thượng, ai gia không phải là có ý tứ kia. Ai gia không muốn oan uổng người tốt. Nếu Đức phi thật sự vô tội, lại mang nàng ta đi rồi, sau này tra ra manh mối, còn không phải tổn hại đến sự an ninh của Hoàng Thượng?”

“Thái hậu muốn cầu tình cho Đức phi?” Tề Diệp nhướn mi.

“Thái hậu cảm thấy trẫm bị mê hoặc?”

“Hoàng Thượng, vào ngày trước đó biếm hai vị phi tần vào lãnh cung, lúc này lại đưa Đức phi đi Thủy Nguyệt am, ba sự kiện đều có liên quan tới Hạ Chiêu Nghi. Ai gia cảm thấy Hạ Chiêu Nghi này là một điềm xấu.”

“Đang yên lành tại sao lại nói xấu nàng ấy!” Tề Diệp nhíu mày “Nàng ấy là vô tội. Lần đó còn không phải là nàng chịu khổ? Thái hậu không nên trách tội nàng. Cái gì mà điềm xấu, đều là người khác thù ghét chuyện mà thôi!”

“Ai gia cũng là nói một chút, nếu là Đức phi bị đưa đi Thủy Nguyệt am, chỉ sợ triều đình sẽ có dị nghị. Nếu người nào đó mượn chuyện của Đức phi động tay chân, khó tránh khỏi sẽ liên lụy Hạ Chiêu Nghi. Hoàng Thượng muốn giữ người ở bên cạnh, ai gia cũng không thể không nhắc nhở một câu. Vì nàng ta, cũng không nên gây thù hằn khắp bốn phía.”

“Nếu thật sự không thể thu thập, cho dù hiện tại Hoàng Thượng sùng ái, ai gia cũng sẽ không đứng nhìn mà không làm gì cả.” Thái hậu nói lời uy hiếp. Tề Diệp nghe bà nói, có chút tức giận, lại ngại bà là trường bối, há to miệng trầm mặc, hồi lâu mới nói “Trẫm chỉ cho Đức phi thời gian một ngày. Nếu nàng ta không thể chứng minh chính mình trong sạch, mặc kệ thái hậu có tức giận hay không, mặc kệ triều đình đại thần có ý kiến hay không, trẫm vẫn kiên trì với quyết định ban đầu.”

Dứt lời hần phát tay áo rời đi.

Thái hậu sùng sốt một chút, lắc đầu thờ dài “Hạ Chiêu Nghi này thật đúng là họa thủy, họa thủy a!”

Hạ Uyển Chi biết được chuyện bọn họ trao đổi ở Ngọc Long Điện, tức giận đến một câu nói không nói nên lời, cuối cùng vẫn là Hạ Bích trấn an “Nương nương, Hoàng Thượng cũng là cho thái hậu một cái thể diện nên cho một ngày. Đức phi có thể tra ra cái gì? Hơn nữa, nàng ta muốn bản thân rửa thoát tội danh cũng khó a!”

“Hừ, chỉ sợ đây là kế hoãn binh của Thái hậu. Chỉ sợ Hoàng Thượng sẽ mềm lòng, chỉ sợ hắn không phải là đối thủ của Thái hậu.”

Cơ hội tốt hiếm có như vậy, nếu Đức phi tìm người thế thân, không phải nàng ta lại giống như hoàng hậu 'kim thiên thoát xác'. Sau đó nàng ta lại tiếp tục hưởng thụ phú quý, tiếp theo lại nghĩ tới biện pháp hãm hại mình?

Hạ Uyển Chi nuốt không trôi con tức này, phản phó “Đức phi nhất định sẽ đi gặp tên tiểu thái giám kia. Hạ Bích, đến lúc đó nàng ta vừa đi, ngươi liền tìm cơ hội.” Tay nàng trượt nhẹ qua cổ, trong mắt nổi lên sát ý.

Hạ Bích sùng sốt một chút, gật đầu “Nương nương yên tâm, nô tỳ hiểu!”

Chuyện của Đức phi kinh động cả Thái hậu, không bao lâu thì cả hậu cung đều biết được. Thực phi tất nhiên sẽ không ngoại lệ, nghe nói Thái hậu cầu tình cho Đức phi, nàng ta có chút bận tâm.

“Nương nương, nếu là miệng tên tiểu thái giám kia không kín, phải làm sao bây giờ?” Mộc Hương lo lắng nói.

“Đồ vô dụng! Việc nhỏ như vậy ngươi cũng không biết xấu hổ mà hỏi bản phi?” Thực phi tức giận lườm nàng ta một cái “Người chết không phải là cách giữ kín bí mật tốt nhất sao? Chỉ cần tên tiểu thái giám kia chết, bản phi thật muốn nhìn một chút xem nàng ta lại có thể rửa thoát tội danh thế nào? Xem nàng ta thanh minh kiểu gì, Hoàng Thượng không phải nói giao Trương công chúa cho bản phi chăm sóc sao? Bản phi không thèm, bản phi không có cái tâm tình nuôi hài tử cho kẻ khác!”

“Hậu cung này đúng là đặc sắc không ngừng a!” Hoàng hậu lật ra một tờ giấy, nói “Hoàng thượng là có ý gì?”

“Thái hậu tự mình cầu tình, Hoàng Thượng không vui cũng phải cho Thái hậu chút mặt mũi, chỉ cho Đức phi thời gian một ngày, lúc này Đức phi đã đi Nội Vụ phủ.”

“Đức phi này cũng thật sự là không cẩn thận, lại bị bắt được dấu vết, cũng khó trách bị đưa đi Thủy Nguyệt am. Trong cung liên tiếp bớt người như vậy, cũng thật vắng vẻ!”

“Nương nương thật từ bi, lúc này còn quan tâm đến Đức phi nương nương.” Nguyệt Quế nịnh nọt.

Hoàng hậu khẽ cười một tiếng “Bản cung không phải là từ bi, chẳng qua là cảm thán việc Đức phi rơi dài mà thôi. Một người độc đại đúng là không tốt. Giữ lại Đức phi còn có thể ngăn được một Thực phi. Nếu Đức phi chết, không phải là Hạ Chiêu Nghi sẽ bò lên sao? So với Đức phi, bản cung có thể cảm nhận được tiện nghi nhân kia càng cần phải bị diệt trừ hơn.”

Nhớ tới cuộc sống bị cầm tù, nếu không phải nàng có thai, còn không biết khi nào mới thấy lại ánh mặt trời đây? Hại nàng trở thành chuyện cười cho tiền triều lẫn hậu cung, cũng không phải là một mùa trời qua liền xóa sạch.

“Hoàng hậu nương nương muốn giữ lại Đức phi?” Nguyệt Quế có chút kinh ngạc.

“Bản cung cảm thấy Đức phi nên giữ lại.” Hoàng hậu cười quý dị một tiếng, liếc nhìn Nguyệt Quế nói “Có chuyện cho ngươi đi làm đây. Bản cung nhìn Triệu Tu Nghi càng ngày càng không vừa mắt, để cho nàng ta chịu tội thay Đức Phi đi!”

Nguyệt Quế gật đầu, trong lòng trào dâng sóng to gió lớn, xem ra nàng cũng chưa hiểu rõ người trước mắt.

Đức phi đi Nội Vụ phủ, tiểu thái giám đã bị đánh cho vết thương chằng chịt. Đức phi thấy hắn thì rất phẫn nộ, nhưng vẫn đề xuống lửa giận, lộ ra vẻ mặt từ bi, thậm chí móc ra khăn tay lau vết máu trên mặt hắn “Biết rõ bản phi là ai chứ?”

Tiểu thái giám suy yếu, có chút ngạc nhiên nói “Đức phi nương nương!”

“Coi như có chút kiến thức!” Đức phi cười cười “Có muốn sống sót?” Nhìn bộ dạng chật vật của hắn, Đức phi dụ dỗ.

“Muốn!” Tiểu thái giám gật đầu.

“Vậy là tốt rồi!” Đức phi mừng rỡ cười một tiếng “Nói cho bản phi, là ai bảo ngươi nói là bản phi sai khiến ngươi động tay chân? Chỉ cần nói thật thì ngươi được sống. Bản phi không chỉ cứu ngươi đi ra ngoài tránh khỏi nỗi đau da thịt, còn có thể đề nghị y xem bệnh cho ngươi. Chờ thân thể ngươi tốt lên liền ở lại bên cạnh bản phi làm thái giám quản sự, như thế nào?”

“Quản sự?” Tiểu thái giám ánh mắt sáng ngời, có chút xúc động.

“Đối với quản sự, còn có thể ban thưởng hoàng kim ngàn lượng.” Đức phi nói tiếp những điều kiện hấp dẫn.

Tiểu thái giám chịu đựng đau đớn nở nụ cười “Còn có hoàng kim?”

“Ừ! Hoàng kim, còn là làm quản sự lớn nhất Đức Hi cung, đi theo bản phi hưởng lợi. Ngươi thấy như thế nào?” Đức phi nói “Chỉ cần ngươi nói ra là ai chỉ điểm, những thứ kia đều là của ngươi!”

“Đều là của nô tài?”

Đức phi gật đầu.

“Sẽ không tra tấn nô tài?”

Đức phi gật đầu lần nữa Tiểu thái giám đột nhiên nở nụ cười “Thật là tốt! Cái giấc mơ này thật là tốt!”

“Chỉ cần ngươi nói ra là ai, tất cả đều không phải là mộng, ngươi muốn gì bản phi cũng có thể cho ngươi!”

“Những thứ khác đều không muốn, Đức phi có thể đem điểm chí mạng của ngài cho nô tài biết không?” Tiểu thái giám nhìn qua nàng ta, nói từng câu từng chữ.

“Nô tài chỉ cần điểm chí mạng!”

“Ngươi đang trêu chọc bản phi?” Đức phi lập tức thay đổi sắc mặt, điểm chí mạng. Thứ như vậy nàng làm sao có thể đáp ứng?

“Nếu đã làm không được, Đức phi cần gì phải lừa gạt nô tài. Rõ ràng chính là Đức phi nương nương chỉ điểm, nương nương không phải nói chỉ cần nô tài làm xong thì nô tài sẽ được ban thưởng sao?” Tiểu thái giám nhìn thoáng qua người đứng phía sau cửa sổ, tròn mắt chuyển động.

“Ngươi!” Đức phi tức giận, bất chấp mọi thứ, quyền đâm cước đá tạt lên người hắn. Có vẻ cảm thấy chưa đủ, bất chấp Bội Dung ngăn trở, nàng ta bất chấp trên đầu mình quán đầy băng gạc, cầm lấy roi ngựa quất tới tấp lên tiểu thái giám. Tiểu thái giám đau đến rú lên “Đức phi tha mạng, nô tài không dám nữa. Đức phi tha mạng..”

Âm thanh kinh động những người khác, Bội Dung nói “Nương nương tình tảo, nếu thật sự đánh chết hần, nương nương đúng là có lý nói không rõ.”

Đức phi sững sờ, cảm thấy Bội Dung nói rất đúng. Nàng buông lỏng tay, hung hăng liếc mắt trừng tiểu thái giám, phát tay áo rời đi.

Các nàng đi không lâu, cánh cửa đóng chặt mở ra, một thân ảnh mảnh khảnh tiến đến. Tiểu thái giám suy yếu ngẩng đầu, trông thấy nàng ta thì có chút kích động “Mộc Hương cô nương tới cứu nô tài sao?”

“Vẫn chưa tới lúc, mấy ngày nay đã để người chịu khổ. Yên tâm, Thực phi nương nương đều nhớ kỹ, người nhà của người sẽ được hưởng vinh hoa phú quý. Người cũng sẽ không có việc gì.” Mộc Hương trấn an “Vị trí quân sự của Đức Sang cung vẫn chờ người”.

Tiểu thái giám gật đầu “Nô tài sinh là người của Thực phi nương nương, chết là quỷ của Thực phi nương nương. Sao có thể lại phản bội nương nương. Cô nương yên tâm, nô tài không hề buông lỏng, mặc kệ Đức phi nói cái gì cũng không đáp ứng”

“Thật sự là người thông minh!” Mộc Hương móc ra hai cái bánh bao nói “Vài ngày chưa ăn gì rồi. Ăn tạm đi, ăn thì mới sống được.”

Tiểu thái giám gật gù đầu, được sự giúp đỡ của nàng, cứ ăn một miếng bánh bao rồi uống một ngụm nước, bụng được lấp đầy.

Mộc Hương nhìn bộ dạng thỏa mãn của hần, ánh mắt sắc bén “Được rồi, ta cũng không thể lưu lại lâu, ngày khác sẽ trở lại thăm người. Đừng quên chuyện đáp ứng Thực phi, hại chết Đức phi.”

“Cô nương yên tâm, nô tài hiểu được, sẽ không làm hỏng đại sự của nương nương. “Tiểu thái giám gật đầu bảo đảm

Mộc Hương cười cười, nhìn hần một cái, mặc niệm một câu “Lên đường thoải mái!” riền mở cửa rời đi.

Tiểu thái giám ăn xong một ít đồ ăn cảm thấy thật tuyệt vời. Nhưng chỉ chốc lát sau hần lại cảm thấy bụng quặn đau, như là có người đâm mạnh vào bụng của hần, khó chịu muốn chết.

Không bao lâu sau hần nhổ ra một bãi máu tươi, tiểu thái giám hai mắt sung huyết, bỗng nhiên kịp phản ứng “Nương nương... Người lừa gạt nô tài, người.... Nô tài thành quỷ... Cũng sẽ không... Tha...”

Chờ lúc thay người đi vào tra xét, tiểu thái giám đã chảy máu gần như sắp chết, người trông coi hô to một tiếng chạy tới mật báo.

Hạ Bích còn chưa đi đến Nội Vụ phủ liền nghe thấy tin tức tiểu thái giám đã chết, lập tức run rẩy một chút, vô ý thức sờ sờ trong tay áo, tránh người đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70

Edit: Navahn

Beta: Boram2124

“Nghe nói tên tiểu thái giám kia đã chết rồi, Hạ Bích làm rất khá!” Biết Hạ Bích vừa trở lại, Hạ Uyển Chi liền thấp giọng nói.

Hạ Bích có chút thấp thòm, cắn môi áy náy nói, “Nương nương, tiểu thái giám chết không liên quan đến nô tỳ, nô tỳ còn chưa thấy hần đã nghe nói hần chết rồi, liền quay lại thỉnh nương nương trách phạt!”

“Không phải người ra tay?” Hạ Uyển Chi khiêu mi.

“Không phải nô tỳ, nô tỳ nhìn Đức phi trở lại rồi mới đi, ai biết...” Hạ Bích áy náy.

“Không phải người thì là ai?” Hạ Uyển Chi nhíu mày “Đây là nhân chứng. Đức phi không thể nào động thủ, nếu tiểu thái giám chết cũng không phải càn thêm khẳng định nàng ta thực sự là người động tay động chân sao. Điều duy nhất Đức phi có thể làm là khiến cho tiểu thái giám kia nói thật, nay tiểu thái giám chết, nàng ta cũng không có đối chứng.”

“Nương nương, dù bất kể là ai đi nữa, tiểu thái giám kia chết, Đức phi cũng không có cách nào tẩy thoát tội danh, nàng ta chỉ có thể bị phế khỏi cung.” Hạ Bích có chút trấn an.

“Hừ, chi sợ thái hậu sẽ không chịu để yên, nếu bà ta đã mở miệng, Đức phi cũng sẽ không bị đưa đi.” Chẳng lẽ thật sự có người hãm hại Đức phi, chuyện đắm thuyền không phải do nàng ta chi điểm?

Đức phi vừa trở về không bao lâu liền biết tin tiểu thái giám chết, thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh, bất chấp đang đau đầu vẫn đến phủ nội vụ xem một chút. Cởi bỏ bọc chiếu trên người thái giám, thấy khắp mặt chảy máu (*), tứ chi không nhận rõ, Đức phi rốt cuộc nhìn không được hôn mê bất tỉnh.

[(*) nguyên bản là thất khiếu chảy máu, nghĩa là máu chảy ra từ 7 lỗ: hai mắt, hai mũi, hai lỗ tai và miệng]

Tề Diệp biết tin hừ lạnh một tiếng, “Tiểu thái giám trước kia còn tốt, nàng đi khỏi liền chết, chẳng lẽ còn có chuyện hần sợ tội nên tự sát? Hần bị trói, lấy đâu ra độc được? Như thế hiển nhiên là nàng lòng dạ ác độc, sao có thể dễ lại.”

Thái hậu lần nữa đi Ngọc Long điện, Tề Diệp trốn tránh không gặp, Thái hậu đứng nguyên trước cửa không đi. Tề Diệp cuối cùng nhìn chường mắt đành mở cửa “Thái hậu rốt cuộc đang làm gì?”

“Ai gia làm cái gì Hoàng thượng không phải rất rõ sao?” Thái hậu nhàn nhạt nói, “Đức phi có thể bị đưa đi Thủy Nguyệt am, ai gia sẽ không ngăn cản, đây là nàng ta đáng bị nhận...”

Tề Diệp thờ phào nhẹ nhõm “Thái hậu có thể nghĩ được như vậy, trăm cũng an tâm. Trăm không phải đang nhằm vào Đức phi, mà là nàng thật sự không thể tha thứ, trăm đương nhiên không muốn nói giáo cho giặc!”

“Hoàng thượng quá lời, Đức phi thì làm gì có thể tạo nên nổi sóng lớn. Hoàng thượng đừng gấp, ai gia mặc dù đáp ứng để Đức phi đi Thủy Nguyệt am, nhưng vẫn còn một điều kiện...”

“Trăm cho rằng không có điều kiện gì để nói.” Tề Diệp không vui, từ khi nào Thái hậu lại được phép đưa ra điều kiện cho hần?

“Hoàng thượng cần gì tức giận, chỉ là thường tình nữ nhân ghen ghét mà thôi! Coi như Đức phi có động tay động chân đi nữa, cũng là do Hoàng thượng quá sùng ái Hạ Chiêu nghi mà vắng vẻ hậu cung. Từ xưa hậu cung tranh đấu gay gắt không ngừng, cũng không như hậu cung của Hoàng thượng sóng yên biển lặng, không đến một năm đã có ba vị cung phi bởi vì Hạ Chiêu nghi mà bị trách phạt. Lần này lại là Đức phi, ai gia cho rằng Hạ Chiêu nghi không thể giữ lại!” Hoang đường! Hạ Chiêu nghi nàng vô tội.” Tề Diệp nhủ vậy.

“Ai gia mặc kệ nàng ta có vô tội hay bị hại, ai gia chỉ biết nàng ta trong lòng Hoàng thượng phân lượng quá nặng, nàng ta chính là họa thủy trong hậu cung, không thể giữ lại.” Thái hậu lời nói chứa đầy khí phách bất mãn, nhưng ánh mắt vẫn bình tĩnh nhìn qua Tề Diệp, “Hoàng thượng, ai gia là vì tốt cho người, cũng là vì sự an bình của hậu cung, không có ý nhắm vào một mình nàng ta.”

“Thái hậu nếu thật nghĩ như vậy, coi như là vì trăm đi.” Tề Diệp nói: “Hạ Chiêu nghi không thể đi Thủy Nguyệt am, trăm sẽ không đáp ứng!”

“Tốt lắm, vậy chuyện của Đức phi, coi như cái gì cũng chưa phát sinh, như thế nào?” Thái hậu biết rõ hần sẽ không bỏ được, nếu không phải cùng đường, nàng cũng sẽ không ra hạ sách này.

“Trăm không đáp ứng!” Tề Diệp quăng tay áo nói: “Đức phi nhất định phải rời đi, Thái hậu hôm nay vì sao lại phải che chở cho Đức phi?”

“Ai gia cũng là vì tốt cho Hoàng thượng, không muốn Hoàng thượng bị người khác mắng là hôn quân, không muốn quan lại triều đình nghị luận Hoàng thượng bị sắc đẹp làm hôn mê thần trí, mất đi anh minh.”

“Thái hậu thật đúng là phí tâm!” Tề Diệp cười lạnh. “Đức phi cũng thật bản lĩnh, ngay cả chuyện như vậy cũng làm ra, còn đáng giá để Thái hậu biện hộ cho. Xem ra trăm một chút uy nghiêm cũng bị mất! Thái hậu nếu đã như vậy, hôn quân như trăm còn cái gì để nói, đều giữ lại, đều giữ lại cả đi, cái hậu cung này, trăm cũng không cần!”

“Hoàng thượng!” Thái hậu kinh hãi, “Hoàng thượng sao có thể vô trách nhiệm như thế?”

“Đây không phải là điều Thái hậu muốn sao? Trăm là Hoàng thượng, ngay cả một chút làm chủ cũng đều không làm được, Thái hậu nếu muốn buông rèm nhiếp chính, trăm cũng không quan tâm!”

“Hoàng thượng, người...” Thái hậu tức giận vô cùng, chỉ chỉ hần, một câu nói cũng không xong liền hôn mê bất tỉnh.

Tề Diệp kinh hoàng một chút, lập tức phản phò người thỉnh đại phu, đem Thái hậu trở về Thọ Ninh cung, trong lòng hần vừa phẫn nộ lại vừa áy náy.

Hạ Uyển Chi nghe nói Thái hậu ngất đi, lập tức cảm giác không tốt. Thái hậu hôm nay quá kỳ quái, lại vì Đức phi mà chống đối lại Hoàng thượng, nếu cứ tiếp tục như vậy khó tránh khỏi việc Thái hậu dùng thân thể uy hiếp, đến lúc đó Hoàng thượng hần cũng không thể không vì lòng hiếu thảo mà đáp ứng yêu cầu của Thái hậu.

Nếu như vậy, Đức phi không phải là nhon nhon ngoài vòng pháp luật rồi?

Hạ Uyển Chi cắn môi, nàng tuyệt đối sẽ không để nàng ta dễ dàng đào thoát. Thái hậu thật đúng là khỏi hải, luôn luôn coi trọng hậu cung, lúc này ngay cả Đức phi phạm vào chuyện lớn như vậy, bà ta còn nghĩ đến chuyện bảo vệ? Thật làm người ta khó hiểu.

Hoàng hậu biết được Thái hậu hôn mê bất tỉnh để duy trì Đức phi, thiếu chút nữa bấm chặt đầu ngón tay. Nàng vừa vuốt ve đầu ngón tay vừa gọi Nguyệt Quế, “Chuyện ta phản phò xuống sao rồi?”

“Hồi bẩm nương nương, đã phản phò, không bao lâu nữa cung nữ bên cạnh Triệu tu nghi sẽ đi phủ Nội vụ bẩm báo.” Nguyệt Quế có chút tươi cười nói, “Nương nương yên tâm, nô tỳ đã quán lý thỏa đáng.” Phản phò xuống, việc này bỏ đi, coi như không phát sinh.”

“Nương nương?” Nguyệt Quế giật mình.

“Thế nào? Bản cung phản phò chẳng lẽ không nghe thấy sao?” Hoàng hậu khiêu mị.

Nguyệt Quế cúi đầu. “Nô tỳ không dám, nô tỳ lập tức đi truyền lệnh.”

Thái hậu che chở Đức phi như thế, nàng vô cùng ghen ghét. Giữ nàng ta lại còn không bằng để nàng ta bị đưa ra ngoài, về phần Thục phi cùng Hạ Chiêu nghi còn nhiều thời gian, nàng cũng không thiếu thời gian cùng các nàng vui đùa. Đức phi? Đều do Thái hậu quá che chở, nàng không thích, rất không thích, Thái hậu chỉ có thể đối tốt với một mình nàng, đối với người nào khác cũng không được.

Thái hậu tỉnh lại, nói muốn gặp Hoàng thượng, Tề Diệp trốn tránh không gặp, chỉ cho Quang Thuận công công qua xem một chút. Thái hậu rất hi vọng, nghe nói Đức phi chỉ bị cầm túc tại Đức Hi cung, nàng liền thờ phào nhẹ nhõm. Chỉ cần qua hôm nay, nhìn chung đều có cơ hội trở mình.

Bữa Tối Tề Diệp vui vẻ đến Hi Lai cung dùng bữa, Hạ Uyển Chi cũng không hỏi đến, chỉ là gấp vài món hần thích ăn. Nhìn hần ăn không nhiều liền hỏi “Hoàng thượng có phải không thoải mái không?”

“Không phải!” Tề Diệp uống một ngụm rượu, vỗ vỗ tay của nàng.

“Không cần phải để ý đến trăm, nàng ăn nhiều một chút, đừng để đứa nhỏ trong bụng ứ khuất.”

“Vâng.” Hạ Uyển Chi gật đầu, thức ăn mà hần đưa đến đều bỏ vào miệng.

Dùng bữa xong, Tề Diệp ngồi lại trong cung nàng chốc lát. Hạ Uyển Chi đưa cho hần xem đôi giày chính nàng mới làm xong, Tề Diệp có chút ngoài ý muốn “Đây là Uyển Nhi tự mình làm?”

“Vâng, tay nghề không tốt, khiến Hoàng thượng chê cười!” Hạ Uyển Chi ngượng ngùng đáp.

Tề Diệp cẩn thận chu đáo cảm lấy giày một hồi, đem nàng ôm vào trong ngực, nói “Tâm ý của Uyển Nhi trăm sao lại không hiểu. Trăm thật xin lỗi nàng, khiến cho nàng chịu ủy khuất!”

“Hoàng thượng, tần thiếp không quan tâm những thứ khác, chỉ cần có thể phụng dưỡng Hoàng thượng là đủ rồi!”

“Nữ nhân ngốc, thật khờ!” Tề Diệp nhích tới gần nàng một chút, cảm lấy mặt nàng, “Thư mà trăm hiếm có, chính là phần ngọc ngà này của Uyển Nhi.”

“Hoàng thượng ~” Hạ Uyển Chi oán trách trừng mắt, chọc cho hần cười lớn, tâm tình tựa hồ rất vui vẻ.

Đêm đã khuya, cả cung điện đều trở nên yên tĩnh, cung nữ giữ cửa ngồi dưới đất lìm đim ngủ, cửa phòng lại đột nhiên bị mở ra. Đã cuối tháng chín, khí trời có chút mát mẻ, cung nữ mặc quần áo thật dày không ngăn được được tính phát tán, ngủ như chết, ngay cả có người tiến đến cũng không biết.

Đức phi nghe thấy động tĩnh liền thức dậy gọi Bội Dung.

Gọi hai tiếng, trước giường có thanh âm của người tiến đến, Đức phi hỏi “Thế nào lại không đốt đèn?”

Rất nhanh ánh nến được nhen nhóm, Đức phi khẽ nhủ mắt, thấy trước giường ba thân ảnh, lập tức kinh sợ “Các người là ai?” “Quấy rầy Đức phi nương nương nghỉ ngơi!” Thanh âm quen thuộc

vang lên, rèm treo cũng bị kéo ra. Đức phi nhìn ba người trước mặt, nhủ này “Hạ Chiêu nghi đã khuya không ngủ được, sao lại chạy đến tận cung của bản phi?”

“Đương nhiên là đến tìm Đức phi nương nương ôn chuyện!” Hạ Uyển Chi khẽ cười một tiếng, ngồi xuống cái ghế Hạ Bích vừa đem đến, nhàn nhạt nói “Tần thiếp sợ qua hôm nay không còn được gặp lại Đức phi!”

“Người có ý gì? Người muốn làm cái gì?” Đức phi đề phòng nhìn nàng, “Mau chóng rời đi, nếu không bản phi liền gọi người đến.”

“Đêm khuya yên tĩnh, tất cả mọi người đều đã ngủ, Đức phi cần gì phải quấy rầy giấc ngủ ngon của người khác? Còn không bằng ôn chuyện cùng tần thiếp.”

“Bản phi cùng người không có gì để nói, đi ra ngoài!” Đức phi chỉ vào cửa, miệng giận dữ “Bản phi lệnh cho các người cút ra ngoài!”

“Chi sợ không được.” Hạ Uyển Chi khẽ cười một tiếng, “Muốn tần thiếp đi cũng được, chỉ cần Đức phi nói thật một chút, lần trung thu dạ yến hôm đó, có phải do Đức phi làm? Thuyền đắm hôm đó, có phải do Đức phi chỉ điểm?”

“Bản phi không biết người đang nói cái gì!” Đức phi sững sờ, nhìn chằm chằm nàng nói “Hạ Chiêu nghi thật sự ngày càng lớn mật, khuya khoắt không ngủ được còn mang người chạy đến tận cung của bản phi. Nếu Hoàng thượng biết được, chỉ sợ sẽ không khinh suất bỏ qua.”

“Những thứ này không cần Đức phi lo lắng, Đức phi chỉ cần trả lời có hay không là được rồi!” Hạ Uyển Chi vuốt khăn tay tiếp tục nói, “Đức phi nên biết, sự kiên nhẫn của tần thiếp không được tốt lắm!”

“Người uy hiếp bản phi?” Đức phi khiêu mi, “Đừng tưởng rằng ý vào sự sùng ái của Hoàng thượng liền không coi ai ra gì! Bản phi cũng sẽ không vì thế mà coi trọng người!”

“Tần thiếp đương nhiên biết rõ Đức phi sẽ không đem tần thiếp đặt vào mắt, cũng giống như tần thiếp không đem Đức phi đặt vào mắt vậy.” Nàng đứng dậy, “Xem ra Đức phi không thích ôn chuyện, vậy thì cũng hết cách, tần thiếp đến tiễn Đức phi đoạn đường cuối cùng. Thật sự tiếc nuối, lần trước Đức phi không thể giả họa cho Thục phi, ngược lại còn làm chính mình bại lộ.”

“Tần thiếp đúng là đã nhện rất nhiều lần, nhưng Đức phi lại ba lần bốn lượt nhắm vào tần thiếp, tần thiếp cũng không thể ngồi chờ chết. Khó có được cơ hội tốt như vậy, tần thiếp đương nhiên sẽ không bỏ qua!”

“Người muốn làm cái gì? Người đầu, người đầu, mau...” Hạ Bích tiến đến che miệng Đức phi, Hạ Hà cầm hay tay đang giãy giụa, dè dặt hai chân để nàng ta không thể cử động.

“Nếu Đức phi đã không phối hợp, tần thiếp cũng không làm chậm trễ thời gian, Đức phi không phải cũng muốn dùng cái chết chứng minh trong sạch của mình sao? Đêm nay tần thiếp sẽ thành toàn cho Đức phi nương nương.”

Nói xong liền móc ra gói thạch tín đã chuẩn bị từ trước, rót một chén trà, khuấy nhẹ, sau đó bung từng bước từng bước đến gần Đức phi đã trừng lớn hai mắt kia. Nàng ta cố gắng lên tiếng, nhưng chỉ phát ra mấy tiếng không rõ, giãy giụa muốn thoát.

Hạ Uyển Chi mặt không biến sắc bung nước trà đến gần, Hạ Bích nhấn miệng Đức phi, bắt chập Đức phi giãy giụa, đem chén trà tất cả đều đổ vào. Đức phi muốn phun ra, Hạ Bích liền chặn miệng của nàng, cho dù phun ra hay là ói ra, Đức phi cũng đã uống không ít. Lúc buông người Đức phi, nàng ta nằm lỵ trên giường muốn khạc nhổ, nước trà uống hết rồi đầu thế dễ dàng nhỏ ra? Nàng ta muốn lao đi, Hạ Bích, Hạ Hà đã cầm lấy tay giữ chặt.

Hạ Uyển Chi không lập tức rời đi, không nhìn nàng ta phát độc sẽ không thể yên tâm. Nàng đem bao thạch tín còn dư đặt trong hộp trang sức trên bàn trang điểm, nhìn lướt qua trâm gài tóc và châu thoa, trong gương hiện lên khuôn mặt không chút biến sắc, nhếch miệng lên thành nụ cười quỷ dị.

Không bao lâu Đức phi phát độc, lăn lộn trên giường, ôm bụng cầu khẩn “Hạ Chiêu nghi, bản phi sai rồi, bản phi không nên hại người, cầu xin người cứu bản phi, cầu xin người, bản phi không thể bỏ lại trường công chúa, Hạ Chiêu nghi, mau truyền ngự y.. mau...”

Nhìn vẻ mặt xám như tro vùng vẫy chết người của Đức phi, Hạ Uyển Chi vuốt ve đầu tóc, phân phó Hạ Bích các nàng xử lý một chút, không để sót lại dấu vết.

Người trên giường đột nhiên an tĩnh lại, hai mắt trừng lớn nhìn Hạ Uyển Chi, Hạ Bích cùng Hạ Hà có chút sợ hãi. Hạ Uyển Chi đi tới, khép cặp mắt của nàng ta, nhìn qua giường chiếu lộn xộn, cảm thấy không cần thiết phải dọn dẹp, liền thần không biết quỷ không hay dẫn người trở về.

Ngày tiếp theo Bội Dung rửa mặt xong, chuẩn bị đánh thức chủ tử, nhìn Đức phi máu chảy khắp mặt, quá sợ hãi bèn lui lại một bước rồi ngã ngồi dưới đất, từng bước từng bước lui về phía sau, “Nương nương... cứu mạng a...”

Chuyện Đức phi sợ tội tự sát rất nhanh liền truyền ra, Hạ Uyển Chi sáng sớm tỉnh lại đã nghe được tin này. Tối hôm qua ngủ muộn, lúc thức dậy sắc khí không tốt, nhìn Hạ Bích cùng Hạ Hà khi sắc cũng không khác mấy liền căn dặn “Hôm nay các người không cần theo hầu, đi nghỉ ngơi một chút! Có một số việc phát sinh cần bản không liên quan đến chúng ta, hiểu chưa?”

“Nô tỳ hiểu!” Hai người liếc mắt nhìn nhau, vẻ mặt nhàn nhạt, hành lễ xong liền lui xuống.

Rửa mặt xong, nàng dùng đồ ăn sáng, lúc này mới đi sang Đức Hi cung xem một chút. Tiểu thái giám canh giữ ở cửa không cho nàng vào, nói “Hoàng thượng phân phó, bất luận kẻ nào cũng không thể đi vào, nương nương vẫn nên trở về nghỉ ngơi đi!”

Hạ Uyển Chi không cưỡng cầu liền trở về, cho Hạ Hoa đi tìm hiểu tin tức.

Thái hậu nghe nói Đức phi sợ tội tự sát, tức giận đến nổi làm tăng thêm bệnh tình, không biết nên nói cái gì. Hoàng hậu, Thục phi cười đắc ý, không nghĩ tới Đức phi lại thức thời kết liễu như vậy.

Lúc ăn trưa Tề Diệp đi đến, Hạ Uyển Chi đã tỉnh, trông thấy hần liền đỏ vành mắt “Hoàng thượng, Đức phi nàng...”

“Đừng lo lắng, nàng ta là trùng phạt đúng tội, đều là tự chuốc phiền phức, không thể trách người khác!” Tề Diệp ôm lấy nàng an ủi.

“Tần thiếp trong lòng không nở, luôn cảm thấy là chính mình hại chết nàng.” Hạ Uyển Chi khóc lóc kể về nước mắt rờn rờn.

Tề Diệp vừa an ủi vừa gạt nước mắt cho nàng, nói: “Mặc dù đang mang thai không nên dòi chỗ, nhưng trẫm vẫn không yên lòng, sợ Uyển Nhi nghĩ ngợi lung tung. Trẫm đã cho người dọn dẹp Thanh Hoa cung xong, hôm nay liền dòi qua ờ.”

“Thanh Hoa cung?” Hạ Uyển Chi gạt mình nói: “Dùng phẩm vị của tần thiếp không thể vào ở, đa tạ Hoàng thượng ưu ái, tần thiếp ở tại nơi này cũng rất tốt.”

“Yên tâm, không phải là chủ điện, tạm thời ở tại thiên điện trước, chờ Uyển Nhi sinh hạ hoàng tử hoặc là công chúa, trẫm liền phong phi cho nàng. Chi là bây giờ không phải lúc, đành phải ủy khuất Uyển Nhi rồi.”

“Phong phi?” Hạ Uyển Chi nói “Tần thiếp có tài đức gì mà được Hoàng thượng sủng ái như thế, chỉ cần Hoàng thượng thích tần thiếp, vị trí Chiêu nghi này tần thiếp đã thỏa mãn.

“Trẫm biết rõ người không tranh quyền thế, nhưng người là bảo bối trong lòng trẫm, trẫm sao có thể để người cùng hải tử chịu ủy khuất? Quyết định như vậy, chờ thời cơ chín muồi trẫm liền hạ chi.”

“Đúng là Hoàng thượng...” Còn chưa nói xong, tay của hắn đã đề đến bên môi, lắc đầu nhìn nàng, ra hiệu không cần nói nhiều. Hạ Uyển Chi cảm động không thôi, chủ động vòng tay quanh eo hắn nói nhỏ, “Hoàng thượng, tần thiếp nhất định sẽ báo đáp Hoàng thượng thật tốt!”

“Được! Trẫm nhớ kỹ.” Tề Diệp vuốt ve lưng của nàng, trấn an nói.

Vào tường nhà mình để đọc các bộ truyện cung đấu khác nhé ^^

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71

Edit: Yanqiu

Beta: HueKhanh92

Đức phi chết rất đáng ngờ. Hoàng gia lại chú trọng thể diện, chỉ nói bị bệnh mà chết, những người biết rõ sự tình cũng chỉ có thể cười nhạt một tiếng.

Xem như là Tề Diệp còn đề mắt đến nàng ta, nên cho nàng ta một tang lễ long trọng. Dù sao người đã chết rồi, ân oán sẽ theo gió bay đi. Vì nể mặt Trường công chúa, tang lễ của Đức phi cũng không thể sơ sài được.

Vì có thai nên Hạ Uyển Chi không đến dự tang lễ, chỉ ở Thanh Hoa cung tĩnh dưỡng. Mặc dù nàng chỉ ở thiên điện, thế nhưng cách bố trí lại là của phi tần phi vị, mà nàng chẳng qua chỉ là một vị Chiêu nghi mà thôi.

So với Hi Lai điện, quả thật Thanh Hoa cung hoa lệ hơn rất nhiều, mà ngay cả khu vườn cũng được bố trí tinh mỹ hơn so với Đức hi cung. Biết rõ nàng thích cây anh đào, Tề Diệp nói chờ đến đầu xuân ở Thanh Hoa cung có mấy cây sẽ nở. Hôm nay vừa khéo đúng ngày hoa phù dung nở hoa, nàng đột nhiên hào hứng đến đây vẽ tranh, ngồi nghiêm chỉnh dưới hành lang, trên bàn bày giấy Tuyên Thành.

Thân thể của nàng tĩnh dưỡng mấy ngày đã đỡ hơn rất nhiều. Ngự y cũng nói không nên nằm liên tục, nhưng cũng không thể ra ngoài đi lại, nàng chỉ có thể tự mình tìm trò vui.

Có điều nàng không nghĩ đến Tề Diệp sẽ tới. Nàng đang vui vẻ vẽ tranh, sau lưng có mùi hương nhàn nhạt bay tới. Bàn tay đang cầm bút bị người nào đó nắm lấy, điểm màu vàng nhạt lên nụ hoa, cánh hoa tươi đẹp hơn nhiều.

Nàng nghiêng đầu, nhìn thấy hắn cẩn thận nắm lấy tay của nàng mà vẽ, điểm thêm một cái lá xanh cùng hoa phù dung màu hồng phấn, cảnh sắc mùa thu như mơ. Tề Diệp tựa hồ rất hào hứng, đề lên câu thơ ở một bên.

Môi đỏ mọng của Hạ Uyển Chi khẽ mở, đọc lên “Cây phù dung ở ao nhỏ bờ nam, sau mưa trước sương vẫn (dụng tâm) đỏ hồng.

Đào mạn xưa còn im lìm (không nói), cả đời nở rộ mặc gió xuân.”*

* Bài thơ Hoa phù dung - tác giả Lữ Bán Trung

“Hoàng Thượng cho tần thiếp thật sao?” Hạ Uyển Chi nâng tờ giấy Tuyên Thành lên cẩn thận nhìn một lát, vẻ mặt tươi cười nhìn hắn “Tần thiếp có thể treo nó lên không?”

“Nếu Uyển Nhi thích, đương nhiên có thể treo lên. Bức tranh này hơn phân nửa công lao đều là từ tay Uyển Nhi, trẫm không nói thêm cái gì.” Ôm lấy eo của nàng, nhìn hoa phù dung một chút, giống như nụ cười của nàng, lập tức làm cho lòng người bình an “Nàng muốn treo như thế nào?”

“Tần thiếp không đánh lòng phụ sắc thu tươi đẹp như này.” Nàng cười cười, để cho Hạ Bích cầm lấy bức họa đi xuống để treo lên, nàng muốn treo ở trên vách tường để thưởng thức.

“Thật là đúng với ý người, vừa hay mấy ngày nay phù dung nở hoa, vốn muốn cử hành yến hội tại Ngọc Hồ...” Lời còn chưa nói xong, liền lờ tay nàng ngồi xuống, nhìn về phía cây phù dung, hỏi “Ồ Thanh Hoa cung đã quen chưa?”

Hắn không nói Hạ Uyển Chi cũng biết, hải cốt Đức phi chưa lạnh, hậu cung lại mở yến hội, như vậy vẫn vô bá quan, dân chúng, thảo dân biết sẽ nói Hoàng Thượng bạc tình bạc nghĩa, cho nên cũng cần tránh tị hiềm một chút, xem như tôn trọng đối với người chết.”Làm sao có thể không quen, thiếp còn có chút ít thụ sủng nhược kinh*. Hoàng Thượng bố trí nơi này quá hoa lệ, tần thiếp có chút nhận không nổi. Nếu bị người khác biết được, khẳng định cảm thấy tần thiếp quá phận.”

*Thụ sủng nhược kinh: Được sủng ái mà kinh sợ

“Ý của trẫm, ai dám nhiều lời?” Tề Diệp hừ một tiếng, nói “Chi cần nàng ở đây thật tốt, ai dám lời ra tiếng vào, trẫm sẽ cho người đó đẹp mắt.”

“Đa tạ Hoàng Thượng ưu ái!” Hạ Uyển Chi hải lòng cười cười, nhận chén trà từ tay nha hoàn, đặt ở trước mặt hắn, nói “Thiếp thấy gần đây Hoàng Thượng hay nóng giận, liền rót một chén trà Thanh Hóa, nếu Hoàng Thượng không chê, liền uống một chút đi!”.

Tề Diệp gật đầu, vì chuyện của Đức phi nên hắn nóng giận, miệng lưỡi cũng sinh ra đau nhức. Cũng may đã có nàng ở đây, cũng giảm đi phiền toái cho hắn.

Tề Diệp ngồi chưa được bao lâu, liền có cung nữ đi đến thỉnh an “Hoàng Thượng, Thái Hậu mời Hoàng Thượng đi đến Thọ Ninh cung một chuyện, nói là thân thể của Trường công chúa khó chịu, dặn Hoàng Thượng lặng lẽ đi đến.”

Có lẽ là do chuyện của Đức phi, hai ngày này Trường công chúa khóc suốt ngày đêm, Thái Hậu không yên tâm nên ôm nàng tới Thọ Ninh cung săn sóc.

“Hoàng thượng nên đi đến xem một chút đi, dù sao việc làm của Đức phi cũng không có liên quan gì với Trường công chúa. Trường công chúa là cốt nhục của Hoàng Thượng, người nhất định phải đề ý con bé.” Hạ Uyển Chi khuyên bảo.

Tề Diệp vuốt ve mặt của nàng, nói “Ngày khác trẫm trở lại thăm nàng, tĩnh dưỡng thật tốt, đừng làm cho trẫm lo lắng. Thiếu cái gì cứ căn dặn phân phó, không cần cảm thấy vượt quá quy củ, có trẫm che chở đừng sợ!”

“Vâng!” Hạ Uyển Chi đáp một tiếng, đưa mắt nhìn Tề Diệp rời đi, lúc này mới ngồi xuống ghế, nhìn xem hoa phù dung tươi đẹp đang nở, tâm tình có vẻ rất tốt.

Nàng chuyển đến từ Hi Lai điện, nghe thấy Thái Hậu, Hoàng Hậu có chút nhắc nhở kín đáo. Dù sao Thanh Hoa cung đúng là hơn Hi Lai điện ở Đức Hi cung, cũng tốt hơn các cung điện khác, là nơi Tiên hoàng ban cho quý phi.

Hôm nay nàng chuyển vào, các nàng nhất định sẽ mất hứng. Hạ Uyển Chi chỉ giả vờ không hiểu, dù sao cũng là ý tứ của Hoàng Thượng, không phải là nàng cường cầu. Ngược lại, nàng còn phải yên tâm thoải mái mà sống, trước kia nàng chưa từng nghĩ tới có thể vào ở trong Thanh Hoa cung.

Buổi trưa thêm thiếp một lát, nghe thấy tiếng nói chuyện, nàng mơ hồ tỉnh lại “Hạ Bích?”

Hạ Bích nói với câu với Lâm Huệ, đề cho nàng chờ một lát, liền vén bức rèm lên rồi đi vào. Lâm Huệ đánh giá chung quanh, nhìn trên kỳ trân dị bảo đặt trên Bách Bảo Các và cái vô sò rất to, được lau chùi trắng nõn như tuyết kia, có thể thấy nó được nâng ta trân quý đến thế nào. Trong căn phòng này tất cả đều là đồ tốt, thậm chí còn trân quý hơn so với trong cung của Thục phi.

Lâm Huệ nhìn thấy, âm thầm ghen ghét. Nàng vuốt ve vô sò, thầm nghĩ Hoàng Thượng thật đúng là sùng ái nàng ta.

Hạ Bích đi vào, đỡ Hạ Uyển Chi đứng dậy “Lâm Sung Dung đến đây, nói là muốn thăm nương nương một chút!” Nàng ngẩng đầu, xuyên qua bức rèm che nhìn thấy Lâm Huệ vuốt ve vô sò. Lâm Huệ đang muốn thu tay lại, tay áo không cẩn thận bị vướng, vô sò liền rơi từ trên Bách Bảo Các xuống. Nàng ta không kịp đỡ, “xoảng...” một tiếng, rớt bể.

Lâm Huệ có chút kinh hoàng nhất lên, nhìn thoáng qua người phía sau bức rèm che, thấy nàng cũng không phát hiện, liếc nhanh qua Thái Vi, Thái Vi vội vàng bồi tội “Xin nương nương trách phạt, đều là tay chân nô tỳ vụng về làm rớt bể đồ quý của nương nương, cầu xin nương nương tha tội!”

“Đồ vô dụng, đồ tốt bị người làm rớt bể rồi. Đây chính là Hoàng Thượng ban thưởng cho tỳ tỳ, giết người cũng không đền nổi.” Lâm Huệ cổ làm ra vẻ tức giận khiển trách.

Nàng ở trong phòng làm bộ không nghe thấy, chỉ nhìn thoáng qua, mặt tràn đầy lãnh ý. Thật đúng là Lâm Huệ càng ngày càng không chịu trách nhiệm, càng ngày càng thích đóng kịch.

Đang trang điểm, Lâm Huệ vén bức rèm che lên, tiến đến áy náy nói “Uyển tỳ tỳ, đều do Thái Vi tay chân vụng về, làm rơi vô sò tỳ tỳ thích nhất. Tỳ tỳ muốn trách phạt như nào liền trách phạt như thế đó!”

“Thôi, chẳng qua là một cái vô sò mà thôi. Thái Vi cũng không phải cố ý, lại không phải người lạ, không cần phải vì một cái vô sò mà tức giận. Hơn nữa, muốn thì chỉ cần nói một tiếng với Hoàng Thượng, Hoàng Thượng sẽ cho người mang tới. Dù sao cũng không phải là cái gì hiếm có.”

“Tỳ tỳ nói đúng!” Đối với người mà nói không phải là đồ hiếm có, đối với người khác mà nói lại là hy vọng xa vời. Ngoài người ra, Hoàng Thượng không tặng vô sò cho ai khác nữa, nhìn thoáng qua chuông gió vô sò treo ở bệ cửa sổ theo gió vang lên đinh đang, Lâm Huệ âm thầm nắm tay thành quyền.

Trang điểm xong, Hạ Uyển Chi đi ra ngoài. Trong đình bày biện mấy bồn phù dung trắng.

Lâm Huệ cười nói “Thanh Hoa cung này của tỳ tỳ so ra khá hơn Hi Lai điện rất nhiều. Hoàng Thượng thật là sùng ái tỳ tỳ, ban thưởng cung điện tốt như vậy cho tỳ tỳ.”

Hạ Uyển Chi cười cười “Nào có cái gì phải hâm mộ, chờ về sau Huệ nhi muội muội được sùng ái, khẳng định tốt hơn so với tỳ tỳ.”

“Muội muội nào có mệnh tốt như thế, nếu muốn được cung chiều, còn phải dựa vào tỳ tỳ dài dài!” Lâm Huệ thẳng thắn.

Hạ Uyển Chi cười khẽ “Lúc này tỳ muội ta đứng nên khách khí nữa. Người rồi sẽ giống ta cũng được hưởng phúc, hơn nữa hiện tại ta cũng không thể hầu hạ Hoàng Thượng. Hoàng Thượng tất nhiên đi các cung khác một chút sẽ tốt hơn.”

Lời của nàng khiến nàng ta hiểu nhầm, Lâm Huệ vui mừng “Vây làm phiền tỳ tỳ ở trước mặt Hoàng Thượng nói tốt vài câu!” Hạ Uyển Chi gật gật đầu, nàng nhìn lướt qua chung quanh, nói “Thanh Hoa cung tốt thì tốt, nhưng lại quá lớn, Uyển tỳ tỳ ở một mình không tịch tịch sao?”

“Ta lại không thấy cảm thấy tịch tịch, cảm thấy cứ yên tĩnh như vậy là rất tốt, thích hợp dưỡng thai!” Hạ Uyển Chi làm sao lại không biết ý tứ phía sau câu nói kia, nàng ta là muốn thử dò xét nàng đây.

“Nếu như muội muội có thể đến ở cùng tỳ tỳ thì tốt rồi, giữa tỳ muội chúng ta cũng có thể trò chuyện nhiều cũng tốt.” Lâm Huệ thử dò xét. “Vây cũng đúng, nhưng trong cung có cung quy, không phải chúng ta muốn như thế nào là được vậy.” Hạ Uyển Chi đáp bỏ đi ý nghĩ của nàng ta. Đời này nàng không muốn nhất chính là cùng nàng ta sống trong một cung với nhau.

Nàng cũng đã nói như vậy, nếu Lâm Huệ lại muốn đến Thanh Hoa cung ở cùng nàng, nhất định là vọng tưởng.

Lâm Huệ ngồi tại Thanh Hoa cung trong chốc lát, Hạ Uyển Chi không muốn ứng phó, cố ý há miệng ngáp vài cái. Lâm Huệ thấy nàng giống như mệt mỏi, cũng không ở lâu, liền đứng dậy rồi đi, nói là mấy ngày nữa lại đến thăm nàng.

Hạ Uyển Chi gật gật đầu, đưa mắt nhìn nàng ta rồi đi, liền trở về nhà trong. Hạ Đồng hầm súp cách thủy cho nàng uống.

Tề Diệp đi xem Trường công chúa. Hai ngày nay đứa bé này đều khóc rất nhiều, Thái Hậu ở ngay trước mặt Tề Diệp nói đứa trẻ không có mẹ này thật đáng thương, cố ý nhắc tới Đức phi, có ý vì Đức phi kêu oan.

Tề Diệp làm bộ nghe không hiểu, nói “Nếu Trường công chúa đang cần tìm nương, để người đưa đi chỗ Thục phi, để cho Thục phi nuôi dưỡng.”

“Thục phi cũng không phải mẹ ruột của trường công chúa, làm sao có thể tận tâm tận lực chiều cố? Hơn nữa, Thục phi làm sao chịu chăm sóc đứa bé này? Nếu nàng ta biết cách chăm sóc, Đại hoàng tử cũng có thể bắt đầu đi học rồi!” Thái Hậu không muốn giao Trường công chúa cho những người khác, cảm thấy Trường công chúa là một hài tử đáng thương, bà nói “Để Trường công chúa ở lại nơi này. Có ai gia ở đây, không sợ nó thiếu cơm ăn.”

“Như vậy sao được?” Tề Diệp nhún mày “Trường công chúa quá náo loạn, sẽ ảnh hưởng đến Thái Hậu.”

“Cũng không phải ai gia chưa từng chăm sóc qua đứa nhỏ nào. Không phải năm đó Hoàng Thượng cũng do một tay ai gia nuôi lớn sao. Yên tâm, ai gia nắm chắc tâm lý, nếu như Hoàng Thượng áy náy thì nên đi các chỗ phi tần khác nhiều một chút. Trong hậu cung, ân huệ cùng hưởng mới là biện pháp tốt nhất.”

“Hạ Chiêu Nghi tiến vào Thanh Hoa cung, ai gia không hề so đo, nhưng Trường công chúa phải ở lại Thọ Ninh cung!”

Tề Diệp suy nghĩ một chút, gật đầu “Vây làm phiền Thái Hậu!”

“Hừ, Thái Hậu đúng là thật dễ mất trường công chúa. Không còn mẹ, còn có thể được Thái hậu chăm sóc.” Hoàng Hậu khinh thường hừ một tiếng “Thích chăm liền chăm đi, chỉ cần không ném đến bên bán cung, ai chăm nom bán cung cũng không ý kiến. Ngược lại tiện nghi cho Đức phi, chết còn có người giúp nàng ta chăm nom Trường công chúa, còn lại là Thái Hậu.”

Thần phận Trường công chúa tôn quý, lại do Thái Hậu nuôi dưỡng, về sau ở hậu cung khẳng định địa vị không nhỏ. Có Thái Hậu làm chỗ dựa, con bé còn không phải là thiên chi kiêu nữ (con trời).

Vốn dĩ Thục phi cũng không thích Trường công chúa. Lúc trước bởi vì Trường công chúa mà Đức phi nhận được không ít ân sủng, nàng phần nộ còn chưa kịp, làm sao có thể chăm sóc nó

đây. Nếu Hoàng Thượng thật sự muốn nàng nuôi, nàng cũng chỉ có thể cố mà làm, để cho nhũ nương phí tâm.

Hiện tại Thái Hậu ôm cái cục diện rối rắm này, Thực phi càng cao hứng hơn nữa.

Phù dung yển còn chưa cử hành, ngược lại bức tranh hôm đó hai người vẽ đã được xử lý thật tốt rồi. Chờ Tề Diệp đến Thanh Hoa cung, nàng lại đặc biệt lấy ra cho hắn nhìn. Hai người tụ lại một chỗ, nhìn thật cẩn thận. Hạ Uyển Chi nhìn tranh treo trên tường, Tề Diệp gật gật đầu, nói “Uyển Nhi thật đúng là tú ngoại tuệ trung, tài mạo song toàn!”

“Hoàng Thượng nói như vậy, làm tần thiếp có chút thẹn thùng!” Nàng cười cười, lui một bước ngắm hoa, ngược lại bùng một ly trà cho hắn, hai người ngồi trò chuyện.

Tề Diệp trong lúc vô tình nhìn lên Bách Bảo Các, hỏi “Vô sò trĩm đưa cho Uyển Nhi đâu?”

“Trước đó vài ngày không cẩn thận làm rớt bể rồi.” Giọng nói nồng đượm luyến tiếc.

Hắn cười cười “Trĩm sẽ bảo người bên dưới tìm nhiều vô sò khác đến cho nàng nhìn một chút, thích cái nào liền giữ lại.”

“Nếu như tần thiếp đều thích tất cả?” Hạ Uyển Chi tròn mắt dò hỏi.

Tề Diệp đi tới gần, cắn một cái ở trên mũi nàng “Không ngờ Uyển Nhi của trĩm thật tham lam!” Hắn cười cười “Nếu như đều thích thì giữ lại hết!”

“Tần thiếp đa tạ Hoàng Thượng!” Hạ Uyển Chi vui mừng, chủ động ôm lấy cổ của hắn, nói “Nghe nói Hoàng Thượng chuẩn bị đi Hoàng gia lâm viên săn bắn?”

“Ừ! Hiện nay đúng là mùa thu hoạch, mấy ngày này trĩm cũng chưa đi ra ngoài cưỡi ngựa bắn cung, khó có được một ngày nhàn rỗi nên chuẩn bị đi săn.” Hai mắt Tề Diệp sáng long lanh, nhìn ra được hắn rất mong đợi.

“Hoàng Thượng sẽ mang những phi tần nào đi đây?” Hoàng gia săn bắn, có thể được hắn mang đi ra ngoài đều là các phi tần được sủng ái.

“Thân thể Uyển Nhi bất tiện, trĩm không yên tâm, hay là ở trong cung dưỡng thai đi!” Tề Diệp hiểu ý của nàng, dụ dỗ nói.

Nàng không thuận theo, vắn vẹo uốn éo thân thể “Hoàng Thượng, tần thiếp muốn đi xem, tần thiếp còn chưa xem qua Hoàng gia săn bắn nha! Tần thiếp muốn nhìn một chút Hoàng Thượng ở trên lưng ngựa oai hùng đến cỡ nào.”

“Việc này rất đơn giản, hiện tại trĩm có thể thỏa mãn ngươi!” Nói xong, đem người nàng ôm ngang lên, ra khỏi Thanh Hoa cung liền đặt nàng xuống, phân phó Quang Thuận công công cho người ở chuồng ngựa chuẩn bị một chút, hắn hôm nay muốn cưỡi ngựa.

Tầng tầng lớp lớp đoàn người từ Thanh hoa cung xuyên qua hoàng cung đi mã trường. Quân sự chuồng ngựa đã đang chờ. Con ngựa Truy Phong của Tề Diệp giống như đã cảm giác được chủ nhân đến đây, gio lên vó trước hí vài tiếng rồi lại đảo quanh tại chỗ, nhàn nhả tùy ý.

Hạ Uyển Chi nhìn, trên mặt mang ý cười. Tề Diệp buông tay nàng ra, nhận roi ngựa trong tay Quang Thuận, động tác tiêu sái lưu loát phi lên thân ngựa, thúc ngựa mà đến. Truy Phong nghe theo ý tứ của chủ, vây quanh Hạ Uyển Chi.

Hạ Uyển Chi ngửa đầu, nhìn thấy một nam nhân tuấn tú tiêu sái dưới ánh mặt trời xán lạn, nàng liền vờn tay.

Tề Diệp lắc lắc đầu “Không cho phép nàng tùy hứng. Uyển Nhi phải bảo vệ đứa nhỏ trong bụng, trĩm sẽ cho nàng nhìn một chút, trĩm ở trên lưng ngựa oai hùng như thế nào.” Nói rồi hắn đánh ngựa rời đi. Quang Thuận khuyên bảo Hạ Uyển Chi đứng ở trên khán đài chờ, trên bàn bày ra điểm tâm và trái cây. Quân sự chuồng ngựa tiến lên thỉnh an. Hạ Uyển Chi tùy ý nhìn thoáng qua rồi cho người lui xuống, hai mắt nhìn chăm chăm người trên lưng ngựa.

Chuồng ngựa rất rộng, hắn chạy một hồi lâu mới đến dưới khán đài, trên trán có vài giọt mồ hôi. Hạ Uyển Chi lấy khăn tay lau mồ hôi cho hắn, lại bùng trà nóng cho hắn uống một ly, đưa hạt dưa đã bóc sẵn tới trước mặt ý bảo Tề Diệp ăn. Hắn hưởng thụ cười cười, vuốt ve lọn tóc bên tai nàng, nói “Trĩm lại chạy một vòng, Uyển Nhi ở đây chờ một lát!”

“Tần thiếp sẽ không phiền người, Hoàng Thượng cứ việc tận hưởng!” Nụ cười của nàng dịu dàng, Tề Diệp nhin không được đi tới gần hôn vào má nàng một cái rồi lập tức đánh ngựa rời đi.

Những người khác rời rít cúi đầu, về mặt trấn định. Hạ Uyển Chi phảng phất như không thấy, nhìn xem bóng lưng ở phía xa kia cười cười.

Không xa có người đứng ở đó, nhìn xem một màn thân mật kia, nhin không được cười lạnh “Hoàng Thượng thật đúng là hăng hái!”

“Nương nương, cái Hạ Chiêu Nghi này thật không biết liêm sỉ, rõ ràng dưới ban ngày ban mặt câu dẫn Hoàng Thượng.” Nguyệt Quế tức giận.

“Hừ, nàng ta chính là một con hồ ly tinh không biết xấu hổ. Hoàng Thượng đã bị nàng ta mê hoặc thần hồn điên đảo, có cái gì mà biết liêm sỉ?” Hoàng Hậu vút khăn tay rồi đi, đi vài bước quay đầu lại, nhìn người đang đứng trên đài, cười lạnh nói “Bản cung sẽ không để cho người được cung chiêu cả đời!”

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72

Edit: Puta Ng

Beta: Yêutinh

Săn bắn của hoàng gia thông thường đều là đi ba ngày. Cần mất một khoảng thời gian đi đường, sau đó nghỉ ngơi một đêm, ngày thứ hai mới săn bắn, buổi tối thứ hai tiếp tục qua đêm ở đó, ngày thứ ba khai hoàn hồi triều. Hàng năm Hoàng gia săn bắn đều như vậy, năm nay hắn là cũng sẽ không ngoại lệ.

Bãi săn của hoàng gia có cung điện để nghỉ ngơi, căn bản không cần lo lắng sẽ màn trời chiếu đất.

Mặc dù như thế, Tề Diệp vẫn không chịu mang theo Hạ Uyển Chi đi săn bắn. Cho dù nàng làm nũng cũng không thuận theo, nàng cũng đành phải thuận theo.

Bởi vậy, trong cung Thực phi, Lâm Huệ, Triệu tu nghị thu thập cung trang đẹp để chuẩn bị đi hành cung. Hạ Uyển Chi chỉ có thể ở Thanh Hoa cung im hơi lặng tiếng.

Hậu cung loạn thành một đoàn, dùng tiền bạc trang sức hi vọng hoàng hậu cho đi bồi giá. Năm nay hoàng hậu có thai, đương nhiên cũng ở hậu cung tĩnh dưỡng. Thái hậu không muốn ra cửa, liền ở lại trong cung.

Bữa tối Tề Diệp đi chỗ thái hậu dùng bữa, ngồi một lát rồi tới Thanh Hoa cung. Hạ Uyển Chi đang rửa mặt chuẩn bị ngủ. Trời mùa đông rất nhanh tối, kể từ sau khi nàng có tin vui liền thích ngủ hơn so với trước, cũng rất vất vả.

Trông thấy hân đến nàng có hơi bất ngờ, vội hành lễ “Hoàng Thượng, ngày mai sẽ phải đi săn bắn ạ?”

“Ừ! Trẫm đi ba ngày sẽ trở lại, không cần lo lắng. Nếu săn được hổ ly, ta sẽ đem lông hổ ly để làm áo choàng cho ngươi, thế nào?” Tề Diệp biết nàng đã nghĩ thông suốt, sẽ không quán quít lấy hân đòi đi theo. Mặc dù hân rất muốn mang theo nàng đi săn bắn, nhưng vì đứa nhỏ trong bụng, vẫn phải cẩn thận một chút. Lặn lội đường xa, xe ngựa mệt nhọc, hân sợ nàng không chịu nổi.

“Tần thiếp chúc Hoàng Thượng thắng lợi trở về!”

“Có những lời này của ngươi, trẫm tất nhiên có thể thắng lợi trở về!” Tề Diệp cười, ôm lấy nàng ngồi trên giường. Hai người nói chuyện một chút. Ngày mai phải dậy sớm, hân cũng không lưu lại, mà đợi sau khi nàng ngủ mới trở về Ngọc Long điện.

Ngày hôm sau lúc Tề Diệp rời cung, Hạ Uyển Chi tự mình giúp hân mặc quần áo, không quên mang cho hân một cái túi thơm. Tề Diệp cầm lấy túi thơm, nhìn nàng bằng ánh mắt thâm tình làm cho các phi tần khác vừa hâm mộ vừa ghen tị.

Hoàng hậu âm thầm cười lạnh một tiếng, thầm mắng Hạ Uyển Chi hồ ly tinh không biết xấu hổ.

Thực phi tính toán ba ngày này nàng ta có đủ thời gian để khiến Hoàng Thượng vui vẻ, một lần nữa được sủng ái, càng nghĩ lại càng thấy khoan khoái nên căn bản không để ý chút tiêu tiết trước mắt.

Mặt trời mọc, Tề Diệp mang theo tầng tầng lớp lớp quân binh rời khỏi hoàng cung, đi đến khu vực săn bắn của Hoàng gia. Thái hậu mang theo bọn Hạ Uyển Chi trở về hậu cung. Lúc Hạ Uyển Chi quay lưng về phía hoàng hậu, cảm giác được ánh mắt nàng ta nhìn mình. Về mặt Hạ Uyển Chi nhàn nhạt, thầm nghĩ hoàng hậu sẽ không thừa dịp Tề Diệp không ở trong cung xuống tay với nàng chứ?

Tề Diệp không ở trong cung, nàng không có chỗ dựa, thật đúng là khó được cơ hội tốt như vậy!

Hạ Uyển Chi lo lắng không phải dư thừa. Nàng đặt mình vào hoàn cảnh người khác ngắm lại, xác thực cảm thấy lúc này là cơ hội diệt trừ đối thủ tốt nhất, lập tức chuông báo động trong lòng rung lên. Trở lại hậu cung, nàng liền hành lễ cáo từ thái hậu, hoàng hậu. Sau khi trở về nàng lập tức phân phó bọn Hạ Bích cẩn thận làm việc, không thể để cho bất kỳ sơ suất nào xảy ra.

Hoàng hậu từ lúc Tề Diệp rời khỏi hoàng cung liền bắt đầu suy nghĩ làm thế nào để diệt trừ Hạ chiêu nghi. Hoàng Thượng không ở trong cung đúng là cơ hội tốt ngàn năm có một. Đem nàng ta loại trừ, tùy tiện gả cho một phi tần nào đó là được. Chỉ cần làm gọn gàng, hơn nữa, nàng thấy thái hậu cũng không thích Hạ chiêu nghi, đoán chừng sẽ không nhúng tay quá nhiều.

Nghĩ như vậy, hoàng hậu liền cảm thấy đắc chí, khoé miệng khẽ nhếch “Gần đây Vương chiêu viện có an phận không?”

“Hồi bẩm nương nương, nàng ta đã không phải là chiêu viện, đã là một thứ dân. Hoàng Thượng đã phế truất nàng ta!” Nguyệt Quế hào tâm nhắc nhở lại khiến hoàng hậu không vui nhìn nàng ta. Nguyệt Quế bị hủ dọa lập tức quỳ trên mặt đất, vừa tự vả miệng vừa nói “Nô tỳ đáng chết, nô tỳ sai rồi, nô tỳ lảm miệng, cầu xin nương nương khai ân.”

“Được rồi, nói đi!” Hoàng hậu nhìn nàng ta tự trừng phạt một lúc, tỏ vẻ từ bi lên tiếng.

“Vâng!” Nguyệt quế chịu đựng đau đớn trên mặt, nói “Vương thứ dân rất không an phận, đòi ra khỏi lãnh cung, còn liên tục chửi mắng Hạ chiêu nghi, mấy tháng đều như vậy.”

“Vậy là tốt rồi!” Hoàng hậu quý dị cười một tiếng, vẫy Nguyệt Quế “Hiện tại bản cung có việc cần ngươi đi làm. Nếu làm không tốt thì không cần trở về gặp bản cung, hiểu chưa?”

“Vâng!” Nguyệt Quế trong lòng hiểu rõ, chuyện hoàng hậu phân phó, phần lớn đều là chuyện đại sự.

Một ngày bình an trôi qua, hoàng hậu cũng không kêu nàng đến nói chuyện, Hạ Uyển Chi thờ phào nhẹ nhõm. Buổi tối nàng càng đề phòng cẩn thận kỹ lưỡng hơn. Trời vừa tối liền đem cửa cung đóng kỹ, còn cho hai người Hạ Bích, Hạ Hà cùng nhau trực đêm, nếu không nàng nhất định không dám ngủ.

Nửa đêm, lúc Hạ Bích mơ màng, đột nhiên bị tỉnh giấc, dụi dụi mắt, phát hiện bên ngoài ánh lửa sáng choang, định mở cửa ra xem một chút thì phát hiện cửa bị khóa, lập tức kinh hãi.

Hạ Hà cũng tỉnh. Hai người đánh thức Hạ Uyển Chi đang ngủ say, nhìn lửa cháy ngập trời, lập tức thất kinh “Nương nương, nương nương, nên làm gì bây giờ?”

Hạ Hà vội kéo căng giọng kêu cứu “Có ai không, đi lấy nước, đi lấy nước...” (đi lấy nước là cách nói tránh của cháy nhà, hỏa hoạn)

Hạ Uyển Chi nhìn thoáng qua ánh lửa, trong lòng hoảng hốt, vô duyên vô cớ sẽ không bốc cháy, cửa phòng cũng sẽ không bị người khóa lại từ bên ngoài. Nhất định là có người muốn thừa dịp Tề Diệp không ở trong cung, muốn hại chết nàng.

Người này, trực giác nói cho nàng biết chính là hoàng hậu, không nghĩ tới nàng ta thật sự làm. Muốn một mồi lửa thiêu chết nàng, một thi hai mệnh, bởi vậy, đứa nhỏ trong bụng nàng ta có thể độc chiếm sủng ái. Nàng ta ác độc như vậy, trước kia luôn hạ độc phi tần khác không cho phép mang thai, vậy hiện tại chắc chắn sẽ không cho phép đứa trẻ trong bụng nàng tranh giành tình cảm với con nàng ta.

Bây giờ không phải là lúc nghĩ nhiều. Việc cấp bách chính là có thể thoát thân, nếu không thật sự sẽ bị lửa thiêu chết. Hạ Uyển Chi vừa nghĩ vừa phân phó bọn Hạ Bích kiểm tra cửa sổ.

Vậy mà cửa sổ cũng bị chặn! Ngay cả cửa sổ cũng chặn lại chính là không để cho các nàng chạy thoát.

Mùi khói càng ngày càng nồng đậm làm người ta hít thở không thông. Hạ Uyển Chi cúi đầu ho khan, lấy khăn tay bịt mũi vẫn cảm thấy khó chịu, liền thấm một chút nước trà vào khăn tay, nhìn thoáng qua phòng bên cạnh, nói “Qua bên kia!”

Hạ Bích, Hạ Hà đuổi theo, đẩy thử cửa sổ phòng này. Có một cái cửa sổ không bị đóng quá chặt. Hạ Bích, Hạ Hà hai người lấy ghế phá cửa. Thật may là đằng sau không bị lửa cháy đến vì có nước. Hạ Uyển Chi được các nàng đỡ ra ngoài, cúi đầu ho khan vài tiếng, lấy ra một khối ngọc bội đưa cho Hạ Hà “Nghĩ biện pháp ra khỏi cung, đi tìm Hoàng Thượng, nói Thanh Hoa cung vô cớ bốc cháy, Hạ chiêu nghi tính mạng bị đe dọa.”

“Nương nương!” Hạ Hà kinh hãi.

“Nhanh lên! Phải chạy nhanh đi bẩm báo cho Hoàng Thượng!” Hạ Uyển Chi dặn dò.

Hạ Hà gật đầu “Nương nương cẩn thận, nô tỳ rất nhanh sẽ trở lại!”

Đưa mắt nhìn thân ảnh nàng ta biến mất trong màn đêm rồi nhìn phía trước ánh lửa đầy trời, Hạ Uyển Chi cùng Hạ Bích len lén rời đi. Nhờ ánh lửa, nàng trông thấy trong bóng tối có hai thân ảnh, áo choàng che đi dung nhan của bọn họ. Hạ Uyển Chi thấy rõ, trong ngọn lửa, người bên trái kia là Phượng bội.

Hạ Uyển Chi cắn môi, quả nhiên là hoàng hậu!

Lúc rời đi, mơ hồ nghe thấy một thanh âm quen thuộc. Không phải là Vương chiêu viện bị biếm lãnh cung sao?

“Cháy đi, cháy đi, tiện nhân, tiện nhân, đi chết đi, đi chết đi, thiêu rụi đi! Ha ha ha...”

“Nương nương, là Vương chiêu viện!” Hạ Bích cũng đã hiểu, lời kéo tay Hạ Uyển Chi ra hiệu cho nàng xem.

Hạ Uyển Chi chỉ vào hai thân ảnh đang rời đi, nói “Vương chiêu viện chẳng qua chỉ là quân cờ mà thôi, nàng ta mới là người một tay bày ra màn này!”

“Nương nương, đây không phải là hoàng hậu sao?” Nhìn tới người cời xuống áo choàng, Hạ Bích không chắc chắn nói.

“Thấy rõ ràng, chuyện hôm nay, ta sẽ không để yên, Hạ Bích, ngươi nhìn.” Hạ Uyển Chi nghiêng răng nghiêng lợi.

“Vâng!” Nhìn bóng người càng lúc càng xa, Hạ Bích siết chặt quả đấm.

Chờ hoàng hậu vừa đi, các cung nhân cứu hỏa mới chậm chạp đến. Nếu các nàng ở trong phòng, hiện tại đã bị đốt thành than đen rồi. Đứng trên Tịch Nguyệt lâu, nhìn biển lửa ở Thanh Hoa cung bị dập tắt từng điểm từng điểm, Hạ Uyển Chi cười lạnh. Trước khi Tề Diệp còn chưa trở về, nàng chắc chắn sẽ không lộ diện.

“Nương nương, người cứu hỏa phát hiện trong phòng không có người bị thiêu chết!” Nguyệt Quế được tin tức, liền đẩy cửa đi vào hồi báo, lúc này trời đã bắt đầu sáng.

Hoàng hậu vừa nghe, trong nháy mắt tỉnh táo lại “Không có người?”

“Vâng! Nô tỳ đã cho người tìm ba lượt, trong Thanh Hoa cung không có người nào.” Nguyệt quế cúi đầu xuống, chờ hoàng hậu phát hỏa.

“Nói bậy, không phải là đã chặn hết cửa sổ hay sao. Chẳng lẽ nàng ta thật sự là hồ ly tinh biết pháp thuật?” Hoàng hậu không tin, nói “Không phải là đã bị đốt thành tro bụi chứ?”

“Có thể... Cũng cháy rất sạch sẽ!” Nguyệt quế rụt cổ một cái.

“Đồ vô dụng, còn lo lắng cái gì, đem người tìm ra, không thể đợi Hoàng Thượng trở lại. Nếu Hoàng Thượng trở lại, nàng ta còn sống, bản cung bận rộn một hồi không phải toi công sao?”

Nguyệt Quế gật đầu, đang định lui xuống lại bị hoàng hậu gọi lại “Vương thứ dân thì sao?”

“Nương nương yên tâm, mọi người đi cứu hỏa nhìn thấy, đều cho là nàng ta phóng hỏa. Nô tỳ đã đem người thu thập thỏa đáng. Cho dù Hoàng Thượng hỏi tới, cũng sẽ không hoài nghi đến trên người hoàng hậu.”

“Vây là tốt rồi. Việc cấp bách bây giờ là tìm ra con tiện nhân kia, tìm được thì liền diệt khẩu. Bản cung không muốn đem dài lâu mộng!”

“Vâng!” Nguyệt Quế gật đầu, vội vã rời đi.

Thanh Hoa cung đi lấy nước cũng kinh động đến thái hậu. Thái hậu nghe nói kinh hãi, tự mình đi Thanh Hoa cung xem xét, phát hiện thiên điện cơ hồ cháy sạch. Thật may là đã khống chế được lửa, chủ điện cũng không bị thiêu hủy.

Về phần người trong phòng, hỏi thăm phía dưới, tất cả mọi người đều không trả lời được, không biết là chết hay sống. Tới qua hỏa hoạn như vậy, khả năng còn sống cực kỳ nhỏ bé.

Hai người Hạ Hoa, Hạ Đồng không biết tình huống, tìm kiếm trong đồng phế tích vừa khóc, vừa gọi nương nương, nương nương, hai tay rách da chảy máu vẫn không ngừng tìm kiếm.

Hoàng hậu lạnh mắt nhìn trong chốc lát rồi dẫn người rời đi. Những người còn lại đều tản đi, chỉ còn chờ Hoàng Thượng trở lại. Về phần người phóng hỏa, tới qua cung nhân tới cứu hỏa đều nói trông thấy Vương thứ dân ở trước lửa la to.

Đợi khi tìm được người, nàng ta đã thành một cái xác lơ lửng giữa Ngọc hồ. Thái hậu cho ma ma đi nhìn thoáng qua, rồi cho người khiêng xuống, chỉ nói chờ Hoàng Thượng trở lại xử lý.

Rất nhanh, đến chiều, một con tuần mã vội vã lao vào Hoàng thành, cửa cung mở rộng ra, sau lưng chỉ có mười mấy thị vệ đi theo.

Tề Diệp thất kinh tiến vào hậu cung, không để ý tới ánh mắt của mọi người, trực tiếp đi về hướng Thanh Hoa cung. Đến khi hần trông thấy thiên điện Thanh Hoa cung một mảnh hoang tàn, kinh hoàng lùi về phía sau vài bước, nhắm mắt lại nghĩ mình nhìn lầm rồi. Đến khi tâm lo sợ trầm xuống, tay hần run rẩy chỉ vào phế tích nói “Này... Đây là có chuyện gì?”

Nhìn thân ảnh hần lưng lay sấp đổ, Quang Thuận vội vàng đỡ hần “Hoàng Thượng bảo trọng thân thể, nương nương không có việc gì!”

Nghe thấy động tĩnh, Hạ Hoa, Hạ Đồng từ trong đồng hoang tàn ngẩng đầu, trông thấy Tề Diệp, liền tiến lên, phảng phất như người bò ra từ lửa than, toàn thân đen thui lù, không thấy rõ màu da “Hoàng Thượng, Hoàng Thượng, cứu nương nương, nương nương còn ở bên trong. Hoàng Thượng, cứu nương nương!”

Tề Diệp đang định tiến lên, Hạ Hà ngăn cản hần “Hoàng Thượng, nương nương không ở bên trong. Xin Hoàng Thượng đi theo nô tỳ.”

Tề Diệp nhìn Hạ Hà, gật đầu.

Hoàng hậu, thái hậu nghe nói, chạy đến, đã nhìn thấy Hạ Hà mang theo Tề Diệp đi tới Tịch Nguyệt lâu. Hoàng hậu ngoài ý muốn nói “Hoàng Thượng, đây là đi đâu?”

Tề Diệp lạnh lùng liếc nàng ta một cái, cước bộ không ngừng rời đi.

Hoàng hậu nhíu mày “Tìm được con tiện nhân kia không?”

“Nô tỳ vô năng, đã cho người lật tung hậu cung lên một lần, nhưng vẫn không thấy Hạ chiêu nghi.” Nguyệt Quế khiếp đảm thưa.

Hoàng hậu hừ một tiếng, xem tình hình này con tiện nhân kia đã trốn thoát. Không nghĩ tới một trận lửa lớn như vậy lại đốt không chết nàng ta, thật đúng là mệnh lớn. Hoàng hậu không cam lòng, đi theo thái hậu xem một chút.

Một đám người đi qua đình đài nhà thủy tạ, hành lang gấp khúc. Nhìn một tòa lầu cao ở phía xa, đúng là tòa lầu cao nhất hoàng cung, Tịch Nguyệt lâu.

Hạ Hà dừng lại trước lầu, nói “Hoàng Thượng, nương nương ở phía trên.” Lời còn chưa dứt, Tề Diệp đã giơ tay cho những người còn lại ở dưới.

Ở phía trên Hạ Bích nghe thấy âm thanh, nhìn từ xuống dưới đã thấy Tề Diệp tiến lên, cước bộ vội vã. Nàng vội vã đánh thức Hạ Uyển Chi, mừng rỡ “Nương nương, Hoàng Thượng đã trở lại, đang lên lầu!”

“Phải không?” Hạ Uyển Chi đứng dậy, nhìn bản thân chật vật, bất chấp trên tay một mảnh đen thui lù, lau lên trên mặt trên người, trông càng chật vật càng tốt.

Nghe thấy thanh âm quen thuộc, nằng đi đến đầu bậc thang, nhìn người chạy lên tới, nghẹn ngào lên tiếng, hai mắt đầm lệ “Hoàng Thượng ~ “

“Uyển Nhi?” Tề Diệp ngẩng đầu, nhìn người trước mắt như dân chạy nạn, quần áo xộc xệch, tóc dài rối tung, mặt đen thùi lùi, chỉ lộ ra một đôi mắt to hắc bạch phân minh, nhìn thấy hắn, nước mắt chảy xuống, mặt lập tức tèm nhem.

Tề Diệp tiến lên và bước, ôm lấy mặt của nàng cẩn thận nhìn kỹ một hồi, sau một khắc đem người ôm chặt vào trong ngực “Uyển Nhi, Uyển Nhi, Uyển Nhi của trẫm...”

“Hoàng Thượng, Hoàng Thượng, Hoàng Thượng đừng bao giờ rời xa tần thiếp nữa!” Hạ Uyển Chi gào khóc, âm thanh đột nhiên im bặt, cả người mềm ngã vào trong ngực hắn. Lần này không phải nàng giả bộ bất tỉnh, là thật sự hôn mê.

Tề Diệp kinh hãi, nghiêng đầu nhìn người trong lòng, gọi vài tiếng “Uyển Nhi...” Sau đó đem nàng ôm ngang người, vững vàng ôm nàng xuống Tích Nguyệt lâu. Hoàng hậu, thái hậu nhìn thấy liền thất kinh. Hắn coi như không thấy bọn họ, cuốc bộ vội vã rời đi.

Thái hậu, hoàng hậu liếc mắt nhìn nhau, về mặt cổ quái.

Tề Diệp phân phó gọi ngự y. Thanh Hoa cung bị thiêu gần một nửa, chủ điện coi như còn nguyên vẹn. Nhưng Tề Diệp không yên tâm để nàng ở bên trong, trực tiếp ôm người tiến vào Ngọc Long điện.

Thái hậu, hoàng hậu ở phía sau, tâm tư phức tạp. Ngọc Long Điện là nơi chuyên cho hắn nghỉ ngơi, làm sao có thể cho một phi tần vào ở? Đây chính là cực kì sùng ái!

Lâm ngự y rất nhanh đến Ngọc Long Điện. Tề Diệp thấy người nàng nóng lên không ít, hai mắt nhắm nghiền thì đau lòng hết sức. Tiếp nhận khăn Quang Thuận công công vắt, tự mình lau dầu vết trên mặt, trên cổ, trên tay cho nàng, còn có hai chân đều đen thùi lùi, giống như người từ chậu than bước ra, muốn bao nhiêu thăm hại liền có bấy nhiêu.

Lâm ngự y chân mạch, lo sợ bất an nói “Hoàng Thượng, nương nương kinh hãi quá độ, thân thể mệt nhọc, hơn nữa, còn động thai khí, bảo thai trong bụng nguy hiểm”

“Dùng mọi biện pháp bảo trụ bọn họ, nếu không ngại mang dầu đến gấp trăm như thế đâu.” Tề Diệp ném cái khăn đang cầm trong tay, khăn theo bả vai Lâm ngự y trượt xuống.

“Hạ quan đã rồi!” Lâm ngự y lập tức cảm thấy chiều cổ Hạ chiêu nghi là việc khổ sở nhất trên đời. Ba lần bốn lượt động thai khí, đầu của hắn cũng ba lần bốn lượt không yên ổn.

Mấy người Hoàng hậu đến Ngọc Long Điện, Lâm ngự y đã kê đơn thuốc thuốc đang định đi ngự y viện. Hoàng Hậu cho gọi người lại hỏi thăm vài câu. Nghe nói chỉ là động thai khí, trải qua tối hôm qua thập tử nhất sinh, hải tử và người lớn đều bình yên vô sự. Nàng ta còn biết trốn đi, thật đúng là đã xem thường nàng ta.

Hoàng hậu đi vào đã nhìn thấy Tề Diệp cầm lấy khăn thấm nước cho đôi môi của Hạ Uyển Chi.

Hạ Uyển Chi ngày càng nguy kịch. Đừng nói ăn cơm, ngay cả nước cũng không uống được một giọt, sợ vừa lộ mặt đã bị bắt được.

Hoàng hậu một tay che trời, ở giữa đồng phế tích không tìm được nàng, nhất định sẽ hạ thủ lần nữa. Bởi vậy, từ sau khi chạy đi, Hạ Uyển Chi cùng với Hạ Bích hai người liên tục núp ở Tích Nguyệt lâu.

“Hoàng Thượng, Hạ chiêu nghi không sao chứ?” Hoàng hậu tiến lên, nhẹ giọng nói “Thần thiếp cho người tìm nhiều lần cũng không thấy Hạ chiêu nghi, cũng may Hạ chiêu nghi bình an vô sự.”

Tề Diệp nghiêng đầu nhìn nàng ta một cái, ánh mắt lạnh lạnh, giếm chán mền cho Hạ Uyển Chi rồi đứng dậy rời đi.

Hoàng hậu thức thời theo sau, rồi đi còn nhìn thoáng qua người nằm trên giường, khẽ nắm chặt quả đấm

“Trẫm chỉ đi ra ngoài một ngày, hậu cung này đã xảy ra chuyện nghiêm trọng như vậy. Hoàng hậu thật đúng là làm không xong!”

“Hoàng Thượng, thần thiếp biết sai!” Hoàng hậu đã sớm chuẩn bị xong lý do thoái thác, cố làm ra vẻ kinh hoàng nói “Thần thiếp cũng không biết sẽ phát sinh chuyện như vậy. Đầu là Vương thứ dân gây họa, là nàng ta thừa dịp không ai chuẩn bị, phóng hỏa Thanh Hoa cung.”

“Vương thứ dân?” Tề Diệp nhướn mi “Nàng ta không phải đang ở lãnh cung sao? Sao có thể đi đến Thanh Hoa cung phóng hỏa? Hoàng hậu tưởng trẫm là người ngu sao?”

“Thần thiếp không dám!” Hoàng hậu nói “Thần thiếp cũng không biết nàng ta sao lại xuất hiện. Nhưng tối qua cung nhân tới cứu hỏa đều nhìn thấy rõ ràng, là Vương thứ dân phóng hỏa đốt Thanh Hoa cung, trong miệng còn nói là hết âm ỉ”

“Nói cái gì?” Tề Diệp nhìn chăm chăm hoàng hậu.

Hoàng hậu bị hắn nhìn đến da đầu tê dại, lấy khăn lụa lau khóe môi, nói “Cụ thể nói gì thần thiếp cũng không rõ ràng lắm. Nếu Hoàng Thượng muốn biết có thể hỏi người cứu hỏa.”

“Vương thứ dân đâu?” Con tiện nhân này!

“Tại Tích Sinh đường.” Đó là nơi để thi thể.

“Chết rồi?”

“Vâng! Sáng nay cung nhân phát hiện ở Ngọc hồ. Đại khái là biết mình phạm phải sai lầm lớn, cảm thấy không còn mặt mũi gặp người, nên tự vận.” Hoàng hậu nhàn nhạt thờ dài, nói “Cũng may Hạ chiêu nghi bình an vô sự, nếu không thần thiếp thật đúng là đã phụ dặn dò của Hoàng thượng”

“Hoàng hậu thật sự nghĩ như vậy thì tốt rồi!” Tề Diệp lạnh lạnh nhìn nàng ta một cái, thấy nàng ta kinh hãi. Ở trước mặt nàng ta hắn phản phô nói “Cẩn thận điều tra xem tối qua ai canh gác, người trong lãnh cung còn có thể mọc cánh bay ra ngoài, trẫm cảm thấy thật kỳ lạ. Về phần Vương thứ dân, nghiền xương cốt thành tro!”

Nghe cuối cùng bốn chữ, hoàng hậu toàn thân run lên, nhìn xem sắc mặt hắn âm trầm, không dám thở mạnh một tiếng, nghiền xương thành tro. Vì tiểu tiện nhân kia, ngay cả người đã chết cũng không buông tha, Hoàng Thượng thật đúng là sùng ái Hạ chiêu nghi.

Quang Thuận công công lĩnh mệnh đi xuống tra xét.

Không bao lâu, hôm qua vừa vui sướng được xuất cung săn bắn, Thục phi sắc mặt khó chịu vì phải trở lại hậu cung, biết được Thanh Hoa cung bị thiêu, nhưng Hạ chiêu nghi chỉ bị chấn kinh quá độ. Thật không biết nên cao hứng hay nên nguyên rủa đây.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73

Edit: Âu Dương Vô Tâm

Beta: ThyAn89

Sau khi té xỉu, Hạ Uyển Chi ngủ thật lâu mới mơ mơ màng màng tỉnh lại. Người nàng nóng rần lên, nóng đến mức người đụng vào nàng cũng muốn bị phỏng. Tề Diệp bày ra bộ mặt đen xì như người ta thiếu nợ hẳn từ đời ông nội, Lâm Ngự y đoán chắc rằng nếu Hạ chiêu nghi có gì ngoài ý muốn, hẳn khó mà giữ được mạng nhỏ.

Hạ Uyển Chi tỉnh lại cảm thấy cuống họng đau gay gắt, muốn nói chuyện nhưng cổ họng đau nhức làm nàng cắn bản không phát ra được thanh âm nào. Hạ Hà nhìn thấy nàng tỉnh dậy, kéo mép giường mừng rỡ kêu lên “Nương nương, người tỉnh rồi, nương nương đừng lo lắng, Hoàng Thượng đã trở lại, không có việc gì nữa đâu.”

Sau lại an ủi “Nương nương đừng động, nô tỳ rót nước cho nương nương, uống một chút thì tốt rồi!”

Hạ Uyển Chi gật gật đầu, nhìn nơi này có chút xa lạ, cẩn thận nhìn, thì ra là Ngọc Long Điện.

Hạ Hà nhanh nhẹn rót một chén nước, đỡ nàng uống. Hạ Bích nói “Nương nương yên tâm, nô tỳ đã cho người đi bẩm báo hoàng thượng. Hoàng Thượng rất nhanh sẽ tới.”

Nghe tin Hạ Uyển Chi tỉnh, Lâm Ngự y liền tới bắt mạch cho nàng. Hạ Bích bụng chạo loăng đút cho nàng, mới ăn được vài muỗng cháo thì một thân ảnh vội vã tiến đến, vén bức rèm lên tiếng: “Uyển Nhi nàng tỉnh rồi?” Tề Diệp mừng rỡ nhìn nàng, ngồi xuống bên giường, sờ trán nàng, cảm giác vẫn còn có chút nóng, nhủ mảy “Tại sao nàng chưa hết sốt?”

“Hoàng Thượng bớt giận, nương nương thai khí không ổn định, vì thần không dám tùy ý dùng thuốc, chỉ có thể chậm rãi trị tận gốc, bởi vậy trên người mới còn hơi sốt. Hoàng Thượng yên tâm, chỉ cần chăm sóc tốt thì nương nương sẽ không có gì đáng ngại.” Lâm Ngự y âm thầm đổ mồ hôi.

Tề Diệp cũng không hỏi nữa, lấy chén cháo trong tay Hạ Bích, tự mình cầm lấy cái muỗng đút nàng ăn cháo.

Hạ Uyển Chi cũng không từ chối, thần nhiên ăn cháo. Mặc dù là cháo loãng nhưng nuốt vào, cổ họng vẫn còn có chút đau đớn, thấy nàng nhũu mảy khó chịu Tề Diệp liền hỏi “Làm sao vậy?”

“Cổ họng đau!” Nàng vô tội chớp mắt mấy cái, tiếng nói khàn khàn.

“Chuyện gì xảy ra?” Tề Diệp nhìn về phía Lâm Ngự y.

Lâm Ngự y run một chút “Hoàng Thượng bớt giận, vì thần đã kê thuốc dưỡng thai lại bỏ thêm một số dược thảo, nương nương là bị khói dày đặc hun cuống họng, chỉ cần điều dưỡng là được.”

“Người đã ngủ nhiều canh giờ làm trầm rất lo lắng, vậy nên hãy nghỉ ngơi thật tốt, ăn nhiều chút, cổ họng người sẽ sớm khỏi thôi.” Hắn sờ sờ đầu của nàng, mức cháo tiếp tục dứt.

Hạ Uyển Chi ngoan ngoãn ăn một ít liền không ăn nổi, nói là bụng có chút không thoải mái. Tề Diệp giúp nàng nằm, cầm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng xoa nắn, lúc nàng ngủ thì quần áo trên người đã đổi qua, cũng đã lau người, mà ngay cả tóc bị cháy cũng được Hạ Hà sửa lại.

Lâm Ngự y lui xuống chờ, Tề Diệp cùng nàng nói chuyện “Trẫm vừa nghe tin tức liền trở lại, cũng may Uyển Nhi cũng không bị thương nhiều, nếu không trẫm sẽ không tha thứ cho mình.”

“Không liên quan đến hoàng thượng, Hoàng Thượng không cần phải tự trách.” Bàn tay nhỏ bé vuốt ve mặt của hắn “Hoàng Thượng có thể trở về tần thiếp đã rất thỏa mãn, đều là tần thiếp không tốt, ba ngày hai bữa gây chuyện, suýt nữa con chúng ta cũng đi theo.” “Không phải là lỗi của người!” Tề Diệp an ủi “Chớ suy nghĩ lung tung, trẫm đáp ứng người, về sau đi chỗ nào cũng sẽ mang theo người.”

“Ừ!” Nàng gật gật đầu. Hạ Đồng bụng chén thuốc tiến đến, Tề Diệp không mượn tay người khác, tự mình dứt nàng uống hết, chén thuốc có mùi khó ngửi, nhưng vì thân thể, Hạ Uyển Chi đành uống hết. Trong dạ dày có chút khó chịu, nàng nằm xuống không nói lời nào.

Thấy nàng có bộ dạng suy yếu, Tề Diệp đau lòng không ngớt “Muốn ngủ thì ngủ đi, trẫm sẽ ở đây cùng người, không cần lo lắng, tạm thời sẽ ở Ngọc Long Điện.”

“Ừ!” Tay nàng sờ khuôn mặt hắn, khẽ nghiêng người gối lên tay của hắn nhắm mắt lại, lông mi thật dài run lên một cái, đôi môi có chút tái nhợt.

Hắn vuốt ve môi của nàng, đi tới gần hôn một cái lên mặt nàng “Ngủ đi!”

Lông mi lại run run, không bao lâu hơi thở của nàng ổn định chứng minh nàng đã ngủ. Tề Diệp chậm rãi rút tay ra, cánh tay mồi đến chết lặng. Quang Thuận công công tiến lên nắn bóp hai tay cho hắn. Hắn nhìn chăm chăm người trên giường ngủ, không nở rời đi. Hắn khẽ nhủ mảy, vuốt ve mi tâm nàng, nặng nề thở dài.

“Chăm sóc tốt nương nương của người, khi nào nàng tỉnh thì kêu người đến thông báo cho ta.”

Hạ Bích gật gật đầu.

Quang Thuận đi theo Tề Diệp rời khỏi Ngọc Long Điện. Trên đường, Quang Thuận nói “Nô tài vô dụng, chỉ tra được Vương thứ dân tự leo ra khỏi tường viện, hình như không có người khác giúp nàng ta đi ra ngoài.”

“Còn gì khác không?” Tề Diệp nhủ mảy.

“Cái khác cũng không ổn, tối hôm qua cung nhân cứu hỏa đều nói trông thấy Vương thứ dân đứng ở cạnh Thanh Hoa cung khoa tay múa chân, còn vui mừng nói đốt đi, đốt đi, muốn thiêu chết Hạ chiêu nghi.”

“Hừ! Tiện nhân! Được lắm!” Tề Diệp phẫn nộ không thôi, nếu không phải nàng ta nhảy hồ, chờ hắn trở về phạt, chắc chắn sẽ không cho nàng ta được chết nhẹ nhàng như vậy.

“Bữa tối thái hậu cho người đến truyền lời, hi vọng Hoàng Thượng có thể đi Thọ Ninh cung dùng bữa.”

“Ừ! Những người khác trở về chưa?” Hắn vừa được biết tin tức liền trở lại, sẵn bản tất nhiên đình chỉ. Hắn không ở đây, vẫn vô bá quan cũng không dám động thủ, cũng không thể ở trường sân chờ vô ích, buổi chiều cũng đã trở lại.

“Đều đã trở về. Lúc trưa Thục phi, Lâm sung dung còn muốn đi Ngọc Long Điện thăm Hạ chiêu nghi, bị ngăn cản đưa trở về.”

Tề Diệp không lên tiếng, đi Ngự thư phòng xử lý một chút tấu sớ, trời sắp tối mới bãi giá đi Thọ Ninh cung, còn cho người đi Ngọc Long Điện thông báo, nói là tối nay sẽ qua.

Bữa tối rất thanh đạm do Thái hậu đang ăn chay.

Dùng bữa xong, cung nữ dâng trà, thái hậu uống một ngụm trà hỏi “Hạ chiêu nghi có đỡ hơn chưa?”

“Đã đỡ nhiều rồi!” Tề Diệp nhàn nhạt trả lời một câu.

“Vậy là tốt rồi!” Thái hậu tiếp “Nếu Thanh Hoa cung kia đã bị đốt thì nên kiểm cho nàng ta cung khác. Nàng ta chỉ là một chiêu nghi, liên tục ở lại Ngọc Long Điện cũng không hợp lý, ai già thấy hãy để cho nàng quay về Hi Lai điện đi!” “Chuyện này thái hậu không cần quan tâm. Trẫm tự có chừng mực.” Tề Diệp có chút không vui.

Thái hậu nhìn hần như thế, không nhiều lời, chỉ nhắc nhở “Dù sao cũng nên lấy đại cục làm trọng, Hoàng Thượng không nên làm cho đại thần cảm thấy Hoàng Thượng sa vào nữ sắc, sủng ái hậu cung quá mức.”

“Trẫm tự có chừng mực.”

“...”

Thái hậu nghe lời, biết rõ lúc này nói cái gì nữa đều là phí công, liền không nói thêm, miễn cho chọc hần mất hứng, còn làm cho mình chịu tội. Về phần Hạ chiêu nghi đành cho nàng ta được sủng ái mấy ngày. Bởi vì nàng ta, Hoàng Thượng càng ngày càng không đứng vững!

Hạ Uyển Chi dùng bữa tối, Hạ Bích hầu hạ nàng rửa mặt xong, uống thuốc rồi nằm xuống, toàn thân vô lực, buồn ngủ không thôi.

Nửa đêm cả người nàng nóng lên, dùng sức đẩy người bên cạnh tránh đi. Tề Diệp ôm nàng thật chặt, dùng chăn mền bọc lại, chỉ sợ nàng đã chẩn lâm bệnh cảm lạnh nặng thêm, ôm người trong lòng như ôm lấy một cục than nóng, làm cho đầu hần đầy mồ hôi.

Hết lần này tới lần khác Hạ Uyển Chi đang ngủ thì như muốn bật dậy vì ác mộng, cứ chốc chốc lại gọi Hoàng Thượng, rồi lại như nói thầm gì đó. Tề Diệp nghe mà lòng như lửa đốt, chỉ biết ôm nàng, vỗ lưng trấn an nàng.

Sau giờ Tý trời bắt đầu có sét đánh ầm ầm, nhiều lần người trong lòng như bị hù dọa. Hần tỉnh, ôm Hạ Uyển Chi chặt hơn, hai tay che kín lỗ tai của nàng, thấy nàng yên tĩnh hết sợ mới thở phào nhẹ nhõm.

Tự dung ngủ một lát lại có người gõ cửa “Hoàng Thượng, người bên Đức Sang cung đến, nói là Thục phi ban đêm sợ hãi không dám ngủ.”

“Đi ra ngoài!” Tề Diệp không vui, lạnh lùng lên tiếng.

Quang Thuận công công sờ sờ mũi lui ra ngoài thông báo: “Hoàng Thượng đang nghỉ ngơi. Nếu Thục phi sợ hãi thì gọi thêm cung nữ đi. Sáng mai Hoàng Thượng còn phải dậy sớm thượng triều!”

Mộc Hương dùng một chút, nói “Hoàng thượng không đi không được. Cho dù nhiều cung nữ hơn cũng không được, nương nương vẫn rất sợ hãi.”

“Nếu Mộc Hương cô nương kiên trì như vậy thì người tự mình đi nói với Hoàng Thượng đi. Nếu bệ hạ nổi giận, bản tổng quản cũng không chịu trách nhiệm nổi.” Người khác không rõ, hần còn không rõ sao? Sợ hãi cái gì, chẳng qua là muốn ở bên cạnh hoàng thượng nên giả bộ đáng thương thôi. Muốn gọi Hoàng Thượng đi mà thôi! Lúc này tâm Hoàng Thượng đang để ở trên người Hạ chiêu nghi, Thục phi nương nương không có phần.

Mộc Hương đương nhiên không dám, cắn cắn môi, cảm cây dù rời đi. Đi được vài bước, trên người nàng đã ướt đẫm, sấm sét vang dội quá thật làm cho người sợ hãi. Nàng đi một mình, đèn lồng lại bị dập tắt, nhìn quang cảnh xung quanh đen ngòm làm lòng người sợ hãi. Đột nhiên một tia chớp đánh vang dội trên bầu trời, nàng bị hù dọa ngồi chồm hồm trên mặt đất nhịn không được mà bật khóc.

Gian nan trở lại Đức Sang cung, Thục phi ngồi chờ nhìn Mộc Hương một mình vào cửa, lập tức hiểu Hoàng Thượng không tới, tức giận hỏi “Hoàng Thượng đang ở đâu?” “Thưa, Hoàng Thượng ở Ngọc Long Điện.”

“Hừ, bản phi cũng biết, chỉ cần có Hạ chiêu nghi, Hoàng Thượng cũng sẽ không nhìn đến người khác. Hạ chiêu nghi, Hạ chiêu nghi, bản phi hận người, vì sao người không bị thiêu chết, vì sao không sốt chết...”

Buổi sáng tỉnh lại, ngoài cửa sổ mưa rơi lất phất, nước tí tách rơi xuống mái hiên. Hạ Bích vội tới giúp nàng trang điểm, nói “Tối hôm qua trời có sét đánh, nương nương ngủ ngon chứ?”

“Có sét đánh sao?” Hạ Uyển Chi khó hiểu, nàng lại không nghe thấy.

“Tối hôm qua sét đánh rất nhiều, nếu đã không nghe thấy, nương nương ngủ ngon là đúng rồi.” Hạ Bích cười cười “Tối hôm qua Thục phi cho người đến tìm Hoàng Thượng, nhưng lại uống công mà đi về.”

Nàng gặp ác mộng, tối hôm qua mơ thấy hỏa hoạn thiêu thân, nàng bị hù dọa lo sợ, cũng may có Tề Diệp ở bên cạnh. Nghe hần nhẹ giọng dỗ dành, nàng mới yên tâm ngủ lại.

Hôm nay, Hạ Uyển Chi tất nhiên dựa vào sự sủng ái của hần.

“Thục Phi vẫn như vậy, không sợ bị ghét bỏ.” Hạ Uyển Chi cười nhạo “Cho rằng Hoàng Thượng dễ dàng bị gọi đi sao? Bây giờ nàng còn cho rằng mình là Thục phi được sủng ái nhất hay sao?”

“Cũng không phải như vậy.” Hạ Bích bĩu môi, nhìn tóc Hạ Uyển Chi bị cắt không ít vì bị bén lửa, đau lòng nói “Nương nương, vì sao người không nói cho Hoàng Thượng lửa đêm đó là do hoàng hậu phóng?”

“Ta không có bằng chứng, không lẽ ta cứ nói miệng thì người khác tin tưởng được sao?” Sao nàng lại không muốn diệt trừ hoàng hậu, chỉ tiếc lần này nàng ta tính toán quá khôn khéo, ngay cả người chịu tiếng xấu thay cho nàng ta là Vương thứ dân cũng đã chết không đổi chứng. Cho dù biết là nàng ta động tay chân, cũng không thể làm gì được, chỉ có thể bấm bụng bấm dạ, chờ đợi thời cơ.

Trước kia cảm thấy Hoàng Hậu không còn sống được mấy năm nên không dụng đến. Nhưng giờ nàng ta lại tự mình tìm đường chết thì Hạ Uyển Chi nàng sẽ thành toàn.

Mới chỉ mấy tháng, bao nhiêu chuyện xảy ra liên tiếp đều chia về phía nàng. Hạ Uyển Chi cũng không muốn ra mặt

Dù sao thái hậu không thích nàng, nếu là dính líu đến quá sâu, cuối cùng là gây bất lợi cho chính mình.

Về phần chính hoàng hậu, nàng phải mưu tính tốt mới được.

Hạ Uyển Chi thức dậy muộn, đợi nàng trang điểm xong đã qua nửa buổi sáng. Hạ Hà bụng cháo trắng rau dưa lên, nàng ăn một chút, uống một chén thuốc rồi nằm nghỉ ngơi.

Ăn trưa, Tề Diệp đến dùng bữa cùng Hạ Uyển Chi. Nghe nàng nói cuống họng vẫn còn có chút khàn khàn, hần liền đau lòng vuốt ve mặt của nàng “Ăn nhiều một chút, nhìn nàng rất gầy!”

“Hoàng Thượng nói quá rồi, Uyển Nhi đâu có gầy.” Nàng cười cười.

“Trẫm nhìn nàng rất gầy.” Hần dùng tay sờ mặt nàng, nghiêm trang nói “Mặt người không có chút thịt nào, trẫm rất đau lòng!”

“Hoàng Thượng!” Hạ Uyển Chi gọi một tiếng. Tề Diệp thờ dài ôm nàng vào lòng, dịu dàng vuốt ve mái tóc dài của nàng, hồi lâu, Hạ Uyển Chi nói “Tần thiếp nên trở về Hi Lai điện, nếu tiếp tục ở lại Ngọc Long Điện, có chút không tiện.” “Có gì không tiện? Có phải có ai nói với người cái gì hay không?” Tề Diệp nhủ mảy, Hạ Uyển Chi trầm nghĩ, nhất định là có người nói với hần nàng chỉ là một chiêu nghi không thể ở Ngọc Long Điện. Người này chỉ có thể là thái hậu, là Thục Phi, hoặc chính là Hoàng Hậu.

“Không có, là tần thiếp cảm thấy không ổn. Dù sao nơi này là tẩm điện Hoàng Thượng, tần thiếp ở lâu không tốt.” Nàng nói “Hoàng Thượng yên tâm, tần thiếp đã khỏe lên rất nhiều!”

“Đừng tỏ ra mình ổn. Trẫm còn không biết tâm tư của người sao. Yên tâm, cho dù không ở Ngọc Long Điện, trẫm cũng sẽ không để người trở về Hi Lai điện.” Tề Diệp nói “Chờ thêm hai ngày nữa rồi nói sau. Người cố gắng tĩnh dưỡng, những thứ khác không cần lo lắng.”

Nàng gật đầu.

Buổi chiều tĩnh lại, Hạ Hoa thưa “Nương nương, Hoàng Thượng đang cho người sửa chữa lại Chiêu Hoa cung. Nô tỳ nghĩ chắc là bệ hạ làm cho nương nương.”

“Chiêu Hoa cung?” Hạ Uyển Chi khiêm mi. Đây là cung cách Ngọc Long Điện và Ngự thư phòng gần nhất trong hậu cung. Ngoại trừ Thọ Ninh cung, Phụng Nghi cung được cho là tốt nhất ra, ngay cả Thanh Hoa cung so ra cũng kém hơn nó. Đó là cung mà tiền để dành cho vị phi tần được sủng ái nhất ở lại, hết sức hoa lệ tinh mỹ. Đã qua vài thập niên, hôm nay sửa chữa lại, Hạ Uyển Chi không thể không kinh ngạc.

“Vâng!” Hạ Hoa cười nói “Nô tỳ đi ngang qua nhìn thấy nhiều người bận rộn, còn nghe bọn họ nghị luận Chiêu Hoa cung thật tốt. Nếu nương nương vào ở, nô tỳ cũng đi theo, được thêm chút kiến thức. Đây chính là nơi chỉ có phi tần được sủng ái nhất mới có thể ở. Nương nương, thật là tốt quá!”

“Cũng không chắc là cho ta ở, đừng cao hứng quá sớm. Để cho người khác nhìn thấy thì sẽ bị đàm tiếu, ngoan ngoãn đi làm việc đi!” Hạ Uyển Chi dạy bảo nô tì xong liền uống thuốc rồi cảm thấy buồn ngủ muốn chết. Thật may ngự y nói thai nhi trong bụng không sao, vuốt ve bụng, nàng an tâm nhắm mắt lại.

Chiêu Hoa cung xây dựng rầm rộ, hậu cung không người nào không biết. Hoàng hậu cũng biết, Tề Diệp chuẩn bị sắp sửa xong Chiêu Hoa cung, về phần ai có thể vào ở, các nàng đều biết rõ. Hằng ngày nữ nhân hậu cung tránh không được nghiêng răng nghiêng lợi, vô nát khăn tay.

Hoàng hậu tức giận đến nổi ném chén trà “Tiện nhân, không nghĩ tới lại làm cho nàng ta nhân họa đắc phúc, có thể vào ở Thanh Hoa cung đã là bỏ qua cho nàng ta. Nay nàng ta còn được ở Chiêu Hoa cung. Bản cung thực hận không thể một mũi lửa thiêu sạch Chiêu Hoa cung.”

Nguyệt Quế rụt cổ một cái, không biết nên an ủi thế nào. Bởi vì Hạ chiêu nghi còn sống nên nàng bị Hoàng Hậu trừng phạt. Trên lưng nàng đầy vết thương, máu chảy đầm đìa. Tất nhiên không dám nói gì.

Đối với chuyện của Chiêu Hoa cung, Tề Diệp không đề cập tới, Hạ Uyển Chi cũng không hỏi, làm như chính mình không biết. Mỗi ngày nàng chỉ ăn ngủ rồi ngủ ăn, nuôi thân thể, yên tâm thoải mái ở Ngọc Long Điện. Dù sao hần cũng ra lệnh không có chỉ dụ của hần, ai cũng không được đến quấy rầy. Thái hậu, hoàng hậu cũng không được phép lại gần.

Nghĩ đến Hạ Uyển Chi ở Ngọc Long Điện nhiều thêm một ngày đều làm cho những cung phi buồn bực một ngày.

Lâm Huệ nói chuyện với Hạ Bích mấy câu, bày tỏ sự quan tâm đối với nàng. Hạ Uyển Chi nghe một chút coi như xong, cũng không đề ở trong lòng.

Hoàng hậu biết rõ nếu nàng ra mặt nói Hạ chiêu nghi ở Ngọc Long Điện không ổn thì nhất định sẽ rước lấy sự chán ghét của Hoàng Thượng. Mặc dù hần không trách nàng về chuyện Thanh Hoa cung bị cháy, nhưng nàng biết trong lòng hần đối với mình rất bất mãn, thậm chí hoài nghi sau lưng là nàng động tay chân.

Nhưng cho dù là nàng làm thì như thế nào? Không có chứng cứ, cho dù hần là Hoàng Thượng cũng không thể định tội nàng.

Hoàng hậu không thể tự mình mở miệng, ngược lại có thể làm cho phụ thân nàng âm thầm tác động. Chỉ cần vài vị đại thần lên lớp giảng giải yêu cầu chính đồn hậu cung thì có thể chinh được Hạ Uyển Chi rồi.

Qua mấy ngày, Tề Diệp liền nhận được tấu sớ của vài vị đại thần. Trên sớ khuyên giải Tề Diệp không nên chìm vào nữ sắc mà quên quốc sự, còn có đại thần đề xuất mở rộng lễ giáo, không thể để cho có người bất chấp lễ giáo cung quy gây sóng gió.

Trong ngôn từ đều chia về hướng Hạ Chiêu nghi ở Ngọc Long Điện.

Tề Diệp nhìn tấu sớ, mắng một câu “Lão thất phu” rồi quăng ra, không để ý tới tấu sớ của bọn họ nữa. Quang Thuận công công nhặt tấu sớ lên để ở một bên, biết rõ bệ hạ của hần chắc chắn sẽ không phê duyệt.

Kể từ đó, vài vị đại thần thấp thòm không yên. Tuy nhiên có vài người thương lượng, ngày thứ hai tấu sớ khuyên giải lại trình lên. Tề Diệp nhìn thoáng qua không thèm biểu lộ sắc mặt gì. Hôm sau không còn ai dám trình lên tấu sớ như vậy nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74

Edit: navahn Beta: Boram2124

Sau mấy trận mưa liên tiếp, mùa đông thật sự đã đến. Hoàng cung từ trên xuống dưới đều thay đổi quần áo dày cộm, chuẩn bị trải qua tiết trời lạnh giá. Hạ Uyển Chi cũng không ngoại lệ. Đồ của nàng ở Thanh Hoa cung đại khái đều bị cháy sạch. Hôm nay tại Ngọc Long điện cái gì cũng đều là mới sắm.

Thứ duy nhất nàng mang ra ngoài lại chính là cây trâm vàng điểm buom bướm kia. Nàng cũng không nghĩ tới ở thời điểm nguy cấp như vậy lại nhớ rõ lấy trâm gài tóc theo, ngay cả mình cũng kinh ngạc.

Hạ Bích trở về từ bên ngoài, thân mình ướt sũng nước mưa nói: “Nương nương, hình như Hà Chiêu dung hồi cung, nô tỳ nhìn thấy cung nữ bên cạnh nàng ta.”

“Không phải Hà Chiêu dung bị bệnh sao? Tĩnh dưỡng mấy tháng cũng nên trở lại rồi!” Hạ Uyển Chi cũng không để ý.

Hạ Hoa thấy các nàng trò chuyện, cười nói: “Cũng không phải, Hạ Bích tỷ tỷ nói sai rồi. Hà Chiêu dung nói còn bệnh không hồi cung, chỉ là cho cung nữ trở lại chuẩn bị y phục mùa đông, còn nói phải tĩnh dưỡng nhiều hơn mới có thể hồi cung.”

Hạ Hoa tin tức linh thông, Hạ Bích cũng không tranh cãi cùng nàng. Dù sao chính nàng cũng không biết, chỉ là trông thấy người, liền cẩn thận hỏi thăm mà thôi.

“Hà Chiêu dung lần này bị bệnh đúng là nghiêm trọng, bệnh liên tục mấy tháng.” Hạ Uyển Chi nhàn nhạt nói.

“Tạm thời không cần đàm luận người khác. Nương nương trước hết phải dưỡng tốt thân thể, tránh để Hoàng thượng mỗi ngày đều lo lắng.” Hạ Bích bưng chén thuốc cho nàng, Hạ Uyển Chi uống một hơi cạn sạch, lông mày cũng không nhăn lại. Sau đó uống chút nước ở mai, lại ăn một bọc ở mai mới thấy tốt hơn.

Trên đời không có tường nào gió không lọt qua được, Hạ Uyển Chi biết có đại thần dâng tấu sớ có ý chỉ trích nàng. Nàng biết rõ người tiền triều không cách nào bình tĩnh, dù sao nàng được sủng ái, người của Vinh Quốc phủ cũng theo nước lên thuyền. Tề Diệp chiếu cố nàng, đại ca ở trong triều cũng làm được chuyện tốt, Vinh Quốc hầu càng ngày càng được coi trọng, đây đều là xem mặt mũi của nàng trước.

Tề Diệp đến Ngọc Long điện cùng nàng dùng bữa trưa. Ăn xong nàng lười kéo tay áo, nhìn qua con mắt thâm trầm của hắn, nói: “Hoàng thượng, về sau hay là ít quan tâm thân thiếp đi, đến chỗ các phi tần khác ngồi một chút. Mấy ngày nay thân thiếp cảm thấy thân thể đã tốt, cũng nên trở về Hi Lai cung. Ngọc Long điện tuy không có vấn đề nhưng thân thiếp ở có chút không quen.”

“Nói càn cái gì, trăm tư có chừng mực, hay lại có người bên tai nàng nói gì đó?” Tề Diệp không vui, cúi đầu nhìn nàng.

“Không có!” Nàng cắn môi.

“Nói dối!” Tề Diệp捏o nhéo cái mũi ngạo nghễ ưỡn lên của nàng, “Nàng cho rằng trăm không biết nàng mỗi lần nói dối liền cắn môi? Trăm đã phát hiện, nàng còn mong có thể lừa gạt được trăm?”

“Thân thiếp cũng là vì muốn tốt cho Hoàng thượng.” Nàng nói. “Thân thiếp nghe nói không ít đại thần dâng tấu sớ khuyên giải Hoàng thượng rời xa sắc đẹp, chinh đốn hậu cung, thiếp sợ Hoàng thượng bị bôi nhọ.” “Còn ai có thể bôi nhọ trăm?” Tề Diệp cười lớn. “Đều là hồ ngôn loạn ngữ, những đại thần kia ăn no rồi việc không có chuyện làm. Đừng để ý bọn họ, hậu cung của trăm, trăm thích sủng ái ai liền sủng ái người nó, bọn họ không có quyền xen vào.”

“Nhưng thế này tổn hại sự anh minh của Hoàng thượng. Bọn họ nhất định cảm thấy thân thiếp dụ dỗ mê hoặc người.” Hạ Uyển Chi vẻ mặt lo lắng làm người khác cũng đau lòng.

“Phải không? Uyển nhi là hồ ly tinh sao? Nếu vậy trăm cũng muốn nhìn một chút.” Nói xong không đợi Hạ Uyển Chi kịp phản ứng liền đem nàng ôm vào trong ngực, vì ngại thân thể của nàng nên không quá mạnh bạo.

Hạ Uyển Chi cảm thấy sau lưng chợt lạnh, quay đầu nhìn lại liền phát hiện quần lót đã bị hắn cởi đến chỗ đùi trắng nõn, lộ ra da thịt trắng muốt mượt mà cùng bờ mông vòng cung đẹp đẽ.

Tề Diệp nhìn thấy, nhin không được đưa tay vuốt ve, Hạ Uyển Chi ngượng ngùng không thôi, giãy giụa muốn che kín phần mông trắng non mềm mại đang bị tay hắn bao bọc, hắn nặng nề bóp một cái, nàng kinh hô: “Hoàng thượng!”

“Ừ!” Tề Diệp đáp một tiếng, tiến tới gần khoe môi nàng hôn một cái, dè xuồng rung động trong lòng. Chờ nàng sửa sang lại quần áo, nhìn khuôn mặt tươi cười ửng đỏ cùng bộ dáng xấu hổ, hắn cười: “Trăm cũng lắm chi muốn xem Uyển Nhi rốt cuộc có phải hồ ly tinh hay không? Thật đáng tiếc, Uyển nhi thật sự là người. Nghe nói hồ ly tinh khi hóa thành người trên người vẫn còn yêu khí, chỗ đuôi có dấu vết hình đoá hoa, trăm tự mình kiểm tra rồi, Uyển nhi không có.”

Hắn chưa nói dứt lời, Hạ Uyển Chi mặt đã càng thêm đỏ, dứt khoát không để ý tới hắn, bọc chăn mền kín người. Tề Diệp nhìn mặt trẻ con này của nàng, nhin không được cười lớn, vỗ bên ngoài chăn mền: “Trăm chỉ muốn trêu chọc Uyển nhi mà thôi, ai biết Uyển nhi lại thú vị như thế!”

Trong chân truyền ra hai tiếng hừ hừ đầy bất mãn.

Hạ Uyển Chi ở tại Ngọc Long điện nửa tháng, Tề Diệp liền mở miệng chuyển nàng vào Chiêu Hoa cung. Chiêu Hoa cung không có thiên điện, chỉ có chủ điện đẹp đến ngỡ nàng, hoa lệ, tinh mỹ. Trong cung có một hoa viên nhỏ, hoa thảo kỳ dị, nước chảy trên hòn non bộ, đình đài hành lang gấp khúc, mọi thứ đều độc đáo hao hết tâm tư.

Tề Diệp xem con mắt long lanh của nàng, mỉm cười hỏi: “Có thích không?” Nàng gật đầu, sau đó lại lắc đầu. Tề Diệp cười “Đây là ý gì? Thích rồi lại không thích?”

Hạ Uyển Chi ngửa đầu, thụ sủng nhược kinh nói: “Hoàng thượng, thân thiếp hay là vẫn nên trở về Hi Lai cung đi?”

“Thế nào? Chẳng lẽ Uyển Nhi không thích?” Tề Diệp nâng mi, có chút không vui.

Nàng liên tục lắc đầu: “Không phải, thân thiếp chẳng qua cảm thấy Chiêu Hoa cung quá mức hoa mỹ quý khí, với địa vị của thân thiếp chỉ sợ nhận không nổi.”

“Hóa ra là lo lắng cái này, chỉ cần người thích, trăm lập tức hạ sách chỉ phong Uyển nhi làm Uyển phi, thế nào?”

Hắn vô tình nói một câu, lại làm cho mặt Hạ Uyển Chi trắng bệch: “Uyển phi?” Không đợi hắn mở miệng, Hạ Uyển Chi đẩy hắn ra: “Ta không cần làm Uyển phi!”

Tề Diệp chưa kịp phản ứng, nàng liền nghiêng đầu chạy ra ngoài. Hạ Bích các nàng theo sau cũng không hiểu việc gì. Tề Diệp sững sờ một chút liền bước nhanh theo sau, để lại cung nhân trong cung điện đang chờ thỉnh an hắn.

Hạ Uyển Chi trong lòng hoảng loạn, nàng sao có thể làm Uyển phi? Nàng cả đời tình nguyện là Hạ Chiêu nghi cũng không cần cái chức Uyển phi! Kiếp trước không phải nàng leo lên vị trí Uyển phi xong, sinh mạng cũng liền chấm dứt sao?

Chạy một hồi lâu đến khi bụng có cảm giác đau, nàng mới chậm rãi dừng lại đỡ phần bụng hơi nhô lên, vẻ mặt hoảng loạn. Hạ Bích các nàng rất nhanh bắt kịp, ân cần nói: “Nương nương làm sao vậy?”

Lời còn chưa dứt, Hạ Uyển Chi đã bị người khác cầm chặt hai vai: “Uyển Nhi? Làm sao vậy?”

Nàng nghiêng đầu không để ý tới hắn, Tề Diệp lại càng hoảng loạn, nâng cằm bắt nàng nhìn mình. “Uyển nhi, nói cho trăm làm sao, tự nhiên lại chạy đi, người không biết thân thể mình suy yếu hay sao? Có phải người muốn khiến trăm cuồng cuồng phải không?”

“Thân thiếp không có!” Hạ Uyển Chi méo miệng nhắm mắt.

Xem vẻ mặt này của nàng, Tề Diệp thờ dãi: “Rốt cuộc là vì cái gì? Có phải Uyển nhi không thích Chiêu Hoa cung không, nếu không thích liền không cần chuyển tới!”

“Không có!” Chiêu Hoa cung là nơi tốt như vậy, ai lại không thích? “Thân thiếp chỉ là không thích cái phong hào Uyển phi kia thôi.”

Thì ra là như vậy!

Tề Diệp thờ phào nhẹ nhõm, dù là giữa ban ngày vẫn bấp chập ôm lấy nàng nói: “Không thích thì không thích, không đáng phải tức giận. Nếu Uyển Nhi đã không thích, coi như trăm chưa nói qua, được không?”

“Vâng!” Hạ Uyển Chi gật đầu, hai tay vòng qua eo của hắn nói: “Thân thiếp tạ Hoàng thượng ân điển!”

“Uyển nhi thật đúng là biết dọa người!” Tề Diệp thờ dài, sùng ái nói một câu, sau đó liền đem nàng ôm ngang lên, bước chân ung dung hướng đến Chiêu Hoa cung – cung điện làm người ta ngưỡng mộ nhất trong hậu cung.

“Nurong nurong, tay chảy máu!” Mộc Hương nhìn ngón tay Thục phi bị nhánh cây quẹt chảy máu, vội vàng lấy lụa băng bó.

Thục phi nhìn thoáng qua ngón tay đỏ thẫm máu, đau đớn trong lòng so ra đều vượt điểm đau đớn này. Hoàng thượng nếu đối với nàng tốt bằng một nửa, nàng cũng sẽ không ghen ghét như thế. Hạ Chiêu nghi, người đúng thật tốt số, lại còn được Hoàng thượng sùng ái đến vậy.

Tề Diệp thả nàng ngồi trên giường nệm, Hạ Uyển Chi quét mắt nhìn qua bài trí trong phòng: trước Đa Bảo Các đặt một bình hoa ngọc trân quý, chói mắt nhất là vỏ sò màu trắng treo giữa gian điện. Cũng không phải là vỏ sò giống lúc cũ mà là vỏ sò xinh đẹp không tưởng tượng nổi.

Nàng cẩn thận cảm lấy, lập tức nhưn bờ môi đỏ mọng nhìn Tề Diệp: “Hoàng thượng ~”

Cuống hòng bị khàn đã khỏi, tiếng nói phát ra đầy ẩn ý, Hạ Uyển Chi mỉm cười, ánh mắt đưa tình, cho dù ai nhìn thấy cũng sẽ động tâm. Tề Diệp từng bước tiến đến gần, Hạ Bích các nàng hiểu chuyện im lặng lui ra ngoài giữ cửa. Tề Diệp khẽ nâng cằm nàng lên, mỉm cười cúi đầu, nhìn thấy vỏ sò bên cạnh, đôi mắt tràn đầy vui vẻ, giọng nói trầm thấp động lòng người: “Gọi lại một tiếng!”

“Hoàng thượng ~” nàng mỉm cười hé miệng, âm cuối kéo dài làm cho hân cả người run rẩy. Cảm nhận hơi thở của hân xông vào mũi, Hạ Uyển Chi nhắm mắt lại, khẽ ngửa đầu, cùng hân triển miên hôn môi.

Buổi sáng Tề Diệp còn có triều sự phải xử lý, nói cùng nàng mấy câu liền lưu luyến rời đi, nói sẽ cùng nàng dùng bữa tối. Nàng mỉm cười gật đầu, đôi môi sưng đỏ tràn ngập xuân sắc.

Tề Diệp rời đi không bao lâu, Chiêu Hoa cung nghênh đón vị khách đầu tiên. Lâm Huệ chuẩn bị ít lễ vật đến thăm, Hạ Uyển Chi cười để nàng đi vào. Lâm Huệ nhìn Chiêu Hoa cung tình mỹ hoa lệ, thiếu chút nữa cho rằng mình đi lạc vào tiên cảnh, âm thầm cảm môi, trong lòng đầu hăm mộ cùng ghen ghét.

“Uyển tỷ tỷ, nơi này thật đẹp, so ra dường như rất giống với tiên cảnh. Muội muội nhìn đến ngây dại, tỷ tỷ thực sự là phúc khí tốt!” Lâm Huệ vừa vào liền cười tùm tùm nói với Hạ Uyển Chi.

Hạ Uyển Chi nghe nàng xưng hô tỷ tỷ muội muội, trong lòng không biết từ đâu có chút buồn nôn, miễn cưỡng cười cười. “Đâu có giống như Huệ nhi khoa trương, cũng chỉ là một tòa cung điện mà thôi, làm sao có thể so sánh với tiên cảnh. Ta cũng chưa từng nhìn thấy tiên cảnh, cũng không biết rõ tiên cảnh lại giống như vậy.”

Lâm Huệ nhất thời không nói gì, căn bản không tìm được từ ngữ để đối đáp, chỉ đành cười lớn, trong lòng lại nhịn không được nói thầm: Thật là “đứng nói chuyện không chê đau thắt lưng”, trong cung bao nhiêu người đều đỏ mắt, nàng còn làm bộ làm tịch, già mồm!

Hạ Bích bung trà đi lên, Lâm Huệ nói “Nhìn sắc khí tỷ tỷ tốt lên rất nhiều, muội muội cũng yên lòng. Thật sự là mưa gió bất ngờ, không nghĩ tới Vương thứ dân lòng dạ lại độc ác như vậy, thế nhưng phóng hỏa, cũng may tỷ tỷ phúc lớn mạng lớn, bình an vô sự.”

“Cũng không phải! Thật không biết phạm kiêng kỵ gì, chỉ mới mấy tháng ngắn ngủi phải đi Quý Môn quan vòng vo vài vòng, thật đúng là làm cho người ta sợ hãi!” Nàng nói. “Cũng may có Hoàng thượng che chở, nếu không cũng không biết phải làm gì bây giờ!”

“Đúng vậy, Hoàng thượng đúng là sùng ái tỷ tỷ nhất, cung điện tốt như vậy ban cho tỷ tỷ, chờ tiểu hoàng tử ra đời, tỷ tỷ chắc chắn sẽ được phong phi.” Trong lòng Lâm Huệ chua chát. Hạ Uyển Chi thật khiến người khác khó chịu, chỉ mặc y phục rộng thùng thình, Lâm Huệ vẫn thấy bụng nàng khẽ động lên. Nếu con của nàng được bảo vệ, chắc hân cũng đã hơn bảy tháng rồi đi.

Có thể nàng không có phúc phận, vô duyên với đứa bé kia! Ngẫm lại, Lâm Huệ liền đau lòng không chịu nổi, oán hận chính mình không chiếu cố tốt bản thân, hôm nay chỉ có thể nhìn người khác mẹ vinh nhờ con.

“Phong phi hay không ta đều không để ý, chỉ cần hài tử có thể bình an cũng đã thỏa mãn rồi!” Nàng vuốt ve bụng, gương mặt toát ra vẻ từ ái.

Lâm Huệ ánh mắt chìm chìm, cũng không nói gì.

Hai người ngồi được một lát, Hạ Hà nói là Triệu Tu nghị đến đây, Hạ Uyển Chi liền cho người mời vào, ba người cùng ngồi nói chuyện. Triệu Tu nghị chuẩn bị một phần lễ vật cho Hạ Uyển Chi, xem mừng việc đổi cung điện. Nàng ta về mặt ôn hòa cùng các nàng nói chuyện trong chốc lát liền rời đi. Lâm Huệ ngồi thêm một chút cũng đứng dậy ra về. Chưa ra cửa đã thấy Chu Tiếp Dư đứng phía trước. Biết ngay nàng ta cũng là đến chúc mừng. Hôm nay Hạ Chiêu nghi độc chiếm thánh sủng, ngay cả sấn bản cũng có thể hủy bỏ, ai còn có thể cùng nàng tranh đấu đây? Nịnh bợ cũng còn không kịp rồi.

Ứng phó với cung phi đến chúc mừng xong, Hạ Uyển Chi có chút mệt mỏi, sau khi dùng qua loa bữa trưa liền nằm nghỉ ngơi.

Tình dậy đã thấy trời đặc một màu đen, nồn nghén nửa ngày mới tốt lên một chút. Nghe Hạ Bích nói Tề Diệp đang đến, nàng liền đứng dậy rửa mặt thay quần áo. Giữa tháng mười khí trời thực lạnh, nàng cũng sợ lạnh nửa ngả bệnh. Trong phòng đốt lửa than đến nỗi làm cho người khác cảm thấy đã là rét đậm.

Gần đây khẩu vị nàng cũng không tốt, ăn không nhiều lắm, lại phải ới nhiều lần. Đạo này bởi vì động thai khí, hài tử trước đây luôn yên lặng lại luôn lăn qua lăn lại làm nàng rất khó chịu.

Xem nàng không ăn được nhiều, Tề Diệp buông đũa thờ dài: “Uyển nhi cần phải ăn nhiều một chút, nhìn nàng gầy thành da bọc xương, trầm thấy là đau lòng.”

“Thần thiếp đã ăn no.” Hạ Uyển Chi cười cười nói: “Chỉ cần cùng Hoàng Thượng, cho dù không cần ăn cũng đã thấy thỏa mãn.”

“Cái miệng này đúng là làm trầm vui vẻ!” Tề Diệp cao hứng cười, đem súp bỏ đặt trước mặt nàng. Thấy nàng nhũn mày liền trầm giọng nói: “Không thích cũng phải uống đi, nếu không ngày mai trầm không dùng bữa cùng Uyển nhi.”

“Hoàng thượng thật là xấu!” Hạ Uyển Chi oán hận một câu, nhưng vẫn ngoan ngoãn bung súp bỏ chậm rãi uống một ngụm. Không có dầu mỡ, chỉ còn lại canh sượng cùng vị thuốc cổ, hương vị đương nhiên không tốt. Nàng chỉ biết miễn cưỡng uống hết không dám nói nhiều. Chờ thức ăn đều vào trong bụng, lúc này mới nói: “Đã uống xong, ngày mai Hoàng thượng phải cùng thần thiếp dùng bữa.”

“Được!” Tiếng nói vừa dứt, người ngồi đối diện lập tức nghiêng đầu, che miệng chạy vào trong phòng, không lâu sau truyền đến âm thanh nôn mửa. Tề Diệp nhũn mày, thờ dài đi theo vào, dịu dàng vỗ lưng nàng, nói: “Khiến nàng chịu khó rồi!”

“Thần thiếp cam tâm tình nguyện!” Một câu nói liền làm Tề Diệp động lòng. Cho dù nàng muốn sao trên trời, hân cũng sẽ đem toàn lực hái xuống khiến nàng vui vẻ.

Buổi đầu tiên chuyển vào Chiêu Hoa cung, Tề Diệp liền ngủ lại. Thân thể nàng khó chịu đương nhiên không thể hầu hạ, mà hân ôm nàng ôn hương mềm giọng trong ngực cũng dần có chút kim lòng không được. Hân biết đúng mực, cũng biết thân thể nàng bây giờ không chịu nổi sự ân sủng cũng hân.

Hạ Uyển Chi bị hân ôm hôn, cảm giác có thứ đang gắng gượng đâm lên, lòng nàng biết rõ. Bàn tay nhỏ bé chậm rãi lướt xuống phía dưới, căng thẳng cảm thứ nóng hổi kia. Tề Diệp toàn thân run lên, bỗng nhiên hít vào một hơi, cầm lấy tay của nàng. “Uyển Nhi!”

“Hoàng thượng...” Nàng buồng lòng căng thẳng, cảm giác vật kia càng thêm nóng hổi. Hạ Uyển Chi nghe tiếng hô hấp không ổn định của hân, nói: “Hoàng thượng, thần thiếp có thể làm cho Hoàng thượng thoải mái.”

“Người đang có thai!” Tề Diệp thờ đốc, hô áp nóng hổi.

Hạ Uyển Chi khẽ cười một tiếng, ôn nhuận mềm mại đến gần hôn môi hắn, sau đó liền quỳ trên giường, bàn tay nhỏ bé mềm mại không xương thấm dò vào quần lót, hai tay nắm ở vật nhỏ của hắn, lúc lên lúc xuống, nắm chặt lại buông lỏng.

Tề Diệp khiếp sợ không thôi, dưới ánh nến yếu ớt, hắn nhìn chăm chăm người đang đồ mặt cắn chặt môi, lại thấy nàng vẽ mặt thẹn thùng nhưng kiên định, biết rõ nàng là vì nịnh nọt chính mình, trong lòng không khỏi vui mừng. Kéo chân mềm choàng qua người tránh để nàng cảm lạnh, cảm giác toàn thân đều đang đặt trên bàn tay mềm mại. Loại cảm giác này, dục tiên – muốn chết, làm cho người khác thực muốn hưởng thụ.

Chờ hắn giải tỏa xong, Hạ Uyển Chi hai tay đều lưu lại dấu vết, trên người cũng tung tóe một chút. Tề Diệp có chút thẹn thùng, lau cho nàng sạch sẽ, vẽ mặt thỏa mãn ôm lấy, cắn môi nàng, hỏi: “Cái này là từ đâu học được?”

“Hoàng thượng có thích không?” Hạ Uyển Chi né tránh trả lời.

Cầm lấy tay nàng đặt lên môi hôn một chút, hắn mới nhẹ nhàng nói: “Thích, trăm đường nhiên thích, Uyển Nhi lớn mật như thế, trăm sao lại không thích.”

“Hoàng thượng thích là tốt rồi!” Nàng cười tiến đến gần, nghe âm thanh nhịp tim đập của hắn, miệng nhếch lên. Dù có chút khó nói, nhưng nàng hiện tại đã làm xong. Nàng chính là không muốn trong lúc mang thai không thể hầu hạ, hắn lại quyền uyển trên giường của kẻ khác.

“Ừ!” Tề Diệp cười cười, còn muốn hỏi thêm cái gì, thấy nàng không có động tĩnh, hô hấp đều đều, biết rõ nàng đã ngủ. Gần đây nàng thích ngủ, nhắm mắt một cái đã có thể ngủ.

Có điều, đêm nay hắn thật sự rất thỏa mãn.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75

Editor: Việt Hà

Beta: ThyAn89

Sau đó, mặc dù Tề Diệp cũng tới Chiêu Hoa cung, nhưng phần lớn là cùng nàng dùng bữa, muộn thì lật bài từ của các phi tần khác cùng dùng bữa. Ly kỳ là, bài từ của Thục phi mấy ngày cũng không được lật đến, ngược lại mấy ngày này lại đi đến chỗ của Lâm Huệ.

Hạ Uyển Chi rất hứng. Hắn có thể sủng hạnh người khác, nhưng không thể sủng hạnh Lâm Huệ.

Buổi tối Tề Diệp qua Chiêu Hoa cung dùng bữa tối, thấy nàng cũng không nhiệt tình giống như trước kia, tựa hồ buồn bực không vui, liền hỏi “Uyển Nhi đây là thế nào?”

“Không có gì.” Hạ Uyển Chi nhàn nhạt lắc đầu.

Tề Diệp nhíu mày “Trăm nhìn thì không giống như là không có gì, có phải Uyển Nhi lại muốn lạnh nhạt trăm hay không?”

“Tần thiếp không dám.” Hạ Uyển Chi cúi đầu ngoan ngoãn.

Tề Diệp liếc nhanh nhìn Hạ Bích, Hạ Bích thức thời lui ra ngoài. Tề Diệp tiến lên ôm lấy nàng, bàn tay đặt ở trên bụng, thân thể nàng mảnh mai, bụng thoát nhìn cũng không rõ ràng, có điều vẫn là mờ ra.

“Nói thật, có phải ai chọc giận nàng mất hứng?” Thân mật nheo nheo cái mũi của nàng, Tề Diệp hỏi thăm.

Hạ Uyển Chi cắn môi lắc đầu, Tề Diệp ở một tiếng, lạ nói “Lại nói dối, nhìn nàng một chút lại cắn môi, còn lừa gạt trăm.”

“Tần thiếp đêm đó có phải hay không chọc Hoàng Thượng tức giận?” Nàng dè dặt hỏi thử

“Đêm đó?” Tề Diệp khiêu mi, rất là mê man.

Hạ Uyển Chi vẽ mặt không được tự nhiên, nói “Chính là đêm đó.” Nàng ra hiệu hai tay nheo nheo.

Tề Diệp nhìn bùng tình đi đến, lập tức vẽ mặt không được tự nhiên, hai mắt tránh né trong chốc lát, nghiêng đầu nói “Trăm không có.”

“Nếu Hoàng Thượng đã không có tức giận, vì sao liên tục không lưu lại Chiêu Hoa cung? Tần thiếp cho rằng Hoàng Thượng không thích ngồi như vậy.”

“Ai nói, trăm...” Tiếng nói dừng lại, hắn khụ một tiếng, nói “Trăm đêm nay lưu lại, đừng nghĩ nhiều, bữa tối ăn không nhiều lắm, có muốn hay không ăn một chút nữa?”

“Dạ! Tần thiếp muốn ăn canh hạt sen.” Nàng cười tủm tỉm gọi Hạ Bích, phân phó nói “Bỏ chút ít đường, Hoàng Thượng không thích ngọt.”

“Vâng! Nô tỳ sẽ xuống chuẩn bị ngay, Hoàng Thượng, Nương nương chờ một lát!”

Tề Diệp phân phó Quang Thuận công công đem tầu só đưa đến Chiêu Hoa cung để hắn xem xét. Hắn ở một bên xem tầu só, Hạ Uyển Chi thì ngồi ở một bên yên lặng thêu hoa. Trong phòng đèn đuốc sáng trưng, ánh sáng vô cùng tốt.

Thêu không bao lâu, Hạ Bích bưng canh hạt sen đi lên. Cho vài muỗng mật ong vào trong chén kia của nàng, hương vị cực kỳ ngọt ngào. Nàng uống vài ngụm lại cảm thấy không có khẩu vị, liền để ở một bên.

Hạ Bích nói “Có phải không hợp khẩu vị của Nương nương hay không?”

“Không phải, lúc vừa rồi rất muốn ăn, lúc này bụng liền không muốn ăn, lui xuống đi!” Hạ Bích như cũ đem canh hạt sen xuống, lại bưng một đĩa cây dẻ cao đi lên. Hai mắt nàng tỏa sáng, nói “Ta đang muốn ăn hạt dẻ cao đây!” Khẩu vị của Nương nương so với trước kia có chút khác biệt, nên nô tỳ liền làm thêm mấy món, thật may là hợp khẩu vị của Nương nương.”

Tề Diệp ăn một khối cây đề cao, hương vị mềm ngọt, không khô gắt đầu “Uỷển Nhi thật đúng là càng ngày càng khó hầu hạ!”

“Hoàng Thượng đây là ghét bỏ tần thiếp sao?” Hạ Uyển Chi vô tội nói “Kỳ thật cũng không phải là tần thiếp khẩu vị thay đổi, nguyên nhân đều là do đây.”

Nàng nói xong lại chi chi bụng, Tề Diệp sừng sốt một chút. Lập tức dờ khóc dờ cười nhìn nàng một cái, không biết nên nói cái gì.

Rửa mặt một xong, Hạ Uyển Chi thả tóc dài nằm lên giường.Tề Diệp nằm ở bên cạnh, Hạ Bích đóng kỹ các cửa đi ra ngoài. Ánh nến cách một tấm vèn của giường, mơ hồ chỉ là một điểm ánh sáng.

Hạ Uyển Chi nằm được một lát, một bàn tay duỗi tới, cầm lấy tay của nàng rồi chậm rãi đưa xuống phía dưới. Chạm vào nơi nóng hổi, nàng sừng sốt một chút, lập tức không kịp phản ứng, mà hơi thờ của hân ẩm áp ở tại bên tai nàng thì thầm “ Như đêm đó.”

Nhẹ nhàng lên tiếng, Hạ Uyển Chi đến gần. Chọn xong vị trí, hai tay có tiết tấu cao thấp hoạt động. Tề Diệp vui đầu trước ngực của nàng, liếm hôn bộ ngực sữa mềm mại của nàng. Đêm đông rét lạnh, một mảnh lửa nóng.

Mỗi tháng Hoàng hậu đều kiểm tra sổ sách ghi chép thị tẩm. Phát hiện nửa tháng gần ngủ hân đã ngủ lại ở Chiêu Hoa cung hai tối, chớ đừng nói chi là mỗi ngày kiên trì đi đến thăm hoặc cùng dùng bữa, thật sự là khiến người ta nhìn đến hướng Chiêu Hoa Cung còn khó chịu. Quả thực so với thể triều còn chăm chỉ hơn

Rõ ràng là hân nghi ngờ tin vui, ngoại trừ đến dùng bữa tối cùng nàng một lần, căn bản là không có đặt chân tới.

Hoàng Hậu làm rơi danh sách, Nguyệt Quế không tiếng động nhặt lên để ở một bên. Hoàng Hậu lườm nàng ta một cái, Nguyệt Quế cúi đầu xuống, không dám thờ mặt ra một tiếng.

“ Ngươi cho người đem Lưu ngự y gọi tới, bản cung thân thể có chút khó chịu.”

“ Vâng! “ Nguyệt Quế gật gật đầu, rất nhanh đi xuống phân phó.

Hồi lâu, Lưu ngự y đi vào Phượng Nghi cung. Hoàng hậu vẫn còn xem danh sách, phát hiện tháng này Hoàng Thượng đi đến trong phòng Lâm Sung Dung cũng gọi là nhiều. Nhưng mới lật một lần bài tử của Thục phi, chẳng lẽ Hoàng Thượng đây là ghét bỏ Thục phi rồi?

Lưu ngự y hành lễ nói “Vi thần thỉnh an Hoàng hậu nương nương, Nương nương vạn phúc.”

“Đứng lên đi!” Hoàng Hậu tùy ý phát phát tay, cho Lưu ngự y đến thỉnh mạch.

Không bao lâu, Lưu ngự y nói “Nương nương thân thể an khang, thai khí bình thường, chỉ cần chú ý tĩnh dưỡng, cũng không lo ngại.”

“Vây là tốt rồi!” Hoàng hậu mỉm cười gật đầu, liếc nhanh nhìn Nguyệt Quế. Nguyệt Quế hiểu ý lui ra ngoài, cung nữ bên cạnh cũng đi ra ngoài “ Thân thể Hạ Chiêu Nghi không biết như thế nào?”

“Hạ Chiêu Nghi thân thể suy yếu, động thai khí, phải cẩn thận chăm sóc, cộng thêm lại nhiều lần động thai, chi sợ đối với thai nhi bất lợi.”

“Rất tốt!” Hoàng hậu nói “ Chuyện tình lần trước chắc Lưu ngự y còn nhớ chứ? “

“Vi thần không dám quên.” Lưu ngự y cúi đầu.

“Vây là tốt rồi! Ngươi nên nhớ,tốt nhất là im hơi lặng tiếng, thần không biết quỷ không hay, bản cung không muốn phức tạp ngươi hiểu chưa?” Có thai còn có thể câu dẫn Hoàng Thượng, Hạ Chiêu Nghi thật đúng là thủ đoạn.

“Vi thần ghi nhớ.” Tâm khê chìm xuống, Lưu ngự y thu thập hòm thuốc lui ra ngoài.

Khí trời càng ngày càng lạnh, thân thể của Hạ Uyển Chi liên tiếp bị tổn hại, căn bản không chịu nổi rét lạnh này.

Ba ngày hai bữa thân thể khó chịu, cả người lặn qua lặn lại. Tề Diệp hạ lệnh, cho nàng ngoại trừ ngày mười lăm, những thời gian khác không cần đi đến chỗ Thái hậu, Hoàng hậu thỉnh an, ở tại Chiêu Hoa cung dưỡng thai.

Nàng cũng không còn dám trái ý, lĩnh ân điển liền cả ngày đợi trong cung. Chỉ có chờ Tề Diệp có thời gian sang đây xem nàng, mới có thể khoác áo choàng đi ra ngoài đi một chút.

Phong cảnh ở Chiêu Hoa cung rất tốt, căn bản không cần đi ngự hoa viên. Dù sao Tề Diệp cũng không đành lòng cho nàng đi ra ngoài nhiều, để tránh bị lạnh lần nữa ngã bệnh.

Lúc không có việc gì làm nàng sẽ may quần áo cho hài tử trong bụng. Mặc dù có cung nữ chuyên làm y phục, nhưng nàng là nghĩ hài tử có thể thích quần áo do nàng đích thân may.

Vào cuối tháng mười, lúc nàng đang thêu hoa, đột nhiên cảm giác bụng bỗng nhúc nhích. Khởi đầu cho nghĩ ngờ đó là nàng biết rõ lúc thai nhi năm sáu tháng, liền có thể cảm giác được hài tử ở trong bụng nhích tới nhích lui. Có thể đó là dấu hiệu tốt, bởi vì hài tử động, cho thấy rõ ràng thai nhi khỏe mạnh, bình an.

Nàng lo lắng nhất chính là, rơi xuống nước, lại nhiễm khói, chi sợ đã thương thai nhi trong bụng. Mặc dù Lâm ngự y nói là thai nhi cũng không có gì đáng lo ngại, nàng cảm thấy vẫn không yên tâm với thân thể.

Hai ngày sau, bụng lại bỗng nhúc nhích, lần này nàng cảm thấy rõ ràng, không khỏi vui mừng, cúi đầu vuốt ve một cái lên bụng. Không bao lâu lại cảm thấy bụng giật giật, cảm giác có chút đau lại có chút ít khó chịu.

Nàng nhất thời kích động, liền cho Hạ Bích đi nói cho Tề Diệp. Tề Diệp vẫn còn ở ngự thư phòng gặp mặt đại thần, Hạ Bích đợi một hồi lâu mới thấy hân, giải thích rõ mục đích đến. Tề Diệp có chút không kịp phản ứng, lập tức cười tùm tùm bỏ lại bút mực, đi đến hướng Chiêu Hoa cung.

Hạ Uyển Chi chờ trong chốc lát không thấy hân đi đến, rất nhanh lại mệt mỏi ngủ, một bên trên mặt ghé bầy y phục nàng vẫn chưa may xong.

Hân nhìn thấy, cầm lên cẩn thận nhìn một chút, nho nhỏ, tay áo chật hẹp. Hân đều có chút khó hiểu y phục nhỏ như vậy, hài tử làm sao mặc vào. Vuốt ve một cây kim một sợi chỉ thêu ra cát tường như ý đồ án, có thể thấy được là nàng giành nhiều công sức và tâm tư.

Nhìn không khỏi trong lòng nóng lên, phần tâm ý này của nàng làm cho lòng hân cảm thấy ấm áp.

Lúc này nàng đang ngủ an ổn, Tề Diệp không muốn quấy rầy, ở bên giường nhìn chăm chăm khuôn mặt điềm tĩnh của nàng trong chốc lát, liền lặng yên không một tiếng động rời đi. Hân còn có chút sầu sầu không có xử lý, hân chuẩn bị xem xong rồi buổi tối ở lại với nàng.

Ra khỏi Chiêu Hoa cung liền gặp phải Lâm Huệ đang đi tới. Lâm Huệ trông thấy hân có chút ngoài ý muốn, dù sao nửa buổi chiều trông thấy hân từ Chiêu Hoa cung đi ra đây là lần đầu tiên. Mặc dù hân thường xuyên đến Chiêu Hoa cung, nhưng cũng không có mấy lần vào lúc này.

Lâm Huệ vội vàng hành lễ “Hoàng Thượng đây là từ Chiêu Hoa cung đi ra?”

“Ừ!” Tề Diệp đáp một tiếng, liền không nói thêm lời, chuẩn bị rời đi.

Lâm Huệ lên tiếng nói “Gần đây khí trời lạnh rất nhiều, thần thiếp chuẩn bị súp bổ dưỡng cho dạ dày, đã cho cung nữ đưa đi ngự thư phòng, Hoàng Thượng không bằng thừa dịp hâm nóng uống một chút.”

“Lâm Sung Dung có lòng!” Tề Diệp nhàn nhạt nói một câu liền trở về ngự thư phòng, Lâm Huệ nhìn thân ảnh cao lớn của hắn, về mặt u tối.

Đến Chiêu Hoa cung nghe nói Hạ Uyển Chi đang ngủ, nàng cũng không quấy rầy, rất nhanh liền trở về Đức Sang cung.

Vừa vào cửa đã nhìn thấy Thục phi mang người chuẩn bị đi ra, Lâm Huệ vội vàng tránh đi. Mặc dù như thế, vẫn không thể làm cho Thục phi hài lòng. Nàng ta khẽ nhún mảy tiến lên, cố ý đi đến bên người nàng, Lâm Huệ tránh đi, nàng ta theo sau, tránh đi bên phải, lại đụng phải.

Thục phi cất giọng nói “Lâm Sung Dung đây là ý gì, có phải hay không cảm thấy Hoàng Thượng ngủ lại mấy đêm rồi liền rất giỏi. Có phải hay không cảm thấy Hạ Chiêu Nghi được sủng ái, người cũng thơm lây theo, liền không đem bản phi để vào mắt rồi?”

“Thục phi nương nương nói đùa, thần thiếp không dám!” Không để ý tới nàng ta châm chọc khiêu khích, Lâm Huệ đứng cạnh tường nói.

Thục phi xem nàng bộ dạng nàng bầm bụng bầm dạ, hừ một tiếng “Đừng tưởng rằng người có thể bay lên ngọn cây, chỉ cần còn ở tại Đức Sang cung một ngày, trong cung này liền có bản cung định đoạt, có bản lĩnh liền leo đến trên đầu bản cung đi.”

“Thần thiếp không dám!”

“Hừ! Thúc thời là tốt! “Khẽ nhưong mảy, Thục phi cố ý trước mặt nàng đập một cước vào vũng nước nhỏ. Nước bắn vẩy ra ngoài, làm dơ quần áo vừa rồi nàng mới thay sạch sẽ,Thục phi lại đắc ý rời đi.

Lâm Huệ nhìn một vết dơ kia, nhìn Thái Vi ngồi chồm hổm trên mặt đất cầm lấy khăn tay lau, nhưng vẫn là lưu lại dấu vết, về mặt u tối,khẽ mím môi, cũng không nói cái gì.

Nghe thấy động tĩnh, Hạ Uyển Chi tỉnh lại. Phát hiện bên giường một người đang đứng,nàng nhìn trong chốc lát, lập tức trông mắt hoảng hốt “Hoàng Thượng làm sao tới giờ này?

“Đã là giờ Dậu hai khắc, Uyển Nhi thật đúng là càng ngày càng thích ngủ. Buổi chiều làm cho người bị kích động báo cho trẩm bụng động, chờ trẩm chạy tới, lại chỉ nhìn thấy một con mèo đang lười biếng ngủ.”

“Thần thiếp mới không phải mèo lười, Hoàng Thượng lại giễu cợt thần thiếp!” Hạ Uyển Chi chỉnh lại đầu tóc. Được sự giúp đỡ của Hạ Bích, quần áo trên giường, tóc dài cắt tia, tùy ý bới lên một búi tóc. Không có phiền phức nhiều, chỉ dùng hai ba trăm gài tóc cặp lại, đơn giản mà tru nhã.

Tề Diệp vẫn nhìn, đợi nàng trang điểm tốt, liền vẫy vẫy tay đem người đến, cho nàng ngồi trên đùi của mình, bàn tay vuốt ve lên bụng “Thật sự động?”

“Ừ! Hai ngày trước còn động, chỉ là không rõ ràng mà thôi. Hôm nay buổi trưa động rất lợi hại, cho Lâm ngự y nhìn một chút, nói là đến năm sáu tháng là thai nhi biết động, bảo với thần thiếp không cần lo lắng.”

“Vậy là tốt rồi!” Vuốt ve lên bụng nàng, lập tức cảm thấy thần kỳ.

Bữa tối dùng tại Chiêu Hoa cung, nàng tiến kỳ nôn nghén không có lợi hại, thức ăn dầu mỡ cũng có thể ăn một chút. Lâm ngự y cũng nói nàng cần bồi bổ thân thể nhiều, mấy ngày nay mỗi bữa trước khi ăn cơm đều có một chén súp bổ, là Hạ Đồng tự mình coi chừng hâm cách thủy, thức ăn của nàng không khiến người khác phải nhúng tay.

Mà ngay cả Tề Diệp mỗi lần tới Chiêu Hoa cung dùng bữa, đều là Hạ Hà một tay chuẩn bị. Tài nấu nướng của nàng ta đúng là càng ngày càng tốt, Tề Diệp không có gì có thể bắt bẻ. Tại cái phương diện ăn uống, chỉ cần hợp khẩu vị của hắn, đa dạng cái gì đều không trọng yếu.

Xem nàng bữa tối dùng không ít, Tề Diệp có chút yên lòng.

Lúc sau đã trời tối, hai người nói chuyện trong chốc lát, Tề Diệp nhìn thời gian không còn sớm, liền để nàng đi nghỉ ngơi sớm. Hắn trở về ngọc Long Điện, buổi tối cũng không trở lại.

Dù sao hắn là Hoàng Thượng, đối với nàng cung chiều lần nữa, cũng không thể ngủ lại tại Chiêu Hoa cung. Hắn có thể hạ xuống hai lần, ba lượt thượng tấu sớ, không thể nào đề xuống năm sáu lần. Bởi vậy gần đây hắn cũng thu liễm chút ít, bắt đầu ăn huệ cùng hươu. Còn có một nguyên nhân, hắn không hy vọng chọc cho thái hậu mất hứng, tiện đà nhắm vào nàng.

Trở về ngọc Long Điện không bao lâu, người phòng quân sự liền cầm lấy lục đầu bảng đứng chờ. Tề Diệp tắm rửa đi ra, đầu tóc hơi ẩm, liếc hắn một cái, lật ra thẻ bài của Thục phi.

Quân sự rất nhanh đi xuống truyền ý chỉ, Thục phi nghe nói trong lòng giật mình, lập tức nhếch môi nở nụ cười, cho Mộc Hương thường đèn treo tường cho thái giám, liền bắt đầu rửa mặt chỉnh lại cách ăn mặc. Cảm thấy hai ngày này sắc mặt không tốt, ở trên mặt thoa một tầng phấn son nước, hóa một người xinh đẹp trang dung, thái dương dần vòng hoa điểm dĩa tỉnh mỹ.

Nàng ta nhìn dung nhan kiều di của mình trong gương,Thục phi rất hài lòng. Đang muốn đứng dậy, nhớ ra cái gì đó, mở ra phía dưới cùng nhất hộp trang sức, vén lên lấy ra một ít bao đỏ nhìn nhìn.

Do dự một lát, cuối cùng vẫn là một lần nữa thả trở về.

Mộc Hương biết rõ đó là trước đây không lâu phu nhân sai người bí mật mang theo bùa hộ mệnh tặng tiến vào cung, về phần là cái gì, nàng suy nghĩ chỉ sợ biết rõ một chút.

Không bao lâu cung nữ thông báo nói là Tề Diệp đến đây, Thục phi mặt mảy tươi cười ra ngoài nghênh đón “Thần thiếp cung nghênh Hoàng Thượng, Hoàng Thượng thánh an!”

“Đứng lên đi!” Tề Diệp mặt không chút thay đổi lên tiếng, ở trên giường nệm ngồi xuống. Trong phòng đốt lửa than, rất là ấm áp.

Thục phi mỉm cười tự mình rót cho Tề Diệp một chén trà, nói “Đây là hồng trà trước đó không lâu Hoàng Thượng ban thưởng, hương vị thơm ngát,hương thơm nồng nàn Hoàng Thượng ném thử xem hợp có hợp khẩu vị hay không?” “

Tề Diệp uống một ngụm, nhàn nhạt gật đầu “Rất được “

Thục phi cười nói “Xác thực rất tốt, thần thiếp uống cũng thấy rất được, hương vị cùng hương thơm đều là hạng một, khó trách là cống phẩm”

“Ái phi nếu là ưa thích, sau này thượng cống nhiều liền hướng đến Đức Sang cung tặng một chút.”

“Tạ Hoàng Thượng ưu ái!” Vừa nghe hắn gọi ái phi, Thục phi cả người đều tê dại, nàng là đã rất lâu không nghe thấy hắn như vậy gọi chính mình. Hơn nữa sau này thượng cống hồng trà còn muốn hướng tặng nơi này của nàng, nghĩ đến Hoàng Thượng trong lòng vẫn có nàng, chỉ là nhất thời bị người khác mê hoặc mà thôi.

“Thần thiếp nghe nói Hoàng Thượng đến, liền phân phó nhà bếp chuẩn bị một chút canh hạt sen long nhãn mà Hoàng Thượng thích uống, thần thiếp sẽ cho người bưng lên cho Hoàng Thượng nếm thử.”

“Ái phi thật có lòng! “ Tề Diệp mỉm cười gật gật đầu.

“Nhanh đi đem canh hạt sen long nhãn bưng lên cho Hoàng Thượng.” Thục phi giọng nói nhẹ nhàng phân phó, trên mặt khó nén vui vẻ.

Canh hạt sen long nhãn rất nhanh đã bưng lên, Thục phi tự mình múc cho Tề Diệp một chén. Nhìn hần không nói gì bưng uống, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm.

Tề Diệp bị nàng chăm chăm nhìn thì da đầu tê dại, nói “Ái phi cũng uống một chút đi, mùi vị không tệ, uống đến ái phi có lòng. “

Nói xong, ra hiệu cho Mộc Hương múc cho Thục phi một chén.

Rất nhanh trước mặt Thục phi để một chén đặc, Thục phi trong lòng vui rạo rực, bưng canh hạt sen, cho dù không cho đường cũng cảm thấy ngọt.

Uống canh hạt sen, Tề Diệp lại uống một chén nước trà, nhìn vài trang sách. Thục phi nghe tiếng gõ mõ sang canh, biết rõ canh giờ không còn sớm, nói “Hoàng Thượng đêm đã khuya, sáng mai còn đi sớm, để thần thiếp hầu hạ Hoàng Thượng nghỉ ngơi đi!”

Hần gật gật đầu, Thục phi liền hầu hạ hần rửa chân, nằm ở trên giường. Thục phi kì kèo một chút, lại lau hương thơm trên cổ rồi mới bò lên giường.

Nằm trong chốc lát, phát giác người bên cạnh không có động tĩnh, nàng kêu một tiếng “Hoàng Thượng... Hoàng Thượng... Ngài đã ngủ chưa?”

Nghe tiếng hít thở vững vàng tiếng, Thục phi một hồi thất vọng, âm thầm hối hận không nên mè nheo lâu như vậy. Hôm nay chỉ có thể nhìn người bình yên chỉ ngủ bên cạnh, khó mới đến được một chuyện, lại không sùng hạnh nàng.

Cả đêm, Thục phi đều ảo não không thôi. Hồi lâu sau, mới trấn trọc ngủ, trước khi ngủ nàng nghĩ tới hộp trang sức gì đó, tâm tư liền động.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76

Edit: Puta Ng

Beta: Yêutinh

Hạ tuần tháng mười một, những trận tuyết làm khí trời càng thêm lạnh.

Ban đầu là những cơn mưa, về sau là mưa kèm tuyết, tuyết bay lất phất từ trên trời rơi xuống, trắng xóa nóc nhà. Trong phòng đốt lửa than, cửa sổ bị kín bằng màn lụa thật dày để tránh gió lùa. Trong phòng nuôi cá chép, mỗi ngày được cho ăn, mặc dù ăn không nhiều lắm. Có thể là bởi trong phòng ẩm áp hơn, bọn chúng không hề giống cá chép trong ao, chìm dưới đáy nước không lộ đầu.

Hạ Uyển Chi không ra khỏi cửa, dưỡng mười mấy ngày, trên người mới mọc mà chút ít. Lâm ngự y cũng nói thân thể của nàng đã khá tốt, còn phải tiếp tục điều dưỡng. Mùa đông cần bổ dưỡng, huống chi nàng còn đang mang thai.

Nàng thích ăn các loại hạt khô vỏ cứng. Hạ Bích mỗi ngày sẽ bóc hạch đào, hạnh nhân, quả hạch,... các loại hạt vỏ cứng cho nàng ăn. Tề Diệp cũng sẽ phân phó Nội Vụ phủ đưa đến cung nàng.

Gần đây bình an vô sự, nhưng Hạ Uyển Chi cũng không buông lỏng cảnh giác. Ăn, mặc, ở, đi lại đều đặc biệt coi chừng. Hạ Đồng đã ốm ốm tắt cả đồ nàng ăn. Chi cần nàng cho vào miệng. Hạ Đồng cũng sẽ ném một lần, xác định không có vấn đề mới để người bưng lên cho nàng.

Tuyết rơi càng lạnh. Thức ăn bày trên bàn đều nóng hổi, thức ăn nguội đã mang xuống. Gần đây nàng ăn được không ít, một ngày ba bữa cộng thêm món điểm tâm ngọt súp bổ. Bởi vậy bụng lớn lên rất nhanh, hơn nửa động cực kỳ nhiều lần, cũng rất làm ấm ỉ.

Mặc dù chú ý như thế, nhưng cũng có một lần nàng bị sốt, ho khan. Mỗi lần ngã bệnh làm cho người của Chiêu Hoa cung lo sợ bất an, chỉ sợ có sai lầm, bị Hoàng Thượng trách cứ.

Từ lần đó ra, những thứ khác đều không tệ lắm. Ít nhất so với chỗ hoàng hậu, mỗi ngày Tề Diệp đều sẽ đi qua nhìn một chút, hoặc cùng dùng bữa, hoặc đến sờ bụng của nàng, cảm giác thai máy động.

Nhưng chỗ Hoàng hậu hẳn chỉ đi ngồi một lát, hoặc tới ăn trưa. So với đến thăm, Hạ Uyển Chi phải được sùng ái hơn nhiều.

Người trong cung nhìn nàng được sủng ái, đồ tốt liên tục không ngừng đưa đến. Hạ Uyển Chi cũng tự có chừng mực. Ở hậu cung, chỉ có được lợi, bọn họ mới vì người làm việc, cho người tin tức. Đương nhiên, tin tức nhỏ nhỏ nàng biết cũng không ít.

Từ thông tin nàng thu được, ngự y chịu trách nhiệm xem bệnh cho Hà Chiêu dung không cẩn thận lúc hốt thuốc ở ngự y viện bị mất một toa thuốc. Mà phương thuốc này là một tiểu thái giám ngự y viện nịnh nọt, kín đáo đưa cho nàng.

Vốn cũng không có gì kỳ quái, chỉ là dùng trên người Hà Chiêu dung, quả thật làm người ta đăm chiêu.

Hạ Đồng nhìn một lần từ đầu tới đuôi, lại từ đuôi đến đầu. Thế nhưng phát hiện là một toa thuốc an thai, không phải thuốc trị cảm mạo, ho khan bình thường.

Người trong hậu cung không ai biết Hà Chiêu dung có thai, thậm chí hoài nghi tên tiểu thái giám kia cầm một toa thuốc linh tinh đến lừa gạt người. Hạ Uyển Chi biết được, tính toán một lúc, lập tức hoảng hốt, cho Hạ Đồng đi ngự y viện, xem có phải chữ viết của ngự y không. Không đến thời gian một ngày, Hạ Đồng đi ngự y viện thăm dò đã trở lại, nói “Nô tỳ đã cẩn thận điều tra đối chiếu qua, xác thực là chữ viết của ngự y, hơn nữa cũng quanh co lòng vòng thỉnh giáo ngự y, xác thực là thuốc dưỡng thai.”

“Hà Chiêu dung này trình độ lừa gạt đủ sâu. Nếu không phải vô tình bị mất toa thuốc này, còn không biết nàng ta thế nhưng đã có thai. Hạ Hoa, ngày mai ngươi đi biệt cung hỏi thăm một chút, phải tận mắt nhìn thấy hiệu chưa?”

“Vâng!” Hạ Hoa gật đầu.

Ngày hôm sau Hạ Hoa tuân lệnh Hạ Uyển Chi đi biệt cung. Trời tối trở lại, cũng mang về tin tức làm cho người kinh hãi “Hà Chiêu dung xác thực có thai, bụng đã rất lớn, nhìn có vẻ là tám chín tháng, tròn vo. Nó tỳ trốn ở một bên nhìn hồi lâu, xác định không nhìn lầm.”

“Đoán rằng cũng bởi vì biết rõ mình mang thai, sợ hãi bị người bỏ thuốc, nên mới mượn cớ ngã bệnh để rời khỏi hoàng cung, trốn đến biệt cung. Nàng ta là định bình an sinh hạ hài tử mới chiêu cáo thiên hạ đấy mà!” Nếu sinh hạ hoàng tử, vậy cũng thật là mẹ vinh nhờ con. Nhưng nàng nhớ rõ Nhị hoàng tử là Đức phi sinh ra, hôm nay Đức phi đã chết rồi. Như vậy chuyện đã thay đổi, Nhị hoàng tử từ bụng ai sinh ra không phải định số.

Hoàng hậu, nàng, hay là Hà Chiêu dung?

“Không biết Thực phi biết Hà Chiêu dung mang thai, có đi chúc mừng không đây?” Hạ Uyển Chi vuốt ve bụng nhô lên, quý dị cười một tiếng.

“Nương nương, không xong, nương nương...” Thực phi đang cắt móng tay thì nghe Mộc Hương hốt hoảng chạy tới, nàng không vui ngẩng đầu nhìn. Mộc Hương cho cung nữ lui xuống, trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ, lúc này mới nói “Nương nương, nô tỳ mới từ ngự y viện trở lại. Nghe hai tên tiểu thái giám nói Hà Chiêu dung mang thai, bụng đã chín tháng.”

“Nói bậy bạ gì đó, nàng ta không phải bị bệnh không chữa được hay sao?” Thực phi nhú mày, cảm giác vô cùng khó hiểu.

“Tên tiểu thái giám kia tự nhận là người của ngự y chịu trách nhiệm xem bệnh cho Hà Chiêu, nói là rành rành là tận mắt nhìn thấy Hà Chiêu dung bụng to.”

“Tin tức có tin cậy không?” Thực phi nhú mày thăm hỏi. Hà Chiêu dung, người thật to gan, giòi cho một kẻ âm thầm tính toán, thì ra là trốn đi biệt cung không phải để chữa bệnh, là vì dưỡng thai?

Mỗi lần sau khi thị tẩm cũng sẽ chuẩn bị cho nàng ta một chén thuốc, nàng ta lại còn có thể mang thai. Thật đúng là đã xem thường nàng ta!

“Nô tỳ cũng chỉ là nghe nói, còn còn chưa kịp xác nhận liền vội vã trở lại bẩm báo nương nương. Về phần là thật hay giả, nô tỳ thực tại không dám khẳng định.” Mộc Hương thấp thòm nói.

“Hừ, mặc kệ là thật hay giả, cứ đi xem sẽ biết!” Thực phi nói “Cho người chuẩn bị một chút, ngày mai đi biệt cung xem Hà Chiêu dung một chút. Nhiều tháng rồi, bản phi lại có chút nhớ nàng ta.” Thực phi vừa nói vừa rùng rợn, giọng nói không hề lộ ra chút nhớ nhung nào.

Hạ Uyển Chi biết Thực phi chuẩn bị đi biệt cung thăm Hà Chiêu dung, nhìn không được cười một chút. Cũng biết Thực phi thiếu kiên nhẫn, người dưới tay nàng ta rõ ràng mang thai, còn lừa gạt giới như thế, chắc chắn làm cho nàng ta tức điên.

Mặc kệ nàng đi làm gì, Hạ Uyển Chi cũng làm như không biết, chỉ để ý dưỡng thai. Có một số việc nàng xác thực không cần tự mình động thủ, chỉ cần đem tin tức để lộ ra, luôn sẽ có người ra mặt. Thực phi không phải một ví dụ sao?

Thực phi bảo là muốn đi biệt cung thăm Hà Chiêu dung, hoàng hậu cũng không hỏi nhiều liền đồng ý.

Biệt cung cách hoàng cung một quãng xa, đương nhiên sẽ không phải nơi hang cùng ngõ hẻm, có con đường đặc biệt nối liền hoàng cung và biệt cung. Thực phi dẫn theo khá nhiều người đi, trong đó có Mộc Hương.

Hà Chiêu dung qua mấy ngày trước đây sống trong pháp phòng lo sợ, đến hôm nay phòng bị rất ít, đặc biệt là còn có không đến nửa tháng hài tử sẽ ra đời. Nàng vô cùng hy vọng là một tiểu hoàng tử, như thế, nàng sẽ được mẹ vinh nhờ con, thậm chí vượt qua Thực phi nương nương.

Kể từ đó, về sau thấy Thực phi nương nương, nàng cũng không cần tỏ ra nhún nhường, thay nàng ta công kích phi tần khác, xem sắc mặt nàng ta làm việc.

Biệt cung và hoàng cung bình thường trời lạnh cực kỳ. Mặc dù so ra kém thoải mái hơn hoàng cung, nhưng chỉ cần bảo vệ được hài tử bình an, nàng chấp nhận. Hà Chiêu ngồi bên đống lửa may quần áo cho hài tử, bụng lớn nên có hơi bất tiện, ngồi cũng rất khó chịu. Mẫu thân này nàng đã cố gắng thêm mấy ngày nay, nhưng vẫn không được đẹp lắm.

Đang mãi mê thuê thùa, ngoài cửa truyền tới một hồi âm thanh thình an “Thực phi nương nương kim an. Nương nương nhà ta thân thể còn chưa khỏi hẳn, đang nghỉ ngơi. Ngự y nói bệnh có thể lấy. Kính xin nương nương trở về.”

Nói chuyện chính là cung nữ trung thành bên người nàng. Tú Hà vừa nghe, lập tức sợ hãi “Nương nương, Thực phi đến đây.”

Hà Chiêu dung nghe thấy, vội ôm bụng đứng dậy, mặt xám như tro, hai chân nhũn ra “Nàng ta... Nàng ta làm sao lại đến? Làm sao bây giờ... Làm sao bây giờ, nếu bị nàng biết, hài tử khẳng định không giữ được... Không được, hài tử không thể có chuyện, nó chính là mạng của ta!”

Tú Hà an ủi “Nương nương đừng lo lắng, coi chừng thân thể, không bằng lên giường nằm, đắp chăn mền che lấp một chút.” Hà Chiêu dung vội đồng ý, hiện tại cũng chỉ có thể như vậy.

Thân thể khó khăn đi đến bên giường, được sự giúp đỡ của Tú Hà. Mới vừa nằm đắp chăn, cửa phòng đã bị Mộc Hương đẩy ra. Quét mắt đến thân thể trong phòng, Thực phi ngạo mạn tiến vào, ánh mắt rơi thẳng vào người nằm nghiêng trên giường.

Căn bản không cần làm bộ, thời điểm trông thấy Thực phi kia, Hà Chiêu dung liền sắc mặt trắng bệch, đôi môi thất sắc “Nương nương sao lại tới, tàn thiếp thân thể khó chịu. Hay là nương nương trở về đi!” Nói rồi che miệng cúi đầu ho khan, hai tay đều đang run rẩy.

“Bản phi nghe nói Hà Chiêu dung bệnh còn chưa khỏi hẳn, liền đi đến nhìn một chút, chẳng lẽ Hà Chiêu dung không hoan nghênh!” Thực phi nhướn mi bước tới.

“Tha thứ cho tàn thiếp thân thể khó chịu không thể đứng dậy thỉnh an. Tàn thiếp đây không phải bệnh bình thường. Ngự y nói tốt nhất cách ly với mọi người. Nương nương vẫn là đi giá mới tốt. Tâm ý của nương nương tàn thiếp vô cùng cảm kích, không ngờ nương nương còn nhớ đến tàn thiếp.” Hà Chiêu dung giả vờ chu toàn, hận không thể khiến nàng ta lập tức rời đi, âm thanh có chút khàn.

“Nhìn xác thực bệnh không nhẹ, cũng không biết là gì bệnh, hay tai bệnh đây.” Thực phi cau mày, cúi đầu, Tú Hà định ngăn trở, Mộc Hương đã bắt lấy tay nàng ta. Chấn mền bị vén lên, bụng tròn vo không chỗ nào che giấu, bại lộ ngay trước mắt. Thực phi nhướn mi cười khê “Hà Chiêu dung xác thực bệnh cũng không nhẹ, bụng cũng sưng lên này?”

“Nương nương tha mạng. Nương nương, tàn thiếp không có ý lừa gạt, tàn thiếp chỉ muốn một đứa bé. Cầu xin nương nương hạ thủ lưu tình.” Hà Chiêu dung kinh hãi đứng dậy quỳ trên mặt đất, che bụng cầu khẩn.

“Hừ, đến hôm nay, người cho rằng bản phi sẽ hạ thủ lưu tình?” Thực phi cười lạnh nói “Thì ra uống chén thuốc chi là nguy trang, thế nhưng người lại dám động tay chân.”

“Nương nương, tàn thiếp biết sai rồi, tàn thiếp không dám nữa. Tàn thiếp không lừa gạt, tàn thiếp cũng không biết tại sao, rõ ràng ăn canh thuốc thì không thể mang thai. Nhưng tàn thiếp không nỡ giết chết cốt nhục của mình. Nương nương, đại từ đại bi bỏ qua cho tàn thiếp một lần này đi!”

Không nghĩ tới ngàn phòng vạn phòng, cuối cùng vẫn bị phát hiện. Hôm nay, bất luận thế nào nàng cũng muốn bảo vệ hài tử.

“Tha cho người?” Thực phi ngồi xuống, vuốt ve bụng nhô lên của nàng ta, ánh mắt quý dị “Có thể. Uống hết thuốc này!” Trên tay có thêm một chén thuốc đen thui lù.

“Nương nương, cầu xin người. Không thể thương tổn hài tử, nó vô tội!” Hà Chiêu dung bị hù dọa mặt xám như tro, che bụng cầu khẩn.

“Hôm nay ngươi không uống cũng phải uống. Không có sự chấp thuận của bản phi, cho dù mang thai cũng phải bỏ đi.”

Tú Hà tiến lên, bị hai vị cung nữ bắt lấy. Mộc Hương bụng thuốc hướng đến, Hà Chiêu dung nhìn thấy, ngậm chặt miệng, liên tục lắc đầu.

“Nương nương, thay vì phá bỏ đứa bé này, không bằng giữ nó lại. Nương nương, người xem, Hà chiêu nghi và hoàng hậu đều mang thai. Nếu các nàng đều sinh hạ công chúa, mà tần thiếp sinh hạ hoàng tử. Đến lúc đó tần thiếp sẽ nói thân thể yếu đuối không thể chăm sóc, đem hoàng tử giao cho nương nương nuôi. Nương nương chính là mẹ của hoàng tử, có thể mẹ vinh nhờ con?”

“Ngươi làm sao biết các nàng sẽ sinh hạ công chúa, người sinh hạ hoàng tử?”

Thục phi nhướn mi “Hơn nữa, bản phi nếu muốn hoàng tử, cũng là chính mình sinh ra.”

“Nếu nương nương có thể mang thai, cũng sẽ không đến tận hôm nay bụng còn không có tin tức.” Hà Chiêu dung cuồng cuồng, không cần thận suy nghĩ lời nói ra khỏi miệng, một câu nói lại chọt trúng chỗ đau của Thục phi. Đứng thật khẽ từ sau khi Đại hoàng tử chết non, nàng không mang thai lại. Nàng từng được sủng ái nhất, Hoàng Thượng sủng hạnh cũng không thiếu, lại chậm chạp không có bầu.

Đây là cấm kỵ của nàng, hôm nay bị Hà Chiêu dung đâm vào. Thục phi thay đổi sắc mặt, vung tay tát Hà chiêu dung. Hà Chiêu dung bụm mặt, khoe miệng tràn ra vết máu “Nương nương, người xem Đức phi dựa vào trường công chúa có thể được sủng ái, nếu bên cạnh nương nương có vị tiểu hoàng tử, Hoàng Thượng nhất định sẽ càng quan tâm nương nương.”

“Nếu sinh hạ tiểu công chúa thì sao đây?” Trầm mặc hồi lâu, Thục phi đột nhiên lên tiếng.

“Nếu là tiểu công chúa, tần thiếp sẽ không từ thủ đoạn nào vì tiểu công chúa dọn sạch đường.”

Hạ Uyển Chi sai Hạ Hoa đi biệt cung thăm dò tin tức. Lúc trời tối Hạ Hoa vội vã từ bên ngoài trở lại. Mưa to ướt cả người, sắc mặt tím xanh, lại không thêm đề ý chút nào nói “Thục phi nương nương đã trở lại...” Không đợi Hạ Uyển Chi hỏi thăm, nàng nói “Hà Chiêu dung cũng đã trở lại. Bây đang trên đường đến Thọ Ninh cung. Hoàng Thượng ở Thọ Ninh cung dừng bữa cùng thái hậu.”

“Hà Chiêu dung?” Hạ Uyển Chi ngoài ý muốn “Thục phi không làm gì nàng ta?”

“Nô tỳ nhìn không biết có nhầm không. Hải tử vẫn bình yên vô sự, hơn nữa Thục phi đối với Hà Chiêu dung còn rất thân thiết.”

“Các nàng đang định làm gì?” Hạ Uyển Chi nhướn mi, bắt đầu cảm thấy khó hiểu đối với Thục phi. Với tính tình của nàng ta, nếu biết được Hà Chiêu dung nghi có thai, Tề Diệp, thái hậu bọn họ lại không biết chuyện, còn không phải là trừ khử sao? Làm sao lại dẫn người trở lại, không giống tác phong của Thục phi!

“Đi Thọ Ninh cung hỏi thăm một chút, ta muốn biết rốt cuộc phát sinh chuyện gì!” Lập tức không muốn ăn nữa, Hạ Uyển Chi khoát tay áo cho người mang bát đĩa xuống. Hạ Hoa lui xuống đi hỏi thăm tin tức.

Thục phi đã thăm dò được Tề Diệp ở đâu, mang theo Hà Chiêu dung đi Thọ Ninh cung. Tề Diệp, thái hậu nghe nói các nàng đến đây, có chút ngoài ý muốn. Lúc nhìn thấy người bên cạnh Thục phi, Hà Chiêu dung hành động có chút chậm chạp ngốc nghếch, nâng cao bụng bự, hai người đều kinh hoàng.

Thái hậu chỉ vào Hà Chiêu dung bụng nhô cao, hồi lâu mới phản ứng “Đây là...”

Hà Chiêu dung liếc nhanh Thục phi, tiến lên quỳ trên mặt đất, nói “Hoàng Thượng, thái hậu trách phạt. Tần thiếp nhất thời hồ đồ, sợ có người gây bất lợi cho hải tử của tần thiếp, nên mới che giấu. Vốn là muốn chờ sau khi sinh hạ hải tử mới báo cho Hoàng Thượng, thái hậu. Không ngờ hôm nay Thục phi nương nương đến, biết chuyện của tần thiếp, lúc này mới khuyên bảo tần thiếp quay về. Tần thiếp ngu xuẩn, cầu xin Hoàng Thượng thái hậu trách phạt.”

“Hà Chiêu dung cũng quá cẩn thận, nên mới mất đúng mực, giấu giếm chuyện mang thai. Hoàng Thượng, thái hậu nể tình long chủng trong bụng, tha Hà Chiêu dung lần này đi ạ!” Thục phi có lòng biện hộ giùm,

Tề Diệp nhìn thoáng qua Hà Chiêu dung bụng nhô cao, mở miệng nói “Đang mang thai, hãy đứng lên đi. Về phần trừng phạt, chờ sau khi sinh hạ hải tử lại nói.”

“Đa tạ Hoàng Thượng khai ân, tần thiếp cũng không dám nữa!” Hà Chiêu dung không nghĩ tới Hoàng Thượng lại dễ nói chuyện như vậy, âm thầm đắc ý là bởi nhờ đứa bé này. Nhưng vừa nghĩ tới hải tử ra đời phải nuôi dưới danh nghĩa Thục phi, liền không cam lòng.

“Hà Chiêu dung che giấu mọi người cũng thật khổ cực!” Thái hậu nhìn chằm chằm bụng của nàng ta, thủy chung có chút hoài nghi. Huyết mạch hoàng thất không được nửa điểm sơ sẩy.

Lấy có tra xét bệnh của nàng ta, thái hậu cho người kêu ngự y đến nhìn một chút, cẩn thận hỏi thăm một lần, lại lật danh sách thị tẩm, xác định không có sơ sót, thái hậu mới thở phào nhẹ nhõm nhìn Hà Chiêu dung với ánh mắt mang theo chút ám áp “Bụng đã hơn tám tháng, lúc này hành động rất bất tiện, không nên suy nghĩ bậy bạ, ở trong cung nuôi thai đi!”

“Vâng! Đa tạ thái hậu ân điển!” Hà Chiêu dung đáp một tiếng. Thái hậu lại hỏi thăm vài câu, lúc này mới cho phép nàng về nghỉ.

Thục phi và nàng cùng nhau rời khỏi Thọ Ninh cung. Trên đường, Thục phi nói “Nếu đã tiến cung, người nên cẩn thận một chút. Những thứ không nói khác, phải cẩn thận đề phòng hoàng hậu. Nếu không giữ được hải tử, bản phi chắc chắn sẽ không dễ dàng tha thứ.” Hà Chiêu dung gật đầu. Thục phi vuốt ve bụng của nàng ta, nói “Nhớ kỹ, là hải tử của bản phi.”

“Vâng! Tần thiếp sẽ không quên.” Trong lòng quặn đau, Hà Chiêu dung lên tiếng.

“Vậy thì tốt rồi, bản phi thích nhất người thức thời, thành thật. Lần này ngươi phạm vào sai lầm lớn, đáng ra phải bị trừng phạt. Nhưng cũng phải chờ sau khi hải tử ra đời nói sau, hy vọng là một tiểu hoàng tử.”

Đưa mắt nhìn Thục phi đắc ý rời đi, Hà Chiêu dung cắn môi. Bào thai trong bụng như cảm nhận được sự phẫn nộ của nàng, quằn quỗi đấm đá vào bụng nàng, làm cho nàng cả người khó chịu. Hà Chiêu dung vuốt ve bụng, dịu dàng trấn an “Ngao, mẫu phi sẽ không đem ngươi giao cho bất luận kẻ nào. Đừng lo lắng, không ai có thể cướp ngươi đi. Ngươi vĩnh viễn là đứa bé ngoan của mẫu phi.”

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77

Edit: Yanqiu

Hoàng hậu nghe Nguyệt Quế nói Thục phi đã quay về rồi, còn mang về một số cách dưỡng bệnh cho Hà Chiêu dung thì cũng không ngạc nhiên lắm. Nghe nói Hà Chiêu dung đã có thai tám tháng thì không biết nên nói cái gì.

Nguyệt Quế đem tất cả điều nàng biết đều nói cho hoàng hậu nghe, hoàng hậu cười lạnh một tiếng “Chi sợ không phải người khác động thủ, là sợ Thục phi động thủ! Ngược lại không nghĩ tới, Thục phi còn đích thân đưa nàng ta trở lại, thật đúng là chuyện lạ!”

“Nurong nurong nói đúng!” Nguyệt Quế nịnh bợ trả lời nàng ta.

Hoàng hậu cười lạnh “Một Hạ chiêu nghi không đủ, hôm nay Hà Chiêu dung cũng có, lại còn tám tháng. Nếu hai người đều sinh hạ hoàng tử, thì hậu cung thật đúng là náo nhiệt!”

“Vây cũng phải xem các nàng có cái kia phúc sinh hạ hoàng tử hay không. Giữa hậu cung này, cũng chỉ có nurong nurong có thể sinh hạ hoàng tử.” Vốn là lời khen tặng, nhưng lúc nhìn thấy sắc mặt hoàng hậu không vui, Nguyệt Quế tự trừng phạt tát vào mặt mình “Nô tỳ lỗ miệng, nurong nurong trách phạt.”

“Người nói không sai, giữa hậu cung này cũng chỉ có bản cung có thể sinh hạ hoàng tử, các nàng đều mơ tưởng đi!” Hoàng hậu nghiêng răng nghiêng lợi, rất nhanh liền đứng dậy, hất đổ khay trà, theo động tác của nàng, trong tay áo rơi ra một vật gì đó. Nguyệt Quế quá sợ hãi, vội vàng nhặt lên đến giấu đi.

Hoàng hậu sùng sốt một chút, lập tức đưa tay che kín bụng, vào trong phòng, Nguyệt Quế rất nhanh đi vào theo.

Chưa đến ngày thính an hôm sau, tin Hà Chiêu dung mang long chủng đã được truyền khắp hậu cung. Hạ Uyển Chi cũng biết được một ít chuyện từ chỗ Hạ Hoa, cũng không nói thêm cái gì, dù sao Hà Chiêu dung có thai, người nên lo lắng cũng không phải là nàng.

Ngày hôm sau, vừa đúng là mừng một tháng chạp, ngày thường không cần ra cửa thính an, ngày mười lăm là không thể không đi, nếu như không có phần phó đặc biệt khác, đều là đi Thọ Ninh cung.

Trời vừa mưa, trên mặt đất có chút trơn, trước sau trái phải đều có người đỡ, ngược lại cũng không cần lo lắng trượt chân, nàng mang cái bụng sáu tháng đi Thọ Ninh cung. Trên đường gặp Lâm Huệ, nàng ta cười thính an Hạ Uyển Chi, nói “Uyển tỷ tỷ đã nghe nói chuyện của Hà Chiêu dung chưa?”

“Nghe nói rồi, thật đúng là nên chúc mừng!” Nàng cười cười, vẻ mặt không thay đổi.

Lâm Huệ gật gật đầu “Thực sự rất đáng chúc mừng, nghe nói Hoàng Thượng, thái hậu đều rất cao hứng.”

“Phải không?” Hạ Uyển Chi cố ý hỏi.

“Đúng vậy, thấy sang năm có thể ôm ba tiểu hài tử, thái hậu không phải là hy vọng nhất sao?”

“Vây cũng đúng, nếu bảo vệ được hài tử của Huệ nhi thì chính là bốn rồi, thái hậu lại càng vui mừng!” Nhìn ánh mắt nàng ta buồn bã, Hạ Uyển Chi cố làm ra vẻ áy náy nói “Xin lỗi, là tỳ tỷ lỗ lời!”

“Không sao cả, đều đã qua, tựa như uyển tỷ tỷ nói vậy, nên nhìn về phía trước.” Nói thì nói như thế, tại trái tim đang nhỏ máu của Lâm Huệ, không phải nàng chưa từng hy vọng hài tử vẫn còn ở trong bụng nàng. Có thể là nàng không có cái phúc phận kia, hôm nay chỉ có thể nhìn người khác ưỡn bụng mà âm thầm ghen ghét. “Nghĩ thông suốt là tốt rồi, người còn trẻ, Hoàng Thượng lại sủng ái, nhất định sẽ lại mang thai.” Hạ Uyển Chi làm bộ an ủi, nhìn về mặt nàng ta khi bị chính mình nhắc tới việc mất đi hài tử kia, nói như thế nào nhỉ, thật đúng là làm người ta cao hứng.

“Ừ! Tỷ tỷ nói đúng!”

Kế tiếp hai người cũng không nói gì nữa, mãi cho đến Thọ Ninh cung, thái hậu, hoàng hậu cũng đã ở đó. Hạ Uyển Chi khẽ đỡ eo hành lễ, ánh mắt nhìn lướt qua cái bụng hơi nhô lên của hoàng hậu, cái thai trong bụng hoàng hậu bốn tháng rồi, chỉ là kém thai của nàng hai tháng mà thôi.

So với của nàng, cái bụng bốn tháng đúng là to hơn chút ít, nguyên nhân đại khái là bởi vì do nàng gầy yếu, đã trải qua mấy tháng, trong bụng thai nhi cũng chịu không ít khổ cực đi, hai tháng này mới được đền bù chút ít.

Sau khi các nàng hành lễ ngồi xuống, liền có phi tần khác tiến đến hành lễ thính an. Sau đó Thục phi khoan thai đi đến, ở trước mặt thái hậu, thu lại chút ít kiêu căng cao ngạo, cung kính hành lễ. Nàng ta ngồi xuống đối diện Hạ Uyển Chi, ánh mắt vô ý quét qua bụng nhô lên của nàng.

Hạ Uyển Chi phát hiện, ngược mắt nhìn lên, khẽ gật đầu đáp lại, lập tức dời ánh mắt đi, không hề phản ứng.

Đến cuối cùng chính là Hà Chiêu dung, mấy tháng không gặp, nàng ta mập mà hơn rất nhiều. Không chỉ là bụng, còn có khuôn mặt, hiện tại thật sự còn có thể ví như là viên ngọc sáng. Nếu so sánh thì bụng của nàng ta lớn hơn bụng của Hạ Uyển Chi rất nhiều, nhìn nàng ta đỡ eo tiến đến, đi lại vô cùng cẩn thận.

Đối với ánh mắt khác lạ của Hạ Uyển Chi, Hà Chiêu dung thân nhiên đi vào, trong lòng âm thầm đắc ý. Khi nhìn thấy Thục phi, sự đắc ý này liền tan thành mây khói. Vừa nhìn thấy nàng ta, nàng liền nhớ tới mười tháng sinh nở. Nàng tự mình vất vả mang thai mười tháng, sinh hạ hài tử dễ rồi bị người khác ôm đi. Cảm giác đó thật làm cho nàng nghĩ đến đã cảm thấy khó chịu.

Hà Chiêu dung hành lễ, ngồi xuống bên cạnh Hạ Uyển Chi. Thái hậu cười nói “Hôm nay thật đúng là ngày đại hi, trong cung đã có ba vị quý nhân!”

“Đều là do phúc khí của thái hậu.” Hoàng hậu vuốt ve bụng, cười nói.

Thái hậu đối với lời khen tặng của nàng rất là hài lòng, nói “Đều là Bò Tát phù hộ, đệ tử về sau sẽ càng thêm một lòng hướng thiện, chỉ hy vọng Bò Tát có thể phù hộ ba hoàng tử bình an ra đời.”

Mở miệng là một tiếng hoàng tử. Ở hậu cung này, công chúa so ra kém hoàng tử, chính xác mà nói, tại nơi nào cũng đều là trọng nam khinh nữ.

Có vẻ Thái hậu thật sự rất vui vẻ, hôm nay nói rất nhiều lời, nhiều nhất là vây quanh ba người đang mang thai các nàng, bảo các nàng dưỡng tốt thân thể, dặn dò vô số lần.

Từ Thọ Ninh cung đi ra, Hạ Uyển Chi đã cảm thấy mệt chết đi được. Nàng hiện tại không thể ngồi lâu, cũng không thể đứng lâu, dù sao như thế nào đều không thoải mái. Nhìn thoáng qua Hà chiêu dung đang cười cười nói nói cùng Thục phi, Hạ Uyển Chi không lộ biểu tình gì, mang người trở về Chiêu Hoa cung.

Trước kia nói là thai của nàng để hoàng hậu che chở, Hạ Uyển Chi đã cảm thấy buồn cười. Nếu thai của nàng thật sự để cho hoàng hậu che chở, cũng không phải là để vào miệng cọp sao? Buổi trưa Tề Diệp đi đến chỗ Hà Chiêu dung dùng, đồng thời ban thưởng không ít đồ tốt.

Nàng nghe nói xong vẻ mặt cũng không thay đổi, tiếp tục ăn uống. Hà Chiêu dung cũng là nữ nhân của hần, Hạ Uyển Chi không ngại thơ nghĩ rằng trong lòng hẳn chỉ có chính mình mà sẽ buông tha cho hồ nước ngọt ở khắp nơi, rồi chỉ ôm nàng - một gáo nước nhỏ. Vây cũng sẽ bị chê cười chết mất!

Bữa tối Tề Diệp đến Chiêu Hoa cung, Hạ Uyển Chi báo Hạ Hà chuẩn bị món hần thích ăn, lúc dùng bữa nàng tự mình rót một chén rượu nhẹ cho Tề Diệp, nói “Tần thiếp còn chưa chúc mừng Hoàng Thượng lại có thêm chuyện vui!”

Hắn cười tiếp nhận, uống một hơi cạn sạch “Uyển Nhi ghen sao?”

“Có một chút!” Hạ Uyển Chi thành thật trả lời.

Tề Diệp giận quá hóa cười, nói “Uyển Nhi yên tâm, cho dù trăm có thêm nhiều con trai con gái hơn nữa, so ra vẫn sẽ kém đứa nhỏ trong bụng nàng!”

Hạ Uyển Chi cảm động, ánh mắt lấp lánh nhìn hắn, tiếng nói tràn ngập vui sướng “Hoàng Thượng, tần thiếp có tài đức gì có thể được Hoàng Thượng ưu ái?”

“Trăm cũng không biết!” Tề Diệp nhéo nhéo mặt của nàng, nói “Tốt lắm, dùng bữa đi, có chuyện gì bữa sau lại nói.”

Nàng gật gù đầu, không hề hỏi nhiều, chuyên tâm dùng bữa, khẩu vị rất tốt, ăn được không ít.

Ngày mùng tám tháng chạp, ngự thiện phòng đã chuẩn bị cháo từ sáng sớm. Hạ Bích đi ngự thiện phòng bụng một ít trở lại. Sau khi Hạ Đồng kiểm tra phát hiện không độc. Tuy vậy, Hạ Uyển Chi cũng không muốn ăn, đề cho Hạ Bích ăn cháo mùng 8 tháng chạp, hương vị thơm ngát rất ngon miệng, lại mềm dẻo ngọt ngào.

Ngày mùng tám tháng chạp hôm đó, đột nhiên buổi chiều tuyết rơi nhiều. Hạ Uyển Chi ở Chiêu Hoa cung cũng không đi ra ngoài qua lại, ngược lại Hạ Bích đi ngự hoa viên dạo một vòng, bẻ hai nhánh hồng mai đem về, còn chưa nở, nhưng có nụ hoa, đem cắm vào trong bình hoa.

Mấy ngày nay Hà Chiêu dung thường trốn tránh trong phòng, sau khi trở lại phòng của mình thì rất ít đi ra ngoài, lúc đi thỉnh an cũng là tùy tiện ứng phó vài câu. Hạ Uyển Chi cho người chút lễ vật qua, chứ không tự mình đưa đến cho nàng ta.

Lúc giữa chiều, nàng ngủ một lát liền dậy, hỏi nô tì khác thì biết được tuyết còn đang rơi, liền choàng áo da lông cực kì ấm áp. Áo da lông đó là do sau hôm bão tuyết Tề Diệp cho người đưa tới, làm từ ba lớp lông cáo màu đỏ, còn có hai cái cầu áo màu tuyết cùng với khăn quàng cổ vậy ở trên cổ rất ấm áp.

Tuyết quá tron, nàng có thai sẽ không mạo hiểm, liền ngồi trên hành lang nhìn, mới thêm thiếp một lát, tình lại phát hiện mọi thứ đã tích một tầng tuyết trắng thật dày. Ngoại trừ hòn non bộ, nhánh cây, nóc nhà và mấy chỗ không bị tuyết trắng bao, các nơi còn lại đều bao trùm một tầng trắng xóa thật dày che phủ vạn vật.

Nàng xem tuyết rơi được một lát liền bị Hạ Bích gọi đi vào sưởi ấm, nói là không được để bị cảm lạnh, thân thể sẽ rất khó chịu.

Ngược với Hạ Uyển Chi không ra cổng trước không bước cổng sau, Lâm Huệ đứng là đặc biệt chuẩn bị sụp làm ấm dạ dày, mạo hiểm tuyết rơi dày mà đi ngự thư phòng. Tien tiểu thái giám trông thấy nàng đi đến có chút e ngại, nhưng vẫn đi vào thông báo một tiếng. Không lâu sau tiểu thái giám đi ra, Tề Diệp để nàng đi vào. Nàng cố ý không phui tuyết trên người xuống, trên đầu đầy tuyết đọng. Sau khi nàng tiến vào, Tề Diệp trông thấy trên người nàng rơi xuống một chút tuyết thì nói “Tuyết rơi nặng như thế này lại còn tự thân mang tới, có chuyện gì để cho cung nhân đi một chuyến là được!”

Lâm Huệ vừa phui tuyết trên người, vừa nói “Dù sao tần thiếp không có bận việc gì, liền làm một chút sụp mang đến cho Hoàng Thượng nếm thử. Trời lạnh Hoàng Thượng còn phải vì triều đình ngày đêm vất vả, tần thiếp nhìn mà đau lòng.”

“Người có lòng!” Tề Diệp nhìn thoáng qua bát sụp nóng hổi, không cự tuyết. Chờ Quang Thuận công công thử độc xong, liền uống vài ngụm. Hắn bị phỏng một chút, hương vị thực ra cũng không tệ lắm, uống vào trong bụng liền rất ấm.

Nhìn hắn uống cạn chén canh nóng, lại ăn thêm hai khối điểm tâm nóng hổi, trong lòng nàng rất vui mừng.

Lúc Lâm Huệ mang theo Thái Vi rời khỏi ngự thư phòng, gặp phải Mộc Hương xách theo hộp com đi tới hướng ngự thư phòng. Mộc Hương khẽ hành lễ, ánh mắt rơi vào hộp com trên tay Thái Vi, trong lòng nàng đã hiểu rõ.

Lâm Huệ không nói gì, mang theo Thái Vi rời đi. Mộc Hương bảo tiểu thái giám đem hộp com đi vào, Quang Thuận công công nói “Hoàng thượng mới vừa dùng điểm tâm, lúc này không thể ăn nữa. Tâm ý của Thục phi nương nương Hoàng Thượng đã nhớ kỹ, điểm tâm thì người mang trở về đi!”

Mộc Hương không nói nhiều, gật gù đầu, xách theo điểm tâm mà lui về.

Ngày thứ hai Lâm Huệ đến phòng bếp nhỏ của Đức Sang cung, nhìn thấy bếp lò lạnh lẽo, phòng bếp không có một chút khói lửa, ngược lại nàng không nói gì, bảo Thái Vi nhóm lửa. Thái Vi tìm củi, phát hiện củi đều bị ướt nên đốt không được.

Không có củi thì nấu thức ăn như thế nào?

Thái Vi nói “Hôm qua còn rất tốt, tại sao hôm nay củi đều ướt hết rồi?” Thái Vi gọi một tên tiểu thái giám đến hỏi thăm, tiểu thái giám ấp úng nói không nên lời, lí nhí không dám nói.

Lâm Huệ nhìn bộ dáng kia của hắn cũng đã hiểu được, nhất định là do Thục phi động tay chân. Hôm qua điểm tâm của Thục phi bị đem trở lại, trong lòng chắc chắn không vui, liền làm ra việc này.

Phòng bếp nhỏ không thể dùng, nàng có thể đi ngự thiện phòng. Lâm Huệ mang theo Thái Vi đi ngự thiện phòng, ai biết ngự thiện phòng ngược lại rất đông đúc. Một thứ cũng không thể dùng, nhìn mấy đồ chưa ai dùng, nàng muốn dùng đều có người nói đợi lát nữa để cho Thục phi làm canh hạt sen, cái kia nói muốn cho Thục phi hầm canh gà, cái kia nói muốn cho Thục phi làm điểm tâm. Tóm lại đều là Thục phi, Lâm Huệ nàng đều không thể dùng được. Nhìn mọi người ở ngự thiện phòng đang chế giễu mình, nàng như bị biến thành con khi để chơi đùa. Lâm Huệ nóng mặt, xấu hổ không thôi, lại nhẫn nhịn không phát hỏa, trầm mặt rời khỏi ngự thiện phòng. Thái Vi vội vàng đuổi theo.

Biết rõ hôm nay không làm được sụp, Lâm Huệ trong lòng không vui. Nếu nàng được sủng ái giống Hạ Chiêu nghi thì không thể bị Thục phi bắt nạt đến như vậy còn không thể cãi lại.

Thái Vi khuyên bảo “Nương nương đừng để ý, chờ nương nương hết khổ, đến lúc đó làm cho Thục phi biết điều cũng chưa muộn!”

“Người cũng biết là hết khổ, khi nào thì ta mới có thể được như vậy!” Lâm Huệ cảm thán, nhẫn không được hốc mắt liền ướt.

“Hạ chiêu nghi không phải là hết khổ rồi sao. Lúc vừa mới tiến cung, Hạ chiêu nghi không có một cái gì, hiện tại không phải là ngày đêm được sủng ái sao. Nương nương yên tâm, với tài mạo của nương nương, Hoàng Thượng rất nhanh sẽ yêu thích nương nương.”

“Chi hy vọng như thế!” Giẫm lên tuyết, nhìn dấu chân kia, trong lòng nghĩ đến xuất thân.

Buổi chiều, Thục phi tự mình đi ngự thư phòng, làm canh hạt sen mà Tề Diệp thích ăn, còn có bánh táo hạt dẻ. Nhớ lại nàng đang cùng Lâm sung dung kia tranh giành, nàng liền đắc ý, cùng nàng tranh giành tình cảm ư? Còn non lắm!

Hạ Uyển Chi nghe nói mấy hôm nay Thục phi chịu khó đi đến ngự thư phòng thì chỉ cười cười. Đây là nàng ta đang xun xoe, nhìn trong cung ba người đều có thai. Nàng ta tất nhiên hâm mộ, ghen ghét, oán hận.

Hoa mai nở hoa, nàng lại không thể đi ngự hoa viên thưởng thức. Tề Diệp cho người mang vài bồn hoa đến Chiêu Hoa cung, nàng không cần đi ngự hoa viên cũng có thể trông thấy hoa mai thanh nhã.

Trải qua mấy tháng, Hạ Uyển Chi càng ngày càng cảm thấy khó chịu. Đầu tiên bị chuột rút nhiều lần, bụng nặng trĩu, nằm ngủ cũng rất khó khăn. Khi nằm ngủ thỉnh thoảng lại phải xoay người, bụng nàng đã lớn, Tề Diệp lại không thể ở lại chỗ nàng ở mà qua đêm.

Mặc dù một tháng có nửa tháng hẳn nghỉ ở Ngọc Long điện, nửa tháng sau, chỗ của Lâm Huệ là chỗ hẳn đi nhiều nhất, tiếp sau đó là Thục phi. Các vị phi tần khác thì chỉ đi mỗi chỗ một lần, dù sao hậu cung cũng không tỉnh là nhiều người.

Mùa đông, một ngày trời qua rất nhanh, đặc biệt khi nàng không có việc gì, đặc biệt khi nàng là người vô cùng thích ngủ. Không cần đi thỉnh an, buổi sáng bị đánh thức để dùng đồ ăn sáng, rồi lại ngủ một hồi. Buổi tối nàng lại ngủ thiếp đi một lát, một ngày cứ như vậy mà qua.

Mười lăm hàng tháng nàng phải đi thỉnh an thái hậu. Sáng sớm nàng liền rời giường, trang điểm ăn mặc một hồi. Tối hôm qua nàng ngủ không ngon lắm, đầu tóc có chút lộn xộn. Hạ Bích liền dùng dầu bôi tóc, bôi một lần, lập tức mái tóc liền mượt mà, suôn mềm.

Lúc nàng đi không sớm cũng không muộn, sau khi hành lễ liền ngồi xuống vị trí của mình. Không bao lâu người khác đều đến đông đủ. Thái hậu dặn dò vài câu, hoàng hậu lại nói vài lời, nửa buổi sáng cứ thế liền trôi qua.

Bởi vì gần tới cuối năm, hoàng cung đã bắt đầu bố trí quét dọn, đồ tết chuẩn bị cũng gần đủ rồi. Hàng năm các nơi khác tiến cống lên đều là đồ tốt.

Buổi sáng nàng chỉ uống một chén cháo loãng, sau khi trở về liền đói bụng. Hạ Đồng biết rõ mấy ngày nay sức ăn của nàng là càng ngày càng tăng, đã chuẩn bị cháo thịt trứng muối, hương thơm tỏa ra bốn phía.

Nàng ăn xong cháo thịt trứng muối, Hạ Đồng hít mũi ở trong phòng tìm kiếm, nàng và Hạ Bích thấy lạ liền hỏi “Tìm cái gì vậy?”

“Mọi người có ngửi thấy mùi thơm không. Trong hương thơm này có chút kì lạ.” Hạ Đồng hít mũi một cái tiếp tục tìm kiếm. Mấy người Hạ Bích cố gắng mà ngửi xem là mùi gì nhưng lại không tài nào đoán ra được, ngược lại là mùi hương cháo thịt thực hấp dẫn.

Hạ Đồng biết là không thể trông cậy vào các nàng, cái mũi của nàng từ trước đến nay đều rất nhạy bén, lần theo hương thơm này, nàng từng bước từng bước tới gần, cuối cùng ghé vào trên tóc Hạ Uyển Chi ngửi một cái “Nương nương dùng dầu bôi tóc?”

Hạ Uyển Chi húp ngụm cháo thịt cuối cùng rồi gật gật đầu Hạ Bích liền rót cho nàng một chén nước mật ong đặt vào trong tay “Đừng vậy, có chuyện gì sao?”

Hạ Đồng có chút nghiêm túc ngửi lại một cái, nói “Nương nương, trong dầu bôi tóc có vẻ đã thêm vật gì đó!”

Nàng nghe xong liền thót tim “Có người dùng thủ đoạn?”

Hạ Đồng cảm lấy dầu bôi tóc trước bàn trang điểm đồ ra một chút ở trên mu bàn tay, vẩy tay vài cái, sau đó ngửi từ xa đến gần, nói “Nếu như nô tỳ không ngửi nhầm, thì trong dầu bôi tóc đã bỏ thêm xạ hương. Mùi hương không nhiều, nhưng lại giữ lâu. Những hương thơm kia sau khi phai nhạt, hương xạ hương lại càng thêm nồng

Chi cần hiểu một chút y thuật cũng biết, xạ hương đối với phụ nữ có thai cực kì không tốt. Trong dầu bôi tóc có xạ hương, thật không biết là vô tình hay cố ý.

“Chuẩn bị nước nóng, ta muốn gội đầu!” Thật may là nàng cũng không thường xuyên dùng. Từ trước đến nay nàng không thích cảm giác bôi dầu lên tóc, hôm nay nếu không phải dầu tóc nàng lộn xộn thì cũng sẽ không dùng, càng không nghĩ tới ngay cả dầu bôi tóc cũng không thể coi thường.

“Bảo Hạ Hoa đi điều tra xem cái dầu bôi tóc này là lẩu từ đâu, đã trải qua ai tay ở Nội Vụ phủ.”

Hạ Hoa gật gật đầu, cầm dầu bôi tóc đi ra.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78

Edit: navahn

Beta: Âu Dương Vô Tâm

Tháng chạp, trong cung cực kỳ bận rộn, không nói đến chuyện đón người mới, sinh nhật Hoàng Thượng đã là một đại sự.

Hạ Uyển Chi biết rõ sinh nhật hẳn là hai mươi tháng chạp, sớm đã chuẩn bị lễ vật. Hẳn là vua một nước, thiên hạ đều là của hắn, còn kỳ trân dị bảo gì hẳn không có. Nàng bỏ sức dâng lên bảo vật cũng là phí sức chẳng có kết quả tốt, không bằng nấu cho hắn 1 ít đồ ăn để biểu đạt tâm ý.

Yến hội sinh nhật Tề Diệp được cử hành tại Triều Hoa cung, văn võ bá quan sáng sớm chuẩn bị lễ vật, quan viên ngoài thành cũng rủ rít đến hoàng cung Kim Lăng chúc mừng.

Rất nhanh đã đến hai mươi tháng chạp, Hạ Uyển Chi từ sớm chuẩn bị, hẳn sau khi hạ triều sẽ đến Hường Hoa các. Nàng tự mình nấu một chén mỹ trường thọ, lại đi trước Ngọc Long điện, biết rõ hẳn hạ triều sẽ trở về Ngọc Long điện thay y phục.

Nghe nói Hạ Uyển Chi đến, Tề Diệp liền để nàng đi vào, hỏi thăm “Sao lại tới đây mà không đi Hường Hoa các?”

Nàng cười không đáp, hành lễ nói “Tần thiếp chúc mừng Hoàng Thượng, mong ước Hoàng Thượng hồng phúc tề thiên, long thể an khang.”

Tề Diệp đỡ nàng đứng dậy, nheo nheo mắt “Chẳng lẽ đặc biệt đến đây chỉ để nói những lời này?”

“Tất nhiên không phải!” Nàng cười thần bí, xách theo hộp com cho hắn xem, “Hoàng Thượng mở ra xem một chút!”

Tuy biết rõ nàng nghịch ngợm đùa nước thả câu, nhưng Tề Diệp vẫn mở hộp com tinh mỹ ra liền nhìn thấy chén sứ thanh hoa cùng mỹ trường thọ và một đôi đĩa ngà lê hoa mộc.

“Là Uyển Nhi tự mình nấu?” Hắn có chút ngoài ý muốn.

Nàng gật đầu nhìn bát mỹ trường thọ “Thần thiếp tài nấu nướng không tốt, hi vọng không bị Hoàng Thượng ghét bỏ.”

“Uyển Nhi có lòng, trăm sao lại ghét bỏ?” Bụng bát mỹ trường thọ, hân ăn thử một sợi, liền hai ba ngụm liền đem chén mỹ ăn sạch.

Hạ Uyển Chi cảm lấy khăn tay lau miệng cho hân, hỏi “Hương vị thế nào?”

“Mỹ vị!” Không mặn không nhạt so ra tuy vẫn kém tay nghề của ngự trù, bất quá phần tâm ý này ngự trù không thể so sánh, đối với hân tất nhiên là mỹ vị.

“Hoàng Thượng cũng thật dành biết đồ tần thiếp, tài nấu nướng của tần thiếp còn không rõ ràng sao?” Giọng nói có chút thay đổi, nàng nói “Bất quá tần thiếp rất vui về!”

“Trăm cũng rất vui về!” Hôn lên khoe môi nàng một cái, hân từ đáy mắt đến đuôi mày đều ngập tràn vui vẻ.

Hạ Uyển Chi cũng không cùng Tề Diệp cùng đi Hướng Hoa các, nàng còn không có tư cách cùng hân sánh vai dự hội, bởi vậy liền đi trước.

Lúc tới cũng còn chưa muộn, Lâm Huệ cùng hai vị tiếp dư khác đã đến, trông thấy nàng đứng dậy hành lễ, nàng mỉm cười gật đầu ngồi xuống vị trí của mình.

Không bao lâu những phi tần khác lục tục tiến đến, đương nhiên không thể bắt vua của một nước chờ đợi các nàng. Hà Chiêu dung nâng cao bụng bầu, bước chân nhẹ nhàng chậm chạp tiến đến, không ít ánh mắt nhìn qua, nàng cười không nói gì. Hạ Uyển Chi vuốt ve bụng mình, cũng không nói lời nào, bên tai đã truyền đến tiếng hàn huyên trò chuyện của Triệu Tu nghi cùng Hà Chiêu dung.

Ít lâu, thái giám hô một tiếng “Hoàng Thượng giá lâm” phá vỡ trầm mặc. Bởi vì còn là buổi sáng, cũng chỉ là người trong hậu cung, thật cũng không nhiều náo nhiệt, cũng chỉ là mọi người cùng nhau dùng đồ ăn sáng mà thôi. Tề Diệp tiến đến liền liếc nhanh nhìn Hạ Uyển Chi, thu hồi ánh mắt nhìn nhạt gật đầu “Hãy bình thân!”. Mấy vị phi tần một hồi liền ngồi xuống, thái hậu cười nói “Hôm nay đúng là sinh nhật của Hoàng Thượng, ai gia chuẩn bị một phần lễ vật.”

Thái hậu cho ma ma đem kinh thư nàng viết tay đưa lên cho hân, Tề Diệp cười tiếp nhận “Thái hậu phí tâm, trăm rất thích!”. Hân lật vài trang nhìn qua, liền đưa cho Quang Thuận nhận lấy.

Sau Thái hậu là Hoàng hậu, Hoàng hậu dâng một thân áo ngủ cho hân, nói rằng từng cây kim sợi chỉ đều do chính mình thêu. Tề Diệp trên mặt phô diễn vài câu, lại để cho Quang Thuận thu về.

Thục Phi chuẩn bị một bộ văn chương nghiên mực, đều là thượng hạng, bút lông sói, bút ngọc, bản vẽ Lan Lăng cùng với nghiên mực đã của tiền triều đại văn hào dùng qua, mỗi một cái đều là tinh phẩm, chỉ riêng nghiên mực cũng đã mất nhiều tâm tư. Thục phi ra tay liền một số tiền khổng lồ, tiêu tốn không ít ngân lượng, so với Thái hậu cùng Hoàng hậu đều nhiều hơn, tâm ý thật cũng không ít hơn so với các nàng.

Thái hậu, Hoàng hậu cũng không nói gì, Tề Diệp cũng chỉ là xem qua.

Kế tiếp là Hạ Uyển Chi, nàng đứng dậy hành lễ chúc mừng, liền cho Hạ Bích trình lên một hộp gấm, “Tần thiếp nghe nói Hoàng Thượng gần đây dễ bị sái cổ, liền tự mình làm một cái gối đầu bằng xác kiều mạch, nghe nói gối lên rất có lợi cho cổ, hi vọng Hoàng Thượng thích.”

“Hà Chiêu nghi phí tâm!” Tuy cùng là một câu thoái thác, nhưng lúc hân nói lời này nhìn Hạ Uyển Chi một cách cao hứng, ánh mắt cũng sáng lên, cũng không phải là thích qua loa. Chi là một biến hóa rất nhỏ có thể làm cho mấy người ở đây nghe qua cũng biết quà tặng của nàng được lòng hân.

Quà tặng kế tiếp đối với Tề Diệp mà nói đúng là có cũng được mà không có cũng chẳng sao. Lâm Huệ biết rõ hân thích xem sách, tìm một bộ sách cổ rất hợp ý.

Về phần Hà Chiêu dung, nàng cũng thêu một bộ áo ngủ, nhìn thấy Hoàng hậu đưa lên một bộ áo ngủ, liền cho Tú Hà chuẩn bị một cái túi thơm tự mình thêu, bất quá là góp đủ số mà thôi, nàng cũng không trông cậy vào việc Hoàng thượng sẽ nhớ kỹ túi thơm nho nhỏ của mình.

Chúc mừng xong liền bắt đầu, ngự thiện phòng chuẩn bị mì thọ, đây mới thực sự là mỹ thọ, nhưng Tề Diệp đã ăn qua một chén, hân chỉ ăn vài miếng liền buông đũa xuống. Thái hậu khẽ nhíu mày, ngược lại cũng không nói gì, cũng không phải ăn mỹ trường thọ sống lâu trăm tuổi, bất quá là vì điềm tốt mà thôi.

Hôm nay Tề Diệp có thể nghỉ ngơi một chút, buổi sáng tại Triều Hoa cung nghe kịch, các nàng cũng cùng nhau nghe, lò sưởi ấm áp thật cũng không mấy khó chịu. Thái hậu thích nghe kịch, hôm nay hợp tâm trạng chọn đều là hí khúc dùng chúc thọ.

Hạ Uyển Chi ngồi trong chốc lát cảm thấy có chút mệt mỏi liền để Hạ Đồng đỡ ra ngoài đi lại, nàng dự yến hội lúc nào cũng sẽ mang theo Hạ Đồng.

Cách Hướng Hoa các không xa là ngự hoa viên, mấy ngày nay tuyết đã tan, trên mặt đất khá sạch sẽ. Đi vài bước, Hạ Đồng nhìn chừng không có người nào, “Nô tỳ hỏi thăm một chút, rất nhiều dầu bôi tóc ở giữa thà xạ hương, tựa hồ có người cố ý bỏ vào. Mùi xạ hương đặc biệt bền bỉ, quan trọng là dầu bôi tóc không thể thiếu loại hương liệu này.” Xác định có người cá gan bỏ vào?” Hạ Uyển Chi vẫn còn chút hoài nghi. Hạ Đồng gật đầu, “Nô tỳ không chắc chắn lắm, nô tỳ nghe nói Hoàng hậu, Thục phi, Triệu tu nghi, còn có Lâm sung dung trên người đều có mùi hương này, đều là dùng dầu bôi tóc tăng thêm xạ hương, người không quen khẳng định không thể nghe thấy được.” “Có người bị hạ thủ là tốt rồi!” Nàng vừa rồi còn cho rằng lại có người ngồi không yên muốn đem nàng trừ khử.

“Ngược lại Hoàng hậu tựa hồ rất thích loại dầu bôi tóc này, nô tỳ hỏi thăm một chút, Hoàng hậu vẫn luôn dùng.” “Ừ, bên trong có cái gì chúng ta mặc kệ, ai dùng cũng được ta không quan tâm, chính mình tự chú ý là được rồi!” Xạ hương đối với thai nhi bất lợi, hôm nay Hoàng hậu có thai, chỉ cần dùng lâu dài, thai nhi trong bụng nhất định sẽ có ảnh hưởng, mà nàng cũng không rảnh nói ra.

Nàng cũng muốn lấy mạng mình, chính mình vì sao phải hồ đồ cứu nàng?

Trên đường trở về lại cùng Thục phi đụng mặt, Hạ Uyển Chi cúi người hành lễ, Thục phi cười lạnh một tiếng, ngạo mạn rời đi.

Hạ Uyển Chi nhìn thoáng qua, đang muốn thu hồi tầm mắt, phát giác 1 ánh mắt đang nhìn mình, nhìn quanh liền thấy một thái giám đang nhìn mình.

Thấy nàng nhìn mình, thái giám có chút bối rối cúi đầu, khom mình hành lễ theo gót Thục phi đằng trước. Hạ Uyển Chi thấy kì lạ, một bộ mặt lạ hoắc, hỏi “Gã thái giám kia là ai?”

Hạ Bích liếc mắt nhìn, “Là quân sự của Thục phi nương nương, người quân sự trước kia phạm phải sự tình bị trách phạt, hôm nay hân bên cạnh hầu hạ Thục phi, tên Khang Thọ.”

Cuối cùng là nhìn không được, Hạ Uyển Chi liền trở về Chiêu Hoa cung nghỉ ngơi, ngồi xem hí kịch rất buồn ngủ, không thấy hay chỉ thấy mệt mỏi.

Bữa trưa dùng tại Triều Hoa cung, dùng bữa xong liền tự về nghỉ ngơi. Tối đến lại có dạ tiệc được cử hành, lúc đó vẫn vô bá quan vô số, náo nhiệt kinh khủng.

Buổi chiều được ngủ một giấc ngon lành, Hạ Bích gọi nàng dậy, cố gắng trang điểm ăn mặc cho nàng, thay xong cung trang tươi sáng Hạ Bích liền thưa: “Buổi chiều Hoàng thượng tới nhìn nương nương ngủ thật ngon nên không đánh thức nương nương, lúc nô tỳ đến thì nhìn thấy Hoàng thượng lặng lẽ nằm trên bụng nương nương nghe thanh âm!”

“Hân là bệ hạ có nói gì đó?” Nàng có chút kinh ngạc, cũng không nghĩ tới chính mình ngủ sâu như vậy, có người nằm sấp trên bụng còn không biết.

“Cũng không nói cái gì, ngồi một lát liền rời đi.” Hạ Bích thành thật trả lời.

Trang điểm xong liền đi Hướng Hoa các. Hương hoa thoang thoảng. Bầu trời chưa tối Hướng Hoa các đã đèn đuốc sáng rực, Hạ Đồng nói Vinh Quốc hầu cùng Vinh Quốc phu nhân đã tiến cung, nàng gật đầu ý đã biết.

Không có ý chỉ của Hoàng hậu, cho dù bọn họ tiến cung nàng cũng không thể lên lút gặp mặt, Hạ Uyển Chi nghĩ đã lâu không nhìn thấy mẹ nàng, liền đi tìm Hoàng hậu thỉnh ý.

Đi không được vài bước liền trông thấy tỷ nữ Nguyệt Quế của Hoàng hậu đứng một bên, nàng tiến tới định lên tiếng đã nhìn thấy Hoàng hậu giơ tay đánh cho Triệu tu nghi một cái tát, nàng trước hết ngậm miệng thật chặt, lui lại mấy bước, lúc Nguyệt Quế quay đầu thì nàng đã kịp núp ở 1 nơi.”Hoàng hậu nương nương thứ tội, tần thiếp không phải là không nghe theo nương nương phân phó, chỉ là tần thiếp liên tục không tìm được cơ hội ra tay.” Triệu tu nghi che gương mặt sưng đỏ, khóc lóc kể lể.

“Vô dụng, đồ vô dụng, khó trách Hoàng thượng không thích ngươi, không xây nổi tường thì là bần nhão. Việc này nếu ngươi làm không xong, bản cung sẽ không lưu lại ngươi.” Hoàng hậu phát tay áo, nhanh chóng rời đi để không để người khác chú ý.

Triệu tu nghi được cung nữ dìu đỡ đứng dậy, trên mặt có một vết sưng đỏ, chậm rãi rời đi. Đợi các nàng đi xa, Hạ Uyển Chi nhíu mày đi ra, hai chân có chút tê dại. Hạ Đồng xoa hai chân nàng, nói “nương nương, nô tỳ nghe Hoàng hậu cùng Triệu tu nghi tựa hồ lại tính kế cái gì đó.”

“Đợi lát nữa lưu ý một chút, đừng mắc bẫy.” Nghe ngữ khí dường là tính kế cái gì, nàng không thể không coi chừng.

Vốn là muốn đi xem mẹ nàng, yển hội đã mau chóng bắt đầu, căn bản không có thời gian, nàng liền cho Hạ Bích đi truyền lời hỏi thăm vài câu bày tỏ tâm ý.

Hương Hoa các một mảnh đèn đuốc sáng trưng, thức ăn tinh mỹ ngon miệng, người trên chính vị uy nghiêm thiên thành, nổi bật bất phàm, tâm tình không tệ tiếp nhận lời chúc mừng của văn võ bá quan.

Nàng lúc ra khỏi cung đã dùng chút thức ăn, bởi vậy trên yển hội gì đó, nàng cũng chỉ là làm dáng cho Hạ Đồng thử độc, sau đó chỉ ăn một chút.

Bởi vì vô tình nghe thấy lời nói kia, nàng đêm nay phá lệ lưu ý nhất cử nhất động của Triệu tu nghi, Triệu tu nghi lại phá lệ lưu ý Hà Chiêu dung, thỉnh thoảng quan sát cử động. Hạ Uyển Chi hiểu được, thì ra đêm nay Hoàng hậu đối với Hà Chiêu dung đã chuẩn bị hạ tay, chỉ điểm chính là Triệu tu nghi.

Không cần suy nghĩ nhiều vì sao Hoàng hậu phải đối phó Hà Chiêu dung, chỉ bằng cái bụng đang đội lên của nàng liền có đầy đủ lí do. Hoàng hậu đây là sợ hãi Hà Chiêu dung sinh hạ hoàng tử, mẹ vinh nhờ con, đoạt danh tiếng Hoàng hậu.

Tâm nhân của Hoàng hậu quả thực nhỏ hẹp, một đứa bé cũng không tha, trước kia hạ tử được thảo vào chén thuốc của phi tần, hôm nay cho dù vô tình mang thai cũng sẽ trăm phương ngàn kế trừ đi, thật sự là độc phụ.

Tựa hồ đứa bé cảm giác được cái gì, bụng nàng bị đá hai cái, nàng vuốt ve phần bụng đang đội lên của mình, không tiếng động an ủi, “Đừng lo lắng, có mẫu phi ở đây sẽ không để cho bất luận kẻ nào tổn thương ngươi.”

Văn võ bá quan bên kia ăn uống linh đình, mà nữ quyến bên này ngoại trừ những người cùng bàn ngẫu nhiên nói chuyện với nhau vài câu, phần lớn đều im lặng dùng bữa, cũng không nhiều tiếng động.

Kể từ sau khi mang thai, nàng nhiều hơn một cái “khó nói”, đó chính là qua không bao lâu lại phải “giải quyết” một lần, bởi vậy yển tiệc bắt đầu không lâu đã rời tiệc hai ba lần. Lần nữa muốn đi ra ngoài, nàng liền phát hiện Hà Chiêu dung dưới sự dìu đỡ của cung nữ đứng dậy rồi đi, bởi vì cô lưu ý, Hạ Uyển Chi rất nhanh thấy nàng liếc nhanh qua hướng mình, ngồi không bao lâu liền phải ra ngoài trong chớp lát.

Hai người một trước một sau rồi tiệc, Hương Hoa các thực ấm áp, vừa ra ngoài gió rét liền đập vào mặt, nàng nắm thật chặt da lông áo choàng, hai tay đặt trước bụng che chở, để không bị cảm lạnh.

Lúc đi đường không cẩn thận làm phần váy trên bị dơ một chút, nàng đành phải cho Hạ Bích dọn dẹp cẩn thận mới đi ra ngoài, miễn cho người khác nhìn thấy liền chê cười. Hương Hoa Các đèn đuốc sáng trưng, thiên điện bên cạnh cũng không ít ánh sáng, Hạ Đồng xách theo đèn lồng đi phía trước, nàng thân thể bất tiện cũng không đi được nhanh.

Đi vài bước liền nghe thấy âm thanh “ai nha”, vừa dừng chân đã nhìn thấy hai bóng người hướng về góc khuất mà đi, âm thanh kêu đau lại từ phía trước truyền đến, đúng lúc trên đường trở lại Triều Hoa cung, các nàng đi tới, chỉ nghe thấy tiếng cầu cứu của Tú Hà “Có ai không, nương nương ngã xuống, có ai không...”

Tiếng nói vừa dứt, rất nhanh liền có tiếng cung nhân chạy tới, luống cuống tay chân đỡ Hà Chiêu dung, Hạ Uyển Chi xem sắc mặt nàng trắng bệch, Hà Chiêu Dung tựa hồ cũng nhìn thấy nàng, chỉ là mới liếc qua đã bị cung nhân đỡ đi, bộ dáng rất chật vật. Nàng đã mang thai chín tháng, một lần xô ngã này không chắc có thể không xảy ra chuyện.

“Nương nương, Hà Chiêu dung chỉ sợ là muốn sinh!” Hạ Đồng nhìn nhìn mặt đất, hướng chủ tử là nàng mà nói. Theo ánh mắt của Hạ Đồng, trên mặt đất một bãi máu, nàng nhíu mày, cũng không hẳn là muốn sinh thôi đâu.

Trở lại Hương Hoa các, nàng liền thấy Triệu Tu nghi vẻ mặt có chút phức tạp, sắc mặt trắng bệch, trên tóc có thêm một mảnh lá cây cũng không biết. Hương Hoa cung lại không có cây cỏ, xem ra là vừa ra ngoài một chuyến, nghĩ đến cuộc đối thoại vừa rồi, khả năng nàng ta chính là thân ảnh vội vã rồi đi.

Nàng không khỏi nở nụ cười.

Ngồi xuống không được bao lâu liền trông thấy tiểu thái giám bên tai Quang Thuận công công nói vài câu, Quang Thuận đến gần Tề Diệp thì thăm, Hạ Uyển Chi nhìn sắc mặt của hán biến đổi, ánh mắt đột nhiên đui đến, nàng vội vã thu hồi tầm nhìn, cố làm ra vẻ không biết, cúi đầu che giấu, lại còn bung trà làm bộ như đang uống.

Xem nàng đang ngồi bình an vô sự, Tề Diệp thờ phào nhẹ nhõm, “Cho ngự y đi xem một chút, bà đỡ cũng ở bên ngoài coi chừng, có tin gì lập tức báo lại, tạm thời không cần kinh động những người khác, hết thấy đều chờ yển hội kết thúc lại nói sau.”

Quang Thuận công công gật đầu lui xuống.

Hoàng hậu thanh sắc bất động nhìn thoáng qua, trong lòng hiểu rõ, khóe miệng chứa đựng nụ cười quý dị, ánh mắt rơi vào người Triệu tu nghi, vuốt ve đầu tóc, tâm tình thật tốt.

Yển hội cứ theo lẽ thường tiến hành, Hạ Uyển Chi cũng không nóng nảy, nàng ngược lại muốn nhìn một chút màn đùa giỡn đêm nay kết cục thế nào.

Một đêm yển hội linh đình, Tề Diệp đứng dậy rồi đi, yển hội xem như kết thúc, văn võ đại thần tự có cung nhân dẫn đường ra ngoài. Hoàng thượng Hoàng hậu vừa bước khỏi, những phi tần khác cũng rời đi.

Hạ Bích tiến đến bên cạnh Hạ Uyển Chi nói, “Hà Chiêu dung rất nguy hiểm, ngự y bà đỡ đều coi chừng, đêm nay chỉ sợ muốn sinh, vẫn chưa tới tháng mười đâu! Nương nương có cần tới nhìn một chút không?”

“Không được, hôm nay có chút mệt mỏi, ta còn phải về nghỉ thật tốt.” Nàng cũng không muốn vào lúc này tham gia náo nhiệt, chỉ cần biết rõ kết cục là được, ngược lại có chút hi vọng Hà Chiêu dung không cần phải như vậy mà thua cuộc, nàng còn trông cậy vào nàng ta dùng đứa bé này vận ngã Hoàng hậu đây.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79

Edit: navahn

Beta: RineAnh

Nghe nói Hà Chiêu dung thấp tử nhất sinh, gắng co cả đêm, giờ mẹo canh ba mới sinh ra một vị tiểu công chúa.

Tối hôm qua Hạ Uyển Chi trở về rửa mặt xong liền nằm xuống. Hạ Hoa nói Tề Diệp ở lại chỗ Hà Chiêu dung coi chừng. Nàng nghe xong trong lòng không có tư vị gì, cũng không nói nhiều, trở mình một cái vuốt ve phần bụng nhô lên, rất nhanh liền ngủ thiếp đi.

Biết được Hà Chiêu dung sinh hạ tiểu công chúa, Hạ Uyển Chi cho Hạ Bích chuẩn bị một phần lễ vật coi như là vừa vặn đưa qua. Ai biết Hạ Bích ra cửa không bao lâu, Quang Thuận công công đến Chiêu Hoa cung, hành lễ nói: “Chiêu nghi nương nương, Hoàng Thượng cho mời!”

“Có chuyện gì không?” Trên đường đi nàng không khỏi hỏi thăm.

“Cũng không phải chuyện lớn, nương nương không cần lo lắng.” Quang Thuận công công nhìn nàng trấn an một cái, Hạ Uyển Chi cũng không tiếp tục hỏi nhiều. Xem hướng có vẻ là phải đi cung điện của Hà Chiêu dung, lòng may liên cau lại.

Đi không bao lâu đã nhìn thấy Hạ Bích tiến tới, Hạ Bích cũng không nghĩ sẽ ở trong này nhìn thấy nàng, sau khi hành lễ liền đi theo bên cạnh, hai người cố ý đi chậm vài bước. Quang Thuận công công làm bộ không phát giác, ở phía trước cũng không quay đầu lại xem.

“Nương nương làm sao lại tới rồi?”

“Hoàng thượng cho mời!” nói rồi lại hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Nô tỳ đang muốn nói cho nương nương đây, Hà Chiêu dung tối hôm qua sinh nở liên tục gào thét là Thục phi muốn hại chết nàng, cố ý muốn đẩy một cái nên nàng mới có thể ngã xuống. Hoàng Thượng đêm qua đã cho người đem Thục Phi gọi đến hỏi chuyện. Nghe nói tối hôm qua rất hung hiểm, về phần có phải Thục Phi hay không Hoàng thượng cũng không nói cho Hà Chiêu dung, trước tiên để cho nàng sinh hạ hài tử, cái khác ngày sau hãy nói. Vừa rồi Hà Chiêu dung tỉnh, hỏi thăm tình huống, Thục Phi nói rằng ta ngấm máu phun người, Hà Chiêu dung liền nói rằng có chứng cứ...”

Hạ Bích nhìn sang Hạ Uyển Chi: “Hà Chiêu dung nói tối hôm qua có người trông thấy Thục phi đẩy nàng.”

“Người kia... là ta.” Giọng nói bình thản, không nhanh không chậm, tựa hồ không liên quan tới mình.

“Vâng! Hà Chiêu dung nói rằng ngã xuống đúng lúc nương nương vừa vặn đi đến, cái gì cần thấy đều đã thấy.” Hạ Bích nhíu mày: “Tối hôm qua không phải là Triệu tu nghi sao? Hà Chiêu dung xác thực oan uổng Thục phi, lúc này lại đem nước bẩn hắt lên người nương nương, nương nương phải cẩn thận chút ít.”

“Yên tâm, trong lòng ta có tính toán.” Tâm tình lập tức trở nên phức tạp, rõ ràng chuyện này là do Hoàng hậu chỉ điểm, hôm nay lại rơi đến lên người Thục phi. Hạ Uyển Chi có chút đau đầu, nàng cho rằng Hà Chiêu dung biết ai là người ra tay, như vậy hôm nay xem ra nàng ta nghĩ có thể diệt trừ Thục phi.

Ngay cả Hạ Bích đều thấy rõ là Triệu tu nghi làm, Hà Chiêu dung không thể không có cảm giác gì, trừ phi so với Hoàng hậu, Thục phi càng có thể uy hiếp được nàng ta.

Hạ Uyển Chi hiện tại muốn diệt trừ chính là Hoàng hậu, về phần Thục phi... nếu có thể cùng lúc diệt cả hai người các nàng, chính là chuyện không thể tốt hơn. Ngày hôm nay nàng phải xem xét kỹ lưỡng một lần. Không đến một lát liền tới cung điện của Hà Chiêu dung, Tề Diệp vừa hạ triều đã tới đây, tối hôm qua đại khái ngủ không ngon, vẻ mặt có chút mệt mỏi, trông thấy nàng ánh mắt hân hoan sáng lên, không tiếng động trấn an.

Hạ Uyển Chi thình an: “Hoàng thượng truyền tần thiếp có chuyện gì quan trọng sao?”

“Trẫm muốn hỏi người một câu, tối hôm qua là người nhìn thấy ai đã đẩy Hà Chiêu dung một cái sao?” Tề Diệp chậm rãi hỏi.

Thục Phi lên tiếng: “Hà Chiêu nghi, người có thể dùng lương tâm nói chuyện, rốt cuộc tối hôm qua nhìn thấy chuyện gì?”

Hạ Uyển Chi không để ý tới lời nói của Thục phi, nhìn về phía Hà Chiêu dung vô cùng suy yếu đang nằm trên giường, thấy nàng ta cầu khẩn nhìn mình, nàng dời ánh mắt về phía Tề Diệp, hơi dịch một bước, vẻ mặt khản trương khẽ lắc đầu: “Tần thiếp không nhìn thấy cái gì.”

“Hoàng thượng, ngài nghe đi, thần thiếp là trong sạch, đều là Hà Chiêu dung một lòng hãm hại thần thiếp.” Thục phi mừng rỡ, nghiêng đầu liếc nhanh qua phía Hà Chiêu dung, ánh mắt lạnh lùng, Hà Chiêu dung bị dọa đến sắc mặt đại biến.

Tề Diệp lại nói: “Hà Chiêu nghi, trẫm hỏi người một lần nữa, thật sự người không nhìn thấy cái gì sao?” Giọng nói lạnh nhạt, song ánh mắt lại nhu hòa không ít, tựa hồ muốn nói nàng không cần phải sợ, hẳn sẽ che chở cho nàng.

Hạ Uyển Chi cúi đầu, chần chờ một chút đang muốn mở miệng, Thục phi lại nói: “Bản phi không làm sao lại phải nhận tội, ai làm thì người đó gánh, cho dù người một lòng muốn hãm hại bản phi, bản phi lên trời cũng sẽ chống mắt nhìn xem người.”

Nếu thật sự có thể như vậy thì quá tốt, chỉ là lời này từ trong miệng Thục phi nương nương nói ra, chính là chuyện làm cho người ta chê cười.

Trong lòng đã có quyết định, Hạ Uyển Chi ngẩng đầu, nhìn thoáng qua Thục phi, vẻ mặt khiếp nhược: “Tối hôm qua tần thiếp cũng không trông thấy Thục phi đẩy Hà Chiêu dung, có điều...” Nhìn Thục phi vui mừng, nàng tiếp tục: “Có điều tần thiếp xác thực nghe thấy tiếng Hà Chiêu dung hô lớn, sau đó vô tình trông thấy một người đi qua góc tối, bóng người kia cùng Thục phi nương nương rất giống nhau. Tần thiếp nhớ rõ trên đầu người đó đeo trâm cài tóc mẫu đơn xoắn có gắn đá quý, ở dưới ánh nến phát sáng lấp lánh.”

Nghe vậy Hà Chiêu dung thở phào nhẹ nhõm, cả người không chống đỡ nổi liền hôn mê bất tỉnh.

Mà Thục phi lại nhào tới hướng Hạ Uyển Chi, thiếu chút nữa té lên người nàng. Cũng may Tề Diệp nhanh tay lẹ mắt ôm lấy eo của nàng tránh qua một bên, hơn nữa thuận tiện đẩy ngược lại Thục phi một cái.

Hạ Uyển Chi kinh sợ hô lên, Tề Diệp đứng vững ôm lấy nàng, tránh để nàng ngã xuống: “Đừng sợ!”

Nàng gạt đầu, nhìn xem Thục phi ngã ngồi dưới đất, sợ hãi vui mừng vào trước ngực Tề Diệp, toàn thân run rẩy: “Hoàng thượng, tần thiếp nói đều là sự thật, tuyệt đối không dám hai lời.”

“Trẫm biết rồi!” Hắn nhẹ nhàng vuốt ve lưng của nàng trấn an, nhìn thoáng qua phía Hạ Bích rồi chậm rãi nói: “Không sao, người về nghỉ ngơi trước, chút nữa trẫm sẽ qua nhìn. Đừng lo lắng, cứ

nghe ngời thật tốt.” “Hoàng Thượng, nàng ngắm máu phun người, thần thiếp là vô tội Hạ Chiêu nghi, người nói láo, người sẽ chết không từ tế, người...” Lời của Thục phi còn chưa nói hết đã bị người khác bịt miệng lại, không để cho nàng lên tiếng.

Hạ Uyển Chi đi hai bước liền quay đầu lại, nhìn Thục phi chặt vật giấy giữa, lại nhìn về phía Tề Diệp, về mặt ủy khuất vô tội, nhu nhược đáng thương, cho dù là ai cũng sẽ tin tưởng là nàng không nói dối.

Nếu cả Hoàng hậu cùng Thục phi hai người đều cùng nàng có cừ oán, có thể vận ngã cái nào liền vận ngã cái đó. Mặc dù hiện tại nàng càng hận Hoàng hậu nhưng Thục phi cũng không phải người vô tội, so sánh với Hoàng hậu, hôm nay Thục phi tựa hồ để đối phó hơn một chút.

Nàng chỉ có thể nói, Thục phi, người cũng có một ngày bị lật thuyền trong mương!

Hà Chiêu dung không sao, tiểu công chúa cũng không đáng lo ngại nhưng lại khiến người khác sợ bóng sợ gió một hồi. Chi là Thái hậu rất thất vọng, bà nhìn Hà Chiêu dung bụng lớn như vậy cứ đinh ninh cho rằng sẽ là tiểu Hoàng tử, ai ngờ chờ đợi một đêm nhưng chỉ là một vị tiểu Công chúa mà thôi.

Về phần Hoàng hậu, cho rằng Hà Chiêu dung đây là khó giữ được tính mạng, ai biết nàng ta không chỉ bình an không có việc gì, còn sinh ra tiểu công chúa. Cũng may mắn là tiểu công chúa, nếu là tiểu hoàng tử, nàng thật muốn đem Triệu tu nghi lăng trì trăm lần.

Đương nhiên, cũng có chút giá trị làm nàng thực cao hứng, Thục phi bị tước đi danh hiệu, hôm nay chỉ là lục phẩm bảo lâm, biếm lãnh cung, không có ý chỉ của Hoàng thượng không được ra ngoài.

Thục Phi đương nhiên là không muốn, tranh cãi âm ỉ muốn gặp Hoàng thượng. Có điều Tề Diệp đã vung tay lên, cho dù Thục phi không muốn vẫn bị trói lại ném vào lãnh cung. Thục phi phong quang vô hạn một thời nay chỉ có thể ở lãnh cung qua ngày, ngẫm lại đều cảm thấy thế sự vô thường.

Hạ Uyển Chi ngược lại có chút kinh ngạc, không nghĩ tới Tề Diệp lần này dứt khoát như vậy, đều đem người biếm lãnh cung. Nàng cho rằng chỉ là đoạt đi phong hào cảm tức mà thôi, cuối cùng lại là trừng phạt nặng nề.

Thục Phi vào lãnh cung cũng có một người đáng phải cao hứng. Lúc Thục phi bị trói biếm lãnh cung, Lâm Huệ đặc biệt ở một bên nhìn xem, cười trên nỗi đau của người khác, vẫn không quên nhạo báng: “Thục phi nương nương đi đường cẩn thận, cũng đừng quên thân phận của mình, tư vị biếm lãnh cung không dễ chịu, Thục phi cần phải chuẩn bị tốt a.”

Thục phi vốn định mắng to vài câu, bắt đắc đi bị chặn miệng không cách nào lên tiếng, chỉ có thể oán hận trừng mắt. Nếu ánh mắt có thể giết người, Lâm Huệ sớm đã bị Thục phi trừng đến rách tươm.

Tề Diệp nói tới nay qua xem nàng cũng không phải nói dối, bữa tối là dùng tại Chiêu Hoa cung. Hạ Bích chuẩn bị thức ăn hân thích, nhìn hân ăn không được nhiều lắm, Hạ Uyển Chi gấp một khối thịt gà nắm hương, nói: “Hoàng thượng ăn nhiều một chút, mấy ngày nay thần thiếp thấy người tựa hồ gầy đi chút ít.”

“Phải không?” Tề Diệp ăn thịt gà nắm nướng, sờ sờ mặt nói: “Trẫm ngược lại không nhìn ra.”

“Người ta không phải đều nói kẻ trong cuộc thì mê, người bàng quan thì tỉnh sao? Hoàng Thượng tự nhiên sẽ không phát hiện ra thay đổi, nhưng là thần thiếp lúc nào cũng lưu ý đấy.” Nàng phản phó Hạ Bích đem súp bỏ hãm cách thủy bùng lên: “Nghe nói tối hôm qua Hoàng Thượng liên tục coi chằm Hà Chiêu dung, khẳng định hao tổn không ít, Thần thiếp hãm cho Hoàng Thượng ít súp ăn lót dạ, Hoàng Thượng dùng bồi bổ thân thể đi!” “May là Uyển Nhi đau lòng trẫm” Tề Diệp trong lòng nóng lên, từ từ uống vào từng ngụm từng ngụm, vẫn không quên nói: “Mùi vị không tệ.”

“Hoàng Thượng thích là tốt rồi!” Hạ Uyển Chi cười cười, lại gấp thêm chút thức ăn vào chén hân, nhìn hân tất cả đều ăn mới hài lòng.

Ăn xong, Tề Diệp cùng nàng ngồi trên giường nệm nói chuyện, bên ngoài trời đã tối, bụng đột nhiên nhức nhích, nàng không thoải mái hừ một tiếng. Tề Diệp ngừng đầu nhìn lại, nàng then thùng vuốt ve bụng: “Hân lại tính nghịch đã thần thiếp.”

“Tĩnh nghich!” Hai mắt hân chợt sáng, bàn tay xoa lên bụng rất lớn đã hơn sáu tháng của nàng, thai nhi càng ngày càng sinh động, thỉnh thoảng đá nàng vài cái. Tay của hân đặt ở bụng, tiểu tử trong bụng tựa hồ có cảm giác, ở vị trí lòng bàn tay liên đập đập. Hạ Uyển Chi cười một tiếng, hân vui mừng ngừng đầu, giọng nói nhẹ nhàng: “Động, thật sự động, thật là hiếm có.”

Nàng ôn nhu nhìn hân áp mặt lên bụng mình nghe động tĩnh, nụ cười xinh đẹp như một đóa hoa đào nở rộ.

Ban đêm Tề Diệp cũng không ngủ lại Chiêu Hoa cung. Hân cùng nàng nói chuyện không bao lâu hai mắt liền bắt đầu lim dim, nàng đánh thức hân để hân trở về Ngọc Long điện nghỉ ngơi. Không phải hân không muốn ở lại, nhưng Hạ Uyển Chi nói ban đêm nàng đứng dậy nhiều lần, còn liên tục xoay người, cả đêm không thể yên tĩnh, nhất định quấy rầy giấc ngủ của hân, dự dồ vài câu liền đem người đưa đi.

Mà nàng cũng không nói dối, ngủ một giấc nửa đêm có thể bị đói, liền cho Hạ Bích chuẩn bị bữa, ăn no mới có thể tiếp tục ngủ.

Thục phi bị biếm lãnh cung tác động không ít đến triều đình. Nàng ta là tiểu thư Ninh Quốc phủ, gia thế hiển hách, đối với việc nàng ta bị biếm lãnh cung mà nói, Ninh Quốc phủ chắc chắn sẽ không yên lặng tiếp nhận. Vô số bản tấu chương được đưa lên, Ninh Quốc hầu đầu tiên nhận lỗi về phía mình, nói gia môn bất hạnh, gia phong bất chính, không dạy bảo tốt nữ nhi, thao thao bất tuyệt tự mình kiểm điểm. Cuối cùng lại là liệt kê các đời phi tần hậu cung bị giả họa oan uổng, liền tiếp công khai lên án, hơn nữa hi vọng Tề Diệp có thể nghiêm trị Thục phi nương nương, Ninh Quốc hầu không có bất kỳ oán hận nào.

Ninh Quốc hầu thông tình đạt lý như thế đúng là trước sau đều không thể trách, bất kể Thục phi có sai hay không, hân trước tiên nhận tội, sau đó chịu đòn, lại mặc người xử trí, bày ra bộ dáng một cự thần trung lương.

Kỳ thật những người thông minh đều biết Ninh Quốc hầu có ý định khác, nếu nhân chứng đều đã có, hân cũng không nên duy trì Thục phi. Trước tiên chỉ có thể làm cho nàng ở lãnh cung, đợi sự việc qua đi, hân lại trợ giúp một chút, nàng ta không phải là không có cách xoay người.

Dùng địa vị gia tộc của Ninh Quốc hầu, chắc chắn sẽ không vì hậu cung tranh đấu mà ra tay. Cùng lắm hiện tại hân là vì người trên ngai vàng kia nhẫn nhịn xuống, đều trách con gái mình ngu dốt bị người khác bắt được điểm yếu mà thôi.

Bởi vì là cuối năm, những ngày tiếp theo đều liên tục bận rộn, chuyện của Thục phi rất nhanh trôi vào quá khứ. Hạ Uyển Chi cũng không có động tác khác, yên lặng ở Chiêu Hoa cung dưỡng thai. Tề Diệp mỗi ngày đều sẽ qua thăm hỏi hoặc là cùng nàng dùng bữa, sau đó nằm trên bụng nghe thai nhi cử động, cũng không cùng nàng nói chuyện. Về phần Hà Chiêu dung đang kiên cường, nàng ta tĩnh dưỡng trong cung không ra ngoài, Tề Diệp còn đi xem tiểu công chúa hai lần.

Đêm giao thừa trong cung rất náo nhiệt, vương gia công chúa đều tiến cung. Hường Hoa cung chuẩn bị cơm tất niên, tất nhiên Hạ Uyển Chi cũng ra ngoài, mặc dù thân thể bất tiện đi nữa, dịp đầu năm cuối năm là không thể bỏ lỡ. Lại nghe nói Thục phi yêu cầu gặp Tề Diệp, Hạ Uyển Chi ngăn cản tin tức, không cần làm cho người khác để ý tới. Nàng ta hiện tại đang ở lãnh cung, không phải Thục phi nương nương, nàng muốn đối phó liền có thể làm cực kỳ dễ dàng.

Thục phi tức giận đến nổi đập bể khay đựng thức ăn, quăng bánh bao ra ngoài: “Hà Chiêu dung, tốt lắm, rất tốt, bản phi không nghĩ đến một ngày có thể bị người cản ngược lại. Người yên tâm, chờ bản phi được ra ngoài, nhất định sẽ không dễ dàng cho qua

Còn con tiện nhân kia, bản phi cũng nhất định không bỏ qua cho người!”

Hạ Uyển Chi hít hơi một cái, cũng may trong cung đang diễn tấu nên không ai phát hiện. Nàng vuốt vuốt mũi, thầm nghĩ là ai ở sau lưng nàng nói vậy?

Yến hội rất náo nhiệt phong phú, sân khấu chuẩn bị chu đáo. Bởi vì muốn đón giao thừa, mấy vở kịch phần lớn đều là chọn theo sở thích của Tề Diệp cùng Thái Hậu.

Hạ Uyển Chi nhện không được, Tề Diệp thương cảm liền có ý cho nàng lập tức trở về nghỉ ngơi, đây là ý của hắn, cho dù người khác có bất mãn đương nhiên cũng không dám nói gì.

Ngồi thêm một lát, Hạ Uyển Chi không chịu nổi liền cho Hạ Bích đỡ nàng dậy lạng lẽ rời Hoàng Hoa cung. Mặc dù đã hết sức rón rén, Tề Diệp vẫn phát hiện nàng rời đi, liền để Quang Thuận công công đưa đến một cái lò sưởi tay cho nàng: “Hoàng Thượng nói trời lạnh, nung nung ôm lò sưởi đừng để bị cảm!”

“Làm phiền công công, tiện thể nói với Hoàng thượng, tần thiếp đa tạ Hoàng thượng ưu ái.” Lúc nàng rời đi vẫn không quên dặn dò Quang Thuận pha cho hắn một ly trà mật ong, buổi tối hẳn uống nhiều rượu, Hạ Đồng nói uống nhiều nước mật ong sẽ dễ chịu hơn một chút.

Không bao lâu trong tay Tề Diệp xuất hiện một chén trà, hắn vừa mở ra nhìn cũng biết là ai phân phó, lập tức cảm thấy ngồi vậy nghe kịch cũng thật tốt.

Ngày đầu năm, Hạ Uyển Chi từ sớm đã bị Hạ Bích đánh thức. Sau khi rửa mặt, nàng liền uống một chén canh xương hầm cách thủy, lúc này mới đi Thọ Ninh cung thỉnh an. Thái hậu Hoàng hậu đều cho bao lì xì năm mới, lại dặn dò vài câu, mọi người cùng nhau ngồi dùng điểm tâm sáng, nói chuyện trong chốc lát mới đều tự trở về.

Trên đường, Lâm Huệ cười nói với nàng: “Uyển tỷ tỷ năm mới an khang vui vẻ, sớm sinh quý tử.”

“Cảm ơn lời lành của người. Huệ Nhi cũng năm mới vui vẻ, sớm sinh quý tử!” Hạ Uyển Chi mỉm cười đáp lễ.

“Mấy ngày trước đây đều bận rộn, muội muội cũng không đến hỏi thăm Uyển tỷ tỷ, mong tỷ tỷ sẽ không tức giận.” Lâm Huệ mỉm cười hỏi.

“Không có!” Hạ Uyển Chi cười cười, nàng còn không thêm đề ý.

“Thực phi bị biếm lãnh cung, năm nay hậu cung lại vắng lạnh không ít.”

“Vắng lạnh thế nào được, hai năm sau lại là tuyển tú, hậu cung chưa bao giờ có khoảng thời gian vắng lạnh. Muội muội cũng nên thừa lúc đang trẻ, vì bản thân tính toán một chút, vừa vặn bên cạnh Hoàng Thượng lúc này cũng không có nhiều người.”

“Uyển tỷ tỷ nói đúng lắm, muội muội biết rồi.” Lâm Huệ mỉm cười, nghĩ tới những phi tần kia bất kể là dung mạo hay gia thế so ra đều kém nàng, trong lòng có chút đắc ý.

Nàng ta nhìn lại Hạ Uyển Chi đang mang thai, hiện tại cả người to lên không ít, cũng xấu đi không ít, lại không thể hầu hạ Hoàng thượng. Đây chẳng phải là thời điểm tốt nhất để nàng ta được sủng ái sao?

Trở lại Chiêu Hoa cung, Hạ Bích vừa gỡ xuống cây trầm trên đầu nàng cùng đồ trang sức đeo tay, vừa nói: “Nương nương sao lại còn đề điểm Lâm sung dung tranh đấu, nếu nàng ta thực sự được sủng ái, đối với nương nương mà nói không phải là uy hiếp lớn hay sao?”

“Vây cũng phải đợi nàng ta được cưng chiều mới nói sau.” Hạ Uyển Chi cười lạnh, nếu không cho nàng ta hi vọng, làm sao có thể khiến nàng ta thất vọng được đây.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vĩ Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80

Editor: Biutii

Beta: ThyAn89

Đầu năm nay, các phu nhân nhất phẩm cũng tiến cung yết kiến, cùng Thái Hậu nói chuyện đùa giỡn. Hạ Uyển Chi may mắn được nhận không ít lễ vật, đều là từ các nàng hiếu kính, mặc dù nàng chỉ là Chiêu Nghi nương nương nhưng địa vị hiện tại của nàng ở hậu cung, đứng là sau Thái hậu, Hoàng Hậu, nàng là người tôn quý nhất.

Hôm Trừ Tịch, Vinh Hầu phu nhân không có cơ hội nói vì tiếng nói không có trọng lượng. Đầu năm Vinh Quốc phủ đưa không ít đồ tiến cung, còn đưa một phần tin tức cho nàng, dặn dò nàng chăm sóc thân thể thật tốt, bảo nàng nếu có cơ hội, ở trước mặt Tề Diệp nói tốt vài câu về phụ thân cùng các ca ca của nàng.

Kỳ thật không cần bà dặn dò, Hạ Uyển Chi cũng biết nên làm như thế nào, nàng hỏi âm với cha nàng là, cha không cần phải vì cái trước mắt, lại càng không được coi rẻ hoàng quyền, làm ra chuyện gì bội thánh ý.

Tạm thời vài vị Vương gia ở lại thành Kim Lăng, đầu năm Tề Diệp cũng không nghĩ tới có thể cùng vài vị Vương gia uống rượu đánh cờ, thậm chí tổ chức trận đấu đua ngựa ở chuồng ngựa.

Hạ Uyển Chi đi đến để cổ vũ. Ngoài nàng ra, còn có vài phi tần khác. Hoàng Hậu cũng đã ở đây, cách vị trí của nàng không xa. Lâm Huệ đứng ở bên cạnh nàng, lo lắng chổng chát đi đến hỏi nàng “Tỷ tỷ cảm thấy ai có thể thắng được?”

“Chắc là Hoàng Thượng!” Nhìn thân ảnh màu vàng sáng đang bắn cung, nàng cười cười, nói.

“Muội muội cũng nghĩ vậy!” Lâm Huệ gật đầu đồng ý, ánh mắt rơi vào trên người Tề Diệp, khoe miệng mỉm cười.

Hoàng Hậu liếc mắt nhìn hai người tụ lại một chỗ, vừa xi xầm vừa cười cười, nhìn lại mấy vị phi tần khác một chút, âm thầm hừ một tiếng, không ngờ hôm nay hai người bọn họ xuất chúng nhất. Triệu Tu Nghi đã buông tha, vốn dĩ không muốn tranh đấu với các nàng, về phần Tiệp Dư mỹ nhân, nàng cần phải bồi dưỡng một hai người như vậy để có thể cùng nàng tranh đấu với bọn họ.

Chạy hết một vòng, Tề Diệp vượt lên trên vài bước, ngừng đầu hướng về khán đài cười một tiếng, ánh mắt ôn nhu cùng gương mặt tuấn tú. Tề Diệp nhìn thấy nàng đang phát nhẹ khăn lụa về phía hắn. Lập tức cảm thấy tâm tình thật tốt, tươi cười nhận lời chúc mừng của vài vị vương gia, còn hàn huyên vài câu cùng bọn họ.

Hạ Uyển Chi thu lại khăn lụa trong tay lại, không thêm đề ý tới ánh mắt kinh ngạc của Triệu Tu nghi, chỉ cần hắn thích là đủ rồi.

Mấy đêm rồi Triều Hoa các đều tổ chức cung yến, đêm nay cũng không ngoại lệ. Hạ Uyển Chi cảm thấy mệt mỏi, cho người nói là thân thể khó chịu, không có đi tham gia, dù sao nàng cũng không có chuyện gì. Hơn nữa, thức ăn ở cung yến nàng lại không dám ăn, ngồi lâu nhất định sẽ rất nhàm chán.

Dùng xong bữa tối, nàng đang ngồi ở dưới ánh nến thêu hoa, chuẩn bị giấy cho hải tử, thêu lên bốn chữ Bình An Như Ý, lại cho Hạ Hoa hỏi thăm tin tức. Đêm nay Lâm Huệ lại khảy một khúc đàn, Tề Diệp ban thưởng một chút vài vóc, đồ trang sức.

Đã hơi khuya, nàng có chút mệt mỏi nên thu dọn mọi thứ, muốn đi nghỉ ngơi. Hạ Bích chuẩn bị nước nóng cho nàng rửa chân, có lẽ ngồi lâu nên hai chân có chút tê. Hạ Bích quỳ trên mặt đất xoa bóp chân cho nàng, vừa hay nghe thấy cung nhân báo Hoàng Thượng giả lâm, nàng có chút ngoài ý muốn, nàng cứ cho rằng đêm nay Tề Diệp ở lại chỗ của Lâm Huệ. Nhìn đèn vẫn sáng, biết Uyển Nhi còn chưa nghỉ ngơi, nên trầm đi đến nhìn một chút. Tề Diệp ngồi xuống, lôi kéo tay của nàng, vuốt vuốt, hỏi “Nghe nói thân thể khó chịu, tốt hơn chút nào chưa?”

“Đã tốt hơn nhiều, Hoàng Thượng không cần lo lắng!” Nàng cười cười, vuốt ve bụng, tay của hắn đặt lên trước, hai bàn tay ấm áp, ở mép bụng tròn mà vuốt ve, tiểu hài tử trong bụng vẫn chưa ngừng đập, giống như cảm thấy cái gì, đột nhiên đá vài cái.

Tề Diệp ngạc nhiên mừng rỡ “Hài tử cử động!”

“Biết Hoàng Thượng tới, nên hài tử mới không an phận, đứa nhỏ này giống như rất thích Hoàng Thượng đấy!”

“Trẫm là phụ hoàng, nhất định thích trẫm có đúng không?” Tề Diệp đi tới gần, nói chuyện với bụng của nàng. Hai người vây quanh bụng, nói một hồi lâu, tiểu tử động vài cái liền không hề cử động nữa. Hạ Uyển Chi cũng có chút mệt mỏi, há miệng ngáp vài cái.

Tề Diệp đỡ nàng nằm xuống nghỉ ngơi “Đêm nay Hoàng Thượng có muốn ở lại hay không?” Lúc nằm xuống, nàng lôi kéo tay áo của hắn hỏi.

Tề Diệp suy nghĩ một chút, gạt đầu, cởi giày, vén chăn leo lên, để cho nàng gối lên cánh tay của mình, ngửi mùi sữa thơm nhàn nhạt ở trên người nàng, vừa ngọt vừa ấm áp, làm cho lòng người cảm thấy dễ chịu.

Hạ Uyển Chi nghiêng người nằm vào trong, áp lưng vào trên ngực hắn, cảm giác tim đập mạnh mẽ và nhiệt độ ấm áp, rất nhanh nàng liền ngủ mất, hắn dịu dàng vuốt ve bụng của nàng, cảm thấy lòng thỏa mãn chưa từng có.

Sau khi Lâm Huệ rửa mặt, đợi một hồi lâu mới biết được Hoàng Thượng đã nghỉ ở Chiêu Hoa cung, trong lòng lạnh lẽo như tuyết đang rơi.

Thái Vi bất mãn nói “Hoàng Thượng lật ra bài từ của nương nương, nhưng sao lại nghỉ ở Chiêu Hoa cung?”

“Suy nghĩ của Hoàng Thượng ta và ngươi có thể đoán được à? Đừng nói nữa, lui xuống hết đi!” Lâm Huệ không vui, nghiêm mặt cời quần áo, leo lên giường nằm, quăng cho Thái Vi một bóng lưng lạnh lùng.

Thái Vi bất mãn nói “Đều do nương nương quá dễ dãi, mới bị khi dễ hết lần này đến lần khác, nhất định là Hạ Chiêu Nghi cố ý. Nàng đã mang long chủng mà vẫn tranh đoạt tình cảm với nương nương.”

“Thái Vi, đi ra ngoài!” Lâm Huệ không muốn nghe, lạnh lùng lên tiếng.

Thái Vi nghĩ đến một màn ở phủ Nội Vụ vào ngày hôm nay. Nàng xin thêm than thì người bên phủ Nội Vụ ra sức khước từ. Nhưng lúc Hạ Bích đến, nàng ta còn chưa tiến vào thì những tên cầu nô tài kia đã mỉm cười chào đón, hận không thể đáp ứng tất cả yêu cầu của Hạ Bích. Vẫn là cùng nhau tiến cung, đều là kẻ hầu người hạ nhưng nàng ta ở hậu cung đứng là rất nổi tiếng.

Còn bản thân mình, phải xem sắc mặt của người khác để làm việc, làm sao nàng không tức giận cho được.

“Nô tỳ biết nương nương không muốn nghe, cũng do nô tỳ suy nghĩ cho nương nương, hôm nay Thục phi bị biếm lãnh cung, không có người ngăn cản nương nương, nương nương cần phải thừa cơ hội này đoạt lấy ân sủng của Hoàng Thượng. Người hầu hạ bên cạnh Hoàng Thượng không nhiều lắm, nương nương lại tài mào, nhất định sẽ được sủng ái.” Thấy người trên giường không có chút động tĩnh nào, Thái Vi dừng một chút, ngẫm thờ dài, để tấm màn xuống, thổi tắt ngọn nến, nói “Nếu như nương nương có chuyện gì, xin cứ việc phản phò, nô tỳ ở bên ngoài trông chừng.”

Nàng cũng muốn được sủng ái lắm nhưng mà Hoàng Thượng giống như không thích nàng, làm sao để có thể nhận sủng ái?

Lúc Tiết Nguyên Tiêu (1), hậu cung rất náo nhiệt, Hương hoa cung đèn đuốc sáng trưng, trên hai bên tường đường đến ngự hoa viên đều treo đèn lồng, đủ loại màu sắc, hình dạng đèn lồng, còn có không ít câu đối.

(1) Tiết Nguyên Tiêu (Rằm Tháng Giêng): Là ngày lễ hội cổ truyền tại Trung Quốc và là tết Thượng Nguyên tại Việt Nam. Lễ hội trăng rằm từ giữa đêm 14 (đêm trước trăng rằm) trọn ngày 15 (ngày rằm) cho đến nửa đêm 15 (đêm trăng rằm) của tháng Giêng Âm Lịch.

Sau khi ăn xong, Tề Diệp lại dẫn đại thần văn võ đi dạo ngự hoa viên chơi đoán chữ, ai đoán đúng nhiều nhất thì được ban thưởng, các nữ quyến theo Thái Hậu, Hoàng Hậu và các nàng phi tần nghe nói chuyện đùa giỡn.

Hạ Uyển Chi ngồi trong chốc lát, muốn đi tiểu tiện, trên đường bị vài vị phu nhân đại thần quán lấy, không ngừng nịnh nọt nàng. Nàng cười cười cũng không nói gì, hàn huyên vài câu liền trở lại Triều Hoa Các, trên sân khấu vẫn còn gánh hát, đùa giỡn náo nhiệt.

Cuối cùng vẫn là Thái Phó đoán được nhiều câu đối nhất, Tề Diệp theo lời hứa ban thưởng lễ vật.

Trời cũng không còn sớm, yến hội đã hạ tiệc, Hạ Uyển Chi được Hạ Bích, Hạ Đồng nâng đỡ, trở về Chiêu Hoa cung. Gió thổi có chút lạnh, đèn lồng bị tắt, Hạ Bích cho tiểu thái giám đi chăm lửa. Vác nàng đứng dưới hành lang chờ, để tránh trời tối và tránh người khác lại gần.

Chờ trong chốc lát, khi tiểu thái giám còn chưa trở lại, các nàng lại trông thấy một bóng người lén lút đi tới, các nàng sững sốt một chút. Hạ Uyển Chi để cho Hạ Hà theo sau nhìn một chút, cố gắng không bị phát hiện.

Hạ Hà theo sau, để lại hai người đứng ở cửa chờ tiểu thái giám, cũng may tiểu thái giám rất nhanh đã đến, nàng quay trở về Chiêu Hoa cung.

Sau khi rửa mặt rửa chân một phen, cả người đều nóng lên, Hạ Bích lấy khăn ấm cho nàng lau bụng. Hài tử trong bụng dường như cảm nhận được nhiệt độ, đập đập mấy cái, sau đó lại ngoan ngoãn “ngủ” tiếp.

Chờ trong chốc lát, Hạ Hà còn chưa trở lại, Hạ Bích khuyên “Nương nương nghỉ ngơi trước đi! Một mình nô tỳ trông chừng là được!”

Nàng suy nghĩ một chút, gạt đầu, dù sao đêm nay nàng cũng rất mệt mỏi, bèn nằm xuống ngủ, mà đêm nay Tề Diệp cũng đi phòng của Chu Tiệp Dư.

Hạ Uyển Chi rất nhanh liền ngủ thiếp đi, còn ngủ rất sâu.

Hạ Bích ngồi trông chừng trong chốc lát, thỉnh thoảng đi ra xem một chút, ai biết đợi thật lâu cũng không nghe tin Hạ Hà quay trở lại, nàng có chút không yên lòng kêu hai tiểu thái giám đi ra ngoài tìm xem. Đêm đã khuya, các cung nhân đã đóng cửa, bọn họ cũng không tìm được ở nhiều nơi.

Ban đêm khi Hạ Uyển Chi tỉnh lại, Hạ Bích bung bánh sủi cào được chuẩn bị lên. Hôm qua nàng nói muốn ăn, Hạ Bích liền ghi nhớ ở trong lòng, buổi tối làm cho nàng ăn. Ăn năm sáu cái bánh sủi cào đã no rồi, nàng lau khóe miệng một chút, hỏi “Hạ Hà đã trở về chưa?”

“Nô tỳ đang muốn nói với nương nương, Hạ Hà còn chưa trở lại, nô tỳ không yên tâm, để cho hai gã sai vặt đi tìm, nhưng bọn họ cũng chưa quay lại.”

Hạ Uyển Chi nhú mày “Cho người đi xung quanh Ngự Hoa Viên tìm xem!”

“Vâng!” Hạ Bích gật đầu, đỡ nàng nằm xuống, lại phân phó hai vị cung nữ đi xung quanh Ngự Hoa Viên xem một chút, trong lòng có chút bất an nhỏ nhỏ.

Ngày hôm sau Hạ Uyển Chi vừa tỉnh dậy, liền nhìn thấy hai mắt Hạ Bích sưng đỏ, nhìn thấy nàng tỉnh muốn nói lại thôi, nàng nhú mày, trong lòng căng thẳng, hỏi “Đã xảy ra chuyện gì?”

Hạ Bích chờ một chút, thấy nàng nhìn mình chăm chăm, biết rõ chuyện không thể gạt được, phịch một tiếng quỳ trên mặt đất, nước nờ nói “Tối hôm qua cả đêm Hạ Hạ không trở về, nô tỳ âm thầm cho người tìm một lần, cuối cùng đi tìm xung quanh lãnh cung, ở trong giếng cạnh tìm ra Hạ Hà, Hạ Hà nàng đã mất! Nương nương hãy làm chủ cho Hạ Hà!”

Trong lòng lộp bộp, thất thần trong nháy mắt, Hạ Uyển Chi trấn định lại, hỏi “Người còn phát hiện ra điều gì khả nghi không?”

“Nô tỳ tự mình đi nhìn, nhưng không thấy điều gì không ổn. Trên người Hạ Hà cũng không tìm được manh mối, giống như là nàng trượt chân rơi vào. Nhưng nô tỳ biết rõ, Hạ Hà sẽ không bắt cần rơi vào giếng cạnh như vậy, nương nương, nhất định là tối hôm qua nàng đi theo cái bóng đen kia, nhìn thấy những thứ không nên thấy, bị người ta phát hiện cho nên giết người diệt khẩu!”

“Tối hôm qua cái bóng đen kia đã phát hiện ra rằng?” Đương nhiên nàng biết rõ, chỉ cho rằng vận mệnh đã phát sinh biến hóa, ai biết Hạ Hà lại không có tránh được. Nàng cho rằng dùng lực lượng của mình có thể bảo vệ tốt những người ở bên cạnh, lại không nghĩ vừa tỉnh dậy liền nghe được cái tin như sét đánh giữa trời quang.

“Nô tỳ chỉ hận không có trường Thiên Lý Nhân (2)!” Hạ Bích ảo não.

(2) Trường Thiên Lý Nhân: Đôi mắt có thể nhìn thấu được mọi vật rắn, nhìn mọi thứ ở khoảng cách xa, có ma thuật để tấn công kẻ thù.

“Lấy y phục cho ta, ta muốn đến xem!” Nàng muốn tận mắt nhìn xem chuyện đó là như thế nào.

Trang điểm xong xuôi, cũng không thêm ăn đồ ăn sáng, nàng liền đi Tích Sinh Đường, quân sự trông thấy nàng đi đến, có chút thụ sùng nhược kinh (3) “Nương nương, bên trong rất xúi quẩy, nương nương không thể đi vào trong, nương nương đừng đi tới mà nương nương.”

(3) Thụ sùng nhược kinh: Được sùng ái mà kinh sợ.

“Bản cung không quan tâm!” Cất bước đi vào, Hạ Bích Hạ Đồng đi theo phía sau nàng.

Trong phòng rất đơn sơ được đặt một cái băng ghế dài, trên băng ghế phủ một cái chiếu bọc bị nhô lên, quân sự không dám nhiều lời, vén chiếu lên cho Hạ Uyển Chi xem. Hạ Bích nhìn thoáng qua, nước mắt không ngừng tuôn xuống, che miệng khóc thút thít.

Hạ Đồng đi tới gần xem một chút, nội tâm không đành lòng, ngay cả hai mắt cũng đỏ.

Hạ Uyển Chi nhìn lướt qua Hạ Hà không còn sự sống, trên đầu, trên mặt bị cắt, tổn thương nhiều chỗ, nếu không phải là người quen, căn bản nhìn không ra là ai. Nàng liếc nhanh qua Hạ Đồng, Hạ Đồng tra xét lại tình huống của Hạ Hà, sau đó lắc đầu với nàng. Hạ Uyển Chi âm thầm thất vọng, nói nhỏ “Yên tâm, ta sẽ không để cho người chết oan, người nhà của người sẽ được trấn an thật tốt, an tâm đi đi!”

Lúc rời đi nàng đã phân phó quân sự chuẩn bị cho nàng ấy một quan tài thật tốt, cho hạ nhân mang xuất cung hậu táng.

Quân sự gật đầu liên tục, bảo đảm sẽ an bài mọi chuyện thật tốt.

Còn chưa trở lại Chiêu Hoa cung, đã nhìn thấy Tề Diệp vội vã đi tới. Vừa trông thấy nàng, hần thở phào nhẹ nhõm, tiến lên hai, ba bước, ân cần dùng ánh mắt hỏi thăm. Hạ Uyển Chi trông thấy hần, lập tức rơi lệ đầy mặt.

Tề Diệp lau nước mắt trên mặt nàng, an ủi “Dù sao cũng là một tỷ nữ mà thôi, không cần phải thương tâm như thế, trầm sẽ cho người an táng.”

“Đa tạ Hoàng Thượng!” Nàng gật gật đầu, nước mắt trên mặt rung rung như sắp rơi xuống “Nàng là một tỷ nữ làm tròn chức trách, không nghĩ tới kém may mắn như thế. Nếu như tối hôm qua tấn thiếp không cho nàng đi thì sẽ không xảy ra chuyện thương tâm như vậy, nếu sớm biết tấn thiếp cũng không đa nghi, đều do tấn thiếp.”

“Được rồi được rồi, người chết cũng không có thể sống lại.” Tề Diệp an ủi vài câu, hần muốn ôm nàng vào lòng, nhưng bụng của nàng trở thành chướng ngại vật ngăn cách hai người, hần chỉ có thể vuốt ve mặt của nàng, hỏi “Tối hôm qua xảy ra chuyện gì sao?”

“Vâng!” Nàng nghẹn ngào kể lại chân tướng câu chuyện thật tỉ mỉ “... Không nghĩ tới nàng đi lần này cũng không trở lại nữa!”

“Trầm biết rồi, sẽ không để cho nàng ta chết oan, trầm sẽ cho người điều tra.” Tề Diệp phân phó Quang Thuận xong, nghiêng đầu an ủi nàng đi về nghỉ, nghe nói nàng chưa dùng đồ ăn sáng, bèn ở lại Chiêu Hoa cung dùng bữa.

Hạ Uyển Chi ăn không nhiều lắm, hần nhìn thấy rất ư là đau lòng, biết rõ tỷ nữ chết làm cho nàng khó chịu trong lòng, nàng vẫn đơn thuần thiện lương như vậy. Hần lựa lời an ủi nàng vài câu, dụ dỗ nàng ăn một bát cháo, lúc này mới yên tâm.

Thấy vẻ mặt nàng thương cảm, Tề Diệp không yên tâm, nguyên cả buổi sáng đều ở bên cạnh nàng, không nói chuyện với nàng, thì cùng nàng đánh cờ, không để cho nàng có thời gian suy nghĩ những chuyện khác.

Quang Thuận công công không tìm kiếm được chứng cứ gì từ chuyện Hạ Hà, chỉ đành áy náy thỉnh tội với Hạ Uyển Chi.

Nàng nghe xong cũng không tỏ thái độ gì, chỉ nói “Quang Thuận công công cực khổ rồi, có lẽ do nàng không cẩn thận rơi vào, chuyện này cứ bỏ qua như thế đi!”

“Tạ nương nương khoan dung.” Quang Thuận không nói nhiều lắm, đứng trong chốc lát liền rời đi.

Hần vừa đi, Hạ Bích lại nói “Nương nương đã vì Hạ Hà làm đủ chuyện, nàng ở dưới cửu tuyền cũng nhắm mắt xuôi tay.”

“Nếu thật là nhắm mắt, đêm nay liền báo mộng cho ta, tốt nhất là nói cho ta là ai hại nàng ấy chết!” Còn lâu nàng mới tin đó là chuyện ngoài ý muốn. Cái hậu cung này có biết bao chuyện không đơn giản như bên ngoài, chỉ có thể là mưu sát. Hạ Hà nhất định nhìn thấy chuyện gì không thể nhìn, nên mới bị người đó giết người diệt khẩu. Chỉ do đối phương quá khôn khéo, một chút manh mối cũng không để lại, làm cho Hạ Hà bị nát tính mạng một cách vô ích.

Ngày đầy tháng của Tiểu công chúa, Hoàng Hậu có lệnh phân phó, Hậu Cung phải làm náo nhiệt một chút. Tề Diệp đề Thái Hậu ban tên cho công chúa là An Bình, đồng thời Tề Diệp cũng hạ ý chỉ, Hà Chiêu dung được phong phi tử, thăng thành Lệ phi.

Lúc Hà Chiêu dung nghe Quang Thuận công công tuyên chỉ, trong lòng cực kỳ vui mừng, nàng cứ cho rằng sinh ra Nhị công chúa cũng không được phong phi, không ngờ tới lại được, tuy chỉ là nhất phẩm nhưng có phong hào nên Lệ phi cao quý hơn nhiều.

Hạ Uyển Chi biết được Hà Chiêu dung được phong làm Lệ phi, cũng không kinh ngạc gì mấy. Cho Hạ Bích chuẩn bị một phần lễ vật đưa tới cung Lệ phi để chúc mừng. Nàng nhìn qua Nhị

công chúa, thấy con bé nhỏ nhắn thật là đáng yêu.

Mặc dù Thái Hậu rất thất vọng, nhưng bởi vì còn có hai cái bụng để hi vọng nên cũng không mất hứng nhiều lắm. Tên của Nhị công chúa còn không phải là bà ban tên cho sao. Đây cũng là chỗ khôn khéo của Tề Diệp. Được Thái Hậu ban tên cho, thân phận của Nhị công chúa cũng liền khác.

Đầu tháng hai khí trời ẩm áp, cuối cùng ngày đông giá rét cũng qua đi, ngày xuân cũng đã tới.

Hạ Uyển Chi cởi bỏ áo lông rừm rừ, bụng nhìn nhỏ đi rất nhiều. Mấy ngày nay, nàng cũng ăn tốt hơn, mỗi ngày không ăn thì ngủ không ngủ thì ăn, những lúc tỉnh lại xong đều lìm dìm ngủ, cả ngày chỉ thích nằm dài lười biếng.

Mặc dù như thế, Hậu Cung nực rích như thế nào nàng đều biết hết.

Lâm Huệ lại càng tỏ ra ân cần, ba ngày hai bữa chạy đến Ngự Thư Phòng, ngoại trừ Triệu Tu nghi bên cạnh Hoàng Hậu ra, có Chu Tiếp dư cùng Trác Tiếp dư, hai người cùng một lúc tiến cung với nàng, nhìn số lần các nàng đi Phụng Nghi cung, có lẽ Hoàng Hậu chuẩn bị trọng dụng các nàng ta.

Trong lòng Hạ Uyển Chi hiểu rõ, ngoài việc mỗi ngày Tề Diệp ở chỗ nàng dùng bữa, nàng cũng chỉ để cho Hạ Bích chuẩn bị thức ăn đưa đi, có khi tinh thần tốt, nàng cũng sẽ đích thân mang tới cho hắn.

Giống như hiện tại, Hạ Bích làm bánh hạt dẻ và bánh táo, theo nàng đi tới Ngự Thư phòng. Ngự Thư Phòng là nơi chuyên dùng để xử lý chính vụ, phi tần Hậu Cung không có chuyện quan trọng thì không thể vào bên trong, để tránh làm trễ nải việc xử lý triều chính. Đây là quy chế.

Mặc dù như thế, cũng không phải chưa có phi tần nào không dám làm trái, ví dụ như nàng.

Tiểu thái giám nhìn thấy nàng đi tới, mỉm cười tiến lên nịnh nọt nói “Chiều nghỉ nương nương đến ạ, nô tài thỉnh an Chiều nghỉ nương nương, nương nương vạn phúc, tiểu hoàng tử vạn phúc!”

Hạ Uyển Chi vuốt ve bụng, cười nói “Hoàng Thượng có ở bên trong không?”

“Bẩm nương nương, Hoàng Thượng đang ở bên trong.” Tiểu thái giám chần chờ một chút, nói “Nhưng mà Lâm Sung dung cũng trong đó, còn mang theo một hộp đựng thức ăn, giống như tới để tặng điểm tâm cho Hoàng Thượng.”

“Biết rồi!” Nàng cười cười, tiểu thái giám đẩy cửa ra để cho nàng đi vào.

Bức rèm che bị vén lên, Quang Thuận công công cho rằng có người không có mắt tiến vào, đang muốn mở miệng. Khi nhìn thấy Hạ Uyển Chi, hần vội vàng thay bằng khuôn mặt tươi cười, cúi đầu thỉnh an “Nô tài thỉnh an Chiều Nghỉ nương nương, nương nương vạn phúc!”

Hạ Uyển Chi gật đầu, ngẩng đầu nhìn về phía trước, thấy Lâm Huệ đang đứng sau lưng Tề Diệp, xoa bóp bả vai cho hắn. Nghe thấy âm thanh, hần mờ mắt ra xem, về mặt chuyển thành vui vẻ sung sướng, khoát khoát tay với Lâm Huệ. Lâm Huệ biết điều thu tay lại, hành lễ lui xuống, đi đến trước mặt Hạ Uyển Chi, hai người mặt đối mặt với nhau, cuối cùng Lâm Huệ chào nàng một tiếng, sau đó mang Thái Vi rời đi.

“Uyển Nhi sao lại tới đây?” Nhìn thân thể nàng sưng vù, bụng nhô lên cao, chiếm hết nửa người, làm cho người nhìn có chút bận tâm, liền vội vàng tiến lên, đỡ cái eo không mảnh khảnh lắm của nàng.

Mà Lâm Huệ ở sau lưng, khi nghe thấy hần dùng giọng nói ôn nhu như nước gọi nàng “Uyển Nhi”, tâm tình cũng căng ra. Cho tới hiện tại, Hoàng Thượng chưa bao giờ gọi nàng ta là Huệ nhi, càng không dùng cái giọng nói ôn nhu như nước gọi nàng hai tiếng “Huệ nhi”, quả nhiên, dù nàng cố gắng thế nào cũng không bằng với Uyển nhi trong miệng hần.

“Tần thiếp thêm ăn bánh hạt dẻ và bánh táo, bèn để cho Hạ Bích đi làm, nhưng một người ăn lại cảm thấy rất buồn chán, nên tới tìm Hoàng Thượng.” Nàng cười chế nhạo chính mình “Có phải tần thiếp quấy rầy Hoàng Thượng hồng tự thêm hương (4) không?”

(4) Hồng tự thêm hương: Ý chỉ việc có nữ nhân xinh đẹp bên cạnh.

“Nói vậy!” Tề Diệp cười oán trách “Nữ nhân xinh đẹp của trẫm còn không phải là Uyển Nhi trước mắt hay sao?”

“Hoàng Thượng cũng biết chọc ghẹo người ta!” Hạ Uyển Chi lơ đãng, cầm một miếng bánh hạt dẻ đưa đến bên miệng hần.

Tề Diệp cắn nhẹ lên cái mũi nhỏ của nàng, nói “Uyển Nhi là ghen sao, vậy trẫm làm sao để đỡ được nàng đây?”

“Tần thiếp mới không có ghen!” Nếu như mặt nàng không đỏ, sẽ càng có sức thuyết phục hơn.

“Ừ! Uyển Nhi không có ghen.” Hần cầm một miếng bánh táo đồ dứt cho nàng, nàng cắn một miếng, còn dư lại hơn phân nửa đều bị hần nuốt vào bụng, ánh mắt ôn nhu nhìn nàng, cười nói “Rất ngọt!”

Về mặt này, ánh mắt này, nếu như nàng không hiểu sai lời nói của hần, hần là hần đang “đùa giỡn” nàng đi!

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81

Edit: navahn

Beta: Nam Thiên Văn

Ngày thứ hai sau khi sắc phong Lệ phi, Lệ phi liền cho Tú Hà đi Chiêu Hoa cung truyền lời. Hạ Uyển Chi nghe nói Lệ Phi gọi nàng đi Ngọc Hoa cung, gật đầu, nói Tú Hà đợi một lát, nàng vào đổi quần áo liền qua ngay.

Vào trong phòng, Hạ Bích tìm cho nàng một bộ cung trang sạch sẽ, nói nhỏ “Lệ phi đây là ra oai phủ đầu với nương nương sao? Mới sắc phong ngày thứ hai đã cho người đến thỉnh nương nương qua?”

“Có phải ra oai phủ đầu hay không đi thì biết!” Hạ Uyển Chi cười một tiếng, thầm nghĩ nàng ta cuối cùng cũng có thể cho nàng một cái công đạo.

Ngọc Hoa cung của Lệ phi so thế nào cũng đều kém Chiêu Hoa cung của nàng, tùy ý nhìn thoáng qua, Hạ Uyển Chi rất mất hứng. Tú Hà dẫn nàng đi vào nói “Chiêu nghi nương nương ngồi nghỉ trong chốc lát, nô tỳ đi bẩm báo Lệ phi nương nương.” Nói xong liền phân phó cung nữ dâng trà.

Hạ Uyển Chi không nói gì, rất nhanh đã có cung nữ dâng trà, nàng không nhìn lấy một cái. Nghe âm thanh lách lư thanh thúy của bức rèm, lúc này mới ngẩng đầu, quả nhiên là cấp vị cao có khác, cả người đều thoát nhìn không giống lúc trước. So với khi yếu thế trước mặt Thục phi, Lệ phi nương nương lúc này đúng là tư tháii hãnh diện, đẹp đẽ quý giá.

Nàng đang muốn hành lễ, Lệ phi đã bước nhanh về phía trước, cầm lấy tay nàng nói “Hạ Chiêu nghi khách khí, tỷ muội với nhau cần gì phải khách khí như thế?”

Hạ Uyển Chi vẫn khẽ kiên trì quý gồi hành lễ, rút tay về, “Quy củ hậu cung không thể bỏ, tuy là thân thiết với Lệ phi, tần thiếp cũng không dám vi phạm. Còn chưa chúc mừng Lệ phi nương nương đầu.”

“Hạ Chiêu nghi khách khí!” Lệ phi có chút không tự nhiên cười cười, liếc nhanh qua phía Tú Hà, Tú Hà liền phân phó những người khác lui ra ngoài chờ đợi. “Bản phi hôm nay tìm Hạ Chiêu nghi đi đến thật ra là có chuyện muốn nói cùng Hạ Chiêu nghi.”

Lệ phi nhìn về phía Hạ Bích, Hạ Uyển Chi hiểu ý liền nói “Không sao.”

Nàng đã nói như vậy, Lệ phi liền biết Hạ Bích là tâm phúc của nàng, không cần tránh đi. Nàng ta mở miệng, “Chuyện của Thục phi còn phải đa tạ Hạ Chiêu nghi ra tay tương trợ.”

“Tần thiếp không biết Lệ phi nương nương nói gì nữa.” Nàng cười cười, giọng nói mờ mịt.

“Hạ Chiêu nghi nói đùa, cùng lắm bản phi biết rõ nên làm gì, Hạ Chiêu nghi không cần lo lắng, chúng ta bây giờ là người trên cùng một thuyền, bản phi chắc chắn sẽ không lỡ miệng.”

“Lệ phi chẳng lẽ nói đến chuyện đêm đó Thục phi đẩy ngã Lệ phi nương nương sao?” Nàng cố ý bình tĩnh, nói “Lệ phi nương nương không nhắc nhớ tần thiếp cũng đã sớm quên rồi, kỳ thật là Thục phi vô tội, Lệ phi nói có đúng không?”

“Nàng có vô tội hay không, Hạ Chiêu nghi không phải rõ ràng hơn sao?” Lệ phi cười như không, nói.

“Lệ phi nương nương đây là ý gì?” Hạ Uyển Chi khiêu mi.

“Có ý gì Hạ Chiêu nghi sợ đã rất rõ ràng, Hạ Chiêu nghi nói dối, kỳ thật Hạ Chiêu nghi căn bản không nhìn thấy Thục phi đẩy ta!” Lệ phi lại cười nói, “Yên tâm, chỉ cần ngươi về sau ngoan ngoan nghe lời, bản phi chắc chắn sẽ không bạc đãi Hạ Chiêu nghi.”

“Tần thiếp đa tạ Lệ phi nương nương phá lệ khai ân!” Nàng nghĩ tới rất nhiều loại khả năng, chỉ không nghĩ rằng Lệ phi sẽ đem chuyện của Thục phi đến khống chế nàng. Cũng không biết nàng ta là giả ngọc, hay thật sự ngọc ngạch. “Bản phi là người thường phạt phân minh, Hạ Chiêu nghi nên biết. Việc kia chỉ cần bản phi không nói ra Hoàng thượng nhất định không biết, Hạ Chiêu nghi cũng không cần gánh tội danh giả họa Thục phi.”

“Lệ phi nương nương cho rằng người ngồi trên vị trí Lệ phi liền có thể dạy dỗ tần thiếp sao?” Hạ Uyển Chi cười lạnh “Lệ phi hình như nghĩ chuyện này rất đơn giản, người luôn miệng nói Thục phi đẩy ngã mình chính là Lệ phi nương nương đi! Tần thiếp cùng lắm là nói một câu không xác định mà thôi, cho dù Hoàng thượng có biết cũng sẽ không làm khó tần thiếp, ngược lại Lệ phi có lẽ sẽ không dễ chịu lắm đâu.” Nàng tiếp tục nói “Nếu Hoàng thượng biết rõ Lệ phi nương nương giả họa Thục phi, Hoàng thượng nhất định sẽ giận dữ. Đừng nói đến vị trí Lệ phi này ngồi chưa ấm chỗ đã bị đuổi xuống, chỉ sợ An Ninh công chúa cũng bị ôm sang chỗ người khác nhận mẩu phi. Chẳng lẽ Lệ phi nương nương sẽ nguyên ý ngâm đắng nuốt cay mười tháng sinh hạ, rồi lại đẻ An Ninh công chúa trở thành con gái của người khác sao?”

“Ngươi cho rằng Hoàng thượng sẽ tin tưởng ngươi nói?” Lệ phi biến đổi sắc mặt, nàng đương nhiên không muốn, nếu không cũng sẽ không bí quá hóa liều giả họa Thục phi. Thật ra nàng thấy rất rõ ràng là Triệu Tu nghi, nhưng nàng không có lá gan khai ra, nàng làm sao không biết Triệu Tu nghi là người của ai.

Chi là nàng không muốn con của mình trở thành công cụ để Thục phi tranh đấu. Nếu bị Thục phi nuôi dưỡng, con của nàng cũng giống như ném vào hố lửa, nàng hoài thai mười tháng làm sao có thể nhẫn tâm nhìn hài tử của mình nhận người khác làm mẫu phi?

Cho nên sau khi thập tử nhất sinh, nàng liền nghĩ tới biện pháp loại trừ Thục phi, cũng có thể đoán được Hạ Chiêu nghi nhất định sẽ phối hợp. Bởi vì Thục phi ở hậu cung có quá nhiều kẻ thù, chỉ cần là người thông minh đều sẽ không bỏ qua cơ hội này. Mà Hạ Chiêu nghi cũng không làm cho nàng thất vọng, mọi chuyện rất thuận lợi, Thục phi thực sự bị biếm lãnh cung khiến cho nàng có cảm giác mình được trọng sinh một kiếp.

“Hoàng thượng sao lại không tin?” Hạ Uyển Chi khiêu mi.

Nghĩ tới sự ân sủng của Hoàng thượng đối với nàng, Lệ phi trong lòng sợ hãi, “Cho dù tin tưởng, ngươi cũng sẽ không có kết cục tốt.”

“Có muốn thử một chút không? Cho dù Hoàng thượng biết rõ ta nhất thời nói dối, nhiều nhất là khiển trách vài câu, ta vẫn là Hạ Chiêu nghi được sủng ái. Mà ngươi, chỉ có thể vào lãnh cung sống, một ngày dài như một năm, Lệ phi nương nương có muốn cùng ta đánh cược một lần không?”

“Hừ! Đừng nghĩ đến chuyện uy hiếp bản phi, bản phi sẽ không bị lừa.” Lệ phi vệt chết còn cứng mồm, nàng ta hiện tại đang vô cùng khiếp đảm.

“Ngươi lại cũng không nghĩ tới Lệ phi nương còn có mặt cứng như vậy.” Dứt lời nàng đứng dậy rồi đi, đi chưa được hai bước, phía sau đã truyền đến thanh âm của Lệ phi.

“Đứng lại!”

“Lệ phi đây là đang muốn nói chuyện cùng thần thiếp sao?” Thần thái nhàn nhã nhìn nàng ta, gần từng chữ, “Xem ra Lệ phi thật không hiểu rõ thân phận của chính mình.”

“Hạ Chiêu nghi, có chuyện tốt mới nói!” Lệ phi cười làm lành, tiến lên kéo tay của Hạ Uyển Chi.

Nàng khinh thường bỏ qua, “Lệ phi nương nương muốn nói cái gì?” “Chuyện hôm đó coi như chúng ta đều đã quên đi?” Lệ phi cười cười nói “Dù sao hiện tại Thục phi đã biếm lãnh cung, đây đối với chúng ta đều là tin vui.”

“Không phải chúng ta, là tin vui của Lệ phi, tần thiếp thân phận thấp kém không dám cùng Lệ phi nương nương sánh vai!” Giọng nói lạnh lạnh mang theo chút lãnh ý.

“Hạ Chiêu nghi nói đùa.” Lệ phi âm thầm siết chặt nắm tay, “Sau này nếu Hạ Chiêu nghi cần trợ giúp cái gì, bản phi nếu có thể nhất định sẽ giúp đỡ.”

“Lệ phi nương nương khách khí, canh giờ không còn sớm, tần thiếp không quấy rầy Lệ phi nương nương nghỉ ngơi!” Nói xong liền dừng rồi đi.

Lệ phi đuổi theo, “Nhưng mà... chuyện đêm đó...”

“Chỉ cần Lệ phi nương nương ngoan ngoan nghe lời, tần thiếp không chừng ngủ một giấc liền quên sạch. Nếu Lệ phi nương nương nghĩ có thể muốn làm gì thì làm, giẫm nát trên đầu tần thiếp, tần thiếp có lẽ hôm nào đó nhân lúc Hoàng thượng đi Chiêu Hoa cung không cần thận nói lời lỡ miệng cũng có khả năng.”

“Ngươi uy hiếp ta?” Lệ phi tối mặt.

“Là Lệ phi bắt đầu trước, tần thiếp cùng lắm là lấy đạo lý của người nói ngược lại mà thôi, đây chính là học tập Lệ phi!” Nàng cười đắc ý, đi vài bước nhớ ra chuyện gì đó, quay đầu lại nói “Thục phi dù sao có cả gia tộc chống đỡ, Lệ phi nương nương nếu thấy nàng ta bị biếm lãnh cung liền không cần lo lắng, thì chỉ sợ yên tâm quá sớm!”

Dứt lời, bước chân nàng nhàn nhả rời khỏi Ngọc Hoa cung.

Lệ phi không thể làm gì, tức giận đến nỗi toàn thân phát run, sít sao cắn môi, hồi lâu mới lắm bầm nói “Hạ Chiêu nghi, người chó đắc ý!”

Nghĩ lại, câu nói cuối cùng kia của nàng lại thức tỉnh nàng ta. Đứng vậy, dùng thực lực của gia tộc Thục phi, xoay người làm lại từ đầu cũng không phải là chuyện không thể. Nếu nàng ta có thể trở mình, Lệ phi cũng không chắc mình có thể để nàng ta xuống. Thục phi hung ác nàng đã hiểu rõ, vì An Ninh công chúa, nàng không thể cao hứng quá sớm mới phải.

Mùng sáu tháng hai là sinh nhật mười sáu tuổi của Hạ Uyển Chi, Tề Diệp đặc biệt phân phó Quang Thuận công công tổ chức náo nhiệt một chút. Hoàng hậu mang thai, chuyện trong cung vẫn là do nàng ta xử lý. Đức phi mất, Thục phi bị biếm vào lãnh cung, Tề Diệp phát hiện, trong hậu cung người có thể dùng chỉ có một ít. Hấn đau lòng cho Hạ Uyển Chi, không muốn nàng trong lúc mang thai khó chịu lại còn phải làm chuyện hậu cung lớn nhỏ.

Hoàng thượng đã lên tiếng, Hoàng hậu không thể không cử hành náo nhiệt, trong lòng lại vô cùng khinh thường. Cũng chỉ là một Chiêu nghi nhỏ nhỏ lại khiến hấn phí công phân phó, nói đi nói lại cũng là do nàng dùng thủ đoạn dụ dỗ mê hoặc Hoàng thượng.

Mỗi lúc nhìn lại gương mặt của Hạ Uyển Chi đó, Hoàng hậu không thấy nổi vẻ đẹp gì nổi bật, không khuynh quốc khuynh thành, trong hậu cung tùy tiện lấy ra một người cũng có thể so ra hơn với nàng.

Thế nhưng có thể làm cho Hoàng thượng hết lần này tới lần khác thích! Chuyện này làm cho người khác thêm phần tức giận, một nữ nhân xem ra kém mình lại nhận được ân sủng, cho dù ai cũng sẽ không phục. Dù sao với phẩm cấp của nàng, muốn tổ chức một buổi náo nhiệt thì cũng chỉ là cung yến cử hành tại Chiêu Hoa cung. Phi tần trong hậu cung ngồi cùng một chỗ ăn bữa cơm, đó cũng chính là “náo nhiệt một chút”.

Đương nhiên Hạ Uyển Chi sáng sớm tinh dậy không bao lâu liền nhận được rất nhiều lễ vật, đều là đại thần sai người đến tặng, không thiếu kỳ trân dị bảo nào.

Không biết Trịnh đại nhân từ đâu lấy được tin tức nàng thích vô sò, sai người tặng rất nhiều vô sò tinh mỹ nhiều hình thù kỳ lạ. Nàng cảm thấy vuốt vuốt mấy cái, liền cho Hạ Bích thu vào tiểu khố phòng. Trịnh đại nhân hao tổn tâm trí như thế, nàng không thể không nghĩ đến Trịnh Tu viện vẫn còn ở lãnh cung chịu khổ. Trịnh đại nhân đây là đang bày tỏ với nàng sao?

Hôm nay là sinh nhật nàng, đương nhiên muốn sửa soạn đặc biệt một phen. Tề Diệp hạ triều xong liền thay một thân áo bào tới đây, Hạ Bích bụng chén mỹ trường thọ đi lên, nàng ngoan ngoãn ngồi trước mặt họ ăn sạch không thừa một miếng.

Vừa để bát đĩa xuống, một cánh tay đã duỗi tới, Tề Diệp cầm khăn tay lau dấu vết còn dính trên khóe miệng nàng. Sau đó lấy ra một hộp gấm tinh mỹ đưa cho nàng, “Uyển Nhi sinh nhật vui vẻ!”

“Tạ Hoàng thượng ưu ái!” Nàng cười tiếp nhận hộp gấm, đang muốn mở ra lại bị tay hấn đè xuống, “Hiện tại không cần mở ra, đợi buổi tối trở lại hãy xem sau.”

Nàng hiểu kỳ “Là cái gì?”

“Đến lúc đó sẽ biết!” Nhìn ra được nụ cười thần bí của hấn, nàng mặc dù hiểu kỳ nhưng cũng không đành phụ tâm ý, gạt đầu.

Ăn sáng xong Hoàng hậu cho người đưa một phần lễ vật đến, Lâm Huệ cùng những người khác đều là tự mình đưa tới.

Lâm Huệ đưa cho nàng một đôi khuyên tai hồng ngọc trân quý xinh đẹp. Nàng cũng không từ chối, mỉm cười nhận lấy. Hai người tán gẫu vài câu đã có phi tần khác lục đục đến tặng lễ, Lâm Huệ biết ý liền rời đi.

Ứng phó suốt một buổi sáng, nàng mới nghỉ ngơi trong chốc lát. Ăn trưa xong liền nằm nghỉ ngơi, nghe được tin Tề Diệp là ở chỗ Thái hậu dùng bữa.

Yến hội buổi tối rất náo nhiệt, thức ăn tinh mỹ ngon miệng, Hạ Đồng đem thức ăn đặt trước mặt nàng, từng món từng món thử qua xong mới nhìn nàng gật đầu. Hạ uyển Chi trước khi yến hội đã uống một bát cháo nên cũng không đói, chỉ là ý tứ ăn một ai miếng liền già vờ buồn đói.

Sau bữa tối chính là xem kịch, đây là quy định, mỗi lần cung yến chắc chắn không thể thiếu kịch vui, hơn nữa còn xem hoài không chán.

Hai xuất diễn đã xem xong, yến hội cũng liền kết thúc, Thái hậu bọn họ đi trước, sau đó mới tới những phi tần các nàng rời đi. Lâm Huệ đi cùng chỗ với nàng cười nói “Đêm nay hý khúc hát thật không tệ, chắc chắn là do sinh nhật của Uyển tỷ tỷ.”

“Huệ nhi nói đùa!” Nàng nói “Canh giờ không còn sớm, đều về nghỉ ngơi đi.”

Lâm Huệ gật đầu, nhìn bóng dáng nàng rời đi trong chốc lát mới trở về Đức Sang cung.

Rất nhanh đã đến Chiêu Hoa cung, lúc thấy bóng dáng đứng phía trước, nàng trên mặt có ý cười bước nhanh. Tề Diệp trấn an, “Chậm một chút, trầm chờ, đừng có gấp!” Hoàng thượng đây là đang chờ tần thiếp hay sao?” Nàng vui mừng hỏi.

“Bên ngoài có chút lạnh, trở về rồi hãy nói.” Tề Diệp ôm lấy eo của nàng một cách tự nhiên, cười hỏi “Hôm nay có vui không?”

“Vui!” Nàng cười nói, “Cảm ơn Hoàng thượng đã trải qua sinh nhật cùng tần thiếp, tần thiếp thật cao hứng!”

“Cao hứng là tốt rồi!” Tề Diệp cười cười hài lòng,捏捏 bàn tay nhỏ bé của nàng, vẻ mặt ôn nhu nhìn gương mặt xinh đẹp, nhin không được cúi đầu hôn một chút, “Trầm cũng thật cao hứng.”

Nhớ đến chuyện buổi tối mới có thể mở lễ vật, Hạ Uyển Chi rửa mặt xong liền không thể chờ đợi được mở ra, Tề Diệp một lần nữa đè tay của nàng lại, ra hiệu cho Hạ Bích thôi tắt nến. Trong phòng đột nhiên tối sầm, ngay cả người đối diện cũng không nhìn thấy, chỉ nghe tiếng hấn ôn nhu nói “Tốt lắm, có thể mở ra! Xem có thích lễ vật trầm chuẩn bị hay không.”

Từ từ mở hộp gấm ra, ánh hào quang như ánh trăng đỏ xuống, hai viên dạ minh châu như hai quả trứng bồ câu lớn nhỏ, lẳng lặng nằm giữa lớp tơ lụa màu đỏ, lạnh nhạt phát sáng, hào quang tỏa ra bốn phía.

Nàng lập tức sững sốt, khẽ há miệng, hồi lâu mới phục hồi lại tinh thần, không dám tin nhìn về phía hấn “Hoàng thượng, đây là, đây là...”

“Dạ minh châu!” Hấn ôm nàng từ phía sau, một cổ nhàn nhạt thơm mùi sữa làm cho người khác mê muội, “Thích không?”

“Đây là tặng cho tần thiếp?” Nàng không đợi hấn mở miệng đã đẩy hộp gấm qua, nói “Dạ minh châu quá quý trọng, tần thiếp không thể nhận, vật trân quý như thế chỉ có Hoàng hậu nương nương mới xứng đáng có được, tần thiếp...”

Còn chưa nói xong, tay hấn đã áp trên môi, không đồng tình nhìn nàng, “Trầm cảm thấy Uyển nhi hợp nhất với dạ minh châu...”

Hắn sờ sờ bụng nàng. “Châu tròn...”, Lại vuốt ve mặt nàng, nói tiếp hai chữ, “... ngọc nhuận.” Châu tròn ngọc sáng!

Hạ Uyển chỉ đỡ khóc đỡ cười, thì ra nàng xứng với dạ mình châu chỉ bởi vì nàng “châu tròn ngọc sáng” sao?

Nàng trầm mặc một hồi mới nở nụ cười, “Tân thiếp rất thích, rất thích!” Nói xong liền nhích đến gần mặt hắn hôn một cái, sự mềm mại ấm áp trên môi làm người khác thỏa mãn.

Mà nàng cũng không phát giác, tay vuốt vuốt dạ mình châu, nhìn trái nhìn phải, yêu thích không buông tay. Đến khi có cảm giác bàn tay nắm ngang hông thật chặt, nàng mới nghiêng đầu “Hoàng Thượng đêm nay muốn lưu lại sao?”

“Uyển Nhi muốn trầm lưu lại sao?” Hơi thở ấm áp tỏa ra ở cổ, nàng rụt lại một cái, cắn cắn môi gât đầu. Tề Diệp mừng rỡ, ra vẻ nói “Nếu Uyển Nhi đã hi vọng, trầm đương nhiên sẽ thỏa mãn.” Sau đó lại kê tai nàng nói nhỏ “Uyển Nhi đêm nay phải lấy lòng trầm thật tốt...”

Nói xong liền nheo bàn tay nhỏ bé của nàng, Hạ Uyển Chi lập tức hiểu được, trên mặt nóng lên, cắn môi cúi đầu không đáp, tuy thẹn thùng nhưng lại vô cùng mê người.

Chuyện Tề Diệp đưa hai viên dạ mình châu tặng sinh nhật cho nàng, chỉ là qua một đêm, sáng hôm sau đã truyền ra ngoài. Hạ Uyển Chi cũng không biết những cung nhân kia làm cách nào mà biết được. Nhưng mà dù sao chi cần một đêm, trong hậu cung này không có cái gì không thể biết.

Thái hậu biết được, cho người gọi Tề Diệp đến, “Ai gia nghe nói Hoàng thượng thưởng hai viên dạ mình châu cho Hạ Chiêu nghi?”

“Vâng! Hôm qua sinh nhật nàng, trẫm tặng cho nàng” Tề Diệp thánh thoi nói.

“Hoàng thượng chẳng lẽ không biết trên đời chỉ có hai viên dạ mình châu, tất cả đều thưởng cho nàng, nàng xứng đáng sao?” Năm đó nàng ta muốn, tiền hoàng liền đưa dạ mình châu cho phi tần sủng ái nhất, về sau dạ mình châu từ trong tay nàng ta đạo qua một vòng, cuối cùng rơi đến tay nàng. Nhưng thứ gì nàng ta đã dùng qua, vuốt qua, Thái hậu đều sẽ ghét bỏ không muốn.

“Cùng lắm là vật chết, có cái gì chứng minh nàng không xứng đáng? Hơn nữa trẫm ban thưởng cho ai, chẳng lẽ cũng không có quyền hay sao?” Tề Diệp không vui nói.

“Ai gia cũng là vì tốt cho Hoàng thượng, nên lấy quốc sự làm trọng, không cần phải chìm đắm trong hậu cung.” Cho dù là vật chết, đó cũng là vật chết cực kỳ quý giá, trên đời chỉ có vồn vẹn hau viên dạ mình châu trân quý, nói thế nào cũng là của Hoàng hậu, Hạ Chiêu nghi dựa vào tài đức gì có thể lấy được?

Hoàng hậu cũng không phải chưa từng nghĩ qua, nàng có tài đức gì?

“Thái hậu yên tâm, trẫm tự có chừng mực, huống chi từ khi trẫm đăng cơ tới nay cũng không làm ra chuyện gì mất đi phong phạm Hoàng đế. Cho dù sủng ái Hạ Chiêu nghi cũng sẽ không mất anh minh, điểm này Thái hậu không cần lo lắng.” Tề Diệp nói, “Canh giờ không còn sớm, trẫm còn việc phải xử lý, không quấy rầy Thái hậu nghỉ ngơi.”

Nhìn bóng dáng hắn rời đi, Thái hậu nhũn mảy, “Hoàng thượng đã thay đổi!”

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82

Edit: HueKhanh92

Beta: RineAnh

“Có vẻ như tâm tình của Hoàng Thượng không tốt, không bằng tân thiếp khảy một khúc nhạc trợ hứng cho Hoàng Thượng được không?” Lâm Huệ thấy Tề Diệp sắc mặt ảm đạm, trầm mặc không nói, trong lòng có chút khẩn trương, muốn hắn chú ý đến mình.

“Không cần, canh giờ không còn sớm, Lâm sung dung nghỉ ngơi cho tốt đi! Ngày khác Trẫm trở lại thăm ngươi!” Tề Diệp đột nhiên không muốn ở lại Đức Sang cung, đứng dậy rời đi.

Lâm Huệ cuống cuống: “Hoàng Thượng đêm nay không ở lại sao?” Tề Diệp nhìn cũng không nhìn nàng, làm bộ như không nghe thấy, cất bước rời đi. Quang Thuận công công vội vàng đuổi theo.

Ra khỏi Đức Sang cung, trong lúc nhất thời Tề Diệp không biết đi đâu. Vẫn là Quang Thuận công công hiểu được tâm ý của hắn, nói: “Hôm nay thời gian còn sớm, chắc Hạ chiêu nghi còn chưa nghỉ ngơi. Hay Hoàng Thượng đi thăm Hạ chiêu nghi một chút?”

“Đi Chiêu Hoa cung?” Nghĩ tới nữ nhân ôn nhu thâm tình kia, khóe miệng hắn cong lên một nụ cười, chuyển bước chân, đi đến Chiêu Hoa cung.

Chi tiết Hạ Uyển Chi đã ngủ, bên ngoài giường hai viên dạ mình châu tán ra ánh sáng nhàn nhạt. Quang Thuận công công âm thầm cẩn lười, cúi đầu không nói.

Tề Diệp đến gần, vung rèm giường lên nhìn người đang ngủ say sưa, không đành lòng đánh thức nàng. Hắn ngồi trong chốc lát ở bên giường. Lúc gần đi hắn vuốt ve một chút hai viên minh châu tron nhẵn, rón rén rời đi.

Ngày hôm sau Hạ Uyển Chi thức dậy nghe nói tới hôm qua Tề Diệp đã tới, có chút ngạc nhiên. Không phải tới hôm qua hắn lật ra thẻ bài của Lâm Huệ sao? Sao lại tới nơi này của nàng?

Buổi trưa chuẩn bị thức ăn, nàng sai Hạ Bích đi ngự thư phòng hỏi thăm, hi vọng hắn ăn trưa cùng nàng. Tề Diệp không hề nghỉ ngơi liền đáp ứng.

“Nghe nói tới hôm qua Hoàng Thượng đã tới? Tân thiếp có chuyện gì không ạ?” Vắt khăn lau tay cho hắn, Hạ Uyển Chi hỏi thăm.

“Không có gì, chỉ là muốn tới xem Uyển Nhi một chút mà thôi, ai biết Uyển Nhi đã nghỉ ngơi.” Lau lau một phen, nàng giao khăn cho Hạ Bích.

Hắn lôi kéo tay của nàng ý bảo ngồi xuống bên cạnh, bàn tay vuốt ve cái bụng nhô cao. Bụng tám tháng đã vô cùng rõ ràng, hắn khẽ vuốt ve, cảm giác được động tĩnh trong bụng, đi tới gần nghe.

Mỗi lần hắn như vậy, vẻ mặt ôn nhu của hắn đều có thể làm lòng người lay động, Hạ Uyển Chi mỉm cười, ôm đầu của hắn, vẻ mặt dịu dàng.

Tháng hai hoa đào nở rộ, hậu cung trồng rất nhiều đào, cây mận cũng không ít, trắng trắng như tuyết, sắc xuân rực rỡ, ý xuân dạt dào. Hoàng hậu rất hào hứng, chuẩn bị yến hội tại Lê viên. Thái hậu ngồi trong chốc lát liền rời đi.

Hạ Uyển Chi nhìn hai vị tiếp dư ăn mặc xinh đẹp như hoa, lập tức hiểu rõ Hoàng hậu cử hành cái yến hội này để làm gì. Cũng chỉ là muốn tạo điều kiện cho hai người bọn họ biểu hiện nhiều

một chút. Hai người kẻ xướng người hoạ, một nam một nữ hát hí khúc, nữ tử xinh đẹp, nam tử mặt ngọc da trắng, ai nấy đều nhận ra là do nữ tử đóng giả. Nàng đặc biệt lưu ý thấy Tề Diệp nhìn chăm chăm Trắc tiếp dư đóng vai nam nhân vài lần, khoe miệng khẽ nhếch, tựa hồ tâm tình không tệ, nhìn lại một chút bộ dáng đặc ý của Hoàng hậu, ánh mắt hơi trầm xuống.

Nghe trong chốc lát, nàng đứng dậy đi tiểu tiện, Hạ Bích cùng đi theo. Lê viên không lớn, nhà xí đặt hơi xa, cần đi nhiều thêm vài bước. Nàng mang cái bụng bự, đi lại có chút bất tiện, chậm rãi đi tới, vào phòng đã chuẩn bị cho nàng. Sau đó khi đang rửa tay, cách vách truyền đến tiếng nói.

“Có vẻ Hoàng Thượng rất thích Trắc tiếp dư!” Người nói chuyện chính là Nguyệt Quế.

“Ừ, thích là tốt rồi, các nàng cũng bỏ không ít công sức. Biết rõ Hoàng Thượng thích nghe hí kịch, còn biết hẳn thích nhất là Hoàng Mai hí (một thể loại kịch), cũng không uổng phí bán cung cho đào hát tốt nhất dạy bảo các nàng.” Hoàng hậu đặc ý nói: “Nhìn sắc mặt âm trầm của Hạ chiêu nghi, bán cung liền vui vẻ. Nàng ta được sủng ái không bao lâu nữa đâu.”

Bên này, Hạ Uyển Chi nghe liền sờ sờ mặt, nàng có làm sắc mặt âm trầm sao?

“Nương nương nói đúng lắm, trong hậu cung từ trước đến nay không có độc sủng, càng không có ân sủng lâu dài. Hạ chiêu nghi cũng không ngoại lệ! Hoàng Thượng nhìn chán rồi, dĩ nhiên là nên thất sủng.”

“Biết rõ là tốt rồi. A, quá chặt, những ngày này trên bụng đều nổi mẩn đỏ luôn rồi. Mới chỉ là tháng sáu mà thôi, qua ít ngày trời nóng hơn, còn không biết bán cung phải chịu bao nhiêu đau khổ.”

Hạ Uyển Chi đang chuẩn bị rời đi nghe thấy vậy nhủ mảy, cùng Hạ Bích liếc mắt nhìn nhau. Hai người đứng ở phía sau cửa, nhìn xuyên qua khe cửa vào trong phòng. Nguyệt Quế đang ngồi chồm hổm trên mặt đất, Hoàng hậu nâng làn váy đến trước ngực, trên bụng cột một cái gối lớn. Hai người loay hoay trong chốc lát, Hoàng hậu thả làn váy xuống, cái bụng bằng phẳng lại trông giống như người mang thai.

Hạ Uyển Chi không dám tin nhìn Hoàng hậu điều chỉnh bụng một chút, lại cúi đầu xem cái bụng nhô cao của mình một chút. Nàng vuốt ve, xác định bụng của mình không phải là nằm mơ, là thật sự. Thì ra Hoàng hậu không có mang thai!

Trước khi Hoàng hậu đi ra, Hạ Uyển Chi và Hạ Bích hai mặt nhìn nhau, khiếp sợ không thôi rời đi. Các nàng cũng không đi Lê viên, mà là đi đến một nơi vắng vẻ, xác định không có người nào mới lén lút thở phào nhẹ nhõm.

Hạ Bích nói: “Nương nương, Hoàng hậu...”

Hạ Uyển Chi khẽ lắc đầu: “Chuyện hôm nay không cần phải lộ ra, trở về rồi hãy nói.”

“Đạ!” Hạ Bích gật gật đầu, nhìn nàng muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn là cất giấu một bụng lời nói.

Hạ Uyển Chi nhìn phía xa xuất thần. Nàng không nghĩ tới, bụng của Hoàng hậu lại là giả, liên tưởng đến trước đây nghe thấy nàng ta cùng Lưu phu nhân đối thoại, hèn gì nàng ta chắc chắn sẽ sinh hạ hoàng tử, thì ra là nàng ta đã sớm có mưu tính. Vì muốn lấy được ân sủng, thế nhưng không tiếc phạm tội khi quân, cũng muốn đánh cược một lần, chuyện giả mang thai nàng ta cũng làm cho được.

Khiến cho người ta không thể không sợ hãi.

Có điều cái này đối với nàng mà nói có thể là cơ hội ngàn năm có một. Hạ Uyển Chi cảm thán, xem ra đi tiểu tiện nhiều một chút cũng là rất tốt. Ít nhất nàng liền bắt được thóp của Hoàng hậu. Chuyện phồng hỏa, nàng sẽ tính luôn cả một lần với nàng ta. Đợi nàng trở lại Lê viên, thời gian đã qua lâu, hí khúc hát đến đâu nàng cũng không rõ ràng cho lắm.

Nàng vừa ngồi xuống, liền có âm thanh hỏi thăm: “Hạ chiêu nghi không thích hí khúc của hai vị muội muội sao? Sao vừa đi cái là hết nửa canh giờ. Hoàng Thượng còn đặc biệt hỏi thăm Hạ chiêu nghi đi chỗ nào đó.”

“Đề Triệu tu nghi phí tâm, tần thiếp chỉ là đi Lục lâu một chuyến mà thôi.” Lục lâu chính là nhà xí, Hoàng hậu vừa nghe, lập tức thay đổi sắc mặt. Nghĩ tới ban nãy nàng ở Lục lâu sửa sang lại túi vải trên bụng, khi đó Hạ chiêu nghi cũng không ở tại Lê viên, không phải là nàng ta ở Lục lâu nghe thấy được cái gì đó chứ?

Nghĩ tới đây, Hoàng hậu toàn thân lạnh buốt, ánh mắt nhìn về phía Hạ Uyển Chi dẫn theo tìm tòi nghiên cứu.

Hạ Uyển Chi nào dám làm bộ không phát giác ánh mắt của Hoàng hậu, nói: “Tần thiếp chỉ là cảm thấy ngự hoa viên phong cảnh không tệ nên liền nhìn thêm mấy lần, nhất thời làm trễ nãi canh giờ. Không ngờ khiến Triệu tu nghi lo lắng, thật đúng là tần thiếp sai rồi.”

Nghe vậy, Hoàng hậu lén thở phào nhẹ nhõm, cố làm ra vẻ không có gì, về mặt bình tĩnh nghe hai vị tiếp dư hát hí khúc.

Tề Diệp nghe các nàng nói chuyện, nhân nhật liếc nhìn Triệu tu nghi, Triệu tu nghi thức thời cảm miệng không dám nhiều lời. Hắn lại nhìn qua Hạ Uyển Chi, nàng cười một tiếng, thấy hắn buồn lòng về mặt chút ít, lúc này nàng mới dời ánh mắt đi, quét nhanh qua bụng của Hoàng hậu.

Nếu không phải trông thấy một màn kia, làm sao nàng cũng không biết thì ra trên bụng cột một cái túi vải cũng có thể trông giống như thật sự mang thai. Có lẽ Hoàng hậu đã âm thầm nuôi một phụ nhân đang có thai cùng thời điểm, sẽ chờ đến khi sinh nở ôm một đứa trẻ không phải là huyết mạch hoàng tộc đến thế thân hoàng tử, lừa trên gạt dưới. Nàng ta thật đúng là to gan!

Ánh mắt chột lóc, Hạ Uyển Chi cười nhạt một chút, nhìn thoáng qua Hạ Bích. Hạ Bích hiểu ý cúi đầu. Hạ Uyển Chi nói nhỏ vài câu bên tai, Hạ Bích có chút kích động nhủ lòng mảy, gật gật đầu lui xuống.

Hí khúc vẫn còn tiếp tục, cung nữ dâng trà tiến lên, Hạ Uyển Chi cảm thấy Hạ Bích đã trở lại, liền nhẹ thở ra một hơi dài, ánh mắt như có như không quét về phía cung nữ dâng trà.

Cung nữ bình tĩnh đi tới, đến bên cạnh Hoàng hậu, tựa hồ không cẩn thận đập phải làn váy, cả người đổ về phía Hoàng hậu. Trà nóng trên tay nàng ta gọi đi ra ngoài, vừa vịn gọi lên trên bụng Hoàng hậu. Hoàng hậu cũng không cảm giác được nước nóng, ngược lại những người khác kinh hô một tiếng. Nguyệt Quế đang muốn tiến lên, cung nữ biết sai xông lên, cầm lấy khăn tay lau nước vương trên người cho Hoàng hậu, vừa lau vừa cầu xin tha thứ: “Hoàng hậu tha mạng, nô tỳ không phải cố ý, nô tỳ cũng không dám nữa...”

Hoàng hậu thấy tay của nàng ta hướng đến phía bụng, quá sợ hãi đứng dậy lui về phía sau. Nguyệt Quế muốn tiến lên ngăn đón, cung nữ cạy mạnh đẩy nàng ta ra, hai tay dùng sức nắm lấy y phục của Hoàng hậu lôi kéo một phen.

Một cái bao vai rơi xuống từ trên người Hoàng hậu. Mọi người thấy túi vải rơi trên mặt đất, nhìn lại Hoàng hậu bụng bằng phẳng, sắc mặt trắng bệch. Một tiếng loảng xoảng, không biết là ai làm đổ tách, ngã ghế. Hoàng hậu kịp phản ứng, vội ngồi xồm xuống che giấu bụng, nhặt lên túi vải muốn nhét vào trong bụng.

Tề Diệp bỗng nhiên hít vào một hơi, cả kinh nói: “Hoàng hậu, đề trầm nhìn một chút.”

Hoàng hậu sững sờ, lập tức ngồi chồm hổm trên mặt đất nói: “Hoàng Thượng thứ tội, thần thiếp đột nhiên cảm thấy thân thể khó chịu, muốn hỏi Phụng Nghi cung nghỉ ngơi một chút, mong Hoàng Thượng thứ lỗi.” Tiếp theo cao giọng gọi: “Nguyệt Quế!”

Nguyệt Quế mặt tái nhợt tiến lên, che chở thân thể của Hoàng hậu muốn rời đi. Tề Diệp liếc nhanh nhìn Quang Thuận công công, lạnh lạnh mở miệng: “Chẳng lẽ Hoàng hậu cho rằng đi trở về là có thể chính ra một cái bụng lớn sáu tháng sao?” Không chút lưu tình, hắn giựt lấy túi vải từ trong tay nàng ta vứt xuống mặt đất, ánh mắt rơi vào trên bụng bằng phẳng của nàng ta, cười lạnh:

“Hoàng hậu à Hoàng hậu, trầm thật không nghĩ tới, thân là nhất quốc chi mẫu, thế nhưng sẽ làm ra chuyện đòi phong bại tục, khi quân phạm thượng như vậy. Trầm thật sự là quá thất vọng!”

“Người đầu, kéo nàng ta xuống, lột bỏ phong hào Hoàng hậu, ban cho cái chết!” Tề Diệp há mồm, nói ra trừng phạt.

Hoàng hậu kinh hãi, biết rõ che giấu cũng vô dụng, vội vàng quý xuống đất bắt lấy vật áo hần cầu xin tha thứ: “Hoàng Thượng thứ tội, thần thiếp chỉ là nhất thời lún quẩn trong lòng mới có thể ra hạ sách này. Thần thiếp biết sai rồi, mong rằng Hoàng Thượng khai ân.”

“Mang xuống, trầm không muốn nhìn thấy mặt của ngươi!” Một cước giẫm nát túi vải, lưu lại một dấu chân, Tề Diệp rời đi không chút lưu tình.

Hoàng hậu vội vàng muốn đuổi theo, bị Quang Thuận công công dè lại: “Nương nương đừng làm Hoàng Thượng phiền lòng, ngoan ngoãn lĩnh chi tạ ơn đi!”

Hoàng hậu không dám tin, nàng lại bị ban chết sao? Nàng nhìn về phía Nguyệt Quế, Nguyệt Quế hiểu ý đang muốn đi tìm thái hậu hỗ trợ, Hạ Bích cố ý cản trở Nguyệt Quế không để cho nàng ta đi gọi viện binh.

Hoàng hậu thấy thế, đột nhiên muốn lao tới phía Hạ Uyển Chi. Hạ Đồng ngăn cản phía trước che chở Hạ Uyển Chi, tiểu thái giám gắt gao ấn Hoàng hậu xuống. Nàng ta giận dữ: “Là ngươi, đều là ngươi, Hạ chiêu nghi, đều là ngươi làm hại ta.”

“Hoàng hậu nương nương nói gì vậy, thần thiếp không biết gì cả. Là Hoàng hậu nương nương chính mình làm sai, còn muốn trách người khác.” Hạ Uyển Chi đột nhiên bùng tình đại ngộ: “A, đúng rồi, hiện tại ngươi cũng không phải là Hoàng hậu nương nương. Hoàng Thượng chính miêng hạ chi, ngươi chỉ là một tội phụ (phụ nhân mang tội) mà thôi.”

“Ngươi!” Hoàng hậu sắc mặt trắng bệch: “Hạ chiêu nghi, ngươi sẽ chết không từ tể. Đừng vui mừng quá sớm, Hoàng Thượng chi là nhất thời bị ngươi mê hoặc. Hoàng Thượng chi là nói nhầm mà thôi, Hoàng Thượng...”

Không đợi Hoàng hậu nói xong, Quang Thuận phất tay, tiểu thái giám che lấy miệng Hoàng hậu không để cho nàng lên tiếng, kéo người đi, đồng thời bị kéo đi còn có Nguyệt Quế.

Mấy người Lệ phi nhìn một màn này, hồi lâu sau mới phản ứng được rốt cuộc phát sinh chuyện gì. Đợi lúc các nàng tìm thân ảnh của Hạ Uyển Chi, nàng đã đi xa. Lo soi Thái hậu cầu tình hoặc là xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, chi là chuyện giả mang thai có lẽ không đến mức làm cho một Hoàng hậu bị ban chết, Hạ Uyển Chi sợ ý chí của Tề Diệp không thể phục chúng, nàng phải tiết lộ những chuyện xấu Hoàng hậu đã làm ra ngoài chút ít, làm cho nàng ta không có cơ hội xoay mình, dùng để tế Thanh Hoa cung đã bị đốt của mình.

Hạ Uyển Chi vốn là muốn hồi Chiêu Hoa cung suy nghĩ một chút. Nàng hồi thăm nơi Tề Diệp đi đến, liền đi về phía Ngọc Hồ, nghe cung nhân nói hần đi về phía đó.

Đến Ngọc Hồ cũng không trông thấy Tề Diệp, trong đình cũng không có. Ngược lại Hạ Bích mất sắc, nhìn trong hồ có một chiếc thuyền con, đứng ở mũi thuyền chính là người nàng muốn tìm.

Gọi tiểu thái giám chống thuyền tới, nàng đang muốn lên thuyền, Hạ Bích giữ nàng lại: “Nương nương, trên nước nhiều nguy hiểm, hay là nương nương ở trên bờ chờ xem!”

“Không có việc gì!” Hạ Uyển Chi kiên trì, tiểu thái giám dừng thuyền xong, Hạ Bích bắt đầu đỡ nàng lên thuyền ngồi xuống, phân phó tiểu thái giám chống thuyền đi.

Thuyền bè chậm rãi đến gần, Tề Diệp đưa lưng về phía nàng, nhìn về phía trước, nàng nhìn trong chốc lát, lên tiếng nói: “Hoàng Thượng...”

Gọi hai tiếng hần không có phản ứng. Hạ Uyển Chi nhủ mảy, chẳng lẽ trong lòng hần có Hoàng hậu, nếu không sao lại thất thần như thế.

“Hoàng Thượng?” Tay đặt lên trên vai hần, thanh âm êm dịu.

Tề Diệp gạt mình trong chớp mắt, quay đầu lại trông thấy là nàng thì rất ngạc nhiên: “Sao Uyển Nhi tới đây? Đây chính là trên mặt hồ, ngươi hồ nháo quá!” Liếc nhanh qua mặt nước làm cho hần lo lắng, Tề Diệp dè dặt đỡ nàng ngồi xuống, không vui khiển trách Hạ Bích: “Ngươi chăm sóc chủ tử kiểu gì, tại sao có thể để cho nàng ấy mang theo bụng to như vậy bước lên thuyền?”

Hạ Bích cảm thấy oan ức. Không phải nàng không khuyên bảo, chi là chủ tử không nghe, nàng cũng không có biện pháp mà.

“Đừng trách nàng ấy, là thần thiếp chính mình muốn lên. Hoàng Thượng nhìn một chút xem không phải thần thiếp vẫn bình an vô sự sao?” Nàng cười cười, hỏi: “Vừa rồi gọi vài tiếng Hoàng Thượng đều không nghe thấy, có phải tại vì chuyện của Hoàng hậu mà hao tổn tinh thần hay không?”

“Lên bờ!” Tề Diệp phản phó một tiếng, nắm tay của nàng nói: “Trầm không biết vì tranh thủ tình cảm mà Hoàng hậu có thể làm ra chuyện giả mang thai. Mặt mũi Hoàng gia cũng để cho nàng ta ném mất. Chi là trái tim trầm cảm thấy bằng giá.”

“Nếu Hoàng Thượng không nhẫn tâm, chuyện Hoàng hậu cứ cho qua đi. Dù sao người trông thấy đều không phải là người ngoài, thần thiếp sẽ không lắm miệng. Dù sao nàng ta là Hoàng hậu, nhất thời lún quẩn trong lòng cũng là khó tránh khỏi.”

“Nếu Hoàng hậu giống như Uyển nhi, ôn nhu lương thiện, tri thư đạt lễ, theo khuôn phép cũ, trầm cũng sẽ không thấy lạnh tâm. Chi tiếc nàng ta không phải như thế. Làm ra chuyện như vậy, làm sao có thể bỏ qua đây. Uyển Nhi quá ngây thơ rồi.”

Không muốn nói nhiều về chuyện của Hoàng hậu, Tề Diệp vuốt ve cánh tay của nàng, ôm lấy eo nàng dựa vào chính mình: “Mặt hồ gió lớn, đừng để bị lạnh, trầm sẽ đau lòng!”

“Tạ Hoàng Thượng tru ái!” Nói đến nàng ngây thơ, trước kia nàng xác thực ngây thơ, hiện tại thì nàng chỉ ở trước mặt hần mới ngây thơ mà thôi.

Bọn họ lên bờ, Quang Thuận công công đã đang chờ. Tề Diệp nói: “Ngươi trở về nghỉ ngơi đi, trầm còn có chuyện phải xử lý, có thời gian lại đến thăm ngươi!”

“Vâng!” Hạ Uyển Chi biết rõ chuyện hần nói khẳng định càng có quan hệ với Hoàng hậu. Nàng nghe lời hành lễ rồi đi, cùng Hạ Bích liếc mắt nhìn nhau, về mặt đắc ý.

Các nàng vừa đi, Quang Thuận nói: “Hoàng hậu nương nương đã bị biếm lĩnh cung, nhưng vẫn la hét muốn gặp Hoàng Thượng.”

“Hừ, nàng ta còn có mặt mũi gặp trầm?” Tề Diệp hừ lạnh.

Chần chờ một chút, Quang Thuận lại bẩm: “Mấy thứ để ban chết đã chuẩn bị xong, ý tứ của Hoàng Thượng là...”

Tề Diệp khẽ nhủ mảy. Vừa rồi ở trên mặt hồ nghĩ đến nhập thần như vậy chính là đang suy tư, rốt cuộc có cần phải ban cho cái chết Hoàng hậu hay không. Dù sao chuyện này không phải chuyện đùa, nàng ta dù sao cũng là Hoàng hậu, ban chết thì phải là tội không thể tha. Chuyện giả mang thai không có vẻ là tội đáng chết. Lúc ấy hần chi là tức giận, cẩn thận ngắm lại, tội Hoàng hậu không đáng phải chết.

“Chờ một chút!” Hần biết rõ, Thái hậu biết được chuyện nhất định sẽ cầu tình, đến lúc đó hần có thể tìm một cái bậc thang. Tội của nàng ta không đáng chết, nhưng vị trí Hoàng hậu lại không có duyên với nàng ta nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83

Edit: navahn

Beta: Nam Thiên Văn

Thái hậu quả nhiên không làm Tề Diệp thất vọng, biết được tin tức liền tìm hấn trước tiên. Thái hậu tức giận nói “Hoàng thượng muốn hạ chi ban chết cho Hoàng hậu?”

“Vâng!” Tề Diệp bình tĩnh nói, “Nàng không tuân thủ cung quy, tổn hại quy củ, còn làm giả chuyện mang thai, chuyện xấu như vậy nếu truyền ra ngoài, Hoàng gia còn mặt mũi nào nữa?”

“Hoàng thượng, dù sao đi nữa nàng ta cũng là Hoàng hậu. Hơn nữa ban chết cho nàng ta, Hoàng gia càng thêm mất thể diện. Huống chi đằng sau Hoàng hậu là một đại gia tộc. Lưu gia sẽ trở mặt nhìn Hoàng thượng ban chết cho Hoàng hậu hay sao?” Thái hậu khuyên, “Cho dù nàng ta giả mang thai làm mất mặt mũi Hoàng gia, nhưng tội không đáng chết!”

“Ý trẫm đã quyết!” Tề Diệp vẫn kiên trì.

Thái hậu tiếp tục khuyên nhủ, “Ai gia biết rõ Hoàng thượng một lòng suy nghĩ vì triều đình xã tắc, thân phận Hoàng hậu hết sức quan trọng, nếu động đến nàng ta, triều đình liền dậy sóng. Con nôi dòng của Hoàng gia không thể nguy tạo. Hoàng hậu quả thực có tội, phạt nặng một chút là được rồi, cần gì phải lấy tính mạng người ta?”

Tề Diệp trầm mặc, già vờ suy tư lời nói của Thái hậu.

Đang nói chuyện, Quang Thuận công công từ bên ngoài tiến đến, thưa “Hồi bẩm Hoàng thượng, ngự trù phòng sai người đến thỉnh tội, nói đã phạm vào sai lầm lớn, khẩn cầu Hoàng thượng tha thứ.”

“Không gấp!” Tề Diệp nhủ mảy.

Quang Thuận công công chần chờ một chút, tiến đến nói nhỏ bên lỗ tai hấn “Hoàng thượng, người đó nói Hoàng hậu nương nương...”

Nghe vậy, sắc mặt Tề Diệp đại biến, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Còn chần chờ cái gì, gọi người đến đây. Trẫm muốn nhìn một chút, Hoàng hậu còn làm ra tội ác tày trời gì.”

Thái hậu nhủ mảy nhìn hấn, “Hoàng thượng, đã xảy ra chuyện gì? Có một số việc tốt nhất đừng nghe người khác nói huyền thuyên!”

Nếu không phải suy nghĩ vì đại cục, hoặc không phải Hoàng hậu mà là những phi tần khác dám giả mang thai mạo danh Hoàng tử, bà cũng sẽ không ngăn trở cái chết, thậm chí sẽ đích thân hạ lệnh.

Chi tiếc, lần này phạm tội không phải ai khác, mà là Hoàng hậu!

Ma ma kia bị dẫn lên, sợ hãi thỉnh an Tề Diệp cùng Thái hậu. Tề Diệp liếc nhanh qua bà ta, lên tiếng nói “Người nói Hoàng hậu nương nương phản phò người mỗi lần có phi tần được sủng hạnh, sang hôm sau liền bỏ thuốc tránh thai vào súp bô của các nàng?”

“Hoàng thượng!” Thái hậu nghe được rất kinh hãi, không thể tin nhìn về phía Tề Diệp, lại nhìn ma ma đang quỳ trên mặt đất, khiếp sợ “Nói có thật không?”

“Hồi bẩm Hoàng thượng, Thái hậu, lời của nô tỳ không dám có nửa câu lừa dối. Đây là Hoàng hậu phản phò Nguyệt Quế giao cho nô tỳ. Còn có, những thứ này đều là do Hoàng hậu nương nương ban thưởng.” Ma ma kia móc đồ ra giao cho Quang Thuận công công: một bao được thảo, còn có một bao đồ trang sức đeo tay, châu thoa cùng với ngân phiếu và bạc. Đồ trang sức đeo tay, châu thoa chỉ cần cầm đi Nội vụ phủ đối chứng cũng biết là của Hoàng hậu, về phần được thảo chỉ cần tìm ngự y bình thường nhìn một chút cũng biết là thể nào.

Quang Thuận xử lý chuyện được thảo cùng đồ trang sức. Tề Diệp đen mặt hỏi “Từ khi nào thì bắt đầu?”

“Hồi bẩm Hoàng thượng, bắt đầu từ hai năm rưỡi trước. Hoàng hậu liên tục phản phò nô tỳ bỏ đồ vào chén thuốc của phi tần, nô tỳ không muốn, Hoàng hậu uy hiếp đòi cái mạng nhỏ của nô tỳ, nô tỳ rất sợ chết liền đáp ứng.” Ma ma kia vội vàng dập đầu cầu xin tha thứ “Hoàng thượng khai ân, nô tỳ bị ép buộc, nô tỳ cũng không muốn, nô tỳ...”

“Người đâu, mau đem tiện phụ này kéo xuống chờ xử lý.” Tề Diệp sắc mặt xanh mét, trở mặt nhìn mama bị mang xuống, nghiêng đầu nhìn về mặt ủ dột của người bên cạnh, hỏi “Thái hậu còn muốn thay Hoàng hậu cầu tình sao?”

Thái hậu nhất thời nghẹn lời, áp ứng không thể nói, thì ra phi tần hậu cung mãi vẫn không có tin tốt là do một tay nàng ta tạo thành. Hoàng hậu thực sự quá độc ác, còn ra tay mưu hại hoàng tử.

Ngọc Long điện rơi vào trầm mặc đến dọa người, hồi lâu Thái hậu mới nói “Ai gia già rồi, rất nhiều chuyện lực bất tòng tâm, Hoàng thượng quyết định cả đi!”

Một canh giờ sau, Quang Thuận công công trở lại mang theo tin tức: đồ trang sức đều là của Hoàng hậu, về phần được thảo kia quả thật làm cho người ăn bị tuyệt tử, không thể mang thai long chủng.

Tề Diệp đánh lên bàn một quyền, nghiêng răng nghiêng lợi, “Tiện nhân!”

Quang Thuận há to miệng, nói “Còn một việc cũng là về Hoàng hậu nương nương.”

“Lâm Sung dung sảy thai cũng có liên quan đến Hoàng hậu. Có người trông thấy Nguyệt Mai bên cạnh Hoàng hậu vào đêm Lâm Sung dung nói gặp quỷ thì rất khuya mới từ bên ngoài trở về. Không biết có phải là trùng hợp hay không?”

“Hừ! Nữ nhân lòng dạ ác động như thế làm sao xứng đáng được ngồi ở ngôi vị Hoàng hậu, trẫm cũng không nên mềm lòng!” Hấn hỏi tiếp, “Chuyện Thanh Hoa cung bị cháy, người có giấu gém trẫm điều gì không?”

Quang Thuận vừa nghe, người cứng lại một chút sau đó liền vội vàng xuống đất “Nô tài có tội, mấy ngày trước có người thông báo cho nô tài, nói là trông thấy Nguyệt Quế ra khỏi lãnh cung, Vương thứ dân cũng liền đi ra. Vụ cháy đêm đó, cung nhân đang làm nhiệm vụ dập lửa bị Hoàng hậu bắt về nghỉ ngơi, do đó mới khiến lửa cháy lớn hết nửa Thanh Hoa cung mới được phát hiện. Nô tài biết chuyện nghiêm trọng lại dính dáng đến Hoàng hậu nương nương liền nhất thời áp xuống, không phải nô tài một lòng muốn giấu giếm”

“Không cần trẫm dạy người nên làm cái gì phải không? Đi xuống làm đi, gọn gàng một chút, trẫm không thích phiền toái.” Từng chuyện từng chuyện, hấn không biết nàng ta ở đằng sau còn làm bao nhiêu thứ độc ác?

Thì ra là Đức phi thực sự vô tội, lại bị nàng ta giả họa hại mất một mạng. Trong lòng thoáng hiện lên áy náy, nhưng hiện tại có áy náy cũng bằng thừa, người cũng đã mất.

Hạ Uyển Chi liền tục cho Hạ Hoa lưu ý động tĩnh của Ngọc Long điện, mỗi một chuyện đều khiến nàng lưu ý. Lúc nhìn thấy Quang Thuận công công bùng nổ đi đến lãnh cung, nàng biết rõ thời hạn của Hoàng hậu đã hết.Sửa soạn một lát sau đó điểm chút son môi, Hạ Uyển Chi khước miệng nhếch lên, mỉm cười ra khỏi Chiêu Hoa cung, hướng đến lãnh cung

Hoàng hậu ngồi ở nơi đơn sơ vắng lạnh, mạng nhện treo đầy, tro bụi khắp nơi, vẻ mặt thất thần. Đột nhiên nghe tiếng bước chân, nàng ta giật mình tỉnh lại, nhìn cửa phòng khóa chặt bị mở ra, hai vị tiểu thái giám tiến vào. Quang Thuận công công lông mày khẽ nhíu theo sau, còn chưa mở miệng nói lời nào, tiểu thái giám sau lưng đã bung một cái khay đi lên. Trên mặt khay bày một dải lụa trắng, một cây chùy thủ, cùng với một chai hạc đỉnh hồng.

Hoàng hậu không dám tin, đứng dậy “Các người đang làm cái gì, bản cung muốn gặp Hoàng thượng!”

“Hoàng thượng không phải ai muốn cũng có thể gặp. Lưu tội phụ tiếp chi đi! Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết, Hoàng hậu thất đức, lòng dạ độc ác, mưu hại hoàng thất, tồn tại mặt mũi Hoàng gia, đức danh bại hoại, tội ác tày trời, nay lột bỏ danh hiệu Hoàng hậu, cách chức làm thứ dân, Hoàng thượng nhân từ ban cho chết toàn thây, ngay hôm nay thực thi mệnh lệnh.”

Tiểu thái giám đem khay đặt ở mặt bàn đầy tro bụi, Hoàng hậu tức giận đảo ống tay áo qua, khay rơi xuống đất phát ra âm thanh đồ vỡ, bình sứ đựng hạc đỉnh hồng tan nát dưới đất, độc được tràn ra.

Quang Thuận cười lạnh “Ý chi của Hoàng thượng người còn dám cãi, đừng khiến cho bản công công phải động thủ, rượu mời không uống lại đi uống rượu phạt, người vẫn nên ngoan ngoãn lên đường đi!”

“Cút ra ngoài, bản cung muốn gặp Hoàng thượng!” Nếu lúc trước mặc hoa phục cấm y, mũ phượng khăn quàng còn có chút khí thế, hôm nay trên người nàng ta chỉ còn lại một bộ quần áo trong, mũ phượng khăn quàng đều bị lột đi, bộ dáng chật vật này chẳng qua cũng chỉ khiến người khác cảm thấy buồn cười.

“Muốn gặp Hoàng thượng, kiếp sau đi! Nếu rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, cũng đừng trách bản công công không khách khí. Người đâu, tiễn Hoàng hậu một đoạn đường!” Tiếng nói vừa dứt, liền có tiểu thái giám tiến đến, Hoàng hậu có chút sợ hãi, nàng biết rõ bây giờ không giống lúc xưa.

Nguyệt Quế muốn tiến lên che chở Hoàng hậu, bị tiểu thái giám đẩy đi, đâm vào trụ lớn, đầu rơi máu chảy hôn mê bất tỉnh.

“Chậm đã!” Tiểu thái giám chuẩn bị xử tử Hoàng hậu, phía sau lưng lại truyền đến âm thanh trong trẻo.

Quang Thuận công công quay đầu nhìn thấy Hạ Uyển Chi nâng bụng tiến vào, vội vàng bước đến cười nói “Ồ, nơi như thế này sao nương nương lại tới, thân thể nương nương quý giá, nương nương vẫn nên trở về đi!”

“Yên tâm, ta tự có chừng mực. Ngược lại muốn làm trễ ít thời gian của công công, ta có vài lời muốn nói cùng tiền Hoàng hậu một chút, dù sao một năm qua cũng bị tiền Hoàng hậu chiều cố nhiều!” Từng thứ một, quả thực tội lỗi chồng chất!

“Cái này...” Quang Thuận công công chần chờ “Nếu Hoàng thượng biết nương nương liều mạng đến nơi dơ bẩn này, nhất định sẽ tức giận.”

“Chỗ Hoàng thượng công công không cần lo lắng, ta chỉ nói mấy câu mà thôi, sẽ không làm chậm trễ chuyện của công công.” Cởi một chiếc vòng đưa cho hắn, Quang Thuận nào dám nhận thứ trên người nàng, gật đầu liên tục đáp ứng, trước khi đi nhắc nhở: nàng chỉ có thời gian một chung trà.[thời gian một chung trà: thời gian để uống hết một ấm trà, cách ước lượng thời gian ngày xưa, giống như thời gian một nén hương...]

Cửa phòng bị đóng lại, xô ra một lớp bụi. Hạ Uyển Chi mỉm cười nhìn thoáng qua lụa trắng cùng chùy thủ trên mặt đất, còn có cả độc được, cười lạnh “Không nghĩ tới Hoàng hậu cũng có ngày hôm nay?”

“Lúc sáng người đang ở phòng bên cạnh?” Hoàng hậu biết rõ mục đích đến đây của Hạ Uyển Chi, Hoàng hậu té ngã, người trước mắt chính là đến xem náo nhiệt.

“Nếu không phải đang ở cách vách, làm sao phát hiện bụng Hoàng hậu nương nương vốn dĩ là giả, nương nương gan dạ sáng suốt, tài trí hơn người, tần thiếp thực mặc cảm!”

“Hừ, người cho rằng hôm nay có thể chê cười bản cung?” Hoàng hậu khiêu mi “Bản cung nói cho người biết, Hoàng thượng sẽ không thật sự ban chết cho bản cung!”

“Bản cung?” Nàng nâng mắt, cười nhạt “Người bây giờ cùng lắm chỉ là tội phụ, ‘bản cung’ cũng không phải từ mà tội phụ nên nói. Người cho rằng mình vẫn là Hoàng hậu nương nương tôn quý? Chớ có nói đùa! Bây giờ ngay cả cung nữ so ra vẫn hơn người, Hoàng thượng muốn ban thưởng cho người cái chết, lên đường đi hoàng tuyền tiếp tục làm cái Hoàng hậu nương nương của người đi! Đức phi bị oan chết cùng Vương thứ dân đang còn chờ người!”

Nghe tên của hai người, sắc mặt của Hoàng hậu rõ ràng biến đổi. Hạ Uyển Chi cảm thấy buồn cười, “Thì ra người cũng có lúc sợ hãi? Các nàng đều vì người mà chết.”

“Cầm miệng, đều bởi vì người!” Trước sự kích động của Hoàng hậu, Hạ Bích Hạ Hoa che chở Hạ Uyển Chi, không để cho nàng ta đến gần.

“Đều là nữ nhân người dụ dỗ Hoàng thượng, nếu không phải là người, bản cung cũng không bí quá hóa liễu, đều là người sai, đều là người làm hại, bản cung muốn giết người!”

Hoàng hậu giương nanh múa vuốt tiến lên, lại bị Hạ Bích các nàng giữ chặt lại. Hạ Uyển Chi cười nói, “Chỉ bằng người sao? Người cũng không có cái bản lĩnh này! Hôm nay đến chính là muốn nhìn thấy người chán nản chật vật, đã nhìn thấy rồi, tần thiếp thật cao hứng, đêm đó lửa không đốt chết ta, Hoàng hậu nương nương nhất định rất hối hận phải không?”

“Người biết?” Hoàng hậu kinh ngạc!

“Người cho rằng việc người làm thì người khác không phát giác được sao?” Nàng giễu cợt “Hoàng hậu nương nương đi đường cẩn thận, đừng quên Đức phi cùng Vương thế dân còn đang ở hoàng tuyền chờ, người sẽ không cô đơn!”

Nói xong liền xoay người bước ra, không để ý tới người đang nghiêng răng nghiêng lợi muốn đem nàng vụn chết kia. Nhìn ánh mặt trời chói mắt, nàng cảm thấy còn sống thật là tốt!

Cửa phía sau đóng kín, nàng nghe thấy âm thanh của Quang Thuận công công “Đã tới lúc rồi, nương nương lên đường đi!”

“Bản cung muốn gặp Hoàng thượng, bản cung không làm gì sai, tất cả đều là con tiện nhân kia sai. Là nàng, đều là nàng! Bản cung muốn gặp Hoàng thượng, nàng gieo họa, nàng là hồ ly tinh...”

“Đã như vậy, đừng trách bản công công vô tình. Đây đây tiền nàng ta lên đường, đừng chậm trễ thời điểm tốt, nếu không đến lúc đó lại biến thành cô hồn dã quỷ!” Nghe âm thanh giã giụa, Hạ Uyển Chi không cần nhìn cũng biết tình huống bên trong. Nàng đương nhiên không muốn một lần nữa ở lại đó làm người thay thế.

Hít vào một hơi, Hạ Uyển Chi vuốt ve cái bụng đang đội lên, lập tức cảm thấy tâm tình thật tốt, cước bộ chậm rãi, đập lên mấy bàn đá xanh, từng bước từng bước rời xa lãnh cung. Quay đầu nhìn lại lãnh cung đơn sơ vắng vẻ lạnh lẽo nà, nàng nở nụ cười, “Đời này sẽ không bao giờ đi tới địa phương quý quái này nữa!”

Bữa tối Tề Diệp đến Chiêu Hoa cung, câu nói đầu tiên chính là “Nghe Quang Thuận công công nói lúc chiều người đi lãnh cung?”

“Vâng!” Nàng dâng hoàng gậy đầu.

Tề Diệp nhíu mày “Sao lại đến chỗ đó? Người còn có thai, nếu nàng ta đã thương người phải làm sao?”

“Là tần thiếp lỗ mãng, Hoàng thượng trách phạt.” Hạ Uyển Chi lộ ra vẻ mặt vô tội. Thấy thế, Tề Diệp thở dài ôm lấy eo nàng, ngồi trên giường nói “Trẫm không có ý trách cứ, trẫm chẳng qua cảm thấy chỗ lãnh cung kia không sạch sẽ. Người còn có thai, nếu có gì sơ suất, trẫm sẽ lo lắng!”

“Hoàng thượng, tần thiếp về sau sẽ không như vậy!” Nàng ý vào ngực hắn “Tần thiếp biết rõ Hoàng thượng sẽ đau lòng cho tần thiếp, sau này sẽ nghe lời của Hoàng thượng.”

“Vây là tốt rồi!” Tề Diệp vuốt ve mặt của nàng, gật đầu.

Bữa tối hắn không ăn được nhiều lắm, Hạ Uyển Chi ngược lại khẩu vị rất tốt, ăn hai chén cơm trắng, sau đó lại uống một chén súp bò. Tiểu tử trong bụng lại còn đá nàng, khiến nàng không thể tiếp tục ăn.

Tề Diệp vuốt ve bụng của nàng an ủi, suy nghĩ một chút, lời kéo tay áo của nàng nói “Uyển Nhi! Trẫm muốn nhìn bụng ngươi một chút!”

Hạ Uyển Chi sùng sốt, nhưng lập tức hiểu ý tứ của hắn, thăm nghĩ hắn là sợ hãi chuyện Hoàng hậu nên cũng không cự tuyệt, gật đầu đi vào phòng trong. Từng cái từng cái quần áo một bị cởi ra, chỉ lưu lại một cái yếm, cái yếm khó có thể che được bụng lớn đang đội lên kia, tròn vo, còn có một tầng dầu vết màu xanh. Ngự y nói là vẫn thai, không cần đề ý, nhưng nàng vẫn cảm thấy có chút khó coi, hai tay mập mờ che lại.

Tề Diệp nhìn thấy không thể không kinh hoàng một chút, sau đó lập tức dè dặt cầm lấy bụng của nàng, nhích đến gần hôn một chút. Hạ Uyển Chi kinh sợ, nắm lấy bả vai của hắn “Hoàng thượng!”

“Đừng động, để yên cho trẫm xem một chút!” Hắn cẩn thận chu đáo đưa bàn tay vuốt theo đường cong, âm thanh của hắn yếu mềm truyền đến bên tai làm cho nàng toàn thân run lên một cái.

Đừng nói tới thân thể đang phơi bày, nàng thẹn thùng cắn môi nhìn hắn, bộ dáng này như có như không phong tình, làm cho lòng người rung động. Tề Diệp hít vào một hơi, dè xuống cảm giác nóng rang trong lòng, cầm lấy y phục mặc cho nàng từng cái từng cái, hai người cũng tuyệt đối im lặng.

Hồi lâu nàng mới ra ngoài tiếp tục dùng cơm, Tề Diệp nhìn nàng ăn ngon, thở phào nhẹ nhõm. Dùng bữa tối xong, hai người tránh không nói đến chuyện Hoàng hậu, Hạ Uyển Chi đem y phục cùng giày nàng chuẩn bị cho hài tử lấy ra cho hắn xem qua, sau cùng ra hiệu cho hắn mở một cái túi phục.

Tề Diệp mở ra, bên trong là một bộ áo ngủ thêu cừu thảo Bàn long, là kí hiệu đồ dùng của Đế vương. Hắn vuốt ve bộ đồ, đau lòng nhủ thầm “Trẫm không phản phò, những chuyện này không cần ngại làm, phí sức lại hao tổn tinh thần, đối với thân thể ngươi không tốt!”

“Tần thiếp biết rõ, chỉ là tần thiếp muốn thêu cho Hoàng thượng ột thứ, nghĩ tới Hoàng thượng mặc áo ngủ tần thiếp tự thêu, tần thiếp đã cảm thấy rất thỏa mãn!”

“Ngươi đó! Làm cho trẫm không biết phải đối xử thế nào mới tốt!” Tề Diệp thở dài, ôm lấy nàng từ phía sau, phía trước là một cái bụng bự, đương nhiên không ôm được.

“Chỉ cần trong lòng Hoàng thượng có tần thiếp, tần thiếp đã hài lòng!” Hạ Uyển Chi hai mắt mong đợi nhìn hắn, cười nói.

Tề Diệp cười một chút, cúi đầu hôn lên mặt nàng một cái, cầm lấy tay nàng đặt trước ngực, ý tứ không cần nói cũng biết. Nàng thỏa mãn nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84

Edit: HueKhanh92

Tin tức Hoàng hậu bạo bệnh bỏ mình vừa truyền ra, làm cách nào Lưu đại nhân cũng không chịu tin tưởng. Tề Diệp cũng không nói cái gì, chỉ là phản phò đi xuống, bởi vì cổ kỵ thể diện Hoàng gia, vẫn dùng lễ nghi cho hoàng hậu để hạ táng.

Lưu đại nhân cảm thấy con gái của mình bị chết kỳ quái, quý gối trước của Ngự thư phòng không chịu rời đi. Tề Diệp cười lạnh một tiếng cho Quang Thuận gọi người đi vào, trực tiếp quăng xuống một cái chậu hương trầm ngập tới trạng của hoàng hậu cho Lưu đại nhân xem.

Lưu đại nhân nhìn một lần, hai tay run rẩy “Hoàng Thượng, hoàng hậu luôn đôn hậu hiền đức, làm sao lại làm ra chuyện như vậy? Hoàng Thượng, nhất định là hoàng hậu nương nương bị oan uổng.”

“Lưu ái khanh cho rằng trăm ngu xuẩn đến cả thật hay giả cũng không nhìn ra sao?” Tề Diệp nhướn mi, rõ ràng không vui.

Lưu đại nhân không dám nhiều lời, âm thầm trách cứ hoàng hậu quá hồ đồ, lại bị bắt tại trận, hôm nay còn liên lụy đến gia tộc. Nhưng hiện tại nói cái gì cũng vô dụng, người đã chết rồi.

“Cựu thần ngu dốt, cầu xin Hoàng Thượng trách phạt!” Lưu đại nhân trong lòng không cam không nguyện quý thỉnh tội, trên mặt lại một mực cung kính xen lẫn chút hoảng sợ.

“Trách phạt, hừ! Sau này Lưu ái khanh vẫn nên tốn nhiều tâm tư vào việc dạy bảo nhi tử và nữ nhi đi. Nếu không phải bận tâm đến thể diện Hoàng gia, hôm nay trẫm sẽ không dễ dàng tha thứ như vậy.”

“Ân điển của Hoàng Thượng, cựu thần ghi nhớ.” Âm thầm lau mồ hôi, Lưu đại nhân ra khỏi ngự thư phòng, rất nhanh phản phò người đi xuống hỏi thăm chuyện đã xảy ra.

Thiếu một cái hoàng hậu, thể lực của Lưu gia nhất định sẽ suy yếu. Nhưng hắn cũng không lo lắng. Hiện nay Hoàng Thượng cũng không thể muốn làm gì thì làm, còn bị thể gia đại tộc kiểm chế khắp nơi. Với căn cơ của Lưu gia, Hoàng Thượng cũng không làm lay động được.

Cho dù hôm nay Lưu gia thiếu một cái hoàng hậu, ngày mai hoàng hậu cũng sẽ là người của Lưu gia. Chỉ cần cái vị trí kia là người Lưu gia, mất đi một cái thì có sao. Lưu gia có rất nhiều nữ tử xuất sắc.

Cung phi biết chuyện, nhưng cũng không dám nhiều lời. Tang lễ của hoàng hậu, các nàng vẫn mặc vào y phục trắng mà giữ đạo hiếu. Tang lễ thật lớn, toàn thành giăng vải trắng, đèn lồng trắng treo từng dãy dài. Toàn bộ dân chúng thành Kim Lăng ra ngoài cũng không dám ăn mặc trang điểm xinh đẹp, phần lớn đều là y phục màu nhạt thanh lịch.

Theo lý thuyết quan tài của hoàng hậu là phải đưa vào hoàng lăng. Tề Diệp lại không dự định như thế, cho người xây sửa một tòa lăng mộ bên ngoài hoàng lăng. Mọi người rất là khó hiểu, Hạ Uyển Chi lại hiểu được. Ở trong lòng Tề Diệp, vị hoàng hậu này căn bản không có tư cách tiến vào hoàng lăng. Nghĩ tới đó, Hạ Uyển Chi liền vui vẻ không thôi.

Đối với việc này, một vài đại thần có phê bình kín đáo. Lưu gia thì xác thực là không dám có một chút bất mãn. Dù sao hắn cũng cho Lưu gia thể diện, nếu hành vi và việc làm của hoàng hậu bị truyền ra ngoài, Lưu gia ở thành Kim Lăng cũng sẽ bị người ta lên án. Bởi vậy, Lưu gia bọn họ sẽ không vì chuyện vào hay không vào hoàng lăng mà gây ồn ào. Lưu đại nhân tin tưởng, cho dù không phải là nàng ấy, về sau người tiến hoàng lăng cũng sẽ là nữ tử của Lưu gia. Tang lễ kết thúc đã là đầu tháng ba, mùa anh đào nở rộ. Hậu cung bị đề nén gần một tháng đã sinh động trở lại. Nếu không có việc gì Hạ Uyển Chi sẽ đi ra ngoài một chút, anh đào ở ngự hoa viên vừa vận nở. Mỗi lần ngủ trưa dậy, nếu tâm tình không tệ nàng sẽ ra ngoài đi bách bộ, ngắm hoa, thưởng hồ.

Lâm Huệ biết được bản thân sinh non là do một tay hoàng hậu tạo thành. Nàng thương tâm quá độ, lâm bệnh, nằm ở trên giường rất nhiều ngày đều không xuống nổi. Hạ Uyển Chi cũng không đi qua liếc mắt nhìn lần nào, chỉ sai Hạ Bích chuẩn bị chút ít thuốc bổ đưa qua, ân cần vài câu.

Đi một, Hạ Uyển Chi liền ngồi xuống ở trong đình. Hạ Bích bày mấy đồ ăn đã chuẩn bị tốt ra. Nàng ăn hạc đào, hoa quả, thưởng thức hoa anh đào. Nhìn trong chốc lát, thấy Lệ phi ôm An Bình tiểu công chúa đi tới, vài vị cung nhân đi theo phía sau.

Lệ phi nhìn thấy nàng, mỉm cười đi tới, ánh mắt nhìn lướt qua cái bụng nhô cao của nàng, nói “Thật trùng hợp, Hạ chiêu nghi cũng tới!”

Hạ Uyển Chi đứng dậy khẽ hành lễ, nhìn An Bình tiểu công chúa mở to hai mắt đen láy nhìn mình, nàng cười cười “Bộ dạng tiểu công chúa thật tốt, cực kỳ giống Lệ phi nương nương.”

“Hạ chiêu nghi nói đùa, thái hậu nói là cực kỳ giống Hoàng Thượng khi còn bé. Bản phi nhìn cũng thấy vậy, ngược lại chỉ có Hạ chiêu nghi nói là giống bản phi.” Lệ phi có chút khoe khoang lên tiếng.

“Giống Hoàng Thượng đúng là phúc khí của An Bình tiểu công chúa.” Hạ Uyển Chi cười cười, thấy An Bình tiểu công chúa vẫn nhìn chăm chăm vào trâm gài tóc tinh xảo trên đầu mình, cười nói “Đồ Hoàng Thượng ban thưởng có thể cho tiểu công chúa chơi được không?”

“Đó cũng không nên. Nếu làm hư, dù là tiểu công chúa, chỉ sợ Hoàng Thượng cũng sẽ trách phạt. Hiện tại ai không biết Hạ chiêu nghi đúng là phi tần Hoàng Thượng sủng ái nhất?” Lệ phi cho nhủ nương ôm tiểu công chúa đi chơi, có vẻ như sợ hãi Hạ Uyển Chi đến gần.

Hạ Uyển Chi cười cười, không lên tiếng. Nàng ta nói rất đúng, hôm nay Hạ Uyển Chi nàng còn không phải là nữ nhân được sủng ái nhất trong hậu cung sao?

Ngồi trong chốc lát, Hạ Uyển Chi hơi mệt, liền đứng dậy trở về.

Lệ phi nhìn thân ảnh rời đi, cười lạnh một tiếng. Dù được cung chiều thì có thể thế nào. Hoa nở hoa tàn, cho dù bộ dạng tốt, dung nhan cũng sẽ già. Không quá hai năm nữa, nàng ta cũng chỉ là hoa cúc ngày hôm qua mà thôi.

Mấy ngày gần đây Lệ phi rất chịu khó chạy tới Thọ Ninh cung của Thái hậu. Biết rõ thái hậu thích hài tử, luôn ôm An Bình công chúa theo. Nàng còn giả bộ rất có hứng thú đối với kinh Phật. Nàng cũng nhìn chút ít, cùng thái hậu niệm kinh, sao chép kinh văn, một bộ đáng thành tâm hướng thiện.

Hoàng hậu qua đời, chuyện lớn nhỏ của hậu cung nhất thời không tìm được người phụ trách quản lý. Đức phi mất, Thục phi lại đang ở lãnh cung, còn dư lại vài vị đều là không làm được việc gì.

Mặc dù Tề Diệp có lòng muốn cho Hạ Uyển Chi quản lý hậu cung, nhưng hiện nay thân phận của nàng căn bản không đủ tư cách quản lý hậu cung, thân thể cũng chịu không nổi mệt mỏi, nên hẳn không nói gì. Về phần phi tần khác, ngoại trừ Lệ phi, thật sự không đủ tư cách.

Lệ phi cũng biết, hôm nay nàng xem như là phi tần có phân vị cao nhất. Hậu vị vô chủ, hết thảy mọi chuyện lớn nhỏ ở hậu cung dù sao vẫn cần có một người đến quản lý. Không quá hai tháng nữa chính là ngày mừng thọ Thái hậu, không thể không tổ chức yến tiệc.

Lệ phi muốn quản lý hậu cung, bắt lấy thực quyền, mỗi ngày bỏ ra không ít công sức ở trên người thái hậu và Tề Diệp. Hoàng Thượng đối với nàng cũng không có mấy thân thiện, Lệ phi đương nhiên hiểu Hoàng Thượng hướng về Hạ chiêu nghi. Sao nàng có thể để cho Hạ chiêu nghi thực hiện được, nghỉ tới nghỉ lui, Lệ phi liền chú ý phía thái hậu.

Ngoại trừ mỗi ngày cùng thái hậu ăn chay niệm Phật, một lòng hướng thiện ra, còn có thể thỉnh thoảng oán hận những bắt cặp ở hậu cung như cung nhân tàn mạt khi đang làm nhiệm vụ gây ra chậm trễ. Thái hậu nghe vào mặc dù không nói gì, cũng đã để ở trong lòng.

Không quá mấy ngày, khi Tề Diệp đi Thọ Ninh cung cùng thái hậu dùng bữa, ăn xong, thái hậu nói “Hậu cung lớn như vậy cần phải có người quản lý. Hôm nay hậu vị vô chủ, nhất thời cũng tìm không được nhân tuyển thích hợp cho vị trí hoàng hậu. Mấy chuyện lớn nhỏ ở hậu cung cần người quản lý, trong vài vị phi tần, ai gia cảm thấy Lệ phi xem như cũng tốt. Nếu chịu khó dạy bảo một phen, cũng có thể dùng một chút.”

“Nếu thái hậu đã xem trọng, trăm cũng không có ý kiến gì, để cho Lệ phi đi theo thái hậu học quản lý việc hậu cung đi!”

Hắn đã ra lời, ngày thứ hai Lệ phi liền nhận được ý chỉ, lập tức vui mừng không thôi. Đây là thứ mà trước kia nàng không dám nghĩ. Ai ngờ có một ngày sẽ có thể quản lý hậu cung. Nàng cho rằng cả đời đều sẽ bị hoàng hậu, Thục phi, Đức phi áp trên đầu. Hôm nay, các nàng chết thì chết, biếm lãnh cung thì biếm lãnh cung, căn bản không phải là đối thủ của nàng. Chỉ cần nàng quản lý tốt, lại sinh hạ hoàng tử, còn không phải hậu vị là dễ như trở bàn tay?

Điều kiện tiên quyết là lần này Hạ chiêu nghi sinh hạ cũng là tiểu công chúa, nàng ta sẽ không cản trở con đường lên ngôi hoàng hậu của mình.

Biết được Lệ phi quản lý hậu cung, Hạ Uyển Chi cũng không nghĩ gì. Từ khi nàng biết rõ Lệ phi thường xuyên chạy qua chỗ thái hậu, nàng đã biết sẽ có một ngày như vậy. Chỉ là, có thể quản lý cái hậu cung này lâu dài hay không còn phải xem bản lĩnh của nàng ta.

Trong hậu cung, ai cũng không thể coi thường. Hoàng hậu, Đức phi đã không còn tồn tại. Thục phi vẫn còn ở lãnh cung, tạm thời không cần để ý tới. Về phần Lệ phi, hiện tại nàng không thể không phòng Lệ phi. Con người một khi có lòng tham, liền không còn là người trước kia.

Nàng phản phó Hạ Hoa lưu ý nhiều hơn nhất cử nhất động của Lệ phi, nếu dám mớm mếp lừa người, nàng cũng sẽ không bỏ qua.

Tề Diệp rảnh rỗi cùng Hạ Uyển Chi đi Ngự hoa viên ngắm hoa, thân thể của nàng càng thêm sung vũ. Bụng đã hơn chín tháng, nặng trĩu làm cho người có chút không thể chịu được, nàng luôn phải ôm bụng để giảm bớt sức nặng cho hai chân. Nàng đi không nhanh, Tề Diệp kiên nhẫn cùng nàng đi thông thả, thường thức hoa anh đào trong vườn, về mặt dịu dàng ảm áp. Lâm Huệ nhìn Tề Diệp hái đến hai đoá anh đào hồng nhạt cắm lên búi tóc Hạ Uyển Chi, cẩn thận chu đáo, khoe miệng mỉm cười, vẻ mặt yêu thương. Tâm nàng nhói đau, suýt nữa đứng không vững, hốc mắt thoáng đỏ, trong lòng cực kì chua xót. Nàng bị bệnh mười mấy ngày, Hoàng Thượng chỉ đi thăm nàng một lần liền không đặt chân đến nữa. Nghe nói mỗi ngày hắn sẽ đi Chiêu Hoa cung, nghe thấy vậy làm cho người ghen tỵ biết bao nhiêu.

Cùng là nữ nhân của hắn, nhưng đãi ngộ quả thật khác biệt. Hạ chiêu nghi được nâng niu ở trong lòng bàn tay. Mà Lâm Huệ nàng cũng đã bị vứt bỏ ở một bên, tự sinh tự diệt không người để ý, lại càng không có người quan tâm.

Hạ Uyển Chi vuốt ve trên búi tóc, cười hỏi “Nhìn được không?”

“Đẹp mất!” Tề Diệp cười vuốt ve mặt của nàng, vẻ mặt ôn nhu.

Hạ Uyển Chi không tin, nghiêng đầu nói “Hoàng Thượng cũng biết giễu cợt tần thiếp. Hiện tại thân thể tần thiếp cũng có thể dùng từ vô cùng thể thâm để hình dung, Hoàng Thượng lại còn nói đẹp?”

“Ồ trong mắt trẫm, Uyển Nhi cho tới bây giờ đều chưa từng xấu, chớ đừng nói chi là Uyển Nhi đang mang thai hài tử của trẫm.” Hạ Uyển Chi phát hiện, hắn đồ ngon đồ ngọt đã là hạ bút thành văn, về phần có phải xuất phát từ thật lòng hay không, đại khái chỉ có hắn biết.

Hai người đang nói chuyện, tiểu thái giám báo là có đại thần tiến cung diện thánh, có chuyện quan trọng. Tề Diệp gật đầu, Hạ Uyển Chi nói “Hoàng Thượng trước hết đi xử lý triều sự đi, tần thiếp còn muốn đi dạo thêm một lát.”

“Ừ! Đừng đi xa, mệt mỏi liền đi về nghỉ, một chút nữa trầm lại đi Chiêu Hoa cung nhìn người.” Hạ Uyển Chi gật gật đầu, đưa mắt nhìn hần rồi đi, lại thường thức hoa anh đào trong chốc lát rồi ngồi xuống ở trong đình.

Hạ Bích sợ ghế đá quá lạnh, nàng sẽ không chịu nổi, sai cung nữ chuẩn bị ghế tròn để nàng ngồi nghỉ ngơi.

Cách đó không xa, Lâm Huệ nhìn thấy, nghiêng đầu hỏi “Mấy ngày nay, mỗi ngày Hạ chiêu nghi đều sẽ đến ngự hoa viên sao?”

“Vâng!” Thái Vi gật gật đầu, nói “Nô tỳ nghe nói lúc sắp sinh nở đi lại nhiều một chút, đối với việc sinh nở mới có lợi. Hạ chiêu nghi cũng làm không sai!”

“Vậy sao?” Vuốt ve bụng bằng phẳng, nếu là con của nàng không bị hoàng hậu làm hại sảy mất, hôm nay nàng cũng sẽ không phải là cái địa vị này. Hết thảy đều là hoàng hậu một tay tạo thành, chỉ tiếc nàng biết được quá muộn, ngay cả cơ hội báo thù cũng không có.

Mà nàng cũng không muốn nhìn xem người khác được sủng ái, nhìn xem người khác sinh con dưỡng cái, mẹ vinh nhờ con.

Hết thảy đều chuẩn bị thỏa đáng, y phục, đồ chơi cho hài tử đều chuẩn bị xong. Hoàng cung có bà đỡ chuyên môn chịu trách nhiệm đỡ đẻ, kinh nghiệm lão luyện. Nhũ nương là Hạ Uyển Chi tự mình chọn lựa người có gia thế trong sạch, đoan trang đúng mực. Quan trọng nhất đó là không phải do ai đưa tới, mà là nàng nói Hạ phu nhân ngầm tìm đến.

Dù sao cũng là người chiếu cố con của nàng, Hạ Uyển Chi không hy vọng bị người khác tìm kẻ hở. Nhũ nương cũng phải là người đáng tin, nếu không nàng sẽ không giữ ở bên người. Bữa tối Tề Diệp dùng ở Chiêu Hoa cung, xem nàng ăn không ít, khẩu vị của hần không tệ, cũng đi theo ăn nhiều hơn chút ít. Sau khi ăn xong hai người đi quanh Chiêu Hoa cung một chút, vừa nói chuyện vừa thường thức ánh chiều tà.

Sau khi màn đêm buông xuống, Tề Diệp ngồi một lát liền trở về ngự thư phòng xử lý triều chính. Đêm đã khuya, quân sự Kính Sự phòng cảm khay lục đầu bài dâng lên cho hần, nói “Thái hậu nói gần đây Hoàng Thượng rất ít đến hậu cung, bảo nô tài khuyên Hoàng Thượng nhiều vài câu, hôm nay hậu cung con nổi dòng mòng manh, gánh nặng khai chi tán diệt cho hoàng gia còn phải nhờ Hoàng Thượng gánh chịu.”

Tề Diệp hiểu ý tứ của thái hậu, ánh mắt quét qua từng khối lục đầu bài tinh tế, nhìn tám thẻ của Lâm sung dung nhiều hơn. Quân sự hiểu ý, lật ra thẻ bài của Lâm Huệ, cười nói “Nô tài đi truyền lời, xin Hoàng Thượng chờ một lát.”

Hạ Uyển Chi biết được Tề Diệp lật ra thẻ bài của Lâm Huệ, khẽ nhíu mày “Không phải nói là đã lấy ra sao?”

“Nô tỳ đi hỏi, hôm nay thái hậu dặn dò, người phía dưới không dám trễ nãi, liền treo thẻ bài của Lâm sung dung lên.” Hạ Bích bẩm chi tiết.

Thái hậu lên tiếng, người phía dưới tự nhiên không dám chậm trễ. Hạ Uyển Chi cắn cắn môi, nói “Biết rồi, đi xuống đi!”

Nàng nằm ở trên giường, nghĩ tới Lâm Huệ trần trọc hầu hạ dưới thân hần, trong lòng rất là tức giận.

Lâm Huệ nhìn cửa treo đèn lồng màu đỏ, không khỏi nở nụ cười, sai Thái Vi thường công công truyền lời rồi phản phò cung nhân chuẩn bị nước nóng. Nàng muốn trang điểm tắm rửa, rửa sạch một phen nghênh đón Hoàng Thượng.

Rửa mặt xong, Lâm Huệ ngồi ở trước bàn trang điểm, nhìn xem bản thân trong gương thanh lệ xinh đẹp, vuốt ve mặt. Nàng cảm lấy lược gỗ chải tóc dài, mặt mày như vẽ, thấy thế nào cũng không thua gì Hạ chiêu nghi, vì sao Hoàng Thượng cứ sủng ái nàng ta như vậy?

Chẳng lẽ thật như người khác ngầm vọng trộm nói, nàng ta có cái chỗ gì hơn người?

Khô nổi không bắt được trọng điểm, Lâm Huệ lắc lắc đầu, nhớ ra cái gì đó liền mở hộp trang sức ra, lấy thứ giấu ở trong hốc tối. Nàng cắn cắn môi, phản phò Thái Vi đem bột thuốc trong bao đó rắc một chút vào súp bột đang chuẩn bị. Nàng lại rắc chút ít vào trong nước tắm, khuấy một chút rồi thu thập gọn gàng.

Không bao lâu Tề Diệp tới, Lâm Huệ thu thập tâm tình tiến lên nghênh đón. Tề Diệp đã rửa mặt một phen, mặc thường phục, mặt như quan ngọc.

Thái Vi bụng súp ngăn nhĩ cầu kỷ đặc biệt hầm cách thủy đi lên, Lâm Huệ tiếp nhận đưa cho Tề Diệp, nói “Hoàng thượng xem tấu sớ cả đêm chắc hần mệt mỏi, tần thiếp chuẩn bị một chén súp ngăn nhĩ cầu kỷ, Hoàng Thượng nếu không ghét bỏ liền nếm mấy miếng xem như thế nào?”

Tề Diệp không có cự tuyệt, tiếp nhận chén súp trắng, nhìn xem ngăn nhĩ trắng trắng và cầu kỷ đỏ đỏ đã bỏ hạt ở trong súp, dù có thể nào cũng đều là cảnh đẹp ý vui.

Hần uống một ngụm, cảm thấy hương vị coi như không tệ, hai ba ngụm liền uống xong.

Lâm Huệ khăn trang nhìn, thấy cũng không có gì khác lạ, lúc này mới âm âm thờ phào nhẹ nhõm. Lúc tiếp nhận chén đại khái bởi vì quá khăn trương, tay nàng run lên, chén rơi ra, nàng không có chụp kịp, xoảng một tiếng, tan nát ở dưới đất.

Lâm Huệ vội quý xuống “Tần thiếp thất nghi!”

“Đứng lên đi! Cho người thu thập một chút là được!” Tề Diệp không có ý trách móc, nhìn thoáng qua mảnh vụn cũng không nói cái gì.

Lâm Huệ âm âm thờ phào nhẹ nhõm, rất nhanh có cung nữ tiến lên dọn dẹp mảnh vụn. Nàng rót một chén trà cho Tề Diệp, bản thân thì bụng nước trắng lên uống, mắt nhìn từng chút từng chút nước trắng được uống hết, nàng lại khăn trương.

Hai người ngồi trong chốc lát, Lâm Huệ nói là canh giờ không còn sớm, liền hầu hạ Tề Diệp thay quần áo nghỉ ngơi. Tề Diệp nhìn người thấp hơn hần một cái đầu cứ lắc lư ở phía trước, có mùi thơm ngát kỳ dị từ trên người nàng tản mát ra. Hần nhìn cần cỏ tuyết trắng, bộ dạng phục tùng, rũ mắt thuận theo. Tề Diệp liếm liếm môi, ánh mắt trở nên u tối.

Y phục trên người được cởi gần hết, Lâm Huệ bò lên giường, ngồi ở cuối giường, thả rèm xuống. Nàng nằm ở bên cạnh hần, hai tay run lên nhẹ nhẹ, nhắm mắt, toàn thân lại căng thẳng.

Không biết qua bao lâu, người bên cạnh có động tĩnh, truyền đến tiếng xột xoạt, cảm giác bị một bóng tối bao trùm, Lâm Huệ mở mắt ra đã nhìn thấy Tề Diệp hai tay chống ở hai bên người mình, hai mắt nóng rực nhìn mình chăm chăm. Sau một khắc trên người chợt lạnh, Lâm Huệ kinh ngạc một chút, trên người lập tức nặng trĩu. Hần đã áp xuống tới, thân thể âm áp đè lên nàng, hơi thở nóng bỏng phun trên cổ nàng, hôn môi gặm cắn.

Nhìn xem rèm giường lắc lư, Lâm Huệ nhắm mắt lại, hai tay hai chân quẩn ở trên người hần, cảm giác hần dừng mảnh tiến vào, từng đợt từng đợt làm cho không ai có thể đè nén cảm giác sung sướng đến muốn hòa tan. Nàng cúi đầu rên rỉ, ư ư a a, trần trọc hầu hạ.

Một phen mây mưa xong, hai người đều thở hồng hộc, thân thể vẫn còn sung sướng, bàn tay hần xoa nắn bộ ngực mềm mại của nàng. Một lần nữa bị áp ở bên dưới, Lâm Huệ âm thầm hít vào một hơi, cảm giác ngứa ngáy khó chịu, bên dưới ướt át, toàn thân xụi lơ, trong lòng giống như kiến bò, hi vọng hần có thể mạnh bạo hơn nữa.

Đúng lúc này, Quang Thuận công công ở ngoài cửa nói “Hoàng Thượng, hình như Hạ chiêu nghi thân thể khó chịu, kêu ngự y tới. Hoàng Thượng có muốn đi Chiêu Hoa cung xem một chút hay không?”

Tề Diệp vừa nghe, bất chấp đang chuẩn bị hành sự, từ trên người Lâm Huệ trèo xuống, không để ý tới chuyện nàng thất vọng, phủ thêm áo ngủ đi ra ngoài, là chiếc áo mà Hạ Uyển Chi thuê

cho hấn. Lâm Huệ vội vàng đứng dậy hầu hạ hấn rửa mặt, thân thể khó chịu đến mức hận không thể nhào tới, không để cho hấn rời đi. Nhưng lý trí không để cho nàng hành động thiếu suy nghĩ.

Đưa mắt nhìn người vội vã rời đi, Lâm Huệ miệng đắng lưỡi khô, phân phó “Mau chuẩn bị nước lạnh.”

“Nương nương!” Thái Vi giật mình “Nếu nương nương muốn tắm rửa, nô tỳ liền đi chuẩn bị nước nóng.”

“Nước nóng không dùng được, chuẩn bị nước lạnh, càng lạnh càng tốt, mau!” Cảm giác dưới thân một mảnh ẩm ướt, Lâm Huệ lớn tiếng phân phó.

Xem nàng về mặt không đứng, gò má ửng hồng, toàn thân nóng lên, Thái Vi không dám trễ nãi vội vàng chuẩn bị một thùng lớn nước lạnh. Lâm Huệ chui vào, nước lạnh như băng bao phủ nàng, toàn thân rung mình một cái. Nóng lạnh đan xen, làm cho người khó chịu không thôi.

Run rẩy, Lâm Huệ cắn ngón tay trầm nghĩ, rốt cuộc là thân thể thật sự không thoải mái hay là mụn cơ hội lời Hoàng Thượng đi từ trên giường của ta. Uyển tỳ tỳ, đừng để cho ta hận ngươi!

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85

Edit: Âu Dương Vô Tâm

Beta: ThyAn89

Tề Diệp vội vã đến Chiêu Hoa cung, Lâm ngự y còn chưa rời đi, trông thấy hấn tiến đến liền vội vàng hành lễ. Tề Diệp bước vào phòng trong thì thấy Hạ Uyển Chi đang ngồi ở trên giường ăn cái gì đó, một mùi rượu nồng nặc lan toả quẩn rũ người.

Dường như cảm giác được có người đang nhìn mình, Hạ Uyển Chi ngẩng đầu lên, thấy hấn thì mặt liền tỏ ra vui mừng. Nàng vội vàng để chén xuống, thân thể hơi chùng xuống muốn hành lễ. Tề Diệp tiến lên đỡ nàng rồi quan sát khuôn mặt của nàng “Có chỗ nào không khoẻ không?”

Nàng then thùng mỉm cười, tóc mai rơi ở bên tai, đáp “Cũng không có gì đáng lo ngại, chỉ là sợ bóng sợ gió một hồi, Hoàng Thượng không cần lo lắng.”

Tề Diệp không tin, gọi Lâm ngự y lại, nghe hấn xác thực nàng không có gì cần lo lắng, cũng chỉ là nàng đói bụng thôi.

“Buổi tối chưa ăn no sao?” Tề Diệp nghe được sừng sốt một chút, lập tức đỡ khोक đỡ cười “Trẫm tưởng rằng ngươi sắp sinh, làm trẫm sợ hết hồn!”

“Tần thiếp không tốt!” Hạ Uyển Chi áy náy cúi đầu. Hấn vuốt ve mặt của nàng không trả lời, Lâm ngự y biết điều lui xuống.

Nàng ăn bánh trôi ngâm rượu, thấy hấn nhìn mình chăm chăm, hỏi “Hoàng Thượng cũng ăn một chút đi, rất ngon.” Nói xong không đợi hấn lên tiếng, liền ra lệnh cho Hạ Bích lấy cho hấn 1 chén.

Ngửi mùi hương có vẻ là ngon thật, lại nhìn thấy nàng ăn ngon lành, Tề Diệp cũng không từ chối, bụng lên ăn. Sau khi ăn uống no đủ, Hạ Uyển Chi vuốt ve bụng chuẩn bị ngủ. Tề Diệp đi theo, nàng liền kinh ngạc “Hoàng Thượng không phải người muốn đi Đức Sang cung sao?”

“Không còn sớm, đi lại hai chuyến trẫm cũng mệt mỏi, đêm nay ở đây ngủ đi!” Nói xong hấn tới gần mặt nàng thơm một cái, cầm lấy tay của nàng đặt tại long căn nóng hổi của hấn.

Hạ Uyển Chi sừng sốt một chút, lập tức đỏ mặt, đặt hai tay lên chỗ nóng của hấn, bắt đầu chuyển động.

Ngày hôm sau Lâm Huệ liền ngã bệnh, người lúc lạnh lúc nóng, ngự y chẩn bệnh thì là tâm hoá trần đầy, hàn khí nhập vào cơ thể, dặn dò phải chăm sóc cơ thể thật tốt rồi viết đơn thuốc cho nàng.

Uống một chén nước, Lâm Huệ hỏi Thái Vi “Tối hôm qua Chiêu Hoa cung xảy ra chuyện gì?”

“Có thể có chuyện gì? Chiêu Hoa cung huy động nhân lực, kêu ngự y, cuối cùng chỉ là Hạ chiêu nghi đói bụng. Vậy mà nàng ta lại kêu được Hoàng Thượng qua. Tối hôm qua Hoàng thượng lật đúng bài tử* của nương nương nhưng cuối cùng lại qua chỗ Hạ chiêu nghi. Hạ chiêu nghi cũng thật là bá đạo, bất chấp cả tình tỷ muội mà đoạt ân sủng của nương nương.” Thái Vi tức giận nói “Nàng ta không thật lòng với ngài thì ngài cần gì phải thật lòng với nàng ta, không đáng.”

*Bài tử: theo mình biết thì để Hoàng thượng xác định thị tẩm người nào.

“Đúng là không đáng!” Lâm Huệ cười lạnh. Từ đầu tới bây giờ, ở hậu cung căn bản là không tồn tại tình cảm, cái thật sự tồn tại là thân phận địa vị và sự ân sủng của Bệ hạ.” Thái Vi, ta có chuyện cần người làm, phải làm kín đáo tới nỗi giọt nước không lọt, làm sao cho người khác không tra được Đức Sang cung làm.” Mần che lấp lư, gió ngoài cửa thổi vào, vài sợi tóc vẫn vương trên mặt, che kín một tia lạnh nơi đáy mắt.

Nghe nói Lâm Huệ bị bệnh, Hạ Uyển Chi sai Hạ Bích qua xem một chút. Hạ Bích đi rồi trở lại, thưa “Nô tỳ thấy có chút nghiêm trọng, ho khan không ngừng.”

“Ừ! Biết rồi!” Vuốt vuốt chuông gió vô sò, nàng cười “Ngươi không nhìn ra được là nàng ta không muốn gặp ngươi sao?”

“Nô tỳ không nhìn ra, Lâm sung dung có vẻ không hề tức giận.”

“Không đơn giản! Đã nhiều lần kéo Hoàng Thượng ra khỏi Đức Sang cung, nàng ta tỏ vẻ không có việc gì thì lại càng làm cho người ta lo lắng. Người này tâm tư thâm trầm rất khó đối phó. Ngươi về sau cần thận đề phòng nàng ta.”

“Vâng” Hạ Bích gật gật đầu, hơi chần chừ nói “Nương nương, ở giữa hậu cung này, vẫn nên tìm nhiều trợ thủ thì tốt hơn. Lâm sung dung là lựa chọn tốt. Dù sao nương nương cùng Lâm sung dung vốn là tỷ muội nơi khuê phòng, tình cảm sâu đậm, nếu giúp đỡ lẫn nhau cùng tồn tại ở hậu cung sẽ tốt hơn.”

“Ngây thơ!” Hạ Uyển Chi liếc Hạ Bích, giảng giải “Chẳng lẽ vào cung đã hơn một năm, Hạ Bích ngươi còn không hiểu? Hậu cung căn bản không có giúp đỡ lẫn nhau, chỉ có lợi dụng lẫn nhau, hãm hại lẫn nhau. Những lời như vậy ta không muốn nghe nữa.”

“Nô tỳ lỡ lời, mong nương nương trách phạt!” Hạ Bích tự biết lỡ lời nên thỉnh tội.

Hạ Uyển Chi không nói gì, thu tay lại, nói “Hôm nay ánh mặt trời rất đẹp, hay là đi ra ngoài một chút.” Hạ Bích vội vàng đi xuống phân phó cung nhân, cùng nàng đi ra ngoài một chút.

Trước đây hoa anh đào nở rộ đẹp đẽ, nhưng hiện tại cánh hoa lại rơi đầy đất, nhìn lại cảm thấy thời gian trôi qua thật nhanh.

Mấy ngày nay, Hạ Uyển Chi được rất nhiều người tặng quà, Trịnh phu nhân còn tặng 1 miếng ngọc thạch điêu khắc hình Quan Âm, có một cái ước chừng lớn cỡ bàn tay của Tề Diệp, chất ngọc ôn nhuận thanh nhã, không có tạp chất, giống như hồn nhiên thiên thành, vừa nhìn cũng biết giá trị xa xỉ.

Ngọc thạch Quan Âm nghe nói đã được thanh tẩy ở chùa, rất hiệu nghiệm.

Nàng vượt trong chốc lát, cười sai Hạ Bích cất kỹ trà về Trịnh gia. Trịnh tu viện ở lãnh cung rất tốt, nàng không ngu mà thả địch nhân ra, thật vất vả mới tổng được người vào, nàng làm sao sẽ ngây ngốc thả ra?

Nàng cũng không phải là người ham đồ trang sức, đồ tốt cỡ nào nhưng chết cũng không mang theo được. Tại sao nàng phải ham?

Ngày sinh nở sắp đến, Hạ Uyển Chi có chút ngồi không yên, trong lòng lo lắng, mặc dù không phải lần đầu tiên sinh con, nhưng nàng vẫn rất khẩn trương. Không có việc gì liền đi ra ngoài đi dạo một chút. Nàng thích nhất chính là dạo ngự hoa viên, kỳ trân dị thảo đông đúc, lá cây xanh mơn mẫm, muôn hoa mỗi loại 1 vẻ, nhìn chỗ nào cũng làm cho lòng người vui vẻ.

Đi dạo trong chốc lát, chân hơi mỏi. Đoàn người liền vào trong đình ngồi, dây leo màu tím quấn quýt lấy Chu đình, gần bó làm bạn, nàng đang muốn ngồi xuống, nhìn Lệ phi đi đến, khẽ gạt đầu ra hiệu. Lệ phi mỉm cười vào Chu đình, nhìn Hạ Uyển Chi một cái, cười nói “Hạ chiêu nghi thân thể khó chịu, không cần đa lễ.” Nói không đợi Hạ Bích nhắc nhở, Lệ phi đặt mông ngồi trên băng ghế.

Hạ Bích đang muốn lên tiếng, Hạ Uyển Chi nhìn nàng một cái rồi âm thầm lắc đầu “Lệ phi nương nương khách khí, nhưng quy củ không thể bỏ.”

Hạ Bích dùng một chiếc khăn tay đập vào ghế đá, vuốt vẫn còn có chút lạnh. Hạ Uyển Chi dứt khoát không ngồi, đứng ở một bên nói chuyện với Lệ phi. Nếu nói Lệ phi không có ý thì chẳng ai tin cả, biết rõ nàng có thai không thể bị cảm lạnh, Lệ phi còn đặc biệt vì nàng chuẩn bị băng ghế lạnh lẽo, còn không phải là bởi vì mọi chuyện lớn nhỏ của hậu cung đều do nàng ta quản lý hay sao? Mới như vậy đã lập tức đến chỗ Hạ Uyển Chi ra oai.

Hạ Uyển Chi cũng không nói cái gì, đứng trong chốc lát, nói “Đi ra ngoài đã hơi lâu, Lệ phi nếu có hứng thì có thể tiếp tục đi ngắm hoa, tần thiếp hơi mệt chút, đi về nghỉ trước.”

“Hạ chiêu nghi cứ tự nhiên!” Lệ phi cười gật gật đầu, nhìn nàng chậm rãi đỡ eo rồi đi, khẽ nhủ mảy. Nếu nàng ta sinh hạ hoàng tử, không chừng lại nhảy lên đầu nàng phóng uế.

Lệ phi cắn môi, nàng phải nghĩ cách loại trừ Hạ chiêu nghi, để tránh cho nàng ta cản trở con đường của nàng. Đang nghĩ ngợi, Lệ phi hét lên, trượt chân ngã xuống, ngã đau cả mông.

Đi không bao xa Hạ Uyển Chi nghe thấy âm thanh quay đầu lại, nhìn Lệ phi chập vật ngã trên mặt đất, bọn cung nữ thì luống cuống tay chân nhìn cười không được, thậm chí một câu đáng đời, mỉm cười rồi đi.

Lệ phi này té xuống bị thương không nhẹ, cái mông đau thấu trời xanh, dưới sự điều dưỡng của cung nữ trở về Ngọc Hoa cung. Tiểu thái giám đi gọi ngự y, ngự y hỏi thăm một phen, vị trí vết thương ở trên mông, hẳn một cái ngự y tự nhiên không thể tra xét, hỏi thăm cung nữ đại khái biết rõ là thế nào, cầm một chai rượu thuốc đưa cho cung nữ để bọn họ xoa chỗ đau cho nàng ta.

Lệ phi nằm lỳ ở trên giường hai chân không dám động, động một chút bàn toạ liền vô cùng đau đớn. Cung nữ bôi thuốc cho nàng, nàng càng đau đớn, ngồi cũng không dám ngồi, chỉ có thể nằm sấp xuống. Nàng phải sai người đi chỗ Thái hậu để bẩm báo rằng mình không cẩn thận bị té, phải dưỡng thương mấy ngày.

Lâm Huệ biết được cái ghế kia bị Lệ phi nương nương ngồi, tức giận đến mặt xanh ròn “Con tiện nhân kia, chi biết làm xấu chuyện tốt của ta!”

“Nương nương yên tâm, cho dù lần này không thành công, còn có lần sau.” Thái Vi cũng không nổi giận, khó có lần chủ từ nhần tâm xuống tay với Hạ chiêu nghi nên nàng tất nhiên toàn lực giúp đỡ.

“Không thể hại nàng ta được nữa, sẽ bị nghi ngờ. Thôi thì dù sao cũng là tỷ muội.” Lâm Huệ thở dài, cuối cùng cũng không đành lòng.

“Nương nương!” Thái Vi không cam lòng, thấy Lâm Huệ như vậy thì biết ý chủ từ đã quyết không thể thay đổi được. Chủ từ của nàng vẫn chưa đụng phải chuyện đau đớn nên chưa quyết tâm.

Nghe nói Lệ phi muốn nằm trên giường dưỡng bệnh, Hạ Uyển Chi sau khi biết thì tâm tình thật tốt, ai bảo ban ngày dám lên mặt đòi dạy dỗ nàng. Nhưng mà qua chuyện nàng ta bị ngã, những phi tần không được sủng ái lại quả cáp ùn ùn tới thăm nàng ta. Vì dù sao hiện tại Lệ phi thay Hoàng hậu quản lý hậu cung, nếu là vuốt mông ngựa được ả, nhất định có rất nhiều chỗ tốt. Dương nhiên, Hạ Uyển Chi sau khi được sủng ái thì có không ít người nịnh bợ, chỉ là nàng không thêm để ý. Các nàng cũng thức thời, biết rõ nàng không thích, dần dần cũng không xun xoe, nhưng ngày lễ tết, lễ vật đưa đến không ít, Hạ Uyển Chi nhận, đáp lễ so với đồ các nàng đưa tới càng thêm phong phú.

Chỉ là không có chiếm tiện nghi, ngược lại bị thua thiệt.

Kể từ sau khi hoàng hậu qua đời, hậu cung không hiểu sao gió êm sóng lặng cực kỳ. Những phi tần khác muốn làm ả cũng không lật nổi sóng to gió lớn gì. Hai vị tiếp dư Chu, Trác trước đây hoàng hậu muốn nâng đỡ nhưng nay nàng ta mất rồi lại bị văng về. Thịnh vượng trên đường đi của Tề Diệp lại xướng lên vài câu gây chú ý.

Hai lần nghe các nàng xướng, Tề Diệp hảo tâm dừng lại nghe các nàng hát khúc, rồi hảo tâm lật bài từ của 2 cô ả.

Hạ Uyển Chi biết cũng không nói gì, cho dù các nàng mang thai long chủng, cũng không thể có được cung chiêu, bởi vì nàng không cho phép.

Bữa tối Tề Diệp cùng nàng dùng cơm, Hạ Uyển Chi khẩu vị trước sau vẫn tốt, ăn hai chén cơm mới để đĩa xuống. Tề Diệp nhìn rồi cười cười, nhìn nàng ăn canh.

Ăn uống no đủ, hai người ngồi trong chốc lát, nhìn trời chưa bị nhuộm đen, liền chuẩn bị đi ra ngoài đi một chút. Đi được vài bước, Hạ Uyển Chi mơ hồ cảm thấy bụng có chút đau, đồng thời cảm thấy bên dưới ướt đầm giống như là mỗi tháng nguyệt kì đến.

Phát giác sự khác thường của nàng, Tề Diệp nghiêng đầu, hỏi thăm “Uyển Nhi làm sao vậy?”

“Hoàng Thượng, sợ là tần thiếp sắp sinh rồi.” Nói xong nàng hít vào một hơi, sắc mặt trắng bệch, tay bắt lấy hân nắm thật chặt. Tề Diệp thấy thế bị hù dọa đến tay chân luống cuống, may là Quang Thuận công công trấn định, phân phó tiểu thái giám đi truyền ngự y, lại phân phó cung nữ đi tìm bà đỡ.

Tề Diệp thấy nàng đầu đầy mồ hôi thì tay chân luống cuống không biết nên làm sao. Hạ Uyển Chi tay cầm lấy tay hân nói “Hoàng Thượng, chân tần thiếp mềm nhũn...”

Hiểu ý nàng, hân không nói hai lời liền bế bổng người lên. Nhưng Hạ Uyển Chi đã không còn là người mảnh mai nhẹ nhàng linh hoạt nữa mà nặng trĩu tựa như một tảng đá. Hoàng đế đỏ mặt hồi lạnh, cắn răng dùng sức bế người về Chiêu Hoa cung, cũng may đi không xa, nếu không chỉ có thể gọi kiệu liền đến mang về.

Nằm trên chiếc giường êm ái, Tề Diệp lấy tay áo lau mồ hôi cho nàng, trấn an “Đừng sợ, ta đã lệnh cho người mời ngự y cùng bà đỡ, họ sẽ đến nhanh thôi.”

Hạ Uyển Chi cắn môi gật gật đầu, nín lấy tay áo của hân không buông, Hạ Bích lấy khăn tay cho nàng lau mồ hôi trên mặt. Đau đớn làm cho nàng không thể nói nhanh.

Hạ Bích đã phân phó cung nhân đi chuẩn bị nước nóng. Rất nhanh bà đỡ đã tới, nhờ Hạ Bích pha một ly mật ong cho nàng uống, giải thích là tốt cho sinh nở. Hạ Bích vội vàng đi pha nước mật ong, pha nhiều hơn 1 muỗng so với bình thường.

Tề Diệp lấy li mật ong đút cho Hạ Uyển Chi uống. Nhìn sắc mặt trắng bệch, cau mày, thần sắc khấn trương của hần, Hạ Uyển Chi trấn an nói “Hoàng Thượng không cần lo lắng, không có chuyện gì.”

“Trẫm biết!” Tề Diệp rõ đã lo lắng muốn chết còn cứng miệng, lờm nhàng một cái. Hạ Uyển Chi cười, uống nước mật ong, cảm giác bụng hơi đau.

Bà đỡ hỏi thăm tình trạng nàng rồi nói vẫn chưa tới lúc sinh, nói nàng nằm nghỉ ngơi.

Quả nhiên đợi một hồi lâu, mặc dù đau đớn, nhưng cũng chỉ hơi đau. Hạ Uyển Chi biết rõ thật sự vẫn chưa tới lúc sinh. Sắc trời đen lại, ánh nến lay động, thời gian chờ đợi dài đằng đặc, chờ đợi là lúc khó khăn nhất. Cảm giác đau làm nàng muốn nghỉ ngơi cũng không được.

Đầu tối chỉ là mơ hồ làm đau, sau nửa đêm bắt đầu đau đến làm cho người ta thở không ra hơi, bà đỡ cách một lúc lại nhìn một chút, phát hiện đã tới lúc, lúc này mới giữ vững tinh thần, đơn giản phân phó bọn Hạ Bích vài câu, nhìn người ngồi ở đầu giường thưa, “Hoàng Thượng, nương nương sắp sinh, Hoàng Thượng ở chỗ này không ổn, không bằng trước ở bên ngoài chờ?”

“Không sao! Trẫm ở nơi này nhìn!” Đưa tay lau mặt tràn đầy mồ hôi, hần nói nhỏ an ủi “Đừng sợ, trẫm ở nơi này với nàng.”

“Hô nháo, nữ nhân sinh con Hoàng Thượng sao có thể xem?” Thái hậu nghe cung nhân báo liền chạy đến thì nghe được Tề Diệp nói câu kia, không vui nói “Hoàng Thượng, nếu không yên tâm thì ở bên ngoài chờ, bên trong là tuyệt đối không được.”

“Hoàng Thượng yên tâm, tần thiếp không có việc gì. Hoàng Thượng đi ra ngoài chờ đi, nếu ở lại chỗ này tần thiếp sẽ phân tâm.” Hạ Uyển Chi khuyên bảo.

Hần suy nghĩ một lát, nắm tay của nàng thật chặt, lui ra ngoài, kéo màn che xuống. Chăn mền đã che trên người nàng. Bà đỡ vào kiểm tra tình huống, phát hiện nước ối vỡ ra, liền báo Hạ Uyển Chi nghe theo bà dùng sức, hô hấp theo tiết tấu.

Nghe tiếng la đau đớn của người bên trong, người ở phía ngoài bắt đầu đứng ngồi không yên, đi tới đi lui trong phòng. Mắt nhìn chăm chăm màn che, màn che che tầm mắt, căn bản thấy không rõ tình huống bên trong, bên tai lại nghe thấy âm thanh đau đớn của Hạ Uyển Chi. Âm thanh siết chặt quả đấm, Tề Diệp khấn trương, lo lắng không thôi.

Thái hậu nhìn hần đi tới đi lui bức mình, nói “Hoàng Thượng ngồi nghỉ ngơi đi, nữ nhân sinh con lâu, hơn nữa bà đỡ trong cung đều có kinh nghiệm, chuyên môn đỡ đẻ cho phi tần. Năm đó Hoàng Thượng là bà ta đỡ đẻ, chẳng lẽ không bình an vô sự à? Cứ yên tâm đi!”

Tề Diệp gật gật đầu, ngồi không đầy một lát, nghe thấy âm thanh của nàng, bỗng nhiên đứng phắt dậy, muốn đi vào lại bị Quang Thuận ngăn cản. Lắc lắc đầu “Hoàng Thượng tiến vào nương nương sẽ phân tâm. Hoàng Thượng nên ở bên ngoài chờ!”

Tề Diệp nhũ nhũ mày, tiếp tục đi tới đi lui trong phòng thái hậu nhắm mắt lại chợp mắt, bình thường lúc này bà đã ngủ, hôm nay lại ngồi đây. Sợ rằng chưa rõ nàng ta sinh hạ là tiểu hoàng tử hay là tiểu công chúa, bà chắc chắn là sẽ không an tâm ngủ được.

Không biết qua bao lâu, một cảm giác đau đớn như bị xé rách truyền đến. Nàng cảm lấy cột giường chống đỡ, bỗng nhiên một loại cảm giác truyền đến, nàng đau đến mắt nỏ đom đóm, vang lên bên tai từng tiếng khóc ni nọ của trẻ con. Trước mặt nàng mờ mắt ra đã nhìn thấy bà đỡ đưa lưng về phía nàng rồi đi, Hạ Bích đi đến cầm lấy cánh tay của nàng há to miệng.

Trước đó nàng ta nói cái gì Hạ Uyển Chi căn bản không nghe thấy, nhưng tai dần dần nghe được rõ ràng. Nàng nghe thấy Hạ Bích vui vẻ nói “... Là một tiểu hoàng tử, chúc mừng nương nương, là tiểu hoàng tử!”

Nàng nghe xong, nhin cười không được.

Tiểu hoàng tử, tiểu hoàng tử của nàng cuối cùng đã trở lại!

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86

Edit: navahn

Beta: RineAnh

Bà đỡ ôm tiểu Hoàng tử ra ngoài báo tin vui cho Tề Diệp cùng Thái hậu: “Chúc mừng Hoàng thượng, chúc mừng Hoàng thượng, Hạ Chiêu nghi bình an sinh hạ tiểu Hoàng tử, mẹ tròn con vuông!”

Nghe vậy, Tề Diệp cùng Thái hậu không đợi nàng ta đến gần liền đứng dậy nhìn đứa trẻ mới sinh trong tả lót, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng, tuy là có chút xấu nhưng trẻ con mới sinh đều như vậy, chuyện này cũng không ngoài ý muốn.

Tề Diệp nhìn thoáng qua, trong lòng mừng rỡ, âm thầm ghi nhớ Hạ Chiêu nghi, sau đó vén màn che đi vào. Cung nữ đang chăm sóc thân thể cho Hạ Uyển Chi, Hạ Bích thấy hần đi đến liền vội vàng hành lễ: “Chúc mừng Hoàng thượng, chúc mừng Hoàng thượng sinh được Hoàng tử! Nương nương cực kỳ mệt mỏi nên đã ngủ.”

Hần gật đầu, bất chấp cả phòng đang nồng nặc mùi máu tươi vẫn ngồi xuống một bên, dịu dàng vuốt ve mặt của nàng, nói nhỏ: “Uyển Nhi, người sinh cho trẫm một vị tiểu Hoàng tử!”

Người trên giường mệt mỏi đã ngủ, căn bản không nghe được hần nói cái gì.

Thái hậu vẫn có chút không dám tin là tiểu Hoàng tử, tự mình vén tả lót lên nhìn thoáng qua, chính mắt xác định tiểu Hoàng tử không phải tiểu Công chúa liền vui mừng không thôi ôm hôn hần.

Hài nhi dường như phát hiện điều gì, đôi mắt nhỏ hí hí, khóc lớn lên. Thái hậu vội vàng nhẹ giọng ôm hần dụ dỗ, Thái hậu rất có kinh nghiệm, chỉ trong chớp lát hài nhi đã ngừng khóc, cái miệng nhỏ nhắn chu lên, ngủ thiếp đi. Mặt mày Thái hậu bỗng chốc hớn hơ, vui mừng không ngớt.

Không biết ngủ bao lâu, khi tinh dậy trời đã sáng hẳn, trên người cũng tắm rửa sạch sẽ, Hạ Uyển Chi gật gật, lập tức hít vào một hơi, thân dưới có chút đau đớn. Nghe thấy động tĩnh, Hạ Bích vội vàng tiến đến, cười nói: “Nương nương đã tỉnh? Nếu đói bụng thì để nô tỳ phân phó người làm thức ăn mang đến.”

“Tiểu Hoàng tử đâu?” Hạ Uyển Chi trong lòng chỉ nhớ đến hài tử.

“Tại chỗ nữ nương bên kia, nương nương chờ một lát, nô tỳ cho người đi gọi nữ nương tới!” Hạ Uyển Chi gật đầu, Hạ Bích phân phó xong, quay về phía nàng nói: “Tiểu Hoàng tử rất khỏe mạnh, cũng rất nhu thuận, nương nương không cần lo lắng.”

Nàng thoảng an tâm, hỏi: “Bây giờ là giờ nào?”

“Giờ Tý hai khắc, nương nương đã cực kỳ mệt mỏi rồi.” Rót một chén nước ấm cho nàng súc miệng, người ở cứ cần cẩu kị nhiều chuyện, Hạ Bích đã nhớ kị trong lòng.

Rửa mặt xong, nhũ nương đã ôm một cái tã lót tiến đến. Hạ Uyển Chi kích động ngồi thẳng, Hạ Bích thả hai cái gối mềm sau lưng nàng. Nhũ nương sau khi hành lễ đem tã lót giao cho nàng. Hạ Uyển Chi ôm hài nhi đang ngủ say, ngũ quan còn chưa thấy rõ, nhưng khuôn mặt nhỏ nhỏ này đúng là làm cho lòng người mềm nhũn. Nàng cúi đầu cộ xát mặt hài nhi, ôn nhu nói: “Tiểu Hoàng tử có tốt không?”

“Tiểu Hoàng tử tất cả đều tốt, mới vừa rồi uống sữa nên ngủ say, nương nương yên tâm, nô tỳ sẽ chăm sóc cẩn thận.”

“Ừ!” Hạ Uyển Chi đáp một tiếng, nhìn đứa bé mặt mũi tay chân đều nhỏ nhỏ, cảm giác cực kỳ tốt đẹp, không đành đưa nhũ nương ôm đi liền cho hấn nằm bên cạnh. Không đến một lát Hạ Đồng xách theo hộp com tiến đến, đặt trên giường một cái bàn nhỏ, bày ra thức ăn tinh xảo ngon miệng, một chén canh gà thanh đạm cũng để bên cạnh. Ngủ đến bỏ qua bữa sáng, nàng đương nhiên rất đói bụng, bụng canh gà uống xong lại ăn thêm chút cháo. Ăn no đúng là khiến người ta cảm thấy thỏa mãn, nàng cầm khăn tay lau miệng, nghiêng đầu nhìn tiểu Hoàng tử đang ngủ say sưa, khỏe miệng nở nụ cười.

Dùng bữa không bao lâu đã nghe thấy ngoài cửa cung có tiếng cung nữ thỉnh an: “Nô tỳ tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế.”

Cửa phòng bị đẩy ra, Hạ Uyển Chi nghiêng đầu nhìn lại, thấy bóng dáng của hấn lập tức xuất hiện trước mắt. Hấn mỉm cười nhìn nàng, tiến đến phía trước, nói: “Tốt hơn chút nào chưa?”

“Phiền Hoàng thượng ghi nhớ, tần thiếp đã khá hơn nhiều!” Nàng cười một tiếng, hỏi: “Hoàng thượng sao lại tới đây?”

“Trẫm nghe nói Uyển Nhi tỉnh nên đến nhìn một chút, tối hôm qua vất vả cho Uyển Nhi sinh hạ tiểu Hoàng tử vì trẫm.” Hấn ôn nhu vén mấy sợi tóc ra sau tai, nhéo vành tai mềm mại khéo léo của nàng, thanh âm cũng cực kỳ nhẹ nhàng.

Hạ Uyển Chi trong lòng rung động, nhìn hấn cười không đáp.

Nhìn hài nhi nằm một bên, Tề Diệp cười vuốt ve mặt hấn: “Cho hấn ngủ chỗ này sẽ quấy rầy người nghỉ ngơi, nhũ nương đâu?”

“Không sao, bây giờ vẫn chưa muốn ngủ, tần thiếp vẫn muốn nhìn hấn.” Hai người nghiêng đầu nhìn chằm chằm hài nhi ngủ yên, trong chốc lát bên nhìn nhau cười.

Đang cười, hài nhi ngủ say đột nhiên méo miệng khóc lớn lên, Hạ Uyển Chi luống cuống chân tay ôm hấn. Đầu tiên kiểm tra tã lót xem có phải tiểu rồi hay không, thấy bên trong quả thực đã ướt liền giao cho nhũ nương đem xuống chăm sóc.

Hồi lâu, hài nhi được ôm đến lần nữa, lại ngủ thiếp đi, Hạ Uyển Chi nhìn thêm một chút sau đó cho hấn nằm trên giường. Tề Diệp nói: “Cho nhũ nương mang qua phòng bên cạnh nghỉ ngơi đi, khỏi quấy rầy người. Dù sao cũng chỉ cách vài bước, muốn nhìn thì gọi người ôm tới là được rồi.” Nàng suy nghĩ một chút, gật đầu.

Tề Diệp hỏi: “Đã ăn gì chưa?”

“Đã dùng qua!” Hạ Uyển Chi mỉm cười trả lời.

Hai người đang nói chuyện, Hạ Bích đã đến bẩm báo: “Nương nương, Lâm Sung dung đến đây!”

Hạ Uyển Chi liếc nhanh Tề Diệp, gật đầu: “Cho nàng vào đi!”

Hạ Bích lui ra ngoài, rất nhanh Lâm Huệ đã khoan thai bước đến, cũng không nghĩ sẽ trông thấy Hoàng thượng ở đây, hành lễ nói: “Tần thiếp tham kiến Hoàng thượng, Chiều nghỉ nương nương. Chúc mừng Hoàng thượng đã có được tiểu Hoàng tử!”

“Đứng lên đi!” Tề Diệp bụng trà uống, nhàn nhạt đáp một câu.

Lâm Huệ cười với Hạ Uyển Chi, nói: “Chúc mừng Hạ Chiêu nghỉ!”

Hạ uyển Chi cười cười, cho Hạ Bích nhận lễ vật: “Khiến người phí công!”

“Đây là hi sự.” Lâm Huệ cười ôn nhu, hàn huyên cùng nàng vài câu, dặn dò nàng nghỉ ngơi cẩn thận sau đó hỏi: “Tiểu Hoàng tử sao không ở bên người nương nương?” “Đã ngủ, nhũ nương ôm xuống chăm sóc, mười ngày khác lại tới xem sau.” Lâm Huệ gật đầu, ngồi một chút sau đó đứng dậy rời đi. Tề Diệp nhìn Hạ Uyển Chi tinh thần không tốt, đỡ nàng nằm nghỉ ngơi, rất nhanh nàng đã ngủ mất.

Tề Diệp liền phân phó Hạ Bích không để cho những phi tần kia tới quấy rầy nàng, Hạ Bích gật đầu.

Từ sáng sớm hậu cung đã biết Hạ Uyển Chi sinh hạ Tiểu hoàng tử, sau khi thỉnh an Hoàng hậu đều đưa lễ vật đến, Hạ Uyển Chi ngủ nên cũng không biết nhiều. Trên triều đình dĩ nhiên cũng biết Hoàng thượng có tiểu Hoàng tử, tất nhiên đều chúc mừng rôm rả, dù sao dưới gối hấn cũng cần phải có một vị tiểu Hoàng tử như vậy.

Mỗi ngày Thái hậu đều đi qua nhìn tiểu Hoàng tử một chút, có thể thấy được bà thích đến cỡ nào. Thật ra cũng có thể cho người đem tiểu Hoàng tử ôm đến cho bà xem, nhưng Thái hậu nghĩ Chiêu Hoa cung cách xa Thọ Ninh cung, hài tử mới sinh không lâu, rất mảnh mai, nếu có gì sơ xuất, chính bà cũng ảo não không thôi. Cho nên mỗi ngày đều tự mình đi Chiêu Hoa cung nhìn tiểu Hoàng tử, yêu thích không buông tay.

Hạ Uyển Chi biết được cũng không nói gì, Thái hậu vui mừng như vậy chẳng qua là đợi rất lâu mới có tiểu Hoàng tử, trong lòng nhất thời mới mẻ. Nếu hậu cung có nhiều vị tiểu Hoàng tử, đoán chừng cũng không đặc biệt như vậy.

Nàng cho Hạ Bích các nàng săn sóc cẩn thận, đặc biệt là đồ ăn cùng nhũ nương, dặn dò Hạ Đồng lưu ý nhiều một chút.

Nàng sinh xong, mấy ngày sau rất suy yếu, phần lớn thời gian đều là ngủ. Tề Diệp mỗi ngày đều kiên trì tới xem nàng cùng tiểu Hoàng tử.

Đào mất một cái, tiểu Hoàng tử đã sinh được ba ngày. Tề Diệp phân phó Lê phi cử hành yến hội tám ba ngày trong cung, Thái hậu tự mình tắm rửa cho tiểu Hoàng tử. Lễ tắm ba ngày đương nhiên rất náo nhiệt, quan viên từ tam phẩm trở lên đều đem theo gia quyến tiến cung dự tiệc, Hạ Uyển Chi cũng nhận được không ít quà tặng.

Thân thể nàng bất tiện, chỉ ở Chiêu Hoa cung tĩnh dưỡng. Tiểu Hoàng tử từ nhiên phải có mặt, nàng đành phải cho Hạ Bích, Hạ Đồng và nhũ nương cùng đi, đi một lát liền trở lại.

Lê phi mặc dù không cam lòng vẫn phải cử hành yến hội một cách náo nhiệt. Đúng là Hạ Chiêu nghỉ người ta tốt số, một lần liền có thể sinh được tiểu Hoàng tử, nếu nàng sinh hạ tiểu Hoàng tử, khẳng định cảnh tượng không khác nàng ta bây giờ. Chi tiếc, nàng sinh hạ một vị tiểu Công chúa.

Yến hội náo nhiệt nhất là lúc thả khói lửa ở ngự hoa viên, ánh lửa sáng ngời nở rộ giữa bầu trời đêm, thu hút rất nhiều người ngửa đầu nhìn ngắm. Ngay cả Thục phi trong lãnh cung cũng không nhịn được, ngẩng đầu nhìn pháo hoa nở rộ, nói: “Hoàng thượng đúng là chi một số tiền khổng lồ, cũng lắm là yến hội tám ba ngày đã làm long trọng đến vậy, khẳng định con tiện nhân kia vô cùng đắc ý.”

“Nương nương trở về đi, bên ngoài gió lớn, đừng để tổn thương thân thể.” Cung nữ thấp giọng khuyên bảo.

Thục phi nhìn bầu trời đêm: “Ngày mai tìm Vương ngự y đến lãnh cung một chuyến.” “Vâng!” Cung nữ gật đầu.

Tề Diệp sinh được Hoàng tử rất cao húng, trong yến hội uống nhiều rượu, sau đó bất chấp Quang Thuận công công khuyên bảo vẫn đi Chiêu Hoa cung. Hạ Uyển Chi đã ngủ, nghe động tĩnh liền tỉnh dậy, sững sờ nhìn thấy hán ngồi bên giường, lại nghe thấy mùi rượu, hỏi: “Hoàng thượng say?”

“Trẫm không say! Ngủ đi, trẫm ngồi một chút rồi đi!” Tề Diệp cười lắc đầu.

Không nói đến chuyện hán say hay không say, hán ngồi trước giường nhìn chằm chằm như vậy, ai mà ngủ được? Hạ Uyển Chi phản phò chuẩn bị canh giải rượu, Hạ Bích liền rót một chén nước mật ong đến, Hạ Đồng nói say rượu uống nước mật ong cũng có thể giảm bớt.

Tề Diệp ngoan ngoãn uống một chén nước mật ong lớn nồng mùi ngọt, nói: “Trẫm hôm nay thật cao hứng!”

“Hoàng thượng cao hứng là tốt rồi.” Nàng hiểu ý tứ của hán, nở nụ cười thật sâu.

Tề Diệp cầm lấy tay nàng vuốt ve, móc từ trong lòng ra một cái vòng ngọc đeo lên. Nàng đưa tay nhìn, vòng ngọc ôn nhuận, ánh sáng thanh khiết, vừa nhìn cũng biết là thượng phẩm, cười nói: “Tạ Hoàng thượng ban thưởng.”

“Có thích không?” Tề Diệp cười hỏi.

“Chỉ cần là đồ Hoàng thượng ban thưởng, tần thiếp đều thích.” Nàng vuốt ve vòng ngọc, mỉm cười rạng rỡ.

Trong lòng Tề Diệp run lên, cúi đầu cọ xát trên mặt nàng. Một mùi rượu nồng đậm xông vào mũi, nàng cũng không tránh đi, chỉ là vuốt ve mặt của hán nói: “Không còn sớm, Hoàng thượng về nghỉ ngơi đi, ngày mai còn phải làm triều.”

“Ừ!” Hán ngồi thêm một lát, hỏi thăm tiểu Hoàng tử vài câu, nghe nàng nói đã buồn ngủ liền đứng dậy rồi đi.

Hạ Uyển Chi trước khi ngủ vuốt ve vòng ngọc trên cổ tay, khẽ cắn môi, nói: “Cho nữ nương ôm tiểu Hoàng tử đến đây.”

Hạ Bích chần chừ một chút, không hiểu nửa đêm canh ba nàng sao còn muốn xem tiểu Hoàng tử? Có điều Hạ Bích vẫn rất nhanh phản phò, Hạ Uyển Chi nhìn tiểu Hoàng tử ngủ say, vuốt ve khuôn mặt mềm mại, nhìn hồi lâu mới thỏa mãn, liền cho nữ nương ôm về sân sóc.

Hôm sau Hạ Uyển Chi vừa dậy đã nghe Hạ Bích bẩm báo: “Nương nương, sáng nay lãnh cung bên kia truyền tin tức đến, nói là Thục phi nương nương mang thai, cho ngự y chẩn mạch, xác định là hỉ mạch.”

“Cái gì?” Hạ Uyển Chi trừng mắt: “Sao có thể? Chắc không phải lại là giả bộ chứ.”

“Hoàng thượng và Thái hậu cũng hoài nghi như thế, dù sao tiền Hoàng hậu cũng dùng thủ đoạn như vậy. Để cẩn thận, Hoàng thượng cho năm sáu vị ngự y có y thuật cao siêu đi chẩn mạch, Lâm ngự y cũng đi, xác định là hỉ mạch, không dám nói dối nửa câu.”

“Hiện tại sao rồi?” Hạ Uyển Chi nhíu mày: “Lệ phi đúng là làm cho người khác thất vọng.”

Nếu Thục phi mang thai, rất có thể là cớ hội trở mình. Vất vả mới có thể khiến cho nàng ta bị biếm lãnh cung, nhưng nếu nàng ta vì đứa bé này mà xoay người cũng không phải là không thể, dù sao trong bụng nàng cũng chính là huyết mạch Hoàng gia.” Hoàng thượng tạm thời chưa có động tĩnh, Thục phi vẫn bị nhốt ở lãnh cung như cũ.” Hạ Bích đem những gì mình biết nói ra.

Hạ Uyển Chi gật đầu: “Cho Hạ Hoa nhìn chăm chăm.”

“Nương nương, nếu Thục phi được thả ra, khẳng định gây bất lợi cho nương nương. Không bằng nương nương ra tay trước?” Hạ Bích sau khi tự cân nhắc liền không yên lòng nói.

“Nói thì nghe dễ, trước kia không ra tay, hôm nay nàng ta mang thai mới động thủ, nhất định khiến cho người khác chú ý. Ta không muốn vì chuyện nhỏ mà hỏng việc lớn, tạm thời cứ nhìn thử đã.”

Lệ Phi quả nhiên ngu dốt, bỏ qua cơ hội tốt, lúc trước nàng cũng không nên tin nhiệm đồ vô dụng Lệ phi.

Trong lòng Lệ phi hiện tại cũng hoảng loạn, biết Thục phi mang thai, nàng sợ hãi không thôi. Nghĩ đến việc chỉ cần Thục phi trở mình, khẳng định sẽ không bỏ qua cho nàng, vậy phải làm cái gì bây giờ?

Hoảng sợ cho tới trưa nàng mới nghĩ tới cách ứng đối, đem đồ đã chuẩn bị ra, gọi Tú Hà đến: “Đem cái này bỏ vào thức ăn của Thục phi.”

“Nương nương!” Tú Hà nói: “Chuyện này không ổn, nếu là lúc trước thì không nói, hôm nay Thục phi có thai, đồ ăn tất nhiên rất cẩn thận, chỉ sợ sẽ bị phát hiện.”

“Hiện tại không động thủ, đợi nàng ra khỏi lãnh cung càng không có cơ hội. Nhanh đi, đừng làm cho bản phi thất vọng.” Lệ Phi gương mặt tái nhợt thảm hại, vô cùng khẩn trương.

Tú Hà muốn nói lại thôi, cắn môi lui xuống.

Ăn trưa xong Tề Diệp sang thăm, Hạ Uyển Chi đang uống thuốc, trông thấy hán, nàng cười một tiếng. Sau khi uống xong chén thuốc, nhận bát nước sạch từ tay hán để súc miệng.

“Buổi trưa Hoàng thượng không nghỉ ngơi một chút sao?”

“Không sao! Lúc này trẫm cũng không ngủ được!” Tiếp nhận chén trà Hạ Bích dâng lên, hán uống một ngụm, hỏi: “Hôm nay tốt hơn chút nào không?”

“Đã khá hơn nhiều, ngự y nói chỉ cần cẩn tĩnh dưỡng là được.” Nàng hỏi: “Tần thiếp nghe nói Quý Bảo lâm có thai, thật đúng là chúc mừng Hoàng thượng.”

Nghe vậy, sắc mặt Tề Diệp trầm xuống, cũng không lên tiếng.

Hạ Uyển Chi nói: “Hoàng thượng sao vậy?”

“Không sao!” Tề Diệp nhàn nhạt đáp một câu.

“Dù sao đứa nhỏ trong bụng Quý Bảo lâm là huyết mạch Hoàng gia, cho dù nàng phạm vào chuyện gì thì thai nhi trong bụng cũng là vô tội. Nếu Hoàng thượng thả nàng ra khỏi lãnh cung, người khác cũng không dám nói gì.” Hạ Uyển Chi thờ nói.

“Trẫm hiểu!” Tề Diệp thờ dài nói: “Chỉ là cho nàng ta ra ngoài, hậu cung không chỗ nào yên bình, khẳng định Lệ phi bên kia cũng không thể nào chấp nhận.”

Đúng vậy, Lệ phi nhất định sẽ sợ hãi, nếu Thục phi trở mình, Lệ phi sao có thể sống tốt?

“Dù sao cũng vì Quý Bảo làm làm hại Lệ phi nương nương suýt chút nữa không giữ được hài tử, cũng may tiểu Công chúa bình an vô sự.” Hạ Uyển Chi cố ý nhắc tới tội trạng của Thục phi, thấy mặt hắn giãn ra, tâm tình cũng tốt lên chút ít.

“Đừng lo lắng, chăm sóc thân thể thật tốt, tự trầm có chừng mực.” Tề Diệp trấn an vài câu, nhìn canh giờ không còn sớm liền rời đi.

Hạ Uyển Chi vuốt vòng ngọc, tâm tình phức tạp.

Bữa tối, Tề Diệp bị Thái hậu gọi đi Thọ Ninh cung. Ăn xong Thái hậu mới nói: “Dù sao trong bụng nàng cũng mang cốt nhục Hoàng gia, lãnh cung lại lạnh lẽo đơn sơ, bất lợi đối với thai nhi. Ai gia cũng biết rõ chuyện nàng phạm tội, danh hiệu Thục phi cũng đã đoạt đi, lại bị cấm túc mấy tháng, coi như là trừng phạt đủ rồi. Về sau Lệ phi cùng An Bình công chúa cũng không có gì bất ổn, không bằng cho nàng một cơ hội hồi cải được không?”

Thấy Tề Diệp trầm mặc, Thái hậu lại tiếp tục nói: “Quý gia trên triều đình cũng là trung thần, giang sơn của Hoàng thượng vẫn cần những đại thần này. Trước kia Quý gia đuổi lý, hôm nay Quý Bảo làm mang long chủng, Quý gia nhất định sẽ dâng tấu cầu tình, Hoàng thượng cần phải cân nhắc thật tốt.”

“Trẫm hiểu, Thái hậu không cần lo lắng.” Tề Diệp có chút phiền muộn.

Hôm sau lâm triều, quả nhiên không ít đại thần dâng tấu sớ. Quý đại nhân trên triều bày ra bộ dáng có lỗi với quân vương, một mực muốn chịu đòn nhận tội, càng làm cho trong lòng Tề Diệp không thích, bãi triều sớm. Nhìn tấu sớ chất thành một chồng, hắn tức giận đến nổi phát tay áo mà đi.

Buổi sáng Hạ Uyển Chi thấy hắn đến, rất kinh ngạc. Nàng đang trêu chọc tiểu Hoàng tử, tiểu Hoàng tử khó ngủ nên nàng chơi cùng hắn thêm một chút. Trông thấy Tề Diệp đi đến, nàng cười nói: “Hoàng thượng đến đây xem đi, hai con mắt tiểu Hoàng tử cực kỳ giống Hoàng thượng.”

Nhìn nụ cười ôn nhu vui mừng của nàng, phiền muộn trong lòng Tề Diệp tiêu tan, đi tới gần nhìn tiểu Hoàng tử khẽ mờ mắt. Hắn cực kỳ thích ngủ, mấy ngày nay đến đều thấy hắn nếu không khóc thì chính là ngủ, khó thấy được sự thanh tỉnh. Tề Diệp ôn nhu nhìn đôi mắt nhỏ mở ra, lại cẩn thận nhìn thêm một chút cũng không thấy giống mình, nhưng nàng nói cực kỳ giống thì cứ xem như cực kỳ giống đi.

Chơi đùa trong chốc lát, tiểu Hoàng tử buồn ngủ, Hạ Uyển Chi cho nữ nương ôm xuống chăm sóc, nghiêng đầu hỏi hắn: “Hoàng thượng hình như mất hứng?”

“Có một chút!” Tề Diệp thờ dãi, cầm lấy tay nàng nhéo nhéo.

“Có chuyện gì sao?”

“Quý thất phu dâng tấu sớ muốn xin trầm tha thứ cho tội trạng của Thục phi.” Tề Diệp oán hận nói.

“Thất phu” – đây chính là từ do Tề Diệp giận dữ mới dùng để hình dung một đại thần. Ai cũng biết chỉ cần mang thai là có thể có cơ hội xoay mình, Quý gia vì lợi ích của mình, sao lại không hành động?

“Hoàng thượng gọi nàng là Thục phi, có thể thấy được trong lòng Hoàng thượng đã tha thứ cho nàng.” Tề Diệp nhàu mày nhìn nàng. Hạ Uyển Chi trấn an: “Hoàng thượng đừng vội nóng giận, nghe tần thiếp nói đi. Hôm nay Quý Bảo làm mang long chủng, Hoàng thượng không thể vô tâm bất chấp, nếu Hoàng thượng cùng nàng có đứa nhỏ, chỉ cần Hoàng thượng thích thì tha thứ cũng không có gì đáng trách.”

“Trẫm không có!” Tề Diệp không vui, Hạ Uyển Chi khiêu mi nhìn hắn, Tề Diệp càng mất hứng, trừng mắt nói: “Trẫm nói không có là không có!”

“Được, tần thiếp tin Hoàng thượng.” Không có là tốt rồi!

“Lại nói về chuyện ban đầu, nếu trong lòng Hoàng thượng không thích, mà cũng không thể khiến cho các đại thần không vui, sao Hoàng thượng không thuận theo ý tứ của đại thần? Dù sao cũng là cốt nhục của Hoàng thượng, vị trí Thục phi tuy không được, nhưng mỹ nhân hay tài nhân cũng không phải là không thể. Chờ đến khi sinh xong hài tử, nếu Quý Bảo làm còn chưa biết hối cải, lúc đó Hoàng thượng lại xử trí cũng không muộn.”

Tề Diệp suy nghĩ một chút, gật đầu nhìn nàng: “Uyển Nhi nói rất đúng!”

Nàng gật đầu mỉm cười, trong lòng ngàn vạn lần không muốn, nhưng cũng ngàn vạn lần bất đắc dĩ, nàng không thể không giả bộ dằn dặt trước mặt hắn.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87

Edit: Việt Hà

Beta: HueKhanh92

Ngày hôm sau mới lâm triều một chút, liền có người tìm Quang Thuận công công, nói nhỏ vài câu ở bên tai hắn.

Quang Thuận công công nghe xong nhàu nhàu mày, đi đến bên người Tề Diệp, nói “Hoàng Thượng, bên lãnh cung tới báo, nói là Quý Bảo Lâm dùng đồ ăn bị người ta hạ độc.”

“Nàng ta như thế nào?” Tề Diệp nhàu mày.

“Người tới nói Quý Bảo Lâm cũng không đáng lo, chỉ là một tiểu cung nữ đã chết.”

Quang Thuận công công chần chờ một chút, nói “Hơn nữa người kia nói Quý Bảo Lâm biết là ai hạ độc.”

“Là ai?” Tề Diệp nhướng mày.

“Nô tài không biết, Quý Bảo Lâm hy vọng Hoàng Thượng có thể đi lãnh cung một chuyến, nàng ta muốn chính miệng nói cho Hoàng Thượng.”

“Hoàng thượng!” Tề Diệp phát tay áo, nổi giận dưng dưng rời đi.

Quang Thuận chạy theo sau, không nhiều lời nữa.

Ngự thư phòng rất an tĩnh, Tề Diệp lật hai bản tấu chương, lại không để tâm tới, tức giận đến mức đứng dậy ném bản tấu chương xuống.

Quang Thuận liếc mắt nhìn hần một cái, yên lặng theo sau, nhìn thấy hần đi hướng lãnh cung, trong lòng biết rõ hần đang đi đâu.

Trong lãnh cung, Thục phi vẫn luôn nhón chân mong chờ. Thật lâu không thấy Tề Diệp xuất hiện, nhú nhú mày, quay sang tiểu thái giám, nói “Đã truyền lời cho Quang Thuận công công chưa?”

“Nô tài đã chính mệnh truyền.” Tiểu thái giám gật gật đầu.

Thục phi nhú mày, rất là thất vọng, nhìn chăm chăm cửa cung đến xuất thần, theo bản năng xoa xoa cái bụng phồng lên.

Nàng bị tổng vào đây ba tháng, hôm qua ngự y chẩn ra nàng đã mang thai hơn ba tháng. Khi biết được chính mình có tin vui, phương diện âm thực cũng chú ý hơn nhiều. Cũng chờ ba tháng đi qua mới cho ngự y tới xem, để lộ ra tin tức để bản thân có một cơ hội xoay người, nàng thấy thật may mắn là mình đã có tin vui.

Lúc trước Hoàng hậu còn không phải là bởi vì có tin vui mà được giải trừ trừng phạt sao. Nàng dựa vào thai nhi trong bụng khẳng định cũng có thể xoay người lần nữa.

Không biết qua bao lâu, nghe thấy động tĩnh. Thục phi nghiêng đầu nhìn lại, liền thấy cửa cung đóng chặt bị mở ra, người đầu tiên tiến tới là Quang Thuận công công làm nàng sững sờ.

Khi nàng nhìn thấy khuôn mặt không biểu hiện tình cảm của Tề Diệp, trong lòng vui mừng, nàng nhìn đến ngơ ngẩn. Thẳng đến lúc người đến gần, nàng mới hoảng hốt đứng dậy, trong lòng vui mừng “Tội phi tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn phúc thánh an!”

Tề Diệp liếc mắt nhìn nàng một cái không nói gì.

Quý bảo lâm nói “Hoàng Thượng, tội phi biết sai rồi, cầu Hoàng Thượng nể tình thai nhi ở trong bụng tha thứ cho tội phi. Sau này tội phi chắc chắn sẽ hối cải, không dám có những ý nghĩ xấu xa độc ác nữa. “Tề Diệp trầm mặc không nói.

Lúc này Thục phi không rõ hần đang nghĩ gì, tiếp tục nói “Sau này Tội phi chắc chắn chăm sóc hậu hạ Hoàng Thượng, chấp hành khuôn phép, không dám vượt qua. Thỉnh Hoàng Thượng bỏ qua lỗi lầm của tội phi. Nể tình tội phi thành tâm hậu hạ Hoàng Thượng, cầu Hoàng Thượng tha thứ cho tội phi lần này, cầu Hoàng Thượng khai ân!”

Nói xong hai mắt đầm lệ nhìn hần, hy vọng có thể tranh thủ được sự đồng tình, những ngày sống ở lãnh cung thật sự khó khăn, nàng đã chịu đủ rồi.

Thấy vậy, Tề Diệp nói “Người nói người biết là ai hạ độc, trầm thật muốn nghe xem, là ai có cái lá gan này, ở trong hậu cung tàng trữ độc dược?”

“Hoàng Thượng, tội phi sợ hãi.” Thục phi quỳ tiến lên, ôm chân hần nói.

“Hoàng Thượng, nếu không phải tội phi cẩn thận, cho tiểu cung nữ ăn, hiện giờ đã là một thi hai mệnh (một người hai mạng).”

“Hoàng Thượng...” Thấy hần thờ ơ lạnh nhạt, Thục phi trên mặt xấu hổ, lau nước mắt, nói “Nô tỳ cũng không có chứng cứ xác thực, chỉ là vô tình nhìn thấy một cái túi thơm. Không biết có tìm ra được thủ phạm hay không. “

Nói xong móc ra một cái túi thơm đưa cho Tề Diệp.

Tề Diệp không nhận, Quang Thuận công công lật qua trái phải cái túi xem xét một phen. Ánh mắt cả kinh dừng ở một cái chữ nhỏ thêu ở bên trái, cân nhắc một phen trình lên cho Tề Diệp xem, hần nhìn cái kí tự Uyên cười lạnh “ Túi thơm này từ đâu ra?”

Trong Hậu cung, tên mang một chữ Uyên, trừ bỏ Hạ Uyên Chi thì lấy đâu ra người thứ hai. Chi cần vừa thấy liền biết được người nàng ta nói đến chính là ai.

“ Là tiểu thám giám lục soát được từ trên người cung nữ đưa cơm. Phát hiện đồ ăn bị hạ độc, tội phi liền để lại tâm nhãn, cho tiểu thái giám bắt lấy cung nữ đưa cơm, ai biết...” Thục phi cúi đầu gục lỵ, khóc lóc kể lể nói “Thỉnh Hoàng Thượng làm chủ cho tội phi.”

“Tiểu cung nữ đâu?” Tề Diệp nhướng mày hỏi.

“ Ở trong phòng!” Thục phi đứng dậy, lặng lẽ đi đến trước một cái cửa phòng đóng chặt.

Ai biết mở cửa phòng ra liền thấy hai chân rũ xuống. Nhìn theo hai chân lên phía trên. Thục phi a một tiếng, liền hôn mê bất tỉnh, ngã vào trên người Tề Diệp.

Hần theo bản năng tránh đi, Quang Thuận công công theo bản năng tiếp được. Nhìn thấy Thục phi té xỉu, lại nhìn sắc mặt xanh mét của Tề Diệp, gọi tiểu thái giám đỡ Thục phi, cho người đỡ cung nữ thất cổ tự vẫn xuống dưới, thấy đã tắt thở một hồi lâu.

Tề Diệp hừ một tiếng, xoay người liền đi.

Tề Diệp vừa đi khỏi, người ngã vào trên người tiểu thái giám chậm rãi mở mắt ra, biểu tình mất mát, tiểu thái giám nói “Nurong nurong, hiện tại nên làm cái gì bây giờ?”

“Chờ!” Thục phi nhìn thoáng qua tiểu cung nữ không hề tức giận, cười lạnh một tiếng, nhìn nàng ta được nâng đi ra, trên mặt nàng không có chút biểu tình kinh hãi nào.

Lãnh cung phát sinh sự tình, chỉ cần người có lòng nghe ngóng, rất nhanh sẽ biết được.

Tề Diệp nhìn túi thơm trong tay, vút trên mặt đất cho Quang Thuận công công lấy xuống tra, rốt cuộc là ai hãm hại Hạ Chiêu nghi.

Hần không tin tưởng nàng sẽ làm ra chuyện như vậy. Hạ Chiêu nghi là cái dạng người gì hần rất rõ ràng. Hôm qua mới giúp đỡ cầu tình cho Quý Bảo Lâm, làm sao có thể ác tâm hạ độc, khẳng định có người hãm hại nàng.

Hậu cung tranh sủng thủ đoạn hãm hại ừn không dứt, nàng không rõ ràng lắm, hần còn không rõ ràng hay sao?

Thái hậu nghe nói tin tức, vội vàng đi ngự thư phòng. Tề Diệp thấy bà vội vàng mà đến, rõ ràng có ý đồ, nói “Sao Thái hậu lại tới đây? “

“Ai gia nghe nói lãnh cung xảy ra chuyện. Quý Bảo Lâm đã phạm phải lỗi lầm, nhưng dù sao thai nhi trong bụng cũng là huyết mạch Hoàng gia. Ai gia không thể tro mắt nhìn thấy sơ xuất gì xảy ra. Cũng không thể tiếp tục ờ lại ảnh cung, Hoàng Thượng hần nên suy xét cẩn thận về việc sắp xếp cho nàng ta như thế nào. “

Tề Diệp há miệng thờ đốc, đang muốn nói chuyện, Thái hậu nói “Nếu Hoàng Thượng nói mấy lời tự có đúng mực như trước, hôm nay ai gia không muốn nghe.”

“Nếu thái hậu đã nói như vậy, trẫm còn có thể như thế nào. Niệm tình nàng ta có mang huyết mạch hoàng gia, liền phá lệ khai ân. Nếu lại có chỗ không ổn, trẫm nhất định sẽ theo nếp xử trí,

thả nàng ta ở tại Từ Quế Hiền.”

“Còn phân vị?” Thái hậu nhẹ nhàng thờ ra, hỏi.

“Tài nhân!” Tề Diệp, nói “Trẫm còn có việc, thái hậu không có việc gì vẫn nên trở về trước đi, trẫm rảnh rồi lại đi xem thái hậu.”

“Hoàng Thượng, phân vị tài nhân này cũng quá thấp.” Thái hậu bắt mồm.

“Vậy thì bảo làm là tốt rồi!” Tề Diệp không kiên nhẫn nhurong mảy. Thái hậu biết hẳn không cao hứng, thờ dài, nói “Vậy theo ý của Hoàng Thượng, tài nhân thì tài nhân.”

Khi Hạ Uyển Chi biết được tin tức thì người đã ra khỏi lãnh cung. Ngay lúc biết được nàng ta có tin vui thì đã biết nàng ta sẽ có cơ hội xoay mình, lại không nghĩ rằng tới nhanh như vậy. Tuy rằng là cái tài nhân nho nhỏ, nhưng nàng ta cũng coi như là cá mồi xoay người.

“Nương nương, hiện giờ việc này nên làm cái gì bây giờ mới tốt?” Hạ Bích lo lắng hỏi.

“Hừ, liên tính nàng ta xoay người cũng chỉ là một tài nhân nho nhỏ. Nếu muốn tạo ra sóng gió, còn phải xem nàng ta có cái bản lĩnh kia hay không. Tạm thời cho người lưu ý nhất cử nhất động của nàng ta.” Hạ Bích gật gật đầu đi xuống phân phó.

Lệ Phi nghe nói tin tức, vội vàng gọi người tới “Chuyện ở lãnh cung kia là do người ra tay? “

“Nương nương thứ tội, nô tỳ vô dụng, còn chưa xuống tay đã bị người khác đoạt trước.” Tú Hà móc ra gói thuốc, sợ hãi nói.

“Người còn chưa xuống tay? Không phải người thì là ai?” Lệ Phi khiếp sợ.

“Nô tỳ không biết.” Tú Hà lắc đầu, nàng ta định hôm nay xuống tay. Tối hôm qua không tìm được cơ hội, ai biết lại có người nhanh tay hơn.

“Xem ra người muốn nàng ta đến chỗ chết không phải chỉ có một mình bốn phi. Nếu không phải người, chẳng lẽ là Hạ Chiêu nghi bên kia cũng không an phận?”

“Nô tỳ không biết. Có điều nếu không phải nô tỳ, khẳng định có người muốn hại Quý Bảo Lâm, không, Quý Tài nhân.”

“Đừng nhắc tới nàng ta với bốn phi.” Lệ Phi tức giận đến mức trợn mắt, Tú Hà sợ hãi im tiếng.

Một hồi lâu sau, Lệ Phi cười lạnh nói “Giờ nàng ta ra khỏi lãnh cung thì có thể như thế nào, chẳng qua là cái tài nhân nho nhỏ. Hiện giờ trong hậu cung chính là bốn phi tạm quản, chức vị cao hơn nhiều so với nàng ta. Ngày sau nàng ta muốn yên ổn, bốn phi nhất định sẽ không dễ dàng buông tha nàng ta.”

Tú Hà vuốt tóc nói “Nương nương nói đúng, Hiện giờ Quý Tài nhân chẳng qua chỉ là một con kiến trong tay nương nương, nhỏ bé đến mức nương nương có thể dễ dàng xử lý. “

Lệ Phi nghe vậy rất là hưởng thụ gật đầu.

Buổi chiều Lâm Huệ tới Chiêu Hoa Cung, Hạ Uyển Chi đang trêu đùa tiểu hoàng tử, nghe nói nàng tới thì cho nàng tiến vào. Nhìn tiểu hoàng tử xinh xắn đáng yêu, Lâm Huệ trong lòng chua xót. Trên mặt mỉm cười trêu đùa một phen, tiểu hoàng tử chơi một lát liền đói bụng, oa oa khóc. Hạ Uyển Chi bế bà vú ôm đi xuống cho bú, nói “Sao Huệ Nhi lại tới đây?”

“Tỳ tỳ có nghe nói đến sự tình của Quý Tài nhân?” Lâm Huệ cũng không quanh co lòng vòng, hỏi.

“Có nghe nói.” Hạ Uyển Chi nhàn nhạt trở lời một câu.

Lâm Huệ thờ dài “Không nghĩ tới nàng ta còn có thể có phúc khí tốt như vậy. Nếu không phải dựa vào đứa con trong bụng, tất nhiên không có khả năng ra khỏi lãnh cung.”

“Thế sự vô thường, ai biết nàng ta lại có may mắn như vậy?” Hạ Uyển Chi cười nhạt.

“Tỳ tỳ nói đúng!” Lâm Huệ trong lòng sợ hãi, may mắn chỉ là một cái tài tử nho nhỏ, chức vị không cao. Nếu vẫn là Thục phi, nàng còn không biết nên ứng phó như thế nào.

Từ Quế Hiền ở phía tây hoàng cung, nằm ở một góc vắng. Có thể nói đây là nơi mà phi tần không được sùng nhất ở lại. Có thể nào nàng cũng không thể tưởng được sẽ có một ngày phải đến cái địa phương quý quái này. Có điều so với lãnh cung đã tính là khá hơn nhiều.

Chỉ cần có thể ra khỏi lãnh cung, nàng còn có hy vọng xoay người. Lệ Phi, Hạ Chiêu nghi, các người cứ chờ đó!

Quý Tài nhân đánh giá xung quanh, nhìn sân nhà sơn màu, cột trụ ở hành lang đã tróc sơn, sờ sờ đến, trên tay đều bị dính không ít. Trước mặt xuất hiện một chiếc khăn tay, nàng ta tiếp nhận tới lau đôi tay một chút, ném cho thái giám “Quét tước một chút, nhìn thấy cỏ dại liền không thoái mái.”

“Vâng!” Thái giám gật gật đầu, thu hồi khăn tay, nhìn khoảng sân rất nhiều cỏ dại, nhấp nhấp miệng, vén lên tay áo liền bắt đầu thu dọn vườn.

Trong hậu cung, việc Quý Tài Nhân ở Từ Quế Hiền đã lan truyền khắp nơi. Đặc biệt là ngày hôm sau đi vấn an Lệ phi, nhìn Quý Tài nhân khoan thai tới muộn, ánh mắt các phi tần cười nhạo. Quý Tài nhân làm bộ không phát hiện, vẫn một dạng điềm nhiên như cũ, phảng phất như nàng vẫn là một Thục phi cao cao tại thượng.

Lệ Phi nhìn bộ dáng này của nàng, cười nói “Quý Tài nhân ở lãnh cung không biết có tốt hay không?”

“Đa tạ Lệ Phi nương nương quan tâm, coi như cũng không tệ lắm!” Quý Tài nhân nhìn nàng ta cười một chút, ánh mắt hiện lên chút tia sáng.

Lệ Phi nương nương nhìn có chút tự nhiên dời ánh mắt đi, thế nhưng không dám nhìn thẳng nàng. Quý Tài nhân nhìn thấy âm thầm đắc ý một phen.

“Vậy là tốt rồi! Khó mới ra ngoài được, Quý Tài nhân nên cẩn thận tránh phạm phải khuôn phép. Bốn phi nghe nói, ý tứ Hoàng Thượng chính là không có lần thứ hai đâu. Nếu Quý Tài nhân còn không an phận, chọc Hoàng Thượng tức giận, về sau Quý Tài nhân không có phúc như vậy nữa đâu. “

“Lệ Phi nương nương không cần nhọc lòng quan tâm đến chuyện của tần thiếp, không bằng cẩn thận lo lắng một chút cho chính mình. Lúc trước rốt cuộc là ai đẩy Lệ Phi nương nương, người và ta trong lòng biết rõ ràng!”

“Làm càn, chẳng lẽ người cho rằng bốn phi oan uổng người?” Lệ Phi cười lạnh “Hạ Chiêu nghi có thể làm chứng, nếu Quý Tài nhân không cam lòng, cứ tìm Hoàng Thượng.”

Quý Tài nhân cười lạnh nhìn nàng ta, Lệ Phi tức giận đến thay đổi sắc mặt. Thấy những người khác xem kịch nhìn chăm chăm chính mình, Lệ Phi biết nếu là bị một tiểu tài tử hèn mọn như nàng ta chiếm ưu thế, sau này tại hậu cung còn ai phục nàng?

“Quý Tài nhân thật to gan, dám nghi oan bốn phi, người tới, và miệng!”

“Người dám!” Quý Tài nhân sắc bén ra tiếng “Lệ Phi cũng đừng quên chính mình là cái thân phận gì. Hôm nay tuy ta là một tài tử nho nhỏ, chỉ cần sinh hạ hoàng tử, liền có thể mẫu bằng từ

quý(mẹ quý nhờ con). Lúc đó Lê Phi có nhận nỗi sự tức giận của ta?”

“Hừ, vậy cũng chờ đến khi người sinh hạ hoàng tử rồi nói. Chi bằng người mới vừa rồi uy hiếp, bốn phi liền có tư cách dạy dỗ Quý Tài nhân về quy củ trong cung. Để cho người biết được kết cục của việc dám lộng quyền.”

Lông mày giương lên, Tú Hà hiểu ý, dương tay vung lên.

Quý Tài nhân ôm mặt, trừng mắt nhìn Lê Phi. Lê Phi thường thức ngón tay, nói “Còn thất thần làm cái gì, bốn phi không kêu dừng lại liền tiếp tục đánh.”

Tú Hà gật gật đầu, dương tay lại là một cái tát.

Quý Tài nhân tức giận đến trừng mắt nhìn Lê Phi, Lê Phi nhìn nàng ta không chút để ý, cười cười.

Nhìn một khuôn mặt sưng đỏ, khoe miệng tràn ra vết máu, Lê Phi lúc này mới vừa lòng phát phát tay “Hôm nay đến đây thôi. Nếu ngày mai vẫn làm càn, không coi ai ra gì như vậy, bốn phi lại có hứng thú dạy dỗ người một lần. Mặt khác muội muội nên đến nhớ kỹ, trong cung có quy củ trong cung, cần phải chú ý bốn phận của chính mình, bằng không bốn phi sẽ không khách khí.”

“Đa tạ nương nương dạy bảo!” Mọi người đứng dậy hành lễ, Quý Tài nhân nhìn Lê Phi, ánh mắt sắc bén.

Ra khỏi Ngọc Hoa Cung, Quý Tài nhân nhìn thấy Lâm Huệ đứng ở cách đó không xa, cười lạnh một chút, đưa tay vỗ về, cười nhạt nhìn nàng, nói “Lâm Sung Dung đây là đang chờ ta sao?”

“Không sai! Hôm nay nương nương làm tần thiếp thấy được trò hay. Ngày xưa là một Thục phi nương nương cao cao thượng tại thế nhưng lại bị người ta tát, thật đúng là làm người ta đại khoái nhân tâm a!”

“Đừng đắc ý, sẽ có một ngày làm các người đẹp mặt.” Thục Phi nghiêng răng nghiêng lợi, không màng đau đớn trên mặt.

“Tần thiếp xin rửa mắt mong chờ, nhưng Quý Tài nhân đừng để cho người ta đợi lâu.”

Lâm Huệ khẽ cười một tiếng, chuẩn bị rời đi, nhớ tới cái gì, quay đầu lại nói “Hôm nay Quý Tài nhân cũng thật xấu, dựa vào cái mặt đầu heo này, Hoàng Thượng cũng sẽ không thích Quý Tài nhân vẫn là cẩn thận tỉnh dưỡng một chút đi, đừng dọa Hoàng Thượng.”

“Người...” Quý Tài nhân tức giận, Lâm Huệ cười đắc ý, mang theo Thái Vi thông thả ung dung rời đi, lập tức cảm thấy tâm tình rất tốt.

Hạ Uyển Chi nghe nói buổi sáng Lê Phi nhằm vào Quý Tài nhân thì cũng không nói gì. Chẳng qua là chút náo loạn nhỏ không coi là cái gì. Theo nàng thì Lê Phi chẳng làm nên được cái chuyện lớn gì.

Sau bữa tối Tề Diệp tới xem nàng, cùng nàng nói đến chuyện đầy tháng của tiểu hoàng tử, nàng cười nói “Hết thấy đều do Hoàng Thượng làm chủ!”

“Hôm nay Trẫm xem không ít sổ sách, nghĩ coi đặt tên cho tiểu hoàng tử như thế nào, đến nay cũng chưa nghĩ ra.” Hần nói có chút ngượng ngùng.

“Thời gian còn sớm, không phải là tròn trăm ngày mới có thể đặt tên sao, có rất nhiều thời gian, Hoàng Thượng không cần lo lắng.” Hạ Uyển Chi trấn an, Tề Diệp cười gật gật đầu, sai bà vú ôm tiểu hoàng tử tới cho hần nhìn một cái. Hiện tại tiểu hoàng tử chính là mỗi ngày một dạng, bộ dáng dần dần nảy nở, càng thêm đáng yêu.

Tiểu hoàng tử còn chưa đầy tháng, tiệc trăm ngày của An Bình công chúa đã tới rồi. Ngự Hoa Viên bày yến tiệc, chỉ là mở tiệc chiêu đãi hoàng thân, hậu duệ hoàng tộc tiến cung dự tiệc. So với yến tiệc ba ngày của tiểu hoàng tử, tiệc trăm ngày của An Bình tiểu công chúa có vẻ đơn giản hơn nhiều.

Lê Phi nương nương không phải không có ý kiến, chi tiếc là cho dù nàng có ý kiến cũng không dám nhiều lời, sợ chọc giận Tề Diệp, khiến hần cảm thấy mình tranh sủng. Đến lúc đó hần phiền chán mình, không phải mất nhiều hơn được?

Có khi con người chính là không biết đủ như vậy, trước kia nàng chỉ cần có cái hài tử liền thỏa mãn, bắt loạn nam nữ.

Hiện giờ nàng có tiểu công chúa, lại tiếc nuối không phải tiểu hoàng tử. Nếu là tiểu hoàng tử, nàng cũng có thể cùng Hạ Chiêu nghi tranh giành một phen. Chi tiếc trời cao vẫn chưa chiều lòng nàng, chỉ ban cho nàng tiểu công chúa, mà không phải tiểu hoàng tử.

Quý Tài nhân trở lại Từ Quế Hiên, tiểu cung nữ nhìn má nàng sưng đỏ, vội vàng đi ra ngoài tìm ngự y. Thái giám Khang Hi thấy vậy khẽ nhủ mầy, đi ra ngoài trong chốc lát, khi trở về trên tay có một lọ rượu thuốc, lại phát hiện trên mặt đất một mảnh hỗn độn, chén trà ấm trà bị quăng đầy đất, mà Quý Tài nhân nằm ở trên bàn trà khóc thút thít.

Khang Hi chần chờ một phen, tiến lên nói “Nương nương cần gì thương tâm, sẽ có một ngày nương nương được như ý, chỉ cần nương nương không bỏ cuộc, vinh hoa phú quý dễ như trở bàn tay.”

“Dễ như trở bàn tay?” Quý Tài nhân cười lạnh “Ta muốn tâm của Hoàng Thượng, cũng có thể dễ như trở bàn tay sao?”

Nhìn hần cụp mí mắt không nói, Quý Tài nhân càng thêm tức giận, chỉ vào cửa tức giận nói “Cút!”

Chần chờ một chút, Khang Hi buông rượu thuốc chậm rãi đi ra ngoài.

Không bao lâu tiểu cung nữ trở về, vẻ mặt đưa đám nói “Nương nương, nô tỳ tìm không thấy ngự y, bọn họ cũng không chịu đến Từ Quế Hiên. Nô tỳ dò hỏi ra mới biết được là Lê Phi nương nương phản phở.”

“Mất chó nhìn người thấp, sẽ có một ngày ta cho các người biết, Quý Nhu ta không phải dễ bắt nạt như vậy!” Quý Tài nhân xoa xoa bụng, gằn giọng thề.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88

Edit: Puta Ng

Beta: Yêutinh

Thời tiết dần ấm lên, bầu trời trong xanh, xuân ý đảo dạt, những dấu hiệu đầu tiên của mùa hè âm ập.

Bởi vì Hạ Uyển Chi còn trong tháng nên không thể ra ngoài gió, liên tục ở trong cung điện điều dưỡng thân thể. Lúc trước nàng trồng vài cây hoa hồng ở dưới cửa sổ, lúc này vừa vãn nở. Mỗi ngày nàng tinh dậy, nếu không phải trừu chọc tiểu hoàng tử thì chính là ngắm nhìn hoa hồng ngoài cửa sổ đến xuất thần. Phần lớn thời gian năm nghỉ ngơi cũng không cảm thấy nhàm chán.

Đến trăm ngày An Bình công chúa, hoàng cung cử hành yến hội, đáng tiếc nàng không thể tham gia. Vậy nàng sẽ ở trong cung của mình, ăn mấy quả son trà tiến cống ngon ngọt, mọng nước. Nàng không dám ăn nhiều, một ngày chỉ ăn mấy quả như vậy. Đó là son trà thượng hạng Tề Diệp đặc biệt phân phó người chọn lựa đưa tới.

Dùng xong bữa tối, nghe Hạ Bích nói yến hội trăm ngày rất náo nhiệt. Dù sao cũng là yến hội trăm ngày của tiểu công chúa, từ trước đến nay người trong hoàng gia tôn quý, cho nên yến hội trăm ngày của tiểu công chúa cũng sẽ không ngoại lệ. Hoàng gia mở yến hội không có chuyện không náo nhiệt. Nàng không nói gì, ngồi trong chốc lát, rửa mặt rồi nằm nghỉ ngơi.

Ngủ một hồi lâu, cảm thấy trên mặt hơi ngứa, nàng tỉnh lại đã thấy mặt Tề Diệp tiến đến gần. Tề Diệp sùng sốt một chút, lập tức thân nhiên hôn một cái lên môi nàng. Một mùi rượu nồng nặc truyền đến.

Nàng khẽ nhủ mảy “Hoàng Thượng lại uống rượu ạ?”

“Ừ! Uống mấy chén.” Ngồi xuống giường, hân ôn lấy lưng nàng nói “Trăm muốn uống nước mặt ong Chiêu Hoa cung nên tới đây!”

Hạ Uyển Chi cười, phân phó Hạ Bích chuẩn bị nước mặt ong, lấy khăn tay, lau trán đầy mồ hôi cho hân “Có phải mặt hơi nhiều y phục không?”

“Uống rượu nên có chút nóng.” Tề Diệp cười cầm lấy tay nàng không buông, ánh mắt sáng quắc nhìn nàng. Trên yến hội, hân theo bản năng tìm kiếm thân ảnh nàng. Nhìn một vòng không thấy, hân mới hoảng hốt nhớ ra nàng vẫn đang dưỡng thân thể. Trong lòng hân có chút mất mát, mới uống nhiều thêm mấy chén.

Hạ Bích rất nhanh đã rót một chén nước mặt ong mang đến. Tề Diệp tiếp nhận, uống một ngụm, vẻ mặt thỏa mãn. Hạ Uyển Chi nhìn hân uống xong mới hỏi “An Bình tiểu công chúa khẳng định lớn hơn không ít. Có phải vậy không Hoàng Thượng?”

“Trăm không nhìn kĩ. Nhưng nghe Thái Hậu nói rất nhu thuận cơ trí, sẽ không tệ.” Tề Diệp hỏi “Hôm nay tiểu hoàng tử thế nào, có ồn ào không?”

“Nó yên lặng cực kỳ. Ngoại trừ lúc đói bụng, phần lớn thời gian đều ngủ, không nghe thấy nó khóc.”

“Vậy là tốt rồi. Trăm còn lo lắng tiểu hoàng tử ồn ào, quấy rầy người nghỉ ngơi.” Hân vuốt ve mặt nàng, vén sợi tóc vào bên tai. Hai người trò chuyện trong chốc lát. Thấy canh giờ không còn sớm, Tề Diệp đứng dậy rồi đi, nói ngày mai lại đến xem nàng.

Hạ Uyển Chi gạt đầu, đưa mắt nhìn hân rồi đi, sau đó nằm tiếp tục ngủ. Trong lòng nàng an bình, một đêm không mộng mị.

Thời gian cứ từng ngày trôi qua, mắt thấy tiệc đầy tháng cho tiểu hoàng tử đã sắp đến. Lê phi dù không tình nguyện nhưng vì khiến cho Tề Diệp vui vẻ, cũng sẽ tổ chức tiệc đầy tháng vô cùng náo nhiệt. Dù cho trong lòng không thoải mái, nàng ta cũng biết không thể vì việc nhỏ mà hỏng mất việc lớn. Làm Hoàng Thượng vui vẻ nàng ta mới có thể dễ nói chuyện.

Buổi tối Tề Diệp đến Thọ Ninh cung. Mặc dù bề ngoài Thái Hậu mặc kệ mọi chuyện, nhưng bây giờ hậu vị vô chủ, Lê phi chỉ là lần đầu quản lý chuyện hậu cung, rất nhiều việc Thái Hậu không yên tâm. Lúc nàng dẫn đo đưa ra chủ ý đều đến đây xin chỉ giáo. Vì thế, chuyện tình hậu cung trong lòng Thái Hậu rõ ràng tường tận.

Gọi hân đến cũng là vì chuyện danh phận của Hạ Uyển Chi. Nàng sinh hạ tiểu hoàng tử, công lao không ít, không thể không phong phi. Về phần phong phi vị gì, vậy thì phải xem nàng có thể tiếp nhận nổi dạng phi vị gì.

Sau khi ăn xong, Tề Diệp nghe Thái Hậu giải thích rõ ý tứ, âm thầm tự đánh giá một phen, nói “Trong lòng trăm đã có chủ ý. Hạ chiêu nghi đoan trang hiền lương, tài đức vẹn toàn, tri thư đạt lễ, hải phòng rộng lượng, rất được lòng trăm. Bây giờ hậu vị còn trống. Nàng vì trăm sinh hạ hoàng tử, công lao vô cùng to lớn. Trăm định sắc phong nàng làm hoàng hậu.”

“Hoàng hậu?” Thái hậu nghe thấy một tràng dài ca ngợi Hạ Uyển Chi, lúc này cũng biết hân sẽ không bạc đãi nàng ta, không ngờ lại muốn nâng nàng ta lên tận hậu vị. Quả thực Thái Hậu giật mình không nhỏ, nhìn hân gạt đầu, khẽ nhủ mảy “Cho dù Hạ chiêu nghi sinh hạ hoàng tử, mẹ vinh nhờ con, cũng không thể ngồi lên hậu vị. Không nói đến hải cốt của tiên Hoàng Hậu còn chưa lạnh, lại sắc phong tấn Hoàng Hậu sẽ làm cho người bất mãn. Chỉ riêng là Hạ chiêu nghi đã không thể ngồi lên vị trí Hoàng Hậu. Ai gia không đồng ý!”

“Thái hậu, Hạ chiêu nghi cung kính, hiểu thuận, lại thông minh. Bất kể là gia thế hay thân phận đều xứng đáng với vị trí hoàng hậu kia.” Hân nói “Bây giờ, hậu vị vô chủ, hậu cung cần người quản lý. Không thể liên tục làm phiền Thái Hậu, trăm không đành lòng. Hạ chiêu nghi tri thư đạt lễ, sẽ quản lý tốt hậu cung này.”

“Ai gia nói không được là không được. Nếu Hoàng Thượng khư khư cố chấp, chỉ sợ nhắc tới trên triều đình cũng sẽ bị các quan can gián. Tuy Hạ chiêu nghi là tiểu thư con vợ cả Vinh Quốc phủ, nhưng Vinh Quốc phủ ngày càng suy tàn, căn bản gánh không được phần vỹ quang này. Nếu Hoàng Thượng thương cảm ai gia, thật sự muốn tìm một vị Hoàng Hậu hiền đức quản lý hậu cung, sao không chọn trong đám thiên kim tiểu thư của đại thần tiến cung?”

“Thái Hậu không thích Hạ chiêu nghi sao?” Tề Diệp thấy Thái Hậu kiên quyết như thế, thậm chí bày mưu tính kế chuẩn bị chọn hoàng hậu cho hân thì khẽ nhủ mảy.

“Không phải ai gia không thích. Hoàng Thượng sùng ái Hạ chiêu nghi chỉ cần không làm ra chuyện vi phạm cung quy, ai gia sẽ không nói gì. Chỉ là Hạ chiêu nghi xác thực không thể đảm đương vị trí hoàng hậu. Ai gia nên vị cả Hoàng gia mà suy nghĩ, nếu không sau trăm tuổi (chết), còn mặt mũi nào đi gặp tiên đế?”

“Hơn nữa, hải cốt tiên Hoàng Hậu còn chưa lạnh, Hoàng Thượng đã muốn lập hậu. Chỉ sợ có người nghị luận Hoàng Thượng trăm mê sắc đẹp, đánh mất anh minh, các đại thần cũng sẽ dị nghị. Ai gia không muốn thấy Hoàng Thượng vì ân sủng Hạ chiêu nghi mà mang danh hôn quân.” Thái hậu thăm thía nói Tề Diệp nhủ mảy, trong lòng không vui.

Thái hậu cũng không nói thêm, bưng trà chậm rãi uống, tâm tư lưu chuyển. Nghĩ tới hân định sắc phong Hạ chiêu nghi làm Hoàng Hậu, trong lòng Thái Hậu như mắc một cái gai. Biết rõ vị trí của Hạ chiêu nghi kia trong lòng hân, bà âm thầm cắn răng.

Tề Diệp trăm mặc hồi lâu, nói “Nếu hải cốt tiên Hoàng Hậu chưa lạnh, trăm cũng không vội vã nhất thời. Hạ chiêu nghi vì trăm sinh hạ tiểu hoàng tử, tự nhiên rất muốn ngợi khen một phen. Ở bữa tiệc đầy tháng, trăm sẽ sắc phong nàng ấy làm Quý phi.”

“Quý phi?” Thái hậu khiêu mi “Hoàng Thượng có biết Quý phi cũng không thể tùy tiện sắc phong. Ai gia cảm thấy Hoàng Thượng nên thận trọng cân nhắc. Nhất cử nhất động ở hậu cung đều quan hệ đến tiền triều. Hoàng Thượng coi trọng Hạ chiêu nghi, chỉ sợ các đại thần sẽ kín đáo phê bình.”

“Theo ý của thái hậu, vị trí Hoàng Đế này của trăm ngay cả quyền sắc phong một Quý phi cũng không có?” Tề Diệp không vui, nói “Hoàng Hậu, Quý phi, hai vị trí này chỉ có thể chọn một trong hai. Thái Hậu cảm thấy trăm nên chọn cái nào?”

Theo Thái Hậu, cái nào cũng không được.

Thái hậu trăm mặc, Tề Diệp cũng trăm mặc, hồi lâu, nói “Không phải Thái Hậu nói bàn bạc việc phong thưởng Hạ chiêu nghi sao? Bây giờ trăm đã đưa ra lựa chọn, Thái Hậu cảm thấy trăm nên làm thế nào?”

“Ai gia cho rằng, nếu Hoàng Thượng đã tấn thưởng Hạ chiêu nghi thiện lương, thì ban một chữ Lương. Không bằng phong làm Lương phi đi?” Kỳ thật trong lòng Thái Hậu, kể cả nhất phẩm phi vị căn bản cũng không tới phiên nàng ta. Hạ chiêu nghi cũng chỉ xứng cùng cấp bậc với Lê phi, phong làm tòng nhất phẩm phi mà thôi.

“Đêm đã khuya, trẩm không tiện quấy rầy Thái Hậu nghỉ ngơi. Về phần khen thưởng Hạ chiêu nghi, trẩm đã có chủ ý, không cần phải nhiều lời nữa. Thái Hậu an giấc đi!”

Nhìn hần đứng dậy rời đi, Thái Hậu hơi khựng lại, tâm tình không vui nói “Thế thì Quý phi đi!”

Cước bộ dừng lại, Tề Diệp nhướn lông mày, quay đầu lại nói “Vậy theo lời Thái Hậu. Trẩm xin cáo lui trước, ngày mai lại đến thỉnh an Thái Hậu.”

Nhìn người đang sai bước rời đi, Thái Hậu nhấp máy môi, biết mình bị Hoàng Thượng lừa. Cho dù hần có lòng sắc phong nàng ta làm Hậu, cũng sẽ không phải bây giờ. Thực tế, ý muốn của Hoàng Thượng chỉ là làm cho bà lên tiếng đáp ứng nàng ta thành quý phi.

Ngẫm lại Thái Hậu ảo não không thôi, trong lòng không cam tâm, tức giận đến buồn bực, ban đêm trở mình trằn trọc khó ngủ. Ma ma thấy vậy trấn an nói “Thái hậu chớ vì một chuyện không liên quan mà tổn thương thân thể. Cho dù Hạ chiêu nghi là Quý phi, hậu cung còn có Thái Hậu trấn giữ, nàng không thể gây nên sóng gió gì.”

“Hừ, chớ coi thường Hạ chiêu nghi. Người nhìn đi, hiện tại nàng ta đúng là xoay Hoàng Thượng như chong chóng. Hoàng Thượng vì nàng ta ngay cả ai gia cũng tính kế, có thể thấy được phân lượng của nàng ta trong lòng hoàng thượng. Thân là đế vương, thì không nên quá mức đắm chìm một người. Hoàng Thượng lại quá dễ tâm đến Hạ chiêu nghi. Nếu để nàng ta ngồi trên vị trí Quý phi, không bao lâu sau vị trí Hoàng Hậu nàng ta cũng muốn nắm lấy sao?”

“Ai gia thấy Hoàng Thượng bị người mê hoặc rồi. Hạ chiêu nghi thủ đoạn có thừa, tâm cơ thâm trầm, ở trước mặt hoàng thượng thì giả bộ ngây thơ, thuần khiết, thiện lương. Ai gia biết hậu cung chưa bao giờ có người đơn thuần. Nàng ta có thể giành được sủng ái của Hoàng Thượng mà không bị phi tần tính kế, lại có thể từng bước thăng phân vị. Điều đó đã nói lên nàng ta không dễ chọc, nhất định lòng dạ thâm sâu.”

“Có thể là Hoàng Thượng một lòng che chở Hạ chiêu nghi. Lời của Thái Hậu, Hoàng Thượng cũng không tin hoàn toàn, thì sao có thể ngăn cản được Hạ chiêu nghi bò lên?” Ma ma khó hiểu.

“Trong hậu cung nhiều nhất chính là tranh đấu gay gắt, người lừa ta gạt. Nếu Hạ chiêu nghi gây bất lợi với Hoàng Thượng, ai gia cũng không giữ lại nàng ta. Bây giờ tiểu hoàng tử đã sinh hạ, nàng ta đã trở nên vô dụng. Quê Tú, ngày mai người lấy thứ trong tủ ra, ai gia muốn dùng.”

“Vâng! Nô tỳ nhớ kỹ!” Quê tú ma ma gạt đầu, ánh mắt chột lóc, vẻ mặt phức tạp.

Tề Diệp ra khỏi Thọ Ninh cung liền đi Chiêu Hoa cung, nhìn tiểu hoàng tử ngủ say, lại trò chuyện cùng Hạ Uyển Chi một lúc, mới trở về ngự thư phòng.

Vừa về đến ngự thư phòng, người kính sự phòng cầm lục đầu bài đi vào. Tề Diệp nhìn thoáng qua rồi phát tay cho người lui xuống. Ban đêm hần nghỉ ở Ngọc Long điện, không đến cung của phi tần nào.

Một tháng rất nhanh đã qua. Yên hội của tiểu hoàng tử cử hành ở Mãn Nguyệt cung. Vĩnh Quốc phu nhân được tiến cung diện kiến nàng, sáng sớm lập tức tiến cung. Hạ Uyển Chi biết được, sáng sớm đã thức dậy rửa mặt. Thấy Hạ Bích dẫn người tiến vào, nàng tươi cười.

Hạ phu nhân nhìn thấy nữ nhi thì mừng đến phát khóc “Uyển Nhi thật đúng là không làm nương thất vọng.”

Hạ Uyển Chi cười, đỡ bà ngồi xuống, lại cho nữ nương ôm tiểu hoàng tử đến. Lúc này tiểu tử ăn uống no đủ, vẫn còn thức, nghe thấy âm thanh của nàng dường như hiểu được, khẽ nghiêng đầu nhìn về phía nàng. Một đôi đôi mắt đen bóng như hạt nhãn, hắc bạch phân minh, lấp lánh trong veo.

Hạ phu nhân ôm lấy tiểu hoàng tử, yêu thích không nở buông tay, rồi lấy ra một cái khóa vàng coi như là tâm ý của bà.

Hai người trêu chọc tiểu hoàng tử một hồi. Tiểu hoàng tử mệt mỏi liền ngủ thiếp đi, nữ nương ôm đi nghỉ ngơi. Hạ Uyển Chi ngồi nói chuyện cùng Hạ phu nhân, tán gẫu về việc nhà. Hơn nữa Hạ Uyển Chi còn dặn dò Hạ phu nhân, nhắn gửi mấy câu cho cha nàng.

Tiệc đầy tháng có rất nhiều quy củ, mặc dù nàng không quan tâm, nhưng cũng muốn tham gia. Tự Thái Hậu tắm rửa thay quần áo cho tiểu hoàng tử, Hạ Uyển Chi đích thân chuẩn bị y phục và tã lót.

Lúc dạ tiệc, nàng ôm tiểu hoàng tử trang phục lộng lẫy, dung nhan xuất chúng, phong quang vô hạn bước vào. Phía dưới các phi tần cực kì hâm mộ cùng ghen ghét. Ngồi xuống bên cạnh Tề Diệp, hôm nay nàng thật đúng là mẹ vinh nhờ con, nhảy qua phi vị của Lệ phi, trở thành người ngồi gần Tề Diệp nhất.

Các quan lại cùng nhau chúc mừng, từng tiếng lọt vào trong tai nàng khiến cho tâm tình thật tốt. Nàng nhìn về phía Tề Diệp, ánh mắt càng ôn nhu như nước, tràn ngập nét cười.

Tề Diệp phát giác ánh mắt của nàng, nghiêng đầu nhìn lại, bốn mắt chạm nhau, phảng phất như ản tình. Cho đến khi phát giác ánh mắt của Thái Hậu phóng tới, Hạ Uyển Chi sáng suốt thu hồi ánh mắt, ngồi ngay ngắn ở bên cạnh hần.

Thức ăn tinh xảo ngon miệng, có thể thấy được ngự thiện phòng tốn không ít tâm tư. Hạ Đồng tự mình gấp thức ăn cho nàng, kiểm tra thấy không có độc mới ra hiệu nàng dùng bữa. Bây giờ nàng đã sinh hạ hài tử, phương diện ẩm thực không cần lo lắng người bỏ thuốc trụy thai. Nàng ăn một chút thức ăn. Đại khái đã quen ăn quá mức thanh đạm, những thức ăn này nàng thậm chí có chút không quen, ăn không nhiều lắm.

Tề Diệp ở một bên, nhìn thức ăn trước mặt nàng mới động vài miếng, khẽ nhíu mày nhìn nàng một cái. Hạ Uyển Chi phát hiện, đành phải ăn vài miếng để hần yên lòng.

Lúc mọi người đã ăn xong, cung nữ liền nhanh chóng thu dọn mặt bàn, mang lên dưa và trái cây, dâng lên trà nóng. Hí khúc đã bắt đầu biểu diễn.

Ngự hoa viên đèn đuốc sáng trưng. Về khuya, yên hội dần tan. Các quan lại lần lượt xuất cung. Hạ Uyển Chi liền đi nhìn tiểu hoàng tử đang ngủ say. Nghe nói Tề Diệp đến, nàng vội vàng ra ngoài nghênh đón. Nằm một tháng, hôm nay có thể xuống đất đi lại, nàng vẫn còn hơi hỗn loạn.

Tề Diệp kéo tay nàng đi vào trong. Hạ Bích pha nước mật ong cho hần giải rượu. Tề Diệp uống một ly nước mật ong, nói mấy câu với nàng, nhìn bóng đêm đã phủ xuống, liền ngủ lại Chiêu Hoa cung.

Hạ Uyển Chi từ chối, nói là chỉ sợ không ổn. Tề Diệp không thêm để ý, kéo nàng đến bên giường. Hần cho Quang Thuận hầu hạ cởi quần áo ra rồi nằm xuống giường. Hạ Uyển Chi cười khô, sau đó rửa mặt. Hai người mỗi người đắp một tấm chăn mỏng.

Trong phòng yên lặng trong chốc lát, Hạ Uyển Chi phát hiện người bên cạnh giật giật. Sau đó trong chăn của nàng xuất hiện thêm một người. Hần đã dính vào, đặt nàng gối lên cánh tay hần, hơi thở ấm áp phun lên mặt nàng.

Hạ Uyển Chi ngạc nhiên một chút, đẩy hần ra, nói “Hoàng Thượng, thân thể tần thiếp còn chưa khôi phục, không thể thị tẩm.”

“Trẩm đã hỏi ngự y. Yên tâm, đêm nay trẩm sẽ không làm gì, chỉ cần Uyển Nhi dùng tay thôi.” Nói rồi cầm lấy bàn tay nhỏ bé mềm mại của nàng đặt lên vật nóng bóng bên dưới.

Hạ Uyển Chi hiểu ý hần, chỉ cảm thấy trên mặt nóng ran. Nàng cắn môi, hai tay phối hợp dùng sức. Nghe thấy hô hấp của hần dần trở nên nặng nề, hai tai nàng nóng lên.

Ngày hôm sau nàng tỉnh lại, bên cạnh đã không một bóng người. Hạ Bích nói “Sáng sớm Hoàng Thượng đã thức dậy vào triều. Nương nương ngủ say nên Hoàng Thượng dặn bọn nô tỳ đừng quấy rầy nương nương nghỉ ngơi.”

“Ừ!” Nàng găt đầu, đứng dậy rửa mặt rồi thay một bộ cung trang màu xanh. Nàng nhìn mình trong gương khuôn mặt mượt mà, hơi đầy đặn, âm thầm thờ dài.

Mới vừa rửa mặt xong, thì nghe tiếng động truyền đến từ ngoài cửa. Quang Thuận công công dẫn theo một đám tiểu thái giám tiến đến. Trong tay hắn cầm một vật màu vàng, vừa nhìn đã biết là thánh chi.

Hạ Uyển Chi đứng dậy tiếp chi. Quang Thuận công công tuyên đọc thánh chi, không bỏ sót một chữ “Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết. Hạ chiêu nghi đoan trang tao nhã, rộng lượng hào phóng, hiền lương thực đức, tri thư đạt lễ, rất được lòng trẫm, đặc biệt phong làm Uyển quý phi...”

Uyển quý phi? Hạ Uyển Chi sững sờ, ngược mắt nhìn Quang Thuận công công. Quang Thuận khom người, cười thân thiện nói “Chúc mừng Uyển quý phi nương nương, chúc mừng Uyển quý phi nương nương. Mọi ngài tiếp chi đi ạ! Đây chính là đại hỷ sự nhà.”

“Nương nương!” Hạ Bích thấy nàng không động dậy, âm thầm kéo tay áo nàng.

Hạ Uyển Chi phản ứng lại, nói “Quang Thuận công công, phiền người tuyên đọc lại một lần nữa được không?” Nàng cảm giác đã nghe nhầm!

“Nương nương thật thú vị. Nếu Hoàng Thượng biết được nhất định sẽ cao hứng. Hay nương nương tận mắt nhìn đi!” Quang Thuận cười đưa thánh chi tới. Nàng không từ chối, đọc đi đọc lại từng câu từng chữ, sợ mình nhìn lầm rồi hiểu sai ý.

Nhìn ba chữ Uyển quý phi to đùng, dù nàng chớp mắt nhiều lần vẫn hiện rõ ràng trên thánh chi. Lúc này nàng mới tin không phải là mơ. Lại nhìn đồ ban thưởng phong phú, Hạ Uyển Chi không khỏi nở nụ cười.

Uyển quý phi! Nàng không ngờ tới, Hạ Uyển Chi nàng còn có thể ngồi trên vị trí quý phi. Lúc trước nhất định sẽ cảm thấy đây chỉ là vọng tưởng, hiện tại nàng biết rõ, tất cả đều là thật.

Sớm muộn nàng sẽ đứng bên cạnh hắn, không phải phi tần, mà là dùng một thân phận vô cùng tôn quý khác, cùng hắn nhìn ngắm giang sơn.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89

Edit: navahn

Beta: Boram2124

Thánh chi được ban xuống, hậu cung ngấm ngầm nỗ tung, vừa hâm mộ vừa ghen ghét nhìn Chiêu Hoa cung.

Lúc này đang là đầu mùa nê, khí trời mát mẻ, khắp hậu cung có đủ loại tin tức đặc sắc thổi qua, không biết phải ứng đối thế nào.

Tiệc đầy tháng của tiểu hoàng tử hôm qua vô cùng náo nhiệt, cho dù ai nhìn cũng đều không ngừng hâm mộ. Đêm đó Hoàng thượng nghỉ ở Chiêu Hoa cung, sáng sớm đã nghe nói Hạ Chiêu nghi bay lên ngọn cây trở thành Uyển Quý phi, thật đúng là làm người ta khó có thể tiếp nhận.

Hạ Uyển Chi biết trước hậu cung sẽ không thể bình tĩnh, thánh chi ban bố không bao lâu liền có cung phi chuẩn bị lễ vật tự mình tới chúc mừng.

Người đến đầu tiên không phải là Lâm Huệ mà là Chu Tiếp dư. Nàng ta cười hành lễ: “Tân thiếp thỉnh an Uyển Quý phi, Uyển Quý phi vạn phúc kim an!”

Nàng găt đầu, ra hiệu cho nàng ta đứng dậy. Chu Tiếp dư đem lễ vật đã chuẩn bị đưa lên, nàng nhìn thoáng qua, cười cười cho Hạ Bích nhận lấy,

Chu Tiếp dư hàn huyên nịnh nọt trong chốc lát liền thức thời rời đi.

Liên tục có cung phi đến tặng lễ chúc mừng, Hạ Uyển Chi đều mỉm cười ứng đối, nghe cung nữ báo Lâm Huệ đến đây, nàng liền để cho nàng ta vào.

Lâm Huệ đề chưa xốt trong lòng xuống, trên mặt tươi cười, nói: “Tân thiếp thỉnh an Uyển Quý phi, chúc mừng Uyển Quý phi!”

“Đứng lên đi! Đây là tỷ muội, không cần đa lễ!” Hạ Uyển Chi đỡ nàng đứng dậy, nhìn thấy nàng khẽ mím môi, cười cười: “Huệ nhi về sau đừng khách khí như vậy!”

“Quý phi nương nương nói đùa, trong cung có quy tắc, tuy là tỷ muội thân thiết cũng không thể trái quy củ.” Trước kia là Hạ Uyển Chi nói với mình những lời này, hôm nay lại muốn chính mình nói với nàng, trong lòng Lâm Huệ ghen ghét không thoát mái!

“Huệ nhi nói rất đúng!” Hạ Uyển Chi nhàn nhạt cười, cho nàng ngồi nói chuyện với mình. Lúc này Hạ Uyển Chi đã đổi lại cung trang của quý phi, đẹp đẽ quý giá tinh xảo, ung dung đoan trang so với phi tần bình thường đúng là hơn rất nhiều, ngay cả châu thoa trên đầu hay đồ trang sức đeo tay, mọi thứ đều cực kỳ tinh mỹ.

Hai người nói chuyện trong chốc lát, Lâm Huệ âm thầm quan sát đồ trang sức trên người nàng, sau đó nhìn lại chính mình. Nàng ta cùng lâm chi là một sung dung nho nhỏ, châu thoa trên đầu cũng không thể gấn quá nhiều, mà trên đầu Hạ Uyển Chi lại là đồ tinh xảo quý giá, thực quá khác nhau! Nàng ta là quý phi cao cao tại thượng, mà nàng nhiều lâm chi là một sung dung nho nhỏ mà thôi.

Lâm Huệ ngồi thêm một chút liền đứng dậy rời đi, lúc ra ngoài nhìn Chiêu Hoa cung đẹp đẽ tráng lệ, Lâm Huệ cắn môi. Đi không được vài bữa đã gặp Lệ phi đi tới, nàng thu lại vẻ mặt, thỉnh an: “Tân thiếp thỉnh an Lệ phi nương nương!”

“Ồ, đây không phải là Lâm sung dung sao?” Lệ phi khiêu mi, cười một tiếng: “Đây là đi chúc mừng Uyển Quý phi sao?”

Lâm Huệ găt đầu, vẻ mặt nhàn nhạt, Lệ phi tiếp tục nói: “Không nghĩ tới hai người tiến cung cùng một lúc, đến cuối cùng chỉ có mình Uyển Quý phi được sủng ái, ngược lại Lâm Sung dung thực đáng tiếc!” Nghe ra sự cười nhạo của Lệ phi, Lâm Huệ đáp: “Đều là phúc khí tốt, tân thiếp so ra kém Uyển Quý phi. Có điều tân thiếp cũng hâm mộ Lệ phi nương nương phúc dày có được sự ân sủng của Hoàng thượng.”

“Tất nhiên! Cũng không nhìn lại chính mình có bao nhiêu phân lượng.” Lệ phi đảo mắt qua, “Lâm Sung dung nếu muốn được sủng ái, chỉ bằng học tập Uyển Quý phi nhiều một chút!”

“Lệ phi dạy dỗ, tân thiếp tất nhiên sẽ ghi nhớ!” Hành lễ xong, Lâm Huệ siết quà đám, rời đi.

Xem bóng lưng nàng ta, Lệ phi cười lạnh một tiếng: “Hừ, cũng không phải thứ gì hay ho lại dám cười nhạo bản cung, cùng lắm là một kẻ thất bại dưới tay bản cung mà thôi.”

“Nương nương nói rất đúng.” Tú Hà chủ động nịnh nọt vài câu “Chỉ sợ nếu Lâm Sung dung sinh hạ tiểu Hoàng tử, liền không phải cảnh tượng như lần này nữa.”

“Nàng ta không có phúc khí như vậy, không giữ được hài tử.” Lệ phi cười lạnh “Giữa hậu cung này, sinh hạ Hoàng tử là việc khó khăn đến cỡ nào. Uyển Quý phi khó đối phó, bản phi phải cùng nàng quan hệ thật chu toàn.”

Quý Tài nhân vuốt ve bụng, lấy lý do thân thể khó chịu, chỉ cho người chuẩn bị quà tặng đưa qua. Nàng ta thiếu chút nữa nghiêng nát rặng, không nghĩ tới cuối cùng Hạ Uyển Chi lại nhảy lên trở thành Uyển Quý phi, sao có thể làm cho một Quý tài nhân cam tâm? Sớm muộn Quý tài nhân nàng cũng sẽ kéo tiện nhân kia xuống, nếu không phải nàng cùng Lệ phi kia liên thủ hãm hại, Quý tài nhân cũng sẽ không rơi khỏi vị trí Thực phi, đến mức phải mượn cớ nhục trong bụng mới có thể xoay người.

Trước lúc ăn trưa, Hạ Uyển Chi chuẩn bị một phen đi thỉnh an Thái hậu. Khi sáng cho Hạ Hoa sang đúng lúc Thái hậu đang niệm kinh tụng phật, không cho người khác quấy rầy, đợi đến khi Thái hậu nghỉ ngơi mới có thể qua thỉnh an.

Thái hậu ngồi trên chủ vị, liếc nhanh qua người nàng, vẻ mặt nhàn nhạt: “Đứng lên đi, hôm nay ngươi đã là quý phi, càng phải trở thành gương tốt. Phi tần hậu cung không nhiều lắm, con nói dòng của Hoàng thượng đơn bạc, hậu vị bỏ trống, chuyện trong hậu cung Uyển Quý phi cũng phải tốn thêm chút ít tâm tư.”

“Vâng! Thần thiếp nghe lời Thái hậu dạy bảo.” Hạ Uyển Chi hành lễ gật đầu.

Thái hậu nói: “Uyển Quý phi cũng chưa từng xử lý chuyện hậu cung, ngày mai qua bên cạnh ai gia, ai gia sẽ cẩn thận dạy bảo.”

“Khiến Thái hậu phí tâm, thần thiếp hổ thẹn!” Hạ Uyển Chi gật đầu, đột nhiên cảm thấy Thái hậu nói chuyện tốt như vậy, lần đầu tiên thỉnh an đã chủ động đem chuyện quản lý hậu cung giao cho nàng, thật sự khiến nàng thụ sủng nhược kinh!

“Hôm nay nhìn Thái hậu có gì không ổn?” Sau khi ra khỏi Thọ Ninh cung, Hạ Uyển Chi hỏi Hạ Bích.

“Nô tỳ cảm thấy dường như Thái hậu đối với nương nương tốt hơn nhiều!” Hạ Bích suy nghĩ một chút, nói tiếp: “Có điều nô tỳ lo lắng phát hiện, ánh mắt của Thái hậu lúc nhìn nương nương có chút lạnh.”

“Phải không?” Hạ Uyển Chi cười, thì ra không phải một mình nàng phát hiện điều này. Hạ Bích gật đầu. Hạ Uyển Chi trong lòng hiểu rõ, nàng được sắc phong Uyển Quý phi, dựa theo tính tình của Thái hậu sẽ không thể nào dễ dàng đáp ứng. Hạ Uyển Chi từ sớm đã biết Thái hậu không thích nàng, nguyên nhân rất đơn giản: nàng không phải là người của Thái hậu. Hôm nay Tề Diệp đối với nàng ân sủng có thừa, nếu nàng tiếp tục được sủng ái, nhất định sẽ uy hiếp địa vị của Thái hậu trong cung, cũng như Vinh Quốc phủ càng lúc càng hưng thịnh, quyền lợi nhà mẹ đẻ của Thái hậu cũng sẽ chịu ảnh hưởng.

Có vẻ đó chính là lý do Thái hậu không thích nàng. Mà nàng cũng không quan tâm Thái hậu có thích mình hay không, chỉ cần nắm giữ tâm của Tề Diệp thì Thái hậu là cái gì?

Tề Diệp ăn trưa tại Chiêu Hoa cung, Hạ Uyển Chi tự mình gấp thức ăn cho hắn. Tề Diệp nhìn nụ cười ấm áp của nàng, dường như tâm tình không tệ, ăn rất nhiều.

Sau khi ăn, Hạ Uyển Chi rót cho hắn một chén trà. Hắn nhìn người sang một bên, duỗi tay về phía nàng, Hạ Uyển Chi hiểu ý đến ngồi xuống bên cạnh hắn. Tề Diệp cầm lấy tay nàng nói: “Hôm nay Uyển Nhi không có gì nói với trẫm à?”

“Có!” Nàng mỉm cười gật đầu, nhìn qua hắn, nói: “Thần thiếp tạ Hoàng thượng ưu ái, thần thiếp biết rõ thần thiếp được ngồi trên vị trí Quý phi đều là do xem trọng mặt mũi của tiểu hoàng tử. Có điều sau này thần thiếp sẽ càng thêm tận tâm tận lực hầu hạ Hoàng thượng!”

“Ai nói là do xem trọng tiểu hoàng tử?” Tề Diệp khiêu mi “Lại nghĩ ngợi lung tung. Uyển Nhi nên biết, không phải mẹ vinh nhờ con, mà là trẫm muốn cho ngươi những thứ tốt nhất.”

“Hoàng thượng!” Nàng cảm động đến nỗi hai mắt lấp lánh, cúi đầu dựa trên vai hắn “Thần thiếp thụ sủng nhược kinh.”

“Trẫm không muốn bạc đãi ngươi, vẫn luôn muốn cho ngươi danh phận tốt hơn. Chỉ tiếc mãi không có lý do, hôm nay trẫm có thể làm như ý muốn, trong lòng rất vui!” Hắn vuốt ve mặt nàng, nghiêng đầu hôn lên trán nàng một cái.

Hạ Uyển Chi vẻ mặt ôn hòa, mỉm cười nhìn hắn. Tề Diệp khẽ cúi đầu, hôn lên đôi môi đỏ búng mềm mại, nàng phối hợp ngửa đầu, một tay ôm lấy cổ của hắn, miệng khẽ mở, đầu lưỡi đáp lại nhiệt tình. Tề Diệp bị bộ dáng nhiệt tình của nàng kích động, một tay nâng sau ót, một tay ôm lấy eo nàng kéo sát lại gần mình, hôn sâu nồng nhiệt, lửa nóng triền miên.

Cho đến khi hai người đều thờ hồng học mới buông ra, Hạ Uyển Chi lấy tay ôm ngực, trên mặt hồng hồng. Tề Diệp cười một chút, cảm giác trên tay ướt nhẹp, cúi đầu mới phát hiện tà áo trước ngực nàng ướt không ít, một mùi sữa nồng nặc xông vào mũi.

Hạ Uyển Chi cũng phát hiện, lập tức có chút lúng túng nói: “Thần thiếp thất lễ.” Nói xong liền lui xuống, gọi Hạ Bích ôm tiểu Hoàng tử đưa sang cho hắn ôm, nàng sang phòng bên cạnh sửa sang lại chính mình. Tiểu Hoàng tử cũng không phải do nàng tự cho bú, mặc dù nàng đã từng nghĩ qua, nhưng trong cung có quy tắc, chỉ có nhũ nương mới có thể cho hài tử uống sữa.

Bởi vậy mỗi ngày nàng đều phải đẩy sữa trên người ra ngoài, nếu không sẽ trường lên rất đau đớn.

Đợi nàng xử lý xong, Tề Diệp đã nằm trên giường nệm ngủ thiếp đi, tiểu Hoàng tử bị nhũ nương ôm xuống. Nàng rón rén cầm một tấm chăn mỏng đắp lên người hắn, vừa mới để xuống hắn đã tỉnh, nàng nói: “Còn sớm, Hoàng thượng ngủ thêm một lát đi!”

“Ừ, lỗi tai có hơi nhức, Uyển Nhi móc cho trẫm đi.” Tề Diệp kéo nàng ngồi trên giường nệm, gối đầu lên đùi của nàng, đưa lỗi tai ra.

Hạ Uyển Chi cười một tiếng, cho Hạ Bích cầm khăn giấy lau tai đem đến, nàng nghiêm túc lau lỗi tai cho hắn. Hắn vô cùng thoải mái, lỗi tai còn chưa móc xong hết đã ngủ thiếp đi. Sáng hôm sau Hạ Uyển Chi phải đi Thọ Ninh cung thỉnh an Thái hậu. Thái hậu mỉm cười cho nàng đứng dậy, hỏi thăm vài câu về chuyện tiểu Hoàng tử, sau đó cho Quê Tú mama ôm sáu bảy bộ sách đến, nói: “Những thứ này đều là dạy bảo nữ nhân về lời nói và việc làm hiền đức, nếu Uyển Quý phi không có gì làm thì trở về xem nhiều một chút, ba ngày sau đọc liền mạch cho ai gia nghe!”

Hạ Uyển Chi liếc sáu bảy bộ sách dày, âm thầm nhủ mày, trên mặt biểu hiện sự kính cẩn nghe theo: “Vâng! Thần thiếp nghe theo ý tứ của Thái hậu.”

“Nhiều như vậy, qua thời gian ba ngày, dù đã học thuộc qua cũng không thể đọc liền mạch, rõ ràng là Thái hậu nhắm vào nương nương.” Hạ Bích nhìn không được oán hận.

“Cũng biết Thái hậu sẽ không hảo tâm như vậy! Bây giờ nhìn lại đúng là muốn từ từ hành hạ ta!” Hạ Uyển Chi cười lạnh một tiếng, tùy ý mở sáu bảy quyển sách ra, cũng may tại Vinh Quốc phủ đã học qua, chỉ cần nhìn lại mấy lần là có thể nhớ được.

“Vậy phải làm thế nào?” Hạ Bích lo lắng: “Bà ta là Thái hậu, nương nương cũng không thể phản kháng.”

“Còn có thể thế nào nữa, bà ta kêu ta làm cái gì ta liền làm cái đó.” Hạ Uyển Chi cảm thấy bị làm khó.

Buổi tối tại Chiêu Hoa cung có chuẩn bị yến hội, là yến hội ăn mừng nàng được phong làm Uyển Quý phi, cũng không lớn, chủ yếu là hoàng thân quốc thích mà thôi.

Thái hậu đã tới, đồ ăn là do Hạ Uyển Chi tự mình phân phó. Hôm nay nàng là Uyển Quý phi, chuyện hậu cung giao cho nàng quản lý đương nhiên là đúng nhất. Lệ phi còn chưa ngồi ấm chỗ đã bị đuổi đi, tức giận đến mức tinh thần không ổn, dạ tiệc cũng không tham gia, lúc này đang bị bệnh nằm trên giường.

Ngược lại, Quý tài nhân sửa soạn kĩ càng một phen, mặc cung trang lựu hồng xuất hiện, nhìn thấy Tề Diệp hai mắt liền sáng lên. Nghe nói kể từ khi nàng ra khỏi lãnh cung, Hoàng thượng đứng là chưa hề liếc qua, ăn cần hỏi thăm càng không có, giống như có ý muốn đem nàng ném vào Tử Quế tiên tự sinh tự diệt.

Hạ Uyển Chi phong làm Uyển Quý phi, hôm qua nhận được không ít quà tặng do các đại thần đưa tới. Không có đạo lý nào quy định lễ vật của đại thần thì không thể nhận, nên nàng liền cho Hạ Bích ghi chép từng cái vào danh sách rồi thu về.

Tiểu Hoàng tử cũng được tham gia, nhũ nương ôm hắn đi theo, ngồi sau lưng nàng. Một lát khóc rống lên, nhũ nương liền ôm ra ngoài cho bú sữa, cuối cùng Hạ Uyển Chi không yên tâm vẫn ra ngoài xem một chút, thấy mọi thứ vẫn ổn liền cho nhũ nương ôm trở về Chiêu Hoa cung.

Yến hội ngoại trừ nghe kịch hát khúc thì không còn cái gì khác để xem, cùng lắm là ngồi một chỗ náo nhiệt chút mà thôi. Sau khi kết thúc dạ tiệc, vương gia vương phi, phò mã công chúa cũng rời rít rời cung.

Đưa Thái hậu về cung xong Hạ Uyển Chi mới trở về Chiêu Hoa cung, trên đường đi hỏi thăm: “Đêm nay Hoàng thượng có lật bài tử không?”

“Tạm thời không có.” Hạ Bích bẩm báo chi tiết.

Nàng gật đầu, tiểu thái giám xách đèn lồng đi phía trước, ban đêm ở hậu cung cực kỳ yên lặng, bọn họ cũng không lên tiếng, rất nhanh đã về đến Chiêu Hoa cung. Nàng vừa về liền nhìn thấy Tề Diệp ngồi trên chiếc giường nàng thường ngồi, cúi đầu lật xem bộ sách. Nghe động tĩnh, hắn quay đầu lại nhìn thấy nàng đã trở lại, khép sách để qua một bên, hỏi: “Hôm nay sao lại xem cái này?”

“Thái hậu nói thần thiếp nên xem nhiều một chút để học tập, thần thiếp đang cố gắng!” Nàng cười cười, ngồi xuống bên cạnh, Hạ Hoa đi lên dâng trà.

Tề Diệp uống một ngụm, nói: “Xem nhiều đọc nhiều cũng tốt, về sau chuyện hậu cung sẽ khiến ngươi mệt nhọc nhiều.”

“Thần thiếp rất vinh hạnh được vì Hoàng thượng phân ưu, thần thiếp chỉ sợ thần thiếp ngu dốt, quản lý hậu cung không tốt.” Nàng cúi đầu không tự tin, miệng đầy lo lắng.

“Nói vậy, trăm tin tưởng Uyển Nhi sẽ quản lý tốt.” Tề Diệp trấn an, vuốt ve mặt của nàng, cười nói: “Nếu không hiểu chuyện gì cứ hỏi Thái hậu, không cần lo lắng. Thái hậu sẽ không làm khó ngươi.”

Nhìn thoáng qua đồng sách sáu bảy bộ, Tề Diệp cảm thấy mình vừa gât người.

Không đợi nàng mở miệng liền nói tiếp: “Nếu bị oan ức cứ nói với trẫm, đừng để trong lòng một mình, như vậy trẫm biết cũng sẽ đau lòng.”

“Dạ!” Nàng gật đầu, bắt lấy tay hắn áp vào mặt mình, vô cùng thân mật: “Hoàng thượng đối xử thật tốt với thần thiếp!”

Tề Diệp cười cười, cúi đầu hôn lên môi nàng một chút “Đây là phúc khí của ngươi!”

“Vâng! Là phúc khí của thần thiếp!”

Nếu không phải nàng có phúc, sao lại được trọng sinh, sao lại ngồi trên vị trí Uyển Quý phi, tuy chỉ nhiều hơn một chữ “Quý”, tất cả đều khác đi! Kiếp trước là Uyển phi không được sủng ái, hôm nay là Uyển Quý phi cực kỳ được sủng ái.

Kỷ hạn ba ngày đã trôi qua rất nhanh, ba ngày vừa rồi nàng vô cùng nghiêm túc đọc sách, mỗi một chữ đều không được quên. Nàng không phải là người vừa nhìn đã ghi nhớ, bảy bộ sách? Cho dù nàng không ăn không uống cũng không thể đọc trôi chảy được.

Thái hậu cũng không nói giong, thỉnh an xong liền giữ nàng lại Thọ Ninh cung xác nhận, từng chữ từng chữ phải chính xác. Hạ Uyển Chi đọc rành mạch bốn bộ sách, ba bộ còn lại chỉ nhìn qua một chút. Nàng hành lễ nói: “Thần thiếp ngu dốt!”

“Nếu đã như thế ai gia cũng không còn gì để nói, mỗi bản sao chép mười lần đi! Ba ngày sau nộp lên!” Nói xong, Thái hậu vung tay cho nàng lui ra.

Hạ Uyển Chi sau khi hành lễ liền lui xuống, nhìn ba bộ sách còn dư lại, mặc dù rất muốn xé, nhưng nàng chưa ngu ngốc như vậy.

Lúc ăn trưa, Tề Diệp đến cùng nàng dùng bữa nhưng lại không gặp, có chút ngoài ý muốn hỏi thăm. Hạ Hoa nói: “Hồi bẩm Hoàng thượng, Uyển Quý phi vẫn còn đang sao chép “Phụ Đức”, nô tỳ đi mời Uyển Quý phi ra.”

“Không cần!” Tề Diệp vào trong phòng, thấy nàng chuyên chú nghiêm túc sao chép, cũng không phát hiện hắn tiến vào. May là Hạ Bích một bên phát hiện hành lễ, nàng mới ngoài ý muốn ngẩng đầu nhìn hắn.

“Thần thiếp thỉnh an Hoàng thượng!” Hạ Uyển Chi vội vàng hành lễ.

“Đây là đang làm cái gì?” Tề Diệp nhìn thoáng qua chữ viết được sao chép cẩn thận, nhíu mày hỏi.

Hắn không hỏi thì tốt, vừa hỏi Hạ Uyển Chi đã bày ra bộ mặt sụp đổ, uể oải nói: “Hoàng thượng, có phải thần thiếp rất ngốc không?”

“Sao lại nói vậy?” Tề Diệp khiêu mi, cảm thấy vấn đề này rất khó trả lời.

“Thần thiếp cảm giác mình rất ngốc, sách cũng học không xong, chép sách cũng rất chậm, Thái hậu nhất định vô cùng thất vọng.” Nói xong hít mũi một cái, tiếng nói nghẹn ngào.

Tề Diệp lơ mớ hiểu được, thờ dãi sờ mặt nàng: “Việc này đợi lát nữa nói sau, trăm đối bụng, chúng ta dùng bữa trước!”

Nàng gật đầu, rửa tay lau mặt dùng bữa. Tề Diệp nhìn nàng ăn không ngon miệng, bộ dáng cúi đầu ủ rũ liền gấp vài đĩa thức ăn qua, ra hiệu nàng dùng nhiều một chút.

Thoáng cái đã đến lúc Thái hậu kiểm tra, Hạ Bích cầm ba mươi bộ sách đưa lên. Thái hậu kiểm tra qua mấy quyển, phát hiện có vài quyển chữ viết nhìn rất quen mắt, nhìn nàng, sau đó lại nhìn chữ, hỏi: “Đây là Uyển quý phi tự sao chép?”

Hạ Uyển Chi biết rõ sẽ bị Thái hậu phát hiện, trong đó có mấy quyển là do Tề Diệp sao chép đưa tới, nàng lúc đó cảm thấy rất ngạc nhiên, người bạn rợn như hắn sao lại có thời gian chép sách cho nàng?

“Thần thiếp biết sai, mong Thái hậu tha thứ!” Hạ Uyển Chi không giấu giếm, quỳ trên mặt đất thỉnh tội.

Thái hậu cười lạnh một tiếng, hất đổ bộ sách xuống đất, Hạ Uyển Chi nhắm hai mắt lại. “Uyển Quý phi đúng thật to gan, còn dám để Hoàng thượng tự mình sao chép?”

“Thần thiếp biết sai!” Hạ Uyển Chi không nói nhiều lắm.

“Ai gia nhìn ngươi không biết sai! Ngược lại còn ý sùng mà kiêu.” Thái hậu hừ lạnh một tiếng, nhìn thoáng qua người quỳ trên mặt đất, nói: “Quý ở đây, không có ý chỉ của ai gia không được

đứng dậy.”

Hạ Uyển Chi trầm mặc nhìn Thái hậu rồi đi, về mặt nhân nhậ, cũng đem lần trách phạt này ghi tạc trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90

Editor: Biutii

Beta: ThyAn89

Không biết quý bao lâu, đến khi Hạ Uyển Chi cảm thấy hai chân tê dại, rất là khó chịu, nhưng nàng vẫn phải trang nghiêm lịch sự tao nhã, trong phòng đốt đàn hương, hương thơm ninh thần, nàng quý đến nỗi đầu đầy mồ hôi.

Ở phòng trong Thái Hậu đang tụng kinh báí Phật, ngón tay vừa lần từng xâu chuỗi vừa niệm Phật, Quế Tú ma ma nhìn thoáng qua Hạ Uyển Chi, cúi đầu lau mồ hôi cho nàng, nói “Thái Hậu nương nương, đã trôi qua gần nửa canh giờ (1)!”

(1) Nửa canh giờ: Một giờ.

Thái hậu trợn mắt nhìn bà một cái, tiếp tục đọc kinh văn đã thuộc lòng, ngón tay lần từng tràng hạt (2).

(2) Tràng hạt: Hạt xâu chuỗi Phật

Hạ Uyển Chi âm thầm vuốt vuốt chân, ra hiệu bằng mắt với Hạ Bích, Hạ Bích hiểu ý gật gật đầu, lặng lẽ đi khỏi Thọ Ninh cung, không bao lâu đã quay lại, quý ở sau Hạ Uyển Chi.

Cảm giác hai chân tê dại như đã bị chặt đứt, Hạ Uyển Chi mới nghe thấy tiếng thái giám cao giọng bẩm báo “Hoàng Thượng giá lâm!”

Ngón tay lần tràng hạt dừng lại, Thái Hậu mở mắt ra, nhìn xuyên thấu qua bức rèm che, thấy một bóng người màu vàng kim đang bước đến, khẽ nhủ mày đứng dậy, lẩm bẩm “Sao Hoàng Thượng lại đến đây vào giờ này?”

Tề Diệp nhìn thoáng qua người đang quý trên mặt đất, lúc hần đi vào, Hạ Uyển Chi dùng ánh mắt vô cùng úy khuất nhìn hần một cái, thấy bộ dáng kia của nàng, hần thật đau lòng.

“Trẫm xem tấu sớ có chút mệt mỏi, nên muốn ra ngoài đi dạo, nhớ tới Thái Hậu không có bận chuyện gì, nên đi đến thỉnh an.” Hần cố ý dùng giọng điệu kinh ngạc hỏi “Uyển quý phi đã làm sai chuyện gì?”

Thái Hậu nhìn hần, đáp “Lúc trước Hoàng Thượng có nói phẩm tính (3) của Uyển quý phi rất thiện lương, ai gia lại không ngờ rằng Uyển quý phi lại đầu cơ trục lợi (4), ai gia chỉ trừng phạt nhẹ một chút để cho nàng sao chép vài cuốn sách tịch (5) mà thôi, cho nàng nhớ quy củ trong cung, dù sao chuyện Hậu Cung cũng do nàng quản lý, nếu tính tình Uyển quý phi như vậy, người phía dưới mà học theo, kẻ tử đồ, không phải Hậu Cung sẽ rối loạn hết sao?”

(3) Phẩm tính: Phẩm chất và tính tình.

(4) Đầu cơ trục lợi: Lợi dụng cơ hội để kiếm lợi ích riêng bằng một cách không chính đáng.

(5) Sách tịch: Sách và các tài liệu thành văn, thường nói về loại sách và tài liệu cũ, có từ lâu đời (nói khái quát) thư tịch Hán Nôm sưu tầm và bảo tồn các thư tịch cổ.

“Thái Hậu nói đúng lắm, quả thật nên dạy bảo thật tốt một phen.” Tề Diệp gật gật đầu, Thái Hậu vừa nghe hần đứng ở bên mình, lập tức vui vẻ ra mặt, thầm nghĩ nàng không được cái gì hơn ngoài được Hoàng Thượng sủng ái.

Ai ngờ Thái Hậu còn chưa vui mừng xong, câu nói tiếp theo của hần phải làm bà phải tức đến ói máu, “Nhưng mà trẫm cũng có lỗi sai. Hôm đó nhìn thấy Uyển quý phi sao chép bộ sách thứ vị như vậy nên cũng học chép theo. Ai biết lại bị kẻ không có mắt nào đó làm lẫn lộn. Chỉ sợ mấy bản mà Thái hậu nhìn thấy kia có vài bản là trẫm viết. Nếu là bởi vì truyện này thì đáng lẽ trẫm cũng phải chịu phạt!” “Hoàng Thượng!” Thái Hậu không vui liếc mắt nhìn nàng. Tề Diệp cũng đã nhận sai. Thái hậu chỉ có thể cắn cắn môi, biết rõ mục đích hần đến là giải vây cho nàng. Thái Hậu tức giận đến muốn nôn ra máu, cắn chặt răng không nói thêm được gì, tuy bà là Thái Hậu, nhưng cũng không thể trách phạt luôn cả Hoàng Thượng.

Trùng trùng nhìn Hạ Uyển Chi, Thái Hậu nói “Được lắm, người đứng lên đi, nếu sau này người lại làm chuyện như vậy, ai gia sẽ không bỏ qua đâu.”

“Tạ thái hậu ân điển!” Hạ Uyển Chi hành lễ, đang muốn đứng dậy, hai chân tê dại phải như ngàn vạn con kiến cắn nuốt. Nàng nghiêng ngả lao đao đứng không vững, Hạ Bích cũng giống như nàng, đau đến nỗi gương mặt đều biến sắc.

Tề Diệp thấy thế bèn bước đến, đỡ nàng đứng lên. Bàn tay to lớn xoa bóp lòng bàn chân của nàng, nàng hít một hơi thật sâu, ngã vào trên người hần. Chân nàng khó chịu thật lâu mới có thể đứng dậy được.

Vừa ngẩng đầu lại nhìn thấy ánh mắt của Thái Hậu như muốn giết nàng, nàng không muốn bà nghĩ ngợi, bèn đẩy hần ra một bên, cố gắng đứng vững, về mặt tràn đầy sợ hãi.

Nhưng mà Tề Diệp lại không nhanh không chậm sửa sang lại áo bào một chút, về mặt nhân nhậ, giống như không hề lo lắng Thái Hậu tức giận một chút nào.

Nhìn bọn họ thân mật không coi ai ra gì, Thái Hậu cảm thấy thật chướng mắt, biết rõ Hoàng Thượng không phải đến để thỉnh an bà, mà là vội tới để giải vây cho nữ nhân kia, sùng ái nàng như thế, thật đúng là tiện nghi cho Uyển quý phi, nhìn theo chiều hướng này, nếu như Uyển quý phi được sủng ái, lại có Hoàng Thượng che chở, không bao lâu nữa thì Thái Hậu như bà đây cũng chẳng còn được coi ra gì.

Trên đường, Hạ Uyển Chi đi cũng không nhanh, nhìn thấy nàng đi khắp khiêng như vậy, Tề Diệp nhủ chật mảy, không nói hai lời ôm ngang người nàng lên, nàng cả kinh liên tục nói “Hoàng Thượng, mau thả thần thiếp xuống, bị người khác nhìn thấy sẽ bị chê cười.”

“Trẫm xem ai dám chê cười, chẳng lẽ trẫm thả nàng xuống, để cho nàng khắp khiêng trở về?” Tề Diệp nhướng mày, làm bộ muốn buông tay, hù dọa nàng vội vả vòng tay qua cổ của hần, oán trách liếc hần một cái, khoe miệng hần mỉm cười “Lúc này mới ngoan, đừng nhúc nhích, để trẫm ôm nàng trở về.”

“Vâng!” Nàng cúi đầu đáp một tiếng, dựa ở trên người hần, gõ má thỉnh thoảng gác qua bờ vai rắn chắc, không đầy một lát nàng liền nằm ở trên vai hần, da thịt kề nhau, trơn trượt mềm mại, hần nghĩ thấy có một mùi thơm nồng phả ra từ người nàng.

Một đường từ Thọ Ninh cung đến Chiêu Hoa cung, không biết bị bao nhiêu người nhìn thấy, không bao lâu rất nhiều người ở Hậu Cung biết Hoàng Thượng quang minh chính đại ôm Uyển quý phi bị thương trở về Chiêu Hoa Cung, còn ai được sủng ái hơn nàng nữa?

Quý tài nhân ném tấm vải thêu trên tay “Tại sao trong mắt Hoàng Thượng chỉ có một mình con tiện nhân kia?”

Mộc Hương nói “Việc gì Nương phải tức giận vì nàng ta, Uyển quý phi chỉ được sủng ái nhất thời mà thôi, việc cần bây giờ là nương nương nên chăm sóc thân thể thật tốt, nếu như sinh ra tiểu hoàng tử, đến lúc đó mẹ vinh nhờ con, phúc khí của nương nương liền tới, Uyển quý phi thì có là cái gì?” Mộc Hương mới đến bên cạnh Quý tài nhân mấy ngày nay. Nàng ta bị biếm lãnh cung mới có vài ngày, Mộc Hương đã bị người khác sai khiến tới lui. Hôm nay Quý tài nhân có thể làm chủ, tự nhiên sẽ triệu hồi người của mình đến bên cạnh.

“Vây cũng được! Bây giờ hậu vị bỏ không, chỉ cần ta sinh ra hoàng tử, mẹ vinh nhờ con, vị trí Hoàng Hậu ta cũng có thể với tới, bởi vậy, các nàng có là cái gì, còn không phải là một con kiến trong tay ta, ta muốn để cho các nàng chết như thể nào liền chết như thể đó, sống thế nào liền sống như thể đó.”

Nghĩ tới hậu vị tương lai, Quý tài nhân lại có thêm hi vọng.

Trở lại Chiêu Hoa cung, Hạ Uyển Chi kéo váy cao qua gối, nhìn thấy một mảng bầm tím trên làn da trắng như tuyết, Tề Diệp cũng nhìn thấy, đau lòng hít vào một hơi, phản phô Hạ Bích lấy rượu thuốc tiêu sưng, đổ một chút nước ở trên tay, sau đó thoa lên đầu gối của nàng, cảm giác đau đớn làm cho nàng cắn cắn môi, hít vào một hơi, hẳn nghe tiếng nàng, tự nhiên lực tay cũng nhẹ xuống.

Trong phòng tràn ngập mùi rượu thuốc, đôi chân nàng được thoa xong, hẳn rửa tay sau đó ngồi xuống, Hạ Uyển Chi co co chân, cảm giác đỡ hơn không ít.

“Đều do thần thiếp không tốt, hại Hoàng Thượng thêm phiền toái!” Cẩn cẩn môi, về mặt Hạ Uyển Chi hiện lên áy náy, hai mắt rung rung yếu ớt nói.

Tề Diệp cười nắm lấy tay nàng “Trẫm biết Thái Hậu cố ý nhằm vào nàng, cũng không phải là lỗi của nàng, không được tự trách bản thân, về sau cẩn thận một chút, đừng chọc Thái Hậu tức giận là được, nên biết trẫm cứu được lần một không cứu được lần hai, dù sao bà cũng là Thái Hậu, trẫm cũng không thể quá phận.”

“Vâng! Thần thiếp đã hiểu, đa tạ Hoàng Thượng hôm nay ra mặt giúp thần thiếp.” Nàng gật gật đầu, chủ động dựa vào trong ngực hắn, vuốt vuốt ngực bội ở bên hông, nói “Có Hoàng Thượng che chở, cho dù trừng phạt lớn hơn nữa, thần thiếp cũng không sợ.”

Tề Diệp cười cười không lên tiếng, chỉ nheo nheo mắt của nàng, ôm chặt nàng trong ngực.

Về chuyện Tề Diệp ôm nàng trở lại chuyện của Chiêu Hoa cung, không ít phi tần nghe nói, tức giận đến mặt xanh rờn.

Ngày hôm sau Hạ Uyển Chi đi thỉnh an Thái Hậu, Thái Hậu nghiêm mặt không cho nàng sắc mặt tốt, Hạ Uyển Chi làm bộ không nhìn thấy, cẩn thận ứng phó, mặc dù như thế, Hạ Uyển Chi ở trong tay bà ta vẫn phải chịu thiệt. Ai bảo bà ta là Thái Hậu, nếu như Hạ Uyển Chi làm cái gì làm không đúng, bị nắm được nhược điểm, nàng chỉ có thể nghe theo lời Thái Hậu.

Những chuyện nhỏ ở Hậu Cung nàng đều nắm trong tay, nhưng mà nhiều chuyện cũng chỉ có Thái Hậu mới có thể làm chủ, không ít quân sự trong Hậu Cung khinh thường lời nói của nàng, Hạ Uyển Chi không hỏi cũng biết là do Thái Hậu động tay động chân.

Tịnh dưỡng mấy ngày, cơ thể của nàng đã khá hơn nhiều, bữa tối Tề Diệp lật ra bài từ của nàng, đây là bài từ đầu tiên từ lúc nàng có hải tử. Nàng dùng bữa sau đó tắm rửa một phen, tóc dài ướt đầm, Hạ Bích cầm khăn vải mềm mại lau tóc cho nàng.

Tóc dài được lau khô, lại nghe nói hắn đã tới, nên đứng dậy đi ra ngoài nghênh đón, tóc dài tùy ý bới lên một búi tóc, cài tóc bằng trâm gài bướm bướm hắn tặng cho.”Thần thiếp tham kiến Hoàng Thượng!” Mím cười hành lễ, bàn tay nhỏ bé bị lôi kéo, nàng đứng dậy cười nói “Hoàng Thượng đã tắm chưa?”

“Chưa!” Hắn trực tiếp từ Ngự Thư Phòng tới, cũng không kịp tắm rửa, liền đi tới chỗ nàng. Nói xong, không đợi nàng trả lời, liền lôi kéo nàng vào trong.

Đi được một hồi lâu, Hạ Uyển Chi nhìn ra nơi hắn muốn tới, khỏe miệng mỉm cười, mắt nhắm mắt mở đi theo phía sau.

Phong Xuân Các đã được trang trí xong, cung nữ ra ra vào vào, trong bồn tắm lớn có những cánh hoa trôi nổi, Tề Diệp quay đầu lại nhìn nàng một cái, bàn tay bắt đầu cời bỏ đai lưng, nàng thấy thế liền bước lên, giúp hắn cởi bỏ y phục, hai tay nàng đặt lên lồng ngực tinh trắng, hai má đỏ ửng, về mặt thẹn thùng cúi đầu lảng tránh.

Nhìn thấy bộ dáng này của nàng, Tề Diệp cười một tiếng, không đợi nàng kịp phản ứng, ôm lấy eo của nàng bế xuống nước, trong nháy mắt sự ấm áp của nước từ khắp nơi bao bọc bọn họ, nàng còn chưa kịp mở mắt ra, đôi môi bị hắn ngậm lấy, vừa mềm vừa lạnh, gần bó triển miên, hơi nước nóng bay lên càng thêm mờ ảo, hai tay nàng vòng qua cổ Tề Diệp, thân hình lung linh hấp dẫn dần sát vào người hắn, hô hấp của Tề Diệp dần dần trầm trọng, cách cung trang ướt nhẹp vuốt ve nàng.

Hai người lửa nóng triển miên, không bao lâu liền dính sát vào nhau, đôi môi nóng rực dần dần hôn xuống, từ căn cổ duyên dáng hôn đến bộ ngực sữa, Hạ Uyển Chi ôm đầu của Tề Diệp, hai tay lồng vào mái tóc của hắn, uốn bộn ngực sữa lên, hương thụ lấy khoái cảm hắn mang đến cho nàng.

Một đêm này, bọn họ đều dấy dựa nhiệt tình, cho đến khi mệt mỏi đến nỗi ngay cả mí mắt cũng không mở ra được, chỉ cảm giác lành lạnh khi ra khỏi bồn tắm, thanh tịnh trong chốc lát lại nhìn thấy hắn ôm nàng đi về phía giường lớn hoa lệ ở gian ngoài, sau đó được khăn vải mềm mại bao bọc, nàng uest chìm vào giấc ngủ.

Tề Diệp cầm lấy khăn vải ti mi lau chùi thân thể cho nàng, nhìn thấy dấu vết trên thân thể bạch ngọc, hẳn cúi đầu, hôn lên đôi môi sưng đỏ của nàng, về mặt ôn nhu lau mái tóc ướt át, nếu không nàng sẽ bị đau đầu.

Lệ phi nương nương biết được bọn họ đi Phong Xuân Các, tức giận cầm cái gối quăng xuống đất, giữa chốn Hậu Cung này người có thể đi Phong Xuân Các không đến một bàn tay, ngay cả Tiên Hoàng Hậu cũng chưa từng có đãi ngộ như vậy.

Thế nhưng con tiện nhân kia lại được hưởng thụ vô vàn sủng ái, bị nàng dành hết ở trong Hậu Cung này, còn ai có thể được cưng chiều?

Sáng sớm, Hạ Uyển Chi vẫn còn ngủ say, tối hôm qua nàng cực kỳ mệt mỏi, lúc Tề Diệp rời giường nàng cũng không biết, Quang Thuận công công cầm lấy y phục hầu hạ Tề Diệp rửa mặt, ánh mắt rơi vào mấy vết cào trên lưng hắn, lại nhìn một chút dấu vết hồng hồng trên lồng ngực, âm thầm khen Uyển quý phi thật sự là nữ trung hào kiệt, lại dám ở trên thân thể Hoàng Thượng lưu lại dấu vết.

Khi mặt trời đã lên cao, nàng giật mình tỉnh lại, nhớ tới phải đi thỉnh an Thái Hậu, liền đứng dậy luống cuống tay chân mặc quần áo, Hạ Bích nghe thấy tiếng động nên bước đến, nhìn về mặt nàng cuống quýt, nói “Nương nương đừng lo lắng, nô tỳ đã đi đến chỗ Thái Hậu vãn an, nói là thân thể nương nương khó chịu, hôm nay không thể đi qua thỉnh an.” Sợ Hạ Uyển Chi trách cứ nàng, Hạ Bích liền nói thêm “Là Hoàng Thượng phản phô nô tỳ nói như vậy.” Thái Hậu còn nói gì không?” Nàng nghe được thở phào nhẹ nhõm, ôm chân mềm ngã xuống giường, toàn thân bần rần, vén chăn lên nhìn cơ thể mình, phát hiện trên người cực xanh cực tím, có thể thấy được tối hôm qua hai người rất là kịch liệt.

“Nô tỳ nhìn thấy mặt Thái Hậu thay đổi, giống như là rất mất hứng. Nhưng cũng không nói thêm cái gì, bèn để cho nô tỳ lui xuống.” Hạ Bích ti mi nói.

Hạ Uyển Chi gật gật đầu, trong lòng hiểu rõ, nàng ý sủng mà kiêu, Thái Hậu sẽ càng không ưa, một núi không thể chứa hai cọp, nàng không phải là người của Thái Hậu, đương nhiên Thái Hậu sợ hãi nàng trở thành chủ nhân của Hậu Cung, đoạt quyền thế của bà.

Người cũng đã già rồi, mà còn nắm chặt quyền lực không buông. Quả thật Thái Hậu là người già, nhưng tâm không già à nha!

Ở Phong Xuân Các đây đưa trong chốc lát, Hạ Hoa mới mang cung trang mới đến cho nàng thay y phục, trở về Chiêu Hoa cung, sau đó đến thăm hoàng tử, nghe tiếng khóc của bé con, tìm nàng như bị bóp nghẹt. Ôm tiểu hoàng tử dự dỗ một hồi lâu, hình như người được mùi sữa thơm trên người nàng, chu cái miệng nhỏ nhắn vênh lên đòi ăn.

Nhũ nương ôm cơ thể nhỏ nhắn nghiêng qua nghiêng lại dự dỗ tiểu hoàng tử cho bú sữa, nàng ngồi xem trong chốc lát, chờ tiểu hoàng tử ăn no, ôm bé con nhìn một hồi lâu mới dặn dò nhũ nương chăm sóc cho tốt.

Bữa trưa Tề Diệp đến Chiêu Hoa cung dùng bữa, gọi nhũ nương ôm tiểu hoàng tử qua cho hắn xem, tiểu hoàng tử mới vừa ăn no, còn chưa ngủ, hai con mắt đen như quả nho chớp chớp dõi theo cử động của Tề Diệp, nhìn hắn cảm thấy bói lác qua lác lại phát ra âm thanh “Tùng tùng tùng”, cái miệng nhỏ nhắn vênh lên, cười hi hi.

Trong lòng Tề Diệp cực kỳ vui vẻ, trông bói dao động “Tùng tùng tùng” vang lên, chọc cho hai tay hai chân của tiểu hoàng tử đá đạp lung tung, cả người nhỏ nhắn ở trong ngực của Hạ Uyển Chi không an phận uốn éo tới lui.

Tiểu hoàng tử chơi trong chốc lát, đại khái là mệt mỏi, con mắt mơ màng nhắm nhắm mở mở, rất nhanh liền ngủ mất. Tề Diệp vuốt ve mặt của bé con, cười nói “Trăm nhìn thấy nó rất giống Uyển Nhi.”

“Đây là phúc khí của thần thiếp.” Lời nói của hắn cũng không sai, hài tử càng ngày càng lớn, mặt càng nảy nở thêm một chút lại càng giống nàng, mặt mày như cùng khuôn mẫu đúc ra với nàng.

Hai người đang nói chuyện, Hạ Bích tiến đến, nói “Nuơng nương, Quý tài nhân nói thân thể khó chịu muốn mời ngự y xem một chút.”

“Ừ!” Nàng không do dự đồng ý, Hạ Bích gật gật đầu lui xuống, Hạ Uyển Chi nhìn Tề Diệp, nói “Nghe nói đã lâu Hoàng Thượng không đi đến chỗ Quý tài nhân, nếu như có thời gian, Hoàng Thượng nên qua đó nhìn một chút!”

“Trẫm tự biết chùng mực!” Tề Diệp nhàn nhạt đáp một tiếng, nói “Trẫm hơi mệt, đến canh giờ nhớ đánh thức trẫm!” Hạ Uyển Chi không nói gì, hầu hạ hắn coi long bào, để cho hắn ngủ trưa.

Nửa buổi chiều lúc Hạ Uyển Chi đi Từ Quế Hiền, nơi này rất là vắng vẻ, nhưng mà khá hơn nhiều so với lãnh cung, nàng đi vào trong, cung nữ và tiểu thái giám vội vàng hành lễ, không bao lâu Quý tài nhân được Mộc Hương đỡ đi ra, bên cạnh còn có một đám các thái giám.

Trông thấy nàng, Quý tài nhân cũng không ngờ, nhàn nhạt hành lễ “Tần thiếp tham kiến Uyển quý phi, quý phi nương nương vạn phúc!”

Hạ Uyển Chi cũng không để cho nàng ta đứng dậy, chỉ là đánh giá nàng ta một lượt, nói “Nghe nói thân thể Quý tài nhân khó chịu, ngự y lại không chẩn đoán ra bệnh, bản phi thắc mắc thân thể Quý tài nhân khó thật hay là giả khó chịu, đây là muốn làm cho Hoàng Thượng chú ý?”

“Tần thiếp không biết Uyển quý phi nói cái gì, tần thiếp ngu dốt, mong nương nương chỉ rõ.” Quý tài nhân nắm chặt tay, vừa quỳ vừa nói.

“Đừng tưởng rằng giả vờ ngây ngốc có thể qua chuyện, nếu như Hoàng Thượng thật sự quan tâm Quý tài nhân, bản phi cũng sẽ không cản trở, nhưng mà hình như trong lòng Hoàng Thượng không thích Quý tài nhân, bản phi đề nghị Hoàng Thượng đến thăm Quý tài nhân một chút, Hoàng Thượng lại rất mất hứng, về sau nếu Quý tài nhân muốn đề cho Hoàng Thượng chú ý, không nên dùng tới kẻ sách này.”

Nhìn thấy sắc mặt Quý tài nhân thay đổi, nàng cười cười, nói “Dù sao đó là thủ đoạn Thục phi nương đã từng làm, Hoàng Thượng cực kỳ ghét.”

“Ngươi...” Quý tài nhân tức giận đến nhũn mảy “Uyển quý phi chó đực ý, mây mưa phải rải đều, lúc trước Thục phi được cưng chiều nhưng cũng bị thất sủng, Uyển quý phi cũng không ngoại lệ, tần thiếp sẽ chống mặt lên nhìn!”

“Nói cũng không sai, nhưng mà, bản phi cũng sẽ không cho ngươi toại nguyện, bản phi được cưng chiều hơn so với Thục phi, hiện tại lại càng không ưa Quý tài nhân! Muốn bảo vệ thai nhi trong bụng, tốt hơn hết là Quý tài nhân nên an phận, hôm nay bản phi đã là Uyển quý phi, lại phụ trách việc quản lý hậu cung, Quý tài nhân cũng phải cẩn thận những thức ăn mình ăn vào nha!”

“Ngươi dám, giết hại long chủng chính là tội chết!” Quý tài nhân biến sắc, kinh hãi hét lên.

“Tội chết?” Hạ Uyển Chi cười ha ha hai tiếng, nói “Ngươi cho rằng bản phi sẽ tự thân động thủ sao? Ngươi nên biết rằng Thục phi nương đắc tội không ít người, hôm nay ngươi đã thất thế, Quý tài nhân cảm thấy các nàng sẽ dễ dàng buông tha cho ngươi sao?”

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 91

Editor: Tiểu Chi (leanchi7b)>

Beta: Biuti & HueKhanh92

Yến hội Đoàn Ngo lần này Thái Hậu giao cho Hạ Uyển Chi xử lý, nàng gọi mấy vị quân sự vào, phân phó vài câu rồi để cho bọn họ đi xuống xử lý. Vì an toàn, Hạ Uyển Chi không tổ chức hoạt động gì mới, vẫn giống như trước là xem diễn uống trà.

Yến hội Đoàn Ngo trong Hoàng Cung vào mỗi năm đều rất náo nhiệt, lần này cũng không ngoại lệ. Chi là vào buổi sáng, Hạ Hoa lại mang đến cho nàng một tin tức, Thái Hậu muốn mời một vị khách nhỏ tiến cung, còn là một vị khách xinh đẹp.

Yến hội bắt đầu, Hạ Uyển Chi nhìn thấy một nữ tử ngồi bên cạnh Thái Hậu, mỉm cười không nói gì cả.

Dùng cơm trưa xong, mọi người dời bước sang sân khấu nghe hát xem diễn, dưa và trái cây mọng nước đều được đặt ở trên bàn. Hạ Uyển Chi ngồi bên cạnh Tề Diệp, ánh mắt như có như không dừng lại ở trên người nữ tử kia. Nếu như nàng không nhìn lầm thì người kia chính là Triệu Tĩnh Di, về sau là Hiền phi nương nương?

Hiện tại Triệu Tĩnh Di chỉ mới mười ba tuổi mà thôi, sau này nàng ta sẽ tiến cung. Vừa vào cung liền được Hoàng Thượng sủng ái, bởi vì nàng ta có dung mạo quốc sắc thiên hương, ngay cả Thái Hậu cũng yêu quý nàng, thật đúng là hỏ mưa gọi gió ở hậu cung.

Hạ Uyển Chi lại không ngờ rằng nàng ta xuất hiện nhanh như thế, âm thầm nắm chặt bàn tay, phát hiện ánh mắt Thái Hậu nhìn mình, nàng khẽ gật đầu chào bà một cái, sau đó nhìn lên hoa đán (ã đào) đang hát hí khúc trên sân khấu.

Về sau nàng ta phát sinh chuyện gì thì đã không còn trong phạm vi hiểu biết của nàng. Triệu Tĩnh Di xuất hiện làm dậy lên một hồi chuông cảnh báo cho nàng, cùng so sánh với Triệu Tĩnh Di, quả thật nàng không đẹp bằng nàng ta. Mỹ nhân Hậu cung như mây, từ trước đến nay Hạ Uyển Chi chưa bao giờ muốn dựa vào nhan sắc để tranh giành sủng ái.

Sau khi yến hội kết thúc, Hạ Uyển Chi rời đi cùng Tề Diệp, nàng sai Hạ Hoa đi hỏi thăm mọi chút chuyện của Triệu Tĩnh Di. Tề Diệp nghe hát cả buổi trưa có chút mệt mỏi nên trở về Ngọc Long Điện nghỉ ngơi. Nàng quay lại Chiêu Hoa Cung, vuốt ve mặt tiểu hoàng tử, tâm sự nặng nề.

Lúc giữa buổi chiều Hạ Hoa tới báo, Triệu Tĩnh Di không đi về chung với người nhà, lúc này đang nói chuyện cùng Thái Hậu, Hạ Uyển Chi nhún nhún mày.

Ai ngờ không qua bao lâu, bỗng nhiên Quý Tử ma ma bên cạnh Thái Hậu tới nói, Thái Hậu giữ Triệu tiểu thư ở trong cung mấy ngày. Hạ Uyển Chi cười cười gật đầu, phân phó Hạ Bích tặng một ít đồ vật cho Triệu Tĩnh Di.

Buổi sáng lúc đi tới chỗ Thái Hậu thỉnh an, Hạ Uyển Chi thấy Triệu Tĩnh Di ngồi bên cạnh. Trông thấy nàng, nàng ta vội vàng đứng dậy hành lễ, cử chỉ vô phần khéo léo: “Thần nữ thỉnh an Uyển quý phi, Quý phi nương nương vạn phúc kim an!”

Ánh mắt lướt qua người tỏ vẻ biết nghe lời kia, Hạ Uyển Chi nói “Đứng lên đi, bộ dáng Triệu tiểu thư thật xinh đẹp. Khó có được Thái Hậu ban ân điển, Triệu tiểu thư cứ trò chuyện vui vẻ với Thái Hậu, có yêu cầu gì cứ việc phân phó là được.”

“Tạ Uyển Quý Phi quan tâm!” Giọng nói mềm mại, khuôn mặt khuyên thành, nhìn thế nào cũng đều làm người ta yêu thích. Hạ Uyển Chi gật gật đầu, nói vài câu với Thái Hậu rồi rời đi.

Thái Hậu hỏi Triệu Tĩnh Di “Nhìn thấy Uyển Quý Phi này như thế nào?”

“Dạ! Quả nhiên như lời đồn, tối hôm qua chất nữ nhìn thấy Hoàng Thượng đặc biệt quan tâm Uyển quý phi, rất được sủng ái!” Triệu Tĩnh Di nhàn nhạt nói.

“Hừ! Được sủng ái thì sao, Hạ gia vọng tưởng leo lên đầu Triệu gia. Tĩnh Di, ai gia để người ở lại trong cung không phải muốn cho người du ngoạn, người nên biết tâm tư ai gia.” Thái Hậu kéo tay nàng vỗ vỗ, nói “Gần đây Hoàng Thượng bắt đầu xa cách Triệu gia. Ai gia phải vì Triệu gia tính toán một phen.”

“Thái Hậu yên tâm, Tĩnh Di biết mình nên làm như thế nào! Sẽ không làm Thái Hậu thất vọng.” Tối hôm qua nương nàng có dặn dò nàng, lần này là cơ hội hiếm có, hậu vị bỏ không, phi tần lại không nhiều lắm. Mà nàng đã mười ba tuổi, vừa tới tuổi làm phi tần. Nếu nàng có thể mang đến niềm vui cho Hoàng Thượng, lại có sự giúp đỡ của gia tộc và Thái Hậu, nhất định ngồi trên vị trí Hoàng Hậu!

“Vây thì tốt rồi!” Thái Hậu thấy nàng đã hiểu được, cũng không nhiều lời nữa, chỉ dặn dò nàng cố gắng học tốt các quy củ trong cung. Khi có cơ hội thì có thể tiếp cận Hoàng Thượng.

Bữa tối Thái Hậu ở Thọ Ninh Cung làm một bàn thức ăn tinh xảo ngon miệng, cho người mời Tề Diệp đến. Tề Diệp tới Thọ Ninh Cung mới phát hiện ngoài Thái Hậu ra còn có một vị thiếu nữ thanh lệ, khuôn mặt tinh xảo, dáng vóc khuyên quốc khuyên thành, hẳn không khỏi liếc mắt một cái.

Thái Hậu bắt động thanh sắc, trong lòng âm thầm đắc ý. Bà biết nam nhân đều thích nữ tử có tướng mạo xinh đẹp, tất nhiên đứa con trai này của bà cũng không ngoại lệ.

Triệu Tĩnh Di khéo léo hành lễ “Thần nữ tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế!”

“Đứng lên đi, đều là người trong nhà không cần phải khách khí!” Tề Diệp trò chuyện vài câu. Biết nàng là nữ nhi Triệu gia, cũng là biểu muội của hắn.

Triệu Tĩnh Di hành lễ gật đầu “Tạ ơn Hoàng Thượng!” Bộ dáng ngẩng đầu phục tùng, mi mắt mỏng lung nhìn xuống làm cho người khác si mê.

Ba người ngồi xuống. Tề Diệp mở màn gấp thức ăn, các nàng mới bắt đầu dùng bữa. Lúc dùng bữa cực kỳ yên tĩnh, mọi người đều tự mình ăn không hề nói chuyện.

Sau khi ăn xong, Triệu Tĩnh Di tự pha hai ly trà mang lên, một ly mang cho Tề Diệp, một ly khác là cho Thái Hậu. Thái Hậu thử uống một hớp, khen ngợi “Đã sớm nghe nói Tĩnh Di pha trà rất khéo, bây giờ được thưởng thức, xác thật không tệ, có hương thơm nhàn nhạt. Không biết Tĩnh Di pha trà như thế nào?”

Tề Diệp uống một ngụm, nhìn nàng cười cười “Quả thật không tệ!”

Triệu Tĩnh Di nghe vậy, trên mặt dần dần nóng lên, đứng dậy hành lễ nói “Thần nữ nghe nói sau khi tuyết tan thành nước, dùng nước đó pha trà rất ngon, vừa sạch sẽ vừa thơm ngát, liền gom góp nước tuyết đọng trên hoa mai. Trà hôm nay đó là dùng nước tuyết pha. Có thể được Hoàng Thượng, Thái Hậu khen ngợi là phúc khí của thần nữ.”

“Rất có tâm!” Thái Hậu cười nhìn Tề Diệp, nói “Hoàng Thượng cảm thấy như thế nào?”

“Rất khéo tay, điều này rất là đáng quý.” Tề Diệp cười cười. Rồi uống tiếp một ngụm trà “Không tồi!” Thái Hậu nghe được rất vừa lòng, nói “Hiện giờ ai gia cho Tĩnh Di ở trong cung mấy ngày, cũng tiện uống mấy chén trà do Tĩnh Di pha.”

“Đa tạ Thái Hậu hậu ưu ái!” Triệu Tĩnh Di ngọt ngào lên tiếng, ánh mắt nhìn lướt qua Tề Diệp, mặt ửng hồng như hoa đào.

Tề Diệp nhìn nàng một cái, nhàn nhạt uống trà không nói gì.

Tề Diệp ngồi trong chốc lát, nhìn thấy canh giờ không còn sớm liền rời đi. Thái Hậu cũng không ngăn cản, dặn hắn không nên xem tấu sớ quá muộn.

Hạ Uyển Chi nghe nói Tề Diệp chỉ ngồi ở Thọ Ninh Cung một lát mà thôi. Nàng nhẹ nhàng thở ra, sai Hạ Bích chuẩn bị đưa súp bỏ đi Ngự Thư Phòng.

Khi Hạ Bích trở về, nói đêm nay Hoàng Thượng lật bài từ của Lâm sung dung. Nàng nghe xong, tức giận đến sắc mặt đều biến đổi, nắm chặt khăn tay, thật lâu sau tâm trạng mới đỡ hơn. Đi nhìn tiểu hoàng tử một lát, sau đó rửa mặt chải đầu, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Lâm Huệ bụng nước ầm rửa chân cho hắn, đôi tay dùng sức vuốt ve. Tề Diệp thoải mái đến mơ màng sắp ngủ, Lâm Huệ nhìn khuôn mặt hắn hiện lên vẻ buồn ngủ, vẫn không nói gì, chỉ im lặng xoa bóp hai chân cho hắn. Đến khi nước hơi lạnh mới đánh thức, nói “Hoàng Thượng, người hãy lên giường nằm!”

“Ừ!” Hắn mở mắt ra, nhẹ giọng đáp, Lâm Huệ đỡ hắn đứng trước giường. Hắn hạ hắn cởi quần áo, Tề Diệp nhanh chóng nằm trên giường nhắm mắt ngủ.

Lâm Huệ có chút thất vọng, liếc mắt nhìn Thái Vi một cái. Thái Vi hiểu ý, bỏ thêm một ít huân hương vào trong lò xông hơi.

Không biết qua bao lâu, Tề Diệp mở mắt ra thấy người bên cạnh đang ngủ ngon. Nhìn khuôn mặt điềm tĩnh, nhìn không được đưa tay bao trùm bộ ngực mềm mại của nàng.

Lâm Huệ mở mắt ra, sững sờ nhìn hắn “Hoàng Thượng!”

Tề Diệp không đáp, vuốt ve thân thể của nàng, dè nàng ở dưới thân. Cảm thấy cơ thể nàng thật mềm mại.

Cảm giác người bên cạnh đã ngủ say, Lâm Huệ mở mắt ra, nhìn dấu vết đỏ đỏ hồng hồng rải khắp cơ thể, nhìn không được cười khẽ một tiếng. Rón rén rời giường lau đi dấu vết trên người. Thái Vi tiến vào, đem mảnh vụn trong lư hương đổ ra ngoài. Sau đó mới mở cửa sổ ra để cho gió thổi vào.

Rửa mặt chải đầu một lát, cả người nàng thoải mái không ít. Lâm Huệ ngồi ở mép giường nhìn khuôn mặt tuấn lãng, trong lòng mềm nhũn. Ngón tay đặt trên mặt hắn, không dám chạm vào, chỉ dám phác họa từng đường nét trong không khí, nét mặt dịu dàng.

Thời tiết dần nóng lên, đột nhiên tiểu hoàng tử lại không thoải mái, cả ngày khóc nháo, ngực ỳ bất mạch, chỉ nói là ban đêm bị cảm lạnh. Tề Diệp trách phạt nữ nương một phen. Hạ Uyển Chi không yên tâm cho người khác chăm sóc, cuối cùng nàng hạ quyết tâm tự mình chăm sóc tiểu hoàng tử. Tề Diệp cũng không có ý kiến gì.

Tiểu hoàng tử còn chưa đủ một trăm ngày, cơ thể rất yếu ớt. Cả ngày nàng vây quanh bé con, cho đến khi cơ thể tiểu hoàng tử tốt hơn, nàng mới thờ phào nhẹ nhõm. Nghĩ tới mấy ngày nay không đi Ngự Thư Phòng thăm hân, bên sai Hạ Bích nấu nước ô mai đưa tới Ngự Thư Phòng. Còn chưa đi đến đó Hạ Uyển Chi đã thấy một thân ảnh vàng rực. Tề Diệp đứng ở trong đình, ánh mắt nhìn về phía trước, theo ánh mắt hân nhìn lại, Hạ Uyển Chi thấy Triệu Tĩnh Di đang chơi đùa với các tỷ nữ ở cách đó không xa, là trò chơi bắt mắt bắt người mà các khuê nữ thích nhất.

Lúc này hai mắt Triệu Tĩnh Di buộc một dải lụa, bởi vì nhìn không thấy, đôi tay quơ quơ tìm kiếm ở không trung. Bộ dáng kia rất cẩn thận, nhưng vô tình hấp dẫn ánh mắt người ta.

Đã nhiều ngày nàng cũng nghe Hạ Hoa nói, Triệu Tĩnh Di rất thích đi dạo trong Hậu Cung, toàn bộ Hậu Cung cơ hồ đã bị nàng ta đi hết. Mà nơi nàng ta thích nhất là sân viện cách Ngự Thư Phòng không xa.

Thu hồi ánh mắt, nàng đi vào trong đình hành lễ nói “Thần thiếp thỉnh an Hoàng Thượng!”

Tề Diệp quay đầu lại, nhìn nàng cười cười, kéo nàng đứng dậy “Sao lại đến đây, tiểu hoàng tử đã tốt hơn rồi sao?”

“Khá hơn nhiều rồi ạ. Đa tạ Hoàng Thượng quan tâm.” Nàng cười cười, vẻ mặt như lơ đãng nói “Triệu tiểu thư thật là ngây thơ hoạt bát!” Tề Diệp mỉm cười không đáp, nàng nói tiếp “Thần thiếp sai người làm nước ô mai cho Hoàng Thượng, người nếm thử xem có ngon không?”

Tề Diệp bưng nước ô mai uống một hớp, lại múc một muỗng cho nàng uống. Vốn dĩ Hạ Uyển Chi muốn cự tuyệt, nhưng lại thấy Triệu Tĩnh Di cách đó không xa, nàng mỉm cười lại gần uống nước ô mai hân dứt cho, nói “Thần thiếp còn muốn uống thêm một muỗng nữa!”

Tề Diệp cũng không tức giận, cười cười nheo cái mũi nàng một cái, vẻ mặt sùng nịnh. Múc tiếp một muỗng nước ô mai dứt cho nàng. Nhìn thấy một màn này, Triệu Tĩnh Di chạy trốn chết, ngay cả khăn bịt mắt rơi xuống cũng không biết. Hạ Uyển Chi liếc mắt nhìn Hạ Bích một cái, Hạ Bích hiểu ý, lẳng lặng nhặt khăn tay lên cất kỹ.

Uống xong một chén nước ô mai, Hạ Uyển Chi đề nghị đi Ngọc Hồ một chút. Gió nhẹ phát phơ từ mặt hồ thổi tới, trên mặt nước trôi nổi đầy hoa sen, hai người đi một lát đã ở trong đình. Hạ Uyển Chi sai Hạ Bích chuẩn bị dụng cụ vẽ tranh, đột nhiên nàng rất muốn vẽ.

Tề Diệp đứng ở sau lưng Hạ Uyển Chi, bỗng nhiên nắm lấy tay nàng, cử chỉ thân mật viết lên giấy Tuyên Thành:

“Hoa sen trong bùn mà không bẩn.

Lá sen ngọt ngào theo gió lay.”

Tề Diệp đề câu thơ ở bên cạnh.

Hạ Uyển Chi nhìn trong chốc lát, mỉm cười nhìn hân, sai Hạ Bích cẩn thận mang về dán nền (để treo).

Buổi tối Tề Diệp nghỉ ở Chiêu Hoa Cung, lúc Hạ Uyển Chi kỷ lưng cho hân, phát hiện trên lưng hân có rất nhiều vết cào, mấy ngày này hân chưa từng nghỉ ở chỗ nàng, không có khả năng là nàng làm.

Những ngày qua, hân chỉ lật thẻ bài một người một người. Đó chính là Lâm Huệ, nhất định là dấu vết nàng ta để lại.

Nghĩ Hạ Uyển Chi mỉm cười, oán hận chà mạnh lưng hân, Tề Diệp bị đau, nói “Làm sao vậy?”

“Không sao ạ! Lưng người hơi dơ. Thần thiếp chỉ hơi dùng sức một chút.” Nhìn một mảnh ửng đỏ trên lưng, bất giác nàng nhẹ tay xuống. Ban đêm nàng trần trọc, theo từng đợt ra vào của Tề Diệp để lại vô số vết cào trên lưng hân. Tề Diệp bị cào rất kích thích, mỗi lần đều làm trong đầu nàng trống rỗng, tiếng rên rỉ càng mềm mại, liên tục cầu xin.

Sau một phen mây mưa, nàng cực kỳ mệt mỏi, Hạ Uyển Chi dựa vào trước ngực hân mơ màng ngủ. Tề Diệp nghịch tóc nàng, bỗng nhiên nhớ tới cái gì đó liền nắm lấy tay nàng nhìn nhìn, thấy móng tay nàng nhọn nhọn, thờ dài, nói “Về sau không cho để móng tay!”

Nàng hừ hừ hai tiếng không nói chuyện, cọ cọ ở trên cổ hân. Nằm trên người Tề Diệp, rất nhanh chìm vào giấc ngủ.

Hân nghĩ nghĩ, lại nói “Vẫn lưu lại đi! Trăm thích!” Cái loại đau này cũng là cảm giác làm hân thực tùy biết vị (4).

(4) Thực tùy biết vị: Nghĩa đen: chính là khi ăn tùy chúng ta đều cảm thấy mùi vị của tùy rất ngon (các nàng bảo không ngon đi3), nên ăn rồi thì lại muốn ăn tiếp. Nghĩa bóng chính là đã trải qua chuyện gì đó một lần, lại muốn tiếp tục chuyện đó lần nữa:33

Ngày hôm sau lúc nàng tỉnh lại, thấy hân đang muốn rời giường. Hạ Uyển Chi đứng dậy hầu hạ hân mặc quần áo, thấy trên lưng hân bị cào trầy da rướm máu, âm thầm đắc ý một phen. Giúp hân tắm rửa thay quần áo, sau đó tiễn hân đi lâm triều.

Buổi sáng đi thỉnh an Thái Hậu, Triệu Tĩnh Di nhìn nàng hành lễ, nàng cười cười hân huyên vãi câu. Thái Hậu không nói gì đã cho nàng lui xuống.

Trên đường gặp được Lệ phi cũng đi thỉnh an Thái Hậu. Lệ Phi nhìn nàng hành lễ nói “Thỉnh an Uyển quý phi!”

“Đứng lên đi!” Hạ Uyển Chi nhàn nhạt gật đầu, đang muốn rời đi, Lệ Phi lại gọi lại nàng.

“Có lẽ Uyển quý phi đã gặp qua Triệu tiểu thư! Thái Hậu rất thích Triệu tiểu thư. Thần thiếp thấy hậu cung sẽ có thêm một vị muội muội!”

“Tin tức Lệ Phi thật là linh thông, cho dù có thêm một vị muội muội thì sao, ta chỉ sợ nàng ta dẫm lên đầu Lệ Phi nương nương. Thật ra ta cũng không lo lắng gì nhiều, có điều thêm một người, chỉ sợ ngay cả mặt Hoàng Thượng Lệ phi cũng không nhìn thấy!”

“Không thấy cũng là phúc khí của thần thiếp, so với Uyển Quý Phi mà nói, nếu đột nhiên có một người xinh đẹp như hoa, tuổi còn nhỏ đã tranh sủng Hoàng Thượng với Uyển quý phi, Hoàng Thượng thích ai còn chưa biết!” Lệ Phi cười sung sướng khi người khác gặp họa.

Hạ Uyển Chi nói “Lệ Phi thật là nhân nhả, có thời gian ở chỗ này suy nghĩ, không bằng tìm cách làm Hoàng Thượng vui lòng. Nghe nói Hoàng Thượng đã lâu không đi tới chỗ của Lệ Phi rồi, Lệ phi không sợ Hoàng Thượng sẽ quên mất ở trong cung còn có một vị Lệ phi nương nương sao?”

Nhìn bóng dáng rời đi, Lệ Phi tức giận dậm chân “Đừng đắc ý, một ngày nào đó ngươi sẽ bị thất sủng.”

Đặt tiểu hoàng tử ở trên giường, Hạ Uyển Chi ngờ ngác nhìn đăm đăm ngoài cửa sổ. Lời nói của Lệ Phi đã đánh thức nàng, nếu Triệu Tĩnh Di tiến cung, nàng còn có thể độc sủng sao?

Nhớ tới cảnh hân đứng trong đình nhìn Triệu Tĩnh Di, trong lòng Hạ Uyển Chi chua xót, đã biết hân sẽ không thể thuộc về một mình nàng, nhưng nàng vẫn không nhận được hy vọng xa vời.

Nếu trong lòng hân có không có mình nàng, muốn nàng nhượng ra một vị trí cho những nữ nhân khác, chuyện như vậy sao nàng có thể nguyện ý được?

Trịnh gia lại nhờ người đưa tới không ít đồ vật quý hiếm, Hạ Uyển Chi nhìn thoáng qua liền đuổi người về. Trịnh Tu Viện vào lãnh cung rồi đứng hòng muốn trở ra. Bỗng nhiên mấy ngày sau, người của lãnh cung nói Trịnh Tu Viện bị bệnh, xin nàng cho ngự y qua nhìn xem, Hạ Uyển Chi cũng không ngăn cản, cho ngự y qua đó xem bệnh.

Ngự y từ lãnh cung trở về, nói là bệnh của Trịnh Tu Viện cũng không nhẹ, nàng cũng không có thắc mắc gì, để cho ngự y tiếp tục chẩn trị. Không biết làm sao người Trịnh gia lại nghe được “tiếng gió”. Trịnh phu nhân tặng vài phần lễ vật cho Hạ Uyển Chi, chỉ nói muốn gặp Trịnh Tu Viện.

Ban đầu Hạ Uyển Chi đã tính bỏ mặc, ai ngờ mấy ngày sau Hạ phu nhân đưa cho nàng một phong thư, đại khái là muốn nàng giúp Trịnh gia, hứa sẽ gả nữ tử Trịnh gia cho Đại ca nàng.

Hạ Uyển Chi hạ lệnh xuống, để cho Hạ Bích chuẩn bị một phen, ở Hậu Cung tổ chức yến hội ngắm hoa, nữ quyến tam phẩm trở lên đều được vào cung dự tiệc, trong đó có cả Trịnh phu nhân.

Thừa dịp lúc mọi người nghe diễn ngắm hoa, Hạ Uyển Chi sai người mang Trịnh phu nhân đi lãnh cung.

Lãnh cung là nơi hiu quạnh nhất trong Hậu Cung, Trịnh phu nhân nhìn nữ nhi nguy kịch nằm ở trên giường bệnh, nước mắt lã lã rơi xuống ướt đầm khuôn mặt bà. Trịnh Tu Viện phát hiện có người, vừa mở mắt ra liền thấy đó là Trịnh phu nhân. Vội vàng ngồi dậy nhào vào lòng ngực Trịnh phu nhân khóc lóc.

Thật lâu sau, Trịnh phu nhân mới đi ra ngoài, đang lau nước mắt, lại nhìn thấy Quế Tú ma ma với vài vị cung nhân đang đứng ở bên ngoài, sừng sốt một chút.

Mặt Quế Tú ma ma không để lộ cảm xúc gì, nói “Thái Hậu cho mời!”

Trịnh phu nhân thăm kêu không tốt, dù sao thân phận đối phương là Thái Hậu, chỉ có thể ngoan ngoãn đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 92

Edit: navahn

Beta: Boram2124

Trịnh phu nhân phát hiện trong Thọ Ninh cung không chỉ có Thái hậu mà còn có Hoàng thượng cùng Uyển Quý phi, mà dường như lúc Uyển quý phi trông thấy bà có chút ngạc nhiên.

Trịnh phu nhân hành lễ nói: “Thần phụ tham kiến Hoàng thượng, Thái hậu, thỉnh an Uyển Quý phi.”

Thái hậu khoát tay: “Đứng lên đi! Ai gia hỏi người, có người nhìn thấy hạ nhân của Uyển Quý phi dẫn người đi lãnh cung, có chuyện này hay không?”

“Cái này...” Trịnh phu nhân tự xem xét một lát, nói: “Đúng là có! Nhưng chuyện này không liên quan đến Uyển Quý phi, là thần phụ lo lắng cho nữ nhi nên mới cầu khẩn Uyển Quý phi, mong Thái hậu khai ân.”

Bất kể là chuyện gì, chỉ cần liên quan đến Uyển Quý phi này là đủ rồi! Thái hậu nhíu mày, nhìn chằm chằm Hạ Uyển Chi: “Uyển Quý phi có biết sai?”

Hạ Uyển Chi đứng dậy hành lễ “Thần thiếp biết sai, không nên tự ý cho người đi lãnh cung làm tổn hại cung quy, mong Hoàng thượng Thái hậu khoan thứ.” Nàng cũng không nghĩ tới một chuyện nhỏ như vậy Thái hậu vẫn bắt lấy không tha.

“Đây là do Uyển Quý phi ý vào sự ân sủng của Hoàng thượng mà kiêu ngạo, còn tùy tiện cho người đi đến lãnh cung, nếu truyền ra ngoài không phải làm mất mặt mũi Hoàng gia?”

Không đợi Hạ Uyển Chi mở miệng, Thái hậu tiếp tục nói: “Hoàng thượng xem trách phạt thế nào thì trách phạt, nếu mọi người cũng như thế, chẳng phải biến hậu cung trở thành chốn không người mà tùy tiện ra vào rồi?”

“Thái hậu, chỉ là Uyển Quý phi thương cảm Trịnh phu nhân đang sốt ruột vì ái nữ mà thôi, Thái hậu bỏ qua cho Uyển Quý phi lần này đi!” Triệu Tĩnh Di liếc nhanh qua hướng Tề Diệp, nói.

Hạ Uyển Chi khiêu mi, các nàng đang nói chuyện, làm gì đến phiên Triệu Tĩnh Di nàng ta chen miệng vào?

Đang bất mãn, lời của Tề Diệp càng làm cho Thái hậu bất mãn: “Thái hậu, ngay cả Triệu tiểu thư cũng xin tha, Thái hậu khoan thứ lần này đi!”

Thái hậu có lỗi ra về khó xử nhìn Tề Diệp, nói: “Được, đều đi xuống đi, chuyện hôm nay ai gia coi như không thấy, các người đều ghi nhớ tuyệt đối không có lần sau!”

“Tạ Hoàng thượng, Thái hậu ân điển!” Hai người hành lễ đứng dậy, nàng liếc nhanh qua chỗ Tề Diệp rồi lui ra ngoài.

Ra khỏi Thọ Ninh cung, Trịnh phu nhân rất áy náy: “Đều là thần phụ gây thêm phiền toái cho Uyển Quý phi, mong Quý phi nương nung trách phạt.”

“Không sao, dù gì Thái hậu cũng không trách phạt, người cũng không cần tự trách, trở về nghe kịch đi, đừng làm người khác nghi ngờ.”

Trịnh phu nhân gật đầu, hành lễ xong liền lui xuống, Hạ Uyển Chi nhìn về phía xa, âm thầm cắn môi.

Không bao lâu thấy có người đi tới, nàng vội vã đứng dậy, trên mặt mang nét cười, lại nhìn thấy hần nghiêng đầu nói chuyện cùng Triệu Tĩnh Di phía sau lưng, nụ cười liền cứng lại, đứng yên nhìn bọn họ đi vào.

Tề Diệp thấy nàng không vui, hỏi: “Uyển Quý phi sao lại ở đây?”

Triệu Tĩnh Di thu lại nụ cười, ngoan ngoãn hành lễ lui xuống. Nhìn bóng dáng mảnh khảnh của nàng ta đi xa, Hạ Uyển Chi nói: “Hôm nay thần thiếp đã lỡ mắng, thỉnh Hoàng thượng trách phạt!” Tề Diệp cầm tay nàng, Hạ Uyển Chi vô ý thức muốn tránh đi, hần lại càng nắm chặt hơn “Trẫm biết rõ người mềm lòng, không phải chuyện lớn, không cần tự trách.”

“Vâng!” Nàng gật đầu, nhớ tới lời nói kia của Triệu Tĩnh Di lúc ở Thọ Ninh cung, cùng với chuyện nàng ta vừa cười vừa nói đi ra với hần, biết rõ Triệu Tĩnh Di đã thành công thu hút sự chú ý của hần, nàng lúc này mới bắt đầu cảm giác được nguy cơ.

Bước vào tháng sáu là chính thức bước vào một mùa hè nóng nực, trong phòng cực kỳ nóng, Hạ Uyển Chi liền cho người đặt mấy khối băng. Đại Hoàng tử đã ba tháng, xương cốt cường tráng lên nhiều. Trên người hần mặc y phục do đích thân nàng may, nằm trên chân nàng bỏ bỏ ba ba, cũng không còn thích ngủ như trước, ban ngày tìm người nói chuyện, rất hoạt bát.

Y phục mùa hè không nhiều lắm, tiểu Hoàng tử cũng lớn nhanh hơn, mỗi lần Tề Diệp đến đều trêu chọc một hồi lâu. So với An Bình công chúa bên Lệ Phi, mười ngày nửa tháng Tề Diệp mới qua một chuyến, vốn dĩ hẳn không quan tâm bằng.

Nơi hẳn đi nhiều nhất không phải là Chiêu Hoa cung mà chính là chỗ Lâm Sung dung hoặc là mấy vị tiếp dư khác, tuy nhiên từ trước đến nay vẫn chưa từng đến chỗ Quý Tài nhân.

Mấy tháng này hậu cung rất yên bình, Hạ uyển Chi đang bận rộn chuẩn bị yến tiệc một trăm ngày của tiểu Hoàng tử, nàng muốn làm cực kỳ nào nhiệt, làm cho mọi người đều biết Tề Diệp quan tâm đến vị tiểu Hoàng tử này bao nhiêu.

Ban đêm, bọn họ đang ngủ say, Hạ Bích nghe thấy tiếng đập cửa liền đi ra nhìn thử, tiểu thái giám thấp giọng nói nhỏ vào tai nàng vài câu, Hạ Bích gật đầu bày tỏ đã biết.

Hôm sau Hạ Uyển Chi vừa dậy, Hạ Bích đã bẩm báo: “Nương nương, đêm hôm qua tiểu Thái giám báo lại Trịnh Tu viện mất, nô tỳ không muốn quấy rầy Hoàng thượng và nương nương nghỉ ngơi nên không nói.”

“Đã biết, mất rồi thì sắp xếp cho người mang ra chôn.” Cùng lắm là một người trong lãnh cung mà thôi, chẳng lẽ còn có thể đại táng hay sao?

Ăn trưa xong, Hạ Uyển Chi đem chuyện Trịnh Tu viện mất kể cho hắn nghe, sắc mặt hắn cũng không chút thay đổi: “Người xử lý là được!”

Hạ Uyển Chi gật đầu, thấy hắn không chút lưu luyến, trong lòng vừa cao hứng lại vừa phức tạp. Dù sao cũng là nữ nhân của hắn, lúc trước nàng chết thảm tại lãnh cung, có phải hắn cũng vô cùng bình tĩnh phân phó như hôm nay? Ngẫm lại, Hạ Uyển Chi đã cảm thấy thế lương, âm thầm thế sẽ không để cho chuyện như vậy xảy ra.

Chuyện Trịnh tu viện mất không khiến cho hậu cung có nửa điểm gợn sóng, rất nhanh liền bỏ qua.

Yến tiệc trăm ngày của tiểu Hoàng tử chiêu đãi vẫn vô bá quan cùng người nhà, bọn họ đều chuẩn bị lễ vật hết sức phong phú, Hạ Uyển Chi cười thay tiểu Hoàng tử nhận lấy. Mà tiểu Hoàng tử lại khác hoàn toàn, nằm trong ngực nữ nương yên tĩnh xem cảnh náo nhiệt, cũng không âm ỉ không làm khó, chỉ là tò mò xem cái này một chút, nhìn cái kia một chút.

Thái hậu ôm tiểu Hoàng tử một hồi lâu, Hạ Uyển Chi sợ Thái hậu làm tiểu Hoàng tử của nàng ngã xuống, liền phân phó nữ nương để ý kỹ một chút. Đủ trăm ngày, Tề Diệp lấy đại danh cho tiểu Hoàng tử, viết vào hoàng tịch. Đủ loại quan lại cùng lên tiếng chúc mừng. Bên ngoài cung mở kho phát gạo ba ngày, dân chúng rồi rít xếp hàng lĩnh gạo, đều là hưởng phúc khí trăm ngày của tiểu Hoàng tử.

Ở Từ Quế hiền vắng vẻ, Quý tài nhân vẫn nghe được âm thanh yến hội huyền ảo, nàng không tham gia yến trăm ngày, không phải nàng không muốn tham gia, mà là Hạ Uyển Chi không để cho nàng tham gia, ngay cả cơ hội muốn gặp Hoàng thượng cũng không cho phép.

Không biết ngồi bao lâu, Quý tài nhân mới quay người trở về, lại vấp vào váy áo một cái, cả người đổ nhào xuống. Mộc Hương nhìn thấy, hô lớn một tiếng, vội vàng đem người đỡ dậy.

Quý Tài nhân xoa đầu gối bị đau mới phát hiện đầu gối đã chảy máu. Mộc Hương đỡ nàng, phân phó cung nhân đi mời ngự y đến xem bệnh. Ai ngờ vừa mới mới vào trong, Quý Tài nhân mở cảm thấy đau bụng, không bao lâu đã kéo đến một cơn đau đớn. Nàng kiểm tra một phen liền phát hiện trên quần đã nhiễm vết máu, hết sức sợ hãi.

Ngự y thật lâu mới đến, mà nàng đã làm cho máu loang khắp một cái đệm, trong thấy ngự y, mặt Quý tài nhân trắng bệch nói: “Cứu.. cứu ta, tiểu Hoàng tử, cứu.. cứu hắn...”

Ngự y nhìn máu đỏ tươi, âm thầm kinh hãi liền vội vàng bắt mạch, hồi lâu mới nói: “Nương nương, bào thai trong bụng chỉ sợ không giữ được.”

Quý tài nhân vừa nghe, trợn to hai mắt, vuốt ve cái bụng đang nhô lên. Thai nhi gần sáu tháng, nàng cũng có thể cảm giác được âm thanh tim đập của hắn, sao có thể nói mất là mất?

“Không được, ta muốn cứu hắn, cứu hắn!” Quý tài nhân cầm lấy tay áo ngự y không chịu buông ra, ngự y cũng không có cách nào chống chế. Mà nàng ta bởi vì kích động nên bụng càng ngày càng đau, cuối cùng cũng đành phải thả tay áo “Van người, cầu xin người, ta không thể không có hài tử, không thể không có hắn...”

Không biết qua bao lâu, Mộc Hương mới từ trong nhà đi ra, trên tay cầm một cái bao chứa đồ. Khang Hi nhìn nàng, sau đó lại nhìn thử nàng đang cầm, dường như có vết máu loang ra.

Khang Hi nhíu mày vén lên nhìn, là một thai nhi đã thành hình, nhìn kỹ còn có thể nhận ra đó là một nam hài!

Hắn nhìn thoáng qua liền đắp lại, Mộc Hương lệ rơi đầy mặt: “Nếu nương nương biết thì nên làm gì bây giờ?”

Quý Tài nhân tỉnh dậy cũng biết đã xảy ra chuyện gì, nàng ra sức vuốt ve cái bụng bằng phẳng, nước mắt âm thầm rơi xuống. Mộc Hương rất nhanh đi vào: “Nương nương đã tỉnh, nô tỳ sắc thuốc, nương nương uống đi!”

“Con của ta đâu?” Quý Tài nhân yếu đuối lên tiếng.

Mộc Hương rũ mi mắt xuống, nói: “Nô tỳ đã cho Khang Hi mang ra ngoài chôn.”

Chát một tiếng, trên mặt Mộc Hương đã sưng đỏ, Quý Tài nhân vô cùng tức giận: “Ai cho người lá gan làm chuyện này, đó là hài tử của ta, trả con ta về đây...”

“Nương nương, cho dù hiện tại trả về cũng vô dụng, hài tử đã mất, nương nương nên tịnh dưỡng thân thể mới tốt. Ngự y vẫn còn ở Từ Quế hiền, nô tỳ không biết làm gì nên để ngự y ở lại!” Quý tài nhân vừa nghe hài tử đã mất, trong lòng chấn động, lập tức đứng lên gào khóc, gần như muốn té xỉu. Khóc một hồi lâu, Quý tài nhân mới bình phục tâm tình, hỏi: “Là tiểu Hoàng tử hay tiểu Công chúa?”

Mộc Hương cắn môi: “Là tiểu Hoàng tử!”

Quý tài nhân nắm thật chặt hai tay, trong lòng cảm thấy như bị chém một nghìn nhát, nước mắt âm thầm rơi xuống, hồi lâu mới nói: “Gọi ngự y lại đây.”

“Vâng!” Mộc Hương lui xuống, rất nhanh ngự y đã đứng ngoài bình phong.

Cách một tấm bình phong, Quý Tài nhân nói: “Chuyện hôm nay ta sảy thai, hi vọng ngự y già vờ như không có gì phát sinh.”

“Nương nương, vi thần không dám!” Ngự y bị hù dọa, quỳ trên mặt đất. Che giấu chính là tội khi quân, hắn làm gì có lá gan đó?

Quý tài nhân liếc nhanh qua Mộc Hương, Mộc Hương hiểu ý, cúi bô y phục trên người, vai lộ một nửa, cái yếm đỏ tươi, ra khỏi bình phong đi về phía ngự y. Ngự y kinh hãi đẩy Mộc Hương ra, Mộc Hương lại bắt lấy tay hắn đặt trên bộ ngực mềm mại, ngự y bị dọa ngã người, nửa ngày không dám cử động.

Quý Tài nhân hừ lạnh một tiếng: “Được lắm Vương ngự y, lại còn dám dâm loạn hậu cung, nếu Hoàng thượng biết được, cả nhà Vương gia các người cũng bị tịch thu tài sản, giết kẻ phạm tội.”

“Nương nương, vi thần, vi thần không phải... vi thần không có, vi thần...” Vương ngự y chưa từng gặp qua tình huống như vậy, không kịp phản ứng, lúc kịp phản ứng đã nhìn thấy Quý Tài nhân cười lạnh: “Đây là nương nương vu hãm vi thần.”

“Vu hãm người thì sao?” Quý tài nhân nói: “Chỉ cần ta nói với Hoàng thượng người dâm loạn hậu cung, mặc kệ là thật hay giả người vẫn khó thoát khỏi cái chết. Vương ngự y là người thông minh, người thông minh thì phải biết nên làm cái gì.”

Về mặt Vương ngự y trắng bệch, cả người mềm nhũn trên mặt đất, Mộc Hương không đổi sắc sửa sang lại trang phục. Hồi lâu, Vương ngự y mới nói: “Vi thần nguyện ý nghe lời nương nương phân phó!”

“Rất tốt!” Quý Tài nhân hài lòng gật đầu “Chuyện hôm nay không ai biết được, sau này ta khám thai lại mời Vương ngự y đến chiếu cố!”

Vương ngự y vừa nghe liền hiểu ý của nàng ta, run lên một chút: “Nương nương, nếu Hoàng thượng biết nương nương giấu diếm sự thật, đến lúc đó là tội chết!”

“Chỉ cần người kín miệng, Hoàng thượng sao lại biết được?” Quý tài nhân cười lạnh “Hôm nay chúng ta là châu chấu trên cùng một sợi dây, Vương ngự y cũng không nên lơ lơi.”

Hy vọng duy nhất của nàng chính là thai nhi trong bụng, hôm nay hải tử cũng mất, nàng còn được gọi là “cái gì cũng may” ư? Tiên Hoàng hậu có thể giả bộ mang thai, nàng cũng có thể, về phần có bị phát hiện hay không, nàng cũng không quản được. Chỉ cần tới tháng cho Khang Hi ôm một nam hài tử ngoài cung đến làm tiểu Hoàng tử là được rồi.

Là nàng không tốt, ngàn vạn lần phòng ngừa, cuối cùng vẫn không thể bảo trụ đứa nhỏ, nếu bị hại còn có thể hận người, nhưng nàng sảy thai hết lần này đến lần khác lại là do chính mình không cẩn thận. Ngẫm lại, Quý Tài nhân liền đau đến đứt ruột đứt gan. Lệ phi đỡ An Bình công chúa ngủ, hỏi thăm Tú Hà: “Đêm nay Hoàng thượng ở cung nào?”

“Đêm nay Hoàng thượng lật bài từ của Uyển Quý phi, chắc sẽ ở tại Chiêu Hoa cung.” Tú Hà bẩm báo chi tiết.

“Lại là Chiêu Hoa cung?” Lệ phi tức giận cắn môi “Hoàng thượng đúng là thiên vị, đều là nữ nhân của hắn, vị tiểu tiện nhân ở Chiêu Hoa cung kia lại được sủng ái vô tận. Cùng lắm là vì sinh hạ tiểu Hoàng tử, nếu bản phi cũng sinh hạ tiểu Hoàng tử, làm sao nàng ta có thể đắc ý như vậy?”

Tú Hà trầm mặc không dám nhiều lời. Lệ phi tức giận trong chốc lát, nhớ ra cái gì đó, hỏi: “Từ Quế hiền bên kia thế nào?”

“Mấy ngày trước thân thể Quý Tài nhân khó chịu nên thỉnh ngự y đến khám, ngự y nói không cần lo ngại, hôm nay đang dưỡng thai.”

“Bụng Quý Tài nhân đã sáu tháng?” Lệ phi nhủ mảy, nếu để cho nàng ta sinh hạ tiểu Hoàng tử, chẳng phải cũng là cho nàng ta một cơ hội xoay mình?

“Vâng! Mấy ngày trước nô tỳ sang xem, bụng đã rất lớn.”

“Bản phi tuyệt đối sẽ không cho nàng ta sinh hạ tiểu Hoàng tử! Trước đây vài ngày cho người chuẩn bị đồ, đã chuẩn bị xong chưa?” Lệ phi nhìn về phía Tú Hà.

Tú Hà gật đầu: “Hôm yến tiệc trăm ngày của Tiểu Hoàng tử từ đã đưa đến.” Tú Hà móc ra một bao bột hoa hồng cho nàng xem

Lệ phi nhìn thoáng qua thứ đồ đã được bọc kỹ, nói: “Tìm cơ hội bỏ độc hoa hồng này vào chén thuốc của Quý Tài nhân, xem nàng ta làm sao có thể mẹ vinh nhờ con.”

“Vâng!” Tú Hà gật đầu.

Hôm sau, lúc Tú Hà đến ngự thiện phòng nhận đồ ăn liền thấy Mộc Hương đang coi chừng lò sắc thuốc. Thừa dịp nàng ta rời đi trong chốc lát, Tú Hà khần trương mở nắp rót độc hoa hồng vào trong bình thuốc, quay một chút thấy không thể phát hiện ra điều gì, lúc này mới vội vã đóng nắp rời đi.

Hạ Đồng nhìn bóng dáng vừa ra ngoài, lại đến xem bình thuốc nóng đang bốc hơi, ngửi thấy mùi hoa hồng, nhủ mảy, thừa lúc người khác không phát hiện liền tránh xa bình thuốc.

Hạ Uyển Chi biết Lệ phi bỏ thuốc Quý Tài nhân cũng không nói gì, chỉ cho Hạ Hoa để ý thật kỹ.

Quý Tài nhân cũng không biết trong thuốc đã có thêm hoa hồng, nàng ta uống cạn chén thuốc, nói: “Hôm nay uống thuốc hình như càng thêm khó!”

“Nương nương nói đùa, là do bây giờ và trước đây đã khác.” Mộc Hương cũng không để ý nhiều, rót chén nước cho nàng súc miệng.

Đến sau một hôm nữa cũng không nghe nói thân thể Quý tài nhân khó chịu gọi ngự y, các nàng cũng biết chén thuốc kia Quý Tài nhân không uống, nếu không làm cách nào bình yên vô sự?

“Nô tỳ tận mắt nhìn thấy Tú Hà bỏ độc hoa hồng vào chén thuốc, còn ngửi thấy chính xác mùi hoa hồng.” Hạ Đồng khẳng định nói.

“Được rồi, bản phi biết rõ người sẽ không nhìn lầm, cũng không có ý trách cứ người. Nhưng mà Quý Tài nhân bình yên vô sự nên có khi đã bị phát hiện, đúng là không thể trông cậy vào Lệ phi được. Hạ Đồng, người nghĩ phải làm thế nào mới thân không biết quý không hay mất đi bảo thai trong bụng?”

“Cái này...” Hạ Đồng nhủ mảy “Chỉ sợ rất khó khăn.”

“Phải không? Bản phi lại có một biện pháp tốt.” Hạ Uyển Chi khẽ cười một phen, gọi Hạ Bích nói nhỏ vài câu. Hạ Bích Hạ Đồng nghe xong liếc mắt nhìn nhau, gật đầu: “Nô tỳ đã biết!”

“Vậy là tốt rồi!” Hạ Uyển Chi gật đầu không nói gì thêm

Gần đây Hạ Uyển Chi phát hiện Lâm Huệ không đến Chiêu Hoa cung, liền cho người qua thăm một chút. Hạ Bích trở lại nói thân thể Lâm Sung dung gần đây khó chịu đang tĩnh dưỡng tại Đức Sang cung.

Nàng không nghĩ nhiều, lực chú ý của nàng hôm nay đều đặt trên người Triệu Tĩnh Di. Gần đây Thái hậu mời Tề Diệp đi Thọ Ninh cung dùng bữa ngày càng nhiều, mỗi lần đi đều có Triệu Tĩnh Di. Nhiều lần nàng cố ý ra ngoài đi dạo đều phát hiện bọn họ vừa cười vừa nói đi ra từ Thọ Ninh cung, Hạ Uyển Chi không thể không phòng bị!

Buổi tối Tề Diệp lật bài từ của nàng. Sau một cuộc mây mưa, Hạ Uyển Chi nằm trên lồng ngực ấm áp rắn chắc của hắn, nói: “Thần thiếp nghe nói gần đây Hoàng thượng cùng Triệu tiểu thư thân thiết, nếu Hoàng thượng ưa thích thì nạp làm phi đi? Để tránh làm cho Triệu tiểu thư thiệt thòi.”

Bàn tay đang vuốt sống lưng mềm mại tinh tế của nàng bỗng dừng lại, Tề Diệp mở mắt ra nhìn chăm chăm: “Đây là Uyển Nhi đang ghen sao?”

“Hoàng thượng nói vậy, thần thiếp không có!” Hạ Uyển Chi cắn môi.

Tề Diệp nhìn nàng cười lớn: “Uyển Nhi vẫn đơn thuần như vậy, trầm thấy người đúng là nghĩ một đằng nói một nẻo, rõ ràng là đang ghen mà còn mạnh miệng!” Nói xong nghiêng người áp xuống thân thể nàng. Hạ Uyển Chi kinh hô một tiếng, rất nhanh đã bị hắn chặn mọi lại: “Cùng lắm là trầm nói với nàng ta thêm mấy câu mà thôi. Uyển Nhi chớ có suy nghĩ lung tung, nên nhớ trong lòng trầm chỉ có thể có một người...”

Hạ Uyển Chi rên rỉ một tiếng, chủ động ôm lấy cổ của hắn, hai chân siết sao quần quít eo của hắn, thở dốc nói: “Thần thiếp biết rõ, chỉ là thần thiếp lo lắng Hoàng thượng ghét bỏ thần thiếp.”

“Đừng nghĩ nữa, Uyển Nhi quần lấy trăn chặt như thế, trăn sao lại ghét bỏ người được?” Tề Diệp vuốt ve eo nàng, nhìn thấy gương mặt phỉếm hồng, một lần nữa dùng sức nắm lấy lưng nàng trên vai cũng bị cắn một cái.

Mỗi lần ở trên giường, nàng đều thay đổi sự ôn nhuận bình thường, như một con mèo hoang cắn vào người hắn, mỗi lần đều làm cho hắn đắm đuối tận hưởng. Quen mùi bén mùi, khác hoàn toàn với những kẻ đầu gối khác chỉ khiến hắn “ăn” không ngon.

Chương 93

Edit: navahn

Beta: Boram2124

“Nơi này của Uyển Quý phi thật mát mẻ, mỗi lần tần thiếp đến ngồi đều không bỏ đi được!” Lâm Huệ nhìn thoáng qua khối băng đặt trong vạc sứ thanh hoa lớn. Hôm nay khối băng đã tan không ít, đúng lúc hai vị thái giám lại mang một cái vạc lớn khác đến, khí lạnh phơ phất xua tan cái nóng.

“Nếu ưa thích thì đến ngồi nhiều một chút cũng không sao.” Hạ Uyển Chi cười nhạt “Gần đây thân thể Huệ nhi tốt lên không ít?”

“Đã khá hơn nhiều, lại phiền Uyển Quý phi quan tâm!” Lâm Huệ vuốt tay áo, cười nói: “Có điều trời nóng nên không còn chút sức lực nào, ngự y nói không đáng lo, tần thiếp cũng nhẹ nhõm.”

“Vậy là tốt rồi, những ngày trời nắng nóng lên thì phải chăm sóc thật tốt, để bị bệnh thì không hay!” Nhìn thấy Hạ Bích bụng nước ô mai lên, nàng cười nói: “Vừa vặn có nước ô mai ướp lạnh, Huệ nhi nằm thử xem có hợp khẩu vị không?”

Lâm Huệ nhìn nước ô mai trong chén bạch ngọc, hương vị chua ngọt quả thực làm người ta khó có thể từ chối. Nhưng mà hiện tại cơ thể nàng không dám tùy tiện ăn cái gì, nói: “Khiến Uyển quý phi phí tâm, chỉ là Huệ nhi không có lộc được ăn, ngự y dặn dò tần thiếp mấy ngày nay không thể ăn cái gì mát lạnh, nước ô mai này...”

“Nếu không thể uống vậy thì không cần uống.” Hạ Uyển Chi phát tay cho Hạ Bích bụng nước ô mai đi xuống, một lát sau đã lên rót cho Lâm Huệ một chén trà nóng.

“Mấy ngày nay tần thiếp nghỉ ngơi tại Đức Sang cung, lại nghe nói Triệu gia tiểu thư làm Hoàng thượng rất vui vẻ.” Nàng nghe nói Triệu gia tiểu thư dung mạo khuynh thành, quốc sắc thiên hương, sau khi nhìn thấy liền xác nhận đúng như tin đồn. Nếu Triệu gia tiểu thư được sủng ái, không biết Uyển Quý phi sẽ thế nào?

“Thật đúng là Huệ nhi tin tức linh thông, bản phi còn chưa biết được, ngược lại toàn bộ hậu cung đã biết. Nếu thật sự làm vui lòng Hoàng thượng, vậy trong cung lại có thể có thêm một vị muội muội hầu hạ Hoàng thượng.” Hạ Uyển Chi như cười như không, uống một ngụm nước ô mai, nói: “Hôm nay nước ô mai quả thực hơi chua.”

“Chắc là bỏ thiếu một chút mật ong, nô tỳ sẽ xuống bổ sung ngay.” Hạ Bích có ý tiếp nhận chén thuốc rồi đi.

Hạ Uyển Chi nói: “Không sao, mặc dù hơi chua một chút nhưng hương vị vẫn ngọt ngào như vậy, dù có chua hơn nữa cũng không cách nào che giấu được vị ngọt bên trong.”

Lâm Huệ nghe vậy trong lòng biết rõ nàng đang nói với mình, cho dù Triệu Tĩnh Di có thể tiến cung cũng không thể đoạt ân sủng của nàng. Lâm Huệ cười cười không lên tiếng, nàng ta cũng không phải không biết, người trước mắt chắc chắn như thế là bởi vì vị trí của nàng trong lòng Hoàng thượng thật không nhỏ.

Nếu so sánh mà nói, tài mạo mọi thứ nàng đều không thua, tại sao lại không thể lấy được ân sủng của Hoàng thượng. Điều này làm cho trong lòng Lâm Huệ khó chịu không thôi, chẳng lẽ như nàng còn chưa đủ? Nàng có chỗ nào so ra kém Uyển Quý phi sao?

Sau khi Lâm Huệ rời khỏi, Hạ Bích thu dọn chén trà, nhìn chén nước không hề vơi đi, nhũn nhũn, cho cung nữ bụng xuống cọ rửa.

“Nương nương, vừa rồi Hoàng thượng tần bệ ở Ngọc hồ, nô tỳ nhìn thấy Triệu gia tiểu thư mang theo tỳ nữ đi đến Ngọc hồ!” Hạ Hoa tiến đến vén rèm xe nói.

Thả một ít thức ăn vào hồ cá, Hạ Uyển Chi phất tay, nhận khăn vải trong tay Hạ Bích xoa xoa: “Nghe nói dưới trời chiều hoa sen đẹp hơn, bản phi đột nhiên cũng có hứng đi xem một chút, đến Ngọc hồ đi!”

Đến Ngọc hồ, nàng nhìn hai người đang ngồi trong chiếc thuyền mới rời đi không xa, một trong hai bóng dáng đối với nàng mà nói là cực kỳ quen thuộc, ngoài đương triều Thiên tử thì còn có thể là ai?

Nàng cho Hạ Bích chuẩn bị trà bánh, ngồi trong đình vừa thưởng thức cảnh tượng trong Ngọc hồ vừa uống nước ô mai, cảm thấy hương vị là lạ, dứt khoát đẩy ra không uống.

Người trên thuyền nhìn thấy nàng, cười một tiếng, cho tiểu thái giám chống thuyền lên bờ, Triệu Tĩnh Di ở một bên vè mặt thẹn thùng cúi thấp đầu. Thuyền đến bờ, nàng đã đợi sẵn, nhìn thấy Triệu Tĩnh Di lúc lên bờ làm bộ vấp chân, thiếu chút nữa ngã xuống. Mà Tề Diệp không biết chuyện gì nên vội vàng đỡ nàng, cử động kia rất thân mật mập mờ.

Hạ Uyển Chi cười cười, tiến lên phía trước nói: “Triệu tiểu thư phải cẩn thận, rơi xuống nước thì không tốt!”

“Tạ Uyển Quý phi quan tâm.” Triệu Tĩnh Di thấy vậy buông tay ra, gương mặt có chút thất vọng, buông thõng mi.

Hạ Uyển Chi móc khăn tay lau mồ hôi trên trán cho Tề Diệp, nói: “Hoàng Thượng hôm nay sao lại hào hứng như vậy, bơi hồ mà cũng không nói cho tần thiếp?”

“Trẫm đột nhiên cao hứng mà thôi.” Tề Diệp cười, vuốt ve mấy sợi tóc bị gió thổi loạn của nàng, nói: “Trưa mai đi Phong Xuân các, thế nào?”

“Cực kỳ vui lòng!” Hạ Uyển Chi cười một tiếng, vô tình nhìn thấy ánh mắt căm thù của Triệu Tĩnh Di liếc đến, nàng càng vui vẻ hơn.

Đứng trong chốc lát, Triệu Tĩnh Di thấy mình dư thừa, lấy cớ rời đi. Hạ Uyển Chi dẫn Tề Diệp vào trong đình uống trà ngắm hoa, rất thích ý.

“Hoàng thượng thật sự rất sủng ái Uyển Quý phi.” Trên đường, Triệu Tĩnh Di hậm mộ nói.

“Tiểu thư nếu vào cung, khẳng định còn được cưng chiều hơn so với Uyển Quý phi.” Tỳ nữ không cam lòng: “Hơn nữa, nô tỳ nhìn Uyển Quý phi không có gì nổi bật, cũng không có gì xuất chúng, so sánh với tiểu thư đúng là thua kém rất nhiều.”

“Tiểu Mai cảm thấy ta đẹp mắt hơn so với Uyển Quý phi?” Triệu Tĩnh Di vui mừng hỏi.

Tiểu Mai gật đầu: “Đó là đương nhiên, phi tần trong hậu cung không ai có thể vượt qua tiểu thư, nếu tiểu thư vào cung nhất định ân sủng đứng đầu, đến lúc đó những phi tần khác cũng sẽ bị lạnh nhạt đi?”

Lời của nàng khiến trong lòng Triệu Tĩnh Di liên tục vui mừng, gần không được lên cười mãn nguyện: “Thái hậu nói chờ mấy ngày nữa có thể cho ta vào cung, hậu vị bỏ trống, nếu ta tiến cung có thể trở thành Hoàng hậu dưới một người trên vạn người, đến lúc đó Uyển Quý phi còn là cái gì?”

“Tiểu thư nói rất đúng!” Hai người nói thắm vài câu, cười cười rồi đi.

“Hừ, bộ sáng lỗ mũi của nàng ta cũng muốn làm Hoàng hậu, đúng là không biết tự lượng sức mình.” Nhìn bóng dáng đi xa, Thái Vi bĩu môi.

Lâm Huệ thu hồi ánh mắt, cười lạnh một tiếng: “Như nàng ta mà cũng muốn so sánh với Uyển Quý phi, thật sự là không biết trời cao đất rộng. Cùng lắm chỉ là một cái bình hoa di động, trông đẹp nhưng không dùng được, vọng tưởng bao trùm người khác, thật là không có đầu óc!” Lâm Huệ tiện tay ném cái lá trong tay đi, ánh mắt tối lại.

“Có thể nàng ta có Triệu gia hiển hách, lại có Thái hậu là cô, Hoàng thượng là biểu ca, chỉ sợ trong tương lai hậu vị ngoài nàng ta ra không còn ai khác!” Thái Vi nhẹ giọng nói.

Lâm Huệ nhủ mảy, trong lòng không vui.

Thái Vi thấy thế không dám lắm miệng, có điều nàng biết những điều mình nói đều là sự thật, nếu có một ngày Triệu Tĩnh Di vào cung, vậy không phải là được hoan nghênh ngồi vào vị trí Hoàng hậu?

“Nghe nói hôm nay người chơi thuyền Ngọc hồ cùng Hoàng thượng?” Thái hậu nhìn Triệu Tĩnh Di cười hỏi, Triệu Tĩnh Di xấu hổ đỏ mặt gật đầu, Thái hậu gật đầu nói: “Như thế rất tốt, xinh đẹp như người nếu không lọt vào nổi mắt xanh của Hoàng thượng thì mới là lạ, Hoàng thượng vui vẻ cũng là phúc khí của người.”

“Vâng! Tĩnh Di nghe theo lời dạy bảo.” Triệu Tĩnh Di gật đầu, nhớ ra cái gì đó: “Hình như Hoàng thượng có vẻ rất sủng ái Uyển Quý phi. Hôm nay đi chơi thuyền chưa được một lát, Hoàng thượng vừa nhìn thấy Uyển Quý phi đã cho người chèo thuyền vào bờ.”

“Ân sủng của nữ nhân hậu cung chưa bao giờ lâu dài, cho dù hôm nay nàng ta được sủng ái, thời điểm người vào cung chính là lúc nàng ta thất sủng. Tĩnh Di ngây thơ nên bần khoản quá nhiều, nên nhớ ai gia cho người theo vào cung là vì tạo cơ hội cho người cùng Hoàng thượng lâu ngày nảy sinh tình cảm. Hoàng thượng đối với người có lòng, một cái Uyển Quý phi thì là gì?”

“Đa tạ Thái hậu cô cô ưu ái, Tĩnh Di nhất định sẽ không phụ tâm ý của Thái hậu!” Trở thành nữ nhân được hân sủng ái nhất, Triệu Tĩnh Di vừa nghĩ tới đã thấy hồi hộp.

Thật ra trước kia nàng không muốn vào cung, kể từ sau khi thấy Hoàng thượng, một nam nhân anh tuấn bất phàm hơn người, thánh minh uy nghiêm, khí chất hấp dẫn làm người khác tôn quý thần phục, nàng liền nhớ thương. Từng giây từng phút đều muốn trở thành nữ nhân được sủng ái bên cạnh hắn, vượt qua cả Uyển Quý phi.

Từ Quế hiền mặc dù khá vắng vẻ, nhưng cũng may rất tĩnh lặng, người đến người đi không nhiều. Trước kia Từ Quế hiền đặt một cái bàn đu dây, Quý Tài nhân cho người sửa chữa một phen, không có việc gì làm sẽ ra đó ngồi một chút.

Hôm nay cũng như thường ngày, Quý Tài nhân đi lại một mình nghỉ chân trên bàn đu dây, Mộc Hương cũng không đẩy nàng. Quý Tài nhân lung lay vài cái, nghe “xoạch” một tiếng, còn chưa kịp phản ứng đã ngã trên mặt đất, đau đến nỗi phải rên lên, Mộc Hương thấy thế vội vàng chạy đến.

Quý Tài nhân bị trầy bên ngoài, mắt nhìn một bóng dáng thoáng hiện lên, nàng còn chưa thấy rõ đã biến mất. Mượn lực của Mộc Hương đứng dậy xong, Quý Tài nhân liền cho Mộc Hương đi xem một chút. Nàng xoa xoa người, nhìn sợi dây thừng đứt rồi, nhớ tới bóng dáng lướt kia, nhủ mảy.

Không bao lâu Mộc Hương trở lại, nói: “Nô tỳ không nhìn thấy cái gì.”

“Xem thử có phải bị người khác cố tình cắt đứt hay không?” Quý Tài nhân không nói gì, chỉ sợi dây thừng.

Mộc Hương cẩn thận xem xét, quả thật vết đứt cao thấp không đều, có vẻ như đã bị cắt một nửa. “Nương nương, có người muốn hại nương nương.”

“Hừ, nếu hài tử vẫn còn, một lần té xuống như vậy cũng phải mất!” Vuốt ve cái bụng phẳng to lên vì vài bóng, nếu nàng đã quyết định giấu giếm chuyện sảy thai, bụng cũng phải giả vờ như vậy.

Trở lại Từ Quế hiền, Quý Tài nhân lập tức cho Khang Hi đi tìm Vương ngự y đến khám bệnh. Vương ngự y rất nhanh đã tới, cho nàng một chai rượu thuốc để bôi, về phần người bên ngoài thì chỉ nói nàng động thai, mở phương thuốc an thai như thật. Mộc Hương cũng đóng kịch sắc thuốc ở ngự thiện phòng, giống như muốn mọi người ai cũng biết Quý Tài nhân gặp chuyện.

Hạ Uyển Chi nghe nói nàng ta chỉ động thai, khẽ nhủ mảy. Hạ Bích Hạ Đồng thưa: “Nô tỳ vô dụng!”

“Đứng lên đi, việc này không liên quan đến các người, chỉ là nàng ta mệnh tốt mà thôi!” Hạ Uyển Chi khoát tay. Nàng nghe nói Quý Tài nhân thường xuyên ngồi bàn đu dây nên mới cho Hạ Bích động tay động chân trên đó. Người mang thai kiêng kỵ nhất là bị té, cũng không nghĩ tới nàng ta cùng hài tử đều mệnh tốt, lại còn bình an vô sự.

Hạ Đồng muốn lập công chuộc tội liền báo: “Nương nương, nô tỳ có thể gian lận vào chén thuốc.”

“Chén thuốc dễ bị phát hiện, không tốt!” Hạ Uyển Chi lắc đầu, nói: “Các người xuống trước đi, việc này để sau hẵng nói.”

Hai người gật đầu, Hạ Uyển Chi nhìn nữ nương ôm tiểu Hoàng tử đi đến, cười cười ôm hắn. Nhìn đôi mắt đen long lanh của tiểu Hoàng tử, nàng cúi đầu hôn trên khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của hắn một cái, rồi lại cảm lấy trống ngực chọc hân cười.

Dùng bữa tối xong, Thái Hậu cho Triệu Tĩnh Di khảy một khúc nhạc. Tề Diệp nhìn thấy sự kỳ vọng của nàng ta, mặt vẫn không chút thay đổi ngồi nghe. Thái hậu lên tiếng: “Nghe nói hôm nay Quý Tài nhân động thai, mấy gần đây Hoàng thượng không đi thăm Quý Tài nhân, nếu rảnh rồi thì cần phải qua xem một chút. Dù sao cốt nhục trong bụng nàng cũng là huyết mạch Hoàng gia.”

“Vâng!” Tề Diệp gật đầu, bưng trà uống một ngụm, phát giác ánh mắt của Triệu Tĩnh Di nhìn đến, khẽ nhủ mảy.

Đàn xong khúc cuối cùng, Triệu Tĩnh Di đứng dậy: “Thần nữ bất tài, bêu xấu Hoàng thượng!”

“Tĩnh Di khiêm tốn rồi, ai gia nghe âm thanh rất hay, so với phi tần trong cung đã khá hơn nhiều.” Thái hậu tán thưởng, sau đó lại nhìn về phía Tề Diệp: “Hoàng thượng cảm thấy thế nào?”

Triệu Tĩnh Di hào hứng mong đợi nhìn về phía hắn, đôi mắt rạng rỡ phát sáng.

Tề Diệp cười nói: “Quả thật không tệ, cùng lắm so sánh với Lâm Sung dung thì kém hơn chút ít, nên luyện tập nhiều hơn.”

Triệu Tĩnh Di có chút buồn bã, cúi đầu hành lễ: “Vâng! Thần nữ nghe Hoàng thượng dạy bảo.”

Thái hậu còn muốn tiếp tục nói, Tề Diệp đã cắt ngang: “Canh giờ không còn sớm, Trẫm không quấy rầy Thái hậu nghỉ ngơi nữa.”

“Hoàng thượng đừng xem tấu sớ quá muộn, đừng vì triều chính mà mệt mỏi thân thể.” Thái hậu ôn nhu dặn dò, Tề Diệp gật đầu rồi đi. Thái hậu liếc nhanh qua phía Triệu Tĩnh Di, hiểu ý, nàng hành lễ xong liền theo đuổi Hoàng thượng ra ngoài.

Tề Diệp mới ra khỏi Thọ Ninh cung đã nghe âm thanh mềm mại sau lưng: “Hoàng thượng!”

Hắn quay đầu lại, hoàng hôn bốn phía, gương mặt ửng hồng như hoa đào, đôi mắt đẹp sáng lấp lánh. Nàng ta khẽ ấn ngực thở dốc, không thể không nói bộ dáng nhu nhược cùng khuôn mặt xinh đẹp này rất khiến người khác động tâm. Có điều phía sau nàng là Thái hậu cùng Triệu gia, hắn cũng không thể tùy ý: “Chuyện gì?”

Cảm giác trong giọng nói của hắn có chút lạnh nhạt, Triệu Tĩnh Di hơi thất vọng, nhưng vẫn móc ra thứ đồ đã chuẩn bị kĩ càng.

“Đây là túi thơm thần nữ tự may, có thể an thần, thần nữ tùy tiện, mong rằng Hoàng thượng thích.”

Hết nhìn túi thơm thêu một nhánh anh đào, hắn lại nhìn gương mặt tràn đầy hồng hào của người trước mặt, nói: “Trẫm đã đeo túi thơm, hay là Triệu tiểu thư tự giữ lại dùng đi, tâm ý của người trẫm nhận là được.”

“Hoàng thượng...” Triệu Tĩnh Di cắn môi, lấy hết dũng khí: “Hoàng thượng đâu phải là không thích thần nữ?”

Tề Diệp khẽ khiêu mi, không nói một lời nhìn nàng ta. Triệu Tĩnh Di nói: “Thần nữ luôn luôn ngưỡng mộ Hoàng thượng, nếu có may mắn được hầu hạ Hoàng thượng, thần nữ nhất định sẽ tận tâm tận lực. Hoàng thượng có biết thần nữ, thần nữ...”

“Hết sức tùy tiện!” Không đợi nàng nói xong, Tề Diệp lạnh nhạt: “Hậu cung của trẫm chẳng lẽ nói một câu thích là có thể đến? Lời nói hôm nay trẫm làm như chưa từng nghe thấy, người cũng không nên nói ra những lời thất lễ như vậy nữa. Trở về cố gắng học tập quy củ, đừng đánh mất thể diện Triệu gia.”

Không để ý tới Triệu Tĩnh Di đang chực khóc, Tề Diệp phất tay áo rời đi.

Nhìn người càng lúc càng xa, Triệu Tĩnh Di vô cùng xấu hổ, đau lòng không ngớt, nước mắt âm thầm rơi xuống, sau đó ngồi thụp xuống mặt đất, khóc lớn thành tiếng. Tiểu Mai nhìn những người đi qua lại, tiểu thư khóc như thế chắc chắn sẽ bị chê cười. Nàng ta liền đỡ Triệu Tĩnh Di về phòng. Thái hậu cho người tới hỏi chỉ nói là thần thể khó chịu.

Thái hậu đương nhiên biết rõ thần thể khó chịu chỉ là cái cớ, liền cho Quế Tú mama đi hỏi thăm một chút. Không bao lâu Quế Tú mama trở lại, đem chuyện vừa rồi kể ra, Thái hậu nhũn mề nói: “Hoàng thượng đây là có ý gì?”

“Nô tỳ cảm thấy Hoàng thượng hình như nhìn ra dụng ý của Thái hậu, có lẽ mất hứng!” Quế Tú mama thưa.

“Hắn có mất hứng cũng không thể tức giận với một cô nương!” Thái hậu lớn giọng “Nói đi nói lại cũng là do Uyển Quý phi. Hắn vừa muốn không chế Triệu gia, vừa không muốn ai gia can thiệp triều chính, trong lòng không thoải mái liền trút giận lên Tĩnh Di. Người đi qua an ủi vài câu, giúp Tĩnh Di giải sầu.”

“Vâng!” Quế Tú mama gật đầu lui xuống.

Hoàng thượng a, năm đó nếu không phải dựa vào thể lực Triệu gia, người làm sao có thể bình an ngồi trên cương vị Hoàng thượng? Hôm nay vai cánh cứng cáp lại muốn qua sông rút ván. Có ai gia ở đây, người cũng không dễ dàng như vậy.

Tề Diệp cũng không đi Từ Quế hiền thăm Quý Tài nhân. Hắn ra khỏi Thọ Ninh cung liền đến lầu Nguyệt Quang, thăm nghĩ đứng ở chỗ cao xem hoàng cung một chút. Chờ hắn đi lên xong, nhìn qua người đứng phía xa một lúc, quả thực ngoài ý muốn.

Hạ Bích cúi đầu hành lễ, Hạ Uyển Chi cũng không biết hắn đến. Đợi khi hắn đến gần ôm nàng vào trong ngực mới giật mình tỉnh lại, quay đầu nhìn hắn cười một tiếng. Nàng nhích qua chưa chỗ trống cho hắn ngồi: “Làm sao Hoàng thượng biết thần thiếp ở chỗ này?”

“Trẫm đoán!” Tề Diệp cười cười, cho nàng dựa lên người mình, nghe mùi thơm nhàn nhạt, lập tức cảm thấy tâm tình tốt lên nhiều.

“Hoàng thượng dụ dỗ thần thiếp.” Hạ Uyển Chi nghiêng đầu cười nói: “Hoàng thượng có biết thần thiếp đang nghĩ gì không?”

“Không phải Uyển Nhi đang nghĩ về trẫm sao?” Tề Diệp nghiêm trang hỏi.

Hạ Uyển Chi sững sốt một lúc, trên mặt nóng lên, trừng mắt nhìn hắn không nói lời nào. Nhìn vẻ mặt lần này của nàng, Tề Diệp cười lớn: “Không nghĩ tới trẫm thật sự đoán đúng.”

Hạ Uyển Chi cúi đầu không nói, khóe miệng khẽ chứa đựng một nụ cười.

Quý Tài nhân cho rằng Hoàng thượng biết nàng động thai sẽ đến thăm, ai biết trông đợi cả buổi cũng không thấy ai đến, thất vọng vô cùng.

Xem ra Hoàng thượng thật sự không để nàng trong mắt, cũng không quan tâm tới tình cảm trước kia dù chỉ một chút. Là nàng quá ngốc, cho rằng trong lòng Hoàng thượng còn có nàng. Quý Tài nhân tức giận đánh vào bụng, oán hận không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 94

Edit: Âu Dương Vô Tâm

Beta: ThyAn89

Tiểu hoàng tử mới hơn ba tháng đã rất dễ thương nên rất nhiều người yêu thích bé. Hạ Uyển Chi từ khi sinh con đến giờ thì luôn tất bật, cuộc sống chỉ xoay quanh con.

Tuy Thái hậu ghét nàng nhưng đối với tiểu hoàng tử thì lại không. Mỗi ngày Hạ Uyển Chi đều ôm tiểu hoàng tử đi thỉnh an Thái hậu. Bà nhìn thẳng bé trắng mập đáng yêu thì cười tít cả mắt, khuôn mặt cũng hiện thêm vài nếp nhăn mờ mờ.

Dù sao Đại hoàng tử cũng đã mất, Nhị hoàng tử của nàng nghiễm nhiên trở thành số một. Nếu như hậu cung có thêm vài vị hoàng tử hoặc Triệu Tĩnh Di có một đứa con trai, Thái hậu sẽ không thêm để ý đến tiểu hoàng tử của Hạ Uyển Chi.

Hạ Uyển Chi không an tâm khi cho nhũ mẫu mang thẳng bé đi nên lần nào cũng đích thân ôm tiểu hoàng tử đến Thọ Ninh cung.

Hôm nay cũng không ngoại lệ. Hạ Uyển Chi dùng xong bữa liền mặc đồ cho tên tiểu tử kia. Mới vào hạ nên buổi sáng vẫn hơi se lạnh. Tiểu hoàng tử trắng nõn như tuyết, đáng yêu kinh khủng nên nhận được rất nhiều sự yêu thích của người khác. Hạ Uyển Chi lại càng coi bé con như châu báu, không ngại vất vả bế hắn đi, trên đường lại kiên nhẫn nói chuyện cùng tiểu hoàng tử.

Vì đã được hơn ba tháng tuổi nên con người đã khá linh hoạt nhìn xung quanh hay nhìn theo đồ vật thẳng bé thích. Đôi khi có người cảm tưởng bởi chơi với hắn thì hắn liền hoa chân múa tay, miệng đầy nước miếng bị bỏ nói những lời chả có ai hiểu. Có khi còn vui vẻ chuyển động đầu.

Đến Thọ Ninh cung, Hạ Uyển Chi đem tiểu hoàng tử giao cho nữ nương ôm, đi vào thính an Thái hậu. Hạ Uyển Chi ngồi chờ một lát thì bức rèm che có âm thanh nhỏ. Nàng ngẩng đầu thì liền nhìn thấy Thái hậu được Triệu Tĩnh Di đỡ đi ra thì vội vàng hành lễ “Thần thiếp thỉnh an Thái hậu, Thái hậu vạn phúc kim an.”

Thái hậu nhìn nàng một cái gật đầu, ánh mắt liếc tiểu hoàng tử. Trong nháy mắt, mắt bà sáng trưng ngồi xuống liền hướng nữ nương ngoắc “Sách Nhi ngoan, mau đến đây cho Hoàng tử mẫu ngắm.” Nữ nương nhìn Hạ Uyển Chi, ôm tiểu hoàng tử tiến lên. Thái hậu bế bé con, mỉm cười đùa với tiểu hoàng tử.

Triệu Tĩnh Di cúi người thỉnh an Hạ Uyển Chi, nàng nhàn nhạt gật đầu, nhìn Triệu Tĩnh Di một thân áo màu phấn hồng, vài vóc mềm mại, có thể là thượng hạng cống phẩm. Nàng ta tuổi không lớn lắm, còn chưa nảy nở hoàn toàn nhưng đã có một dung nhan khuynh thành. Nếu nàng ta trưởng thành hoàn toàn thì gương mặt này không biết sẽ khiến bao nhiêu ánh mắt nhìn nàng.

Hạ Uyển Chi không thể không nói nàng rất hâm mộ muốn có một gương mặt xinh xắn. Nhưng có nhiều chuyện không chỉ có gương mặt đẹp là được.

Nàng nghĩ, Triệu Tĩnh Di nếu vọng tưởng dựa vào sắc đẹp của mình mà muốn leo lên phượng vị thì cũng có khả năng. Dù sao nam nhân đều háo sắc.

Ma mà cảm đồ chơi đưa cho Thái hậu đùa với tiểu hoàng tử. Bây giờ hẳn thích màu sắc tươi tắn. Chuỗi ngọc màu đỏ nè, túi thơm nè...cái gì trước mắt hẳn lắc lư, hẳn cũng sẽ chớp lấy, miệng bị bỏ nói.

Triệu Tĩnh Di cầm lấy một cái trống bỏi, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn Hạ Uyển Chi. Nhìn trang dung tinh xảo đẹp đẽ quý phái, khí chất thanh cao cao quý của Hạ Uyển Chi, ả không ngừng hâm mộ, ghen ghét. Hạ Uyển Chi phát hiện ra ánh mắt của nàng ta, thần nhiên ngừng đầu. Nhìn sự ghen tị chưa kịp thu hồi trong mắt ả nàng cũng không nói gì, chỉ nhìn thái hậu đùa với tiểu hoàng tử, lúc này thái hậu là bộ mặt hiền từ.

Thái hậu trêu chọc trong chốc lát, ôm tiểu hoàng tử có chút mỏi tay, tiểu hoàng tử được nuôi rất kỹ, so với lúc vừa sinh ra nặng hơn rất nhiều. Bây giờ bé con như cục thịt tròn vo, chưa bế nhiều trẻ con thì thái hậu làm sao có thể ôm được lâu, Hạ Uyển Chi cũng là ôm một chút thì đưa nữ nương.

Nữ nương liền nhận lấy tiểu hoàng tử rồi đứng sang một bên. Thái hậu sửa sang lại cung trang, ánh mắt nhìn tiểu hoàng tử quét vài lần, nói với Hạ Uyển Chi “Mùa hạ sắp qua mùa đông sắp đến rồi. Người sai người làm quần áo mùa đông đi.”

“Đạ! Hôm qua Thần thiếp đã phân phó cung nhân.” Hạ Uyển Chi gật gật đầu, hậu cung tuy lớn, việc nàng phải làm nhiều lắm là phân phó vài câu mà thôi, cũng là không thể nói mệt mỏi.

Thái hậu lại dặn dò vài câu, tiểu hoàng tử chơi một hồi liền ở trong ngực nữ nương ngủ thiếp đi. Thái hậu cho nàng lui xuống, rất chiều cố tiểu hoàng tử, Hạ Uyển Chi gật gật đầu.

Nàng vừa đi, thái hậu nói “Uyển quý phi là người không dễ đối phó, người phải cẩn thận chút. Trong hậu cung tranh đấu gay gắt người lừa ta gạt, cho dù có ai gia cũng không thể lúc nào cũng bảo hộ người chu toàn.”

“Vâng, Tĩnh Di nhớ kỹ!” Triệu Tĩnh Di gật gật đầu. Thật ra không cần thái hậu dặn dò nàng cũng biết, đấu chỉ là hậu cung tranh đấu gay gắt, người lừa ta gạt, Triệu phủ cũng không ngoại lệ, nàng cũng không phải là tiểu cô nương ngây thơ.

“Vây là tốt rồi!” Thái hậu vỗ vỗ tay của nàng, tiếp “Hoàng Thượng mặc dù sủng ái Uyển quý phi, nhưng sẽ không lâu dài. Nếu dùng dụng mạo của Tĩnh Di, sau khi tiến cung có thể được ân sủng.”

“Được Thái hậu chỉ bảo là vinh dự của Tĩnh Di.” Đối với dụng mạo của mình, Triệu Tĩnh Di rất tự tin, chỉ là Hoàng thượng hình như không thích nàng, rất khách khí với nàng, nghĩ tới đó lòng của Triệu Tĩnh Di chưa xót.

Nhưng nghĩ lại, nàng ta cũng chỉ tiến cung hơn nàng có vài ngày (edit: sinh con mà hơn vài ngày, khá khen cho tinh thần lạc quan này). Đến khi nàng tiến cung hầu hạ Hoàng thượng thì ngại sẽ yêu nàng, sủng nàng. Đến lúc đó, nàng sẽ vượt qua cả Quý phi.

Vừa nghĩ như thế, hai mắt âm đạm sáng lên, Triệu Tĩnh Di lòng tin mười phần cười cười.

Ăn trưa xong, Tề Diệp đi từ chỗ Thái hậu đến chỗ Hạ Uyển Chi đang trêu chọc tiểu hoàng tử. Nàng nhìn tròn mắt đen nháy của bé chuyển động theo chuỗi vòng đỏ mà cười liên tục.

Tề Diệp vừa tiến đến trông thấy một màn này, nhin không được cười một tiếng, bước nhanh đến phía trước, ngồi xuống bên người nàng. Nhìn tiểu tử linh động như vậy, phụ thân hẳn liền đưa tay véo má phúng phính của hắn một cái.

Hạ Uyển Chi nghiêng đầu nhìn Tề Diệp, đem chuỗi hạt giao cho hắn để hắn đùa với tiểu hoàng tử đang nói lời người ta không hiểu, hai tay trên không trung quơ quơ, thỉnh thoảng nhếch miệng cười một tiếng, khiến cho lòng người mềm nhũn một cái. Chơi đùa trong chốc lát, tiểu hoàng tử một hồi liền hừ hừ khanh khanh, Hạ Uyển Chi sai nữ nương dụ dỗ tiểu hoàng tử chìm vào giấc ngủ. Nàng tiếp nhận nước ô mai mát lạnh của Hạ Bích “Hoàng Thượng trời rất nóng tại sao ngài lại tới?”

“Nghe thái hậu nói Sách Nhi rất đáng yêu, trầm nhớ hẳn liền đi đến nhìn một chút.” Hắn nói xong liền không ngại nóng mà dán sát người nàng, tựa lên vai nàng.

Hạ Uyển Chi cười cười, sờ sờ mặt của hắn “Nếu mệt mỏi thì ở chỗ này nghỉ trưa trong chốc lát đi!”

“Ừ!” Tề Diệp đáp một tiếng nhắm mắt lại.

Chờ trong chốc lát, Hạ Uyển Chi thấy hắn không có động tĩnh, nghiêng đầu nói “Hoàng Thượng muốn gối lên trên người thần thiếp ngủ sao?”

“Trên người Uyển Nhi thật thơm, trầm nghĩ rất buồn ngủ!” Tề Diệp cười cười, ôm nàng nằm trên chiếu, nói “Cùng trầm nằm một lát đi!”

Nàng gật gật đầu, không nói gì, cho hắn dán vào người mình, nắm lấy tay hắn. Mười ngón tay đan xen.

Giữa hè nóng ran, cũng may Chiêu Hoa cung của nàng có không ít băng, trái cây ướp lạnh, nước ô mai thật là giải khát. Bất giác tháng sau đã trôi qua.

Ngày mười lăm thỉnh an thái hậu, người ngồi đầy phòng. Triệu Tĩnh Di nhu thuận đứng bên cạnh thái hậu, xem ra khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp bị rất nhiều người ghen ghét.

Gần đây nàng không phải là không biết rõ Triệu Tĩnh Di muốn đến gần Tề Diệp. Chỉ tiếc gần đây hẳn chính sự bận rộn, gần như không gặp nàng. Trừ Thọ Ninh cung hẳn phải theo phép tắc ngồi một chút thì cho dù có lúc thái hậu gọi hẳn đến Thọ Ninh cung dùng bữa, hẳn đều dùng chính sự đẩy đi.

Hạ Uyển Chi âm thầm vui vẻ, biết rõ cho dù Triệu Tĩnh Di có tướng mạo đẹp, nhưng chỉ cần nàng là Triệu gia nữ nhi, Tề Diệp sẽ không chân chính sủng ái nàng. Triệu gia ở triều đình thế lực không nhỏ, khắp nơi áp chế hoàng quyền, hẳn sao trọng dụng Triệu gia đây?

Thái hậu nói mấy câu, mọi người hàn huyên vài câu liền rời đi. Hạ Uyển Chi trở về Chiêu Hoa cung không bao lâu, Lâm Huệ đã tới, hai người chào hỏi, sau Hạ Bích đáng trả đi lên, vẫn không quên bưng dưa và trái cây.

Gần đây Lâm Huệ lại ngoan ngoãn không ít, Hạ Uyển Chi cũng không còn cố kỵ nhiều nàng ta, dù sao hiện tại nàng là trong người được sủng ái nhất hậu cung nàng nói, người phía dưới cũng không dám nói một cái chữ không, hơn nữa nàng lúc nào cũng đề phòng, tất nhiên sẽ không để cho người khác dễ dàng đắc thủ thương tổn tới mình.

Hai người tán gẫu vài câu, cũng chỉ nói chút ít việc vặt. Đang nói chuyện, nữ nương ôm tiểu hoàng tử đã tỉnh đi đến. Hạ Uyển Chi vừa nhìn liền nở nụ cười, ôm tiểu hoàng tử dụ dỗ.

Lâm Huệ nhìn tiểu hoàng tử trên cổ treo khuyên tai ngọc, khối ngọc trụ kia nàng nhìn rất quen mắt, nhìn kỹ trong chớp lát, mới bình tĩnh đi đến. Đây là khuyên Hoàng thượng hay đeo.

Vật bên người Hoàng thượng bình thường sẽ không tùy tiện đưa cho người khác. Nàng nghe nói khuyên tai ngọc này là tiền để ban thưởng lúc Hoàng Thượng trăm ngày. Từ đó hẳn liên tục đeo thứ này trên người. Bây giờ lại xuất hiện trên người tên tiểu tử này. Có thể thấy Hoàng thượng rất coi trọng vị nhị hoàng tử này. Lâm Huệ âm thầm vuốt ve bụng, nếu con của nàng vẫn còn, có lẽ Quý phi vị đã là của nàng.

Ngày mười lăm có cung yến. Các phi tần đều dùng bữa tại Triều Hoa các cùng Hoàng thượng và Thái hậu.

Hạ Uyển Chi ngồi bên cạnh Tề Diệp. Khuôn mặt nàng dưới ánh đèn không còn sự sắc sảo, khuôn mặt trở nên nhu hòa. Bữa tối rất phong phú, Hạ Đồng thức ăn cho nàng, đều là thứ nàng thích ăn, Hạ Uyển Chi ăn được không ít.

Đang ăn, Lâm Huệ nghe mùi cá nhện không được nhứ mảy, nhìn thoáng qua chủ vị Tề Diệp. Nàng ta kẹp lấy một miếng thịt cá đang muốn ăn tiếp nhưng còn chưa cho vào miệng, nhện không được nàng che miệng cúi đầu.

Động tác không lớn, lại khiến cho mọi người chú ý.

Hạ Uyển Chi khiêu mi, nhìn nàng ta che miệng, bộ dáng hơi khó chịu liền hỏi “Lâm sung dung bị sao thế?”

“Thưa Hoàng Thượng, Thái hậu, tần thiếp làm hai người mất hứng mong Hoàng Thượng trách phạt. Nhưng thân thể tần thiếp rất khó chịu, chỉ sợ muốn...” Còn chưa có nói xong, nàng lại che miệng nôn mửa liên tục.

Các phi tần thấy thế cũng không khỏi nghĩ sâu xa. Hạ Uyển Chi lại càng cau lông mày, nàng đang muốn mở miệng, Thái hậu lại nhanh hơn, nhìn Lâm sung dung, cười nói thể hiện rõ bà đã nghĩ tới điều gì “Thân thể khó chịu để cho ngự y nhìn một chút.”

Thái độ của thái hậu không thể nghi ngờ làm cho người ta càng thêm mơ tưởng viễn vông, ánh mắt nhìn về phía Lâm sung dung trở nên kì lạ.

Rất nhanh Lâm Huệ liền lui xuống, thái hậu không yên tâm lệnh cho Quế ma ma đi theo đi nhìn một chút. Những người khác đều không còn tâm tư mà dùng bữa. Hạ Uyển Chi đã không còn muốn ăn, ngồi chờ người tới báo.

Lúc bữa tối gần kết thúc, Quế ma ma đã trở lại, trên mặt vui mừng. Đến chỗ Tề Diệp hành lễ “Chúc mừng Hoàng Thượng, chúc mừng Hoàng Thượng, Lâm sung dung đã có thai hơn hai tháng.”

Hạ Uyển Chi nắm chặt tay, tiện đà cười nói với Tề Diệp “Chúc mừng hoàng thượng!”

“Chúc mừng Hoàng Thượng!” Phi tần khác cứ việc hâm mộ ghen ghét, không cam lòng nhưng vẫn phải cúi đầu hành lễ. Hôm nay Quý tài nhân báo thân thể khó chịu nên không đến được. Nhưng cho dù nàng ta có muốn đi Hạ Uyển Chi cũng không cho.

Tề Diệp cười cười “Đúng là đáng chúc mừng. Trẫm đi nhìn nàng một chút.” Nói quay đầu lại nhìn Hạ Uyển Chi, Hạ Uyển Chi hiểu ý, theo đuôi mà đi.

Đức Sang cung đã lâu không náo nhiệt như vậy. Lâm Huệ có chút không thích ứng, đặc biệt là Hoàng Thượng cầm tay của nàng dặn dò nàng cố gắng chăm sóc mình, nhiệt độ làm cho nàng khăn trương không thôi. Nhìn khuôn mặt tuấn lãng, nàng cảm thấy tim đập rộn lên, rất vui mừng. Vậy nên căn bản không có tính lực bận tâm phi tần khác.

Thái hậu tất nhiên là cao hứng nhất, nàng vẫn cảm thấy Tề Diệp con nối dòng mồng manh, đã có nhị tiểu hoàng tử, lại còn có thêm một hoàng tử nữa, bà sao lại không vui mừng?

Ngày hôm sau Tề Diệp liền ban thưởng không ít đồ cho Đức Sang cung, về phần ban thưởng cái gì Hạ Uyển Chi tất biết được rõ ràng tường tận. Về phần Thái hậu cũng tận nàng ta không ít đồ. Hạ Uyển Chi lệnh cho Hạ Bích đi chọn lựa một phần lễ vật vừa vặn đưa qua đó.

Tin tức Lâm Huệ mang thai làm hậu cung nổi lên một tầng sóng gió. Lệ phi sau khi biết rất tức giận, sợ hãi. Nếu Lâm sung dung sinh hạ một hoàng tử thì mẫu băng tử quý tất nhiên là được. Bây giờ Từ Quế hiền một đứa, Đức Sang cung một đứa. Hai nơi đều làm cho á không được bình yên.

Hạ Uyển Chi đã quản lí hậu cung nên cho dù nàng không vui nhưng ngoài mặt mọi lễ nghĩa đều phải làm đủ. Tề Diệp thì từ khi Lâm Huệ có thai cũng không đối xử như xưa là mười ngày nửa tháng mới đến một lần. Gần như mỗi ngày đều đi cung nàng ta một chuyến như ngày xưa đến Chiêu Hoa cung. Việc đó làm tất cả phi tử đều thầm ghen ghét.

Có bài học lần trước, lần này Lâm Huệ rất cẩn thận dưỡng thai. Kể từ chẩn được hí mạch nàng đều không đi ra ngoài qua lại. Kỳ thật nàng đã sớm nghĩ mình có thai, chỉ là không tìm được cơ hội tốt. Dạ tiệc chính là cơ hội tốt nhất, nàng cố ý, cho người khác biết nàng có hí mạch.

Chi là không ngờ rằng, cho dù nàng có thai Hoàng Thượng sủng ái nàng cũng không nhiều hơn bao nhiêu. Nàng cũng thất vọng, nhưng so với các phi tần một tháng, hai tháng, ba tháng cũng không gặp được Hoàng thượng thì nàng đã được ân sủng.

Đương nhiên, nếu so sánh với Chiêu Hoa cung nàng lại bị vắng vẻ đến đáng thương.

Vuốt ve bụng còn bằng phẳng, Lâm Huệ nghĩ, tuy bây giờ không thể so sánh cùng nàng ta nhưng đời còn dài như vậy, nàng cũng không tin Uyển quý phi có thể được cung chiều cả đời. Tuổi trẻ qua mau, ân sủng tất nhiên còn qua nhanh hơn. Đã từng một thời được sủng ái, nhưng lại lưu lạc bị hạ bậc. Quý tài nhân là ví dụ điển hình.

Mặc dù trước kia bị Hoàng thượng lạnh nhạt nhưng nàng cũng không dám lấy thai giả ra để đùa giỡn. Hoàng hậu là vết xe đổ nên tất nhiên nàng không dám làm vậy. Chỉ sợ bị người khác phát hiện thì vạn kiếp bất phục, còn liên lụy đến người nhà của mình.

Còn Quý tài nhân biết tin Lâm Huệ mang thai thì thầm ghen tị vì nàng ta được vinh sủng. Từ khi biết mình có hí, nàng không dám rêu rao nói ra. Bây giờ người khác đang chú ý đến cái thai trong bụng cô ta mà không chú ý đến á. Đợi khi nào an toàn thì á mang theo đứa con vào cung. Vậy á sẽ được hưởng vinh quang. Nhưng mà á cũng không mong rằng mình sẽ được ân sủng như trước. Chỉ mong sẽ không chật vật đến mức thành tài nhân như bây giờ.

Vừa nghĩ như thế, Quý tài nhân liền bình tĩnh lại, nàng không phải là không muốn tranh. Nhưng bây giờ chưa phải lúc. Chỉ cần nàng trở mình được, những người đã khi dễ nàng, nàng sẽ không bỏ qua một người nào.

“Nuông nường, nô tỳ nhìn Quý tài nhân khá an phận, đại khái là sợ hãi. Nàng ta không dám đi đâu xa. Còn đi thì khá lấm lét trốn tránh.”

“Á cho dù muốn an phận bản phi cũng sẽ không cho á toại nguyện.”

Bụng của á đã có mang bảy tháng, nếu để cho á sinh hạ tiểu hoàng tử, chẳng phải là mẹ vinh nhờ con sao? Cho dù Tề Diệp không thích, nhưng trở ngại triều đình, trở ngại Quý gia, hẳn ngoài mặt cũng phải đối xử tốt với Quý tài nhân. Tất nhiên nàng nhất quyết sẽ không cho nàng cơ hội trở mình.

Lần trước ngồi trên xích đu té, hài tử không chết thì nàng liền dùng biện pháp khác.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 95

Edit: Navahn

Beta: HueKhanh92

Mỗi khi trời bớt nắng một chút, Hạ Uyển Chi sẽ ôm tiểu Hoàng tử ra ngoài đi lại, tránh cho hắn cả ngày buồn chán ở trong phòng. Mà tiểu Hoàng tử dường như cũng rất thích đi dạo, con mắt đen bóng chuyển động linh hoạt, thỉnh thoảng quay sang nhìn Hạ Uyển Chi rồi bô bô ba ba nói nhỏ cho nàng nghe. Tuy là không hiểu lời của hắn, nhưng nàng vẫn thực vui vẻ không thôi.

Chiêu Hoa cũng có vườn hoa, nàng cũng không đi quá xa, chỉ ôm tiểu Hoàng tử đi loanh quanh, trời sắp tối liền ôm trở về, trẻ hơn một chút sẽ khiến hắn sợ hãi.

Trên đường trở về tiểu Hoàng tử lại lớn tiếng khóc, Hạ Uyển Chi nhẹ giọng dỗ, vỗ vỗ người hắn. Trông mắt tiểu Hoàng tử hơi nháu lại, nước nờ vài tiếng, sau đó ngủ thiếp đi trong ngực nàng.

Cũng may tiểu Hoàng tử đã tắm rửa, nếu không hẳn ngủ rồi sẽ phải đánh thức lần nữa. Đặt hài tử trong nôi, nàng chăm chú nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ngủ yên của hắn, vuốt ve cái đầu nhỏ, cảm giác có chút mờ hồ chảy ra liền lấy khăn tay lau đi.

Trên vai đột nhiên trĩu xuống, lúc quay đầu lại đã thấy Tề Diệp khom lưng, ánh mắt đặt trên người tiểu Hoàng tử đang ngủ yên. Hắn nhìn thêm một lát, nói: “Hôm nay ngủ như vậy, xác thực là rất giống trăm!”

Hạ Uyển Chi cười cười, ra hiệu cho Tề Diệp đi ra ngoài để không đánh thức tiểu Hoàng tử, hắn vừa khóc lớn một trận, còn chưa an tĩnh được bao lâu.

“Hôm nay Hoàng thượng tới sớm vậy?” Ra khỏi thiên điện, Hạ uyển Chi cười hỏi.

Tề Diệp nhìn nàng, cũng không lập tức trả lời, kéo hai tay của nàng đi xuống bậc thang, chậm rãi nói: “Chẳng lẽ Uyển Nhi không muốn gặp trăm?”

“Hôm nay Hoàng thượng lại thế nào?” Hạ Uyển Chi có chút kinh ngạc, câu nói vừa rồi của hắn mềm giọng nhẹ lời, làm cho người khác không thể không đa nghi.

“Không có việc gì!” Tề Diệp cười cười, nắm thật chặt tay của nàng, ánh mắt thường thức cảnh hoa viên được nàng bố trí xinh đẹp, tâm tình không tệ.

Hạ Uyển Chi nhìn khóe miệng của hắn mỉm cười, xác định không phải hắn nói dối mới thờ phào nhẹ nhõm, đáp: “Thần thiếp đương nhiên hi vọng gặp Hoàng thượng sớm một chút, còn hi vọng cả ngày lẫn đêm đều có thể thấy Hoàng thượng!”

“Tham lam!” Tề Diệp nghe thấy thế rất cao hứng, nheo cái mũi của nàng, vẻ mặt đầy sùng ái.

Lâm Huệ đi ngang qua, nhìn cử chỉ thân mật của hai người cách đó không xa, nhìn vẻ mặt ôn nhu của Hoàng thượng, đang đi bỗng chốc dừng lại, trong lòng hay đáy mắt đều đầy vẻ chua xót. Thái Vi cẩn thận liếc nàng một cái, chuẩn bị mở miệng đã thấy Lâm Huệ thu lại ánh mắt, vẻ mặt âm đạm: “Trở về đi!”

“Không phải là nương nương muốn...”

Lâm Huệ không quay đầu lại, vuốt ve bụng. Đầu còn quan trọng nữa, nàng vốn muốn qua hỏi thăm Hạ Uyển Chi về chuyện mang thai, hôm nay trông thấy một màn thân mật này nàng làm sao còn tâm trạng, ghen ghét còn không kịp nữa là!

Mười ngày nửa tháng không nhìn đến nàng một cái, lúc này lại cùng nữ nhân khác chàng chàng thiếp thiếp, nàng có độ lượng đến mấy cũng sẽ không nhịn được.

Sắp đến Tết Trung Nguyên, Hạ Uyển Chi phân phó chuẩn bị không ít đèn lồng cùng thuyền. Buổi tối Ngọc Hồ vẫn sáng ngời như ban ngày, vô số chiếc thuyền đèn lồng trôi lơ lửng, lấp lánh long lanh đủ mọi màu sắc, trông rất đẹp mắt. Phi tần tham dự ngoại trừ Lâm Huệ cùng Quý tài nhân thì đều đông đủ, dù sao cũng chỉ là tết Trung Nguyên, các nàng mang thai vẫn nên kiêng kỵ một chút.

Náo nhiệt cả buổi tối, ban đêm Tề Diệp ngủ tại Ngọc Long điện. Hạ Uyển Chi nhìn tiểu Hoàng tử một lát liền trở về. Hạ Bích đi sau lưng nàng, nói: “Hạ Hoa đã chuẩn bị xong!”

“Ừ, cẩn thận một chút!” Hạ Uyển Chi gật đầu, không nói thêm.

Nàng tắm rửa xong liền nằm nghỉ ngơi, Hạ Bích phân phó một tiếng, Hạ Hoa liền ra khỏi Chiêu Hoa cung.

Quý Tài nhân không đi Ngọc Hồ nên ngủ từ rất sớm. Từ Quế hiên rất yên lặng, chỉ có một hai ngọn đèn lồng còn sáng. Hai bóng dáng lén lén lút lút sờ soạng đi vào, tỳ nữ canh cửa đã ngủ say như chết, các nàng dễ dàng đẩy cửa tiến vào.

Quý tài nhân dường như nghe được động tĩnh, mở mắt ra đã nhìn thấy trước giường có một thân hình, con mắt sáng lên, sắc trắng quý dị, tóc dài xõa ra che cả khuôn mặt, lộ ra khóe mắt đỏ tươi có thể thấy được rõ ràng. Bộ dáng mặt xanh nanh vàng làm cho nàng toàn thân lạnh lẽo, hoảng sợ hét chói tai: “A~, quý aa!”

Quý tài nhân bị hù dọa, ôm đầu quẩn trong chăn, toàn thân run lẩy bẩy. Đây vẫn chưa phải là điều kinh khủng nhất, kinh khủng nhất chính là âm thanh quý dị kia, làm cho người khác lạnh cả xương sống: “Thực... phi... người thật độc ác... hôm nay bản phi muốn người... đến mạng...”

“A~! Quý! Có ai không, người đâu...” Quý Tài nhân bị chặt lỗ tai, thiếu chút nữa là ngất đi.

“Thực phi... Đền mạng đi, đền mạng đi, đền mạng đi...” Âm thanh dồn tới liên tiếp làm cho cả người bần rần.

“Tránh ra, tránh raaa...” Quý Tài nhân bực chán mền che chở chính mình, lẩm bẩm tự nói. Cảm giác chán mền bị vén lên, nàng thiếu chút nữa chui xuống gầm giường “Không cần, không cần! Ta không hại người, đi mau, đi mau a...”

“Nương nương, nương nương gặp ác mộng sao?” Cung nữ trực đêm bị đánh thức liền xác đèn lồng đi đến. Quý Tài nhân nghe thấy, dần dần trấn tĩnh lại. Sợ hãi nhìn cung nữ một chút, ánh mắt nàng dè dặt liếc qua những nơi khác, thấy quần áo treo trên bình phong giống như một người đang lơ lửng hù dọa. Mồ hôi lạnh lại đổ ra, nhìn kĩ thì chỉ là quần áo bình thường mới thờ phào nhẹ nhõm.

Cung nữ rót cho nàng một chén nước, tuy có chút nguội nhưng cũng không thể lập tức hâm nóng được. Quý Tài nhân không chê, nàng uống một hớp nước, trấn an: “Vừa rồi có nghe được cái gì không?”

“Nô tỳ chi nghe thấy nương nương nói tránh ra, gọi cứu mạng, còn lại không nghe thấy cái gì khác. Nương nương đừng sợ, nô tỳ ở bên ngoài coi chừng, sẽ không có việc gì.” Dù là nói như thế

nhưng nàng ta cũng bắt đầu sợ hãi, dù sao Tết Trung Nguyên có tục xung quỷ tiết. Nghe nói hôm đó Diêm Vương sẽ thả quỷ trong địa ngục ra, mạng người chết oan uổng trong hậu cung cũng không ít khiến cung nữ càng cảm thấy xung quanh quỷ dị.”Đêm nay canh giữ ở trong.” Nhớ tới kẻ mặt xanh nanh vàng mắt mũi đầy máu kia, trong lòng Quý Tài nhân vẫn còn sợ hãi, làm sao dám nằm một mình chỗ này. Cung nữ cầu cũng không được, lúc này nàng ta cũng không dám ở một mình.

Nằm xuống xong, Quý Tài nhân vẫn lạnh buốt toàn thân, hồi lâu mới ấm dần lên. Ngủ một lát nàng lại gặp con ác mộng, trong giấc mộng kỳ quái, nàng chạy trốn nhưng lại bị một thứ đáng sợ gì đó đuổi theo sau. Không biết chạy bao lâu, nàng đột nhiên ngã xuống, quay đầu lại đã thấy oan hồn Đức phi nhào tới, nàng bị hù dọa hét lên một tiếng. Lúc mở mắt ra liền phát hiện gương mặt trắng bệch, mồ hôi nhỏ giọt toàn thân, đầu ướt đầm. Nàng thở phào nhẹ nhõm, cũng may chỉ là mộng.

Mặc dù vậy, Quý Tài nhân vẫn bị bệnh, mỗi ngày đều phải tĩnh dưỡng trên giường. Cả người cũng mệt mỏi, nhưng vì vậy mà có thể lấy cớ không đi thỉnh an.

Chỉ là vài ngày liên tục Quý Tài nhân đều bị đánh thức, bị thứ mặt xanh nanh vàng đầy vết máu đứng trước giường hù dọa hết hồn vía. Thân thể vốn không khỏe mạnh lại càng thêm suy nhược, cả ngày diễn thần loạn quỷ, thấy trời tối liền sợ hãi. Ban đêm phải để Mộc Hương canh nền, trong phòng chiếu sáng như ban ngày, nghiêm trọng hơn là còn cho cung nữ canh chừng nàng ngủ.

Liên tiếp mấy ngày, mặc dù nàng ta bị kinh hãi nhưng cũng không truyền ra tin tức động thai, Hạ Uyển Chi nhủ mảy: “Chuyện gì xảy ra?”

“Nô tỳ vô dụng.” Hạ Hoa áy náy, đã mấy buổi tối bôi nhọ lên mặt lên vào Từ Quế hiền, cầm dạ mình châu chiếu lên, tóc tai bù xù đứng trước giường hù dọa Quý Tài nhân. Mặc dù nàng ta bị bệnh, nhưng bào thai trong bụng cũng không bị ảnh hưởng chút nào, điều này làm cho nàng rất thất vọng.

“Nurong nurong, Từ Quế hiền sai người đi Nội vụ phủ xin thêm nền, nô tỳ cho quân sự át đi, mấy ngày nay Từ Quế hiền cũng không nhận được bao nhiêu nền.” Hạ Bích tiến đến nói.

“Làm tốt lắm.” Nàng cũng nghe nói Quý Tài nhân hình như bị dọa, buổi tối đốt nến suốt đêm để bớt sợ hãi, thế nên Hạ Hoa cũng không giả trang quý được.

Màn đêm buông xuống, Quý Tài nhân nhìn trong phòng tối đen liền hỏi: “Sao còn không thấp nền?”

“Nurong nurong, chỉ còn nửa ngọn nến, nếu hiện tại thấp lên, lát nữa sẽ rất tối!” Mộc Hương bưng một chén thuốc đưa cho nàng uống.

Quý Tài nhân tiếp nhận chén thuốc, uống một ngụm: “Hôm nay hương vị chén thuốc có chút khác lạ.”

“Ngươi y nói thêm hai vị thuốc nên sẽ khác một chút.” Mộc Hương nói.

Quý Tài nhân lại hỏi: “Sao chỉ còn lại nửa ngọn nến? Nền không đủ đến Nội vụ phủ xin là được, có bạc, bọn họ sẽ không thể không cho.” Hiện tại nàng mặc dù thất thế, tuy trước kia Quý gia không quan tâm đến, nhưng kể từ khi có thai xong, Quý gia liền dứt không ít vàng bạc đến. Chính là mong nàng sinh nở thuận lợi, hi vọng sau này có ngày mẹ vinh nhờ con.

Nếu không phải mang thai, nàng cũng bị gia tộc lạnh nhạt. Ngấm lại, Quý Tài nhân liền lạnh trong lòng, nàng là người, không phải là quân cờ vô tâm vô tính, người nhà còn như thế, nàng làm sao dám hy vọng xa vời ai có thể thật lòng?”Nô tỳ cho là lần này người của Nội vụ phủ bị chặn lại, nô tỳ liền hỏi thăm một chút, phát hiện người bên cạnh Uyển Quý phi phản phó. Tháng này, tháng sau, tháng sau nữa, nền và dầu của Từ Quế hiền đều bị cắt bớt.”

Nói cách khác, ba tháng sở soạn sống qua ngày!

Nghe vậy, Quý Tài nhân tức giận đến xanh mặt, nghiến răng nghiến lợi nói: “Uyển Quý phi, đồ tiện nhân! Nàng ta có ý nhắm vào ta, tiện nhân, chờ ta ngồi lên vị trí Hoàng hậu, nhất định không. khụ khụ.. nhất định sẽ không dễ dàng cho qua!”

Mộc Hương vuốt lưng cho nàng, nói: “Nurong nurong yên tâm, nô tỳ sẽ nghĩ biện pháp, nurong nurong phải bảo trọng thân thể, đừng tức giận.”

“Yên tâm, không nhìn thấy con tiện nhân kia thất sủng, ta sẽ không ngã xuống!” Quý Tài nhân hít thở hỗn hển.

Ánh nến lay động, Thái Vi nói: “Đêm đã khuya, nurong nurong nghỉ sớm đi!”

“Làm xong chưa?” Lâm Huệ không ngẩng đầu, bình tĩnh ngồi thêu dưới ánh nến, một cái áo ngủ thêu Long Vân, uy nghiêm tôn quý.

“Đã xong, nô tỳ tự tay thả thuốc vào chén thuốc của Quý Tài nhân, nghe nói Quý Tài nhân uống hết không dư chút nào. Chỉ cần hai canh giờ là có thể phát tác.” Thái Vi nói: “Nurong nurong yên tâm, hôm nay Quý Tài nhân có thai bảy tháng, nếu uống thuốc kia chỉ cần tổn thương nặng một chút, đương nhiên một xác hai mạng.”

“Vây là tốt rồi!” Ngẫm may vớ, Lâm Huệ cười lạnh: “Lúc trước nàng ta khi dễ ta không ít, hôm nay nàng ta thất thế, nếu không ra tay, đợi tới lúc mẹ vinh nhờ con, người thua thiệt là chính mình. Không bằng thừa dịp nàng ta còn thất sủng chấm dứt hậu họa về sau.”

“Nurong nurong nói rất đúng!” Thái Vi gật đầu, cười đến quỷ dị.

Có điều Lâm Huệ phải thất vọng rồi, một xác hai mệnh là không thể. Trong bụng Quý Tài nhân là bông gối đầu, cho dù uống thuốc bỏ thêm độc hoa hồng cũng sẽ không khiến nàng ta sảy thai.

Bởi vậy ngày hôm sau nghe nói Quý Tài nhân bình yên vô sự ở Từ Quế hiền, Thái Vi mấy lần cho người đi hỏi thăm đều không thấy Quý Tài nhân có động tĩnh gì. Mặc dù nghi ngờ, nhưng cũng không thể chất vấn nàng ta tại sao không xảy ra chuyện.

Lâm Huệ cũng biết, hôm nay trong hậu cung ai cũng là người khôn khéo. Cũng như nàng, kể từ khi nàng có thai xong cũng phải dè dặt sợ có người động tay động chân vào thức ăn. Đồ từ Ngự thiện phòng đưa đến cũng không dám dùng nữa, dù sao đã mất đi một đứa bé, nàng không dám mạo hiểm.

Quý Tài nhân bị hù dọa không nhẹ, nhưng cũng không đáng lo ngại, chỉ là ngủ không đủ giấc mà thôi. Vì vậy nên ban ngày nàng ta liền ngủ thêm một chút, buổi tối để người khác canh chừng cũng an tâm hơn.

Hạ Hoa mấy lần đều không thể ra tay, phần nộ nói: “Nurong nurong, nô tỳ vô dụng, chút chuyện nhỏ cũng làm không xong!”

Nhìn vẻ mặt mệt mỏi có cả quảng thâm của Hạ Hoa, nàng nói: “Thôi, ban đêm nghỉ ngơi cho tốt, việc này cứ cho qua như vậy đi!”

Không nghĩ tới là gan Quý Tài nhân không nhỏ, dọa mấy ngày nàng ta vẫn sinh hoạt bình thường, không thể không khiến người khác bội phục. Nếu hù dọa không được, nàng cũng chỉ có thể từ từ nghĩ thêm biện pháp.

Ngày hôm sau ôm tiểu Hoàng tử đi thỉnh an Thái hậu, Thái hậu rất vui vẻ trêu chọc tiểu Hoàng tử. Nàng thấy Triệu Tĩnh Di cúi đầu mỉm cười, nhìn bộ dáng mồm mỉm của tiểu Hoàng tử, khẽ nhủ mảy, cũng không nói thêm cái gì.Ngồi tại Thọ Ninh cung trong chốc lát, mỗi ngày Thái hậu đều phải tụng kinh niệm phật nên Hạ Uyển Chi liền ôm tiểu Hoàng tử trở về.

Thái hậu nhìn nàng đi, nói với Triệu Tĩnh Di: “Hoàng thượng mấy ngày nay không tới, ai gia nói người học làm điểm tâm, đã học xong chưa?”

“Đã học xong, làm phiền Thái hậu cô cô dạy bảo.” Triệu Tĩnh Di gật đầu. Mấy ngày nay nàng đều bận rộn trong phòng bếp, hương vị điểm tâm ngày càng ngon miệng.

“Vây là tốt rồi, đợi chút nữa người làm điểm tâm đưa đi ngự thư phòng, nói là ai gia bảo người đưa đi.” Hoàng thượng không tới, dù sao nàng vẫn phải tạo cho bọn họ chút cơ hội. Nếu Triệu Tĩnh Di không thể gần được Hoàng thượng, làm sao có thể khiến Hoàng thượng ưu ái?

Trước lúc ăn trưa, Hạ Uyển Chi phân phó phòng bếp chuẩn bị thức ăn. Hạ Hoa đi ra ngoài một chuyến trở lại nói: “Vừa rồi nô tỳ nghe nói Triệu tiểu thư đưa điểm tâm đến Ngự thư phòng.”

“Hoàng thượng chắc là ăn rồi?” Hạ Uyển Chi khiêu mi, cũng biết Thái hậu sẽ không chịu dễ yên, mà Triệu Tĩnh Di đương nhiên sẽ hợp tác, nàng ta muốn làm Hoàng hậu, nghỉ hay làm!

“Hoàng thượng không gặp Triệu tiểu thư, chỉ cho Quang Thuận công công đưa điểm tâm vào, ăn hay chưa nô tỳ cũng không biết.”

“Nói Hạ Bích nấu một chén súp tuyết lê đường phèn đưa qua.” Hạ Hoa hiểu ý, gật đầu lui xuống.

Không bao lâu Hạ Bích trở lại, nói: “Nuong nuong, Triệu tiểu thư đưa điểm tâm đến Hoàng thượng cũng không động vào. Ngược lại nghe nuong nuong chuẩn bị súp tuyết lê đường phèn liền cho nô tỳ bưng vào, Hoàng thượng cũng uống vài chén.”

“Vây là tốt rồi!” Hạ Uyển Chi rất hài lòng. Nếu hần ăn điểm tâm của Triệu Tĩnh Di đưa đến cũng là đồng nghĩa với việc thừa nhận nàng ta, nếu không ăn, mặc kệ là vì nguyên nhân gì vẫn tốt hơn.

Triệu Tĩnh Di sống ở Hoàng cung mấy tháng, Thái hậu cũng không có ý thả nàng ra ngoài, dường như muốn cho nàng ngây ngốc cả đời ở đây. Mà Triệu Tĩnh Di cũng cảm thấy Hoàng cung khá hơn rất nhiều so với trong phủ. Nếu nàng đã có cơ hội tiến cung, sao nàng lại lãng phí tâm ý của Thái hậu được?

Nàng đương nhiên có hy vọng dựa vào dung mạo xinh đẹp quyến rũ Hoàng thượng, tiện đà trở thành phi tần được sủng ái nhất hậu cung.

Chi là mấy tháng vừa rồi Hoàng thượng cũng không có bao nhiêu hứng thú với nàng, nàng chỉ có thể an ủi là do tuổi của mình còn nhỏ, thân thể chưa nảy nở, không có lực hấp dẫn với nam nhân. Đợi nàng mười tám tuổi cập kê thì lực liên tóa ra khắp nơi, đến lúc đó sao Hoàng thượng có thể xem nhẹ vẻ đẹp của nàng nữa?

Lúc ăn trưa, nghe nói Tề Diệp đi tới Chiêu Hoa cung, Hạ Uyển Chi ôm tiểu Hoàng tử đứng đợi ở hành lang. Tiểu Hoàng tử đã hơn bốn tháng, thân thể cũng cứng cáp lên không ít, bàn tay bé nhỏ nắm chặt lại, miệng y y nha nha.

Chờ một lát đã thấy loan giá đi đến, nàng nhìn người đang đến gần, nhẹ nhàng cười. Tề Diệp thấy hai người một lớn một nhỏ, tiến đến vuốt ve đầu tiểu Hoàng tử: “Phụ hoàng đến thăm Sách Nhi.”

Tiểu Hoàng tử còn nhỏ, đương nhiên không biết hần đang nói gì. Tề Diệp nhìn tiểu Hoàng tử trắng trẻo đáng yêu liền ôm vào ngực. Trước kia hần chần chẫn sẽ không ôm hài tử, hai vị tiểu Công chúa cũng chỉ là đến thăm một chút. Hôm nay có thêm tiểu Hoàng tử khiến người ta yêu thích, lại là do Hạ Uyển Chi sinh, trong lòng vui mừng, mỗi lần đi đến cũng sẽ bế một chút, nhiều lần như thế cũng tự nhiên thuần thục.

Thức ăn rất hợp khẩu vị của hần, Tề Diệp ăn rất nhiều. Tiểu Hoàng tử chơi được một lát đã đói bụng, nhũ nương liền ôm xuống cho bú. Tề Diệp ăn trưa xong nghỉ ngơi trên giường nệm, Hạ Uyển Chi ngồi một bên quạt cho hần, không bao lâu cũng ngủ thiếp đi.

Đến giờ, Tề Diệp hạ Hạ Bích đánh thức, đứng dậy gõ người đang nằm sấp ở một bên, mỉm cười sờ đầu đánh thức nàng: “Mệt nhọc thì lên giường nghỉ ngơi.”

“Vâng!” Hạ Uyển Chi đáp một tiếng, dụi mắt đứng dậy. Nàng giúp hần thay y phục, lại vắt khăn rửa mặt cho hần, uống nước súc miệng xong, Hạ Bích cũng vừa vận đến chén súp tuyết lê đường phèn ướp lạnh.

Tề Diệp bưng uống một ngụm, múc cho nàng một muỗng, nói: “Hương vị rất ngon, trời nóng uống nước ướp lạnh quả thật không tệ.”

“Nếu Hoàng thượng ưa thích, ngày mai thần thiếp cho người đem đến Ngự thư phòng.” Nàng cười nói.

Tề Diệp gật đầu, uống thêm vài ngụm tuyết lê đường phèn, thấy canh giờ không còn sớm mới nói: “Trẫm đi ngự thư phòng xử lý chính sự, nếu mệt nhọc thì ngủ một lát. Bữa tối trẫm không đến Chiêu Hoa cung được.”

Hạ Uyển Chi gật đầu, đưa mắt nhìn hần rồi đi. Buổi chiều biết hần dùng bữa tại Đức Sang cung chỗ Lâm Huệ, trong lòng có chút mất hứng.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 96

Edit: Việt Hà

Beta: ThuyAn89

“Quý Tài nhân gần đây thân thể như thế nào?” Hạ Uyển Chi nhìn thoáng qua Vương ngự y cúi người khom lưng, nhàn nhạt hỏi.

Vương ngự y có chút khần trương, toàn thân căng thẳng, tiếng nói có chút run rẩy, nói “Hồi bẩm Quý phi nương nương, vài ngày trước đó Quý tài nhân bị kinh hải, thân thể có chút không khoẻ, trải qua mấy ngày tĩnh dưỡng, đã tốt hơn trước rất nhiều. “

“Thai nhi thế nào?” Nàng nhướn mày.

“Cũng không đáng lo ngại!” Vương ngự y không dám nói ra một tiếng.

“Phải không?” Giọng nói giương lên.

“Vi thần không dám có nửa câu lừa gạt.” Vương ngự y cung kính trả lời.

Hạ Uyển Chi bưng chén trà mới pha chậm chậm uống, Vương ngự y cúi người khom lưng, không dám đứng thẳng người, trên trán đổ mồ hôi lạnh.

Hạ Uyển Chi nhìn không nói gì, cảm thức ăn cho cá ăn. Nàng nhìn ba bốn con cá màu đỏ tranh đoạt thức ăn, cảm thấy cá còn như thế huống chi là nữ nhân ở hậu cung, nếu không tranh đoạt ăn sủng thì mới là khiến người ta ngạc nhiên.

Hồi lâu, nàng rửa tay ngồi xuống, ánh mắt tùy ý nhìn lướt qua ở trên người của Vương ngự y, nói “Có biết hôm nay bốn phi cho gọi người đến đây vì điều gì không? “

“Vi thần ngu dốt, mong Quý phi nương nương chỉ rõ.” Vương ngự y khần trương đến mức toàn thân đều run lên nhè nhẹ.

Hạ Uyển Chi liếc mắt nhìn Hạ Bích một cái, Hạ Bích hiểu ý, cầm một bao thuốc tiến lên. Vương ngự y không hiểu chuyện gì nhận lấy, nâng ý bảo mở ra nhìn xem. Kỳ thật không cần mở ra, nhìn qua bề ngoài hẳn liền biết là cái gì “Nương nương đây là...”

“Vương ngự y là người thông minh, hẳn là biết ý tứ của bốn phi. Làm tốt bốn phi tự nhiên sẽ ngợi khen, nếu là làm không tốt, bốn phi cũng sẽ không nương tay.”

“Nương nương, vì thần không dám.” Vương ngự y đương nhiên biết ý tứ của nàng ta, là sai hẳn hạ dược vào trong chén thuốc của Quý Tài Nhân. Chi tiếc, cái dược này vô dụng đối với Quý Tài Nhân, long chủng trong bụng nàng ta đã sớm không có.

“Là không dám hạ dược hay là dám trái ý bốn phi?” Hạ Uyển Chi nhướn mày, nói “Vương ngự y cũng nên biết, tình thế hiện giờ, bốn phi muốn một người vô duyên vô cớ biến mất căn bản không cần làm cái gì nhiều. Huống chi là một cái chức ngự y nho nhỏ, chỉ cần bốn phi muốn, đồ xuống mười cái tội danh thì Vương ngự y cũng đừng mong ngày mai thấy ánh mặt trời.”

“Nương nương, vì thần biết sai mong nương nương trách phạt!” Vương ngự y run lên vài cái, mọi người đều cho rằng ở Hoàng cung làm việc thật tốt. Kỳ thật ở hoàng cung làm việc cũng đồng nghĩa ngồi bên mép vạc dầu vậy, nếu làm việc không cẩn thận liền bị đẩy xuống.

Lúc này hẳn như đang ở giữa vạc dầu, bên trái vạc là Uyển Quý Phi, bên phải vạc là Quý Tài nhân, hẳn hiện giờ căn bản không biết nên làm cái gì bây giờ.

“Bốn phi chờ tin tức tốt của ngươi, Vương ngự y đừng làm cho bốn phi thất vọng.” Hạ Uyển Chi cười nhạt một tiếng, vẫy vẫy tay ý bảo hẳn đi xuống. Vương ngự y âm thầm nhẹ nhàng thở ra, đưa tay cầm theo gói thuốc, lòng nặng nề rời đi.

“Nương nương vì sao phải cho Vương ngự y đi hạ dược? Đó không phải là người của chính mình, nếu hẳn đem chuyện hôm nay nói ra ngoài, đối với nương nương bất lợi a!” Hạ Bích lo lắng nói.

“Hắn không dám nói ra.” Hạ Uyển Chi chắc chắn nói một câu, nghiêng đầu hái được một mảnh lá cây, cười lạnh.

“Nàng ta quả thật sai ngươi làm như vậy?” Quý Tài nhân nhướn mày, hơi hơi xiết chặt nắm tay.

“Vâng!” Vương ngự y móc ra gói thuốc do Hạ Uyển Chi đưa, nói “Đây là độc hoa hồng, nếu người mang thai mà uống phải, nặng thì sinh non, nhẹ thì cũng dị tật.”

“Tiện nhân!” Quý Tài nhân nghe được nghiêng răng nghiêng lợi, nghĩ lại lại nhin, cười nói “Chỉ sợ làm nàng ta thất vọng rồi, liên tính uống xong cũng sẽ không sinh non. Chi là không nghĩ tới nàng ta ngoan độc như vậy, thế nhưng lại hạ dược ta.”

“Nương nương xem vì thần nên làm cái gì bây giờ?” Vương ngự y rất là lo âu, hẳn tình nguyện xem bệnh đều không muốn liên lụy đến tranh đấu trong cung này. Chi tiếc hẳn đã hăm sâu trong đó, rốt cuộc không rút ra được.

“Còn có thể làm sao bây giờ, nếu nàng ta muốn hạ dược, vậy thành toàn tốt cho nàng ta.” Quý Tài nhân cười lạnh hai tiếng, gọi Mộc Hương tới bên tai nàng nói nhỏ vài câu, Mộc Hương gật gật đầu lui xuống đi.

“Hôm nay ngươi cứ coi như không phát sinh chuyện gì, chỉ cần không nói bậy, liền có thể bảo toàn tính mạng.” Quý Tài nhân liếc mắt nhìn Vương ngự y một cái.

Vương ngự y gật gật đầu, kỳ thật so với đi theo nàng ta còn không bằng đi theo Uyển Quý Phi. Chi tiếc người nhà của hắn hiện giờ đều đã bị Quý gia uy hiếp, một mình hắn sống chết không quan trọng, lại không thể liên lụy người nhà. Đây cũng là nguyên nhân vì cái gì Vương ngự y ở trước mặt Hạ Uyển Chi giữ miệng kín như bưng.

Quý Tài nhân cầm gói thuốc xem xét, khoe miệng cười lạnh “Đây là chính ngươi đưa tới cửa, cũng đừng trách ta không khách khí, là ngươi tự tìm tới.”

Đêm đó, Từ Quế Hiền liền truyền ra tin tức Quý Tài nhân sinh non, tám tháng sinh đẻ thật sự là nguy hiểm.

Hạ Uyển Chi nghe xong một chút đều không nóng nảy, chỉ là mang theo người qua đi nhìn một cái. Rốt cuộc nàng hiện tại xử lý hậu cung, như thế nào cũng phải đi ngang qua xem một chút.

Còn chưa đi vào liền nghe thấy âm thanh tê tâm liệt phế, nhìn thấy Vương ngự y đứng ở một bên chờ. Vương ngự y vội vàng tiến lên thỉnh an, hai người trong lòng biết rõ ràng.

Trong phòng từng tiếng hô đau, nàng sinh nở qua cũng biết cái đau kia không phải ai cũng có thể chịu được, mà nàng cũng không có ý định liên tục coi chừng. Đang muốn vào xem một chút, cung nữ đứng ở cửa nói “Quý phi nương nương dừng bước, bên trong quá rối loạn, tốt nhất là nương nương vẫn là không cần đi vào.”

Nàng nghe thấy âm thanh Quý Tài nhân hô đau, dừng một chút thu hồi bước chân, nhìn chăm chăm cung nữ, ngay sau đó xoay người “Nếu sinh xong thì cho người đi Chiêu Hoa cung báo tin vui.” “Vâng!” Cung nữ cung kính cúi người.

Hạ Uyển Chi không có dừng lại, nàng không tính toán nhiều, rất nhanh mang theo người rời đi.

Nàng vừa đi cung nữ liền đi vào, cách một tầng màn che, nói “Nương nương, Quý phi nương nương đã đi rồi!”

Nàng ta đang ra sức hô đau, vừa nghe liền nhẹ nhàng thở ra, nhỏ giọng hừ hừ khanh khanh. Mộc Hương lấy khăn mặt lau mồ hôi cho nàng ta, cái chân bở xuống, một cái gối mềm rút ra bị ném ở một bên.

Hạ Uyển Chi không thể tưởng được, có vết xe đổ của Hoàng Hậu ở phía trước, còn có người dám giả mang thai. Tuy rằng nàng ta xác thật mang thai, nhưng hiện giờ trong bụng nàng cũng không có hài tử.

Lúc quá nửa đêm, một thân ảnh tiến vào trong Từ Quế Hiền, xách một cái giỏ tre có một hài tử đang ngủ say, hài tử này mới được sinh ra không lâu.

Trong Từ Hiền cung, căn bản là không có bà đỡ. Hạ Uyển Chi cũng không cho người đi thỉnh bà đỡ, Vương ngự y canh giữ ở cửa nghe thấy tiếng khóc của đứa trẻ mới sinh, mới nhẹ nhàng thở ra.

Không bao lâu Mộc Hương xách theo đèn lồng chạy thật nhanh, hẳn không thể khua chiêng gõ trống báo cho mọi người trong hậu cung. Quý Tài nhân sinh hạ tiểu hoàng tử.

Sáng sớm lúc Hạ Uyển Chi đứng dậy hầu hạ Tề Diệp mặc quần áo, Quang Thuận công công tiến vào nói “Chúc mừng Hoàng Thượng, chúc mừng Hoàng Thượng. Sáng nay Quý Tài nhân sinh hạ một vị tiểu hoàng tử, tuy rằng là sinh non, may mắn chính là mẫu tử bình an.

Người đã đeo đai lưng khựng lại, ngẩng đầu “Mẫu tử bình an?”

“Vâng!” Quang Thuận công công gật gật đầu.

Tề Diệp cũng không có nhiều vui mừng, nói “Ta biết rồi!”

Hạ Uyển Chi nhìn biểu tình nhạt nhẽo của hắn, trong lòng dễ chịu chút. Không nghĩ tới thế nhưng lại mẹ tròn con vuông, thật đúng là phúc lớn mạng lớn a! Vẫn là một vị tiểu hoàng tử, sớm biết...

“Hoàng Thượng, Quý Tài nhân đem lại tin mừng sinh hạ ra Hoàng tử, Hoàng Thượng không bằng sau khi hạ triều đi nhìn một cái?” Hạ Uyển Chi ra vẻ rộng lượng kiến nghị.

Tề Diệp nhéo nhéo tay nàng cũng không nói cái gì, Hạ Uyển Chi lại biết hẳn đây là đáp ứng rồi.

Tiến Tề Diệp đi, Hạ Uyển Chi tức giận đến mức phát cả tay áo. Trên bàn ẩm trà ly tách rồi tỉnh rồi ngủ, tất cả đều rơi xuống đất vỡ thành một mảnh. Hạ Bích ở một bên nhìn không dám tiến lên.

Nàng hít sâu một hơi, sửa sang lại một chút váy áo, phát tiết xong tâm tình tốt lên không ít, ngữ khí bình đạm “ Cho người thu thập một chút.”

“ Vâng!” Hạ Hoa phân phó cung nữ tiến vào thu thập.

Hạ Bích nói “Nương nương không cần lo lắng, tuy Quý Tài nhân sinh hạ được Hoàng tử cũng không có khả năng được sủng ái. Mới vừa rồi Hoàng Thượng nghe thấy Quý Tài nhân sinh hạ tiểu hoàng tử, tựa hồ cũng không cao hứng. So sánh với người mà nói, khi Nương nương sinh hạ Nhị hoàng tử, trên mặt Hoàng Thượng vẫn luôn nở nụ cười.” “ Cho dù sinh hạ tiểu hoàng tử thì như thế nào, đương trường thành còn dài lâu như vậy. Nếu là hôm nào đó xảy ra chuyện không may, ai biết sẽ như thế nào?”

Vừa nghĩ như thế, Hạ Uyển Chi căn bản là không tức giận, ngược lại phân phó Hạ Bích chuẩn bị một phần lễ vật phong phú đưa đi Từ Quế Hiến.

Sau lúc lâm triều, Hạ Uyển Chi đi theo Tề Diệp cùng đi Từ Quế Hiến, trước khi đi nàng mới biết Thái Hậu đã qua.

Lúc bọn họ tới, thời điểm thấy Thái Hậu nhìn tiểu hoàng tử sinh ra chưa đến một ngày, cười đến không khép miệng được. Thấy bọn họ tiến vào, ánh mắt nhìn lướt qua ở trên người Hạ Uyển Chi, mơ hồ có chút đắc ý.

Hạ Uyển Chi làm bộ không phát hiện, cúi người hành lễ. Thái Hậu cười nói “Hoàng Thượng lại đây nhìn một cái, tiểu hoàng tử càng nhìn càng thấy giống Hoàng Thượng khi còn nhỏ y như đúc, tương lai lớn lên khẳng định là người có phúc khí. Uyển Quý Phi nói có phải hay không?”

Đứa trẻ sinh ra còn chưa đến một ngày có thể nhìn ra giống ai, nàng thật đúng là bội phục. Biết Thái Hậu đây là có ý nói lời kia thử nàng, nàng nhàn nhạt cười nói “Xác thật rất giống, dù sao cũng là Hoàng tử, tự nhiên có phúc khí!”

Thái Hậu cười một chút, ôm đứa trẻ đi đến gần cho Tề Diệp xem. Hắn chỉ nhìn thoáng qua, ánh mắt nhàn nhạt, xác thật không thấy thích nhiều. Hạ Uyển Chi nhìn âm thầm đắc ý, hiện giờ xem ra Quý Tài nhân tương nẫu bằng từ quý(mẹ quý nhờ con) e là cũng không có khả năng.

Đang nhìn xem tiểu hoàng tử, màn che bị xốc lên. Mộc Hương đi ra, sau khi hành lễ nói với Tề Diệp “Hoàng Thượng, nương nương nói có chuyện muốn nói với Hoàng Thượng.”

Tề Diệp nhủ này nhìn nàng ta một cái, Mộc Hương cúi thấp đầu.

“Hiện giờ Hoàng Thượng dưới trướng có hai vị hoàng tử, ai gia cũng yên tâm chút rồi. Nếu là Lâm Sung Dung cũng sinh hạ hoàng tử, năm nay nhưng thật ra là năm phúc khí của Hoàng Thượng, Uyển Quý Phi nói có phải hay không?”

“Thái Hậu nói rất đúng!” Hạ Uyển Chi nhìn chằm chằm màn che khép lại, có chút tò mò Quý Tài nhân đem người kêu đi vào muốn nói cái gì.

“Hoàng Thượng thứ tội, tần thiếp thân thể không khỏe, tạm thời không thể hành lễ với Hoàng Thượng!” Nhìn thấy hắn tiến vào, Quý Tài nhân làm ra một bộ dạng biểu tình suy yếu, tiếng nói yếu ớt.

Tề Diệp cũng không nói cái gì, ngồi xuống ghế. Trong phòng có chút ối bức, rốt cuộc vẫn là ngày tháng bảy nóng bức, may mà là giữa buổi sáng, thời tiết mát mẻ hơn một chút.

Thấy hắn không nói, Quý Tài nhân cắn cắn môi, nước mắt ào ào rơi xuống, nói “Hoàng Thượng, tần thiếp cầu Hoàng Thượng làm chủ.” Nói xong giẫy giụa muốn xuống giường.

Tề Diệp nhủ này “Nếu thân thể không khỏe liền nằm đi.”

“Đa tạ Hoàng Thượng.” Nàng chẳng qua là làm bộ mà thôi, nàng không sinh đẻ gì, thân mình vẫn tốt lắm.

“Nói đi! Chuyện gì?” Như thế nào gấp không chờ nổi mời hắn vào, hắn thật ra rất tò mò vì chuyện gì.

“Hoàng Thượng có biết tần thiếp vì sao lại sinh non?” Quý Tài nhân làm ra một bộ điểm đạm đáng yêu nhìn hắn.Tề Diệp tựa hồ không kiên nhẫn, nói “Có chuyện gì nói thẳng.”

“Vâng!” Biểu tình không kiên nhẫn của hắn làm cho lòng nàng trầm xuống,còn tưởng rằng sinh hạ hoàng tử cho hắn, hắn sẽ đối với chính mình tốt một chút.

Hiện tại xem ra đều không phải là như thế, Quý Tài nhân nghĩ mà trong lòng khó chịu. Nàng liếc mắt nhìn Mộc Hương một cái, Mộc Hương hiểu ý bụng một cái ám thuốc lên, lại kêu Vương ngự y tiến vào, nói “Hoàng Thượng, tối hôm qua sau khi uống thuốc an thai thì tần thiếp cảm thấy đau bụng. Lúc sau chẩn được là sinh non, may mà tần thiếp có Hoàng Thượng phù hộ mới có thể thuận lợi sinh hạ tiểu hoàng tử.”

“Chén thuốc có vấn đề?” Hiểu rõ ý tứ của nàng ta, Tề Diệp nhủ này.

“Vâng!” Quý Tài nhân đôi mắt đầm lệ mơ hồ nói “Vương ngự y kiểm tra rồi, nói là trong chén thuốc bỏ thêm hoa hồng. Hoàng Thượng, nữ nhân mang thai sao có thể ăn hoa hồng a, hoa hồng là sảy thai. Nếu không phải tần thiếp mạng lớn, tiểu hoàng tử liền giữ không nổi rồi!”

“Vương ngự y?” Tề Diệp nhủ này, không nghĩ tới lại có chuyện có người hạ dược, chính là vì mưu hại con nối dõi sao?

“Có vì thân!” Vương ngự y sợ tới mức cả người run lên.

“Quý Tài nhân nói là thật?”

“Hồi bẩm Hoàng Thượng, trong chén thuốc xác thật có hoa hồng, Quý Tài nhân cũng là uống phải chén thuốc này nên mới sinh non, Quý Tài nhân phúc lớn mạng lớn, nếu không liền một thi hai mệnh(một người hai mạng)!”

“Quang Thuận.”

“Có nô tãi!” Quang Thuận đứng phía sau tiến lên nói.

“Đi xuống tra xem, là ai to gan lớn mật, dám mưu hại Hoàng tử.” Tề Diệp về mặt âm trầm phân phó.

Quý Tài nhân liếc mắt nhìn Vương ngự y một cái, âm thầm đắc ý. Tra đi tra đi, sớm hay muộn sẽ tra được trên đầu nàng ta, lần này thật muốn nhìn xem nàng ta bị thất sủng như thế nào!

Tiếng nói chuyện bên trong, có thể nói là rơi vào lỗ tai của người bên ngoài một tiếng cũng không sót. Chi là một tầng màn che hơi mỏng, vài bước xa, làm sao lại có thể nghe không thấy được.

Nhưng thật ra Hạ Uyển Chi một chút đều không lo lắng, nàng biết Vương ngự y là người của Quý tài nhân. Khẳng định hôm qua đã nói cho nàng ta biết nàng kêu Vương ngự y đi Chiêu Hoa Cung, cũng biết nàng đưa cho Vương ngự y một gói hoa hồng.

Cảm giác được ánh mắt nhìn qua của Thái hậu, Hạ Uyển Chi ngẩng đầu nhìn lại, hai đôi mắt nhìn nhau, Thái Hậu ý vị không rõ nhìn nàng một cái rồi thu hồi ánh mắt.

Sau khi từ Từ Quế Hiền đi ra, Hạ Uyển Chi rõ ràng cảm giác Tề Diệp tâm tình không tốt. Nàng không có khả năng làm bộ như không nghe thấy, rốt cuộc đến gần, nàng nói “Hoàng Thượng là tất phải tức giận, chờ bắt được người rồi trách phạt, đừng nhất thời tức giận mà ảnh hưởng tới thân thể.”

“Uyển Nhi, trăm chỉ là cảm thấy cái hậu cung này quá mức âm u, tranh đấu gay gắt, ngại lừa ta gạt, tàn hại...” Hắn dừng một chút, lôi kéo tay nàng, nói “Sau này cẩn thận một chút, cho dù trăm là Hoàng Thượng, cũng có lúc bận rộn chiếu cố không được. Uyển Nhi, may mắn các người đều bình an.”

“Hoàng Thượng!” Hạ Uyển Chi gọi một tiếng, tiến lên ôm bờ vai của hắn, nói “Chi cần có thể lưu tại bên người Hoàng Thượng, núi đao biển lửa thân thiếp đều không sợ hãi.”

“Uyển Nhi!” Vuốt ve mặt nàng, Tề Diệp thở dài gắt gao ôm lấy nàng, nói “Yên tâm, trăm sẽ không cho ai làm thương tổn người cùng Sách Nhi.”

“Thân thiếp biết.” Chính nàng cũng sẽ không để ai tổn thương đến bản thân mình.

Chuyện Quý Tài nhân sinh hạ Hoàng tử cũng nhắc lên gọn sóng ở hậu cung, chỉ là so với vui mừng khi Hạ Uyển Chi sinh hạ tiểu hoàng tử, chỗ Quý Tài nhân vắng lạnh hơn nhiều. Các nàng âm thầm mừng thầm, chỉ cần Hoàng Thượng không thích, liên tính sinh hạ Hoàng tử cũng vô dụng.

Xem ra nếu muốn mẹ vinh nhờ con, từ bằng mẫu quý, còn phải xem ân sủng của Hoàng Thượng a!

Quang Thuận tra xét một ngày, Vương ngự y đã bị bắt tới, còn chưa nghiêm hình bức cung. Bất quá chỉ mới khiển trách một phen, Vương ngự y liền khai ra.

Quang Thuận đi ngự thư phòng, nói “Hoàng Thượng, Vương ngự y nói, nói hắn cũng là bị người ta sai khiến.”

“Là ai?” Tề Diệp cũng không ngẩng đầu lên, hỏi.

Quang Thuận chần chờ một chút, thật cẩn thận nhìn hắn một cái, nói “Vương ngự y nói do Uyển Quý Phi đưa, sai hắn đem hoa hồng bỏ vào trong chén thuốc của Quý Tài nhân.”

“Nói hươu nói vượn!” Tề Diệp vừa nghe liền biến sắc, bút lông bay đi ra ngoài, ở trên quần áo sạch sẽ của Quang Thuận công công lưu lại một vệt mực.

“Nô tài không dám!” Quang Thuận cúi đầu, không dám nói ra một tiếng

“Tra khảo lại!” Tề Diệp quăng tay áo, Quang Thuận công công không dám ở lâu, rất nhanh chạy ra ngoài.

Đêm đó, Vương ngự y cả người đầy vết thương, chỉ còn chút hơi tàn. Quang Thuận công công cầm cây sắt được nung đỏ nhìn hắn, hỏi “Nói, là ai sai khiến?”

Vương ngự y sợ hãi không thôi. Còn tưởng rằng sẽ mau kết thúc, ai biết hắn nói ra tình hình thực tế, lại không ai tin tưởng, ai bảo nàng ta là Uyển Quý Phi tôn quý đây!

Cây sắt tới gần một chút, Vương ngự y thậm chí có thể cảm giác được nhiệt độ của nó “Là Uyển Quý Phi!”

“Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt!” Quang Thuận nói một tiếng, sắt nung đỏ được hạ xuống. Vương ngự y đau đến biến sắc, mồ hôi đầy đầu, nhìn Quang Thuận công công cầm cây sắt thử hai đèn gần. Rốt cuộc nhìn không được, há mồm hung hăng cắn xuống, ngay sau đó khòe miệng tràn ra vết máu.

Quang Thuận công công thăm mắng một câu, muốn cứu lại không còn kịp rồi.

Tề Diệp biết được Vương ngự y đã chết, trước khi chết còn cắn Hạ Uyển Chi không bỏ, hừ lạnh một tiếng “Ném đến bãi tha ma đi.”

Nàng là cái dạng người gì hắn sao lại không rõ ràng, nàng mềm lòng thiện lương như vậy, như thế nào lại hạ được hại người, thực xem hắn là đứa ngốc sao?

Tề Diệp không tin là Hạ Uyển Chi hạ được, chuyện lần này liền không giải quyết được gì đã cho qua. Tề Diệp cũng chưa qua thăm chỗ Quý Tài nhân một lần nào.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 97

Edit: Puta Ng

Beta: HueKhanh92

Không ít người biết chuyện Vương ngự y bị xử trí, Hạ Uyển Chi là một người trong số đó.

Về phần Vương ngự y nói người sai bỏ thuốc là Hạ Uyển Chi cũng không thấy Tề Diệp nói đến trước mặt nàng, như thế không phát sinh chuyện gì. Trái lại nàng hỏi tới, Tề Diệp nói “Người sợ sẩy như thế làm sao có thể ở lại hoàng cung? Trăm đã xử trí rồi!”

Nàng nghe xong gật đầu, không nói gì thêm

Ngược lại Quý tài nhân nghe nói Vương ngự y đã chết, sững sờ một hồi lâu rồi tức giận đến xanh mặt. Nàng biết rõ Hoàng Thượng đây là bao che nữ nhân kia. Nhân chứng vật chứng đều đủ cả mà nữ nhân kia vẫn như xưa, lông tóc không tổn hao gì. Thật làm người ta cảm thấy không cam lòng.

Cho dù Quý tài nhân không cam lòng cũng không làm được gì đây. Dù sao hiện tại nàng không được sủng ái. Mà nữ nhân kia là Uyển quý phi cao cao tại thượng, là phi tần được Hoàng Thượng sủng ái nhất, sao có thể dễ dàng vận ngã như vậy?

Quý tài nhân chỉ có thể tự an ủi mình, Vương ngự y chết cũng tốt. Dù sao chuyện hoàng tử giả không nhiều người biết lắm. Người sống luôn không đáng tin, bớt một người biết là bớt một nguy hiểm.

Hôm tám ba ngày cho tiểu Hoàng tử cũng không cử hành yến hội linh đình, chỉ tổ chức một bữa tiệc trưa tại ngự hoa viên, hoàng thân quốc thích mới có thể tham gia. So với yến hội đầy tháng của Nhị hoàng tử được tất cả triều thần chúc mừng, mọi người vừa nhìn đã biết Tam hoàng tử vừa sinh ra này căn bản không tôn quý bằng Nhị hoàng tử.

Bởi vì Quý tài nhân sinh hạ Tam hoàng tử mà Hạ Uyển Chi canh cánh trong lòng. Nghĩ kĩ lại, chuyện đã không giống trước kia. Nàng có Nhị hoàng tử là đã thoả mãn, cần gì phải so đo cái danh hiệu Tam hoàng tử!

Mặc dù là yến hội của Tam hoàng tử, nhưng không ít vương phi, công chúa và các phu nhân mượn cơ hội làm quen, lời kéo nài. Hạ Uyển Chi mỉm cười trò chuyện. Nụ cười nhẹ nhàng, chu toàn với bọn họ. Có vẻ như hôm nay nhân vật chính là nàng, chứ không phải Tam hoàng tử.

Quý tài nhân dường như thân thể, không thể ra cửa, nghe Mộc Hương báo lại tin tức. Nàng tức giận đến một câu nói không nên lời, cũng không thể trách được, ai bảo nàng thất thế.

Lệ phi, Lâm Huệ nhìn một đám người vây quanh Hạ Uyển Chi, vẻ mặt khinh thường, trong lòng ghen ghét.

Sau yến hội buổi trưa là đến gánh hát biểu diễn. Nàng an bài rất khá, yến hội cũng không xuất hiện nhiều loạn. Sau khi yến hội kết thúc, các vương phi rồi rít đến thỉnh an cáo từ.

Lúc Lệ phi chuẩn bị trở về thì thấy Lâm Huệ chậm rãi đi tới, nàng mỉm cười, đi chậm lại “Lâm sung dung chuẩn bị trở về sao?”

“Vâng! Không biết Lệ phi nương nương có gì phân phó?”

“Hôm nay khí trời tốt, nghe nói hoa cúc đã nở, sắc vàng rực rỡ trông rất đẹp mắt. Không bằng Lâm sung dung cùng bản phi đi nhìn một chút?” Lệ phi cười.

Lâm Huệ nói “Đa tạ Lệ phi nương nương ưu ái. Chi là tần thiếp ngồi một hồi lâu có hơi mệt mỏi, chỉ sợ sẽ quấy rầy nhã hứng của nương nương.” Lâm sung dung thật giỏi. Chi là một sung dung nhỏ nhỏ thế mà dám không coi lời của bản phi vào mắt. Chẳng lẽ ý vào lòng chừng trong bụng?” Tay sờ soạn vào bụng nàng ta, hù dọa Lâm Huệ vội vàng lui về phía sau tránh tay của Lệ phi. Lệ phi cười nhạo một tiếng, nói “Yên tâm, cho dù bản phi muốn làm gì cũng sẽ không làm chuyện lộ liễu như thế.”

“Chi là nói đến lộ liễu cũng không thể sánh bằng Uyển quý phi. Chi đáng thương Vương ngự y gánh tội.” Mặc dù người biết không nhiều lắm, Lệ phi nương nương lại biết chuyện chén thuốc bị bỏ hồng hoa.

“Lệ phi nương nương có gì bất mãn thì tìm Uyển quý phi. Tần thiếp thấp cổ bé họng, căn bản không nói nên lời.” Lâm Huệ hành lễ nói “Tần thiếp hơi mệt mỏi, sẽ không quấy rầy Lệ phi nương nương!”

“Lâm sung dung đang sợ sao?” Lệ phi khiêu mi nhìn nàng ta, nói “Hôm nay thân phận Uyển quý phi đúng là không người nào có thể so sánh. Bản phi nghe nói mấy ngày nay Hoàng Thượng không đến thăm Lâm sung dung. Nếu muốn mẹ vinh nhờ con, Lâm sung dung nên nịnh bợ Uyển quý phi cho tốt. Dù sao các người cũng là tỷ muội tốt, bất kể nàng ta được sủng ái thế nào cũng sẽ không vứt bỏ người.”

“Đa tạ Lệ phi nương nương phi tâm! Thay vì lo lắng tần thiếp, không bằng Lệ phi nương nương lo lắng cho mình một chút. Tần thiếp nghe nói một tháng rồi Hoàng Thượng không đi Ngọc Hoa cung của Lệ phi nương nương.”

Lệ phi nghe nàng ta cười nhạo mình, trên mặt tái đi.

Lâm Huệ không muốn dây dưa nữa, nhìn nàng ta một cái, phúc thân rồi chậm rãi rời đi. Nàng đương nhiên muốn được sủng ái. Chi tiếc các nàng đã không phải tỷ muội, cho dù nàng ta là hoàng hậu, cũng sẽ không nâng đỡ mình. Lâm Huệ sớm đã nhìn thấu nàng ta, người đàn bà ích kỷ kia trong lòng chỉ có bản thân nàng ta. Mất công nàng xem nàng ta như tỷ muội tốt, nhưng người ta lại không muốn như vậy.

“Sớm muộn gì ta cũng sẽ thu thập người.” Trùng mắt nhìn thân ảnh rời đi, Lệ phi siết chặt nắm đấm. Nếu nàng cũng sinh hạ hoàng tử, Lệ phi nàng đã không dễ dàng bị nàng ta chọc tức.

Mấy ngày nữa là yến hội trung thu. Hạ Uyển Chi phân phó hậu cung chuẩn bị trung thu, sẽ có cung yến cử hành ở ngự hoa viên. Ngày hôm trước nàng phân phó ngự thiện phòng làm bánh Trung thu, đưa đến mỗi phi tần. Sau khi bánh Trung thu làm xong, nàng cho Hạ Bích chuẩn bị một chút, xách đến ngự thư phòng.

Tiểu thái giám nhìn thấy nàng, từ xa đã đi đến nghênh đón, hành lễ nói “Hoàng Thượng đang phê duyệt tấu sớ ạ.”

Cất bước đi vào, ngự thư phòng rộng rãi cực kì yên lặng. Thái giám vén bức rèm che lên cho nàng đi vào. Nàng đi rất nhẹ, nhìn người nghiêm túc phê duyệt tấu chương, mỉm cười. Quang Thuận phát hiện nàng, vội vã hành lễ. Hạ Uyển Chi ra hiệu hắt dưng lên tiếng, rón rén bước lại gần Hoàng Thượng.

Còn chưa đi được vài bước thì thấy hắt ngẩng đầu nhìn, mặt không chút thay đổi. Lúc nhìn thấy nụ cười nhẹ nhàng của nàng, lông mày giãn ra, đặt bút xuống, nói “Sao Uyển Nhi tới đây?”

“Ngự thiện phòng đã làm xong bánh Trung thu, tần thiếp liền cầm đến cho Hoàng Thượng nếm thử.” Tiếp nhận bánh trung thu bung lên, Quang Thuận công công đưa khăn tay cho nàng. Nàng cầm lấy, lau mặt cho Tề Diệp rồi bung một ly trà trên tay. Tề Diệp cầm lấy bánh Trung thu nếm thử. Hương vị cũng không tệ. Dù sao cũng là bánh Trung thu ngự thiện phòng làm ra, làm không ngon cũng sẽ không được ở lại ngự thiện phòng.

Hắn ăn là bánh Trung thu hạt sen, ngọt mà không ngán, mùi vị không tệ.

Quang Thuận mang một cái ghế cho Hạ Uyển Chi ngồi. Tề Diệp cầm một miếng bánh Trung thu đút cho nàng. Hai người vừa uống trà vừa ăn bánh Trung thu. Dù sao cũng là đồ ngọt, Hạ Uyển Chi ăn một miếng thì không ăn nữa. Ngược lại hắn ăn được nửa cái.

“Đã cho người đưa bánh Trung thu đến các cung. Bánh Trung thu cho yến hội ngày mai cũng đã chuẩn bị xong.” Nàng uống một ngụm trà, nói.

“Ừ! Người làm việc trầm yên tâm.” Tề Diệp gật đầu, tiếp nhận khăn tay lau miệng nàng đưa tới.

Hai người trò chuyện một lát. Quang Thuận công công tiến đến, nói “Hoàng Thượng, Thái Hậu cho Triệu tiểu thư đưa chút bánh Trung thu đến, nói là để Hoàng Thượng nếm thử.”

“Cho nàng trở về đi.” Tề Diệp mặt không thay đổi, mở miệng.

Hạ Uyển Chi khiêu mi không lên tiếng.

Quang Thuận công công gật đầu lui ra ngoài “Hoàng Thượng đang bận, Triệu tiểu thư không có chuyện gì vẫn nên trở về đi!”

“Bánh Trung thu này...” Triệu Tinh Di hơi chần chờ, nói “Làm phiền Quang Thuận công công cầm vào, nói là thần nữ tự mình làm, mời Hoàng Thượng nếm thử hợp khẩu vị không?”

“Cái này...” Quang Thuận công công đương nhiên hiểu rõ ý tứ của Triệu Tinh Di. Trong hậu cung này, thậm chí các cô gái cả nước đều vội vàng nịnh nọt, lấy lòng Hoàng Thượng. Chi tiếc tâm tư của Hoàng Thượng cũng không dễ dàng nắm lấy như vậy. Rõ ràng Hoàng Thượng không hứng thú với Triệu tiểu thư trước mắt này. Nếu không phải giữ thể diện cho Thái Hậu, nàng ta cũng sẽ không được ở trong hoàng cung.

“Quang Thuận công công, tới hầu hạ Hoàng Thượng đi!” Hạ Uyển Chi đi ra, liếc nhìn Triệu Tinh Di.

“Thần nữ bái kiến Uyển quý phi. Quý phi nương nương kim an!” Triệu Tinh Di hơi kinh ngạc, không ngờ nàng ta ở bên trong. Nghĩ kĩ lại, nếu không phải nàng ta ở bên trong, cũng sẽ không ngăn cản mình.

Quang Thuận công công theo lời đi vào hầu hạ. Hạ Uyển Chi nhìn thoáng qua hộp thức ăn trên tay Triệu Tĩnh Di, về mặt nhân nhạ “Chẳng lẽ Triệu tiểu thư không biết ngự thư phòng là trọng địa triều chính, không phải ai cũng có thể tới.”

“Thần nữ ghi nhớ, đa tạ nương nương nhắc nhở.” Dù không phục nhưng thân phận của nàng ta bày ở trước mắt, mình không thể phản bác. Triệu Tĩnh Di cung kính gặt đầu.

“Nhớ kỹ là tốt rồi, không có việc gì thì trở về đi! Dù sao vẫn là tiểu thư chưa gả đi, có một số việc nên cố kỵ chút ít. Đừng làm mất thể diện của Triệu gia.”

Triệu Tĩnh Di nghe vậy, siết chặt hộp com, về mặt biến đổi.

Hạ Uyển Chi làm bộ không nhìn thấy, nói “Ngày mai chính là tết Trung thu, vốn là ngày đoàn viên. Bây giờ Triệu tiểu thư ở trong cung, có lẽ rất nhớ người nhà!”

“Tạ nương nương quan tâm” Ta nghĩ thế nào thì mắc mớ gì tới người? Triệu Tĩnh Di âm thầm nhếch miệng, sau khi hành lễ thì xoay người rời đi. Nàng thầm nghĩ chuyện hôm nay nhất định nói cho Thái Hậu, để bà làm chủ cho mình. Đây là Uyển quý phi muốn đuổi nàng xuất cung.

Còn chưa được Hoàng Thượng sủng ái, Triệu Tĩnh Di nàng sao lại dễ dàng xuất cung?”Sao nhanh như vậy đã trở lại rồi? Hoàng Thượng không thích bánh Trung thu mà Tĩnh Di làm sao?” Thái hậu kiều mi, nhìn nàng cảm nguyên hộp bánh Trung thu về, có chút ngoài ý muốn.

“Ngay cả mặt Hoàng Thượng Tĩnh Di còn chưa nhìn thấy đã trở về.” Nàng phẫn nộ nói, về mặt muốn có bao nhiêu vô tội thì có bấy nhiêu vô tội.

“Chuyện gì xảy ra?” Thái hậu nghi ngờ, giọng nói chùng xuống.

Triệu Tĩnh Di nói “Vừa tới ngự thư phòng thì gặp Uyển quý phi đi ra. Uyển quý phi nói ngự thư phòng là trọng địa triều chính, bảo Tĩnh Di về sau không cần đến, còn nói Tĩnh Di an phận một chút, đừng làm Triệu gia mất thể diện.”

“Làm càn, chuyện của Triệu gia khi nào thì đến phiên nàng ta nói?” Thái hậu tức giận, mặt biến sắc, vỗ bàn, chén trà run rẩy.

“Thái hậu đừng nóng giận. Nàng nói không sai. Dù sao ngự thư phòng là trọng địa triều chính, về sau Tĩnh Di không đi là được. Điều này cũng để bảo toàn danh tiếng Triệu gia, miễn cho có người dèm pha.”

“Nói cái gì? Uyển quý phi là cái gì, lại dám nhục nhã Triệu gia. Nàng ta được lắm!” Thái hậu hừ hừ hai tiếng. Những người khác thờ mạnh một tiếng cũng không dám. Nhìn Triệu Tĩnh Di sợ hãi, bà nói “Trong hậu cung này, còn chưa đến lượt Uyển quý phi nàng ta lên tiếng. Người là tiểu thư Triệu gia, sau này sẽ là hoàng hậu làm chủ hậu cung này, không cần tới một quý phi làm miệng. Nếu về sau nàng ta nói gì, người không cần phải để ý. Chờ trong tay có quyền thế, đối phó nàng ta chỉ như đối phó một con kiến mà thôi.”

“Thái Hậu nói rất đúng!” Triệu Tĩnh Di gặt đầu, nhìn lông mày Thái Hậu nhú chặt, biết rõ bà rất tức giận, chỉ an ủi nàng mà thôi.

Chỉ cần Thái Hậu tức giận, trong lòng nàng liền cao hứng. Hiện tại nàng chỉ là thần nữ, cần bản không đối phó được Uyển quý phi. Nhưng Thái Hậu không giống vậy, ngay cả Hoàng Thượng cũng phải nể mặt bà ba phần. Một quý phi thì có là cái gì?

Dạ yến Trung thu, ngự hoa viên được trang trí rất lộng lẫy. Những chiếc đèn cung đình tinh xảo, nhỏ bằng cái chén, được trang trí làm ngự hoa viên sáng trưng như ban ngày. Trên sân khấu biểu diễn những hí khúc thịnh hành. Dù đã nghe vô số lần, mọi người vẫn nghe đến say sưa.

Hạ Uyển Chi gáp một cái, hơi buồn ngủ. Gần đây nàng quen ngủ sớm, trời tối là đi ngủ. Lúc này nghe trong chốc lát liền mệt mỏi.

Nhìn mọi người lắng nghe chăm chú, nàng ngồi ngủ gà ngủ gật cũng không nên, liền quyết định ra ngoài đi một lát. Đèn đuốc sáng trưng làm ngự hoa viên càng trở nên tươi đẹp. Hoa cúc nở vừa vặn. Nàng đứng dựa ra ngoài đi dạo.

Hạ Bích, Hạ Hoa theo nàng rời đi. Về mặt nàng nhân nhã, đi dạo trong ngự hoa viên. Cung nhân lui tới nhìn thấy nàng thì vội vã hành lễ.

Nàng đi một lúc, ngửi thấy mùi thơm hoa quế phảng phất, đứng dưới tàng cây ngửi chốc lát. Ánh mắt nàng nhìn lên Tích Nguyệt lâu, cước bộ xoay chuyển, bước lên Tích Nguyệt lâu.

Đứng ở trên Tích Nguyệt lâu, tầm mắt thật tốt, có thể trông thấy cả ngự hoa viên. Chỉ là hơi xa, nhìn người cũng không rõ ràng lắm mà thôi. Nhưng ban đêm đèn đuốc sáng trưng, cảnh sắc càng lung, linh huyền ảo. Nàng ngồi dựa vào lan can, về mặt lười biếng. Gió mát phơ phất, mơ hồ có thể nghe thấy tiếng nói vui mừng.

Một vầng trăng tròn sáng tỏ treo trên bầu trời đêm. Ánh sao rạng rỡ, ánh trăng dịu dàng như nước. Không biết ngồi bao lâu, khi nàng đang buồn ngủ, Hạ Bích kinh ngạc nói “Thân ảnh kia hình như là Hoàng Thượng!”

Theo phương hướng ngón tay, Hạ Uyển Chi nhìn lại, thấy Tề Diệp chỉ dẫn theo Quang Thuận công công, không thấy rõ về mặt của hắn. Nhìn cước bộ thông thả, có vẻ rất nhân nhã.

Nàng nhìn thoáng qua Hạ Hoa ra hiệu nhìn xuống. Ánh mắt của nàng liên tục rơi vào trên người hắn, không nghĩ tới hắn cũng sẽ đi dạo một chút. Cho đến khi một thân ảnh mảnh khảnh hiện lên trong tầm mắt, nàng khẽ nheo mắt, ánh mắt bất gặp một thân ảnh khác. Bọn họ hình như đang nói gì đó, nhưng quá xa, cần bản không nghe được. Chỉ biết là một nữ tử, nhất định vị kia là phi tần. Hôm nay hắn đi một mình, không phải là thời cơ đến gần nịnh nọt tốt nhất sao?

Hai người chậm rãi mà đi. Cho đến khi đứng dưới đèn cung đình, nàng mới nhìn rõ thân ảnh mảnh khảnh kia là ai.

“Ngự hoa viên ban đêm so với ngự hoa viên ban ngày khác xa nhau. Thần nữ lần đầu tiên nhìn thấy.” Tiếng nói của Triệu Tĩnh Di ôn nhu như chim oanh, cứ chỉ về mặt tất cả đều ưu nhã thỏa đáng, chính là vì để hắn có ấn tượng tốt.

“Ừ! Nếu thích có thể đến đây nhiều một chút.” Tề Diệp nhân nhạ nói một câu.

Triệu Tĩnh Di gặt đầu, nhất thời không biết nên nói gì, đứng sau lưng hắn nhìn thân ảnh cao to của hắn. Tim nàng đập rộn lên, định nói chuyện với hắn, lại sợ đường đột nói sai chọc cho hắn mất hứng.

Hai người trầm mặc một lúc. Triệu Tĩnh Di hơi khần trương, nghĩ muốn làm cho hắn chú ý, tâm tình phức tạp. Nàng âm thầm hít vào một hơi, cố ý đập phải làn váy của mình, cả người đổ về phía hắn.

Hạ Uyển Chi nhìn Triệu Tĩnh Di ôm lấy Tề Diệp, khẽ khiêu mi.

Hạ Bích oán hận nói “Thật không biết xấu hổ!”

Hạ Uyển Chi không lên tiếng, biết rõ đây chỉ là vì Triệu Tĩnh Di muốn hắn chú ý, rồi yêu thương nhưng nhớ. Nàng không thể không nói Triệu Tĩnh Di này xác thực lớn mật. Chút dừng khí này cũng đủ làm cho người khác bội phục.

Tề Diệp đỡ ra một chút, cúi đầu nhìn hai tay của nàng ta vòng trên eo mình. Triệu Tĩnh Di cố làm ra vẻ kinh hoàng đứng lên, cụp mắt xuống tỏ vẻ yếu đuối, hai tay cầm chặt làn váy, tiếng nói ủy khuất “Thần nữ biết sai, xin Hoàng Thượng tha thứ.”

Nhìn người kia nhận sai, Tề Diệp lặng yên trong chốc lát, vươn tay nắm lấy cằm của nàng ta. Vẻ hơi non nớt không che giấu được dung nhan của nàng. Ngũ quan tinh xảo xinh đẹp, còn mang theo một chút đáng yêu của trẻ con, ngọt ngào hợp lòng người.

Triệu Tĩnh Di cảm thấy tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Mặt thoáng đỏ rực, lộ ra một đôi mắt trong veo như nước. Con mắt long lanh ánh nước nhìn qua hấn, cúi đầu. Hai tròng mắt long lanh sáng ngời, dung mạo khuynh thành.

Nhìn một màn cử chỉ thân mật, Hạ Uyển Chi thu hồi ánh mắt, khẽ cắn môi không nói. Triệu Tĩnh Di xác thực xinh đẹp. Chỉ cần nàng ta động tâm tư, người nam nhân nào cũng sẽ bị gương mặt đó mê hoặc, coi như là ngôi cứu nguy Hoàng Thượng cũng sẽ không ngoại lệ. Nếu nói bản tính con người say mê cái đẹp, hậu cung của hấn ba nghìn giai lệ, vừa ý ai thì là phúc khí của người đó.

Chi là nàng không ngờ một màn này để nàng tận mắt nhìn thấy. Nghĩ một lúc, nàng đi xuống Tích Nguyệt lâu.

Còn chưa đi xuống thì trên cầu thang gặp phải một người đi lên, nàng lập tức kinh ngạc.

“Biết ngay Uyển Nhi sẽ trốn, làm trăm phải đi tìm.” Không đợi nàng mở miệng, người đó đã lên đến đây, một cách tự nhiên lôi kéo tay nàng “Nghe nói ban đêm Tích Nguyệt lâu vô cùng mỹ lệ. Khó được hôm nay có nhã hứng, trầm nhìn một chút xem rốt cuộc đẹp thế nào.”

Hạ Uyển Chi quay đầu lại, không nhìn thấy thân ảnh của Triệu Tĩnh Di, lập tức hơi ngạc nhiên, cũng không hỏi đến, mặc hấn lôi kéo lên lầu. Cho dù ân sủng ai, hấn là Hoàng Thượng, có một số việc dù nàng là quý phi cũng không thể nhiều lời.

Điểm đúng mực này Hạ Uyển Chi rất rõ ràng. Nam nhân không thích nữ nhân can quấy. Nàng chỉ cần nhu thuận nghe lời, ôn nhu săn sóc là được!

Tề Diệp lôi kéo nàng đi đến chỗ vừa rồi nàng ngồi. Nhìn phía dưới đèn đuốc sáng trưng, hấn nói “Xác thực cảnh trí tuyệt vời, khó trách làm cho Uyển Nhi ưu ái.”

“Hoàng Thượng nói đùa. Thần thiếp chỉ là đánh bậy đánh bạ mà thôi.” Nàng cười, nụ cười nhàn nhạt.

“Trẫm cho là người về nghỉ ngơi, không ngờ lại chạy tới nơi này.” Hấn trông thấy nàng buồn ngủ, gấp vài cái.

“Hoàng Thượng còn chưa rời tiệc. Thần thiếp sao dám rời đi trước. Chi là ra ngoài hít thở không khí mà thôi.” Nghiêng đầu áp sát mặt hấn, Tề Diệp ôm chặt lấy nàng, cảm nhận nhiệt độ trên người nàng, cười không lên tiếng. Nhìn canh giờ không còn sớm, nàng nói “Hoàng thượng không cản trở về sao?”

“Không lo! Trẫm thấy cảnh sắc mỹ lệ, ngồi thêm chút nữa.” Tề Diệp liếc nhanh Quang Thuận công công.

Quang Thuận công công hiểu ý, xoay người xuống lầu. Rất nhanh hấn đã đến ngự hoa viên. Những người đang chờ đợi trông thấy hấn đến, dâng lên hi vọng, lại nghe thấy Quang Thuận nói “Hoàng Thượng có hơi mệt mỏi. Hôm nay yến hội đến đây thôi. Mọi người tự tản đi đi!”

Mọi người nghe vậy người nhìn ta, ta nhìn người. Ánh mắt tất cả rơi vào hai chỗ trống không bên trên, lòng dạ biết rõ, rời đi.

Sắc mặt Thái Hậu thay đổi, không nói gì, để cho ma ma và Triệu Tĩnh Di nâng đỡ rời đi.

Triệu Tĩnh Di biết bọn họ ở đâu, hồi tưởng lại lúc nàng nhắm mắt mong đợi hấn ân sủng thì vang lên một âm thanh. Nếu không phải cung nữ kia làm hồng chuyện tốt của nàng, nàng đã dụ dỗ được hấn. Chỉ tiếc nửa đường có Trình Giảo Kim chặn đường.

Chi là một người nam nhân, dù là Hoàng Thượng cũng là một nam nhân mà thôi. Triệu Tĩnh Di nàng không tin dựa vào dung mạo xinh đẹp của mình lại không thu phục được hấn?

Về phần Uyển quý phi kia, để nàng ta chờ coi đi!

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 98

Edit: Biuti

Beta: ThyAn89

Mơ mơ màng màng tỉnh lại, Hạ Uyển Chi phát hiện mình đang nằm trên lưng Tề Diệp, không khỏi giật mình thức giấc. Hấn biết nàng đã thức, vẫn cống nàng không chịu buông tay, dịu dàng nói “Mệt thì ngủ thêm một chút nữa đi!”

“Hoàng Thượng, để thần thiếp xuống đây đi!” Cầu thang rất cao, nàng hơi lo lắng, nếu hai người té nhất định sẽ bị thương. Liếc mắt nhìn bốn phía, vẫn còn ở trên Tích Nguyệt Lâu, có điều nàng không nghĩ tới lại ngủ thiếp đi trong lồng ngực của hấn.

“Không sao!” Nàng rất nhẹ, như một đứa bé vậy. Hấn vững vàng cống nàng xuống lầu. Hạ Uyển Chi bị hù cho sợ, vội vàng vòng tay qua cổ của Tề Diệp, hơi thở ẩm áp phun ở trên cổ hấn, té tề đại đại, có chút ngứa ngứa.

Nhìn đi xuống từng bậc thang, cho đến khi vững vàng ở trên mặt đất, nàng mới thở phào nhẹ nhõm. Giây giụa muốn xuống, lần này hấn ngoan ngoãn thả nàng xuống. Hạ Uyển Chi lấy khăn tay ra lau mồ hôi cho Tề Diệp, thấy hai mắt hấn sáng long lanh nhìn nàng chăm chăm, không khỏi bật cười “Tại sao Hoàng Thượng không gọi thần thiếp dậy?”

“Nhìn nàng ngủ say như vậy, trẫm không nỡ!” Vươn tay uớt ve mặt của nàng. Tề Diệp mỉm cười.

Rất nhanh kiệu liền đã tới, Tề Diệp đỡ nàng ngồi ở trong kiệu, không đợi nàng kịp phản ứng, cúi đầu ngậm lấy môi của nàng, nhẹ nhàng hôn mát, ôn nhu liếm láp. Hạ Uyển Chi nhắm mắt lại, hai tay chủ động vòng tay qua cổ hấn, khẽ há miệng, chủ động mút lấy môi hấn.

Hành động của nàng làm cho Tề Diệp thật mãn nguyện, ôm chặt nàng vào lồng ngực. Bàn tay không an phận chui vào trong vạt áo nàng, bao trùm một bên bánh bao mềm mại, hại cho hấn toàn thân nóng lên. Tề Diệp ôm nàng ngồi trên chân mình, bàn tay bắt đầu xoa nắn. Hạ Uyển Chi nhìn không được rên rí hai tiếng, tiếng kêu mảnh mai yếu ớt, làm cho tâm của hấn đều mềm nhũn.

Âm thanh mơ hồ truyền ra, gương mặt hai người đứng bên cạnh kiệu đều thay đổi, nhẹ nhàng tránh xa kiệu liền một chút, trong lòng đều biết rõ trong kiệu đang diễn ra chuyện gì.

Đến Chiêu Hoa cung, váy của Hạ Uyển Chi bị làm cho nhăn nhúm. Tề Diệp ôm ngang nàng lên, cất bước ra khỏi kiệu liễn, bình tĩnh vào Chiêu Hoa cung, đám người Hạ Bích vội vàng đuổi theo.

Sau một phen mây mưa, Hạ Uyển Chi vô lực nằm ở trên người hắn, hai má phồng hồng, đôi môi sưng đỏ, vẻ mặt thoả mãn lười biếng, bộ dáng của nàng làm cho hắn thật vui vẻ. Hắn cầm lấy tay của nàng hôn một cái, cảm giác tiểu Tề Diệp biến hóa, lại cúi đầu hôn nhẹ lên mặt nàng nói “Uyển Nhi, mệt không?”

Nàng ngẩng đầu, nhìn ánh mắt hắn rạng rỡ như đang phát sáng, lập tức hiểu được, cánh tay mềm mại không xương vòng qua cổ hắn, ở trên lưng vuốt ve những chỗ bị nàng cào trầy xước, cười nói “Đợi chờ quân hái.”

(quân: từ gọi tình nhân)

“Được! Đêm nay trẫm sẽ hái xuống đóa kiều hoa là nàng.” Nói xong lật người nàng lại. Hạ Uyển Chi biết rõ đây là tư thế hắn thích nhất, phối hợp nằm lỳ ở trên giường. Nhìn tấm màn giường lác lác, dạ mình châu tóa ra hào quang nhàn nhạt, giống như nàng vậy, làm cho người ta không thể phớt lờ. Ngày hôm sau, lúc nàng tỉnh lại đã không còn sớm nữa, người bên cạnh đã sớm vào triều. Nàng đứng dậy mới phát hiện eo mồi lưng đau, biết đây chính là hậu quả do tối qua để lại.

Hạ Bích bước đến, nói “Nương nương, nước nóng đã chuẩn bị xong!”

Nàng gật đầu, khoác đại một cái váy ngủ che lại cánh xuân, đi đến phòng bên cạnh. Bên trong phòng đặt một thùng nước nóng, nàng thử một chút độ ấm mới đi vào, nước ấm áp bao phủ cơ thể nàng, thoải mái đến nỗi nàng muốn bật ra cả tiếng rên rĩ.

Hạ Bích ở một bên hầu hạ nàng tắm, nói “Sáng sớm có Chu tiệp dư tới, nô tỳ bảo nàng trở về!”

“Ừ!” Nàng đáp một tiếng, dựa vào vách thùng nhắm mắt dưỡng thần. Im lặng như vậy thật lâu, cho đến khi cảm giác nước lạnh một chút, lúc này mới đứng dậy.

Nàng trang điểm xong xuôi, lại nghe thấy cung nữ nói Tề Diệp tới đây, mới đó mà đã hạ triều rồi.

Nàng sửa sang lại y phục đi ra ngoài nghênh đón. Tề Diệp nhìn nàng cười cười, lôi kéo tay của nàng đi vào trong. Đồ ăn sáng tinh xảo ngon miệng đặt trên bàn, hai người im lặng dùng đồ ăn sáng, nhưng trông hòa hợp vô cùng.

Sau khi ăn xong, nàng để nhũ nương ôm Nhị hoàng tử ôm ra. Tề Diệp ôm tiểu hoàng tử chơi đùa, nhìn bé con nhếch miệng cười hi hi, Tề Diệp cao hứng cầm lấy ngọc bội làm đồ chơi chọc bé con.

Hạ Uyển Chi ở một bên nhìn hai người, trên mặt mang theo nụ cười hạnh phúc, đột nhiên nhớ ra cái gì đó, nói “Không tới mấy ngày nữa là đầy tháng của Tam hoàng tử, Hoàng Thượng cảm thấy nên tổ chức như thế nào?”

“Tổ chức náo nhiệt một chút đi!” Hắn chơi đùa với hài tử, cũng không ngẩng đầu lên, nhàn nhạt đáp một tiếng.

Tâm hơi bị chua, nàng đáp “Vâng! Thần thiếp sẽ phân phó tổ chức náo nhiệt một chút.”

Tổ chức náo nhiệt một chút, chẳng lẽ vận thế Quý tài nhân sẽ thay đổi sao? Nàng nhíu mày, trong lòng âm thầm so đo.

Tề Diệp trêu chọc tiểu hoàng tử trong chốc lát lại đi Ngự Thư Phòng. Hạ Uyển Chi để cho Hạ Hoa đi thu thập tin tức một phen, biết được lúc lâm triều Quý đại nhân cầu xin hắn, nhất định hai người đã nói gì đó, nếu không sẽ không muốn tổ chức tiệc đầy tháng náo nhiệt một chút.

Kỳ thật Hạ Uyển Chi biết rõ, nếu muốn tiêu diệt một người, một là làm cho nàng ta không chỗ xoay người, hai là tiêu diệt chỗ dựa của nàng. Đáng tiếc, nếu Quý gia bị diệt trừ hết cũng không phải là tốt, mà Quý tài nhân cũng không dễ dàng bị tiêu diệt như vậy.

Cho nên hôm nay mới phải có một màn này, tiệc đầy tháng rất nhiều quan viên tham dự, bởi vì trời mưa nên Ngự Hoa Viên không thể tổ chức được nên dời lại trong Triều Hoa cung. Trong sảnh rất nhiều người ngồi, ngay cả Quý tài nhân cũng mặc y phục theo phong cách mới để tham dự, tịnh dưỡng một tháng, trông nàng mượt mà không ít. Nhìn tiệc đầy tháng long trọng như vậy, khỏe mắt, đuôi mày đều hiện lên tia đắc ý, bất cứ ai cũng nhìn ra được, hôm nay nàng đến đây là để khoe khoang.

Chu tiệp dư ngồi ở bên cạnh Lâm Huệ, liếc mắt nhìn, nói “Nhìn bộ dáng kia, người không biết còn tưởng rằng đó Thục phi đang đến.” Nói cái gì đó? Ngày sau sẽ không còn là Quý tài nhân nữa đâu. Mẹ vịn nhờ con là thế nào? Cứ nhìn nàng ta thì biết! Trắc tiệp dư cười nhạo một câu, nghiêng đầu nói với Lâm Huệ “Nếu như Lâm sung dung cũng có thể sinh ra một tiểu hoàng tử, phú quý cũng không thể đếm suê!”

Lâm Huệ nhàn nhạt cười cười, cũng không nói chuyện, biết rõ ở nơi hậu cung này, nói nhiều thành nói sai, nếu là rơi vào tai kẻ có tâm, đắc tội với người khác lúc nào nàng cũng không biết. Đương nhiên nàng hi vọng sinh được tiểu hoàng tử, cái hậu cung này ai mà không muốn sinh ra long chủng, quan trọng là người đó có cái phúc khí này hay không.

Không cần nghi ngờ cũng biết, quả thật cuộc sống hôm nay Quý tài nhân sẽ thay đổi. Nhìn về mặt nhân nhân Hạ Uyển Chi ở một bên, Lâm Huệ thầm nghĩ, chẳng lẽ nàng ta không ghen ghét sao?

Ghen ghét?

Ở trong lòng Hạ Uyển Chi nghĩ, Quý tài nhân có cái gì tốt đáng cho nàng ghen ghét. Cũng chỉ là sinh ra tiểu hoàng tử mà thôi, hôm nay vận thế của nàng thay đổi, nhưng chưa chắc về sau có cơ hội để thay đổi hay không, cho dù xoay mình cũng không thoát khỏi bàn tay nàng. Cứ để cho nàng ta đắc ý mấy ngày đi, thời gian còn dài, nàng có rất nhiều cơ hội để dạy dỗ nàng ta.

Đêm nay Tề Diệp nghỉ ở Ngọc Hoa cung của Lệ phi, Hạ Uyển Chi rửa mặt xong, Hạ Hoa bước đến nói “Nương nương, trời sắp có mưa, là mưa đầu mùa.”

“Ừ!” Nàng đáp một tiếng, gỡ trâm cài tóc xuống để trong hộp nữ trang, đột nhiên “đùng” một tiếng, sét bắt đầu sét đánh tia chớp, dấu hiệu mưa thu mùa đến.

•

Quý tài nhân bị hù dọa run một chút, vén tấm màn giường lên, nói “Đi mời Hoàng Thượng đến đây, nói tiểu hoàng tử không chịu ngủ cứ khóc gay gắt.” Hạ lệnh xuống để cho nhũ nương ôm tiểu hoàng tử đi đến, ác độc véo lên mông non nớt của tiểu hoàng tử vài cái. Tiểu hoàng tử đang ngủ say sưa, bị véo đau đến nỗi miệng nhỏ chu lên, khóc oa oa.

Mộc Hương đi tới Ngọc Hoa cung, tiểu cung nữ mở cửa nhìn thấy nàng, không nói hai lời liền đóng cửa lại. Sầm sét vang dội, mặc kệ nàng gõ cửa như thế nào cũng không mở, Mộc Hương gõ một lát biết Lệ phi cố ý, chờ thêm tí nữa mới trở về Từ Quế Hiên. Toàn thân ướt đầm, nhỏ nước tí tách, nàng ở ngoài bình phong nói (2) “Nương nương, nô tỳ vô dụng, còn chưa vào được Ngọc Hoa cung đã bị nhốt ngoài cửa.”

(2) Bình phong: Vật dùng để chắn gió hoặc chắn một đoạn tầm mắt, hay che cho đỡ trống trải.

“Hừ, tiện nhân.” Quý tài nhân biết Lệ phi cố ý, trước kia nàng ta cũng chỉ là tay sai của nàng, lúc trước nếu không phải nàng sa cơ bị đoạt lấy phi vị, thì đâu tới lượt nàng ta. Quý tài nhân hận Lệ phi đến nghiền răng ken kết!

“Nếu đã nàng không biết tốt xấu như thế, vậy ta cũng không khách khí!” Ánh mắt dần lạnh xuống, nàng nói “Nghe nói mấy ngày nay Nhị công chúa bị bệnh, nếu cứ bệnh rồi chết non luôn, có

lẽ cũng không có người nào nghi ngờ đi. Mộc Hương, người đi làm đi!”

Mộc Hương nhận bình sứ nhỏ nàng đưa, gật gật đầu, cất kỹ trong ngực, bỗng nhiên nhớ ra cái gì đó, vội nói “Không phải nương nương cũng ghét Uyển quý phi sao, nếu như Nhị hoàng tử mất, chắc hẳn Uyển quý phi sẽ đau lòng đến chết đi sống lại! Nếu như vậy, Hoàng Thượng cũng chỉ có một vị tiểu hoàng tử là Tam hoàng tử.” Đột nhiên sấm sét xuống một cái, trong lòng Mộc Hương có chút sợ hãi.

Hai mắt Quý tài nhân lại sáng ngời “Nói đúng lắm, chỉ cần tiêu diệt Uyển quý phi, những người khác đều chỉ là tôm tép với ta. Còn con tiện nhân Lệ phi, vốn dĩ nàng ta không xứng làm đối thủ của ta.” Quý tài nhân nói tiếp “Tìm cơ hội cho Nhị hoàng tử ăn thuốc này. Ta chống mắt lên xem nàng mất tiểu hoàng tử còn kiêu ngạo như thế nào.”

Mộc Hương gật gật đầu, nắm bình sứ nhỏ thật chặt.

•

Buổi tối lúc Hạ Uyển Chi kỳ lưng cho Tề Diệp, cô làm ra vẻ lơ đãng hỏi “Hoàng Thượng chuẩn bị sắc phong phẩm vị gì cho Quý tài nhân?”

Nàng vừa dứt lời, trong phòng cực kỳ yên lặng, thật lâu không thấy hân lên tiếng. Hạ Uyển Chi có chút hoảng hốt, có lẽ là nàng quá liều lĩnh, từ trước đến nay hân không thích phi tần Hậu Cung nhúng tay vào chuyện của mình.

Đang nghĩ ngợi cách cứu vãn như thế nào, bỗng nhiên trên tay truyền tới sự ầm áp “Uyển Nhi yên tâm, cho dù phong phi vị nào cho Quý tài nhân đi nữa, địa vị của nàng ở trong lòng trẫm cũng không thay đổi, bất luận kẻ nào cũng không có khả năng thay thế.”

Nếu như không nói câu kia “Cho dù phong phi vị nào cho Quý tài nhân đi nữa” có lẽ nghe lời nói này nàng sẽ rất vui vẻ. Có điều bây giờ nàng vui vẻ không nổi, phi vị, chẳng lẽ để cho nàng ta ngồi lại vị trí Thục phi sao?

“Nếu không phải triều đình còn cần Quý gia, nếu không phải nàng sinh ra hoàng tử, sao trẫm lại để nàng còn sống?” Tề Diệp có chút không vui, nói “Tạm thời sẽ không phong phi vị cho nàng, Quý gia muốn nàng ngồi trên địa vị cao, thì phải cống hiến cho triều đình.”

Ngày hôm sau, Quý tài nhân được phong làm Tiệp dư, ban thường ở thiên điện Đức Sang Cung, cùng một cung với Lâm Huệ.

Lúc Quý tài nhân nghe Quang Thuận công công tuyên chi phong làm Tiệp dư, cứ nghĩ là mình nghe lầm, nàng cầm lấy thánh chỉ, lập tức nhìn thấy hai chữ Tiệp dư thật lớn sáng lấp lánh, trong lòng liền hiểu được, không phải là nàng nghe lầm, mà là chính là Hoàng Thượng vô tình với nàng như vậy. Nhớ tới tối hôm qua Hoàng Thượng nghỉ ở Chiêu Hoa Cung, Quý tài nhân nghĩ nhất định là con tiện nhân Uyển quý phi kia đã cản trở trước, nếu không nàng đã có danh hiệu cao hơn.

Nếu Hạ Uyển Chi biết Quý tài nhân nghĩ như vậy, nhất định sẽ cười thật to. Một khi nàng đã ra tay, đừng nói Tiệp dư, ngay cả vị trí Tài tử cũng không tới phiên nàng.

Lúc chuyển vào Đức Sang cung, Quý tiệp dư nhìn thấy Lâm Huệ đứng ở một bên, khinh thường hừ một tiếng, làm bộ không nhìn thấy mang theo cung nữ vào thiên điện.

Lâm Huệ làm bộ không để ý, Quý tiệp dư đã ghét nàng, thì nàng đứng ở đâu nàng ta cũng khó chịu, cần gì nàng tự tìm phiền não. Nhìn sơ qua Quý tiệp dư cũng biết, nếu không phải được sủng ái, cho dù sinh ra hoàng tử, cũng không có khả năng mẹ vinh nhờ con.

Nghĩ tới hai từ, bắt giác tay nàng vuốt ve bụng hơi to lên, nếu như nàng không được cung chiều, cho dù nàng sinh ra hoàng tử, chỉ sợ phẩm vị cũng sẽ không cao lắm. Càng không có khả năng giống như Hạ Uyển Chi, nhẩy lên trở thành Uyển quý phi vô cùng tôn quý. Trước kia là chính điện, đầu gì lúc đó nàng cũng là Thục phi, hôm nay lại chỉ có thể ở thiên điện, hơn nữa phẩm vị còn thấp hơn cả Lâm sung dung kia. Mỗi lần nghĩ tới, Quý tiệp dư lại tức giận đến bẽ bối. Nghiến răng nghiến lợi, lại hận Uyển quý phi nghiến răng ken kết.

“Vi sao chưa có biểu hiện gì?” Quý tiệp dư gọi Mộc Hương tới chất vấn, lúc này nàng hận không thể đem Hạ Uyển Chi băm thây vạn đoạn.

“Nương nương thứ tội, nô tỳ vô dụng, Nhị hoàng tử được bảo hộ rất tốt, ngoại trừ bú sữa ra, những thứ khác cũng không ăn, nô tỳ không có cách ra tay được.” Mộc Hương sợ hãi nói.

“Đồ vô dụng!” Quý tiệp dư đá nàng một cái, Mộc Hương chỉ có thể nhịn đau đứng im, nàng nói tiếp “Nếu tiểu hoàng tử ra tay không được, vậy còn nhũ nương cũng không được luôn sao? Chỉ cần đem thuốc bỏ vào thức ăn của nhũ nương là được, không phải sao?”

Nhũ nương ăn thức ăn sẽ chuyển hóa thành sữa tươi, nếu như tiểu hoàng tử uống, kế hoạch có thể thành công rồi?

Mộc Hương gật gật đầu, vội vàng gấp rút lui xuống. Đi dò la Ngự Thiện Phòng hai ngày mới biết được thức ăn của nhũ nương đều do cung nữ tên là Hạ Đồng chuẩn bị, hơn nữa còn nấu ở phòng bếp nhỏ, ngay từ đầu đã không nấu ở Ngự Thiện Phòng. Nàng thầm nghĩ, hai người thật đúng là không dễ dàng nha.

Về sau nàng hỏi thăm mấy người thô sử mới biết được, thức ăn của nhũ nương có người chuyên môn chế biến, chỉ có nước uống được lấy từ Thúy Hoa Sơn. Nàng liền để cho người dụ dỗ tiểu cung nữ múc nước ra ngoài nói chuyện, mình ở bên trong rắc bột thuốc vào thùng nước, trước khi cung nữ quay về đã chuẩn bị.

Nhìn bóng dáng Mộc Hương rời đi, Lâm Huệ nhíu nhíu mày “Có phải nàng ta vừa bỏ thứ gì vào thùng gỗ không?”

Thái Vi gật gật đầu, hai người bước đến mở nắp thùng ra xem, nhìn tới nhìn lui, nhìn không ra cái gì khả nghi, Thái Vi nói “Nương nương, chúng ta không nên xen vào việc của người khác, mắc công lại đắc tội người.”

Lâm Huệ suy nghĩ một chút, nếu Mộc Hương là người động thủ, vậy Quý tiệp dư chính là người sai nàng. Để cho Mộc Hương động tay động chân trong nước, chắc chắn sẽ không có chuyện nàng bỏ thứ gì tốt vào, nhất định là hạ độc.

Xoay người một cái, Lâm Huệ vuốt ve bụng nhô lên, gật gật đầu. Con người luôn luôn ích kỷ, nếu Hạ Uyển Chi liên tục được sủng ái, nàng sẽ không có ngày nào được thấy ánh mặt trời, chỉ có thể đẩy ngã nàng ta, mình mới có thể leo lên trên.

Làm bộ mình không biết gì cả, Lâm Huệ và Thái Vi cùng đi rời đi.

•

Cuối cùng cung nữ ngưng ăn bánh đậu đỏ, phùi tay mang thùng gỗ rời đi, nàng ta lại gặp đồng hương, hai người nói mấy câu, lại ăn một thêm một ít bánh đậu đỏ, lập tức quay lại, không dám trễ nãi quá nhiều thời gian.

Cung nữ xách nước tới phòng bếp nhỏ, Hạ Đồng nấu một nồi nước chín, sai cung nữ bưng qua cho nhũ nương. Đột nhiên nàng khát nước mức một gáo uống.

Chưa tới một canh giờ, Hạ Đồng cảm thấy đau bụng, lại đi nhà xí ba bốn lần, cả người nàng mệt lã. Nàng nghĩ nhất định là do nước chưa được nấu chín gây nên. Lúc mặt nàng tái nhợt đi ra từ nhà xí, cũng thấy nhũ nương ôm bụng giống như nàng, hai người cười khò một cái, đang muốn nói chuyện Hạ Hoa lại tới, nói “Sao người vẫn còn ở nhà xí, Nhị hoàng tử đói bụng khóc này giờ, nương nương đang rất tức giận.”

Nhũ nương vừa nghe vậy, sắc mặt cũng thay đổi, vội nói “Vậy phải làm sao bây giờ, cơ thể ta không ổn, chưa tới một canh giờ (3) đã vào nhà xí mấy lần, bụng vô cùng đau đớn, chỉ sợ lúc này không thể cho Nhị hoàng tử ăn.”

(3) Một canh giờ: Hai giờ

Hạ Hoa nghe xong nhủ mày, nhìn bộ dáng nàng ta không giống gat người, cũng gât gât đầu, biết nữ nương bị bệnh là chuyện nhỏ, nhưng lây bệnh cho Nhị hoàng tử mới là chuyện lớn.

Lại nhìn sang mặt tái nhợt của Hạ Đồng, hỏi “Hạ Đồng cũng không thoải mái sao?”

Hạ Đồng gât gât đầu, nói “Chắc do ta ăn không tiêu, không có chuyện gì lớn, chỉ đi nhà xí mấy lần...” Còn chưa nói hết câu, hai người Hạ Đồng và nữ nương cùng nhau vào hai nhà vệ sinh, lập tức Hạ Hoa nghe thấy tiếng “xì xì”, nàng nhủ mày rồi đi.

“Hai người đều bị bệnh?” Hạ Uyển Chi có chút ngoài ý muốn.

“Vâng! Nô tỳ nhìn tình trạng này của nữ nương, chỉ sợ không thể nuôi Nhị hoàng tử.”

“Đi, đi gọi một vị nữ nương khác tới đây!” Hạ Uyển Chi hạ lệnh. Nhị hoàng tử không chỉ có một vị nữ nương, còn có một vị nữ nương khác nữa, đề phòng nữ nương kia không thoải mái sẽ có người khác nuôi dưỡng.

Nàng chơi đùa dụ dỗ Nhị hoàng tử, Nhị hoàng tử ngửi được mùi sữa thơm trên người nàng, cái đầu nhỏ cứ dụi dụi ở trong ngực Hạ Uyển Chi. Nàng suy nghĩ một chút, cò ý phục mình tự cho bé con bú. Nhị hoàng tử đã rất đói, men theo mùi sữa bò tới gần, Hạ Uyển Chi bị đau phải hừ một tiếng. Nhìn bé con chu môi uống “ực ực”, dùng sức uống, biết bé con rất đói bụng, đau lòng không ngớt, cẩn thận cho bé con bú no.

Thật lâu sau nữ nương mới đến, Nhị hoàng tử đang uống sữa, không khóc không quấy nữa, nghiêm túc chu môi bú. Ngược lại Hạ Bích có chút sùng sốt “Nương nương tự mình cho hoàng tử ăn sao?”

“Không sao!” Mặc dù có rất ít phi tần trong Hậu Cung tự chăm sóc hài tử. Lúc trước nàng cũng tự mình nuôi nấng, hôm nay nhìn bé con uống sữa của mình, Hạ Uyển Chi cảm thấy thật thỏa mãn.

Nhị hoàng tử bên cạnh vừa ăn vừa ngủ, chờ bé con ngủ say mới để cho nữ nương ôm đi xuống. Nàng sữa sang lại y phục một chút liền cầm lấy thức ăn cho cá ăn. Hạ Bích nói “Nương nương, Hạ Đồng nói nước uống có vấn đề, nữ nương cũng uống nước xong mới ngã bệnh.”

“Chuyện gì xảy ra?” Hạ Uyển Chi nhủ mày, mới chốc lát đã có hai người của nàng đều bị bệnh?

“Hạ Đồng nói là nước uống bị người động tay động chân, cũng may các nàng uống không nhiều lắm.”

“Là nước lấy từ núi Thúy Hoa?” Hạ Uyển Chi nâng mi, Hạ Bích gât gât đầu. Hạ Uyển Chi cắn răng nói “Tra một chút là ai động tay chân.”

Hạ Bích “vâng” một tiếng chạy đi, đầu tiên chính là phải tìm cung nữ đi lấy nước. Cung nữ nhìn thấy hai người Hạ Bích và Hạ Hoa, lập tức khuôn mặt tràn ngập sự lo lắng, nửa câu cũng không dám giấu giếm, một năm một mười khai ra “Nô tỳ không dám làm gì xằng bậy cả. Thường ngày nô tỳ đi núi Thúy Hoa múc nước, lúc trở lại có trò chuyện với một cung nữ trong chốc lát, nô tỳ không cảm thấy gì bất thường. Nhưng mà nô tỳ trông thấy Lâm sung dung, lúc đó thùng nước để ở bên trong, nhưng nô tỳ vẫn luôn coi chừng, sau đó thấy Lâm sung dung rất nhanh rồi đi...”

“Chỉ sợ là Lâm sung dung!” Hạ Bích nói “Tiểu cung nữ nói nàng rời đi trong chốc lát, khi trở về nhìn thấy Lâm sung dung, mà Hạ Đồng nói thức ăn khác không có vấn đề gì, chỉ có thể là tiểu cung nữ múc nước bị người động tay chân. Nếu không phải nàng khát nước uống một chút, cũng sẽ không trúng độc.”

Nước chỉ múc riêng cho nữ nương uống, Hạ Uyển Chi sợ nước giếng bị người động tay chân, nên để cho cung nữ đi lấy nước ở núi Thúy Hoa. Nước ở núi Thúy Hoa ngọt mát trong veo, tốt lên rất nhiều so với nước giếng, nếu không phải nàng là Uyển quý phi, cũng không có tư cách dùng nước núi Thúy Hoa.

Nếu thật là Lâm Huệ, như vậy người nàng muốn hại nhất định không phải mình, cũng không phải là nữ nương, vậy chỉ có thể là Nhị hoàng tử.

Biết được điều này, Hạ Uyển Chi cười lạnh nói “Không nghĩ tới, ta còn chưa ra tay, người lại không nên được kiên nhẫn như vậy.”

Ra hiệu Hạ Bích đến gần, nàng nói nhỏ vài câu ở bên tai Hạ Bích, Hạ Bích gât gât đầu “Nương nương yên tâm, nô tỳ nhất định làm tốt, không để cho nương nương thất vọng.”

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 99

Edit: HueKhanh92

Beta: Biuti

Từ sau khi hạ được vào trong nước, Mộc Hương vẫn luôn lưu ý nhất cử nhất động của Chiêu Hoa Cung. Đợi một ngày vẫn không thấy Chiêu Hoa Cung truyền thái y, nàng có chút sốt ruột, muốn cho người đi hỏi thăm một chút, nhưng lại không thể nào ra tay, hiện giờ Chiêu Hoa Cung càng ngày càng khó ứng phó rồi.

Giống như Mộc Hương, Lâm Huệ cũng luôn nghĩ đến chuyện này, sai Thái Vi đi ra ngoài hỏi thăm một phen. Không nghe thấy Chiêu Hoa Cung truyền ra chuyện gì, nàng thầm nghĩ Quý Tiệp dư không đắc thủ, tâm tình lập tức phức tạp lên.

Hạ Đồng cùng bà vú uống rất nhiều nước, cũng may hai người trúng độc không nặng, ngoại trừ có chút tiêu chảy, mặt khác cũng khỏe, nghỉ ngơi một ngày liền tốt lên rất nhiều.

Đồng thời việc này cũng khiến cho Hạ Uyển Chi chú ý, đối với phương diện ăn uống càng thêm cẩn thận. Đặc biệt là chuyện ăn uống của Nhị hoàng tử, nàng sẽ không cho bất luận kẻ nào thương tổn hài tử của nàng, ai cũng không được.

Bữa tối Tề Diệp lại đây dùng bữa, nàng cũng không nói gì. Có một số việc, không có bằng chứng nói cho hần nghe cũng vô dụng, không bằng chính mình động thủ.

Cúc Viên, hoa cúc mở rộ. Hạ Uyển Chi cho người chuẩn bị điểm tâm, mở tiệc ở Cúc Viên. Chi là cung yển mà thôi, Thái Hậu không tham dự, nhưng để cho Triệu Tĩnh Di đến tham gia.

Nàng tổ chức yến hội, những người khác đều không dám vắng mặt, nhìn Lâm Huệ hơi hơi nâng bụng mà đến, nàng cười cười, nói vài câu đường hoàng rồi cung yển liền bắt đầu. Trên đài đang diễn hí khúc nổi tiếng, hiện tại đang rất thịnh hành ở ngoài cung. Đây cũng là lần đầu tiên khai xướng ở trong cung, nên khiến mọi người nghe đến mê mẩn.

Hạ Uyển Chi để ý Lâm Huệ vẫn chưa ăn cái gì, ngay cả nước trà cũng không động một chút, xem nàng ta đề phòng như thế, nàng cũng không thêm để ý, chỉ là nghiêm túc nghe hí khúc. Nhị

hoàng tử ở trong lòng bà vú ê a a khua khua tay nhỏ, tựa hồ thật cao hứng.

Lâm Huệ cùng Quý Tiệp dư nhìn Nhị hoàng tử khỏe mạnh, bình bình an an, trong lòng hiểu rõ, nhìn thoáng qua liền thu hồi ánh mắt.

Diễn xong một khúc, Hạ Uyển Chi liền mang theo Nhị hoàng tử rời đi. Các phi tần cũng từng người tan đi.

Lâm Huệ đi trước một bước, cùng Quý Tiệp dư một trước một sau trở về Đức Hi Cung. Các nàng trở về không bao lâu, Nội Vụ Phủ liền tặng đồ vật qua, là chút hương lộ cùng son phấn. Thái Vi xem xét lần lượt rồi mới thu dọn vào. Những thứ khác đều còn không ít, chỉ có dầu bôi tóc đã sắp hết. Vừa lúc đưa tới, Lâm Huệ thích chải vuốt đầu tóc cực kì cẩn thận, tất nhiên dầu bôi tóc cũng dùng đến không ít.

Com trưa xong, Hạ Uyển Chi ngaoái lỗ tai cho Tề Diệp. Hiện giờ chỉ cần lỗ tai ngứa là hẳn đều nói nàng giúp. Hạ Uyển Chi nói “Hoàng Thượng đã lâu không đi các cung khác, Thái Hậu sẽ phê bình rất nhiều. Về sau Hoàng Thượng vẫn nên đi các cung khác nhiều hơn chút!” “Trẫm đi cung khác, Uyển Nhi không tức giận?” Tề Diệp cười cười, trong lòng nghĩ khẳng định Thái Hậu lại nói gì đó.

“Thật ra thần thiếp mong Hoàng Thượng không đi chỗ khác, nhưng thần thiếp biết điều đó là không có khả năng. Chỉ cần trong lòng Hoàng Thượng có thần thiếp, thần thiếp liền cảm thấy mỹ mãn.” Nàng dịu dàng vuốt ve đầu của hắn, cúi đầu hôn một cái lên mặt hắn “Hoàng Thượng có thể đáp ứng thỉnh cầu nhỏ nhỏ này của thần thiếp không?”

“Chẳng lẽ Uyển Nhi còn không biết tâm tư của trẫm?” Tề Diệp cười một chút, nắm lấy tay nàng đặt ở bên môi hôn, hôn lên, nói “Cho dù trẫm có nhiều phi tần, trong lòng chỉ cũng chỉ có một mình ngươi, bất luận kẻ nào đều không thể thay thế được.”

“Như thế, dù thần thiếp lên núi đao xuống biển lửa đều cảm thấy đủ!” Nàng cười cười, ôm bờ vai của hắn cảm thấy mỹ mãn thoải mái.

Bữa tối Tề Diệp đi Đức Hi Cung, có điều không phải đi thăm Quý Tiệp dư, mà là đi chỗ Lâm Huệ. Quý Tiệp dư tức giận đến xanh mặt. Từ sau khi nàng được sắc phong, hắn cũng chưa đến thăm mình lần nào. Nói Quý Tiệp dư không tức giận là gạt người.

Đêm đó Mộc Hương bị nàng trách phạt một trận bởi vì làm việc không thành. Nhị hoàng tử vẫn khỏe mạnh bình an, điều này làm cho nàng rất tức giận.

Lâm Huệ nghe nói Hoàng Thượng muốn tới cung nàng dùng bữa tối, sáng sớm liền bắt đầu chuẩn bị. Nàng rửa mặt chải đầu thay quần áo, tóc dài gội sạch, thoa dầu bôi tóc mới đưa tới, không chút cầu thả.

Nhìn hắn tiến vào, nàng tươi cười đầy mặt nghênh đón “Tần thiếp thỉnh an Hoàng Thượng, Hoàng Thượng thánh an!”

“Đứng lên đi!” Tề Diệp nhìn nàng một cái, lên tiếng đáp. Lâm Huệ mỉm cười gật gật đầu, trong lòng vui mừng không thôi, ngồi xuống bên cạnh hắn.

“Gần đây vẫn ổn chứ?”

“Đa tạ Hoàng Thượng quan tâm, tần thiếp hết thấy mạnh khỏe. Chỉ là hải tử trong bụng có hơi làm ầm ĩ, gần đây thích nhích tới nhích lui.” Vừa nói, khuôn mặt nàng nhu hòa, xoa xoa bụng nhỏ cao. Hiện tại nàng đã mang thai hơn năm tháng, hải tử lớn lên khỏe mạnh, rất ưa động dậy.

Tề Diệp cười nói “Không sao, lúc trước Uyển Quý Phi mang thai Nhị hoàng tử cũng như thế.”

Nhìn hắn tươi cười nhu hòa nói về Uyển Quý Phi cùng Nhị hoàng tử, nói Lâm Huệ không ghen ghét là không có khả năng, nhưng cũng không thể trách hắn, nàng đáp “Chắc Hoàng Thượng đã đói bụng, hôm nay tần thiếp phân phó Ngự Thiện Phòng chuẩn bị những món mà Hoàng Thượng thích ăn.”

“Ừ! Lâm Sung Dung lo lắng!” Tề Diệp gật đầu, nhìn một bàn đầy thức ăn, cũng không có cảm giác muốn ăn bao nhiêu, hơi ăn một ít liền buông đũa.

“Đồ ăn không hợp khẩu vị Hoàng Thượng sao?” Thấy hắn ăn không nhiều lắm, Lâm Huệ có chút khản trương “Không bằng tần thiếp sai Ngự Thiện Phòng làm chút đồ ăn nhẹ?” “Không cần, trẫm đã ăn no!” Tề Diệp xua xua tay. Lâm Huệ bắt đầu đi, sai Thái Vi dọn bàn, pha cho hắn một chén trà nóng bùng lên. Nàng nhớ tới cái gì, từ trong ngăn tủ lấy ra một cái tay nải, mở ra.

“Đây là tâm ý tần thiếp đặc biệt may cho Hoàng Thượng. Hoàng Thượng nhìn xem có thích không?” Mỗi lần không có việc gì, nàng liền thêu mấy đường, mấy ngày trước đây mới khâu vá xong, hiện giờ hắn tới, vừa lúc có thể đem ra lấy lòng.

Tề Diệp tùy ý nhìn lướt qua, gật gật đầu. Quang Thuận công công nhận lấy, hắn nói “Nếu mang thai thì không cần một nhọc như thế. Chú ý dưỡng thân mình mới quan trọng.”

“Vâng! Tần thiếp nhớ kỹ!” Cứ tưởng rằng hắn sẽ thật vui vẻ, thấy biểu tình hắn nhàn nhạt, Lâm Huệ âm thầm thất vọng. Mặc kệ nàng nỗ lực như thế nào, đưa quần áo, giày, túi thơm,... đều không thể lấy lòng hắn. Tiếp tục nỗ lực cũng không so được một câu nói của Hạ Uyển Chi, ngầm lại liền cảm thấy chua xót không cam lòng.

Tề Diệp ngồi một lát liền đứng dậy rời đi. Lâm Huệ có ý muốn giữ người, nhưng cơ thể nàng cần bản không thể hầu hạ, liền ngầy ngẩn nhìn theo hắn rời đi, trong lòng không cam lòng.

Thái Vi nhìn biểu tình mất mát của nàng, nói “Nuơng nuơng đừng để ý, chớ nuơng nuơng sinh hạ hoàng tử, tất nhiên có thể được Hoàng Thượng ân sủng. So với phi tần khác, cuối cùng Hoàng Thượng tới ngồi một chút cũng coi như là một loại ân sủng.”

“Hừ, ân sủng? So với Uyển Quý Phi, ta thật đúng là người đáng thương. Lúc trước Uyển Quý Phi mang thai, Hoàng Thượng chính là một ngày ba lần chạy đến chỗ nàng ta. Hiện giờ ta nơi này xác thật ba tháng mới tới một lần, ngầm lại đều cảm thấy làm người đáng thương.” Nói rồi tủi thân, nước mắt một giọt một giọt rơi xuống.

Thái Vi nhìn mà thờ dài, lấy ra khăn tay lau lệ cho nàng ta, lại thấy bất lực. Nàng chỉ là một tiểu cung nữ, có thể giúp được gì?

Tề Diệp ra khỏi điện của Lâm Huệ, đang muốn đi Ngự thư phòng, lại nhìn thấy Quý Tiệp dư đứng ở cách đó không xa, tựa hồ đang chờ hắn, hơi hơi nhượng mày.

Quý Tiệp dư ôm tiểu hoàng tử hành lễ nói “Tần thiếp thỉnh an Hoàng Thượng, Hoàng Thượng thánh an!”

“Đứng lên đi! Trời tối như thế, sao còn ôm tiểu hoàng tử ra ngoài đi lại?” Tề Diệp không vui trách cứ.

Quý Tiệp dư âm thầm nhéo một cái trên mũi nhỏ của Tam hoàng tử. Tam hoàng tử mới vừa mới làm lễ đầy tháng không lâu, bị đau nên oa oa khóc lên. Nàng ra về tay chân luống cuống, nói “Hoàng Thượng thứ tội, đều do tần thiếp tay chân vụng về không biết chăm sóc tiểu hoàng tử. Tiểu hoàng tử có vẻ nhớ Hoàng Thượng. Hoàng Thượng vẫn luôn không tới thăm tiểu hoàng tử, tần thiếp nghe nói Hoàng Thượng lại đây, liền ôm tiểu hoàng tử đứng ở xa nhìn một chút cũng tốt.”

Đưa nhỏ mới hơn một tháng, nào biết nói nhớ phụ hoàng là cái gì?

Tề Diệp nhu mày, nhìn Quý Tiệp dư đối trá ra vẻ, sắc mặt không vui “Nếu chân tay vụng về chăm sóc tiểu hoàng tử không tốt, vậy giao cho phi tần khác chăm.” “Hoàng Thượng...” Quý Tiệp dư kinh hãi. Tuy rằng không phải con ruột của nàng, nhưng nếu trên tay nàng không có tiểu hoàng tử, thì lợi thế cuối cùng cũng không còn “Hoàng Thượng thứ tội, tần thiếp biết sai rồi. Về sau tần thiếp nhất định sẽ chăm nom tiểu hoàng tử thật tốt. Chỉ là tần thiếp quá muốn gặp Hoàng Thượng, Hoàng Thượng, tần thiếp đã hỏi cái, xin Hoàng Thượng cho tần thiếp một cơ hội sửa đổi.”

“Vậy thì phải hỏi cái cho tốt, đừng lại ra thủ đoạn gì, trẫm chán ghét cái gì Quý Tiệp dư cũng biết rồi!” Dứt lời cũng không thèm liếc mắt nhìn nàng ta một cái, hắn phất tay áo rời đi.

Quý Tiệp dư sững sờ, uất ức đến toàn thân phát run, Tam hoàng tử trong lòng lại không thuận theo, không buông tha oa oa khóc lóc, khóc đến Quý Tiệp dư tâm phiền ý loạn, Tam hoàng tử khóc lóc, ánh mắt phát lạnh, đôi tay buông ra.

“Nurong nurong!” Mộc Hương nhìn thấy kinh hô một tiếng, tay mất lạnh lẽo chụp tới, bắt được tả lót, vót trở về. Tiểu hoàng tử sợ tới mức sùng sốt, ngay sau đó khóc càng lợi hại hơn.

Sau khi Quý Tiệp dư phản ứng lại, lập tức đổ mồ hôi lạnh, nhìn Tam hoàng tử trong lòng Mộc Hương nghĩ mà sợ. Mới vừa rồi xác thật nàng muốn quăng chết Tam hoàng tử “Người ôm trở về, ta đi ra ngoài dạo một chút!”.

Mộc Hương gật gật đầu, mềm nhẹ đỡ Tam hoàng tử, đỡ trong chốc lát lại không yên tâm Quý Tiệp dư, đưa bà vú ôm Tam hoàng tử đi xuống nghỉ ngơi, bà vú gật gật đầu lui xuống.

Lâm Huệ nghe nói Quý Tiệp dư chờ ở bên ngoài, cho rằng Hoàng Thượng sang chỗ nàng ta. Ai ngờ hần lại nổi giận đùng đùng rồi đi, nghĩ đến khẳng định là Quý Tiệp dư chọc hần nổi giận

Có điều như vậy cũng tốt, nàng chỉ sợ Hoàng Thượng lại sùng hạnh Quý Tiệp dư lần nữa, kể từ đó, chẳng phải là khiến cho nàng ta đắc thế lần nữa?

Ban đêm Lâm Huệ ngủ không ngon, trần trọc nửa buổi, liền đứng dậy đi tiểu tiện. Khi ra tới mặt mũi nàng trắng bệch, sốt ruột hô to “Người tới, mau tới!”

Cung nữ gác đêm vội vàng tiến vào, Lâm Huệ chịu đựng cơn đau bụng, nói “Mau đi kêu Triệu ngự y, mau đi...”

“Vâng!” Cung nữ không nói hai lời vội vàng đi ra ngoài.

Không bao lâu, Thái Vi vào nhà, sắc mặt Lâm Huệ trắng bệch ôm bụng nằm ở trên giường “Nurong nurong làm sao vậy?”

“Thái Vi, mau đi kêu Hoàng Thượng lại đây, mau đi...” Nàng thực sợ hãi, mang thai thấy máu là điều tối kỵ, nhưng nàng không chỉ thấy máu, mà còn cảm thấy vô cùng đau đớn.

Hạ Uyển Chi đang ngủ ngon lành thì bị Hạ Bích đánh thức “Nurong nurong, Đức Hi Cung bên kia truyền ra động tĩnh. Hoàng Thượng cùng ngự y đều đi qua, nghe nói tình huống không tốt, bụng Lâm Sung Dung chỉ sợ là giữ không nổi!”

“Vây là tốt rồi!” Hạ Uyển Chi cười lạnh một tiếng, thông thả ung dung ăn mặc chỉnh tề. Hạ Hoa mang theo đèn lồng đi ở phía trước, đoàn người không nhanh không chậm đi Đức Hi Cung. Đức Hi Cung đèn đuốc sáng trưng, còn chưa đi vào liền nghe thấy Lâm Huệ đau đớn hô “Hoàng Thượng, Hoàng Thượng, cầu người cứu hải tử, Hoàng Thượng...”

Thấy nàng tiến vào, Tề Diệp nhìn nàng một cái, nàng hỏi “Như thế nào rồi?”

Tề Diệp không nói, Quang Thuận công công đáp “Chỉ sợ giữ không nổi!”

Nàng ra về khiếp sợ “Tại sao lại như vậy, không phải vẫn luôn khỏe mạnh sao?” Nói xong nhìn Tề Diệp “Hoàng Thượng, làm sao bây giờ, Lâm Sung Dung khẳng định sẽ rất thương tâm.”

“Trẫm cũng không rõ, khi dùng bữa tối còn rất tốt.” Hần thờ dài, Hạ Uyển Chi không cần phải nhiều lời nữa, nắm lấy tay hần vỗ vỗ trấn an. Hần hiểu ý, nắm chặt tay nàng. Sau màn che, từng tiếng hô đau cầu xin truyền ra. Cung nữ bụng một chậu rồi lại một chậu máu loãng đi ra, một chậu rồi lại một chậu nước ảm đi vào.

Không biết qua bao lâu, ma ma đi ra cầm theo miếng vải bao lại một vật gì đó, không cần nhìn cũng biết là cái gì, ma ma tiếc hận nói “Hoàng Thượng, là một vị tiểu hoàng tử vừa mới thành hình.”

Tề Diệp nhắm mắt, xua xua tay, ma ma hiểu ý lui đi ra ngoài.

“Lâm Sung Dung còn trẻ, ngày sau sẽ còn có thai. Là nàng ấy phúc mỏng giữ không được tiểu hoàng tử này. Ngày sau Hoàng Thượng tới đây nhiều một chút trấn an Lâm Sung Dung là được.” Hạ Uyển Chi ôn nhu trấn an.

Tề Diệp nhìn nàng một cái, có một chút cảm giác may mắn vì nàng bình an không có việc gì. Lúc trước nàng sinh hạ Nhị hoàng tử hung hiểm đến thế nào, may mắn nàng phúc dày.

Đang muốn nói cái gì, lại nghe thấy bên trong truyền đến tiếng kinh hô “Không tốt, nurong nurong ra máu quá nhiều. Ngự y, ngự y mau cứu nurong nurong!”

“Nurong nurong mệt mỏi cả đêm, sớm nghỉ ngơi chút đi!” Hạ Bích vừa cời cời quần áo cho nàng vừa nói.

“Ừ! Không nghĩ tới nàng ta lại sống được, cứ tưởng rằng lớn nhỏ đều không giữ nổi, không nghĩ là mệnh của nàng ta lại bền như thế.” Khi nghe nói xuất huyết nhiều, nàng cho rằng Lâm Huệ đã không cứu được nữa. Ai ngờ cuối cùng vẫn còn sống. Có điều dù nàng ta còn sống cũng không đáng sợ. Ngự y nói, tuy rằng cứu về được cái mạng nhưng ngày sau lại không còn khả năng sinh nở, thân mình nàng ta đã hư nhược quá mức.

“Lọ dầu bôi tóc kia xử lý sạch sẽ chưa?” Nhớ tới cái gì, Hạ Uyển Chi hỏi.

“Nurong nurong yên tâm, nô tỳ đã xử lý sạch sẽ. Dù Lâm Sung Dung hoài nghi cũng không thể bắt được nhược điểm gì, nurong nurong an tâm ngủ đi!” Hạ Bích bẩm.

Nàng gật gật đầu, nhắm mắt lại. Từ khi biết tin Lâm Huệ có thai, nàng liền lên kế hoạch. Vốn không muốn ra tay sớm như vậy, nhưng là nàng ta bức nàng động thủ. Nàng sai Hạ Đồng động tay chân trong dầu bôi tóc, bỏ thêm xạ hương. Ngày đêm thăm qua đả đau, chỉ cần thời gian dài, khẳng định thai nhi trong bụng sẽ chịu ảnh hưởng.

Như thế cũng có thể thần không biết quỷ không hay làm nàng ta hư thai. Lúc trước nàng ta hại chết Tam hoàng tử của mình. Hôm nay cướp đi thai nhi trong bụng nàng ta nhưng vẫn chưa khiến nàng ta đền mạng.

Nghĩ vậy, Hạ Uyển Chi an tâm ngủ, cũng không cảm thấy mình tàn nhẫn độc ác. Những thứ này đều là nàng trả lại mà thôi, đối với Lâm Huệ, căn bản không cần mềm lòng.

Sự tình tối hôm qua ở Đức Hi Cung, sang hôm sau toàn bộ Hậu Cung đều đã biết, đương nhiên Quý Tiệp dư thì càng không cần phải nói.

Sáng sớm Thái Hậu nghe xong tin tức tiếc hận thờ dài, đặc biệt khi nghe nói là vị tiểu hoàng tử thì lập tức tiếc hận không thôi, sai ma ma chuẩn bị một phần lễ vật đi an ủi một phen.

Khi Lâm Huệ tỉnh lại, sờ sờ bụng bằng phẳng, nước mắt tuôn trào. Nàng khóc lớn một hồi xong liền nằm đó giống như mất hồn lạc phách, người khác nói cái gì đều không nghe.

Thái Vi biết mất đi hải tử đối với nàng là đã kích quá lớn, chỉ có thể canh chừng một tác cũng không rời. Nhìn Hạ Uyển Chi tiến vào, Thái Vi vội vàng hành lễ “Nô tỳ thỉnh an Uyển Quý Phi, quý phi nurong nurong kim an.”

“Lâm Sung Dung có khá hơn không?” Hạ Uyển Chi nhìn thoáng qua người đang nằm, hỏi.

Thái Vi lắc đầu “Nurong nurong khuyên nhủ nurong nurong nhà nô tỳ đi.”

“Ừ!” Nàng gật gật đầu đi vào, nhìn người đang nhắm mắt, khóc mất trấn lệ, nàng nói “Huệ Nhi nên thả tâm một chút. Dù có khó chịu thì có thể như thế nào, người nên dưỡng thân mình cho tốt.”

Lâm Huệ khẽ nhủ mảy, lại không mở mắt ra, nàng ta nói “Quý phi nương nương thứ tội, tần thiếp chỉ muốn nghỉ ngơi trong chốc lát.”

“Được!” Hạ Uyển Chi đối với sự thất lễ của nàng ta cũng không tức giận, lưu loát đứng dậy, nói “Ngươi dưỡng thân mình cho tốt, qua hai ngày bản phi lại đến thăm ngươi. Dù không thể sinh nở nữa, ngươi vẫn phải sống đúng không? Khó có cơ hội xuất hiện ở trên đời này, nếu như cứ mất đi tính mạng như vậy chẳng phải là quá đáng tiếc!”

“Ngươi nói cái gì?” Lâm Huệ bỗng nhiên mở mắt ra “Không thể sinh nở nữa là có ý tứ gì?”

“Chẳng lẽ Lâm Sung Dung không biết, ngự y nói thân mình ngươi quá hư nhược, ngày sau khó mà mang thai.” Ngữ khí kinh ngạc lại tiếc hận “Yên tâm, dù ngươi không thể mang thai, Hoàng Thượng cũng không phải người bạc tình. Chỉ cần ngươi dưỡng cơ thể cho tốt, ngày sau vẫn có thể hầu hạ Hoàng Thượng.”

“Nương nương!” Thái Vi nhìn Lâm Huệ kinh hãi mà ngã xuống.

Hạ Uyển Chi thần sắc không đổi, nói “Chăm sóc chủ tử nhà ngươi cho tốt.” Nói xong liền rời đi.

Thái Vi cảm thấy nhìn bóng người rời đi, lại nhìn Lâm Huệ đã ngất xỉu, nhất thời không biết nên làm cái gì bây giờ. Nàng vẫn luôn lén giấu đi chuyện không thể sinh nở, lại không ngờ bị Uyển Quý Phi một câu nói tạc ra. Như vậy chủ tử nhà nàng sao có thể chịu nổi?

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 100

Editor: Hiền Yêu Tiên

Beta: ThyAn89

Tối hôm qua ngủ không ngon, còn tưởng rằng đêm nay có thể ngủ một giấc an ổn, không nghĩ tới nửa đêm lại bị đánh thức.

Nghe thấy động tĩnh nàng mở mắt ra “Có chuyện gì?”

“Nương nương, Lâm sung dung tự vẫn, bên Đức Sang cung cho người đến thỉnh Hoàng Thượng qua xem một chút.” Hạ Bích ở phía ngoài nói.

Nàng nghe được có hơi sững sốt, lập tức đánh thức người bên cạnh “Hoàng Thượng, Đức Sang cung bên kia xảy ra chuyện!”

Tối hôm qua Tề Diệp nghỉ ở Chiêu Hoa cung.

Hai người nhanh chóng thay y phục rồi vội tới Đức Sang cung, Lâm Huệ lúc này đã tỉnh táo lại, chỉ là khuôn mặt trắng bệch dọa người, trên cổ in hằn dấu vết một vòng tím xanh.

Tề Diệp ngồi xuống trước giường, nói “Vì sao nàng vẫn cứ luẩn quẩn trong lòng như vậy?”

Hạ Uyển Chi ở một bên, khuôn mặt nhàn nhạt nhìn, nghe nói nàng ta không có gì đáng lo ngại liền im lặng, nghĩ rằng chết còn chưa thành thì có thể nói gì đây.

“Hoàng Thượng, tần thiếp còn sống làm cái gì? Không bằng cho tần thiếp chết đi!” Nghĩ tới hài tử đã mất, mình lại không thể sinh con, nàng cảm thấy cuộc sống thật vô vọng, ở hậu cung này, cũng không được sủng ái, lại không thể sinh con, nàng còn có thể sống yên ổn sao?

“Ồ nháo!” Tề Diệp không vui, nói “Sau này trẫm không muốn nghe nàng nói như vậy nữa, nàng đã là nữ nhân của trẫm, không có trẫm cho phép, mạng của ngươi cũng chỉ có thể giữ lại.”

“Tần thiếp làm gì còn có thể diện để sống trên đời này nữa, tần thiếp không thể sinh con, sống ở hậu cung này cũng vô dụng, còn không bằng chết đi.” Lâm Huệ nước mắt rơi như mưa, tiếng nói khàn khàn, giãy giụa muốn đâm đầu vào tường.

Tề Diệp vung tay tát một cái, tức giận nói “Lâm sung dung, đừng thử thách tính nhẫn nại của trẫm.”

Lâm Huệ tỉnh mộng, lấy tay che đi nửa bên mặt sưng đỏ kinh ngạc nhìn qua hắn, ngay cả khóc đều đã quên.

“Chăm sóc tốt cho nàng ấy, nếu có nửa điểm sơ xuất, trẫm sẽ hỏi tội các ngươi.” Nói xong liền đứng dậy rời đi.

Hạ Uyển Chi đồng tình liếc nhanh Lâm Huệ, nói “Yên tâm, Hoàng Thượng không phải là người vô tình, cho dù ngươi mất đi hài tử, không thể sinh con, Hoàng Thượng cũng sẽ không vứt bỏ ngươi, tình dưỡng thân thể cho tốt đi!”

“Đợi một chút, Hạ Uyển Chi...” Lâm Huệ nín lấy tay áo của nàng, chất vấn “Chúng ta có còn là tỷ muội?”

“Tỷ muội?” Hạ Uyển Chi rút tay áo ra, vẻ mặt ngạo mạn “Ngươi cảm thấy ngươi xứng làm tỷ muội của ta sao? Đừng quên, ngươi có ngày hôm nay đều là do chính ngươi một tay tạo thành. Lâm Huệ, lúc ngươi cho người bỏ thuốc hại Nhị hoàng tử thì nên nghĩ đến sẽ có ngày gặp báo ứng, đây chính là báo ứng của ngươi!”

Lâm Huệ nhất thời không kịp phản ứng, chỉ có thể nhìn nàng chậm rãi rời đi.

Hạ Uyển Chi không nghĩ tới khi ra ngoài còn có thể trông thấy Tề Diệp, hắn cũng không đi xa, mà là đứng ở ngoài Đức Sang cung, ngắm nhìn màn đêm đen nhánh xuất thần. Nàng tiến lên nắm lấy tay hắn, nói “Ban đêm gió lạnh, chúng ta trở về nghỉ ngơi đi!” Tề Diệp không lên tiếng, gật gật đầu, sít sáo lời kéo tay của nàng, hai người đi về hướng Chiêu Hoa cung.

Một lần nữa nằm xuống, trong phòng yên lặng cực kỳ, lúc Hạ Uyển Chi sắp ngủ say, nghe thấy hắn nói “Về sau nàng tới Đức Sang cung thăm Lâm sung dung nhiều một chút đi!”

“Vâng!” Hạ Uyển Chi đáp một tiếng, nói “Đêm đã khuya, Hoàng Thượng sớm đi nghỉ ngơi, tần thiếp sẽ khuyên bảo Lâm sung dung.”

Tề Diệp không lên tiếng, chỉ là ôm nàng càng chặt hơn, không bao lâu liền nghe thấy nhịp thở đều đều của hắn, biết rõ hắn đã ngủ, còn nàng lại một chút cũng không buồn ngủ, tròn mắt nhìn viên dạ minh châu treo ở trên màn giường đến xuất thần.

Ngày hôm sau, Hạ Uyển Chi tỉnh dậy rất muộn, bên cạnh sớm đã không có người, nàng ngủ quá say, ngay cả khi hắn đứng dậy cũng không phát giác, Hạ Hoa tiến đến hầu hạ, nói “Hoàng Thượng thấy nương nương ngủ say, liền phân phó nô tỳ để cho nương nương ngủ thêm một lát.”

Trang điểm thay y phục xong xuôi, nhìn mi mắt thâm quầng một mảng, nàng biết rõ là do ngủ không ngon nên mới thành ra như vậy.

Sau khi dùng đồ ăn sáng, nhũ nương ôm Nhị hoàng tử đến, nàng đưa giỡn trong chốc lát lúc này mới ôm hẳn đi thỉnh an Thái hậu.

Thái hậu đã biết được chuyện tối hôm qua, hỏi “Lâm sung dung đã khá hơn chút nào chưa?”

“Cũng không có gì đáng lo ngại, là do mới mất đi hài tử nên không chịu nổi, tình dưỡng tốt là ổn rồi!” Hạ Uyển Chi nhàn nhạt trả lời.

“Vậy là tốt rồi! Ngược lại nàng cũng thật đáng thương, hai đứa bé đều không thể bảo trụ, thân thể lại bị hao tổn.” Thái hậu thở dài.

Hạ Uyển Chi nhìn nàng bày ra vẻ mặt từ bi này chỉ cảm thấy buồn nôn, ngược lại cũng không nói gì, chỉ là nghe cho có.

Hạ Uyển Chi vừa đi, Triệu Tĩnh Di nói “Vị Lâm sung dung này thật đúng là đáng thương!”

“Hừ, trong hậu cung ai không đáng thương, chỉ trách chính nàng ta không có bản lĩnh.”

Thái hậu nói “Tĩnh Di, đây là hậu cung, không để ý liên có thể bị người khác hại, Lâm sung dung đang yên đang lành như thế nào lại vô duyên vô cớ sảy thai, chắc chắn là có người động tay chân.”

“Thái hậu nghĩ sẽ là ai?” Triệu Tĩnh Di nhún mày, hỏi.

“Cái này sợ là chỉ có kẻ động thủ mới biết được!” Bà đã cho người tìm hiểu qua, cũng không tra ra được cái gì, Lâm sung dung liên tục bảo trợ rất tốt, như thế nào lại vô duyên vô cớ sảy thai?

Theo kinh nghiệm của nàng, nhất định là có người động động tay chân, chỉ là quá cẩn thận làm cho không người ta không thể phát hiện mà thôi.

Hạ Uyển Chi cho nhũ nương cùng Hạ Hoa ôm tiểu hoàng tử trở về, nàng tới Đức Sang cung xem một chút.

Thái Vi trông thấy nàng vội vã hành lễ, nàng đi vào đã ngửi thấy mùi thuốc, nghe thấy động tĩnh Lâm sung dung nghiêng đầu nhìn ra, thấy người tới là Hạ Uyển Chi thần sắc liền biến đổi “Uyển Quý phi đây là tới chê cười tẩm thiếp sao?” Tối hôm qua nàng đã suy nghĩ rất nhiều, nàng căn bản không hề bỏ thuốc hại Nhị hoàng tử, cho dù có cũng chỉ là trước kia. Nhưng nàng ta chắc chắn chính là mình, còn về mặt tức giận kia là không thể cho nàng phải hoài nghi việc mình sảy thai cùng người trước mặt này có quan hệ.

“Chê cười người?” Hạ Uyển Chi khẽ cười một tiếng, nói “Người chẳng có gì để nhìn hống chi là chê cười. Nếu như Lâm sung dung hào hứng tự vẫn thêm một lần nữa thì mới thực sự là thú vị!”

“Hạ Uyển Chi, thật sự là người?” Lâm Huệ giận dữ, nhào lên.

Hạ Uyển Chi đứng dậy tránh đi, Hạ Bích ngăn cản trước người của nàng “Lâm sung dung đây là muốn phạm thượng sao?”

“Người - tên hung thủ này, là người hại chết tiểu hoàng tử của ta, là người hại ta mất đi tư cách làm mẹ, tại sao người lòng dạ độc ác như vậy? Ta rốt cuộc đã làm sai điều gì khiến cho người đối với ta như vậy?”

“Đã làm sai điều gì ư?” Hạ Uyển Chi bật cười “Tự mình nghĩ kĩ xem người đã làm gì đi! Về phần người nghĩ oan cho ta, vậy thì ta cũng muốn đưa ra chứng cứ cho người xem, là chính người phúc mông, không giữ được hài tử thì cũng đừng trách người khác, hôm nay coi người như thương tâm quá độ, nói nặng lên xôn, lần sau Lâm sung dung nên biết suy tính mình một chút. Thuốc có thể uống bấy, nhưng lời không thể nói lung tung!”

“Tiện nhân! Người còn nguy hiểm!” Lâm Huệ giận dữ, giãy giữa nói “Ta căn bản cũng không có bỏ thuốc, hôm đó động tay động chân trong nước là Quý tiếp dư, người không phân tốt xấu vu hãm ta, hôm nay còn dùng thân phận áp bức ta, Hạ Uyển Chi, người thật nhẫn tâm, trả lại hoàng nhi cho ta, trả hoàng nhi cho ta...”

“Nương nương coi chừng.” Hạ Bích thấy Lâm sung dung giống như bị điên liền có chút sợ hãi, cũng may cung nữ giữ lấy Lâm Huệ không để cho nàng lộn xộn, nàng mới thở phào nhẹ nhõm.

“Người nói là Quý tiếp dư?” Hạ Uyển Chi khiêu mi, hỏi.

“Đúng vậy, chính là nàng ta, ta tận mắt nhìn thấy, không nghĩ tới thế nhưng lại chính là nàng ta.” Nàng haha cười to một tiếng “Hạ Uyển Chi, mặc kệ người thừa nhận hay không, Lâm Huệ ta hôm nay thể không đội trời chung với người.”

Hạ Uyển Chi nhún nhún mày, ra hiệu cho những người khác lui xuống, nhìn chằm chằm Lâm Huệ đang chật vật không chịu nổi nói “Đã như vậy, bản phi cũng không đối người nữa, chính là là bản phi động tay chân, chỉ là không nghĩ tới người phúc lớn mạng lớn còn sống sót. Đây đều là dày dạn người, muốn hại người thì phải nghĩ đến cuối cùng có một ngày sẽ gặp báo ứng.”

“Người...” Lâm Huệ hai mắt trừng trừng, tức giận ngất xỉu.

Hạ Uyển Chi một chút cũng không lo lắng, nhìn thoáng qua người té xỉu thân nhiên rồi đi, trong lòng biết bắt đầu từ hôm nay hai người chân chính đối mặt.

Nàng vừa đi ra ngoài, Thái Vi liền chạy vào xem, nhìn chủ tử nhà nàng té xỉu, luống cuống tay chân cho người gọi ngự y đến xem một chút.

Ai ngờ không bao lâu sau Lâm Huệ tỉnh lại sống chết đòi gặp Tề Diệp, Hạ Uyển Chi biết nhưng cũng không ngăn trở, không bao lâu Tề Diệp tới Đức Sang cung. Lâm Huệ trông thấy hân nước mắt liền rơi như mưa, bất chấp thân thể suy yếu quý trên mặt đất, nói “Hoàng Thượng, tẩm thiếp cầu xin Hoàng Thượng làm chủ cho tẩm thiếp.”

“Thân thể người còn đang khó chịu, có lời gì đứng lên nói sau!” Nhìn Lâm Huệ nửa phần giống như kẻ điên, Tề Diệp không thể nói không khiếp sợ, bất quá mới qua hai ngày, bộ dạng người trước mắt liền thay đổi.

Lâm Huệ cũng không đứng dậy, ngược lại dập đầu nói “Hoàng Thượng, tẩm thiếp cầu xin Hoàng Thượng làm chủ cho tẩm thiếp, tiểu hoàng tử vô tội không tự dung mà chết, hẳn là bị người hại.” Đáng thương cho tiểu hoàng tử vừa mới thành hình của nàng, còn chưa sinh hạ đã bị nàng ta lòng dạ độc ác hại chết, mối thù này nàng nhất định phải báo.

“Bị hại?” Tề Diệp khiêu mi “Có chứng cứ không?”

“Hoàng Thượng, tẩm thiếp không dám nói dối, là Uyển Quý phi, vừa rồi chính miệng nàng thừa nhận, nàng nói là nàng bỏ thuốc hại chết tiểu hoàng tử, cầu xin Hoàng Thượng làm chủ cho tiểu hoàng tử, hẳn là cốt nhục của Hoàng Thượng, nhưng lại bị Uyển Quý phi nhẫn tâm độc hại, Hoàng Thượng...”

Lời còn chưa dứt, Tề Diệp đã đứng dậy từ trên cao nhìn xuống nàng, phản phô nói “Đáng nhẽ trẫm không nên tới đây, Lâm sung dung, lời mà người nói hôm nay trẫm có thể coi như chưa từng nghe thấy, hi vọng sau này người không còn hồ ngôn loạn ngữ, người mất đi hoàng tử xét về tình thì có thể lượng thứ, nhưng không nên vu oan cho người như nàng, tình dưỡng thân thể cho tốt đi, khi nào thanh tỉnh trẫm sẽ tới thăm người!”

Bất chấp lời cầu khẩn của Lâm Huệ, Tề Diệp phát tay áo rồi đi, dặn dò Thái Vi coi chừng cho tốt.

Lâm Huệ muốn đuổi theo, chạy ra ngoài, nhưng bị tiểu thái giám ngăn lại, nói “Nương nương, Hoàng Thượng hạ lệnh cấm túc, nương nương vẫn là tình dưỡng cho tốt đi!”

Còn tưởng rằng có thể làm cho Hạ Uyển Chi bị trừng phạt, không nghĩ tới cuối cùng người bị phạt lại chính là mình, Lâm Huệ trong lòng tức giận, lần nữa lại hôn mê bất tỉnh.

Hạ Hoa ra ngoài dạo qua một vòng rồi trở lại, nói “Nương nương, Hoàng Thượng cảm tức Lâm sung dung, Hoàng Thượng vừa đi, Lâm sung dung lại hôn mê bất tỉnh, ngự y đang bắt mạch cho nàng!”

“Có nghe ngóng được nàng nói cái gì không?” Kỳ thật không cần hỏi nàng cũng biết.

“Nô tỳ nghe được Lâm sung dung nói là nương nương hạ độc giết hại bảo thai trong bụng nàng, muốn Hoàng Thượng làm chủ, Hoàng Thượng không tin, nói nàng hồ ngôn loạn ngữ, tức giận rồi đi, hơn nữa hạ lệnh cảm tức, không có phân phó thì không thể ra ngoài.”

“Ừ! Biết rồi!” Rút một mảnh hoa cúc, nàng cười cười, cũng biết Tề Diệp sẽ không tin tưởng, nàng ta cho rằng chỉ bằng vào một câu nói là có thể định tội sao?

Nghĩ đến lần này Hoàng Thượng tức giận không nhẹ, một điểm thương tiếc này chỉ sợ đã biến mất hầu như không còn. Chỉ sợ Lâm sung dung đã không còn cơ hội. Đây hết thấy đều là nàng tự mình chuốc lấy phiền toái, không thể trách người khác.

Về phần Quý tiếp dư, nếu thật như lời nàng ta nói đúng là Quý tiếp dư ra tay, vậy thì Quý tiếp dư, người cứ chờ xem đi! Buổi trưa, Tề Diệp dùng bữa ở ngự thư phòng, buổi chiều nàng đem sụp lễ tuyệt chưng đường phên đến.

Tề Diệp cái gì cũng không nói, vẫn như bình thường đối với nàng, mà nàng cũng giả vờ như không biết gì, nói lại những lời sáng nay của Lâm Huệ, chỉ là nói “Hoàng Thượng đang yên đang lành sao tự dưng lại cảm tức Lâm sung dung? Nàng ấy mới mất đi hài tử, trong lòng khẳng định khổ chịu, Hoàng Thượng làm như vậy nàng ấy sẽ không chịu nổi.”

Tề Diệp đáp “Trẫm làm như vậy cũng là vì muốn tốt cho nàng ấy. Lâm sung dung mất hài tử thương tâm quá độ thần chí có chút không tốt, tình đường cũng là điều đương nhiên.”

“Sao có thể như vậy?” Hạ Uyển Chi cố làm ra vẻ kinh ngạc, lập tức nói “Hoàng Thượng, thần thiếp đã quen nàng ấy từ nhỏ, hôm nay xảy ra chuyện như vậy thần thiếp muốn giúp cũng không thể gấp rút, nếu Hoàng Thượng có thời gian thì nên đi thăm nàng ấy nhiều một chút!”

“Trẫm biết, nàng đừng lo lắng, nàng ấy không sao đâu.” Tề Diệp an ủi nàng.

Đến lúc này nàng còn nghĩ cho nàng ấy, người trước mắt sao có thể lại hạ độc cơ chứ? Điều là hồ ngôn loạn ngữ, Uyển Nhi là người như nào hẳn hiểu rất rõ, xem ra Lâm sung dung này thực sự bị điên rồi.

Từ Ngự thư phòng đi ra ngoài, Hạ Uyển Chi nhìn bầu trời cuối thu bao la, không khí mát mẻ, lập tức cảm thấy tâm tình thật tốt, cho dù Lâm Huệ nói là nàng hạ độc, Hoàng Thượng cũng sẽ không tin, ngược lại lại khiến cho hắn nghĩ à điên điên khùng khùng hồ ngôn loạn ngữ, thật sự rất đáng thương!

Sau đó cuộc sống trở lại giống như ngày thường, Tề Diệp mỗi ngày vẫn sẽ đều đặn tới Chiêu Hoa cung một chuyến, nơi nghỉ lại nhiều nhất cũng là ở Chiêu Hoa cung, mặc kệ thái hậu thường xuyên nhắc nhở kín đáo, hắn vẫn trước sau như một.

Cùng lắm cũng sẽ ngẫu nhiên đi tới chỗ các phi tần khác trong cung ngồi một chút, dù sao các nàng đều là nữ nhân của hắn, cho dù không thích thì vẫn phải cân bằng để ổn định tiền triều.

Về phần Lâm Huệ, kể từ sau khi bị cảm tức liền an tĩnh rất nhiều, nàng nghĩ cho dù làm muốn âm mưu cũng không làm âm mưu được, thân thể hao hụt này mỗi ngày đều uống thuốc điều dưỡng, cộng thêm oán hận tích tụ trọng tâm, như vậy khó mà dễ dàng khỏi hẳn.

Lâm Huệ bên này an tĩnh, Triệu Tĩnh Di bên kia đa dạng chông chênh kể khiến cho Tề Diệp chú ý. Hạ Uyển Chi để ở trong mắt, nhưng cũng không nói gì, dù sao có thái hậu làm chủ, cho dù muốn trừ khử Triệu Tĩnh Di cũng không phải là dễ dàng.

“Nương nương, Hoàn y cục nói có một cung nữ rơi xuống nước chết đuối.” Sau khi ngủ trưa tỉnh dậy, Hạ Uyển Chi liền nghe Hạ Bích bẩm báo.

“Có thấy điều gì bất thường không?” Hạ Uyển Chi nhàn nhạt hỏi.

“Cũng không phát giác có gì bất thường, cùng lắm là vị cung nữ kia là cung nữ giặt quần áo cho nương nương, trông có vẻ giống như là không cẩn thận nên mới rơi xuống nước.”

“Nếu vậy thì cho người bên dưới xử lý là được.” Hạ Bích gật gù đầu lui xuống phân phó.

Ngày hôm sau là mừng một, Hạ Uyển Chi đến thỉnh an Thái hậu sớm một chút, các cung phi cũng đã ở đó, nàng nhìn thoáng qua Quý tiếp dư, bất động thanh sắc thu hồi ánh mắt vuốt nhẹ cánh mũi, cảm thấy mùi hương trong hậu cung hôm nay có chút khó ngửi, khiến cho đầu óc choáng váng.

Thái hậu nói mấy câu, dặn dò thêm một chút liền cho các nàng lui đi.

Nàng không thích mùi hương này, thái hậu vừa dứt lời nàng liền đứng dậy rồi đi.

Thái hậu nhìn bóng lưng nàng rồi đi cười lạnh một chút, đám người đã đi hết, lúc này mới phân phó nói “Đem hương nhang ra ngoài đốt đi.”

“Vâng!” Quê Tú ma ma gạt gạt đầu, cầm lư hương đi ra ngoài, tất cả hương nhang bên trong đều đổ vào lửa, rất nhanh liền bị thiêu đốt tán ra một mùi gay gay mũi.

Không biết chuyện gì đã xảy ra, Hạ Uyển Chi luôn cảm thấy trên người ngứa, nơi này gãi gãi, chỗ kia gãi gãi, cuối cùng không chịu nổi, nàng cúi bỏ y phục nhìn nhìn trên người, lập tức một câu cũng không nói nên lời.

Hạ Bích thấy vậy kinh hô một tiếng “Nương nương người bị làm sao vậy?”

Trên da thịt trắng nõn sưng đỏ từng khối lớn, một khối lại tiếp một khối, toàn thân căn bản không còn chỗ nào nguyên vẹn, hơn nữa còn thấy nhột vô cùng, từ cánh tay tới ngang hông đã bị nàng gãi tới sưng đỏ, ngứa ngáy không chịu nổi.

Hạ Bích vội vàng phân phó tiểu thái giám đi gọi ngự y, Hạ Đồng cũng bị gọi đến, nhìn xem trên người nàng sưng đỏ một mảnh, nửa ngày không nói ra lời nào.

Rất nhanh Lâm ngự y đã tới, tra xét cánh tay bị sưng đỏ một khoảng lớn, vừa bắt mạch cho nàng vừa hỏi thăm, nói “Chỉ sợ là bị tà khí nhập vào cơ thể, vì thần cơ thể kê phương thuốc cho nương nương uống thử xem. Nương nương đừng dùng tay gãi, miễn cho gãi rách da thịt sẽ lưu lại sẹo.”

Hạ Uyển Chi nhột tới mức hận không thể gãi rách da thịt, Hạ Bích phải giữ lấy tay của nàng không để cho nàng gãi, tránh khiến cho tình trạng càng thêm nghiêm trọng.

Đợi nửa canh giờ chén thuốc mới được bụng lên, Hạ Uyển Chi sớm đã đứng ngồi không yên, bưng chén thuốc không sợ khổ uống hết, trên người đã đỡ nhột hơn.

Buổi trưa Tề Diệp đến dùng bữa, Hạ Uyển Chi đã không dám gặp người. Trên cổ, trên mặt, sau tai nàng cũng bắt đầu đỏ giống như bao lì xì, mặc dù không còn nhột như trước nữa, nhưng nàng căn bản không có cách nào mà gãi người.

Tề Diệp biết được, vẫn bất chấp Hạ Bích ngăn cản, vén màn che lên đi vào, Hạ Uyển Chi vội vàng dùng tay áo che kín mặt, Tề Diệp mặc kệ nàng giãy giụa, cầm lấy tay của nàng kéo ra, nhìn

thấy mặt của nàng lúc này liền mạnh mẽ hít vào một hơi, rõ ràng là bị hù dọa không nhẹ.

Mừng chương thứ 100, kỉ niệm đi hơn nửa chặng đường. Nếu các nàng bình chọn đủ 100 sao (chỉ tính từ t6 đến hết cn) mình sẽ up hẳn 5 chương tặng các nàng

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101

Edit: Navahn

Beta: Biuti

“Có chuyện gì?” Tề Diệp có chút không đành lòng nhìn nàng.

Hạ Uyển Chi lại càng không dám đối mặt với hắn, nhìn về mặt kính ngác của Tề Diệp, nàng không quan tâm đẩy hắn ra. Hắn vén chăn lên, nàng nép vào trong, tay nắm chặt mềm, mặc kệ hắn kéo thế nào cũng không buông ra.

Mà Tề Diệp sợ đã thương nàng nên không dám dùng sức, đành phải gọi Hạ Bích đến hỏi thăm: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Hạ Bích cũng không hiểu, nếu nàng biết có chuyện gì xảy ra thì đã không để chủ tử của mình chịu khổ.

Tề Diệp rất nhanh đã cho Quang Thuận công công tìm ngự y. Hắn ngồi bên giường khuyên bảo: “Uyển Nhi, đừng che nữa! Trẫm đã nhìn thấy. Nàng che cũng vô dụng.”

“Không được, hiện tại thần thiếp không có mặt mũi nào gặp Hoàng Thượng.” Hắn cầm lấy bàn tay lộ bên ngoài chăn, trên mu bàn tay sưng đỏ một mảng lớn, hắn nhìn đau lòng không ngớt.

“Được! Nàng không muốn gặp trẫm, vậy trẫm đợi bên ngoài, che lại như thế không tốt cho nàng.” Hắn biết cho dù có nói thế nào thì người trong chăn vẫn không chịu gặp mình. Tề Diệp thờ dài đứng dậy ra ngoài. Hạ Bích Hạ Hoa cũng phớt lờ thà mãn xuồng che đi cảnh tượng bên trong.

Chờ một lát không có động tĩnh gì, nàng mới thở phào nhẹ nhõm, lén nhìn thoáng qua, xác định người đã đi mất, lúc này mới lộ đầu ra ngoài. Đầu tóc đã bị rối loạn, nàng ngửa đến mức nghiêng rãng nghiêng lộn, gãi trên người vài cái. Nghe thấy tiếng bước chân muốn trốn đi, lại nghe thấy tiếng Hạ Bích: “Nurong nurong, là nô tỳ!”

Hạ Bích vén màn che tiến đến, trong tay cầm miếng vải che mặt, nói: “Đây là Hoàng Thượng phân phó, nurong nurong đeo lên thì sẽ không sao!”

Nàng hỏi: “Hoàng Thượng đâu?”

“Đang chờ ở bên ngoài, nô tỳ trang điểm cho nurong nurong một chút.” Hạ Uyển Chi gạt đầu, nhìn gương mặt vô cùng thê thảm của mình, trong lòng có ý nghĩ muốn chết.

Ở bên ngoài, Tề Diệp hỏi thăm ngự y. Lâm ngự y cũng không có cách nào, sợ hãi quỳ trên mặt đất, Tề Diệp liền phân phó Quang Thuận công công gọi ngự y khác tới.

Không bao lâu Hạ Uyển Chi trang điểm xong liền ra ngoài, chỉ lộ một đôi mắt. May là trên trán không bị sưng đỏ, nếu không khăn che mặt cũng không đủ, còn phải dùng đến mũ che.

“Tốt hơn chút nào không?” Tề Diệp thấy nàng đi ra, ân cần hỏi.

Nàng lắc đầu: “Không tốt, trên người rất ngứa.” Nói xong nhìn không được gãi vài cái. Tề Diệp phát hiện trên cánh tay nàng có thêm vài vết máu, lại nhìn móng tay dài, nhũn mảy phân phó đem một cây kéo lên.

Hạ Uyển Chi không muốn, cắt móng tay, ngón tay sẽ ngắn đi rất nhiều, trông rất khó coi. Thế nên nàng nhất quyết giấu tay không chịu cắt móng.

Hai người gặng co, hắn tiến lên, nàng lùi về phía sau. Hai tay chấp sau lưng, cầu khẩn nhìn hắn. Tề Diệp nói: “Móng tay quá dài, khi gãi sẽ phá da thịt, còn lún lại sẹo. Nghe lời, trẫm cắt cho nàng.” Hạ Uyển Chi lắc đầu, hắn nhũn mảy: “Chẳng lẽ Uyển Quý Phi muốn kháng chỉ sao?”

Hắn chuyển thành thân phận đế vương, nàng đương nhiên không dám kháng chỉ. Nàng ủy khuất vô cùng, trong mắt lập tức rung rung, không đành lòng vươn tay ra, quay mặt đi, yếu đuối không nhìn được.

Tề Diệp thờ dài một hơi kéo nàng ngồi xuống, trấn an nói: “Trẫm cũng vì tốt cho nàng, móng tay còn có thể dài ra. Đợi thân thể tốt lên, nàng có muốn nuôi móng tay dài hơn trẫm cũng sẽ không ngăn cản.” Nói xong, hắn không chút khách khí cắt đứt móng ở ngón tay cái, “răng rắc” một tiếng.

Hạ Uyển Chi nhìn ngón tay cái trụi lủi, rốt cuộc không nhìn được nữa, ôm cổ của hắn khóc hu hu thật lớn: “Hoàng Thượng, trên người thần thiếp ngứa!”

“Được rồi, được rồi! Trẫm đã cho tìm ngự y, rất nhanh sẽ khỏi! Đừng lo lắng!” Hắn càng dịu dàng, nàng lại càng khóc lớn hơn, long bào cũng bị ướt mất. Cuối cùng hai mắt sưng đỏ, chỉ còn thút tha thút thít nhìn hắn từng bước từng bước cắt đứt móng tay đã nuôi dài, không nói nổi điều gì.

Quang Thuận công công dẫn ngự y đứng chờ ở cửa, đợi một lát mới tiếng vào: “Hoàng Thượng, ngự y đã đến!”

“Đề bọn họ vào!” Hắn bất chấp trên người đã bị nàng khóc ướt nhẹp một mảng. Tề Diệp lấy khăn tay ra lau nước mắt, lúc này mới phát hiện trên trán có một nốt đỏ sưng dài không biết xuất hiện từ khi nào, hắn khẽ nhũn mảy.

Ngự y tiến đến, thay phiên nhau bắt mạch cho nàng, hỏi thăm đã ăn cái gì, đi đến chỗ nào. Lại nhìn dấu đỏ trên cánh tay của nàng, xoa người thương lượng với nhau, sau đó nói không cần lo ngại, chỉ cần uống thuốc, tắm rửa bằng thảo dược là được rồi.

“Không có việc gì, uống thuốc xong sẽ hết.” Thấy nàng gãi cánh tay, Tề Diệp không vui cầm lấy: “Không cho phép gãi!”

Hạ Uyển Chi ủy khuất không thôi, nói: “Rất ngứa!”

“Ngứa cũng không được gãi!” Hắn vung áo lên, thối thối trên cánh tay của nàng. Vết ngứa dễ chịu một chút, nhưng cũng không giải quyết được gì, chưa được một lát lại càng ngứa thêm.

Ngự y phân thuốc cho Hạ Đồng nấu nước thảo dược. Nấu xong để nguội một chút Hạ Uyển Chi mới vào ngâm. Trên người không có chỗ nào lành lặn, tất cả đều sưng đỏ từng mảng, làm cho

ai thấy cũng giật mình.

Nàng tắm rửa bên trong, Tề Diệp đùa với Nhị Hoàng tử ở bên ngoài. Trong lòng có chút không yên nhìn phòng kế bên. Tắm một hồi lâu đến khi nước nguội mắt nàng mới trở ra, vết sưng đỏ trên người cũng không giảm xuống, nhưng bớt nhọt một chút. Nàng soi gương đồng, phát hiện rên mặt hay trên trán đều có dấu đỏ, liền sai Hạ Bích cầm mũ sa đến đổi lên đầu, nếu không chắc chắn sẽ không ra cửa.

Thấy nàng đến, Tề Diệp hỏi: “Khá hơn chút nào không?”

“Khá hơn nhiều!” Nàng phát hiện hân đã đổi long bào, biết bộ long bào kia là do chính mình làm dơ. Nàng cũng không biết vì sao bản thân đột nhiên thất thố, chỉ là khi đó cực kỳ muốn khóc.

“Vây là tốt rồi!” Tề Diệp thờ phào nhẹ nhõm. Cho nhũ nương ôm Nhị Hoàng tử xuống, hân nói: “Có ngự y ở đây, sẽ không có chuyện gì.” Hạ Uyển Chi gặt đầu, tùy tiện ăn một ít đồ sau đó nằm xuống nghỉ ngơi. Tề Diệp nhìn nàng ngủ thiếp đi, lúc này mới đến ngự thư phòng xử lý chính sự. Lúc chuẩn bị rời khỏi, hân có nhìn lên vết đỏ trên mặt Hạ Uyển Chi, muốn chạm vào nhưng lại sợ đánh thức nàng, liền dặn dò Hạ Bích chăm sóc cẩn thận.

Ngủ không bao lâu, nàng vì quá ngứa mà tỉnh. Cho dù không có móng tay vẫn vô thức gãi không ít chỗ.

Không bao lâu ngự y lại bị gọi đi Chiêu Hoa cung, Tề Diệp cũng đi tới. Lần này càng thêm nghiêm trọng, vết đỏ trên mặt tụ máu làm người khác nhìn thấy mà giật mình. Tề Diệp muốn nhìn tình trạng của nàng, nàng đều tránh không gặp.

Vài vị ngự y bị hân nằng nặng lời, ngay cả Thái Hậu nghe thế cũng phải chạy đến, để cho người ôm tiểu Hoàng tử đi. Bởi vì trên người Hạ Bích các nàng cũng là những mảng hồng, Thái Hậu sợ lây bệnh cho Tề Diệp, khuyên hân ra ngoài.

Tề Diệp không muốn, Thái Hậu nói: “Hoàng Thượng là vua của một nước, nếu có chuyện không hay xảy ra, làm sao lo cho cả thiên hạ?”

“Thái Hậu! Trên người Uyển Quý Phi cũng không phải bệnh đậu mùa, đâu cần phải né tránh như thế? Ngự y đều nói không phải bệnh truyền nhiễm, không cần lần tránh.”

“Nếu không phải bệnh truyền nhiễm, vì sao người bên cạnh cũng bị bệnh y như đúc?” Thái Hậu tiếp tục: “Chiêu Hoa Cung nhất định phải bị cách ly, bất luận kẻ nào cũng không được vào trong, cũng không thể ra ngoài. Hoàng Thượng nghe ai gia một câu, bây giờ lập tức rời đi.”

Cách một tấm màn che, Hạ Uyển Chi nhẹ giọng: “Hoàng Thượng ra ngoài trước đi, thần thiếp không sao.”

“Hoàng Thượng, Uyển Quý Phi đã nói như vậy, Hoàng Thượng cũng không muốn để Uyển Quý Phi gánh trên lưng tội danh thiên cổ mưu hại Hoàng đế phải không? Nếu không phải bệnh truyền nhiễm thì không sao, nhưng nếu là bệnh truyền nhiễm thì hối hận cũng đã muộn.”

Tề Diệp suy nghĩ một chút, nói: “Uyển Nhi, nàng chăm sóc bản thân, không cần lo lắng cho Nhị hoàng tử, trẫm sẽ cho người săn sóc. Ngoan ngoãn uống thuốc, trẫm chờ nàng khỏi hân!”

“Vâng!” Hạ Uyển Chi ghen ngào nhìn hân và Thái Hậu rời đi, không nhìn được gãi trên người vài cái.

Rất nhanh Chiêu Hoa Cung đã bị cách ly, Lâm ngự y tiếp tục xem bệnh bên cạnh. Hạ Bích Hạ Hoa cũng nổi không ít vết đỏ, bộ dáng giống nàng lúc sáng như đúc.

Nói không lo lắng là không thể, cũng không ngờ nàng sẽ dính vào căn bệnh quái lạ này. Chỉ hy vọng ngủ một giấc dậy có thể khỏi hân thì tốt!

Chăn đệm y phục tất cả đều đem ra ngoài đốt, sau đó được đưa vào trong Chiêu Hoa Cung là những thứ mới hoàn toàn được chất đầy ngăn tù. Trong mỗi phòng còn hun thêm ngải diệp để giải tà chẩn gió.

Buổi chiều, nàng uống một chén thuốc, trên người đã tốt hơn nhiều. Không còn nhọt, nhưng vết máu sưng tụ vẫn chưa tan đi, làm cho người khác khó nhìn thẳng mặt.

Cũng may trên người Hạ Đồng không có dấu vết, mà Hạ Bích các nàng uống thuốc nên vết đỏ trên người cũng tan không ít, đây đương nhiên là tin tức tốt. Ban đêm, Quế Tú ma ma nhân lúc Thái Hậu tắm rửa nói: “Nô tỳ nghe nói y phục chăn đệm của Chiêu Hoa cung đều đem đi thiêu, đưa vào đó là những thứ mới rất sạch sẽ. Uyển Quý Phi dùng y phục mới, vết đỏ chắc sẽ rất nhanh khỏi!”

“Sao có thể dễ dàng như vậy?” Thái Hậu cười lạnh một tiếng, nói: “Nếu bỏ qua cho nàng dễ dàng như vậy, ai gia không phải là tổn công hay sao?” Thái Hậu nói tiếp: “Cho người bỏ thuốc trong nước nàng uống, ai gia muốn nàng ngày mai không nhìn thấy ánh mặt trời.”

“Vâng!” Quế Tú ma ma gặt đầu, gọi cung nữ hầu hạ, bà ta lui ra ngoài phân phó.

Thái Hậu tắm rửa xong nằm trên giường nghỉ ngơi, cả ngày đứng là tổn một phen tâm tư, quan trọng là không làm cho người khác hoài nghi chuyện bỏ thuốc đêm nay.

Ban đêm, Hạ Uyển Chi ngủ không yên, Hạ Đồng đứng một bên hầu hạ. Thấy nàng ngồi dậy liền vội vàng tiến đến: “Nương nương có gì phân phó?”

“Có chút khát!” Nàng gãi gãi trên cổ, choàng một bộ y phục rồi ngồi thẳng dậy. Hạ Đồng rót cho nàng một chén nước, lấy khăn chấm ra thử một chút, cẩn thận nhìn dưới ánh nến, không phát hiện có gì khác thường, lúc này mới bưng cho nàng uống.

Hạ Uyển Chi uống một chén nước, kéo tay áo lên nhìn, thấy vết đỏ đã lặn đi rất nhiều mới thở dài nhẹ nhõm, quay về nằm ngủ.

Ai ngờ chưa ngủ được một lát, cửa phòng đã bị gõ vang. Hạ Bích cuống cuống nói: “Nương nương, nương nương không xong rồi! Hạ Hoa xảy ra chuyện.”

“Xảy ra chuyện gì?” Hạ Uyển Chi ngồi dậy, choàng một bộ y phục đi ra ngoài.

“Hạ Hoa rùng, Hạ Hoa rùng mất rồi...” Hạ Bích nói xong liền khóc nức nở, Hạ Uyển Chi sững sờ một lát, vẫn không ngừng bước chân.

Đến bên giường, Hạ Uyển Chi cắn môi, dò xét hơi thở của Hạ Hoa, trong lòng lập tức cảm thấy nguội lạnh. Lâm ngự y rất nhanh đã đến tra xét một phen, nói: “Nương nương, Hạ Hoa có ngưng đã đi.”

“Sao có thể như vậy?” Nàng lâm bầm lên tiếng.

“Nô tỳ cũng không biết, đang ngủ ngon giấc, nô tỳ nghe Hạ Hoa nói có chút khó chịu nhưng lại không để ý nhiều. Ai ngờ lúc nô tỳ rời giường gọi Hạ Hoa cùng đi vệ sinh đã phát hiện nàng không còn nhúc nhích, nô tỳ vô cùng sợ hãi...” Hạ Bích nức nở nói: “Đều do nô tỳ không tốt, nếu phát hiện sự khác thường sớm một chút đi mời ngự y thì sẽ không như thế, nương nương trách phạt nô tỳ đi!”

“Đây không phải lỗi của ngươi.” Hạ Uyển Chi thở dài đỡ nàng ấy đứng dậy, Hạ Bích quỳ khóc trên mặt đất liên tục lắc đầu.

Lâm ngự y kiểm tra tình trạng của Hạ Hoa một chút. Cũng không biết vì sao mà mất mạng nhưng có thể khẳng định không phải bị hạ độc.

Hạ Uyển Chi cảm thấy đau đầu, nhìn thoáng qua Hạ Hoa, cho Hạ Đồng đỡ Hạ Bích rời đi, chờ sáng mai mới cho người đến thu xếp. Về phần Hạ Hoa, nàng nhất định sẽ không bạc đãi người

nhà của nàng ấy, dù sao nàng ở bên cạnh mình cũng coi như là tận tâm tận lực. Không nghĩ tới lại mất vô duyên vô cớ như vậy.

Ban đêm Hạ Uyển Chi cũng không ngủ được, nàng gấp một giấc mộng. Nàng là một bóng người lẻ loi đứng giữa sương mù dày đặc, hoảng sợ không thôi, dù có chạy liên tục thì vẫn là một mảng sương mù mịt. Nàng không nhìn thấy ai, mà nàng giống như bị sợ hãi vây quanh, càng không dám hành động thiếu suy nghĩ. Lúc tỉnh lại trên người đã đổ rất nhiều mồ hôi, trời đã sáng. Hạ Đồng nghe thấy động tĩnh vội đem chậu nước tiến đến, nhìn nàng một cái sau đó hầu hạ mặc quần áo tắm rửa.

“Thì thể của Hạ Hoa đã cho người khám nghiệm cẩn thận, chờ người nhà của nàng đến đem đi.” Hạ Đồng nói.

Nàng im lặng gật đầu, Hạ Đồng cũng không nói thêm điều gì, rót cho nàng một chén trà. Hạ Uyển Chi nhủ mảy mìn âm trà: “Trong phòng đổi âm trà từ khi nào?”

Hạ Đồng nhìn nhìn, hỏi: “Âm trà có vấn đề?”

Trong cung nàng đều dùng đồ sứ thượng hạng, rõ ràng âm trà này là đồ sứ Thanh Hoa không phải đồ trong cung. Hạ Đồng không hầu hạ thường xuyên bên người nàng, không biết cũng bình thường. Hạ Bích rất nhanh tiến đến, nhìn âm trà nói: “Cái âm trà này không phải ở trong phòng nô tỳ sao? Sao lại ở đây?”

Ba người liếc mắt nhìn nhau, Hạ Bích liền trở về phòng mình. Thì thể đã dọn đi nhưng trong lòng nàng vẫn rất khó chịu, một người tỳ muội thân thiết cứ như vậy mà đột nhiên mất.

Hạ Bích liếc nhìn âm trà đặt trên bàn, mở hồ hiểu được cái gì, nàng ôm âm trà rời đi, nhìn trong chén trà còn có chút nước. Tối hôm qua nàng không uống nước, vậy chính là Hạ Hoa uống!

Hạ Bích ôm âm trà đến Chiêu Hoa cung, Hạ Đồng mở nắp nhìn sau đó dùng ngón châm dò xét một chút. Tận mắt thấy ngón châm từ từ biến thành đen, ba người sắc mặt đại biến.

“Nương nương, trong nước có độc.” Hạ Đồng cực kỳ sợ hãi, hai người còn lại cũng không khác mấy.

Nghĩ đến Hạ Hoa bị hại chết, Hạ Uyển Chi sắc mặt xanh xao: “Ta sẽ không để Hạ Hoa chết oan, đi dò la xem tối hôm qua có ai động vào nước trong âm.”

Hạ Bích gật đầu lui xuống. Hạ Uyển Chi nhìn âm trà vốn sẽ xuất hiện trong phòng nàng, nếu không phải Hạ Hoa sai sót ngẫu nhiên cầm nhầm âm trà, chỉ sợ tối hôm qua trúng độc bỏ mình chính là nàng! Hôm qua nàng cũng uống nước, có điều uống nước không bị hạ độc, ngẫm lại thấy mà sợ.

Thái Hậu nghe nói Chiêu Hoa Cung chỉ có một vị cung nữ chết, Uyển Quý Phi vẫn bình an vô sự, lập tức có chút không tin. Quế Tú ma ma quỳ trên mặt đất thỉnh tội, nói: “Nô tỳ không biết chuyện gì xảy ra, rõ ràng là cho người đem thuốc bỏ vào âm trà của Uyển Quý Phi!”

“Đồ vô dụng, một chút chuyện nhỏ cũng không làm được. Ai gia giữ lại các người còn có tác dụng gì?” Thái hậu tức giận đến nổi sắc mặt thay đổi.

Quế Tú ma ma vừa dập đầu vừa cầu khẩn: “Thái Hậu thứ tội, nô tỳ biết sai.”

Thái hậu đang muốn trách phạt đã nghe cung nữ báo: “Thái Hậu nương nương, Triệu tiểu thư đến thỉnh an!”

“Nói nàng chờ một chút, ai gia sẽ qua liền.” Thái Hậu thu lại ánh mắt, nói: “Nếu lần này đã không được, nhất định lần sau sẽ khiến người khác hoài nghi. Dặn dò xử lý một chút, đừng để bọn họ làm phiền.”

“Vâng!” Quế Tú ma ma lén lút thở phào nhẹ nhõm.

Tề Diệp nghe tin, vội vàng đi Chiêu Hoa Cung. Hạ Uyển Chi thấy hân liên nhào tới, nước mắt rung rung, khóc lóc kể lể.

“Trẫm đã biết, đừng sợ, trẫm nhất định sẽ tra ra manh mối.”

Hạ Uyển Chi nghẹn ngào gật đầu, Tề Diệp trấn an vài câu, thấy tâm tình nàng ổn định một chút mới phân phó Quang Thuận đi điều tra.

Chiêu Hoa Cung xảy ra chuyện lớn như vậy, những người khác trong Hậu Cung không phải không biết, huống chi Quang Thuận còn bắt không ít người đi tra hỏi. Có điều không nghĩ đến tra hỏi mấy cũng vô dụng, người hạ độc là ai vẫn không có chút manh mối.

Hạ Uyển Chi nhủ mảy mìn, chỉ cần tìm người bỏ thuốc, nhất định sẽ có manh mối. Nàng không thể ngồi yên chờ chết, không phải là không tin vào năng lực của Quang Thuận công công, nhưng có một số việc nếu quá huyền ảo xôn xao dư luận lại không tốt.

Lần này nếu không phải Hạ Hoa bụng nhầm âm trà, người trúng độc chính là nàng.

Mà sau lần Hạ Hà vô cớ rơi vào giếng cạn vĩnh viễn không trở về, nàng cứ như vậy mất đi hai người bên cạnh. Nhớ đến kiếp trước chỉ còn lại một mình Hạ Bích, Hạ Uyển Chi thề sẽ không gằm lên vết xe đổ.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 102

Editor: Taeyeon6104 (follow me~~ follow me~~)

Beta: ThyAn89

Mấy ngày nay, Quang Thuận công công đều liên tục tra xét nhưng không hề có một tin tức nào, nhất thời không biết phải đối mặt với Tề Diệp như thế nào.

Hạ Uyển Chi biết Quang Thuận công công không có tin tức, nên sai Hạ Bích đi điều tra, nhưng đến một chút manh mối cũng không tra được. Người động thủ lần này đúng là mất rất nhiều công sức, đến cung nữ nấu nước kia bị tra khảo nhiều lần mà vẫn không nói gì.

Không tìm được hung thủ, Hạ Uyển Chi tức đến không muốn nói chuyện. Nàng suýt mất mạng, sao có thể dễ dàng buông tha. Tề Diệp mỗi lần đến đều quan tâm trấn an nàng. Hạ Uyển Chi nói: “Thôi, nói không chừng cũng chỉ là ngoài ý muốn, Hoàng Thượng không cần phí tâm, cũng may thần thiếp không xảy ra chuyện gì!”

“Nói bậy bạ, chuyện lớn như vậy sao có thể dễ dàng cho qua. Uyển Nhi yên tâm, trẫm nhất định sẽ cho người một kết quả rõ ràng.”

“Ừ!” Hạ Uyển Chi đáp một tiếng, điều nàng muốn cũng chính là sự đảm bảo này của hân.

“Xem ra lần này không tìm ra hung thủ Hoàng Thượng cũng sẽ không cho qua.” Thái hậu từ Phật đường đi ra, nghe Quế Tú ma ma nói hần vẫn còn truy tìm hung thủ, khẽ nhủ mảy.

“Nô tỳ cũng thấy vậy.” Quế Tú ma ma gật gật đầu, nói “Nếu cứ tiếp tục truy cứu, sớm muộn gì cũng tìm ra Thái hậu, người muốn nô tỳ làm thế nào?”

“Quế Tú ma ma ở cạnh ai già đã lâu, chẳng lẽ chút chuyện nhỏ này còn cần ai gia giải quyết?” Thái hậu không vui, liếc nhìn Quế Tú ma ma.

Quế Tú ma ma sợ hãi hành lễ “Nô tỳ biết rồi!”

Qua mấy ngày, Quang Thuận công công tìm được một bình sứ nhỏ trong cung của Triệu tu nghi, đưa cho ngự y chuẩn đoán, đúng là giống y hệt thứ được hạ trong ẩm trà thuốc.

Tề Diệp biết được liền biếm lãnh cung. Hạ Uyển Chi không nghĩ tới lại là Triệu tu nghi, nếu không phải người bên cạnh nàng ta bị phát hiện chốn ra khỏi cung thì sẽ không truy ra được.

“Bắt quá là biếm lãnh cung, lợi cho nàng quá, đáng thương Hạ Hoa.” Hạ Bích tức giận nói.

“Vào lãnh cung sao có thể nói là lợi cho nàng ta. Lãnh cung là nơi nào, người nghĩ đơn giản thế sao? Hạ Hoa như vậy, nàng ta đừng nghĩ có thể sống yên ổn.” Hạ Uyển Chi nói

“Người đi chuẩn bị ở lãnh cung đi, đừng để cho nàng ta sống quá yên ổn!”

“Vâng!” Hạ Bích gật gật đầu, đắc ý cười một tiếng.

Lệ phi đỡ An Ninh công chúa đi ngủ, nghe tin Triệu tu nghi bị biếm lãnh cung, liền sùng sốt, sai cung nữ ra ngoài hỏi thăm một phen, nói “Uyển quý phi đúng thật là lợi hại. Từ khi nàng ta vào cung, trong cung chỉ còn lại vài vị phi tần. Đến cả Hoàng Hậu, Thục phi, Đức phi đều không phải là đối thủ của nàng ta, đừng nói gì đến một Triệu tu nghi nhỏ bé như vậy?”

Lệ phi có chút sợ hãi, bây giờ trong cung toàn chết chóc và giáng chức. Nàng còn may mắn, có An Ninh công chúa bên cạnh, được làm một Lệ phi nương nương hào nhoáng. Nếu so sánh với Hạ Uyển Chi, nàng còn kém xa. Nghĩ tới đây, Lệ phi nương nương hiểu, nếu đối nghịch với Uyển quý phi quả thực là tự tìm đường chết. Ngày hôm sau, các vị phi tần đến thỉnh an Hạ Uyển Chi, từ trước đến nay Lệ phi đều khoan thai đến chậm, nhưng hôm nay thì khác. Nàng ta là người đầu tiên đến Chiêu Hoa cung, lại còn nói muốn hầu hạ nàng rửa mặt.

Hạ Uyển Chi nghe Hạ Bích truyền lời, không khỏi kinh ngạc, lập tức cười nói “Vậy thì mời nàng vào đi!”

Hạ Bích gật gật đầu, rất nhanh dẫn Lệ phi đến, Lệ phi cung kính hành lễ nói “Thần thiếp thỉnh an Uyển quý phi, quý phi nương nương vạn phúc kim an!”

“Lệ phi nương nương khách khí, đứng dậy đi!”

Lệ phi tiến đến, lấy một cây lược gỗ chải tóc cho nàng, như thể muốn bày tỏ, tại sao Hạ Uyển Chi lại không cho nàng một cơ hội.

“Tóc nương nương sáng bóng, nhìn như tơ lụa gấm vóc, thần thiếp vừa nhìn đã ngưỡng mộ. Không biết nương nương đã dùng được liệu gì.” Lệ phi nịnh bợ.

“Thật ngại quá. Ta nhìn thấy tóc Lệ phi cũng sáng bóng, rất đẹp. So với Lệ phi, bản phi thật chưa bằng.” Hạ Uyển Chi kiên nhẫn nói.

Lệ phi cười nói “Tóc thần thiếp thật không thể so sánh của với tóc của Uyển quý phi. Thần thiếp cũng rất thường xuyên phải giấu những sợi tóc bị chẻ, nhìn tóc nương nương khiến thần thiếp thật ngưỡng mộ.”

“Phải không? Cái này bản phi cũng không biết.” Hạ Uyển Chi cười cười.

“Nương nương nghĩ hôm nay nên búi tóc kiểu gì?” Lệ phi cầm lược búi, thoai mái hỏi nàng.

“Lệ phi nghĩ bản phi nên búi kiểu gì?”

“Nương nương khí chất thanh cao, dung mạo khuynh thành, rất hợp với tóc búi cao.” Lệ phi vui vẻ nói.

Hạ Uyển Chi nghe xong khẽ nhếch đuôi lông mày, những lời này nói ra đều khiến người nghe nổi da gà. Nàng đã khiến Lệ phi hao tâm một phen rồi.

“Tốt! Liền làm theo Lệ phi nói.” Lệ phi cười gật gật đầu, nghiêm túc búi tóc cho nàng. Hạ Bích cầm hộp trang sức đứng một bên chờ. Lệ phi mở hộp trang sức, liền nhìn thấy những chiếc trâm cài tinh mỹ. Lại nghĩ đến trang sức của mình, đúng là không thể so sánh với Uyển Quý phi. Tuy không biết giá trị của những trang sức này nhưng nhìn vào đã biết nó rất quý giá.

Ngẫm lại, thân phận quý phi này cùng với sự sùng ái của Hoàng Thượng, nếu nàng có cả núi vàng núi bạc cũng không thấy lạ kỳ. Nàng là Quý phi nương nương được Hoàng Thượng sùng ái nhất, sao có thể để một Lệ phi không được sùng ái so sánh cùng.

Trang điểm tốt, Hạ Uyển Chi nhìn mình trong gương, hài lòng cười cười “Lệ phi thực khéo tay.”

“Nương nương thích là tốt rồi!” Lệ phi mỉm cười nịnh nọt.

Không bao lâu những người khác lục tục đến thỉnh an, các nàng nhìn Lệ phi ngồi nói chuyện thân mật cùng Hạ Uyển Chi, không khỏi ngạc nhiên. Trong lòng ai cũng biết Lệ phi đang nịnh nọt Quý phi nương nương.

Hạ Uyển Chi tùy ý phản phó vài câu rồi cho các nàng lui xuống. Liên tiếp mấy ngày sau, Lệ phi luôn đến Chiêu Hoa cung sớm hơn một chút, tranh giành công việc trang điểm với Hạ Bích, giúp Hạ Bích nghỉ ngơi nhiều hơn một chút. Hạ Bích cũng chỉ cần ôm hộp trang sức đứng một bên chờ.

Hạ Uyển Chi biết rõ Lệ phi muốn nịnh nọt mình, nhưng nàng cũng không nói gì. Gài chiếc trâm cuối cùng lên tóc, Lệ phi nói “Thần thiếp trước đây đã phạm phải nhiều sai lầm, may mà có nương nương đại lượng tha thứ cho thần thiếp. Sau này nhất định thần thiếp sẽ một lòng phụng dưỡng nương nương.” Lệ phi cứ nói đùa, người người nên phụng dưỡng phải là Hoàng Thượng mới đúng. Bản phi không cần người hao tâm tốn trí vì bản phi đâu.” Hạ Uyển Chi cố tình không nhận ra ý tứ trong lời nói của nàng ta.

“Nương nương vẫn còn giận chuyện thần thiếp làm trước đây sao?” Lệ phi áy náy nói.

“Trước kia là thần thiếp suy nghĩ nông cạn nên mới khiến nương nương không vui. Mong nương nương đại lượng tha thứ, sau này thần thiếp sẽ chỉ nghe lệnh nương nương.”

“Phải không?” Hạ Uyển Chi khiêu mi, giọng nói không đếm xỉa tới “Bản phi không thích bên cạnh có quá nhiều người.”

“Nương nương yên tâm, thần thiếp sẽ không mang phiền toái đến cho nương nương. Trước kia là do Triệu tu nghi chọc giận nương nương, nàng ta sẽ phải bị trừng phạt. Nương nương yên tâm, thần thiếp sẽ dạy dỗ nàng ta thật tốt.”

“Bản phi có thể không nói gì nhưng nếu về sau có chuyện gì phải truy cứu, bản phi nghĩ người sẽ hiểu.”

“Nương nương yên tâm, thần thiếp nhất định không làm liên lụy nương nương.”

"Vây bản phi sẽ cho ngươi cơ hội." Nàng nói "Nên biết, bản phi không thích bên cạnh có quá nhiều người, càng không thích người của mình quay lại cắn mình. Lệ phi nương nương nên suy nghĩ cẩn thận, bản phi không phải Thục phi, đi theo bản phi không giống như đi theo Thục phi."

"Nương nương yên tâm, thần thiếp không dám ra về." Lệ phi nghe nàng nhắc tới Thục phi, trong lòng căng thẳng.

"Vây là tốt rồi!" Đờ nàng đứng dậy, nói "Chỉ cần ngươi ngoan ngoãn nghe lời, bản phi liền chiếu cố ngươi."

"Vâng!" Lệ phi vui mừng gật gật đầu.

Lệ phi rút cho nàng một chén trà "Nghe nói mấy ngày nay thân thể Lâm sung dung không tốt."

"Không phải nưg y đã đến xem sao?" Nàng đương nhiên biết rõ thân thể của Lâm Huệ không tốt, còn sống sót đã là một kỳ tích, lần này nàng ta muốn đấu cùng nàng một trận sao?

"Đúng vậy. Nàng ta cũng uống thuốc đều đặn, nhưng cơ thể hao tổn nhiều, chỉ sợ không dễ dàng hồi phục." Lệ phi nhìn ánh mắt của nàng, không nhanh không chậm nói "Nghe nói trong lòng nàng rất oán hận nương nương!"

"Oán hận bản phi?" Hạ Uyển Chi giễu cợt "Chỉ sợ nàng tìm lộn người."

"Thần thiếp nghĩ rằng, nàng ta không có phúc khí giữ hài tử, đâu thể trách ai được. Đây đều là số mệnh, không thể đổ tội cho người khác." Lệ phi thấy nàng không tức giận, thờ phào nhẹ nhõm.

Từ Chiêu Hoa cung ra ngoài, Lệ phi liền nhìn thấy Quý tiếp dư ngồi một bên ngắm hoa. Cũng có thể nói nàng đang đợi người. lệ phi sửa sang trang phục, làm bộ không nhìn thấy nàng ta, cứ đi tới.

Thấy bộ dáng làm bộ làm tịch của nàng, Quý tiếp dư thầm mắng một câu tiện nhân, lên tiếng nói "Lệ phi nương nương uyên bác, lại được Uyển quý phi nâng đỡ."

"Đúng vậy, so với bị giáng chức như Thục phi thì nình bọ tốt hơn." Lệ phi cũng không tức giận, nói "Quý tiếp dư đã quên quy củ trong cung rồi sao? Hôm nay hậu cung đã mất đi một vị Thục phi nương nương, người không phải Thục phi, chẳng nhẽ thấy bản phi thì không cần hành lễ vãn an sao?"

"Chỉ bằng người?" Quý tiếp dư nói "Bất quá là một con chó săn mà thôi, hay là tay sai."

"Ngươi mới là tay sai!" Lệ phi tức giận không nhẹ, giọng tay định tát. Quý tiếp dư trấn mắt nhìn nàng Lệ phi, khiến nàng hơi khiếp đảm. Nàng nghĩ đến thân phận của mình bây giờ, đứng thẳng lưng "Bản phi muốn dạy dỗ ngươi một chút, chẳng nhẽ ngươi lại không muốn nhận sai?" "Ngươi dám đánh ta?" Quý tiếp dư bụm mặt, cũng giọng tay định tát, Lệ phi lùi xuống. Tú Hà tiến lên, tát một cái, đương nhiên trên mặt nàng ta cũng nhiều hơn một cái tát.

Triệu Tinh Di đứng xa xa nhìn hai người đánh nhau, mỉm cười "Đúng là chó cắn chó, nếu là Thái hậu nhìn thấy cảnh này, nhất định sẽ rất vui."

"Tiểu thư cẩn thận một chút. Hôm nay hậu cung còn phải sợ hãi Uyển quý phi, nò tỷ cũng biết Uyển quý phi không thích tiểu thư." Tỷ nữ có chút cẩn thận nói.

"Nàng đương nhiên không thích, bản tiểu thư muốn dung mạo có dung mạo, muốn gia thế có gia thế, còn có thái hậu làm chỗ dựa, nàng đương nhiên sợ hãi danh tiếng của bản tiểu thư áp đảo nàng." Triệu Tinh Di hừ một tiếng, nói "Cho dù được Hoàng Thượng cung chiều thể nào đi chăng nữa thì chỉ cần bản tiểu thư tiến cung, lão bà đó nhất định phải đứng sang một bên."

"Lão bà?" Hạ Uyển Chi lên tiếng, nhìn về mặt kinh ngạc của hai người, cười nói "Nếu như bản phi không nghe sai, có phải Triệu tiểu thư vừa mới nói bản phi là lão bà đúng không?"

"Ngươi..." Triệu Tinh Di nhìn người đối diện đến ngây người, nếu nói không sợ hãi thì chính là gạt người rồi, nàng bị bắt quả tang đang nói xấu, có thể không xấu hổ sao?

"Nếu như bản phi nhớ không lầm, bản phi năm nay mới mười bảy tuổi, hai mươi tuổi hoa vẫn còn chưa tới, sao đã biến thành lão bà rồi. Triệu tiểu thư đúng là ăn nói lỗ mãng a~" Ánh mắt run lên "Hạ Bích, dạy dỗ nàng cho tốt, khiến nàng nhớ, lão bà lợi hại như thế nào."

"Vâng!" Hạ Bích cười đắc ý, bóp bóp nắm tay tiến lên.

Triệu Tinh Di sợ hãi phải lui về phía sau "Ngươi dám động đến ta, thái hậu nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi."

"Vây thì thật là tốt, nếu là thái hậu biết rõ Triệu tiểu thư không hiểu chuyện như thế, chỉ sợ sẽ càng thương tâm hơn."

Hạ Bích đã muốn dạy dỗ Triệu Tinh Di từ lâu, lần này lại có cơ hội, nhất định sẽ làm thật tốt. Hai vị thái giám ẩn Triệu Tinh Di quý xuống, mặc kệ nàng ta liên tục lới Thái hậu ra làm bia đỡ đạn. Hạ Bích liền cho nàng ta mấy cái bạt tai.

Cho đến dung mạo khuynh thành biến thành đầu heo, Hạ Uyển Chi mới thân nhiên nói "Tốt lắm, đừng khiến Triệu tiểu thư mặt mày hốc hác, nàng còn dựa vào gương mặt này mê hoặc hoàng thượng, đừng đánh hư."

"Vâng!" Hạ Bích gật đầu, thu tay lại, chỉ cảm thấy tay đau rát, nhưng lại phá lệ cao hứng.

Cách đó không xa, Lệ phi và Quý tiếp dư nhìn thấy một màn như này, nhất thời miệng cứng đờ, ngay cả Triệu Tinh Di mà nàng cũng dám động thủ, thật không dám nghĩ nhiều.

Triệu tinh Di gần giọng "Lân nhục nhâ này ta nhất định nhớ kĩ. Mai sau ta sẽ đòi lại gấp mười, gấp trăm." Lời còn chưa nói hết, liền không nhận được hít vào một hơi.

Thái hậu nhìn gò má sưng đỏ của nàng ta, nếu không có cặp mắt trong veo như nước kia thì bà cũng không nhận ra "Có chuyện gì?"

"Thái hậu có..." Triệu Tinh Di nhào vào trong ngực thái hậu gào khóc "Ta muốn xuất cung, ta phải ly khai nơi này, cũng không tới nữa, ta phải về nhà, ô ô ô..."

"Làm sao vậy, đây là ai đánh ngươi?" Thái hậu vừa an ủi vừa hỏi, Triệu Tinh Di oa oa khóc lớn, khóc đến thở không ra hơi, thái hậu nhíu mày, nhìn qua tỷ nữ bên cạnh.

Tỷ nữ kể lại, nhưng giấu lời nói lỗ mãng triệu Tinh Di, chỉ kể Hạ Uyển Chi đánh nàng ta thế nào. Thái hậu nhíu mày hỏi Triệu Tinh Di "Điều nàng ta nói là thật?"

"Thái hậu, ta muốn xuất cung!" Triệu Tinh Di không gật đầu cũng không lắc đầu, chỉ khóc, nói muốn xuất cung.

Thái hậu thấy nàng như vậy, biết rõ tỷ nữ kia nói thật, bà trấn an "Yên tâm, ai gia sẽ không để cho ngươi bị đánh nữa. Đánh chó cũng phải xem mặt chủ, Uyển quý phi làm như vậy thật đúng là không tôn trong ai gia."

"Nương nương, Triệu Tinh Di nhất định sẽ thêm mắm thêm muối vào trước mặt Thái hậu, nếu Thái hậu tức giận, nương nương phải làm sao?" Hạ Bích đánh xong người liền bắt đầu lo lắng.

"Sợ cái gì, không phải là còn có Hoàng Thượng che chở sao, nếu Thái hậu tức giận thì cũng đâu thể đem ta ra mổ thịt được?" Nếu nàng đã có gan đánh người, thì cũng không sợ nàng ta thêm mắm thêm muối.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 103

Edit: Puta Ng

Beta:Nga Lê

Đi dạo ở Phóng Ứng dài một lát, trở lại Chiêu Hoa cung đã nhìn thấy Quế Tú ma ma đang chờ ở đây. Nàng cũng không bất ngờ lắm, thầm nghĩ tay chân Thái Hậu thật lưu loát, nhanh như vậy đã tìm tới cửa.

Quế Tú ma ma hành lễ, nói “Thái Hậu cho mời Uyển quý phi đến Thọ Ninh cung một chuyến.”

“Biết rồi, làm phiền Quế Tú ma ma chờ một lát. Bàn phi trở về thay quần áo rồi sẽ qua ngay.” Dứt lời mang theo Hạ Bích vào nhà. Quế Tú ma ma đứng chờ ở cửa, ánh mắt thăm đánh giá Chiêu Hoa cung này. Thật đúng là xa hoa, mỹ lệ, ngay cả Thọ Ninh cung cũng không thể so sánh. Nghe âm thanh lục lạc, theo tiếng động nhìn lại thì thấy chuông gió treo cách đó không xa. Nghe nói Uyển quý phi thích vô sò, Hoàng Thượng đúng là mất tâm tư, cho người tìm về không ít chuông gió từ vô sò. Có thể thấy được Uyển quý phi này rất được sủng ái. Nhưng được cung chiều thì thế nào. Động đến người của thái hậu, cho dù là tâm can của Hoàng Thượng, chộc giận Thái Hậu cũng phải nhận lấy hình phạt.

Hạ Bích lấy ra một bộ cung trang từ trong tủ, lo lắng nói “Có cần cho người đi tìm Hoàng Thượng không ạ?”

“Không cần!” Nếu nàng cho người đi tìm Tề Diệp, Thái Hậu gọi nàng đến đúng là để khởi binh vấn tội, nàng làm sao có thể không để mặt mũi cho bà.

Trang điểm, ăn mặc xong, Hạ Uyển Chi mang theo Hạ Bích thản nhiên đi đến Thọ Ninh cung, không sợ hãi chút nào, như thể đi dự tiệc chứ không phải đi hỏi tội.

Nàng đi vào đã thấy Thái Hậu ngồi ngay ngắn trên chủ vị, vẻ mặt âm trầm nhìn qua nàng, tỏ ra không vui. Không nhìn thấy Triệu Tĩnh Di làm nàng hơi ngạc nhiên. Chắc là xấu xí không dám gặp người nên đi trốn rồi!

“Thần thiếp thỉnh an Thái Hậu, Thái Hậu vạn phúc kim an.” Hạ Uyển Chi theo lễ nói. Thái Hậu không cho nàng đứng dậy, ngược lại cười lạnh nói “Uyển quý phi có biết ai gia gọi ngươi đến đến để nói chuyện gì không?”

“Thần thiếp ngu dốt, mong Thái Hậu chỉ rõ.” Hạ Uyển Chi cố làm ra vẻ không biết.

Thái hậu nhủ mảy, nhìn qua nàng rồi đưa tay lên. Quế Tú ma ma hiểu ý tiến lên, đứng trước mặt Hạ Uyển Chi. Hạ Uyển Chi ngẩng đầu, bà ta giơ tay tát hai bạt tai. Hạ Uyển Chi bị tát, đứng không vững, ngã ngồi dưới đất. Hạ Bích kinh hô, tiến lên đỡ nàng.

“Thái Hậu làm gì vậy? Thần thiếp đã làm sai điều gì kính xin Thái Hậu chỉ rõ.” Trên mặt đau rát, trong miệng một mùi máu tươi hơi khó chịu. “Uyển quý phi còn giả vờ ngây ngốc. Ai gia sao lại không nhìn ra Uyển quý phi lớn mặt như thế, thậm chí ngay cả người của ai gia cũng dám động đến. Người thực cho rằng y vào Hoàng Thượng sủng ái có thể coi trời bằng vung, không coi ai ra gì sao?”

“Thần thiếp không dám. Chi là thần thiếp không thể vô duyên vô cớ nhận hai bạt tai này. Nếu Thái Hậu không thể làm cho thần thiếp tâm phục khẩu phục, thần thiếp cũng sẽ không nhẫn nhịn đâu.” Nàng đứng thẳng người, không sợ hãi chút nào đối mặt với Thái Hậu, nói “Thần thể là cha mẹ ban cho. Cho dù là Thái Hậu, cũng không thể tùy tiện trách phạt thần thiếp.”

“Uyển quý phi đây là đang uy hiếp ai gia?” Thái hậu khiêu mi.

“Thần thiếp không dám. Chi là quốc có quốc pháp, cung có cung quy. Thần thiếp là người, không phải súc sinh, không thể vô duyên vô cớ bị đánh, dù là Thái Hậu cũng không được.” “Khẩu khí thật lớn. Hôm nay ai gia xem như đã nhìn rõ. Uyển quý phi thật biết làm người. Ở trước mặt Hoàng Thượng một bộ dáng nhu nhược, thiện lương, giành được sủng ái của Hoàng Thượng. Ở trước mặt ai gia lại một bộ dáng kiêu căng, lớn lối. Đây là ý vào Hoàng Thượng sủng ái, thấy ai gia không làm gì được người có phải không?”

“Thần thiếp không biết Thái Hậu đang nói gì.” Hạ Uyển Chi giả vờ ngây ngốc.

“Người biết.” Thái Hậu bỗng nhiên đứng dậy, bước nhanh về phía trước, nhìn Hạ Uyển Chi vẫn còn dấu tay trên má, nói “Người cho rằng Hoàng Thượng sủng ái là người có thể coi trời bằng vung. Ở giữa hậu cung này, ngoại trừ ai gia, các người chẳng là gì hết. Quế Tú, dạy dỗ nàng ta cho tốt. Dù là Uyển quý phi, ở trước mặt ai gia cũng chỉ là kẻ râu ria mà thôi. Động vào người của ai gia sẽ phải bị trừng phạt, đừng tưởng ai gia dễ bắt nạt.”

“Vâng!” Quế Tú ma ma hành lễ, liếc nhìn Hạ Uyển Chi, không chút khách khí giơ tay.

Hạ Uyển Chi không cầu xin cũng không lên tiếng, cảm giác gò má đã đau đến chết lặng nàng cũng không lên tiếng, chỉ nhìn Thái Hậu. Thái Hậu cũng nhìn nàng, cảm thấy ánh mắt của nàng làm cho người ta chán ghét, nói “Đâm mù mắt nàng ta!”

Tiếng nói vừa dứt, Quế Tú hơi sùng sốt “Nurong nurong!”

“Chẳng lẽ còn muốn ai gia nói lần thứ hai?” Thái hậu nói “Chẳng qua chi là một nữ nhân. Hoàng Thượng thích, ai gia có thể tìm đến cả trăm người còn xinh đẹp hơn nàng ta, lại biết nghe lời.”

“Thái hậu nói không sai. Thái Hậu đương nhiên có quyền xử trí thần thiếp. Chi sợ Thái Hậu đâm mù con mắt của thần thiếp, tình cảm mẹ con của Thái Hậu và Hoàng Thượng cũng chấm dứt tại đây.” Đâm mù cặp mắt của nàng, Thái Hậu thật đúng là điên cuồng. Dù gì nàng cũng là một quý phi, không phải cung nữ hèn mọn, há có thể nói đâm mù là đâm mù?

“Người uy hiếp ai gia?” Thái Hậu khiêu mi “Hoàng Thượng là ai gia hoài thai mười tháng sinh hạ. Người cho rằng Hoàng Thượng sẽ vì người mà không tiếc bỏ đi tình cảm mẹ con từng ấy năm sao?”

“Thái Hậu không tin thì thử một lần xem, chi là một đôi mắt mà thôi. Thái Hậu muốn thì cứ việc lấy đi.” Hạ Uyển Chi nói xong không đếm xỉa tới, vẻ mặt khinh thường. Hạ Bích nghe được thì một thân mồ hôi lạnh, âm thầm kéo tay áo của nàng, ra hiệu nàng nhẫn nhịn đi.

“Uyển quý phi thực cảm thấy ai gia không dám sao?” Thái hậu tức giận không nhẹ, nói “Người đâu, móc mắt nàng ta. Ai gia muốn nhìn một chút người có bao nhiêu bản lĩnh.” Quế Tú ma ma không dám trái lời, phân phó xuống. Rất nhanh đã có công công cầm hình cụ đi vào. Dao mài sắc bén chậm rãi đến gần. Hạ Uyển Chi sắc mặt lạnh lẽo nhìn qua Thái Hậu, khóe miệng chứa đựng nét cười nhạt.

Hai người đối mặt thật lâu, thậm chí Hạ Uyển Chi cảm giác được ánh dao rét lạnh đang lại gần. Đúng lúc này, Thái Hậu nói “Tất cả lui ra đi!”

Hạ Uyển Chi biết, nàng thắng. Dù cho Thái Hậu văng đầu, cũng không dám thật sự móc cặp mắt của nàng. Dù sao nàng cũng là phi tần được sủng ái nhất, là Uyển quý phi. Nếu bà ta thật sự móc cặp mắt của nàng, Thái Hậu sẽ phải chịu sự tức giận của Tề Diệp, cùng với tiếng xấu lòng dạ độc ác.

“Nương nương, vừa nãy nô tỳ bị dọa bởi mấy lời đó. Tại sao nương nương có thể không sợ hãi?” Ra khỏi Thọ Ninh cung, Hạ Bích nói chuyện vẫn còn run rẩy. Sao nàng lại không sợ. Chẳng qua ý cô Tề Diệp làm chỗ dựa mà thôi. Chỉ là mấy cái tát này nàng nhất định sẽ đòi lại. Vuốt ve gò má sưng đỏ, Hạ Uyển Chi cắn môi, âm thầm thề. Nàng vừa đi, Thái Hậu tức giận đến ném chén trà “Tất cả cút ra ngoài!”

Bọn cung nữ không dám vi phạm, rồi rút rời đi. Quế Tú ma ma nói “Thái hậu bớt giận. Cho dù nàng ta có chỗ dựa là Hoàng Thượng thì sao. Chỉ cần Tĩnh Di tiểu thư tiến cung, dựa vào dung mạo của Tĩnh Di tiểu thư, Uyển quý phi chỉ có thể thất sủng.”

“Người biết cái gì. Nếu Hoàng Thượng hứng thú với Tĩnh Di thì đầu đến nỗi tiến cung mấy tháng Hoàng Thượng cũng không liếc nhìn nàng một cái. Đờng tưởng rằng ai gia không biết tâm tư của Hoàng Thượng. Hắn đây là cánh cứng cấp rồi, muốn thoát khỏi khống chế của ai gia, định qua cầu rút ván!” Thái hậu không ngốc, xem hành động của hắn cũng biết. Triệu gia đã thành đá cản đường hắn, sớm muộn có một ngày sẽ bị hắn đá văng ra.

Còn tưởng rằng dựa vào dung mạo của Tĩnh Di có thể được hắn yêu thích. Bây giờ nhìn lại, cho dù Tĩnh Di tiến cung cũng chỉ có thể bị văng về thôi. Bởi vì nàng là người Triệu gia, Hoàng Thượng sao có thể sủng ái người Triệu gia. Bởi vậy sau khi Tĩnh Di tiến cung, mỗi lần đi mời hắn đến dùng bữa, hắn đều đưa ra vô vàn lý do, chính là vì tránh né Tĩnh Di. Trong lòng Thái Hậu biết rõ, nhưng cũng đành bất lực. Dù sao hiện tại hắn là vua của một nước, dù là từ trong bụng bà bỏ ra ngoài, cũng cách một cái bụng.

Gần đến lúc ăn trưa, Hạ Uyển Chi cho Hạ Bích đi ngự thư phòng truyền lời, bảo hôm nay thân thể nàng khó chịu, hắn không cần tới. Tề Diệp nghe xong, nhủ mày “Uyển quý phi làm sao vậy?”

“Nương nương có chút không thoải mái, nói không thể dùng bữa cùng Hoàng Thượng, nên cho nô tỳ đến báo một tiếng.”

“Đã truyền ngự y chưa?”

“Nương nương nói không đáng lo ngại, nghỉ ngơi một chút sẽ tốt thôi!” Hạ Bích nói. “Cho Lâm ngự y qua nhìn một chút, nói là trầm phân phó.”

“Vâng!” Hạ Bích lên tiếng, sau đó hành lễ lui xuống.

Tề Diệp tiếp tục xem tấu sớ, nhìn một quyển lại không có tâm tư nhìn nữa. Quang Thuận nhìn hắn hơi bức bối, nói “Nếu Hoàng Thượng không yên tâm có thể qua nhìn một chút. Từ trước đến nay Uyển quý phi suy nghĩ cho Hoàng Thượng, chỉ sợ là không muốn Hoàng Thượng lo lắng mới như thế.”

Tề Diệp nhìn hắn một cái, không nói gì, đứng dậy rời đi. Quang Thuận bước theo sau, biết Hoàng Thượng không yên lòng Uyển quý phi. Uyển quý phi này thật đúng là nằm trong lòng Hoàng Thượng.

Hạ Bích trở về không bao lâu liền nghe thái giám cao giọng nói: “Hoàng Thượng giá lâm!” Hai người liếc mắt nhìn nhau. Hạ Uyển Chi không nhanh không chậm cầm mũ sa (mũ sa: mũ, phía trước có tấm sa che mặt ^^) đội lên đầu, không nghĩ tới chỗ sưng trên mặt vài ngày không tan. Cái mũ sa này lại có tác dụng. Tất cả là do Thái Hậu ban tặng!

Không thấy nàng đi ra tiếp giá, Tề Diệp nhủ mày, hỏi “Quý phi nương nương đâu?” Hạ Bích chỉ vào trong phòng, nói “Nương nương đang ở bên trong ạ.” Vừa dứt lời, đã nhìn thấy màn che buồng thông giật giật. Một thân ảnh đi ra, trên đầu đội mũ sa. Thấy vậy, Tề Diệp khẽ nhủ mày. Hạ Uyển Chi hành lễ nói “Thần thiếp tiếp giá chậm trễ, xin Hoàng Thượng trách phạt.”

“Làm sao vậy?” Tề Diệp tiến lên, đỡ nàng đứng dậy, đang định vén mũ sa lên xem mặt nàng, đã bị nàng bắt lấy.

“Hoàng Thượng, thần thiếp tạm thời không có mặt mũi nào gặp Hoàng Thượng, mong rằng Hoàng Thượng thứ lỗi.” Nói rồi nghiêng đầu không nhìn hắn. Tề Diệp nhủ mày “Có phải bị bệnh không?” Nàng càng như vậy hắn càng lo lắng. Thấy nàng trầm mặc không nói, Tề Diệp không nói gì, vén mũ sa lên. Hạ Uyển Chi cả kinh dùng tay áo che mặt. Mặc dù thế, Tề Diệp đã nhìn thấy sự khác thường của nàng, cầm lấy tay nàng để lộ ra mặt sưng đỏ. Anh mất hân căng thẳng, trầm giọng nói “Ai gây ra?” “Hoàng Thượng đừng hỏi nữa. Là thần thiếp không cẩn thận bị té.” Nàng bùm mặt quay lưng đi, chỉ chừa một bóng lưng mảnh khảnh cho hắn.

Hình thức như thế này, người mù mới không nhận ra được. Ai có thể nhầm mặt bị tát thành bị té, nàng xem hắn như hôn quân sao? Tề Diệp xoa người nàng lại, cho nàng nhìn mình, thấy nàng sưng đỏ rồi đẩy mặt, nhìn không được đau lòng, vuốt ve mặt nàng, nói “Nói cho trẫm biết, là ai đánh?” Với thân phận của nàng, trong hậu cung này, ngoại trừ hắn ra, chỉ có vài người có năng lực động đến nàng.

Nếu đã không phải hắn, như vậy những người còn lại không cần hỏi đã biết là người nào.

Thấy nàng chỉ khóc không nói, hắn nói “Là thái hậu.” Hạ Uyển Chi sững sờ, vội vàng lắc đầu, nước nỡ nói “Không phải, là tự thần thiếp không cẩn thận...”

“Trẫm để gạt như thế sao? Nói thật.” Không đợi nàng nói xong, Tề Diệp đã cắt lời. Hạ Uyển Chi ủy khuất, kể lại chân tướng “Thái Hậu nói muốn móc con mắt của thần thiếp. Hoàng Thượng, thần thiếp cho rằng sẽ không còn được gặp lại Hoàng Thượng!”

Nhìn qua đôi mắt to tròn, ngập nước, trong lòng Tề Diệp kịch liệt đau nhức, lau nước mắt trên mặt nàng, nói “Phát sinh chuyện lớn như vậy ngươi còn dám gạt trẫm, ngươi thật lớn mật!”

“Hoàng Thượng!” Hạ Uyển Chi sợ hãi, ngay cả khóc cũng không dám khóc.

Tề Diệp thờ dài “Được rồi, trẫm biết ngươi ủy khuất. Cũng may Thái Hậu không động thủ. Nếu ngươi mất hai mắt, trẫm đương nhiên sẽ làm cho Triệu Tĩnh Di tử chi không còn.”

Hạ Uyển Chi nghe vậy, cười lạnh trong lòng. Xem ra Hoàng Thượng thật sự không thích Triệu Tĩnh Di kia.

“Hoàng Thượng, đều là thần thiếp không tốt, không nên động thủ đánh người trước. Triệu tiểu thư là cháu gái của Thái Hậu. Thần thiếp đánh nàng thật sự là không nên. Thái Hậu trách phạt cũng là phải, thần thiếp không dám oán hận nữa đâu.”

“Trẫm cũng biết ngươi sẽ nói như vậy, ngươi a...” Tề Diệp thờ dài, ôm lấy nàng nói “Nữ nhân của trẫm làm sao có thể tùy tiện bị đánh. Dù là Thái Hậu cũng không cho phép. Yên tâm, trẫm sẽ đòi lại công đạo cho ngươi.”

“Hoàng Thượng, thần thiếp không quan tâm. Chỉ cần Hoàng Thượng thương xót thần thiếp là đủ rồi, không cần vì thần thiếp mà làm Hoàng Thượng và Thái Hậu sinh hiềm khích. Thần thiếp thật sự không sao.”

“Nói bậy. Ngươi xem mặt đã sưng thành dạng gì?” Tề Diệp nói “Thiếu chút nữa ngay cả con mắt cũng mất. Sao trẫm có thể không tức giận?” Gọi Hạ Bích, cho nàng lấy rượu thuốc ra, Tề Diệp dịu dàng bôi rượu thuốc cho nàng, an ủi vài câu. Thấy đã đến giờ ăn trưa, Hạ Uyển Chi phân phó xuống. Mặt nàng sưng căng bản không mở được miệng. Nhìn nàng khó khăn uống cháo, Tề Diệp đau lòng không ngớt.

Buổi chiều, Tề Diệp không đi tìm Thái Hậu khởi binh vấn tội, mà bắt động thanh sắc, như thể chuyện gì cũng không phát sinh. Buổi chiều hắn vẫn ở ngự thư phòng gặp mặt đại thần.

Hạ Bích có chút ngồi không yên, nói “Nương nương, không phải Hoàng Thượng nói sẽ trút giận cho nương nương sao? Sao một chút động tĩnh cũng không có?”

“Hoàng Thượng có tính toán của Hoàng Thượng, không cần nôn nóng. Hơn nữa, cho dù Hoàng Thượng không làm gì, ta đây là phi tần cũng không thể đòi hỏi hắn, không bằng tự chăm sóc bản thân cho tốt. Về phần Thái Hậu bên kia, chờ coi đi!” Nàng cũng không lo lắng.

Thái Hậu nghe nói Hoàng Thượng ăn trưa tại Chiêu Hoa cung liền chờ đợi. Đợi một buổi chiều, thấy hắn một chút động tĩnh cũng không có, lập tức hồ nghi. Lấy hiểu biết của bà đối với Uyển

quý phi, nhất định sẽ khóc lóc kể lẻ trước mặt hần một phen, lại thêm mắ mặ mớ nói mình ủy khuất ra sao. Lại không ngờ Hoàng Thượng một chút động tĩnh cũng không có, quả thực làm cho người khó hiểu.

Mà Tề Diệp vẫn tiếp tục bình thân. Hần biết nếu tùy tiện đi Thọ Ninh cung, hẳn không chỉ không đòi được chỗ tốt, còn bị Thái Hậu chặn họng. Không bằng trước tiên tạm thời án binh bất động, chờ cơ hội thích hợp mới là tốt nhất. Về phần chuyện Hạ Uyển Chi bị trách phạt ở Thọ Ninh cung, người hậu cung biết không ít. Đặc biệt là ngày hôm sau thỉnh an cũng miễn. Có thể thấy cái hậu cung này, Thái Hậu không phải bất động a!

Về phần tối hôm qua Tề Diệp nghỉ ở Ngọc Hoa cung của Lệ phi, đây đều là công lao của Hạ Uyển Chi. Nàng khuyên bảo Tề Diệp đi Ngọc Hoa cung ngồi một chút, Lệ phi liền thuận thế giữ người lại.

Sáng sớm hôm sau, Lệ phi đi Chiêu Hoa cung thỉnh an. Dù sao Hoàng Thượng đến chỗ nàng, đứng là làm phiền Hạ Uyển Chi tác động. “Không phải bản phi đã nói, hôm nay không cần đến thỉnh an sao?” Hạ Uyển Chi còn chưa đứng dậy, miễn cưỡng nói.

“Thần thiếp nghe nói thân thể nương nương khó chịu, đặc biệt đưa thuốc đến, giám sung rất hiệu quả. Thần thiếp nghĩ nương nương cần dùng đến nên mạo muội quấy rầy!” Lệ phi nịnh nọt nói “Tối qua thần thiếp đa tạ nương nương giúp đỡ.”

“Được rồi, đồ đồ lại, người trở về đi! Không có phân phó của bản phi, người đừng chạy đến Chiêu Hoa cung. Hoàng Thượng không thích cung phi đi lại quá thân cận. Đừng trách bản phi không nhắc nhở người.” Nàng nói thân cận quả không phải là quan hệ thân thiết quá, mà là kết bè kết phái.

Lệ phi hiểu được, gật đầu “Vâng, thần thiếp ghi nhớ. Nương nương nghỉ ngơi cho tốt, thần thiếp xin được cáo lui trước.” Hạ Uyển Chi nhìn thoáng qua thuốc mỡ, tùy ý ném đi, nói “Đưa cho Hạ Đồng xem một chút.”

“Vâng!” Hạ Bích gật đầu, nhặt thuốc mỡ lên, đi ra ngoài. Hạ Uyển Chi khẽ vuốt ve mặt, đã đỡ sưng nhiều, nhưng vẫn còn chút dấu vết. Chỉ cần mấy ngày chăm sóc tốt, vết thương trên mặt sẽ biến mất. Nhưng vết thương trong lòng không thể tan biến nhanh như vậy.

Lệ phi trở về Ngọc Hoa cung liền gọi thái giám tới. Nếu nàng đã được Uyển quý phi nâng đỡ, đương nhiên bề ngoài phải trung thành, nói “Đêm nay đến lãnh cung, như thế..” Lệ phi dùng tay làm động tác cắt cổ, nói “Hiểu không?” Thái giám gật đầu “Nương nương yên tâm. Nói khác đi nhân không dám nói sẽ không bị người phát hiện nhưng lãnh cung kia đã vào là không có ra, cho dù chết một hai người cũng sẽ không có người biết là ai làm.”

“Vậy là tốt rồi, đừng để người khác phát hiện. Phải làm gọn gàng hiểu chưa?” Thái giám gật đầu. Lệ phi nói “Lui xuống đi, làm xong bản phi sẽ có thưởng!”

“Tạ nương nương!” Thái giám khom mình hành lễ, khước miệng chứa đựng nụ cười quý dị.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 104

Edit & beta: Puta Ng

Từ trong miệng Hạ Bích, Hạ Uyển Chi biết được Triệu tu nghi tự vẫn ở lãnh cung.

Nàng nghe xong cũng không có nhiều cảm xúc, ngược lại cảm thấy Lệ phi này làm việc rất lưu loát, cũng rất giáo hoạt. Trước kia không động thủ, đây Hoàng Thượng đến chỗ nàng ta một đêm, nàng ta mới bắt đầu thể hiện quyết tâm.

Kỳ thật nếu nàng ta không giáo hoạt, làm sao có thể sinh hạ Nhị công chúa. Lúc ấy Thục phi cũng không phải dễ đối phó, nàng ta có thể hạ thủ đoạn dưới mí mắt Thục phi, sinh ra Nhị công chúa.

Mặc dù giữ người như vậy ở bên người là một mắ mặ, nhưng cũng không phải không có chỗ tốt, ít nhất bây giờ nàng ta biết nghe lời. Nếu không nghe lời, nàng cũng sẽ không giữ lại để nàng ta cắn mình một cái. Có một vết xe đổ của Thục phi, nàng cũng không dễ lừa dối như thế.

Triệu tu nghi đã là lãnh phi. Cho dù tự vẫn, vì nhìn đến mặt mũi của Hoàng gia nên tang lễ của nàng ta được làm long trọng. Dù sao tang lễ không phải cho người chết xem, mà là cho người sống xem, cũng không thể làm mất mặt Hoàng gia.

Hạ Uyển Chi phân phó Hạ Bích đi thu xếp tang lễ của Triệu tu nghi. Triệu tu nghi không xứng đáng để nàng tự mình ra tay xử lý, chỉ có thể cho Hạ Bích để mất thay nàng. Dù sao nàng ta đã hại chết Hạ Hoa.

Triệu tu nghi chết căn bản không tạo nổi gợn sóng nào ở hậu cung.

Nhưng mấy ngày sau hậu cung lại không còn yên ả nữa. Nguyên nhân là đêm trước hôm trùng cửu, Tề Diệp đi Thọ Ninh cung dùng bữa tối. Thái Hậu đợi mấy ngày không thấy hần ra mặt cho Hạ Uyển Chi, cho rằng chuyện như vậy đã qua, không khỏi đắc ý, cảm thấy Uyển quý phi ở trong lòng Hoàng Thượng cũng chỉ có vậy. Ít nhất nàng ta bị thua thiệt trong tay bà, Hoàng Thượng cũng chỉ mất nhăm mắt mờ mà thôi.

Lại không nghĩ rằng sau khi ăn xong Tề Diệp nhìn Triệu Tĩnh Di, nói “Ngày mai chính là trùng cửu, Tĩnh Di đã ở hậu cung mấy ngày này, chỉ sợ Triệu đại nhân sẽ thương nhớ. Trẫm thấy gần đây khí sắc Thái Hậu đã khá hơn nhiều, đây đều là công lao của Tĩnh Di. Nhưng dù sao hoàng cung cũng không nên ở lâu. Ngày mai trẫm cho người đưa Tĩnh Di trở về!”

Nghe hần mở miệng gọi một tiếng Tĩnh Di, lại nghe hần nói muốn đưa mình về, Triệu Tĩnh Di nhìn về phía Thái Hậu cầu cứu.

Thái hậu nói “Khó được Tĩnh Di tiến cung một chuyến. Bên cạnh ai gia cả người nói chuyện cũng không có, cũng may nàng tiến cung, bầu bạn với ai gia.”

“Thái Hậu nói như vậy trẫm thật là áy náy, bận triều sự không có thời gian trò chuyện cùng Thái Hậu. Đề là trẫm không phải.”

“Hoàng Thượng nói quá lời. Hoàng Thượng là vua của một nước, đương nhiên cần lấy triều chính làm trọng.” Thái Hậu trấn an.

“Thái Hậu nói đúng.” Tề Diệp gật đầu, nói “Chi là trong cung cũng có quy củ trong cung. Nếu Thái Hậu thấy không có người nói chuyện, có thể gọi bọn Uyển quý phi các nàng đến bồi Thái Hậu. Dù sao đây là hậu cung, Thái Hậu thân cận Tĩnh Di cũng dễ hiểu. Nhưng Tĩnh Di dù sao cũng là thân nữ, tiếp tục ở lại hậu cung khó tránh khỏi người khác dị nghị. Trẫm cũng là suy nghĩ cho Tĩnh Di.” Triệu Tĩnh Di vừa nghe, thần sắc cũng đỡ, nhìn về phía Thái Hậu, hơi lưỡng cố. Nàng biết rõ Hoàng Thượng đây là muốn đuổi nàng ra khỏi cung. Nàng làm cho người ta chán ghét sao?

“Hoàng Thượng trăm công ngàn việc còn có thể nghĩ tới chuyện này làm ai gia hơi bất ngờ. Nhưng Hoàng Thượng nói đúng.” Nghe Thái Hậu thừa nhận, Triệu Tĩnh Di âm thầm kéo y phục Thái

Hậu. Thái Hậu giả vờ không biết, nói “Dù sao Tĩnh Di là thần nữ, quả thật có chút không thích hợp. Hơn nữa nàng cũng là tiểu thư khuê các, cần phải cẩn thận một chút. Nhưng Hoàng Thượng nghĩ cho nàng như thế, ai gia rất vui mừng.”

Tề Diệp gật đầu. Triệu Tĩnh Di khẽ cắn môi, chứa chan tình cảm nhìn hần, tựa như nói không muốn rời đi.

Tề Diệp làm bộ không nhìn thấy, nói “Nếu Thái Hậu cũng đã đồng ý, ngày mai trăm sẽ cho người đưa Tĩnh Di xuất cung. Ngày khác Thái Hậu nhớ nàng lại đón tiễn cung cũng không phải là không thể.”

“Ừ! Hoàng Thượng nói đúng lắm. Dù sao sau này sẽ là người một nhà, trẻ một chút, sớm một chút cũng không là gì. Hơn nữa, Tĩnh Di còn nhỏ, Hoàng Thượng vì nàng suy nghĩ chu toàn, đó là phúc khí của nàng.”

Tề Diệp nghe được khẽ nhíu mày, cũng không lên tiếng phản bác. Thái Hậu đã hiểu ý tứ của hần, đây là đang dò xét hần. Hần dứt khoát làm bộ không nghe thấy.

Hần vừa rời đi, Triệu Tĩnh Di liền quỳ trên mặt đất, nói “Thái Hậu cô cô, Tĩnh Di không thể rời xa Thái Hậu cô. Tĩnh Di muốn cả đời phụng dưỡng Thái Hậu cô.”

“Đưa nhỏ ngốc, ai gia cũng không muốn xa người. Nhưng Hoàng Thượng nói cũng đúng. Suy nghĩ cho thanh danh của người, hay là trước tiên trở về đi, chờ thời cơ chín muồi ai gia lại cho gọi người vào cung. Trong khoảng thời gian này học quy củ cho tốt.” Hoàng Thượng cũng không tỏ thái độ, điều này làm Thái Hậu hơi khó xử.

“Vâng! Tĩnh Di ghi nhớ!” Nàng biết, Hoàng Thượng sẽ không vô duyên vô cớ như thế. Nhất định là lần đó Thái Hậu trừng phạt nữ nhân kia, hôm nay hần mới khai đao với mình. Uyển quý phi đúng là người đã dùng thủ đoạn, dùng tường rào có ân sủng Hoàng Thượng mà đắc ý. Không người nào đắc ý được mãi. Thanh xuân qua mau, chờ ta tiễn cung, nhìn người còn được sủng ái không.

Đối với mỹ mạo của mình Triệu Tĩnh Di luôn rất tự tin. Nàng nghĩ, chỉ cần nàng trưởng thành một chút, còn có ai có thể không đổ gục trước một nụ cười, một cái nhăn mày của nàng?

Sáng sớm ngày hôm sau, một chiếc xe ngựa từ Thọ Ninh cung lăn bánh rời khỏi hoàng cung, đi thẳng đến Triệu phủ.

Ngày Thìn cửu đầu ngắm hoa cúc, lên núi thả diều. So với năm ngoái phải cố hết sức, lần này Hạ Uyển Chi nhẹ nhàng hơn nhiều. Nàng được Hạ Bích nâng đỡ, một đường thưởng thức cảnh đẹp Thúy Hoa Sơn.

Hạ Bích nói “Sáng nay Triệu tiểu thư đã xuất cung.”

“Ừ!” Hạ Uyển Chi gật đầu, nói “mấy ngày nữa Hoàng Thượng sẽ cử hành săn bắn mùa thu. Đến lúc đó nhất định sẽ có ban thưởng. Bản phi nghe nói Văn gia Đại công tử vừa gặp đã thương Triệu Tĩnh Di. Ngày mai người xuất cung hỏi thăm xem có tin đồn như vậy hay không.” “Vâng!” Hạ Bích gật đầu.

Một đám người tầng tầng lớp lớp, dọc theo con đường đá xanh uốn lượn mà đi lên. Ở Thúy Hoa Sơn, lá đỏ nhuộm đỏ cả nửa ngọn núi. Giữa sườn núi bày trà bánh và trái cây làm chỗ nghỉ ngơi. Thái Hậu đi một nền ở trong đình nghỉ ngơi. Những người khác cũng đi theo nghỉ ngơi. Trong đình chỉ có bốn người ngồi, Tề Diệp, Thái Hậu, nàng, còn có Lệ phi. Những phi tần khác ngồi ở bàn đặt ngoài trời. Cũng may cuối thu mát mẻ, ánh mặt trời không nóng bức, gió nhẹ man mác, ngược lại làm cho người ta thoải mái, buồn ngủ.

Hạ Bích bên cạnh từ ngoài cung trở lại, mang về không ít tin tức. Vị Văn công tử kia cũng không phải người xuất chúng gì, ngược lại toàn lời đồn đãi bình luận không tốt. Hần ta là con một nhà giàu nổi danh ở Kim Lăng, ý cô cha là trọng thần triều đình, ở thành Kim Lăng xem như một Bá Vương.

Đương nhiên, người như vậy khẳng định trong đầu chứa không phải óc mà là rom rạ. Cũng là vì như thế, mới có thể nhìn trúng nàng ta.

Tề Diệp gười cười ngựa bắn cung, hàng năm đều sẽ săn bắn. Năm nay cũng sẽ không ngoại lệ. Năm ngoái bởi vì chuyện của nàng, săn bắn tạm thời hủy bỏ. Về sau cũng không có cơ hội cử hành. Năm nay chắc chắn sẽ không phát sinh chuyện như vậy nữa. Hôm nay ai dám dùng một mũi lừa thiêu Chiêu Hoa cung của nàng?

Sau bữa tối Hạ Uyển Chi chủ động nói đến chuyện săn bắn. Tề Diệp nói “Trẫm nhìn gần đây liên tục mát mẻ, đúng là thời cơ săn bắn tốt nhất, ngày mai trăm sẽ lập tức phân phó xuống dưới chuẩn bị. Bận rộn hơn nửa năm rồi, trăm nghĩ nên săn bắn vui vẻ một phen.”

“Hoàng Thượng cười ngựa bắn cung xuất chúng, nhất định có thể đứng thứ nhất.” Hạ Uyển Chi mỉm cười ca ngợi.

“Uyển Nhi thật thức thời!” Được nữ nhân mình yêu mến khen ngợi, lòng hư vinh của Tề Diệp lập tức tăng vọt, ôm nàng vào trong ngực, cúi đầu hôn một cái lên mặt nàng. Hần thích nàng, nhẹ nhàng mà khoan khoái. Ngược lại không giống những nữ nhân khác, trên mặt một tầng lại một tầng son phấn, cười một cái, trên mặt rớt một tầng bột phấn. Hần thấy cũng có chút buồn nôn, chớ đừng nói chi là thân cận.

“Thần thiếp nói là lời nói thật. Nhưng nếu Hoàng Thượng có thể cho thần thiếp thấy sự uy vũ, bất phàm, oai hùng của Hoàng Thượng thì tốt hơn!”

“Muốn đi sao?” Tề Diệp cười, nắm lấy cằm của nàng, vẻ mặt sung sướng. Nàng mỉm cười gật đầu, vẻ mặt nhẹ nhàng “Có thể, nhưng phải xem Uyển Nhi làm thế nào để thuyết phục trăm.”

“Hoàng Thượng cũng biết khi dễ thần thiếp.”

Hạ Uyển Chi khẽ cắn môi, trợn mắt, hờn dỗi uyển chuyển, mặt mày đưa tình, một cái nhăn mày một nụ cười đều mang theo phong tình. Thấy vậy Tề Diệp yết hầu lên xuống, đi tới gần, cọ xát cổ nàng, nói “Trẫm khi dễ Uyển Nhi, như thế nào?”

“Đã như vậy, thần thiếp sẽ...” Đuổi mây khe khẽ, ánh mắt đưa tình, khẽ cắn môi, mị hoặc nhu tình không nói thành lời. Bàn tay nhỏ bé không xuong theo cổ hần trượt xuống, vuốt ve vai vòng trước ngực hần rồi chậm rãi trườn xuống. Sóng mắt lưu chuyển. Không đợi hần kịp phản ứng, thân thể mảnh khảnh ghé sát. Bàn tay nhỏ bé cách áo bào nắm lấy vật kia của hần. Toàn thân Tề Diệp cứng đờ, theo động tác của nàng nuốt một ngụm nước bọt. Hơi thở ảm áp phả vào cổ, cảm hần, như có như không cắn cắn của hần. Ở dưới cổ lưu lại ba dấu vết ẩm ướt.

Nhìn hầu kết của hần lúc lên lúc xuống, Hạ Uyển Chi lè lưỡi liếm liếm. Bộ phận bên dưới bỗng nhiên đứng thẳng. Nàng đắc ý cười khẽ, chọc cho Tề Diệp mặt nóng lên. Không đợi nàng mở miệng, hần liền xoay người, áp nàng lên giường, tiếng nói trầm thấp “Xem ra Uyển Nhi rất có bản lĩnh, lại dám chê cười trăm. Xem đêm nay trăm thu thập người thế nào!”

“Đến đi! Thần thiếp không sợ!” Khiêu khích nhướn mi, nàng ha ha cười. Vật trên tay mỗi lúc một lớn. Nhìn toàn thân hần run lên, nàng cười càng thêm vui vẻ.

Tề Diệp nhìn chăm chăm nữ nhân không biết tốt xấu dưới thân, lập tức bị chọc tức. Hần thầm nghĩ đêm nay cho dù nàng khóc cầu xin tha thứ cũng sẽ không bỏ qua cho nàng, để nàng biết kết cục việc chê cười vua một nước.

Kết cục của Hạ Uyển Chi chính là sáng sớm ngày hôm sau tỉnh dậy, cổ họng khàn khàn, xương sống thắt lưng mềm nhũn, toàn thân vô lực, gằm trên mặt đất như đập lên bông mềm. Hạ Bích thấy vậy, lo lắng không thôi, lập tức không cho nàng xuống giường, nằm trên giường nghỉ ngơi.

Nghỉ ngơi này là nghỉ ngơi hai ngày mới tinh lại, bị Tề Diệp chê cười đến dờ khóc dờ cười, chỉ có thể nhu nhược làm nũng. Tề Diệp cười ha ha, nắm lấy cằm của nàng hôn môi đến thờ không ra hơi mới buông nàng ra.

Rồi sau đó, những nữ nhân khác liếc mắt nhìn chăm chăm Chiêu Hoa cung, hận không thể một mũi lừa thiêu cháy.

Hạ Uyển Chi muốn đi săn bắn, tiếc rằng nàng không biết cười ngựa. Mà nàng rất hào hứng với việc này, lại muốn học. Tề Diệp vung tay lên, cho người tốt nhất đến dạy bảo nàng.

Kể từ đó, mỗi ngày Hạ Uyển Chi đều dành ra thời gian đến chuồng ngựa học cưỡi ngựa. Sân bắn được định vào ngày hai mươi tháng chín. Còn có mấy ngày nữa, mặc dù đã không còn kịp, nhưng chỉ có thể từ từ học.

Mỗi ngày nàng đi chuồng ngựa học, chỉ ngồi lên lưng ngựa, dắt ngựa đi vài vòng quanh chuồng. Mặc dù như thế, xương sống thắt lưng, chân nàng đều đau, hai chân run lên.

Mấy ngày nay, nàng đều kiên trì học tập. Hôm nay nàng đã bắt đầu học lên xuống ngựa. Đợi nàng lên xuống mấy lần, sau khi ngồi vững vàng, nhìn người cách đó không xa, không khỏi cười một tiếng, đập vào bàn đập, xoay người xuống ngựa.

Nhìn động tác của nàng xem như lưu loát, đuôi lông mày Tề Diệp nhếch lên, có chút ngoài ý muốn.

Mọi người hành lễ, nàng cười hỏi “Tại sao Hoàng Thượng cũng tới?”

“Trẫm đến nhìn một chút xem Uyển Nhi học tập thế nào. Hôm nay nhìn nàng lên xuống ngựa có vẻ đã ổn không ít công phu!” Hắn mỉm cười, lấy khăn tay ra, lau mồ hôi trên trán cho nàng. Có lẽ bởi vì vận động, khuôn mặt nhỏ nhắn đó au như hoa đào, đặc biệt xinh đẹp.

“Tạ Hoàng Thượng tán dương!” Hạ Uyển Chi cũng không khiêm tốn, mỉm cười hành lễ.

Thắng thần làm cho Tề Diệp đỡ khóc đỡ cười, kéo nàng đến bên cạnh tuần mã, vỗ lưng ngựa, nói “Có đồng ý cùng trẫm phi ngựa một lần?” “Vinh hạnh vô cùng!” Hạ Uyển Chi cũng không cự tuyệt, mỉm cười hành lễ. Rất nhanh yên cương của tuần mã được mang đến. Thấy hắn đặt xuống, con ngựa tung vó trước, kêu ré lên, tựa hồ rất phấn khích.

Tề Diệp vỗ cổ con ngựa, vuốt ve trong chốc lát, rồi tiếp nhận roi ngựa, phi thân lên ngựa. Sau khi hắn ngồi vững vàng, nhìn xuống từ trên cao, duỗi tay về phía nàng. Hạ Uyển Chi không chút do dự, đưa tay bắt lấy tay của hắn. Nàng được hắn dùng lực kéo lên, rất nhanh đã ngồi ở trước người hắn. Phía sau là lồng ngực rắn chắc rộng lớn của hắn, làm nàng cảm thấy an tâm.

Tề Diệp hét lên một tiếng, thúc ngựa rời đi. Tuần mã được tự do, tung vó phi nhanh. Mặc dù hơi lắc lư, nhưng nàng rất thích, liều mạng dựa vào ngực hắn, cất tiếng cười to.

Trên lầu cao cách đó không xa, Lâm Huệ nhìn hai thân ảnh trên ngựa, trong lòng chua xót, trong nháy mắt, hốc mắt ướt át.

Thái Vi nhìn thân ảnh phía xa, lại nhìn chủ tử nhà mình, nói “Nương nương, nơi này gió lớn. Thân thể nương nương tôn quý. Hay là trở về đi, nếu cảm lạnh thì không tốt.”

“Ừ!” Có lẽ nàng không nên ra ngoài, càng không nên nhìn một màn này. So sánh với nàng ta, cuộc sống của mình quả thực như địa ngục. Hạ Uyển Chi, sao người có thể nhẫn tâm như thế? Hại người khác thế thảm, còn có thể yên tâm, thoải mái. Sao người nhẫn tâm làm vậy?

“Hoàng Thượng, thần thiếp nghe nói mấy ngày nữa Hoàng Thượng muốn đi biệt viện Hoàng gia săn bắn?” Quý tiếp dư nghĩ tới nếu đi săn bắn, nàng sẽ có cơ hội đến gần hắn. Hơn nữa, nàng cưỡi ngựa không tệ, từ nhỏ có học qua. Hắn thích cưỡi ngựa bắn cung, nàng có thể dùng kỹ thuật cưỡi ngựa khiến hắn chú ý.

Tề Diệp nhìn nàng ta không nói. Quý tiếp dư lại nói “Từ nhỏ thần thiếp đã thích cưỡi ngựa bắn cung. Không biết Hoàng Thượng có thể cho thần thiếp thấy phong thái Hoàng Thượng không?”

“Tam hoàng tử còn nhỏ, chi sợ không cách xa được Quý tiếp dư.”

Quý tiếp dư nghe vậy lập tức lờ ra về mặt thất vọng, nhìn hắn muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ có thể yên lặng lui ra. Lúc này nàng không muốn làm chuyện gì khiến hắn không vui. Về sau còn nhiều thời gian, nàng vẫn còn cơ hội.

Chuẩn bị tốt mấy ngày nay, hai mươi tháng chín Hạ Uyển Chi mang theo Hạ Bích cùng xuất cung. Hạ Đồng thì ở lại trong cung, chăm sóc Nhị hoàng tử. Nếu có thể, nàng muốn mang theo Nhị hoàng tử đi. Chỉ tiếc Nhị hoàng tử còn nhỏ tuổi, không thể lẫn lộn đường xa.

Ngồi trong xe ngựa, Lệ phi nịnh nọt rót cho nàng một chén trà, nói “Nương nương yên tâm, trong cung có người săn sóc. Nhị hoàng tử sẽ không có chuyện gì.”

Hạ Uyển Chi gật đầu không nói nhiều, chỉ là trong lòng nàng vẫn rất lo lắng. Lúc xe ngựa lên đường, nàng thiếu chút nữa cho dừng lại, không muốn đi nữa. Cuối cùng vẫn đề xuống cái ý nghĩ này, ngoan ngoãn ngồi trong xe ngựa.

Kể từ khi tiến cung, đây là lần đầu tiên nàng xuất cung. Màn xe buồm thông xuống che tất cả tầm mắt, căn bản không biết cảnh tượng bên ngoài ra sao. Dù sao cũng là cung phi, nàng không thể vén rèm xe lên nhìn xung quanh, như vậy quá thất lễ.

Khu săn bắn của Hoàng gia ở rất xa. Sáng sớm xuất phát, lúc này là buổi trưa, tạm dừng nghỉ ngơi ở trạm dịch một lát. Hạ Uyển Chi hơi mệt mỏi, xe ngựa lắc lư làm nàng có chút chịu không nổi, bữa trưa không ăn được nhiều lắm. Tề Diệp nghe nói nàng không thoải mái, cau mày nói “Nếu không chịu nổi, trẫm cho người đưa người về cung, được không?”

“Không cần, thần thiếp nào có yếu ớt như vậy, nghỉ ngơi một chút là tốt thôi. Hoàng Thượng đừng lo lắng.” Khó được đi ra ngoài một chuyến, không nên làm hắn mất hứng.

Ở trạm dịch nghỉ ngơi một lát rồi lên đường. Tề Diệp lo lắng cho nàng, cho cả đoàn đi chậm lại. Vốn là nửa buổi chiều có thể đến nông trường Hoàng gia, nhưng khi trời chiều đã ngã về tây bọn họ mới tới nơi.

Cung điện xây dựng ở nông trường Hoàng gia, so ra kém Hoàng thành, nhưng cũng khí phái phi phàm. Nàng đã cho người truyền lời quét dọn sạch sẽ từ trước. Bọn họ đi đến, có thể vào ở ngay. Bởi vì Hoàng Thượng săn bắn, xung quanh nông trường Hoàng gia cấm vệ nghiêm ngặt, không để cho người khác đến gần.

Bôn ba một ngày, Hạ Uyển Chi dùng bữa qua loa, sau đó tắm rửa. Nông trường Hoàng gia xây dựa vào núi, non xanh nước biếc, hơn nữa còn có vài cái ôn tuyền. Cho dù không phải thu săn, nếu rảnh rỗi, tiền đề cũng sẽ mang theo tần phi được sủng ái đến đây du ngoạn. Về phần Tề Diệp, từ khi hắn đăng cơ tới nay, mùa đông cũng không tới đây du ngoạn.

Nước ấm vừa vận, cởi bỏ hết quần áo, nàng thoải mái thở ra. Nàng dựa lưng vào đá cẩm thạch, cảm mặt nạ che trên trán, thoải mái ngủ thiếp đi.

Không biết ngủ bao lâu, cảm giác nước lan tràn đến cổ, nàng mơ mơ màng màng mở mắt ra thì bắt gặp một đôi con người đang mỉm cười. Mặt nạ từ trên trán rơi xuống, nàng kinh ngạc “Hoàng Thượng!”

Tề Diệp cười với nàng. Đưa lưng về phía nàng, hắn nói “Chà lưng cho trẫm”

Hai người đã nhìn thấy cơ thể nhau nhiều lần, nhưng nàng vẫn có chút không được tự nhiên, mờ to mắt, ấp úng gật đầu, cầm lấy dụng cụ tắm. Không biết bị nóng, hay do khăn trương, mặt nàng đỏ au au, sắc môi dụ người.

Nàng nghiêm túc chà lưng cho hắn. Nhìn từng vết móng tay mờ mờ trên lưng hắn, mặt nóng lên, không dám lại dùng lực. Trái chà xát, phải chà xát chà xát, trên chà xát, dưới chà xát chà xát. Cho đến khi cả lưng bị nàng chà đỏ, lúc này mới dừng tay. Nhìn người nằm trên đá cẩm thạch, nàng ôn nhu vuốt ve bả vai hắn.

Tề Diệp thoải mái thở dài, ngẩng đầu nhìn nàng một cái. Đôi mắt nhu thuận duyên dáng sụp xuống, gương mặt như cánh hoa, bộ ngực sữa lộ ra một nửa, như ẩn như hiện, làm hắn lập tức cảm thấy tâm tình sôi sục.

Hạ Uyển Chi còn chưa kịp phản ứng, đã bị hắn đè xuống nền đá cẩm thạch, hôn từ cổ xuống. Nàng cảm giác mình như tan chảy thành một vũng nước, dung nhập vào nước nóng trong hồ.

Chương 105

Edit: Âu Dương Vô Tầm

Beta: Biuti & ThyAn89

Hạ Uyển Chi quý trước giường giúp Tề Diệp mặc quần áo. Theo động tác của nàng, váy ngủ rộng thùng thình rủ xuống lộ nửa bà vai, có một dải lụa đỏ vòng qua cổ. Tuy quần áo không chỉnh tề, nhưng lại có một phen phong tình khác.

Ánh mắt hần lưu luyến trên làn da nõn nà, cho đến rơi ở trên cằm cổ đầy rẫy dấu vết xanh tím, đôi mắt hơi trầm xuống. Tề Diệp kéo tà áo rộng thùng thình của mình, nói: “Không cần để ý lắm, nàng mau mặc thêm quần áo vào. Sáng sớm có chút lạnh, nếu không sẽ bị cảm mất.”

Hạ Uyển Chi gạt đầu, nhưng chưa có đi ngay, mà hầu hạ hần mặc quần áo một lát mới đi vào trong thay đồ. Tề Diệp rửa mặt xong nàng mới hoàn chỉnh đi ra.

Hạ Bích chuẩn bị đồ ăn sáng tinh xảo ngon miệng, hai người ăn một chút, ngược lại Hạ Uyển Chi ăn được không ít, làm Tề Diệp khá yên tâm. Hai người đang ăn bỗng nhiên Quang Thuận công công đi vào, lễ phép nói: “Hoàng Thượng, mọi thứ đã chuẩn bị xong.”

“Ừ!” Tề Diệp đáp một tiếng, quay qua cười với Hạ Uyển Chi: “Hôm nay lắm sẽ giết một con hươu cho nàng xem.”

“Tốt quá. Hoàng Thượng đã ra tay thì nhất định sẽ thắng lợi.” Nàng cười khích lệ một tiếng, cầm khăn tay lau đồ ăn còn dính bên khóe miệng Tề Diệp, lại lấy ra lá bùa bình an đưa cho hắn: “Đây là bùa thần thiếp cho người đi cầu, Hoàng Thượng hãy đeo bên người nhé.”

“Không cần, lắm chi là đi săn bắn, nào có nguy hiểm gì?” Tề Diệp cảm thấy nàng có hơi lo lắng hơi thái quá rồi.

“Hoàng Thượng!” Hạ Uyển Chi vẫn không cho lời hắn là đúng, nhất quyết đưa lá bùa cho hắn đeo vào. Thấy nàng cố chấp, Tề Diệp thờ dãi, để lá bùa vào trong ngực mình, vỗ ngực mình cho nàng nhìn thấy, sau đó dùng ánh mắt nói, bấy giờ yên tâm được chưa.

Lần đi săn này có rất nhiều người, tất cả văn võ bá quan đều có mặt, người hầu đi theo tất nhiên không ít. Tầng tầng lớp lớp người ở chân núi tụ họp, bởi vì Hạ Uyển Chi tới, lần này cũng không chỉ có nữ quyền tiếp khách, đều là nhất phẩm phu nhân vợ quan lớn, cùng với các Công chúa Vương phi.

Các nàng ngồi ở lều dựng tạm thời, muôn hồng nghìn tím, tạo thành phong cảnh cực kỳ xinh đẹp.

Tề Diệp cười một con ngựa cực kỳ thần khí. Nó đứng giữa bầy ngựa ưu tú, ngẩng đầu mà bước, thần thái đắc ý, ngay cả tiếng kêu và âm thanh mũi cũng vang dội hơn những con ngựa khác.

Hạ Bích quan sát đám đông một phen, cuối cùng chỉ vào người ở đội ngũ đằng sau, người đó ngay cả ngựa cũng không chế không được. Hạ Bích khinh thường nói: “Nương nương, đó là Văn công tử.”

Không hiểu vì sao, Hạ Uyển Chi nhìn thấy Văn công tử kia liền có một loại cảm giác hắn là con sâu gạo mẽ rượu, lắm bả: “Đúng là một đóa hoa lại cắm bãi phân trâu, Triệu Tĩnh Di thật đáng thương.”

“Đáng đời nàng ta, tự cho mình có vài phần tư sắc liền không coi ai ra gì. Cũng không nhìn lại mình xem là thứ hạ đẳng gì, còn dám muốn cướp ân sủng của nương nương”. Sang năm nay, Hạ Bích nói chuyện càng lúc càng khi phách. Hạ Uyển Chi nghe được rất hờn thù, dằn dò nói: “Cẩn thận một chút, Văn công tử chính là một người vô dụng. Phán phó bên dưới chuẩn bị con mồi thật tốt, đừng lãng phí một phen ý tốt của bản phi.”

“Nương nương yên tâm, nô tỳ đã chuẩn bị xong xuôi.” Hạ Bích đã tính trước, sai một cung nữ đi theo nàng hầu hạ, còn nàng ấy sẽ lặng lẽ lui xuống.

Văn công tử cách đó không xa không khống chế được tuần mã dưới thân, một chút nữa thì bị té xuống. Nhưng nghĩ đến hôm nay là tiệc lớn, lại ngồi ổn định vững chắc ở trên lưng ngựa. Có thể ôm được mỹ nhân về, cũng không phải ai cũng có phần may mắn này. Nghĩ tới đáng đáp nhỏ nhắn khuynh thành của tiểu mỹ nhân kia, Văn công nhin không được kích động trong lòng.

Hạ Uyển Chi đưa mắt ra xa thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng ta, lập tức không đành lòng nhìn thẳng. Ánh mắt nàng di chuyển lại dừng phải Hoàng Thượng, phát hiện hắn đang nhìn mình chăm chăm. Hạ Uyển Chi cười một tiếng, vậy vậy khăn tay.

Tề Diệp nhìn khăn tay lúc lơ trước mắt hắn, tâm tình thật tốt nghiêng đầu qua, gió roi hét lớn, tuần mã tung vó chạy vào hướng rừng cây. Âm thanh “lộc cộc” vang lên liên hồi, tro bụi bay tứ tung, tất cả đều phi ngựa chạy tới cánh rừng, chẳng trông vang lên, chấn động rừng núi, kinh động cả vật bốn phía chạy trốn.

Các nữ quyền khác nhìn một màn này, trong lòng bận tâm không ít thì nhiều.

Bọn họ đi săn bắn, nữ quyền xem ca múa biểu diễn. Cuối thu khí trời mát mẻ, bầu trời trong xanh, làm cho người ta cảm thấy thoải mái. Hạ Uyển Chi nhàn nhã xem ca múa ăn bỏ đào, cho đến khi hạt bỏ đào trước mặt bỏ được một nhúm lớn mới thấy Hạ Bích mới trở về “Nương nương, đã chuẩn bị xong!”

“Ừ!” Xem ca múa, Hạ Uyển Chi không quan tâm đáp một tiếng. Cung nữ lui xuống, đem vị trí để lại cho Hạ Bích.

Lệ Phi nhìn về phía nàng, lập tức thu hồi ánh mắt, cầm lấy miếng quyết mòng Tú Hà đưa cho, thấp giọng hỏi: “Vừa rồi Hạ Bích có hầu hạ bên cạnh nàng ta không?”

“Từ lúc săn bắn bắt đầu thì không có, có lẽ là vừa trở lại. Hay nô tỳ đi hỏi thăm một chút?”

“Ừ!” Lệ Phi khẽ gạt đầu, Tú Hà bất động thanh sắc lui xuống.

Mất thấy mặt trời càng ngày càng cao, Hạ Uyển Chi có chút mệt mỏi, liền đi xuống nghỉ một lát. Nàng không lên tiếng những người khác không dám tùy ý đi lại. Tối hôm qua hắn rất hào hứng mà nàng cũng liều mình bồi quân tử, trong suối nước nóng giăng co một trận, lại ở trên giường giăng co thêm lần nữa hắn mới vui vẻ cho nàng đi ngủ.

Nằm xuống không bao lâu nàng liền ngủ thiếp đi, Hạ Bích ở một bên coi chừng. Cho đến khi có tiếng kèn xa xa truyền đến, nàng ấy mới đánh thức người đang ngủ say “Nương nương, hình như Hoàng Thượng đã trở lại.”

Trang điểm một lúc, đợi nàng đến chỗ lều trại, vẫn không nhìn thấy Tề Diệp đâu, mà thấy Quang Thuận công công đẩy bụi đất tiến lên “Nô tài thỉnh an nương nương, Hoàng Thượng sai nô tài truyền lời, nương nương không cần lo lắng, Hoàng Thượng lúc này đang đuổi theo một con hươu sao, nói là cùng nương nương ăn.” “Biết rồi, đi xuống hầu hạ đi!” Kỳ thật, có ăn thịt hươu hay

không đối với nàng mà nói có cũng không quan trọng. Nhưng trông thấy hấn giống như rất kiên quyết, nàng cũng không muốn làm hấn mất hứng.

Tề Diệp chưa trở lại, tất nhiên những đại thần công tử khác không dám tùy tiện rời núi, đành phải ở trong rừng tiếp tục đi săn.

Bên cạnh hấn có không ít thị vệ đi theo, thật ra Hạ Uyển Chi cũng không lo lắng gì mấy, ngồi ở một bên kiên nhẫn chờ. Nàng không lên tiếng, các nữ quyền cũng không dám nhiều lời, chỉ ôn hòa mềm giọng lời kéo làm quen. Hạ Uyển Chi nhàn nhạt ứng phó, các nàng thấy vậy rất thức thời, không dám dây dưa nữa, nói hai ba câu liền rời đi.

Thời gian từng từng chút trôi qua, đợi một hồi lâu, nhìn thấy thời gian đã qua chính Ngọ (1) mà những người đi săn cũng không thấy trở lại. Hạ Uyển Chi bắt đầu lo lắng, phải hai ba người đi tìm hiểu, đều nói là bị hạ đuổi theo hươu sao, mọi thứ đều ổn nàng không cần lo lắng.

(1) Chính Ngọ: 12h đúng

Dần dần, Lệ Phi cũng ngồi không yên, nói “Nuơng nuơng, nơi này rừng sâu núi thẳm, vạn nhất có gì...” Nàng ta nói chưa xong, Hạ Uyển Chi quăng cho một ánh mắt không vui. Lệ Phi thức thời im lặng, nữ quyền cũng có chút ngồi không yên.

Cũng không đợi lâu, tiếng kèn vang lên lần nữa. Âm thanh làm cả vùng đất chấn động, không lâu sau những người săn bắn lục đục đã trở lại. Cho đến khi thân ảnh màu vàng kia xuất hiện, trái tim treo lơ lửng của Hạ Uyển Chi mới hạ xuống, nàng tiến lên nghênh đón.

Tề Diệp ở rất xa giương cao nụ cười, giờ cung tiến ra hiệu với nàng. Lúc Tề Diệp đến trước mặt nàng mới phát hiện, quần áo hấn luôn gọn gàng bây giờ bị xộc xệch, sợi tóc tán loạn rơi xuống.

“Hoàng Thượng, người bị thương?” Nhìn vết máu trên vạt của hấn nàng lập tức biến sắc.

Tề Diệp cười cầm lấy tay của nàng “Không sao, không phải là máu của trẫm. Yên tâm, trẫm là vua của một nước, làm sao lại dễ dàng bị thương?” Giọng nói tràn ngập sự đắc ý, nhưng cũng làm cho người an tâm.

Tất cả mọi người mệt nhọc cho tới trưa, Tề Diệp ra lệnh một tiếng, đều tự trở về nghỉ ngơi hồi phục một phen. Đợi lát nữa mở đại yến săn bắn. Hạ Uyển Chi đi theo hấn về lều trại, nước nóng rất nhanh đã được chuẩn bị xong, nàng tự mình hầu hạ hấn tắm rửa thay quần áo. Nhìn trên mu bàn tay bị gai quệt bị thương, Hạ Uyển Chi đau lòng nhủ mảy.

Tề Diệp trấn an nói “Đi vào núi rừng khó tránh khỏi sẽ bị thương, không phải chuyện lớn, đừng lo lắng.”

Nàng không nói gì, mà là sai ngự y đi đến nhìn một chút. Ngự y thận trọng nhìn một hồi “Cũng không có gì lo ngại, chỉ cần bôi thuốc là được.”

“Thấy chưa?” Tề Diệp oán trách nheo nheo mắt của nàng.

Hạ Uyển Chi úy khuất nói “Nhưng mà thần thiếp chỉ là lo lắng Hoàng Thượng mà thôi, Hoàng Thượng thật làm cho người ta thương tâm.”

Nghe vậy, Tề Diệp thờ dài “Được rồi, trẫm biết rõ là nàng quan tâm trẫm, trẫm rất cảm kích nàng, được chưa?”

“Chưa được!” Hạ Uyển Chi chu môi. Không được tự nhiên ngồi ở một bên, quở trách “Thần thiếp bận tâm lo lắng Hoàng Thượng, đến cùng lại thành gánh nặng của người. Nếu là thần thiếp sai, về sau thần thiếp sẽ không nhiều chuyện. Hoàng Thượng đi rừng vào núi cũng được, leo núi vượt sông cũng được, đều không có quan hệ gì với thần thiếp, thần thiếp... Hu hu...” Không đợi nàng quở trách xong, Tề Diệp đã nghe không nổi nữa, dứt khoát cầm lấy mặt của nàng đối diện với mình, cúi đầu hôn nàng. Đem quở trách của nàng tất cả đều nuốt vào trong bụng. Hạ Uyển Chi tức giận dẩy ra, khiến hấn càng không muốn buông tay. Dứt khoát ôm nàng ngồi ở trên đùi, một tay vuốt ve dọc sống lưng, một tay nâng cái ột, để cho nàng không thể gãy gậy, cuối cùng chỉ có thể ngoan ngoãn chịu phạt.

Hạ Bích cầm lấy được thảo tiến đến, ngẩng đầu liền trông thấy một màn thân mật này. Bị hù dọa ngơ ngác một chút, liền tiếp lui về phía sau, thiếu chút nữa ngã nhào trên đất. Trên mặt lúc trắng lúc đỏ, cuối cùng đỏ mặt cười cười.

Quang Thuận công công phản phó chuyện cho đám hạ nhân, sau đó nhìn người đang ngã ngồi dưới đất, kinh ngạc hỏi “Ồ, đây là thế nào?”

Hạ Bích làm bộ thờ dài một tiếng, chỉ chỉ bên trong. Ánh mắt Quang Thuận công công rất tinh tế, nhìn về mặt nàng ấy quá đi, khuôn mặt ửng đỏ, liền biết có chuyện gì. Hiểu rõ gắt đầu, hai người liếc mắt nhìn nhau, mắt xem mũi mũi nhìn tìm đúng ở ngoài lều.

Hạ Uyển Chi có chút mất tự nhiên mấp máy môi, lại nhịn không được hít vào một hơi. Người ngồi trên ghế thể nhưng phát hiện, tặng cho nàng một nụ cười tươi tắn. Hạ Uyển Chi tức giận đến khuôn mặt đều đỏ, cúi đầu không nhìn hấn, ngậm thờ dài, món ăn thồn què tại mỹ vị, nàng cũng hưởng không nổi.

Ngược lại không nghĩ tới đi săn trở lại có thể làm người kia trở nên giống như dã thú. Thiếu chút nữa nàng đã bị ăn hết sạch sẽ nuốt vào trong bụng. Lúc này đôi môi sưng đỏ rách da, còn không phải là kiệt tác của hấn? Hấn lại vẫn cười đến đầy mặt xuân quang, thật làm cho người tức giận.

Nàng bụng trà uống một ngụm, không nghĩ tới bị phỏng làm nàng thiếu chút nữa làm đổ chén trà. Tề Diệp nhìn khẽ nhủ mảy, ánh mắt lướt qua chỗ sưng đỏ rách da trên môi, có chút áy náy. Hấn thiếu chút nữa không chế không nổi đem nàng ngay tại chỗ này làm việc. Chẳng biết tại sao, chỉ ở cùng với nàng, liền làm cho hấn kim lòng không được.

Xem ra hấn thật sự đã bị trầm luân, hơn nữa là cam tâm tình nguyện!

Cầm chén trà, xác định nước trà đã bớt nóng. Hấn liếc nhìn Quang Thuận, Quang Thuận hiểu ý đem nước trà bụng cho Hạ Uyển Chi. Nàng có chút không có kịp phản ứng, bụng uống một ngụm. Dần dần dư vị đi đến, trên mặt hiện lên sự mất tự nhiên.

Lệ Phi ngồi đối diện Hạ Uyển Chi, mơ hồ trông thấy môi nàng có vết thương. Lệ phi cảm thấy vị Uyển Quý Phi này không tầm thường, mặt mày hắc hác cũng có thể khiến hoàng thượng sùng hạnh.

Ngự trù đã sớm xử lý tốt con mồi, hôm nay Tề Diệp thu hoạch nhiều nhất, hấn nói săn một đầu hươu liền thật sự săn một con hươu sao. Ngự trù ở trước mặt hấn đem hươu hoa mai mổ bụng. Hạ Uyển Chi nhìn máu chảy không ngừng, khẽ nhủ mảy. Tề Diệp cười phát phát tay, Quang Thuận hiểu ý, ra hiệu ngự trù đi dọn dẹp.

Không bao lâu ngự trù cầm lấy một tấm da lông dăng lên. Tề Diệp phản phó nói “Nên làm cho Uyển Quý Phi một đôi giày như thế nào đây? Da hươu rắn chắc giữ ấm, không sợ trời mưa thấm nước, thích hợp nhất!” Nghe vậy, mọi người âm thầm thốn thức, quả nhiên là Hoàng Thượng sùng ái nhất Uyển Quý Phi nhất. Hoàng thượng vất vả săn được con hươu này nhưng lại làm giày cho nàng, giá trị không ở đôi giày mà là do hoàng thượng ban thưởng.

Hạ Uyển Chi đứng dậy hành lễ “Tạ Hoàng Thượng ưu ái, thần thiếp nghe nói Thái Hậu thích nhất giày da hươu, thần thiếp xin mượn hoa hiến Phật hiểu kính Thái Hậu sẽ tốt hơn.”

Tề Diệp sững sờ, lập tức cười vươn tay “Uyển Quý Phi dịu dàng hiểu thuận, trẫm rất vui vì điều đó!”

“Tạ Hoàng Thượng quá khen!” Hạ Uyển Chi cứ chỉ khéo léo hành lễ, khéo mắt đuôi mảy của nàng đều tràn ngập ý cười.

Mọi người cùng kêu lên chúc mừng “Hoàng Thượng hồng phúc, có Uyển Quý Phi đôn hậu nhân hiền.” Từ ngữ ca ngợi, không dứt bên tai, nàng chỉ nhàn nhạt cười. Chỉ sợ Thái Hậu biết rõ, sẽ không quý trọng tấm da hươu này nữa.

Rất nhanh thịt hươu đã được nướng xong, ngự trù bung lên trên bàn, Quang Thuận công công cầm lấy ngán chăm thử một chút, toàn bộ chén đĩa đều làm bằng bạc sáng long lanh.

Hạ Bích cũng thử một lần, xác định không có độc mới đưa Hạ Uyển Chi ăn. Thịt kho tàu làm bằng thịt hươu rất ngon, ngược lại nàng cảm thấy không tệ, nhìn không được ăn thêm hai miếng nữa, Hạ Bích lại lấy thêm cho nàng một chén súp Ba Trân, vị súp ngọt mềm cực kì ngon miệng. Chả trách người ta nói thịt hươu là thượng phẩm trong các loại thịt. Quả là không phụ kì danh (danh tiếng)!

Đương nhiên không phải ai cũng có thể ăn được thịt hươu. Chỉ có quan nhất phẩm có thể ăn một chút, những người khác chỉ có thể tro mắt nhìn.

Lệ Phi nhìn trước mặt mình chỉ có một chén thịt hươu kho tàu nhỏ, nhìn lại trước mặt Hạ Uyển Chi một chút thấy một chén thịt hươu kho tàu thật lớn. Ăn sùng khác nhau thấy rõ, thế cho nên cho dù là thịt trong cực phẩm thì đối với nàng cũng nhạt như nước ốc mà thôi.

Ăn được cũng khá no, ca múa đã lui xuống, Tề Diệp để bát đĩa xuống, nói “Hôm nay trẫm đã nói qua, ai săn được nhiều con mỗi nhất trăm sẽ thưởng lớn, các vị ái khanh có thắng lợi trở về không?”

“Hoàng Thượng hồng phúc, vi thần cũng thu hoạch khá tốt.” Các vị quan viên tham dự săn bắn sôi nổi, sai hạ nhân mang ra con mỗi bàn thân săn được bày biện trên bãi đất trống. Từng đồng một chồng chất chồng chất, xem ra thật sự là thu hoạch phong phú nha!

Quang Thuận công công kiểm kê con mồi, các cung nhân từ trên xuống dưới bận rộn, Hạ Uyển Chi nhìn thoáng qua con mồi chồng chất bên cạnh Văn công tử, mơ hồ mỉm cười, rất là hài lòng liếc qua Hạ Bích.

Hạ Bích đắc ý uốn ngược.

Kiểm kê xong, Quang Thuận công công bắt đầu thông báo số lượng. Hạ Uyển Chi thản nhiên nghe, nhưng nghe thấy tên Văn Chí Viễn nàng vui vẻ sâu hơn “Văn Chí Viễn Văn thị lang, thu hoạch con mồi lớn nhỏ tổng cộng sáu mươi chín con. Lần săn bắn này đứng thứ nhất!”

Tiếng nói vừa dứt, mọi người rồi rít ghé mắt, mà ngay cả Văn đại nhân cũng không dám tin quay đầu lại. Ông thầm nghĩ cái thằng nhóc chơi bồi lêu lổng kia chẳng lẽ hôm nay đã thông suốt muốn quay đầu lại? Văn Chí Viễn vừa nghe, cười không khép miệng, nghênh ngang tiến lên. Ai ngờ quá đắc ý, thế cho nên đắc ý vênh vao. Trước mắt bao người ngã một cái giống chó ăn bùn. Làm cho người thấy nhìn không được cười vang.

Hạ Uyển Chi nâng khăn tay lau nước mắt, thầm nghĩ nếu là Triệu Tĩnh Di trông thấy một màn này, chỉ sợ sẽ tự treo cổ ở cảnh Đông Nam.

Văn đại nhân bùm mặt hận không thể đem hán nhét vào trong bụng nấu lại một phen. Thật sự là mắt mắt. Văn đại nhân cảm thấy cái mặt già nua đều vứt sạch, ông làm sao lại nuôi được một đứa con trai xấu hổ mặt mặt như vậy?

“Ha ha! Sai lầm sai lầm!” Văn Chí Viễn cũng khá thông minh, thấy mọi người chê cười hần, hần còn cười được. Bò dậy vỗ vỗ bùn đất, không để ý tới ánh mắt muốn giết người của cha hần. Cười ha ha tiến lên, cung kính hành lễ “Vi thần tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế. Vi thần bái kiến Quý Phi nương nương, nương nương thiên tuế!”

Đến gần Hạ Uyển Chi mới phát hiện, thì ra hần là người cao lớn thô kệch, chơi bồi lêu lổng, trên mặt hần ta còn có một nốt ruồi đen lớn bằng hạt đậu, vốn đã có khuôn mặt mập mạp úc nút cộng thêm cái nốt ruồi đen này, thật sự là có tướng ngại về tương lai nha. (==)

Phải nói bộ dạng này của hần ta là không thể nào vào triều làm quan. Dù sao ngũ quan không sạch sẽ, nhưng cha hần cha là lưỡng triều nguyên lão, nếu như muốn, để cho hần mặt mũi, mặc dù xấu xí ‘một chút’, Tề Diệp cũng sẽ an bài cho Văn Chí Viễn một vị trí thị lang, ngược lại không nghĩ tới hần bán tên khá tốt, nhìn bộ dáng hần chơi bồi lêu lổng, thế nhưng lại được vị trí thứ nhất, có lẽ cũng có chút bản lãnh.

“Hãy bình thân! Trẫm nói ban thưởng sẽ ban thưởng, nếu nhi tử của Văn thị lang đứng thứ nhất, thì đó là công lao của ngươi.” Tề Diệp liếc mắt nhìn Quang Thuận, Quang Thuận xoay người phản phó đi xuống, sai cung nhân đem đồ ban thưởng bung lên.

Đúng lúc này Hạ Uyển Chi ho nhẹ một tiếng, khẽ nghiêng đầu lấy khăn lụa che mũi.

Văn Chí Viễn hiểu ý bước lên, tiến đến phía trước nói “Hoàng Thượng, vi thần săn bắn cũng không phải vì ban thưởng, nếu Hoàng Thượng thật sự muốn ban thưởng vi thần một ít đồ vật, vi thần cả gan cầu xin Hoàng Thượng tứ hôn!”

Tiếng nói vừa dứt, đám người đứng ngoài xem ồ lên. Văn đại nhân bị hụt mất một hơi, hai mắt trợn ngược muốn hôn mê bất tỉnh đến nơi. Tên nghịch tử hôm nay hôm nay bị heo gặm sao?

“Tứ hôn?” Tề Diệp khề nhưn mày. Hạ Uyển Chi biết rõ hần đây là mất hứng, chỉ là một thị lang nho nhỏ mà dám không nhận tốt ý của hần. Hần không tức giận mới là lạ.

“Vi thần hiểu rõ như thế là thất lễ, mạo muội. Vi thần biết, Hoàng Thượng anh minh thần vô, tự nhiên sẽ không chấp nhận với vi thần!” Lời này cũng không giống như hần có thể nói ra được.

Nhưng đối với Tề Diệp mà nói, câu nói này làm hần người giận phần nào. Sắc mặt Tề Diệp hòa hoãn lại, hỏi “Nếu Văn thị lang lớn mặt như thế, trẫm cũng không phải là người vô tình, nếu đã nói ban thưởng, trẫm sẽ nghe thỉnh cầu của ngươi, còn chấp nhận hay không là do trẫm.”

“Tạ Hoàng Thượng ưu ái!” Văn Chí Viễn mừng rỡ, dập đầu “Vi thần hôm nay cầu xin Hoàng Thượng tứ hôn Ngũ tiểu thư Triệu gia, mong Hoàng Thượng thành toàn.”

Ngũ tiểu thư Triệu gia? Tề Diệp không rõ đó là ai.

Quang Thuận đứng lúc tiến lên, nói “Là tiểu thư Triệu Tĩnh Di!”

Hần bình tĩnh đại ngộ, nhìn người quý trên mặt đất, sao hần lại có cảm giác như là cóc ghè mà đòi ăn thịt thiên nga.

Thấy hần không nói, Văn Chí Viễn nói tiếp “Hoàng Thượng, vi thần cả gan khấn cầu Hoàng Thượng làm chủ, vì vi thần tứ hôn.”

Triệu đại nhân nghe vậy, đứng lên nói “Hồi bẩm Hoàng Thượng, tiểu nữ tuổi còn bé, còn chưa tới lễ cập kê. Không dám nhận sự ưu ái của Hoàng Thượng, mong Hoàng Thượng thứ lỗi!”

Gã cho loại con nhà giàu này, còn không phải là một đóa hoa tươi cắm bãi phân trâu sao? Hơn nữa, con gái của hần làm sao có thể để mắt đến người này. Cũng không nhìn một chút mình là loại người nào, con gái của hần tương lai là Hoàng Hậu, há lại người khác có thể để người khác nhúng chàm (Edit: một ông mắc bệnh tự kỉ thâm niên cho biết)

Văn Chí Viễn nghe vậy có chút chần chờ. Ánh mắt như có như không nhìn về phía Hạ Uyển Chi. Hạ Uyển Chi về mặt nhàn nhạt, cầm lấy khăn tay phẩy phẩy gió. Văn Chí Viễn cũng không ngốc, đi đến trước mặt Tề Diệp, vội vàng lấy một chiếc khăn tay từ trong lòng ra “Hoàng Thượng, vi thần cùng Triệu tiểu thư lưỡng tình tương duyệt (1), tình đầu ý hợp, có khăn tay làm chứng, không phải là Triệu tiểu thư không cưới vì thần, mong rằng Hoàng Thượng thành toàn.”

(1) Lưỡng tình tương duyệt: Trong lòng yêu nhau sâu đậm nhưng bên ngoài còn giấu giếm thẹn thùng.

Ánh mắt của mọi người rơi vào khăn tay trong tay hần, đều không dám tin. Văn Chí Viễn chơi bồi lêu lổng, ăn uống gái gú cờ bạc mọi thứ có đủ, người như vậy sao có thể tình đầu ý hợp cùng đệ nhất mỹ nhân thành Kim Lăng?

Cho dù ai đi nữa cũng sẽ không tin tưởng, bộ mặt và nhân phẩm hẳn như vậy thì sao nàng ấy có thể thích?

Nhìn chiếc khăn tay trong tay hắn, mọi người bán tín bán nghi.

Triệu phu nhân không tin, sai người cầm khăn tay xem một chút, nhìn thấy khăn tay có thêu chữ Di. Sắc mặt Triệu phu nhân xanh mét. Nhìn trên mặt Văn Chí Viễn có nốt ruồi to, tướng ngũ đoản (2) ngũ quan xấu xí. Nhất thời không thể tiếp nhận, hôn mê bất tỉnh.

(2) Ngũ đoản (Năm thứ ngắn): Đầu ngắn, mặt ngắn, thân ngắn, tay ngắn, chân ngắn.

Mà Triệu phu nhân làm vậy lại như xác nhận lời của Văn Chí Viễn là thật. Mọi người khó có thể tiếp nhận, âm thầm tiếc hận một đóa hoa tươi cảm bãi phân trâu.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106

Edit: Navahn

Beta: Biuti

Ở trước mặt vô bố quan, nếu Tề Diệp không đáp ứng chính là cô phụ một mảnh tâm ý của Văn Chí Viễn. Hơn nữa, hắn cũng không muốn Triệu Tĩnh Di vào cung. Tuy bộ dáng và dung nhan nàng ta quả thực xuất trần, nhưng chỗ không tốt duy nhất của nàng chính là mang họ Triệu.

Triệu gia từ thời tiền đế đã bắt đầu lộng quyền triều chính, mấy năm nay hẳn thật vất vả mới có thể lạnh nhạt Triệu gia, làm sao dám cho bọn họ tro tàn lại cháy, một lần nữa nắm giữ triều đình đây?

Đây cũng là nhờ hắn hiểu rõ tâm tư Thái Hậu, bà muốn để Triệu Tĩnh Di làm Hoàng Hậu. Hắn luôn luôn không biểu lộ thái độ gì, ai cũng có thể làm Hoàng Hậu, duy chỉ có nữ nhân Triệu gia là không thể!

Không để ý tới Triệu phu nhân vừa té xỉu, Tề Diệp cân nhắc một chút, vung tay nói: “Nếu Văn thị lang cùng Triệu tiểu thư tình đầu ý hợp, tự định chung thân, mặc dù không đủ môn đăng hộ đối nhưng trăm không phải là người vô tình. Hôm nay trăm giúp các người hoàn thành ước nguyện!”

“Tạ ơn Hoàng Thượng!” Văn Chí Viễn không ngờ ôm mỹ nhân về lại dễ dàng như vậy, kích động đến nỗi nói năng có chút lộn xộn, sau đó vội vàng quỳ xuống đất dập đầu tạ ơn.

Lần này không chỉ Triệu phu nhân, mà ngay cả Triệu đại nhân thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh. Mà Văn đại nhân lại nhận được ánh mắt hâm mộ của mọi người, dù sao có thể đạt được mối quan hệ thông gia với Triệu gia chính là điều không thể tốt hơn!

Hạ Uyển Chi nhìn thoáng qua Triệu đại nhân lung lay sắp đổ, nhìn không được nhếch môi cười một tiếng. Nàng rất muốn biết khi Triệu Tĩnh Di nghe được tin này sẽ có bộ dáng gì?

Văn Chí Viễn tạ ơn xong nhìn về phía Hạ Uyển Chi, trong lòng vui mừng không thôi. Thì ra Uyển Quý Phi cũng không lừa gạt hắn, chỉ cần hắn làm theo phân phó của nàng, quả nhiên có thể ôm được mỹ nhân về, xác thực là chuyện vô cùng tốt!

Lệ Phi nhìn Văn Chí Viễn cười đến nỗi không thấy hai mắt, có chút đồng cảm với Triệu Tĩnh Di như hoa như ngọc lại phải sống cả đời với người bình thường ngu dốt, lập tức cảm thấy Triệu Tĩnh Di thật đáng thương.

Yến hội kết thúc, Tề Diệp trở về nghỉ ngơi, lúc đi ngang qua khẽ liếc về phía Hạ Uyển Chi, nàng hiểu ý đi theo sau hắn. Đến trong cung, Tề Diệp liền nghiêng người ôm lấy nàng. Hạ Bích, Quang Thuận thấy thế cúi đầu lui ra ngoài, tiện tay đóng cửa lại.

“Hoàng Thượng đây là thế nào?” Tùy ý thân mật như thế này làm cho nàng có chút ngoài ý muốn.

“Hôm nay trăm rất vui vẻ!” Tề Diệp cợt xát ở cổ nàng, cười nói: “Hôm nay Uyển Nhi không vui vẻ sao?”

“Có! Hôm nay thịt hươu rất ngon, đều là công lao của Hoàng Thượng!” Đối với việc Văn Chí Viễn cầu xin hôn, nàng im lặng không lên tiếng.

“Nếu thích, lát nữa trăm sẵn thêm một con, thế nào?”

“Không cần phải như vậy! Thần thiếp sẽ lo lắng, hơn nữa đồ ngon ăn nhiều cũng sẽ chán.” Huống chi ngư thư phòng cũng không thiếu, cùng lắm muốn ăn chỉ cần nói một tiếng là được. “Chỉ biết đau lòng cho trăm!” Tề Diệp cười lớn một tiếng, kéo nàng ngồi xuống giường êm ái, hỏi: “Hôm nay có mệt lắm không?”

“Không có, ngược lại Hoàng Thượng cười đùa một ngày, không bằng bây giờ nghỉ ngơi một chút đi.” Hạ Uyển Chi cời bỏ đai lưng của hắn, hầu hạ hắn nằm nghỉ ngơi, tự mình ngồi ở bên cạnh canh chừng.

Tề Diệp nằm ngủ chưa được một lát, cửa phòng bị gõ nhẹ hai cái. Quang Thuận công công thưa: “Hoàng Thượng, có Triệu đại nhân cầu kiến.”

Hạ Uyển Chi nhìn người đã ngủ say một cái, nói: “Ra nói Hoàng Thượng đang nghỉ ngơi, phiền Triệu đại nhân lần sau lại đến.”

Quang Thuận công công gật đầu, sau đó báo lại cho Triệu đại nhân, Triệu đại nhân biết rõ đây cũng chỉ là cái cớ thoái thác. Đáng thương con gái của ông, một hoàng hoa khuê nữ như hoa như ngọc, sao có thể gả cho tên công tử bột Văn Chí Viễn ngu ngốc kia?

Cái gì mà tự định chung thân, tình đầu ý hợp, sau đó liền cho tên Văn Chí Viễn kia nở mày nở mặt? Nói ra cũng không ai tin! Con gái của ông chỉ có Hoàng Thượng mới xứng đôi, một Văn Chí Viễn nho nhỏ còn dám vọng tưởng?

Hơn nữa, nữ nhi của ông làm sao có thể là người không có chừng mực như vậy, vừa ý gả cho một con cóc? Có điều Hoàng Thượng không gặp ông, ông lại không thể xông vào, trừ khi không muốn giữ cái mạng này nữa.

Nhưng ông sẽ không để cho nữ nhi bị người khác chà đạp như, vì thế chỉ có thể cầu xin Thái Hậu ra mặt. Thái Hậu rất thương Triệu Tĩnh Di, chắc chắn sẽ ra tay giúp đỡ.

Vừa nghĩ như thế, Triệu đại nhân liền cấp tốc viết một phong thư, phái người ra roi thúc ngựa đưa đến Hoàng Cung.

Nghe nói Triệu đại nhân phái người vào thành Kim Lăng, không cần nghĩ nhiều cũng biết hắn cầu trợ cứu viện. Mà người có tiếng nói lúc này, vừa vặn chỉ có mình Thái Hậu.

Không nói đến hôn sự hai nhà có thể định được hay không, nhưng thanh danh Triệu Tĩnh Di đã bị tổn hại, nàng ta muốn vào cung khó càng thêm khó.

Nữ nhân như vậy làm sao có thể vào cung đây?

Tề Diệp ngủ một giấc tỉnh dậy, cảm thấy tinh thần vô cùng phấn chấn. Hạ Uyển Chi bụng nước cho hắn súc miệng, lại rót một chén trà hạnh nhân cho hắn uống, hầu hạ thay quần áo rửa mặt xong, nàng mới nói: “Lúc chiều có Triệu đại nhân cầu kiến, thần thiếp thấy Hoàng Thượng đang ngủ say, cho nên báo Triệu đại nhân lần khác hãy tới.”

“Ừ!” Tề Diệp gật đầu, cũng đoán được ý tứ của Triệu đại nhân.

Ánh mắt hắn trong lúc lơ đãng nhìn vào anh lạc (1) nàng đeo bên hông. Tề Diệp hiếu kỳ khom lưng, cầm lên nhìn: “Làm từ hươu hoa mai sao?”

(1) Anh lạc: Chuỗi ngọc (Nhưng Hạ Uyển Chi dùng sừng hươu xâu vào và đeo ở bên hông, cũng gọi là anh lạc.)

“Đúng vậy, thần thiếp không có việc gì làm nên làm một cái. Vậy mà Hoàng Thượng vẫn phát hiện ra, Hoàng Thượng đúng là hóa nhân kim tinh.” Nàng cầm lấy anh lạc thưởng thức trong chốc lát, cười nói.

Tề Diệp không tiên tiếng, vượt nhẹ từ eo nàng xuống. Nàng khó hiểu nhìn hắn, thấy hắn đặt tay ngang hông nàng, bộ dáng có vẻ rất thích thú, lúc này nàng mới hơi thẹn thùng nở nụ cười. Buổi tối ở lại trong cung một đêm, rửa mặt xong mặt trời đã ngã về phía tây. Quang Thuận nói: “Canh giờ đã đến, Uyển Quý Phi có thể ra ngoài.”

Ngoại trừ Triệu phu nhân tức giận đến mức không dậy nổi, những người khác đều có mặt. Văn Chí Viễn dương dương đắc ý, khí phách ngạo mạn ngồi một bên, tiếng nói có trọng lượng hơn rất nhiều.

Mọi người hành lễ xong liền ngồi xuống, bữa tiệc bắt đầu. Món ăn buổi tối giản dị hơn nhiều, dù hương vị không tệ, có điều nàng cũng không dám ăn nhiều, sợ thân thể không chịu nổi, thử nếm một chút sau đó không tiếp tục ăn nữa.

Yến hội rất náo nhiệt, cũng rất phong tình mới mẻ, ca múa mừng cảnh thái bình, vui vẻ hòa thuận. Dạ tiệc xong, Hạ Uyển Chi theo đuôi Tề Diệp rời đi. Đi được vài bước đã bị Triệu đại nhân gọi lại: “Hoàng Thượng, cự thần có chuyện quan trọng bẩm báo.”

“Nếu vì chuyện tứ hôn lúc chiều, quân vô hí ngôn (2), trăm sẽ không đổi ý.”

(2) Quân vô hí ngôn: Quân vương không nói chơi.

“Nhưng mà Hoàng Thượng, tiểu nữ tuổi còn quá nhỏ...”

Triệu đại nhân còn chưa nói xong, Tề Diệp đã cắt lời: “Nếu trăm nhớ không lầm, mấy ngày trước Triệu tiểu thư đã tròn mười ba tuổi. Dựa theo phong tục Đại Tề đã đến tuổi kết hôn, Triệu đại nhân muốn khi quân sao?”

“Cự thần...” Triệu đại nhân cắn răng nói: “... Không dám!”

“Vậy thì tốt.” Tề Diệp phất ống tay áo, ung dung sai bước rời đi. Hạ Uyển Chi vội vàng theo đuôi, không quên đồng cảm quay đầu nhìn Triệu đại nhân, khoe miệng mang theo nụ cười đắc ý.

Nước ấm vừa đủ, nàng cũng thoải mái vô cùng. Hạ Uyển Chi cảm khăn vải chà lưng cho người đang nằm sấp ở bên cạnh. Bờ vai rắn chắc rộng lớn, nàng chà từ sống lưng xuống, trên lưng lưu lại dấu vết móng tay đâm vào, lộn xộn khắp nơi. Nhìn cũng biết lúc ấy nàng tình mê ý loạn cỡ nào.

“Nếu Hoàng Thượng còn luyến tiếc Triệu tiểu thư, thật ra cũng không phải không có cách lưu nàng ấy ở lại.” Trong phòng vang lên âm thanh mềm mại. Người đang thoải mái đến nỗi muốn ngủ, nhưng nghe được lời này của nàng, lông mày liền cau lại.

“Dù sao Triệu tiểu thư cũng là biểu muội của Hoàng Thượng. Văn thị lang kia quả thực không xứng, thần thiếp cảm thấy ủy khuất cho Triệu tiểu thư.”

“Nàng ta ủy khuất thì sao? Chi cần Uyển Nhi không ủy khuất là được rồi.” Tề Diệp xoay người, ôm nàng vào trong ngực, nói: “Trăm thấy Uyển Nhi càng lúc càng to gan, nếu không muốn trăm tức giận thì lấy lòng trăm đi.”

“Hoàng Thượng!” Hạ Uyển Chi có chút khó hiểu, cùng lắm nàng chỉ nói tùy tiện một câu mà thôi. Cũng là do muốn dò xét tâm ý của hắn, mà câu trả lời làm nàng rất yên tâm, nhưng nàng không cảm thấy mình làm gì khiến hắn buồn bực nha?

“Ừ?” Âm thanh bất giác cao lên, Tề Diệp nhướn mi nhìn nàng: “Có biết vì sao hôm nay trăm vui vẻ không?”

“Thần thiếp ngu dốt!” Chẳng lẽ vì phá được Triệu gia mà cao hứng?” Chi cần lấy lòng trăm, trăm sẽ nói cho nàng biết!” Tề Diệp cúi đầu cọ xát trên mặt nàng, nhìn chăm chăm, vẻ mặt nghiêm túc.

Hạ Uyển Chi biết hắn đang vui vẻ, nếu để vụt mất sự hào hứng này, kẻ thua thiệt chỉ sợ chỉ có mình nàng. Nàng khẽ xoay người một cái, hay tay mò xuống dưới, nắm lấy lửa nóng của hắn. Hắn nói nhỏ: “Không có phép lấy tay, dùng miệng.”

“Hoàng Thượng!” Hạ Uyển Chi kinh hãi, dùng miệng?

“Không muốn?” Hắn lại cao giọng, mang theo một tia không vui, lười biếng ngồi trên bậc thang nhìn nàng.

Ánh mắt lướt qua thân thể trần truồng của hắn, cuối cùng rơi xuống vật kia. Hạ Uyển Chi lần nữa xoay người, chạm rầy từ trong nước đi đến gần.

Trước khi tiến cung nàng từng xem qua bí quyết xuân cung đồ trong Hoàng Cung, chi là chưa từng thử qua. Không nghĩ đến hôm nay hắn sẽ đề xuất khiến người khác khó xử như vậy, nhưng nàng không dám cự tuyệt. Nàng không nguyện ý há miệng, lửa nóng của hắn làm nàng có chút sợ hãi khó xử, cuối cùng cũng chỉ biết cúi đầu, chạm rầy mút.

Tề Diệp rên lên một tiếng, giữ đầu nàng ấn xuống, có chút hoảng hốt.

Hai người ở trong ao thật lâu mới ra ngoài, Tề Diệp ôm lấy nàng, vẻ mặt thỏa mãn hôn nhẹ lên mặt: “Hôm nay vất vả cho Uyển Nhi, trăm rất vui vẻ.”

“Thần thiếp cũng vậy!” Nàng miễn cưỡng cười, luôn có cảm giác không thể tiếp nhận.

Mà hắn cũng không nuốt lời, nói với nàng: “Trăm vui vẻ là do Văn Chí Viễn không phải không có tác dụng, ít nhất chuyện hôm nay làm cho một người bất mãn.”

Hạ Uyển Chi hiểu, hắn biết thời biết thế nào loạn Triệu Tĩnh Di, cũng là tác động đến Triệu gia. Nếu Triệu Tĩnh Di vào cung, bằng tâm tư của Thái Hậu thì nàng ta còn xa lạ gì với vị trí Hoàng Hậu nữa?

“Canh giờ không còn sớm, nương nương đi nghỉ ngơi đi! Ngày mai còn phải gấp rút lên đường!” Tú Hà cầm nước nóng đến cho Lệ Phi rửa mặt.

Lệ Phi nhìn mình trong gương, nàng còn trẻ, dung nhan vẫn giống như cũ không có gì thay đổi, phong nhã hào hoa, nhưng lại bị thất sủng, nàng làm điều gì sai sao? Vì sao Hoàng Thượng không thương tiếc nàng dù chỉ một chút?

“Hoàng Thượng lại ở chỗ của Uyển Quý Phi?” Nghĩ tới người đang được thịnh sủng kia, Lệ Phi âm thầm cắn răng.

“Vâng! Dạ tiệc kết thúc liền đến chỗ của Uyển Quý Phi. Nghe nói hai người ở suốt nước nóng một lúc lâu mới rời đi, dường như tâm tình Hoàng Thượng không tệ.”

“Có thể là Uyển Quý Phi hầu hạ tốt.” Vốn cho rằng mình có thể nhân cơ hội này lấy được sự chú ý của Hoàng Thượng, lại không nghĩ tới Hoàng Thượng căn bản đã quên còn có người như nàng tồn tại.

“Đúng vậy, nô tỳ nghe nói động tĩnh không nhỏ. Lúc đi ra cả người Uyển Quý Phi đều nằm trong ngực Hoàng Thượng.” Tú Hà có chút ghen ghét. Chủ tử được sủng ái, hạ nhân bọn họ cũng được thơm lây, chủ tử thất sủng, hạ nhân cũng bị người khác khi dễ theo.

Hậu Cung có đầy những kẻ nịnh nọt, thấy người của Chiêu Hoa Cung liên vợi vàng nịnh bợ. Đối đãi với những người khác lại xa cách, ngấm lại thật không công bằng. “Uyển Quý Phi là cái gì chứ, dựa vào yêu thuật của nàng ta lại còn mê hoặc chiếm giữ Hoàng Thượng! Hơn nữa việc Triệu Tĩnh Di tử hôn cho tên Văn Chí Viễn công tử bột kia, người vui vẻ nhất còn ai khác ngoài nàng.”

Lệ phi vốn nghĩ Hoàng Thượng sẽ không đáp ứng. Dù sao dùng thân phận của Triệu Tĩnh Di, còn thêm ý tứ của Thái Hậu, có lẽ sẽ nạp nàng ta vào cung làm Hoàng Hậu kia!

Một núi không thể có hai hồ, dung mạo Triệu Tĩnh Di xuất chúng như vậy, gia thế hiển hách, lại có chỗ dựa là Thái Hậu, hiển nhiên chính là tình địch của Uyển Quý Phi. Nàng chắc chắn Uyển Quý Phi sẽ không cao thượng đến mức không cần vị trí Hoàng Hậu. Dù sao Hậu Cung không có ai không nhìn chằm chằm hậu vị, nàng nghĩ Uyển Quý Phi chắc chắn sẽ không ngoại lệ đi!

Sáng sớm hôm sau lên đường hồi cung, buổi sáng Hạ Uyển Chi còn chưa tỉnh đã bị giằng co một trận. Nàng nằm trong xe ngựa nghỉ ngơi, tùy tiện ăn chút đồ ăn, buổi chiều lại tiếp tục lên đường, một đám người tầng tầng lớp lớp mãi mới về đến trong cung.

Vừa đến nơi, người của Thái Hậu đã chờ ở một bên, Hạ Uyển Chi nhìn thoáng qua cũng biết là vì chuyện gì. Nàng im lặng từ biệt Tề Diệp, trở về Chiêu Hoa Cung, ba ngày không gặp Nhị Hoàng tử, nàng cực kỳ nhớ nó.

Đến Thọ Ninh Cung, Thái Hậu không đợi hân mở miệng đã lên tiếng: “Nghe nói Hoàng Thượng tử hôn Tĩnh Di cho Văn gia công tử?”

“Thái Hậu đúng là linh thông tin tức. Hai nhà môn đăng hộ đối, hai người lại tình đầu ý hợp, thậm chí bắt chắp cả lễ giáo để sống cùng nhau. Trẫm không phải người vô tình, nếu Văn thị lang đã ở trước mặt mọi người cầu xin ban thưởng, trẫm cũng cảm thấy hân là người có dũng khí đáng khen. Trẫm giúp hân hoàn thành ước nguyện, không chừng việc này lại trở thành một giai thoại (3) đấy!”

(3) Giai thoại: Truyện lưu danh.

“Hoàng Thượng hồ đồ! Với tính cách của Tĩnh Di, sao có thể làm ra chuyện thất lễ như vậy. Văn gia có cớ ghê mà đòi ăn thịt thiên nga, muốn trèo cao đến cử Triệu gia, đương nhiên không tiếc lời bôi xấu Tĩnh Di. Tính tình Tĩnh Di thế nào Hoàng Thượng còn không hiểu rõ sao? Chỉ đáng thương Tĩnh Di bị khi dễ lại không thể lên tiếng, Hoàng Thượng phải làm chủ cho nàng.”

“Thái Hậu nghĩ nhiều, Văn gia không phải người như vậy, hơn nữa trẫm đã đáp ứng trước văn võ bá quan. Quân vô hí ngôn, trẫm không muốn làm người lật lọng, hơn nữa trẫm đã chọn ra ngày tốt...”

“Hoàng Thượng! Ai gia không đồng ý!” Không đợi Tề Diệp nói xong, Thái Hậu cương quyết phản đối: “Văn gia là cái gì, muốn trèo cao đến Triệu gia tuyệt đối không có khả năng! Tĩnh Di không thể bị Văn gia phá hủy, ai gia quyết không đáp ứng.”

“Nếu đã như vậy, trẫm không còn gì để nói.” Tề Diệp rõ ràng không vui: “Lặn lội đường xa về đây, trẫm mệt mỏi không muốn nói nhiều. Thái Hậu tịnh dưỡng đi, trẫm trở về cung nghỉ ngơi.”

“Hoàng Thượng...” Nhìn bóng người đang rời đi, Thái Hậu vẫn còn muốn thuyết phục hân thu hồi lại mệnh lệnh đã ban ra. Nhưng hân không quay đầu lại, Thái Hậu tức đến nổi mặt xanh ngắt: “Tiện nhân, nhất định là do nàng ta làm loạn, sợ Tĩnh Di vào cung sẽ đoạt hết danh tiếng. Cùng lắm là ba ngày ngăn ngui, nàng ta lại dám đối xử với Tĩnh Di như thế, ai gia nhất định sẽ không tha cho nàng!” Triệu Tĩnh Di biết nàng bị tử hôn cho Văn Chí Viễn, lập tức không vui, tìm cha mẹ khóc lóc kể lể nhưng cũng vô dụng, đành gửi thư đến Hoàng Cung tìm sự giúp đỡ của Thái Hậu. Thái Hậu chỉ có thể khuyên bảo, nói rằng sẽ nghĩ biện pháp. Nhưng dù vậy Triệu Tĩnh Di vẫn ngồi không yên, một khúc hai nháo ba thất cổ, huyền não Triệu gia đến mức gà bay chó sủa!

Lúc nàng được Văn Chí Viễn tặng bức họa xong, tức giận đến mức thiếu chút nữa ngắt đi. Khuôn mặt heo xấu xí kia còn không biết xấu hổ mà sống trên đời, quả thực là lằng phí thức ăn!

Triệu Tĩnh Di làm sao có thể đáp ứng, huyền não khiến Triệu gia không được yên bình. Nàng là khuê nữ như hoa như ngọc, gả cho một cái đầu heo nát bét là không thể, nàng chỉ có thể là Hoàng Hậu tương lai!

Tử hôn đúng là đại sự, đáp ứng trước mặt văn võ bá quan cũng không dễ dàng sửa đổi. Cho dù Triệu Tĩnh Di không muốn cũng không thể, hoàng mệnh không được trái, trừ phi Triệu gia muốn ăn com ngục.

Nghe nói thân thể Thái Hậu khó chịu, Hạ Uyển Chi biết chắc là vì chuyện tử hôn. Về tình về lý, nàng là Uyển Quý Phi cũng phải đi phụng dưỡng. Có điều nàng biết rõ đến Thọ Ninh Cung chắc chắn sẽ không có kết quả tốt đẹp.

Quả nhiên, nàng bùng chén thuốc tiến đến, Thái Hậu nhìn nàng một cái liền hắt đổ. Cũng may thuốc không nóng lắm, vẩy lên người nàng chỉ làm dơ quần áo mà thôi.

“Thần thiếp ngu dốt, mong Thái Hậu thứ lỗi.” Nàng vừa móc khăn tay ra lau thuốc trên người, vừa tạ tội.

Thái Hậu hừ một tiếng: “Đừng giả mù sa mưa, có phải ngươi rất đắc ý khi thấy ai gia vào lúc này đúng không? Uyển Quý Phi, ai gia cũng không thể ngờ ngay cả Tĩnh Di cũng bị ngươi tính kế, ngươi đúng là ngoan độc!”

“Xin Thái Hậu chỉ rõ, thần thiếp ngu dốt, không biết Thái Hậu đang nói gì.” Hạ Uyển Chi giả vờ ngây ngốc, về mặt nhân nhạ.

“Trước mặt ai gia ngươi không cần giả nhân giả nghĩa, nói thật cho ta biết, có phải ngươi nói bậy gì với Hoàng Thượng hay không?” Mặt Thái Hậu không chút thay đổi, nhìn chằm chằm nàng chất vấn.

“Thái Hậu nói đùa, thần thiếp chưa từng nói cái gì. Thần thiếp chỉ phụng dưỡng Hoàng Thượng, những thứ khác đều mặc kệ, dù là gì đi nữa, thần thiếp luôn giữ đúng bổn phận.” Đối với sự chất vấn của Thái Hậu, Hạ Uyển Chi không chút hoang mang, dù nàng nói cái gì đi nữa thì Thái Hậu có thể làm được gì?

“Bổn phận?” Thái Hậu cười lạnh: “Uyển Quý Phi thật giỏi giả bộ, đừng tưởng ai gia không biết tâm tư của ngươi! Cho dù Tĩnh Di không thể vào cung, vị trí Hoàng Hậu cũng không tới phiên một yêu nhân dụ dỗ như ngươi! Ngươi đẹp bỏ tâm tư, an phận làm Uyển Quý Phi là tốt nhất, nếu dám vọng tưởng, ai gia nhất định không tha!”

Thái Hậu cũng không ngừng lại, khàn giọng nói tiếp: “Mặc kệ ngươi nói cái gì, ai gia muốn ngươi khuyên bảo Hoàng Thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.” Thái Hậu làm sao có thể nhẫn tâm nhìn Triệu Tĩnh Di gả cho người có dung mạo xấu xí như tên Văn Chí Viễn kia, chưa kể đến phẩm chất của hân rất tồi bại.

“Tổ tông có quy định, hậu phi không thể can thiệp. Thần thiếp không có lá gan đó, không dám tham gia vào chính sự, mong Thái Hậu thứ lỗi.” Bất nàng khuyên bảo, quả thực nực cười!

“Chuyện người can thiệp còn ít sao?” Thái Hậu giận tím mặt, tát nàng một cái.

“Chát!” một tiếng, trên mặt nàng đau rát. Hạ Uyển Chi cũng không tránh đi, cam chịu bị Thái Hậu đánh cho một bạt tai, nói: “Thái Hậu có thể hết giận là tốt rồi, nếu chưa hết giận lại tát thêm vài cái, thần thiếp nhất định sẽ không oán hận một câu.”

“Người...” Thái Hậu tức đến mức sắc mặt xanh mét: “Tiện nhân, cút ra ngoài!”

“Thân thể Thái Hậu khó chịu, nên chăm sóc cho tốt, không được tức giận. Thái Hậu cũng không nên vì thần thiếp mà nổi nóng.” Nàng hành lễ, không để ý đến Thái Hậu thiếu chút nữa là ngã đi, đi ngang qua nói: “Thần thiếp cáo lui, Thái Hậu nghỉ ngơi cẩn thận.”

“Cút!” Thái Hậu giận giữ, toàn thân không ngừng run rẩy. Quê Tú ma ma liên tục an ủi, trấn an vỗ lưng cho bà.

Hạ Uyển Chi thần nhiên rời đi, ra khỏi Thọ Ninh Cung liền vuốt ve gương mặt sưng đỏ, nói: “Đi ngủ thư phòng!”

Nàng không phải là người thích cam chịu thiệt thòi. Nếu Thái Hậu đã đánh nàng, chứng cứ có sẵn, bằng bất cứ giá nào nàng cũng phải cho Tề Diệp thấy nàng chịu bao nhiêu ủy khuất. Tề Diệp vì thế cũng sẽ bức mình Thái Hậu thêm vài phần. Nàng muốn Hoàng Thượng oán hận Thái Hậu, chán ghét Triệu Tĩnh Di, khiến Triệu Tĩnh Di không còn cơ hội có thể tiếp tục tiến cung!

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107

Edit: Việt Hà

Beta: ThyAn 89

Tiểu thái giám nhìn thấy Hạ Uyển Chi đi tới với nửa bên mặt sưng đỏ lập tức kinh ngạc không thôi, về mặt Hạ Uyển Chi nhân nhậ nhìn hấn một cái. Tiểu thái giám vội vàng cúi đầu xuống đẩy cửa ra cho nàng đi vào, Tề Diệp đã phản phó, nàng có thể vào ngự thư phòng bất cứ lúc nào.

Có điều bộ dạng này của nàng còn chưa dám cho những đại thần kia nhìn thấy, nàng hỏi “Có những ai ở bên trong?”

“Hồi bẩm nương nương, ngoài Hoàng Thượng ở bên trong đang xem tấu sớ, không có người nào khác.”

Nàng cất bước đi vào, quả nhiên trông thấy Tề Diệp vui đùa phê duyệt tấu chương. Quang Thuận công công nhìn nàng tiến đến, đang muốn hành lễ ánh mắt nhìn sơ qua trên người nàng, ngờ ngác một chút, rất nhanh kịp phản ứng “Nô tài thành an nương nương.”

Nghe tiếng, Tề Diệp ngẩng đầu, trông thấy nàng có chút bất ngờ, khi nhìn rõ nửa bên mặt sưng đỏ của nàng lúc đầu cảm thấy kinh ngạc sau lại biến thành đau lòng.

Hạ Uyển Chi đã rơi nước mắt bước nhanh về phía trước, Tề Diệp mới vừa đứng dậy nàng liền bổ nhào vào trong lòng hấn, riu riu khóc thút thít “Hoàng Thượng!”

“Làm sao vậy? Trên mặt sao lại bị thương thế này?” Tề Diệp lo lắng hỏi thăm, Hạ Uyển Chi chỉ lo khóc thút thít, nước mắt rất nhanh ướt nhẹp long bào của hấn, dán lên da thịt trước ngực một mảnh ẩm ướt ảm ảm.

“Hoàng Thượng, ô ô...” Hạ Uyển Chi chỉ lo khóc, bộ dáng làm cho người đau lòng không thôi.

Tề Diệp thở dài, vừa an ủi nàng vừa hỏi thăm Hạ Bích, giọng nói không vui “Chuyện gì xảy ra?”

Hạ Bích đành nói thật nói “Hồi bẩm Hoàng Thượng, lúc Nương nương phụng dưỡng Thái hậu dùng thuốc, Thái hậu mất hứng liền trách phạt Nương nương.”

Kỳ thật trong lòng hấn hiểu rõ, hiện giờ cái Hậu cung này còn có ai dám động vào nàng, không phải là hấn cũng chỉ còn lại có Thái hậu. Dù đã phỏng đoán được, nhưng từ trong miệng người khác chứng thật, trong lòng hấn vẫn là mất hứng.

“Được rồi, trầm nhất định sẽ vì người làm chủ. Lại đây, trầm bôi thuốc cho người, đừng khóc ảnh hưởng đến thân thể.”

Đỡ nàng ngồi xuống, ôm theo khăn vải chườm lạnh bên mặt sưng đỏ cho nàng. Nhìn thấy bộ dạng đôi mắt đầm lệ mơ hồ của nàng, Tề Diệp lần nữa thở dài, nói “Dù sao bà cũng là là thái hậu, trầm biết rõ không phải là lỗi của người, yên tâm, trầm sẽ không để cho người chịu ủy khuất.”

“Vâng!” Hạ Uyển Chi gật gật đầu, nhưng nàng không phải là chờ những lời này.

Chườm lạnh mặt một chút, Tề Diệp cầm ống thuốc mỡ tiêu sưng vội bôi trên mặt nàng, nhìn sưng đỏ tiêu đi một chút mới yên tâm. Chỉ là nhìn bộ dạng nàng âm thầm hấp khí làm cho người ta đau lòng, nhìn xuống y phục trên người của nàng vô cùng bẩn thỉu, nhân tiện nói “Trở về đổi quần áo đi! Trầm cùng người trở về!”

Tề Diệp cùng nàng trở về, nàng đi vào thay quần áo, hấn thì trêu chọc Nhị hoàng tử. Nhị hoàng tử đã hơn sáu tháng, thân thể đều bụ bẫm không ít, nuôi dưỡng đến trắng trẻo mập mạp, một đôi mắt ngâm nước long lanh nhìn người ta cười tủn tủn. Cho dù ai đều không kìm được ôm liền không muốn buông, huống chi là phụ hoàng luôn yêu thương hấn. Xoa bóp mặt của hấn, xoa bóp tay của hấn, cầm lấy món đồ chơi Hạ Uyển Chi làm đem đưa qua lại trước mặt hấn, chọc cho ánh mắt của hấn đi theo bên trái bên phải, bàn tay mập nhỏ bé quơ quơ, cực kỳ đáng yêu.

Nàng thay đổi một thân cung trang đi ra, nhìn thấy Tề Diệp ôm Nhị hoàng tử chọc cho hấn cười khanh khách. Nhìn thấy một màn phụ tử từ hiếu này, nàng nhịn không được bị xúc động. Nhớ ngày đó Tam hoàng tử của nàng chưa từng được hưởng thụ sự quan tâm của hấn như thế này.

Cẩn thận ngắm lại, thật đúng là thế sự vô thường, chỉ cần thông minh một chút, giao hoạt một chút, cẩn thận một chút, chính là một cái tình hình khác.

Nhị hoàng tử rất gần gũi hấn, ngồi ngoan ngoan trên đùi hấn. Tề Diệp vẫn có biện pháp trêu chọc hấn vui vẻ, khiến cho hấn chú ý, đến khi trên đùi nóng lên, hấn mới biết được tiểu tử đã tề uột người mình. Nhưng hấn không chút hoang mang, dù sao cũng là con trai của mình, có cái gì có thể ghét bỏ.

Rất nhanh nhũ nương liền tiến lên ôm Nhị hoàng tử đi xuống. Hạ Uyển Chi phản phó Quang Thuận công công đi chuẩn bị một bộ long bào mang đến, nàng cho Hạ Bích chuẩn bị nước nóng cho hấn rửa mặt.

Hắn cũng không tức giận, vui tươi hơn hờ nhìn Hạ Uyển Chi bận trước bận sau hầu hạ.

Lần qua lần lại đã đến thời gian ăn trưa, Tề Diệp ở tại Chiêu Hoa cung dùng bữa, lại ngủ trưa trong chốc lát mới đi ngự thư phòng xử lý chính sự. Hạ Uyển Chi không có việc gì liền chơi đùa với Nhị hoàng tử. Lúc Quý Tiệp Dư muốn đến thỉnh an, nàng đều cho nàng ta đi trở về, không muốn phản ứng nhiều.

Lúc giữa buổi chiều, Quý Tiệp Dư đặc biệt phân phó cung nữ chuẩn bị điểm tâm canh hạt sen, xách theo hộp com đi ngự thư phòng, còn chưa đi vào đã bị tiểu thái giám coi chừng ngăn đón “Hoàng Thượng đã có lệnh, buổi chiều ai cũng không muốn gặp, Nương nương hay là trở về đi!”

Quý Tiệp Dư không nghĩ tới lại như vậy, bất quá nàng làm sao có thể từ bỏ, liền nói “Làm phiền công công thông báo một tiếng, Hoàng Thượng nếu là biết rõ ta đến đây, chắc chắn sẽ không không gặp.” Nàng ta nói thật có tự tin.

Tiểu thái giám nhậm nhậm lắc đầu “Hoàng Thượng phân phó, ai cũng không thể quấy nhiễu, Nương nương đừng làm khó dễ những bổn phận như nô tì.”

“Nếu người không vào thông báo thì ta tự mình vào.”

Xách theo hộp com chuẩn bị đẩy cửa, tiểu thái giám vội vàng ngăn cản ở cửa, vẻ mặt không kiên nhẫn “Nương nương mong đừng làm khó dễ tiểu nhân, Hoàng Thượng tức giận, cũng không phải là Nương nương có thể chịu đựng được. Nương nương cũng phải xem một chút ánh mắt của Hoàng Thượng, Hoàng Thượng lúc này đúng là không gặp bất luận kẻ nào, không muốn chọc Hoàng Thượng tức giận, Nương nương hay là ngoan ngoãn trở về đi. Hoàng Thượng nhớ tới Nương nương tự sẽ đi nhìn qua Nương nương.”

Nếu là nhớ không nổi người, kia cũng là mệnh của người. Nhớ tới bộ dạng ngang ngược càn rỡ trước kia của nàng ta, hôm nay thấy nàng ta kính ngạc, tiểu thái giám cảm thấy sáng khoái không thời.

Nữ nhân nhỏ nhỏ được sủng ái như Quý Bảo Lâm hẳn cũng sẽ rất phụng dưỡng, người thất sủng, coi như đã từng là Thục phi vậy cũng đừng mong muốn sắc mặt tốt Quý Tiệp Dư chưa từng bị khinh thị như vậy, xem bộ dạng tiểu thái giám khinh mạn này, lập tức giận không kềm được. Trước kia những câu nô tài này thấy nàng cũng là nom nớp lo sợ, hôm nay lại khinh thị nàng như thế, nói ra cần bản không có xem nàng như chủ tử.

Quý Tiệp Dư trừng mắt “Công công đây là ý gì, chẳng lẽ ta đường đường là một Tiệp Dư lại không sai sử được người?”

Tiểu thái giám thấy nàng ta tối mặt, cũng không thật lo lắng, hắn không phải là cái người gì cũng không hiểu, hôm nay nàng ta chỉ là ý vào Tam hoàng tử mà thôi. Nếu không vẫn còn ở lãnh cung ngây ngô. Ở Hậu cung, có ai không biết là Hoàng Thượng không thích nàng ta, nàng ta còn cho mình vẫn còn là Thục phi?

“Quý Tiệp Dư nói đúng, nô tài là người của ngự thư phòng, Quý Tiệp Dư có thể sai sử người của Từ Quế hiền nhưng không thể sai sử nô tài, nô tài cũng không phải là người của Từ Quế hiền.” Tiểu thái giám nói không có sợ hãi, còn âm thầm đắc ý.

Quý Tiệp Dư chưa bao giờ là người hết sức bình thân, trước đó nghe vậy không chút khách khí tát một cái “Làm càn, lại dám nói những lời như thế với chủ tử.”

Tiểu thái giám ngược lại không nghĩ tới, cho dù thân phận nàng ta thấp xuống, tính tình ngược lại như xưa không thay đổi.

Một tiếng chất vang lên, Tiểu thái giám bất chấp trên mặt đau đớn, giả bộ làm bộ dạng quỳ xuống cầu xin tha thứ, cao giọng nói

“Tiệp Dư nương nương đại nhân đại lượng, nô tài biết sai rồi, mong Tiệp Dư nương nương khai ân.”

Quý Tiệp Dư thấy thế, trong lòng dễ chịu hơn chút ít, hừ lạnh một tiếng, nói “Coi như người thức thời, cho dù người là người của ngự thư phòng thì như thế nào, ta chính là nữ nhân của hoàng thượng, người lại chỉ là một câu nô tài lại dám chậm trễ?”

“Dạ dạ dạ, nô tài biết sai rồi, cầu xin Tiệp Dư nương nương trách phạt!” Tiểu thái giám nhất mực cung kính.

Trong ngự thư phòng, Tề Diệp đang nghiêm túc phê duyệt tấu sớ nghe thấy động tĩnh không vui cau mày lại, gọi Quang Thuận công công “Phát sinh chuyện gì? Như thế nào lại cãi nhau?”

“Cái này để nô tài đi nhìn một chút.” Quang Thuận công công rất mau lui ra ngoài, nhìn thấy Tiểu thái giám quỳ trên mặt đất khễ nhừ mày “Quý Tiệp Dư tại sao lại tới?”

“Hoàng Thượng có ở bên trong?” Quý Tiệp Dư biết rõ Quang Thuận là người thân cận bên cạnh Tề Diệp, tự nhiên không dám đắc tội. Hắn là thiếp thân hầu hạ người, nếu là có thể giúp mình nói vài lời hữu ích, đối với nàng mà nói có thể là chuyện tốt.

“Ở trong.” Quang Thuận công công nhìn lướt qua học trò cưng của mình, trong lòng có chút mất hứng. Quý Tiệp Dư trách phạt đồ đệ của hắn, còn không phải là đánh vào chính mặt của hắn hay sao? Cho dù là ai cũng cao hứng không được.

“Chỉ là Hoàng Thượng nói ai cũng không gặp, Nương nương vẫn nên trở về đi!” Quang Thuận công công mặt không chút thay đổi nói.

“Nếu đã như vậy, liền làm phiền Quang Thuận công công đem những điểm tâm này đưa vào. Đây là tẩn thiếp tự mình chuẩn bị, làm phiền Quang Thuận công công mang vào. Máy ngày nay Tam hoàng tử có chút không thoải mái, hi vọng Hoàng Thượng có thể qua nhìn một chút.” Được, nô tài nhất định mang tới.” Quang Thuận tiếp nhận hộp com giao cho Tiểu thái giám, đưa mắt nhìn bóng lưng nàng ta rồi đi chép miệng “Tiểu tử người nhanh trí rồi, thế nhưng biết rõ khiến cho Hoàng Thượng chú ý? Ừ? Cái tốt không học lại học cái không tốt.”

“Sư phụ nói đúng, là đồ đệ không ngoan ngoãn.” Tiểu thái giám cười hơ hớ giả bộ ngớ ngẩn để lừa đảo.

Quang Thuận công công trừng mắt liếc hắn một cái hẳn mới an phận chút ít “Đồ nhi đây không phải là không có biện pháp, vị nương nương này còn cho mình là Thục phi nương nương, tại trước mặt đồ nhi sĩ diện, đây không phải là không đem sư phụ đề ở trong mắt sao? Đồ nhi chịu thiệt một chút không cần gấp gáp, cũng không thể làm cho sư phụ mất chút mặt mũi.”

“Lần sau không thể chiều theo lệ này nữa. Cho dù nàng ta không được cung chiều, có một Tam hoàng tử nàng cũng sẽ không thể thăm nhiều. Nữ nhân hậu cung nói không chừng, ai biết ngày nào đó nàng ta trở mình, không chừng người thứ nhất bị khai đao chính là tiểu tử người.”

Tiểu thái giám bị dọa có chút sợ,瑟瑟 nhìn hắn. Quang Thuận vỗ vỗ mặt của hắn, nói “Sư phụ sẽ nói cho người biết một cái đạo lý sinh tồn. Ở hậu cung, bất kể là ai cũng không thể đắc tội, muốn mọi việc đều thuận lợi, khéo léo, nếu không chết như thế nào đừng trách sư phụ không có dạy bảo người!”

“Cảm ơn sư phụ dạy bảo!” Tiểu thái giám âm thầm có chút hối hận, không nên vì thỏa mãn lòng khoái trá mà đắc tội với ai.

Quang Thuận công công xách theo hộp com đi vào, nói “Hoàng Thượng, là Quý Tiệp Dư, nói là chuẩn bị cho Hoàng Thượng chút ít điểm tâm liền tự mình đưa tới. Còn nói là Tam hoàng tử không thoải mái, muốn Hoàng Thượng rời rành qua nhìn một chút.”

Tề Diệp không ngần ngại, nói “Không có khẩu vị, cắt lại đi. Nếu Tam hoàng tử đã không thoải mái thì cho ngự y đi nhìn một chút. Sau này ai ở bên ngoài ồn ào, cứ tự xem mà làm đi!”

“Vâng”

Quý Tiệp Dư đợi đến trời tối đều không thấy tin tức Hoàng Thượng đi đến Đức Sang cung. Trong lòng biết rõ hôm nay Hoàng Thượng cũng sẽ không đi tới, mà Tam hoàng tử khóc không ngừng, khóc đến nàng cũng nhức đầu, ghét bỏ cho Nhữ nương ôm đi xuống dụ dỗ.

Cách không xa Lâm Huệ nghe thấy tiếng hài nhi khóc, nói “Quý Tiệp Dư như thế nào lại không chăm sóc hài tử, không sợ hài tử khóc hư.”

“Nương nương, nô tỳ nghe nói Quý Tiệp Dư đối với Tam hoàng tử cũng không thân cận, vẫn là Nhữ nương chăm sóc, dù sao cũng là ruột thịt, nghe nói còn luôn néo Tam hoàng tử đấy!”

“Làm sao lại có thể? Hài tử đều là ruột thịt rớt xuống từ trên người nương, nàng ta không có đau lòng?” Nếu là con của nàng không có chuyện gì, không quá mấy tháng là được ra đời. Chi tiếc nàng không có cái phúc khí kia, giữ hồng được hài tử.

Nghĩ tới hài tử đáng thương kia của nàng, Lâm Huệ hỏi “Bên Chiêu Hoa cung kia như thế nào?”

“Còn có thể như thế nào, trước sau như một được sủng ái. Hoàng Thượng ăn trưa đều dùng bữa ở Chiêu Hoa cung, bữa tối lại cũng qua. Cái này hậu cung này ngoại trừ Chiêu Hoa cung Hoàng Thượng còn trở lại những nơi khác sao?” Nhìn về mặt tối sầm lại của Lâm Huệ, Thái Vi nói “Nô tỳ nghe nói buổi sáng vị bên Chiêu Hoa cung kia bị thái hậu đánh cho.”

“A?” Lâm Huệ khiêu mi.

“Nô tỳ nghe nói là bởi vì chuyện Triệu gia tiểu thư tử hôn, Thái hậu giận chó đánh mèo lên vị Chiêu Hoa cung kia. Cảm thấy là nàng ta đang tác quái tác quái, ở bên tai Hoàng Thượng thổi gió thoảng bên gối. Nếu là Triệu tiểu thư tiền cung nhất định là hoàng hậu, nàng ta ghen ghét liền muốn trừ đi Triệu tiểu thư, thái hậu nghĩ là như vậy, cho nên hôm nay vị Chiêu Hoa cung bên kia bị đánh.”

“Đáng đời!” Lâm Huệ nghe trong lòng cao hứng “Nàng ta vì tư lợi nữ nhân như vậy, sớm muộn sẽ gặp báo ứng.”

“Nương nương nói rất đúng!” Thái Vi gật gù đầu, rất là đồng ý.

Về phần bị gặp báo ứng hay không Hạ Uyển Chi không biết, ít nhất hiện tại nàng là phong quang vô hạn.

Mặc dù Tề Diệp không thể thực sự ra mặt chống đối Thái hậu nhưng hẳn có thể kiên trì. Thái hậu sai Triệu gia cầu tình hẳn huy bỏ tử hôn nhưng hẳn cần chặt không buông. Thái hậu bị làm cho tức giận đến ngã bệnh, than thở khóc lóc nói chuyện cổ nhân lấy chữ hiếu làm đầu, âm thầm trách móc Tề Diệp bất hiếu.

Tề Diệp già bộ cái gì cũng không biết, nên như thế nào liền là như thế ấy. Trải qua ti thiên giám suy đoán, cùng Lễ bộ vừa thương lượng, tử hôn ngày gió mặc gió, mưa mặc mưa định xuống tới. Văn gia nhất phái vui mừng, Triệu gia một đám mây đen giăng đầy.

Triệu phu nhân ba ngày hai bữa hưởng chỗ Thái hậu chạy tới, Thái hậu cũng bắt lực. Bà biết rõ đây là quyết tâm của Hoàng Thượng, cho dù bà già bộ bệnh oán hận cũng vô dụng, hẳn tình nguyện mang trên lưng tội danh bất hiếu cũng không muốn nhả ra. Thái hậu nghĩ nhất định là hôm đó nữ nhân ở Chiêu Hoa cung kia lại ở trước mặt hẳn tổ cáo trạng.

Nàng ta bị đánh sau đó trực tiếp đi ngự thư phòng, chuyện tình đúng là không có giấu diếm được cặp mắt của bà. Trong cung có một nữ nhân như vậy, đối với người nào cũng không tốt, Thái hậu nhìn cá chép boi, trong mắt hiện lên hàn ý.

Hôn kỳ đã định, Triệu Tĩnh Di nghe vậy thiếu chút nữa thì hôn mê bất tỉnh, lập tức tìm Triệu phu nhân biện hộ cho, vừa khóc lại nháo, lần nữa một khóc hai nháo ba thất cổ, huyền não Triệu gia gà chó không yên.

Nghĩ tới nàng ta một đóa kiều hoa cắm trên bãi cứt trâu, cho dù ai cũng không nguyện cam chịu. Nàng hối hận, sớm biết rằng lúc ở trong Hoàng cung không cầu dẫn Hoàng Thượng, hôm nay cũng sẽ không tùy tiện bị một câu nói bị định hôn phối như vậy.

Từ sau ngày Thái hậu tát nàng một bạt tai, Hạ Uyển Chi vẫn như xưa mỗi ngày đi thỉnh an Thái hậu. Mặc dù Thái hậu trong lòng tức giận, cũng không dám động tay chân, dù sao thân phận của nàng ta bây giờ đang kia, cho dù hận không thể ăn tươi nuốt sống nàng cũng phải nhịn.

Bên ngoài không trách phạt, ngầm vụng trộm Thái hậu cũng không khó xử. Đặc biệt làm cho nàng hầu hạ ở bên người, chăm trà rót nước, hầu hạ tắm rửa thay quần áo tất đều muốn nàng tự thân tự lực.

Hạ Uyển Chi biết rõ bà ta có ý làm khó dễ, lại cũng không thể nói gì. Chi đành phải bấm bụng bấm dạ phục dịch, bà ta sai làm cái gì thì làm cái đó, tuyệt đối không thể cãi lại, để tránh bị bà ta bắt thóp cảm tới trước mặt Tề Diệp quở trách.

Mỗi ngày sáng sớm đi Thọ Ninh cung, chờ Thái hậu buồn ngủ mới có thể hồi Chiêu Hoa cung, ngay cả thời gian cùng Tề Diệp dùng bữa cũng không có, chớ đừng nói chi là chơi đùa với Nhị hoàng tử.

Hầu hạ Thái hậu nằm xuống, Hạ Uyển Chi buông lỏng thân thể mệt mỏi trở về Chiêu Hoa cung. Nhìn tiểu thái giám canh giữ ở cửa cũng biết Tề Diệp đã tới, nàng cất bước đi vào đã nhìn thấy Tề Diệp ôm Nhị hoàng tử trên chọc. Buổi trưa Nhị hoàng tử ngủ một chút lúc này cực kỳ có tinh thần, bị hẳn chọc cho cười hi hi, nước miếng chảy ra không ít đi.

Nàng cầm lấy khăn tay lau nước miếng ở khóa miệng, vuốt ve khuôn mặt ấm áp tươi cười của Nhị hoàng, về mặt vui vẻ hơn không ít.

Tề Diệp thấy nàng có chút mệt mỏi, cho Nhữ nương ôm Nhị hoàng tử đi xuống nghỉ ngơi, lôi kéo tay của nàng đang muốn nói chuyện, chỉ thấy nàng hừ một tiếng, cúi đầu đã nhìn thấy ngón tay sưng đỏ “Làm sao vậy?”

“Không có gì, Hoàng Thượng dùng cơm chưa?” Nàng nhàn nhạt thu tay lại, qua loa nói.

“Trẫm hỏi tay ngươi này là thế nào?” Tề Diệp thấy bộ dạng khó xử của nàng, thở dài, nói “Vì sao không nói cho trẫm?”

“Lúc bóc hạt dưa không cẩn thận, nghỉ ngơi một đêm thì tốt rồi. Không phải là chuyện lớn gì quấy rầy Hoàng Thượng, Hoàng Thượng đừng lo lắng!” Nàng mỉm cười ngẩng đầu, trấn an.

“Thái hậu lại làm khó dễ ngươi?” Tề Diệp nhíu mày, trong lòng hẳn hiểu rõ, coi như là bóc hạt dưa cũng không thể khiến ngón tay đều sưng lên, khẳng định không chỉ là bóc hạt dưa.

Đúng là không chỉ bóc hạt dưa, còn có loại quả hạch mà vỏ rất cứng. Chi cần là bóc quả thực sự cũng làm cho tay nàng sưng lên, còn nói là Thái hậu thích ăn, rõ ràng chính là nhằm vào nàng.

Hạ Uyển Chi không phải không biết, nàng cũng sẽ không phản kháng. Biết rõ nàng nếu là phản kháng Thái hậu liền bắt được tay cầm ở trước mặt hẳn quở trách chính mình, cho nên nàng tình nguyện chịu thiệt một chút, cũng không muốn bị bắt thóp. Hơn nữa, ai biết có phải bị thua thiệt hay không.

Nếu có thể mượn uy khuất yếu thế được hẳn thương tiếc, đau lòng gấp bội cho chính mình, sủng ái chính mình, không phải là tốt hơn sao?

“Không có!”

Nàng lắc lắc đầu, một bộ dạng không muốn làm cho hẳn lo lắng khiến hẳn đau lòng đem người ôm vào trong ngực, không biết yêu thương nàng làm sao mới tốt, nói “Ngày mai đừng đi Thọ Ninh cung, nói là thân thể khó chịu. Nếu Thái hậu tức giận, trẫm sẽ xử lý.”

“Hoàng Thượng, thần thiếp không có việc gì, không thể để cho Hoàng Thượng cùng Thái hậu sinh hiềm khích. Thái hậu chỉ là cảm thấy chuyện Hoàng thượng tử hôn cho tiểu thư Triệu Tĩnh Di là do thần thiếp cản trở, mới dạy bảo thần thiếp một chút.”

“Vớ vẩn, chuyện này không liên hệ gì tới người, Thái hậu đây là giận chó đánh mèo.” Hạ Uyển Chi trầm mặc không nói, nếu là hẳn biết rõ hết thầy đều là nòng an bài, đại khái cũng sẽ không nói chắc chắn không có quan hệ gì với nòng như thế.

Có điều, chỉ cần Triệu Tĩnh Di không vào được cung, những thứ khác đều không quan trọng.

Về phần Thái hậu, bà ta có thể đắc ý bao lâu. Hẳn đã phiền chán Thái hậu, sau này sao lại hướng về phía Thái hậu được?

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 108

Edit: Puta Ng

Beta: Nga Lê

"Thái Hậu, người bên Chiêu Hoa cung đến đây nói là hôm nay thân thể Uyển quý phi khó chịu, không thể tới Thọ Ninh cung phụng dưỡng!" Hạ Bích vừa đi, Quế Tú ma ma lập tức bẩm báo Thái Hậu.

"Giả ốm, người nào không biết tới hôm qua Hoàng Thượng nghỉ ở chỗ nàng ta? Khẳng định nói bên tai Hoàng Thượng không ít lời. Bây giờ Hoàng Thượng càng ngày càng không có định lực, cứ thế bị một nữ nhân làm mê loạn, ngay cả Đông Nam Tây Bắc cũng không phân rõ!"

Thái Hậu tức giận nói "Nữ nhân kia có cái tốt. Luận tư sắc không phải quá nổi bật, luận gia thế thành Kim Lăng tùy tiện tìm một người cũng hơn Hạ gia kia. Bây giờ ánh mắt Hoàng Thượng thật không tốt."

"Nương nương nói đúng lắm. So sánh với Triệu tiểu thư, Uyển quý phi cái gì cũng kém hơn. Chỉ là đáng thương Triệu tiểu thư, một đóa hoa tươi cắm trên bãi cỏ trâu." Quế tú ma ma nhìn không được thôn thức hai tiếng. Bà ta không đề cập tới Triệu Tĩnh Di thì thôi, nhắc tới Thái Hậu tựa như mèo xù lông, lông toàn thân đều dựng lên. Nữ nhân kia tâm cơ thâm trầm, giỏi về tâm kế mới có thể nắm chặt tâm Hoàng Thượng. Nếu không chỉ bằng tư sắc của nàng ta, sao có thể độc chiếm ân sủng?

Khí trời dần dần trở lạnh, đã là thượng tuần tháng mười. Nàng không cần đi chỗ Thái Hậu nữa, hiếm khi được nghỉ ngơi một chút. Nhị hoàng tử cũng dính lấy nàng. Nhị hoàng tử hơn sáu tháng, đã không phải đứa nhỏ u mê nữa. Nó thích xem những thứ xinh đẹp, cũng thích đi ra ngoài đi dạo một chút, ngủ dậy sẽ khóc nháo đòi đi ra ngoài.

Hạ Uyển Chi hiếm khi rảnh rỗi, liền dẫn hân ra ngoài đi một chút. Ở núi Thúy Hoa, lá phong đã chuyển sang đỏ, từ xa nhìn ngọn núi một mảnh màu hồng điểm lệ, nhìn thật đẹp mắt. Đoàn người đi Thúy Hoa Sơn, Nhị hoàng tử nuôi đến trắng trẻo mập mạp, cân nặng không nhẹ. Nàng ôm một lúc hơi mệt nên giao cho bọn nữ nương và Hạ Bích thay phiên ôm.

Vừa ra khỏi cửa, Nhị hoàng tử rõ ràng rất cao hứng, miệng không ngừng bị bỏ gì đó. Tròng mắt đen bóng xoay chuyển, nhìn cái này một chút, nhìn cái kia một chút, rất mới lạ.

Phong cảnh núi Thúy Hoa xinh đẹp hiếm thấy. Cuối mùa thu đầu mùa đông, tiền Hoàng Hậu còn cử hành yến hội ở núi Thúy Hoa, mở tiệc chiêu đãi mọi người rồi cùng nhau ngắm lá đỏ.

Mấy ngày nay Thái Hậu bị bệnh, nàng đương nhiên không thể mở tiệc ăn mừng như vậy, nếu không sẽ bị người lên án.

Đi dạo ở núi Thúy Hoa một lát, nàng nhìn cảnh sắc vô cùng mỹ lệ, sai Hạ Bích chuẩn bị giấy và bút mực, vẽ tranh ở trong đình. Nhữ nương ôm Nhị hoàng tử đứng dưới cây phong. Nó ngửa đầu nhìn lá phong rơi xuống. Một màn này được nàng vẽ ra, ý cảnh sâu xa, trông rất sống động, cực kỳ xinh đẹp. Nàng xem thấy hài lòng, phân phó xuống cho người cất đi.

Đến lúc ăn trưa các nàng mới xuống núi. Hoàng cung rất lớn, cho dù ở hoàng cung, từ núi Thúy Hoa đến Chiêu Hoa cung đi cũng mất khá nhiều thời gian.

Trên đường trở về vừa vặn gặp phải Quế Tú ma ma đi làm việc. Nhìn nàng tinh thần sáng láng, vẻ mặt thoải mái, không có một chút bộ dáng ốm yếu. Quế Tú ma ma biết rõ thân thể khó chịu chẳng qua chỉ là lấy cớ, âm thầm nhớ kỹ trở về nhất định phải cáo trạng trước mặt Thái Hậu.

Hạ Uyển Chi cũng nhìn thấy Quế Tú ma ma, ngược lại một chút cũng không lo lắng Thái Hậu biết, mang theo Nhị hoàng tử về mặt ung dung rời đi.

Sau khi ăn trưa Tề Diệp bị Thái Hậu gọi đến, Thái Hậu có làm ra vẻ suy yếu, nói "Hoàng Thượng, coi như ai gia van người, nể mặt ai gia, bỏ hôn sự của Triệu gia và Văn gia đi!"

"Nếu có thể hủy trăm nhất định sẽ không để Thái Hậu lo lắng, chỉ là miệng vàng lời ngọc đã nói ra, nếu lật lọng, uy nghiêm của trăm ở đâu?" Hân nói "Hon nữa, ở trước mặt mọi người Văn thị lang nói hân và Triệu tiểu thư tình đầu ý hợp, muốn định chung thân. Nếu là thoát hôn, chỉ sợ không tốt đối với danh dự của Triệu tiểu thư. Huống chi Văn gia cũng không kém, Triệu tiểu thư gả đi cũng không thiệt thòi."

Hân còn nói "Trăm biết Thái Hậu yêu thương nàng ấy. Trăm sẽ không bạc đãi nàng, đợi nàng gả đi sẽ thăng chức quan cho Văn thị lang. Như vậy coi như đối với nàng không tệ."

"Thăng quan thì thế nào, tâm tư của Tĩnh Di ai gia còn không rõ ràng sao. Hon nữa, cái gì mà định chung thân, tình đầu ý hợp đều là Văn thị lang kia tự ý thêm đặt. Hân là con cóc mà muốn ăn thịt thiên nga. Tĩnh Di làm sao có thể vừa ý người ngu ngốc như vậy?"

"Bất kể như thế nào, ai gia không đồng ý của hôn sự này. Nếu Hoàng Thượng thật sự hiểu thuận với ai gia, hãy nghe ai gia một lần." Một ngày nay, thư của Triệu gia đưa đến một phong lại một phong. Đứa bé Tĩnh Di kia cũng khóc rống không ngừng. Nếu thật sự xảy ra chuyện gì, chẳng phải là phá hủy một người sao?

"Đây không phải chuyện hiểu thuận hay không hiểu thuận." Tề Diệp cắn răng không nhả ra, nói "Canh giờ không còn sớm, trăm còn nhiều chính vụ phải xử lý, Thái Hậu nghỉ ngơi đi! Ngày khác trăm trở lại thăm người!"

"Hoàng Thượng..." Thái Hậu còn muốn biện hộ, thấy vẻ mặt hân hồ hởi, lập tức cảm thấy hụt hẫng. Ngay cả đứa con mang thai mười tháng từ trong bụng bà ra cũng không đáng tin cậy, thật làm người ta thất vọng đau khổ. Hân đây một chút cũng không để ý tới tình cảm mẹ con. Lúc trước hẳn lên làm thái tử, rồi ngồi lên ngôi vị hoàng đế, Triệu gia bỏ ra không ít công sức.

Bây giờ cảnh hân cứng cáp, người đầu tiên hạ thủ chính là Triệu gia. Thái Hậu bà sao có thể không nóng nảy. Dù sao bà cũng là nữ nhi Triệu gia, trên người chảy dòng máu Triệu gia, không thể bảo đảm Triệu gia đời đời phồn vinh hiển quý, nhưng cũng muốn giữ cho hôm nay Triệu gia huy hoàng!

Có thể Hoàng Thượng không nghĩ như vậy, hân cảm thấy Triệu gia tồn tại cản đường hân, muốn diệt trừ Triệu gia. Sao bà lại có thể tro mắt nhìn Triệu gia suy tàn?

Trong lòng có quyết định, Thái Hậu phân phó nói "Chuẩn bị giấy bút."

Quế Tú ma ma gạt đầu, rất nhanh đã chuẩn bị giấy và bút mực lên. Thái Hậu nhanh chóng viết vài trang thư, làm khô liền đưa cho Quế Tú ma ma, tìm người tin cậy đưa đến Triệu gia.

Bữa tối Tề Diệp bị Lệ phi nương nương mời đến, nói là chuẩn bị thức ăn hân thích. Dù sao mấy ngày này không qua ngồi một chút, mặc dù cảm thấy những nữ nhân này rất nhàm chán, lại cũng không thể vứt bỏ các nàng. Các nàng không chỉ là một nữ nhân, sau lưng còn đại biểu cho một gia tộc. Hân không thể nào chỉ độc sủng một người.

Lệ phi lấy ra tất cả vốn liếng để nịnh nọt hân. Nhị công chúa cũng coi như nhu thuận đáng yêu. Chỉ là đứa trẻ tám tháng đã biết gọi người, không thể không nói là thông minh.

Tề Diệp nghe con bé gọi phụ hoàng, trong lòng vẫn hơi xúc động, ôm Nhị công chúa treu chọc một lát, rồi thưởng một bộ vòng cổ chuỗi vàng cho nó. So với thưởng Nhị hoàng tử ngọc bội, là ngọc bội hân từ nhỏ đeo bên người, một bộ vòng vàng thật sự không coi vào đâu.

Mặc dù Lệ phi bất mãn, nhưng cũng không thể nói gì. Nàng có thể đi đến bây giờ, ngồi trên phi vị, Lệ phi đúng là đã phải chịu không ít đau khổ. Bị hoàng hậu, Thục phi ức hiếp, thật sự rất vất vả để bảo vệ Nhị công chúa. Mặc dù có lúc cũng sẽ có lòng tham nghĩ nếu là tiểu hoàng tử thì tốt hơn.

So với những phi tần không có hài tử mà nói, nàng đã cảm thấy rất may mắn.

Ban đêm Tề Diệp ngủ lại chỗ Lệ phi ở Ngọc Hoa cung. Lệ phi chuẩn bị nước nóng hầu hạ Tề Diệp tắm rửa thay quần áo, cầm lấy khăn tắm lau sạch thân thể cho hân. Tề Diệp nhắm mắt nằm trong thùng gỗ, nhìn không ra cảm xúc.

Màn che màu tím nhạt buông xuống, Lệ phi nương nương rất mong đợi hân làm bước tiếp theo. Tề Diệp nằm một lúc liền ngủ thiếp đi. Lệ phi nương nương trông đứng trông ngồi, không nghe thấy động tĩnh của hân, nghi hoặc nghiến đầu, chỉ thấy hân đã ngủ say, nhất thời không biết nên nói gì. Nàng là nữ nhân, đương nhiên hy vọng có thể lấy được ân sủng của hân. Kể từ khi nàng sinh hạ Nhị công chúa, kể ra số lần ân sủng cũng không nhiều, thậm chí có lúc nàng cảm thấy Hoàng Thượng chỉ làm để ứng phó. Chẳng lẽ thân thể của nàng như vậy làm cho hân không có cảm giác sao?

Lệ phi thao thức cả đêm. Hôm sau nàng rời giường rất sớm, hầu hạ hân tắm rửa thay quần áo. Đưa mắt nhìn hân rời Ngọc Hoa cung nàng mới thở phào nhẹ nhõm, ngã xuống giường, toàn thân vô lực. Nếu Hoàng Thượng không có cảm giác với nàng, con đường sau này phải đi thế nào?

Ở hậu cung, không có ân sủng của Hoàng Thượng ngay cả một phi tần nhỏ nhỏ được sủng ái cũng không bằng. Bây giờ nàng có tiểu công chúa, cho dù không vì mình, vì tiểu công chúa tương lai được hôn phối với một vị Phò mã tốt, người mẫu phi nàng cũng phải có quyền thế nhất định. Nếu không làm sao có thể trở thành chỗ dựa cho tiểu công chúa đây?

"Hôm qua Thái Hậu cho người đưa một phong thư ra ngoài. Nó tỷ vô năng không ngăn cản được, cho nên không biết bên trong nói những gì." Sáng sớm, Hạ Bích sảm hỏi trước mặt Hạ Uyển Chi. "Cho dù đưa tin ra ngoài thì thế nào, Hoàng Thượng cũng không hủy bỏ tử hôn. Triệu Tĩnh Di chỉ có thể gả cho Văn Chí Viễn. Gả cho một kẻ không xứng với mình, đây là trừng phạt dành cho nàng ta." Hạ Uyển Chi cười lạnh một tiếng, nói: "Nhìn chăm chăm Chiêu Hoa cung, đừng để người lợi dụng sơ hở. Thái Hậu cũng không phải để đối phó, ngoài sáng tranh không được, khó tránh khỏi sẽ không làm chuyện mờ ám."

"Nương nương yên tâm, nô tỳ đã phân phó xuống."

"Vậy là tốt rồi! Đặc biệt nhìn kĩ tên Vinh Quang. Hân là người bên cạnh Thái Hậu!" Chiêu Hoa cung này của nàng cũng không thiếu người của kẻ khác, không phải mỗi người đều là tâm phúc của nàng. Nàng không thể không đề phòng.

Thái Hậu có thể đứng đầu trong đám phi tần của tiên đế, cũng không phải người có thể tùy tiện dấy vào. Tâm cơ và thủ đoạn của bà ta không thể không khiến người đề phòng. "Bên Lâm Huệ thế nào?" Nàng luôn luôn ghi nhớ Lâm Huệ. Nếu đã vạch mặt thì càng cần phải lưu ý nhất cử nhất động của nàng ta. Nếu không khi nào đó nàng ta đâm cho một đao sau lưng cũng không biết. "Gần đây Lâm sung dung rất an phận, một mực điều dưỡng ở Đức Sang cung, không bước chân ra khỏi cửa."

"Đừng lơ là." Đến đường cùng ắt sẽ phản kích. Nàng ta không phải người dễ dàng cam tâm như vậy. Hôm nay âm thầm không có nghĩa là nàng ta sẽ không làm loạn. Nàng sẽ không khinh địch, tìm được cơ hội sẽ diệt trừ nàng ta, miễn cho đêm dài lắm mộng. Trên đời này, chỉ có người chết mới không đáng sợ. "Vâng!" Hạ Bích gật đầu, nhớ ra cái gì đó, nói "Chỉ là gần đây Quý tiếp dư rục rịch, thỉnh thoảng đi qua chỗ Hoàng Thượng, muốn khiến cho Hoàng Thượng chú ý."

"Ừ, nàng ta muốn xoay người đương nhiên muốn Hoàng Thượng sủng ái. Chỉ là Hoàng Thượng còn có thể ân sủng nàng ta lần nữa hay không, vậy thì phải xem bản lĩnh của nàng ta." Còn tưởng rằng Hoàng Hậu và Đức phi khó đối phó nhất, bây giờ suy nghĩ một chút, khó đối phó nhất chính là Thục phi. Nhìn như không có đầu óc, nhưng nàng ta lại là người lợi hại nhất.

Nhưng chỉ cần có nàng ở đây, Quý tiếp dư cũng đừng mong xoay người "Gỡ lùm đầu bài của Quý tiếp dư xuống. Nhớ là còn có những người khác tiến cung, tùy tiện treo một cái lên đi."

"Vâng!" Hạ Bích gật đầu, lui xuống đi làm việc.

Trung tuần tháng mười, thành Kim Lăng đổ xuống một trận mưa lớn. Lá phong núi Thúy Hoa rơi đầy đất. Đến đây, nàng hào hứng, che dù, cùng Tề Diệp lên núi Thúy Hoa. Bắt chập vớ ướt đẫm, tâm tình nàng rất sung sướng.

Kết cục của sự bốc đồng này chính là nàng bị bệnh. Ngự y nói là bị cảm lạnh, kê đơn thuốc điều dưỡng cho nàng. Nàng bị bệnh, không thể ôm Nhị hoàng tử bên người chăm sóc. Dù sao nó là hài tử, thân thể còn yếu ớt, bệnh có thể lây, cũng không thể để hân chịu khổ theo.

Tề Diệp nghe nói, thờ dài "Sớm biết như vậy sẽ không đi du ngoạn dưới trời mưa. Nhìn nàng bị bệnh thật làm người khác đau lòng." Hạ Uyển Chi ha ha cười một tiếng, nói "Thần thiếp cảm thấy rất đáng. Một đêm mưa mùa đông, lá đỏ rụng đầy trời, cũng là cảnh đẹp hiếm thấy. Vì cảnh đẹp này, cho dù bị bệnh thần thiếp cũng cam nguyện."

"Ngốc!" Tề Diệp sủng ái cười một tiếng, nhéo mũi nàng. Nào ngờ vốn là nàng bị chảy nước mũi. Hân bóp một cái, nước mũi chảy ra, chặt vật lúng túng không thôi. Hân cũng không phải để ý, lấy tay áo lau nước mũi cho nàng. Đây chính là lòng bảo đảm!

Hạ Uyển Chi bị bệnh, Hạ Bích càng thêm cẩn thận.

Chén thuốc, đồ ăn đều là Hạ Đồng tự mình coi sóc. Nàng đi nhà xí ra, đã nhìn thấy Vinh Quang công công lén lút vào phòng bếp nhỏ. Lúc này trong phòng bếp nhỏ không có ai.

Hạ Đồng đã biết Vinh Quang là người bên cạnh Thái Hậu, lại càng đề phòng, cũng không kinh động hân. Hân đưa mắt nhìn xung quanh, móc ra một gói đồ đổ vào trong bình thuốc, trong bình là thuốc của Hạ Uyển Chi.

Hạ Đồng nhìn thấy, nhú mày, biết rõ vật hân đổ vào không phải thứ tốt. Vừa vận bát tại trận, nàng sao có thể buông tha, một phát đá cửa phòng. Một tiếng ầm vang lên, hù dọa Vinh Quang công công thiếu chút nữa ngã văng ra ngoài.

"Người đang làm gì vậy? Lại dám hại nương nương, người chán sống rồi!" Hai tay Hạ Đồng chống nạnh, vẻ mặt nghiêm nghị. Vinh Quang công công bị hù dọa không nhẹ, lập tức thay đổi sắc mặt. Thấy hành động của mình bị phát hiện, việc đầu tiên hân nghĩ tới là chạy trốn. Nghĩ lại lại thấy, cho dù chạy cũng vô dụng, kiểu gì nàng ta cũng sẽ tố cáo mình. Nhìn chừng chừng xem là người nào, lại là một tiểu cung nữ gầy yếu, sát ý của hân chợt hiện. Chỉ rằng ta chết mới có thể giữ được bí mật, cũng có thể giữ lại cho mình một cái mạng. Vừa nghĩ như vậy, sát khí lộ ra.

Hạ Đồng thấy vậy, nói không sợ hãi là gạt người. Nàng từng bước từng bước lui về phía sau, nói "Người muốn làm gì? Nếu đã thương ta, nương nương chắc sẽ không tha thứ cho người." Nói xong định chạy đi.

Vinh Quang tay mất lạnh lẽ, cầm lấy vật áo của nàng kéo lại. Hạ Đồng cũng không giống bề ngoài yếu ớt nhu nhược. Nàng lớn lên trong lao động vất vả, có vài phần cật lực. Biết hân xuống tay độc ác, nàng cũng sẽ không khách khí, hai người gây gổ, rất nhanh liền lao vào đánh nhau.

Chỉ là dù sao Vinh Quang công công cũng là nam nhân. Hạ Đồng thân con gái sao có thể là đối thủ của hắn. Rất nhanh nàng đã bị hắn ta bóp cổ, áp trên mặt đất, mặt sưng đỏ bầm. Hắn ta là muốn bóp chết nàng.

Đôi mắt từ vong bất kỳ ai cũng đều sợ hãi, Hạ Đồng cũng không ngoại lệ. Nhưng bây giờ nàng không muốn chết, ra sức giãy giụa. Đột nhiên nàng nghĩ ra, vớ lấy cái trâm cài tóc trên đầu, hung hăng đâm xuống.

Vinh Quang kêu đau một tiếng, nhất thời buông lỏng tay làm Hạ Đồng bắt được cơ hội, đồng thời cũng làm những người khác chú ý.

Vinh Quang bị trói gô đến gấp Hạ Uyển Chi. Bệnh của nàng đã khá hơn nhiều. Mặc dù vậy trên người nàng mặc rất dày quần áo để tránh bị lạnh.

Nàng nhìn sang Vinh Quang, nói "Tự mình thành thật khai báo, hay là muốn tra tấn, người tự nghĩ đi! Chỉ cần người khai ra là ai đứng sau, bản phi có thể tha cho người một cái mạng chó."

"Nương nương nói gì nô tài căn bản không hiểu. Nô tài phạm sai lầm gì? Nương nương muốn làm gì nô tài?" Hắn há lại có thể dễ dàng khai ra Thái Hậu? Vinh Quang không ngốc, muốn hỏi thì cứ hỏi đi, hắn đâu ngu mà khai ra. "Còn dám giả vờ ngây ngốc. Người đã không biết, bản phi cũng không miễn cưỡng. Hạ Bích, mang chén thuốc bụng lên, rót ra." Tiếng nói vừa dứt, rõ ràng trông thấy Vinh Quang run lên một cái. Hắn vô cùng tham tiền, nhưng so với mạng của mình, hắn càng tiếc mạng sống hơn.

Nhìn Hạ Bích bụng chén thuốc lên, Vinh Quang e ngại rụt cổ một cái, cổ làm ra vẻ kiên cường nói "Nương nương, nô tài không bị bệnh, không cần phải uống thuốc."

"Sợ hãi ư?" Hạ Uyển Chi ngồi trên ghế hoa lê đồ thảm, khiêu mi nói "Cho người thêm một cơ hội cuối cùng. Chỉ cần người nói ra ai sai người bỏ thuốc, bản phi tạm tha người một cái mạng chó. Nếu không chịu nói, vậy thì một giọt thuốc cũng không được lọt."

Vinh Quang tự đánh giá, một bên là Thái Hậu, một bên là Uyển quý phi được sủng ái. Hai bên đều là người không dễ đắc tội. Nếu hắn làm việc cẩn thận một chút để không bị phát hiện cũng sẽ không khó xử như thế này.

"Ra tay." Không hề thời gian cho hắn suy nghĩ, Hạ Uyển Chi hạ lệnh.

Rất nhanh liền có tiểu thái giám tiến lên bắt lấy Vinh Quang. Một người bóp cằm của hắn, cầm một cái phễu vào. Hạ Bích bụng chén thuốc đến gần. Thuốc là hán hạ, hắn đương nhiên biết rõ uống hết thì dù là thần tiên cũng không cứu được. Hắn không ngừng giãy giụa nói, âm thanh hàm hồ "Nương nương, nương nương tha mạng, nô tài nói, nô tài nói." Hạ Uyển Chi đưa tay, Hạ Bích bụng chén thuốc đứng một bên. Vinh Quang bị hù dọa đến đồ mồ hôi lạnh, nói "Là Thái Hậu, là Thái Hậu phản phò nô tài bỏ thuốc vào chén thuốc của nương nương. Nô tài cũng là bắt đắc dĩ. Bả ấy là Thái Hậu, nếu nô tài không làm theo, sẽ khó giữ được cái mạng nhỏ này."

"Coi như người thức thời, muốn sống phải biết lập trường của mình. Bản phi có năng lực tha người một mạng, cũng có năng lực lấy mạng chó của người."

"Dạ dạ dạ! Nô tài hiểu được, nô tài cũng không dám nói dối nữa, cũng không dám giấu giếm nữa. Nô tài đều là vạn bất đắc dĩ, mong rằng nương nương tha mạng." Vinh Quang liền bị kéo xuống rất nhanh. Hạ Uyển Chi vuốt túi thơm bên hông, cười lạnh "Rốt cục cũng động thủ, thật là làm cho người ta cao hứng!"

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 109

Edit: Áu Dương Vô Tâm

Beta: Biuti

Khó có thể bắt được nhược điểm của Thái Hậu, Hạ Uyển Chi sao có thể làm ngơ. Nàng sai Hạ Bích đi mời Tề Diệp qua đây trước.

Tề Diệp đang tiếp kiến đại thần, nhất thời không đi được. Hạ Bích liền đứng đó chờ. Tiểu thái giám đi vào truyền lời cho Quang Thuận công công, người của Chiêu Hoa Cung hắn từ trước đến nay không dám chậm trễ.

Rất nhanh Quang Thuận liền tiến đến bên tai Tề Diệp nói nhỏ vài câu. Tề Diệp nhú nhú mày, cũng không nói cái gì, hai, ba câu câu xử lý tốt chính sự liền để cho đại thần lui xuống.

Hạ Uyển Chi đợi một hồi lâu, nghe cung nữ truyền lời hắn là đang bận chính vụ với các đại thần. Nàng nghe vậy cũng không nóng vội mà suy tính làm sao cho mình thật đáng thương, để hắn đau lòng che chở nàng, còn chinh đồn lại Thái Hậu một phen.

Hạ Uyển Chi biết, dù sao Thái Hậu dù sao cũng là mẹ ruột của Tề Diệp. Cho dù bà ta phóng hỏa đốt nhà thì cũng sẽ không chịu tội như thứ dân. Nhưng nàng sẽ không để Thái Hậu sống quá tốt được.

Một hồi lâu, Hạ Uyển Chi mới thấy bóng Tề Diệp đang khoan thai đi tới. Nàng đã ù mru xong, vừa thấy người tới thì nước mắt lưng tròng sà vào lòng hắn: "Hoàng Thượng ~"

Thấy vậy Tề Diệp ôn nhu an ủi: "Có chuyện gì vậy?"

"Hoàng Thượng, thần thiếp sợ lắm." Hạ Uyển chi ôm eo của hắn, toàn thân run lấy bầy, cả người dán sát vào người Tề Diệp. Làm cho người ta đau lòng không thôi.

"Mau nói với trẫm mọi chuyện là như thế nào, đừng cứ khóc như vậy, trẫm sẽ lo lắng." Tề Diệp kéo nàng ngồi xuống, lau nước mắt trên mặt nàng.

Hạ Uyển Chi gật đầu, nghẹn ngào nhìn hắn một cái. Kể lại chân tướng mọi chuyện cho hắn nghe.

Tề Diệp nhú mày: "Người nàng đang nói là Thái Hậu sao?"

Nàng gật đầu, nói: "Thần thiếp không dám nói dối. Hoàng Thượng nếu không tin có thể hỏi Quang Vinh, hắn đang bị trói nên sẽ không vu hãm Thái Hậu. Hoàng Thượng, thần thiếp không nói dối."

"Đừng kích động, trẫm tin nàng không nói dối." Tề Diệp thấy nàng gấp đến độ mặt đỏ bừng, ôn nhu an ủi vài câu, nói: "Đem hắn ta lên đây."

Rất nhanh Quang Vinh bị trói đưa lên. Tề Diệp lạnh giọng hỏi: "Là ai sai người hạ dược vào chén thuốc của Uyển Quý Phi?"

"Là... Là..." Quang Vinh liếc nhanh qua Hạ Uyển Chi một cái, lập tức cúi đầu nói: "Là Thái Hậu."

"Nói bậy. Tại sao Thái Hậu phải làm vậy?" Tề Diệp giận tím mặt, bực mình đứng dậy. Quanh thân tản ra hơi thờ bức người.

"Nô tài không dám nói dối. Chính là Thái Hậu phái Quế Tú ma ma truyền lời, sai nô tài hạ dược trong chén thuốc của Uyển Quý Phi." Quang Vinh muốn sống, vì thế hắn nhất định sẽ nói hết ra, không thì hắn chết thế nào cũng không biết.

"Người chỉ biết nói miệng mà không có chứng cứ, chứng cứ đâu?" Tề Diệp không tin. Dù gì đó cũng là mẹ ruột của hắn, sinh dưỡng (1) hắn. Để hắn ngồi lên ngôi vị Hoàng đế đã bỏ ra không ít công sức.

(1) Sinh dưỡng: Sinh ra + nuôi dưỡng.

Trước kia nghe bà luôn miệng nói phải xuống tay với Uyển Nhi. Hắn cũng chỉ cho rằng đó là lời nói mà thôi, không nghĩ tới hôm nay lại..

Còn về phần tên Quang Vinh này, hắn ta cũng chỉ nghe theo phân phó, ngoài ra không có chứng cứ nào cả. Nếu như tên cậu nô tài này đang nói dối, mạng nhỏ của hắn ta khó mà giữ được.

"Nô tài không dám nói dối, thật sự là Thái Hậu phân phó nô tài làm. Nếu không phải thì nô tài có mướn là gan, nô tài cũng không dám hạ dược Uyển Quý Phi như vậy." Quang Vinh nằm bò trên mặt đất cầu xin: "Hoàng Thượng, nô tài chỉ nghe theo phân phó. Không phải thật sự muốn hại nương nương. Mong Hoàng Thượng đại nhân đại lượng, tha thứ cho kẻ tiểu nhân này."

Tề Diệp trầm mặc, vẻ mặt hiện rõ sự không vui.

Hạ Uyển Chi nghe hắn hỏi về chứng cứ, liền hiểu được dù chứng cứ vô cùng xác thực, hắn cũng sẽ không làm gì Thái Hậu. Dù sao cũng là mẹ ruột của hắn, ân tình dưỡng dục ở ngay đó, không phải ai cũng đều có thể ghê lạnh tình thân.

Nghĩ vậy, nàng liền nói: "Hoàng Thượng, nếu không có chứng cứ tức là không phải do Thái Hậu làm. Là thần thiếp nghĩ nhiều, đều do tên cậu nô tài này hồ ngôn loạn ngữ."

"Nương nương, nô tài không hề nói dối. Thật sự là do Thái Hậu sai nô tài làm. Nô tài xin thề với trời, nếu nô tài nói dối nửa câu, thì sẽ bị thiên lôi đánh chết rớt xuống mười tám tầng địa..." Không đợi hắn ta nói xong, Tề Diệp phát tay. Quang Thuận tiến đến che miệng hắn không cho hắn nói tiếp.

Tề Diệp xoay người nói với Hạ Uyển Chi: "Việc này trăm sẽ giải quyết. Nàng không có việc gì thì tốt rồi, những chuyện khác thì đợi lát nữa chuyện nói sau."

"Vâng!" Hạ Uyển Chi ngoan ngoãn gật đầu. Nhìn hắn mang Quang Vinh đi, rồi ra lệnh: "Đi xem một chút Hoàng Thượng đi đâu."

"Vâng." Hạ Bích gật đầu, phân phó một tiểu thái giám đi theo sau.

Không lâu sau tiểu thái giám đã trở lại, nói: "Hồi bẩm nương nương, bệ hạ mang người đi Thọ Ninh Cung."

Nàng gật không lên tiếng, nhưng tâm tình rất tốt còn cảm khản ra thều. Nàng biết Tề Diệp đến Thọ Ninh Cung không phải để ôn chuyện cũ. Bất kể thế nào đi nữa, Thái Hậu cũng sẽ không được sống được yên thân. Cho dù hắn không lấy mạng sống bà ta, cũng sẽ cách chức danh hiệu Thái Hậu của bà, cũng có thể làm cho lòng bà ta không thoải mái.

Mặt Tề Diệp không chút thay đổi đi đến Thọ Ninh Cung. Thái Hậu nghe báo hắn đến đây có chút ngoài ý muốn, đặc biệt hơn là nhìn thấy hắn sai người ném Quang Vinh vào trong. Người nà bà không biết, nhưng Quế Tú ma ma bên cạnh thì khác, nhìn thấy Quang Vinh sắc mặt lập tức thay đổi. Một màn này rơi ở trong mắt Tề Diệp tối hơn vài phần: "Thái Hậu gần đây có khỏe không?"

"Hiếm khi Hoàng Thượng lại quan tâm ai gia như vậy, cho dù chết cũng bằng lòng." Thái Hậu cố ý nói.

"Thái Hậu quá lời." Tề Diệp nhân nhạ nói: "Thái Hậu có biết người trên mặt đất là ai không?"

"Sao ai gia có thể biết hắn được?" Thái Hậu nói: "Như vậy hôm nay Hoàng Thượng tới không phải để thăm ai gia đi."

"Thái Hậu đoán đúng rồi, trăm không phải tới thăm Thái Hậu. Mà là muốn cùng với Thái Hậu làm rõ một chuyện." Hắn nói: "Tên cậu nô tài này hôm nay cả gan dám bỏ thuốc vào chén dược của Uyển Quý Phi ý muốn làm hại nàng ấy. May mắn là bị phát hiện được, hắn thức thời khai ra người đứng đằng sau. Thái Hậu biết đó là ai không?"

Thái Hậu nhìn thoáng qua Quang Vinh ngã trên mặt đất, ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Ai gia làm sao mà biết được? Hoàng Thượng lời này hỏi cũng thật buồn cười."

"Buồn cười? Tề Diệp nhường này "Uyển Quý Phi làm sai cái gì, Thái Hậu lại hạ độc trong thuốc của nàng ấy?"

"Nếu Hoàng thượng đã chắc chắn như thế, thì ai gia là người ngay thẳng không nói chuyện mập mờ. Quả thật là ai gia phân phó." Thái Hậu ngẩng đầu nhìn hắn: "Nữ nhân kia không thể giữ lại. Mỗi việc ai gia làm đều là tốt cho Hoàng Thượng."

"Tốt cho trăm?" Tề Diệp tức giận đến nở nụ cười.

"Đừng. Hoàng thượng là vua của một nước sao có thể bị nữ nhân dắt mũi? Uyển Quý Phi không phải là nữ nhân bình thường. Nàng ta tâm cơ thâm trầm, lòng dạ sâu không lường được, lại giỏi về tâm kế. Ai gia không yên tâm để nàng ở bên người Hoàng Thượng."

"Tâm cơ thâm trầm, lòng dạ sâu, giỏi tâm kế?" Tề Diệp nói: "Trăm ngược lại không nghĩ tới mất mình mà thành như vậy, thậm chí một chút cũng không nhìn ra. Cho dù mất trăm mưu, nhưng tâm không mưu, nàng là người như thế nào trăm hiểu rõ ràng nhất. Nhưng mà chuyện lần này Thái Hậu sai rồi, trăm tôn trọng người là trường bối, chuyện hôm nay trăm sẽ không truy cứu."

"Tốt nhất chuyện này không nên có thêm lần hai. Thái Hậu tự giải quyết cho tốt. Đừng làm trăm không màng đến mẫu tử tình thâm mà xử tội người. Trăm không muốn trong lòng Thái Hậu sinh ra hiểm khích. Đừng nghĩ lần này Thái Hậu không bị xử lý thì lần sau lại tiếp tục." Dứt lời phát tay áo rời đi.

Thái Hậu một câu cũng không nói nên lời, đợi đến lúc hắn đi xa, mới phản ứng lại. Bà tức giận đến nổi cả người run rẩy: "Hoàng Thượng người rõ là... Rõ là bị quỷ ám.." Còn chưa nói xong, Thái Hậu tức giận đến nổi đàm trào lên họng thờ không ra hơi, hôn mê bất tỉnh. Quế ma ma kinh hãi hét lớn gọi ngự y.

Về phần Quang Vinh, hắn lồm cồm bò dậy ra khỏi Thọ Ninh Cung nhưng không dám trở về Chiêu Hoa Cung. Người như vậy, sao Tề Diệp có thể để lại bên người nàng.

Hạ Uyển Chi nghe nói Thái Hậu tức giận đến ngất đi, chỉ là cười lạnh một tiếng. Bà ta dám hạ độc nàng mà chỉ ngắt xiù thôi, đúng là quá tiện nghi rồi.

Mà Tề Diệp đối với nàng càng thêm sùng ái. Vì đền bù, hắn ban thưởng rất nhiều đồ quý hiếm. Hạ Uyển Chi chẳng thèm để ý dù sao đó cũng chỉ là các vật ngoài thân. Đối với chuyện hắn không xử trí Thái Hậu, nàng cũng không truy vấn, coi như việc này bị trôi vào quá khứ.

Còn Thái Hậu lần này tức giận không hề nhẹ. Từ ngày hôm đó liền ốm không nổi. Tề Diệp biết cũng chỉ sai ngụy y săn sóc, ba ngày sau mới đi Thọ Ninh Cung thăm một chút. Thái Hậu lại không muốn thấy hắn, chán ghét quay mặt đi.

Tề Diệp biết bà đang tức giận, dứt khoát không quan tâm. Chỉ nói ngụy y chăm sóc thật tốt. Hắn biết Thái Hậu muốn dùng bệnh của mình để trừng phạt hắn, nên dăm ba bữa hắn mới qua thăm một lần. Vì thế Thái Hậu tức đến nổi bệnh càng nặng hơn.

Hôn sự của Triệu gia và Văn gia vẫn tiến hành như cũ. Cho dù Triệu gia không nguyện ý, nhưng thánh chỉ đã ra, bọn không thể bất chấp tất cả mà ngay cả ý Hoàng Thượng cũng dám phản

đối, chỉ có thể gửi gắm hi vọng lên người Thái Hậu. Hi vọng Thái Hậu có thể thuyết phục Hoàng Thượng giải trừ mối hôn sự này, đối với Hoàng Thượng mà nói, đó cũng chỉ là một câu nói mà thôi.

Mà Tề Diệp im lặng không nói lời nào. Đặc biệt là Thái Hậu nằm trên giường già bộ bệnh không dậy nổi, chỉ biết than ngắn thở dài. Nhưng hẳn quyết vẫn không lộ diện.

Thái Hậu thấy hẳn lần tránh mình như thế, trong lòng không vui, nhưng cũng không thèm nói gì. Tuy ngoài mặt như vậy nhưng bà ta lại âm thầm điều khiển các đại thần. Ngày hôm sau trên triều liền dâng tấu sớ, trong đó đều nhắc đến lễ nghi Hiếu Liêm (2), trong đó chữ Hiếu xuất hiện nhiều nhất, kể hết truyện con trai hiếu thảo với mẹ cho hẳn nghe.

(2) Lễ nghi Hiếu Liêm: Hiếu, để, trung, tín, lễ, nghĩa, liêm, si. Từ Hiếu có nghĩa là Hiếu thảo, hiếu thảo với cha mẹ, trường bối.

Tề Diệp sao lại không biết ý tứ của các đại thần, ý tứ của Thái Hậu. Hẳn làm bộ không nhìn thấy bó mặc đồng tấu chương ở một bên. Đại thần thấy hai ngày rồi rồi mà không được hồi âm tấu chương mình gửi, trong lòng có chút lo sợ.

Thái Hậu nghe xong, truyền lời kêu bọn họ tiếp tục dâng tấu.

Liên tiếp ba ngày, tấu sớ như vậy bị chất đầy ở ngư thư phòng. Mà Tề Diệp một chút cũng không thèm đề cập tới. Đại thần không bình tĩnh nổi, sốt ruột quý ở bên ngoài Thọ Ninh Cung: "Thái Hậu, lão thần đã tận lực."

"Ai gia đã biết, lui xuống đi!" Thái Hậu thờ dãi: "Xem ra Hoàng Thượng rất quyết tâm."

"Nương nương, nên làm thế nào bây giờ? Nô tỳ nghe nói Triệu tiểu thư khóc nháo rất dữ dội, sống chết không chịu lấy Văn công tử."

"Không đồng ý thì có thể không gả sao, chẳng lẽ nàng muốn kháng chỉ?" Thái Hậu nói: "Ý Hoàng Thượng đã quyết. Ai gia đã ra mặt khuyên can nhưng hẳn vẫn không nghe, còn bị nữ nhân kia cắn ngược lại một cái. Trong lòng Hoàng Thượng hiện tại đã ghi hận ai gia."

Quê Tú ma ma trầm mặc, không biết nói gì hơn.

Cứ việc Tề Diệp liên tiếp mấy ngày không đến Thọ Ninh Cung. Hạ Uyển Chi nghĩ chắc là Thái Hậu đã nguôi giận, liền chuẩn bị đi Thọ Ninh Cung thỉnh an. Cho Thái Hậu ngọt ngào một chút, chắc hẳn bà ta không muốn nhìn nàng.

Hạ Uyển Chi vừa tới trước cửa Thọ Ninh Cung đã thấy Chu Tiếp dư đang đứng đó. Nàng ta thấy nàng liền nhanh chóng hành lễ. Nàng liếc nhìn Chu Tiếp dư cũng không nói gì, chỉ im lặng đứng ở trước cửa. Cung nữ thấy nàng đến đây bèn đi vào thông báo, rất nhanh cung nữ đã đi ra, cung kính nói: "Thái Hậu nương nương đang nghỉ ngơi, phiền nương nương chờ một lát."

Nghỉ ngơi? Hạ Uyển Chi nhướng mày. Chu Tiếp dư vừa đi, Thái Hậu liền nghỉ ngơi, đây cũng quá trùng hợp đi. Chi là trò mèo muốn trừng phạt nàng đứng đợi một chút. Không lẽ nàng còn không đoán được?

"Vậy bản phi cũng không tiện quấy rầy, ngày khác có thời gian sẽ đến thỉnh an Thái Hậu." Nàng không ngu mà đứng đó chờ đợi, dứt lời liền xoay người rời đi.

Nàng vừa đi thì cung nữ đi vào thông báo. Thái Hậu nghe nói Hạ Uyển Chi bỏ đi, sắc mặt lập tức thay đổi: "Tiện nhân, cho rằng mình được sủng ái thì không coi ai ra gì sao?"

"Nương nương, người cứ rời đi như vậy, Thái Hậu nhất định sẽ rất tức giận." Dù sao Thái Hậu cũng là bậc trưởng bối. Ở hậu cung và trong triều vẫn có địa vị. Hạ Bích có chút bận tâm.

"Bà ấy tức giận là chuyện của bà ấy, có liên quan gì đến ta?" Nàng cũng không thèm đề ý. Trừ phi bà ta không tức giận thì nàng mới chú ý thôi.

Tuần cuối cùng của tháng mười khí trời khá mát mẻ, y phục mùa đông cũng đã được phân phát. Hạ Uyển Chi luôn mặc áo ấm dày thêm một tầng, mà nàng trong lúc rảnh rỗi làm một cái áo choàng cho Tề Diệp. Buổi tối hẳn đến, nàng liền đưa cho hẳn mặc vào. Hạ Uyển Chi cười nói: "Thật vừa vặn. Hoàng Thượng mặc chiếc áo này vào càng thêm anh minh thần võ, tuần tú quý khí. Làm cho người khác không dòi mắt nổi."

"Ha ha, thật vậy sao?" Tề Diệp rất hưởng thụ nờ nự cười. Năm lấy cảm nàng cúi đầu ở mỗi nàng cần nhẹ một chút, nói: "Cái miệng nhỏ nhắn của Uyển Nhi ngày càng ngọt ngào. Ngọt đến nỗi làm cho lòng trăm đều mềm nhũn."

"Hoàng Thượng lại trêu thần thiếp."

Nàng cười đẩy hẳn ra. Ai để Tề Diệp thuận đà bế nàng lên. Khóe môi lông mày đều tràn ngập tia vui vẻ: "Có phải giữu cột Uyển Nhi hay không thử qua rồi sẽ biết!" Nói xong liền ôm nàng đi tới giường lớn, đặt nàng xuống đòuim. Dùng cả cơ thể đè lên người nàng, hôn dần từ ni tâm xuống phía dưới.

Nàng cười một tiếng, bàn tay mềm mại nhỏ nhắn không xương vòng qua cổ Tề Diệp. Mớ áo choàng rồi tới cầm bảo bên trong. Tay nhỏ rà soát khắp nơi trên cổ Tề Diệp, vuốt ve trước ngực cũng hai hạt đậu đỏ. Nghe Tề Diệp sung sướng hừ một tiếng, nàng đứng dậy đi tới gần, dùng môi hôn lên lồng ngực của hẳn chắc. Đầu lưỡi linh hoạt làm cả người hẳn run lên, nhiệt độ cơ thể cũng tăng như lò lửa.

Sau một lúc mây mưa. Hạ Uyển Chi mệt mỏi nằm trên khuôn ngực săn chắc của hẳn, ấm áp nhột nhột, có mùi mồ hôi nhẹ. Hai người dây dưa nhau một đêm, mắt không ít sức. Hiện tại nàng không muốn động dậy, chỉ muốn nghỉ ngơi một chút lấy lại sức.

Tề Diệp thỏa mãn nên đặc biệt ôn nhu. Một tay vuốt ve vành tai trắng nõn của nàng, một tay vuốt từ tóc nàng xuống, lồng ngực phập phồng, tâm tình có vẻ khá tốt.

Hạ Uyển Chi nghỉ ngơi trong chốc lát. Chồng cảm lên ngực Tề Diệp. Mượn ánh nền nhìn sắc mặt hẳn, hỏi: "Hoàng Thượng, ngày mai người cũng không đến thăm Thái Hậu sao?"

"Ừ?" Hẳn đáp một tiếng, vẻ mặt không thay đổi, nói: "Việc này trăm không muốn nhiều lời."

"Vâng!" Nàng nghe lời không nói chuyện này nữa. Nằm sấp trên người hẳn một lát rồi phản phò Hạ Bích chuẩn bị nước ấm, sẵn tiện mặc váy ngủ rồi đứng dậy. Hạ Bích rất nhanh liền mang nước ấm đi vào. Nàng cầm theo khăn vải lau vết mồ hôi trên người hẳn. Ngược lại Tề Diệp rất hưởng thụ, phổi hợp xoay người nằm xuống. Ánh mắt nàng vô tình nhìn thấy thứ đang ngóc đầu dậy, kinh ngạc nhìn người đang nằm.

Hiếm khi hẳn xấu hổ nhìn nàng một cái, kéo khăn trên người che đi.

Nàng nhìn thoáng qua liền xoay đầu qua chỗ khác. Bụng nước ra ngoài, lại mang thêm một chậu nước trốn sau tấm bình phong lau dấu vết trên người. Ban đêm hai người rất nhiệt tình, nên trên người nàng có không ít dấu hôn.

Rửa mặt chải đầu xong nàng liền nằm xuống. Không dậy một lát, hẳn vuốt tay, hơi thở ấm áp phun vào tai nàng: "Tức giận à?"

"Không dám." Giọng nàng khàn khàn đáp một tiếng.

Tề Diệp nhủ mảy, nghiêng người nhìn chăm chăm nàng. Hạ Uyển Chi xoay người đưa lưng về phía hẳn. Hẳn hơi khàn trương, nắm bà vai nàng ý bảo nàng nhìn mình. Hạ Uyển Chi vẫn bất động, nằm im.

Một trận âm thanh sột sột soạt soạt. Hạ Uyển Chi bỗng thấy Tề Diệp trườn qua người nàng nằm ở bên kia, còn mang theo nụ cười lấy lòng. Mặt nàng vẫn lạnh tanh, xoay người qua hướng khác.

"Ngủ rồi." Nàng không phải là người không có chừng mực. Nghe trong giọng nói hần mang theo sự không vui, liền đáp một tiếng.

Tề Diệp nghe vậy dờ dỗi khó dờ khóc dờ cười, dờ nàng lên. Nàng thuận thể xoay người, nghiêng đầu nhìn hần. Tề Diệp cười ha ha dán mặt tới gần: "Trăm chi cảm thấy có chút phiền. Chuyện tình của Thái Hậu trăm không biết nên làm gì bây giờ."

"Vâng! Thần thiếp tùy hứng, cho rằng Hoàng Thượng không thích thần thiếp." Nàng mềm giọng nói: "Thần thiếp biết sai rồi, mong Hoàng Thượng đừng chán ghét thần thiếp."

"Trăm sao có thể chán ghét nàng, vui mừng còn không kịp nữa là đằng khác." Hần cười cười hôn một cái ở trên mặt nàng, ôm nàng vào ngực: "Ngủ đi! Trễ rồi."

Nàng gật gật đầu, nghiêng người nằm đối mặt với hần, cả người nằm ở trong ngực hần. Là một tư thế đầy tính ý lại.

(2) *Lễ nghi Hiếu Liêm:*

1. *Hiếu:* tức là hiếu thảo. Hiếu thảo với cha mẹ là điều căn bản làm con. Hiếu thảo nghĩa là báo đáp công ơn dưỡng dục của cha mẹ, hiếu thảo cũng có nghĩa là biết vâng lời cha mẹ chỉ dạy.

2. *Đế:* tức là kính trọng. Kính trọng người lớn hơn mình vì mình làm em nên có bổn phận phải kính trọng anh chị mình.

3. *Trung:* tức là trung thành. Hết lòng trung thành với đất nước của mình, đó là trách nhiệm của người công dân, có tận trung thì mình mới báo đền được công ơn của đất nước.

4. *Tín:* tức là nhiệm. Đối với bạn bè phải có tín nhiệm, hứa với bạn chuyện gì thì phải làm chuyện đó, không thể thất tín, sai hẹn.

5. *Lễ:* tức là lễ phép. Đối với người, mình phải có lễ phép, phải hết sức khiêm nhường. Nếu không có lễ thì mình chỉ là thú vật mà thôi. Cho nên các bạn nhỏ, khi gặp các thầy cô thì phải biết chào hỏi, về nhà gặp cha mẹ phải biết lễ phép.

6. *Nghĩa:* tức là nghĩa khí. Thấy điều gì có nghĩa thì phải dũng cảm mà làm. Khi thấy ai gặp tai nạn thì mình phải tận lực giúp đỡ, giải quyết vấn đề giúp họ. Với bạn bè thì mình phải có đạo nghĩa; khi giúp ai không cần có điều kiện gì cả, tuyệt đối không có tâm mưu đồ mong đền ơn đáp nghĩa.

7. *Liêm:* tức là liêm khiết. Người liêm khiết thì bất luận gặp hoàn cảnh nào cũng không động lòng tham cầu, cũng chẳng muốn hưởng tiện nghi. Hơn nữa mình phải có tinh thần chí công vô tư, và biết quên mình mà làm chuyện ích chung.

8. *Sĩ:* tức là hổ thẹn. Gặp chuyện gì không hợp đạo lý, đi ngược lại với lương tâm của mình thì tuyệt đối chẳng làm. Con người nếu không biết hổ thẹn thì giống như cầm thú vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Navahn

Beta: Boram2124

Mưa rơi tí tách.

Giữa mùa đông một khi đã mưa, khí trời trời cũng lạnh đi rất nhiều, vì thế hầu hết cửa sổ đều đang đóng. Chỉ có điều Nhị Hoàng tử sau khi ngủ một giấc tỉnh dậy liền khóc nháo đòi ra ngoài đi dạo.

Hạ Uyển Chi không còn cách nào khác, đành ôm Nhị Hoàng tử mập mạp đứng trên hành lang ngắm nhìn mưa phùn. Nhị Hoàng tử đã hơn bảy tháng nên ngày càng hiếu động, lắc tới lắc lui trong ngực nàng. Nàng ôm một lát thì không giữ được nữa, để nhũ nương bồng lấy cho hần đi chơi.

Hạ Bích lấy dầu giấy vẽ từ bên ngoài trở về, đến hành lang liền gấp dù lại, trên người dính một chút nước mưa. Hạ Bích trông thấy nàng vội vàng hành lễ: "Nương nương, Chu Tiệp dư lại đến Thọ Ninh cung."

"Ừ!" Nàng không thèm để ý, đáp một tiếng. Chu Tiệp dư thật có lòng, mấy ngày liền đều đến thăm Thái hậu. Mà Thái hậu dường như cũng tiếp nhận, có lẽ là muốn diu dặt nàng ta.

Xét đến quan hệ của Tề Diệp và Thái hậu hôm nay, nàng cũng biết Chu Tiệp dư đi theo Thái hậu có thể được Thái hậu cưng chiều, nhưng ở hậu cung này, ai mới là người cưng chiều đây? Nàng ta cho rằng nịnh bợ Thái hậu thì có thể vượt lên mọi người, vậy thì sai rồi.

"Đức Sang cung bên kia thế nào?"

"Quý Tiệp dư gần đây cũng không có hành động gì, Lâm Sung dung đang dưỡng thân thể, rất ít ra ngoài." Hạ Bích nói.

"Được rồi." Lâm Huệ biết chuyện là tốt, nếu lại dùng thủ đoạn, nàng cũng sẽ không để yên.

Trời mưa mấy ngày, trên mặt đất ướt nhẹp. Mấy ngày nay, mỗi ngày Tề Diệp đều sẽ đi qua thăm, buổi tối cũng sẽ ở lại, những phi tần khác như Lệ phi chẳng hạn, cùng lắm là đến ngồi một lát mà thôi.

Điều này làm cho Hạ Uyển Chi rất hài lòng, một tháng liền ngoại trừ Chiêu Hoa cung của nàng, những cung khác hần rất ít tới. Nhiều lắm là năm sáu ngày đến chỗ khác ngủ lại mà thôi.

Hạ Uyển Chi rất rõ ràng, hần là Hoàng thượng, việc chỉ có một nữ nhân là nàng quả thực không thực tế. Chưa nói đến chuyện hần là Hoàng thượng, nam nhân bình thường cũng đã tam thê tứ thiếp. Cho nên nàng nhận thấy, chỉ cần không đi đến chỗ những nữ nhân nàng chán ghét thì đi đâu nàng cũng có thể chấp nhận.

Cuối tháng mười một, Hạ Bích xuất cung một chuyến. Khi trở về thần sắc có chút bối rối, trông thấy nàng liền nói: "Nương nương, đã xảy ra chuyện. Văn thị lang chết."

"Chết?" Hạ Uyển Chi khiêu mi.

"Vâng, nô tỳ đi ra ngoài vừa lúc gặp phải đoàn đưa tang Văn thị lang. Hỏi thăm một chút mới biết Văn thị lang chết rất ám muội, uống rượu say liền té từ trên lầu xuống chết, hơn nữa còn là lầu ở Thanh lâu."

Hạ Uyển Chi nhủ mảy, Văn thị lang chết, có nghĩa là hôn sự của Triệu Tĩnh Di chắc chắn phải hủy bỏ. Không nghĩ đến chuyện hơn một tháng nữa là đám hỏi, hẳn vẫn có tâm tình đi dạo Thanh lâu, lại còn té chết, thật đúng là đáng đời.

Mặc dù hôn sự của Triệu Tĩnh Di bị hủy, nhưng Triệu Tĩnh Di đã từng đính hôn, cũng không thể vào cung. Hiện tại nàng ta đã mất đi tư cách được tiến cung, nàng nghĩ như thế nên cũng không hề lo lắng.

Thái hậu biết tin Văn Chí Viễn té lầu mà chết có chút ngoài ý muốn, nhưng cũng thờ dài nhẹ nhõm. Nghe nói Văn Chí Viễn chính là một người ngu ngốc, nàng làm sao nhẫn tâm nhìn Triệu Tĩnh Di làm một đóa hoa tươi cắm trên bãi cỏ trâu? Chết cũng tốt, hẳn chết, hôn sự hai nhà cũng biến mất.

Có điều muốn Tĩnh Di lại tiến cung là không có khả năng, dù sao nàng đã là người đã từng đính hôn. Nghĩ đến đây, Thái hậu lập tức cảm thấy đau đầu.

Chuyện của Văn gia truyền đến tai Thái hậu chưa được hai ngày, bệnh tình của Thái hậu liền tốt lên nhiều. Qua ba ngày đã có thể ra ngoài đi lại, mà Tề Diệp nghe nói nàng mạnh khỏe nên cũng đến Thọ ninh cung thăm hai lần. Thái hậu không nhiều lời, chỉ là thái độ với hẳn lạnh nhạt rất nhiều.

Hắn không thêm đề ý chút nào, nói: "Thái hậu yên tâm, Tĩnh Di dù sao cũng là biểu muội của trẫm, hôm nay Văn thị lang mất, trẫm cũng sẽ không mặc kệ nàng. Nếu có nhà nào thích hợp, trẫm sẽ tử hôn."

"Hoàng thượng có lòng!" Thái hậu nhàn nhạt đáp một tiếng, nói: "Ai gia hơi mệt một chút."

"Thái hậu bảo trọng thân thể, ngày mai trẫm lại đến thăm." Tề Diệp biết trong lòng nàng mất hứng, có điều hẳn cũng không có ý định nịnh nọt.

Trời lạnh, quần áo mùa đông cùng lửa than đều được phân đi, không khác mấy so với năm trước. Chỗ Thái hậu được đưa lửa than thượng hạng, Hạ Uyển Chi đối với Thọ Ninh cung không có điểm nào khó tính, cái chính là đề Thái hậu không thể tìm ra tật xấu dễ gây sự.

Bên ngoài lạnh lẽo, bên trong lại đốt lửa than rất ấm áp. Hạ Uyển Chi cho nữ nương ôm Nhị Hoàng tử chơi trong phòng, nàng ngồi một bên đọc sách, Hạ Bích bóc hạch đào chờ nàng ăn.

Cung nữ tiến đến bẩm báo, nói Lâm ngự y đang chờ bên ngoài thỉnh mạch bình an, nàng gật đầu để hẳn vào. Lâm ngự y sau khi hành lễ liền bắt mạch cho nàng, nói mạch đập bình thường, không đáng lo ngại. Chỉ là mùa đông nên uống nhiều súp bổ dưỡng là được, việc này cũng giao cho Hạ Đồng đi làm.

Không bao lâu lại có cung nữ tiến đến, nói: "Nương nương, người ở cung Lâm Sung dung đến, nói là có chuyện muốn gặp nương nương."

Hạ Uyển Chi nhủ mảy, suy nghĩ một chút, nói: "Cho người vào đi."

Cung nữ lui xuống, rất nhanh liền có một người bước lên. Thái Vi vừa đến đã cảm thấy ấm áp, so với căn phòng lạnh tanh bên kia của các nàng, ở đây quả thực là mùa hè. Thái Vi hành lễ, nói: "Nô tỳ thỉnh an Uyển quý phi, Quý phi nương nương vạn phúc kim an!"

"Đứng lên đi, có chuyện gì?" Hạ Uyển Chi nửa nằm nửa ngồi trên giường nệm, một tay cầm sách, một tay bóc hạch đào, về mặt lời nói biếng.

"Trời lạnh đi rất nhiều, nô tỳ đến Nội vụ phủ lấy than. Người của Nội Vụ phủ nói nếu muốn lấy phải đến xin chỉ thị của nương nương, nô tỳ đành cả gan qua quấy rầy, mong nương nương thứ tội!"

Những cung khác đều có than đốt, chỉ có trong cung của các nàng lạnh đến đông cứng. Nàng đi Nội Vụ phủ vô số lần, đám người Nội Vụ phủ kia ngay cả một khối than cũng không cho. Lạnh lẽo mấy ngày, chủ tử nhà nàng làm sao chịu nổi liền phát bệnh.

Ngẫm lại đã thấy đáng thương, cũng là nữ nhân của Hoàng thượng, một người trên trời, một người dưới ngục. Nếu không phải người trước mặt hại chủ tử nhà nàng không sinh được Hoàng tử, thì hôm nay cũng không gặp tình trạng này. Nói đi nói lại cũng là do người trước mặt lòng dạ quá thâm sâu, làm bạn từ nhỏ đến lớn chơi cùng nhau, không nghĩ nàng ác độc như thế, bất chấp cả tình cảm nhiều năm.

"Bản phi biết rồi, lui xuống đi!"

"Nương nương, cầu xin người xem xét tình cảm trước kia..." Thái Vi thấy nàng không đáp ứng, có chút nóng lòng. Có điều nhìn thấy nàng nhũ mảy cũng không dám nói thêm nữa, nếu chọc giận nàng ta, đối với chủ tử nhà mình cũng bất lợi. Thái Vi thu lại lời nói: "Nô tỳ cáo lui."

Thái Vi vừa đi, Hạ Bích nhìn theo nàng ta, không nói chuyện.

Hạ Uyển Chi về mặt không đọc thêm vài trang sách, cuối cùng ngắt đầu phân phó: "Cho Nội Vụ phủ đem ít than qua, đừng dùng loại quá tốt."

"Vâng!" Hạ Bích gật đầu đi xuống phân phó.

Thái Vi trở về không bao lâu đã nhìn thấy Nội Vụ phủ đưa than tới, trong lòng thực cao hứng, vội vàng tìm lò than đốt lên. Được một lát, trong phòng đầy sương mù, Thái Vi bị ngạt đến mức chạy ra ngoài, nước mắt ào ào rơi xuống, còn ho khan dữ dội. Quay đầu lại nhìn khói độc dày đặc lò than, nàng oán hận giậm chân. Quả nhiên Uyển Quý phi không tốt đẹp như vậy, thì ra là đợi đến lúc này, so ra còn kém hơn cả than dùng cho nô tỳ.

"Sao than lại tạo ra khói lớn như vậy?" Lâm Huệ nằm trên giường nghỉ ngơi, nghe một mùi hương ngọt ngào thổi đến liền mờ mắt ra nhìn lửa than đang đốt cách đó không xa, nhũ mảy.

"Uyển Quý phi cho người đưa tới, nương nương chịu khó một chút, nô tỳ vô dụng, không xin được lửa than tốt." Thái Vi nhìn nàng, về mặt oan ức, trên người cũng đầy bụi đất.

Lâm Huệ không ngốc, dù sao cũng là Hoàng cung, không thể để nàng ta đem lửa than kém như vậy đến trừng phạt mình. "Mang ra đi, cho dù lạnh chết cũng không để nàng ta đắc ý."

"Nương nương, nghe nói mấy ngày nữa tuyết sẽ rơi, nếu không có lửa than làm sao qua được mùa đông đây?"

Lâm Huệ nhất thời im lặng, nằm trên giường suy nghĩ, trong lòng lạnh lẽo. Nàng rốt cuộc làm sai điều gì, ông trời mới muốn trừng phạt nàng? Nếu nói không hận nữ nhân kia nhất định là gạt người, nhưng nàng ta vì sao lại đối xử với mình như thế?

Nội Vụ phủ gấp gấp chế tạo một đôi giày da hươu, làm xong liền đưa đi Thọ Ninh cung. Thái hậu nhìn giày da hươu có chút vui mừng, đi thử một chút thấy rất tốt, trời mưa tuyết rơi, giẫm lên đất cũng không sợ ướt.

Thái hậu thử giày bên trong, quần sự bên ngoài nói: "Đây là do Uyển Quý phi đặc biệt phân phó. Hoàng thượng năm nay chỉ thu được ít da hươu mới, Uyển Quý phi nói Thái hậu sẽ thích liền phân phó Nội Vụ phủ làm cho Thái hậu một đôi. Thái hậu cảm thấy thế nào?"

Hắn khéo miệng nói, một câu hai câu đều là Uyển Quý phi phân phó. Người thử giày bên trong nhất thời mất hứng, về mặt nhàn nhạt cời giày ném qua một bên, nói: "Quá khó nhìn, ai gia không

thích."

"Đều là nô tài sai." Nghe vậy, Quán sự vội vàng quỳ xuống dập đầu thỉnh tội, đập một hồi lâu Thái hậu mới cho lui xuống.

Thái hậu đang muốn phân phó Quế Tú ma ma đi đốt, nghe nói Chu Tiếp dư đến liền cười cười đem giấy thưởng cho nàng ta.

Chu Tiếp dư được một đôi giày da hươu, trong lòng vui sướng không thôi. Chưa được hai ngày sau, nàng ta đã đắc ý mang giày da hươu đi đến ngự hoa viên tìm người khác khoe khoang. Thấy người khác phải tránh chỗ này né chỗ kia, còn đập phải chỗ lõm đầy nước làm ướt vớ, nàng cố ý lộ ra một góc giày, được người khác hâm mộ cùng ghen tỵ không thôi.

Nghe âm thanh riu rít, Hạ Uyển Chi quay đầu nhìn lại, Tề Diệp hái một đóa hoa mai đang nở cài lên giữa búi tóc của nàng. Cách đó không xa, Chu Tiếp dư đi phía trước, mấy vị tiếp dư tài tử khác theo đuôi đi sau, cười cười nói nói làm không khí rất náo nhiệt.

Tề Diệp dường như không nhìn đến các nàng, cúi đầu cười nói: "Uyển Nhi thật đẹp!"

Nàng nghe thấy thế, trên mặt cũng nóng lên, vuốt ve hoa mai giữa búi tóc, nụ cười nhẹ nhàng.

Chu Tiếp dư các nàng nhìn thấy hai người, đặc biệt là thân người cao to phát sáng kia, trong lòng không khỏi cúi mừng. Âm thầm chỉnh sửa trang dung của mình, cứ chỉ đứng mực ưu nhã tiến lên phía trước, khép mắt buông mi thỉnh an: "Tần thiếp tham kiến Hoàng thượng, gặp qua Uyển Quý phi."

Tề Diệp quét mắt nhìn qua các nàng, nhận nhậ nói: "Đứng lên cả đi!"

Mọi người đứng dậy, tầm mắt lướt qua trên người hắn, mỗi người khoe miệng đều mỉm cười lộ ra vẻ mặt đẹp nhất của bản thân, hy vọng có thể được hắn chú ý.

Chỉ tiếc Tề Diệp cũng không nhìn các nàng, chỉ kéo tay Hạ Uyển Chi tiếp tục thưởng thức hoa mai, vẻ mặt nhàn nhã.

Hạ Uyển Chi mỉm cười đi vài bước, quay đầu lại liếc nhìn mấy người đang trừng trừng mắt. Các nàng thấy thế vội cúi đầu, không dám làm càn.

Chờ bọn họ đi xa, vài người cũng bị mất hứng xem mai, trong lòng thất vọng không thôi. Chu Tiệp dư nói: "Uyển Quý phi đúng là làm người khác hâm mộ, Hoàng thượng sủng ái nàng như vậy, nếu chúng ta có thể được một phần là thỏa mãn rồi."

"Đúng vậy, Uyển Quý phi mệnh tốt, vừa mới tiến cung cũng không phải người được sủng ái. Ai biết được nàng ta dùng thủ đoạn gì dụ dỗ mê hoặc Hoàng thượng, hôm nay trong mắt Hoàng thượng còn không nhìn đến nữ nhân khác, chỉ có duy nhất Uyển Quý phi."

"Trắc Tiệp dư không nên nói vậy, lời này nếu bị Uyển Quý phi nghe thấy thì đúng là đại họa, Lâm Sung dung không phải là ví dụ tốt nhất sao?" Tà Tài nhân nói: "Nghe nói các nàng thân thiết từ nhỏ đến lớn, bây giờ nhìn kết cục của Lâm Sung dung so ra còn kém ta và người!"

Mọi người nghe vậy nhất thời không lên tiếng, khó chịu không thôi.

Chu Tiệp dư nhìn gương da hươu của mình, trầm nghĩ, phong thủy lưu chuyển, hôm nay nàng ta được sủng ái, chuyện sau này đâu ai nói trước được.

Tề Diệp dùng bữa trưa sau đó ngủ lại Chiêu Hoa cung chốt lát liền rồi đi ngủ thư phòng, có đại thần cầu kiến.

Hắn vừa đi, Hạ Uyển Chi liền ngồi trước bàn trang điểm chải tóc, chuẩn bị nghỉ ngơi một chút. Nàng cười cười đặt đóa mai xuống một bên, Hạ Bích cầm lấy lược chải tóc cho nàng, nói: "Nô tỳ nghe nói Thái hậu bên kia đem giấy da hươu thưởng cho Chu Tiệp dư, hôm nay Chu Tiệp dư còn mang vào."

"Thái hậu đúng là oán hận bản phi, cùng lắm là một đôi giấy da hươu mà thôi, cũng cần phải so đo sao?" Nàng cười, cảm thấy Thái hậu thật không phóng khoáng.

"Còn một việc, tháng này quỹ thủy của nương nương chậm mấy ngày, chỉ sợ là..." Hạ Bích nhìn nàng, Hạ Uyển Chi nghe thấy thế, ánh mắt sáng ngời.

"Ngày mai mời Lâm ngự y đến đây xem một chút." Tính toán quỹ thủy đúng là chậm mấy ngày, nếu mang thai thì quả thực là tin tức tốt.

Có điều trong lòng phiền muộn, Hạ Uyển Chi vẫn không yên lòng, cho Hạ Đồng bắt mạch trước. Hạ Đồng cũng không thấy gì khác thường, nói: "Nương nương, hi mạch nếu muốn thấy thì hơn bốn mươi ngày sau mới có thể biết. Nô tỳ vô dụng, hiện tại vẫn không thể thấy được."

Điều này cũng không thể trách Hạ Đồng, Hạ Uyển Chi không nói gì, để nàng đi xuống.

Ngày hôm sau Lâm Ngự y đến bắt mạch cho nàng, nói thân thể vẫn tốt, uống nhiều súp bổ dưỡng là được. Hạ Uyển Chi nghe vậy có chút thất thần, nghĩ lại có lẽ là do thời gian quá sớm.

Ban đêm tuyết rơi, Hạ Uyển Chi sợ lạnh, cả người dính chặt vào Tề Diệp. Buổi tối hắn uống nhiều nước, ban đêm tỉnh giấc chuẩn bị rời giường liền cảm giác nàng ôm chặt mình ngủ. Hắn rón rén lấy tay của nàng ra, đứng dậy đi tiểu tiện. Bên ngoài rất lạnh, hắn đi một lát liền trở lại, vén chăn trở vào, Hạ Uyển Chi sợ lạnh rụt cổ một cái, kéo chăn mền lại tiếp tục ngủ.

Tề Diệp cười cười, yên lặng nằm trong chốc lát, khí lạnh trên người giảm bớt mới ôm nàng chìm vào giấc ngủ. Không đầy một lát nàng lại dính chặt vào người hắn, hai chân có chút lạnh, đập chầm vào bụng làm hắn rung mình một cái. Như vậy còn chưa hết, trong lúc ngủ nàng còn quơ tay khắp nơi, gãi gãi trên người hắn, vừa vặn bắt lấy "... " của hắn.

Tề Diệp bỗng hít vào một hơi, đem tay của nàng đặt lên eo, hồi lâu vẫn không ngủ được. Ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, hắn bắt đầu rạo rức.

Cảm giác trên người lạnh lạnh như có gió thổi vào, Hạ Uyển Chi mơ mơ màng màng mở mắt, thần trí dần dần tỉnh táo. Cảm giác trên người có kẻ đang đè ép, cũng cảm giác hắn đang cắn cắn trên cổ nàng.

Nàng mơ hồ mở mắt ra, nhìn người đang nhích tới nhích lui trên thân nàng, lằm bằm.

"Đột lát nữa lại ngủ, ngoan ngoan, mở chân ra, ừ.." Hắn mút lấy bộ ngực sữa, Hạ Uyển Chi bị trêu chọc, thanh tỉnh không ít, nghiêng đầu nhìn bên ngoài cửa sổ vẫn tối, biết lúc này còn sớm.

Đây không phải lần đầu tiên, rất nhiều lần hắn đánh thức nàng, so với buổi tối, tờ mờ sáng như bây giờ có khi hắn còn hào hứng hơn.

Nàng kêu lên một tiếng đau đớn, suy nghĩ bị kéo về, cảm giác buồn ngủ cũng mất đi. Hai chân nàng vòng qua eo của hắn, theo lực của hắn di chuyển, nhịn không được rên lên từng tiếng, vừa vui thích, lại vừa thống khổ: "Hoàng thượng... Hoàng... thượng..."

Đợi nàng mệt lả xong, Tề Diệp mới thỏa mãn buông nàng ra, cầm lấy tay nàng hôn, nhịn không được liền tiến đến gần hôn môi. Đến khi nghe nàng bắt màn rên hừ hừ liền sung sướng nở nụ cười: "Được rồi, trầm không làm phiền người nữa, ngủ đi." Tiếng nói trầm thấp mang theo sự lười biếng.

Nàng dịu dàng cọ xát trên cánh tay hắn, rất nhanh liền ngủ mất.

Không đầy một lát sau, âm thanh của Quang Thuận công công từ bên ngoài vang lên, hắn biết đã đến lúc rời giường. Quang Thuận công công hầu hạ hắn rửa mặt súc miệng xong, uống một chén cháo lỏng liền đi vào triều, lúc sắp đi cũng không quên phân phó Hạ Bích không được đánh thức nàng.

Hạ Bích gật đầu, trong lòng biết rõ vì sao Hoàng thượng sẵn sóc như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111

Edit: Việt Hà

Beta: ThyAn89

Tháng chạp tới rồi, Hạ Uyển Chi liền bắt đầu bận rộn chuyện lễ mừng năm mới. Quân sự từng người từng người đến Chiêu Hoa Cung thỉnh an xin chỉ thị, nàng không vội cũng không được. Mỗi ngày xem sổ sách, phân phó sự tình, bận rộn năm sáu hôm mới nhàn hạ được một chút. Trên cơ bản an bài đúng chỗ, người phía dưới dựa theo yêu cầu đi làm thì ổn rồi.

Vào đông yêu cầu than sưởi rất nhiều, hoàng cung nhiều người như vậy tiêu hao càng nhiều, cũng may đều chuẩn bị tốt tất cả mọi thứ rất sớm, hơn nữa có quân sự chuyên phụ trách đốt than, hầu như cũng không cần lo lắng.

Khó được nhàn rồi, Nhị hoàng tử lại háo muốn đi ra ngoài chơi, nàng đợi mặt trời lặn hết rồi cùng Nhị hoàng tử chơi trong chốc lát, liền ôm Nhị hoàng tử đi ra ngoài một chút. Bên ngoài lạnh lẽo, nhưng nàng khoác một kiện hồ cừu nên thật ra không cảm thấy lạnh, Nhị hoàng tử càng không cần phải nói, ăn mặc tròn vo cùng giống như cái Tiểu Tuyết Cầu.

Hiện giờ Nhị hoàng tử bắt đầu học nói chuyện, nàng rất có kiên nhẫn nói chuyện với hắn, xem biểu tình của hắn cái hiểu cái không, trong lòng mềm mại một mảnh, nhịn không được ở trên mặt hắn hung hăng hôn một cái, chọc cười đến hắn.

Vào đông phần lớn đều đi Ngự Hoa Viên thưởng mai, trời đông giá rét hồng mai lãnh hàn nở rộ, ở một mảnh tiêu điều, tuyết trắng trung có vẻ phá lệ đẹp.

Ở Ngự Hoa Viên trong chốc lát liền có chút mệt mỏi, nàng ăn mặc da lông dày, không thấm nước cũng không lạnh, ngồi ở trong đình nhận đồ ăn Hạ Bích chuẩn bị dứt cho hắn ăn.

Nhị hoàng tử ăn một chén nhỏ liền rung đùi đắc ý không ăn, nàng liền đùa chơi với hắn. Hiện tại thân thể hắn cũng rắn chắc không ít, dầm lên hai chân nàng lại nhảy lại nhảy. Đối với mặt mày hớn hờ của hắn, nhếch miệng nhẹ nhàng, cười hi hi, da thịt hồng hào làm cho người ta yêu thích. Cũng khó trách Tề Diệp một ngày không nhìn tới hắn liền đứng ngồi không yên, thế nào cũng phải ôm hắn trêu chọc trong chốc lát, chọc hắn hi hi cười to, ngay cả chính mình cũng bị chọc cười.

Lúc đang đùa với Nhị hoàng tử, bên tai truyền đến âm thanh quen thuộc. Nàng ngẩng đầu, liền thấy Lâm Huệ khoác áo choàng cúi đầu hành lễ "Tần thiếp thỉnh an Uyển Quý Phi nương nương, nương nương vạn phúc kim an."

"Đứng dậy đi!" Nàng nhàn nhạt nói một câu, xem nàng cụp mi rũ mắt đứng dậy, hỏi "Nghe nói Lâm Sung Dung vẫn luôn bệnh, gần đây thân thể có khá hơn không?"

Đang nói chuyện, Nhị hoàng tử liền bị kim châm trên đầu nàng hấp dẫn. Tay nhỏ dơ lên muốn bắt kim châm chơi, kim châm không bắt được thế nhưng lại bắt được vài sợi tóc của nàng, nàng đau đến mức hít vào một hơi "Sách Nhi ngoan, buông tay, mau buông tay, đây là tóc của mẫu phi..."

Hạ Bích thấy thế liền tiến lên hỗ trợ. Lâm Huệ nhìn Nhị hoàng tử đáng yêu, trong lòng chua xót. Nếu là nàng cũng sinh hạ hoàng tử bình an, khẳng định so với hài tử của nàng ta cũng đáng yêu.

Chi là...

Lâm Huệ âm thầm nhéo nhéo bàn tay, trong lòng tích góp oán khí. Nếu không phải do người trước mắt, hài tử của nàng cũng sẽ bình an khỏe mạnh. Đều do nàng ta, là nàng ta làm hại nàng mất đi hài tử, còn mất đi tư cách làm mẫu thân.

Tóc được gỡ ra, thân thể nàng đã ra một tầng mồ hôi. Nhị hoàng tử sức lực tay quả không nhỏ, nắm liền không bỏ, thật không biết giống ai. Nhìn thoáng qua người đứng ngây ngốc, sắc mặt tái

nhọt, mơ hồ phát hiện nàng ta đang phẫn nộ. Hạ Uyển Chi nói "Không có việc gì, lui xuống đi! Nếu Lâm Sung Dung thân thể không khỏe, nên chú ý tình dưỡng tốt,"

"Vâng!" Lâm Huệ âm thầm hít vào một hơi, quay đầu nhìn chằm chằm nàng ta trong chốc lát, nhếch miệng cười với Nhị hoàng tử, tâm lại lần nữa đau đớn.

"Nương nương..." Xem nàng hồn xiêu phách lạc, Thái Vi có chút lo lắng, nhìn không phải dường trở về Đức Hình Cung, không khỏi nói "Nương nương, đi nhảm rồi à!"

Lâm Huệ nghiêng đầu nhìn nàng một cái, mặt không cảm xúc làm người ta có chút sợ hãi. Lâm Huệ cái gì cũng không nói, tiếp tục đi về phía trước, bước chân nhanh hơn không ít, đi vài bước rồi liền bắt đầu chạy. Đây chính là không có quy củ, nếu là bị người ta phát hiện, còn không biết sẽ nói như thế nào.

Thái Vi chân chờ một chút mới đuổi theo nàng đã chạy xa.

Lâm Huệ vừa chạy vừa cảm thấy thương tâm ủy khuất, đối với đôi mắt từ ở trước mặt, nàng trừ bỏ cung kính còn có thể làm cái gì, càng nghĩ càng cảm thấy chính mình vô dụng.

Dưới chân vương một chút, hô to một tiếng người đã nhào trên mặt đất, lại đau lại ủy khuất, nước mắt không nhịn xuống ào ào rơi xuống, nàng quỳ rạp trên mặt đất liền khóc lên.

Cho đến khi bên cạnh vang lên một âm thanh kinh ngạc, nàng mới nhận ra chính mình đang thất thố. Ngửa đầu lên liền đối mặt với một thân áo gấm lạ mặt, hơn nữa là mặt của một thanh niên nam tử. Nàng vội vàng cúi đầu bỏ chạy, không màng đến người khác mà bỏ chạy.

Thanh niên nam tử nhìn thân ảnh chật vật bất kham rồi đi khẽ nhíu mày, nghiêng đầu hỏi "Mới vừa rồi người nọ là ai?"

Hắn không quen biết, nhưng tiểu thái giám dẫn đường lại biết, cười nói "Còn có thể là ai, đó là Đức Sang Cung Lâm Sung Dung!"

Thanh niên nam tử bừng tỉnh đại ngộ gật gật đầu, nhìn thoáng qua phương hướng nàng rồi đi, không hề hỏi nhiều, đi theo tiểu thái giám đi ngự thư phòng. Đi một bước rồi liền dẫm phải một cái đồ vật mềm mại, hắn cúi đầu nhìn, là một cái túi thơm trên mặt tuyết liền nhặt lên vỗ vỗ, đang muốn giao cho tiểu thái giám, chân chờ một chút lại dề ở trong ngực rồi rời đi.

"Nương nương, Hoàng Thượng cho người tới truyền lời, nói là ở Triều Hoa cung thiết gia yến, bảo nương nương chuẩn bị một chút."

"Đã biết." Hạ Uyển Chi gật đầu, hỏi "Vị Vương gia nào tiến cung?"

"Nghe nói là Khang Ninh Vương." Hạ Bích đứng sự thật nói.

"Ừ! Đi xuống phân phó đi, tìm hiểu một chút Khang Ninh Vương yêu thích cái gì." Hạ Bích gật gật đầu lui xuống.

Nàng nhìn thời gian còn sớm, liền phân phó cung nữ chuẩn bị nước ấm để Nhị hoàng tử tắm gội. Nhị hoàng tử mùa hè thực thích tắm rửa, tới mùa đông đại khái sợ lạnh, nàng liền cho dùng than hồng vây quanh hắn lại không vui. Mỗi lần tắm gội đều có thể đem người lẫn lộn quá sức, lại khóc lại nháo, coi quần áo muốn lẫn lộn một lần. Chờ ngồi ở trong nước ấm áp lại không ra được, lại muốn khóc một lần nữa.

Mỗi lần cho hắn tắm gội đều là đại sự, có lần Tề Diệp nhìn hắn vừa khóc vừa nháo, bọt nước văng tung tóe làm cho quần áo của nàng đều ướt. Hắn nhìn còn có tâm tình cười, nàng tức giận đến không màng thân phận liếc mắt trừng hắn một cái hắn mới thu liễm lại.

Buổi chiều nàng cũng tắm gội một phen, nàng ngược lại biết cách hưởng thụ, đi Xuân Phong Các, thuận tiện ở trong nước ấm bơi trong chốc lát mới lên bờ, nước ôn tuyền rất là thoải mái.

Trời tối khi Triều Hoa các đã chuẩn bị tốt, nhận được thiệp mời Vương gia, Vương phi, Công chúa Phò mã sôi nổi ngồi xe ngựa tiến cung, lần này Hoàng thái phi cũng tham dự.

Dù sao Hoàng thái phi là mẹ đẻ của Khang Ninh Vương, Khang Ninh Vương từ đất phong hồi thành Kim Lăng, nàng tự nhiên cũng muốn tham dự.

Hạ Uyển Chi liếc mắt nhìn Khang Ninh Vương một thân măng bào*, ngọc đới*, tuần tú chừng chặc rồi liền thu tầm mắt. Ánh mắt nàng lại lướt qua trên người vài vị phi tần, nhìn châu thoa lờ lờ chói mắt trên đầu Chu tiếp dư, rõ ràng là vượt quá phục sức của phân vị Tiếp dư.

*măng bào: áo bào có hoa văn rắn

*ngọc đới: thắt lưng ngọc

Lại nhìn Lệ Phi cùng Quý Tiếp dư, Quý Tiếp dư vẫn là đường hoàng như vậy. Một bộ cung trang thạch lựu hồng chói mắt, liếc mắt đưa tình nhìn chằm chằm người trên chủ vị.

Mặt khác các cung phi khác cũng trang điểm một phen, vì chính là có thể nhờ trang phục hấp dẫn sự chú ý của hắn. Mỗi lần gia yến, trừ bỏ người không thể tham dự, mấy nữ nhân chính là phí tâm tư trang điểm cho chính mình, liền mong người trên chủ vị có thể liếc mắt nhìn chính mình nhiều hơn một lần.

Chỉ tiếc hiện tại hắn đang cùng Khang Ninh Vương nói chuyện, vẫn chưa chú ý tới những ánh mắt mong chờ.

Nhìn lướt qua không phát hiện Lâm Huệ, nàng nghiêng đầu hỏi "Lâm Sung Dung đâu?"

"Lâm Sung Dung nói là thân thể không khỏe, cáo bệnh nên không tham dự." Nghe tới lúc buổi sáng nhìn thấy gương mặt trắng bệch kia, nàng cười cười không nói cái gì.

Ngày thứ hai là ngày mồng tám tháng chạp, có tập tục uống bát bảo cháo. Sáng sớm Ngự Thiện Phòng liền chuẩn bị tốt, nàng hầu hạ Tề Diệp rửa mặt chải đầu, cung nữ bưng một chén bát bảo cháo đi lên, nàng bỏ thêm một ít đường cho hắn uống.

Tề Diệp uống một ngụm nói "Có chút ngọt quá!"

"Thần thiếp thêm đường không nhiều lắm, như thế nào lại ngọt quá?"

"Không tin Uyển Nhi thử xem xem." Nói mức một muỗng cho nàng.

Nàng tự nhiên cúi đầu uống một ngụm, bình luận "Không thể nào ngọt à!"

"Phải không, trầm nếm thử." Nói không đợi nàng phản ứng lạ, cầm lấy mặt nàng sát lại gần, dán lên đôi môi mềm mại, đầu lưỡi đảo qua, cười tùm tùm nói "Ừ! Thực ngọt, Uyển Nhi nếu là không tin có thể nếm thử." Nói xong chỉ chỉ miệng mình.

Hạ Uyển Chi bị hắn đùa giỡn được yêu thích má đỏ bừng, cũng may bên người vẫn chưa người hầu hạ, bằng không nàng cũng không biết nên nói cái gì, đỏ mặt lui hẳn một phen, mức mấy muỗng đường đặt ở giữa cháo bát bảo cháo quấy một chút "Như thế, Hoàng Thượng tất nhiên cảm thấy ngọt."

"Phải không?" Hắn nhưng thật ra không thêm đề ý, cười uống thêm hai ngụm, hướng nàng vẫy vẫy tay "Lại đây!"

"Không cần, Hoàng Thượng sẽ lại chơi xấu." Nàng nhưng không ngốc như vậy, bất động thanh sắc dời bước chân đi. Tề Diệp nhìn nàng cười một chút, đứng dậy tiến lên. Lúc nàng xoay gùoi trốn vào phòng trong thì cánh tay dài chụp tới, người đã ở trong lồng ngực của hắn rồi, men theo môi nàng liền dán đi lên, cảm giác ngọt lịm làm nàng nhìn không được nhíu mày.

"Hiện tại nàng biết sai rồi đi, ngọt hay không ngọt? Ân?" Âm cuối cao lên, làm toàn thân nàng mềm nhũn.

"Ngọt lịm! Hoàng Thượng thật biết khi dễ thần thiếp!" Nàng oán trách đẩy hấn một chút, cầm khăn tay lau dấu vết khóe môi.

Ánh mắt hấn nhìn theo động tác của nàng, nhìn môi hơi hơi sưng đỏ vừa lòng cười, cúi đầu ở trên mặt nàng hôn một cái, nói "Ai bảo tối hôm qua ngươi ngủ trước, ân, trẫm đã nói ngươi đợi lát nữa hãy ngủ, là ai chơi xấu, ân?"

Hạ Uyển Chi đỏ mặt, tối hôm qua nàng mệt nhọc nằm nằm liên ngủ luôn, không đợi hấn tắm gội ra tới liền ngủ đến thâm trầm, kia còn biết cái khác a?

"Cái này..." Hạ Uyển Chi úy khuất cắn môi, tội nghiệp nói "Đêm nay Hoàng Thượng lưu lại được không, thần thiếp sẽ hầu hạ Hoàng Thượng thực thoải mái!" Nói xong mặt lại đỏ lên.

"Tốt! Trẫm chờ." Nói chỉ chỉ môi nàng, nói nhỏ "Không cho phép dùng tay, phải dùng..." Không cần nói rõ, nàng đã biết ý tứ của hấn. Kể từ đêm đó, hấn ngược lại ham mê chiều này. Mỗi tháng đều phải tới một lần, nếu không liền đem nàng lăn lộn đến quá sức.

"Vâng!" Hạ Uyển Chi biết không đáp ứng khẳng định hấn không buông tha, điểm này Nhị hoàng tử chính là giống hấn, thích một cái món đồ chơi liền bắt lấy không bỏ, nói như thế nào đều không buông tay, làm người cười khổ không được.

Vào đông buổi sáng sáng muộn, nàng nhìn nhìn bên ngoài vẫn là đen thui lù, biết thời gian còn sớm, ít nhất còn có thể nghỉ ngơi nửa canh giờ, liền nằm nghỉ ngơi trong chốc lát.

Buổi sáng là bị tiếng khóc của Nhị hoàng tử đánh thức, nhũ nương không đỡ được nàng liền ôm lấy. Nhị hoàng tử ô ô ghé vào trong lồng ngực nàng khóc một hồi lâu mới ngừng nghỉ, xoa xoa đôi mắt tiếp tục ngủ, nàng thấy đỡ khóc đỡ cười.

Lệ Phi rất sớm lại đến hầu hạ, nàng cho Hạ Bích báo nàng ta trở về nghỉ ngơi, không cần nàng hầu hạ bên người. Lệ Phi cũng nghe lời, không nói cái gì liền trở về.

Đồ ăn sáng ăn không nhiều lắm, bị Tề Diệp đưa cho chén bát bảo kia chán ngấy. Nàng uống lên một chút cháo bát bảo liền ăn không vô, ngược lại Nhị hoàng tử ăn mì cháo ăn thật sự vui sướng. Buổi sáng sợ hấn bị đói, có hầm canh trứng gà cách thủy dứt cho hấn uống.

Bữa tối Tề Diệp đi Thọ Ninh Cung bởi Thái Hậu dùng bữa, Văn Chí Viễn đã chết, việc hôn nhân hai nhà cũng không có. Thái Hậu không cần lo lắng việc Triệu Tĩnh Di gả đi Văn gia, ngược lại đối hấn tức giận không ít, Tề Diệp cùng ngồi trong chốc lát liền rời đi.

Vào đông trời tối đến sớm, đi được vài bước, hỏi "Đã báo cho Uyển Quý Phi đi Xuân Phong Các chờ chưa?"

"Quý phi nương nương dùng bữa tối liền đi qua, hiện tại chỉ sợ đã ở Xuân Phong Các!" Quang Thuận đứng sự thật trả lời.

Hấn nghe xong cười cười, sai bước đi đến Xuân Phong Các đi đến. Còn chưa đi vài bước, liền thấy một đạo ánh sáng. Đến gần vừa thấy mới phát hiện là Quý Tiệp dư, đang quỳ trên mặt đất, không màng tuyết đọng làm ướt váy áo, ngửa đầu nhìn trắng non, đôi tay thành kính đặt ở trước ngực nói một câu "... Nguyên Hoàng Thượng long thể an khang, vạn thọ vô cương. Tàn thiếp nguyện ý mỗi ngày ăn chay niệm phật, vì Hoàng Thượng cầu phúc, chỉ nguyện Hoàng Thượng có thể khỏe mạnh trường thọ..."

Mộc Hương đã sớm lưu ý hấn đến gần, cố ý nghiêng đầu làm bộ thật sự kinh ngạc bộ dạng hành lễ "Nô tỳ thỉnh an Hoàng Thượng, Hoàng Thượng thánh an!"

Ngửa đầu Quý Tiệp dư cũng là về mặt ngoài ý muốn, nhu nhu hành lễ "Tàn thiếp thất lễ, nhất thời không nhìn Hoàng Thượng, mong Hoàng Thượng thứ lỗi!"

"Đứng lên đi!" Tề Diệp nhìn nàng một cái, nói "Tâm ý Quý Tiệp dư trẫm đã biết được, ban đêm rét lạnh, Quý Tiệp dư vẫn là trở về nghỉ ngơi sớm chút đi!" Nghĩ Xuân Phong Các còn có người chờ, cũng không dừng lại lâu.

Cứ tưởng rằng chính mình một phen thành tâm thành ý cầu phúc có thể đã động đến hấn, lại không nghĩ chỉ là một câu quan tâm nhân nhật, đây cũng không phải là nàng muốn.

Quý Tiệp dư gật gật đầu, đang muốn rời đi gà vờ ngã một chút, cả người hướng trên người hấn ngã xuống Tề Diệp không phòng bị, vừa lúc tiếp được nàng, Quý Tiệp dư thuận thế dán ở trên người hấn, âm thanh mềm mại "Hoàng Thượng..."

Tề Diệp nhũu mày đỡ nàng đứng vững, Quý Tiệp dư có ý lung lay sắp đổ.

Quang Thuận công công nhìn ra hấn không kiên nhẫn, chủ động tiến lên đỡ Quý Tiệp dư, nói "Nương nương đứng không vững vàng, ăn đau chính là nương nương, còn không qua tới đỡ chủ tử nhà ngươi?"

Mộc Hương không đành lòng làm hỏng chuyện tốt của chủ tử nhà nàng, nhưng trước mắt bao người, nàng cũng không thể đứng yên không tiến lên a!

Nhìn thân ảnh Tề Diệp rời đi, Quý Tiệp dư hận đến dậm chân, xoay người quỳ trên mặt đất, nghiêng rằng nghiêng lợi nói "Ông trời nếu là có mắt, khiến cho vị tiên nhân Chiêu Hoa Cung chết không có chỗ chôn đi!" Nghĩ nghĩ lại nói "Làm cho Hoàng Thượng đối với tàn thiếp khẳng khẳng một mực, độc sùng hậu cung đi! Tín nữ nguyện ý cả đời ăn chay niệm phật cảm tạ trời cao!"

Nếu là đối nguyệt khấn cầu đều hữu dụng, trên đời cũng sẽ không có nhiều người cực khổ như vậy.

Hạ Uyển Chi chờ mãi chờ mãi không thấy người tới, liền cởi quần áo xuống nước bơi vài vòng, độ ẩm có chút quá, nhưng là thoải mái. Nàng bơi vài vòng có chút mệt mỏi liền dựa vào vách tường đá cảm thạch nhắm mắt chợp mắt, cục đá bị nước ấm thấm cũng không lạnh, ngược lại ấm áp rất là thoải mái.

Dần dần nàng bắt đầu mơ mơ màng màng bỗng nhiên cảm giác động tĩnh, tỉnh một chút, nháy mắt bị nước ấm bao phủ, nàng sợ tới mức giãy giụa mở mắt ra. Một bàn tay duỗi lại đây, đem người ôm ở trước ngực, nàng nằm ở trên vai hấn lau nước mắt trên mặt, nhìn nhìn nhẹ nhàng thờ ra.

Tề Diệp thấp thấp cười nói "Làm sao lại trượt xuống? Ân?"

"Không cần thận!" Nàng có chút ngượng ngùng, xoa xoa đầu tóc ướt đầm, có chút buồn rầu, đã không còn sớm.

"Hoàng Thượng tới đã lâu rồi sao?" Cảm giác tay hấn ở trên lưng di chuyển, cái yếm trước ngực trượt xuống dưới, nàng che chở trước ngực nói sang chuyện khác.

"Vừa tới liền thấy người phù phù một tiếng trượt xuống, người lại cho trẫm một hình thức thỉnh an khác nha!" Hơi thở phun ở cổ, ôm lấy eo tay kéo nàng tới gần, cổ hơi hơi đau "Buổi sáng đáp ứng cái gì rồi Uyển Nhi còn nhớ rõ không?"

"Cái gì?" Nàng còn có chút mơ hồ, hỏi,

Tề Diệp bắt nắn trước ngực nàng cắn một chút, nàng bị đau hừ một tiếng đã bị hấn hôn, mang theo ý vị trừng phạt gặm cắn liếm hôn, dẫn đến đầu lưỡi nàng tê tê dại dại, như là muốn nuốt vào. Nàng chịu không nổi liền dậm vài cái ở trên vai hấn, hấn mới vừa lòng buông tha nàng, nói nhỏ bên vành tai nàng "Hiện tại biết rõ đáp ứng cái gì chưa?"

Hạ Uyển Chi đỏ mặt, ở trong lồng ngực hấn cọ cọ, cảm giác chống đỡ cứng ngắt. Nàng cười khẽ một tiếng, tay nhỏ xuống phía dưới nắm chặt, hấn thoải mái kêu lên một tiếng, tiện đà ngồi ở bậc thang, lộ ra thân thể rắn chắc.

Nàng đã sinh hài tử của người, thẹn thùng có thể tăng thêm tình thú, lớn mật cũng có thể tăng thêm tình thú. Nàng một mặt đỏ mặt, một mặt nằm phía dưới của hắn, cúi đầu thò lại gần.

Tề Diệp run lên một chút, toàn thân đều thoải mái đến không thể tưởng tượng, nhắm mắt dựa vào bậc thang, cảm giác đầu lưỡi nàng linh hoạt lấy lòng chính mình, nói không nên lời thỏa mãn.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112

Edit: HueKhanh92

Beta: Biuti

"Nghe nói tối hôm qua Hoàng Thượng để Uyển quý phi ngủ lại Phụng Hoàng Cung." Vài vị Tiệp dư vừa đi dạo quanh Mai viên vừa nói chuyện.

"Cái này có gì lạ, Uyển Quý Phi chính là quý phi nương nương, dù nghỉ ở Phụng Hoàng Cung cũng không có gì là không thể. Huống chi còn ở cùng Hoàng Thượng. Mùa đông khắc nghiệt, có suối nước nóng để ngâm mình đúng là được hưởng thụ, người và ta thì không có cái phúc khí đó." Các nàng vô cùng hâm mộ và ghen tị.

Trắc Tiệp dư nhìn về phía Chu Tiệp dư, nói "Có điều nếu Chu Tiệp dư được sủng ái, thật ra có thể nấn nì Hoàng Thượng chấp thuận cho Chu Tiệp dư đi ngâm mình thử, nghe nói tám suối nước nóng có thể khiến da thịt trắng mịn như trứng gà mới bóc. Khó trách da thịt Uyển Quý Phi cứ như tuyết, nhìn không ra một chút tí vết.

"Trắc Tiệp dư nói đùa, ta nào có cái phúc khí kia, lâu lắm rồi Hoàng Thượng chưa từng đi tới trong cung ta, đâu ra mà được sủng ái?" Thật ra nàng có nghĩ đến, chỉ tiếc căn bản mình không lọt được vào mắt Hoàng Thượng, dù là nịnh bợ Thái Hậu, có vẻ hiệu quả không lớn.

"Chu Tiệp dư sợ cái gì, không phải có Thái Hậu che chở sao?" Ngữ khí mỉa mai "Thái Hậu cũng rất yêu thương Chu Tiệp dư. Nếu không cũng sẽ không để Chu Tiệp dư hầu hạ bên người." Đừng tưởng rằng nàng không biết, dù nịnh bợ Thái Hậu cũng vô dụng thôi. Bởi vì hôn sự của Triệu gia cùng Văn gia, Hoàng Thượng và Thái Hậu thật ra không phải mẫu tử từ hiếu giống như bề ngoài nhìn thấy.

"Chỉ là lọt vào mắt Thái Hậu mà thôi, nếu Trắc Tiệp dư muốn, cũng có thể mỗi ngày đi tới bên cạnh Thái Hậu hầu hạ." Thái Hậu cũng không phải là người dễ hầu hạ như vậy, nếu không phải muốn được sủng ái, nàng cần gì phải mỗi ngày qua đi nhìn sắc mặt của Thái Hậu?

Ba người xì xào thì thầm nói vài câu rồi rời đi, Lệ Phi nương nương làm như chưa nghe cái gì, cắt một cành hồng mai đưa Tú Hà cầm.

Tú Hà nhìn các nàng kia đi xa mới nói "Ba vị Tiệp dư này thật không biết đúng mực, chuyện như vậy cũng không biết xấu hổ lớn tiếng ồn ào."

"Thật ra cũng không phải chuyện gì mất mặt, người hướng chỗ cao hoá loạn hướng chỗ thấp, các nàng muốn được sủng tất nhiên cần người trợ giúp. Chỉ tiếc Hoàng Thượng đã bị kẻ ở Chiêu Hoa Cung mê hoặc đến thần hồn điên đảo, dù các nàng có nịnh bợ Thái Hậu cũng vô dụng." Nói rồi Lệ phi lại cắt một cành hoa khác giao cho Tú Hà.

"Các nàng còn chưa nhìn thấu, ít nhất trong vòng một hai năm, chỉ cần có Uyển Quý Phi, các nàng cũng đừng mong bò lên trên được. Phải chờ đến khi các tú nữ tuổi trẻ mạo mĩ tiến cung, xem coi có thể có một hai người đẩy ngã được Uyển Quý Phi hay không." Hiện tại xem như nàng đã nhìn thấu, nếu trong lòng Hoàng Thượng còn chứa được người khác, cũng sẽ không có nhiều cung phi phòng không gối chiếu như vậy.

May mà nàng có Nhị công chúa làm hi vọng, nếu không làm sao vượt qua nổi những ngày quanh quẩn cô tịch ở hậu cung này?

Cắt mấy cành hoa mai vừa ý xong, nàng đang muốn hỏi cung thì trước mặt có một cung nữ đi tới, đúng là người của Ngọc Hoa Cung. Người tới hành lễ nói "Nương nương, mới vừa rồi Chiêu Hoa Cung truyền ra tin vui, Uyển Quý Phi có thai!"

Lệ Phi nghe được sùng sốt một chút, ngay sau đó lạnh lạnh cười nói "Vậy thật đúng là nên chúc mừng, chuyện vui như thế sao bốn phi có thể không đi chúc mừng!"

Trở lại Ngọc Hoa Cung, nàng tức giận đến cả người run rẩy, quay đầu ôm lấy mấy nhánh mai từ tay Tú Hà vứt xuống mặt đất, liều mạng dẫm đạp. Tú Hà biết nàng không vui, đứng ở một bên không dám hé răng.

Lệ Phi phát tiết một trận, đứng trên mặt đất hỗn độn cánh hoa, nhàn nhạt nói "Dọn dẹp một chút!"

Tú Hà gật đầu, tự mình dọn dẹp những nhánh hoa tàn dập trên mặt đất, chờ khi nàng trở lại phòng thì Lệ Phi đã chuẩn bị một phần lễ vật, đứng dậy đi Chiêu Hoa Cung.

Nói tới việc tin Hạ Uyển Chi lại có thai lần nữa được truyền ra, căn bản không có ai thật tâm chúc mừng. Bất kì ai cũng mang ghen ghét trong lòng, rồi lại không thể không chuẩn bị một phần lễ vật đưa đi, ai bảo nàng ta là quý phi đây!

"Nương nương, mới vừa rồi nô tỳ đi Ngự Thiện Phòng, nghe người bên Ngự Thiện Phòng nghị luận, nói là Uyển Quý Phi có thai. Nô tỳ đi hỏi thăm một chút, Uyển Quý Phi xác thật có tin vui. Lúc này Hoàng Thượng đã đi Chiêu Hoa Cung."

"Có thai?" Tay đang thêu hoa giặt này, thiếu chút nữa đâm trúng ngón tay của mình, Quý Tiệp dư thay đổi sắc mặt, tựa hồ không dám tin.

"Nô tỳ không dám nói dối, vài vị ngự y đều chẩn đoán chính xác, xác thật là có thai." Mộc Hương sợ hãi nói.

"Tiện nhân!" Quý Tiệp dư tức giận, tay áo phất qua, tất cả đồ vật trên bàn trà đều bị nàng quét đi xuống. Chén trà, sợi vải, kéo, còn có mấy miếng vải nhỏ và cái rổ cũng bị quét rơi xuống.

Mộc Hương sợ tới mức rụt rụt bả vai, đứng ở một bên không dám hé răng.

Quý Tiệp dư tức giận đến ngực phập phồng, vẫn chưa hả giận, nàng oán hận dẫm đạp lên vài vốc, cuối cùng ngã xuống trên giường nệm "Vì sao trời cao ưu ái cho nàng ta như thế? Nếu Hoàng Thượng có thể nhìn ta nhiều hơn thì cũng sẽ không phải tình hình như hôm nay. Nàng ta lại có thai!"

Một hồi lâu sau, Quý Tiệp dư lại phảng phất như không có việc gì, trang điểm chải chuốt lại một phen, mặc vào bộ cung trang hồng lưu yêu thích, khoác áo choàng dây dải, mang theo một phần lễ vật đi Chiêu Hoa Cung.

Từ khi chẩn đoán chính xác có thai, Chiêu Hoa Cung trở nên náo nhiệt không ít, không ít phi tần tới cửa chúc mừng đi ra đi vào, chính là muốn lấy lòng nàng.

Nghe nói Quý Tiệp dư tới, Hạ Uyển Chi cười nói "Cho nàng ta vào đi!"

Cung nữ gật đầu lui đi ra ngoài.

Tề Diệp phảng phất như không nghe thấy, ôm Nhị hoàng tử ngồi ở trên đùi hân, a a trêu đùa, cười nói "Kêu phụ hoàng, phụ hoàng... Sách Nhi ngoan, kêu phụ hoàng!"

Nhị hoàng tử cũng rất phối hợp, tay nhỏ bắt lấy vòng châu trên cổ thường thức, phát ra tiếng "Ê ê a a..." Thanh âm như là đang đáp lại hân, hai mắt to tròn nhìn chăm chăm hân cười ha ha, nước miếng chảy ra. Tề Diệp thuận tay, nắm long bào lau nước miếng.

Quý Tiệp dư bước vào nhìn cảnh phụ tử từ hiểu, tâm như bị đâm một cái.

"Tần thiếp thỉnh an Hoàng Thượng, thỉnh an Uyển Quý Phi!" Nàng nói lời này, ánh mắt như có như không nhìn về phía Tề Diệp. Tề Diệp chỉ ngẩng đầu liếc mắt nhìn nàng một cái, liền tiếp tục trêu đùa Nhị hoàng tử. Nhưng Hạ Uyển Chi thì mỉm cười nhìn nàng. Quý Tiệp dư thu hồi ánh mắt, nói "Nghe nói nương nương có thai, tần thiếp lập tức lại đây chúc mừng một phen. Lễ mọn nhỏ, Uyển Quý Phi đừng ghét bỏ!"

"Quý Tiệp dư đa lễ!" Hạ Bích tiến lên tiếp nhận lễ vật, Hạ Đồng pha một ly trà bưng lên.

Quý Tiệp dư ngồi xuống một bên, ánh mắt dừng ở trên người Tề Diệp, nói "Nhị hoàng tử lớn lên cũng thật tốt. Uyển Quý Phi chăm sóc Nhị hoàng tử cũng thật tốt! Hoàng Thượng nói xem có đúng không?"

Hạ Uyển Chi thấy biểu tình lấy lòng của nàng ta, đại khái biết ý đồ đến của Quý Tiệp, tặng lễ chúc mừng là giả, muốn khiến cho Tề Diệp chú ý là thật.

"Uyển Quý Phi thận trọng, tất nhiên chăm sóc tốt." Tề Diệp giao Nhị hoàng cho bà vú, bưng trà nóng uống một ngụm, nhìn về phía Quý Tiệp dư nói "Trẫm nghe nói Tam hoàng tử khó nuôi, Quý Tiệp dư vẫn nên tốn nhiều tâm tư hơn ở trên người Tam hoàng tử. Dạy dỗ Tam hoàng tử cho tốt. Đừng để một đám người mà chỉ một đứa nhỏ cũng chăm sóc không tốt, ba ngày hai lần sinh bệnh khóc quấy."

Cứ nghĩ rằng hân sẽ quan tâm vài câu, ai biết đều là những câu trách cứ, trên mặt Quý Tiệp dư có chút không nhịn được, lúng túng nói "Vâng! Tần thiếp cần tuân Hoàng Thượng dạy dỗ."

Quý Tiệp dư ra khỏi Chiêu Hoa Cung liền mặt lạnh trở về trong cung, vừa mới tiến vào cửa liền nghe thấy tiếng khóc oa oa, khóc đến khàn cả giọng, phảng phất như muốn khóc sập luôn cả cái cung điện này.

Trong lòng nàng vốn mang tức giận, lúc này lại nghe tiếng Tam hoàng tử khóc, không quản ngọn nguồn nổi trận lôi đình, xông thẳng vào, đoạt lấy Tam hoàng tử từ trong tay bà vú, lật tã lót ra liền phát mấy bàn tay lên cái mông trắng hồng của nó. Lực đạo không nhẹ, đánh đến mức bà vú nhìn mà rơi nước mắt. Dù sao cũng là bà một tay mang theo, dù không phải hài tử của bà, cũng là có cảm tình.

Tam hoàng tử bị đánh đến sùng sốt, ngay sau đó oa oa như là muốn lật tung nóc nhà, gào ầm lên.

Quý Tiệp dư nghe được phiền không chịu nổi, quát lớn "Không cho khóc!"

Tam hoàng tử vẫn còn là đứa nhỏ, hân mới năm tháng thì biết cái gì, bị nàng rống đến mức dọa cho sợ, nhắm mắt lại, khuôn mặt nhỏ nghẹn đến mức đỏ bừng, há mồm oa oa khóc càng lớn.

Tiếng khóc không thể làm Quý Tiệp dư nguôi giận, ngược lại còn làm nàng càng thêm tức giận, lại trừng phạt thêm mấy bàn tay ở trên mông nó "Chỉ biết khóc, chỉ biết khóc, người khác là hoàng tử, người cũng là hoàng tử, vì sao người chỉ biết làm khổ ta. Hoàng Thượng liếc mắt nhìn người một cái đều cảm thấy dư thừa, vì sao người không thể làm Hoàng Thượng thích? Vì sao..."

Mộc Hương nhìn mông Tam hoàng tử đỏ rực, nhìn lại đứa nhỏ đã khóc đến mức muốn khó thở, vội vàng tiến lên đoạt lại giao cho bà vú, ý bảo bà ta ôm đi ra ngoài dỗ.

Quý Tiệp dư giận dữ, lập tức đạp cho Mộc Hương một cái "Làm cái gì, dám can?"

"Nương nương, Tam hoàng tử rốt cuộc vẫn là trẻ nhỏ. Hân có thể biết cái gì? Nếu ương ương không thoái mái trong lòng thì cứ việc lấy nô tỳ xả giận, đừng tổn thương Tam hoàng tử. Nếu Tam hoàng tử có bất trắc gì, nương nương sẽ không còn hi vọng."

"Dựa vào hân?" Quý Tiệp dư cười nhạt "Người không phải không phát hiện, Chiêu Hoa Cung mới là bảo bối trong lòng Hoàng Thượng. Tam hoàng tử ngay cả cọng cỏ cũng không bằng. Trồng cây vào hân còn không bằng trồng cây vào chính mình."

"Nương nương suy nghĩ nhiều, hiện giờ thân mình Uyển Quý Phi không khoẻ, không thể hầu hạ Hoàng Thượng, trong cung phi tần cũng chỉ có vài vị như vậy. Lâm Sung Dung vẫn luôn bệnh không thể hầu hạ, Lê Phi nương nương thì có vẻ Hoàng Thượng cũng không thích. Mấy Tiệp dư, mỹ nhân khác làm sao có thể so với nương nương. Chỉ cần nương nương phí chút tâm tư, khẳng định Hoàng Thượng sẽ thấy nương nương tình thâm ý nặng."

Nghe vậy Quý Tiệp dư nhũn mày nghĩ nghĩ, ngay sau đó mày giãn ra "Đứng lên đi, người nói không phải không có đạo lý, chỉ cần chịu đựng tâm, Hoàng Thượng còn có thể không bị đa động sao? Tuy rằng không giống kẻ bên Chiêu Hoa Cung sẽ dùng thủ đoạn hồ ly tinh, nhưng khuôn mặt này còn có thể đập vào mắt."

Mộc Hương âm thầm nhẹ nhàng thở ra, biết sự tình xem như qua đi, chỉ đáng thương Tam hoàng tử vô tội chịu đau khổ.

"Hôm nay trong cung có vẻ rất náo nhiệt, có chuyện gì sao?" Lâm Huệ hiếm khi ra ngoài đi một chút, nhìn các cung nữ tới tới lui lui, cảnh tượng vội vàng, có chút tò mò.

Thái Vi cắn môi "Hoàng Thượng thiết đãi gia yến ở Triều Hoa các."

"À!" Lâm Huệ nhìn thoáng qua hướng các cung nữ đi xa, vẫn chưa để ý lắm. Hiện tại nàng chỉ muốn trốn đi, tình huống náo nhiệt như vậy nàng không còn quen, huống hồ còn phải gặp người ràng cầm hận nhất, nàng không muốn bản thân phải ngột ngạt.

"Nương nương, trời có chút lạnh, thân mình nương nương mới khỏe hơn chút, không bằng hồi cung đi, để tránh cảm lạnh, đối với thân mình không tốt." Thái Vi có chút lo lắng nàng sẽ nghe thấy cái gì.

Lâm Huệ không để ý, kéo lại áo choàng, gật đầu.

Đi vài bước, trước mặt có vài vị cung nữ đi tới, thấy Lâm Huệ thì hành lễ cho có lễ rồi tự rời đi. Một người trong đó nói "Hiện giờ xem ra, cái hậu cung này nhất được sủng ái vẫn là Uyển Quý Phi. Mấy tháng trước mới sinh hạ Nhị hoàng tử, hiện giờ trong bụng lại có một vị. Vốn dĩ Hoàng Thượng đã sủng ái Uyển Quý Phi, nếu thai này lại là hoàng tử, nghĩ tới vị trí Hoàng Hậu..."

Cung nữ muốn nói lại thôi, những người khác đều hiểu ý cười cười, một vị cung nữ khác nói "Cũng không phải sao. Hiện giờ trong bọn nô tài chúng ta, còn không phải là Chiêu Hoa Cung nổi tiếng nhất. Nếu có thể đi Chiêu Hoa Cung hầu hạ, thật đúng là phúc khí của chúng ta. Chi tiếc Chiêu Hoa Cung cũng không phải là dễ dàng đi vào như vậy."

"Người cũng biết, Uyển Quý Phi lại có thai, tất nhiên càng thêm để ý. Kìa chính là long chủng, há có thể dễ dàng cho người lại ở bên cạnh chăm sóc. Chúng ta vẫn nên làm tốt phận sự của mình đi thôi, cái khác cũng chỉ có thể xem vận mệnh!"

Vài vị cung nữ vừa rì rầm mấy câu đã đi xa, Lâm Huệ lại đứng ở đó, toàn thân run nhè nhẹ, phảng phất như bị người ném vào hầm băng.

Thái Vi nhìn biểu tình của nàng không đúng, quan tâm "Nương nương làm sao vậy? Chúng ta trở về đi, bên ngoài lạnh lẽo, đừng dễ bị nhiễm phong hàn!"

"Các nàng nói đều là sự thật?" Lâm Huệ nhìn chăm chăm Thái Vi, tiếng nói run rẩy, mơ hồ mang theo ý nghiêng răng nghiêng lợi.

Thái Vi cúi đầu cắn môi, trầm mặc không nói. Lâm Huệ khó thở, lớn tiếng nói "Nói mau, các nàng nói có phải sự thật hay không?"

"Nương nương đừng nóng giận, nô tỳ không phải cố ý dấu diếm. Chỉ là Uyển Quý Phi có thai là chuyện của nàng ta, dù nương nương có biết cũng vô dụng. Nô tỳ liền cả gan không nói..." Dần dần, Thái Vi có chút tự tin không đủ, quỳ trên mặt đất nói "Nô tỳ biết sai, nô tỳ biết không nên dấu diếm, nhưng nô tỳ cũng là muốn tốt cho nương nương."

Nàng mới mất hài tử, chỉ vừa dưỡng thân mình tốt hơn chút, nếu biết tin, nói không sao khẳng định là gat người. Huống chi hài tử của nàng còn là Uyển Quý Phi làm hại.

"Tốt cho ta?" Lâm Huệ nhìn không được cười nhạo "Xác thật là tốt cho ta. Tốt cho ta..." Nói rồi nàng lão đảo xoay người. Thái Vi vội vàng tiến lên đỡ. Lâm Huệ đẩy ra vài lần không xong, cũng chỉ có thể để nàng ấy đỡ.

Nhưng nàng đi được vài bước, hai chân mềm nhũn, cả người ngã xuống. Thái Vi sợ hãi hô to gọi nhỏ hồi lâu vẫn không có một ai.

Ngay khi không biết làm sao, trước mắt xuất hiện một đôi gầy đen thêu tơ vàng. Thái Vi ngẩng đầu liền nhìn thấy một khuôn mặt xa lạ. Nàng hoảng sợ, hơi hơi phòng bị đỡ lấy chủ tử.

Khang Ninh Vương nhìn lướt qua Lâm Huệ đã ngất xỉu, nói "Nơi đây không nên ở lâu, thật ra bốn vương có thể hỗ trợ!"

Thái Vi nhìn tuyệt động trên mặt đất, chần chờ một chút rồi gật gật đầu "Đa tạ Vương gia!" Chẳng lẽ người trước mắt này chính là Khang Ninh Vương sao?

Dễ dàng ôm người kia nhấc lên, Khang Ninh Vương cúi đầu nhìn thoáng người kia nhủ nhủ này, cảm thấy nàng thật nhẹ, phảng phất như một trận gió là có thể thổi ngã.

Đi mới được vài bước, Lâm Huệ giật giật, cau mày, nắm hắn vạt áo lẩm bầm tự nói "... Hoàng Thượng... Vì sao nhẫn tâm như thế... Uyển Quý Phi... Hài tử... Hài tử..."

Đôi tay nắm vạt áo sũng đỏ bắt kham, rõ ràng là bởi vì rét lạnh mà sinh nứt da. Đường đường là một hậu phi, thế nhưng đôi tay lạnh đến nứt da, thật đúng là khiến người ngạc nhiên.

Khi tỉnh lại trời đã tối rồi, Thái Vi canh giữ ở mép giường thấy nàng tỉnh lại, kích động tiến lên "Nương nương đã tỉnh!" Lâm Huệ nhìn thoáng qua màn giường quen thuộc, không nói gì. Thái Vi bụng một chén cháo tiền vào, nhìn nàng dùng cháo, lúc này mới bụng chén thuốc tiền vào cho nàng uống. Nàng không cự tuyệt, bụng lên uống một hơi cạn sạch, tựa như không cảm thấy đắng.

Thái Vi tiếp nhận chén không, đổ một chén nước súc miệng cho nàng, nói "May mắn nương nương không sao. Nếu không phải Khang Ninh Vương hỗ trợ, nô tỳ còn không biết làm sao?"

"Khang Ninh Vương?" Nàng nhủ này.

"Vâng! Nương nương té xỉu, một mình nô tỳ đỡ không nổi, may mắn gặp Khang Ninh Vương. Là Khang Ninh Vương ôm nương nương trở về." Thấy nàng thay đổi sắc mặt, Thái Vi trấn an "Nương nương yên tâm, người trong cung đều bận chuyện ở Triều Hoa các, cũng không dễ ý. Nô tỳ cũng là vì không thể chậm trễ mới để Khang Ninh Vương hỗ trợ."

"Việc này về sau không cần nói nữa." Rốt cuộc nàng là hậu phi, mà Khang Ninh Vương là Vương gia, hai người đều phải tránh mặt, chứ đừng nói là ôm lấy. Nếu bị người nhìn thấy, còn không biết sẽ nói cái gì.

Ban đêm Lâm Huệ ngủ không được, trong lòng ghen khuất, làm nàng trần trọc khó ngủ. Nghĩ tới nàng ta lại có thai, nghĩ tiểu hoàng tử vừa mới thành hình của mình, tâm liền đau đớn, nước mắt cũng rơi xuống.

Nghĩ tới cái gì, Lâm Huệ đứng dậy, lấy ra một cái hộp từ dưới giường, thấp ngon nén, ngồi ở trước giường nhìn. Thái Vi ở một bên ngủ đến thật sâu nên vẫn chưa phát hiện. Nàng mở hộp, lấy ra một hình nộm, sau lưng viết ba chữ. Nàng lấy ra một cây kim khâu đâm lên bụng hình nộm "Hạ Uyển Chi, đi... CHẾT!"

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 113

Editor: NoyouCometrue

Beta: Biuti

"Hoàng Thượng, người uống say rồi sao?" Đờ Tề Diệp vào nhà ngồi xuống, nàng lập tức phản phó Hạ Bích đi chuẩn bị canh giải rượu. Thấy khuôn mặt hần đỏ bừng, liền đi vắt khăn giúp hần lau mặt.

Tề Diệp ngoan ngoãn ngồi im, đôi mắt sáng quắc nhìn nàng, hần lắc đầu mỉm cười: "Từ lượng của trẫm không tồi, làm sao có thể say?"

"Vâng! Hoàng Thượng không có say!" Trên người một thân mùi rượu nồng nặc còn dám nói không say, hơn nữa nói chuyện cũng không được lưu loát. Bộ dáng ngây ngô cười nhìn nàng còn đáng yêu hơn cả Nhị hoàng tử, lại chọc người ta không nhịn được cười.

"Ừ! Không có say!" Tề Diệp gật đầu thật mạnh, nói: "Trẫm không có say, trẫm còn có thể uống tiếp vài chén!"

Vừa nói vừa khoa trương đứng dậy, lại bị nàng đè xuống ngồi trở lại trên giường. Quay đầu phản phó tỳ nữ chuẩn bị nước ấm, cả người toàn là mùi rượu, nếu không rửa mặt chải đầu một lượt, buổi tối nàng khẳng định sẽ ngủ không yên.

Hạ Bích rất nhanh bụng canh giải rượu lên, nàng cầm lấy đưa cho hần. Hần một chút cũng không tự giác, ngồi im há miệng chờ nàng dứt. Hạ Uyển Chi thờ dài, dứt hần uống hết chén canh giải rượu, lại nghe thấy hần nói: "Trẫm không có say, chẳng qua hôm nay trẫm vui vẻ nên uống thêm mấy chén mà thôi!"

"Vâng! Hoàng Thượng không có say!" Nàng cười trấn an, vờn hai ngón tay nói: "Đây là mấy?"

"Ừ..." Tề Diệp rất phối hợp trùng hai mắt nhìn, nắc cụt một cái: "Ba".

"Vâng! Là ba, Hoàng Thượng thật thông minh." Rõ ràng là hai ngón tay xem thành ba ngón còn nói không có say, nói ra ai ai cũng không dám tin tưởng.

Nước ấm đã được chuẩn bị tốt, dưới sự giúp đỡ của Hạ Bích. Nàng tự mình dùng một cái khăn tắm lau người hần. Có lẽ nguyên nhân phần lớn là do nhiệt độ tăng cao, làm hần mơ màng tỉnh

rượu không ít, nhìn nàng nói: "Trăm say sao?"

"Hiện tại đã tỉnh rồi!" Nàng cầm khăn vải xoa vài cái lên lưng hắn, nói: "Có thể đứng dậy rồi!"

Mặc quần áo chỉnh tề xong canh giờ cũng không còn sớm. Sau khi Hạ Uyển Chi rửa mặt lập tức leo lên giường nằm, Tề Diệp vươn cánh tay ra cho nàng gối đầu, thò lại gần hôn vài cái lên mặt nàng: "Thật thơm!"

"Trên người Hoàng Thượng cũng rất thơm." Nàng cọ cọ vài cái trên người hắn, tìm một vị trí thoải mái im lặng nhắm mắt. Tề Diệp vuốt vuốt tóc nàng, hai người dựa vào nhau rất nhanh đã ngủ mất. Tắm rửa xong một phen, hiện tại mùi rượu trên người hắn đã bay đi không ít, Hạ Uyển Chi ngủ rất ngon.

Buổi sáng khi tỉnh lại, trên eo có một cánh tay vắt ngang. Nàng vén màn giường lên nhìn thoáng qua bên ngoài, trời đã sáng rồi, không nghĩ tới hắn thế nhưng hắn còn đang ngủ ngon. Bên ngoài trời rất lạnh, nàng run lên một chút lập tức lùi về ô chần, tình tề đánh giá khuôn mặt hắn khi ngủ, tuy hắn không đáng yêu bằng Nhị hoàng tử, nhưng cũng làm người ta yêu thích vô cùng. Khuôn mặt hắn giãn ra, mũi thẳng tắp, bộ dáng tuấn lãng, đôi môi mềm mại, thiếu đi sự uy nghiêm sắc bén thường ngày, cả người thoát nhìn trở nên nhu hòa không ít.

Nàng vẫn không có cơ hội ngắm gương mặt hắn khi ngủ, không nghĩ tới hôm nay lại được nhìn thấy. Lòng bàn tay theo từng đường nét vẽ xuống, thật cẩn thận, chỉ sợ phá giấc ngủ của hắn, khó có khi được ngủ nhiều thêm một chút, nàng vẫn không đành lòng đánh thức hắn.

Tay dừng trên đôi môi mềm mại một chút, tuy môi hắn mềm mại nhưng hoàn toàn khác biệt so với môi nàng. Đang muốn rút tay, đầu ngón tay lại mềm nhũn, nàng đã nhìn thấy Tề Diệp mở mắt ra, gương mặt mang theo ý cười, ngậm lấy ngón tay nàng cười nói: "Uyển Nhi đây là nhìn lên trăm sao?"

"Không có, thần thiếp quang minh chính đại nhìn Hoàng Thượng mà." Về mặt nàng rất tự nhiên, cười nói: "Quả nhiên Hoàng Thượng giống như người đời thường nói, nổi bật bất phàm, tuấn lãng thanh quý, tôn quý vô cùng, anh minh thần võ..."

Còn chưa nói xong lại bị hắn đè nàng xuống, cắn cắn môi nàng, hai tay đặt hai bên đầu nàng chống đỡ thân thể, tâm tình sung sướng nói: "Sáng sớm có thể nghe được Uyển Nhi ca ngợi, thật là êm tai dễ nghe, làm cho người ta vui mừng."

"Nếu Hoàng Thượng thích, vậy sau này ngày nào thần thiếp cũng nói cho Hoàng Thượng nghe, tuyệt đối không dám có nửa câu lừa dối, bởi vì thần thiếp đều nói là thật." Nàng ngửa đầu, chủ động hôn lên môi hắn một chút.

Bị nàng chọc cho ánh mắt hắn trầm xuống, cúi đầu chiếm lấy đôi môi mềm mại của nàng, trần trọc hôn mút, môi lưỡi triển miên, lờ lờ giao nhau. Nửa ngày, hai người đều thờ hồng hộc, hắn mới chịu buông nàng ra, cúi đầu ở bên tai nàng nói nhỏ, hơi nóng lên cổ: "Chớ có khiêu khích trẫm, chờ thân thể nàng tốt hơn, trẫm sẽ đòi lại cả vốn lẫn lời."

Không đợi nàng kịp phản ứng, đã cầm lấy tay nàng ấn xuống cự vật nóng rực. Hạ Uyển Chi hoảng hốt, nháy mắt sắc mặt đỏ hồng, còn chưa mở miệng lại bị hắn hôn xuống, tay hắn cũng không yên phận đồng thời theo vật áo nỏ vào trong, vấy ngủ mỏng manh căn bản không ngăn cản được tay hắn.

Khi nàng còn chưa tỉnh Tề Diệp đã tỉnh trước rồi. Tối hôm qua uống nhiều mấy chén có chút đau đầu, ôn hương nhuyễn ngọc nằm trong ngực, hắn cũng không muốn lên triều, cứ như vậy bãi triều, dự định ôm nàng cùng nhau ngủ, ai biết cuối cùng bị nàng đánh thức, nhưng mà hắn vẫn rất cao hứng.

Thời điểm hai người đứng dậy canh giờ đã không còn sớm. Hạ Uyển Chi trang điểm xong sẵn tiện hoạt động đôi tay một chút, Hạ Bích nhìn, quan tâm nói "Tay nương nương làm sao vậy?" (~ ~ ✕)

"Không có việc gì!" Nàng có chút xấu hổ rút tay lại, trên mặt vì mất tự nhiên mà đỏ hồng. Dù sao chuyện khuê phòng Hạ Bích biết cũng rất ít.

Tề Diệp đi đến, phát phát tay với Hạ Bích, Hạ Bích lập tức lui ra ngoài. Nàng quay đầu lại thấy hắn đi vào, về mặt có chút không được tự nhiên, nhưng hắn lại tràn ngập vui vẻ tiến lên ôm lấy nàng, nhìn thoáng qua cô về mi trên bàn trang điểm, nói: "Có thể để trẫm giúp Uyển Nhi vẽ mi không?"

"Vinh hạnh của thần thiếp!" Nàng cười gật đầu, chỉnh tư thế ngồi đối diện hắn, sau đó hơi ngửa đầu nhắm mắt lại. Không biết vì sao, Tề Diệp nhìn thoáng qua đôi môi sưng đỏ của nàng có loại cảm giác muốn hung hăng cắn xuống.

Thật lâu không thấy hắn nhúc nhích gì cả, nàng hí hắt ra nhìn một cái, thì thấy hắn đang nhìn nàng chăm chăm, cười nói: "Nếu như Hoàng Thượng không thể vẽ mi, thần thiếp cũng không miễn cưỡng."

"Ai nói trẫm không thể?" Hắn giống như giận dữ, cảm cọ về theo đường mi, da thịt nàng trắng nõn, lông mày liễu mỵ lệ tinh tế, mang theo vài sợi mềm mại, làm hắn rất thích.

Hắn vẽ xong Hạ Uyển Chi quay mặt sang gương nhìn nhìn, có chút ngoài ý muốn nghiêng đầu nhìn Tề Diệp, thấy hắn đắc ý nhướng mày: "Trẫm vẽ mi như thế nào?"

"Trông rất đẹp mắt! Hoàng Thượng đúng là học rộng tài cao."

Nàng cười tán dương, Tề Diệp hài lòng nở nụ cười, từ trong tay áo lấy ra một cây trâm cài bạch ngọc điêu khắc, nguyên hình là một đóa hoa mai, nghiêng nghiêng cài trâm lên búi tóc nàng: "Như thế Uyển Nhi càng thêm xinh đẹp."

Nàng xoa xoa búi tóc được cài trâm, đang muốn đứng dậy, bị hắn ấn bả vai ngồi xuống, cúi đầu thò qua hôn trọn một cái ở khóe môi nàng, nói: "Thích chứ?"

"Thích!" Nàng cười hôn một cái ở trên mặt hắn: "Tạ Hoàng Thượng ban thưởng!" Nàng biết chứ, đây là ban thưởng cho khối thịt trong bụng nàng kia.

Kỳ thật hắn ban thưởng đồ vật không ít, đồ vật tiến cống trước tiên đều đưa đến nơi này cho nàng chọn lựa, chỉ cần nàng thích, tất cả đều để lại hắn cũng không nói gì. Có thể nghĩ tới mấy năm nay đồ trang sức, kỳ trân dị bảo của nàng nhiều đến bao nhiêu.

Lúc dùng đồ ăn sáng, Nhị hoàng tử ở trong lòng nhũ nương xoa xoa đôi mắt. Bé tỉnh lại không nhìn thấy Hạ Uyển Chi đâu, liền khóc nháo lên. Khi dùng bữa xong, Tề Diệp ôm Nhị hoàng tử chơi đùa trong chốc lát mới đi ngủ thư phòng xử lý triều sự.

Hạ Uyển Chi bị Thái Hậu gọi đi Thọ Ninh Cung. Đợi nàng hành lễ xong, Thái Hậu mới nói: "Hiện giờ Uyển Quý Phi đang mang thai, tất nhiên đây là chuyện đáng mừng. Nhưng đã mang long chủng, thì phải đề ý rất nhiều chuyện. Hoàng Thượng không thể hầu hạ. Hiện giờ Uyển Quý Phi là người quản lý hậu cung, hẳn là nên khuyên Hoàng Thượng đi đến các cung khác ngồi một chút, đây là bổn phận của Uyển Quý Phi."

"Vâng!" Hạ Uyển Chi gật đầu, biết rõ cho dù mẫu tử bọn họ không hợp, nàng cũng chỉ có thể ở trước mặt Thái Hậu cung kính kính, ai bảo đây là Thái Hậu làm chi.

"Đừng chỉ trả lời có lệ với ai gia. Uyển Quý Phi nên biết, người ở Hậu cung dựa vào dung mạo, thủ đoạn để được sủng ái chắc chắn sẽ không lâu dài, hiền đức rộng lượng mới có thể làm cho người ta thích." Rất rõ ràng, người trước mặt bà chính là người làm cho người ta thích không nổi, biết rõ đã có thai, còn nắm Hoàng Thượng không buông. Nhưng cố tình Hoàng Thượng lại thích những thủ đoạn này của nàng, giấu lại trong lòng Thái Hậu rất không thoải mái.

"Vâng! Thần thiếp ghi nhớ Thái Hậu dạy bảo!" Hạ Uyển Chi không ti không lên tiếng, biểu tình nhàn nhạt, nhìn không ra cảm xúc gì. Thái Hậu lại dạy dỗ thêm vài câu, đơn giản là muốn nàng hiền rõ, mưa móc phải rải đều, không được cứ luôn quần lấy Hoàng Thượng không buông như vậy.

Tề Diệp dùng bữa tối ở Chiêu Hoa Cung, trời đã bắt đầu lạnh, không cần phiền phức đi tới đi lui. Hắn đơn giản gọi Quang Thuận mang tầu chèo đến Chiêu Hoa Cung xử lý.

Nàng vẫn không nói gì, chỉ phân phó Hạ Bích đốt than lửa lên một ít. Trong phòng trở nên thật ấm áp, ngược lại không cảm thấy lạnh. Nàng ngồi một bên đọc sách, hiện tại đang có thai nàng không thể may vá.

Nhìn trong chốc lát, quân sự Kính Sự Phòng mang khay lục đầu bài lại đây. Thẻ bài Quý Tiệp dư vẫn không được treo lên như cũ, không có nàng phân phó, người Kính Sự Phòng tuyệt đối không dám tự tiện treo lên. Cho dù Quý Tiệp dư đã biết chuyện kêu quân sự tới, dùng tiền tài mua chuộc đi nữa, hẳn ta cũng không dám tự tiện treo lên.

Tề Diệp cũng không thèm nhìn tới quân sự, nói: "Trăm đêm nay nghỉ ở Chiêu Hoa Cung."

Quân sự không dám lẩm miệng, cầm lấy khay đang muốn lui xuống.

Hạ Uyển Chi nhớ lại lời Thái Hậu nhắc nhở nàng, lập tức nói: "Hoàng Thượng sủng ái là phúc khí của thần thiếp, chỉ tiếc là thân thể thần thiếp khó chịu không thể hầu hạ Hoàng Thượng, hay là Hoàng Thượng đi các cung ngồi một chút?"

Nghe nàng nói như vậy, Tề Diệp nhướn mày nhìn nàng trong chốc lát. Hạ Uyển Chi lại nói: "Nếu Hoàng Thượng có chút thời gian nên đi tới chỗ phi tần khác, Hậu cung chủ yếu là mưa móc rải đều, bọn họ khẳng định trông mong ngóng chờ Hoàng Thượng tới đó!"

"Lui xuống đi!" Tề Diệp liếc mắt nhìn quân sự một cái, quân sự không dám ở lâu, bưng khay lui ra ngoài. Ánh mắt hắn dừng ở trên mặt nàng, nhìn không ra vui buồn hỏi: "Uyển Nhi thật sự cảm thấy trăm nên đi các cung khác?"

Nàng lắc đầu, về mặt trần ngập ừ ừ khuất. Nước mắt nói đến là đến, lệ hoa đài vũ (1) nhìn hắn một cái. Để bộ sách xuống liền đi vào phòng trong.

(1) Lệ hoa đài vũ: Hoa lệ dính hạt mưa, diễn tả sự kiều diễm của một người con gái.

Nhìn bóng lưng của nàng, Tề Diệp sững sốt một chút lập tức theo đuôi vào. Thấy nàng ngồi ở trên giường gạt nước mắt, hắn thờ dài, nói: "Có phải Thái Hậu lại nói cái gì với nàng nữa không?"

"Không có!" Nàng lắc đầu, giọng nói nghẹn ngào.

Tề Diệp xoay người nàng lại đối diện với mình, nàng lại cúi đầu đưa tay gạt lệ tránh đi ánh mắt hắn. Hắn không cho phép, nâng cằm nàng lên bắt buộc nàng phải nhìn vào mình, nói "Có cái gì phải khóc, tâm ý trăm chẳng lẽ Uyển Nhi còn không rõ?"

"Thần thiếp không rõ!" Nàng nổi giận nói, trên thực tế nàng xác thật không rõ tâm ý hắn rốt cuộc là cái gì.

"Nàng..." Tề Diệp dờ khóc dờ cười nhìn Hạ Uyển Chi tức giận nói lấy, ngồi xuống bên cạnh nàng, ôm người thương của hắn vào trong ngực: "Trăm là Hoàng Thượng, tam cung lục viện là chuyện thường tình. Nhưng trong lòng trăm ngoại trừ một nữ nhân, căn bản không thể dung thêm bất kỳ người nào khác, Uyển Nhi có biết người đó là ai không?"

"Thần thiếp không biết!" Nàng dừng một chút, giọng nói nhàn nhạt.

"Trăm cuối cùng cũng đã biết, chỉ sợ trên đời này cũng chỉ có nàng mới dám nói chuyện với trăm như vậy, phải phạt!" Tề Diệp không cần giải thích gì thêm mà đã cúi đầu xuống, Hạ Uyển Chi phất ra tiếng than nhẹ. Đầu tiên là không tình nguyện, cuối cùng vòng tay qua cổ hắn, cả cơ thể dán vào người nam nhân, nước đầu ngâm lấy môi hắn, nhiệt tình đáp lại.

Tề Diệp đối với biểu hiện của nàng rất vừa lòng, hôn hôn ở khóe môi nàng một chút hỏi: "Hiện tại biết nữ nhân đó là ai chưa?"

"Thần thiếp cảm thấy không chân thật, giống như là đang nằm mơ!" Nàng bán tín bán nghi.

"Yên tâm, trăm sẽ không cho nữ nhân khác có cơ hội nằm mơ." Xoa xoa đôi mắt khóc đến sưng đỏ của nàng, nói: "Mít ướt!"

"Thần thiếp mới không phải!"

"Phải!"

"Không phải mà!"

"Phải!" Hắn nheo nheo cằm nàng, xoay mặt nàng qua đối diện với hắn. Mơ hồ lộ ra uy nghiêm.

Nếu là người khác nhất định sẽ nói phải, nhưng nàng cười cười, ngửa đầu hôn một cái lên khóe môi hắn, nói: "Đã bảo là không phải!"

Tề Diệp được nàng trấn an nên rất hài lòng, cũng rất hưởng thụ, nở nụ cười vuốt ve lưng nàng: "Được, Uyển Nhi nói không phải là không phải!"

Buổi tối rốt cuộc hắn cũng không đi nơi khác, ngủ ở lại Chiêu Hoa Cung, hai người ôm nhau ngủ.

Thái Hậu nghe nói hắn ngủ ở cung của nàng, lập tức nổi giận không kiềm chế được, hất vờ chén trà, oán hận nói: "Tiện nhân kia lại dám làm lơ lời ai gia, ai cho nàng cái gan tay trời này?"

Quê Tú ma ma nói: "Thái Hậu nương nương bớt giận, không đáng vì một chuyện nhỏ như vậy mà tức giận. Cho dù nàng được sủng ái đi nữa thì cũng đang có thai, hai người cũng không làm được gì, Hoàng Thượng chính trực tráng niên (2), bên cạnh nhất định phải có người hầu hạ, một thời gian dài, Hoàng Thượng tự nhiên sẽ triệu hạnh các nương nương khác, đến lúc đó Uyển Quý Phi ngăn cản cũng không được."

(2) Chính trực tráng niên: Ý chỉ người đàn ông đang ở tuổi sung sức nhất.

"Nếu đã nói như thế, ai gia cũng không thể để tiện nhân kia chiếm tiện nghi!" Thái Hậu oán hận nói.

Tới lúc gần cuối năm, trong cung có nhiều việc phải làm, nàng lại có thai, lẽ ra nên nghỉ ngơi tịnh dưỡng, nhưng hết lần này tới lần khác Thái Hậu không muốn nàng được yên ổn. Mỗi ngày đều sai người gọi nàng qua, bắt nàng sao chép kinh Phật, nói là để cho nàng tu thân dưỡng tính, kỳ thật là biến đổi phương thức trừng phạt nàng thôi.

Tuy Tề Diệp rất không hài lòng, nhưng cũng không thể bởi vì một chuyện nhỏ như vậy mà đắc tội Thái Hậu, chỉ đành phải an ủi nàng nhẫn nại một chút.

Hạ Uyển Chi gật gật đầu, đối với chuyện Thái Hậu làm khó làm dễ nàng cũng không để ở trong lòng. Thái Hậu an bài nhiệm vụ cho nàng rất nhiều, bắt nàng một ngày phải sao chép một quyển kinh Phật dày mấy trăm trang. Cho dù tay nàng tàn phế cũng không có khả năng sao chép đủ, bởi vậy nàng chỉ sao chép cho có lệ. Thái Hậu trách mắng nàng cũng chỉ có thể nghe, không muốn tranh luận.

Mấy ngày như thế, Hạ Uyển Chi vẫn luôn ngoan ngoãn phối hợp, không hề lộ ra biểu tình không kiên nhẫn. Nhưng thật ra mỗi đêm Tề Diệp đều phải xoa bóp đôi tay cho nàng, vốn dĩ muốn nàng làm mình vui vẻ một chút, lại nghĩ nàng sao chép kinh Phật nguyên một ngày. Tề Diệp không đành lòng, chỉ có thể dúi tăm mắt, không nhìn chăm chăm bộ ngực nàng, để tránh mình khó chịu.

Sau khi Hạ Uyển Chi sao chép kinh thư đến ngày thứ sáu, nghe nói Tề Diệp đi đến cung Lệ Phi dùng bữa tối, hơn nữa còn lật thẻ bài Lệ Phi. Đầu tiên nàng sững sốt một chút, sau đó cái gì

cũng không nói, chỉ nhìn bộ sách bị ném một bên, nhìn một hồi lâu cũng không chép thêm một tờ nào.

Hạ Bích nhìn nàng nói: "Nương nương, đêm đã khuya!"

"Ừ! Chuẩn bị nước ấm để ta rửa mặt!" Nàng đứng dậy, ngồi ở trước bàn trang điểm gỡ trâm cài tóc xuống, nhìn trâm hoa mai bạch ngọc trắng như mỡ dê, nàng vuốt ve vài cái đang muốn quăng đi, nhưng lại luyến tiếc, nhắm mắt làm ngơ ném vào hộp trang sức.

"Thái Hậu, nô tỳ nghe nói tối nay Hoàng Thượng nghỉ ở Ngọc Hoa Cung của Lệ Phi!" Quê Tú ma ma mang nước ấm tiến vào, nói.

"Còn tưởng rằng Hoàng Thượng bình thân thêm mấy ngày nữa chứ!" Thái Hậu đắc ý cười.

"Thái Hậu nói đúng, dù sao Hoàng Thượng trẻ tuổi lực tráng, bên cạnh sao có thể chỉ có một người hầu hạ. Uyển Quý Phi rất tốt, nhưng hiện giờ lại có thai, nhiều chỗ bất tiện, cho dù Hoàng Thượng có thích nàng cũng chỉ có thể khắc chế."

"Nhắc nhở Chu Tiệp dư tốn nhiều tâm tư một chút, thừa dịp Uyển Quý Phi không thể hầu hạ Hoàng Thượng, tranh sủng niềm vui của Hoàng Thượng đi." Chi cần được sủng ái không phải là người của Chiêu Hoa Cung, ai đi nữa tạm thời bà không thêm đề ý.

"Vâng! Nô tỳ nhớ kỹ!" Quê Tú ma ma gật gật đầu.

Nhị hoàng tử giống như bị cảm lạnh, cơ thể có chút không thoải mái, vẫn luôn chảy nước mũi. Hạ Uyển Chi rất lo lắng, khiển trách nhũ nương và cung nhân hầu hạ một phen, làm bọn họ không dám thở mạnh một tiếng.

Ngự y kê phương thuốc, để cho nhũ nương uống xong, lại lấy sữa tươi từ người mẹ cho Nhị hoàng tử bú, nhờ vậy có thể đạt được hiệu quả.

Nhị hoàng tử không thoải mái, làm nàng đứng ngồi không yên. Tề Diệp cũng đau lòng không ngớt, một ngày ba lần hỏi thăm tình huống của Nhị hoàng tử, cũng may Nhị hoàng tử không còn gì đáng lo ngại, chăm sóc bảy tám ngày sẽ khỏi hẳn.

Mà bảy tám ngày này, Tề Diệp cũng không đi các cung khác. Về phần Thái Hậu lại muốn kêu Hạ Uyển Chi đi Thọ Ninh Cung, đều bị nàng lấy lý do chăm sóc Nhị hoàng tử để từ chối.

Thái Hậu vô cùng buồn bực, mấy lần cho người mời Tề Diệp đi Thọ Ninh Cung. Ba lần kêu hần mới có một lần qua, nhìn thấy Chu Tiệp dư hầu hạ ở bên cạnh bà, biểu tình nhàn nhạt, luôn giữ khoảng cách với nàng ta, Thái Hậu đều thấy hết nhưng không nói được gì, hiểu được Chu Tiệp dư không vừa mắt hần.

Cũng bởi vì như vậy, ngày hôm sau lúc Chu Tiệp dư đi thỉnh an Thái Hậu, Thái Hậu nói: "Về sau không có ai gia phân phó, không có việc gì thì không nên tới đây, ai gia không thích có người lượn lờ ở trước mặt."

"Thái Hậu, có phải tần thiếp đã làm gì sai chộc Thái Hậu tức giận hay không, tần thiếp biết sai rồi, tần thiếp sẽ sửa, xin Thái Hậu cho tần thiếp một cơ hội để tần thiếp tiếp tục hầu hạ bên người Thái Hậu." Bỗng nhiên thỉnh lĩnh trở nên lãnh đạm như vậy, Chu Tiệp dư có chút khó có thể tiếp thu.

"Lui ra đi!" Thái Hậu lạnh lùng ra lệnh, bên người bà chưa bao giờ thiếu người hầu hạ, người vô dụng giữ lại cũng là vô dụng, bà sẽ không vì loại người này hao tâm tổn sức.

Chu Tiệp dư còn muốn cầu tình Thái Hậu, lại thấy sắc mặt bà không tốt, lời nói đến miệng rốt cuộc lại nuốt ngược vào trong, nói: "Tần thiếp cáo lui, nếu Thái Hậu cần, cứ cho người phân phó một tiếng là được."

Dứt lời nàng mắt mát rời đi, bóng người cô đơn bất lực.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 114

Edit: Puta Ng

Beta: Nga Lê

"Bên ngoài tuyết rơi rất lớn. Nếu nương nương cảm thấy lạnh, ở lại Xuân Phong cung cũng không ngại!" Hạ Bích cảm một bộ quần áo, thông báo. "Vẫn nên trở về Chiêu Hoa cung thì hơn!" Thân thể trượt xuống, làn nước ấm áp bao bọc lấy da thịt, nàng tùy ý kéo cây trâm hoa mai làm bằng ngọc Dương Chi đang gài trên tóc. Bởi vì trời lạnh, nước nóng tràn ngập nhiệt khí khiến cho cả cái ao như ần như hiện.

Nàng ôm Nhị hoàng tử ngồi trong chậu gỗ, trong chậu ngập nước. Nhị hoàng tử cần bàn cũng không sợ hãi, toét miệng cười hi hi vỗ bọt nước.

Trời lạnh nàng lại thích đến ngâm ôn tuyền. Dù sao cũng không có việc gì, mỗi khi nàng rảnh rỗi sẽ đến ôn tuyền đến tắm rửa.

Hai người đang vui vẻ chơi trong nước liền nghe Hạ Bích hành lễ nói "Nô tỳ gặp qua Hoàng Thượng!" Nàng quay đầu lại liền trông thấy Tề Diệp hé miệng cười một tiếng, tiến lên ôm Nhị hoàng tử. Nhị hoàng tử nhìn thấy hần, cặp mắt đen bóng mờ lớn, kích động vươn bàn tay nhỏ bé, cùng với cái miệng nhỏ chu lên. Nó mới chỉ tám tháng mà thôi, nếu bình thường sẽ gọi phụ hoàng mẫu phi, nếu kích động như hiện tại sẽ kêu "Com com". Không biết còn tưởng rằng hần đối bụng, kỳ thật đây là hần đang gọi phụ hoàng. Chi tiếc mồm miệng nó còn chưa rõ ràng, âm tiết phức tạp nó không nói được.

Đây là Hạ Uyển Chi thường lặp lại với nó từ phụ hoàng, mẫu phi, nó mới nhớ kỹ chữ ít, chỉ cần kích động là nó chỉ nói được âm tiết đơn, nhưng như này đã rất tốt rồi. Mỗi lần nó kích động gọi "Com com", nàng có thể trông thấy Tề Diệp khẽ nhíu lông mày, không phải là tức giận, mà là cao hứng.

Đối với tiếng kêu kích động của Nhị hoàng tử, Tề Diệp tuyệt không làm cho nó thất vọng, nhanh chóng cời quần áo ra, quả thực so với tốc độ thân mật cùng nàng còn nhanh hơn. Áo bào ném đầy đất cũng không đề ý, giẫm lên bậc thang từng bước từng bước đi xuống. Rất nhanh Nhị hoàng tử đã nằm trong ngực hần. Hần cúi đầu hôn một cái lên gương mặt ửng đỏ của nàng. Bởi vì ngâm ôn tuyền, khí sắc cả người nàng thoát nhin vô cùng tốt, trên mặt trắng mịn.

Nhị hoàng xoay trái xoay phải trong ngực Tề Diệp một lát, phát ra âm thanh "A, a, oh". Tề Diệp thấy một mình nó chơi vui vẻ, cười rồi thả nó vào trong chậu gỗ. Nhị hoàng tử cũng không đề ý, bàn tay nhỏ bé vỗ nước chơi vô cùng vui vẻ.

Dù sao ở trong nước nguy hiểm, một

tay hần vịn chậu gỗ, một tay đến gần nàng. Nàng cầm lấy khăn vải chà lưng cho hần, cười hỏi "Nghe nói bên ngoài tuyết lại rơi ạ?"

"Ừ! Năm nay tuyết rất lớn, không biết có bao nhiêu dân thường phải chịu tai ương." Tề Diệp cảm thán than một tiếng, âm thanh hơi mệt mỏi. Nàng nói "Đây cũng là chuyện không có cách nào khác, Hoàng Thượng đã tận lực." Nàng khuyên "Hơn nữa, hàng năm cũng như lần này, cho dù có người gặp tai họa cũng không phải là khuyết điểm của Hoàng Thượng. Hoàng Thượng đừng quá tự trách." Hắn gật đầu, vuốt ve mặt của nàng, ôm nàng vào trong ngực, hỏi "Tắm bao lâu rồi? Ngươi y nói không được ngâm nước nóng quá lâu. Ngươi còn có thai, không thể chủ quan."

"Thần thiếp hiểu!" Nàng suy nghĩ một lúc không lâu lắm, liền đứng dậy lên bờ. Chi là ánh mắt sáng quắc sau lưng kia làm cho nàng có chút không được tự nhiên. Cầm lấy quần áo, đắp nhanh lên người che thân thể, nàng quay đầu lại liền trông thấy hắc còn chưa thu hồi ánh mắt. Tề Diệp bị nàng bắt tại trận, hơi ngượng ngùng thu hồi ánh mắt. Tay sờ sờ bộ phận dưới eo, âm thầm hít vào một hơi. Hắc nỗ lực không hồi tưởng tới một màn tuyệt mỹ vừa rồi, da thịt trắng nõn, tròn mềm nhẵn nhụi, che quần áo, lúc uyển chuyển dáng người như ẩn như hiện... Đang nhìn không được mơ màng, thì trên mặt lạnh lẽo. Hắc đã nhìn thấy Nhị hoàng tử vỗ bọt nước bắn lên mặt hắc, đang toét miệng lộ ra hàm răng trắng tinh như vỏ sò, khàn khàn cười với hắc "Phụ hoàng... Com com..." Nghe âm thanh mềm mại của nó, trong lòng hắc mềm nhũn, ôm nó vào trong ngực, nhìn không được hôn một cái, chọc cho Nhị hoàng tử cười khanh khách lần nữa.

Ba người từ Xuân Phong cung đi ra, bên ngoài đã trời tối. Quang Thuận công công chuẩn bị kiệu. Nhị hoàng tử được nàng bọc kín như cục bông, được Tề Diệp ôm lên kiệu.

Trên mặt tuyết trơn trượt, Hạ Uyển Chi được Hạ Bích nâng đỡ lên kiệu. Hai người mới vào lên kiệu, Nhị hoàng tử đang vui vẻ vuốt vuốt chuôi phi thúy trên cổ phụ hoàng. Hạt châu đều nhanh chóng bị nó cho vào miệng. Nàng nhìn thấy vội vàng kéo ra khỏi miệng nó. Hiện tại nó lớn như vậy, cầm được đồ gì cũng nhét vào miệng. Nó cho rằng cái gì cũng có thể ăn, cũng không để ý nguy hiểm hay không.

Rất nhanh trở về Chiêu Hoa cung, bọn nàng cũng còn chưa dùng bữa sáng. Hạ Đồng dứt cháo thịt cho Nhị hoàng tử ăn, nữ nương ôm Nhị hoàng tử ở một bên dùng bữa. Hai người bọn họ ngồi đối diện dùng bữa.

Tắm xong, nàng muốn ăn được không ít, còn chưa có phản ứng mang thai, ăn xong không bị nôn ra. Tề Diệp có vẻ sợ nàng đói bụng, không ngừng gấp thêm món ăn vào chén nàng, thành một đồng lớn mới hài lòng nhìn nàng nghiêm túc ăn. Cho dù ăn khá hơn, nàng cũng không ăn nhiều như vậy, còn chưa ăn hết đã no rồi. Tề Diệp thấy nàng ăn được không ít thì cũng không kiên trì nữa.

Dùng bữa tối xong bọn họ ngồi một bên nói chuyện. Nhị hoàng tử ăn no liền sà vào ngực Tề Diệp ngủ thiếp đi. Hắc rất thích đứa con trai này, dựa vào thân phận của hắc, căn bản không cần phải chiều cõ hời tui như thế. Nhưng hắc lại tự làm, không để cho nữ nương hỗ trợ, ôm Nhị hoàng tử đặt trong nôi, nghe nó hừ hừ hai tiếng cũng sẽ lo lắng như gặp quân địch.

Cũng may Nhị hoàng tử ngủ ngoan, chỉ hừ hừ hai tiếng rồi tiếp tục ngủ. Hắc yêu thương vuốt ve Nhị hoàng tử, khuôn mặt tươi cười, nhìn gương mặt nho nhỏ, nói "Đứa nhỏ này càng nhìn càng giống trẫm khi còn bé. Bộ dạng thật là đáng yêu." Nàng nghe vậy, nhìn không được cười lớn. Làm gì có ai đến bây giờ còn nhớ rõ rằng bộ dáng mình lúc bé. Dù sao nàng một chút ấn tượng cũng không có. Hắc muốn tự khen mình cũng không cần khen như vậy.

Ban đêm Tề Diệp ở lại Chiêu Hoa. Trời lạnh nên ngủ sớm hơn, nửa mặt xong liền đi nằm. Trong chăn đêm ấm áp, nàng nằm vào cũng không cảm thấy lạnh. Rất nhanh Tề Diệp cũng lên giường theo. Một cánh tay giờ ngang đến, nàng gối lên cánh tay của hắc một cách tự nhiên, nửa người nằm trên người hắc, nghe khẽ tiếng tim đập trầm ổn rồi từ từ nhắm mắt lại. Một cái tay vuốt ve trên mặt nàng, không để cho nàng ngủ ngon giấc. Cứ thế vuốt ve mãi, nàng có chút giận, nói "Hoàng Thượng đây là thế nào?"

"Trẫm không ngủ được, Uyển Nhi trò chuyện cùng trẫm." Tiếng nói trầm thấp vang lên bên tai, bảo nàng cùng trò chuyện. Có thể cử chi kia của hắc là muốn bảo nàng nói chuyện cùng. Một tay theo vành tai đi xuống, lưu luyến tại khóe môi nàng. Một tay cầm lấy tay của nàng xuống phía dưới chỗ lưả nóng. Nàng bóp một chút liền nghe rõ hắc hít vào một hơi.

Hạ Uyển Chi biết hắc động tình, mà bây giờ thân thể nàng căn bản không thể hầu hạ. Hôm nay hậu cung không ít nữ nhân chờ nàng không thể hầu hạ hắc, hi vọng hắc có thể sủng hạnh mình. Sao nàng có thể để cho bọn họ lợi dụng cơ hội?

Mặt mày Hạ Uyển Chi như tờ, cúi đầu hôn lên môi hắc một lát, ghé vào lỗ tai hắc nói nhỏ "Hoàng Thượng, để thần thiếp hầu hạ thật tốt cho Hoàng Thượng." Tiếng nói dịu dàng ấm áp, mang theo sức hấp dẫn làm người ta khó cự tuyệt. Cổ họng hắc giật giật, trên mặt ửng hồng.

Hai tay nàng lưu loát cởi bỏ y phục của hắc, nắm vật kia của hắc. Nhìn vật trong tay ngày càng lớn, nàng cúi đầu ngậm lấy. Tề Diệp thoải mái hừ hai tiếng, ấn đầu của nàng đến gần, một tay vuốt ve bộ ngực sữa của nàng, vẻ mặt sung sướng.

Đêm trừ tịch tổ chức gia yến tại Triều Hoa các. Dù hiện tại nàng mang thai, tất cả chuyện hậu cung vẫn là nàng phân phó. Nhiều lần Tề Diệp yêu thương bảo nàng để Lê phi hiệp trợ, đều bị nàng cự tuyệt. Nếu đã phụ trách quản lý chuyện hậu cung nàng sẽ không dễ dàng buông tay. Hơn nữa, một ít chuyện như vậy cũng không coi là vất vả, dù sao nàng không cần tự mình động thủ đi làm.

Triều Hoa các đèn đuốc sáng trưng. Nàng cùng Tề Diệp đi dự yến. Đó vốn là vị trí của hoàng hậu, chỉ tiếc hôm nay hậu cung đứng đầu là quý phi nàng. Hiện tại nàng đứng bên cạnh Tề Diệp cũng không trái với lễ chế.

Mọi người đứng dậy hành lễ. Hạ Uyển Chi nhìn lướt qua, nhìn Lâm Huệ biết vâng lời đứng ở phía dưới, mỉm cười. Nàng cho rằng Lâm Huệ sẽ tiếp tục cáo ốm không ra khỏi cửa, không ngờ nàng ta rốt cuộc vẫn là không cam lòng.

"Đều ngồi xuống đi!" Tề Diệp nhân nhạ lên tiếng. Sau khi hắc ngồi xuống, mọi người ngồi xuống theo. Hạ Uyển Chi ngồi ở bên tay phải của hắc, Thái Hậu bên tay trái, trước mặt bày thức ăn tinh xảo ngon miệng. Tề Diệp nói vài câu liền bắt đầu dùng bữa. Hạ Uyển Chi ăn không nhiều lắm, đều là Hạ Đồng thử qua nàng mới động đũa. Trong hậu cung người lưả ta gât, dù sáng dù tối, nhiều người nhìn chăm chăm như vậy, nàng sao có thể lại cho các nàng cơ hội hại mình đây! Ăn xong, tiếng nhạc vui mừng vang lên. Cửa đóng chặt được mở ra. Thân ảnh màu hồng phía sau trên sân khấu bắt đầu khua chiêng gõ trống. Thái Hậu nhìn nói "Nơi này thậm chí có một cái sân khấu, sao ai gia không biết nhỉ?"

Tề Diệp nghe vậy, cười nói "Thái Hậu có điều không biết, đây là Uyển quý phi ra chủ ý. Nàng biết Thái Hậu thích nghe hí kịch, nói là mùa đông trời lạnh, đi tới đi lui bất tiện, mới tạo ra một sân khấu hí kịch ở Triều Hoa các. Như thế chẳng cần đi đâu cũng có thể nghe hí kịch!" Hạ Uyển Chi đứng dậy "Mong rằng Thái Hậu có thể thích!"

"Uyển quý phi có lòng, ai gia rất thích. Chỉ là từ trước tới nay Triều Hoa các đều như thế, bây giờ Uyển quý phi lại tự tiện cải biến hoàng cung!" Đắn đo của Thái Hậu cực kỳ đúng mực, nhiều nhất chính là trách cứ nàng tự tiện làm chủ. Hạ Uyển Chi có chút mất mát, gật đầu "Thái Hậu nói đúng lắm, thần thiếp ghi nhớ."

Tề Diệp nhìn nàng vẻ mặt mất mát, nói "Có điều Thái Hậu không biết. Việc này trẫm biết, trẫm đã đồng ý. Uyển quý phi cũng không tự tiện làm chủ. Tất cả đều là trẫm sơ sẩy."

"Bắt đầu rồi, nghe hí kịch đi!" Thái Hậu nói một câu, rồi làm bộ hết sức chăm chú xem hí kịch, không có phản ứng với câu nói của hắc. Trong lòng kìm nén bức bối, chỉ là nói thêm một câu mà thôi, Hoàng Thượng lại vội nhảy ra che chở, nàng ta đúng là tâm can bảo bối của Hoàng Thượng. Tề Diệp cũng không nói nhiều, cầm lấy tay của nàng nhéo nhéo an ủi. Hạ Uyển Chi thoải mái cười với hắc. Nhìn mâm đựng quýt ngon mắt, nàng cầm lên một quả mỏng vỏ, lại thấy trước mặt có thêm mấy quả quýt vỏ mỏng, mọng nước.

Hắc cười, nói nhỏ "Trẫm đã thử qua, rất ngọt!"

"Tạ Hoàng Thượng!" Nàng cười dài tiếp nhận, bỏ một mủi vào trong miệng, cười nói "Đúng là rất ngọt!" Nàng nói, mặt mày hớn hờ. Tề Diệp nhìn rất thỏa mãn, tiếp nhận một quả quýt chưa lột vỏ từ tay nàng, bắt đầu bóc vỏ. Hắc nếm một miếng, nếu ngọt thì cho nàng, không ngọt thì để ở một bên hoặc là chính mình ăn.

Phía dưới, các phi tần nhìn cử động của bọn họ cùng với một đồng vỏ quýt trước mặt Tề Diệp, sắc mặt rất khó coi. Thái Hậu liếc qua đồng vỏ quýt, nói "Bây giờ Uyển quý phi hôm có thai, quả quýt tính hàn, hay là ăn ít một chút đi. Chớ vì ham nếm ăn uống mà đã thương long chủng trong bụng."

Một mủi quýt đang định đưa vào trong miệng thì Hạ Uyển Chi dừng lại, để quýt xuống, đứng lên nói "Đa tạ Thái Hậu quan tâm, thần thiếp sợ sót!"

Tề Diệp nhìn thấy quýt bị nàng để ở một bên, khẽ nhíu mày, không nói gì, chỉ là tâm tình không được tốt.

Lâm Huệ ngồi một lúc, không thể ưa nổi một màn thân mật của bọn họ. Nàng đem mình so sánh với nàng ta, quả thực là một loại bi ai. Nàng lặng lẽ rời khỏi chỗ ngồi, đi ra ngoài.

So với bên trong Triều Hoa các, bên ngoài không khí thật giá rét. Nàng khoác lên người một thân áo choàng. Cho dù mặc áo choàng vẫn cảm thấy lạnh. Cho dù mặc áo choàng vẫn không ngăn cản được gió rét, nhưng nàng không được sùng ái nên chỉ có thể tự mình cam chịu. Hôm nay cho dù nàng mang danh hiệu sung dung, người của phủ Nội Vụ cũng sẽ không để nàng vào mắt. Ở giữa hậu cung này, không có ân sủng của Hoàng Thượng thì cái gì cũng không có. Phần lệ thuộc về nàng bị cắt xén cũng là chuyện thường tình.

Sau lưng chỉ Thái Vi đi theo, nàng đi khắp nơi không mục đích. Chung quanh đều đốt đèn lồng, vì tuyết đọng nên chiếu sáng cũng không thấy rõ đường. Chỉ là bỗng nhiên trông thấy trên hành lang có một thân ảnh, nàng cũng chỉ biết kinh hô lên một tiếng.

Thái Vi tiến lên đỡ nàng, nói "Là ai?"

Người nọ đi ra từ trong bóng tối, đứng dưới đèn lồng, thân ảnh cao to. Lâm Huệ ngửa đầu nhìn, cảm thấy xa lạ. Mà Thái Vi lại nhận ra là ai, lôi kéo quần áo Lâm Huệ, nói nhỏ "Nương nương, là Khang Ninh vương."

Nàng hơi kinh ngạc, lập tức hành lễ nói "Bái kiến Khang Ninh vương, vừa rồi có hơi đường đột, mong rằng Khang Ninh vương thứ lỗi."

"Lâm sung dung đa lễ!" Khang Ninh vương nhìn chằm chằm nàng, cười nói. Lâm Huệ gật đầu, nói "Hôm đó đa tạ Khang Ninh vương ra tay tương trợ, đa tạ lần nữa!" Nói xong hành lễ.

Khang Ninh vương cười nói "Chỉ là tiện tay mà thôi, Lâm sung dung khách khí!" Hôm nay ở hậu cung này, người có thể tiện tay làm việc quá ít. Dù sao nam nữ khác biệt, hần là vương gia cũng là ngoại thân. Mà nàng cho dù không được sùng ái cũng là hậu phi. Hiện tại không nên ở lâu, nàng hành lễ nói "Nếu không có chuyện gì, tần thiếp không quấy rầy Khang Ninh vương!"

Khang Ninh vương gật đầu, đưa mắt nhìn nàng được Thái Vi nâng đỡ rồi đi. Nhìn thoáng qua bầu trời đêm tối đen, hần cười nói "Lâm sung dung!"

Năm mới Tề Diệp không cần vào triều. Cả năm mỗi ngày hần đều phải dậy sớm. Tối hôm qua ngủ muộn, hần ngủ ở Chiêu Hoa cung, khi tỉnh lại nàng mới phát hiện. Tối hôm qua phải đón giao thừa, nàng có thai, muốn nghỉ ngơi sớm một chút, ai biết vừa trở về ngủ đầu liền ngủ mất.

Lúc Hạ Uyển Chi tỉnh dậy, phát hiện cửa sổ một màu đen thui lù, trong phòng đốt ngọn nến, ánh sáng mờ nhạt. Nàng đưa tay dụi mắt. Tề Diệp thấy nàng như vậy nở nụ cười "Nếu mệt mỏi, đợi lát nữa trở về có thể ngủ thêm một lúc!"

"Vâng!" Nàng đáp một tiếng, bắt đầu rửa mặt, thay quần áo. Nàng tắm sơ xong thì đi thiên điện xem Nhị hoàng tử. Nhữ nương trông thấy nàng tiến đến, vội vàng hành lễ "Nhị hoàng tử còn chưa tỉnh ạ." Nàng gật đầu, nhìn Nhị hoàng tử ngủ say sưa, mặc dù không đành lòng vẫn phải đánh thức nó tỉnh lại. Nhị hoàng tử còn chưa ngủ đủ, bị đánh thức, bắt đầu oa oa khóc lớn. Nàng vừa dỗ dành vừa mặc quần áo cho nó.

Giữa co nửa ngày Nhị hoàng tử khóc mệt lại ngủ thiếp đi trong ngực nàng. Tề Diệp đi đến, nhìn nó trên mặt còn vương nước mắt, đau lòng nói "Cứ để nó ngủ đi, dù sao chỉ là đi cúng bái mà thôi." Buổi sáng tế bái liệt tộ liệt tông, Hạ Uyển Chi và các phi tần khác đi theo Thái Hậu. Nhị hoàng tử được Quang Thuận ôm đi theo Tề Diệp đến tông miếu.

Sau khi trở về trời đã bắt đầu sáng. Hạ Uyển Chi ngồi không yên, nằm xuống giường lại ngủ thiếp đi. Không biết ngủ bao lâu, nàng trở mình một cái, cảm giác bên cạnh thêm một người. Mở mắt ra đã nhìn thấy mặt Tề Diệp tiến lại gần, nàng nhìn một lát, ghé sát vào hần nhắm mắt lại tiếp tục ngủ. Chấn động cực kỳ âm áp. Nàng cho rằng có thể ngủ, nào ngờ nhắm hai mắt lại hồi lâu vẫn không ngủ được, lại cũng không muốn đứng dậy nên cứ nằm như vậy.

Không bao lâu người bên cạnh giật giật, nàng làm bộ đã ngủ, nhắm mắt lại. Một lát sau, người bên cạnh dè dặt đứng dậy, có vẻ như sợ đánh thức nàng. Lúc hần phải rời đi, Hạ Uyển Chi ôm lấy eo của hần.

Tề Diệp hơi kinh ngạc, được nàng ôm ngồi ở trên giường, quay đầu lại cười cười, vuốt ve đầu nàng "Tỉnh rồi sao?"

"Vâng!" Nàng lười biếng cọ xát trên người hần "Hoàng Thượng muốn đi đâu ạ?"

"Sắp đến giờ ăn trưa. Nếu không mệt thì dậy dùng bữa!" Nhìn nàng lộ cả lưng ra bên ngoài, hần kéo chăn bọc người nàng lại, để tránh nàng bị cảm lạnh. "Vâng!" Nàng gật đầu, ôm lấy hần không buông tay, cười nói "Chúc Hoàng Thượng năm mới vui vẻ! Long thể an khang!"

"Ừ! Năm mới vui vẻ!" Hần cười, ôm nàng vào trong lòng, hôn một cái lên mặt nàng, nói "Thân thể không có việc gì!"

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 115

Edit: Navahn

Beta: Boram2124

Ăn bữa sáng chưa được một lát, cung nữ đã tiến đến truyền lời, nói Thái hậu thiết yến tại Thọ Ninh cung, bảo nàng qua ngồi một chút.

Mỗi năm cứ đầu buổi chiều, Thái hậu thiết yến đã trở thành lệ cũ. Nói là yến hội nhưng thực chất là đến nghe Thái hậu dạy bảo mà thôi, cũng không phải là chuyện quan trọng gì, có điều nàng không thể vắng mặt.

Hai người tiếp tục ngủ thẳng đến trưa mới tỉnh dậy, vì không cần phải làm việc, hần cũng khó có dịp rảnh rỗi. Bên ngoài vừa lạnh vừa ẩm thấp, Hạ Uyển Chi liền cho Hạ Bích xếp bàn cờ, biết hần thích đánh cờ, hai người lúc không có gì làm cũng sẽ đánh cờ. Tài đánh cờ của nàng so ra đương nhiên kém hần, nhưng cũng không phải quá nhiều.

Đành cờ vô cùng tốn thời gian, nước cờ còn chưa hạ hết, Hạ Bích đã nhắc nhở đến lúc đi Thọ Ninh cung.

Nàng nói: "Vẫn còn sớm, hết ván cờ này sẽ đi! Ngươi xem thử Nhị Hoàng tử đã tỉnh chưa?" Hạ Bích gật đầu lui xuống.

Lại đi thêm vài nước cờ, nàng vùng vẫy gãy chết vẫn bị hần ăn thêm mấy con, không cam lòng bĩu môi, nói: "Hoàng thượng sao lại không thương hoa tiếc ngọc, lúc này Hoàng thượng đáng lẽ nên nhường thân thiếp một chút."

"Ai nói trăm không thượng hoa tiếc ngọc? Lần sau ngươi cầu xin trăm thế nào để trăm cho ngươi thắng?" Hần gõ tay lên mũi nàng một cái, cười đến nỗi có chút đắc ý.

Nàng bĩu môi đứng dậy, đi đến trước bàn trang điểm, hần nhìn theo cười cười, vuốt ve quân cờ.

Lúc đến Thọ Ninh cung, những phi tần khác đều đã đến trước, vì vậy nàng chính là người cuối cùng. Ngoại trừ Thái hậu, những người khác liền đứng dậy hành lễ, nàng nhàn nhạt gầy đầu, cho bọn họ ngồi xuống, lúc này mới hướng về phía Thái hậu.

"Thỉnh an Thái hậu, Thái hậu năm mới vui vẻ, thân thể an khang, vạn phúc kim an."

"Đứng lên đi! Tuyệt roi đường tron, Uyển Quý phi tới chậm cũng là chuyện thường tình."

Bất Thái hậu phải chờ, sợ trong hậu cung này chỉ mình Uyển Quý phi làm được, ý vào sự sủng ái của Hoàng thượng, càng lúc càng làm cản!

"Thái hậu nương nương nhân từ, thần thiếp hồ thẹn. Thần thiếp vốn là muốn đi sớm, nhưng bất đắc dĩ phải đánh cờ cùng Hoàng thượng đến nỗi quên giờ giấc, kính xin Thái hậu nương nương giáng tội."

"Nếu là vì Hoàng thượng thì ai gia càng không có gì để nói." Thái hậu tiếp tục: "Có điều hậu cung có quy củ của hậu cung, hôm nay Uyển Quý phi phụ trách quản lý công việc hậu cung, cần phải làm gương tốt để người khác học theo mới đúng."

"Vâng, thần thiếp cần tuân Thái hậu dạy bảo." Nàng không nhanh không chậm hành lễ, sau đó ngồi xuống một bên.

Nàng đưa ánh mắt nhìn lướt qua Lâm Huệ ngồi bên cạnh, vẻ mặt nàng ta nhàn nhạt bụng trà định uống, phát hiện ở đây là Thọ Ninh cung liền đặt lại.

Thái hậu nói: "Một năm trôi qua rất nhanh, hôm nay đã là năm mới. Năm mới mọi chuyện cũng mới, ai gia hi vọng các người càng thêm chú trọng phụng dưỡng Hoàng thượng."

Hạ Uyển Chi cùng mấy vị phi tần đứng dậy hành lễ: "Thần thiếp / tần thiếp cần tuân Thái hậu dạy bảo."

"Các người nhớ kỹ là tốt, dù sao cũng không phải người mới. Hôm nay dưới gối Hoàng thượng chỉ có hai vị Hoàng tử, hai vị Công chúa. Con nối dòng không nhiều, đây là thời điểm để các người tận tụy, bổn phận của các người là vì Hoàng thượng khai chi tán diệp."

"Vâng!"

Không ít phi tần thầm nghĩ, không phải các nàng không muốn giữ gìn bổn phận, chỉ tiếc Hoàng thượng luôn luôn không sủng ái, các nàng dù muốn khai chi tán diệp cũng không thể.

"Hôm nay Uyển Quý phi có thai, Hoàng thượng ở lại Chiêu Hoa cung cũng không tiện. Uyển Quý phi nên giữ gìn bổn phận của mình, khuyên bảo Hoàng thượng đến những cung khác. Hậu cung ân huệ cùng hưởng mới là phương pháp hòa bình, Uyển Quý phi đã nhớ kỹ chưa?"

"Thần thiếp nghe theo Thái hậu."

Cũng không phải nàng muốn chiếm đoạt, nhưng Hoàng thượng không muốn đến những cung khác, nàng cũng không thể trối hắt lại mang đi. Hơn nữa, các nàng nếu có bản lĩnh thì chính mình tự kéo người đi đi?

Thái hậu nói không ít, chủ yếu đều nhắm vào Hạ Uyển Chi, trước sau đều nói nàng độc sủng. Nàng chỉ im lặng làm như không nghe thấy.

Nửa buổi chiều mới ra khỏi Thọ Ninh cung. Vừa mới ra ngoài, gió rét đã thổi tới, trong người gặp lạnh khẽ run rẩy. Nàng nắm thật chặt áo lông cáo, tay cầm lò sưởi lên kiệu ngồi xuống, trong kiệu có đặt lò than rất ấm áp.

Theo từng nhịp chân của cung nhân, chuông đồng treo trên cổ kiệu vang lên lanh lảnh. Lệ phi các nàng nhìn kiệu rời đi, vẻ mặt âm đạm. Chu Tiệp dư tức giận hừ một tiếng: "Ra về!"

Lệ phi quay đầu lại nhìn nàng ta một cái, Chu Tiệp dư kinh hoàng, im lặng cuống quýt cúi đầu xuống. Lệ phi lên tiếng: "Có bản lĩnh thì nói ngay trước mặt Uyển Quý phi đi."

"Tần thiếp không dám!" Chu Tiệp dư cúi đầu, nàng ta biết rõ mình chỉ là một tiệp dư nhỏ bé, há có thể đầu được Uyển Quý phi vô cùng được sủng ái? Ngay cả Thái hậu cũng không để ý tới mình, Chu Tiệp dư cảm thấy ở hậu cung này cuộc sống của mình quả thực vô vọng. Năm đó nếu biết được sẽ như bây giờ, nàng tình nguyện gả cho công tử của đại thần cũng còn hơn tiến cung bị vắng vẻ.

Chỉ tiếc, tất cả đều không thể trở về được.

Lệ phi nhìn nàng một cái, thần nhiên rời đi. Trắc Tiệp dư cũng làm bộ an ủi vài câu, Lâm Huệ thương cảm nhìn một cái không nói gì, sau đó ai cũng trở về.

Quý Tiệp dư đi cuối cùng, cười nói: "Hôm nay khi trời tốt, không biết Chu Tiệp dư có hứng đi ngắm Mai viên hay không? Nghe nói bạch mai nở rất đẹp, tần thiếp đang muốn đi xem!"

Chu Tiệp dư nhìn nàng ta, chần chờ một chút rồi gật đầu.

Hồng mai trong Mai viên đã xơ xác, bạch mai cũng chỉ có vài cây trơ trọi. Quý Tiệp dư hái một cành bạch mai, ngửi một cái, nhìn về phía Chu Tiệp dư cười nói: "Chu Tiệp dư cảm thấy Lệ phi nương nương sẽ không lăm miệng nói cho Uyển Quý phi sao?"

Chu Tiệp dư vừa nghe, sắc mặt càng thay đổi, lộ ra vẻ e ngại. Quý Tiệp dư nhìn thấy cười thầm, nói: "Nếu Uyển Quý phi biết rồi chắc chắn sẽ không yên ổn, Chu Tiệp dư cũng thật là! Sao lại không biết lựa lời nói, phải biết Uyển Quý phi hiện tại là người được sủng ái vô cùng, là người có quyền thế lớn nhất. Nếu đắc tội nàng, sau này Chu Tiệp dư ở hậu cung cũng sẽ không dễ chịu lắm!"

Chu Tiệp dư sửng sốt, vẻ mặt bối rối: "Vậy ta phải làm sao bây giờ?"

"Cái này ta cũng không rõ lắm." Quý Tiệp dư nói: "Có điều với bộ dáng được sủng ái của Uyển Quý phi, chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua cho người. Ai bảo người chỉ là một Tiệp dư nhỏ, lại không vì Hoàng thượng sinh hạ hoàng tử. Hôm nay Uyển quý phi đúng là cực kỳ quý giá, không chỉ vì Hoàng thượng sinh hạ Nhị Hoàng tử, mà trong bụng còn có một bào thai, nếu lần này lại là Hoàng tử, với sự ân sủng của Hoàng Thượng, vị trí Hoàng hậu trừ nàng ra không còn ai khác. Nếu Uyển Quý phi biết Chu Tiệp dư lên lút máng nàng, ai biết nàng sẽ đối phó người thế nào?"

Chu Tiệp dư nghe được, lao đảo một chút: "Ta... ta phải đi thỉnh tội..."

Ngu xuẩn! Cho rằng thỉnh tội là đủ rồi sao?

"Hiện tại đi thỉnh tội chỉ sợ đã chậm rồi. Lệ phi nương nương và Uyển Quý phi thân thiết, hiện tại chắc đã nói hết, Chu Tiệp dư thấy hiện tại còn kịp sao? Chỉ cần Uyển Quý phi tùy tiện nói vài lời với Hoàng thượng, Chu Tiệp dư kiếp này không thể quay đầu."

"Ta..." Chu Tiệp dư nhất thời bị hù dọa không nói ra lời nào. Nàng vốn cũng không được sủng ái, hiện tại tiến cung đến chết cũng không thể ra ngoài. Nếu Hoàng thượng trách phạt nàng, chán ghét nàng thì cả đời nàng xem như xong.

"Chu Tiệp dư chớ gấp gáp, ta chỉ nói qua một chút mà thôi, người muốn yên tâm có thể đi vang cầu Uyển Quý phi?" Thấy nàng ta hai mắt sáng ngời, Quý Tiệp dư cười cười, nói: "Thật ra dung

mạo của Chu Tiệp dư cũng không kém hơn Uyển Quý phi bao nhiêu, nếu Hoàng thượng có thể để ý một chút, Chu Tiệp dư nhất định sẽ được cung chiều. Chỉ tiếc có Uyển Quý phi đè nặng, những người chúng ta khó có thể thấy mặt Hoàng thượng. Ta là người cũ thì coi như xong, cũng may còn có Tam Hoàng tử bên cạnh. Nhưng Chu Tiệp dư thì ngược lại, không có con cái thì được sủng ái là tốt nhất, nếu không sau này ở hậu cung chẳng phải là sống quãng đời còn lại trong cô độc?"

Một câu nói phăng phắt làm bùng tình người trong mộng, Chu Tiệp dư ánh mắt sáng ngời, âm thầm tính toán.

Ánh mắt Quý Tiệp dư chợt lóe, ngắt đóa bạch mai rồi vút trên mặt đất, đập một cái, sau đó mỉm cười rồi đi. Đi được vài bước liền quay lại nhìn người đang thất thần dưới tàng cây bạch mai, hừ lạnh một tiếng

Lệ phi nương nương rồi đi không bao lâu, Hạ Uyển Chi đã nghe cung nữ báo Chu Tiệp dư đến. Đoạn thời gian trước nàng ta rất được Thái hậu ưa thích, nhưng không biết xảy ra chuyện gì, gần đây Thái hậu cũng không để ý đến nữa. Nghĩ đến có lẽ là do Thái hậu không thể không nể mặt Hoàng thượng vài phần nên mới lạnh nhạt với nàng ta.

"Ra nói bản cung đang nghỉ ngơi, không gặp." Nàng múc một muỗng com nhão đút cho Nhị Hoàng tử ăn. Nhị Hoàng tử chu cái miệng nhỏ nuốt thức ăn vào, dưới miệng dính lại rất nhiều nước canh, nàng liền cầm khăn tay lau sạch sẽ.

Cung nữ ra ngoài, rất nhanh lại đi đến: "Nương nương, Chu Tiệp dư nói có chuyện quan trọng muốn gặp nương nương."

Hạ Uyển Chi không vui cau mày, ngưng một chút, nói: "Cho nàng ta vào đi!" Cung nữ gật đầu lui ra ngoài.

Chu Tiệp dư tiến vào rất nhanh, ánh mắt nhìn lướt qua gian phòng trắng lẽ xa hoa, âm thầm ghen ghét. So sánh với cung điện của nàng, nơi này của Uyển Quý phi không có chỗ nào không quý báu. Đầu mùa xuân khí trời vẫn giá rét, phòng nàng ta còn nuôi được thủy tiên, có thể thấy phải mất bao nhiêu tâm huyết. Mà cho dù không phí tâm thì cũng tốn không ít lửa than, nếu không làm sao có thể khiến cho thủy tiên nở hoa được?

Nàng lại nhìn Nhị Hoàng tử luôn được Hoàng thượng cung chiều yêu thương, da thịt trắng non mềm, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu. Cũng khó trách Hoàng thượng thích Uyển Quý phi, có một hoàng tử khá ái như vậy, Hoàng thượng làm sao có thể không tới thường xuyên? Mà chính vì thế nàng ta mới có thể mang thai lần nữa. Nếu mình có thể sinh hạ Hoàng tử, nghĩ đến tình cảnh cũng sẽ không giống bây giờ.

Chi tiếc rất lâu Hoàng thượng không đến chỗ nàng rồi, nàng mang thai Hoàng tử bằng cách nào đây?

Chu Tiệp dư dè xuống cảm giác chua chát trong lòng, thủy mi liếm mực tiến đến hành lễ, nói: "Tần thiếp thỉnh an Uyển Quý phi, Quý phi nương nương vạn phúc kim an!"

"Đứng lên đi!" Hạ Uyển Chi cho nữ nương ôm Nhị Hoàng tử xuống. Nhị Hoàng tử không muốn nữ nương ôm, nghiêng đầu núp trong ngực nàng, rung đùi đắc ý, phát ra âm thanh non nớt.

Chu Tiệp dư nghe Hạ Uyển Chi nhẹ giọng dụ dỗ Nhị Hoàng tử, trong lòng thấp thỏm không biết làm sao để mở miệng.

Cuối cùng Nhị Hoàng tử vẫn nằm trong ngực nàng, Hạ Uyển Chi ôm ấp, xoay xoay cái trống nhỏ chọc hấn cười, trong chốc lát mới hỏi: "Chu Tiệp dư có chuyện quan trọng gì muốn tìm bản phi?"

"Nương nương trách phạt, đều là tần thiếp không biết lựa lời, mạo phạm nương nương, tần thiếp không cố ý, tần thiếp chỉ là..."

Còn chưa nói xong đã nghe thấy tiếng Hạ Bích đến, nói: "Nương nương, Hoàng thượng đã tới!"

Hạ Bích mới nói xong, rèm che bị mở ra, Chu Tiệp dư quay đầu nhìn lại liền thấy Tề Diệp mặc thường phục đi đến, mặt mày hòa hoãn không quá uy nghiêm, cả người trở nên thân thiết hơn nhiều. Đây là bộ dáng nàng chưa từng thấy qua, lại không nghĩ lại có thể gặp gỡ vào lúc này, nàng lập tức ngăn cản cả người.

Mà Tề Diệp chỉ liếc thấy Chu Tiệp dư một cái, sau đó nhìn sang Nhị Hoàng tử đang nằm vờn tay trong ngực Hạ Uyển Chi, vội tiến đến ôm nó. Tề Diệp nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn mũm mĩm của Nhị Hoàng tử, không để ý tới Chu Tiệp dư đang hành lễ, chỉ gật đầu để nàng đứng dậy.

Hắn trêu chọc Nhị Hoàng tử: "Gọi phụ hoàng."

Nhị Hoàng tử dường như cũng hiểu, há to miệng a a hai tiếng, nhưng trong miệng đang có com nhão, đương nhiên không gọi được. Hắn không thèm để ý, cười hân lên mặt bé một cái, hỏi: "Hôm nay Sách Nhi có ngoan ngoan nghe lời mẫu phi hay không?"

"Hôm nay Sách Nhi rất ngoan, không ầm ĩ làm khó, im lặng ăn cháo." Hạ Uyển Chi xoay xoay cái trống của Nhị Hoàng tử, nhìn Chu Tiệp Dư đang đứng ở một góc, nói: "Chu Tiệp Dư trở về đi, có chuyện gì để ngày khác hằng nói."

"Vâng!" Chu Tiệp dư dè dặt nhìn Tề Diệp, thấy hắn chỉ chú ý đến Nhị Hoàng tử, ngay cả việc liếc nhìn nàng một cái cũng chưa từng làm, trong lòng có chút thất vọng. Chu Tiệp dư cảm thấy hình ảnh bà người bọn họ thân thiết rất chói mắt, nếu Hoàng thượng có thể nhìn mình bằng sự ôn nhu và ánh mắt tràn ngập tình yêu như khi nhìn Uyển Quý phi, cho dù nàng chết cũng là đáng.

Lúc rời đi, nàng nhìn Uyển Quý phi đang mỉm cười, nàng ta so với mình cũng không hơn bao nhiêu, vì sao lại được Hoàng Thượng sủng ái?

Bữa tối, Tề Diệp đến Thọ Ninh cung dùng bữa với Thái hậu, thức ăn đều được làm theo sở thích của hắn. Sau khi ăn xong, hai người đến giường nệm uống trà. Thái hậu nói: "Qua năm mới Hoàng thượng lại thêm một tuổi nhưng bây giờ trong cung chỉ có hai vị Hoàng tử. So sánh với tiền đế, Hoàng thượng còn phải nỗ lực thêm, tốt nhất nên đến chỗ những phi tần khác trong cung nhiều một chút."

"Vâng! Trẫm biết rồi!" Tề Diệp nhàn nhạt gật đầu, nói chuyện thêm mấy câu với Thái hậu. Đang muốn đứng dậy rời đi, hắn đã nhìn thấy quân sự của Kinh sự phòng bụng khay đựng bài từ xanh tiến đến.

Tên quân sự bị Tề Diệp nhìn chằm chằm, trong lòng vô cùng sợ hãi. Hắn cũng không định làm, nhưng Thái hậu đã phân phó, thân nô tài như hắn còn có thể làm gì được? Chỉ có thể tuân theo ý chỉ của bà.

Ánh mắt lướt qua bài từ xanh lục trên khay, nói: "Mấy ngày nay trẫm không đến thăm Lâm Sung dung, vừa vặn đêm nay có thể qua nhìn một chút."

Dứt lời liền vòng qua người quân sự bỏ đi, nhất quyết không lật bài từ của ai. Mà bài từ của Lâm Sung Dung dường như cũng không có trong khay.

Thái hậu không nói gì, biết rõ câu vừa rồi là hắn nói cho mình nghe. Nàng nhìn qua khay, hỏi: "Bài từ của Lâm Sung dung sao lại không thấy?"

"Hồi bẩm Thái hậu nương nương, đây là ý chỉ của Uyển Quý phi, cho tới nay bài từ của Lâm Sung dung cũng không được dâng lên."

"Ngày mai không cần làm nữa, lui xuống đi!" Quân sự hành lễ lui ra ngoài.

Thái hậu bụng trà uống một ngụm, thầm nghĩ chị em tốt đến mấy cuối cùng cũng không thể tránh khỏi chuyện trở thành kẻ thù. Chi cần tiến cung, cho dù có là tỷ muội ruột thịt đi nữa, rồi vẫn sẽ có lúc trở mặt, huống hồ chi là các nàng? Chi đáng thương cho Lâm Sung dung, một nữ nhân mà ngay cả hài tử cũng không giữ được, nàng ta còn có thể làm cái gì?

Nghe nói Hoàng thượng đến Đức Sang cung, Quý Tiệp dư sững sờ một chút, sau đó lập tức vui mừng đứng dậy. Đi vài bước mới nhớ ra điều gì đó, vội vàng đến bàn trang điểm soi gương, lo

lắng phần son không đủ hồng, khuôn miệng không đủ đẹp, đồ trang sức không đủ mới mẻ độc đáo. Luống cuống trang điểm một phen, đang định ra ngoài nghênh đón, Mộc Hương đã tiến đến: "Nương nương, Hoàng thượng đến chỗ Lâm Sung dung kia."

"Lâm sao có thể như vậy?" Nàng không dám tin, đẩy Mộc Hương ra, tự mình đi xem một chút. Vừa lúc trông thấy bóng dáng hần biến mất tại cửa, nàng không tin cũng phải tin, Hoàng thượng tới đây không phải vì thăm nàng!

Tề Diệp đi vào, Lâm Huệ kinh ngạc, vội vàng hành lễ: "Tần thiếp cung nghênh Hoàng thượng!"

"Đứng lên đi!" Tề Diệp nhìn nàng một cái, ngồi xuống giường nệm. Ánh mắt hần lướt xung quanh, gian phòng xem như chỉnh tề sạch sẽ, nhưng lại có chút lạnh giống như ngoài trời. Hần hỏi: "Sao lại không đốt lửa than?"

Nghe vậy, Lâm Huệ đầu xót nói: "Hoàng thượng, lửa than của tháng này đã dùng hết rồi."

Mặc dù rất muốn hần làm chủ cho mình, nhưng Lâm Huệ biết rõ, cho dù hiện tại nàng có nói cho hần biết Uyển Quý phi cố tình nhắm vào nàng, không cho người đem lửa than đến, thì hần cũng sẽ không trách cứ Uyển Quý phi. Ngược lại còn có cảm giác mình cố tình gây sự, lòng dạ hẹp hòi.

"Quang Thuận, cho người của Nội Vụ phủ đem chút than đốt đến, cũng thuận tiện đem lò than đến đi." Tề Diệp phản phó nói, Quang Thuận gật đầu lui xuống.

"Tạ Hoàng thượng!" Nghĩ đến lát nữa căn phòng sẽ ấm áp hơn, giọng nói của Lâm Huệ cũng dịu dàng không ít, hơn nữa hần đã quan tâm đến mình.

Thái Vi rót một chén trà tiến đến, Lâm Huệ cầm lấy đưa đến trước mặt hần. Tề Diệp cầm lấy hai tay của nàng nhìn nhìn, mười ngón tay thon dài bị nứt da trở nên sưng đỏ, hần nhủ máy: "Thế này là thế nào, sao lại bị lạnh thành như vậy?"

"Đa tạ Hoàng thượng quan tâm, không có gì đáng ngại." Lâm Huệ rút tay về giấu trong áo, tiếng nói có chút nức nờ.

"Gọi ngự y đến xem thử." Rất nhanh cung nhân liền lui xuống.

Đối với cử chỉ ân cần của hần, Lâm Huệ không nhận được nữa, nước mắt ào ạt rơi xuống: "Hoàng thượng, tần thiếp cho rằng Hoàng thượng không thích tần thiếp, cũng sẽ không đến thăm tần thiếp nữa!"

"Nghĩ ngợi lung tung, trăm không phải không thích, được rồi, đừng khóc!" Tề Diệp móc khăn tay lau nước mắt cho nàng, vỗ vỗ trên lưng, chỉ cảm thấy nàng gầy yếu không ít.

Gần đây hần quả thực rất ít đi đến những cung khác trong hậu cung, một lòng ở lại Chiêu Hoa, ủy khuất rất nhiều người. Chỉ là hần cũng có chỗ khó xử, những nữ nhân này cũng không phải người khiến hần vui mừng, không vì hần khai chi tán diệp, hần không thể thường xuyên đến thăm.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 116

Edit: Việt Hà

Beta: ThyAn89, HueKhanh92

"Nương nương, khó có khi Hoàng Thượng tới đây một chuyến, vì sao không giữ Hoàng Thượng lại?" Thái Vi mang một chậu nước tháo được để rửa vết nứt da ở hai chân của nàng, lại bưng một chậu nước để nàng rửa tay. Đối với việc chỉ nhìn Hoàng Thượng rời đi, nàng ta cũng cảm thấy thật đáng tiếc.

"Đâu phải ta cứ muốn giữ Hoàng Thượng lại là được?" Lâm Huệ cười nhạt "Hần có thể lại đây nhìn một cái đã là vô cùng may mắn. Nếu là cưỡng cầu hần ở lại, chẳng những không thể giữ được người, ngược lại còn bị ghét nhiều hơn được."

Nàng nhìn chân tay nứt da sưng đỏ, cũng không biết nên nói cái gì. Từ nhỏ đến lớn nàng còn chưa từng khổ sở như vậy, cứ tưởng rằng tiến cung là được hưởng phúc, hiện giờ xem ra nàng là tội chịu tội.

Tất cả những thứ này đều do nữ nhân kia ban tặng, nếu không phải do nàng ta, chính mình lại phải chịu sự chật vật như thế này, đôi tay ngọc bị đông lạnh đến mức sưng đỏ rạn nứt?

"Nếu Hoàng Thượng có thể tới nhiều hơn vài lần thì tốt rồi. Hôm nay nhìn Hoàng Thượng phản phó xuống, động tác của Nội Vụ Phủ cũng nhanh nhẹn hơn, trong chốc lát liền đưa đồ tới. Có than sưởi chính là làm cho người cảm thấy ấm áp hơn nhiều."

Nàng nhìn than đốt đến đỏ lửa, cười nhạt bĩu môi. Ở trong Hậu cung này, không có ân sủng của Hoàng Thượng phải chịu cảnh gì, còn không phải chính mình là ví dụ tốt nhất?

"Nương nương, ngày sau nương nương vẫn nên trang điểm nhiều một chút. Rốt cuộc ở trong Hậu cung này không có ân sủng của Hoàng Thượng chính là chịu khổ. Nô tỳ không sao, nhưng thân thể nương nương quý giá, làm sao có thể chịu khổ?"

"Yên tâm, ta sẽ không ngốc mà tự suy sụp như vậy. Thù của hải tử ta còn chưa có báo, làm sao có thể dễ yên cho nàng ta phong cảnh vô hạn như thế, làm sao có thể dễ hải tử đáng thương kia của ta thất vọng được chứ?" Nói xong Lâm Huệ siết chặt nắm tay, trong mắt hiện lên hận ý.

"Hoàng Thượng rời khỏi Thọ Ninh Cung liền đi tới Đức Hi Cung thăm Lâm Sung Dung. Không bao lâu sau, Nội Vụ Phủ đưa không ít than sưởi qua bên đấy, ngự y còn đi qua xem bệnh cho Lâm Sung Dung. Nô tỳ còn nghe nói đôi tay của Lâm Sung Dung bị nứt da, Hoàng Thượng sai ngự y mang được tới trị liệu. Mới vừa rồi Hoàng Thượng từ Đức Hi Cung đi ra, phái người tới bảo nương nương nghỉ ngơi sớm một chút, đêm nay Hoàng Thượng không có tới."

"Đã biết, báo bà và vô om Nhị hoàng tử đến đây đi!" Nghĩ đến Thái Hậu khẳng định nói gì đó với hần, đến nỗi đi tới chỗ bên kia của Lâm Huệ, nàng nhủ nhủ mảy trong lòng hiểu rõ.

Bà và rất nhanh liền ôm Nhị hoàng tử đang ngủ say tới, đặt ở trên giường. Đệm chăn rất ấm áp, Nhị hoàng tử hừ hừ nhưng không bị đánh thức, nắm nắm bàn tay nhỏ duỗi ra lại ngủ tiếp.

Hạ Uyển Chi xoa xoa khuôn mặt nhỏ mềm mại của hần, biểu tình ôn nhu, phản phó "Đều đi xuống dưới nghỉ ngơi đi."

Bà và hành lễ lui xuống, nàng coi quần áo nằm ở trên giường, dịch dịch người, đắp chăn lên cho Nhị hoàng tử đang ngủ say.

Buổi sáng, nàng bị Nhị hoàng tử đánh thức. Buổi tối Nhị hoàng tử ngủ sớm nên lúc sáng tỉnh dậy cũng rất sớm. Hần nghịch ngón chân ngón tay nằm ở trên giường, chơi đến mức vui vẻ vô cùng, khanh khách cười làm nàng thức giấc. Nàng mở mắt ra liền đối mặt với một đôi mắt đen bóng. Thấy nàng, Nhị hoàng tử cười hi hi, cái miệng nhỏ lúc đóng lúc mở "A... A..."

Sáng sớm liền đối mặt với Nhị hoàng tử, trong lòng Hạ Uyển Chi mềm nhũn, tiến lại gần hôn một cái ở trên mặt hắn "Sách Nhi thức dậy sớm như vậy sao! Sách Nhi thật ngoan."

Trời đã không còn sớm, hai người thu dọn một chút. Hạ Đồng mang cháo bột tiến vào, nàng tự mình thổi nguội dứt cho Nhị hoàng tử ăn. Vừa mới bắt đầu hắn cũng không thích ăn, hiện tại đã không còn kháng cự, mỗi lần đều sẽ ăn hết nửa chén.

Lúc đang ở cùng Nhị hoàng tử thì nghe thấy cung nữ tới báo, nói là Hoàng Thượng tới đây. Nàng liền ôm Nhị hoàng tử đi ra ngoài, nhìn hắn lại đây. Hạ Uyển Chi ý bảo Nhị hoàng tử nhìn lại, hắn đã nghe hiểu được lời nói, quay đầu nhìn lại. Cần thận xác định trong chốc lát, ngay sau đó khuôn mặt nhỏ tươi cười nở rộ "Com com..."

Tề Diệp giương lông mày lên, sai bước đi đến, cười tiếp nhận hắn từ trong lòng ngực nàng "Là phụ hoàng, không phải com com."

"Com com!" Nhị hoàng tử há mồm liền nói, còn không quên quơ chân múa tay.

Nàng sắp lại gần lau nước bọt cho hắn, liền nghe thấy Tề Diệp nói "Là phụ hoàng!"

"Com com!"

"Phụ hoàng!"

"Com com... Com com... Com com..." Nói xong bàn tay nhỏ nắm quần áo của hắn không buông, ở trên người hắn cọ khiến cho hắn rất là bất đắc dĩ, dờ khóc dờ cười nhìn nàng một cái, nói "Đứa nhỏ này thật cổ chấp!"

"Hắn còn nhỏ, chờ lớn lên một chút sẽ biết gọi phụ hoàng." Nói xong nhéo nhéo khuôn mặt Nhị hoàng tử nói "Có phải hay không a Sách Nhi?"

Trả lời nàng là âm thanh y y nha nha của Nhị hoàng tử.

Hôm nay thời tiết không tồi, Hạ Uyển Chi kiến nghị đi Thụy Hoa Sơn dạo một chút. Tề Diệp bảo là trên núi trơn trượt, đi quanh Ngự Hoa Viên là được. Nàng gật đầu tán đồng, sai bà vú mang quần áo thật dày mặc vào cho Nhị hoàng tử, lại đội mũ đầu hồ vào cho hắn, ôm đi Ngự Hoa Viên dạo một chút.

Hắn rất vui mừng vì có thể đi ra ngoài dạo, hắn thấy phụ hoàng đi ở phía trước, hắn vươn đôi tay đòi ôm. Hiện tại nàng đang có mang, không thể thường xuyên ôm hải tử được, để tránh đá trúng bụng.

Tề Diệp đáp ứng mong muốn của hắn, thấy hắn đòi chính mình ôm, cũng không câu nệ. Từ trên tay bà vú sang người Tề Diệp, Nhị hoàng tử ở trong lòng ngực của phụ hoàng nhếch miệng cười, mặt mày tươi cười nhìn mẫu phi, lộ ra mấy cái răng.

Đoàn người đi đến Mai viên nhìn hoa mai trắng trong chốc lát liền dừng chân nghỉ ngơi ở trong đình. Nàng nhìn Tề Diệp ôm Nhị hoàng tử đến nỗi đầu đỏ đầy mồ hôi, liền sai bà vú ôm hắn đi loanh quanh một chút, nhưng không đi xa quá. Đợi lúc bà vú rời đi, nàng liền móc khăn tay lau mồ hôi trên trán và mặt cho Tề Diệp.

Tề Diệp lười kéo nàng ngồi xuống "Có mệt hay không?"

Dưới ghế nàng lót đệm hương bồ, ngồi mềm mại cũng không cảm thấy lạnh. Trong đình đốt than sưởi, bốn phía thả mảnh che gió lạnh. Nàng lắc đầu tiếp nhận trà Hạ Bích đưa đến uống một ngụm, thường xuyên chú ý hành động của Nhị hoàng tử. Bà vú vẫn chưa ôm hắn đi xa, chỉ ở cách đó không xa xem mai trắng.

Trên bàn chuẩn bị đầy đủ điểm tâm, còn nóng hổi. Tề Diệp cầm một miếng cho nàng, nàng lắc lắc đầu, nói "Muốn ăn bưởi."

"Đi chuẩn bị chút bưởi đưa tới." Phản phó xong lại hỏi nàng "Còn muốn ăn cái gì?"

Nàng nghĩ nghĩ, nói "Còn muốn ăn đào!"

"Hiện tại thời tiết này không có đào để ăn, cái này không được, nói loại trái cây khác đi." Tề Diệp dò hỏi.

Nàng lắc đầu "Vây ăn bưởi đi!"

Tề Diệp liếc mắt nhìn Quang Thuận một cái, Quang Thuận công công rất nhanh liền lui xuống. Trong chốc lát thấy Quang Thuận công công đầu đầy mồ hôi ôm một quả bưởi đi đến. Cung nữ đứng một bên cầm cái dao nhỏ, hạ mấy nhát xuống cái vỏ dày của quả bưởi, rất nhanh liền lột sạch vỏ. Hạ Bích rửa sạch tay, lột ruột bưởi ra, đặt vào đĩa trên bàn cho nàng ăn.

Nàng cảm miếng bưởi đang muốn ăn, thấy Tề Diệp nhìn mình, cười vươn tay đưa miếng bưởi tiến đến bên miệng hắn. Tề Diệp ngần ra một chút, ngay sau đó vừa lòng mỉm cười há mồm, khúc mắt đuôi lông mày đều là tươi cười, ăn vào mà cảm thấy mỹ mãn, sung sướng không thôi.

Hạ Uyển Chi thấy hắn thỉnh thoảng vừa ăn vừa cười trộm. Thật ra hắn rất dễ lấy lòng, chẳng qua chỉ là một miếng bưởi thôi là có thể làm hắn vui vẻ cười không khép miệng được, thật đúng là khiến người ta buồn cười.

Rất nhanh, cái đĩa đã không còn nhiều lắm, Hạ Bích lại lột một phần mang lên. Nàng đang muốn đưa đến bên miệng mình, lại thấy hắn chủ động quay qua, hiểu ý đưa đến bên trong miệng của hắn.

Hai người ngồi trong chốc lát, Quý Tiệp dư đã ôm Tam hoàng tử đi tới, hành lễ nói "Tần thiếp thỉnh an Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn phúc thánh an, Uyển Quý Phi nương nương vạn phúc kim an."

"Đứng lên đi!" Hạ Uyển Chi đánh giá mắt lát. Bình thường Quý Tiệp dư thường hay mặc váy áo màu sắc tươi đẹp, xanh đỏ lòe loẹt nhưng ngược lại rất xuất chúng. Hôm nay trên người nàng ta mặc một bộ cung trang hồng lừ, trên đầu cài không ít châu thoa. Tam hoàng tử cắn ngón tay, một đôi mắt đen bóng tỏ mò đánh giá bọn họ, nhìn chằm chằm nàng.

Quý Tiệp dư ôm Tam hoàng tử đứng đây, ánh mắt như có như không đều ở trên người Tề Diệp, nói "Không nghĩ tới Hoàng Thượng cũng ở Ngự Hoa Viên. Hôm nay tần thiếp nhìn thấy ánh nắng tươi sáng, liền ôm Tam hoàng tử ra ngoài đi lại một chút, không ngờ sẽ gặp Hoàng Thượng. Hoàng Thượng nhìn một cái xem có phải Tam hoàng tử cao lên không ít hay không."

Tề Diệp liếc mắt nhìn Tam hoàng tử một cái, vươn tay nói "Cho trẫm nhìn một cái!"

Quý Tiệp dư vui sướng không thôi ôm Tam hoàng tử tiến lên, thật cẩn thận đưa Tam hoàng tử tới trên tay Tề Diệp. Ai ngờ Tam hoàng tử tựa hồ sợ hãi, vừa đến trên người Tề Diệp liền oa oa khóc lớn, trong chốc lát người hắn đầy nước mắt nước mũi.

Tề Diệp không vui nhíu nháu mày nhìn Tam hoàng tử. Quý Tiệp dư muốn cho Tam hoàng tử cùng hắn thân cận một chút, ai biết Tam hoàng tử lại không biết cố gắng như thế. Hắn khóc lên, nàng vội vàng đưa cho bà vú đỡ hộ, móc khăn tay ra chà lau vết bẩn trên quần áo cho Tề Diệp. "Đều là tần thiếp dạy dỗ không tốt, Tam hoàng tử ngày thường không phải như thế, khẳng định là thật lâu không gặp Hoàng Thượng nên có chút thấy lạ, đều là tần thiếp sai."

Hạ Uyển Chi ngồi ăn bưởi một bên nhìn Quý Tiệp dư như dán ở trên người hắn, đuôi lông mày khẽ nhếch, không lên tiếng. Ngược lại Tam hoàng tử ở bên cạnh giống như là bị uất ức rất lớn, há mồm gào khóc, cái mũi đôi mắt đều đỏ lên.

Tề Diệp nhìn hấn ở bên cạnh Quý Tiệp dư nhủ nhủ mảy nói "Tam hoàng tử làm sao vậy, người mau đi dỗ dành, đừng để cho hấn khóc. Không có việc gì cũng đừng ôm người ra ngoài hứng gió, cảm lạnh chịu khổ chính là hải tử."

"Vâng, tần thiếp ghi nhớ." Quý Tiệp dư nhìn thoáng qua Tam hoàng tử khóc đến không ngừng nghỉ, cảm thấy phiền phức, nhẫn nại ôm Tam hoàng tử dỗ dành, nhìn về phía Tề Diệp nói "Không biết Hoàng Thượng có chút thời gian ghé qua cung tần thiếp ngồi hay không, tần thiếp đang học làm điểm tâm, để ngày khác tần thiếp mang đến cho Hoàng Thượng nếm thử xem có tốt hay không?"

"Quý Tiệp dư có lòng, ngày khác rồi nói sau!" Tề Diệp cầm một miếng bưởi lột vỏ, tỉ mỉ lấy hạt ra, một miếng thịt bưởi hoàn chỉnh nhìn rất là ngon miệng. Quý Tiệp dư thích ăn bưởi hấn cũng biết, lúc trước tiến cung, các loại bưởi thượng đẳng đều là đưa đến Đức Hi Cung cho nàng. Chỉ là từ năm trước, nàng không còn cái lộc ăn đến loại bưởi kia nữa.

"Đa..." Quý Tiệp dư vươn tay đang muốn tiếp miếng bưởi, liền thấy hấn đem quả miếng bưởi hoàn chỉnh đặt ở cái đĩa trước mặt Hạ Uyển Chi, tức khắc cảm thấy xấu hổ, là nàng tự mình đa tình, cho rằng Hoàng Thượng lột riêng cho nàng.

Tề Diệp không hề để ý đến nàng ta, dặn dò Hạ Uyển Chi "Ngươi nói ăn nhiều bưởi một chút đối với thai nhi trong bụng rất tốt, người thích ăn liền ăn nhiều một chút, đừng để thai nhi trong bụng chịu thiệt."

Wattpad/HueKhanh92

Hạ Uyển Chi mỉm cười liếc mắt nhìn Quý Tiệp dư một cái, cười nói "Tạ Hoàng Thượng quan tâm." Nói xong nàng cầm mấy múi bưởi chưa dùng đưa cho Quý Tiệp dư, nói "Quý Tiệp dư cũng nếm thử, năm nay hương vị bưởi hình như so với năm kia thơm ngọt hơn."

"Tạ Uyển Quý Phi thương." Nhìn nhìn ba bốn múi bưởi trong tay, Quý Tiệp dư hơi cắn răng, nói "Tần thiếp còn có việc, không quấy rầy Hoàng Thượng nữa, tạ Uyển Quý Phi ban thưởng, tần thiếp xin phép cáo lui trước."

"Được!" Hạ Uyển Chi gật gật đầu, nhìn theo nàng ta ôm Tam hoàng tử rồi đi, chậm rì rì cầm miếng bưởi Tề Diệp lột xong lên ăn, còn không quên bẻ một chút đưa đến trong miệng hấn, nói "Thơm ngọt ngon miệng, hương vị bưởi bình thường so với hương vị bưởi mà Hoàng Thượng lột đúng là không giống nhau."

Làm sao lại không giống nhau, còn không phải đều là quả bưởi. Chẳng qua được nàng nói như vậy, Tề Diệp lập tức cảm thấy toàn thân thư thái, lại cười lột bưởi đặt ở trong đĩa cho nàng, xem nàng ăn ngon miệng, chính mình cũng cảm thấy thỏa mãn.

Quý Tiệp dư ôm Tam hoàng tử đi xa một chút. Tam hoàng tử ghé vào nàng trên vai ô ô khóc thút thít. Quý Tiệp dư cảm thấy thật sự phiền, đưa Tam hoàng cho bà vú "Ôm đi xuống dỗ dành, đừng để ta lại nghe thấy hấn khóc. Khóc đến đau đầu!"

Bà vú thấy bộ dạng chán ghét của nàng, không dám chậm trễ, đón lấy Tam hoàng tử ôm đi xa, sợ chọc giận đến nàng.

Quý Tiệp dư nhìn miếng bưởi trong tay Mộc Hương, tức giận đến mức cả người run rẩy. Đoạt lấy từ trong tay nàng ta, vứt trên mặt đất hung hăng dẫm mấy cái, miếng bưởi rơi xuống đất bị nàng giẫm nát. Quý Tiệp dư dẫm chân vài cái mới bỏ qua, hừ một tiếng phất tay áo rời đi.

Mộc Hương cùng thái giám liếc mắt nhìn nhau, thật cẩn thận đi sau, sợ chậm trễ chọc nàng ta nổi nóng.

Nghỉ ngơi bốn ngày, không cần tiếp kiến bất luận kẻ nào, trên cơ bản Tề Diệp đều ở Chiêu Hoa Cung cùng Hạ Uyển Chi. Đầu năm trong cung bắt đầu mở tiệc, phần lớn là ở Triều Hoa các.

Hiện giờ Hạ Uyển Chi đang giữ phân vị Quý phi nương nương, trong Hậu cung trừ bỏ Thái Hậu, nàng là nữ nhân tôn quý nhất tất nhiên phải xuất hiện.

Gần đây nàng có chút lười nhác, Tề Diệp cũng biết. Trên cơ bản chỉ để nàng xuất hiện, ngồi một lát liền trở về nghỉ ngơi.

Mùng sáu, nàng tổ chức tiệc ở noon các mời người nhà của các quan nhất phẩm, cùng với các Vương phi, công chúa tiến cung dự tiệc, cả Lệ Phi đều đến nhưng nàng vẫn không mời Lâm Huệ đến tham dự.

Lúc dự tiệc, các phu nhân đều vây quanh nàng nói chuyện, hàn huyên ca ngợi không ngừng. Nàng mỉm cười nghe, không biểu lộ ra cảm xúc vui buồn. Tới canh giờ, các nàng liền đứng dậy rồi đi. Hạ Uyển Chi bảo Lệ Phi giúp đỡ tiễn các nàng ta.

Ngày tết nguyên tiêu, trong cung đều chuẩn bị yến hội, nàng phản phò xuống dưới, phía dưới không ai dám chuẩn bị chậm trễ. Sáng sớm tiết nguyên tiêu, nàng liền nghe thấy Hạ Bích nói là người của Ngự Thiện Phòng đã chuẩn bị bánh trôi nước đưa tới.

Nàng không thèm nhìn qua, sai người mang đi xuống. Trên cơ bản thức ăn của Ngự Thiện Phòng nàng đều không dùng, cho tới nay đều là ăn đồ do Hạ Đồng tự mình chuẩn bị, sợ có người gây rối hạ được ở trong thức ăn.

Thức dậy không bao lâu, cung nhân tới báo nói là Hoàng Thượng tới đây. Nàng đứng dậy đi ra ngoài nghênh đón. Tề Diệp thấy nàng, cười vươn tay, bắt lấy tay nàng đặt ở trong tay hấn. Nàng để mặc hấn nắm tay mình đi vào.

Tối hôm qua Tề Diệp nghỉ ở Ngọc Long Điện, không nghỉ ở Chiêu Hoa Cung của nàng. Hấn đang uống ly trà, Hạ Đồng bưng bánh trôi nước lên. Bà vú ôm Nhị hoàng tử đi đến. Tề Diệp cười tiếp nhận hấn, trêu đùa trong chốc lát, múc một viên bánh trôi định cho hấn ăn. Hạ Uyển Chi có chút khần trương nói "Hoàng Thượng, Sách Nhi còn nhỏ, sợ là không thể được ăn bánh trôi."

"À." Mắt thấy thức ăn đến bên miệng lại bay đi, Nhị hoàng tử có chút khần trương đuổi chân. Hạ Uyển Chi tiếp nhận cháo bột lấy muỗng múc một miếng thổi nguội dứt cho hấn ăn mới trấn an được hấn. Hấn mỉm cười với nàng, cái miệng nhỏ chớp chớp chớp chớp.

Bánh trôi rất ngọt, nàng ăn mấy viên liền ăn không vô, đặt ở một bên chơi đùa với Nhị hoàng tử. Hạ Bích thu thập chén đĩa lui xuống, trong chốc lát lại vội vàng chạy đến, biểu tình có chút tái nhợt, nhìn nàng một cái muốn nói lại thôi.

Thấy thế, nàng hỏi "Chuyện gì?"

Hạ Bích liếc mắt nhìn Tề Diệp một cái, nói "Nương nương, có người hạ được trong bánh trôi nước."

Nghe vậy, cả hai người đều thay đổi sắc mặt, mới vừa rồi cái bọn họ ăn còn không phải là bánh trôi nước?

Hạ Bích thấy thế vội vàng giải thích "Không phải là cái Hoàng Thượng và Nương nương ăn, mà là đồ nương nương sai cung nữ mang đi xuống. Cung nữ cảm thấy đáng tiếc liền mang cho heo ăn, ai ngờ heo ăn xong liền miệng sùi bọt mép, đã chết."

(HK92: thế là mình ko hiểu nổi sao lại là heo, heo ở đâu ra vậy trời =_=)

"Sao lại thế này?" Tề Diệp tức khắc đen mặt, gọi Quang Thuận công công tới, nói "Đi xuống tra xem, là ai có âm mưu hãm hại Quý phi của trẫm?"

"Vâng! Nô tâu lập tức đi tra." Hoàng Thượng đã lên tiếng, lại còn là có người hạ được. Đây cũng không phải là việc nhỏ, rất nhanh Quang Thuận công công liền bắt giữ những người tiếp xúc

với bánh trôi, từng bước từng bước tra khảo.

Hạ Uyển Chi khẩn trương sợ hãi nhìn hấn, nói "Hoàng Thượng..."

Tề Diệp trấn an vỗ vỗ tay nàng, nói "Đừng lo lắng, trăm nhất định sẽ tra ra manh mối, sẽ không để người khác có cơ hội thực hiện được."

Nàng gật gật đầu "Thần thiếp biết Hoàng Thượng nhất định sẽ bảo hộ thần thiếp cùng Nhị hoàng tử, may mắn thần thiếp vẫn chưa dùng. Nếu không liền cùng Hoàng Thượng trời đất cách biệt, thần thiếp chết không quan trọng, chỉ là hài tử trong bụng còn chưa..."

Còn chưa có nói xong, đôi môi bị đè lại, hấn nói "Đừng suy nghĩ lung tung, nói năng linh tinh, trăm không thích nghe. Trăm cũng sẽ không để cho mẫu tử các người có việc gì."

Nói xong còn bình thân xoa xoa bụng nhỏ của nàng, biểu tình kiên định.

Nàng nghẹn ngào nằm ở trước người hấn, nói "Có những lời này của Hoàng Thượng, dù thần thiếp có lên núi đao xuống biển lửa đều không sợ hãi."

"Đồ ngốc, sao trăm nở để người lên núi đao xuống biển lửa?" Tề Diệp cười cười, cúi đầu hôn hôn mặt nàng, trấn an xoa xoa nàng, ý bảo nàng không cần lo lắng sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 117

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: HueKhanh92

Beta: ThyAn89

Rất nhanh liền tra ra manh mối chuyện hạ độc, cho đến khi Quang Thuận công công đưa Chu Tiệp dư tới trước mặt, Hạ Uyển Chi mới biết được người hạ độc là nàng ta. Nàng cho rằng sẽ là Thái Hậu. Cho dù không phải Thái Hậu thì cũng là Lệ Phi, hoặc là Quý Tiệp dư, hoặc là Lâm Huệ.

Khiến nàng ngạc nhiên vì đó là Chu Tiệp dư mà nàng không nghĩ đến.

Nhìn Chu Tiệp dư quỳ trên mặt đất run bần bật, nàng nhú nhú mày nhìn về phía Tề Diệp.

Hắn nhìn nàng một cái trấn an, âm thanh lạnh lùng nói "Chu Tiệp dư thật to gan, dám hạ độc vào thức ăn của Uyển Quý Phi, ngươi không muốn sống nữa?"

"Hoàng Thượng minh xét, tần thiếp bị oan uổng." Chu Tiệp dư run giọng nói "Dù Hoàng Thượng cho tần thiếp mười lá gan, tần thiếp... Tần thiếp cũng không dám hạ độc, tần thiếp là bị oan uổng, mong Hoàng Thượng minh xét, cho tần thiếp một cái trong sạch."

"Còn dám giáo biện, ngươi thật là chán sống! Quang Thuận công công!"

"Có nô tài." Quang Thuận công công tiến lên nói "Hồi bẩm Hoàng Thượng, người Ngự Thiện Phòng thấy cung nữ bên cạnh Chu Tiệp dư bỏ thứ gì đó vào bánh trôi đưa đi cho quý phi nương nường. Nô tài lục soát trong phòng Chu Tiệp dư tìm được cái này." Tề Diệp nhìn lướt qua một gói nhỏ, không cần xem cũng biết là cái gì.

"Nô tài cho ngự y xem qua, ngự y nói là thạch tín, mà trong bánh trôi nước chính là có thạch tín, nếu ăn vào hẳn là phải chết không thể nghi ngờ."

Chu Tiệp dư vừa nghe biết tai vạ đến nơi, sự tình bại lộ, hối hận không thôi. Nàng không nên dựa vào tức giận nhất thời mà xuồng tay, càng không nên đem thạch tín giấu ở trong phòng. Hiện giờ tang chứng vật chứng đều có, nàng muốn giáo biện cũng không được.

"Hoàng Thượng tha mạng, tần thiếp nhất thời luẩn quẩn trong lòng phạm vào đại sai, mong Hoàng Thượng tha thứ, cho tần thiếp một cơ hội sửa đổi, tần thiếp cũng không dám nữa. Hoàng Thượng tha mạng, Hoàng Thượng..." Chu Tiệp dư muốn tiến lên, thật nhanh bị bọn thái giám bắt lấy không thể động đậy.

Tề Diệp chán ghét liếc mắt nhìn nàng ta một cái, nói "Độc phụ, ngươi làm chuyện như vậy còn dám khẩn cầu tha mạng? Kéo đi xuống, Chu Tiệp dư thật đức, mưu hại quý phi và hoàng tử, chết chưa hết tội, niệm tình cũ, trảm ban cho toàn thây."

"Hoàng Thượng ~" Chu Tiệp dư nghe vậy nhất thời không tiếp thu được, hai mắt vừa tròn liền hôn mê bất tỉnh.

Hạ Uyển Chi nhìn Chu Tiệp dư như chó chết bị kéo đi, khóe miệng khẽ cong lên, cười lạnh một chút, ngay sau đó nói "Hoàng Thượng, Chu Tiệp dư cũng không phải cố ý, nàng chỉ là nhất thời bị quý làm loạn tâm mà thôi, không bằng tha nàng một mạng, dù sao thần thiếp cùng hài tử cũng không sao."

"Nhiều lời vô ích, nàng phạm vào đại sai như vậy chết chưa hết tội. May mắn các người mẫu tử bình an, nếu là có cái gì không hay xảy ra, trăm nhất định nghiền nàng ta thành tro." Thấy nàng mặt ừ mày chau, Tề Diệp trấn an "Trẫm biết người tâm địa thiện lương, nhưng quân tử phạm pháp cùng tội như thứ dân. Nếu nàng đã làm sai thì nên chịu trừng phạt. Người đừng để ở trong lòng, dưỡng thai cho tốt, trẫm hy vọng người bình an không có việc gì, hiểu không?"

"Hiểu ạ! Chi là thần thiếp cảm thấy bởi vì thần thiếp, tựa hồ không ít người bị thương." Nàng hít vào một hơi, tiếng nói run rẩy.

"Đều là các nàng bị trừng phạt đúng tội, không phải người sai, là các nàng đi lầm đường, đừng nghĩ quá nhiều, nghe lời." Xoa xoa nàng mặt, Tề Diệp ôm người vào trong ngực an ủi.

Hạ Uyển Chi nghe mùi hương nhẹ nhàng trên người hân, từ khi nàng lại mang thai lần nữa, hân vẫn chưa dùng Long Tiên Hương, trên người hân là mùi hoa son chi nhàn nhạt, là mùi hương nàng thích. Nghĩ tới hậu cung lại mất đi một vị Tiệp dư, trong mắt hiện lên vẻ đặc ý.

Chu Tiệp dư quá không biết lượng sức, thế nhưng muốn hại nàng, phải trả giá một cái mạng.

Chuyện Chu Tiệp dư bị ban chết nhanh chóng lan truyền khắp hậu cung. Thái Hậu nghe nói nhủ mày, Quế Tú ma ma nói "Chứng cứ vô cùng xác thực, Chu Tiệp dư cũng thừa nhận là nàng ta hạ độc. Hoàng Thượng rất tức giận, hạ lệnh ban chết, hiện giờ người đã không còn rồi."

Quả nhiên là kẻ ngu xuẩn." Thái Hậu cười lạnh một tiếng, xoa xoa mang tai, nói "Chút thủ đoạn này của nàng ta, làm sao có thể động được nữ nhân kia?"

"Ai gia sống nhiều năm thế này nhưng thật ra uổng phí, thế nhưng không nhìn ra thủ đoạn của nữ nhân kia. Hiện giờ Hoàng Thượng bị nàng mê hoặc đến lộn xộn, căn bản không biết gương mặt thật của nàng, còn xem như bảo bối và bảo vệ, thật là làm người ta tức tối."

"Thái Hậu bớt giận, Uyển Quý Phi có lợi hại cũng so ra kém Thái Hậu. Chỉ cần có Thái Hậu, Uyển Quý Phi đừng mơ tưởng làm xằng làm bậy, muốn làm gì thì làm"

"Nói rất đúng, sớm hay muộn ai gia cũng trừ bỏ nàng ta. Nếu là để nàng ta lưu lại bên người Hoàng Thượng, cái hậu cung này sớm hay muộn sẽ bị nàng giáo đến chướng khí mù mịt, ai gia không muốn bị tiền đề oán trách." Thái Hậu lẩm nhẩm trên tràng hạt, biểu tình âm trầm

"Thứ vô dụng, mất mạng cũng không tổn thương nàng ta chút nào, thật đúng là lãng phí một phen tâm ý của ta." Quý Tiệp dư tức giận nói "Hoàng Thượng có biết thạch tín kia là ta cho?"

"Nương nương yên tâm, Chu Tiệp dư còn chưa kịp nói chuyện, Hoàng Thượng nói ban chết liền hôn mê bất tỉnh. Có điều Chu Tiệp dư cũng đáng thương, Hoàng Thượng phản phò, nàng ta chính là bị ép uống thạch tín mà chết." Mộc Hương nói.

"Xác thật đáng thương, mất mạng một cách vô ích." Quý Tiệp dư cười lạnh, nói "Nhưng thật ra nữ nhân kia khôn khéo, lại bị nàng ta phát hiện, đây là nàng ta thời thời khắc khắc phòng bị."

"Nương nương yên tâm, luôn có cơ hội xuống tay, không vội nhất thời." Mộc Hương trấn an.

Quý Tiệp dư gật gật đầu, tuy rằng đáng tiếc, nhưng thiếu một Chu Tiệp dư thì cũng ít đi một người tranh sủng. Chỉ là Hoàng Thượng cũng không thường xuyên qua lại hậu cung, dù có tới thì đi đến nhiều nhất cũng là Chiêu Hoa Cung. Ngay cả khi nàng ta mang thai không thể hầu hạ, Hoàng Thượng vẫn là không lui tới hậu cung.

Việc này làm cho Quý Tiệp dư rất là bất mãn, nàng muốn tiếp cận Hoàng Thượng cũng không cho nàng cơ hội này, chẳng lẽ nàng thật sự già rồi?

Xoa xoa da thịt vẫn còn mềm mịn, Quý Tiệp dư nhắm mắt lại, trên vai đột nhiên nhiều thêm một đôi tay, không nhẹ không nặng vuốt ve, thật là làm người cảm thấy thoải mái "Sao lại vào đây?"

"Nô tài nhìn nương nương rất là mệt mỏi, liền tiến vào xoa xoa bả vai cho nương nương, lực đạo được không ạ?" Khang Hi lấy lòng hỏi, hơi thờ phun ở bên tai.

Quý Tiệp dư không vui mở mắt ra trừng hấn "Hiện giờ là ban ngày, thu liễm một chút."

Khang Hi nghe vậy vội vàng cúi đầu "Vâng, nô tài ghi nhớ!"

Quý Tiệp dư lúc này mới vừa lòng gật gật đầu, nói "Đêm nay lưu lại."

"Tạ nương nương!" Khang Hi gật đầu, càng thêm ra sức xoa bóp bả vai cho nàng.

"Nương nương, đã xảy ra chuyện!" Thái Vi đi Ngự Thiện Phòng một chuyến liền nghe nói sự tình trong cung.

Lâm Huệ khép sách lại, phát phát tay, nói "Chuyện gì?"

Thái Vi kể lại những gì nghe được, nói "Không nghĩ tới lại Chu Tiệp luân quần trong lòng như vậy, cũng dám hạ độc."

"Nàng không phải luân quần trong lòng, mà là bí quá hoá liều, chỉ tiếc không hại chết người nhưng lại phí hoài tánh mạng của bản thân." Lâm Huệ nói "Thì ra hận nàng ta cũng không phải mình ta. Hạ Uyển Chi, hiện giờ người đã thành kẻ địch của cả hậu cung, phòng được nhất thời không phòng được cả đời. Để xem người có mấy cái mệnh mà tránh được tranh đấu gay gắt, người lừa ta gạt ở nơi này."

"Bên ngoài lạnh lẽo, mặc nhiều thêm một ít." Nhìn nàng chỉ là mặc cung trang, Tề Diệp bắt mắt nhũn mày, lấy áo choàng hồ cừu khoác ở trên người nàng, tự mình thắt dây lại cho nàng.

Hạ Uyển Chi mỉm cười nhìn hấn cũng không nói chuyện, chỉ là ánh mắt dịu dàng nhìn hấn. Hấn bị nhìn đến có chút không được tự nhiên, nhéo nhéo mắt nàng, tự nhiên bắt lấy bàn tay có chút lạnh lẽo của nàng mà chà xát, phũ phàng không buông tay.

Bà vú ôm Nhị hoàng tử theo đuôi phía sau, Nhị hoàng tử có thể ra ngoài rất là vui sướng, ở trong ngực bà vú không hề an phận, y y nha nha nói gì đó chỉ có hấn mới hiểu. Có điều ai cũng nhìn ra được hấn rất là vui vẻ.

Bọn họ tới Triều Hoa các, những người khác đã tới gần như đông đủ. Thấy Thái Hậu ngồi ở phía trên, nàng tiến lên hành lễ. Thái Hậu không có biểu tình gì gật gật đầu, ánh mắt lướt qua ở trên người Nhị hoàng tử, nhìn không ra vui giận.

Thái Hậu rất thích hoàng tử, trước kia đối với Nhị hoàng tử còn tính thân cận, gần đây tựa hồ xa cách rất nhiều. Hạ Uyển Chi biết vì cái gì, bởi vì quan hệ với nàng, Nhị hoàng tử ở trong lòng Thái Hậu cũng không được thích.

Có điều nàng cũng không để ý, Thái Hậu thích hay không thích không trọng yếu, chỉ cần Hoàng Thượng thích là được. Nhìn hấn tự nhiên ôm Nhị hoàng tử ngồi ở trên đùi chọc cười, vẻ mặt Hạ Uyển Chi sung sướng, nhìn lướt qua Quý Tiệp dư đang tự ôm Tam hoàng tử, ý cười càng sâu.

Dù Quý Tiệp dư có Tam hoàng tử thì như thế nào, Hoàng Thượng không thích, cái gì cũng chẳng hữu dụng.

Thiếu một Chu Tiệp dư đối với yến tiệc này cũng không có gì gây trở ngại, chỉ là dọn đi một cái ghế dựa mà thôi. Mọi người biểu tình tự nhiên, càng có rất nhiều ánh mắt dừng ở trên chủ vị, chỉ tiếc người trên đó không phải trêu đùa Nhị hoàng tử thì chính là nói chuyện cùng nhóm Vương gia, hiếm khi ném cho các nàng một ánh mắt.

Thức ăn rất là tinh xảo ngon miệng, bởi vì trời lạnh, đều là đồ ăn nóng. Cá được hấp chín, Tề Diệp ăn một miếng thịt cá cảm thấy tươi ngon đến cực điểm, liếc nhìn người ưu nhã dùng bữa, gấp một miếng thịt cá, nghiêm túc bỏ xương cá rồi liếc mắt nhìn Quang Thuận một cái. Quang Thuận công công hiểu ý bụng lên đặt ở trước mặt Hạ Uyển Chi.

Nàng nghiêng đầu nhìn lại, liền thấy hấn tươi cười nhàn nhạt nhìn chính mình, hiểu ý nhoen miệng cười với hấn. Nàng lại phát hiện một ánh mắt khiến người ta không thể bỏ qua, nàng nhìn lại, liền thấy Lâm Huệ nhìn chăm chăm chính mình.

Phát hiện ánh mắt nàng, Lâm Huệ lại kinh hoàng thu hồi ánh mắt, biểu tình che dấu, bung canh lên uống một miếng, nhất thời không lưu ý sắc mặt ngưng lam nàng khẽ khựng lên. Trước công chúng ho khan chính là rất thất lễ, Lâm Huệ che miệng lui đi ra ngoài, khiến cho không ít người chú ý. Nhưng nàng đã không quan được nhiều vậy, cuống quýt ra khỏi Triều Hoa các khom lưng ho khan.

Hạ Uyển Chi vẫn luôn lưu ý cho đến khi thân ảnh của nàng ta biến mất ở trước mắt, lúc này mới thu hồi ánh mắt, gấp thịt cá đang muốn ăn vào thì tức khắc trong bụng có chút không khoẻ, nàng vội vàng che miệng rời đi.

Hạ Bích vội vàng theo sau, liền thấy nàng bắt đầu nôn mửa, vội vàng tiến lên vuốt lưng thuận khí cho nàng. Rất nhanh Tề Diệp không yên tâm cùng ra tới nhìn xem. Thấy nàng phun đến tái mặt, hấn quan tâm nói "Uyển Nhi làm sao vậy, còn thất thần làm cái gì, mau đi truyền ngự y."

"Không cần rắc rối làm gì, chỉ là phản ứng khi có thai mà thôi. Hoàng Thượng đừng lo lắng, thần thiếp không có việc gì..." Lời còn chưa dứt, nàng lại khom lưng nôn mửa.

Cách đó không xa Lâm Huệ nhìn thấy, biểu tình u ám. Vốn muốn tiến lên thỉnh an, khi thấy Tề Diệp vẻ mặt quan tâm lo lắng, nàng không còn có dũng khí đi lên trước, lui lại mấy bước quay đầu rời đi.

Phun ra một hồi lâu, nàng tiếp nhận nước súc miệng, lại tiếp nhận khăn từ Tề Diệp, thấm thấm dấu vết bên miệng, lúc này mới tốt hơn chút. Tề Diệp nắm tay áo lau nước mắt trên khóe mắt nàng, đau lòng hỏi "Còn khó chịu không?"

"Đã khá hơn nhiều! Hoàng Thượng đừng lo lắng, không có đại sự gì. Mọi người còn đang chờ, chúng ta vào đi thôi!" Tề Diệp gật gật đầu, cẩn thận nhìn nàng trong chốc lát, xác định cũng không lo ngại lúc này mới nắm tay nàng đi vào. Nàng có chút ngượng ngùng, muốn tránh thoát lại bị hấn nắm chặt hơn.

Cũng may hấn biết đúng mực, khi Hạ Bích đẩy cửa liền buông lỏng tay nàng ra, bằng không còn không biết sẽ đưa tới bao nhiêu ánh mắt ghen ghét.

"Yến hội còn chưa kết thúc, nương nương cũng không thể chậm trễ lâu lắm. Thật khó có Hoàng Thượng ở đây, không phải nương nương đã chuẩn bị tiết mục sao? Cũng không thể trì hoãn canh giờ." Nhìn nàng không chuẩn bị quay lại Triều Hoa các, Thái Vi có chút lo lắng nhắc nhở.

"Yên tâm, sẽ không chậm trễ, có chút lạnh, người trở về lấy áo choàng tới, ta ngồi một lát liền trở về." Ngồi xuống một bên, nàng ngửa đầu nhìn tranh vẽ sông núi trên hoa đăng mà xuất thần.

Thái Vi chần chờ một chút gật gật đầu "Tối lửa tắt đèn, nương nương ngồi yên đừng nhúc nhích, nô tỳ đi một chút sẽ trở lại." Nói rồi nhét lò sưởi vào trong tay nàng, lưu luyến mỗi bước đi nhìn lại vài lần rồi mới bước nhanh rời đi.

Thái Vi vừa đi, nàng liền dựa vào cột trụ hành lang, để nó che khuất hai mắt thờ dài. Không biết qua bao lâu, mơ hồ nghe thấy tiếng sột sột soạt soạt, nàng mở mắt ra liền thấy trước mắt có một bóng người. Đột nhiên không kịp phòng ngừa nàng sợ tới mức giật mình một cái, cả người về nghiêng về phía sau, sợ tới mức kinh hô ra tiếng.

Cũng may người tới tay mát lạnh lẽo lôi kéo tay nàng kéo được người lại. Tay hấn có chút lạnh, bắt lấy cổ tay nàng làm nàng nhin không được giật mình một chút.

Lâm Huệ vội vàng vung tay, nằng đứng dậy lui lại mấy bước kéo ra khoảng cách, có chút đề phòng nhìn người trước mắt, chần chờ một chút cúi người hành lễ "Gặp qua Khang Ninh Vương!"

"Lâm Sung Dung đã lễ!" Khang Ninh Vương mỉm cười chấp tay, nói "Triều Hoa các còn ở tổ chức yến hội, sao Lâm Sung Dung lại ngồi ở nơi này?"

"Đột nhiên thân mình không khỏe liền ra ngoài đi dạo một chút, không nghĩ tới quấy rầy nhã hứng của Khang Ninh Vương, thật là tẩn thiếp không phải. Tẩn thiếp tại đây nhận lỗi với Khang Ninh Vương." Tuy rằng không phải nàng sai lầm, có điều đối phương là Vương gia, nàng tự nhiên không thể trách cứ hấn kinh động chính mình.

Khang Ninh Vương cười cười, nói "Lâm Sung Dung đã lễ, nên nhận lỗi chính là bốn vương mới phải. Không biết vừa rồi Lâm Sung Dung có bị thương không, đều là bốn vương không tốt, không nên yên lặng xuất hiện."

"Không phải, là tẩn thiếp sai." Lâm Huệ không muốn cùng hấn dây dưa, nói "Tẩn thiếp ra ngoài cũng đã một lát, liền không quấy rầy, xin cáo lui."

"Từ từ." Nàng mới vừa đi hai bước, liền nghe thấy Khang Ninh Vương nói "Không biết cái này có phải của Lâm Sung Dung hay không?"

Lâm Huệ tò mò quay đầu lại, thấy trong tay hấn cầm một cái túi thơm thật là quen mắt, nhìn kỹ hoa cỏ trên mặt lại càng thêm quen mắt. Nàng chần chờ một chút cầm lấy nhìn nhìn, nhìn chữ "Huệ" thêu ở một bên, liền có thể xác định thật sự là túi thơm của nàng, kinh ngạc nói "Sao túi thơm này lại ở trên tay Khang Ninh Vương?"

"Bốn vương vô tình nhặt được, nếu là của Lâm Sung Dung, bốn vương liền để vật về chủ cũ." Khang Ninh Vương cười nhàn nhạt. Dưới ánh nến, khuôn mặt hấn nhu hòa không ít, dung nhan có vài phần tương tự Hoàng Thượng làm người ta có chút hoảng hốt, nhưng nàng biết người kia sẽ không cười như vậy với chính mình.

"Như thế, đa tạ Khang Ninh Vương." Phát hiện chính mình có chút ngầy ngời, Lâm Sung Dung thu hồi ánh mắt, hành lễ, nắm lấy túi thơm xoay người rời đi.

Tựa hồ phát hiện ánh mắt phía sau nhìn chằm chằm vào chính mình, nàng không dám quay đầu lại, bước chân có chút rối loạn rời đi.

Hạ Uyển Chi ngồi xuống, nghe mùi cá tức khắc nhủ nhủ mảy, dạ dày một trận quay cuồng, nàng che miệng, lại lần nữa rời đi. Phun ra trong chốc lát, nàng biết đêm nay, cái dạ yến này là nàng không thể tham gia, liền cho Hạ Bích đi vào đáp lời. Tề Diệp rất nhanh bước ra đây, nói "Không thoải mái liền trở về nghỉ ngơi đi, thức ăn mặn ăn không vô thì trầm phân phó Ngự Thiện Phòng nấu chút cháo thanh đạm cho người."

"Không cần phiền toái, để Hạ Đồng ở phòng bếp nhỏ chuẩn bị một chút là được. Hoàng Thượng vào đi thôi, tẩn thiếp không có việc gì, trở về nghỉ ngơi một chút là ổn!" Nàng giơ tay xoa xoa sợi tóc bên tai hấn. Tề Diệp bắt lấy tay nàng, ừ ừ ở lòng bàn tay trong chốc lát, nói "Nghỉ ngơi sớm chút, đợi lát nữa trầm liền đi qua đó."

"Vâng!" Nàng gật đầu, dặn dò nói: "Hoàng Thượng không cần uống quá nhiều rượu, không tốt đối với thân thể. "

"Trầm biết đúng mực, đừng lo lắng cho trầm. Bên ngoài lạnh lẽo, trở về nghỉ ngơi đi!" Quang Thuận kêu kiệu mình lại đây. Tề Diệp đỡ nàng lên kiệu mình, bà vú ôm Nhị hoàng tử đi theo. Nhị hoàng tử lúc này đã ở ngủ say trong lòng ngực bà vú rồi, thật sự không còn biết gì.

Hạ Uyển Chi ngồi trên kiệu mình, còn không quên xúc lên bức mình nhìn hấn. Tề Diệp cười cười nhìn theo nàng rời đi, lúc này mới trở về Triều Hoa các.

Bữa tối ăn không nhiều lắm, Hạ Đồng nấu cho nàng một chút cháo thanh đạm. Nàng rửa mặt một phen, khi ra tới liền nghe thấy cung nhân hồi báo, nói là sau khi nàng rời khỏi, vài vị phi tần rất là tha thiết vừa múa vừa hát, ân cần đầy đủ lấy lòng nịnh bợ. Lâm Huệ lại đàn khúc, được hấn ban thưởng không ít.

Cũng chỉ là ban thưởng mà thôi.

Hạ Uyển Chi ngủ đến mơ mơ màng màng, cảm giác phía sau lạnh lạnh, thanh tịnh không ít. Nàng còn chưa quay đầu lại đã bị người ôm vào trong ngực, nàng nghe hơi thở quen thuộc liền biết là ai.

Dù có ban thưởng núi vàng núi bạc, chính hấn vẫn là ở bên cạnh mình, ở trên giường của mình, riêng điểm này cũng đã quá đủ rồi.

Lâm Huệ đã sớm đoán được sự tình sẽ không thuận lợi như vậy, không phải bởi vì nàng đàn sai một cái làn điệu, dù nàng đàn đến thiên y vô phùng (không một kẻ hở, sai sót), đàn suốt ba ngày, Hoàng Thượng cũng sẽ không tới trong cung nàng, điểm này nàng rất rõ ràng.

Bởi vậy khi thấy biểu tình thất vọng của Thái Vi, nàng cũng không để ý. Sau khi rửa mặt xong, nàng đang chuẩn bị coi áo nghỉ ngơi, từ trong tay áo rút ra một cái túi thơm. Thái Vi tay mát lạnh ọp ọp lên, kinh ngạc nói "Không phải rút mất sao? Sao lại ở nơi này?"

"Không mất." Nàng cầm qua đi, nhìn thoáng qua, ném ở trên giường, nói "Không còn sớm, nghỉ ngơi đi!"

"Vâng" Thái Vi không hỏi nhiều, trải xong giường đệm, lấy lò sưởi ở bên trong ra. Trong chăn ấm áp vô cùng, cái này đều nhờ ngày ấy Hoàng Thượng lại đây ngồi một lát, nếu không làm sao có đủ than?

Thái Vi lại một lần âm thầm cảm thán, phi tần được sủng ái thật đúng là trăm lợi không một hại, phồn hoa phú quý vô hạn.

Lâm Huệ nằm ở trên giường ấm áp, sờ sờ, vuốt ve cái kia túi thơm kia. Ngửi ngửi, mơ hồ có một mùi hương không thuộc về hương liệu.

Trước khi sắp ngủ, Lâm Huệ nhét túi thơm ở dưới gối đầu. Ban đêm nàng mơ một giấc mộng, mơ thấy chính mình thân thể trần truồng nằm trên một tảng đá, một người nam nhân chậm rãi đến gần. Nàng trợn mắt nhìn, chẳng những không e lệ, còn có chút chờ mong nhìn hấn, lại như thể nào cũng thấy không rõ mặt được mặt hấn.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118

Editor: meobeobeo99

Beta: HueKhanh92

Qua tiết nguyên tiêu công việc của Tề Diệp bắt đầu lu bù lên. Dù nhiều việc như thế, hấn lại không hề vắng vẻ Hạ Uyển Chi. Một ngày ba bữa cơm, ít nhất sẽ có một bữa dùng cơm cùng nàng.

Vì ứng phó Thái Hậu, lâu lâu hấn sẽ đi các cung khác ngồi một lát hoặc dùng bữa. Kể từ đó, dù Thái Hậu khuyên hấn mưa móc phân đền, hấn cũng không đến mức đuối lý. Ít nhất hấn cũng đã đi lại trong hậu cung.

Chính là khi qua đêm ở trong cung, nếu không ở Chiêu Hoa Cung, phần lớn đều là ở Ngọc Long Điện nghỉ ngơi.

Từ đêm đó sau khi nôn nghén, nàng liền bắt đầu chịu khổ. So với Nhị hoàng tử lần lộn đày ải nàng, thì đứa nhỏ này cũng không yếu thế chút nào. Nàng không thể ăn chút thức ăn mặn nào, khiến cho Tề Diệp cũng nàng dùng bữa cũng phải ăn thật thanh đạm, thức ăn mặn không nhiều lắm, cũng không thể ăn thịt cá.

Thật ra nàng rất sẵn lòng, nói hẳn không cần cố kỵ chính mình. Nàng khuyên hẳn đi các cung khác ngồi, hẳn lại cười nói "Trẫm chỉ muốn cùng Uyển Nhi dùng bữa."

Mặc kệ là thật hay giả, hay là vì làm cho nàng vui vẻ, có điều nàng nghe vậy trong lòng xác thật rất đắc ý.

Bởi vì nàng được sủng ái, địa vị của Vinh quốc hầu gia cũng hai vị ca ca nàng ở trong triều là càng ngày càng cao. Vinh Quốc Phủ cũng thành đối tượng được mọi người tranh nhau nịnh bợ nhất Kim Lăng Thành.

Hạ Uyển Chi ghi nhớ thịnh cực tất suy, đắc ý vênh vác, cậy sủng mà kiêu, không coi ai ra gì sẽ không có chuyện tốt. Nhiều lần viết thư ra ngoài dặn dò Vinh Quốc Hầu không cần bởi vì nhất thời đắc ý mà làm ra sự tình không thể vãn hồi. Nàng không muốn lịch sử tái diễn, không thể làm gì khác ngoài lúc nào cũng nhắc nhở, dặn dò nhiều hơn.

Cũng may cho tới bây giờ nàng vẫn chưa phát hiện có cái gì không ổn.

Hạ Bích bưng một đĩa bánh đậu đỏ tiến vào, nói "Nương nương, mới vừa có người tới báo, nói là lúc này Lâm Sung Dung đang đi ngự thư phòng."

"Nàng ta đi làm cái gì?" Cầm một khối bánh đậu đỏ cắn một ngụm, vị thơm ngọt tỏa ra trong miệng, hương vị cực tốt.

"Mang theo một cái hộp đồ ăn, chắc là mang cho Hoàng Thượng dùng trà chiều." Hạ Bích nói.

"Nàng ta muốn khiến cho Hoàng Thượng chú ý, nàng ta muốn được ân sủng?" Hạ Uyển Chi cười cười, nhìn thoáng qua bánh đậu đỏ, nói "Còn không?"

"Còn có một ít." Hạ Bích tức khắc minh bạch ý tứ của nàng, nói "Nương nương muốn đích thân đưa đi sao?"

"Nàng ta thì không cần đến bốn phi tự ra mặt. Người đưa đi là được, cũng đừng nói thêm gì." Hạ Bích gật gật đầu lui xuống, rất nhanh liền mang theo một cái hộp đồ ăn đi Ngự Thư phòng.

Hạ Uyển Chi ăn một khối bánh đậu đỏ cảm thấy hương vị không tồi, lại ăn thêm một khối, hôm nay nàng ăn uống cực có khẩu vị, ăn liên tục ba khối mới bỏ qua.

Không bao lâu bà vú Ỗm Nhị hoàng tử tiến vào. Nhị hoàng tử vừa mới tỉnh ngủ có chút không vui, ở trong lòng bà vú hừ hừ khanh khanh khóc lóc.

Thấy hẳn khóc đến lợi hại, nàng kiên nhẫn dỗ hẳn trong chốc lát. Lúc này Nhị hoàng tử mới ngoan ngoãn thu nước mắt, bắt lấy một khối điểm tâm vui sướng ăn đầy miệng.

Lúc Hạ Bích đến Ngự thư phòng thì Lâm Huệ mới đến không lâu. Quang Thuận công công đang muốn tiếp nhận hộp đồ ăn trong tay Lâm Huệ, thấy Hạ Bích lại đây, cười tiến lên, hộp đồ ăn trong tay Lâm Huệ bị tiêu thái giám tiếp đi. Lâm Huệ nhìn Quang Thuận công công cùng Hạ Bích hàn huyên vài câu, hẳn tiếp nhận hộp đồ ăn trong tay Hạ Bích thì nhú nhú mày.

Hạ Bích thấy Lâm Huệ nhìn lại đây, liền mỉm cười cúi người hành lễ, điều chỉnh ống tay áo hướng Quang Thuận công công nói "Nương nương ăn điểm tâm thấy không tệ, nghĩ Hoàng Thượng nhìn tấu chương cả buổi trưa khẳng định có chút bụng đói bụng. Vốn là nương nương muốn tự mình đưa tới, chỉ là Hoàng Thượng dặn dò ba tháng đầu phải dưỡng thai cho tốt nên nương nương không tự mình lại đây nữa."

"Uyển Quý Phi thật đúng là có tâm, cũng khó trách Hoàng Thượng sủng ái Uyển Quý Phi như vậy. Nếu Hoàng Thượng biết một phen tâm ý này của nương nương khẳng định sẽ rất vui." Hạ Bích mỉm cười không nói, Quang Thuận lại nói vài câu, hai người hành lễ cho nhau xong, hẳn liếc mắt nhìn Lâm Huệ một cái, cúi người hành lễ liền đi vào Ngự thư phòng.

Hạ Bích đang muốn rời đi, Lâm Huệ nói "Không biết Uyển Quý Phi gần đây có khỏe không?"

"Đa tạ Lâm Sung Dung hỏi thăm, quý phi nương nương hết thảy mạnh khỏe." Hạ Bích biểu tình nhân nhậ liếc nhìn các nàng một cái, cúi người hành lễ thông thả ung dung rời đi.

Nhìn bóng dáng nàng rời đi, Thái Vi tức giận nói "Nhìn bộ dáng kia, đôi mắt hận không thể nhìn lên bầu trời đi, nương nương đừng thêm chấp nhặt với nàng ta."

"Lắm miệng!" Lâm Huệ không vui trừng mắt liếc nàng một cái, trong lòng biết hôm nay Chiêu Hoa Cung đưa điểm tâm đến là có ý gì. Nàng vất vả làm điểm tâm cùng so sánh với Chiêu Hoa Cung thì cũng chỉ là dư thừa mà thôi.

Thái Vi biết tâm tình chủ tử nhà nàng không vui, rụt cổ không dám nói, không dám lắm miệng.

Bữa tối Tề Diệp đi Chiêu Hoa Cung. Hạ Uyển Chi đưa khăn vải cho hẳn lau mặt rửa tay, hỏi "Hoàng Thượng hôm nay ăn bánh đậu đỏ hương vị như thế nào?"

"Rất tốt!" Ném khăn vải vào trong bồn, xoay người bắt lấy tay nàng, ôm người vào trong ngực, nói "Uyển Nhi thật đúng là tri kỷ, thử xem tấu chương thấy đói bụng, Uyển Nhi liền đưa điểm tâm tới."

"Hoàng Thượng thích là tốt rồi." Nàng nói cười yển yển "Nếu Hoàng Thượng thích, thần thiếp liền phân phó phòng bếp nhỏ ngày mai chuẩn bị bánh hạt dẻ. Thần thiếp muốn ăn, ngày mai sai người đưa qua cho Hoàng Thượng một phần được không?"

"Rất tốt!" Tề Diệp vừa lòng gật gật đầu, nhéo nhéo tay nàng, tâm tình rất tốt.

Sau khi dùng cơm xong, Tề Diệp ôm Ỗm Nhị hoàng tử trêu đùa trong chốc lát. Nhị hoàng tử bị hẳn trêu đến cười khanh khách, Hạ Uyển Chi ở một bên khâu vá quần áo, vừa thấy liền biết là khâu cho Nhị hoàng tử.

Trêu đùa Nhị hoàng tử trong chốc lát, thấy hẳn đánh ngáp muốn ngủ, cho bà vú Ỗm xuống đi nghỉ ngơi. Tề Diệp lấy quần áo trong tay Hạ Uyển Chi xuống nhủ mày "Những việc này giao cho thượng y cực là được, hà tất gì phải tự mình làm, không mệt sao?"

"Không mệt, thần thiếp nhân rồi không có việc gì để làm mà!" Tại hậu cung này, không tìm việc giết thời gian thì có thể làm cái gì?

Nhớ tới cái gì, nàng sai Hạ Bích cầm một cái tay nải tới, mở ra nhìn thấy là một bộ thường phục, thủ công tinh tế, có thể thấy được là phí nhiều tâm tư. Nàng lấy ra, nói "Hoàng Thượng thử xem coi có hợp không?"

Tề Diệp gạt mình, nhìn nàng nói "Đây là làm cho trẫm?"

Nàng thật cẩn thận nói "Hoàng Thượng không thích?" Biểu tình có chút thất vọng.

Tề Diệp lắc đầu, tiếp nhận mặc thử, rất nhanh cởi áo ngoài mặc lên. Không biết vì sao, trong lòng ảm áp làm hẳn không biết nên nói như thế nào.

Hạ Uyển Chi vây quanh hẳn sửa sang lại phía trước phía sau, sửa sửa vạt áo cười nói "Thực vừa người."

"Rất tốt!" Tề Diệp cười đến không khép miệng được, thờ dài ôm người vào trong ngực "Khâu vá khi nào thế? Sao Trẫm lại không biết?"

"Bắt đầu từ năm trước, vốn là chuẩn bị vào mùa thu đưa cho Hoàng Thượng, chỉ tiếc tri hoãn chút thời gian. Mấy ngày trước đây mới làm xong, Hoàng Thượng thích là tốt rồi."

"Trẫm rất thích!" Hân mỉm cười, hôn hôn ấn đường nàng, nói "Có điều ngày sau những việc hao tâm tổn sức như vậy đừng làm, trẫm sẽ đau lòng." Bất lấy tay nàng nhìn nhìn, xác định không bị thương hân mới yên tâm

Nàng gật gật đầu, nhưng chỉ cần có thể làm hân động tâm, một bộ quần áo lại tính cái gì.

Đầu xuân khí trời càng ngày càng nóng, xuân về hoa nở, xem như mùa xuân chân chính đã đến. Sau tiết nguyên tiêu, băng tuyết bắt đầu hòa tan, vạn vật bắt đầu sống lại, áo lông cừu nặng nề trên người cũng được tháo xuống. Khi thời tiết rất tốt thì trong cung cũng một mảnh bận rộn, đệm chăn váy áo đều ôm đi ra ngoài phơi. Nàng ngồi ở dưới ánh mặt trời rất là thoải mái. Tề Diệp an vị ở đối diện, một đen một trắng, hai người biểu tình chuyên chú nhìn chăm chăm bàn cờ.

Nhị hoàng tử được bà vú chăm sóc, dạo một vòng quanh Chiêu Hoa Cung. Hân y y nha nha nói chuyện, bà vú mỉm cười trêu đùa hân, hân rất là vui vẻ, vỗ tay tươi cười đầy mặt.

Giăng co nửa ngày, Hạ Uyển Chi tức giận đến ném quần đen đi, nói "Không chơi nữa, thần thiếp mệt mỏi!"

"Chơi xấu!" Tề Diệp cũng dờ khóc dờ cười trừng nàng "Cùng trẫm chơi cờ, cờ nghệ chẳng những không tiến bộ, công phu chơi xấu lại tăng lên."

"Hoàng Thượng, thần thiếp chỉ là một mối thôi! " Đứng trước mặt hân mỉm cười lắc lư, biểu tình vô tội, làm người không đành lòng trách phạt.

Hân thờ dài, bắt đắc dĩ mà nheo nheo nàng mặt "Không được có lần sau, nếu không trẫm sẽ không bao giờ cùng ngươi chơi cờ nữa."

"Được!" Nàng cười gật gật đầu, nhưng không hề sợ hãi. Lần sau không chừng nàng vừa nói chơi cờ, hân sẽ lập tức hướng ứng.

Lệ Phi nghe nói Hoàng Thượng ở Chiêu Hoa Cung, liền mang theo An Bình công chúa tiến đến thỉnh an, nói là thỉnh an kỳ thật còn không phải là muốn nhìn thấy Tề Diệp. Rốt cuộc đã lâu hân không đi Ngọc Hoa Cung, Lệ Phi có chút lo lắng, sợ hân đã quên chính mình.

Lệ Phi tiến lên hành lễ, Tề Diệp gật gật đầu cho nàng đứng dậy. Hạ Uyển Chi sai Hạ Bích dâng trà, nhìn An Bình công chúa nhút nhát sợ sệt cười cười, cảm một cái quả quyết cho con bé "An Bình công chúa thật đúng là càng ngày càng xinh đẹp, bộ dáng thật giống Lệ Phi nương nương."

"Tạ Nương nương khen ngợi !" Lệ Phi đẩy đẩy An Bình công chúa, nói "Mau, thỉnh an phụ hoàng, thỉnh an quý phi nương nương."

An Bình công chúa sợ người lạ, sợ hãi nhìn nhìn Tề Diệp, lại nhìn xem Hạ Uyển Chi, không dám mở miệng, rúc ở trong lòng Lệ Phi, đồ như thế nào đều không lên tiếng thỉnh an.

Tề Diệp nhìn nói "An Bình công chúa sợ người lạ như thế, Lệ Phi nên tốn nhiều tâm tư dạy dỗ hơn. Đường đường là công chúa há có thể không biết giao tiếp."

"Hoàng Thượng giáo huấn phải, thần thiếp ghi nhớ." Nàng cup mi rừ mắt nhận lỗi, giải thích "Có điều An Bình công chúa ngày thường khá tốt, vẫn luôn gọi phụ hoàng, hiện giờ chỉ là thấy Hoàng Thượng uy nghiêm quá nên mới có thể như thế. Nếu Hoàng Thượng cùng An Bình công chúa thân cận nhiều hơn, thiếp nghĩ đến An Bình công chúa sẽ tốt hơn rất nhiều."

Hạ Uyển Chi nghe vậy cười một chút, mình bạch ý đồ đến đây của Lệ Phi. Thỉnh an chỉ là lấy cớ, biết rõ Hoàng Thượng ở chỗ nàng, nên muốn khiến cho hân chú ý, Lệ Phi nương nương đánh bàn tính thật tốt.

Tề Diệp nhìn nàng ta một cái, biểu tình khó lường. Lệ Phi thấp thòm, hân vron tay bảo An Bình công chúa:"An Bình lại đây, đến bên người phụ hoàng."

Lệ Phi thấy thế trên mặt vui vẻ, đẩy đẩy An Bình công chúa, nói "Phụ hoàng nói An Bình qua đi, An Bình nghe lời mau qua đi." Thấy con bé bất động, Lệ Phi nói nhỏ một câu bên tai "Nếu không nghe lời, đêm nay mẫu phi không cho ngươi ngủ cùng."

An Bình công chúa nghe xong rất là sốt ruột, nếu buổi tối không được ngủ cùng Lệ Phi nương nương, nàng sẽ rất sợ. Cẩn nhắc một chút, An Bình công chúa bẹp bẹp miệng, rụt rè nói "Phụ hoàng!"

Hạ Uyển Chi nhìn thoáng qua Lệ Phi mặt mày hớn hờ, biểu tình không đổi. Lệ Phi có chút không dám nhìn nàng, hơi hơi cúi đầu không dám cùng nàng đối diện.

Khi Lệ Phi mang theo An Bình công chúa rời đi, còn không quên lưu luyến mỗi bước đi lấy đôi mắt nhìn Tề Diệp. Hạ Uyển Chi nhìn chỉ cười lạnh, thế nhưng ngang nhiên ở trước mặt nàng làm chuyện mờ ám, nàng ta thật đúng là ăn gan hùm mật gấu.

Ngày thứ hai các vị phi tần tới thỉnh an, Hạ Uyển Chi giữ Lệ Phi lại. Lệ Phi nhất thời đoán không ra ý tứ của nàng, không dám nhiều lời, chỉ là an tĩnh ngồi.

Hạ Uyển Chi cũng chưa nói gì, uống một ngụm nước mật ong liền nhìn chăm chăm Lệ Phi. Lệ Phi bị nàng nhìn chăm chăm đến trong lòng phát sợ, đầu tiên còn trầm ổn, dần dần bắt đầu ngồi không yên, ngừng đầu nói "Không biết nương nương có gì phân phó?"

"Bổn phi không có gì phân phó." Nàng cười nhạt nhìn Lệ Phi.

Lệ Phi bị nàng nhìn đến chân tay luống cuống, tâm tư vừa chuyển, đứng dậy nói "Thần thiếp vô tội, mong nương nương thứ tội."

"Ồ! Lệ Phi vô tội như thế nào?" Hạ Uyển Chi nhướn mày, chờ câu nói kế tiếp của nàng.

Lệ Phi mỉm môi, cup mi rừ mắt nói "Thần thiếp không biết."

Sao nàng lại không biết, nghĩ đến Uyển Quý Phi là bởi vì hôm qua Hoàng Thượng cùng An Bình công chúa thân cận mà tức giận.

"Nếu không biết đâu ra vô tội?" Hạ Uyển Chi nói "Lệ Phi cần phải ghi nhớ thân phận của mình, thu hồi tâm tư của ngươi về chuyện này. Bổn phi không phải Hoàng Hậu cùng Quý Tiệp dư, muốn bỏ lên trên, Lệ Phi cần phải cẩn nhắc cho tốt."

"Thần thiếp không dám!" Lệ Phi kinh ngạc một chút, vội vàng quỳ trên mặt đất "Quý phi nương nương minh giám, cho dù thần thiếp có mười lá gan cũng không dám làm càn."

"Như thế thì tốt!" Hạ Uyển Chi cười lạnh một tiếng, nói "Hôm nay Lệ Phi nên ghi nhớ kĩ những gì bổn phi nói, bổn phi không muốn lại nhắc lại lần thứ hai."

"Thần thiếp ghi nhớ!"

Ra khỏi Chiêu Hoa Cung, Lệ Phi vẫn cảm thấy cả người run rẩy, quay đầu nhìn Chiêu Hoa Cung hoa lệ to lớn, nàng run lên một chút, cẩn cẩn môi, biểu tình khó lường rời đi.

Mấy ngày sau Lệ Phi quả nhiên thành thật hơn rất nhiều, không dám mang theo An Bình công chúa tới Chiêu Hoa Cung xum xoe, cũng không dám làm ra sự tình gì.

Hạ Uyển Chi rất vừa lòng, biết ngày ấy uy hiếp đã có tác dụng. Nàng biết, có một số người chính là trơ trẽn. Ngươi đối với nàng tốt nàng không cảm kích, thế nào cũng phải đã kích mới biết

được tốt xấu.

"Nương nương, Tam hoàng tử bị bệnh, bệnh rất nặng." Mộc Hương bung một ly trà tiến vào, nhìn Quý Tiệp dư lười nhác dựa vào ghế nằm đọc sách, nói.

"Bị bệnh thì cho ngự y đến xem, ta lại không phải ngự y, kêu ta làm chi?" Quý Tiệp dư cũng không ngẩng đầu lên, nói.

"Vâng!" Mộc Hương muốn nói lại thôi, đi vài bước quay đầu lại, nói "Nương nương, Tam hoàng tử dù sao cũng là hài tử của nương nương, nương nương vẫn nên quan tâm nhiều mới tốt."

"Người là thứ gì, dựa vào cái gì giáo huấn chủ tử." Mộc Hương nói vừa xong liền bị một quyển sách đập vào người. Nàng bị đau một chút, trên mặt hồng hồng.

"Nô tỳ biết tội, mong nương nương tha thứ." Tự biết mình nói lỡ, Mộc Hương vội vàng quỳ trên mặt đất thỉnh tội.

Quý Tiệp dư cười lạnh hai tiếng, nói "Hắn là con của ai người và ta rõ ràng. Có thể cho hắn một cái mạng sống đã đề mất đến hắn. Hoàng Thượng cũng không coi trọng, dựa vào cái gì muốn ta quan tâm?"

Mộc Hương nghe vậy nhìn xung quanh, may mắn xung quanh cũng không có người ngoài, nàng nhẹ nhàng thở ra "Nương nương, tai vách mạch rừng!"

"Hừ, nơi này so với lãnh cung còn quanh quệ hơn, có ai nghe?" Quý Tiệp dư không để bụng, hỏi "Hoàng Thượng ở đâu?"

"Lúc này đang ở Chiêu Hoa Cung." Mộc Hương nói đúng sự thật.

Quý Tiệp dư nghe vậy sắc mặt biến đổi, tay áo đảo qua, chén trà trên bàn bang một tiếng rơi xuống đất "Tiện nhân, tiện nhân kia vì sao còn chưa chịu báo ứng?"

Mộc Hương nhìn, im như vè sấu mùa đông, không dám ra tiếng, chờ Quý Tiệp dư phát tiết xong, trên mặt đất đã là một mảnh hỗn độn. Quý Tiệp dư ngồi ở ghế nằm thờ dõc, nói "Ôm Tam hoàng tử tới đây."

"Nương nương, Tam hoàng tử còn là hài tử, nương nương yên tâm, chỉ cần có Tam hoàng tử, Hoàng Thượng còn bận tâm nương nương, nương nương..."

"Gấp cái gì, ta cũng không ăn thịt hắn, nói như thế nào hắn cũng là hoàng tử ta mang nặng mười tháng sinh ra. Hồ đồ không ăn thịt con, ta sẽ không đối đãi ác với hắn."

Mộc Hương nửa tin nửa ngờ kêu bà vú ôm Tam hoàng tử tới. Quý Tiệp dư liếc mắt một cái, nhìn Tam hoàng tử khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, ôm người liền đi ra ngoài.

Hạ Uyển Chi đang dạy dỗ Nhị hoàng tử nói chuyện. Hiện tại hắn đã bắt đầu học nói chuyện, người nói với hắn nhiều hơn một lần, hắn sẽ y y nha nha nói lại như vệt.

Tề Diệp ở một bên nhìn mà mỉm cười, một tay chống đầu, một tay cầm sách, nửa buổi cũng chưa lật qua một tờ. Chính là bị biểu tình của mẫu tử bọn họ chọc cười, tiến lên ôm Nhị hoàng tử vút lên, khiến Nhị hoàng tử khanh khách cười to mà không sợ hãi, nhưng Hạ Uyển Chi thì lại sợ không nhẹ, gắt gao nhìn chăm chăm, xem hắn vững vàng tiếp được Nhị hoàng tử đang cười to, nàng mới nhẹ nhàng thở ra.

Đang cười đùa, cung nữ tới báo "Nương nương, Quý Tiệp dư cầu kiến."

"Chuyện gì?" Hạ Uyển Chi nhíu mày.

"Quý Tiệp dư nói Tam hoàng tử bị bệnh, hy vọng Hoàng Thượng có thể nhìn một cái."

"Tam hoàng tử bị bệnh kêu người đi truyền ngự y nhìn một cái." Dứt lời nàng nhìn về phía Tề Diệp, nói "Hoàng Thượng, Tam hoàng tử bị bệnh, Quý Tiệp dư đang ở bên ngoài chờ!"

"Trẫm biết rồi!" Hắn cúi đầu hôn một cái trên mặt Nhị hoàng tử. Nhị hoàng tử liền nhếch miệng ha hả cười, trên mặt lộ ra mấy chiếc răng trắng tinh.

Hắn giao Nhị hoàng tử cho bà vú, sau đó đi ra ngoài nhìn xem. Hạ Uyển Chi theo đuôi hắn ra ngoài. Còn chưa đi ra ngoài liền nghe thấy tiếng hài tử khóc, vừa đi ra liền thấy Quý Tiệp dư ôm Tam hoàng tử đứng ở trước cửa.

Vừa nhìn thấy Tề Diệp đi ra ngoài, ánh mắt của Quý Tiệp dư sáng ngời, ôm Tam hoàng tử tiến lên "Cầu Hoàng Thượng cứu Tam hoàng tử, Tam hoàng tử bị bệnh, nếu là có bất trắc gì, tẩn thiếp cũng không muốn sống."

Hạ Uyển Chi nhìn thoáng qua khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, khóc đến khó chịu của Tam hoàng tử, động lòng trắc ẩn, so với Nhị hoàng tử hắn thật nhỏ bé hơn nhiều.

Lòng trắc ẩn là một chuyện, nhìn Quý Tiệp dư biểu tình giả tạo, nàng liền biết đây lại là thủ đoạn của Quý Tiệp dư, vì muốn cho hắn chú ý.

Tề Diệp sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của Tam hoàng tử, chạm tay thấy nóng lập tức nhíu mày "Còn thất thần làm cái gì, truyền ngự y mau!" Quang Thuận rất nhanh phân phó đi xuống.

Quý Tiệp dư nhìn thấy mà thương, khóc như hoa lê đài vũ nhìn hắn "Hoàng Thượng, Tam hoàng tử là mạng sống của thần thiếp, nếu Tam hoàng tử có mệnh hệ..."

"Đừng suy nghĩ lung tung!" Tề Diệp nhíu mày.

Quý Tiệp dư hai mắt đầm lệ gật gật đầu, bất động thanh sắc chống đỡ tầm mắt của Hạ Uyển Chi.

Hạ Uyển Chi nhìn chỉ cảm thấy buồn cười, nói "Bên ngoài gió lớn, nếu Tam hoàng tử bị bệnh càng không thể trúng gió, không bằng đi vào trong đi, chờ ngự y tới lại nói."

Tề Diệp gắt gắt đầu, đoàn người vào Chiêu Hoa Cung. Ngự y rất nhanh đã lại đây, xem xét Tam hoàng tử một phen. Quý Tiệp dư cũng không lo lắng nhiều cho bệnh tình của Tam hoàng tử, ánh mắt luôn chú ý tới hành động của Tề Diệp.

Hạ Uyển Chi nhìn chỉ nhíu mày, cũng chưa nói gì, thẳng đến khi ngự y nói chỉ là cảm lạnh, yêu cầu phải chăm sóc tốt, khai đơn thuốc, uống xong liền không có việc gì.

Hạ Uyển Chi nghe vậy, mượn cơ hội đem rặn dạy Quý Tiệp dư một trận, trách cứ nàng ta không chăm sóc tốt Tam hoàng tử.

Tề Diệp nghe xong, nói "Một cái hài tử cũng chăm sóc không tốt, người làm mẫu phi thật đúng là thất bại. Nếu không chăm được, trẫm sẽ tìm cho Tam hoàng tử một vị mẫu phi khác."

Quý Tiệp dư vừa nghe, lập tức thay đổi sắc mặt. Hạ Uyển Chi liếc mắt nhìn một cái, biết là nếu không phải nàng nói thêm vào thì làm sao trách nhiệm lại dẫn tới trên người nàng ta.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119

Edit: HueKhanh92

Beta: Nga Lê

"Tiện nhân! "Quý Tiệp dư trở về Từ Quế hiền liền thay đổi sắc mặt. Bà vú ôm Tam hoàng tử sừng sốt một chút. Nó dường như cảm giác được cái gì, không thoải mái hừ hừ khanh khanh. Mộc Hương thấy thế liếc nhìn bà vú, nhìn bà ta rồi đi, lúc này mới tiến lên nói: "Nương nương bớt giận. "

"Bớt giận? "Quý Tiệp dư khuôn mặt dữ tợn, nghiêng rằng nghiêng lợi nhìn Mộc Hương: "Làm sao bớt giận? Tiện nhân kia hận ta không thể giống Hoàng Hậu, nàng ta liếc mắt một cái liền biến mất. Nếu không phải nàng ta lẩm miệng, làm sao Hoàng Thượng có thể trách cứ ta? "Mộc Hương thấy thế không dám mở miệng, cup mĩ mắt không nói gì.

Khang Hi công công vừa tới nghe tiếng, nhìn sắc mặt âm trầm của Quý Tiệp dư ngăn ra một chút, tiến lên nói "Nương nương!" Quý Tiệp dư trừng mắt nhìn, hần liếc Mộc Hương một cái ý nói "Mau pha một ly trà mang lên." Mộc Hương gật đầu rồi đi. Khi đi qua bên người Khang hi, cùng hần trao đổi ánh mắt. Khang Hi trấn an làm nàng lui ra. Nàng vừa đi, Khang hi tiến lên: "Nương nương, không đáng vì một kẻ không liên quan mà bức tức hại thân mình. "

"Hừ, nói nghe nhẹ nhàng. Ngoại trừ tức giận, ta còn có thể làm cái gì? Người ta là Quý phi, ta cũng chỉ là một Tiệp dư không lọt vào mắt, không được sủng ái mà thôi. "Nhớ tới trước kia phong cảnh vô hạn, đẹp như mộng, từ sau khi nàng ta tiến cung, tất cả đều thay đổi, mọi thứ đều là lỗi của tiện nhân kia.

"Nương nương chớ tự coi nhẹ mình, dựa vào dung mạo tài tình của nương nương, cái thiếu chỉ là thời cơ. Nếu không lúc trước nương nương cũng sẽ không thể sủng quan hậu cung. "Khang Hi đảm bớp cánh tay của nàng. "Thời cơ, tuổi ngày càng tăng, người nói xem ta còn có thể có thời cơ lúc nào nữa?" Xoa xoa mặt, Quý Tiệp dư nhìn không được cười nhạo. Nếu là Hoàng Thượng có nửa phần ưu ái cũng sẽ không vắng vẻ nàng như thế.

"Nương nương hà tất nhụt chí, cái gì nên tới ắt sẽ tới, không nên tới không thể cưỡng cầu. "Khang Hi tiếp tục an ủi, Quý Tiệp dư chỉ cười lạnh một chút, vẫn chưa nói gì.

Mưa xuân kéo dài, đầu tháng hai bắt đầu mưa, nhưng thời tiết cũng dần dần ấm áp lên. Hạ Uyển Chi mang thai phản ứng lợi hại, cả ngày lười nhác vô cùng, phần lớn thời gian đều ngủ, đa phần việc hậu cung giao cho Hạ Bích đi phân phó, có chuyện gì chỉ cần nói một tiếng qua nàng là được.

Tuy nàng ngủ nhiều, ít đi ra ngoài, nhưng năm không ít tin tức. Hiện giờ trong hậu cung, cơ sở ngầm của nàng không nhỏ. Có vài người vì nịnh bợ nàng nên đến thông báo không ít bí mật.

Cũng may hậu cung tương đối an tĩnh, nàng cũng không cần tốn nhiều tâm tư, mỗi ngày thức dậy đều là trêu đùa Nhị hoàng tử. Nhị hoàng tử sắp mười một tháng vô cùng hoạt bát, thích người khác nói chuyện cùng hần. Dù cho hần nói không rõ ràng, từ có thể nói cũng không nhiều lắm, nhưng hần vẫn khiến người ta yêu thích không thôi. Mỗi ngày Tề Diệp lại đây đều sẽ ôm hần mà trêu đùa, dạy hần kêu "phụ hoàng, mẫu phi".

Chi tiếc còn chưa tròn một tuổi, nói năng không rõ, phần lớn vẫn là com com, cái này làm cho Tề Diệp dờ khóc dờ cười, nhưng không thể làm gì, chỉ có thể chấp nhận.

Ngày xuân trăm hoa đua nở. Những lúc Tề Diệp không lên triều, hai người sẽ đi ra ngoài dạo một chút, băng tuyết bao trùm từ mùa đông vẫn còn. Tề Diệp tinh thần hừng khởi, nhìn ngày xuân ánh nắng tươi sáng, liền đi trại nuôi ngựa cưỡi ngựa.

Hạ Uyển Chi cho bà vú ôm Nhị hoàng tử đi theo, hiện tại Nhị hoàng tử thấy cái gì cũng cảm thấy mới lạ, trước kia chưa thấy qua tuần mã, lần đầu tiên nhìn thấy nó sừng sốt một chút, mở tròn hai mắt nhìn chằm chằm tuần mã, bộ dáng thật là vô cùng đáng yêu.

Cung nhân dắt ngựa ra tới, nàng ở một bên dẫn dò "Hoàng Thượng phải cẩn thận chút. "

"Yên tâm, sẽ không có việc gì, một môi thì ngồi nghỉ ngơi trong chốc lát, đừng lo lắng." Nói rồi nhéo nhéo tay nàng, lại nhéo nhéo mặt Nhị hoàng tử Nhị hoàng tử cười hi hi với hần, khiến tâm tình hần càng thêm sung sướng, nói "Chờ Sách Nhi trưởng thành hơn chút, phụ hoàng sẽ tự mình dạy Sách Nhi cưỡi ngựa nhé? "

Nhị hoàng tử giống như nghe hiểu, ở trong lòng ngực bà vú hào hứng vỗ tay, lại ngo nguẩy thân mình, khuôn mặt tươi cười không thôi gọi "Phụ hoàng. "

Trước kia dự đồ một hồi lâu mới có thể nghe hần gọi một tiếng "Phụ hoàng", hiện giờ hần đột nhiên gọi một câu, làm Tề Diệp sừng sốt một chút, ngay sau đó quay đầu cười ha ha với Hạ Uyển Chi, đắc ý nói "Hoàng nhi của trẫm thật thông tuệ hơn người. "

"Hoàng Thượng nói phải, đều nhờ bói phúc khí của Hoàng Thượng. Ngày sau Sách Nhi nhất định là nhân trung long phượng (người tài giỏi, kiệt xuất)." Hạ Uyển Chi mỉm cười sửa sửa quần áo cho hần.

Tề Diệp nghe vậy rất vui, mặt mày tươi cười nhìn nàng trong chốc lát, sau đó xoay người lên ngựa, nói "Trẫm đi một chút sẽ trở lại."

"Hoàng Thượng cẩn thận!" Nhìn người giục ngựa rồi đi, nàng không quên dặn dò, Nhị hoàng tử lại vui mừng nhảy nhót không thôi, nhìn tuần mã đi xa cười khanh khách. Hiện giờ có bầu, nàng phoi nằng trong chốc lát liền có chút choáng váng, đoàn người đi vào trong đình. Hạ Bích pha trà cho nàng uống, Nhị hoàng tử háo hức muốn đi xem tuần mã. Hạ Uyển Chi chỉ cho bà vú ôm hần chơi đùa ở bên cạnh, ánh mắt hần luôn hướng đến trên người đang giục ngựa lao nhanh ngoài kia.

Tề Diệp chạy hai vòng trở về, trên mặt có chút ửng đỏ, thần thái sáng khoái. Khi hần xoay người xuống ngựa, nàng đã chờ ở một bên. Nào là bụng trà đổ nước, nào là lau mồ hôi quạt gió, hần thờ dốt nói "Đã lâu không thoải mái cưỡi ngựa như thế, ngày khác có thời gian đi săn thú mới được."

"Nếu Hoàng Thượng thích, mùa thu đến có thể săn thú. "Nàng lại cười nói.

"Đến lúc đó trẫm lại săn một con nai mai hoa đưa cho Uyển Nhi nhé?" Nhớ tới năm trước, hần cười nói.

"Thần thiếp tạ Hoàng Thượng hậu ái!" Hạ Uyển Chi mỉm cười gật đầu.

Tề Diệp nhìn Nhị hoàng tử vẫn luôn nhìn hần, muốn hần ôm, tươi cười tiếp nhận lấy, ôm nó đặt ở trên lưng ngựa. Hạ Uyển Chi nhìn thấy có chút lo lắng. Nhị hoàng tử lại không sợ hãi chút nào, lại còn nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng trắng tinh.

Cách đó không xa, Lê Phi nương nương ôm An Bình công chúa đang muốn tiến lên, nhìn ba người nói cười vui vẻ, bước chân dừng một chút, cảm thấy cảnh trước mắt làm người nhìn mà trong lòng khó chịu. An Bình công chúa nhìn thấy Tề Diệp, nhìn qua mẫu phi nói "Mẫu phi, là phụ hoàng! "

"Ừ. Ngày khác chúng ta lại đi xem tuần mã." Ngày ấy nàng ta giáo huấn vẫn còn ở bên tai, rốt cuộc hiện giờ nàng ta chính là người được sủng ái nhất hậu cung, quyền thế lớn nhất, ai lại dám đắc tội nàng ta?

Hạ Bích nhìn thân ảnh rồi đi, âm thầm lôi kéo váy Hạ Uyển Chi. Nàng quay đầu nhìn lại thấy Lê Phi mang theo người rồi đi, biểu tình nhàn nhạt, không để ý.

Chớp mắt liền tới giữa tháng ba, lúc này trời đông giá rét đã qua đi, mùa hè sắp đến, hậu cung lại náo nhiệt không thôi tổ chức tiệc tròn một tuổi của Nhị hoàng tử. Tề Diệp luôn luôn cung chiêu Nhị hoàng tử, tất nhiên sẽ không để hần thiệt thòi, yến tiệc tổ chức vô cùng long trọng.

Do đó, hậu cung bận rộn cũng là bình thường, quan viên tam phẩm trở lên cùng gia quyến đều vào cung tham gia tiệc tối.

Sáng sớm Hạ Uyển Chi liền cùng Thái Hậu tắm gội thay quần áo cho Nhị hoàng tử, mặc vào cho hắn cát phục tự tay mình làm ra. Vải dệt đều là loại tốt nhất, mỗi một mũi chỉ, mỗi một đường may đều cực kì tinh tế. Nhị hoàng tử ăn mặc đẹp đẽ, khẩu hình cực kỳ đáng yêu. Dù sao cũng là hoàng tử, dù Thái Hậu không thích, nàng cũng không muốn làm chuyện cười cho người khác, buổi sáng lúc chuẩn bị cho Nhị hoàng tử lại càng tận tâm.

Khi nàng cho bà vú ôm theo Nhị hoàng tử đi ra ngoài, nhìn thấy Tề Diệp trong bộ thường phục, bộ dáng anh tuấn, bắt phàm thì nàng sùng sốt một chút. Tề Diệp lại cười tủm tỉm tiến lên, hàn huyên với Thái Hậu vài câu rồi mỉm cười nhìn nàng, nói nhỏ "Quần áo rất đẹp, trông thực sự rất thích."

Hắn mặc trên người đúng là quần áo tự tay nàng khâu vá. Ngày ấy đưa cho hắn thì thời tiết quá lạnh, căn bản không có cơ hội mặc. Nàng cho rằng hắn đã quên mất, lại không nghĩ hôm nay hắn sẽ mặc ở trên người. Nếu nói không xúc động là gạt người.

Tiệc mừng tròn một tuổi có rất nhiều quy củ, một loạt quy củ diễn ra có thể khiến người mệt đến chết khiếp, cũng may là hải tử của nàng, nàng vui mừng còn không kịp, sao có thể cảm thấy mệt mỏi.

Trên bàn phủ lụa hồng bày rất nhiều đồ vật: giấy và bút mực, mấy món đồ chơi và đồ vật để chọn đoán tương lai đều có đủ. Tề Diệp ôm Nhị hoàng tử đặt lên bàn, cho hắn đi bắt đồ vật.

Nhị hoàng tử nhìn thấy nhiều người vây quanh hắn như vậy, ngồi ở trên bàn có chút bối rối, ánh mắt quét một vòng rồi dừng ở trên người Hạ Uyển Chi, vươn tay ý muốn nàng ôm.

Nàng cười tiến lên "Sách Nhi ngoan, đợi lát nữa mẫu phi sẽ ôm ngươi, có điều bây giờ ngươi chọn một cái đồ vật ở đây đi nhé." Nói rồi nàng cầm một cái bút ngọc đưa lên khiến cho hắn chú ý.

Nhị hoàng tử đã một tuổi, đã biết bò rồi. Thấy mẫu phi ở phía trước, hắn lắc lư bò đi tới chỗ nàng, nhưng chẳng thèm để ý đồ vật nào. Ngay cả trống bỏi hắn thích cũng bỏ mặc, lập tức bò đi về phía nàng.

Bò một hồi, có vẻ hắn cảm thấy quá chậm, hắn giẫy giụa một chút, chống chân ngăn ngừn run run rẩy rẩy đứng lên. Những người khác nhìn thấy đều đỏ mặt thay hắn. Nhị hoàng tử chỉ đứng trong chốc lát lại ngồi xuống, thấy nàng không tiến lên ôm hắn, oa oa khóc lên, nàng đau lòng tiến lên dỗ dành.

Nhị hoàng tử khóc một hồi lâu mới nín. Cuối cùng, dưới sự dẫn dắt của nàng, hắn bắt lấy một cái bàn tính vàng. Có vẻ như hắn thích thanh âm lộc cộc của bàn tính. Những người khác mỉm cười chúc mừng, nói hắn ngày sau quý không thể nói, nàng chỉ cười cười.

Thân mình nàng không tiện nên không thể ôm Nhị hoàng tử, Tề Diệp cười đón Nhị hoàng tử. Quang Thuận công công mang một cái khay tiến lên, hắn nắm lấy tay nhỏ của Nhị hoàng tử xách lên hồng lụa. Bên trong có một khóa ngọc, mặc cho ai vừa thấy đều biết khóa ngọc kia có bao nhiêu quý giá.

Hoàng ngọc cũng không nhiều, nghe nói Tiên đế được một khối hoàng ngọc trân quý, sai người điêu khắc thành ngọc tỷ xem như trân bảo, còn lại một khối hoàng ngọc vẫn luôn cất chứa ở trong bảo khố hơn trăm năm chưa từng dùng. Thật không ngờ hắn sẽ sai người lấy ra điêu khắc làm quà tặng tròn một tuổi cho hoàng nhi.

Thấy hắn đối với Nhị hoàng tử như thế, chính là sủng ái đến mức không cần nói cũng biết.

Hạ Uyển Chi nhìn khóa ngọc kia cũng sùng sốt một chút. Nếu nàng nhớ không lầm, kiếp trước khối hoàng ngọc kia cũng không phải điêu khắc thành khóa ngọc mà là trăm ngọc ban thưởng cho một vị phi tần hắn sủng ái nhất, chưa từng nghĩ hiện giờ sẽ được đeo trên người Nhị hoàng tử.

Đương nhiên, vị phi tần được sủng ái nhất kia khẳng định không phải là nàng. Kiếp trước nàng không được sủng ái, dù sinh hạ Tam hoàng tử cũng không thể được hắn nhìn nhiều thêm một cái, chỉ có thể hăm mộ ghen ghét các phi tần được sủng ái, lại chưa từng nghĩ rằng chỉ cần nàng nỗ lực, có lẽ tất cả đều sẽ khác, giống như lúc này vậy.

Cái hậu cung này, còn nữ nhân nào có thể sánh vai ngang mình?

"Hoàng Thượng đứng là đặt mẫu tử Chiêu Hoa Cung ở trong lòng. Khối hoàng ngọc kia nhiều năm chưa từng động đến, năm đó tiên đế muốn cấp điều khắc một cái trâm cài cho tiện nhân kia lại vẫn luyến tiếc. Thật không ngờ đến Hoàng Thượng thì điêu khắc ra một cái khóa ngọc. Thứ đồ tôn quý như thế trao đến trên người đứa nhỏ, là Hoàng Thượng muốn nói cho văn võ bá quan biết người được chọn làm Thái tử sao?"

"Thái Hậu quá lo lắng!" Quê Tú ma ma nghĩ thầm, còn không phải sao. Cung chiều như thế, đến hoàng ngọc cũng đã lấy ra. Dù không phải nhi tử của Hoàng Hậu nhưng nhìn hiện tại, ngày sau mặc kệ Uyển Quý Phi sinh hạ hoàng tử hay công chúa, chỉ sợ vị trí Hoàng Hậu chạy không thoát.

"Quá lo?" Thái Hậu cười lạnh "Chỉ sợ là lo thiếu thì có. Trước kia Hoàng Thượng liền nói sắc phong nàng ta làm Hoàng Hậu, hiện giờ lại đem hoàng ngọc trân quý ban thưởng cho Nhị hoàng tử. Tâm tư của hắn, chỉ sợ người mù cũng nhìn ra."

"Nếu Uyển Quý Phi lên làm Hoàng Hậu, Triệu gia sẽ đứng ở nơi nào?"

"Nương nường bớt giận, sang năm chính là tuyển tú, đến lúc đó Tĩnh Di tiểu thư tiến cung, Hoàng Thượng còn có thể sủng ái Uyển Quý Phi như hiện giờ sao?" Quê Tú ma ma trấn an.

Thái Hậu nhíu mày "Chỉ sợ Tĩnh Di tiến cung cũng không xong. Nếu Hoàng Thượng coi trọng thì đã không để con bé xuất cung, tứ hôn cho nó. Nếu không phải Văn thị lang xảy ra chuyện, chỉ sợ Tĩnh Di đã là người của Văn gia."

"Đó chỉ là duyên phận chưa tới, bộ dáng Tĩnh Di tiểu thư còn chưa nảy nở. Ở trong lòng Hoàng Thượng còn xem nàng ấy như hải tử. Đến sang năm, Tĩnh Di tiểu thư cập kê, tất nhiên phong hoa tuyệt đại, Hoàng Thượng còn có thể không thích sao?"

"Nếu là như thế, ai gia cũng an tâm rồi." Thái Hậu thở dài "Không nghĩ tới cuối cùng bò lên trên lại là nàng ta, thật sự là ai gia đã quá coi thường Uyển Quý Phi này."

Mặc kệ Thái Hậu là coi thường hay là xem nhẹ, hiện giờ Hạ Uyển Chi thật đúng là được vạn người chú ý. Vinh Quốc Phủ cũng đi theo trở hoàng thân quốc thích nổi bật nhất thành Kim Lăng, trở thành đối tượng để mọi người tranh nhau nịnh bợ.

Khi tiệc tối, Hạ phu nhân mang theo Thiếu phu nhân yết kiến. Hạ Uyển Chi ban thưởng không ít đồ vật. Khi cùng Hạ phu nhân tâm sự chuyện riêng tư, nàng dặn dò Hạ phu nhân phải khuyên nhủ cha nàng cho tốt, đừng kết bè kết cánh, để nhục điểm rơi vào tay kẻ khác. Để tránh tai họa cho toàn tộc, càng không được kiêu ngạo bá đạo, không coi ai ra gì.

Nàng không muốn Vinh Quốc Phủ bởi vì nàng mà bị xét nhà xử tội.

Tiệc tối rất là náo nhiệt, Ngự Hoa Viên đèn đuốc sáng trưng. Bà vú ôm Nhị hoàng tử đi theo nàng một tấc cũng không rời. Hắn nhìn thấy nhiều người thì có vẻ rất thích thú, mặt mày tươi cười.

Một hồi cả một ngày, tiệc tối nàng ăn không nhiều lắm, ánh mắt nhìn lướt qua mọi người. Nàng phát hiện vị tria của Lâm Huệ trống, cũng không để tâm, phản phó Hạ Bích chuẩn bị canh giải rượu cho Tề Diệp. Đêm nay hắn uống không ít, trên mặt đã ửng hồng, chỉ là ánh mắt vẫn còn tỉnh táo.

Không bao lâu Nhị hoàng tử đã ngủ say trong lòng bà vú, nàng sai bà vú ôm Nhị hoàng tử trở về nghỉ ngơi, cho vài cung nhân đi theo.

Lâm Huệ cảm thấy ghen ghét, nàng không thích nhìn nữ nhân kia ngồi ở bên cạnh Hoàng Thượng. Tất cả vinh quang của nàng ta đều là dẫm lên xương máu người khác, càng là dẫm đạp lên

xương máu của nàng mà đi lên. Hiện giờ nhìn nàng ta phong quang vô hạn, mà nàng nghèo túng chật vật, trở thành người không được sùng ái nhất, đáng thương nhất, hết thảy đều do nàng ta ban tặng.

"Hoàng Thượng, chậm một chút..."

Đang muốn trở về, Lâm Huệ nghe thấy tiếng sốt ruột của Quang Thuận công công thì khựng lại, quay đầu liền thấy một thân ảnh đi tới. Nàng khẩn trương đứng lại, nhìn người đến gần, khi nhìn thấy hần sắp té ngã, vội vàng tiến lên đỡ "Hoàng Thượng say say?"

"Trẫm không say." Tề Diệp cúi đầu nhìn nàng một cái, nói "Sao Lâm Sung Dung lại ở đây?"

"Tần thiếp không có việc gì đi ra dạo một chút." Nàng hành lễ nói.

"Ừ!" Tề Diệp lên tiếng, nhìn thoáng qua chung quanh, nói "Trời tối, không có việc gì thì không cần đi loạn, té ngã lại tự tổn hại bản thân."

"Hoàng Thượng còn quan tâm đến tần thiếp?" Lâm Huệ về mặt kinh ngạc cùng tủi thân, không đợi hần mở miệng, nói "Tần thiếp thật vui, không ngờ Hoàng Thượng vẫn còn quan tâm tần thiếp."

"Ngươi suy nghĩ nhiều, canh giờ không còn sớm, trẫm rồi đi quá lâu không tốt, không có việc gì thì ngươi nên trở về đi!" Nhất thời hần không biết nên trả lời thế nào. Đối với những phi tần ở hậu cung, xác thật hần đã không mưa móc trái đều. Ở bên các nàng, căn bản hần không có nhiều hứng thú, sao có thể giống Uyển Nhi, làm hần thực tùy biết vị, thêm khát không thôi.

"Đã lâu rồi Hoàng Thượng chưa từng đi đến chỗ tần thiếp, có phải bởi vì tần thiếp không bao giờ có thể sinh dục nữa nên Hoàng Thượng ghét bỏ tần thiếp hay không?" Lâm Huệ hai mắt đầm lệ chặn đường đi của hần, quý xuống đất nói "Nếu như thế, tần thiếp nguyện ý tự thỉnh chi vào ở lãnh cung, sống quãng đời còn lại."

"Cần rồi!" Tề Diệp nhú mày, tốt xấu gì cũng là phi tử của hần, đang yên ổn lại muốn vào lãnh cung, chẳng phải người trong thiên hạ sẽ chê cười hần?

"Hoàng Thượng, tần thiếp không cần rồi." Lâm Huệ cắn môi, tim đập liên hồi.

"Nếu không cần rồi, vậy trẫm không muốn nghe thêm nữa, đứng lên đi."

Lâm Huệ lau lau nước mắt đứng dậy, nhìn thân ảnh hần rồi đi, nghĩ đến sau hôm nay không biết khi nào mới có thể nói chuyện cùng hần. Nàng một sốt ruột, bất chấp mọi thứ khác, tiến lên ôm chặt eo hần, tim đập bơm bơm "Nếu Hoàng Thượng chưa từng ghét bỏ tần thiếp, tại sao không đối đãi với tần thiếp như trước kia, đừng bỏ mặc tần thiếp được không?"

Nàng cố chấp ôm eo hần, khi hần chuẩn bị tức giận lại nói "Hoàng Thượng, tần thiếp không muốn gì nhiều, chỉ hy vọng một tháng Hoàng Thượng có thể đi đến chỗ tần thiếp ngồi một chút là được."

Tề Diệp gỡ vài lần thấy nàng không buông tay, kinh ngạc vì một nữ nhân đoan trang như nàng lại làm ra hàng động lớn mật như thế. Hần thờ dài, nói "Ngày mai trẫm qua thăm ngươi."

"Tạ Hoàng Thượng!" Được lời chắc chắn của hần, Lâm Huệ chậm rãi buông tay ra, còn có chút cảm thấy không yên ổn, cả người run nhẹ. Mãi đến khi thân ảnh hần rồi đi, rốt cuộc nàng kiên trì không được nữa, mềm nhũn ngồi bệt xuống đất. Thái Vi thấy thế vội vàng tiến lên đỡ nàng, còn chưa đi ra vài bước liền thấy một người đứng trong bóng tối. Hai người đều kinh ngạc, Thái Vi nói "Người nào?"

"Là bổn vương." Khang Ninh Vương đi ra khỏi chỗ tối, ánh mắt nhìn lướt qua biểu tình khẩn trương của Lâm Huệ, mang theo vẻ mặt phức tạp đi đến cạnh nàng.

Lâm Huệ không yên tâm quay đầu lại, đối diện với đôi mắt mỉm cười của hần làm nàng sững sốt, nhất thời đoán không ra đến tột cùng Khang Ninh Vương này có ý gì, mà hần có thấy một màn vừa rồi hay không?

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 120

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: HueKhanh92

Beta: Biuti

"Com com..." Nhị hoàng tử vừa cười ha ha vừa phun nước bọt phì phèo nhìn nàng nói. Hạ Uyển Chi mỉm cười lấy khăn lau nước bọt văng khắp mặt hần.

"Là phụ hoàng, không phải com com, nghe mẫu phi nói, kêu phụ -- hoàng..."

"Hô hô..."

"Là phụ -- hoàng..."

Nhị hoàng tử bẹp miệng nhò một cái: "Phụ -- hoàng..." Nàng nghe hần nói thì vô cùng vui vẻ, hôn lên đôi má phúng phính: "Đợi lát nữa phụ hoàng tới Sách Nhi gọi phụ hoàng được không?"

Nhị hoàng tử gật gật đầu, dẫu cái miệng nhỏ, mân mê châu chấu được bện tinh xảo, chơi vô cùng vui vẻ.

Tắm rửa cho hần sạch sẽ xong, Hạ Uyển Chi đứng dậy xoa xoa eo, hỏi: "Hoàng Thượng cho người lại đây truyền lời chưa?"

"Vẫn chưa có." Hạ Bích cầm giày vải mang vào chân Nhị hoàng tử, nói.

Nàng gật gật đầu, gọi bà vú ôm Nhị hoàng tử dạy hần đi. Hiện giờ bụng nàng đã bắt đầu to ra, cúi đầu khom lưng đều phải chú ý hơn, không dám tự mình dạy hần tập đi.

Hai chân Nhị hoàng tử rất rắn chắc, được bà vú nâng có thể đi một hồi lâu. Chi là buông hần ra thì phòng chừng sẽ lập tức té ngã, nhưng Hạ Uyển Chi vẫn muốn bà vú thử buông ra vài lần để hần thật sự tự mình bước đi.

Nhị hoàng tử run rẩy đi được vài bước liền lười biếng ngồi dưới đất tự mình chơi không thèm đi tiếp nữa, nàng dờ khóc dờ cười, gọi Hạ Đồng bưng cháo bột tới đút cho hần ăn.

Cháo bột còn chưa ăn xong, cung nhân tới truyền lời, nói: "Nô tài thỉnh an Uyển Quý Phi nương nương, nương nương vạn phúc kim an. Hoàng Thượng truyền lời nói bữa tối sẽ không tới, dặn

dò nương nương không cần chờ dùng bữa."

Hạ Bích hỏi: "Không biết Hoàng Thượng dùng bữa tối ở đâu?"

Cung nhân tất nhiên sẽ không dám giấu diếm, lấy lòng nói: "Hoàng Thượng mới vừa sai cung nhân đi tới chỗ Lâm Sung Dung truyền lời, đêm nay dùng bữa tối ở Đức Hi Cung."

Hạ Bích nhìn chủ tử nhà nàng nắm tay thành nắm đấm, liền phát phát tay cho cung nhân kia lui ra, nói: "Nương nương..."

"Tối hôm qua Hoàng Thượng nói gì với Lâm Sung Dung, đã hỏi thăm rõ chưa?" Lúc tiệc tối hần từng đi ra ngoài một hồi lâu mới trở về, buổi tối nàng tự mình hầu hạ hần tắm gội thay quần áo, người thấy quần áo có một mùi hương hoa quế nhàn nhạt.

Ở trong hậu cung này người dùng hương liệu không ít, trên người hần có mùi hương cũng không có gì kỳ quái, kỳ quái chính là hần trở về không bao lâu Lâm Huệ cũng trở lại, mà nàng nhớ rõ Lâm Huệ thích nhất là hương hoa quế. Cái này không thể không làm nàng hoài nghi, hỏi thăm mới biết được bọn họ gặp mặt ở Ngự Hoa Viên.

"Nô tỳ vô năng." Hạ Bích hổ thẹn.

Ánh mắt Hạ Uyển Chi trầm xuống, cũng không nói gì.

Tối hôm qua nghe nói Hoàng Thượng sẽ qua thăm mình, Lâm Huệ cẩn thận suy nghĩ nên làm như thế nào giữ chân hần. Sáng sớm đã bắt đầu chờ mong, lại không nghĩ tới bữa tối hần sẽ tới đây, đó là điều mà cậu còn không được.

Sớm rửa mặt chải đầu ổn thỏa bởi vì Hoàng Thượng muốn dùng bữa ở Đức Hi Cung, ngự thiện phòng chuẩn bị đồ ăn rất phong phú, căn bản không cần nàng nhọc lòng.

Khi Lâm Huệ mở cái hộp gấm trên bàn trang điểm ra, Thái Vi sai người hầu lui hết ra ngoài, nhìn đồ vật mờ ám trong đó, nói: "Nương nương, không có ân sủng của Hoàng Thượng thì cái gì cũng không có, nương nương không thể ngồi chờ chết, bỏ lỡ cơ hội này sẽ hối hận."

Lâm Huệ cắn cắn môi, nói "Chờ Hoàng Thượng tới thì bỏ thêm một ít vào lò huân hương, hành động bí mật một chút, đừng dễ bị phát hiện." Đôi tay có chút run rẩy.

Thái Vi tiếp nhận gật gù đầu, đột nhiên cảm thấy thứ đồ không đến một lạng này lại nặng trĩu khiến người ta thờ dốt.

Trời chiều ngã về tây, khi Tề Diệp tới Đức Hi Cung, Lâm Huệ đặc biệt mặc một cái váy mới, tóc vẫn không dám cầu thả, cài trâm ngọc hắt ban thường, dịu dàng khéo léo hành lễ: "Tần thiếp cung nghênh thánh giá."

"Đứng lên đi!" Tề Diệp đưa tay đỡ từ xa một phen, ngồi xuống giường nệm. Lâm Huệ vắt khăn mặt hầu hạ rửa mặt lau tay, lại pha một ly trà cho hắn.

Tề Diệp uống một hớp, không phải trà hắn thích, uống một hớp lập tức để xuống. Lâm Huệ nói: "Đồ ăn đã được chuẩn bị tốt, Hoàng Thượng dùng bữa đi thôi!"

Hai người yên lặng ăn bữa tối, rất nhanh cung nhân dọn dẹp chén đĩa. Thái Vi cầm lọ hương bỏ thêm huân hương vào lò, nàng bắt động thanh sắc nhìn thoáng qua, nói: "Đã một quãng thời gian Hoàng Thượng không lại đây, tần thiếp cho người chuẩn bị nước ấm, không bằng để tần thiếp tắm rửa chân giải trừ mệt mỏi cho Hoàng Thượng?"

Tề Diệp suy nghĩ một chút gật đầu. Cung nữ nhanh chóng bưng nước ấm tiến vào, nàng thử thử độ nóng, lại bỏ thêm một gáo nước lạnh. Đầu xuân đôi tay bị nứt da đã lành, dù như thế, một đôi tay ngọc thon dài của nàng cũng bị lưu lại dấu vết...

Tề Diệp thoải mái nhắm mắt lại, lòng bàn chân vừa đau vừa dễ chịu. Hắn lười biếng dựa vào giường nệm hưởng thụ nàng xoa bóp.

Nửa buổi, Lâm Huệ mệt đến mức mồ hôi đầy đầu, người đang chớp mắt thiếu chút nữa đã ngủ say, nghe thấy nàng ôn nhu nói: "Hoàng Thượng, xong rồi!"

"Ừ!" Tề Diệp lên tiếng mờ mắt ra, ánh mắt nhìn lướt qua mặt nàng, nhìn nàng rũ mi mắt, nhan sắc thanh lệ, hân hân nước trà uống một hớp. Hương vị trà xác thật không tốt, nhưng lại có thể ngăn chặn chút xôn xang trong lòng.

Lâm Huệ nửa quỳ trên mặt đất mang vớ cho hắn. Thái Vi bụng điểm tâm lên, nàng cầm lấy đặt lên bàn trà, nói: "Hoàng Thượng nếm thử xem, đây là tần thiếp đặc biệt chuẩn bị cho Hoàng Thượng." Giọng nói dịu dàng như nước, ánh mắt lưu luyến thâm tình.

Hắn nhìn mà trong lòng nóng lên, ma xui quỷ khiến thế nào lại vươn tay nâng cầm nàng. Nhìn bộ dáng nàng vừa kinh ngạc vừa vui mừng, hắn nhẹ nhàng vỗ về cầm nàng, biểu tình bình tĩnh, lại nhìn thấy nàng có chút giật mình.

Lâm Huệ mím mím môi, nắm lấy tay hắn để ở trên mặt, về mặt lấy lòng nói: "Đêm nay Hoàng Thượng ở lại nhé? Đã lâu tần thiếp không được hầu hạ Hoàng Thượng."

Nhìn Nhị hoàng tử ngáp hai cái, nàng phân phó bà vú ôm Nhị hoàng tử đi xuống nghỉ ngơi. Bà vú gật gù đầu, rồi đi cùng hai cung nữ khác. Chân nàng giật giật, cảm thấy có chút bần rùn.

Hạ Bích thấy vậy, sai cung nhân chuẩn bị nước ấm cho nàng ngâm chân mát xa. Nhìn sắc trời dần dần tối, nàng hỏi "Hiện tại Hoàng Thượng đang ở đâu?"

"Còn ở Đức Hi Cung."

Hạ Uyển Chi nhú mày, lập tức không nói nữa.

Không bao lâu cung nhân tới truyền lời, nói: "Nương nương, đêm nay Hoàng Thượng nghỉ ở Đức Hi Cung, Hoàng Thượng sai nô tài tới nói một tiếng, để nương nương sớm đi nghỉ ngơi."

Nghe vậy, sắc mặt Hạ Uyển Chi không đổi, phát phát tay ý bảo cung nhân lui xuống. Không bao lâu sau, trong phòng truyền đến tiếng đồ vật bị quăng vỡ. Cung nữ canh cửa liếc mắt nhìn nhau, im như ve sầu mùa đông, đứng đó không dám tạo ra chút tiếng động nào.

Hạ Bích quỳ trên mặt đất, nhặt lên từng chút từng chút mảnh nhỏ cùng với điểm tâm bị nàng quăng ra. Dọn dẹp xong, nàng giao cho cung nữ, trấn an nói: "Nương nương bớt giận."

"Lui xuống đi!" Dù biết hắn không phải chỉ có một mình nàng, nhưng nghe thấy hắn ngủ lại Đức Hi Cung, trong lòng nàng vẫn cực kỳ không thoải mái, chưa xót đến mức làm người phản nộ.

Trong phòng chỉ còn lại có mình nàng. Sóng mũi cay cay, nàng không phản ứng gì để mặc nước mắt bắt chợt trào ra, khiến cho nàng ngẩn ngơ. Lau sạch nước mắt trên mặt, nàng đẩy cửa sổ ra nhìn trăng tròn trên cao. Ánh trăng sáng tỏ, đêm lạnh như nước, gió nhẹ thổi vào mặt. Nàng hít vào một hơi thật sâu, áp xuống không vui trong lòng, nghe chuông gió bằng vỏ sò phát ra tiếng vang leng keng, tâm tình dần dần bình phục.

"Hoàng Thượng nghỉ ở Đức Hi Cung." Quế Tú ma ma dịch dịch chân cho Thái Hậu, nói.

"Vậy sao?" Thái Hậu cười khê một tiếng: "Nếu Lâm Sung Dung được sủng ái, cái hậu cung này có thể sẽ náo nhiệt đấy. Từ thân như tỷ muội lại biến thành kẻ thù, thật là càng làm cho người ta có hứng thú."

"Nương nương nói phải, từ khi Lâm Sung Dung sảy thai, quan hệ của hai bọn họ trở nên căng thẳng. Nghe nói Uyển Quý Phi ngầm làm không ít việc để Lâm Sung Dung chịu khổ!"

"Nữ nhân! Một khi vào cung, liền không còn như dĩ vãng." Thái Hậu cười một chút, nhắm mắt lại.

Quế Tú ma ma không nhiều lời, buông màn giường, thổi tắt ánh nến, tay chân nhẹ nhàng rời đi.

"Nương nương, Lâm Sung Dung tới thỉnh an."

Hạ Uyển Chi mới vừa đứng dậy, Hạ Bích liền tiến vào truyền lời. Thần sắc không đổi, nàng mặc đồ xong, thông thả ung dung chải chuốt. Trên mặt nàng không có chút son phấn nào, nhìn vô cùng thanh nhã.

Nàng đi ra ngoài liền thấy Lâm Huệ ngồi một bên. Trên người nàng ta mặc một cung trang màu hồng đào, trên đầu mang theo trâm ngọc, mắt ngọc mảy mai, nhã nhặn đoan trang.

Thấy nàng ra tới, nàng ta vội vàng đứng dậy hành lễ: "Tần thiếp thỉnh an Uyển Quý Phi, nương nương vạn phúc kim an."

"Đứng lên đi!" Nàng không để tâm nói, ánh mắt quét một vòng trên mặt nàng ta, cuối cùng dừng ở trên vạt cổ áo. Trên da thịt tuyết trắng có một cái dấu vết xanh tím đỏ sậm như ả như hiện trên cổ nàng ta, như đâm vào mắt nàng. Đột nhiên trong lòng trào lên phản nộ, lại bị nàng kim nén áp xuống. Chỉ vừa mới vào mùa hè, nàng ta liền ăn mặc mỏng tang, vạt áo mở ra, vừa vặn để lộ dấu vết trên cổ. Nếu là nàng, dấu vết ái muội như thế che giấu còn không kịp, làm sao còn cố ý để lộ ra.

Hành động của nàng ta, nàng hiểu rõ. Chính là muốn mình tức giận, nàng cười nói: "Cơ thể Lâm Sung Dung gần đây có tốt hơn?"

"Nhờ phúc nương nương, tần thiếp đã khá hơn nhiều." Thấy biểu tình nàng nhàn nhạt, nàng ta cố ý xoa xoa vạt áo để lộ ra dấu vết rõ hơn, hôm nay nàng đặc biệt chọn một bộ cung trang mát mẻ.

"Vậy là tốt rồi! Dù sao hài tử cũng không thể có có, nếu thương tâm cũng không thể làm gì, vẫn là cơ thể mình quan trọng hơn." Nhìn sắc mặt nàng ta biến đổi, Hạ Uyển Chi đắc ý cười: "Lâm Sung Dung nói có phải hay không?"

Nàng ta âm thầm siết nắm tay: "Quý phi nương nương nói phải. Dù bị thương ra sao cũng không thể để hung thủ vui vẻ được, coi như là tại tần thiếp phúc mỏng mà thôi."

"Như vậy Lâm Sung Dung xem như tích thiện tích đức!" Nàng lại cười nói.

Lâm Sung Dung âm thầm cắn môi, trả lời: "Tần thiếp ghi nhớ." Tích thiện tích đức, chỉ sợ người cần nhất là người đó!

Lâm Huệ mang theo Thái Vi ra khỏi Chiêu Hoa Cung, gương mặt lập tức thay đổi, âm trầm đến mức có chút dọa người. Nhìn đoàn người từ rất xa đi tới, nàng thu liễm cảm xúc, làm ra thái độ nhẹ nhàng.

Lệ Phi đi tới, liếc mắt qua nàng một cái. Lâm Huệ cúi người hành lễ, ánh mắt dạo qua một vòng trên người Lệ Phi.

Lệ Phi cười nói: "Thật là đáng giá chúc mừng, nghe nói tối hôm qua Hoàng Thượng tới chỗ Lâm Sung Dung?"

"Hoàng Thượng ưu ái mà thôi!" Lâm Huệ nhàn nhạt đáp lại một câu.

Lệ Phi cười cười, nói: "Quả thật rất ưu ái." Một tháng Hoàng Thượng hiếm lắm mới đi trong cung khác ngồi, ngủ lại thì càng ít hơn nữa, chưa từng nghĩ là nàng ta còn có thể giữ Hoàng Thượng lại, sao có thể không phải ưu ái đây.

Người đang cười đảo ánh mắt qua cổ Lâm Huệ, dừng một chút, tiến lên kéo kéo cổ áo nàng, nói: "Nếu không muốn chọc Uyển Quý Phi không vui, có vài thứ vẫn nên che đi mới tốt. Lâm Sung Dung đừng quên đau khổ trước kia phải chịu, cái hậu cung này chính là Uyển Quý Phi định đoạt."

"Tần thiếp cần tuân Lệ Phi nương nương dạy dỗ." Nàng xoa xoa cổ, lôi kéo vạt áo che lấp một chút, biểu tình nhàn nhạt hành lễ lui xuống.

"Làm ra vẻ, chỉ là được ân sủng mà thôi, gà mái không đẻ được trứng thì có gì đáng giá khoe khoang. Dù được sủng ái cũng chỉ là lẻ loi một mình mà thôi, không có Hoàng Thượng ân sủng, xem người dựa vào ai?" Lệ Phi khinh thường hừ hừ hai tiếng đi vào Chiêu Hoa Cung.

Bữa trưa Tề Diệp dừng ở Chiêu Hoa Cung, nàng vẫn nhiệt tình đối đãi như trước, nhìn không ra một chút không vui. Mà hán cũng giống như thường lui tới, không nói cái gì. Nhưng thật ra Hạ Uyển Chi nghe nói hán cho người tặng không ít đồ vật đi Đức Hi Cung. Chi là ngủ lại một đêm, hiện tại Lâm Huệ thật đúng là cá mập xoay người.

Mấy ngày sau hán cũng không đi Đức Hi Cung nữa, Hạ Uyển Chi không nói cái gì, phăng phất như chưa phát sinh chuyện gì.

Theo tháng càng tăng, phản ứng mang thai cũng nhiều hơn, bụng cũng hiện rõ hơn. Nhị hoàng tử bắt đầu học đi, học nói chuyện, nhảy nhót, cực kì hoạt bát.

Trời sáng khí trong, trời trong nắng ấm, khó có khi Tề Diệp không làm triều, nàng liền nói đi Phóng Ứng Đài thả diều, hán gật đầu đồng ý, ôm Nhị hoàng tử đi tới Phóng Ứng Đài. Trên đài rất trống trải, nàng ngồi ở trong đình nhìn Tề Diệp đùa với Nhị hoàng tử. Nhìn bộ dáng hán vô cùng kiên nhẫn, nàng cười cười, cầm lấy hạch đào Hạ Bích lộ, xem bọn họ thả diều. Nghe tiếng Nhị hoàng tử cười đùa vui mừng nhảy nhót, nàng xoa xoa bụng phồng lên, rất là thỏa mãn.

Dù ở tại Tử Quế Hiên, chỉ cần ngẩng đầu vẫn có thể thấy con diều bay cao ở giữa mây trắng trời xanh, chỉ ngứa đầu là có thể nhìn thấy.

Nàng nhíu nhíu mày, dò hỏi "Ai đang thả diều?"

"Nghe nói là Hoàng Thượng, Uyển Quý Phi và Nhị hoàng tử thả diều ở Phóng Ứng Đài. Mấy người Lệ Phi nương nương đều đi qua, nương nương muốn đi qua nhìn một chút không?"

"Có cái gì hiếm lạ mà tụ tập nhiều người như vậy, Hoàng Thượng nhìn tới sao? Không cần tham gia náo nhiệt." Quý Tiệp Dư khinh thường hừ một tiếng, quay đầu nhìn Tam hoàng tử ở trong lòng ngực bà vú chơi trống bỏi, càng nghĩ càng giận, tiến lên đoạt trống bỏi trong tay Tam hoàng tử.

Tam hoàng tử sùng sốt, nhìn khuôn mặt âm trầm của Quý Tiệp Dư, hoảng hốt một chút, đột nhiên bẹp miệng oa oa khóc lớn. Nàng vốn đang không vui, thấy thế càng thêm tức giận: "Chỉ biết khóc, đồ cái thứ vô dụng..."

"Nương nương bớt giận, hà tất so đo cùng một hài tử?" Mộc Hương tiến lên trấn an, quăng một ánh mắt cho bà vú, bà vú vội vàng che chở Tam hoàng tử rồi đi, sợ đi chậm chút bị trách phạt.

"Hừ!" Quý Tiệp dư không vui hừ một tiếng đi vào phòng. Mộc Hương thờ dãi đi theo đuôi, nói: "Nương nương hán nên đối xử tốt với Tam hoàng tử hơn một chút, rốt cuộc hán là cốt nhục của Hoàng Thượng, là hoàng tử, nương nương cũng không thể để người khác nắm được nhược điểm."

"Hán là thứ gì người và ta biết rõ. Tam hoàng tử? Hán không phải!" Tam hoàng tử của nàng sớm đã không còn, chỉ là đã chùng ồm từ ngoài cung vào, cũng không phải là cốt nhục hoàng gia.

"Nương nương!" Mộc hương nuốt một tiếng "Tai vách mạch rừng, nếu bị người nghe được, chính là tội lớn."

Quý Tiệp Dư thu liễm một chút, hừ hai tiếng không nhiều lời nữa. Nàng cũng muốn xem như nhĩ từ ruột mà đối đãi, nhưng chính là làm không được. Huống chi Hoàng Thượng cũng không để ý hán, một thứ không thể làm gì, nàng cần gì phải trân trọng?

Ngồi trong chốc lát, Hạ Uyển Chi lấy khăn tay lau mồ hôi cho Tề Diệp. Hán hơi hơi cúi đầu, khước miệng mỉm cười nhìn nàng, hỏi: "Có mệt mỏi không?"

"Chưa mệt!"

Lau mồ hôi cho hán xong, lại đến phiên Nhị hoàng tử. Hán vui vẻ, một đôi mắt mắt to tròn linh động, cái miệng nhỏ tươi cười, lộ ra hàm răng trắng tinh: "Mẫu phi!"

"Ngoan!" Một câu mẫu phi làm nàng cảm thấy đủ không thôi, lại còn là một thân mềm mềm mại mại, làm lòng người run lên. Được nàng dạy dỗ mỗi ngày, Nhị hoàng tử đã có thể gọi người rất rõ ràng.

"Gọi phụ hoàng." Tề Diệp nghe được rất hào hứng, thò lại gần nói.

Nhị hoàng tử nhìn nhìn con diều trong tay hán, lại nhìn mẫu phi, được ánh mắt cổ vũ của nàng, Nhị hoàng tử non nớt mềm mại nói: "Phụ hoàng!"

Tề Diệp vui vẻ đến mức ôm hán lên, tung lên trên cao hai lần, chọc Nhị hoàng tử cười ha ha. Hạ Uyển Chi nhìn mà trong lòng run sợ, ánh mắt theo hán đi lên rồi xuống, đôi tay duỗi hồ đồ đỡ đỡ.

Lâm Huệ bước lên bậc thang, nghe thấy tiếng cười thì ngẩng đầu, liền thấy Tề Diệp ôm Nhị hoàng tử, tay Hạ Uyển Chi xoa xoa trên mặt, vén sợi tóc bên miệng ra sau mang tai.

Hạ Uyển Chi thấy nàng, lông mày hơi hơi nâng lên, chớp chớp mắt, nói: "Hoàng Thượng, hình như có gì đó bay vào mắt thần thiếp."

Nghe vậy, Tề Diệp không nghi ngờ gì, giao Nhị hoàng tử cho Hạ Bích, ôm nàng mặt cúi đầu thôi thôi: "Đừng nhúc nhích, mờ mắt ra trẫm thôi một chút là ổn thôi." Dáng vẻ khàn trương quan tâm, mặc cho ai nhìn đều sẽ ghen tị, huống chi là Lâm Huệ.

Bước chân khựng lại, Lâm Huệ hừ lạnh một tiếng, xoay người rồi đi.

Hạ Uyển Chi nhìn thấy, khoe miệng chứa ý cười, còn chưa cười ra, lại nghe thấy hần quan tâm hỏi: "Hiện tại như thế nào?"

Nàng chớp chớp mắt, cười nói: "Khá hơn nhiều, Hoàng Thượng thật lợi hại."

Tề Diệp mỉm cười không nói, rất hưởng thụ gật gật đầu, nhẹ nhàng xoa xoa bụng nàng.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vĩ Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Puta Ng

Beta: Nga Lê

Khí trời dần nóng lên, bụng của nàng cũng càng ngày càng lớn lên. Bên ngoài ánh mặt trời xán lạn. Nàng rất ít đi ra ngoài đi dạo, cho dù đi ra ngoài đi dạo cũng là mặt trời xuống núi mới đi dạo ngự hoa viên một chút cùng Tề Diệp.

Thiền thiếp tỉnh lại, cả người nàng đều có hơi hỗn loạn, trên người ra không ít mồ hôi. Người mang thai đều sợ nóng. Cung điện của nàng đã đặt một vài khối băng, nhưng vẫn cảm thấy hơi nóng. Rửa mặt xong, cung nữ ở một bên quạt gió. Nàng bưng nước ô mai ướp lạnh và ăn dưa hấu. Không bao lâu nữ nương ôm Nhị hoàng tử đi đến. Nhị hoàng tử trông thấy nàng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vui vẻ, vươn tay muốn nàng ôm. Bây giờ thân thể nàng sao có thể ôm nó? Thà nó ở bên cạnh, Nhị hoàng tử cười, nhìn nàng, mềm mại gọi "Mẫu phi!"

"Sách Nhi ngoan, cho người một miếng dưa." Nàng cầm một phần nhỏ dưa hấu đút cho nó ăn. Hàm răng Nhị hoàng tử rất tốt, cắn một cái liền tạo thành một lỗ hổng. Cái miệng nhỏ nhắn mút mút, cắn cắn, vui vẻ ăn dưa.

Lúc nó ăn xong một miếng dưa hấu nhỏ, nàng thấy bên ngoài không quá nóng, phân phó Hạ Bích chuẩn bị một ít nước ô mai ướp lạnh và dưa hấu, lau miệng cho Nhị hoàng tử, nói "Mẫu phi mang Sách Nhi đi tìm phụ hoàng, được không?"

"Tìm phụ hoàng! Phụ hoàng, phụ hoàng..." Nhị hoàng tử cười gật đầu, tự mình cầm lấy một miếng dưa, bộ dáng vô cùng hào hứng.

Nàng muốn ra ngoài nên sai Hạ Bích phân phó xuống. Bởi vì thân thể bất tiện, chuẩn bị cho nàng màn kiệu che ánh nắng mặt trời. Nhị hoàng tử đi cùng nàng ngồi trên kiệu, tò mò nhìn ra bên ngoài, hai mắt đen bóng tràn đầy mới lạ.

Rất nhanh đã đến ngự thư phòng, nàng xuống kiệu, nữ nương ôm Nhị hoàng tử theo sau. Tiểu thái giám nhìn nàng đã tới, từ xa tiến lên hành lễ. Nàng hỏi "Hoàng Thượng có ở ngự thư phòng không?"

"Hoàng Thượng đang nghị sự cùng Khang Ninh vương, chỉ sợ không nhanh đi ra. Tiểu nhân sẽ đi vào thông báo."

"Không cần, đến thiên điện đợi lát nữa là được. Nếu Khang Ninh vương đi thì tới thông báo." Nàng mang theo Nhị hoàng tử đến thiên điện ngồi. Trong thiên điện nuôi cá chép, Nhị hoàng tử rất thích. Hồ cá còn cao hơn hẳn, chắc chắn hẳn không nhìn thấy, chỉ có thể để nữ nương bế lên xem. Hạ Uyển Chi cảm hộp thức ăn cho cá. Nhìn cá chép nổi lên giành ăn, Nhị hoàng tử khanh khách cười. Nhị hoàng tử còn nhỏ, cần bản không biết lưu ý, tiếng cười rất lớn. Nàng muốn ngăn cản đã không còn kịp rồi. Thiên điện cách chính điện chỉ một bức tường, một cái cửa mà thôi.

Nghe tiếng cười của Nhị hoàng tử, người nghị sự dừng một chút, ánh mắt nhìn về thiên điện. Quang Thuận công công nói "Là Uyển quý phi mang theo Nhị hoàng tử tới, nói không muốn quấy rầy Hoàng Thượng nghị sự nên chờ ở thiên điện." Hần gật đầu, lông mày giãn ra, công việc bàn với Khang Ninh vương cũng gần xong. Hần khép tấu số lại, nói "Được rồi, hôm nay đến đây thôi. Khang Ninh vương lui ra đi!"

"Vâng! Thần đệ cáo lui." Khang Ninh vương chấp tay liếc nhìn thiên điện, lui xuống.

Vốn là năm sau Khang Ninh vương sẽ phải đi đến đất phong. Chỉ là gần đây thái phi thân thể khó chịu. Hần không yên tâm nên ở lại thành Kim Lăng làm tròn đạo hiếu, Tề Diệp chuẩn tấu. Hôm nay hẳn ở lại thành Kim Lăng làm việc.

Vuốt vuốt mi tâm, Tề Diệp đứng dậy, đẩy cửa thiên điện ra đã nhìn thấy Nhị hoàng tử kéo kéo Hạ Uyển Chi. Nhị hoàng tử nghe thấy động tĩnh, quay đầu lại trông thấy hần, ánh mắt sáng ngời, ý cười đầy mặt, ngọt ngào nói "Phụ hoàng!"

Vừa gọi, vừa lung la lung lay đi về hướng hần, mở rộng hai tay, muốn hần ôm. Trong lòng Tề Diệp nóng lên, tiến lên vài bước, hai tay ôm lấy nó, xoay vài vòng trên không trung, chọc cho Nhị hoàng tử khanh khách cười.

Hạ Uyển Chi ở một bên, nhìn thấy vậy nhẹ nhàng mỉm cười. Hai cha con thân mật trong chốn lát. Nhị hoàng tử ôm cổ phụ hoàng, cười tùm tùm nhìn qua mẫu phi của nó.

Trời nóng rất dễ chảy mồ hôi. Nhị hoàng tử đầu đầy mồ hôi, đầu tóc đều ướt hết. Nàng cầm khăn tay lau mồ hôi cho nó, mới vừa lau xong khuôn mặt sạch sẽ lại. Nàng cười, liếc nhìn Tề Diệp oán trách. Nàng dịu dàng, tập trung lau sạch mồ hôi trên mặt hần, nói "Thần thiếp mang theo nước ô mai và dưa hấu đến, Hoàng Thượng ném thứ ạ."

Tề Diệp cắn một miếng dưa, thấy Nhị hoàng tử nhìn mình chăm chăm, cười rồi cho nó cắn một miếng. Nhị hoàng tử vừa lòng, thỏa mãn nở nụ cười.

Ở ngự thư phòng một lát, Nhị hoàng tử ăn no lại đi xem cá chép. Tề Diệp vuốt ve phần nhô lên ở bụng nàng, hỏi "Có khỏe không?"

"Đều tốt ạ, Hoàng Thượng không cần lo lắng. Hôm nay có loại cá mới, thần thiếp phân phó làm canh cá hầm, chờ Hoàng Thượng tới dùng bữa tối." Nàng cười nói.

Tề Diệp gật đầu, cầm lấy tay của nàng nhéo nhéo "Trẫm xử lý chính sự xong sẽ qua." Bữa tối Tề Diệp dùng bữa tại Chiêu Hoa cung. Canh cá ngon miệng, Nhị hoàng tử cũng thích ăn cá. Nàng loại bỏ xương cá rồi đút cho Nhị hoàng tử ăn. Mà Tề Diệp nhìn thấy nàng không ăn được mấy, gấp một miếng cá đã nhặt xương, đặt vào trong bát của nàng, nói: "Để nhũ nương cho nó ăn là được rồi. Người đừng chỉ cố cho nó ăn còn mình thì đói bụng. Trong bụng còn có một đứa nhỏ nữa đang chờ ăn đấy."

"Hoàng Thượng đừng lo lắng. Lúc đầu thần thiếp đã uống một chén canh cá rồi. Hôm nay thần thiếp cũng không đói bụng. Hoàng Thượng ăn nhiều một chút mới phải." Gần đây khẩu vị nàng không tệ, một ngày ba bữa không thể thỏa mãn nàng. Lúc canh cá hầm xong nàng đã uống một bát, hiện tại cũng không thấy đói bụng.

Nghe vậy lúc này hân mới không kiên trì nữa, nghiêm túc ăn thức ăn nàng gấp cho. Thỉnh thoảng nghĩ về hai mẹ con nàng, trong lòng cảm thấy rất ấm áp. Đây mới là cảm giác người một nhà.

Dùng bữa tối xong trời còn chưa tối hẳn. Bọn họ ăn uống no đủ, chuẩn bị ra ngoài đi dạo một chút. Nhị hoàng tử muốn thả diều nên bọn họ đến Phóng Ưng đài. Mặt trời chiều ngả về tây, gió mát phơ phất, không nóng như ban ngày, nên không cảm thấy khó chịu.

Nàng ngồi trong đình ăn mật đào, cười nhìn qua Tề Diệp mang theo Nhị hoàng tử thả diều, tâm tình thật tốt. Bỗng nhiên trong bụng nhúc nhích, nàng cười nói "Hoàng Thượng..."

Hân chạy tới rất nhanh, hỏi "Làm sao vậy?" Hạ Uyên Chi mỉm cười, bắt lấy tay hân đặt lên bụng "Đang động."

Tề Diệp cảm nhận, nụ cười nhẹ nhàng, ánh mắt thật sâu. Tay hân đặt tại chỗ nhô lên ở bụng nàng, hân nhận thấy có động tĩnh, cười nói "Đúng là động."

Hai người cứ giữ tư thế như vậy, cho đến khi tiểu tử trong bụng an tĩnh lại mới thôi.

Hoàng hôn buông xuống, ở Phóng Ưng đài chơi một hồi lâu mới trở về. Nàng đang muốn đứng dậy. Đại khái là ngồi lâu, đột nhiên bị chuột rút tê dại. Hân thấy thế bất chấp thân phận, ngồi xổm xuống, vuốt ve mát xa hai chân cho nàng. Bây giờ hai chân nàng đã không còn mỏi mại như trước, bắt đầu bị phù lên.

Xoa bóp một hồi lâu nàng mới đỡ chút ít. Định để hân nâng đỡ đứng dậy, đi hai bước đã bị người ôm ngang lên, nàng kinh hô một tiếng. Tề Diệp cười nói "Trẫm bế Uyên Nhi đi xuống."

"Hoàng Thượng, thần thiếp không sao, hay là tự mình đi thôi!" Lời của nàng, hẳn như không nghe thấy. Hắn vững vàng ôm nàng đi xuống Phóng Ứng đài, hơi thở bình tĩnh, không thở gấp cũng không sợ hãi. Ngược lại mặt nàng hồng lên, vẻ mặt có chút không được tự nhiên, dù sao nhiều người nhìn như vậy.

Trở lại Chiêu Hoa cung, người kính phòng cầm bài từ đi đến. Hạ Uyển Chi nhìn thoáng qua cũng không nói gì, phân phó cung người chuẩn bị nước nóng. Nàng muốn tắm rửa, rửa mặt.

Tề Diệp cũng không thèm nhìn tới người quân sự, không kiên nhẫn khoát tay áo ra hiệu hắn lui xuống. Quân sự không dám lăm miệng, cầm khay, rồi đi không tiếng động. Hắn ta thấy Quang Thuận công công đứng ở cửa, nói "Nhiều ngày rồi Hoàng Thượng không đi lại các cung, ngay cả chỗ Lâm sung dung chỗ cũng không đi. Thái Hậu rất mất hứng."

"Thái Hậu mất hứng hay Hoàng Thượng mất hứng, cái quan trọng chắc hẳn không cần nói cũng biết!" Quang Thuận công công nói xong vào trong phòng. Quân sự thở dài, cảm thấy làm nô tài thật không dễ dàng, tình thế khó xử này là thế nào đây!

"Sao Hoàng Thượng không đi cung khác ngồi một chút?" Nhìn hắn ngồi một bên đọc sách, kinh ngạc nói.

"Uyển Nhi ghét bỏ trẫm sao?" Tề Diệp khiêu mi.

Nàng cười nói "Thần thiếp nào dám. Thần thiếp vui mừng còn chưa kịp, sao lại ghét bỏ Hoàng Thượng?" Hắn nghe vậy hài lòng, lúc này mới gạt đầu, bộp một cái trên mặt nàng. Cung nữ báo lại nói nước nóng đã chuẩn bị xong, nàng nói "Thần thiếp hầu hạ Hoàng Thượng tắm rửa thay quần áo được không ạ?" Nhìn khuôn mặt nàng thanh lệ trắng nõn, hắn gạt đầu.

Phòng bên cạnh đã chuẩn bị xong, quần áo sạch cũng đã đặt trên bình phong. Nàng thử nước ấm, quay đầu lại chỉ thấy hắn đã cởi quần áo xong, chỉ để lại một cái quần lót rộng lưng thùng mặc dưới eo, lộ ra lồng ngực to lớn, eo bụng rắn chắc.

Thấy một đôi con người tình mình nhìn mình chằm chằm, nàng lập tức cảm thấy mặt nóng lên, nói "Nước vừa đủ ấm rồi ạ, Hoàng Thượng có thể tắm rửa." Tiếng nói âm áp, lời nói vừa phát ra nàng lập tức đỏ mặt. Tề Diệp khẽ cười một tiếng, đi đến trước mặt nàng, nói "Không phải người nói muốn hầu hạ trẫm tắm rửa sao? Sao lại đỏ mặt? Hử?" Hắn cố ý. Hạ Uyển Chi hừ một tiếng, cúi bỏ quần lót của hắn, tay trượt xuống, nhìn vật kia đã có phản ứng, đến phiên nàng nở nụ cười.

Nghe thấy nàng cười, Tề Diệp hơi xấu hổ, nắm lấy cằm của nàng rồi cúi xuống. Tiếng cười dừng lại. Hắn bá đạo cạy mở môi lưỡi của nàng, làm nàng có chút trở tay không kịp, chỉ đành phải ngửa đầu đáp lại nụ hôn của hắn. Phần bụng nhô lên đầy đặn, hắn không dám quá thô lỗ để tránh đá thương nàng và hại tử. Nụ hôn dần trở nên dịu dàng. Nàng cảm thấy vật bên dưới bấp búi càng ngày càng nóng, trong lòng biết hắn đã động tình.

Không biết qua bao lâu, hắn mới buông nàng ra, mà nàng lại nắm lấy vật kia của hắn. Hắn run lên một cái, bỗng nhiên hít sâu một hơi, cúi đầu vào cổ nàng gặm cắn. Tiếng nói âm áp, trầm thấp "Uyển Nhi thật biết giãy vờ trẫm."

Chờ hai người tắm rửa xong, đêm đã khuya. Đôi môi nàng có hơi sưng đỏ, mặt đã rửa ráy sạch sẽ. Về mặt hắn thoa mỡ, cười vuốt ve mặt của nàng. Buổi tối trước khi ngủ hắn vẫn không quên hôn lên đôi môi của nàng, vừa lòng thỏa mãn ngủ. Dù cho có thai, nàng vẫn có biện pháp làm cho hắn muốn ngừng mà không được.

Ngày mùa hè Tề Diệp thích câu cá, phần lớn thời gian đều câu cá tại Ngọc hồ. Chính bởi vì như thế, mỗi khi mùa hè đến, ven Ngọc hồ người đứng ít không ít người. Hôm nay có Hạ Uyển Chi ở bên cạnh hắn, những người khác muốn khiến hắn chú ý cũng không phải dễ dàng.

Nàng lên thuyền hơi bất tiện. Nhị hoàng tử còn nhỏ, nên Tề Diệp thả câu trên bờ. Nhị hoàng tử ngoan ngoãn đi theo hắn, ngồi ở một bên. Hai bên là tiểu thái giám cầm dù che mặt trời. Nàng không có việc gì thì ngồi thêu hoa trong đình.

Không bao lâu sau Lê phi mang theo an Ninh công chúa đi tới, thỉnh an Tề Diệp, sau đó ngồi xuống trong đình, không nói chuyện với nàng. Hạ Uyển Chi thấy nàng ta coi như thức thời, cũng không tiến đến xun xoe, ngược lại không nói gì. An Ninh công chúa lớn hơn Nhị hoàng tử một tuổi, được nhũ nương chăm sóc, cầm lưới bắt bướm bướm.

Nhị hoàng tử nhìn thấy bắt đầu ngồi không yên, ánh mắt dõi theo An Ninh công chúa. Tề Diệp nhìn thấy, cười, cho nhũ nương mang nó đi chơi cùng An Ninh công chúa. Nhị hoàng tử vui vẻ gạt đầu, không để cho nhũ nương ôm, tự mình hấp tấp bước từng bước chân ngắn, chạy tới.

An Ninh công chúa nhìn nó một cái, cũng không để ý Nhị hoàng tử, tự mình cầm lấy túi lưới bắt bướm bướm. Nhị hoàng tử về bàn tay nhỏ bé, bắt lực đi theo, trở mắt nhìn An Ninh công chúa chơi. Lê phi thấy thế, tiến lên nói với An Ninh công chúa "Cho hoàng đệ chơi một lát được không?"

An Ninh công chúa lắc đầu không chịu, cầm lấy túi lưới, giấu phía sau.

Hạ Uyển Chi phân phó cung nhân đi xuống chuẩn bị túi lưới, tiến lên vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhị hoàng tử "Mẫu phi đã cho người đi lấy, đợi lát nữa Sách Nhi cũng có thể chơi."

Lê phi thấy An Ninh công chúa không chịu, giằng lấy túi lưới trong tay con bé, đưa cho Nhị hoàng tử "Nhị hoàng tử thích thì lấy chơi đi, đợi lát nữa đưa tới thêm thì cho An Ninh công chúa chơi cũng được." Nàng nói không sao, An Ninh công chúa lại không cảm thấy như vậy. Đôi mắt trông mong nhìn túi lưới, miệng mím lại, khóc oa oa.

Nhị hoàng tử nghe thấy cũng không vui, không cần túi lưới nữa. Nó nhìn mẫu phi, cái miệng nhỏ nhắn cũng chu ra, oa oa khóc lên, nước mắt ào ào rơi xuống. Hai đứa bé đều khóc, các nàng làm mẫu thân đương nhiên muốn dỗ dành. Tề Diệp nghe tiếng khóc quay đầu lại, cảm giác cần câu giật giật, kéo lên vừa nhìn nhưng là một con cá chép lớn. Hắn cười nói "Sách Nhi, xem này, phụ hoàng câu được một con cá lớn." Âm thanh của hắn khiến Nhị hoàng tử chú ý. Nhìn con cá chép nhảy lên trên không trung, nó chẳng quan tâm khóc nữa, bước chân chập chững chạy tới. Chỉ là mới học đi không lâu, chân hụt một bước, cả người quỵ rạp trên mặt đất. Nhũ nương vội vàng tiến lên phía trước đỡ nó đứng lên. Nó chỉ mãi nhìn cá nhảy, quên luôn cả khóc. Nhũ nương đỡ nó đứng lên. Nó không khóc không nháo đi tiếp về phía trước.

Hạ Uyển Chi thở phào nhẹ nhõm, lau nước mắt trên mặt cho nó. Trên tay bị thương chảy máu, Nhị hoàng tử lại không nhận ra, chỉ mãi nhìn cá chép. Nàng không biết nên nói gì, lau bụi bặm trên người cho nó.

Lê phi lại nói với An Ninh công chúa "Mẫu phi dạy người như thế nào? Bảo người không được tranh đoạt đồ cùng hoàng đệ, vì sao người không nghe lời?"

"Ô... Đây là..." An Ninh công chúa uly khuất rồi lệ, cầm túi lưới không buông tay. Lê phi thở dài, chỉ hy vọng Uyển quý phi không để việc này trong lòng. Dù sao chúng nó là hài tử, nào biết đối nhân xử thế?

Một buổi sáng Tề Diệp câu được không ít cá. Mà Hạ Uyển Chi và Nhị hoàng tử bắt bướm bướm, thật ra bắt bướm bướm là nàng cho cung nữ dùng lưới giả vờ treo ở chỗ Nhị hoàng tử không bắt được cho nó xem.

Về phần cá Tề Diệp câu được, nàng cho Hạ Đồng hầm canh cá, kho cá, hấp cá chép, cá rán, đều là công lao của hắn.

Đương nhiên, con cá chép lớn nhất kia vốn là muốn đưa đến cho Thái Hậu. Thái Hậu ăn chay niệm Phật không dùng thức ăn mặn nên nàng cho Hạ Bích đưa đến cho thái phi. Thái phi cho người đưa đến một chiếc mâm ngọc, bày tỏ cảm tạ.

Cuối tháng sáu An Ninh công chúa sinh nhật hai tuổi, tổ chức gia yến ở ngự hoa viên. Hạ Uyển Chi dắt Nhị hoàng tử tham gia. Kể từ khi học đi, Nhị hoàng tử đúng là nghịch ngợm hơn nhiều, không để ý là nó sẽ chạy ra xa. Hết lần này đến lần khác nàng dặn dò người bên cạnh phải coi chừng cho tốt, đừng làm nó va chạm bị thương. Mặc dù như thế, dù là nó té ngã không ít lần, cũng may không yếu ớt, không phải quá đau đớn nó cũng sẽ không khóc.

Lê phi dắt An Ninh công chúa trắng trẻo, đáng yêu ngồi một bên. Tề Diệp thưởng một chuỗi trân châu cho con bé. Lê phi cười, đeo lên cổ cho An Ninh công chúa.

Quý tiếp dư ôm Tam hoàng tử tham gia yến hội. So với Nhị hoàng tử, An Ninh công chúa hoạt bát, Tam hoàng tử nhút nhát hơn nhiều, trông thấy nhiều người cũng không dám lộ diện, bám lấy Quý tiếp dư không dám rời.

Kể từ sau khi Đức phi mất, An Nhiên trưởng công chúa được nuôi ở bên cạnh Thái Hậu. Thái Hậu rất yêu thương con bé. Trưởng công chúa yên lặng ngồi bên cạnh Thái Hậu, thậm chí nhu thuận bóc bỏ đào cho Thái Hậu, có bộ dáng hiểu biết, khiến người yêu thích.

Lâm Huệ nhìn bốn hoàng tử công chúa, trong lòng chua xót đau đớn, yến hội tiến hành một nửa liền lấy cớ rời đi. Đi được vài bước, nước mắt nàng nhịn không được rơi xuống.

Thái Vi thấy thế, đỡ nàng đi ra xa một chút, nói "Nương nương chớ suy nghĩ nhiều. Ngự y chỉ nói khó có thể mang thai, chứ không nói không thể mang thai. Ông trời nhất định sẽ chiếu cố nương nương, nhất định có thể sinh hạ tiểu hoàng tử."

"Nào biết ngự y có gạt người hay không?" Lúc trước nói tổn thương thân thể, không có khả năng sinh con. Về sau lại nói là nếu điều dưỡng thỏa đáng, không phải không có khả năng đó.

"Nương nương, ngự y làm sao lại gạt người. Nương nương đừng nản chí." Thái Vi trấn an, nhìn chủ tử về mặt khổ sở. Nàng trầm mặc một hồi, nói "Hon nữa, sang năm lại bắt đầu tuyển tú. Sao nương nương không để lão gia sắp xếp Tử tiêu thư tiến cung. Nếu nàng ấy được sủng ái, sinh hạ hoàng tử, nương nương có thể ôm tới nuôi dưỡng bên cạnh mình."

"Hừ, đến lúc nàng ta tiến cung, được sủng ái, chỉ sợ đã leo lên đầu ta rồi. Con của nàng ta sao có thể đến phiên ta làm chủ?" Trong tâm tư của Lâm Huệ không muốn nuôi hài tử của người khác. Hon nữa, nàng và mấy vị muội muội cũng không thân cận.

Thái Vi trầm mặc, không cần phải nhiều lời nữa, nàng biết rõ nói nhiều sai nhiều.

Ngồi trong đình một lát, hai người đang định rời đi. Nhìn người đi tới là Khang Ninh vương, nàng rù mi hành lễ. Khang Ninh vương nhìn nàng một cái, cũng không nói gì, đi qua bên người nàng. Lâm Huệ không dám ở lâu, sau khi hành lễ liền rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 122

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: navahn

Beta: HueKhanh92

Đi được vài bước, Lâm Huệ đột nhiên dừng lại, nói với Thái Vi: "Người ở chỗ này chờ."

"Nương nương..." Thái Vi còn chưa kịp hỏi, nàng ta đã vội vàng rời đi.

Thái Vi muốn đuổi theo, nhưng chân chờ một chút sau đó vẫn đứng ở tại chỗ chờ.

Lâm Huệ theo đường cũ trở về, không nhìn thấy bóng dáng kia làm nàng có chút thất vọng, xoay người đang muốn bỏ đi, trước mắt lại xuất hiện một người.

Nàng kinh ngạc: "Khang Ninh Vương..."

Còn chưa nói xong đã một bàn mạnh mẽ bắt lấy, kéo nàng rời đi.

Nàng kinh hãi "Người làm gì vậy? Buông tay."

"Không muốn bị người ta phát hiện thì im lặng một chút." Khang Ninh Vương nhàn nhạt nói một câu, nàng tức khắc im miệng. Hắn kéo nàng đến một chỗ kín hơn mới buông tay ra: "Vừa rồi Lâm Sung Dung quay lại tìm bốn vương sao?"

Nàng bị phát hiện, có chút xấu hổ buồn bực, nói "Không có, quên đồ nên quay lại tìm mà thôi."

"Phải không?" Hắn đương nhiên không tin. Nhìn nàng cũng không giống như vừa quên đồ.

Lâm Huệ cảm thấy chính mình điên rồi mới quay lại đây, trừng mắt nhìn hắn một cái liền nâng bước rời đi, lại bị hắn kéo ngược lại, thân mình dựa vào trong lòng ngực của hắn. Một mùi hương thoang thoang nhàn nhạt bao phủ. Nàng ngẩn ra một chút, ngay sau đó nghĩ đến thân phận của hai người, liền phải đẩy ra. Đột nhiên bên tai truyền đến cảm giác ấm áp, hắn cúi đầu gần sát nàng, nói "Bộ dáng của Lâm Sung Dung lúc nói dối nhìn không đẹp."

Lời nói tuy tiện làm nàng chán nản, kéo tay hắn ra, nói: "Xin Khang Ninh Vương tự trọng, ta không phải là nữ nhân mà người có thể động tới."

"Cũng không hẳn, tuy người là nữ nhân của Hoàng Thượng, chi tiết không được sủng ái." Khang Ninh Vương khẽ cười một tiếng, vui vẻ nhìn người đang tức giận, nói: "Sao? Chẳng lẽ Lâm Sung Dung cảm thấy bản thân rất được sủng? Theo bốn vương biết, phi tử được Hoàng Thượng sủng ái nhất chính là Uyển Quý Phi."

Vừa nghe Uyển Quý Phi, nàng cắn chặt răng: "Cho dù có không được sủng cũng không cần Vương gia phải nhọc lòng. Việc hôm nay tạm thời không nói, lần sau nếu Khang Ninh Vương dám mạo phạm, đừng trách tàn thiếp không nhắc nhở."

Dứt lời liền rời đi, lại không nghĩ hắn vẫn chưa nghe theo lời cảnh cáo, không đợi nàng rời đi đã nắm lấy tay nàng. Nàng bất ngờ không kịp phòng ngừa, cả người bị hắn đánh kéo ngược lại. Hắn vững vàng ôm nàng vào ngực, không đợi phản ứng lại liền cúi đầu hôn nàng.

Đôi môi mềm mại mang theo hương rượu áp xuống, nàng tức khắc sững sốt, trong đầu trống rỗng, nhìn bầu trời đêm, nhất thời không biết nên phản ứng thế nào.

Đến tận lúc trên môi cảm thấy đau, nàng mới thanh tỉnh lại, cố gắng đẩy người ra. Nàng đề phòng lui lại mấy bước, nhìn chằm chằm hắn, bực bội nói: "Lớn mật!"

Khang Ninh Vương chẳng hề để ý, tự xoa xoa đôi môi, cười cười: "Lâm Sung Dung rất đẹp."

"Người... Người... Ta nhất định sẽ nói cho Hoàng Thượng người khinh bạc ta." Lâm Huệ tức giận, xoay người rời đi. Lần này hắn lại không đuổi theo, dường như cũng không sợ nàng cáo trạng, chỉ nhàn nhạt nói "Người cho rằng Hoàng Thượng sẽ tin sao? Chỉ cần bốn vương nói là người câu dẫn bốn vương..."

Nghe vậy, nàng tức giận đến tái mặt: "Người nói vậy, ta sẽ không làm loại chuyện này..."

"Người sợ?" Khang Ninh Vương tiến lên, nâng cằm nàng. Lâm Huệ giãy giụa, hắn lại không thèm để ý, cười nói: "Tùy người, nếu Hoàng Thượng trách phạt, bốn vương cũng sẽ không để tâm. Chỉ là một lần trách phạt nhỏ nhưng bù lại được gần gũi người, bốn vương rất vui." Hắn xoa xoa khoe môi nàng, lau đi vết máu sau đó cười cười rời đi.

Lâm Huệ đứng sững, cả người hoảng loạn, chút phần nộ đã sớm biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Hạ Uyển Chi từ nhà vệ sinh đi ra, quay về tham dự bữa tiệc, thấy Lâm Huệ liền khựng lại một chút. Lâm Huệ cũng thấy nàng, thần sắc biến đổi, tiến lên hành lễ.

"Lâm Sung Dung đi đâu vậy?" Nhìn Khang Ninh Vương cách đó không xa đang đi tới phía sau nàng ta, nàng hỏi.

Lâm Huệ chưa kịp mở miệng, Khang Ninh Vương đã đến chỗ các nàng. Thân phận Hạ Uyển Chi cũng không nhỏ, Khang Ninh Vương liền tiến lên chào hỏi, ánh mắt liếc nhìn Lâm Huệ một cái, nói: "Sao Quý phi nương nương lại đến đây?"

"Ngồi lâu nên muốn ra ngoài đi dạo một chút. Vừa rồi Hoàng Thượng còn hỏi thăm Khang Ninh Vương, không nghĩ Khang Ninh Vương lại nhàn hạ thoải mái thăm thú Ngự Hoa Viên như thế."

"Nurong nurong nói đùa! Nếu Hoàng Thượng tìm bốn vương, bốn vương cũng không dám chậm trễ, xin cáo lui trước." Nói xong chấp tay rời đi.

Hạ Uyển Chi liếc mắt nhìn Lâm Huệ một cái, cũng không nói thêm gì, cùng Hạ Bích trở về.

Lâm Huệ thấy nàng đi xa, âm thầm thờ ra.

Tiệc tối tiến hành gần xong, Tề Diệp đứng dậy rồi đi, mọi người cung tiễn. Lệ Phi ôm An Bình công chúa theo sau, Hạ Uyển Chi được Hạ Bích nâng lên, chậm rãi đi tới.

Lệ Phi đuổi theo Tề Diệp, nói: "Hoàng Thượng..."

Hắn quay đầu lại chờ nàng ta nói tiếp. Lệ Phi biết Uyển Quý Phi không theo kịp, lớn gan nói: "Hoàng Thượng, thần thiếp cho người chuẩn bị canh giải rượu. Đêm nay Hoàng Thượng uống không ít rượu, uống chút canh sẽ tốt cho thân thể."

Ý tứ của nàng quá rõ ràng, nàng hy vọng hắn có thể lưu tại Ngọc Hoa Cung.

Tề Diệp nhìn nàng, trầm mặc trong chốc lát, ngay sau đó gật đầu.

Lệ Phi vui mừng không thôi, hai mắt tỏa sáng, tươi cười đầy mặt.

"Nurong nurong, Hoàng Thượng đi Ngọc Hoa Cung." Hạ Bích đỡ nàng, nói nhỏ. Hạ Đồng đi phía trước cảm theo đèn lồng chiếu sáng.

Nàng hỏi: "Là Hoàng Thượng tự muốn đi, hay là Lệ Phi nói cái gì?"

"Lệ Phi nurong nurong đặc biệt chuẩn bị canh giải rượu cho Hoàng Thượng." Hạ Bích nói đúng sự thật.

Hạ Uyển Chi gật đầu không nói gì, quay đầu nhìn thoáng qua Nhị hoàng tử đang ngủ say trên vai bà vú. Đoàn người im lặng đi đến Chiêu Hoa Cung.

Tề Diệp tới Ngọc Hoa Cung, Lệ Phi cho bà vú đem An Bình công chúa đi nghỉ ngơi. Nàng giặt khăn mặt hầu hạ hắn rửa mặt một phen, cung nữ rất nhanh đã bưng canh giải rượu tiến vào. Lệ Phi nhận lấy đưa lên Tề Diệp, hắn bưng uống một ngụm, độ ẩm vừa phải, hương vị cũng cũng không tệ lắm, liền uống cạn chén.

Lệ Phi tiếp nhận chén không, nói: "Đêm nay chắc là Hoàng Thượng mệt mỏi, thần thiếp cho người chuẩn bị nước ấm, Hoàng Thượng ngâm mình trong chốc lát rồi về sau cũng tốt."

"Không cần, trời không còn sớm, ái phi nghỉ ngơi sớm một chút, trăm ngày khác lại đến xem ái phi." Tề Diệp đứng dậy nhìn nàng một cái, nói.

Lệ Phi lập tức có chút thất vọng, khẩn cầu nói: "Hoàng Thượng không ở lại sao?"

"Nghỉ ngơi sớm một chút!" Hắn không nhiều lời nữa, sai bước rồi đi. Lệ Phi tâm tình phức tạp nhìn theo. Người đã đi xa, nàng mới dậm chân đầy tức giận, tức giận xong rồi lại thấy bất lực.

Hôm nay là sinh nhật An Bình công chúa, hắn cũng không lưu lại, sao nàng có thể cao hứng đây?

"Đi hỏi thăm đêm nay Hoàng Thượng nghỉ ở chỗ nào?" Nàng lại thật muốn biết là ai đã cầu dẫn tâm can Hoàng Thượng.

Tú Hà phân phó người theo sau, không bao lâu trở về, nói "Nurong nurong, Hoàng Thượng đi Chiêu Hoa Cung."

Lệ Phi nghe vậy liền nhụt chí. Nghĩ đến cũng phải, hiện giờ trong hậu cung này Uyển Quý Phi chính là người độc sủng, bất cứ ai cũng không thể lung lay được. Nàng chỉ là một Lệ Phi không được sủng ái, làm sao có thể so sánh với Uyển Quý Phi.

Chỉ cần chính mình có được một nửa sự sủng ái của cũng đã thấy đủ. Chỉ tiếc Hoàng Thượng ngoại trừ Uyển Quý Phi, đối xử với những người khác đều xa cách. Bởi vì thế, nữ nhân hậu cung thật bị ai.

Hạ Uyển Chi rửa mặt chải đầu một phen, đang chuẩn bị nghỉ ngơi liền nghe cung nhân tới báo, nói Hoàng thượng tới. Nàng có chút ngoài ý muốn, khó lắm hắn mới đi Ngọc Hoa Cung một chuyến, chẳng lẽ Lệ Phi không giữ người lại?

Dù sao nghe tin hắn tới, trong lòng nàng vẫn rất vui. Nàng khoác một cái áo ngoài đứng dậy nghênh đón, Tề Diệp tiến vào nhìn nàng đã rửa mặt chuẩn bị nghỉ ngơi, cười nói: "Sao không đợi trẫm đã nghỉ ngơi?"

"Thần thiếp cho rằng Hoàng Thượng sẽ ngủ lại Ngọc Hoa Cung." Nàng phân phó Hạ Bích chuẩn bị nước ấm, nói: "Hoàng Thượng nhìn rất khỏe, có muốn chuẩn bị canh giải rượu hay không?"

"Không cần, trăm uống rồi." Hắn kéo nàng ngồi xuống, cúi đầu áp vào cái bụng phồng lên của nàng, rất lâu mới nói: "Có lẽ tiểu hài tử đã nghỉ ngơi!"

"Phải! Canh giờ không còn sớm, chắc là đã nghỉ ngơi." Nàng vỗ về đầu của hắn, lấy lược chải tóc cho hắn. Hắn vẫn thường vuốt tóc, mỗi đêm chải một chút rất thoải mái, từ trước đến nay hắn thực hưởng thụ cách nàng chải tóc như vậy.

Thái Hậu rửa mặt chải đầu xong, nằm xuống hỏi "Nghe nói Hoàng Thượng đi Ngọc Hoa Cung?"

"Vâng." Quế Tú ma ma nói: "Hoàng Thượng ban đầu đi Ngọc Hoa Cung, sau đó lại đi Chiêu Hoa Cung, lúc này chắc là ngủ lại ở Chiêu Hoa Cung."

Thái Hậu vừa nghe, liền không cao hứng, nói: "Thật đúng là Hoàng Thượng không rời được Uyển Quý Phi, thế nên nàng ta có thai cũng không lạ gì, những phi tần còn lại không được sủng ái bao nhiêu. Hoàng Thượng quả thực chung tình, không giống tiền đế chút nào."

Quế Tú trầm mặc, nhất thời không biết nên nói gì.

"Tuy không biết Uyển Quý Phi có thể giữ được ân sủng như thế hay không, nhưng nàng ta quả thật có phúc, còn được Hoàng Thượng độc sủng." Thái Hậu cười nhạt.

Quế Tú nói: "Nô tỳ thấy Uyển Quý Phi cũng không được sủng ái bao lâu, sang năm là kỳ tuyển tú, đến lúc đó mỹ nhân như hoa như ngọc, tú nữ tươi trẻ xinh đẹp tiến cung, Uyển Quý Phi làm sao còn có thể giữ được sủng ái? Huống chi Tĩnh Di tiểu thư cũng tiến cung, dựa vào nhan sắc của Tĩnh Di tiểu thư, Hoàng Thượng không thể không thích."

"Cái đó cũng phải xem tạo hóa của Tĩnh Di." Thái Hậu nhàn nhạt nói một câu. Trong lòng mơ hồ, rốt cuộc Triệu Tĩnh Di cũng là người đã đính thân, tuy rằng Văn thị lang mất rồi, nhưng nếu muốn nàng tiến cung cũng không thể dễ nguyên tên Triệu Tĩnh Di được. Lúc này Thái Hậu đã an bài đầy đủ, chỉ chờ đến lúc tuyển tú.

Mấy ngày sau là sinh nhật An Bình công chúa, sinh nhật của An Nhiên công chúa cũng sắp đến. Được Thái Hậu làm chủ, yến hội sinh nhật An Nhiên trường công chúa so với An Bình công chúa thì nào nhiệt hơn rất nhiều.

Tuy Lệ Phi không vui nhưng cũng biết không thể bất mãn điều gì. An Nhiên trưởng công chúa không có mẫu phi, nhưng nàng có Thái Hậu chống lưng, đương nhiên phong quang vô hạn, tôn quý không thôi. Còn chưa nói đến việc Thái Hậu phải khiến mọi người thấy bà rất yêu thương An Nhiên trưởng công chúa, sinh nhật nàng làm sao có thể làm cho qua được?

Hạ Uyển Chi phản phó tất cả đều dựa theo ý của Thái Hậu mà làm. Bà ta là Thái Hậu, Hoàng Thượng cũng phải cho bà ba phần thể diện, nàng làm sao có ý định đối nghịch với Thái Hậu? Nàng chuẩn bị phần lễ vật quý giá, sáng sớm đã cho người đưa đi Thọ Ninh Cung. Cũng coi như là một phen tâm ý của nàng, cho dù Thái Hậu có thích hay không thì cũng là chuyện của bà ta.

Tháng sáu trời qua rất nhanh, thoáng cái đã đến tháng bảy, thời tiết vẫn rất nóng. Thật ra nàng vẫn còn tốt, trong phòng đặt nhiều khối băng nên cũng không cảm thấy nóng. Có khi Tề Diệp cao hứng muốn đến Ngọc hồ thả câu, nàng cũng sẽ đi theo nhìn. Nhị hoàng tử là vui mừng nhất, hần nhìn phụ hoàng câu lên từng con cá một, lại còn nhảy nhảy trên không, kích động không thôi.

Mà nàng tương đối lười, nằm trên ghế hóng mát, một lát sau đã ngủ mơ mơ màng màng. Không biết ngủ bao lâu, cảm giác trên mặt ngứa, dường như còn nghe thấy âm thanh cười trộm. Đến khi nàng tỉnh táo mở mắt ra đã thấy hai người đứng trước mặt. Tề Diệp nắm lấy tay Nhị hoàng tử, Nhị hoàng tử tay cầm cò đuôi chó, phòng chừng chính là bọn họ cầm cò đuôi chó chọc nàng.

Nàng oán trách trừng mắt nhìn bọn họ, nhéo khuôn mặt nhỏ đầy thịt của Nhị hoàng tử, nói: "Nhóc con, lại còn dám quấy phá giấc ngủ của mẫu phi, nên phạt!"

Nghe vậy, Nhị hoàng tử chui ra phía sau Tề Diệp, dè chừng nói: "Mẫu phi, không phải Sách Nhi, là phụ hoàng."

Hắn đã nhanh chóng khai ra đầu sỏ gây tội. Nàng trừng mắt, Tề Diệp cười ha ha. Hắn ôm Nhị hoàng tử ném lên không trung, chọc bé cười khanh khách, cũng không cảm thấy sợ hãi.

"Tiểu tử thôi còn dám cáo trạng, xem phụ hoàng giáo huấn ngươi thế nào." Nói là giáo huấn, nhưng cuối cùng hai cha con lại chơi đùa vui vẻ, ở rất xa cũng có thể nghe thấy tiếng cười sung sướng.

Người đứng ở Nguyệt Hoa Lâu nhìn ba bọn họ chơi đùa bên Ngọc hồ, nói: "Được, ta đáp ứng điều kiện của ngươi, chỉ cần ngươi có thể giúp ta được sủng."

"Nuông nường là người thông minh, lần này sẽ không nhìn lầm." Đôi mắt hần lóe sáng, nụ cười có chút đặc ý.

Tết Trung Nguyên, trong cung chuẩn bị không ít đèn lồng. Bởi vì nàng có thai nên vẫn chưa ra khỏi Chiêu Hoa Cung, chỉ ở trong điện nghỉ ngơi. Nhị hoàng tử được Hạ Bích dẫn ra ngoài chơi trong chốc lát đã trở lại, vừa tới liền ngọt ngào gọi mẫu phi, bàn tay nhỏ nắm lấy hai hạt sen, nói: "Mẫu phi ăn."

"Sách Nhi thật ngoan, biết hiếu thuận với mẫu phi. Mẫu phi không ăn, dứt cho Sách Nhi ăn có được không?" Nàng lột hạt sen dứt cho hắn ăn, Nhị hoàng tử vừa chơi vừa ăn rất ngon miệng.

Nàng sai người chuẩn bị nước ấm cho hắn tắm gội. Hiện giờ thân mình nàng bất tiện, cần bàn không thể ngồi xổm xuống, nên cũng không thể tự mình tắm gội cho hắn, chỉ ở một bên nhìn. Nhị hoàng tử rất thích tắm gội, đặc biệt thích được phụ hoàng của hắn mang đi suối nước nóng. Có điều hiện tại giữa mùa hè, hắn không được đến suối nước nóng thường xuyên.

Ngày nóng bức qua đi, tháng tám rốt cuộc cũng tới. Thời tiết dần dần mát mẻ, hoa hướng dương, hoa quế cũng bắt đầu nở, hương quế thoang thoảng khắp nơi, hoa quả cũng nhiều lên. Vì nàng thích ăn quả nho và thạch lựu nên Chiêu Hoa Cung chuẩn bị rất nhiều. Hoa quả tiến cống tốt nhất, ngoài Thái Hậu, thái phi bên kia tặng một chút, tất cả số còn lại đều ở Chiêu Hoa Cung, có thể thấy Hoàng Thượng sủng ái nàng đến cỡ nào.

Năm nay mùa thu hoạch tốt, các nơi đều thu hoạch đều rất nhiều. Tề Diệp tâm tình vui vẻ, đầu thu liền chuẩn bị đi săn thú. Thân thể Hạ Uyển Chi bất tiện, không thể lặn lội đường xa nên không đi biệt cung săn thú.

Nàng không đi, những phi tần khác rất mong được đến biệt cung, nhưng cuối cùng nàng chỉ an bài Lệ Phi đi theo. Nguyên nhân rất rõ ràng, ít nhất hiện giờ Lệ Phi sẽ không trở thành sự uy hiếp của nàng, còn Lâm Huệ và Quý Tiệp dư, nàng cũng sẽ không để bọn họ hưởng lợi.

Đêm trước ngày khởi hành, nàng dặn dò Tề Diệp bảo trọng thân thể, Tề Diệp cũng hứa chờ đến lúc sinh ra hài tử, thân thể của nàng tốt lên, sẽ mang theo nàng đi săn mùa đông.

Nàng cười gật gật đầu. Hắn nhích đến gần hôn lên môi nàng, bàn tay to bao lấy bộ ngực đang đau trường, nắm lấy tay nàng đặt trên vật nóng của mình. Nàng bị hắn cuốn lấy, không có biện pháp chống đối, biết hắn đã động tình. Nếu không muốn hắn sủng hạnh nữ nhân khác, cũng chỉ có cách chính mình hầu hạ khiến hắn thoải mái dễ chịu.

Lúc đưa Tề Diệp ra cung, nàng vô cùng luyến tiếc hắn. Nhị hoàng tử lại càng biểu hiện rõ ràng, dính chặt trên người hắn, làm gì cũng không chịu xuống, ai ôm cũng không muốn. Nhưng nó mới hơn một tuổi, không thể yên tâm cho đi theo được, nàng đành khuyên can mãi mới khiến nó buông tay.

Tề Diệp nói: "Trẫm sẽ trở về nhanh, đến lúc đó nhất định sẽ sẵn cho Uyển Nhi một đầu hươu sao."

"Được!" Nàng cười gật đầu, nhìn thật sâu vào mắt hắn một cái, nói: "Hoàng Thượng chú ý an toàn, thần thiếp cùng Nhị hoàng tử ở trong cung chờ Hoàng Thượng."

Tề Diệp tỏ ý đã biết, sờ đầu nhỏ của Nhị hoàng tử, sau đó lại sờ cái bụng phồng lên của nàng. Rót cuộc cũng xoay người lên ngựa, liếc mắt nhìn bọn họ một cái rồi đánh ngựa rời đi.

Nhị hoàng tử trở mắt nhìn hắn rời xa chính mình, gấp đến độ oa oa khóc lớn: "Phụ hoàng, phụ hoàng..."

"Sách Nhi ngoan, phụ hoàng sẽ trở về rất nhanh, đừng khóc, mẫu phi ở đây." Dỗ nửa ngày, Nhị hoàng tử mới ngừng la lối, ủy khuất nằm trong lòng bà vú, thút tha thút thít rất thương tâm.

Nàng nhìn thấy thế, nhìn không được cười khổ, xem ra hắn vẫn là thân với phụ hoàng hơn một chút.

Đoàn người đi khuất, Thái Hậu nói: "Hiện giờ Hoàng Thượng không ở trong cung, sự tình hậu cung Uyển Quý Phi nên lưu ý nhiều hơn một chút."

"Vâng! Thần thiếp ghi nhớ." Đợi Thái Hậu rời đi, nàng cũng lạnh nhạt quay về Chiêu Hoa Cung.

Quý Tiệp dư nhìn theo bóng nàng, cười lạnh một tiếng.

Lệ Phi được theo Hoàng thượng đến biệt cung, An Bình công chúa tạm thời ở tại Chiêu Hoa Cung cho nàng chăm sóc. Nàng để Hạ Bích quét dọn thiên điện làm chỗ ở cho An Bình công chúa, dặn dò chú ý kỷ lưỡng. Dù sao cũng là phó thác cho nàng, nàng phải thật cẩn thận.

An Bình công chúa dường như có chút sợ nàng, trước mặt nàng khá yếu đuối nhút nhát. Nàng cười cười, cầm một chùm nho đưa cho bé. An Bình công chúa chỉ sợ hãi nhìn, không dám bước lên tiếp nhận. Bà vú thấy thế, vội cảm kích cảm lấy, thay An Bình công chúa nói lời cảm tạ.

Nàng cười không nói, dặn dò bà vú chăm sóc thật tốt, sau đó nói bà ta mang theo An Bình công chúa ra ngoài ngắm cảnh. Nhị hoàng tử hình như rất thích vị tỷ tỷ này, luôn nhìn con bé chăm chăm.

Hạ Uyển Chi cho bà vú mang bọn họ đi ra ngoài chơi cùng nhau, dù sao cũng là bạn cùng lứa tuổi, tiếp xúc nhiều cũng tốt.

Nàng ngồi được một lát, xử lý chút việc vặt xong liền có chút mệt mỏi, mau chóng quay về giường nghỉ ngơi, để Hạ Bích quản lý động tĩnh trong cung.

Không biết ngủ bao lâu, đến khi tỉnh lại chỉ nghe thấy tiếng khóc của Nhị hoàng tử, nàng vội vàng đứng dậy, gọi: "Hạ Bích?"

Hạ Bích rất nhanh tiến vào, nói: "Nương nương muốn dậy sao?"

"Nhị hoàng tử sao lại khóc?" Nàng nhú mày, mặc áo mang giày xong liền xuống giường.

"Vừa rồi Nhị hoàng tử cùng An Bình công chúa đang chơi đùa vui vẻ, Nhị hoàng tử nhìn thấy chuồn chuồn bằng tre của An Bình công chúa nên muốn mượn một lát. An Bình công chúa không cho, hai người xô đẩy nhau. Nhị hoàng tử bị đẩy, vô tình đập đầu chảy máu, nô tỳ đang định đánh thức nương nương..."

Nghe nói Nhị hoàng tử đập đầu, tím nạng co thắt lại, bất chấp tóc chưa chải vẫn đi ra ngoài nhìn thử. Quả nhiên trên trán Nhị hoàng tử có một lỗ nhỏ, máu tươi chảy ướt khăn tay. Nhị hoàng tử đang khóc đến thương tâm, vẻ mặt đau đớn, nhìn thấy nạng lại càng khóc to hơn: "Mẫu phi, mẫu phi... Đau..."

Hạ Bích đi theo sau, nói: "Nô tỳ đã sai người truyền ngự y, Lâm ngự y rất nhanh sẽ đến đây."

Thấy nạng tới, bà vú và cung nữ đều quỳ trên mặt đất thỉnh tội. Nàng muốn ôm Nhị hoàng tử, nhưng bắt đắc dĩ mang một cái bụng to, khom lưng cũng khó, nói gì đến chuyện ôm hân. Hạ Bích ôm Nhị hoàng tử, Nhị hoàng tử lại vuron tay ôm cổ nạng, lớn giọng khóc lóc.

"Được rồi, mẫu phi ở đây, không đau, một chút cũng không đau. Sách Nhi ngoan, nam tử hán không thể tùy tiện khóc, biết không?"

An Bình công chúa ở một bên, thấy nạng tới, dường như biết chuyện mình đã làm sai, sợ hãi khóc lớn. Bà vú thỉnh tội, nói: "Nương nương bớt giận, đều do nô tỳ không chăm sóc tốt An Bình công chúa, thỉnh nương nương trách phạt."

"Đi xuống đi, ngày sau dạy dỗ An Bình công chúa cho thật tốt. Nàng là tỳ tỳ, phải chăm sóc đệ đệ, không được làm hại đến đệ đệ, biết không?"

"Nô tỳ ghi nhớ, nô tỳ nhất định sẽ dạy dỗ An Bình công chúa." Bà vú sợ nạng sẽ trách phạt, hành lễ xong liền ôm gạt lệ An Bình công chúa rồi đi.

Lâm ngự y đến rất nhanh, rửa sạch miệng vết thương cho Nhị hoàng tử, hân đau nỗi khóc lớn lên. Thấy hân khóc đến thương tâm, nạng đau lòng không thôi. Tuy biết tiểu hài tử chưa hiểu chuyện, cũng không phải cố ý, nhưng nạng vẫn có chút tức giận An Bình công chúa.

Cũng may miệng vết thương không lớn, không nghiêm trọng lắm, dùng thuốc đều đặn và không để dính nước là được. Có điều trên đầu phải mang một vòng băng gạc, nhìn có chút đáng thương.

Nhị hoàng tử cũng không phải người thù dai, hân kêu khóc bên cạnh mẫu phi được một lúc liền một mõi chìm vào giấc ngủ. Hạ Uyển Chi để bà vú rửa mặt cho hân, sau đó ôm đến nằm trên giường, nạng cũng nghỉ ngơi như thanh tịnh trong chốc lát.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 123

Edit: Việt Hà

Beta: ThyAn89

Thấy mặt trời đã ngã về tây, trên đường nếu không có gì ngoài ý muốn thì nạng khẳng định bọn họ bây giờ đã đến biệt cung. Tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng Hạ Uyển Chi biết mình đang rất lo lắng cho hân.

Nạng ngồi trên hành lang, đến bữa tối, cung nữ đã chuẩn bị thức ăn xong. Ở trong vườn Nhị hoàng tử cùng An Bình công chúa ngồi chơi chuồn chuồn trúc, lúc này hân lại không sợ đau, trên đầu quấn đầy băng gạc, chạy tới chạy lui.

Thức ăn đã chuẩn bị xong nạng cười ngoác tay gọi "Sách Nhi, An Bình, mau trở lại dùng bữa tối."

Nhị hoàng tử vừa nghe, cười nghe lời chạy tới. Nàng nhìn hân chân thấp chân cao chạy thật nhanh, nạng lo lắng nói "Chậm một chút, chậm một chút, mẫu phi chờ người."

Đồ ăn rất là phong phú, đều là món bọn họ thích ăn. Hạ Đồng còn chuẩn bị một canh gà chưng trứng, đưa cho mỗi đứa một chén nhỏ. Nhị hoàng quay trái quay phải nhìn nhìn, hỏi "Phụ hoàng đâu rồi ạ?"

"Phụ hoàng đi ra ngoài, hai ngày nữa sẽ trở lại. Ngoan nào, dùng bữa không thể nói chuyện, ngoan ngoan ăn cơm đi." Nàng sờ sờ cái đầu nhỏ của Nhị hoàng tử, lau vết thức ăn bên khóe miệng cho hân, nhìn hân ăn ngon lành lúc này mới yên tâm. Nàng quay sang nhìn An Bình công chúa một chút, nhũ nương giúp nạng dùng bữa, nạng cũng nhu thuận, ngoan ngoan ăn cũng không lên tiếng.

Hạ Uyển Chi cho rằng An Bình công chúa sẽ liên tục nhu thuận, ai biết không lâu sau khi dùng bữa tối nạng khóc nháo không ngừng, liên tục muốn tìm mẫu phi. Lệ phi hiện tại đang ở biệt cung, khẳng định không về được, nạng sai nhũ nương đi dỗ dành nạng.

Mặc dù như thế, nhưng An Bình công chúa vẫn khóc oa oa, làm cho người ta không yên tâm. Nhũ nương sợ nạng làm ầm ĩ, ôm An Bình công chúa trở về chăm sóc.

Nhị hoàng tử vui ở bên người nạng, hiểu kỳ nói "Tỳ tỳ khóc!"

"Ừ! Tỳ tỳ nhớ mẫu phi." Nàng sờ sờ đầu Nhị hoàng tử, nói " Vẫn là Sách Nhi ngoan ngoan, không có khóc."

"Vâng! Con ngoan nhất!" Nhị hoàng tử cười cợt cợt ở trên người nạng, cầm lấy trống đánh thùng thùng vài tiếng, chơi một hồi lâu hỏi "Mẫu phi, phụ hoàng đâu rồi?"

"Phụ hoàng đi săn thú, trở lại sẽ mang thứ đồ tốt cho Sách Nhi, ngày kia sẽ trở lại." Nàng hỏi "Sách Nhi nhớ phụ hoàng rồi?"

"Nhớ..." Nếu là Tề Diệp nghe thấy nhất định sẽ rất cảm động, hoàng tử bảo bối của hân nói nhớ hân, nạng còn chưa có vui mừng xong, chỉ nghe thấy hân nói "Phụ hoàng nói mang Sách Nhi đi cưỡi ngựa mà..."

Hạ Uyển Chi trầm mặc một chút, không biết nên nói cái gì, chỉ là sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của hân, sai nhũ nương mang hân đi xuống rửa mặt một phen, dụ dỗ hân nằm ngủ.

An Bình công chúa khóc một hồi lâu mới yên tĩnh, không bao lâu nhũ nương tới báo nói là đã ngủ thiếp đi. Nàng sai nhũ nương cẩn thận săn sóc lấy, có nửa điểm sơ xuất cũng sẽ không tha thứ, nhũ nương gật gật đầu, nói không dám sơ sẩy.

Ban đêm nàng ngủ không được, nửa đêm bị chuột rút rất là khó chịu. Nàng đánh thức cung nữ giúp nàng xoa chân, nếu là bình thường hẳn nhất định sẽ tự mình xoa chân cho nàng, chỉ tiếc lúc này hẳn không ở Hoàng cung.

Sáng hôm sau nàng thức dậy trễ, rửa mặt một phen xong, các cung khác đều đến thỉnh an. Nàng dặn dò vài câu bảo các nàng trở về, Nhị hoàng tử cùng An Bình công chúa rất sớm tỉnh lại ở bên ngoài chơi. Chạy tới chạy lui đụng phải Quý Tiệp dư, Nhị hoàng tử ngã xuống dưới đất đau đến mức oa oa khóc lớn.

Hạ Uyển Chi nhìn nhủ mày, Quý Tiệp dư muốn đỡ Nhị hoàng tử đứng dậy, nhũ nương đã hấp tấp vội vàng ôm Nhị hoàng tử đi đỡ dành.

Bất kể là ai sai, Quý tiệp dư là người lớn tự nhiên không thể cùng đứa trẻ chấp nhặt, nói "Đều là thần thiếp không tốt, đụng phải Nhị hoàng tử, mong nương nương trách phạt."

"Tiểu hài tử tinh nghịch không thể tránh được, không sao, lui ra đi!" Nàng nhàn nhạt nói một câu, móc ra khăn tay lau nước mắt cho Nhị hoàng tử, nói "Sách Nhi ngoan ngoan, không khóc không khóc."

Quý tiệp dư đang muốn dõn đi, lại bị An Bình công chúa nắm bàn tay thành quả đấm nhỏ đánh một cái, nói "Người xấu, dám khi dễ tiểu đệ."

Quý tiệp dư cúi đầu, nhìn chằm chằm An Bình công chúa sắc mặt không vui. An Bình công chúa bị nàng nhìn có chút sợ hãi, chạy ra núp ở sau lưng nhũ nương. Nhũ nương vội vàng chạy đến, nói "Nương nương bớt giận, An Bình công chúa còn nhỏ cái gì cũng không hiểu, đều là nô tỳ không dạy dỗ tốt."

Nàng cho dù là mất hứng, cũng không tiện nổi giận ngay trước mặt Uyển quý phi, chỉ là cười nhạt một tiếng, cái gì cũng chưa nói liền rời đi. Hạ Uyển Chi sai Hạ Bích mang điểm tâm ra thưởng cho An Bình công chúa, vì vừa rồi nàng vừa che chở cho Nhị hoàng tử nên ban thưởng.

Có bạn chơi nên Nhị hoàng tử nghe lời hơn nhiều, ăn cơm uống nước đều thành thật. Hai đứa nhỏ tụ lại một chỗ ngược lại chơi với nhau rất hài hòa, cũng không gây gổ. Nàng sai nhũ nương chăm sóc cho chúng, đừng để bị va chạm.

Sau khi ăn trưa nàng thiếp đi trong chốc lát, Nhị hoàng tử cùng An Bình công chúa cùng cùng các nhũ nương đi ngủ trưa.

Không biết ngủ bao lâu, nàng bị Hạ Bích lay cho tỉnh, nàng xoa đôi mắt tỉnh lại hỏi "Làm sao vậy?"

"Nương nương..." Hạ Bích lo lắng nói "Xảy ra chuyện lớn, An Bình công chúa chết đuối rồi!"

"Cái gì?" Nàng bỗng nhiên tỉnh táo "Người nói cái gì?"

Hạ Bích một năm một mười nói "Nhũ nương mới vừa rồi nói không thấy An Bình công chúa, nô tỳ thấy nương nương còn đang ngủ liền không có quấy rầy, sai người trong cung đi tìm, lại không nghĩ An Bình công chúa rơi vào ao hoa sen, cung nữ cứu đi lên đã không còn thở!"

"Nhị hoàng tử đâu rồi?" Nàng kinh hãi, lập tức đổ mồ hôi lạnh.

"Nương nương yên tâm, Nhị hoàng tử nhũ nương luôn ôm theo, cũng không lo ngại." Nói xong sai nhũ nương đem Nhị hoàng tử dẫn tới.

Nàng nhìn nhũ nương mang người tiến đến mới thở phào nhẹ nhõm, Nhị hoàng tử trông thấy nàng liền nở nụ cười, chân ngắn nhỏ chạy tới, ôm chân của nàng giữa đầu nói "Mẫu phi!"

Nàng an tâm cười cười, sờ sờ đầu của hắn, nói "Đừng có chạy lung tung, nghe lời nhũ nương nói biết không?"

"Sách Nhi ngoan nhất!" Nhị hoàng tử cười gật gật đầu, nàng nở nụ cười, sai nhũ nương mang theo hắn đi chơi, đừng cho hắn đi đến mép nước, hơn nữa dặn dò nhũ nương chú ý.

Nàng rửa mặt một phen đi xem An Bình công chúa, Lâm ngự y trông thấy nàng đến vội vàng hành lễ, nhũ nương ôm An Bình công chúa khóc lớn. Lâm ngự y nói "Vi thần vô dụng!"

Một câu nói, nàng liền biết Hạ Bích nói không phải là nói giỡn, An Bình công chúa xác thực chết non.

Chỉ là không nghĩ tới, chỉ là nàng thiếp đi một lát, thế nhưng lại xảy ra chuyện như vậy, chờ Lệ phi trở lại, nàng làm sao giao lại người cho nàng ta?

"Là ai chăm sóc cho An Bình công chúa?" Nàng nhìn lướt qua, vài vị cung nữ quỳ trên mặt đất run rẩy, cuống quýt dập đầu cầu xin tha thứ.

Nhũ nương ôm An Bình công chúa không còn sinh khí, nhìn vẻ mặt trắng toát của An Bình công chúa nói "Đều là nô tỳ không tốt, không có chăm sóc tốt cho An Bình công chúa, cầu xin nương nương trách phạt."

Nhũ nương biết rõ, An Bình công chúa mất, nàng cũng sống không lâu, không có chăm sóc chủ tử nhỏ thật tốt, nàng chỉ có một con đường chết.

"Hừ, không thể thiếu phần người." Hạ Uyển Chi hừ lạnh một tiếng "Đem người mang đi tạm giam, chờ Hoàng Thượng trở lại để định đoạt." Cung nữ gật đầu, tiến lên kéo người đi xuống tạm giam.

Nhũ nương ôm An Bình công chúa không buông "Không cần, không cần phải mang nàng đi. An Bình công chúa sẽ sợ, không cần phải mang đi..." Cung nữ không nói lời gì từ trong lòng nàng ta đem thi thể đoạt đi, để ở một bên. Hạ Uyển Chi nhìn thoáng qua lập tức cảm thấy ghê mình, Hạ Bích sai người đắp vải trắng lại, nhũ nương khóc rống bị dẫn đi.

Rất nhanh Thái hậu bên kia nhận được tin tức, gọi nàng qua. Thái hậu trầm giọng hỏi "Nghe nói An Bình công chúa đã xảy ra chuyện?"

Nàng gật đầu "Đều là thần thiếp không chăm sóc tốt."

"Một câu không chăm sóc tốt có thể xong việc sao?" Thái hậu mặt liền biến sắc, nói "Một người đang tốt, làm sao lại mất? Uyển quý phi, người nói, làm sao lại mất?"

"Đều là thần thiếp sai!" Nàng nào biết sẽ như thế này, một vị công chúa ngoan ngoãn như vậy, làm sao lại mất?

"Xác thực là người sai, nếu Hoàng Thượng biết được còn không biết thương tâm như thế nào." Thái hậu thôn thức nói "Đang tốt lành làm sao lại mất, các người là chăm sóc người như thế nào. Nếu không chăm sóc được thì đừng có ôm vào người, người để ý một chút, An Bình công chúa cũng không vô duyên vô cớ mất như vậy. Nếu là Lệ phi biết được, cũng thương thấu tâm, người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh*, này là chuyện tình tàn nhẫn đến chừng nào?"

Người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh: Ý ở đây là người già, lớn tuổi tiền con em mình về với nơi vô cực

"Đều là thần thiếp không tốt, không có chăm sóc tốt cho An Bình công chúa, kính xin thái hậu trách phạt." Nàng biết rõ, hiện tại nói cái gì cũng không dùng.

"Ai gia làm sao làm chủ được, hết thấy đều chờ Hoàng Thượng trở lại lại định đoạt. Đi xuống đi!" Thái hậu khoát khoát tay, nói "Nàng vẫn chỉ là đứa nhỏ, Uyển quý phi, người làm sao cũng không coi chừng cho tốt đấy?"

"Đều là thần thiếp sai." Chẳng biết tại sao, nàng luôn cảm thấy lời nói của Thái hậu chứa đầy hàm ý, tựa hồ cảm thấy An Bình công chúa chết liên quan tới nàng.

Có quan hệ hay không không có ai so với nàng rõ ràng hơn, nàng cho dù tàn nhẫn, cũng sẽ không cần lấy sự sống sờ sờ của một đứa nhỏ trút giận. Hơn nữa, An Bình công chúa còn được coi như một tín vật tốt, nàng cũng không có táng tận lương tâm như vậy mà nhắm vào một đứa bé.

Đương nhiên còn ở trong bụng vậy thì không tính.

Sau chuyện của An Bình công chúa, nàng tự nhiên không dám cho Nhị hoàng tử chạy loạn, phân phó đi xuống, chỉ có thể để cho Nhị hoàng tử chơi ở trong phòng, nơi có nước tránh xa năm mươi bước.

"Nương nương, người có muốn sai người thông báo Hoàng Thượng biết?" Trở lại Chiêu Hoa cung, Hạ Bích hỏi.

Nàng lắc đầu "Cho dù hiện tại nói cho Hoàng Thượng cũng không còn kịp rồi, dù sao ngày mai bọn họ sẽ trở lại, hết thảy chờ bọn họ trở lại nói sau. Đợi lát nữa đem gọi mọi người tới, ta muốn đích thân hỏi thăm chuyện đã xảy ra. Sai người dùng khối băng đặt ở bên cạnh An Bình công chúa, đừng để hư thân thể."

"Vâng!" Hạ Bích gật gật đầu.

Lúc dùng bữa tối Nhị hoàng tử hỏi "Mẫu phi, tỷ tỷ đâu?"

Nàng ngưng một chút, thần sắc không thay đổi, sờ sờ mặt của hắn, nói "Tỷ tỷ có việc rồi, ngoan ngoãn, há mồm ăn cơm, đừng nói chuyện." Nhị hoàng tử ngược lại nghe lời, ngoan ngoãn há mồm ăn canh trứng gà, lại ăn một miếng cơm, không hỏi nhiều nữa.

Ban đêm nàng gặp phải một con ác mộng, mơ thấy Nhị hoàng tử không thấy. Nàng tìm mãi không tìm được, lại trông thấy An Bình công chúa nổi trong nước. Nàng lập tức dọa, giựt mình tỉnh lại phát hiện giờ là trời tối, toàn thân nàng lại đổ mồ hôi lạnh, nói "Người đâu!"

Rất nhanh trong phòng có động tĩnh, Hạ Đồng đốt ánh nến tiến đến, nói "Nương nương có cái gì phân phó."

"Đi ôm Nhị hoàng tử đến đây." Nàng lau mồ hôi trán, không gặp được Nhị hoàng tử, trong lòng không ổn. Trong bụng hài tử giống như cảm nhận được cái gì, đá nàng vài cái, khiến nàng có chút khó chịu.

Hạ Đồng gật gật đầu, đem ngọn nến trong phòng nhen nhóm lên. Nàng ta mở cửa đi ra ngoài, không bao lâu phòng cửa bị đẩy ra, nhũ nương ôm Nhị hoàng tử ngủ say tiến đến. Nàng sai người đặt hắn ở trên giường, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ngủ say của hắn, thân thể nóng hừng hực, lúc này mới an tâm, vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn, cúi đầu hôn một cái ở trên mặt hắn, sai Hạ Đồng giữ lại một chiếc đèn mới tiếp tục ngủ.

Buổi sáng nàng còn chưa tỉnh, tiểu tử trong bụng đã tỉnh, lăn qua lăn lại làm nàng không thoải mái. Nàng mở mắt ra đã nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn, Nhị hoàng tử cười trốn ở trong chăn, lộ ra một cái đầu nhỏ.

Nhìn hắn vui vẻ, nàng thở phào nhẹ nhõm, kéo chăn mền ra nói "Sách Nhi đây là thể nào, mau rời giường, không cho phép ngủ nướng."

Nhị hoàng tử cười thăm dò "Mẫu phi, phụ hoàng đâu!"

"Phụ hoàng rất mau trở về đến đây, Sách Nhi mau mặc quần áo, phụ hoàng sẽ cười đại mã trở về." Nhị hoàng tử nghe vậy lập tức đứng lên, trên người chỉ mặc một cái yếm nhỏ, lộ ra cái mông nhỏ cùng chân tay, nàng cười vỗ vỗ cái mông của hắn, gọi nhũ nương mặc quần áo cho hắn.

Giữa buổi chiều lúc cung nữ báo lại, nói là bọn họ đã đến ngoài thành, chưa được một canh giờ đã đến. Nàng nghĩ tới chuyện của An Bình công chúa, tâm tư trầm trọng.

Ở hậu cung chuyện An Bình công chúa chết đuối dẫn đến chết non đã không phải là bí mật. Nàng biết rõ, bất kể là không phải là nàng làm hại, nàng cũng khó trốn khỏi trách nhiệm, dù sao người là ở trong cung nàng gặp chuyện không may.

Bọn họ đến hướng hoa trước cửa cung, Hạ Uyển Chi cũng đang chờ, cùng nhau chờ còn có Thái hậu. Nhìn đoàn người tầng tầng lớp lớp đi tới, ngồi ở trên lưng tuấn mã oai hùng, người uy nghiêm anh tuấn, còn không phải là người mà Nhị hoàng tử ngày đêm mong nhớ hay sao?

Nhị hoàng tử vừa nhìn thấy hắn liền kích động đuổi hai tay ra, kêu to "Phụ hoàng!"

Khoảng cách khá xa, nàng cho là hắn sẽ không nghe được, ai biết hắn lại nhìn lại, nhìn bọn họ mặt mày hắn giãn ra, khóe miệng chứa đựng ý cười, giục ngựa tiến lên.

Nhị hoàng tử nhìn thấy hắn đã oa oa hét to "Phụ hoàng, mã mã, phụ hoàng, phụ hoàng..."

Tê Diệp xoay người xuống ngựa, sau khi hành lễ Thái hậu liền từ trong ngực nhũ nương tiếp nhận Nhị hoàng tử. Nhị hoàng tử ôm cổ của hắn về mặt kích động "Phụ hoàng, mã mã..." Nhị hoàng tử chỉ vào phát ra tiếng phì phì trong mũi, nhìn thấy đuôi ngựa tuấn mã, hai mắt sáng lên.

"Ừ! Là mã mã. Sau này trẫm sẽ cho người dẫn người đi xem có được không?" Hắn vuốt ve lưng Nhị hoàng tử, nghiêng đầu nhìn nàng đứng ở một bên cười, ánh mắt mềm không ít, nhẹ giọng hỏi "Mấy ngày nay có tốt không?"

"Rất tốt!" Nàng cười cười, nhìn Lê phi xuống xe ngựa đi tới, thấy nàng ta giống như tâm tình không tệ, một chút cũng nhìn không ra bộ dạng phong trần mệt mỏi, nếu là nàng ta biết được An Bình công chúa đã xảy ra chuyện, chỉ sợ là không cười được.

Lê phi lướt nhìn mọi người, đầu tiên là thỉnh an Thái hậu, sau đó đối với Hạ Uyển Chi cúi người hành lễ "Thần thiếp tham kiến Quý phi nương nương."

Hạ Uyển Chi gật gật đầu, phía sau các vị phi tần khác cũng cúi người hành lễ, có chút đồng tình, lại có chút ít xem kịch vui nhìn Lê phi.

Lê phi bị các nàng nhìn có chút không giải thích được, nghĩ lại tưởng là các nàng đây là ghen ghét mình có thể cùng Hoàng Thượng xuất hành, không khỏi ngẩng đầu ưỡn ngực, về mặt tự phụ đứng lên.

Nhị hoàng tử ở trong lòng ngực phụ hoàng hắn trong chốc lát, quây âm ỉ đòi muốn đến xem tuấn mã. Tê Diệp cung chiều hắn, ôm hắn đi sờ lưng ngựa một chút, hắn kích động mặt đỏ rần, nghiêng đầu kêu to "Mẫu phi! Mã mã!"

Nàng cười gật gật đầu, xem trong chốc lát quay đầu lại, nghe thấy Lê phi nói "Làm sao lại không nhìn thấy An Bình công chúa?"

Tiếng nói vừa nói ra, những người khác đều nhìn về phía Hạ Uyển Chi. Nàng phát giác ánh mắt của các nàng, thần sắc không thay đổi, nói "Lê phi, đợi lát nữa bản phi có chuyện muốn nói với người."

"Nương nương, có phải hay không An Bình công chúa cầu kinh rồi?" Lê phi cười nói "Đứa bé kia bị thần thiếp chiều thành hư, chỉ sợ là mấy ngày này nương nương đã vất vả, mang lại nhiều phiền toái cho nương nương rồi."

"Không có, An Bình công chúa rất nhu thuận." Chi là nhu thuận đến nỗi nằm im hơi lặng tiếng, bất tỉnh nhân sự.

"Vậy là tốt rồi!" Lệ phi giống như thờ phào nhẹ nhõm, nói "Thần thiếp còn sợ nàng ta không nghe lời cầu kinh."

Hạ Uyển Chi đang muốn nói chuyện, sau lưng truyền đến âm thanh của Quý Tiệp dư, nàng ta nói "Lệ phi nương nương trở lại thì tốt rồi, An Bình công chúa đúng là đang chờ Lệ phi nương nương, trời nóng như vậy chỉ sợ..."

"Câm miệng!" Hạ Uyển Chi nhủ mảy.

Quý tiệp dư nhìn nàng một cái, thức thời im lặng.

Lệ phi nhìn ánh mắt của các nàng, sinh nghi, nói "Nương nương, có phải là đã xảy ra chuyện gì không hay không?"

"Lệ phi..." Nàng nói "Đều là bản phi sai, không có cho người coi chừng An Bình công chúa cho tốt, buổi chiều hôm qua An Bình công chúa vô ý rơi xuống nước chết đuối."

"Cái gì?" Lệ phi khiếp sợ không thôi, ánh mắt liếc nhanh quét các nàng liếc nhanh, cuối cùng rơi vào trên mặt nàng, nhìn không giống như là nói dối. Nàng lặng im một chút, trong mắt hiện lên bi thống, còn chưa kịp lên tiếng cả người mềm nhũn ngã xuống.

"Hoàng Thượng, đều là thần thiếp sai, không có chăm sóc tốt cho An Bình công chúa." Nàng cúi đầu gạt lệ, giọng nói áy náy tự trách.

Tề Diệp nghe thờ dài một hơi, vuốt ve lưng của nàng, nói "Đừng khóc, không phải là lỗi của ngươi, chớ tự trách, trẫm biết rõ ngươi cũng không muốn chuyện này phát sinh."

"Đúng là An Bình công chúa là ở Chiêu Hoa cung gặp chuyện không may, thần thiếp có lỗi với Lệ phi, không có chăm sóc tốt An Bình công chúa, mới có thể làm cho đứa nhỏ xảy ra chuyện gì. Nàng còn chỉ là một hài tử, một hài tử ngoan ngoãn đáng yêu như vậy, Hoàng Thượng, người trách phạt thần thiếp đi!" Nàng nói xong liền quỳ xuống.

Tề Diệp vội vàng đỡ nàng "Đừng làm loạn, ngươi còn có thai, đừng làm cho trẫm lo lắng." Lôi kéo nàng ngồi xuống, lau nước mắt trên mặt nàng, nói "Ngoan ngoãn, đừng tự trách, trẫm biết rõ đó không phải là lỗi của ngươi."

Đang nói, Hạ Bích tiến đến nói "Hoàng Thượng, nương nương, Lệ phi tỉnh, liên tục khóc rống muốn gặp An Bình công chúa, nói là nương nương lừa gạt nàng."

Nàng nghe nước mắt lần nữa rơi xuống "Thần thiếp đã làm mẹ biết rõ Lệ phi đau lòng, nếu là Nhị hoàng tử ngoài ý muốn có xảy ra chuyện gì, thần thiếp cũng không muốn sống nữa."

"Uyển Nhi!" Tề Diệp trầm giọng nói "Chớ suy nghĩ lung tung, trẫm đi một chút sẽ trở lại."

Nàng gật gật đầu, cúi đầu gạt lệ, đưa mắt nhìn hần rồi đi, tâm tư trầm trọng. Hôm nay Lệ phi biết rồi, chỉ sợ chuyện không thể nhanh giải quyết như vậy.

Có điều nàng cũng không có gì phải sợ hãi, cũng không phải là nàng hại chết An Bình công chúa, là chính An Bình công chúa không cẩn thận rơi vào ao sen, không có liên quan gì đến nàng.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 124

Edit: HueKhanh92

Beta: RineAnh

Lệ Phi không thể chấp nhận việc An Bình công chúa đã không còn, tỉnh lại liền điên cuồng muốn gặp con gái. Nàng khóc nháo ầm ĩ, cuối cùng bắt đắc dĩ phải đưa nàng tới Ngọc Hoa Cung.

Nghe bà vú kể lại mọi việc, Lệ Phi thiếu chút nữa lại ngất đi. Nàng khó thở lao tới tay nắm chân đá lên người bà vú: "Đều là lỗi của ngươi, vì sao ngươi không nhìn kĩ An Bình công chúa, An Bình đáng thương của ta. An Bình a, An Bình đáng thương a..."

Bà vú tự biết mình thất trách vì vậy quỳ trên mặt đất để mặc cho Lệ phi đá đạp. Các cung nhân khác nhìn thấy mà trái tim run rẩy, ai nấy đang quỳ đều run lên bần bật, vô cùng sợ hãi.

Lệ Phi đánh đập nửa buổi, vừa là cố sức vừa là bi thống, cuối cùng đuối sức quỳ bệt trên mặt đất cực kỳ bi thương. Tú Hà hai mắt nhắm lệ mơ hồ đỡ nàng đứng dậy, tiếc thương cho An Bình công chúa.

Không biết qua bao lâu, Lệ Phi thất hồn lạc phách nằm lấy quần áo của An Bình công chúa, tựa hồ nhớ tới cái gì, lưng lay động dậy. Tú Hà tiến lên đỡ nàng nói: "Nương nương, người muốn làm gì vậy?"

"Bỏ phi muốn gặp An Bình. An Bình, con đâu rồi? Mẫu phi đã trở lại, mẫu phi không bao giờ để con ở một mình nữa, mẫu phi không đi đâu hết, con đang ở đâu?" Nói rồi nàng hất tay Tú Hà ra, ở trong phòng loay hoay tìm kiếm.

Tú Hà nhìn mà đau lòng không thôi, vội vàng phân phó cung nữ đi mời Hoàng Thượng lại đây nhìn một cái. Nàng an ủi Lệ Phi, để nàng ấy không làm bản thân bị thương.

Tề Diệp vội vàng đến, thấy Lệ phi thần trí không rõ, chập vạt bất kham. Lệ Phi thấy hần thì vội lao tới, "bùm" một tiếng quỳ trên mặt đất, nói: "Hoàng Thượng, thần thiếp muốn gặp An Bình. Hoàng Thượng, cầu xin người đưa An Bình cho thần thiếp có được không?"

"Lệ Phi, trẫm biết ngươi khổ sở trong lòng, trẫm cũng rất khó chịu. Nhưng ngươi chết không thể sống lại, ngươi nên nên bi thương. An Bình công chúa đã không còn nữa." Hần đỡ người đứng dậy, nghĩ tới An Bình đáng yêu cứ như vậy liền mất rồi, dù là ai cũng không thể tiếp thu nổi, huống chi là mẹ ruột vẫn luôn yêu thương nó.

"Hoàng Thượng, các nàng đều là gạt người có phải hay không? An Bình công chúa nhất định là trách cứ thần thiếp để nàng một mình ở hoàng cung, giận dữ nên trốn tránh thần thiếp đúng hay không?" Lệ Phi khẩn cầu nhìn hần, hy vọng sự tình giống như nàng nói.

Tề Diệp biểu tình phức tạp nhìn nàng một cái, nói: "Lệ Phi, An Bình công chúa đã không còn, người đã chết thì không thể..."

"Không!" Lệ Phi kinh hãi, nàng vẫn luôn không dám làm càn ở trước mặt hần, lúc này lại dứa khoát đẩy hần ra, lạnh lùng nói: "Các ngươi đều là kẻ lừa đảo. Các ngươi đều cho rằng ta dễ lừa gạt đúng không? An Bình công chúa còn rất tốt, ta còn nghe thấy thanh âm của nàng. An Bình... An Bình... An Bình... Mẫu phi đã trở lại, con đang ở đâu? Mẫu phi làm bánh đậu đỏ con thích nhất, con mau ra đây... An Bình..."

Lệ Phi nghiêng ngả lao đảo, tìm tìm kiếm kiếm ở trong phòng, giống như thật sự An Bình công chúa đang trốn tránh nàng chứ không phải đã mất.

Tú Hà khẩn trương liếc mắt nhìn Tề Diệp một cái, hẩn ra hiệu ý bảo nàng đi theo sau Lệ phi. Tú Hà gật đầu, không yên tâm theo Lệ phi để tránh nàng làm gì khiến bản thân bị thương.

Tề Diệp xoa xoa ấn đường, thờ dài, nói: "Cho người đưa An Bình công chúa đi khám liệm hậu táng đi! Đừng để cho Lệ Phi thấy."

"Vâng!" Quang Thuận công công gật gật đầu.

"Nương nương uống chút chè hạt sen đi." Hạ Bích cầm chén đặt lên bàn nói.

Nàng gật gật đầu, quấy một chút, hỏi: "Nhị hoàng tử thế nào?"

"Nhị hoàng tử có vẻ chơi mệt mỏi, lúc này đã ngủ rồi. Bà vú cùng cung nữ đang chăm sóc, nương nương đừng lo lắng. Nô tỳ đã để lại một ít chè, Nhị hoàng tử tỉnh dậy là có thể dùng."

Hạ Uyển Chi uống một ngụm chè hạt sen, thơm ngọt nhẹ nhàng, là hương vị nàng thích, còn có chút bùi, nàng chậm rãi uống vào thêm mấy ngụm. Không bao lâu sau, một chén chè hạt sen nhỏ được uống hết, trong bụng cũng lưng lửng, nàng xoa xoa miệng, đỡ bụng nhỏ cao, nói: "Lệ Phi bên kia như thế nào?"

"Nô tỳ nghe nói Lệ Phi nương nương có chút không ổn. Có vẻ nàng ta không thể tiếp nhận được việc An Bình công chúa không còn, ở Ngọc Hoa Cung luôn gọi An Bình công chúa. Hoàng Thượng cũng không ngăn cản, cho người cẩn thận chăm nom." Hạ Bích nói: "Hoàng Thượng đã phân phó xuống, làm hậu táng cho An Bình công chúa."

"Vậy sao? An Bình công chúa là đầu quả tim của nàng ta, vì An Bình công chúa, nàng ta không tiếc phân bội Hoàng Hậu, lại hãm hại Thục phi. Không nghĩ tới kết quả vẫn là không thể bảo hộ được An Bình công chúa, nàng ta cũng là người đáng thương."

Hạ Uyển Chi thờ dài, có An Bình công chúa là vết xe đổ, nàng đối với Nhị hoàng tử càng thêm cẩn thận. Nàng không chịu được nỗi đau mất đi Nhị hoàng tử, vậy nên sẽ không để hẩn phải chịu thương tổn.

"Còn không phải sao." Hạ Bích thôn thức một tiếng, thu thập chén muỗng cho cung nữ mang đi xuống, nàng ở một bên hầu hạ.

Từ khi Tề Diệp đi Ngọc Hoa Cung, không bao lâu sau sai tiểu thái giám lại đây truyền lời, nói là trong triều có việc muốn xử lý, đến bữa tối sẽ qua đây.

Còn cho người tặng một tấm da hươu lại đây, là thu hoạch của hẩn trong lần đi săn này. Thịt hươu đã đưa vào phòng bếp nhỏ, Hạ Đồng hằm lên cho nàng.

Tối bữa tối, thấy Tề Diệp còn chưa đến, nàng cũng không cho người đi thúc giục, kiên nhẫn đợi Nhị hoàng tử ăn cơm. Hẩn rất nhanh đói, đói bụng liền phải lập tức ăn cái gì đó. Thông thường hẩn đều ăn được rất nhiều. Nhìn hẩn ăn ngon miệng, nàng đã thỏa mãn, móc khăn tay ra lau miệng cho hẩn.

Trời đã sắp tối mà người còn chưa lại đây, nàng có chút đói bụng. Hạ Bích nói: "Nô tỳ cho người đi qua nhìn một cái xem sao?"

"Đi đi!" Nàng không yên tâm gật gật đầu.

Cung nữ rời đi mới chốc lát liền trở về, nói: "Nương nương, Hoàng Thượng tới."

Nàng sửa sửa tóc cùng váy áo, vác bụng to tám tháng chậm rãi đi ra ngoài. Thấy nàng đứng ở cửa cung, Tề Diệp nhú nhú mày: "Sao lại ra đây?"

"Không có việc gì, ngự y nói đi lại nhiều mới tốt, thần thiếp cũng không cảm thấy mệt." Nàng một tay đỡ eo, một tay bắt lấy bàn tay to của hẩn.

Hai người ngồi xuống, nàng sai Hạ Bích vắt khăn rồi rửa mặt lau tay cho hẩn, phân phó phòng bếp nhỏ đem thức ăn lên. Thức ăn đều là tỉ mỉ chuẩn bị, mùi thịt hươu hằm tỏa ra bốn phía, khiến cho người ta cảm thấy thêm ăn.

Nàng lại không động đũa, chỉ gấp thêm thức ăn cho hẩn. Hẩn nhìn, hỏi: "Làm sao vậy? Không hợp khẩu vị sao?"

"Thần thiếp không muốn ăn, nghĩ tới An Bình công chúa, thần thiếp liền tự trách, nếu thần thiếp..."

Lời nói còn chưa nói xong liền bị hẩn đánh gãy, mức cho nàng thêm một chén canh thịt hươu, nói: "Đừng suy nghĩ lung tung. Ăn cơm đi. Chuyện An Bình công chúa không thể trách người."

"Nhưng..."

"Nghe lời." Hẩn cương thể đem cái muỗng nhét vào trong tay nàng, mặt mày nghiêm túc.

Nàng há miệng thờ dốc, còn muốn nói, thấy hẩn trừng mắt, liền cắn cắn môi, cúi đầu chậm rãi ăn canh. Nước canh ngọt thanh, mỹ vị ngon miệng. Khó trách nhiều người muốn ăn thịt hươu như vậy, hương vị xác thật không phải loại thịt khác có thể so sánh được.

Thấy nàng uống một chén canh, hẩn sai Hạ Bích lấy thêm cơm, gấp không ít thức ăn bỏ vào trong chén nàng, nhìn nàng ăn hết lúc này mới yên tâm.

Ăn xong trời chưa tối hẳn, hai người ra ngoài đi dạo một chút. Nhị hoàng tử đi theo, ăn vạ phụ hoàng hẩn, lời không chịu tự đi, thế nào cũng phải bắt ôm. Tề Diệp không có biện pháp, chỉ có thể ôm cái khối thịt mũm mĩm kia mà đi.

Bọn họ đi dạo quanh Ngọc hồ một chút. Dù sao cũng là tân bộ, không có khả năng chỉ đi quanh trong Chiêu Hoa Cung. Đoàn người đi quanh Ngọc hồ trong chốc lát mới trở về, nửa đường nghe thấy giọng Lệ Phi. Nàng dừng bước chân nhìn lại, liền thấy Lệ Phi mang theo đèn lồng nhìn ngó xung quanh, miệng lầm bầm, không thể nghĩ ngờ là đang gọi tên An Bình công chúa.

Thấy bọn họ đi tới, nàng ta phảng phất giống như không phát hiện, đi qua bên cạnh bọn họ. Rồi giống như phát hiện cái gì, bỗng nhiên nàng ta quay đầu nhìn lại đây, nhìn chằm chằm Nhị hoàng tử.

Hạ Uyển Chi có chút kinh ngạc, lại thấy Lệ Phi chỉ là liếc mắt nhìn Nhị hoàng tử một cái, thu hồi ánh mắt tiếp tục gọi: "An Bình, An Bình con ở đâu? Mẫu phi nhận thua. Con mau ra đây, mẫu phi tìm không thấy con..."

"Hoàng Thượng?" Nàng ra vẻ kinh ngạc.

Tề Diệp thờ dài, nói: "Nhất thời tâm trí nàng ấy không ổn định, cứ để nàng ấy vậy đi, chờ nàng ấy tiếp nhận rồi thì sẽ ổn."

Nàng thờ dài, nói: "Nếu là thần thiếp quan tâm kĩ hơn, An Bình công chúa cũng sẽ không..."

"Lại suy nghĩ lung tung, trẫm không thích nghe người nói như vậy. Ngày sau đừng nói nữa, không phải người sai, đừng tự trách." Tề Diệp nhéo nhéo tay nàng cảnh cáo.

Nàng gật gật đầu, biết hẩn là thật sự không trách cứ chính mình, không đem chuyện An Bình công chúa đổ lên đầu nàng.

Lệ Phi tìm không thấy An Bình công chúa, tối khuya cũng không chịu quay về, náo loạn muốn tìm An Bình công chúa, nháo đến gà chó không yên. Tề Diệp nghe xong Quang Thuận công công

hồi báo, nói: "Cho ngự y kê chút thuốc an thần cho nàng ấy uống đi. Sai người chăm sóc kĩ, đừng để xảy ra chuyện."

Quang Thuận công công gắt gât đầu lui xuống.

Hạ Uyển Chi bung một ly trà đặt vào trong tay hân, nói: "Lệ Phi thật đáng thương."

"Đây cũng là chuyện không có cách nào, là An Bình công chúa phúc mỏng." Hân xoa xoa bụng nhô cao của nàng hỏi: "Mấy ngày nay hân có ngoan ngoãn hơn không?"

"Sao có thể ngoan ngoãn, mỗi ngày đều vô cùng hoạt bát. So với Sách Nhi lúc trước còn hoạt bát hơn, người xem đúng là tính tình không nhỏ, vừa mới nói hai câu hân liền không an phận." Nàng nhe răng nhếch miệng, bắt lấy tay hân áp lên một vị trí bị nhô cao.

Tề Diệp sờ sờ bụng nàng, cười nói: "Không ngoan, nên phạt, sao có thể hành hạ mẫu phi đây. Có biết mẫu phi ngại vì ngại mà chịu nhiều đau khổ không hả?"

Nàng nghe được cười: "Hân còn nhỏ, nào biết mấy cái đó?" Lời nói là như thế, trong bụng lại bị tiểu gia hòa đập lại hại hơn, giống như là đang tay đâm chân đá, làm nàng có chút sợ hãi, dựa vào trong lòng ngực hân không dám động. Tề Diệp vuốt nơi này nhô ra nơi kia thụt vào trên bụng, cũng thấy không yên tâm.

Cũng may tiểu gia hòa chơi đùa một lát liền ngoan ngoãn nằm yên, có lẽ là chơi mệt mỏi nên ngủ rồi.

Nàng rửa mặt ngâm chân xong mới nằm lên giường, nói: "Hoàng Thượng, thần thiếp gần đây thân mình không tiện, không bằng Hoàng Thượng đi trong cung khác nghỉ ngơi đi."

"Không ngại." Hân lắc đầu, phân phó cung nữ chuẩn bị nước ấm, tắm gội một phen rồi ngồi ở trên giường vuốt ve hai chân sưng vù cho nàng. Nàng nhìn hân bộ dáng nghiêm túc, tâm tình phức tạp. Những việc này căn bản không cần hân đến làm, mà hân lại không ngại, tựa hồ còn thích thú. An hai chân cho nàng, nhìn chỗ lõm xuống rồi nổi lên, bộ dáng rất là mới lạ.

Lệ Phi bị bệnh, đây là chuyện người trong hậu cung đều biết. Từ nơi sản thủ trở về biết được An Bình công chúa không còn, nàng liền bị bệnh, thậm chí có thể nói là mất hồn, cả ngày ở trong hậu cung tìm kiếm An Bình công chúa, đối với ai cũng không nhìn qua. Trong miệng nàng chỉ nhắc mãi An Bình công chúa. Khi thấy An Nhiên công chúa, nàng kích động lao đến ôm lấy không buông, biểu tình điên cuồng khiến An Nhiên công chúa sợ tới mức oa oa khóc lớn, kinh động Thái Hậu.

An Nhiên công chúa bị dọa không nhẹ, Lệ Phi lại dịu dàng mềm giọng dỗ dành, cầm bánh đậu đỏ đút nàng, nói: "An Bình ngoan, con xem mẫu phi chuẩn bị đồ ăn ngon cho con này. Mau há mồm, ăn rồi mẫu phi mang đi ra ngoài chơi, được không?"

An Nhiên công chúa oa oa khóc lớn, nước mắt nước mũi đều rơi đầy mặt, nào còn quan tâm đến ăn cái gì?

Thái Hậu vừa vào cửa liền nhìn thấy một màn này, liếc mắt nhìn Quế Tú ma ma một cái, ma ma hiểu ý, tiến lên đoạt lại An Nhiên công chúa từ trong lòng ngực Lệ phi. Lệ Phi sống chết ôm lấy không buông, hai người lôi lôi kéo kéo. An Nhiên công chúa đau nên đau gào khóc, nhất thời Ngọc Hoa Cung ồn ào náo loạn, cuối cùng vẫn là Lệ Phi buông tay. Nhìn An Nhiên công chúa khóc đến thều chút nữa nghẹt thở, nàng liền sợ hãi.

Quế Tú ma ma giao An Nhiên công chúa cho bà vú ôm đi ra ngoài. Thái Hậu khuôn mặt trầm xuống nhìn Lệ phi đang muốn đuổi theo, nói: "Lệ Phi, đủ rồi, ngại nên thanh tịnh. An Bình công chúa đã không còn."

Lệ Phi quay đầu nhìn bà một cái, trong miệng nhắc mãi: "An Bình công chúa không còn, An Bình không còn. Nàng không cần mẫu phi. An Bình không còn, không còn, tất cả đều không còn, An Bình..."

Thái Hậu nhìn thoáng qua người ngã trên mặt đất, biểu tình nhàn nhạt nói: "Kêu ngự y lại đây nhìn một cái, phân phó xuống dưới không được phép của ai gia thì không cho Lệ Phi tự mình đi ra ngoài."

Hạ Uyển Chi biết được chuyện bên Ngọc Hoa Cung, sai Hạ Bích tặng vài thứ đi Thọ Ninh Cung cho An Nhiên trưởng công chúa, xem như an ủi. Rốt cuộc một tiểu hài tử nhỏ như vậy bị Lệ Phi ôm khăng định sẽ bị dọa sợ.

Hiện giờ Lệ Phi thật đúng là điên điên khùng khùng. An Bình công chúa không còn là một đả kích rất lớn đối với nàng ta.

Dù như thế, chuyện của Ngọc Hoa Cung không liên quan đến nàng. Hơn nữa, Lệ Phi đã bị cảm xúc, cũng không lo lắng Lệ Phi gây sự, nàng cũng không cần để ý nhiều lắm, chỉ là an tâm dưỡng thai, hy vọng hài tử có thể bình bình an an sinh ra. Nàng đã có Nhị hoàng tử, vậy nên cái thai này mặc kệ là nam hay nữ nàng đều thích.

Có điều Tề Diệp lại hy vọng là một vị tiểu công chúa.

Bọn họ sản thủ trở về không bao lâu là đến trung thu, nàng phân phó xuống cho chuẩn bị đèn lồng và bánh trung thu, hậu cung lại bận rộn một trận.

Bởi vì mỗi năm cứ tới dịp trung thu, Tề Diệp sẽ chuẩn bị gia yến ở Ngự Hoa viên, mời tông thất cùng ngắm trăng thưởng trà.

Yến hội rất náo nhiệt, Ngự Hoa Viên đèn đuốc sáng trưng. Nàng bố trí rất tốt, trên sân khấu đang xướng khúc mà Thái Hậu thích. Lệ Phi không được ra, hiện giờ trạng thái của nàng ta căn bản không thể tham gia yến hội, để tránh làm người khác sợ.

Nhị hoàng tử ở bên người nàng giỡn giụa trong chốc lát, không cho bà vú ôm, tung ta tung tăng chạy đến bên chân Tề Diệp, non nớt nói: "Phụ hoàng, ôm một cái."

Tề Diệp sủng Nhị hoàng tử là chuyện ai cũng biết, nếu không cũng sẽ không đưa lên một cái khóa ngọc trân quý như vậy vào yến tiệc tròn một tuổi.

Hân cười nheo một cái trên mặt Nhị hoàng tử, khom lưng ôm lên đặt ở trên đùi.

Nhị hoàng tử không để bụng ánh nhìn như có như không của mọi người, ngồi ở trên đùi phụ hoàng hân vui sướng đung đưa cẳng chân, mặt hướng về phía mẫu phi, mềm mại nói: "Mẫu phi!"

Nàng cười nói: "Ngươi, đừng lớn tiếng ồn ào."

Nhị hoàng tử nghe lời gắt gât đầu, che miệng cười trộm, biểu tình hàm hậu đáng yêu, hồn nhiên trong sáng làm người khác buồn cười.

Quý Tiệp dư nhìn, ánh mắt trầm xuống, trong lòng khê đau. Nàng nhìn thoáng qua Tam hoàng tử bị bà vú ôm ngồi ở một bên không người hỏi thăm, xem Tam hoàng tử chỉ lo ăn thạch lựu, Hoàng Thượng cũng không nhìn hân chút nào, tựa hồ Tam hoàng tử này căn bản không tồn tại.

Nghĩ vậy, Quý Tiệp dư âm thầm bóp bóp nắm tay, nhìn người ngồi ở bên cạnh chủ vị đang ăn từng viên từng viên thạch lựu, nhìn Quang Thuận công công đưa thạch lựu mà Hoàng Thượng lợt xong đến trước mặt nàng ta, cẩn thận tỉ mỉ sùng ái đến mức nàng hận không thể nhào lên đó.

Nếu biết sẽ có ngày hôm nay, ngày trước nên nhân lúc nàng ta cánh chim chưa cứng mà diệt trừ đi. Lúc này cũng sẽ không bị nàng ta đè ép đến không thấy ánh mặt trời, không được ân sủng, bị văng về như vậy.

Cảm giác một ánh mắt bất thiện nhìn chằm chằm chính mình, Hạ Uyển Chi ngẩng đầu nhìn qua liền đụng phải ánh mắt Lâm Huệ không kịp thu hồi. Nàng ta kinh hoàng vội dời mắt lần tránh. Hạ Uyển Chi chỉ cười khê một chút liền thu hồi ánh mắt, nhìn Nhị hoàng tử bắt lấy một quả nho đút cho Tề Diệp ăn. Động tác hân có chút vụng về, mà Tề Diệp lại ăn thật sự vui vẻ, yêu thương

xoa xoa đầu nhỏ của hân, về mặt sùng ái.

Lâm Huệ ngồi bên dưới nhìn người trên chủ vị đùa giỡn với Nhị hoàng tử, trong lòng liền khó chịu. Nàng nghĩ đến hải tử của mình nếu là bình an ra đời thì thật tốt biết bao. Nàng không cầu được sùng ái, chỉ hy vọng có hải tử ở bên người như vậy là đủ rồi, chỉ tiếc nàng không bao giờ có thể làm mẹ được nữa.

"Lâm Sung Dung đây là làm sao vậy?" Người đang cúi đầu gạt lệ bỗng nhiên nghe thấy thanh âm hơi kinh ngạc.

Thái Vi quay đầu lại nhìn Khang Ninh Vương đứng đó có chút ngạc nhiên, lại vẫn hành lễ, nói: "Thỉnh an Khang Ninh Vương."

Lâm Huệ hoảng loạn lau nước mắt, đứng dậy hành lễ, nói: "Đa tạ Khang Ninh Vương quan tâm, tần thiếp cũng không có việc gì. Tần thiếp ra ngoài đã được một lát, mong Khang Ninh Vương thứ lỗi, tần thiếp xin cáo lui trước."

Khang Ninh Vương gạt gạt đầu, nhìn thoáng qua người đang bước chân vội vàng rời đi, nhìn không được khẽ cười. Hân ngửa đầu nhìn ánh trăng sáng tỏ trên bầu trời đêm, thở dài nói: "Thật là tròn!"

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 125

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: HueKhanh92

Beta: RineAnh

Sau tết Trung Thu, ý thu càng đậm, lá phong trên Thúy Hoa Sơn bắt đầu phiếm đỏ, nhìn từ xa như là một vùng lửa cháy, phong cảnh thật đẹp. Tuy nàng rất muốn đi nhìn một cái, chỉ tiếc mang một cái bụng to, căn bản đi không được mấy bậc thang, ngồi kiệu lại không yên tâm, chỉ có thể đứng ở Chiêu Hoa Cung nhìn từ rất xa.

Ngọc hồ đã có thể thu hoạch hạt sen, nàng cho các cung nhân đi thuyền nhỏ ra hái lấy. Hạt sen tươi mới vừa ngắt lên liền đưa đến trong cung nàng, ngọt thanh giòn giòn, nàng rất thích ăn, Nhị hoàng tử cũng thích ăn.

Nhìn hạt sen tươi mới, nàng liền sai Hạ Bích gói một ít, nàng chuẩn bị đem đi Ngự thư phòng. Nhị hoàng tử nắm tay nàng, chậm rì rì đi theo, rồi lại nhảy nhót tung tăng, rất là sung sướng.

Trên đường hai mẹ con vừa nói vừa cười, tới Ngự thư phòng vừa lúc hần đang nghỉ ngơi. Nàng nắm tay Nhị hoàng tử đi vào. Vừa vào cửa Nhị hoàng tử liền buông tay nàng ra, tung ta tung tãu vừa chạy vừa kêu: "Phụ hoàng... Phụ hoàng..."

Người đang nhắm mắt dưỡng thần nghe thấy tiếng gọi mềm mại, mở mắt ra liền thấy cậu nhóc đang hưng phấn chạy tới, ánh mắt nhìn lướt qua Hạ Uyển Chi đang mỉm cười, khom lưng kéo Nhị hoàng tử lên ôm vào trong ngực, cười nói: "Sao lại đến đây?"

"Hải được chút hạt sen tươi mới, nghĩ Hoàng Thượng sẽ thích nên cầm một chút lại đây." Nàng cười nói.

Tề Diệp nhìn thoáng qua hạt sen Hạ Bích mang tới, trong lòng thật cao hứng, lời kéo nàng ngồi xuống, dịu dàng sờ sờ bụng nàng, tràn đầy tình cảm: "Hôm nay có ổn không?"

"Hoàng Thượng không cần lo lắng, ngự y nói hết thấy đều tốt." Hôm nay ngự y thỉnh mạch, nói nàng đã nghỉ ngơi tốt, nên đi lại nhiều một chút. Nàng chú ý dưỡng thai nên hài tử trường thành rất khỏe mạnh.

Nàng lột một hạt sen cho hần ăn, Nhị hoàng tử nhìn trân trân, cái miệng nhỏ giật giật. Nàng cười một chút lại lột một hạt sen cho Nhị hoàng tử ăn. Hần thấy vậy khoe miệng nhấp cười, rất là vui vẻ.

Quý Tiệp dư đặc biệt làm bánh hoa quế đưa đi Ngự thư phòng, lại bị cung nhân ngăn đón nói: "Nương nương dừng bước. Uyển Quý Phi đang ở bên trong, nương nương không tiện đi vào."

Quý Tiệp dư vừa nghe sắc mặt trầm xuống, ngay sau đó hỏi: "Uyển Quý Phi đi vào đã bao lâu?" Nghe bên trong truyền đến tiếng cười nói vui vẻ, nàng nhũn nhũn mày.

"Đã được một lát." Cung nhân nói.

"Đi vào thông báo một tiếng đi." Nàng không cam lòng đến một chuyến vô ích, vẫn phản phó.

"Cái này chỉ sợ không được, quý phi nương nương nói vào thời điểm người ở đây ai cũng không thể quấy rầy. Quý Tiệp dư vẫn nên đi về trước đi. Ý của Uyển Quý phi, tiểu nhân không dám vi phạm, nương nương đừng làm khó dễ nô tài chúng ta."

Quý Tiệp dư tức giận đến sắc mặt biến đổi, Ngự thư phòng này từ khi nào đến phiên Uyển Quý phi tới can thiệp?

Không màng cung nhân ngăn trở, nàng nhắc chân đi vào. Cung nhân không dám tới gần, nhìn nàng ta đi vào lại không dám kéo ra, chỉ có thể tro mắt nhìn người tiến vào trong.

Hạ Uyển Chi đang cười quay đầu lại liền thấy Quý tiệp dư đi tới, tươi cười hơi đổi, cười nhạt nhìn nàng ta tiến lên.

Quý Tiệp dư liếc nhìn Hạ Uyển Chi một cái, hành lễ xong thì tiến lên nói: "Hoàng Thượng, tần thiếp làm..."

Lời còn chưa dứt, Tề Diệp không vui ngẩng đầu nhìn nàng: "Quý Tiệp dư càng ngày càng không tuân thủ quy củ, trẫm tuyên ngươi vào khi nào?"

"Hoàng Thượng!" Quý Tiệp dư nhất thời không biết nên nói cái gì, ai oán nhìn hần.

Hạ Uyển Chi nhìn vậy cười khẽ một tiếng, lột một hạt sen cho hần ăn, tự mình dứt đến trong miệng hần. Hần lại cũng không ngại, tự nhiên mà há mồm ăn vào. Nhị hoàng tử nhìn, bập bẹ nói: "Mẫu phi, Sách Nhi ăn, Sách Nhi ăn..."

"Được rồi, mẫu phi liền lột một cái cho ngươi." Nàng cười xoa xoa Nhị hoàng tử chơi đến mồ hôi đầy đầu, lột một hạt sen đặt vào trong miệng hần. Tề Diệp mỉm cười nhìn, chính mình lột một viên cho nàng. Ba người cứ chi thân mật, hành động không coi ai ra gì làm Quý Tiệp dư xấu hổ đến không biết làm gì, tức giận đến sắc mặt đại biến.

Tề Diệp lột hai viên hạt sen, nhìn Quý Tiệp dư còn đứng ở trước mặt thấy chướng mắt, nhún mày xua xua tay nói: "Không có việc gì thì Quý Tiệp dư liền trở về đi. Ngày sau không được trẫm phản phó đứng tự tiện tiến vào Ngự thư phòng. Quý Tiệp dư cũng đừng quên thân phận của mình."

"Hoàng Thượng, tần thiếp chỉ muốn đưa chút điểm tâm cho Hoàng Thượng ném thử. Tần thiếp không có ý gì khác..." Thấy hần cũng không để ý tới chính mình, còn nữ nhân ở bên cạnh kia cười vô cùng sáng lạn, nàng nhìn mà trong lòng ngọt ngào, mím môi hành lễ rồi đi. Khi xoay người, liếc mắt nhìn nàng ta một cái, âm thầm hừ lạnh một tiếng rồi đi.

Quý Tiệp dư ra khỏi Ngự thư phòng thì không cần phải ngại, sắc mặt âm trầm, bộ dạng người sống chó tới gần. Sau khi trở lại Từ Quế hiền, nàng quay đầu liền đoạt lấy hộp đồ ăn quăng mạnh xuống mặt đất. Bánh hoa quế thơm ngào ngạt rơi trên mặt đất, nàng còn chưa hết giận, hung hăng dẫm nát, cũng không sợ làm dơ giày. Mộc Hương nhìn vậy không dám tiến lên, Khang Hi cũng không dám lăm miệng.

Thẳng đến khi bánh hoa quế bị nàng hủy thành một mớ hỗn độn, nàng mới cam tâm, thờ hờn hờn ngồi xuống một bên sinh hỏa. Dù hận nữ nhân kia đến ngứa răng, nàng lại không thể làm gì. Ai bảo nàng ta là đầu quả tim của Hoàng Thượng, hiện giờ cái hậu cung này còn ai có thể so sánh với nàng ta.

Vốn những thứ này đều thuộc về chính mình, đều là nàng ta chặn ngang một chân, đoạt đi ân sủng. Ngấm lại Quý Tiệp dư liền oán hận không thôi, nếu không có nữ nhân kia, chỉ sợ Hoàng Thượng cũng sẽ không vắng vẻ mình, không thích mình như thế.

Qua tháng tám, thời tiết dần dần rét lạnh. Quân áo mùa đông đã chuẩn bị tốt. Hạ Uyển Chi sai người phát xuống, dùng để chống đỡ giá lạnh. Lá phong ở Thúy Hoa Sơn cũng dần dần rơi rụng, phủ đỏ nửa bên đỉnh núi. Nàng nhìn Thúy Hoa Sơn trở nên tro trọi theo từng ngày.

Khi hoa cúc nở rộ đã là Tết Trùng Dương, bụng Hạ Uyển Chi cũng lớn hơn rất nhiều, đã sắp đến thời điểm lâm bồn. Tất nhiên là nàng không thể đi theo lên Thúy Hoa Sơn, liền cầm một chút thú du tránh tai ở trên người. Nhị hoàng tử thì để Hạ Bích trông coi đi theo Tề Diệp. Nàng ở Chiêu Hoa Cung chờ, ăn bánh trùng dương, uống chút rượu hoa cúc dịu nhẹ.

Đại khái là đoán được nàng không có khả năng tham dự, các cung phi khác đều ti mi trang điểm một phen, mặc lên cung trang mình vừa lòng nhất, cài cây trâm mình thích nhất, hy vọng có thể giành được ánh mắt Hoàng Thượng.

Lệ Phi vẫn luôn mang bệnh nên cũng không trang điểm, nàng chỉ muốn lên núi cầu phúc cho An Bình công chúa chết non của mình. Hơn một tháng này nàng đã nghĩ ra rất nhiều, tuy rằng vẫn bị thương không thôi, nhưng nàng hy vọng làm chút gì đó vì An Bình công chúa. Mỗi ngày ôm vật cũ của An Bình công chúa, lấy nước mắt rửa mặt, Lệ Phi biểu tình bi thương, khuôn mặt tiêu tụy, sớm đã không còn nhan sắc ngày xưa, mà nàng cũng không để bụng cái nhìn của mọi người nữa.

Quý Tiệp dư vẫn luôn lưu ý hành động của Lệ Phi. Sau khi bước lên Thúy Hoa Sơn, nàng đặc biệt tiếp cận Lệ Phi, nói: "Nhìn Lệ Phi nương nương khí sắc đã khá hơn trước nhiều."

Lệ Phi mặt vô biểu tình nhìn nàng ta, tựa hồ lời nàng ta nói căn bản không khiến nàng có hứng thú.

Quý Tiệp dư thấy nàng trầm mặc, cũng không thêm đề ý, cười nói: "Nghe nói Lệ Phi thương con thành tật. Lệ Phi thật đúng là yêu thương An Bình công chúa. Chi tiết An Bình công chúa đáng yêu như vậy..." Lệ Phi nghe hai chữ An Bình, trên mặt có thêm chút cảm xúc, phần lớn là bi thương không thôi.

Quý Tiệp dư tiếc hận nói: "Lệ Phi mười tháng hoài thai, vất vả sinh hạ An Bình công chúa, lại không ngờ là không bảo trụ được. Thật đúng là đáng tiếc. Có điều cái này cũng không thể trách Lệ

Phi nương nương, nếu không phải Uyển..."

Nàng muốn nói lại thôi, một bộ dáng nói lơ lửng khiến cho Lê Phi chú ý: "Nếu không phải cái gì?"

"Không có gì." Quý Tiệp dư ánh mắt trốn tránh.

Lê Phi càng thêm nghi hoặc: "Quý Tiệp dư cũng không phải là người nói lời dong dài như vậy, nếu biết cái gì sao không nói thẳng ra?"

"Không có gì, Lê Phi nương nương đa tâm. Có vẻ như Hoàng Thượng đã xuống núi." Quý Tiệp dư chuyển đề tài, nói phải rồi đi.

Lê Phi đã nổi lên lòng nghi ngờ, sao lại dễ dàng để nàng ta đi khỏi, bắt lấy tay áo nàng ta nói: "Nếu Quý Tiệp dư đã biết chuyện, cần gì phải vòng vo chứ?"

Quý Tiệp dư nhìn thoáng qua chung quanh, ý bảo Lê Phi cùng nàng tránh ra vài bước nói chuyện. Lê Phi đi theo, hai người đứng ở phía sau một tảng đá xanh. Quý Tiệp dư nói: "Cũng không có sự tình gì. Chính là ngày An Bình công chúa xảy ra chuyện, có người nhìn thấy Hạ Bích kinh hoàng, thất thổ rồi đi. Sau đó không bao lâu liền truyền đến tin An Bình công chúa chết đuối."

Thấy Lê Phi sắc mặt đại biến, nàng cười lạnh trong lòng, ngoài miệng lại nói: "Chắc là người khác nhìn lầm rồi. Ta cũng chỉ là nói vậy mà thôi, Lê Phi coi như không nghe thấy là được."

Sao có thể làm như không nghe thấy, nàng chưa từng nghĩ tới sẽ liên quan đến Uyển Quý Phi. Nàng vẫn luôn không tin là An Bình không cẩn thận chết đuối. Con bé ngoan ngoãn như vậy, mà mình cũng luôn dạy dỗ không nên đi đến nơi có nước. An Bình công chúa rất nghe lời, con bé sẽ không một mình đi đến cạnh ao hồ.

Kết hợp với lời Quý Tiệp dư nói, Lê Phi sắc mặt đại biến, trong lòng bị phần không thôi. Vốn cho rằng nàng ta để mình cùng đi săn thú là chuyện tốt, lại không ngờ chỉ là muốn hại chết An Bình mà thôi.

Nghĩ vậy, Lê Phi cả người lạnh băng, tràn đầy tức giận.

Quý Tiệp dư nhìn thấy mục đích đã đạt tới, khóe miệng cong lên, cười lạnh một chút xoay người rồi đi.

Không biết đứng bao lâu, mãi đến khi Tú Hà gọi vài tiếng, Lê Phi mới thanh tỉnh lại. Nhìn nàng ánh mắt lạnh lẽo, làm người khác không rét mà run, Tú Hà nói: "Nương nương, làm sao vậy?"

Lê Phi hít vào một hơi, lau sạch nước mắt trên mặt, âm thanh lạnh lùng nói: "Không có việc gì."

Tú Hà không dám hỏi nhiều, càng không dám hỏi Quý Tiệp dư đã nói gì, chỉ theo sau Lê Phi rồi đi.

Lê Phi nhìn Nhị hoàng tử được Hoàng Thượng nắm tay dẫn đi, hẳn thật đúng là trăm ngàn sủng ái tại một thân a. An Bình công chúa chỉ là một vị công chúa, cũng sẽ không cản trở Nhị hoàng tử, vì sao nàng ta ngoan độc như thế, một cái hài tử cũng không buông tha?

Tựa hồ cảm giác được ánh mắt nàng, Nhị hoàng tử quay đầu nhìn, đôi mắt to hắc bạch phản ánh nhìn nàng một cái liền thu hồi, khuôn mặt trắng nõn đáng yêu khiến người ta rất thích. An Bình công chúa có từng khiến người ta cảm ghét, vì sao nàng ta lại hạ thủ được?

"Nương nương, Lê Phi nương nương tới." Cung nữ đứng ở cửa nhẹ giọng nói.

Đang khâu vá quần áo, Hạ Uyển Chi khựng lại, có chút ngạc nhiên ngừng khâu: "Để nàng ta vào đi." Hạ Bích đỡ nàng đứng dậy. Hạ Đồng cảm đồ theo đặt ở một bên, sửa sang lại một chút váy áo cho nàng.

Rất nhanh Lê Phi liền tiến vào, mặt không có biểu tình gì nhìn nàng, trong mắt tựa hồ có cái gì đang bắt đầu khởi động.

"Sao Lê Phi lại tới? Không đi đến Thủy Hoa Sơn sao?" Nàng vẫn chưa phát hiện cái gì, hỏi.

Lê Phi lắc đầu, Hạ Uyển Chi bảo nàng ngồi nói chuyện. Hạ Bích pha một chén trà nóng bung lên, lại bung chút điểm tâm, bánh trưng dương lên. Có vẻ nàng không thích, ánh mắt dạo một vòng trên mặt Hạ Uyển Chi, cuối cùng dừng ở trên cái bụng sắp lăm bốn.

"A!" Lê Phi nói: "Nhìn quý phi nương nương có vẻ sắp lăm bốn, nương nương thật đúng là có phúc khí, nghĩ đến có lẽ lại là một vị tiểu hoàng tử."

"Mấy cái này nói trước không tốt, mặc kệ là hoàng tử hay là công chúa, đều là trời cao ban ân." Hạ Uyển Chi cười cười. Nàng đã có Nhị hoàng tử, lần này là nam hay là nữ nàng cũng không để ý, chỉ cần hài tử khỏe mạnh là đủ rồi.

"Nương nương nói đúng. Chi tiếc thần thiếp không có phúc khí kia, giữ không được An Bình công chúa. Gần đây thần thiếp thường hay gặp ác mộng, An Bình nói ở bên tai thần thiếp rằng rất lạnh, rất lạnh. Mỗi khi bừng tỉnh, thần thiếp đều bị thông không thôi. Đứa nhỏ đáng yêu ngoan ngoãn như vậy, sao lại chết đuối cơ chứ?" Khi nàng nói lời này, không hề chớp mắt nhìn chăm chăm Hạ Uyển Chi, hy vọng có thể nhìn ra cái gì từ trên mặt nàng ta.

Hạ Uyển Chi sắc mặt như bình thường, đồng tình nói: "Người chết không thể sống lại, Lê Phi vẫn là đã hiểu ra một ít. Lê Phi còn trẻ, về sau sẽ còn có hài tử."

"Liền tính sẽ có hài tử cũng không phải An Bình. Hôn nữa, sự tình về sau ai biết được." Nàng đã không còn được sủng ái, như lần đi ra ngoài săn thú vừa rồi, Hoàng Thượng vẫn chưa chạm vào nàng, càng đừng nói đến lúc bình thường. Hoàng Thượng đã thật lâu không cùng nàng nằm chung giường, muốn hài tử há lại dễ dàng như vậy.

Cho dù có hài tử, hậu cung hiểm ác, có thể sinh hạ hay không còn không biết, làm sao nàng dám hy vọng xa vời đây?

"Nương nương làm nữ đầu hồ (cho con nít đội) cũng thật đẹp, thần thiếp đúng là làm không được." Lê Phi mỉm cười tiến lên, muốn nhìn một chút đồ nàng theo.

Hạ Uyển Chi cười cười, nói: "Nào có tốt như vậy, chỉ là tùy tiện theo mà thôi. Dù sao cũng là chuẩn bị cho hài tử, tự làm luôn là yên tâm hơn chút."

"Còn không phải sao? Hài tử chính là bảo bối trong lòng mẫu thân, nếu không có hài tử thì làm sao sống được. Nếu nương nương biết được, vì sao lại phải hạ độc thủ với An Bình? Con bé còn nhỏ như vậy, chỉ là một hài tử không hiểu chuyện, nương nương sao có thể nhẫn tâm?"

Hạ Uyển Chi nghe mà sùng sốt, còn chưa kịp phản ứng lại liền thấy Lê Phi vung thứ giấu trong tay áo lên, trong tay nàng ta cầm một cái kéo sắc bén đâm về phía nàng.

Hạ Bích, Hạ Đồng cũng phát hiện, vội vàng tiến lên ngăn cản.

Nhưng Lê Phi đã xông đến, Hạ Uyển Chi thân mình vụng về, tránh né không kịp, cánh tay bị đâm một nhát, nàng đau đến nhú máu, dùng sức đẩy Lê Phi. Lê Phi thấy không đâm trúng chỗ trọng yếu còn bị Hạ Bích cùng Hạ Đồng bắt được, gãy gục trong chốc lát. Hạ Bích cướp đi kéo của Lê Phi vứt trên mặt đất, gắt gao bắt lấy nàng ta không cho gãy gục.

Động tĩnh trong phòng làm cho cung nữ canh giữ bên ngoài chú ý đến, Tú Hà sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, không dám động dậy.

Sự tình rất nhanh liền kinh động Tề Diệp. Hắn vội vàng đi đến, nhìn tay áo nàng nhiễm vết máu, Lâm ngự y còn chưa tới, thấy nàng nhú máu cần môi, sắc mặt tái nhợt, trong lòng liền căng thẳng: "Uyển Nhi!"

Nàng nghe thấy thanh âm ngảng đầu, nhìn hấn hai mắt đăm lệ: "Hoàng Thượng..."

Hắn bước nhanh tiến lên, muốn xem xét miệng vết thương lại sợ làm nàng bị đau, tức khắc chân tay luống cuống, chỉ biết gạt lệ cho nàng. Hắn còn nhớ rõ năm đó ở ngoài cung nàng cũng bị thương cánh tay, chính là chấn một đao cho mình. Hiện giờ trên cánh tay mờ hồ vẫn còn vết sẹo, không ngờ hôm nay cánh tay này lại lần nữa bị thương. Hắn vừa gạt lệ cho nàng vừa trấn an: "Đừng lo lắng, ngự y lập tức sẽ tới."

"Ừ! Không có việc gì, chỉ bị thương ngoài da mà thôi." Nàng nói: "Hoàng Thượng, không cần trách phạt Lệ Phi, nàng ta không phải cố ý." Lệ Phi thật đúng là to gan, dám thương tổn nàng, còn nói là nàng hại chết An Bình công chúa. Nhưng nàng không có làm cái gì, là An Bình công chúa tự mình xảy ra chuyện, há có thể trách ở trên người nàng. Hôm nay nếu không phải có bọn Hạ Bích, nàng cũng không phải là chịu chút thương tổn trên da thịt thôi đâu.

"Hừ, sao nàng ta lại không cố ý? Điều khiến người bị thương rồi, nếu không phải có người che chở, chẳng phải là đã muốn mệnh của người. Dám thương tổn người, trăm quyết không tha thứ." Tề Diệp sắc mặt biến đổi, uy nghiêm âm trầm.

Hạ Uyển Chi cúi đầu gạt lệ, mắt lóe tinh quang.

Lâm ngự y tới rất nhanh, đang muốn hành lễ bị Tề Diệp ngăn lại, bảo hắn lập tức xử lý miệng vết thương. Miệng vết thương không nhỏ, đụng vào cánh tay khiến cho nàng đau đến hít mạnh một hơi. Cũng không thể không động vào cánh tay, dù sao cũng phải thoa thuốc và băng bó.

Mà Tề Diệp xem nàng đau đến mặt cũng trắng bệch, không khỏi đau lòng lo lắng, răn dạy Lâm ngự y một trận, ý bảo hắn nhẹ một chút.

Cho dù vô cùng cẩn thận, nàng vẫn đau đến mồ hôi đầy đầu, hấn vội vàng lấy khăn tay lau cho nàng. Miệng hắn vẫn luôn hỏi xem nàng có đau hay không, hỏi đến mức Lâm ngự y cũng mồ hôi đầy đầu, nom nớp lo sợ.

Băng bó xong, ngự y bắt mạch cho nàng, thai vị và thai khí đều tốt, cũng không có chuyện gì lớn. Có điều nàng vẫn bị sợ hãi, yêu cầu phải nghỉ ngơi cho tốt.

Sau khi ngự y rời đi, Tề Diệp ngồi trong chốc lát, nhìn nàng nằm xuống nghỉ ngơi mới rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thương Vị Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 126

Edit: HueKhanh92

Beta: yêutinh

Hạ Uyển Chi tỉnh lại liền nghe tin Lệ Phi bị biếm lãnh cung, cũng là do Hạ Bích cho biết nhân lúc nàng thay đồ, Tề Diệp đang ở gian ngoài chơi đùa với Nhị hoàng tử.

Nàng gât gât đầu tỏ vẻ đã biết. Mặc kệ nói thế nào, Lệ Phi đã muốn giết nàng, người như vậy làm sao có thể giữ lại bên người. Để cho nàng ta có sẵn cơ hội thương tổn chính mình mọi nơi mọi lúc hay sao?

Hơn nữa, Lệ Phi đã thần trí đã không rõ, việc mất đi An Bình công chúa đủ để huỷ hoại nàng ta. Chỉ là trước kia không tìm tới, thế nhưng mấy tháng qua lại đến đến nhắm vào mình. Theo nàng thấy, từ chuyện của An Bình công chúa, Lệ Phi cũng không phải là người trầm ổn chờ thời.

Như vậy, chỉ có thể là có người nói gì đó với Lệ Phi.

Trang điểm xong, nàng nhìn nhìn mình ở trong gương, lập tức có chút nhụt chí. Đại khái đường thai quá tốt, mặt nàng đã không còn là châu tròn ngọc sáng, mà là béo đến không dám nhìn thẳng. Toàn bộ thân mình cũng tròn vo, bụng còn lớn hơn so với lúc mang thai Nhị hoàng tử. Cũng may là nàng sống trong nhung lụa, quần áo tới dưới tay com tới há mỏm, cũng không cảm nhận nhọc lòng.

Cất bước ra ngoài, Nhị hoàng tử thấy nàng, vui sướng nhảy xuống khỏi đùi phụ hoàng, chạy đến trước mặt nàng ôm lấy chân, nói "Mẫu phi ôm một cái."

Nàng dùng cánh tay không bị thương xoa xoa khuôn mặt nhỏ của hắn. Trên đầu hắn đội mũ đầu hồ trử tà mà nàng chuẩn bị, nhìn đáng yêu cực kỳ "Sách Nhi ngoan, cánh tay mẫu phi bị thương, để phụ hoàng ôm được không?"

Nhị hoàng tử rồi rầm nhìn nàng, lại nhìn phụ hoàng, sau đó ngoan ngoãn gât đầu, đi đến bên người phụ hoàng, vron cánh tay nhỏ đỏ đỏ thịt.

Tề Diệp mặt mày hớn hờ ôm ở Nhị hoàng tử, hôn một cái lên mặt hắn, yêu thương không thôi "Thấy đỡ chút nào chưa?"

"Đã khá hơn nhiều." Nàng cười cười trấn an, hỏi "Lệ Phi không có việc gì chứ?"

"Không có việc gì, về sau nàng ta sẽ không xuất hiện ở trước mặt người nữa, đừng lo lắng." Nếu không nhờ nàng tránh được, nếu kéo đám trướng nơi trọng yếu, quả thật hậu quả hắn cũng không dám nghĩ tới.

"À!" Nàng không truy hỏi nữa, xoa xoa bụng nói "Thần thiếp có chút đói bụng, chúng ta dùng bữa đi!"

"Ừ!" Tề Diệp gât gât đầu, phân phó xuống dưới chuẩn bị thức ăn.

Lúc này Nhị hoàng tử nghe hiểu bọn họ đối thoại, nãi thanh nãi khí nói "Sách Nhi cũng đói!"

Tiếng nói vừa dứt, hai người liếc nhau, nhìn kẻ nói năng nghiêm túc, cả hai đều không nhịn nổi cười, một trái một phải hôn lên gò má phúng phính của Nhị hoàng tử, một bầu không khí ấm áp lan toả.

Chuyện Lệ Phi bị biếm lãnh cung, không vui nhất không là Thái Hậu thì cũng là Quý Tiệp dư.

Ngay cả Lệ Phi cũng không phải đối thủ của nàng ta, cái hậu cung này đã không ai có thể cùng nàng ta tranh sủng. Nhìn Lâm Sung Dung cùng Quý Tiệp dư không làm nên cái sự gì, Hoàng Thượng lại độc sủng một người, Thái Hậu thực nóng lòng. Nếu Uyển Quý Phi ngồi lên vị trí Hoàng Hậu, bà - vị Thái Hậu này ở hậu cung đúng là một chút địa vị đều không có. Vậy Triệu gia ở trong triều dùng cái gì để ra mặt?

Quý Tiệp dư tức giận đến thiếu chút nữa học máu. Vốn tưởng rằng Lệ Phi có thể diệt trừ cái tiện nhân kia, lại không ngờ vẫn là vô dụng như thế, khó trách giữ không nổi hải tử, quả thực là chết chưa hết tội.

Từ sau khi Lệ Phi bị biếm lãnh cung, người hậu cung càng vì Hạ Uyển Chi như Thiên Lôi sai đâu đánh đó.

Ở hậu cung, trừ bỏ vị trí Hoàng Hậu ra thì còn ai có thể làm gì nàng. Dù là Thái Hậu cũng không dám tùy tiện động nàng.

Bởi vì là mùa đông, vết thương trên cánh tay chậm lành, dưỡng mấy ngày mới bắt đầu kết vảy khép lại. Dùng thuốc trị ngoại thương tốt nhất, mỗi ngày trước khi ngủ, Tề Diệp đều sẽ tự mình thoa thuốc cho nàng. Thân mình nàng đã rất vụng về, đứa nhỏ này không hề ngoan ngoãn như Nhị hoàng tử. Tháng tăng lên, hân ở trong bụng nàng tay đầm chân đá, có khi đá đến mức bụng rất là khó chịu, chỉ biết gập ngón tay mong chờ ngày sinh nở.

Mỗi lần thấy nàng bị hành hạ đến quá sức, Tề Diệp đau lòng không thôi, rồi lại bất lực, chỉ biết cúi đầu cảnh cáo tiểu gia hòa trong bụng, rồi lại cho rằng hân đang chơi đùa cùng mình, chơi đến thật vui vẻ, chịu khổ vẫn là nàng.

Tối gần ngày sinh, dù nàng đau eo đau chân thì vẫn muốn ra ngoài đi một chút. Nàng cũng đã có kinh nghiệm, biết đi lại nhiều một chút thời điểm sinh nở sẽ nhẹ nhàng hơn.

Cuối tháng chín, trời vẫn mưa đêm.

Cả đêm nàng ngủ không ngon, cứ cảm thấy không yên ổn, dần dần cảm thấy bụng dưới ần ần đau. Nàng cảm giác bên dưới ướt đầm một mảnh, liền biết là sắp sinh rồi, vội vàng đẩy đẩy Tề Diệp đang ngủ say bên cạnh tỉnh.

Nàng nhiều lần khuyên bảo hân đi cung khác nghỉ ngơi, nhưng hân vẫn nghỉ ở trong cung nàng, chỉ là lâu lâu đi Ngọc Long Điện ngủ một đêm.

Mới vừa bị đẩy tỉnh, hân còn mơ hồ, lại tự động vươn tay xoa chân cho nàng, bởi vì nàng mang thai hai chân rút gân lợi hại, có khi chính hân tự xoa bóp cho nàng.

Nàng nói "Hoàng Thượng mau tỉnh, sợ là thần thiếp sắp sinh, ngài mau truyền bà đỡ lại đây nhìn một cái."

Tề Diệp ừ một tiếng, nằm im không động tĩnh, ngay khi nàng chuẩn bị lập lại một lần nữa, người đang nằm kinh ngạc bật dậy "Sắp sinh?"

"Vâng!" Hạ Uyển Chi thật bình tĩnh nói "Chỉ sợ là sắp sinh." Vừa dứt lời, hân đã xóc chấn, vội vàng hô cho người đi truyền bà đỡ.

Rốt cuộc không phải lần đầu, không quá vất vả, nhưng cũng không thoải mái. Hạ Uyển Chi ở phòng trong la hét kiệt lực, phối hợp bà đỡ hô hấp dùng sức. Tề Diệp ở ngoài cửa nghe tiếng nàng hô đau, gấp gáp như kiến bò trên chảo nóng.

Chiêu Hoa Cung đèn đuốc sáng trưng, chẳng mấy chốc đã bị hậu cung chú ý nhìn chăm chăm. Các nàng đều biết nàng sắp sinh, không nhiều thì ít đều cầu nàng sinh công chúa, hoặc là tử thai.

Chỉ tiếc các nàng bỏ một đêm không ngủ, rạng sáng lại nghe được một cái tin không muốn nghe. Uyển Quý Phi sinh hạ Tử hoàng tử, nặng tám cân ba lượng*, khiến chính nàng chịu khổ không ít.

*1cân Trung Quốc = 0.5kg

Nghe thấy tiếng trẻ con khóc, Tề Diệp bất chấp những cái quy củ, vén rèm lên đi vào. Bà đỡ đang ôm Tử hoàng tử đã được lau rửa sạch sẽ, thấy hân tiến vào, cười hành lễ "Chúc mừng Hoàng Thượng, chúc mừng Hoàng Thượng, là vị tiểu hoàng tử khỏe mạnh."

Tề Diệp nhìn thoáng qua Tử hoàng tử, làn da nhẵn nheo mặt mũi hồng hào, phần khời "Làm tốt lắm, thưởng!" Bà đỡ hành lễ, ngán ân vận tạ.

Hân đi đến bên mép giường ngồi xuống, Hạ Uyển Chi còn có chút sức lực, nhìn hân mỉm cười "Chúc mừng Hoàng Thượng!"

"Uyển Nhi vất vả!" Tề Diệp cười dùng tay áo lau mồ hôi cho nàng, nói "Nghỉ ngơi cho tốt, chuyện khác về sau lại nói."

Hạ Uyển Chi gật gật đầu, bắt lấy tay hân nắm thật chặt, chậm rãi nhắm mắt lại. Lăn lộn cả đêm, dù là lực dồi dào cũng không thể chống đỡ nữa.

Nàng lại sinh thêm một tiểu hoàng tử, thật tâm vui vẻ chỉ sợ cũng chỉ có người của Vinh Quốc Phủ. Hiện giờ hậu cung một mình nàng độc đại, lại vì Hoàng Thượng sinh hạ hai vị hoàng tử, phong làm Hoàng Hậu cũng không phải không có khả năng. Vinh hầu gia nghĩ nữ nhi mình sẽ chính là Hoàng Hậu, buổi tối nằm mơ còn cười tỉnh.

Tề Diệp mừng đón hoàng tử, liền tiếp mấy ngày thượng triều đều về mặt ôn hoà. Các đại thần cũng đều là nhân tình, biết lúc này hân dễ nói chuyện, thượng không ít tấu chương xấu. Hân xác thật tâm tình tốt không so đo nhiều, nếu không khẳng định sẽ phát giận đến hù chết bọn họ.

Hạ Uyển Chi ngủ một buổi sáng thì tỉnh lại. Hạ Bích đã canh giữ ở mép giường, thấy nàng tỉnh vội vàng hỏi "Nương nương tỉnh, có muốn ăn một chút không ạ?"

"Tiểu hoàng tử đâu?" Nàng tâm tâm niệm niệm đến nhi tử mới sinh ra, nào biết đến đôi bụng hay không đói bụng.

"Nương nương chờ lát, tiểu hoàng tử rất khỏe, bà vú đang chăm sóc. Nô tỳ đi ôm tiểu hoàng tử lại đây." Hạ Bích sai tiểu cung nữ hầu hạ, bước ra ngoài phân phó xuống. Tiểu thái giám hấp tấp chạy tới báo cho Tề Diệp, nói là Uyển Quý Phi tỉnh.

Tiểu hoàng tử ăn no đang ngủ say, sinh ra còn không đến một ngày, cả người thoạt nhìn đỏ rục, lại vẫn làm người cảm thấy đáng yêu. Nàng dựa vào gối mềm đầu nhìn dung nhan khối thịt mềm mại đang ngủ say trong lòng, muốn vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của hải tử, lại sợ đánh thức hân.

Xem đủ rồi nàng mới đặt hải tử xuống bên cạnh, kéo chăn mềm qua đắp ở trên người hân. Hạ Bích bụng chao thịt cùng canh gà tiểu phòng bếp đã chuẩn bị đi lên. Nàng ăn một chút liền không nuốt không vô nữa, hỏi "Nhị hoàng tử đâu?"

"Nương nương yên tâm, Nhị hoàng tử rất ngoan ngoãn, lúc này bà vú đã dỗ ngủ rồi, tỉnh dậy nô tỳ sẽ dẫn lại đây."

Hạ Uyển Chi gật gật đầu, bụng nước ầm uống một ngụm, nhìn rèm châu đóng đưa, một hình bóng quen thuộc tiến vào. Nàng cười cười "Hoàng Thượng sao lại đến đây?"

"Trẫm đến xem ngươi!" Vừa nói vừa vươn tay muốn nắm tay nàng, lại nhớ tới nàng không thể chịu lạnh, phân phó cung nữ chuẩn bị nước ấm cho làm ấm tay. Hân nhìn tiểu hoàng tử đang ngủ say, khóe miệng mỉm cười "Tiểu gia hóa nặng tám cân ba lượng."

"Vâng! Tiệp từ mập mạp, Hoàng Thượng thích chứ?" Nàng mỉm cười, mặt mày ôn nhu.

Tề Diệp gật đầu, đang muốn nói chuyện liền thấy cung nữ bụng nước ầm tiến vào. Hân làm ấm đôi tay, chà lau khô ráo rồi mới bắt lấy đôi tay nàng ừ vào lòng bàn tay, cười nói "Trẫm thích!"

"Vậy là tốt rồi, là phúc khí của hân, có thể được Hoàng Thượng thích." Nàng xoa xoa mặt tiểu hoàng tử, biểu tình dịu dàng.

"Uyển Nhi vất vả, trẫm sẽ ban thưởng hậu hĩnh cho ngươi."

"Hoàng Thượng hậu ái, thần thiếp không cần ban thưởng, chỉ cần Hoàng Thượng ở bên thần thiếp nhiều là đã thấy đủ rồi." Ban thưởng nhiều hơn nữa đều chỉ là vật ngoài thân, nếu ban thưởng chính là vị trí Hoàng Hậu, có lẽ nàng sẽ động tâm.

"Quả nhiên là Uyển Nhi của trẫm!" Tề Diệp có loại cảm giác mỹ mãn, mỉm cười ôm lấy nàng, biểu tình vừa lòng.

Lễ tắm ba ngày của Tứ hoàng tử không hề nhỏ hơn so với Nhị hoàng tử, ngược lại càng thêm náo nhiệt. Nguyên nhân rất đơn giản, Hạ Uyển Chi được sủng ái, lại là quý phi, bọn họ nịnh bợ còn không kịp, sao có thể vắng mặt. Chỉ sợ đưa lễ vật không đủ quý trọng, Uyển Quý Phi chừng mất mặt, bọn họ chính là đào hết tâm tư chuẩn bị lễ vật.

Hạ Uyển Chi ở cử, không tham dự lễ tắm ba ngày, có điều từ miệng Hạ Bích biết yến tiệc rất long trọng, có thể thấy được Hoàng Thượng thật sự coi trọng.

Tiểu hoàng tử ôm đi ra ngoài một lát liền trở lại. Nàng sai bà vú đặt hài tử ở bên người, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn mũm mĩm nàng mới yên tâm.

Không bao lâu Nhị hoàng tử từ uất ức trở về, gọi một tiếng mẫu phi liền chuẩn bị bò lên trên giường liền bị bà vú chặn ngang ôm xuống. Nàng nhìn cười cười, vuốt khuôn mặt nhỏ của Nhị hoàng tử, hỏi "Làm sao vậy? Sách Nhi không vui à? Ai chọc Sách Nhi giận?"

"Mẫu phi!" Nhị hoàng tử tủi thân bịt cái miệng nhỏ, hốc mắt phỉm hồng.

Nàng sừng sốt một chút, ngay sau đó đỏ hân, cho hân ngồi ở mép giường, nói "Mẫu phi chọc Sách Nhi cái gì?"

"Mẫu phi không cần Sách Nhi nữa, Sách Nhi tìm thật lâu, ô ô..." Càng nói càng tủi thân, Nhị hoàng tử đơn giản ghé vào trên đùi nàng khóc lớn, đau khổ không chịu nổi.

Hạ Uyển Chi nhìn vậy dờ khóc dờ cười, sợ hân đánh thức Tứ hoàng tử, bảo bà vú ôm Tứ hoàng tử đi xuống chăm sóc. Nàng ngon ngọt dỗ Nhị hoàng tử, lại hứa với hân chờ thời tiết tốt dẫn hân đi thả diều hân mới vừa lòng thu nước mắt. Cái mũi nhỏ khịt khịt, vô cùng đáng thương.

Tề Diệp mang theo mùi rượu tiến vào liền thấy Nhị hoàng tử ghé vào trên đùi nàng làm nũng, tiến đến ôm người lên, cười hỏi "Làm sao vậy?"

"Làm nũng!" Hạ Uyển Chi bắt đầu dĩ cười cười.

Hân hiểu rõ, bởi vì luôn được cưng chiều, Nhị hoàng tử cũng thích làm nũng, thích dính mẫu phi. Tề Diệp cười xoa xoa đầu Nhị hoàng tử, dỗ trong chốc lát. Nhị hoàng tử rất khôn, nhân cơ hội nói muốn cưới ngựa, hân sáng khoái đáp ứng một tiếng. Nhị hoàng tử vui mừng ôm cổ hân hôn một cái lên mặt. Tề Diệp cảm thấy so với uống rượu còn say lòng người hơn.

Hân dỗ trong chốc lát, Nhị hoàng tử xoa đôi mắt ở trong lòng ngực hân mơ màng sắp ngủ. Hân sai bà vú mang đi xuống rửa mặt. Khi Nhị hoàng tử được ôm đi còn hừ hừ muốn tìm mẫu phi, có điều vẫn chống không nổi cơn ngủ, rất liền ngủ mất.

"Hoàng Thượng uống rất nhiều sao?" Từ xa đã ngửi mùi rượu nồng, nàng hỏi.

"Ừ! Hôm nay là ngày vui, nhất định phải uống vài chén." Hân cười phát phát lộn tóc dài của nàng, biểu tình dịu dàng.

Nàng cười cười "Chỉ cần không uống say là được." Nàng không dám động tay phải, còn mang theo vết thương đây.

"Không có say, có điều hiện tại Uyển Nhi cười trộm liền say!" Hân cười ha ha, xoa xoa mặt nàng.

"Hoàng Thượng thật biết giễu cợt thần thiếp. Hiện tại thần thiếp chính là béo đến dọa người. Sao có thể khiến Hoàng Thượng say đây?" Nàng mỉm cười chất vấn.

Hân cười lắc đầu "Cứ tự coi nhẹ mình. Ở trong mắt trẫm, Uyển Nhi biến thành cái dạng gì trẫm đều thích, đừng nói là vì hài tử."

Thật là lời nói êm tai, nàng vẫn không kim không được vui mừng "Có thể được Hoàng Thượng dễ tâm như vậy, thần thiếp dầu có chết cũng cam nguyện..."

Lời còn chưa dứt, tay hân ấn xuống, nói "Đừng nói lời không may, trẫm không thích nghe." Nàng mỉm cười gật gật đầu, mỉm cười hạnh phúc.

Nàng ở cử, mọi việc trong cung đều là Hạ Bích xử lý. Nàng cũng không cần nhọc lòng. Nay hậu cung chỉ còn lại có vài vị phi tần, bao gồm Lâm Sung Dung, Quý Tiệp dư, vài vị Tiệp dư. Đối với một hoàng đế mà nói, hậu cung này xem như thừa thớt.

Mà vẫn vô đại thần càng quan tâm chính là ai lên làm Hoàng Hậu. Rốt cuộc vị trí Hoàng Hậu đã trống hơn một năm, bọn họ đều là nghĩ hết biện pháp để đưa nữ nhi vào trong cung. Bắt đầu đi là hậu cung có một Uyển Quý Phi. Hoàng Thượng thì giống như không nhìn thêm được nữ nhân khác. Nhìn nàng ngày càng đắc sủng, hiện giờ đã là mẹ đẻ của hai vị hoàng tử. Trong khi đó mẫu phi của Tam hoàng tử cũng chỉ là một vị Tiệp dư nhỏ nhỏ.

Bọn họ cũng không phải người không có ánh mắt, nhìn bộ dáng kia của Hoàng Thượng, không đợi tới sang năm tuyển phi, chỉ sợ vào tiệc đầy tháng của Tứ hoàng tử hoặc là tiệc trăm ngày sẽ sắc phong cho Uyển Quý Phi.

Có điều nếu có thể tranh thủ, bọn họ vẫn hy vọng người ngồi trên vị trí Hoàng Hậu là nữ nhi hoặc là thân nhân của bọn họ.

Các đại thần lo lắng, Thái Hậu làm sao không lo lắng. Từ khi biết được nàng sinh hạ Tứ hoàng tử, Thái Hậu liền bắt đầu đứng ngồi không yên. Dựa vào sự sủng ái hiện tại của Hoàng Thượng, muốn thưởng cho nàng ta thì ngoại trừ hậu vị còn có thể là cái gì?

Bởi vậy, khi Tề Diệp thương lượng cùng bà, Thái Hậu nói "Hoàng Thượng, chuyện lập hậu còn quá sớm. Người xem sắp đến cuối năm, trong cung rất nhiều việc, lập hậu thì cần phải chuẩn bị thật kỹ, không phải nói lập hậu là có thể lập ngay."

Trước kia luôn thúc giục hân lập hậu, hiện giờ nghe bà nói như vậy, đúng là Tề Diệp thấy không quen. Có điều hân không ngốc, biết rõ ý của Thái Hậu. Chính là bà không đồng ý lập Uyển Quý Phi làm Hoàng hậu.

Theo hân, không có ai thích hợp hơn nàng, hân nhất định phải lập nàng làm hậu.

"Hai tháng là đủ rồi. Lại nói hậu cung không thể để vô chủ quá lâu. Uyển Quý Phi đức hạnh đầy đủ, tâm tính bao dung, lại là mẫu phi của hai vị hoàng tử. Vinh Quốc Phu gia môn hiển hách, Uyển Quý Phi vô cùng thích hợp. Trước đây Thái Hậu nói muốn lập hậu, trẫm cảm thấy Thái Hậu nói rất đúng, là nên lập hậu."

Thái Hậu có loại cảm giác vác đá nên chân mình, đồng thời cũng vì Hoàng Thượng già nua mà khó chịu, bà nói "Hoàng Thượng nói phải. Chỉ là gần đây hậu cung rất không thuận lợi. Hoàng Thượng nhìn một cái hậu cung này, từng người từng người không còn, nghĩ đến là phạm vào cái kiêng kỵ gì đó. Lập hậu không phải trò đùa, ai gia cảm thấy còn phải thận trọng suy xét, tốt nhất để bên Tư Thiên Giám bói một quẻ nhìn xem."

"Thái Hậu quá lo, có cái gì không thuận. Sinh lão bệnh tử là chuyện thường, trẫm cảm thấy không cần phải phiền toái." Biết bà nói đều là lời thoái thác. Tề Diệp không ngốc, Thái Hậu không đồng ý lập Uyển Quý Phi làm hậu, dù không nói rõ, bà chính là có cái ý tứ kia.

"Thật sự có chút quy củ là cần tuân thủ, Hoàng Thượng cũng không thể phá vỡ quy củ. Nếu Hoàng Thượng thật sự muốn lập Uyển Quý Phi làm hậu, ai gia nhìn cũng được. Có điều vẫn nên

cho người bên Tư Thiên Giám nhìn xem." Thái Hậu một mực biểu tình phản đối lại nói.

Tề Diệp có chút thụ sủng nhược kinh "Ý Thái Hậu là đồng ý việc trăm tuyên bố lập hậu trong tiệc đầy tháng?"

"Nếu Hoàng Thượng cảm thấy có thể, ai gia cũng không có gì để nói." Hừ, bà biết, khoảng cách với Hoàng Thượng không thể lại kéo gần hơn nữa. Nếu không sẽ cho người có cơ hội chen vào. Nếu hân thích thì liền theo hân. Còn có thành hay không, nàng ta có mệnh ngồi trên hậu vị hay không vậy phải xem bản lĩnh của nàng ta.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 127

Edit: yêutinh

Beta: RineAnh

Hạ Uyển Chi nghe nói Thái Hậu hào phóng như vậy không khỏi cười lạnh một tiếng, phân phó vài người lưu ý hành động bên chỗ của bà ta, để tránh bà ta ngấm giờ trò.

Nàng không cảm thấy Thái Hậu là người dễ nói chuyện. Bà là người lúc nào cũng có ý nghĩ đem vị trí Hoàng Hậu để lại cho người mình tin nhiệm, tốt nhất là cô nương Triệu gia.

Tâm tư của Tề Diệp, hân không nói, nàng cũng làm bộ không biết, nhưng nếu hân có ý muốn lập nàng làm Hậu, nàng vẫn thật vui vẻ.

Tề Diệp dự định cho nàng một bất ngờ lớn, ngồi ở mép giường nhìn nàng bung một chén canh gà uống vào. Thấy nàng uống được phân nửa mới nói: "Vào ngày đầy tháng của Tứ hoàng tử, trẫm quyết định lập Hậu."

Nàng ra về kinh ngạc: "Lập Hậu?"

"Ừ!" Hân cười hỏi: "Uyển Nhi cảm thấy trong hậu cung này ai thích hợp làm Hoàng Hậu?"

Hạ Uyển Chi nhìn ánh mắt hân chợt lóe ánh sáng lấp lánh, kích động nói: "Hoàng Thượng yêu thích, thần thiếp thẹn không dám nhận."

"Trẫm còn chưa nói là ai, Uyển Nhi làm sao biết được chính là mình?" Hân gõ nhẹ trán nàng. Nhìn nàng tươi cười hân hỷ rồi lại về mặt thất vọng, cười nói: "Trẫm đùa thôi, ở trong lòng trẫm, không có một ai thích hợp với ngôi vị Hoàng Hậu hơn Uyển Nhi."

"Hoàng Thượng, thần thiếp không phải nằm mơ chứ?" Nàng kinh ngạc nói: "Hoàng Thượng mau nhéo thần thiếp một cái đi."

Hân tất nhiên sẽ không nhéo nàng, nhưng lại tiến sát tới gần môi nàng cắn một cái. Một cổ mùi hương của canh gà thoang thoảng sót lại, hân cười hỏi: "Hiện tại còn cảm thấy như đang nằm mơ sao?"

Nàng lắc đầu, vươn tay ôm lấy cổ hân: "Hoàng Thượng, thần thiếp không biết nên nói gì, thần thiếp sau này sẽ điều dưỡng thân thể thật tốt, sinh nhiều hài tử, sẽ không cô phụ tấm lòng của Hoàng Thượng."

"Ừm!" Tề Diệp vừa lòng lên tiếng, ngửi mùi hương trên người nàng, cảm thấy vừa lòng thoả ý không gì sánh bằng.

Ở cử qua là một việc hành hạ người, tuy rằng phải tình dưỡng nhưng Hạ Uyển Chi vẫn biết rõ mọi chuyện lớn nhỏ trong hậu cung. Tỷ như chuyện nô tài của Thái Hậu lên chuyển lời cho người của Tư Thiên Giám. Dù không tận tai nghe thấy nhưng nàng cũng có thể đoán được, hân là Thái Hậu sai người của Tư Thiên Giám giờ trò bịp bợm, khiến nàng không thể trở thành Hoàng Hậu. Chi cần nói rằng bất tự không hợp hay đại loại thế thì con đường trở thành Hoàng Hậu của nàng sẽ không có hy vọng.

Nàng tất nhiên sẽ không để cho Thái Hậu thành công. Để đi được đến hôm nay, cơ sở ngầm của nàng đã trải rộng khắp hoàng cung, tất nhiên Thọ Ninh cung cũng có không ít.

Ngày đó, nàng sai người đưa đến Tư Thiên Giám một phong thư. Tư Thiên Giám có chút nghi hoặc mở ra, phát hiện một chữ cũng không có, cả bức thư chỉ là một tờ giấy trắng tinh. Hân cảm tò giấy lật trái lật phải, chắc chắn rằng đây là một tờ giấy trắng, lúc đó mới bắt đầu suy đoán ý tứ của vị Uyển Quý phi thịnh sủng hơn người này.

Mới buổi sáng người của Thái hậu đã đến phân phó cho hân làm chút chuyện, đương nhiên chuyện này có liên quan đến Uyển Quý Phi. Hiện giờ Uyển Quý Phi lại cho người đưa tới một tờ giấy trắng, làm hân không thể không chột dạ, suy đoán có phải Uyển quý phi đã biết chuyện gì hay không?

Một tháng trôi qua thật nhanh. Ngày đầy tháng của Tứ Hoàng tử, Hạ Uyển Chi tắm rửa một phen, mặc lên người bộ cung trang mới được đưa đến. Nàng tĩnh dưỡng một tháng, cả người thoát nhìn châu tròn ngọc sáng. So với mấy người Lâm Huệ đáng người thon thả thướt tha thì nàng mượt mà hơn nhiều.

Nhưng nàng không hề bụng, ít nhất nàng có Tứ hoàng tử, đáng người mập chút cũng được, tốt hơn các nàng đáng người thon thả mà muốn sinh hoàng tử cũng đâu có làm được. Nàng ở cử một tháng này Tề Diệp cũng chỉ đến cung của vài vị Tiệp dư ngồi một lát, cũng không sủng hạnh các nàng. Điều này làm cho nàng thật vui vẻ.

Đã đầy tháng nên Tứ hoàng tử thoát nhìn trắng trắng mềm mềm thật đáng yêu, càng khiến người ta yêu thích. Tiểu bánh bao lớn lên càng có nhiều nét giống với Tề Diệp, đến độ ngay cả Thái hậu lâu lâu mới đến thăm một chút cũng không kim được ngọc nhiên. Tuy rằng bà đối với Tứ hoàng tử, hoặc là nói đối với hoàng tử Hạ Uyển Chi sinh hạ cũng không có biểu hiện yêu thương, nhưng lại đem An Nhiên công chúa dạy dỗ rất khắt.

Nàng thỉnh an Thái hậu xong, quy củ ngồi xuống, tiếp nhận Tứ hoàng tử trong lòng bà vú. Thấy hân đã ngủ liền dùng áo choàng bọc hân lại để tránh hân bị cảm lạnh. Tháng mười một trời đã rất lạnh, đến mức thở ra một hơi cũng biến thành sương trắng.

Nàng nhìn lướt qua Lâm Huệ cùng Quý Tiệp dư đang ngồi một bên, biểu tình nhân nhậ thu hồi ánh mắt.

Sau khi Tề Diệp nói xong mấy lời liền cho khai tiệc. Các đại thần mỉm cười chúc mừng hân rồi chúc mừng Tứ hoàng tử. Tiếp đến ca tụng Hạ Uyển Chi, nàng mỉm cười gật đầu nhận lấy lời khen ngợi của bọn họ.

Thời điểm tặng lễ vật, nàng vẫn sai Hạ Bích nhận lấy. Tuy rằng nàng không phải người tham lam nhưng hiện giờ ở vị trí này của nàng, đạo lý đối nhân xử thế thông thường là không thể không có.

Yến hội bắt đầu, cung nhân nói đuổi nhau ra vào từ hai sườn của Triều Hoa các. Nàng ôm Tứ hoàng tử, Nhị hoàng tử ngồi ở bên cạnh nàng xem ca múa.

Hân xem một lát cứ đến đoạn hay liền kéo kéo váy áo nàng, ý bảo nàng cũng nhìn xem. Hai người cùng ghé vào nhau vừa nói vừa cười.

Nhị hoàng tử ngồi được một lát liền không an tĩnh nổi nữa. Hắn lập tức trượt xuống ghế dựa, tung ta tung tãng chạy tới chủ vị, lôi kéo long bào của phụ hoàng, nãi thanh nãi khí nói: "Phụ hoàng, ôm một cái."

Tề Diệp cười đem hắn ôm lên, để cho hắn ngồi ở trên đùi, nhóm văn võ đại thần nhìn thấy trong lòng liền rõ ràng.

Thời thể hiện giờ, vị ở Chiêu Hoa Cung này thật sự không thể khinh thường.

Thức ăn tinh xảo ngon miệng, phong phú dị thường nhưng nàng ăn không nhiều lắm, cả đêm đều ồn ào náo nhiệt. Cũng không thể nghĩ ngờ rằng nàng là tiêu điểm của mọi sự chú ý.

Khi yến hội đã ổn định, Tề Diệp nói: "Hôm nay không chỉ là ngày đầy tháng của Tứ hoàng tử, trăm còn có một chuyện trọng đại muốn thông báo..."

Mọi người nghe vậy, ai nấy tâm tư cũng đều trăm ngàn biến chuyển. Tề Diệp tiếp: "Đất nước không thể một ngày không có Hoàng Đế, hậu cung không thể một ngày không có chủ nhân, Uyển Quý Phi tài đức vẹn toàn, đoan trang nho nhã, nhân hậu rộng lượng, trăm võ cùng hài lòng, nay quyết định sắc phong Uyển Quý Phi làm Hoàng Hậu. Tư Thiên Giám đâu?"

Lời còn chưa dứt, tâm tư của mọi người đều thay đổi. Lâm Huệ, Quý Tiệp dư nhìn về mặt bình tĩnh của Hạ Uyển Chi, tức khắc cảm thấy ghen ghét tràn đầy lồng ngực.

"Vi thần có mặt!" Tư Thiên Giám từ trong đám người đi ra, nhanh chóng tiến lên: "Xin Hoàng Thượng phân phó!"

"Định ra một ngày đại hi để tiến hành đại lễ sắc phong."

"Thần tuân mệnh!" Tư Thiên Giám gật gật đầu, liếc mắt nhìn Thái Hậu một cái, nói: "Vi thần nhất định sẽ quan sát hiện tượng thiên văn thật cẩn thận."

"Tốt!" Tề Diệp vừa lòng gật gật đầu.

Thái Hậu cười khẽ một tiếng chờ xem kịch vui.

"Chúc mừng Hoàng Thượng, chúc mừng Hoàng Hậu nương nương!"

Dù có không cam lòng, nhưng Hoàng Thượng đã mở miệng, bọn họ cũng không dám phản đối, rốt cuộc hậu cung vẫn là nàng ta lớn nhất. Đắc tội Uyển Quý Phi được sủng ái nhất, bọn họ cũng đâu có ngu xuẩn như vậy.

Lâm Huệ ngồi một lát liền tìm một cái lý do rời đi.

Bên ngoài trời thật lạnh, hô hấp thôi cũng làm nàng lạnh đến cả người không nhận được phát run. Thấy Thái Vi đi theo, nàng lại bước nhanh vài bước, nhìn chung quanh không có bóng người liền bắt đầu vội vàng chạy. Cũng không biết chạy bao lâu, nàng ngồi bệt xuống một nơi âm u nào đó, che miệng khóc thút thít.

Thái Vi thờ dốt theo sau, nhìn chủ tử của nàng ngồi trên mặt đất khóc thút thít, nhất thời không biết nên nói gì, chỉ có thể đứng an tĩnh một bên.

Không biết đứng bao lâu, Thái Vi nghe thấy phía sau có động tĩnh, quay đầu lại liền thấy Khang Ninh Vương, lập tức sùng sốt một chút, hành lễ nói: "Nô tỳ gặp qua Khang Ninh Vương."

Nghe được tiếng Thái Vi thanh an, Lâm Huệ gạt mình, lau vội nước mắt trên mặt. Nhìn thấy người đang cầm theo đèn lồng đi tới, biểu tình phức tạp, nàng đứng dậy nói: "Thái Vi, đi đem áo choàng của ta tới đây."

"Nương nương..." Thái Vi có chút lo lắng, nhìn Khang Ninh Vương, lại nhìn chủ tử của nàng.

"Đi đi!" Nàng nhàn nhạt nói, tiếng nói mang theo một chút khàn, có lẽ là do khóc lâu.

Thái Vi chần chờ một chút, gật gật đầu, nói: "Vâng, nô tỳ đi ngay."

Dù không yên tâm nhưng chủ tử đã giao phó nàng không thể không nghe theo.

Thái Vi vừa đi, Khang Ninh Vương liền tiến lên, giờ tay muốn lau đi nước mắt trên mặt nàng, nàng nghiêng đầu về một bên tránh đi. Khang Ninh Vương cũng không bực bội, cười một chút, nói: "Chẳng qua là lập Hậu mà thôi, Uyển Quý Phi được sủng ái, lại có hai vị hoàng tử, lập Hậu là chuyện sớm hay muộn, hà tất nàng phải thương tâm?"

"Hừ, nói thì dễ nghe lắm, vốn tưởng rằng Khang Ninh Vương có bản lĩnh lớn thế nào, hoá ra chỉ là công phu ngoài miệng." Lâm Huệ cười lạnh: "Ta sẽ không bao giờ tin tưởng Khang Ninh Vương, dù sao đây cũng là hậu cung, Khang Ninh Vương vẫn là không nên đi loạn."

"Đa tạ Lâm Sung Dung chỉ điểm, có bản lĩnh hay không tự ta biết. Nếu Lâm Sung Dung không tin, đêm nay có thể khoanh tay đứng nhìn. Đương nhiên, nếu như có công cứu giá, chi sợ sẽ có bất ngờ không thể tưởng được."

Dứt lời, không đợi Lâm Huệ phản ứng lại, hắn liền sai bước rồi đi, ném cho nàng một cái bóng lưng vững vàng.

Lâm Huệ nghĩ không ra ý tứ của hắn, đứng tại chỗ trong chốc lát cũng cất bước rồi đi.

So với bên ngoài, Triều Hoa các quả thực chính là lò sưởi, vừa bước vào vào liền có cảm giác ấm áp vây xung quanh. Nàng nhìn thoáng qua Hạ Uyển Chi ở chủ vị đang mỉm cười dứt Nhị hoàng tử ăn cơm, biểu tình nhàn nhạt ngồi xuống.

Lúc này vũ cơ trong điện đang ra sức biểu diễn, cung nhân bưng nước trà dâng lên. Lâm Huệ nhìn qua Khang Ninh Vương đang trò chuyện vui vẻ với đám đại thần, lại thấy hắn biểu tình tự nhiên, nàng vẫn không ngừng tự hỏi rốt cuộc ý nghĩa câu nói đó của hắn ra sao.

Không bao lâu sau, Khang Ninh Vương nhìn nàng một cái, ngay lập tức dời ánh mắt ở cách đó không xa. Lâm Huệ theo ánh mắt của hắn nhìn qua, một hồi lâu mới phát hiện, cửa sổ vốn đóng chặt lúc này đã mở ra, mà ngay lúc này một tên thái giám đang giương cung chĩa vào người ngồi trên chủ vị.

Nhớ tới lời nói của hắn trước khi rời đi, Lâm Huệ cả người lạnh lẽo, nàng chạy vọt lên: "Hoàng Thượng, cẩn thận!"

Mọi người còn chưa kịp phản ứng lại, liền thấy Lâm Huệ ghé vào trên người Tề Diệp, cùng lúc đó một mũi tên cắm phập vào lưng nàng.

Hạ Uyển Chi kinh ngạc không thôi, Tứ Hoàng tử trong lòng ngực bị dọa sợ, há mồm "oa oa" khóc lớn. Nhị hoàng tử cũng bị dọa sợ, ôm chân nàng khóc thút thít.

Thị vệ lập tức tiến lên bảo vệ Hoàng Thượng. Lâm Huệ nhào vào lồng ngực Tề Diệp, chịu đựng đau nhức trên lưng hỏi: "Hoàng Thượng người có bị thương không?"

Tề Diệp ở trên lưng nàng sờ một chút, thấy máu tươi nhuộm đỏ, lập tức thay đổi sắc mặt. Mà thủ phạm đã nuốt độc tự sát trước khi bị bắt.

"Trẫm không có việc gì, Lâm Sung Dung đừng lo lắng, trẫm đã sai người đi truyền ngự y." Lâm Huệ gật gật đầu, nhìn thoáng qua Hạ Uyển Chi cách đó không xa, hừ lạnh một tiếng. Cảm giác đau đến sắc mặt tái nhợt, gất gao bắt lấy cánh tay hắn. Tề Diệp lúc này tâm tình phức tạp.

Hai đứa nhỏ bị dọa sợ, Hạ Uyển Chi không thể đến xem xét bên kia được, đành phải mang chúng hồi cung để trấn an. Cả hai đứa đều phải dỗ một hồi lâu mới an tĩnh lại. Sau khi Tứ hoàng tử bú sữa rồi ngủ, nàng mới ôm Nhị hoàng tử về phòng chốc lát, đợi hân ngủ rồi mới hỏi chuyện.

Hạ Bích nói: "Lâm Sung Dung không bị thương chỗ yếu hại, ngự y nói chỉ cần tĩnh dưỡng mấy tháng là khỏi. Chi là mất máu quá nhiều, chi sợ là phải điều dưỡng lâu mới tốt."

"Nhưng đã điều tra xong tiểu thái giám kia là người của ai chưa?" Thị vệ trông coi nghiêm ngặt thế nhưng còn có người đột nhập được, thật đúng là chuyện cười lớn.

"Nô tỳ đã hỏi thăm qua, hẳn là thái giám vừa tiến cung không lâu, không có người nhà, chỉ còn lại có một mình hẳn. Lại không ai nghĩ hẳn còn nhỏ tuổi đã có tài bắn cung. Nghe kể rằng hẳn vốn trầm mặc ít lời, người cùng hẳn nói chuyện qua cũng không nhiều. Nô tỳ vô năng, chỉ nghe được có như vậy."

"Nói cách khác, không tra xét được gì về hẳn?" Hạ Uyển Chi nhướn mày.

Hạ Bích áy náy cúi đầu: "Nô tỳ vô năng."

"Thôi, chuyện khác Hoàng Thượng tự nhiên sẽ xử trí, Hoàng Thượng làm việc là tốt nhất, chỉ là lời lãi cho Lâm Huệ. Trải qua sự tình lần này, chi sợ Hoàng Thượng sẽ không vắng về nàng ta nữa. Nếu đó là thủ đoạn tranh sủng của nàng ta, ta cũng chỉ có thể nói nàng ta đã hao phí nhiều tâm tư."

"Ý của nương nương là Lâm Sung Dung tự an bài thích khách?" Hạ Bích kinh ngạc ra tiếng.

Hạ Uyển Chi cười lạnh: "Có phải nàng an bài hay không ta không rõ ràng lắm. Tuy nhiên trước mắt bao người, ai cũng chưa nhìn thấy, vì sao chi có một mình nàng thấy. Hơn nữa, còn quên mình nhào lên cứu giá. Nàng ta chính là người sợ đau nhất, thế nhưng lại chần chờ tên." "

"Một khi đã như vậy, nương nương sao không nói cho Hoàng Thượng, miễn cho nàng ở trước mặt Hoàng Thượng tranh công."

"Không có bằng chứng, ta đi nói chi sợ sẽ làm cho Hoàng Thượng không vui, cảm thấy bốn cung ghen ghét đố kỵ, một phi tần nhỏ nhỏ cũng không chấp nhận được."

Nàng cười lạnh: "Nếu nàng chịu được khổ, vậy bốn cung liền chống mặt xem nàng còn có những chiêu gì."

Hậu chiêu gì đó Lâm Huệ không biết, tuy nhiên nàng cảm giác được cơn đau. Chỉ là khi nhìn đến người ngồi ở bên cạnh, nàng biết, dù đau đớn nhưng rất đáng giá. Ít nhất hẳn cũng đã đến bên mình, trong mắt hẳn sẽ không còn chỉ có một nữ nhân.

Ngự y rửa tay xong bắt đầu rút mũi tên, nàng cắn chặt khăn tay để tránh cắn trúng đầu lưỡi của mình. Một khắc khi mũi tên rút ra, nàng đau đến mồ hôi đầy đầu hết lớn, toàn thân run rẩy, cái cảm giác đau đớn xé da cắt thịt này lần đầu tiên nàng cảm nhận được.

Lúc ngự y đem thuốc bột rắc lên miệng vết thương, nàng rốt cuộc không nhịn được hôn mê bất tỉnh.

Lúc Hạ Uyển Chi đang chuẩn bị đi Đức Sang Cung xem xét lại nghe người bẩm báo Tề Diệp trở lại, liền đứng ở cửa chờ.

Tề Diệp nhìn thấy nàng liền cười: "Đừng lo lắng, trăm không có việc gì!"

"Lâm Sung Dung đâu?" Nàng quan sát biểu tình của hẳn, khẽ hỏi.

"Không cần lo lắng, ngự y nói nàng chỉ bị ngoại thương, vẫn chưa tổn thương đến gân cốt. Chi là mất máu quá nhiều, cần điều dưỡng tốt là có thể hồi phục. Hôm nay nếu không có nàng ấy, chi sợ hiện giờ người nằm trên giường chính là trăm."

"Nếu là thần thiếp thấy, cũng sẽ nhào lên can tên cho Hoàng Thượng. Chỉ trách thần thiếp không lưu ý, khiến cho Hoàng Thượng bị kinh hách."

"Nói bậy, trăm muốn người điều dưỡng thật tốt. Bên ngoài lạnh lẽo, trở về lại nói, tay người thực lạnh."

Hai người bước vào phòng, hẳn hỏi: "Hai đứa nhỏ thế nào?"

"Đã ngủ rồi, có chút kinh hãi nhưng hiện tại đã khá hơn nhiều." Nàng nói đúng sự thật.

Hắn gật gù đầu: "Bọn hẳn không bị sao liền tốt. Lần này may mắn có Lâm Sung Dung, trăm nghĩ nàng ấy có công cứu giá, chờ ngày mai liền ban thưởng nàng ấy, Uyển Nhi cảm thấy thế nào?"

"Đương nhiên phải ban thưởng, rốt cuộc cũng là nàng ta cứu Hoàng Thượng." Tuy ngoài miệng nói như vậy nhưng trong lòng nàng quả thật ngàn vạn không muốn. Nhưng nếu nàng phản đối thì lại quá mức máu lạnh vô tình.

"Ừ, tựa như năm đó Uyển Nhi cứu trăm. Lúc đó trăm nghĩ trên đời này sao lại có một cô nương ngốc đến vậy." Vỗ về khuôn mặt nàng, Tề Diệp cười cười.

Nàng cười một chút, cũng không nhiều lời. Năm đó nàng không phải là vì cứu hẳn. Nhưng nếu hẳn đã cảm thấy là cứu, vậy thì cứu cũng tốt.

"Hoàng Thượng định ban thưởng Lâm Sung Dung thế nào?" Nàng hỏi.

"Sắc phong, rốt cuộc nàng ấy tiến cung cũng đã lâu, cũng coi như tận tâm tận lực hầu hạ bên người trăm, hôm nay lại cứu giá có công, một phần vị phi không quá."

"Phi vị?" Hắn gật gù đầu, nàng nghĩ nghĩ, nói: "Được Hoàng Thượng ban thưởng, Lâm Sung Dung biết được sẽ thật cao hứng."

"Ừ!" Hắn cười gật đầu, nói: "Trăm đã nghĩ rồi, ban cho nàng ấy chữ Huệ, là Huệ Phi, Uyển Nhi cảm thấy thế nào?"

"Huệ Phi?" Tâm nàng nhói một lên một chút, ngay sau đó ý vị không rõ, cười nói: "Do Hoàng Thượng làm chủ."

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 128

Edit: HueKhanh92

Rất nhanh, thánh chi sắc phong Lâm Huệ được ban bố, do ngày hai mươi tám tháng chạp là đại lễ sắc phong Hoàng Hậu nên lễ sắc phong của nàng cũng không mấy náo nhiệt. Nhưng cũng chỉ như vậy, đối với nàng mà nói thì cũng đã khiến cho những người khác rất hâm mộ. Các Tiệp dư khác hồi hận không thôi, không ngờ là để nàng vô duyên vô cớ được một cái hời. Nếu là các nàng thấy thích khách, cũng sẽ lao ra che chở cho Hoàng Thượng, như vậy hiện giờ cũng sẽ không còn là Tiệp dư.

Hạ Uyển Chi chuẩn bị riêng một phần lễ vật đưa qua. Lâm Huệ còn đang tỉnh dưỡng, nghe nói nàng tới, nằm yên không động. Hoàng Thượng ân chuẩn, trong lúc nàng dưỡng thương có thể không gặp người, vì vậy nàng phân phó: "Cứ nói ta đã ngủ."

"Nương nương, dù sao nàng ta cũng là Hoàng Hậu tương lai, như vậy không tốt cho lắm?" Thái Vi có chút lo lắng.

Lâm Huệ nghe được mấy chữ Hoàng Hậu tương lai thì nhũn mày, dựa vào cái gì nàng ta là Hoàng Hậu, mình lại chỉ là một vị Huệ Phi?

Đối với cái phi vị này, Lâm Huệ cũng không thỏa mãn, nàng cảm thấy nói như thế nào cũng phải là một trong tứ chính phi, ai ngờ chỉ là tứ phi. Thật mất công nàng không màng sinh tử nhào lên. Nếu mũi tên kia hướng đến người khác, nhất định nàng sẽ làm bộ không phát hiện, thậm chí hy vọng có thể trúng một mũi tên mà mất mạng. Chỉ tiếc Khang Ninh Vương vẫn không dựa theo yêu cầu của nàng, lại nhắm ngay Hoàng Thượng.

"Mời người vào đây đi." Dù ngàn vạn lần không muốn nhưng hiện giờ nàng kém nàng ta một bậc nên không thể không cung kính, càng không thể chậm trễ, ai bảo nàng ta là Hoàng Hậu tương lai cơ chứ?

Hạ Uyển Chi đi vào liền thấy Lâm Huệ giầy giữa đứng dậy, nếu là trước đây khẳng định nàng sẽ để nàng ta nằm, lần này nàng lại không như thế. Nhìn nàng ta sắc mặt tái nhợt giầy giữa đứng dậy, cũng không có ý để nàng ta bình thân. Nhìn nàng ta cắn môi hành lễ, trên lưng lộ ra vết máu, nàng thờ ơ lạnh nhạt, nói: "Đứng dậy đi, Huệ Phi có thương tích trên người, không cần khách khí như thế."

"Đa tạ nương nương hậu ái, lễ nghĩa không thể phế, là thần thiếp nên làm." Lâm Huệ cười lạnh, chờ nàng làm xong mới nói lời khách khí, trước kia sao lại không nhìn ra Hạ Uyển Chi là cái dạng người này nhỉ?

"Ừ! Huệ Phi hiểu biết lễ nghĩa." Nàng nhìn thoáng qua trà Thái Vi dâng lên, bụng uống một ngụm, không cần lo lắng các nàng sẽ hạ dược. Hiện tại các nàng cũng không dám giờ thủ đoạn.

"Là nương nương dạy dỗ tốt." Lâm Huệ nhàn nhạt nói.

"Huệ Phi thật sự nghĩ như vậy?" Nàng nhướn mày, nửa tin nửa ngờ nhìn nàng ta.

Lâm Huệ đón ánh mắt nàng gật gật đầu.

Nàng cười: "Huệ Phi có thể nghĩ như thế thì tốt, không hổ là cùng nhau lớn lên. Huệ Phi muối muối thật không làm người ta thất vọng."

Lâm Huệ cười nhàn nhạt, không đáp.

Hạ Uyển Chi ngồi một lát, nói: "Lần này Huệ Phi cứu giá có công, đã phân phó bên Nội Vụ Phù rồi, có cái yêu cầu gì người cứ việc phân phó."

"Tạ nương nương hậu ái!" Lâm Huệ nhìn theo nàng rồi đi, cắn chặt răng, ghé người vào trên giường, âm thầm siết nắm tay, trong lòng không vui.

Ban đêm tuyết rơi lớn, trong phòng đốt than sưởi, Hạ Uyển Chi lại được Tề Diệp ôm, ngủ vô cùng thoải mái. Buổi sáng thức dậy phát hiện trên mặt đất một mảnh trắng xóa, tâm tình rất tốt.

Mới vừa rửa mặt chải đầu xong, Nội Vụ Phù đưa tới giày da hươu, chính là tẩm da hươu Tề Diệp săn được trong đợt săn bắn vừa rồi, giày thật ấm, còn có một đôi nhỏ cho Nhị hoàng tử. Hân thích đi ra bên ngoài chơi, nếu ướt giày sẽ cảm lạnh.

Sau khi hạ triều Tề Diệp lại đây, nàng thay đôi giày da hươu rồi đi vài vòng ở trước mặt hân. Tề Diệp khen đẹp, nàng nghe vậy vui vẻ, tươi cười đầy mặt.

Sáng sớm Nhị hoàng tử liền làm nũng, không chịu ngoan ngoãn dùng cơm, thế nào cũng phải nàng tự mình đút mới ăn mấy miếng. Nàng phải đút cho Nhị hoàng tử ăn no rồi mới bắt đầu dùng bữa.

Đang dùng, Quang Thuận công công vén rèm lên tiến vào, hành lễ xong thì đứng ở một bên, chờ bọn hân dùng đồ ăn sáng. Hân tiếp nhận trà mà Hạ Bích dâng lên đưa Tề Diệp. Tề Diệp uống một ngụm trà, liếc mắt nhìn hân: "Chuyện gì?"

"Huệ Phi nương nương không thoải mái thân mình, truyền ngự y qua nhìn một cái, ngự y nói miệng vết thương nứt ra rồi, có chút không tốt."

Hạ Uyển Chi biểu tình không đổi lắng nghe, phảng phất như không có liên quan gì với nàng, xác thật thì đúng là không có liên quan gì.

"Trẫm đi qua nhìn một cái." Tề Diệp có chút lo lắng, đứng dậy nói: "Không bằng Uyển Nhi cùng đi, các người lớn lên bên nhau từ nhỏ, nàng ấy thấy người nhất định cũng rất vui."

"Hoàng Thượng nói phải." Hạ Uyển Chi gật đầu, đứng dậy theo hân rồi đi.

Mới vừa đi ra ngoài, Nhị hoàng tử đang chơi ở một bên thấy bọn họ thì tung ta tung tăng chạy đến, ôm chân nàng: "Mẫu phi!"

"Ngوان, đi theo bà vú chơi, mẫu phi đi một lát liền trở về." Nàng ôm Nhị hoàng tử, dặn dò bà vú cẩn thận chăm sóc, lại sai Hạ Đồng đi nhìn Tứ hoàng tử, chuẩn bị rồi đi.

Nhị hoàng tử rất là khôn khéo, biết là phía mẫu phi không thể thực hiện được liền nhảy nhót chạy tới ôm chân phụ hoàng hân, một đôi mắt sáng long lanh ngập nước nhìn Tề Diệp, ướt đầm dề tựa như con nai.

Tề Diệp dờ khóc dờ cười thờ dài, sờ sờ đầu nhỏ của hân nói: "Phụ hoàng rành sẽ mang Sách Nhi đi xem tuần mã có được không?"

Nhị hoàng tử rất thích xem ngựa, mà hân cũng thích cưỡi ngựa. Dù là mùa đông tuyết rơi, lâu lâu hân cũng sẽ cưỡi tuần mã đi ra ngoài chạy vài vòng. Hạ Uyển Chi rất lo lắng, tuyết rơi đường trơn, nếu bị ngã cũng không phải là việc nhỏ.

Những chuyện khác hân đều nghe lời nàng, riêng về việc cưỡi ngựa thì hân lại rất kiên trì. Nàng khuyên vài lần hân đều không nghe, nàng cũng chỉ có thể dặn dò hân cẩn thận một chút, hoặc là không yên tâm đi theo, ngồi ở một bên nhìn.

Nhị hoàng tử vừa nghe vậy, không tình nguyện buông tay ra, thấy phụ hoàng sắp đi rồi còn không yên tâm cường điệu nói: "Phụ hoàng, cưỡi tuần mã!"

"Yên tâm, phụ hoàng sẽ không quên." Tề Diệp nheo nheo cái má phúng phính trên khuôn mặt nhỏ, sai bà vú ôm người trở về, miễn cho bị cảm lạnh.

Hắn tiếp nhận áo khoác lông cừu trắng chèo lên cho nàng, xoa xoa tay nàng, cảm thấy ấm áp mới an tâm, hai người ngồi trên kiệu, đi Đức Sang Cung.

Lâm Huệ nghe nói Hoàng Thượng giá lâm, trên mặt vui vẻ, nhưng khi nghe thấy Uyển Quý Phi giá lâm, tươi cười cứng đờ, lập tức thay đổi sắc mặt.

Hạ Uyển Chi cùng Tề Diệp đi vào, nhìn Lâm Huệ ghé vào trên giường giấy giữa muốn đứng dậy, biểu tình nhàn nhạt tiến lên nói: "Nếu Huệ Phi không thoải mái thì không cần đứng lên."

"Đa tạ Uyển Quý Phi hậu ái, chỉ là quý cù hậu cung không thể phớt, nương nương dạy dỗ qua, thần thiếp không dám làm càn." Đại khái tác động đến miệng vết thương, nàng cắn môi sắc mặt trắng bệch, dưới sự nâng đỡ của Thái Vi, đang muốn ngồi dậy thì Tề Diệp tiến lên ấn bà vai nàng. Hạ Uyển Chi nhướng mày, nhìn chăm chăm tay hắn đặt ở trên vai nàng.

"Trẫm nói không cần đứng dậy, nằm xuống đi!" Lâm Huệ liếc nhìn Hạ Uyển Chi một cái, nhu thuận gật gật đầu ghé vào trên giường, nghiêng đầu nhìn bọn họ.

"Ngự y nói như thế nào?" Hắn hỏi Thái Vi.

Thái Vi mới đứng sực thật: "Ngự y nói tác động đến miệng vết thương có chút nghiêm trọng. Hiện giờ nương nương rất yếu, đang phát sốt. Ngự y đã kê phương thuốc, nói là uống vào sẽ tốt lên. Nhưng nương nương sốt quá cao, nô tỳ thật lo lắng..."

"Thái Vi!" Lâm Huệ đánh gãy lời nàng ta, nói: "Hoàng Thượng, thần thiếp không có việc gì, đều do hạ nhân không hiểu chuyện, chút việc nhỏ lại kinh động Hoàng Thượng, còn để cho Hoàng Thượng lại đây khi trời lạnh, thần thiếp thực áy náy."

"Đừng tự trách, trầm lại đây nhìn một cái cũng yên tâm." Hắn thăm dò trán Lâm Huệ, lòng bàn tay nóng bỏng, xác thật sốt rất cao.

Lâm Huệ dùng khước mắt ngo qua Hạ Uyển Chi, thấy nàng biểu tình bình tĩnh, lập tức có chút thất vọng, trông mắt vừa chuyển, nắm tay Tề Diệp, nói: "Có những lời này của Hoàng Thượng, thần thiếp đã thấy đủ. Hoàng Thượng đừng lo lắng, thần thiếp thật sự không có việc gì, uống thuốc sẽ tốt thôi. Có điều Hoàng Thượng có thể tới thăm thần thiếp, thần thiếp thật sự rất vui."

Lâm Huệ lại nói không ít lời cảm kích cùng thổ lộ tình cảm. Hạ Uyển Chi nhẫn nại ngồi ở một bên nghe, mãi đến khi rời đi, nàng cũng chưa từng lộ ra biểu tình không vui, thật làm Lâm Huệ ngạc nhiên.

Hai người mới ra khỏi Đức Sang Cung, liền thấy Quý Tiệp dư từ đối diện đi tới. Nàng ta thấy là kiệu của Hoàng Thượng vội vàng hành lễ. Tề Diệp nhìn thẳng phía trước, tựa hồ như nhớ tới cái gì, bất lấy tay Hạ Uyển Chi, cảm thấy lạnh lẽo vì vậy phủ bàn tay to ấm áp của hắn ở bên ngoài sưởi ấm cho nàng. Hạ Uyển Chi cười cười, phát hiện ánh mắt Quý Tiệp dư nhìn qua, nàng mặt không thay đổi biểu tình, vẫn tươi cười rời đi.

Quý Tiệp dư nhìn người rời đi, tức giận đến tái mặt, Mộc Hương nói: "Nương nương, trời rất lạnh, trở về đi thôi."

"Trở về làm cái gì?" Quý Tiệp dư hậm hực, Mộc Hương rụt rụt cổ không dám trả lời.

Thái Vi nhìn thấy Quý Tiệp dư tới, có chút ngạc nhiên: "Nô tỳ thỉnh an Quý Tiệp dư, nương nương đang nghỉ ngơi, không tiện quấy rầy. Quý Tiệp dư nên đến vào ngày khác đi."

"Chỉ mới làm phi mấy ngày mà thôi, Huệ Phi nương nương liền biết làm bộ làm tịch rồi sao?" Quý Tiệp dư cố ý lớn tiếng nói vọng vào trong.

Lâm Huệ còn chưa ngủ, nàng đang nhìn những y phục nhỏ chuẩn bị cho hài tử, chỉ tiếc là rốt cuộc không có cơ hội dùng đến. Nếu không phải tại Hạ Uyển Chi, nàng cũng sẽ không mất đi hài tử. Không chỉ một lần, nàng nguyện rửa Hạ Uyển Chi chết không được từ tể.

Nghe thấy giọng Quý Tiệp dư, nàng nhàu nhàu mày, gọi Thái Vi tới: "Quý Tiệp dư ở bên ngoài?"

"Vâng! Nói là muốn gặp nương nương. Nương nương thân mình không khỏe, nô tỳ từ chối, nhưng nàng ta không đi, ngược lại nói mấy lời không dễ nghe." Thái Vi oán hận nói.

"Để nàng ta vào đi."

"Nương nương, người như vậy hà tất phải để ý tới. Hiện giờ nương nương chính là Huệ Phi, nàng ta chỉ là Tiệp dư nho nhỏ." Thái Vi khó hiểu.

"Chính vì nàng ta là Tiệp dư, ta là Huệ Phi, mới cho nàng ta tiến vào. Lúc trước chịu khổ không ít từ nàng ta, hiện giờ ta xoay người, sao có thể để nàng ta quá thoải mái đây?"

Thái Vi hiểu ý, cười gật gật đầu. Khi Quý Tiệp dư tiến vào, nàng kêu vài vị thái giám ở bên ngoài chờ.

Quý Tiệp dư nhìn phòng ốc hoa lệ, so với cung điện trước kia của mình thì khẳng định kém hơn. Có điều so với nơi ở hiện tại của mình lại khá hơn nhiều.

"Huệ Phi nương nương thật đúng là khổ tận cam lai, không nghĩ tới chịu một mối tên lại lấy được một cái phi vị, thật đúng là chó ngáp phải ruồi!"

"Có vẻ Quý Tiệp dư rất hâm mộ?" Lâm Huệ dựa nửa bà vai vào đầu giường, nói: "Có điều hình như Quý Tiệp dư đã quên, hiện giờ nhìn thấy bốn phi là phải hành đại lễ. Đừng quên cái hậu cung này đã không còn Thực phi nương nương, có thì cũng chỉ là một Tiệp dư nho nhỏ mà thôi."

"Người..." Sắc mặt Quý Tiệp dư biến đổi, ngay sau đó cười nói: "Dù là Tiệp dư cũng tốt hơn Huệ Phi nương nương. Một nữ nhân nếu không thể sinh hài tử, thật đúng là bi ai. Ít nhất ta còn có thể sinh hạ hoàng tử cho Hoàng Thượng, mà Huệ Phi thì không làm được."

Hài tử vẫn luôn là chỗ đau của Lâm Huệ, nàng nghe vậy tái mặt, lớn tiếng quát: "Im miệng!"

"Như thế nào, bị đâm trúng chỗ đau?" Quý Tiệp dư cười khanh khách nói: "Cho dù ngồi ở vị trí Huệ Phi thì như thế nào, không có hoàng tử, công chúa, người chỉ là kẻ đáng thương mà thôi. So với Uyển Quý Phi - Hoàng Hậu nương nương tương lai, người thật đúng là thất bại vô cùng. Người ta chính là có hai vị hoàng tử, hai vị đó nha. Huệ Phi thì một vị công chúa cũng không có. THẬT - CAY - ĐÁNG - QUÁ!" Mấy chữ cuối cùng, nàng ta thốt ra với giọng điệu vui sướng khi người gặp họa.

Lâm Huệ tức giận đến mất lý trí, bất chấp miệng vết thương trên vai, nhào lên muốn xé rách miệng Quý Tiệp dư. Nàng không muốn nghe thấy những lời nói làm người thương tâm đó.

Quý Tiệp dư cũng không phải người đứng im chịu đòn. Rất nhanh, Đức Sang Cung loạn thành một đoàn, một chút giáo đường đều không có, thô lỗ tựa như những mục bà ngoài chợ.

Tề Diệp nghe nói chuyện ở Đức Sang Cung, nhàu mày không vui, phân phó xuống cho Quý Tiệp dư cầm tức một tháng, phạt lương bổng ba tháng. Quý Tiệp dư biết tin, tức giận đến dậm chân, muốn tìm hân biện giải, đáng tiếc đã chậm. Ma mà canh giữ ở cửa cấm bản không cho nàng đi ra ngoài, mặc kệ nàng lấy ra thân phận Tiệp dư, hay là thân phận mẫu phi của Tam hoàng tử cũng không hữu dụng, các ma mà đều không bị dao động. Dù sao cũng là người Hạ Uyển Chi phải đi, các nàng cũng không dám đắc tội Hoàng Hậu nương nương tương lai.

Nói đến Lâm Huệ, hai người đánh một trận, nàng cũng bị thương không nhẹ. Tề Diệp đi tới nhìn thoáng qua, nhìn trên mặt nàng bị móng tay cào vài đường, nhìn nàng bộ dáng tiều tụy đáng yêu, Tề Diệp có chút mềm lòng, mềm giọng an ủi vài câu rồi mới rời đi.

Bữa tối Tề Diệp dùng bữa ở Thọ Ninh Cung. Thái Hậu nói: "Hiện giờ hậu cung phi tần điều tàn, năm sau liền đến đợt tuyển tú ba năm một lần. Ai gia thấy lần này không ít giai lệ tri thủ đạt lễ, đức hạnh đầy đủ. Nếu có thể tiến cung hầu hạ Hoàng Thượng, ai gia cũng an tâm rồi."

"Để Thái Hậu lo lắng. Có điều tuyển tú hao tài tốn của, trẫm cảm thấy hậu cung phi tần đã đủ rồi, tuyển tú năm sau vẫn nên từ bỏ đi."

"Sao có thể từ bỏ?" Thái Hậu nhướn mày. "Phi tử trong hậu cung, một cái bàn tay cũng có thể đếm hết. Chẳng lẽ Hoàng Thượng còn thiếu một chút bạc để tuyển tú sao?"

"Thái Hậu! Năm nay tuyết lớn, khẳng định không ít người bị đông lạnh, trăm cảm thấy chuyện tuyển phi không gấp, không bằng đem những bạc đó dùng ở..."

"Nếu Hoàng Thượng không muốn tuyển phi, ai gia cảm thấy lập hậu cũng hơi sớm. Hoàng Thượng một lòng vì nước vì dân, ai gia minh bạch, ai gia cũng ủng hộ. Tất nhiên như vậy chuyện lập hậu vẫn nên từ bỏ đi, một cái đại lễ sắc phong tiêu phí bạc cũng không ít. Hoàng Thượng có tâm lấy ra giúp đỡ dân sinh cũng tốt."

"Việc lập hậu không thể từ bỏ!" Tề Diệp kiên định nói.

"Việc tuyển phi cũng không thể từ bỏ!" Thái Hậu một bước cũng không nhường, sao bà có thể nhìn Hạ Uyển Chi kia một tay che trời ở hậu cung đây?

"Thái Hậu!" Tề Diệp nhú mày.

"Hoàng Thượng, ai gia cũng là muốn tốt cho Hoàng Thượng. Những phi tần đó không chỉ có riêng là nữ nhân của Hoàng Thượng, các nàng đại biểu cho một gia tộc. Cho đến hôm nay, nữ nhân ở hậu cung một người rồi lại hai người rồi đi, nếu muốn triều đình vững vàng, Hoàng Thượng lại độc sủng Uyển Quý Phi, chỉ sợ các đại thần sẽ không đáp ứng."

"Nếu Hoàng Thượng không tin, cứ việc sắc phong, cứ việc hủy bỏ tuyển tú." Thái Hậu nói.

Tề Diệp lại nhú mày, lập tức cảm thấy tâm tình không vui.

Thẳng đến khi rời khỏi Thọ Ninh Cung hần cũng chưa đưa ra quyết định chắc chắn, nhưng Thái Hậu biết, hần đang suy xét.

Hạ Uyển Chi nhìn trời đã tối, sai Hạ Bích đi ra ngoài nhìn xem. Hạ Bích nhanh chóng trở về, nói: "Hoàng Thượng đã rời khỏi Thọ Ninh Cung, nhưng Hoàng Thượng đi đến chuồng ngựa rồi."

"Sao lại đi chuồng ngựa?" Nàng nhú mày.

"Nô tỳ cũng không biết, đã cho người đi Thọ Ninh Cung hỏi thăm." Nàng ấy nói.

Đút no cho Tử hoàng tử, nàng vẫn không yên tâm, sửa sang lại quần áo, khoác thêm áo lông cừu, ôm lò sưởi tay đi đến chuồng ngựa. Từ rất xa đã nghe thấy tiếng vó ngựa, nàng đứng ở bên ngoài nhìn trong chốc lát. Từ xa, một bóng đen chạy tới gần, thẳng đến khi đi ngang qua trước mắt, nàng vẫn chưa quấy rầy, chỉ là đứng ở bên ngoài chờ.

Tề Diệp chạy vài vòng, thở ra một hơi dài, cả người đều ảm áp lên, xoay người xuống ngựa, vừa lòng vỗ vỗ cổ ngựa rồi cho quân sự dắt đi xuống chăm sóc.

Hần sai bước đi đến chỗ Hạ Uyển Chi, nắm tay nàng. Đôi tay nóng hằm hập bắt lấy tay nhỏ hơi lạnh lẽo, cười hỏi: "Lạnh hay không?"

"Không lạnh!" Nàng rút ra một bàn tay, cầm khăn tay lau mồ hôi cho hần, nói: "Sao Hoàng Thượng lại cười ngựa vào buổi tối? Thần thiếp rất lo lắng."

"Không có gì, trăm tự biết đúng mực, bên ngoài lạnh lẽo, trở về rồi nói sau." Nàng gạt gạt đầu, hần cười nói: "Đêm nay đi Phụng Hoàng Cung được không? Chỗ đó có suối nước nóng, ngâm trong chốc lát có thể giảm mệt mỏi."

Nàng nghe được trên mặt nóng lên, gạt gạt đầu. Mỗi lần đi Phụng Hoàng Cung cũng không chỉ là ngâm suối nước nóng, ngày hôm sau nàng luôn mệt đến không chịu nổi, đây đều là công lao của hần.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 129

Edit: HueKhanh92

Beta: ThyAn89

Mọi chuẩn bị cho đại lễ sắc phong gần xong. Tư Thiên Giám cũng bói ra điềm lành, hiện tượng thiên văn biểu hiện Hạ Uyển Chi sẽ là Hoàng hậu danh chính ngôn thuận, được trời cao che chở.

Nàng biết tin rất vừa lòng, sai Hạ Bích mang lời nhắn đi Tư Thiên Giám, nói hần làm rất tốt, ngày sau không thể thiếu chỗ tốt cho hần. Tư Thiên Giám nghe xong rất là thụ sủng nhược kinh. Hạ Bích vừa rời đi, nghe nói người bên Thọ Ninh Cung tới, tâm tư hần trầm xuống, thật sự quên mất còn có cửa ải bên phía Thái Hậu.

Thái Hậu biết được tin thì tức giận đến tái mặt, Tư Thiên Giám thật to gan, dám lường gạt bà!

Tư Thiên Giám đi vào Thọ Ninh Cung, trong lòng lo sợ bất an, đại khái hần biết Thái Hậu kêu hần tới có ý tứ gì. Hần nom nớp lo sợ hành lễ "Vi thần tham kiến Thái Hậu, Thái Hậu thiên tuế."

"Hừ, Tư Thiên Giám thật to gan." Chén trà rời tay, một ly trà nóng bỏng đập tới. Tư Thiên Giám vừa nóng vừa đau, lại không dám động, chỉ biết xiết nắm tay chịu đựng, nửa cái bà vai đại khái đều phồng bọt nước, trên cổ cũng nóng rát.

"Vi thần không dám!" Tư Thiên Giám trong lòng biết rõ ràng, lại không dám nói cái gì.

"Không dám? Hay cho người nói không dám, điềm lành là có ý tứ gì?" Thái Hậu chất vấn.

"Hồi bẩm Thái Hậu, Uyển Quý Phi được trời che chở, thiện tâm nhân hậu, tri thư đạt lễ, đức hạnh đầy đủ, Đại Tề có hoàng hậu như thế là phúc của quốc gia, là phúc của bá tánh. Vi thần chỉ là truyền đạt ý trời mà thôi."

"Ý trời?" Thái Hậu nhin không được cười "Đừng tưởng rằng ai gia không biết, người bên Chiêu Hoa Cung tìm người? Nữ nhân kia cho người cái chỗ tốt gì mà lời ai gia nói Tư Thiên Giám đại nhân cũng không đề trong lòng?"

"Thái Hậu minh giám, hết thảy vi thần đều là tuân theo ý trời, không dám có nửa điểm lừa gạt." Đi đến một bước này, từ khi hần bắt đầu đáp ứng Uyển Quý Phi liền biết Thái Hậu bên này khó có thể đối phó. Có điều hần vẫn quyết định đi theo Uyển Quý Phi. Thái Hậu dù lợi hại, bà cũng chỉ là Thái Hậu mà thôi, hiện giờ ở hậu cung cũng không có thực quyền.

"To gan!" Thái Hậu biến đổi sắc mặt, nói "Tư Thiên Giám cảm thấy đi theo nữ nhân kia thì ai gia không động tới người được phải không?"

"Vi thần không dám." Tư Thiên Giám biết, nên đến thì sẽ đến, hấn trốn tránh không được.

"Nương nương, Tư Thiên Giám chống đối Thái Hậu, bị Thái Hậu trách phạt!" Hạ Uyển Chi đang dứt cho Tứ hoàng tử uống sữa, nghe tin cũng không nói cái gì. Chờ Tứ hoàng tử ăn no, gọi bà vú tới ôm đi xuống chăm sóc.

"Thái Hậu khẳng định rất tức giận!" Nàng đắc ý cười cười "Cái hậu cung này, bà ta đã không làm chủ được nữa rồi."

"Nương nương nói phải. Chi cần nương nương thành Hoàng Hậu, Thái Hậu ở hậu cung càng không có địa vị, xem bà ta còn nhằm vào nương nương thế nào."

"Ừ! Lui ra đi, chút việc nhỏ như vậy Tư Thiên Giám đều ứng phó không được, lưu lại cũng không có tác dụng." Bên người nàng không cần đường phở nhân.

Nếu là điềm lành, vậy không thể tốt hơn, tới hai mươi tám tháng chạp, hậu cung bận rộn một mảnh. Nàng thức dậy rất sớm, đại lễ sắc phong rất mệt mỏi. Nhưng có khả năng ngồi trên vị trí dưới một người trên vạn người, một chút thì có sao.

Mũ phượng khăn quàng trên vai, nàng cúi người tiếp nhận phượng ấn cùng thánh chỉ sắc phong từ trong tay Tề Diệp, nhoen miệng cười với hấn, cùng hấn sóng vai đứng trước long ý, tiếp thu đủ loại quan lại triều bái "Hoàng Hậu nương nương thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế."

Dù Thái Hậu cực kì không muốn, nhưng bà vẫn phải tham dự, mặt mang mỉm cười, nhìn không ra một chút khác thường. Hạ Uyển Chi cũng làm bộ không biết gì, thân cận cung kính hành lễ với bà.

Lâm Huệ dưỡng thương gần một tháng đã khá hơn nhiều. Hạ Uyển Chi kết thúc điển lễ thì ở Chiêu Hoa Cung tiếp kiến các nàng, tiếp nhận các nàng triều bái.

Vốn dĩ nàng ở tại Phượng Nghi Cung, nhưng nàng không muốn. Phượng Nghi Cung dù tốt, nàng vẫn thích Chiêu Hoa Cung. Tề Diệp cũng không ép, dựa theo ý tứ nàng, làm Chiêu Hoa Cung này thành cung điện Hoàng Hậu cho nàng. Phượng Nghi Cung đóng cửa để không.

Việc này tất nhiên tạo nên không ít oanh động, đặc biệt là Thái Hậu, kêu nàng đến răn dạy vài câu. Nàng chỉ nhàn nhạt cười, nói "Nếu Hoàng Thượng đã đồng ý, thần thiếp không dám vi phạm ý tứ Hoàng Thượng. Nếu Thái Hậu không vui, có thể tìm Hoàng Thượng để nói. Nếu Hoàng Thượng đồng ý, thần thiếp không nói hai lời liền dọn vào Phượng Nghi Cung."

Thái Hậu nhìn nàng bộ dáng kiêu ngạo, sắc mặt đại biến. Hạ Uyển Chi cũng không sợ hãi, hành lễ lui về sau, đi xuống.

Đương nhiên, cuối cùng Thái Hậu vẫn không nói gì Tề Diệp, tức giận đến mức một trận phản hận cũng không thể làm gì. Con trai của bà, tâm đã hướng ra ngoài, bị yêu phụ kia mê hoặc đến điên cuồng rồi, làm sao còn nghe bà khuyên bảo đây.

Một ngày với bao nhiêu lễ nghi, nàng mệt đến rã rời, cũng may giữa trưa có thể nghỉ ngơi trong chốc lát. Nhị hoàng tử, Tứ hoàng tử, nàng đều sai bà vú cẩn thận chăm nom.

Không nghĩ tới một giấc ngủ trưa này là ngủ thật sự lâu, nàng tỉnh lại liền nghe tiếng Tề Diệp đùa với Nhị hoàng tử cười khanh khách. Có vẻ hai người ý thức được nàng đang ngủ, đồng thời xuyt một tiếng, ghé đầu vào cùng nhau rì rầm nói cái gì đó.

Nàng đứng dậy trang điểm một phen, đi ra ngoài liền nghe thấy tiếng ô ô nhỏ nhẹ. Nhị hoàng tử ngồi xồm trên mặt đất, tay nhỏ mập mập vuốt ve một khối màu trắng, lông xù xù. Hấn thường liếc mắt nhìn phụ hoàng một cái, cười vui vẻ.

Thấy nàng, hai mắt Nhị hoàng tử sáng lên, khuôn mặt nhỏ đều sinh động hẳn, nhảy dựng lên ôm lấy chân nàng. Lúc này nàng mới thấy rõ khối lông xù kia là thứ gì. Thì ra là một con chó nhỏ màu trắng. Có điều nó không giống mấy con chó nhỏ nàng từng thấy, lông nó xù hơn nhiều, xoà tung rất đáng yêu.

Nhị hoàng tử ôm chân nàng vui sướng nói "Mẫu hậu!"

"Ngao!" Nàng cười sờ sờ mặt Nhị hoàng tử, hỏi Tề Diệp "Sao Chiêu Hoa Cung có chó con?" Nàng thật thích, sờ sờ lông chó con. Nhị hoàng tử ngồi xồm trên mặt đất, vươn tay nhỏ sờ sờ theo, còn không quên phát ra tiếng cười.

Chó con còn rất nhỏ, chi to bằng thỏ con, giống như là mới sinh ra không lâu, có chút sợ hãi rúc rúc, phát ra tiếng ô ô nhỏ nhỏ.

"Là Khang Ninh Vương đưa tới, nói là từ phiên quốc ở rất xa tiến cống. Chó con rất ngoan, đáng yêu, trầm nghĩ người sẽ thích liền ôm tới. Có vẻ Sách Nhi càng thích hơn!"

"Khang Ninh Vương có tâm!" Nàng sờ sờ cái đầu nhỏ, chó con rất là sợ hãi, rụt rụt đầu nhỏ ô ô kêu một tiếng. Nàng cười cười, nói "Nếu Sách Nhi thích thì giữ lại đi, thần thiếp nhìn cũng rất thích."

Buổi tối Triều Hoa cung mở tiệc, đại yến phong hậu rất là náo nhiệt, đương nhiên hôm nay Vinh Quốc Phủ cũng làm không ít chuyện. Vinh Quốc hầu gia sai người phát cháo, tặng than ở cửa phủ, hấp dẫn không ít người bản cung xếp hàng nhận đồ, khiến cho Hạ Uyển Chi - vị Hoàng Hậu này được không ít khen ngợi.

Trên tiệc tối, nàng ngồi ngay ngắn ở bên cạnh Tề Diệp, nhìn lướt qua người bên dưới, bỗng có cảm giác thất lợi. Nếu như là trước đây, làm sao cũng sẽ không nghĩ đến chính mình có thể ngồi trên cái vị trí này, mà ngày nay nàng lại làm được.

Nhìn về phía Lâm Huệ, hồi tưởng lúc trước nàng ta nói nàng ta đã là Hoàng Hậu, hiện giờ rốt cuộc nàng ta không còn cơ hội.

Lâm Huệ phát hiện ánh mắt nàng, nhìn biểu tình dáo dạt đắc ý kia đâm đau hai mắt, Lâm Huệ thu hồi ánh mắt, bụng chén rượu chậm rãi uống một ngụm. Nàng cảm thấy trong lòng khó chịu, nhìn không được lại uống một ngụm, rất nhanh đã uống cạn một chén rượu. Nàng không thích uống rượu, nhưng hôm nay nàng chỉ muốn say.

Liên tiếp ba ly rượu, Thái Vi bụng bầu rượu nhú mảy "Nương nương, sẽ say mất."

"Rốt!"

Thái Vi cẩn cẩn môi, rót một ly cho nàng, nhìn chủ tử phảng phất uống uống một hơi cạn sạch như uống nước, nàng có chút lo lắng, chậm chậm không chịu rót rượu, lại nhận một cái trừng mắt.

Lâm Huệ rất có cảm giác mượn rượu tiêu sầu. Vốn dĩ tư lượng nàng kém, rượu quá hoa tuy rằng dịu nhẹ, nhưng cũng là rượu, uống nhiều quá cũng có thể say. Nàng bắt đầu cảm thấy đầu óc choáng váng, đong đưa lúc lắc.

Thái Vi thấy thế vội vàng đỡ nàng, nhìn nàng biểu tình ngơ ngẩn, vẻ mặt uất ức nhìn chằm chằm người trên chủ vị, Thái Vi rất lo lắng nàng sẽ xảy ra chuyện, sai cung nhân đỡ, nàng cẩn thận đi nói một tiếng với Hạ Bích. Hạ Bích truyền lời cho Hạ Uyển Chi.

Hạ Uyển Chi liếc mắt một cái nhìn người gương mặt đỏ ửng nhưng vẫn đang cố tự cầm bầu rượu rót vào ly, nhàn nhạt gật đầu cho phép Lâm Huệ rời đi trước, để tránh hỏng mất tâm tình tốt hôm nay.

Thái Vi đoạt lấy chén rượu tròn tay Lâm Huệ, Lâm Huệ bắt mắt lớn tiếng quát lớn "To gan!"

Thanh âm đột ngột khiến cho mọi người chú ý. Lâm Huệ lại không hề biết, bụng chén rượu cười hi hi đi về phía Hạ Uyển Chi "Chúc mừng... Chúc mừng người, Uyển tỷ tỷ. Người được... Thứ

ngươi muốn đều đã đạt được. Ngươi hiện tại, hiện tại là Hoàng Hậu..." Nói xong lời cuối cùng, nàng khóc.

Hạ Uyển Chi nhủ vậy, Tề Diệp không vui, nói "Huệ Phi say rồi, người đâu, đỡ đi xuống giúp nàng ta tỉnh rượu!"

"Thần thiếp không có say!" Lâm Huệ phát tay cung nhân, nói "Hoàng Thượng, thần thiếp không có say, vì sao Hoàng Thượng không..." Lời nói còn chưa nói xong, Thái Vĩ vội vàng che lại miệng nàng không cho nàng lên tiếng, vội vàng hành lễ cáo lui. Lâm Huệ trừng mắt nhìn Tề Diệp, hình như có muôn ngàn lời muốn nói.

"Huệ Phi quá không đúng mực!" Tề Diệp không vui nói một câu.

"Đại khái là vì thần thiếp mà vui vẻ, Hoàng Thượng cũng đừng trách tội nàng ấy." Hạ Uyển Chi đỡ lời cho Lâm Huệ, ở trong lòng hân hạnh được hạo cảm.

Quả nhiên, Tề Diệp rất thích, vươn tay về phía nàng. Có cái bàn chống đỡ, người bên dưới căn bản nhìn không thấy, nàng mỉm cười vươn tay, nói "Thần thiếp đa tạ Hoàng Thượng hậu ái!"

"Đây là Uyển Nhi nên được." Hân cười cười, bắt lấy tay nàng nhéo nhéo rồi mới buông ra.

Ra khỏi Triều Hoa cung Thái Vĩ mới buông tay, còn chưa phản ứng lại đã bị tát một bạt tai, Lâm Huệ giận dữ "To gan, ai cho ngươi lá gan đó?"

"Nương nương, nô tỳ biết đi hạ phạm thượng là tội lớn, nhưng nô tỳ không như vậy thì nương nương liền gây ra đại họa." Thái Vĩ bịt mắt thành khẩn nói.

Bị gió lạnh thổi qua, Lâm Huệ cũng thanh tỉnh không ít, lúc này nàng mới nhớ tới vừa rồi nàng nói cái gì, âm thầm kinh hãi. Nếu thật sự nói lời đại nghịch bất đạo, vị trí Huệ Phi này của nàng sao có thể ngồi tiếp được?

"Không cần đi theo!" Lâm Huệ cảm thấy đau đầu, ngăn lại Thái Vĩ đi theo. Nàng đi loay quanh một chút, nàng muốn một mình an tĩnh trong chốc lát.

Thái Vĩ theo sau, bị nàng trừng mắt liếc một cái, không có biện pháp, chỉ có thể nhét đèn lồng nhét vào trong tay nàng "Nương nương trở về sớm chút!"

Xung quanh Triều Hoa cung nàng đều rất quen thuộc, đi tới đi lui, nghe một mùi hương nhàn nhạt. Nàng tiến vào Mai viên. Ban đêm Mai viên rất quanh quẽ, hoa mai lẻ loi nở rộ, không người thưởng thức. Nàng nhìn trong chốc lát, cảm thấy mình chính là hoa mai không ai hỏi thăm này. Cho dù tâm cao khí ngạo, lại vĩnh viễn không chiếm được thứ mình muốn, cả hai từ đều giữ không nổi, thù cũng trả không được.

Nghĩ vậy, vút đèn lồng, nàng ngồi xổm trên mặt đất khóc lóc thảm thiết. Mai viên thực an tĩnh, người trong cung đều ở Triều Hoa các, căn bản không cần lo lắng sẽ có người tới chỗ này.

Không biết khóc bao lâu, trên người ẩm ướt, nàng ngơ ngẩn ngẩn đầu, nhìn người đứng ở phía sau, mang theo đèn lồng, nhất thời không phản ứng kịp.

Khang Ninh Vương nhìn nàng hai mắt đầm lệ mờ mịt, nhận không được cười nhạo "Huệ Phi nương nương thật đúng là làm người khác ngạc nhiên. Trong lúc mọi người vui mừng, ngươi lại tránh ở nơi này khóc thút thít, xem ra bốn vương xuất hiện không đúng thời điểm!"

"Ngươi tới cười nhạo ta sao?" Lâm Huệ lau nước mắt, ném đến khoác ở trên người ra, nói "Cứ tưởng rằng ngươi có bao nhiêu bản lĩnh, hiện giờ xem ra cũng chỉ là như thế. Ta nói rồi, không muốn thấy nữ nhân kia, vì sao ngày ấy không bắn nàng ta?"

"Có vẻ Huệ Phi nương nương không rõ, ta chính là Vương gia, không phải nô tài của ngươi. Bốn vương dựa vào cái gì mà phải nghe theo ngươi sai phải?" Khang Ninh Vương cười nhạo.

Lâm Huệ ghen lời, oán hận trừng mắt hân, nửa buổi, nói "Nếu Hoàng Thượng biết mũi tên kia là Khang Ninh Vương an bài, nói vậy Khang Ninh Vương cũng không đứng được ở nơi này đâu?"

"Ngươi uy hiếp bốn vương?" Khang Ninh Vương nhướng mày, nhéo cằm nàng khiến nàng nhìn chính mình, nói "Đây là Huệ Phi qua cầu rút ván sao? Có điều bốn vương không sợ. Dù ngươi nói cho Hoàng Thượng, bốn vương cũng có thể kéo ngươi xuống nước..." Hân ghé vào bên tai nàng, khí nóng phun ở bên tai nàng, nói "Hơn nữa, nếu Hoàng Thượng biết Huệ Phi cùng bốn vương âm thầm lui tới, chỉ sợ Lâm gia cũng không yên ổn. Nếu Huệ Phi không đẻ bụng, cứ thử xem."

"Đề tiện!" Lâm Huệ tức giận đến đá hân một cái.

Khang Ninh Vương tựa hồ không hề đau đớn, nâng cằm nàng, cúi đầu. Dưới tuyết trắng, khuôn mặt nàng mỏng lung, hương rượu nhàn nhạt, trong lòng vừa động, nhận không được cúi đầu ngậm lấy đôi môi mềm mại.

Lâm Huệ kinh sợ, nhất thời quên phản ứng, chỉ cảm thấy đầu lưỡi của hân cạy khớp hàm mình ra, đảo loạn suy nghĩ nàng. Cảm giác thực kỳ diệu, ẩm ướt kéo dài...

Thẳng đến khi tay hân đặt ở trước ngực, Lâm Huệ mới giật mình tỉnh lại, mạnh mẽ đẩy hân "To gan, ta chính là nữ nhân của Hoàng Thượng!"

"Bốn vương biết!" Khang Ninh Vương nhếch miệng cười, có vẻ còn lưu luyến dư vị, nói "Huệ Phi thật đúng là trúc trắc, chỉ bằng biểu hiện này của ngươi. Khó trách Hoàng Thượng không thích, bốn vương cũng không thích!"

Nhìn người rời đi, Lâm Huệ vừa tức vừa bức, rồi lại bất lực. Mà nàng đề ý nhất chính là nàng thật sự khiến người không thích sao? Người trong cung đều nói Hạ Uyển Chi có thể giữ Hoàng Thượng, cũng không phải do khuôn mặt, mà là biểu hiện ở trên giường. Chẳng lẽ thật sự là như thế?

Yến hội tan đi, Tề Diệp uống nhiều mấy chén, Hạ Uyển Chi đỡ hân ngồi xuống, tiếp nhận canh giải rượu cho hân uống. Tề Diệp cười lắc đầu, hơi hơi há mồm nhìn nàng, trước kia nhìn nàng dứt cho Nhị hoàng tử ăn hân liền rất hâm mộ, lúc này đại khái uống xong rượu, lộ ra thật tình, hy vọng nàng dứt chính mình.

Hạ Uyển Chi hiểu ý dở khóc dở cười, lại vẫn cầm cái muỗng tự mình dứt hân uống canh giải rượu. Hân uống mà cảm thấy mỹ mãn. Hết một chén canh giải rượu, nàng cầm khăn tay lau chùi khóe miệng cho hân, phân phó Hạ Bích chuẩn bị nước ấm.

Tề Diệp lôi kéo tay nàng để nàng ngồi ở trên đùi, gối đầu lên trên vai nàng, nhẹ giọng hỏi "Mệt mỏi không?"

"Có một chút! Nhưng rất vui!" Nàng nói thẳng không có kỵ "Thần thiếp không nghĩ tới có một ngày sẽ ngồi vào vị trí Hoàng Hậu, đến bây giờ đều cảm thấy đang nằm mơ."

"Vậy sao?" Hân cười cười, tiến lại gần ngậm lấy đôi môi mềm mại của nàng, tình tứ nhắm nháp, triền miên day dứt. Nàng cúi đầu đáp lại, cuốn đầu lưỡi của hân mút mát.hân cười cười, nâng đầu mông gia tăng lực hôn.

Không biết qua bao lâu, hai người đều có chút thở hổn hển. Hân buông nàng ra, vỗ về gương mặt tình tứ phiếm hồng, cười hỏi "Vẫn là mộng sao?"

Nàng cười gật gật đầu.

Hân lại cười lần nữa, ôm mặt nàng trần trọc hôn mút, như là muốn đem nàng nuốt vào. Nàng chịu không nổi đẩy đẩy hân xin khoan dung nói "Không phải mộng, không phải mộng, Hoàng Thượng tha thần thiếp đi!"

"Thế này còn kém hơn rất nhiều, đừng suy nghĩ linh tinh. Trong lòng trẫm có ngươi, đời này, vị trí Hoàng Hậu, trừ ngươi ra sẽ không có người khác." Hân hứa hẹn.

Nếu thật là như vậy, còn có cái gì khiến nàng để ý nữa. Lâm Huệ sớm đã không phải đối thủ của nàng. Hiện giờ nàng chỉ cần dạy dỗ tốt hài tử, làm mẫu nghi thiên hạ, chủ nhân hậu cung!

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 130

Edit: Áu Dương Vô Tâm

Beta: ThyAn89

Ba mươi tháng chạp là lễ trừ tịch, Hạ Uyển Chi phân phó Ngự Thiện phòng chuẩn bị đồ ăn để mở tiệc ở Triều Hoa các vào buổi tối.

Ngày trôi qua thật nhanh, thoát cái đã đến giờ ăn tối. Hạ Uyển Chi mặc đồ rồi đi xem Nhị hoàng tử đang ôm con chó nhỏ màu trắng. Nàng thờ dài bế con chó ra khỏi ngực thẳng bé rồi giao cho cung nữ: "Đề tí về rồi chơi."

"Mẫu hậu, con muốn cầu cầu." Nhị hoàng tử không vui nói, mắt mong đợi nhìn mẹ hân.

"Nghe lời ta, trở về rồi chơi, nếu không mẫu hậu sẽ tức giận." Nàng cố ý xụ mặt, nhị hoàng tử nhìn con chó lông xù trong lòng cung nữ, lại nhìn Hạ Uyển Chi, cuối cùng gật đầu đồng ý.

"Buổi tối con muốn ôm tiểu cầu cầu ngủ." Chú chó con bây giờ chính là bảo bối của hân, gần như là không muốn rời tay, ăn cơm cũng phải ôm nó.

"Không được, tiểu cầu có ở chó của mình, con không thể ôm nó ngủ." Nhị hoàng tử lại không vui. Hạ Uyển Chi phải kiên trì nói thì hân mới chịu cho nó ngủ ở ổ chó.

Tề Diệp mặc đồ xong thì đi ra, nhéo mặt con mình cười nói: "Con sao vậy?"

Hạ Uyển Chi nói sự tình cho hân biết. Hân gật đầu cười: "Dù sao cũng chỉ là súc sinh, đừng để cho hân quá ý lại." Nàng gật đầu, biết chuyện này không thể chiều lòng con.

Lúc tới Triều Hoa các thì mọi người đã đến đông đủ. Hạ Uyển Chi nhìn thoáng qua tất cả vị trí. Lâm Huệ nói là người không khoẻ nên không tới tham dự. Tề Diệp phân phó ngự y qua khám cho nàng ta một chút. Cũng không có gì nghiêm trọng mà chỉ là cảm lạnh thông thường thôi.

Bọn họ vừa tiến vào Triều Hoa các, mọi người liền đứng dậy hành lễ, hô to: "Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế, Hoàng hậu nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế." Hạ Uyển Chi hơi đặc ý, hơi ngẩng đầu ưỡn ngực, mắt nhìn thẳng về phía trước mang theo bộ dáng cao quý đất Nhị hoàng tử đi đến hậu vị ngồi xuống. Tứ hoàng tử còn nhỏ thì đang ngủ ở Chiêu Hoa cung.

Tề Diệp sau khi ngồi xuống thì hàn huyên mấy câu, mọi người hành lễ lần nữa thì yến hội bắt đầu. Nàng cười coi như thình an Thái hậu. Bà cười nhợt nhạt đáp lễ, bên cạnh là An Nhiên công chúa. Nhìn khuôn mặt như có bóng dáng Đức phi.

Sau khi ăn xong thì đến tiết mục kịch. Năm nay là khúc kịch mới, rất hợp với không khí đoàn viên hôm nay. Nàng ôm Nhị hoàng tử trong lòng xem kịch, nhưng chỉ một lúc thì thẳng bé mệt mà thiếp đi. Tề Diệp thấy vậy liền sai bà vú ôm tiểu tử đó về nghỉ ngơi.

Nhị hoàng tử bị đánh thức, oa oa khóc lên muốn thoát khỏi bà vú. Hạ Uyển Chi bắt đặc đi phải đích thân ôm thẳng bé trở về.

Quý Tiệp dư nhìn người vừa rời đi, âm thầm véo tay Tam hoàng tử đang ngủ khiến nó khóc lên làm mọi người chú ý. Quý Tiệp dư vội ôm con đứng dậy, nói: "Hoàng thượng thứ tội, là do tần thiếp không chăm sóc tốt cho Tam hoàng tử."

"Đứng lên đi, nếu Tam hoàng tử mệt thì mau mang về nghỉ ngơi đi." Tề Diệp nhàn nhạt nói.

"Tạ Hoàng thượng ân điển, Tam hoàng tử không buồn ngủ." Nàng ta âm thầm vỗ bàn tay nhỏ của Tam hoàng tử.

Tam hoàng tử hiểu ý, liền nói: "Hồi phụ hoàng, nhi thần không buồn ngủ, nhi thần muốn đón giao thừa cùng người, cầu phúc cho quốc thái dân an, phụ hoàng an khang."

Tề Diệp nghe xong biểu tình có chút phức tạp, nói: "Tốt, Tam hoàng tử nói rất đúng, thường."

Quý Tiệp dư cười nhận lễ, âm thầm vui mừng. May mắn nàng dạy dỗ tốt nên đã gây được chú ý với Hoàng thượng.

Hạ Uyển Chi được nghe về tình hình ở Triều Hoa các, chỉ cười một chút, vẫn không thêm để ý. Cho dù Quý Tiệp dư hao hết tâm tư thì cũng không thể xoay người, vậy thì nàng cần gì phải so đo với ả. Cứ coi như là xem một thẳng hề nhảy nhót vậy, để xem ả còn làm trò hề được mấy ngày, chỉ sợ tất cả đều phí công.

Giờ tỷ đến, giao thừa có thể coi như là hoàn thành. Xem diễn cả đêm tất cả mọi người đều mệt mỏi. Vương gia, công chúa tạm thời ở trong cung nghỉ ngơi.

Tề Diệp đến nghỉ ở Triều Hoa cung. Trên đường đi gió lạnh thổi làm hân thanh tỉnh không ít. Sau khi trở về Hạ Uyển Chi nhúng khăn vào nước ấm đã chuẩn bị cho hân rửa tay rửa mặt. Nàng cũng rửa mặt chải đầu rồi nằm xuống giường nghỉ, một lát sau đã ngủ say.

Ngày hôm sau tỉnh lại là tân niên. Người bên gối sớm đã không còn, nàng xoa xoa mắt thanh tỉnh không ít. Hạ Bích tiến vào hầu hạ, tiện thể chúc phúc. Hạ Uyển Chi lấy ra bao lì xì đã chuẩn bị từ trước thưởng cho nàng. Hạ Bích cười tủm tỉm nhận lấy, lại hành lễ cảm tạ lần nữa. Nàng hỏi Hạ Bích: "Hoàng thượng đâu?"

"Hoàng thượng ở bên ngoài." Hạ Bích nói đúng sự thật

Hạ Uyển Chi gật đầu, rửa mặt búi tóc, thay cung trang mới. Một thân quần áo cao quý đi ra phía ngoài nàng liền thấy Tề Diệp đang dựa vào giường đọc sách, bên chân là lò than ấm áp. Nàng mỉm cười tiến lên hành lễ. Hân cười nhìn nàng: "Sao còn sớm đã thức dậy rồi?"

"Hoàng thượng còn dậy sớm hơn. Là do thần thiếp quá quý tiện, không dậy sớm hầu hạ ngài chải đầu rửa mặt." Nàng tự trách nói.

"Không trách được người. Trẫm có thói quen đột nhiên dậy sớm." Hân cười, hai người nói vài câu thì bầu trời ngoài cửa sổ đã sáng. Nàng đánh thức Nhị hoàng tử, không nhớ bà vú mà tự mình giúp thẳng bé mặc quần áo. Nhị hoàng tử như chưa ngủ đủ, làm nũng dính trên người mẹ hân không chịu dậy vì thế mặc quần áo cho hân phải lần qua lộn lại mới xong.

Mặc đồ chìn chu bọn họ liền đi tới Thọ Ninh cung thỉnh an Thái hậu. Những người khác đã có mặt đầy đủ, ngay cả Lâm Huệ hôm qua không khoẻ không tham dự yến hội cũng ở đây. Mọi người đứng dậy hành lễ. Nàng cùng Tề Diệp thân nhiên sòng vai mà đi vào, tự nhiên nhận lễ của các nàng. Nhị hoàng tử chấp tay hành lễ, Thái hậu mỉm cười gật đầu, lấy ra bao lì xì đã chuẩn bị

sẵn đưa cho thằng bé.

Nhị hoàng tử ngoan ngoãn nhận lấy: "Đa tạ Hoàng tổ mẫu."

Hạ Uyển Chi dạy dỗ Nhị hoàng tử rất tốt, Tề Diệp rất vừa lòng. Quý Tiệp dư nhìn Tam hoàng tử chất phác rồi lại âm thầm ghen ghét.

Dùng đồ ăn sáng xong, Vương gia cùng các công chúa hành lễ rồi khỏi hoàng cung. Náo nhiệt một trận, Tề Diệp ba người ở lại Thọ Ninh cung một chút cũng trở lại Chiêu Hoa cung.

Bởi vì bên ngoài có tuyết đọng khá nhiều nên bọn họ trở về liền vào phòng sưởi ấm. Hạ Uyển Chi sai Hạ Bích chuẩn bị bàn cờ, đánh một buổi sáng. Kết quả tất nhiên là nàng thua nhiều. Hắn vui vẻ cùng nàng chơi cờ, nhìn thấy nàng mỗi lần bị ăn một con cờ đều trũng mắt nhủ mày, hắn thấy rất sinh động.

Nhị hoàng tử đã có tiểu cầu nên cũng không dính lấy mẫu hậu hắn dù chỉ là một chút. Hắn cứ nhìn chăm chăm con chó, yêu thích không buông tay. Tiểu cầu kia lại làm âm ỉ, luôn đáng thương của ta. Nhị hoàng tử lo lắng thì liền nháo mẫu hậu hắn đi xem coi có chuyện gì.

Buổi chiều bị nháo đến mức không thể chịu được nữa mới bắt đầu đi nhìn. Con chó nhỏ mới sinh ra không lâu đã bị mang đến một nơi lạ lẫm, tất nhiên sẽ sợ hãi. Nàng phân phó hạ nhân đi lấy chút sữa bò cho nó uống. Lúc đầu tiểu cầu còn có chút ghét bỏ, nhưng nó vừa mở mắt không lâu, lại chưa ăn gì nên thật sự đói bụng. Nó liền vươn lưỡi nhỏ liếm liếm.

Nhị hoàng tử thấy vậy kích động đến kêu to, chỉ sợ tiểu cầu cầu không chịu ăn. Nàng cười cười ý bảo thằng bé an tĩnh lại, ôm con chó đặt ở gần đĩa cho nó ăn cơm.

Vì còn là năm mới nên Tề Diệp khá rảnh rỗi, Hạ Uyển Chi rất vui vẻ vì phần lớn thời gian hắn đều ở Chiêu Hoa cung. Quý Tiệp dư không hề an phận, luôn tìm lí do để mời hắn qua. Tất nhiên Hạ Uyển Chi không để nàng ta muốn làm gì thì làm. Nàng hạ lệnh cho Nội Vụ phủ không cung cấp than cho ả, để xem ả sống sót được hay không.

Vì việc này, Quý Tiệp dư liền đi mách lẻo với Tề Diệp. Ai dè hắn không vui nói một câu: "Quý Tiệp dư mới yên bình mấy ngày lại muốn bị cấm túc à?"

Lời vừa ra khỏi miệng, Quý Tiệp dư không dám nói thêm câu nào nữa vì sợ lại bị cấm túc, đành hậm hực bỏ đi.

Khi trở về Từ Quế cung, nàng ta liền lên ném không ít đồ. Bà vú thấy thế liền mang Tam hoàng tử tránh đi chỗ khác vì sợ bị vạ lây. Mộc hương không dám tới gần, những cung nhân khác thì nơm nớp lo sợ.

Ném xong, Quý Tiệp dư mệt mỏi ngồi thở dốc, gọi: "Khang Hi đâu?"

"Nô tỳ đi kêu hắn liền." Mộc Hương ra ngoài không lâu thì đã về, sau lưng là Khang Hi.

Khang Hi đưa mắt nhìn thẳng tiến đến chỗ Quý Tiệp dư. Mộc Hương nhanh chóng dọn dẹp mặt đất hỗn độn rồi cùng cung nhân khác rời đi.

Quý Tiệp dư vừa cảm li trà đã ném vỡ. Khang Hi công công đứng bất động, mắt nhìn chén trà vỡ ở dưới đất, miệng hỏi: "Nương nương bị sao vậy? Người nào không có mắt chọc cho người bực bời ư?"

Hắn ta không hỏi còn được, nhưng vừa hỏi đã động vào nỗi đau của ả. Nàng ta nắm lấy lỗ tai hắn, hung tợn nói: "Không phải người nói có biện pháp trừ bỏ mụ đàn bà kia sao? Nhưng hiện giờ ả ta đã thành hoàng hậu rồi, người nói xem nên làm thế nào đây?"

"Nương nương thứ tội, là do nô tài vô năng. Nô tài tưởng có thể diệt trừ ả dễ dàng nhưng không ngờ người ở Chiêu Hoa cung quá cảnh giác, nô tài căn bản không thể ra tay." Một âm thanh trầm thấp của nam nhân vang lên từ chính miệng của Khang Hi.

"Phé vật vô dụng." Quý Tiệp dư tức giận nhéo lỗ tai hắn mạnh hơn. Khang Hi không dám hé răng ra, chỉ biết cúi đầu đón nhận.

"Nương nương yên tâm, dù sớm hay muộn nô tài cũng sẽ lợi dụng cơ hội diệt trừ nàng ta. Đến lúc đó người lên làm Hoàng hậu cũng đừng quên công lao của nô tài." Một luồng khí nóng thổi qua cổ ả. Quý Tiệp dư liếc nhìn khuôn mặt nghiêm nghị của hắn một cái.

Quý Tiệp dư hừ một tiếng, bỏ tay xuống nói: "Đừng quên thân phận nam nhân của người. Chú ý đừng để người khác biết, nếu không cho dù là ta cũng khó cứu."

"Dạ!" Giọng nói eo éo, căn bản nghe không ra là nguy trang.

Vì là tiết Nguyên tiêu nên mặc kệ là trong cung hay ngoài cung đều rất náo nhiệt. Triều Hoa các lại tổ chức yến tiệc nhưng kết thúc sớm hơn so với năm ngoái. Tất nhiên chẳng ai dám nói gì vì có thể ra về sớm bọn họ muốn cũng không được.

Sau bữa tiệc, một đoàn người trở về Chiêu Hoa cung. Hạ Uyển Chi gọi Hạ Bích đem tới các loại váy áo. Nàng nhìn một lúc thì chọn được một bộ đồ nhìn tầm thường nhất rồi làm kiểu đầu các phu nhân đương thời hay búi.

Sau khi nàng trang điểm xong đi ra ngoài đã thấy Tề Diệp thay bộ long bào thành bộ đồ cầm y xanh đen. Trông thật tuấn tú ngọc thụ lâm phong. Nàng nhìn rồi cười nói: "Công tử hôm nay nhìn thật anh tuấn sáng sủa, nổi bật bất phàm."

"Uyển Nhi cũng thật đoan trang hào phóng, tú ngoại tuệ trung." Hắn không hề bẽn lẽn mà ca ngợi nàng.

Hai người nhìn nhau không nhịn được mà cười.

Từ Triều Hoa môn, một chiếc xe ngựa ngựa nhanh chóng đi ra. Từ bên trong xe vọng ra tiếng nam hài vui mừng: "Mẫu hậu, mẫu hậu, chúng ta đang đi đâu vậy?"

"Sách Nhi ngoan, ra khỏi hoàng cung phải gọi mẫu thân nghe chưa?" Hạ Uyển Chi ôm Nhị hoàng tử, điểm nhẹ vào mũi hắn. Tề Diệp cười cười, ôm nàng vào ngực để cho nàng đỡ mệt.

"Vậy còn phụ hoàng?" Nhị hoàng tử cái hiểu cái không hỏi tiếp.

"Gọi là cha." Nàng cười nói.

"Cha?"

"Đừng rồi." Tề Diệp cười bóp khuôn mặt nhỏ: "Lát nữa phải ngoan, nếu không cha sẽ không mang theo người ra ngoài cung chơi nữa, biết chưa?"

"Vâng, phụ..." Hai người lớn đều nhìn thẳng bé, Nhị hoàng tử cười nói: "Cha."

Xe ngựa từ Triều Hoa môn đi ra ngoài, hướng thẳng tới Kim Lăng thành - nơi phồn hoa nhất. Hôm nay là tiết nguyên tiêu, trăng tròn vành vạnh treo trên bầu trời. Xe ngựa dừng lại bên một cây liễu. Nhị hoàng tử từ mô xôc măn xe lên nhìn ra bên ngoài thì thấy một đám người cầm đèn lồng chen chúc ở bên ngoài. Thằng bé há hốc mồm, hai mắt lộ ra vẻ giật mình nhưng cũng dấy tỏ tò mò và vui sướng.

Nàng đã lâu không ra khỏi cung lại càng không được xuất hiện vào đêm nguyên tiêu. Vinh Quốc phủ gia giáo rất nghiêm, nàng là một nữ tử nên không có cơ hội ra khỏi cửa.

Bởi vậy nhìn dòng người đông đúc, đi trên đường một bước cũng khó khăn cũng làm nàng kinh ngạc.

Hạ Bích đưa cho nàng một cái khăn để che mặt. Nhị hoàng tử nhìn một đứa bé đồng lứa với mình đang ngồi trên cổ cha có chút tò mò, càng thêm hâm mộ. Thăng bé nhìn Tề Diệp nói: "Cha, cười ngựa."

"Không được, để mẫu thân nắm tay người." Hạ Uyển Chi nhìn thoáng qua quần áo của hai cha con nhà đó liền biết không phải người giàu, nếu không sẽ không để con trẻ ngồi lên vai như vậy.

Nhị hoàng tử chu mỏ nhìn phụ hoàng hân tở về không vui. Tề Diệp có chút khó xử. Hắn là vua một nước, trên vai là giang sơn, sao có thể có thể công con được.

Quang Thuật công công lĩnh trí, cười nói: "Nếu nhị hoàng tử thích thì ngồi lên vai nô tài đi, nô tài làm ngựa cho người."

Nhị hoàng tử vận vẹo người, Hạ Uyển Chi nhũ mày nói: "Sách Nhi không ngoan."

Thằng bé cúi đầu trầm mặc trong chốc lát cũng tiến lại gần Quang Thuận. Hạ Bích bế người đặt lên cổ Quang Thuận. Hắn vừa đứng lên Nhị hoàng tử đã vui vẻ khanh khách cười, nhin không được hô to: "Phụ hoàng, ngựa ngựa."

"Gọi cha." Hạ Uyển Chi vừa nghe đã phải vội vàng nhắc nhở, Nhị hoàng tử cười gắt đầu. May mắn là xung quanh khá ồn nên không ai nghe được câu vừa rồi.

Quang Thuận vừa đi vừa che chở Nhị hoàng tử. Tiểu gia hỏa thấy gì cũng tò mò. Thăng bé chưa bao giờ gặp qua nhiều người như vậy, miệng cười không khép lại được. Phía sau Tề Diệp nắm chặt tay Hạ Uyển Chi vì sợ lạc mất nàng. Ông tay rộng thùng thình không để người khác thấy cảnh này, xung quanh đều có hộ vệ nên rất an toàn.

Nhị hoàng tử nhìn thấy một cái chong chóng liền thích không muốn đi. Cậu nhóc nắm lấy lỗ tai Quang Thuận lắc trái lắc phải. Hạ Bích thấy vậy vội vàng đi mua cho tên tiểu tử đó. Hắn vừa lòng thối thối chong chóng, nhìn năm màu chuyển động hân cười tùm tùm quay đầu nhìn mẹ: "Mẫu thân, xe xe."

"Ừ, Sách Nhi thích thì tốt." Nàng cười móc ra khăn tay lau mồ hôi trên trán con, trên đầu hắn là chiếc mũ hồ do nàng khâu vá. Tề Diệp đứng một bên mỉm cười

Trên đường thật náo nhiệt, người người qua lại nô nức hơi khó đi chuyển. May mắn ở đây có rất nhiều thứ để xem như xiếc thú hay hoa đăng thu hút ánh nhìn rất nhiều người.

Đi một lúc lâu, Hạ Uyển Chi đã thấm mệt. Bọn họ liền kiếm một trà lâu khá phong nhã ở ven sông để ngồi. Đặt một gian phòng có cửa sổ, tiểu nhị bưng nước trà lên rất nhanh. Hạ Bích dùng ngân châm thử một lần họ mới dám uống.

Nhị hoàng tử ngồi cạnh cửa sổ thổi chong chóng rồi cười khanh khách. Âm thanh đó làm cho những người gian bên cạnh chú ý. Giang Ninh Vương ghé mắt nhìn sang ngoài ý muốn lại thấy Nhị hoàng tử. Thăng bé cũng nhìn hân tở về ngây thơ như là hắn nhìn chỉ hơi quen mắt.

Nhị hoàng tử nhanh chóng bị Hạ Bích ôm để xuống dưới vì sợ thằng bé sẽ ngã xuống.

Khang Ninh Vương có chút tò mò, sửa sang lại ngoại trang rồi bước ra khỏi phòng thì thấy hai thị vệ canh cửa. Hai người đó biết rõ thân phận người vừa đi ra liền chấp tay nói: "Vương gia."

Khang Ninh Vương gắt đầu, thị vệ gõ cửa phòng nói: "Gia, Khang Ninh Vương tới."

Phòng trong hai người liếc nhau, Tề Diệp nhìn nàng trấn an nói: "Vào đi."

Thị vệ đẩy cửa để Khang Ninh Vương đi vào. Hắn ta nhìn lướt qua tấy cả người trong phòng định hành lễ thì Tề Diệp nói: "Miễn lễ, bây giờ đang ở ngoài cung, mọi nghi thức đều miễn."

"Tạ... Hoàng... Gia hậu ái." Khang Ninh vương cảm thấy có chút kì lạ nhưng cũng không dám nói gì.

Hồi nãy thấy yến hội kết thúc sớm hắn đã thăm kinh ngạc nhưng giờ nhìn thấy người ở đây thì đã hiểu lí do. Thì ra là Hoàng thượng cùng Hoàng hậu cải trang vi hành với nhau. Hoàng thượng đúng là nhân hạ thoải mái.

Bọn họ ở trà lâu một lát liền đi ra. Nhị hoàng tử thấy cái gì cũng cảm thấy mới lạ, Tề Diệp rất yêu thương con, muốn mua gì cũng cho. Đến khi hồi cung thì đã mua được một đồng hồ. Khang Ninh vương đích thân hộ tống bọn họ vào cung mới trở về.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 131

Editor: NoyouComettrue

Beta: Biuti

Trên đường hồi cung Nhị hoàng tử đã vui trong ngực nàng ngủ thiếp đi. Ấy thế mà tay nhỏ vẫn cứ gắt hao nắm chặt lấy chong chóng không buông, dường như sợ sẽ có người đoạt mất của hắn.

Xe ngựa vào Hoàng cung, Tề Diệp đau lòng nàng, ôm Nhị hoàng tử đặt lên đùi mình. Nhị hoàng tử không thoải mái hừ hừ hai tiếng, sau đó ngoan ngoãn nằm ở trong ngực phụ hoàng tiếp tục ngủ say.

Có lẽ phần lớn là chơi mệt mỏi, Nhị hoàng tử ngủ rất sâu. Sau khi trở về Hạ Uyển Chi gọi nhũ nương lau qua thân thể cho hắn, bị lẩn qua lộn lại nhưng hắn vẫn không thức.

Hôm nay chơi rất vui vẻ, nàng cũng có chút mệt mỏi. Nhìn Nhị hoàng tử rửa mặt hoàn chỉnh, nàng không yên tâm lại đi thăm Tứ hoàng tử. Nhũ nương nghe thấy động tĩnh của nàng thì vội đứng dậy, nàng xua xua tay, nhìn Tứ hoàng tử ngủ say. Trong lòng dần trở nên kiên định, giúp Tứ hoàng tử sửa sửa chần mới yên tâm quay trở về.

Tề Diệp nghỉ ở Chiêu Hoa Cung, sau khi trở về Hạ Đồng liền nói Lâm Huệ phái người tới mời Hoàng Thượng qua. Nói là thân thể khó chịu, nàng cười lạnh một tiếng, bây giờ Lâm Huệ thật đúng là càng lúc càng lớn mật.

Trở về chính cung Tề Diệp đã tắm xong, Hạ Bích chuẩn bị nước ấm để nàng đi tắm. Ngắm mình ở trong nước cả người thoải mái không diễn tả được. Nàng tắm trong chốc lát mới đi ra ngoài, trên giường đã có người nằm, rón rén tia lại mái tóc dài một chút, lại kì kèo thêm một chút mới leo lên giường. Hạ Bích thoắt tắt ánh nến liền rời đi, trong chăn rất ấm áp, nàng mới vừa nằm xuống thì một cánh tay dài đã duỗi tới, còn chưa kịp hét lên, trên người đã bị đè ép, hơi thở ẩm áp men theo môi nàng hôn mát.

Nàng vuốt ve ngực hần, thờ dốc nói: "Đêm nay Hoàng Thượng không mệt sao?"

"Không mệt!" Tề Diệp hôn xuống dọc theo cần cổ mảnh khảnh, hần rất thích cổ duyên dáng của nàng, lưu luyến mãi không buông, còn không quên tự tin nói: "Trẫm có rất nhiều tình lực, không tin Uyển Nhi thử nhìn một chút."

Nhưng mà hần xác thật không nói dối. Có lẽ phần lớn là mấy ngày nay thân thể nàng không khoẻ, hần không được gần gũi, đi cung điện của các phi tần khác cũng chỉ ngồi một lát, không có sủng hạnh ai. Bởi vậy tối hôm đó đem nàng lăn lộn đến quá sức, ngay cả nàng nức nở cầu xin tha thứ hần cũng không chịu tha. Cho đến khi Hạ Uyển Chi mệt đến thiếu chút nữa ngất đi. Tề Diệp mới tận hứng ôm nàng ngủ.

Buổi sáng tỉnh lại bên cạnh đã không còn bóng người, ngoài cửa sổ đã sáng choang. Nàng gọi Hạ Bích vào, Hạ Bích nói: "Nương nương, Huệ Phi, Quý Tiệp dư các nàng đang ở chờ bên ngoài."

"Ừ!" Nàng lười nhác đáp một tiếng, khi đứng dậy xương cốt cả người đều có cảm giác muốn vụn vỡ hết, nhịn không được hít vào một hơi.

Chờ nàng rửa mặt chải đầu hoàn chỉnh, mặt trời đã lên cao. Lúc này Hạ Uyển Chi mới chậm rãi đi ra ngoài. Hạ Bích, Hạ Đồng đi theo phía sau. Lâm Huệ các nàng vội vàng đứng dậy hành lễ, ngay cả nước trà trên bàn đã lạnh một hồi lâu.

"Tất cả đứng lên đi!" Hạ Uyển Chi nhàn nhạt nói một câu, ánh mắt nhìn lướt qua mặt các nàng, dù các nàng không phục cũng không dám oán giận. Tuy Quý Tiệp dư không cam lòng, nhưng cũng không dám nói cái gì. Dù sao bây giờ người ta chính là Hoàng Hậu, nếu nàng ta không phục thì có thể làm gì được?

Hạ Uyển Chi phân phó vài câu, lập tức cho các nàng lui xuống. Không bao lâu Tề Diệp phái người tới đây truyền lời, nói là buổi sáng muốn dùng bữa chung với nàng.

Đầu xuân khí trời dần dần ấm áp, tuyết đọng cũng bắt đầu tan. Nàng không có việc gì liền ôm Tứ hoàng tử đi ra ngoài chơi một chút, trên đường lát đá cẩm thạch được quét dọn đến sạch sẽ. Tứ hoàng tử rất thích nhìn những đồ vật có màu sắc tươi sáng. Nàng bèn cầm khăn tay, túi cầu, túi thơm, trống bỏi, còn có chong chóng Nhị hoàng tử cho Tứ hoàng tử, chọc hần nhếch miệng cười, lộ ra cái lợi chưa mọc răng.

Nhị hoàng tử ôm Đậu Đỏ chơi ở một bên, hiện tại hần có Đậu Đỏ nên không thèm dính lấy phụ hoàng nữa. Nhưng mà mỗi khi cảm thấy cún con có điều gì thú vị, lập tức nói cho nàng biết Đậu Đỏ như thế này, như thế kia không dứt miệng.

Mà Đậu Đỏ chính là con cún nhỏ do Khang Ninh Vương đưa tới. Bởi vì Nhị hoàng tử thích ăn bánh Đậu Đỏ, nên đặt tên cho nó là Đậu Đỏ.

Có điều Đậu Đỏ xác thật là làm người gặp người thích, lông xù màu trắng, sờ vào rất thoải mái. Nàng phân phó cung nhân chăm sóc Đậu Đỏ thật chu đáo. Đậu Đỏ còn nhỏ, nhưng hiện tại nó không còn nhát gan như lúc trước, rất hay ý lại vào Nhị hoàng tử.

Vì buổi sáng muốn đi thỉnh an Thái Hậu, nên Hạ Uyển Chi thức dậy tương đối sớm. Hầu hạ Tề Diệp mặc xiêm y xong, quan sát không có gì không ổn nàng mới nói: "Tốt, Hoàng Thượng vẫn rất anh minh thần võ, anh tuấn bất phàm!"

Tề Diệp nghe xong được nhin không được cười, nhéo nhéo gương mặt tinh xảo của nàng, nói: "Miệng Uyển Nhi đúng là càng ngày càng làm cho người ta thích, nhưng mà trẫm lại rất thích nghe!"

"Lời Thần thiếp là thật mà, quả thật Hoàng Thượng càng ngày càng anh minh thần võ, anh tuấn bất phàm. Ngay cả Nhị hoàng tử còn nói khi trưởng thành cũng muốn giống phụ hoàng đó nha!"

"Chi biết lấy lòng trẫm." Nói thì nói như thế, nhưng gương mặt của hần tràn ngập ý cười, bộ dáng rõ ràng rất hưởng thụ, thân thiết cười với nàng trong chốc lát. Cho tới khi Quang Thuận công công ở bên ngoài nhắc nhở canh giờ không còn sớm hần mới rời đi.

Tề Diệp vừa đi, nàng lập tức rửa mặt chải đầu một phen liền đi tới Thọ Ninh Cung của Thái Hậu hầu hạ bà rửa mặt chải đầu. Mà Thái Hậu cũng không khách khí, để nàng tự mình hầu hạ. Dù sao đây cũng là công việc nằm trong bốn phận của Hoàng Hậu, nên Hạ Uyển Chi không cảm thấy ủy khuất.

Canh giờ cũng đã tới, những phi tần khác trong cung lục đục tới đây thỉnh an. Thái Hậu mới nói: "Hiền giờ Hậu cung điều tàn, cũng đã tới kì tuyển tú ba năm một lần, Hoàng Hậu là nhất quốc chi mẫu, nên vì Hoàng gia mà suy xét kỹ lưỡng."

"Thái Hậu nói phải!" Hạ Uyển Chi gật gật đầu, trong lòng cũng không vội.

"Vậy thì tốt rồi, chuyện tuyển phi liền giao cho Hoàng Hậu đi xử lý, bổ sung Hậu cung, giúp Hoàng gia khai chi tán diệt (1)!" Thái Hậu thấy nàng dễ nói chuyện như thế, có chút ngoài ý muốn.

(1) Khai chi tán diệt: Ý là có con đàn cháu đống.

Sắc mặt những người ở đây khê thay đổi, vốn dĩ đã không được sủng ái, nếu có người mới tiến cung chia sẻ ân sủng ít ỏi của các nàng, các nàng nên làm sao bây giờ?

Lập tức, các nàng đều cảm thấy đây là mối họa lớn.

Hạ Uyển Chi ra khỏi Thọ Ninh Cung liền đen mặt, Hạ Bích các nàng im lặng đi theo sau không dám lăm miệng.

Dù biết việc tuyển phi là trốn không thoát được, nhưng bây giờ nghe Thái Hậu nhắc nhở, nàng vẫn không nhin được khó chịu. Những người mới này vừa trẻ tuổi lại có dung mạo xinh đẹp như hoa như ngọc, hần có thể sủng ái nàng giống như hiện tại sao?

Hạ Uyển Chi bắt đầu có chút không được tự tin!

Sau khi trở về, tâm tình Hạ Uyển Chi vẫn không khá hơn, nhưng đối với hai đứa nhỏ nàng cũng không biểu hiện ra ngoài, dù sao cái gì bọn nó cũng không hiểu, chỉ cần nhìn hai đứa vui vẻ thì tốt rồi.

Đề nhũ nương ôm Tứ hoàng tử đi nghỉ ngơi, nàng sờ sờ đầu Nhị hoàng tử, nắm tay nhỏ của hần nói: "Mẫu hậu mang con đi Ngự thư phòng tìm phụ hoàng được không?"

"Tốt quá!" Nhị hoàng tử kích động gật đầu, nhảy nhót đi theo nàng tới Ngự thư phòng, phòng bếp nhỏ làm chè hạt sen, sẵn tiện nàng mang một chén tới đó.

Tề Diệp ở Ngự thư phòng phê duyệt tấu chương, lúc này cũng không vội, sau khi tiểu thái giám hành lễ liền để bọn họ đi vào. Mgach cửa không thấp, nàng nâng Nhị hoàng tử giúp hần dễ dàng vào trong. Nhị hoàng tử vừa chạm chân xuống đất liền vui mừng kêu lên: "Phụ hoàng!"

Người đang phê duyệt tấu chương ngẩng đầu liền nhìn thấy thân ảnh nhỏ nhắn tung ta tung tã, gương mặt tràn ngập ý cười la hét chạy tới. Hạ Uyển Chi mỉm cười bước đến, tươi nụ dịu dàng, làm gương mặt lạnh nhạt của hần cũng hiện lên ý cười. Tề Diệp ném công việc trong tay xuống, khom lưng đi tới ôm lấy Nhị hoàng tử, hôn một cái ở trên gương mặt mím mím của hần.

Nhị hoàng tử bị chọc cho cười ha ha, nói: "Phụ hoàng, mẫu hậu làm chè hạt sen, ăn ngon lắm!"

"Mèo nhỏ ham ăn!" Tề Diệp cười nhéo nhéo khuôn mặt tròn trịa nhỏ nhắn của hần: "Tại sao lại đến đây?"

"Phòng bếp nhỏ làm chút thức ăn, thần thiếp nghĩ Hoàng Thượng thích ăn, nên mang tới đây xem thử. Không quấy rầy Hoàng Thượng xử lý triều sự đi!"

"Không có việc gì, trẫm đang muốn nghỉ ngơi chốc lát!" Hai người ngồi xuống ở một bên. Hạ Bích mang chè hạt sen tới. Nhị hoàng tử ngồi ở trên đùi hần nhìn chăm chăm chén chè thơm ngon không nháy mắt.

Tề Diệp nhìn thấy mà bật cười, múc một muỗng thổi thổi đút cho Nhị hoàng tử ăn. Nhị hoàng tử cũng không khách khí, há miệng ngậm lấy, ăn cực kỳ thỏa mãn.

Hần ăn một miếng hương vị xác thật không tệ, lại đút Nhị hoàng tử một muỗng. Sau đó cầm một cái muỗng khác múc cho nàng. Nàng sừng sốt một chút lắc đầu "Hoàng Thượng ăn đi!"

"Há miệng!" Hần bắt động, cười nói.

Hạ Uyển Chi chần chờ một chút, hơi hơi cúi người lại gần, chè hạt sen sền sệt thơm ngọt, hương vị thật ngon miệng.

Nàng ăn cái gì cũng rất ưu nhã, chỉ là lần này không cẩn thận khước miệng bị dính một chút chè hạt sen, trên đôi môi mềm mại phẩn nộn. Nàng vẫn chưa phát hiện, còn đang mỉm cười nhìn bọn họ. Hần muốn cúi tay lau đi cho nàng, cuối cùng lại che hai mắt Nhị hoàng tử, thừa lúc nàng còn chưa kịp phản ứng liền rướn người tới hôn một cái ở khước miệng nàng, đem chè hạt sen ngậm vào trong miệng.

Nàng sừng sốt một chút, ngay sau đó thẹn thùng oán trách nhìn hần. Nhị hoàng tử không hiểu được chớp chớp đôi mắt, đối với việc phụ hoàng che khuất hai mắt hần rất khó hiểu nha, nhưng sau đó lại bày ra một bộ thèm nhỏ dãi không ngừng nhìn chén chè chăm chăm.

Hần cười cười nhìn, kiên nhẫn đút Nhị hoàng tử ăn, Hạ Uyển Chi nhìn một màn này, tâm tình có chút phức tạp, mấp máy môi muốn nói lại thôi.

Hần thấy vậy hỏi: "Làm sao vậy?"

"Không có việc gì!" Nàng lắc đầu.

"Uyển Nhi!" Hần nhú mày, biết nàng không chịu nói thật.

Nàng nghĩ nghĩ, gọi nữ nương mang Nhị hoàng tử ra ngoài đi chơi. Nhị hoàng tử ăn no xong rất biết nghe lời, ngoan ngoãn bị bà vú mang ra ngoài.

"Hôm nay Thái Hậu nói phi tần Hậu cung đã điều tàn, dặn dò thần thiếp chuẩn bị chuyện tuyển phi." Nàng vừa nói vừa quan sát biểu tình của hần.

Tề Diệp đối chuyện này sớm đã biết được, nghe nàng nói như vậy, biểu tình trở nên có chút khó xử, lại có chút bất đắc dĩ, nắm lấy tay nàng áy náy nói: "Uyển Nhi yên tâm, cho dù có người mới tiến cung, trẫm cũng chỉ sùng một mình nàng."

Hần nói lời này làm nàng cảm thấy thương tâm một nửa, một nửa lại cảm thấy buồn cười, trên đôi mày không có người nào đối với ai đó tâm ý mãi không thay đổi. Hần chẳng qua là đang an ủi mình, ai biết đến lúc đó có vị mỹ nhân nào vào mắt hần, được hần ăn sùng.

Nàng cũng không tin tưởng tâm ý của hần đối với mình mãi không thay đổi. Trừ phi là nằm mơ!

"Có những lời này của Hoàng Thượng, thần thiếp rất an tâm, có thể được Hoàng Thượng quan tâm là phúc khí của thần thiếp." Dựa vào trong lòng ngực hần, nàng nhẹ giọng nói.

Tề Diệp ôm nàng, cảm đặt ở trên vai nàng, nói: "Vào bữa sinh thần của nàng, trẫm sẽ sắc phong Sách Nhi làm Thái tử!"

"Thái tử?" Nàng ngẩn ra một chút, quay đầu nhìn hần khiếp sợ không thôi.

Hần bị nhìn đến có chút buồn cười: "Có cái gì kì quái, nàng là Hoàng Hậu, Sách Nhi là Nhị hoàng tử, lập hần làm Thái tử là chuyện hợp tình hợp lý. Uyển Nhi không vui sao?"

"Thần thiếp rất vui, tạ Hoàng Thượng ân sủng!"

Nàng vội vàng đứng dậy muốn hành lễ, Tề Diệp cầm lấy tay nàng ngăn nàng lại: "Cần gì đa lễ, Sách Nhi là con của chúng ta, hần thông tuệ hơn người, chỉ cần dạy dỗ thật tốt, trẫm tin rằng hần sẽ không có phụ kỳ vọng của trẫm."

"Hoàng Thượng nói rất đúng, thần thiếp nhất định sẽ tận tâm tận lực dạy dỗ Sách Nhi!" Thái tử, không nghĩ tới đột nhiên lại như vậy.

Nghĩ lại, Hạ Uyển Chi cũng không còn vui về gì nữa. Nàng cảm giác đây là hần đang đền bù cho nàng, đền bù bởi vì việc tuyển phi. Tuy rằng hần không nói, nhưng nàng lại cảm thấy như vậy.

Sinh thần nàng vào ngày mùng sáu tháng hai, dù sao cũng là sinh thần đầu tiên sau khi nàng lập Hậu, nên Tề Diệp lên tiếng tổ chức náo nhiệt một chút. Vương công các đại thần cũng định muốn giao thiệp với nàng, nên sõi nói hần lên chuẩn bị đưa lễ vật, yến hội tổ chức ở Triều Hoa Cung, náo nhiệt phi phàm. Nàng mặc trang phục long lấy tham dự, lại để bà vú mặc cho Nhị hoàng tử quần áo tự mình chuẩn bị.

Nàng vừa xuất hiện, tiếng chúc mừng của nhóm vương công đại thần, phu nhân gia quyền vang vọng trong Triều Hoa Cung, nàng cười gật gật đầu, phát tay để mọi người ngồi xuống.

Bà vú mang theo Nhị hoàng tử, Tứ hoàng tử tiến lên chúc mừng, Tứ hoàng tử còn nhỏ nên được được bà vú ôm. Còn Nhị hoàng tử mồm miệng rất lanh lẹ, ra dáng ra hình nói: "Nhi thần cung chúc mẫu hậu phúc như Đông Hải, thọ tỷ Nam Sơn, mỗi năm có hôm nay, mỗi tuổi có ngày này."

Nàng nghe được mỉm cười đầy mặt ngoác tay với hần: "Con ta thật có hiếu tâm!"

Nhị hoàng tử tung tăng tiến lên, đứng ở bên cạnh nàng trông như tiểu đồng trên tranh tết, khiến người ta yêu thích không thôi.

Có Nhị hoàng tử mở đầu, các vương công đại thần sõi nói tiến lên chúc mừng, nàng mỉm cười gật đầu, Hạ Bích từng cái từng cái nhận lấy lễ vật, chỉ chốc lát sau hai tay liền cảm thấy mỏi.

Lâm Huệ nhìn Hạ Uyển Chi chứng tình phùng nguyệt (2), trở nên chói lọi. Trong lòng rất không thoải mái, hiện giờ nàng ta là nhất quốc chi mẫu, được người người kính sợ, nịnh bợ. Còn nàng lại là người không ai hỏi thăm, ngắm lại cảm thấy thật không cam lòng.

(2) Chứng tình phùng nguyệt: Trăng sao vậy quanh.

Càng đừng nói đến chuyện Tề Diệp tuyên bố sắc phong Nhị hoàng tử làm Thái tử, Lâm Huệ lập tức không biết nói cái gì. Còn Quý Tiệp dư bỗng nhiên giật mình đứng dậy, động tĩnh không nhỏ, dẫn tới chú ý của mọi người.

Hạ Uyển Chi mỉm cười nhìn lại, thấy khuôn mặt Quý Tiệp dư trắng bệch, tựa như không cam lòng, oán hận nhìn chăm chăm nàng. Nàng cười cười, đứng dậy dặt tay Nhị hoàng tử hướng Tề Diệp hành lễ nói lời cảm tạ: "Tạ Hoàng Thượng ưu ái, thần thiếp nhất định tận tâm dạy dỗ Nhị hoàng tử, không có phụ kỳ vọng của Hoàng Thượng."

Tề Diệp gật gật đầu, ánh mắt đảo qua Quý Tiệp dư, Quý Tiệp dư rất muốn phản đối. Dưới ánh mắt của hần lời nói đến bên miệng chỉ có thể nuốt trở lại vào bụng, cắn cắn môi nói: "Tần thiếp chúc mừng Hoàng Thượng! Chúc mừng Hoàng Thượng!"

Vương công đại thần dần dần tỉnh táo lại, đứng dậy hành lễ.

Thái Hậu nhủ mầy lại, nhìn Tề Diệp rất là bất mãn, thật ra bà không nghĩ tới chuyện lập Thái tử quan trọng như vậy. Thế nhưng lại hấn cứ như thuận miệng nói ra, làm bà không kịp điều chỉnh cảm xúc.

Trong lòng các vương công đại thần đều có chuẩn bị, biết người được chọn làm Thái tử ngoài Nhị hoàng tử ra thì tạm thời không có người nào thích hợp hơn, chỉ là không nghĩ tới Hoàng Thượng sẽ lập Thái tử sớm như vậy.

Sinh thần của nàng rất náo nhiệt, cũng làm cho người ta khiếp sợ, nhưng mà tâm tình Hạ Uyển Chi rất tốt, Sách Nhi của nàng không bao lâu nữa sẽ chính thức trở thành Thái tử, nếu không có gì ngoài ý muốn xảy ra, nhiều năm sau sẽ là vua của một nước, sao nàng có thể không vui vẻ đây, sự tình phát triển quá thuận lợi, có khi nàng cảm thấy tất cả như là một giấc mộng.

Nhưng nàng biết, đây không phải là một giấc mộng.

Cung yến náo nhiệt hết một ngày, ngay cả tiệc tối cũng vui vẻ không kém. Triều Hoa Cung đèn đuốc sáng trưng, tiếng người cười nói, à đào đang xướng hí khúc chúc thọ trên sân khấu. Thái Hậu xem đến uể oải, bời vì chuyện lập Thái tử mà trong lòng bà đang rất khó chịu.

Hạ Uyển Chi triệu kiến Hạ phu nhân, Hạ phu nhân mỉm cười chúc mừng. Nàng cười mời Hạ phu nhân ngồi xuống. Nhìn nữ nhi đẹp đẽ quý giá trước mắt, Hạ phu nhân thật không nghĩ tới nàng có thể ngồi lên vị trí Hoàng Hậu: "Hoàng Hậu nương nương hồng phúc, thần phụ rất là cao hứng!"

"Mẫu thân, đừng đa lễ, ở đây không có người ngoài." Hạ Uyển Chi đỡ bà đứng dậy.

Hạ phu nhân cười gật gật đầu, hai người ngồi xuống nói vài câu hỏi thăm thông thường. Nàng hỏi tới Hạ Vũ Chi, mà Hạ Vũ Chi đã bị nàng tổng cổ ra ngoài. Năm nay chính là tới kì tuyển phi, sao nàng có thể để Hạ Vũ Chi tiến cung để tìm phiền toái cho mình.

Hạ phu nhân rầm rập trả lời theo. Hiện giờ cuộc sống của Hạ Vũ Chi không tồi, nhưng mà đều do nàng ta ý vào có tỷ tỷ là Hoàng Hậu, địa vị ở nhà chồng không thấp.

Hai người nói trong chốc lát liền đi Triều Hoa Cung, hí khúc được hát một nửa. Hạ Uyển Chi nhìn lướt qua, phát hiện Lâm Huệ cũng không ở chỗ đây, nàng cũng không để ý, mỉm cười ngồi ở bên cạnh Tề Diệp nghe diễn.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 132

Edit: Puta Ng

Beta: yêutinh

"Nương nương, trở về đi, rồi đi quá lâu bị người nhìn thấy sẽ bị nói ra vào." Thái Vi thấp giọng nói.

Lâm Huệ lau sạch nước mắt trên mặt, tâm tình buồn bực, tro mắt nhìn nàng ta phong quang vô hạn, sủng ái nhất hậu cung, nhìn con trai của nàng ta đứng ở vị trí thái tử...

Mà hài tử đáng thương kia của nàng lại còn chưa kịp mở mắt ra xem thế giới này....

Hai tay đặt trên bụng bằng phẳng, tâm giống như là bị đao cứa, nàng khó chịu phải ngồi bệt xuống đất, la hét nói "Ta không quay về, ta hận nàng ta, hận nàng ta, hận không thể băm thây nàng ta thành vạn khúc!"

"Nương nương!" Thái Vi kinh hãi, cảnh giác nhìn tứ phía, đến khi xác định không có bóng người nào nàng ta mới thở phào nhẹ nhõm: "Nương nương yên tâm, sớm muộn sẽ có ngày nàng ta gặp báo ứng. Ông trời sẽ không bỏ qua cho nàng ta."

Nếu thật là ông trời có mắt, hi vọng nàng ta sẽ bị xuống địa ngục, để nàng cho con của mình.

Lâm Huệ biết rõ, nàng không thể ở tri hoãn ở bên ngoài quá lâu, nhanh chóng ổn định tâm tình, lúc này mới quay lại Triều Hoa các.

Vừa đặt chân đến Triều Hoa các đã dác thấy Khang Ninh vương đi tới. Nàng ta sùng sốt một chút, lập tức mặt không chút thay đổi hành lễ, nhìn cũng không nhìn hấn, không tiếng động né qua hấn.

Khang Ninh vương đứng nguyên tại chỗ nhìn nàng ta đi xa, lúc này mới mỉm cười rời đi.

Yến hội cứ hành đến rất khuya mới tan. Hạ Uyển Chi cảm thấy hơi mệt chút, nhìn Tề Diệp đã uống say, nàng vội phân phó xuống dưới. Rất nhanh cung nữ bưng canh giải rượu lên. Nàng bưng qua cho hấn uống.

Nàng vừa đi vào Tề Diệp liền vòng tay quanh eo của nàng, mặt áp trên người nàng, vẻ mặt mơ hồ, động tác đột ngột của hấn làm nàng thật mình, thiếu chút nữa làm đổ canh giải rượu. Nhìn hấn như bộ dạng Nhị hoàng tử làm nũng, nàng dờ khóc dờ cười, khẽ vuốt lưng hấn "Hoàng Thượng làm sao vậy? Có phải nhừ đầu không? Uống chút canh giải rượu là ổn thôi!"

"Cho trầm ồm một cái, đợi lát nữa uống sau!" Hấn miễn cưỡng đáp lại, vòng tay quanh eo của nàng chặt hơn. Hạ Uyển Chi cũng không nói gì, chỉ để canh giải rượu ở một bên, lẳng lặng ngồi cho hấn ồm, đồng thời hai bàn tay nhanh chóng xoa bóp huyết Thái Dương của hấn làm thoải mái thờ dài.

Xoa một hồi lâu, Hạ Uyển Chi sợ hấn ngủ cảm lạnh, lay người hấn. Tề Diệp thanh tỉnh không ít, bưng canh giải rượu uống một hơi là cạn. Hạ Bích tiến đến nói rằng nước nóng đã chuẩn bị xong.

"Hoàng Thượng đi tắm đi!" Tề Diệp gật đầu, vẫn không quên kéo người đi vào. Lúc đi ra, toàn thân Hạ Uyển Chi mềm nhuyễn vô lực, phải dựa vào hấn mới bước đi được. Khi Hạ Bích tiến vào phòng tắm thu dọn, phát hiện phòng là một mớ hỗn độn, nàng thoáng kinh ngạc, một lúc cũng không biết nên nói gì.

Ngày hôm sau, Hạ Uyển Chi xem danh sách lễ vật. Ngày mừng thọ, nàng nhận được không ít lễ vật. Các đại thần cũng có lòng đến nịnh nọt nàng, vì lót đường cho con gái của mình tiến cung.

Nàng nhìn lướt qua danh sách lễ vật chồng chất cả khó phòng, cũng không quá vui sướng.

Ti Thiên Giám chọn ngày diễn ra đại điển sắc phong thái tử vào trung tuần tháng hai khiến việc của Hạ Uyển Chi bắt đầu lu bù lên. Chuyện vui lớn của Nhị hoàng tử, tại sao nàng có thể không

để tâm. Về phần chuyện tuyển tú, nàng giao cho Hạ Bích chuẩn bị.

Không bao lâu, danh sách tham gia tuyển tú đã đến trên tay nàng. Nàng nhìn tên Triệu Tĩnh Dung, sùng sốt một chút "Từ khi nào Triệu gia có thêm một Triệu Tĩnh dung?"

"Nô tỳ nghe ngóng, là tiểu thư thứ xuất của Triệu gia. Thân phận mặc dù hơi thấp, nhưng dù sao cũng là cháu ngoại của Thái hậu. Thân phận địa vị cũng ở hàng ngũ phi."

"Ừ!" Chỉ cần không phải Triệu Tĩnh Di là được, những người khác nàng cũng không lo lắng.

Đối với chuyện lập Thái tử, Thái hậu có phê bình kín đáo. Tề Diệp vừa nghe liền mất hứng "Nhị hoàng tử làm thái tử là danh chính ngôn thuận. Lời nói như vậy, trăm hi vọng thái hậu không nên nói nữa."

Thái hậu thay đổi sắc mặt "Ai gia cũng là vì tốt cho Hoàng Thượng. Mặc dù Nhị hoàng tử được người thích, nhưng Hoàng Thượng không thể không để ý đại cục. Hạ gia lớn mạnh đối với Hoàng Thượng mà nói cũng không phải là chuyện tốt!"

"Thái hậu quá lo lắng rồi. Ngồi vị hoàng đế của trăm thiên hạ của Tề gia, người khác chớ có vọng tưởng!" Mặt Tề Diệp không chút thay đổi đáp lại. Thái hậu tức giận đến một câu cũng nói không nên, chỉ đành phải khoát tay cho hắn rời đi, để tránh nhìn thấy trong lòng khó chịu.

Hoàng gia có rất nhiều tài lực vật lực. Mặc dù thời gian chuẩn bị gấp gáp, nhưng hôm đó sắc phong Thái tử lại đặc biệt náo nhiệt, không kém bất kỳ đại lễ nào trước đây. Trái lại, Nhị hoàng tử còn nhỏ, cái gì cũng không hiểu, còn tưởng rằng là sinh nhật của mình, cao hứng khoa tay múa chân. Nàng cười, nhìn đứa nhỏ trên giường mặc quần áo quý giá đẹp đẽ, bên hông đeo Hoàng Ngọc quý báu. Nàng vuốt ve ngọc bội, cười đến vừa lòng thỏa ý.

Đến giờ, nàng dắt Nhị hoàng tử giao cho Tề Diệp. Hắn mặc một bộ long bào màu vàng sáng, trang trọng uy nghiêm, làm người ta không dám nhìn thẳng. Nhị hoàng tử dường như cũng nhận ra, biết điều không ít, để cho phụ hoàng dắt lên đài tế tự cầu phúc. Nàng đứng ở một bên, trong ngực ôm Tử hoàng tử, khóe miệng mỉm cười.

Cách đó không xa, Thái hậu đứng đầu, phía sau là Lâm Huệ và bọn Quý tiệp dư. Về mặt đều mất hứng, trăm mặt nhìn chăm chăm người duyên dáng, phú quý ở trên cao, hận không thể dùng ánh mắt xé xác nàng.

Nàng không để ý tới ánh mắt của các nàng, cười càng xán lạn. Đặc biệt là trông thấy Nhị hoàng tử nhu thuận nghe theo lời Ti Thiên Giám hoàn thành các lễ nghi quy củ, nàng rất hài lòng.

Sau khi tế bái thiên địa Nhị hoàng tử trở thành thái tử chân chính. Dưới đài một tràng âm thanh chúc mừng. Nhị hoàng tử hơi khiếp đảm bắt lấy tay của nàng. Nàng trấn an sờ cái đầu nhỏ của nó. Nhị hoàng tử ngửa đầu cười với nàng, âm thanh trong trẻo hỏi "Mẫu hậu, thái tử là gì?"

"Thái tử chính là Sách Nhi, Sách Nhi chính là thái tử!" Nàng mỉm cười cầm lấy khăn tay lau nước miếng bên miệng cho hắn. Nàng vừa nói vừa cười, nhìn Nhị hoàng tử cái hiểu cái không gật đầu.

Trên yến hội nàng cực kỳ vui vẻ. Sách Nhi thành thái tử, tất cả không giống trước kia. Hôm nay hậu cung này không còn người nào có thể rung chuyển địa vị của nàng, nàng căn bản không có gì phải sợ hãi. Tâm tình rất tốt, nàng bung chén rượu mời Tề Diệp. Hắn cười bung chén rượu uống một hơi cạn sạch, không nhiều lời, chỉ là liếc mắt đã hiểu. Trong mắt nàng là vui sướng và cảm kích từ đáy lòng.

Lâm Huệ nhìn cũng chịu không nổi nữa, đứng dậy rồi đi.

Hạ Uyển Chi lưu ý tới, khóe miệng chứa đựng một nét cười. Cho Hạ Đồng săn sóc hai vị hoàng tử, nàng đứng dậy rồi đi.

Vừa ra khỏi Triều Hoa các đã nhìn thấy thân ảnh quen thuộc kia đang đi về phía ngự hoa viên, nàng mỉm cười theo sau. Đi không được vài bước trông thấy Lâm Huệ ngồi chồm hổm trên mặt đất, nàng tiến lên "Huệ phi sao thế này?"

Lâm Huệ nghe thấy âm thanh của nàng, hơi kinh hoàng, vội vàng lau nước mắt trên mặt, thu bớt tâm tình, xoay người hành lễ "Thần thiếp bái kiến Hoàng hậu nương nương, nương nương thiên tuế."

"Huệ phi khóc sao?" Âm thanh của nàng dù che giấu thế nào cũng không che giấu được tiếng nức nở. Nàng lập tức đã hiểu.

"Hồi bẩm nương nương, chỉ là gió làm cay mắt mà thôi, để nương nương lo lắng!" Lâm Huệ bình tĩnh nói.

"Gió lớn thật, rõ ràng làm cay con mắt của Huệ phi, thật là đáng chết!" Nàng cười, nhưng không tin tưởng nàng ta bị gió làm cay mắt, nói "Bản cung còn tưởng rằng Huệ phi mừng cho bản cung đến phát khóc!"

Mừng đến phát khóc? Lâm Huệ thầm nghĩ, chỉ sợ đến lúc nàng ta gặp bão ứng, nàng mới có thể mừng đến phát khóc "Nương nương nói đúng lắm, thần thiếp rất mừng thay cho nương nương. Hôm nay nương nương đã là hoàng hậu, Nhị hoàng tử cũng là thái tử. Thật đúng là làm người ta hâm mộ, thần thiếp thật vui mừng!"

"Phải không?" Nàng khiêu mi.

"Vâng!" Lâm Huệ cúi đầu, nhận không được siết chặt quả đấm, nói lỏ trái lương tâm.

Hạ Uyển Chi hài lòng nở nụ cười "Như thế bản cung đã trách lầm Huệ phi, bản cung còn tưởng rằng Huệ phi đang không vui!"

"Thần thiếp không dám!"

Nhìn thân ảnh nàng (HUC) chậm rãi rời đi, Lâm Huệ cắn môi không nói, hồi lâu mới oán hận vung tay đánh lên cây. Thái Vi kêu lên một tiếng, vội tiến lên vừa cầm lấy tay của nàng vừa nhìn. Trên ngón tay bị nhánh cây cào tạo thành vài vết rách, đang muốn lấy khăn tay ra, phía sau hai người lại xuất hiện thêm một người.

Lâm Huệ nhìn thoáng qua Khang Ninh vương, ra hiệu cho Thái Vi lui xuống coi chừng. Thái Vi hiểu ý, yên lặng rời đi. Khang Ninh vương nhìn nàng, lại nhìn tay của nàng, từ trong ngực móc ra một chiếc khăn tay, khẽ khom lưng kéo tay của nàng. Lần này nàng lại không cự tuyệt, không trốn tránh, nhìn động tác của hắn, vẻ mặt nhàn nhạt.

Lau vết máu trên tay, hắn móc ra một bình sữa nhỏ đổ chút ít bột phấn trên miệng vết thương. Hơi xót nên nàng khẽ hít vào một hơi, nhìn hắn nghiêm túc lấy khăn lụa băng bó miệng vết thương. Ánh mắt chuyên chú làm cho trong lòng nàng nảy sinh một cảm xúc khác thường. Ở nơi hậu cung này, còn có ai sẽ quan tâm nàng bị thương hay không?

Nếu hôm nay Nhị hoàng tử đã là thái tử, Hạ Uyển Chi cảm giác trách nhiệm nặng thêm không ít. Nàng muốn dạy dỗ Nhị hoàng tử trở thành thái tử ưu tú. Mặc dù chưa đến hai tuổi, nhưng nó cũng rất thông tuệ, điểm này làm cho nàng rất vui mừng.

Chuyện tuyển tú nàng không quan tâm, Tề Diệp cũng không quan tâm, ngược lại Thái hậu rất quan tâm. Thỉnh thoảng lúc nàng đi thỉnh an sẽ nhắc đến vài câu. Dù không thêm để ý, nhưng chuyện tuyển tú cũng vô cùng cấp bách. Nhóm ma ma huấn luyện quy củ đều truyền tin tức đến nên Hạ Uyển Chi cũng coi như biết rõ tình huống của các tân tú nữ.

Cho dù không cần bọn họ nói nàng cũng biết. Trong đó có mấy người đúng là được Hoàng Thượng yêu thích. Hôm nay nàng là Hoàng hậu, sao cơ thể để cho các nàng tiến cung được sùng ái đây?

Nhưng đối với Triệu Tĩnh Di nàng vẫn rất dễ tâm. Nghe ma ma nói là nàng ta vẫn còn ở Thủy Nguyệt am, nàng cũng không hề lo lắng. Về phần Triệu Tĩnh Dung kia, nàng càng không để trong mắt.

Cuối tháng hai, khí trời mát mẻ. Hoàng cung tiến hành sơ tuyển, phục tuyển, cuối cùng lưu lại tiến hành sàng lọc lần thứ ba. Lần này nàng và Tề Diệp, còn có Thái hậu cũng sẽ tham gia.

Chờ hán hạ triều trở lại, Hạ Uyển Chi hầu hạ hán dùng đồ ăn sáng, lại nhìn hán chơi đùa với Nhị hoàng tử, lại ôm Tử hoàng tử đi dạo trong vườn một lát. Cung nhân đến truyền lời nói là các tú nữ đều đã đến, mời bọn họ đi giá Trữ Tú Cung.

Trên đường gặp Thái hậu, Hạ Uyển Chi vừa vận hành lễ. Nhìn tâm tình Thái hậu hôm nay có vẻ không tệ, vẻ mặt nàng nhàn nhạt, hán huyền vài câu cùng Thái hậu rồi mới ngồi xuống.

Rất nhanh có cung nhân dâng trà, nàng nhìn qua Tề Diệp, thấy mặt hán không chút thay đổi ngồi xuống, có vẻ cũng không chờ mong. Trong lòng nàng dễ chịu hơn một chút.

Đã đến giờ, từng lượt tú nữ tiến lên, phần lớn là khuôn mặt xa lạ. Nhưng không thể không nói rằng mỗi người đều đoan trang đúng mực, dung mạo xuất sắc, khuôn mặt thanh lệ, không hề là vòng cuối chọn giải lệ.

Một lượt năm vị mỹ nhân tiến lên yết kiến. Quang Thuận công công gọi tên. Nàng nghiêm túc nhìn sang, nàng hy vọng không người nào được chọn, nhưng điều này này là không thể nào. Tổng cộng chọn mấy lượt, Tề Diệp tuyển năm vị mỹ nhân lưu lại, các cô gái khác âm thầm thất sắc hoặc thất vọng, không cam lòng, lại không thể làm gì ngoài rời đi.

Lần này cô nương tuyển tú nhiều hơn so với lần trước. Thái hậu hi vọng lấp đầy hậu cung, càng hy vọng có phi tử có thể chia được ân sủng của nàng. Hạ Uyển Chi cũng không ngạc nhiên, âm thầm đã đá rơi xuống không ít đối thủ. Đầu là người nàng biết khó có thể ứng phó. Nếu lưu lại, mặc dù bọn họ không phải dạng không đứng đắn nhưng khuynh quốc khuynh thành. Nàng sẽ không tìm phiền toái cho mình.

"Lần này tuyển phi Hoàng hậu xem như tổn công sức. Mỗi người đều tri thủ đạt lễ, dung mạo xuất chúng, chỉ tiếc vài vị tú nữ ai gia coi trọng, hình như cũng không trúng tuyển." Thái hậu không ngạc nhiên, biết rõ nàng âm thầm động tay động chân. Bà nhớ rõ lần này vài vị tiểu thư nhà vương công đại thần không có trong hàng ngũ điện tuyển.

"Tạ thái hậu tấn dương, có thể vì Hoàng Thượng chọn lựa phi tần là vinh hạnh của thần thiếp. Có thêm nhiều vị muội muội hầu hạ Hoàng Thượng, thần thiếp cũng yên lòng." Nàng tránh đi mũi nhọn của Thái hậu, giả vờ ngây ngốc nói.

Thái hậu mỉm cười, cũng không công kích nàng thêm, biết nàng có bản lĩnh can người vào cung, sẽ có bản lĩnh làm một giọt nước cũng không lọt ra ngoài. Cho dù bà nói toạc ra, Hoàng Thượng lại cảm thấy bà nhắm vào nàng ta, cảm thấy bà làm trưởng bối còn ức hiếp người.

Ở trước mặt Hoàng thượng, Thái hậu biết rõ nhất định giả bộ không hơn được người trước mặt. Ai bảo nàng ta tâm cơ thâm trầm, biết rõ yếu thế gặp may, biết rõ giả bộ đáng thương chiếm được đồng tình, biết rõ cách nắm lấy tâm Hoàng Thượng.

Nữ nhân thông minh thâm trầm như vậy chỉ tiếc không phải là người Triệu gia!

Năm vị mỹ nhân xếp thành một hàng. Những tú nữ khác nhận được hoa lụa thất vọng không thôi. Những cô gái nhận được túi thơm mừng thầm, hoặc là vui mừng lộ rõ trên nét mặt.

Theo Quang Thuận công công báo danh, lại có năm vị mỹ nhân thướt tha mà đến. Quần áo xinh đẹp chói lọi, khuôn mặt thanh xuân đào dạt, một tinh thần phấn chấn bông bột. Đặc biệt là lúc nhìn thấy người ở ngoài cùng bên trái, nàng cho là mình nhìn lầm rồi.

Nghe Quang Thuận thi thắm "... Nữ nhi Triệu quốc công Triệu Tĩnh Dung, năm vừa mới mười sáu, tính thông cảm kỳ, tri thủ đạt lễ."

Cẩn thận đánh giá Triệu Tĩnh Dung một lát, không đợi Hạ Bích nhắc nhở, nàng đã biết trong hồ lô của Thái hậu chứa cái gì. Cái gì mà Triệu Tĩnh Dung, rõ ràng là Triệu Tĩnh Di. Đừng tưởng rằng sửa lại một chữ thì nàng không nhận ra.

Đề xuống không vui trong lòng, nàng nói với Thái hậu "Vị Triệu tiểu thư này nhìn thật quen mắt, nhìn rất giống Triệu Tĩnh Di tiểu thư. Vừa rồi thần thiếp còn tưởng rằng nhìn lầm."

"Các nàng là hai tỷ muội, xác thực bộ dáng tương tự. Nhưng người này là Tĩnh Dung. Đứa bé Tĩnh Di kia vẫn còn ở Thủy Nguyệt am, cầu phúc cho ai gia, hiếm thấy đứa bé hiếu thuận như vậy, chỉ tiếc mệnh khổ." Nếu không phải tại nàng ta cản trở, sao lại mọc ra một Triệu Tĩnh Dung?

"Cũng là rất có hiếu tâm!" Nàng qua loa cười, nghiêng đầu hỏi Tề Diệp "Hoàng Thượng cảm thấy năm vị tú nữ này thế nào?"

Tề Diệp nhìn lướt qua Triệu Tĩnh Dung thùy miễm mực, tư sắc hơn người, nổi bật trong đám tú nữ. Quang Thuận hiểu ý, cho người bưng túi thơm đưa lên.

Triệu Tĩnh Dung tiếp nhận túi thơm, hai tay run lên nhẹ. Nàng hơi bất ngờ, cảm thấy hạnh phúc tới quá mức dễ dàng. Nàng cho rằng sẽ có trắc trở, lại không nghĩ Hoàng Thượng còn thích nàng, nếu không cũng sẽ không ban thưởng túi thơm.

Nghĩ kỹ lại, dựa vào tư sắc của nàng, có mấy nam nhân có thể không thích. Mỗi lần soi gương, có khi chính nàng cũng sẽ nhìn đến thất thần, cảm thấy người trong gương không phải mình.

Hạ Uyển Chi nhìn Triệu Tĩnh Dung tiếp nhận túi thơm, khoe miệng mỉm cười, một bộ dáng đắc ý thực hiện được tâm nguyện. Nàng cười lạnh một tiếng. Cho dù Thái hậu thu mua được ma ma nàng phải, cho dù nàng ta được tuyển, nàng cũng sẽ không để nàng ta dễ dàng tiến cung như vậy. Nếu không những việc nàng làm trước kia chẳng phải uổng phí sao?

Hơn mười vị tú nữ được chọn. Tề Diệp tuyển ước chừng mười bảy vị tú nữ, Thái hậu nói là số lẻ điềm xấu, cuối cùng loại bớt một vị tú nữ.

Số người được xác định, tiếp theo đó là kiểm tra thân thể.

Hạ Uyển Chi rời đi một lát, Hạ Bích đi theo ra ngoài, xem sắc mặt Hạ Bích không vui, nói "Nương nương, Triệu tiểu thư kia..."

"Bản cung biết rồi!" Nàng khẽ cắn răng, nói "Đừng tưởng rằng như vậy có thể bình an tiến cung. Các nàng đã biết chơi thủ đoạn, bản cung cũng không ngạc nhiên. Triệu Tĩnh Di đừng mơ tưởng tiến cung!"

Nàng nói "Vị ma ma dạy bảo tú nữ kia không thể lưu lại, cho người xử lý. Về phần Triệu Tĩnh Di, người cho người..." Hạ Uyển Chi nói nhỏ vài câu.

Hạ Bích nghe được biến sắc, lập tức gạt đầu, nói "Nương nương yên tâm, nô tỳ nhất định sẽ làm thỏa đáng!"

Tú nữ trúng tuyển không thể lập tức ở hoàng cung. Từng chiếc xe ngựa chờ người đưa ra khỏi hoàng cung. Vương công đại thần sớm đã biết được tin tức, những người trúng cử, những người lạc tuyển bọn họ đều rõ ràng tường tận. Triệu gia đương nhiên không ngoại lệ.

Tin tức Triệu Tĩnh Di trúng cử vừa truyền ra đi, Triệu đại nhân hỏi hoi. Mặc dù biết chuyện hung hiểm, nhưng có Thái hậu trấn giữ, lừa dối cũng chỉ là hữu kinh vô hiểm mà thôi.

Ngồi trên xe ngựa, Triệu Tĩnh Di vuốt ve túi thơm trong tay, hít ngửi, tâm tình tốt vô cùng, còn thiếu điều hoa tay múa chân. Tỷ nữ ở bên cạnh cười nói "Chúc mừng nương nương, chúc mừng nương nương!"

Nàng nghe được rất sung sướng, cười nói "Hãy bình thân!" Dứt lời bật cười khanh khách. Nàng ao ước bao lâu, cuối cùng hôm nay tâm nguyện cũng thực hiện được, chỉ cần mấy ngày nữa là

có thể chân chính vào cung. Nàng đã phải chịu ủy khuất nhiều năm như vậy. Hoàng hậu, người cứ chờ xem, chỉ cần nàng tiến cung. Hoàng hậu đừng mơ tưởng lại được sủng ái nhất hậu cung.

Nàng có thể cảm giác được, hôm nay Hoàng Thượng đang nhìn nàng. Nàng tin tưởng với tư sắc, dung mạo của mình, Hoàng Thượng sẽ không thể không lưu ý đến mình. Nàng rất tự tin với dung mạo của mình, Hoàng hậu hoàn toàn không thể so sánh được với nàng. Nàng không thể lý giải vì sao Hoàng Thượng lại sủng ái nàng ta như vậy, chỉ là bởi vì nàng ta sinh hạ hai vị hoàng tử sao?

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 133

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit:navahn

Beta: boram2124

Đại Tề rất tin Phật, vì thế vào mừng một và ngày mười lăm các chùa miếu lớn đều kín người hết chỗ. Huống chi lúc này đang là kỳ tuyển tú ba năm một lần, nhóm tú nữ trúng tuyển gần như đều đi chùa Bạch Mã tạ thần, cảm tạ Phật tổ phù hộ giúp các nàng trúng tuyển.

Triệu Tĩnh Di cũng không ngoại lệ, Triệu phu nhân đích thân cùng nàng đi chùa Bạch Mã. Đoàn người đông đúc, chùa Bạch Mã vô cùng tấp nập, trên đường đi cũng gặp không ít người quen.

Triệu Tĩnh Di kiều căng phách lối, không đem người khác đặt trong mắt, chỉ nhìn chuyện nàng ta mang khăn che mặt chỉ trừ mỗi con mắt cũng hiểu. Các tiểu thư khác đều biết nàng ta là dạng người gì, vì thế không dám thân cận mấy.

Triệu Tĩnh Di chào hỏi vài câu cùng người quen đã có chút không kiên nhẫn, mà mẹ nàng vẫn đang vui vẻ nói chuyện cùng những phu nhân khác.

Nàng nghe nói hoa đào trong hậu viện chùa Bạch Mã nở rất đẹp nên đến báo với Triệu phu nhân một tiếng một tiếng, sau đó mang theo tỷ nữ rời đi.

Tháng ba, hoa đào gần như đã nở rộ, lát phất rơi đầy cả một khoảng núi, quả thực là thời điểm đẹp nhất của chùa Bạch Mã, từng cây hồng đào, ý lan đều nở rộ rở. Thấy một bên có bàn đá, tỷ nữ vội dọn dẹp sạch sẽ cho nàng ngồi xuống, nàng nhìn ngắm một lát, phát hiện có hai cành đào rất đẹp, liền sai tỷ nữ đi hái xuống.

Bỗng nhiên phía sau xuất hiện động tĩnh, Triệu Tĩnh Di tò mò quay đầu lại, còn chưa kịp thấy rõ người trước mắt đã bị bịt miệng, một cái bao tải trùm xuống thân. Nàng hoảng sợ không thôi, giữa giữa cô phát ra âm thanh.

Nàng mơ hồ nghe thấy tiếng tỷ nữ kinh hô, cho rằng mình được cứu trợ.

Nhưng chưa đầy một lát đã nghe thấy âm thanh vật nặng rơi xuống đất, mà nàng cũng bị người ra khiêng rời đi, càng giữa giữa lại càng bị buộc chặt đến nỗi không thể động đậy, nàng sợ tới mức kinh hồn thất sắc.

Đi trên con đường xóc nảy, Triệu Tĩnh Di biết mình không thể nào chống đối, nhưng bọn họ muốn làm cái gì nàng cũng không rõ ràng lắm.

Đang nghĩ đến chuyện có cơ hội thoát thân, cả người nàng đột nhiên bị vút trên mặt đất, dường như còn có người cời bỏ bao tải. Trong lòng nàng vui mừng, rồi ngay lập tức không thể vui mừng được nữa, bởi vì tiếp sau đó chỉ toàn là ác mộng.

Khi tỷ nữ tỉnh lại đã có rất nhiều người vây quanh, Triệu phu nhân sốt ruột hỏi:

"Tiểu thư đâu?"

Tiểu thư?" Tỳ nữ có chút hoảng hốt, sau đó nhớ ra cái gì, vẻ mặt bàng hoàng: "Phu nhân, có kẻ xấu bắt tiểu thư đi..."

Triệu phu nhân nhú mày, phân phó nô tỳ đi tìm kiếm Triệu Tĩnh Di, trong lòng lo lắng không thôi.

Cũng may ở đây đều là người Triệu gia, bà liền ra lệnh cho bọn họ không được lộ ra để tránh bị người khác nắm được điểm xấu.

Người của Triệu gia tìm một hồi lâu ở chùa Bạch Mã vẫn không có tin tức gì, Triệu phu nhân đứng ngồi không yên, dò hỏi vô số tỳ nữ, tỳ nữ chỉ khóc lóc lắc đầu.

Nếu nàng biết thì đã nói ra rồi, nhưng nàng còn chưa nhìn rõ đã bị kẻ xấu đánh hôn mê bất tỉnh.

Không biết qua bao lâu, gia đình vội vàng vàng trở về, thần sắc kinh hoàng nói: "Phu nhân, phu nhân... Không tốt!"

Triệu phu nhân được ma ma đỡ đi, nghiêng ngả lao đao đến rừng trúc nhỏ trong chùa Bạch Mã.

Âm thanh khóc lóc nức nở truyền đến từ căn nhà tranh đỏ nát, Triệu phu nhân trong lòng hoảng loạn, đột nhiên không biết nên làm gì.

Lúc nhìn thấy nữ tử chập vấp, đầu tóc hỗn độn, quần áo nhăn nhúm ngồi dưới đất, bà thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh.

Triệu Tĩnh Di thấy mẹ, rốt cuộc nhịn không được gào khóc lên: "Nương, nương, cứu ta..."

Hạ Uyển Chi gấp một miếng thịt cá đặt trong chén Nhị hoàng tử, Nhị hoàng tử cầm cái muỗng, múc lên nhét vào trong miệng, hai má cũng căng phồng.

Nàng vừa nhìn vừa cười, cầm khăn tay lau hạt com dính ngoài miệng hắn

. Mấy ngày nay nàng bắt đầu dạy dỗ Nhị hoàng tử tự dùng đũa, dùng muỗng để ăn com.

Đêm nay Hoàng Thượng ở Thọ Ninh Cung bởi Thái Hậu dùng bữa tối, nàng đành ăn cùng Nhị hoàng tử.

Canh cá tươi ngon, nằng múc một muỗng dứt cho Nhị hoàng tử. Hai người ăn rất chậm rãi, nằng đợi Nhị hoàng tử đã ăn hết chén com mới cho hắn đi chơi.

Nhị hoàng tử ăn xong liền lập tức đến ôm Đậu Đỏ, sai cung nhân chuẩn bị sữa bò dứt Đậu Đỏ uống.

Hiện tại trong lòng Nhị hoàng tử, địa vị của Đậu Đỏ thực sự không thấp.

Hạ Bích đi ra ngoài trong một lát mới trở về, nói nhỏ bên tai nằng: "Nurong nurong, sự việc đã làm xong!"

"Thực tốt!" Nằng cười cười, nói: "Nếu như vậy, những người đó cũng đừng giữ lại, chỉ có người chết mới có thể vĩnh viễn giấu được bí mật!"

"Vâng!" Hạ Bích gạt đầu lui xuống, phân phó vài câu.

Bữa tối đã xong, Nhị hoàng tử muốn đem Đậu Đỏ ra ngoài chơi.

Đậu Đỏ trắng muốt như nhung, trên cổ còn buộc một sợi dây màu đỏ.

Nhị hoàng tử tung tăng dắt nó đi, cánh tay nhỏ vung vung, đi một bước quay đầu lại nhìn một lần.

Hạ Uyển Chi cũng rất vui vẻ, liền ôm Tứ hoàng tử cùng nhau ra ngoài đi dạo.

Chiêu Hoa Cung trồng rất nhiều hoa cỏ cây cối trân quý, hoa anh đào cũng không ít.

Bọn họ đi lại trong vườn, nằng đùa giỡn với Tứ hoàng tử, hắn đã có thể nghe hiểu, cười tủm tỉm nhìn nằng, nhếch môi đáng yêu cực kỳ.

Chơi một hồi, trời tối hắn nằng mới mang theo hai đứa nhỏ trở về nghỉ ngơi.

Bà vú chuẩn bị nước ấm cho Nhị hoàng tử tắm gội, nằng lại tự mình tắm rửa Tứ hoàng tử, hắn rất thích tắm rửa, búp tay nhỏ đầy thịt vung vẩy.

Tắm rửa sạch sẽ xong, bà vú đột nhiên hô lớn: "Nurong nurong!"

Nằng nhìn lại, thấy trên người Nhị hoàng tử có một vết phỏng dài như bọt nước. Da Nhị Hoàng tử rất trắng, không nhìn kỹ cũng không thấy.

"Sao lại thế này? Sách Nhi có ngứa không?"

Nhị hoàng tử ngây thơ nhìn nằng, lắc lắc đầu, sau đó lại duỗi tay gãi vết lở.

Bà vú vội vàng nắm lấy hắn tay, lo lắng nhìn Hạ Uyển Chi nói: "Nurong nurong, cho ngự y đến thăm bệnh đi!"

Nằng chăm sóc cho con nít đã lâu, lúc này chỉ sợ là bệnh thủy đậu dài ngày.

Lâm ngự y rất nhanh đã đến Chiêu Hoa Cung, bà vú ôm Tứ hoàng tử đi xuống nghỉ ngơi.

Nhị hoàng tử mơ màng sắp ngủ tựa vào ngực nằng. Lâm ngự y xem xét vết lở trên người Nhị hoàng tử, lại xem xét đầu lưỡi của hắn, bắt mạch, biểu tình nặng nề, nói: "Nurong nurong, Thái Tử điện hạ chỉ sợ là bệnh thủy đậu nghiêm trọng!"

Trong lòng trầm xuống, nằng trừng mắt: "Bệnh thủy đậu?"

"Vâng!" Lâm ngự y cúi đầu, nói: "Nurong nurong đừng lo lắng, cũng may phát hiện sớm nên chỉ cần chăm sóc tốt thì sẽ không có việc gì.

Từ hôm nay sẽ bắt đầu điều trị, quan trọng nhất là không được để Thái tử điện hạ gặp gió."

Nằng gật gật đầu, nhìn Nhị hoàng tử đang tựa vào ngực mình ngủ say, trong lòng lo lắng không nói nên lời.

Nằng nhớ rất rõ, từ đệ của nằng chính là do bệnh thủy đậu kéo dài không dứt nên mới mất.

Bệnh lấy mạng người, làm sao có thể nói "Không có việc gì"?

Có điều nằng không hiểu y được, căn bản giúp không được gì, chỉ có thể nghe theo phân phó của ngự y.

Rốt cuộc vẫn không yên tâm, liền sai Hạ Đồng đến chăm sóc bên cạnh Nhị hoàng tử, Tứ hoàng tử cũng được bà vú ôm đi, không ở Chiêu Hoa Cung để tránh lây bệnh.

Chuyện Nhị hoàng tử mắc bệnh thủy đậu nghiêm trọng truyền tới tai Tề Diệp rất nhanh, hắn cả kinh, vội vàng đứng dậy. Thái Hậu nhíu mày, hỏi: "Chuyện gì vậy?"

"Thái tử bị bệnh, ngự y nói bệnh thủy đậu, trầm phải mau đến xem!" Dứt lời liền vội vàng rời đi, Thái Hậu đợi một lát mới theo sau.

Thấy hắn, Hạ Uyển Chi liền lộ ra vẻ mặt bất lực: "Hoàng Thượng, Sách Nhi hắn..."

"Đừng lo lắng, ngự y sẽ chữa trị tốt." Tề Diệp an ủi xoa xoa lưng nằng, nói: "Lúc trẫm còn nhỏ từng bị bệnh thủy đậu, người xem, hiện tại không phải trẫm vẫn rất tốt sao? Sách Nhi cũng sẽ không có chuyện gì."

"Vâng!" Nằng thoáng yên tâm, thấy Thái Hậu tiến vào vội hành lễ thỉnh an.

Thái Hậu nhìn thoáng qua Lâm ngự y đang bận rộn, nói: "Nếu Thái tử bị bệnh thủy đậu, trong khoảng thời gian này nên ở Chiêu Hoa Cung tĩnh dưỡng, đừng để gió lùa vào. Tứ hoàng tử thì ôm ra ngoài chăm sóc để miễn lây bệnh!"

"Thái Hậu yên tâm, thần thiếp đã dặn dò kỹ!" Đầu là hải tử của nằng, nằng đương nhiên biết nên làm thế nào. Chỉ là đáng thương cho Sách Nhi, tuổi còn nhỏ đã mắc bệnh thủy đậu.

"Được! Vậy là tốt rồi!" Thái Hậu lại dặn dò vài câu, lúc này mới mang theo người rời đi.

Tề Diệp thấy nằng luôn giữ bộ dáng lo lắng sốt ruột liền nắm lấy tay xoa nhẹ: "Yên tâm, Sách Nhi là người có phúc khí được ông trời che chở, qua hai ngày nữa sẽ tốt thôi!"

Chỉ mong là vậy! Nằng nhìn khuôn mặt nhỏ đỏ bừng của Nhị hoàng tử đang ngủ say ngủ, trong lòng vẫn không cách nào yên tâm.

Ban đêm, Nhị hoàng tử bắt đầu phát sốt, cả người đều rất nóng. Để bà vú chăm sóc, nằng quả thực không yên tâm, liền tự mình cực nhọc ngày đêm, không ăn không ngủ túc trực bên cạnh. Dù sao Nhị hoàng tử vẫn chỉ là một đứa bé chưa đầy hai tuổi, vì khó chịu nên ban đêm khóc đến um sùm, liên tục gọi mẫu hậu, nghe thấy tiếng kêu đó làm nằng đau như đổ nát.

Bọn họ chưa ngủ, Tề Diệp làm sao có thể an tâm đi vào giấc ngủ, cũng ở một bên canh chừng. Cuối cùng vẫn do Hạ Bích khuyên bảo một hồi lâu, Hạ Uyển Chi mới đi nghỉ ngơi trong chốc lát.

Sáng sớm, Tề Diệp đứng dậy chuẩn bị thượng triều, phát hiện người bên cạnh đã không đâu, dò hỏi mới biết nàng đi chăm sóc Thái Từ điện hạ.

Nhìn người đang gục đầu trước giường ngủ, hần đau lòng không thôi. Xem xét thấy Nhị hoàng tử cũng không có vấn đề gì, hần sợ nàng cảm lạnh liền khom lưng ôm nàng vào nghỉ ngơi. Hạ Uyển Chi bừng tỉnh, mơ hồ nói: "Hoàng Thượng..."

"Có bà vú chăm sóc, đừng lo lắng, đi nghỉ ngơi một lát." Hần nói nhỏ.

"Nhưng mà..." Nàng nhíu mày, không cam lòng lắm

"Nghe lời, đừng để Nhị hoàng tử còn chưa tốt lên thì ngươi đã ngã bệnh! Trẫm đã cho ngự y túc trực rồi." Hần khuyên bảo vài câu, nàng muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn là gật đầu. Nàng thật sự mệt nhọc, liền rất nhanh chìm vào giấc ngủ, Tề Diệp ngồi cạnh một lát cũng đứng dậy thượng triều.

Lúc tỉnh lại trời đã quá trưa, nàng không yên tâm Nhị hoàng tử, vội vàng đứng dậy chuẩn bị chạy đến xem hần. Nghe thấy động tĩnh, Hạ Bích tiến vào nói: "Nương nương đừng lo lắng, ngự y đang ở xem bệnh, họ nói Thái Từ điện hạ không có vấn đề gì."

Dù có như thế nàng vẫn không yên tâm, vội vàng rửa mặt chải đầu để đi thăm Nhị hoàng tử. Nhị hoàng tử đã tỉnh, muốn đi chơi, muốn ôm Đậu Đỏ, nhưng tất cả đều không được cho phép, vì thế vừa thấy nàng liền nước mắt lưng tròng, cái miệng nhỏ chúm chím, oan ức nói: "Mẫu hậu..."

"Đây là làm sao? Sao lại khóc lóc như thế!" Chỉ qua một buổi tối, trên mặt hần đã nổi đầy mấy vết lõ của bệnh thủy đậu. Nàng đau lòng không thôi, cuối cùng vẫn cố bỏ qua, gạt nước mắt cho hần: "Nói cho mẫu hậu, sao vậy?"

Nhị hoàng tử kể lại chuyện vừa rồi, nàng an ủi: "Sách Nhi ngoan, mấy ngày này phải ở trong phòng dưỡng bệnh, chờ hết bệnh rồi chúng ta lại đi ra ngoài chơi, được không? Còn phần Đậu Đỏ cứ yên tâm, mẫu hậu sẽ cho người chăm sóc cẩn thận."

Nhị hoàng tử không muốn, ôm chân nàng cọ cọ, nhìn bộ dáng cực kỳ đáng yêu. Nàng ôm hần đặt trên đùi mình, nhẹ giọng an ủi, hứa về sau sẽ dẫn hần đi cưỡi ngựa, dẫn hần ra cung chơi, lúc đó hần mới ngoan không ít.

Chuyện Nhị hoàng tử bị bệnh thủy đậu trong hậu cung không ai không biết, cũng rất nhiều người tỏ ra hoảng sợ. Bởi vì chiều hôm đó, trong cung nhận được tin mấy cung nữ thái giám cũng phát bệnh thủy đậu, Hạ Uyển Chi biết được vội cho cung nhân đi thăm hỏi tình hình.

Có vết xe đổ của đệ đệ, trong lòng nàng cực kỳ lo sợ, có thể nói là một tắc không rời, luôn canh giữ bên cạnh ở Nhị hoàng tử. Những khi hần ngứa muốn dùng tay gãi đều bị nàng ngăn lại, sau đó bắt lực khuyên bảo. Nhị hoàng tử còn nhỏ lắm sao hiểu những thứ đó, vì ngứa nên luôn miệng khóc lóc, khiến nàng đau lòng không thôi.

Bệnh thủy đậu lan ra thật sự rất nhanh, cũng lắm chỉ một ngày, nhưng trên người liền lại có rất nhiều vết lõ. Ngự y nói phải lan ra như vậy mới tốt, sau đó kê đơn được thảo để pha nước tắm gội, trị liệu như thế có lẽ sẽ nhanh khỏi hơn.

Cửa sổ đều được đóng lại, Nhị hoàng tử không thể trúng gió. Hạ Uyển Chi một lòng một dạ đều đặt trên người Nhị hoàng tử, về phần Tứ hoàng tử đành bà vú tự chăm sóc.

Tề Diệp thấy trên mặt, cái trán, miệng Nhị hoàng tử đều có vết thủy đậu, nhất thời kinh ngạc: "Đây là..."

"Ngự y nói không đáng lo ngại, Hoàng Thượng không cần lo lắng!" Nàng trấn an cười cười.

Nhị hoàng tử thấy phụ hoàng, lộ ra vẻ mặt ủy khuất, vươn cái tay nhỏ múp múp cho hần xem, trên mu bàn tay cũng có một vết phỏng nổi bật, nói: "Phụ hoàng, ngứa!"

Tề Diệp cực kỳ đau lòng, đến ôm hần rồi ngồi xuống, nắm lấy tay thối thối: "Phụ hoàng thối thối là sẽ tốt hơn, có phải hết ngứa rồi không?" Nhị hoàng tử phối hợp gật gật đầu, nàng ở một bên nhìn hần lời tiếng nhỏ dỗ dành Nhị hoàng tử, tức khắc cảm thấy ấm áp.

"Nghe nói bệnh thủy đậu trên người Thái tử rất nghiêm trọng?" Quý Tiệp dư lật một viên hạt dưa, biểu tình nhàn nhả hỏi. Khang Hi công công quỳ trên mặt đất dấm chân cho nàng.

"Nô tỳ nghe nói là như vậy, toàn thân đều phát bệnh thủy đậu. Hoàng Hậu rất lo lắng, một tắc cũng không rời, Hoàng Thượng cũng thực để bụng, dặn dò Lâm Ngự y phải luôn túc trực."

"Nghe nói phát bệnh thủy đậu có thể gây chết người, ta thật hy vọng nàng gặp báo ứng!" Quý Tiệp dư cười lạnh, thu hồi tay, liếc mắt nhìn Khang Hi một cái: "Nếu không có Thái tử, sau này trong hậu cung, Tam hoàng tử chính là đứa lớn nhất!"

"Nương nương nói thật đúng!" Khang Hi hiểu ý, tròn mắt chuyển đảo, âm thầm tính toán.

Mộc Hương cúi đầu, trầm nghĩ, nếu không có Thái tử, Hoàng Hậu vẫn còn một vị Tứ hoàng tử, thân phận quý giá như thế làm sao tới phiên Tam hoàng tử được?

Cuối xuân đầu hạ là mùa phát bệnh thủy đậu nhiều, cũng may tuy Nhị hoàng tử bị bệnh thủy đậu nghiêm trọng, nhưng qua vài ngày cũng không có gì trở ngại. Có điều bệnh không khỏi hần nên nàng vẫn không thể yên tâm, mỗi ngày đều ở bên cạnh chăm sóc. Bệnh thủy đậu lan nhanh khắp người, rồi lại chấm rải tan đi nhưng trên mặt, trên người lưu lại không ít vết sẹo. Ngự y nói chỉ cần chăm sóc tốt thì sẽ mờ đi, chỉ có nàng mỗi khi nhìn Nhị hoàng tử đều cảm thấy toàn thân hần giống như một cây hoa mai.

[Đại khái là sẹo trên người như "có hoa" ấy=))]

Bệnh thủy đậu gần dứt hần, Hạ Đồng lại phát hiện trong chén thuốc của Nhị hoàng tử bị người khác bỏ thêm thứ lạ. Lâm Ngự y xem xét một phen, sợ tới mức quỳ trên mặt đất cầu xin tha thứ: "Nương nương minh giám, vì thần thật sự không dám hạ độc!"

"Bỏ cung tin tưởng người, đứng lên đi!" Hạ Uyển Chi đương nhiên biết không phải là Lâm Ngự y, hần còn không có lá gan đó. Trong hậu có mấy người muốn diệt trừ nàng cùng hai đứa nhỏ, nàng luôn hiểu chuyện này rất rõ ràng.

"Sự việc hôm nay các người không cần lắm miệng." Vốn tưởng rằng các nàng sẽ hiểu chuyện một chút, lại chưa từng nghĩ bọn họ còn dám động thủ.

"Nương nương, quyết không thể nhẹ tay với người đã hạ độc!" Hạ Bích bắt bình kinh hải, nếu không phải Hạ Đồng tình thông được lý, nàng đã bùng chén thuốc dứt cho Thái tử uống. Cũng may Hạ Đồng lúc khuấy thuốc không cẩn thận nên làm thuốc dính lên vòng tay bằng bạc, vòng tay lập tức đổi màu, lúc này nàng mới gạt mình hoảng hốt báo lên trên.

"Cái đó còn phải nói?" Hạ Uyển Chi cười lạnh, ngoắc ngoắc ngón tay về phía Hạ Bích, nói: "Người truyền lời ra ngoài, nói hôm nay người thấy người hạ độc. Nói Hạ Đồng diễn một tuồng kịch cùng người, lần này bốn cung nhưng thật sự muốn biết là ai đã ăn gan hùm mật gấu."

"Vâng!" Hạ Bích, Hạ Đồng gật gật đầu nghe theo sự phân phó của nàng, bàn chuyện một lát sau đó liền lui xuống.

Hạ Uyển Chi ngắm nhìn hạt châu phi thủy trên tay, ánh mắt trở nên sắc bén bức người.

Chương 134

Edit: HueKhanh92

Beta: yêutinh

Chiêu Hoa Cung truyền ra tin có người hạ độc trong chén thuốc của Thái tử, không cần thận độc chết cung nữ sắc thuốc. Có người mơ hồ thấy người hạ độc, Hoàng Hậu nương nương nổi trận lôi đình, dứt khoát muốn tìm ra hung thủ.

Tin tức truyền ra, toàn bộ hoàng cung đều sôi trào, âm thầm nghị luận.

Hoàng Thượng biết được cũng nổi trận lôi đình, lên tiếng nhất định phải đem kẻ hạ độc ra thiên đao vạn quả*.

*chém ngàn vạn nhát đao

Tin tức truyền ra, tới buổi chiều liền có người nghe được là Hạ Bích cô nương bên cạnh Hoàng Hậu. Tuy không nhìn rõ ràng lắm, nhưng nàng nhớ được bộ dáng người nọ, chỉ cần tra xét lần lượt từng cung một, nếu gặp mặt thì nhất định nàng sẽ nhận ra.

Tề Diệp nhìn thoáng qua Nhị hoàng tử đang ngủ say, nắm lấy tay Hạ Uyển Chi nhéo nhéo, nói nhỏ "Uyển Nhi yên tâm, trăm tuyệt đối sẽ không tha cho hung thủ."

"Vâng!" Hạ Uyển Chi gật gật đầu "Không biết thần thiếp làm sai cái gì, vì sao lại có nhiều người nhắm vào thần thiếp cùng hài tử như vậy?"

"Đều do trăm không thể bảo vệ tốt mẫu tử các người, trong lòng trăm thật áy náy!"

"Hoàng Thượng, không phải lỗi của người!" Nàng lắc đầu "Đều là thần thiếp không tốt, về sau Hoàng Thượng vẫn nên đi các cung khác ngồi nhiều hơn đi. Thái Hậu nói rất đúng, hậu cung phải mưa móc rải đều..."

"Hừ! Nếu các nàng dám động thủ, trăm quyết không tha!" Sắc mặt Tề Diệp âm trầm. Nàng nhàn nhạt nhìn, không nói gì.

Một ngày không có bình an trôi qua, Hạ Bích vẫn luôn ra ra vào vào, khi trời tối thì trở về nghỉ ngơi. Hạ Đồng cả ngày không lộ diện vì nàng chính là cái người bị "Độc chết" kia.

Hạ Bích đẩy cửa đi vào, trong phòng chưa thắp đèn, nàng có chút khần trương, đang muốn đốt đèn thì cảm giác phía sau có người. Nàng quay đầu lại liền thấy một người che mặt nắm chặt dây thừng. Hạ Bích vội vàng lớn tiếng kêu lên "Người đâu!"

Tiếng nói vừa dứt, người bịt mặt bắt lấy dây thừng tiến lên, muốn siết chết nàng. Nàng sợ tới mức kinh hoàng trốn trái trốn phải, hy vọng người ẩn núp ở bên ngoài có thể nhanh chóng tiến vào.

Lúc dây thừng vòng qua cổ, cửa phòng đóng chặt bị mở ra. Khi nàng vào phòng cố ý không cài then, cửa phòng bị đẩy ra dễ dàng. Mấy thị vệ vọt vào, nhất thời trong phòng ánh nến sáng trưng.

Người bịt mặt kinh ngạc một chút, nhìn thấy nhiều người như thế liền biết sự tình không ổn, đẩy Hạ Bích ra, nhảy qua cửa sổ đào tẩu. Nhưng khi nhảy ra ngoài đã bị lưới chụp đầu tóm gọn.

Quang Thuận công công cầm theo đèn lồng tiến lên, hét "Trời hán lại!"

Người bịt mặt bị trời gó đến trước mặt Hạ Uyển Chi. Nàng lạnh lùng nhìn. Tề Diệp đen mặt, quát lớn "Dám xuống tay với Thái tử, trăm thật muốn nhìn xem là cậu nô tài của ai, Quang Thuận!"

Quang Thuận gật đầu tiến lên, vạch khăn che mặt, lộ ra gương mặt không xa lạ lắm. Hạ Uyển Chi cười lạnh một chút rồi tỏ vẻ kinh ngạc nói "Hoàng Thượng!"

"Trăm biết!" Hắn nhìn nàng một cái trấn an, phản phó "Đưa Quý Tiệp dư tới đây!"

Quang Thuận nhanh chóng lui xuống phản phó, Khang Hi quỳ trên mặt đất lập tức tái mặt "Không liên quan đến Quý Tiệp dư!"

"Ồ ỉ, rất biết bảo hộ chủ tử!" Tề Diệp hừ lạnh một tiếng "Kéo xuống!" Rất nhanh Khang Hi đã bị kéo xuống trừng phạt.

Quý Tiệp dư có chút lo sợ bắt an đi theo Quang Thuận công công. Rốt cuộc là làm chuyện trái với lương tâm, nàng ta cũng sợ bị phát hiện. Huống chi Khang Hi còn chưa trở về, Hoàng Thượng đột nhiên tuyên nàng đi Chiêu Hoa Cung, nghĩ như thế nào cũng thấy quý dị.

"Công công, không biết Hoàng Thượng tuyên tẩn thiếp có chuyện gì?" Biết miệng Quang Thuận khó cạy, nàng vẫn quyết định thử xem, coi một cái vòng ngọc đưa cho hắn mà hỏi.

Quang Thuận như bị hoảng sợ, vội vàng nhét trở lại nói "Nương nương thu lại đi, nếu không cẩn thận làm rách hồng rồi sẽ đau lòng. Hoàng Thượng vẫn chưa nói cái gì, nương nương đi sẽ biết!"

Hiện tại là tình huống gì? Làm sao dám hấn dám nhận đồ vật của nàng ta?

"Có phải Chiêu Hoa Cung xảy ra chuyện gì hay không?" Quý Tiệp dư chưa từ bỏ ý định, hỏi.

"Nương nương đi sẽ biết, Hoàng Thượng còn đang chờ, nương nương đi nhanh chút đi!" Quang Thuận liếc mắt nhìn nàng ta một cái, âm thầm vui sướng khi người gặp họa. Trước kia hắn không ít lần phải xem sắc mặt Quý Tiệp dư, nay nhìn nàng ta như vậy có chút khoái trá.

Hạ Uyển Chi nhìn Quý Tiệp dư đến gần, khuôn mặt trầm xuống, quay đầu nhìn về phía Tề Diệp. Hắn phát hiện, vỗ vỗ tay nàng trấn an, nhìn người hành lễ, thông thả cất giọng "Quý Tiệp dư có biết hôm nay trăm tuyên người tới là vì chuyện hay không?"

Tâm nàng ta trầm xuống, tuy rằng lòng tràn đầy nghi vấn cùng bất an, nhưng Quý Tiệp dư cũng biết không thể biểu lộ ra, kính cẩn đáp "Tần thiếp không biết, mong Hoàng Thượng nói rõ!"

Hắn cười lạnh một tiếng, khoát tay áo, Quang Thuận cho người lôi Khang Hi bị đánh đến đầy mình thương tích, chỉ còn lại một hơi thở tiến lên. Tề Diệp hỏi "Người có biết biết hắn là người trong cung nào không?"

Cho dù người hóa thành tro Quý Tiệp dư cũng không thể không nhận ra, lập tức sắc mặt nàng ta biến đổi, ngay sau đó tỏ vẻ kinh hãi than "Hoàng Thượng, hắn là người trong cung tẩn thiếp, không biết phạm phải tội gì?"

"Phạm phải tội gì?" Tề Diệp cười lạnh một tiếng, đưa tay một ly trà nện vào trên người Quý Tiệp dư. Nàng ta bị dội ướt cả người, ra vẻ sợ hãi kinh hô một tiếng, lại tỏ vẻ đáng thương nhìn về phía hắn, hy vọng hắn thương tiếc, lại liếc thấy được gương mặt giận dữ của Tề Diệp.

"Hoàng Thượng, tần thiếp dạy dỗ không chu toàn nô tài, để hắn phạm phải tội, mong Hoàng Thượng giáng tội!"

"Giáng tội?" Hắn cười lạnh, nghiêng răng nghiêng lợi "Chỉ là giáng tội đơn giản như vậy sao?"

"Hoàng Thượng, tần thiếp không biết hắn làm sai cái gì, nếu chọc Hoàng Thượng tức giận, Hoàng Thượng trách phạt cũng là phải."

"Đừng giả mù sa mưa với trẫm, có người hạ độc trong chén thuốc của Thái tử, người sai sử chính là ngươi!"

Nhìn ngón tay chỉ vào mình, trái tim Quý Tiệp dư run rẩy, vội vàng quỳ trên mặt đất liên tục kêu oan "Oan uổng quá, Hoàng Thượng, tần thiếp oan uổng!"

"Còn dám xảo biện!" Tề Diệp hung hăng đá nàng ta một cước. Quý Tiệp dư té ngã trên mặt đất, Mộc Hương tính tiến lên đỡ thì bị Quang Thuận túm lấy.

Khang Hi nằm trên mặt đất huyết nhục mơ hồ, thều thào nói "Không liên quan đến nương nương, là nô tài tự làm."

"Thật ra cũng trung tâm!" Tề Diệp tức giận, phát tiết lên người Khang Hi mấy cú đá. Khang Hi không chịu nổi phun ra mấy ngụm máu tươi, nằm trên mặt đất, hơi thở dần cạn.

Quý Tiệp dư nhìn thấy, trong lòng run sợ, nhìn Hạ Uyển Chi ở một bên kêu to "Hoàng Thượng, tần thiếp bị oan uổng, là nàng ta, là Hoàng Hậu oan uổng tần thiếp..."

"Tôi lúc này còn dám xảo biện!" Một cái tát không chút lưu tình phát qua, Tề Diệp giận dữ "Thật là thứ không biết hối cải. Trẫm tha thứ cho ngươi bao nhiêu lần, lại không ngờ ngươi càng thêm lầm lỗi. Nữ nhân ngoan độc như vậy, trẫm tuyệt đối không thể tha thứ!"

"Hoàng Thượng, Hoàng Thượng, tần thiếp không làm gì cả!" Quý Tiệp dư kinh hãi, chưa từng nghĩ chuyện sẽ bại lộ nhanh đến như vậy. Lúc này nàng mới hận chính mình quá dễ tâm tới thứ trước mắt, chỉ tiếc đã muộn.

"Người đâu, biếm Quý Tiệp dư vào lãnh cung." Tiếng nói vừa dứt, Quý Tiệp dư có chút giật mình. Đi vào lãnh cung lần này sẽ không có ngày đi ra, nàng không thể tiến vào lãnh cung được.

Quý Tiệp dư ôm chặt lấy đùi Tề Diệp không buông "Hoàng Thượng, Hoàng Thượng, tần thiếp không làm. Hoàng Thượng, tần thiếp oan uổng, oan uổng..."

Không đợi nàng ta nói xong, Tề Diệp ghét bỏ đá văng nàng ra. Cung nhân tiến lên chuẩn bị kéo nàng ta xuống. Quý Tiệp dư cố sức giãy giụa, tránh thoát khỏi cung nhân trời, nhỏ xuống trâm cài, lộ ra đầu nhọn đâm tới phía Hạ Uyển Chi.

Hạ Uyển Chi thấy thế liền tui về phía sau, Quý Tiệp dư còn chưa tiến lên đã bị Tề Diệp một chân đá văng ra. Cung nhân nhanh nhẹn tiến lên bịt miệng, kéo người kéo đi xuống. Quý Tiệp dư phần nộ, không cam lòng đá chân, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm Hạ Uyển Chi dường như muốn ăn sống nuốt tươi nàng.

Tề Diệp thấy nàng chán kinh không nhẹ, ôm người vào trong ngực trấn an "Không có việc gì, không có việc gì, đừng sợ hãi. Trẫm ở đây!"

Nàng gật gật đầu, nhìn Quý Tiệp dư chặt vật bị kéo đi, khoe miệng ắn ắn nụ cười đắc ý, miệng không tiếng phát ra âm thanh nói với Quý Tiệp dư "Đi mạnh khỏe~!"

Có vẻ Quý Tiệp dư nhìn hiểu, giãy giụa lợi hại hơn, nhưng rốt cuộc cũng không thể tránh thoát được.

Việc Quý Tiệp dư bị biếm lãnh cung rất nhanh được truyền ra ngoài. Lâm Huệ đang chuẩn bị đi vào giấc ngủ, nghe được tin tức thì sững sốt một chút, ngay sau đó nói "Trong mắt nàng ta chính là không chứa nổi một hạt cát. Có điều cuối cùng nàng ta đã làm một chuyện tốt, Quý Tiệp dư sớm nên bị biếm lãnh cung!"

Trước kia, nàng chịu không ít bất tài từ Quý Tiệp dư. Có điều không phải tự mình đưa nàng ta vào lãnh cung, nàng vẫn có chút thất vọng, đồng thời lại có chút khó chịu. Nữ nhân kia càng ngày càng cường đại rồi, lão nhân trong cung một người rồi hai người không còn. Dù người mới tiến cung, có nàng ta chèn ép, những người đó còn có mấy ai có thể có ngày lộ diện?

"Nương nương nói phải. Quý Tiệp dư cũng thật lớn mật, dám hạ độc Thái tử. Nghe nói Hoàng Thượng rất tức giận!"

"Người ở Chiêu Hoa Cung chính là tâm can của Hoàng Thượng, đương nhiên hắn sẽ phần nộ. Nữ nhân kia thật không biết lấy phúc khí từ đâu ra, có thể được Hoàng Thượng yêu chiều, ông trời thật là không có mắt!"

Đêm nay, Lâm Huệ trằn trọc khó ngủ. Nàng biết về sau những ngày sống tại hậu cung càng ngày càng khó khăn. Nếu có hải tử bên cạnh có lẽ còn có hi vọng. Chỉ tiếc, có thể nàng không bao giờ có thể mang thai được nữa. Nghĩ đến đây nước mắt liền rơi làm ướt gối, đều tại nữ nhân kia hại chết hải tử của nàng!

Quý Tiệp dư bị biếm lãnh cung, Thái Hậu biết tin rất không vui. Sau khi biết được chân tướng cũng không dám nói cái gì. Trong lòng biết Quý Tiệp dư bị biếm lãnh cung, hậu cung hiện tại không ai có thể làm đối thủ của nàng ta.

Thái Hậu thật hy vọng người mới sớm tiến cung chút. Hoàng Thượng coi trọng phi tử khác, dù nàng ta là Hoàng Hậu, không được Hoàng Thượng sủng ái cũng chỉ là một vật bài trí mà thôi.

Vật bài trí Hạ Uyển Chi thật ra không biết Thái Hậu nghĩ về mình như thế. Nhị hoàng tử dần dần khỏi bệnh, nốt thủy đậu đã kết vảy. Tuy rằng hơi xấu một chút, nhưng Nhị hoàng tử có thể bình thì nàng đã thấy đủ, chịu khó dưỡng sẽ khỏi hẳn. Tề Diệp nói khi hắn còn nhỏ từng mắc bệnh thủy đậu, hiện giờ trên người cũng không có vết sẹo, nhưng thật ra vì cứu nàng mà vết thương bị răn cần nơi mu bàn tay sẽ ở cùng với hắn cả đời.

Mỗi khi nhìn vết sẹo xấu xí kia, Hạ Uyển Chi không thể nói nàng không xúc động.

Mười sáu tháng ba là sinh thần hai tuổi của Nhị hoàng tử. Hiện giờ lại là Thái tử, tất nhiên phải sắp xếp tốt một phen.

Chỉ là không nghĩ tới Quý Tiệp dư bị biếm lãnh cung chưa tới hai ngày, người bên cạnh nàng ta lại xảy ra sự tình. Cái người gọi là Khang Hi công công kia cũng không phải thái giám, mà là một nam nhân chân chính!

Hạ Uyển Chi biết được thì giật mình không ít, Tề Diệp giận tím mặt, hậu cung có nam nhân lẫn vào, mặc kệ nói như thế nào đều không ổn. Hơn nữa nghe nói còn là thân tín của Quý Tiệp dư.

Không bao lâu người trong cung Quý Tiệp dư liên tục ra tin tức lớn, cung nữ nói có mấy ngày ở bên ngoài gác đêm chính là vị Khang Hi công công kia. Mặc kệ bọn họ có làm chuyện đáng xấu hổ hay không, một người nam nhân làm giả thái giám lẫn vào hậu cung hơn hai năm, nói như thế nào cũng không thể trong sạch được.

Việc này nàng vẫn chưa ra mặt, tất cả đều mặc kệ, nàng cũng làm bộ không biết. Nhưng thật ra Hạ Bích mang đến không ít tin tức cho nàng, nghe nói Quý Tiệp dư cùng Khang Hi công công từng có việc cầu thả. Là một vị tiểu thái giám nói, nói hắn đã từng thấy bọn họ tránh ở nơi hẻo lánh điên loạn đảo phượng, sau đó bị một vị cung nữ bắt gặp, cuối cùng vị kia cung nữ bị giết chết ném vào giếng cạn.

Hạ Uyển Chi nghe vậy, nghĩ tới Hạ Hà.

Trước kia nàng từng nói là sẽ không bao giờ bước vào lãnh cung lần nữa, hiện giờ nàng lại bước vào, không phải bị biếm lãnh cung, mà là đi gặp một người.

Lãnh cung vẫn quanh quệ cô tịch như trong kí ức, luôn có thể làm người ta tuyệt vọng.

Hạ Bích sai người mở khóa cửa cung. Trên cửa cung lớp sơn loang lổ, cửa phòng cũ nát, vách bị chuột cắn không ít. Kéo kẹt một tiếng đẩy ra, cỏ dại mọc thành cụm, quang cảnh hoang vắng tiêu điều.

"Nương nương, không bằng để nô tỳ đi vào thôi!" Hạ Bích không yên tâm khuyên can.

"Không cần!" Nàng tiến lên, từng bước từng bước đạp lên nền đất của lãnh cung hoang vắng này. Cung nhân mở ra cửa phòng cũ nát, cửa sổ giấy đã rách mướp.

Trong phòng rất an tĩnh, Mộc Hương bung một cái chén bẽ đi ra, thấy bọn họ thì sùng sốt một chút, ngay sau đó vội vàng hành lễ "Nô tỳ thỉnh an Hoàng Hậu nương nương, nương nương thiên tuế!"

Nàng không thèm nhìn nàng ta, lập tức vào phòng. Quý Tiệp dư ôm yếu nằm trên giường, thi thoảng lại ho khan một tiếng. Nghe thấy tiếng Mộc Hương, nàng ta nghiêng đầu nhìn ra, thấy là nàng thì tức khắc thay đổi sắc mặt "Tiện nhân!"

"Làm càn!" Hạ Bích quát lớn một tiếng "Tội phụ to gan!"

"Ha ha... Tội phụ?" Quý Tiệp dư nhìn Hạ Uyển Chi, nhin không được nở nụ cười, cười lớn hai tiếng lại bắt đầu cong người kịch liệt ho khan. Gương mặt vốn tái nhợt trở nên sung huyết đỏ bừng.

Hạ Uyển Chi thờ ơ lạnh nhạt nhìn.

Sau nửa buổi, Quý Tiệp dư vừa thờ dốc vừa nói "Ngươi tới để chê cười ta?"

"Ngươi còn có cái gì để chê cười, ngươi làm những chuyện gì Hoàng Thượng đều đã biết, bao gồm cả nam nhân gọi là Khang Hi kia!" Nhìn nàng ta trợn to hai mắt, Hạ Uyển Chi cười "Không nghĩ tới Quý Tiệp dư còn dưỡng một người nam nhân bên mình. Hoàng Thượng đang nổi trận lôi đình, "ngày lành" của ngươi không còn xa đâu!"

"Ngày lành?" Quý Tiệp dư cười lạnh "Từ sau khi ngươi tiến cung, ta liền không có ngày lành nào nữa. Hạ Uyển Chi, ngươi biết ngươi có bao nhiêu đáng hận không? Nếu không phải ngươi, Hoàng Thượng cũng sẽ không vắng vẻ ta. Nếu không phải ngươi, ta cũng sẽ không có ngày hôm nay. Tất cả đều do ngươi tạo thành, ta hận ngươi!" Nói rồi nàng ta nhào lên như muốn xông vào cắn xé nàng.

Hạ Uyển Chi lui về phía sau một bước, nhìn Quý Tiệp dư ngã trên mặt đất, biểu tình nhàn nhạt "Tất cả đều là ngươi gieo gió gặt bão. Hạ Hà có phải là do ngươi hại chết?"

"Hạ Hà là ai?" Quý Tiệp dư suy nghĩ trong chốc lát, đột nhiên nở nụ cười "Nhớ ra rồi, là cái tỳ nữ không có mắt kia. Ai bảo nàng ta gặp được chuyện tốt của ta, còn muốn nói ra. Ngươi cho rằng ta sẽ để nàng ta nói ra sao?"

"Đúng là ngươi?" Một cái tát đi qua, lòng bàn tay đau rát, lại không thẳng nỗi đau dón trong lòng "Yên tâm, rất nhanh ngươi sẽ có thể nhìn thấy nàng ấy. Nàng ấy vẫn luôn chờ ngươi trên đường xuống hoàng tuyền."

"Sẽ không, Hoàng Thượng sẽ không giết ta!" Quý Tiệp dư lắc đầu, biểu tình có chút quái dị.

"Vây chờ mà xem!" Hạ Uyển Chi cười lạnh một tiếng, không muốn đứng ở đây thêm một giây nào nữa. Quý Tiệp dư nhìn nàng muốn rời đi, không biết lấy từ đâu ra sức lực, đứng dậy nhào tới hướng nàng. Các cung nhân vẫn luôn chú ý, nàng ta còn chưa tới gần đã bị ngăn cản lại.

Khi rời đi nàng quay đầu lại nói "Tất cả đều là ngươi gieo gió gặt bão. Hoàng Thượng căn bản không để bụng ngươi chết hay sống, ngươi chỉ là một con kiến mà thôi!"

"Tiện nhân, ngươi sẽ không được chết từ từ. Ta nguyện rửa ngươi không được chết từ từ!"

Hạ Uyển Chi mỉm cười, đối với việc nàng ta nguyện rửa làm như mất diếc tai ngo, hơi hơi ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm, đột nhiên cảm thấy tâm tình rất tốt.

Ngày đó, Quang Thuận công công bung một cái khay vào lãnh cung, không đến nửa canh giờ liền đi ra. Không bao lâu sau, trên đồi này không còn tồn tại Quý Tiệp dư nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 135

Edit: HueKhanh92

Beta: Boram2124

Sinh nhật hai tuổi của Thái tử tổ chức thật sự náo nhiệt, náo nhiệt đến mức lấp đi cả chuyện Quý Tiệp dư bị ban chết. Người trên triều biết đến không nhiều lắm, nhưng cũng không phải một chút tiếng gió cũng không biết, nhất thời Quý gia bị xa cách.

Ngày này Triều Hoa cung náo nhiệt vô cùng, gánh hát xướng cả một ngày, không ít người vẫn hứng thú bưng bưng ngồi nghe. Hạ Uyển Chi tiếp kiến vài vị quý phu nhân, các nàng đều như muốn nhảy lên nói cho nàng nghe, bên miệng luôn treo những lời cát tường.

Nói một hồi lâu nàng có chút mệt mỏi liền để các nàng đi ra ngoài nghe diễn. Hạ phu nhân ở lại nói chuyện cùng nàng trong chốc lát, nói "Vi sao không cho bọn Đường muội tiến cung?"

Hai vị tỳ nữ trướng cử của Hạ gia đều bởi vì vài ba nguyên nhân mà bị đưa trở về.

"Mẫu thân cảm thấy ta ở cái hậu cung này không thể lấy đủ lợi ích cho gia tộc sao?" Nếu muốn giành ích lợi vì gia tộc, ở cái hậu cung này có mình nàng là đủ rồi, không cần phải lại đưa nữ nhân khác tiến cung.

"Nương không phải có ý tứ này!" Hạ phu nhân có chút xấu hổ, hiện giờ nàng chính là Hoàng Hậu, dù bà là mẹ đẻ cũng không thể làm càn.

"Nương không cần lo lắng, việc hậu cung ta sẽ xử lý tốt, nương chỉ cần dặn dò cha cùng hai vị ca ca an phận thủ thường, chớ quên bổn phận của mình. Hoàng Thượng có thể cho bọn họ vinh quang, cũng có thể cho bọn hắn vào lao ngục!"

Hạ phu nhân nghe được biến sắc "Uyển Nhi phải suy nghĩ vì Hạ gia, rốt cuộc trên người của người chảy dòng máu Hạ gia."

"Nương yên tâm, điểm này nữ nhi sẽ không quên!" Nàng nhàn nhạt gật đầu, trong lòng hiểu rõ. Nếu không có Hạ gia, nàng cũng sẽ không ngồi trên vị trí này. Đe nàng nói thì dù Hạ gia không tốt thì nàng cũng không thể vứt bỏ, nàng cũng không phải kẻ tàn tạ trong tâm.

Để Hạ phu nhân đi sương phòng nghỉ ngơi trong chốc lát, nàng đang muốn nằm liền nghe thấy cung nhân nói Huệ Phi triệu kiến Lâm phu nhân, nàng không nói cái gì, nằm nghỉ ngơi chút.

Lâm phu nhân đánh giá một chút Đức Sang Cung, tuy rằng khí phái hoa lệ nhưng so cùng Chiêu Hoa Cung thì cũng chẳng xa hoa là bao. Cũng khó trách, dù sao Chiêu Hoa Cung cũng là cung điện mà Hoàng Hậu ở, huống chi còn là nơi Hoàng Thượng thường xuyên đến.

Lâm Huệ vội vàng đón người đi vào, phân phó Thái Vi dâng trà dâng điểm tâm. Nàng cho những người khác lui ra, chỉ để lại Thái Vi ở bên người hầu hạ. Hai mẹ con đã có chút thời gian không gặp, trong khoảng thời gian này lại xảy ra không ít chuyện tình, tất nhiên có không ít lời muốn nói. Trong cung người nhiều, nói không kín sợ sẽ bị kẻ có tâm nghe được.

Hai người hàn huyên vài câu, Lâm phu nhân nói "Chuyện Quý Tiệp dư Huệ Nhi biết gì không?"

"Biết một ít!" Việc ở hậu cung thông thường đều là mọc cánh truyền đi, đương nhiên nàng biết không ít. Có điều việc Quý Tiệp dư đối với nàng có tốt có xấu, cũng không phải hoàn toàn có lợi.

"Hậu cung hung hiểm, hiện giờ là Hạ Hoàng Hậu xử lý hậu cung, tuy rằng mấy năm nay quan hệ của các người không tốt, nhưng dù sao cũng là cùng lớn lên, quan hệ hai nhà đều cũng không tệ lắm. Huệ Nhi nên vì Lâm gia, vì chính mình mà suy xét." Hiện giờ nói quan hệ với Hạ gia không tồi chính là Lâm gia bọn họ trèo cao, hiện giờ Hạ gia chính là quốc công hầu, là quý tộc chạm tay là bóng ở Kim Lăng Thành.

"Ý tứ của nương nữ nhi hiểu!" Nhưng tưởng tượng đến hải tử đáng thương kia chính là bị nàng ta hại chết, làm sao có thể tâm bình khí mà nịnh bợ nàng ta, dựa vào nàng ta?

"Hiểu thì tốt!" Lâm phu nhân vui mừng gật gật đầu, lời kéo tay nàng nói "Nương biết mấy năm nay người phải chịu thiệt, nhưng được ngồi trên vị trí Huệ Phi này đã không tồi, nếu có thể lấy lòng Hoàng Hậu, được nàng ta nâng đỡ, nghĩ tới về sau con đường của người sẽ càng tốt hơn. Lâm gia cũng có thể thom lây không ít."

"Nữ nhi biết!" Lâm Huệ có chút gương ép gật gật đầu, thầm nghĩ nương quan tâm tâm cũng chỉ là Lâm gia, cũng không phải nàng - vị nữ nhi này. Rốt cuộc nàng chỉ là một cái quân cờ, làm sao có thể hy vọng xa với bọn họ sẽ vì một quân cờ mà suy xét.

Lâm phu nhân lại dặn dò vài câu, nhớ tới cái gì, nói "Quý Tiệp dư đi rồi, còn để lại Tam hoàng tử, hiện giờ trong hậu cung này trừ bỏ Hoàng Hậu chính là phi vị của Huệ Nhi cao nhất, về sau người mới tiến cung liền khó nói. Huệ Nhi mệnh khổ, bên người không có ai giúp đỡ, hậu cung là nơi vô tình nhất, nếu không hoàng tử, công chúa bên người, con đường sau này sẽ không dễ đi."

"Nương không phải không biết..." Nàng dừng một chút, không nói tiếp, chẳng lẽ nàng muốn như vậy sao? Chỉ tiếc thân mình nàng đã bị hủy hoại. Dù Hoàng Thượng có ân sủng cũng không thể làm nàng mang thai hoàng tử.

"Đương nhiên nương biết, cho nên nương nghĩ, nếu Huệ Nhi nuôi dưỡng Tam hoàng tử, tương lai cũng có cái chỗ dựa. Tuy rằng không phải thân sinh, nhưng Tam hoàng tử còn nhỏ, nếu người đối xử tốt với hắn, hắn trưởng thành cũng sẽ hiếu thuận với người."

"Dưỡng Tam hoàng tử?" Nàng kinh ngạc trừng mắt, nhi tử của nữ nhân kia?

"Người cho rằng ai cũng có thể dưỡng sao?" Lâm phu nhân nói "Chỉ có phi vị trở lên mới có thể dưỡng ở danh nghĩa của mình. Thân mình người chính người biết, hiện giờ không duyên có lại được một hoàng tử, người nên vui mừng mới phải!"

Không duyên có được một hoàng tử? Lời này đâm trúng tim nàng, cứ là nàng chiếm được gì đó rất hời, nàng không cần. Nếu không phải do Hạ Uyển Chi, nàng cũng có nhi tử của mình, nhi tử ngoan ngoãn.

Lâm Huệ lập tức cảm thấy khó chịu đến không thở nổi, không muốn nhiều lời cùng Lâm phu nhân, nói cho có lệ "Đã biết, canh giờ không còn sớm, nương đi Triều Hoa cung đi!"

"Nương cũng là muốn tốt cho người, có hoàng tử ở bên người cũng có cái chỗ dựa. Tuy rằng Hoàng Thượng thích Tam hoàng tử, nhưng dù sao cũng là cốt nhục hoàng gia."

Lâm phu nhân tận tình khuyên bảo một hồi lâu, Lâm Huệ dần dần không kiên nhẫn, nhất thời tức tối nói "Nương chê bai nữ nhi không thể sinh có phải không?"

Lâm phu nhân sùng sốt, xem nàng mặt mày xanh mét, rõ ràng là bộ dáng tức giận, há miệng thở dốc, nói "Nương không phải có ý tứ này, chỉ là nương muốn tính toán cho người, nương..."

"Được rồi, bổn phi đã biết. Lâm phu nhân đi ra ngoài đi!" Nàng không muốn nhiều lời, làm ra vẻ.

Mặc dù Lâm phu nhân có chút không vui, nhưng nay đã khác xưa, nàng ấy hiện tại chính là phi tử, không phải chỉ là nữ nhi của bà. Dù không vui cũng không thể nói cái gì!

Sau sinh nhật Thái tử, hậu cung bắt đầu bận rộn nghênh đón những tú nữ trúng cử tiến cung. Việc này Hạ Uyển Chi giao cho Hạ Bích đi an bài, nghĩ tới hơn mười vị tú nữ như hoa như ngọc, trẻ trung xinh đẹp vào cung, đương nhiên nàng sẽ không vui. Thật vất vả tiền đi từng người từng người bên cạnh hắn, hiện giờ lại một lần thêm nhiều người.

Hậu cung trước nay cũng không thiếu nữ nhân, vậy mà nàng đã quên.

Từng chiếc xe ngựa hoa lệ chở một vị tú nữ đoan trang xinh đẹp vào cung, tất cả đều tạm thời an bài ở tại Trữ Tú Cung. Hạ Bích tự mình đi chuẩn bị, nàng nhìn lướt qua Triệu Tĩnh Di đứng ở đằng trước, biểu tình không đổi đi qua mặt hơn mười vị tú nữ, bày ra cái thể diện, bắt đầu dạy bảo.

Hạ Bích là tâm phúc bên cạnh Hoàng Hậu, các nàng mới vừa tiến cung không có một chút ân sủng, tất nhiên không dám xem nhẹ nàng, một mực cung kính nghe dạy dỗ. Hạ Bích cũng ra dáng ra hình dạy dỗ trong chốc lát, để các nàng đứng ở dưới ánh mặt trời nửa canh giờ mới cho trở về rửa mặt chải đầu nghỉ ngơi.

Triệu Tĩnh Di trở về phòng mình liền tức giận ném khăn tay "Có cái gì hay ho, thật biết làm dáng. Cũng chỉ là một nô tì!"

Tỳ nữ Tiểu Mai nghe vậy khần trương nhìn nhìn ngoài cửa, đóng cửa nói "Tiểu thư, cẩn thận tai vách mạch rừng!"

Triệu Tĩnh Di hừ một tiếng, ngồi ở trước bàn trang điểm rửa mặt chải đầu về mi, Tiểu Mai sửa sang lại đồ vật.

Chỉ chốc lát sau cửa phòng bị gõ vang, Tiểu Mai mở ra thì thấy là Quế Tú ma ma bên cạnh Thái hậu, vội vàng hành lễ để người đi vào. Triệu Tĩnh Di thấy bà thì đứng dậy, Quế Tú ma ma hành lễ nói "Thái Hậu sai nô tỳ tới truyền lời, mời Tĩnh Dung cô nương đi Thọ Ninh Cung ngồi một lát."

"Tạ Thái Hậu!" Triệu Tĩnh Di cười gật gật đầu, sai Tiểu Mai giúp đỡ trang điểm một phen, đeo lên trăm cài và trang sức mình thích ra cửa.

"Nương nương, Thái Hậu truyền Triệu Tĩnh Di đi Thọ Ninh Cung!" Hạ Bích nói.

Nàng cười một chút, cầm khăn tay lau miệng cho Nhị hoàng tử. Nhị hoàng tử tự mình cầm cái muỗng dùng cháo cũng không phải rất quen thuộc. Nàng sai bà vú ôm hắn đi xuống, Đậu Đỏ lông

xù trắng mập đi theo phía sau, mông nhỏ uốn éo uốn éo.

"Thái Hậu cũng hành động rất nhanh, còn không thèm tránh tị hiềm, như chỉ sợ người khác không biết Triệu Tĩnh Dung là cháu gái bà ta."

"Nurong nurong nói phải!" Hạ Bích phù hợp gật gật đầu.

"Nguyên tưởng rằng Triệu gia sẽ tự mình hiểu lấy, không đưa Triệu Tĩnh Di vào cung, lại không nghĩ bọn họ thật đúng là chưa từ bỏ ý định, còn muốn tới tự rước nhục nhã, vậy bốn cung liền không khách khí!" Cứ nghĩ xảy ra sự tình như vậy, nói như thế nào nàng ta cũng không còn mặt mũi mà vào cung.

"Thái Hậu cho người kêu Hoàng Thượng qua dùng cơm trưa, nói vậy hiện tại Hoàng Thượng đã đi qua!" Hạ Bích nói sự thật.

"Thái Hậu thật đúng là gấp gấp chờ không nổi mà!" Nàng cười cười, nói "Vậy chờ xem kịch vui đi!"

Tề Diệp nhìn Triệu Tĩnh Di là lướt đi vào, tức khắc hiểu nguyên nhân Thái Hậu gọi hắn lại đây dùng cơm trưa, trong lòng có chút không vui, trên mặt lại chưa biểu hiện ra ngoài.

Thái Hậu nhìn hắn một cái, cười nói "Tĩnh Dung nhanh tới bái kiến Hoàng Thượng!"

Triệu Tĩnh Di mỉm cười tiến lên, nhìn hắn một cái, trên mặt phớt hồng, biểu tình thẹn thùng không thôi, tiếng nói nhỏ nhẹ, muốn ở trước mặt hắn biểu hiện thật ưu nhã khéo léo, quy quy củ củ hành lễ nói "Thần nữ tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế!"

"Hãy bình thân!" Hắn nhàn nhạt liếc mắt nhìn một cái, bụng chén trà uống một ngụm, lập tức cảm thấy nhạt nhẽo vô vị.

Triệu Tĩnh Di cẩn thận nhìn hắn một cái rồi đứng dậy. Thái Hậu quan sát biểu tình của hắn, thấy hắn mặt không biểu tình, trong lòng có chút không vui, lại vẫn gọi người đến bên cạnh, lời kéo tay Triệu Tĩnh Di, nói "Hiện tại tiến cung cũng tốt. Đừng lo lắng, chúng ta là người một nhà, Hoàng Thượng là biểu ca của ngươi đừng làm như người xa lạ."

"Tạ Hoàng Thượng biểu ca, tạ Thái Hậu cô mẫu!" Triệu Tĩnh Di theo lời nói bà nói đáp lại, ánh mắt lại thường thường nhìn về phía Tề Diệp, thấy hắn cũng không để ý tới chính mình, tâm tình kích động khi gặp hắn cũng dần dần bắt đầu thất vọng.

"Đều là người một nhà, khách khí cái gì!" Thái Hậu lời kéo tay nàng vỗ vỗ, nói "Hoàng Thượng hiếm khi lại đây một chuyến, ai gia cho Ngự Thiện Phòng chuẩn bị món Hoàng Thượng thích ăn, đợi lát nữa Hoàng Thượng ăn nhiều một chút."

"Tạ Thái Hậu nhớ!" Tề Diệp nhàn nhạt gật đầu, ánh mắt vẫn không ở trên người Triệu Tĩnh Di.

Triệu Tĩnh Di còn không có tư cách dùng bữa cùng bọn họ. Thái Hậu làm trò ở trước mặt Tề Diệp dò hỏi vài câu tình huống trong nhà, Triệu Tĩnh Di tận lực biểu hiện khéo léo trả lời, hai người kẻ xướng người họa muốn khiến cho hắn chú ý.

Chi tiết Tề Diệp cứ như là không nghe được, ngồi im không nói chuyện, cũng không nhìn các nàng. Đồ ăn đã lên bàn, Thái Hậu thấy Tề Diệp không có tỏ vẻ gì, cũng không tiện giữ nàng lại, liền cho Triệu Tĩnh Di đi về trước.

Một bữa cơm ăn hết sức vô vị, căn bản hắn không động đũa mấy. Thái Hậu thấy thế, nói "Hôm nay đồ ăn không hợp khẩu vị Hoàng Thượng?"

"Không có, khá tốt!" Hắn nói "Trẫm ăn no, Thái Hậu ăn nhiều một ít đi!"

Tất nhiên Thái Hậu không tin, gấp một đũa thức ăn đặt ở trong chén hắn, nói "Ai gia nhìn Hoàng Thượng có vẻ không vui!"

"Thái Hậu suy nghĩ nhiều!" Hắn nhìn thoáng qua thức ăn trong chén, cầm đũa lên ăn thêm một chút rồi không hề động đũa nữa.

Sau khi ăn xong Tề Diệp ngồi một lát với Thái Hậu rồi nói phải đi về nghỉ ngơi. Thái Hậu cũng không giữ lại, nhìn hắn rồi đi rồi thì tức giận ném chén trà "Hoàng Thượng đây là làm bộ dáng cho ai xem?"

"Thái Hậu bớt giận!" Quế Tú ma ma nói "Hoàng Thượng chính là cái tính tình này, Thái Hậu không phải không biết, đừng tức giận hại thân mình!"

"Hừ! Khẳng định là nữ nhân kia lại nói gì đó ở bên tai hắn. Nàng ta đã là Hoàng Hậu còn không thỏa mãn?" Thái Hậu nghiêng răng nghiêng lợi, bà đương nhiên nhìn ra được Hoàng Thượng có vẻ không thích Triệu Tĩnh Di, cũng biết Triệu Tĩnh Di, Triệu Dung chính là một người.

Tề Diệp tới Chiêu Hoa Cung, nàng mới vừa dùng bữa xong, trên bàn bày những món ăn nàng thích. Nghe nói hắn lại đây nàng vội vàng đứng dậy, hắn nhìn lướt qua, phản phó Hạ Bích thêm một bộ chén đũa.

Nàng tò mò "Hoàng Thượng còn chưa dùng bữa?"

"Trẫm muốn dùng bữa cùng Uyển Nhi, không thể sao?" Hắn cười hỏi.

"Là vinh hạnh của thần thiếp!" Hạ Uyển Chi mỉm cười gật đầu, vắt khăn lau tay cho hắn, thăm hỏi hắn ở Thái Hậu lại không ăn no, thật đúng là hiếm lạ, chẳng lẽ Triệu Tĩnh Di không đủ xinh đẹp chiều lòng người sao?

Nhị hoàng tử cùng Tứ hoàng tử đã ngủ trưa. Bọn họ dùng cơm xong, Hạ Uyển Chi hầu hạ Tề Diệp ngủ trưa. Nàng ngồi ở một bên khâu vá quần áo, Tề Diệp vừa thấy liền biết là làm cho hắn, trong lòng có chút chờ mong.

Nhóm tú nữ vào cung vẫn phải học quy củ. Buổi sáng Hạ Bích ra oai phủ đầu rất là hiệu nghiệm, dù là Triệu Tĩnh Di cũng ngoan ngoãn đi theo ma ma học tập quy củ.

Trước tiên các nàng ở Trữ Tú Cung mấy ngày, nếu may mắn được Hoàng Thượng ưu ái, được sủng ái thì sẽ ban cho cung điện để vào ở, hiện giờ các nàng vẫn chỉ là tú nữ trùng cử mà thôi.

Buổi tối Tề Diệp đi Đức Sang Cung dùng bữa, Lâm Huệ nhìn qua những tú nữ mới vào, có thể vào cung thì không chỉ là thân phận địa vị mà dung mạo cũng không thể bắt bẻ được. Xác thật các nàng trẻ trung xinh đẹp, càng quan trọng hơn là thân thể khỏe mạnh, có thể vì Hoàng Thượng khai chi tán diệp, mà chính nàng lại không có khả năng đó.

Huống chi nàng chỉ là được sủng ái mặt ngoài. Số lần Hoàng Thượng ngủ lại Đức Sang cung của nàng có thể đếm trên một bàn tay, với chút mưa móc ân sủng này làm sao có thể dễ dàng mang thai long chủng?

Người mới vừa vào cung nàng liền cảm giác được nguy cơ. Mỗi người các nàng dung mạo xuất chúng, trẻ trung xinh đẹp, làm sao nàng có thể so với các nàng ta?

Bởi vậy biết được Tề Diệp đến Đức Sang Cung dùng bữa, trong lòng nàng liền có chủ ý.

Phần lớn thức ăn là Tề Diệp thích, nàng tận tâm tận lực hầu hạ. Dùng bữa tối xong, tự mình pha cho hắn một ly trà, ngay sau đó Lâm Huệ hành lễ nói "Hoàng Thượng, thần thiếp có một chuyện muốn nhờ!"

"Chuyện gì?" Tề Diệp nhường mày, trong lòng có chút đề phòng.

"Thần thiếp vô năng, sợ là ngày sau không thể vì Hoàng Thượng khai chi tán diệp, mong Hoàng Thượng ân chuẩn, cho thần thiếp đi Thủy Nguyệt am cầu phúc cho Hoàng Thượng, cũng coi như là một phần tâm ý của thần thiếp!"

"Không thể!" Tề Diệp nhú mày.

"Hoàng Thượng, tâm ý thần thiếp đã quyết, nếu thần thiếp không thể vì Hoàng Thượng khai chi tán diệp, còn có thể diện nào mà ở tại trong cung. Hiện giờ người mới đã vào cung, Hoàng Thượng có các nàng chăm sóc thần thiếp liền an tâm rồi, thần thiếp chỉ hy vọng có thể dùng hết chút tâm ý này cầu phúc cho Hoàng Thượng."

"Tâm ý của người trăm hiểu, Tam hoàng tử hiện giờ cũng không có mẫu phi, trăm nghĩ người hiểu chuyện, ngày sau để cho Tam hoàng tử dưỡng ở dưới danh nghĩa của người đi, Huệ Phi có bằng lòng hay không?"

"Hoàng Thượng, cái này..." Nàng tỏ vẻ kinh ngạc, trong lòng lại dắc ý.

"Liên định như vậy đi, trăm sẽ nói cùng Thái Hậu và Hoàng Hậu, chọn một ngày cho người mang theo Tam hoàng tử lại đây là được. Ngày sau Tam hoàng tử chính là con của người, đừng nghĩ quá nhiều, dạy dỗ hẳn chp thật tốt đi!"

Lâm Huệ ngập nước mắt, quỳ trên mặt đất nói "Tạ Hoàng Thượng ân điển, thần thiếp nhất định coi như mình sinh ra, sẽ không có nửa điểm sơ sẩy."

"Vậy là tốt rồi!" Tề Diệp đỡ nàng đứng dậy, cười vui vẻ.

Hạ Uyển Chi biết được làm Tam hoàng tử dưỡng ở danh nghĩa Lâm Huệ, nhện không được cười nhạo "Nàng ta thật đúng là lòng dạ rộng rãi, hài tử của Quý Tiệp dư cũng nguyện ý dưỡng."

"Ai bảo nàng ta sinh không được hài tử, có thể có được một vị hoàng tử, đương nhiên nàng ta vui mừng! Nếu nung nung không muốn, có thể nói cùng Hoàng Thượng."

"Không cần, nếu Hoàng Thượng cảm thấy thỏa đáng thì để cho nàng nuôi dưỡng. Nuôi con cho người khác, để xem nàng ta nuôi như thế nào." Hạ Uyển Chi cười cười, cũng không đề chuyện này ở trong lòng. Nàng biết hiện giờ Lâm Huệ cũng không có bản lĩnh gì dám đối nghịch cùng nàng.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Kỳ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 136

Edit: Vi

Beta: HueKhanh92

Trước đó ở ngoài cung đã phái ma ma dạy quy củ, hiện giờ ở hậu cung lại học quy củ thêm hai ngày, nhóm tú nữ chỉ còn chờ Hoàng Thượng triệu kiến. Dù vậy, Hoàng Thượng còn chưa triệu kiến các nàng, liền có người thiếu kiên nhẫn gây sự ở Trữ Tú Cung.

Hạ Uyển Chi biết được là Triệu Tĩnh Di đẩy Mạnh tiểu thư một phen, Mạnh tiểu thư là tiểu thư nhà võ tướng, mang theo khí chất võ tướng, tất nhiên không thích bắt hòa với nhau, liền tìm Triệu Tĩnh Di nói chuyện. Triệu tiểu thư dựa vào thân phận là cháu gái Thái Hậu, căn bản không đặt Mạnh tiểu thư vào mắt.

Mạnh tiểu thư là một người không chịu thiệt thòi, tất nhiên không vui khi mình bị đánh. Có thù tất trả, liền đẩy Triệu Tĩnh Di một phen, may mắn có cung nữ đỡ, người vẫn chưa bị thương. Triệu Tĩnh Di là người không chịu được nhẫn nhịn liền cho Mạnh tiểu thư một bạt tay.

Hạ Uyển Chi biết được, sai ma ma trách phạt hai người. Nàng cũng không phạt nặng, chỉ bắt các nàng đội một chén nước đứng ở trong viện một canh giờ là đủ.

Triệu Tĩnh Di không phục, muốn tìm Thái Hậu khóc lóc kể khổ, nghĩ lại rồi thôi, trong lòng thì ghi hận, ngoan ngoãn đứng ở trong viện. Các tú nữ khác biết thân phận của nàng, tất nhiên không dám trắng trợn trêu chọc. Chỉ là cố ý như vô tình ra ra vào vào, trở về mà cười trộm.

Thái Hậu biết được Triệu Tĩnh Di bị phạt, sắc mặt có chút khó coi. Buồn bực nói "Hoàng Hậu thật đúng là càng ngày không coi ai ra gì, đánh chó còn phải coi mặt chủ, vậy mà nàng ta dám trách phạt Tĩnh Di".

"Thái Hậu bớt giận, hiện giờ nàng ta là Hoàng Hậu, Hoàng Thượng lại hướng về nàng ta, Thái hậu không nên đối nghịch vào lúc này, chỉ chờ khi Triệu tiểu thư được sủng ái, đến lúc đó ngài cứ thoải mái mà thu thập nàng ta. " Quế Tú ma ma khuyên bảo.

Thái Hậu hiểu rõ điều nàng nói, hiện giờ không thể đối đầu cùng nàng ta, nàng ta là đầu quả tim của Hoàng Thượng. Nhưng hoa đẹp cũng đến ngày tàn, làm gì mà có người nào được sủng ái đến suốt đời. Nàng cũng muốn nhìn xem tú nữ tiền cung lần này đều đoan trang tú lệ, mỹ nhân tuổi trẻ, khí chất xuất chúng, đến lúc đó nàng ta làm thế nào mà bắt lấy tâm của Hoàng Thượng.

Hai vị tiểu thư được nuông chiều từ bé, đứng đến nửa canh giờ đã choáng váng. Hai chân vừa đau vừa mỏi, cổ khó chịu, cả người lung lay muốn đổ, rồi lại không dám lộn xộn, nếu chén nước đổ ra ngoài thì sẽ bị phạt thêm nửa canh giờ nữa, các nàng không chịu nổi.

Tiểu Mai thấy Triệu Tĩnh Di mồ hôi đầy đầu, nhìn mà đau lòng không thôi, móc ra khăn tay lau mồ hôi cho nàng. Triệu Tĩnh Di nhìn thoáng qua sắc mặt tái nhợt của Mạnh tiểu thư, thấy nàng ta cũng không có chỗ nào tốt, liền vui sướng như người gặp họa. Hối Tiểu Mai còn bao lâu thì hết thời gian chịu phạt, Tiểu Mai đau lòng nói " Còn nửa canh giờ nữa ".

Triệu Tĩnh Di vừa nghe, tâm liền trầm xuống, tròng mắt xoay chuyển, chỉ chớp lát sau nàng ngã vào lòng Tiểu Mai bất tỉnh nhân sự. Mọi người thấy thế hết hoảng năng người trở về, vừa ăn huyết nhân trung, vừa ấn lòng bàn tay. Nàng mới từ tỉnh lại, như vậy thì không cần đứng phạt nữa.

Mọi người vừa rời đi, nàng liền nằm xuống, sắc mặt không có chút nào là người vừa té xui cả. Tiểu Mai đóng cửa làm nàng yên tâm nghỉ ngơi, nhìn thoáng qua Mạnh tiểu thư còn bị phạt dưới ánh mặt trời. Nàng cười nói "Vẫn là tiểu thư thông minh, nào như kẻ ngốc còn đứng ở dưới nắng ".

" Hừ, hôm nay đắc tội ta, nàng ta đừng mong sau này được thoải mái " Triệu Tĩnh Di đứng ở sau cửa sổ, nhìn qua khe hở mà hừ hừ hai tiếng.

Tú nữ tiền cung hai ngày liền phải tiến hành yến hội sắc phong, các nàng thể hiện tài nghệ của mình, nếu được Hoàng Thượng ưu ái thì đó chính là điều đáng mừng, chỉ mong sao có thể leo lên trên. So đấu không chỉ là thân phận gia thế, mà còn dựa vào bộ dáng tính tình, xinh đẹp mỹ lệ, dựa nất táo nết thì đừng tưởng bỏ mà vào cung.

Trong các tú nữ lần này, nếu nói về dung mạo, Triệu Tĩnh Di có thể gần hai từ xuất chúng. Từ khi bắt đầu báo tên trong lòng các nàng đều biết.

Triệu Tĩnh Di không sợ không được chọn, trừ khi Hoàng Thượng không thích. Nếu không, tiền đồ nàng vinh hoa vô hạn, lấy gia thế thân phận, cùng với mỹ mạo đều không còn gì để nói. Huống chi còn có Thái Hậu chống lưng.

Tiến cung ngày đầu tiên, nàng đã được Thái Hậu truyền đi Thọ Ninh Cung cùng Hoàng Thượng gặp mặt. Các tú nữ không hẹn mà cùng suy nghĩ, trong lòng đều biết rõ, cũng không thể ra sức, thân thì chỉ có thể thân các nàng không được như ai kia, có cô là Thái Hậu, lại là anh em họ với Hoàng Thượng.

Hạ Uyển Chi giao cho Hạ Bích đi an bài tiệc tối ở yến hội sắc phong.

Thái Hậu truyền lời cho Hoàng Thượng đến Thọ Ninh Cung dùng bữa trưa. Hạ Uyển Chi không cần suy nghĩ nhiều cũng biết ý đồ của Thái Hậu. Nàng vẫn chưa làm cái gì, chăm sóc hai đứa nhỏ, Nhị hoàng tử thích Đậu Đỏ, đi chỗ nào đều sẽ mang theo. Từ hoàng tử bắt đầu nghe hiểu nói chuyện, người nào nói gì đều y y nha nha.

Đùa với Tứ hoàng tử, nghe cung nhân truyền lời nói là Huệ Phi tới. Nàng không có biểu tình gì, gật gật đầu, tiếp tục đùa với Tứ hoàng tử. Hắn thích xem đồ vật xinh đẹp. Nàng liền cầm chong chóng mua hồi ra cung dịp tiết nguyên tiêu, chọc cho hắn nhếch miệng cười ha ha, bộ dáng đáng yêu cực kỳ, mập mạp chắc nịch làm người ta nhìn không được mà muốn cắn mấy phát.

Từ xa, Huệ Phi nghe thấy tiếng cười, âm thầm hít vào một hơi bước tới, cúi người hành lễ.

Hạ Uyển Chi nhìn nàng một cái "Bình thân!" Huệ Phi ngồi xuống ở một bên, cung nhân bưng nước trà lên, nàng tiếp tục đùa với Tứ hoàng tử.

Huệ phi nhìn trong chốc lát, nói "Tứ hoàng tử ngày càng ngoan ngoãn, Hoàng Hậu nương nương thật có phúc khí!"

"Huệ phi cũng không kém, không duyên cớ có một nhi tử, chỉ sợ lúc ngủ cũng đều cười trộm!" Hạ Uyển Chi cười nói.

Lâm Huệ bị nàng trào phúng, trên mặt có chút không nhịn được, cũng không dám ném sắc mặt, dù sao nàng ta vẫn là Hoàng Hậu "Nương nương nói phải, cũng là Hoàng Thượng nhân ái, biết thần thiếp phúc mỏng, liền cho phép thần thiếp chăm sóc Tam hoàng tử. Có điều Quý tiếp dư có chết cũng không bù hết tội, dám tổn thương Thái Tử điện hạ, may sao trời có mắt, làm điều xấu sớm hay muộn đều phải trả tội".

"Chuyện đó là phải, không phải không báo, chỉ là thời điểm chưa tới mà thôi!" Hạ Uyển Chi sao không nghe ra lời nàng ta nguyên rủa, chỉ là cũng không tới phiên Lâm Huệ nàng.

"Nương nương nói phải!" Người nói kẻ đáp mà đâm chọt nhau, cuối cùng vẫn là Lâm Huệ không dám làm càn, thân phận nàng vẫn thua người kia, Lâm Huệ nói "Hôm nay Thần thiếp lại đây thỉnh mong Hoàng Hậu nương nương chọn ra một ngày lành, thần thiếp mang Tam hoàng tử thỉnh an Hoàng Hậu nương nương".

"Đã biết, Tư Thiên Giám sẽ chọn ra ngày lành, đến lúc đó phải người báo người biết" Nàng nhàn nhạt nói.

Huệ phi gật đầu, nói thêm vài câu khách sáo, đứng dậy lui ra.

Tề Diệp đi Thọ Ninh Cung, trên bàn đều là thức ăn chay hẳn thích, chỉ là nghĩ đến mục đích Thái Hậu lại đây, Tề Diệp cảm thấy vô vị.

Thái Hậu múc một muỗng bạch ngọc đậu hũ* đặt vào chén Tề Diệp, quan tâm nói "Gần đây hình như Hoàng Thượng ốm đi không ít, ăn nhiều một chút, quốc sự quan trọng, nhưng cơ thể cũng quan trọng không kém".

* đậu hũ trắng. Mình thấy nguyên tác hay hơn nên để nguyên.

"Trẫm nhớ kỹ" Tề Diệp gật đầu, múc đậu hũ ăn một chút, nghe Thái Hậu nói chuyện.

"Cũng may tú nữ tiến cung, đều khá tốt, trong cung chỉ có vài vị phi tần, hiện giờ các nàng tiếng cung liền có thể hầu hạ Hoàng Thượng, ai gia cũng an tâm".

Tề Diệp gật đầu, uống canh không nói lời nào.

Thái hậu xem biểu tình của hắn nhàn nhạt, không có bộ dáng vui vẻ, lại nói "Đêm nay là yến hội sắc phong, con nói dối của Hoàng Thượng không nhiều, khi đó tiền đề bằng tuổi Hoàng Thượng thì hoàng tử công chúa đều có thể ví như đội đá cầu, mẫu hậu biết Hoàng Thượng muốn lo quốc sự nhưng đồng thời cũng nên vì hoàng gia mà khai chi tán điệp".

"Trẫm hiểu rõ!" Tề Diệp nhàn nhạt nói.

"Vậy thì ai gia an tâm rồi!" Thái Hậu uống một ngụm canh, lại nói "Hoàng Thượng thích ăn bạch ngọc đậu hũ, Tĩnh Di làm được không kém Ngự Thiện Phòng, hiện giờ Tĩnh Di tiến cung, về sau Hoàng Thượng có thể kêu Tĩnh Di nấu cho Hoàng Thượng ném thử". Nói đến nói đi, nói nhiều như vậy, Thái Hậu rốt cuộc cũng đem đề tài lên Triệu Tĩnh Di.

Tề Diệp sớm đoán được tâm tư bà, cũng không có bộ dạng không cao hứng, nói "Trẫm đã biết"

"Ừ" Thái Hậu vừa lòng gật đầu, lại múc cho hắn một muỗng bạch ngọc đậu hũ, dặn dò hắn ăn nhiều một chút, quan tâm nói vài câu.

Tề Diệp nhẩn nại đáp ứng, dùng chút bữa tối liền đứng dậy rời đi.

Tiệc tối được tổ chức ở Triều Hoa Các, khắp nơi được bố trí tỉ mỉ, tràn ngập không khí vui mừng. Nhóm hơn mười vị tú nữ phô trương hết nhan sắc mà trang điểm hoa lệ, chỉ mong hắn sẽ nhìn nhiều thêm một chút.

Hạ Uyển Chi cũng chú trọng trang điểm, ung dung cao quý, khí chất đoan trang, làm lòng người hâm mộ cùng ghen ghét. Đồ Nhị Hoàng tử mặc đều do chính tay nàng may vá, tay nhỏ lời kéo tay nàng đi theo từng bước một đến Triều Hoa Các.

Nàng cùng Tề Diệp song song xuất hiện trước bao lời khẩu kiến. Phía sau là Nhị hoàng tử ngọt ngào gọi một tiếng phụ hoàng. Tề Diệp không màng cung quy ôm nhi tử ngồi trên phía đuôi mình, cầm khối bánh đậu đỏ cho hắn. Ăn bánh đậu đỏ, hắn vui sướng kêu lên hai tiếng dẫn tới không ít ánh mắt ghé nhìn, rồi lại nhanh chóng thu hồi ánh mắt.

Huệ phi lôi kéo Tam hoàng tử ngồi cạnh mình, sờ đầu hắn, ánh mắt nhìn lướt qua cung trang đẹp đẽ quý khí của Hạ Uyển Chi, thấp giọng cùng hắn nói chuyện. Tam hoàng tử vốn nhất gan sợ người lạ, cùng nàng ở vài ngày mới thân cận chút.

Hạ Uyển Chi cũng thấy bọn họ, thấy Lâm Huệ từ ái chăm sóc Tam hoàng tử, nàng chỉ là cười cười.

Bọn họ vừa đến yến hội liền bắt đầu, trên bàn đều là những món ăn tinh xảo, Hạ Hoa âm thầm thử đồ ăn rồi mới đưa cho nàng, các món thường xuyên của Ngự Thiện Phòng, cũng không có gì đặc biệt cả.

Ăn được một nửa, nhóm tú nữ liền lần lượt đứng lên trở hết tài nghệ của mình. Người nổi bật nhất không thể nghi ngờ là vị Triệu Tĩnh Di. Triệu Tĩnh Di mặc bộ váy trắng, như một nàng tiên xuất hiện không nhiễm bụi trần, làn váy tung bay theo sự chuyển động, nhẹ nhàng mà đến.

Bỏ qua những thành kiến thì Hạ Uyển Chi không thể không thừa nhận trời không bạc đãi nàng ta, cho một dung mạo khuynh quốc khuynh thành đến nàng còn thấy động tâm thì nói gì đến những người khác.

Hạ Uyên Chi nghiêng đầu, nhìn Tề Diệp một đôi mắt nhìn người đang hành lễ, bụng chén rượu uống một ngụm, biểu tình có hứng thú.

Nàng nhìn hấn mà trong lòng không vui, nhìn khuôn mặt xinh đẹp đang mỉm cười, hận không thể phá nát khuôn mặt nàng ta. Chi tiếc nàng có thể khống chế cảm xúc của mình, biểu tình nhàn nhạt vẫn chưa nói cái gì.

Triệu Tinh Di hành lễ xong thì ngồi ngay ngắn ở một bên, ngẩng đầu nhìn Tề Diệp liếc mắt đưa tình, giờ tay nhắc chân như có như không ản hàm phong tình.

Hạ Uyên Chi nhìn mà cười lạnh, nghiêng đầu thấy Tề Diệp đang cúi đầu múc muỗng canh cho Nhị hoàng tử, vẫn chưa chú ý cử chỉ của Triệu Tinh Di, nàng hơi dễ chịu chút!

Triệu Tinh Di đứng là tổn không ít tâm tư, biết Tề Diệp thích nghe đàn nên nàng ta biểu diễn cầm, tiếng cầm thực không thua Lâm Huệ.

Nàng nhìn lướt qua thấy không ít người bị tiếng cầm hấp dẫn, nàng thấy Lâm Huệ khinh thường nhìn lướt qua nàng ta, Lâm Huệ tự nhận là không có người nào so sánh được với tiếng cầm của mình.

Tề Diệp nhìn người trước mắt cặp mi rũ mắt, đáng người phiêu dật, nói "Thương"

"Tạ hoàng thượng ban thưởng" Triệu Tinh Di mỉm cười hành lễ, nhìn Quang Thuận công công cầm khay lễ thưởng, là một cây trầm tinh xảo trạm trổ.

Hạ Uyên Chi nhìn liền cảm thấy buồn cười, giống như trước kia như đúc, cũng là cây trầm ấy. Có điều nàng ta đừng nghĩ tới ngồi trên vị trí Hiền phi, vị trí đấy là không có khả năng.

Các tú nữ thấy thế, trong lòng âm thầm khản trương, lại âm thầm hâm mộ. Đoán rằng mình sẽ được thưởng gì đây, lại lo lắng chính mình khản trương sẽ làm sai chuyện, làm sao bây giờ?

Hơn mười vị tú nữ trở hết tài nghệ của mình đều được ban thưởng. Đương nhiên cây trầm cái của Triệu Tinh Di lại quý giá hơn. Mọi người ở đây đều không phải ngốc, tất nhiên biết người thị tẩm đầu tiên là ai!

Quả nhiên, yến hội kết thúc. Không cần Hạ Uyên Chi phân phó, các bâng tên tú nữ đều ở trước mặt Tề Diệp.

Nàng nhìn vẫn chưa nói gì, trong lòng thì đã muốn ghen!!

Tề Diệp uống một ngụm trà, xem như không thấy các bâng tên ấy, xua xua tay ý bảo lui ra.

Hạ Uyên Chi có chút ngạc nhiên, nhìn hai mắt hấn "Hoàng Thượng, dựa theo quy củ, đêm nay cần triệu hạnh một vị tú nữ!"

"Hôn nay Trẫm không khỏe, muốn nghỉ ngơi sớm. " Tề Diệp nhàn nhạt nói.

Nàng hỏi "Hoàng Thượng có chỗ nào không khỏe, muốn truyền ngự y nhìn một chút hay không?"

"Không cần" Hấn đứng dậy, nói "Ngươi sớm nghỉ ngơi, mai trẫm sẽ qua dùng bữa!"

"Cung tiễn Hoàng Thượng" nhìn bóng dáng hấn rời đi, Hạ Uyên Chi có chút khó hiểu, nàng cho rằng đêm nay hấn sẽ thị tẩm Triệu Tinh Di đầu tiên, lúc Triệu Tinh Di xuất hiện biểu tình hấn có vẻ kinh diễm.

"Nương nương, cái này..." Quân sự nâng bâng tên khó xử.

"Nếu hoàng thượng nói không thoải mái, thì ngày khác nói sau" Nàng xua xua tay, quân sự không dám nói thêm nữa, nâng khay mang theo tâm sự nặng nề rời đi, hấn sợ Thái Hậu trách phạt.

"Nương nương, Hoàng thượng về Ngọc Long điện" Hạ Bích từ bên ngoài về, nói.

"Đã biết" Nàng nói "Đêm nay, Hoàng thượng uống rượu, chuẩn bị chén canh giải rượu đem qua đi. "

"Dạ" Hạ Bích gật đầu lui ra.

Sau khi trở về Triệu Tinh Di vẫn luôn nhìn ra ngoài cửa sổ, nghe thấy động tĩnh liền ra ngoài nhìn xem, chi tiếc, nàng trông mòn con mắt vẫn chưa thấy ai truyền lời sùng hạnh.

Đến khi Tiểu Mai đi ra ngoài nghe ngóng, mới biết được Hoàng Thượng thân mình mệt mỏi, đã nghỉ ngơi.

Nghĩ đến hấn vẫn chưa triệu hạnh mình, cũng chưa sùng hạnh tú nữ khác. Nhưng trong lòng nàng vẫn thấy không thoải mái, rầu rĩ không vui ngồi một chỗ, Tiểu Mai thấy thế liền khuyên bảo nàng đi tắm rửa thay quần áo.

Tiểu Mai cầm đầu tắm* rửa sạch thân mình nàng ta, khi lướt qua cánh tay, đầu thủ cung sa liền biến mất. Triệu Tinh Di nhìn thoáng qua, biểu tình liền quái dị. Tiểu Mai thấy thế vội quỳ xuống cầu xin tha thứ "Tiểu thư thứ tội, nô tỳ không phải cố ý!..."

**Đầu tắm làm bằng bột đậu và được liệu.*

"Không liên quan đến ngươi" Triệu Tinh Di run rẩy xoa xoa đầu vết vừa biến mất ở cánh tay. Đi ra ngoài một chuyến, thứ quý giá nhất đi theo mười mấy năm của nàng lại biến mất.

Tắm gội xong, Tiểu Mai trước tiên mở hộp, lấy ra thuốc màu đỏ thẩm đặc thù, chấm lên cánh tay Triệu Tinh Di, nếu không nhìn gần sẽ không nhận ra là vết.

Triệu Tinh Di thối thối, khó rồi mới buông cánh tay xuống, nói "Ngươi nói xem, liệu các nàng có phát hiện ra không?"

"Tiểu thư yên tâm, phu nhân đã chỉ cho nô tỳ, nô tỳ biết làm như thế nào. Trước khi thị tẩm đều chưa kiểm tra, đến lần này cũng sẽ không kiểm tra "

"Nếu là như thế thì tốt rồi" Nàng thăm thờ dài, nàng không thể nào ngồi tới chỉ là ra cửa một chuyến mà đã trở thành con ác mộng của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 137

Edit: Áu Dương Vô Tâm

Hành động của Tề Diệp hôm nay làm Hạ Uyển Chi rất khó hiểu. Tại sao hắn lại không thị tẩm Triệu Tĩnh Di? Chẳng lẽ hắn đã biết cái gì rồi?

Đang lúc nàng suy nghĩ thì Hạ Bích bung nước ắm vào cho nàng rửa mặt: "Nương nương, Hoàng thượng đang phê duyệt tấu chương ở Ngọc Long điện. Khi nô tỳ mang canh giải rượu qua thì ngài dặn nương nương nghỉ ngơi sớm."

Nàng hỏi: "Hoàng thượng có biểu hiện gì khác thường không?"

"Nô tỳ thấy không có gì khác thường hay là không ổn, nương nương yên tâm. Cho dù Triệu Tĩnh Di có bản lĩnh cỡ nào nhưng nếu chuyện đó của nàng bại lộ thì nàng sẽ chẳng còn chỗ đứng trong hậu cung nữa nên chắc chắn nàng ta sẽ không dám làm gì đâu. Nương nương đừng nghĩ nhiều nữa, người nên ngủ sớm một chút."

Hạ Uyển Chi gật đầu, có chút thất vọng nhưng lần này Triệu Tĩnh Di lộ ra nhược điểm này thì đã không còn cơ hội xoay người.

Ngày hôm sau Hạ Uyển Chi đi thỉnh an Thái hậu thì bà ta mặt lạnh tanh nhìn nàng rồi nói:"Hoàng hậu đứng lên đi."

Nàng đứng dậy rồi ngồi sang một bên nói chuyện với Thái hậu vài câu. Thấy mặt bà ta lạnh tanh lại thêm nụ cười có như không thì nàng biết điều không nhiều lời. Nàng không phải nhọc công lấy mặt nóng dán mỏng lạnh vì hiện giờ nàng không còn cần nhìn mặt lão bà kia để có cơm ăn.

Trầm mặc trong chốc lát, Hạ Uyển Chi nói: "Đã không còn sớm, thần thiếp cũng có chuyện cần làm nên thần thiếp không dám quấy rầy Thái hậu nghỉ ngơi nữa."

"Hoàng hậu là nhất quốc chi mẫu, trên vai gánh trọng trách nặng nề nhưng đã là như vậy thì người càng không được quên đi bổn phận quan trọng nhất của mình là khuyên bảo hoàng thượng khai chi tán diệp."

Thì ra là do Tề Diệp chưa triệu Triệu Tĩnh Di vào thị tẩm nên Thái hậu tưởng nàng âm thầm quấy rối. Đúng là oan uổng quá đi, nàng còn muốn à ta được triệu hạnh nữa cơ mà.

"Thái hậu dạy dỗ đúng, thần sẽ thiếp nhớ kỹ." Nàng gật đầu, vẫn không định nhiều lời mà bước ra ngoài.

Vừa đi được vài bước đã thấy bà vú dắt theo An Nhiên công chúa tiến vào. An Nhiên công chúa thấy nàng thì hơi sợ hãi rụt cổ vào. Nhưng vì bà vú đẩy đẩy con bé nên nó mới giật mình cúi đầu thỉnh an. Nàng mỉm cười gật gật đầu.

Không thể không nói Thái hậu chăm sóc An Nhiên công chúa không tồi. Sắc mặt hồng nhuận, mịn màng, khuôn mặt đáng yêu, vừa nhìn liền biết chưa từng phải chịu khổ sở hay bị bắt nạt. Hạ Uyển Chi làm bộ hỏi han vài câu rồi rời đi. Thái hậu vẫn còn tại vị nhìn nàng, nếu nàng tỏ ra quá hồ hững thì bà ta sẽ lấy chuyện đó ra nói lung tung, nàng cho dù có trăm lười cũng không dễ biện bạch.

Thái hậu thấy nàng hỏi han An Nhiên công chúa thì âm thầm cười lạnh. Bà cảm thấy lòng dạ nàng quá sâu, đã ra khỏi tầm mắt cũng không quên già từ ái.

Hạ Uyển Chi trở về Chiêu Hoa cung thì hay tin Nhị hoàng tử đang tìm nàng. Hắn thấy nàng thì tung tăng chạy tới, về mặt ưỡn khuật ôm chân mẹ hắn, đằng sau có người mặc áo nhung đỏ chạy theo.

Hạ Uyển Chi thấy hơi kì lạ, sờ đầu thẳng bé nhẹ giọng hỏi: "Sách Nhi bị làm sao vậy?"

Nàng vừa hỏi thì Nhị hoàng tử chưa nói lời nào đã roi nước mắt.

Nàng nhìn về phía bà vú, bà ta không dám rề rà nói: "Hồi nương nương, nô tỳ không để ý làm Thái tử điện hạ bị ngã, xin nương nương trách phạt."

Tiểu hài tử nó giòn khó tránh được té ngã. Nàng cũng không nói gì, chỉ ôm con vào lòng lau nước mắt cho nó, nhẹ nhàng dỗ dành. Nhị hoàng tử dừng khóc, nhưng thanh âm còn hơi run rẩy nói: "Mẫu hậu, Sách Nhi đói bụng."

"Sách Nhi đói bụng sao? Vậy người muốn ăn gì để mẫu hậu phân phó cung nhân làm?" Nàng ôm thẳng bé ngồi xuống, nhận lấy khăn rồi lau mặt cho hắn, rồi lại kiểm tra hai tay hai chân của hắn. May mắn là bàn tay chỉ hơi đỏ đỏ chút. Hắn bị ngã không nặng mà thật ra chỉ muốn làm nũng thôi.

"Cái kia...Cái kia trứng gà..." Nhị hoàng tử có sức nghĩ, ý nghĩ làm nũng ban nãy lập tức bị quên đi.

Hạ Uyển Chi nghe vậy liền biết đó là món gì. Nàng lập tức sai Hạ Bích đi chưng một chén canh trứng gà. Mặt Nhị hoàng tử vẫn còn vài vết đậu đỏ nhưng đã mờ hơn trước nhiều.

Nàng cùng Nhị hoàng tử nói chuyện, nhìn hắn chơi cùng mấy hạt đậu đỏ. Một lát sau bà vú cũng bế Tử hoàng tử tới, tiểu tử đó thấy nàng liền nhếch môi cười.

Nàng nhìn một lớn một nhỏ cảm thấy tâm rất ấm áp, thỏa mãn. Nếu có thể nhìn chúng trưởng thành thì sẽ càng vui hơn.

Buổi trưa Tề Diệp đến Chiêu Hoa dùng cơm. Sau khi ăn xong, hắn chơi cùng Nhị hoàng tử một chút. Nhìn thời gian đã không còn sớm Hạ Uyển Chi liền sai bà vú dắt hai hoàng tử đi ngủ.

Hạ Bích bung một chậu nước lên, Hạ Uyển Chi vắt khăn đưa cho Tề Diệp nói: "Sáng nay thần thiếp qua thỉnh an Thái hậu."

"Ừ." Hắn lên tiếng đáp chờ nàng nói câu tiếp theo.

"Thái hậu nói thần thiếp phải khuyên bảo hoàng thượng khai chi tán diệp vì hoàng gia." Nàng nói thật cho hắn biết. Lập tức sắc mặt hắn liền thay đổi, nàng làm bộ không để ý nói tiếp: "Thái hậu nói rất đúng, nhóm người mới vừa tiến cung, hoàng thượng nên dành chút thời gian để nhìn."

"Trẫm đã biết." Tề Diệp nhàn nhạt lên tiếng, coi ngoại bảo ra nằm lên giường, rõ ràng không muốn nói nhiều về vấn đề này.

Nàng cũng không lăm miệng nữa, cảm chân móng đắp lên cho hắn: "Hoàng thượng nghỉ ngơi đi. Khi nào tới giờ thần thiếp sẽ kêu hoàng thượng dậy."

Hắn nhắm mắt lại không nói gì. Nàng nhìn một chút, thấy hơi lạ. Đáng ra những người kia trẻ tuổi lại có sắc đẹp, hắn chắc phải thích chứ, nhưng nhìn hắn bây giờ hình như không hề cao hứng.

Nàng tất nhiên sẽ không tự mình đa tình cho rằng hắn chỉ muốn sủng hạnh mình nàng. Nàng tự biết mình không có mị lực lớn như vậy. Nam nhân bình thường vốn đã tam thê tứ thiếp huống chi hắn còn là hoàng thượng. Tam cung lục viện, hậu cung bà ngàn giai lệ đều là danh chính ngôn thuận.

Lần này hành động của hắn làm người khác thật khó hiểu

Buổi tối Thái hậu bồn chồn ngồi không được. Sai người mời Tề Diệp qua Thọ Ninh cung dùng bữa. Tề Diệp đoán được dụng ý của Thái hậu bèn viện cớ nói có nhiều tấu chương cần phê duyệt từ chối lời mời của bà ta.

Thái hậu sắc mặt trở nên khó coi. Một lát sau liền sai Quê ma ma chuẩn bị thức ăn đưa đến Ngự thư phòng.

Tề Diệp nhìn hai hộp đồ ăn, cuối cùng chọn hộp của Hạ Uyển Chi đưa qua. Còn hộp của Thái hậu bị đặt sang một bên. Đồ ăn đẹp đẽ ngon miệng lạnh dần.

Một lát sau hộp đồ ăn được trả về. Nàng nhìn đồ ăn không bị dư nhiều lắm liền nghĩ hẳn ăn không ít. Nàng tắm cho hai đứa nhỏ xong thì trời cũng xẩm tối. Một lát sau liền thấy Tề Diệp sai cung nhân tới truyền lời báo hẳn không tới, nàng ngủ sớm đi.

Không bao lâu liền truyền đến tin hẳn triệu Liêm tiểu thư đến thị tẩm. Khi nghe được tin đó thì nàng đang may cho hẳn bộ quần áo, không cẩn thận liền đâm kim vào ngón tay. Nàng bị đau thì nhủu mảy, nhìn giọt máu tươi vừa rớt xuống nói: "Ta đã biết, mau phân phó người dưới chuẩn bị đi."

"Vâng." Hạ Bích gật đầu, không yên tâm liếc nàng một cái. Thấy nàng không có gì không ổn mới rời đi.

Sự việc Tề Diệp triệu hạnh Liêm tiểu thư nhanh chóng đến tai thái hậu. Bà ta nghe được lập tức thay đổi sắc mặt: "Hoàng thượng chắc chắn muốn đối nghịch với ai gia." Người được thị tẩm thứ nhất khác nhiều so với người thứ hai. Ai cũng sẽ có suy nghĩ là hẳn thích Liêm tú nữ hơn Triệu Tĩnh Di, nếu không sẽ không triệu hạnh nàng ta đầu tiên.

"Nương nương bớt giận." Quê ma mà nhất thời không biết nên phản ứng hay an ủi thế nào. Nhưng bà cũng rất kinh ngạc hoàng thượng lại thích Liêm tú nữ. Tuy rằng Liêm gia không hề thấp, nhưng đã khác xa nhiều so với trăm năm trước.

"Hừ, hẳn nhất định có ý đó." Thái hậu tức giận đến nổi mặt mày xanh mét. Hoàng thượng ngày càng thích đối nghịch với bà.

Các tú nữ ở tại cung Trữ Tú hằng tối bọn họ đều mong chờ, chờ Hoàng thượng triệu hạnh. Chờ mãi chờ mãi cuối cùng Quang Thuận công công xuất hiện. Thấy hẳn đi qua cửa, các nàng hồi hộp đến nỗi không dám thở mạnh. Trong lòng mong chờ hẳn vì mình mà đến.

Triệu Tĩnh Di nhìn những người đang mong chờ hồi hộp đó mà cười đắc ý. À ta đi ra ngoài chờ Quang Thuận công công đến trước mặt nàng truyền chỉ. À ta đã sớm tự nhận định trong lòng là mình sắp được triệu hạnh.

Chỉ là đáng tiếc, Quang Thuận lướt qua người à mà đi, à chỉ tro mắt nhìn người vừa đi qua, không nhìn được hỏi: "Công công."

"Triệu tú nữ có chuyện gì?" Quang Thuận dừng bước quay đầu nhìn nàng một cái.

"Công công đi đâu vậy?" Triệu Tĩnh Di nhìn hẳn và tiểu thái giám cầm đèn lồng đỏ phía sau giả bộ hỏi.

Rốt cuộc à cũng là cháu gái của Thái hậu, cho dù Hoàng thượng không thích à lắm nhưng hẳn cũng chỉ là một tên nô tài, đắc tội không nổi. Hẳn cười nói: "Nô tài truyền chỉ cho Hoàng thượng, Triệu tú nữ có việc gì đợi tí nữa nói sau."

Triệu Tĩnh Di há miệng thở dốc, đứng ngây ra.

Mà khi à ngược nhìn đã thấy lồng đèn đỏ treo ngay cửa phòng Liêm tú nữ. Quang Thuận tuyên đọc thánh chỉ triệu hạnh nàng Liêm. À ngu người đứng, những người khác ngược ánh mắt chế diễu về phía à, biểu tình cổ quái.

Triệu Tĩnh Di cảm giác xấu hổ như bị người khác lột sạch đồ, buồn bực không thôi. À tiến lên nói: "Hoàng thượng đêm nay muốn thị tẩm nàng ta sao?"

"Vâng." Quang Thuận gật gật đầu, xong quay lại nhìn Liêm tiểu thư: "Liêm tú nữ hãy rửa mặt chải đầu sạch sẽ, tới giờ sẽ có người đón người đi."

Liêm tiểu thư quá vui mừng gật đầu. Chờ Quang Thuận đi khỏi thì quay qua đã nhìn thấy 1 khuôn mặt âm lãnh, u oán nhìn nàng. Nàng bị giật mình nhảy dựng lên.

Triệu Tĩnh Di nhìn nàng từ trên xuống dưới, hừ lạnh: "Chỉ bằng vào nguoi thì đừng vọng tưởng sẽ được sủng ái."

Liêm tú nữ biết người đối diện có thân phận gì. Nàng biết ở nơi hậu cung, nếu để lộ mũi nhọn quá nhiều sẽ không tốt. Huống chi nàng ta còn có Thái hậu chống lưng nên nàng cho dù không phục cũng không dám nói gì.

Triệu Tĩnh Di nhìn chằm chằm đến nỗi da đầu nàng tê dại mới hừ một tiếng phất tay áo rời đi. Những người xem náo nhiệt cảm thấy không có gì phát sinh thêm lại cảm thấy hơi buồn chán, nhưng chỉ cần không phải cái bà cô Triệu Tĩnh Di được thị tẩm thì bọn họ vẫn cảm thấy vui vẻ hơn.

Cửa phòng nào đó vừa đóng lại liền có tiếng đồ vỡ. Tiếng không hề nhỏ nên mấy vị tú nữ hóng hớt lại nhìn về phía phòng Triệu Tĩnh Di, mặt đều mang theo sự cười nhạo. Thăm nghĩ à ta cũng có ngày bị một kẻ khác giẫm dưới chân. Hoàng thượng hình như cũng không thích à, vậy mà vẫn ảo tưởng có thể dùng sắc đẹp hồ mị gọi gió. Hiện giờ xem ra chưa bắt đầu đã thất bại thảm hại rồi.

Hạ Uyển Chi tắm gội xong thì đi ra, đuôi tóc hơi ướt. Hạ Bích cầm khăn sạch đi vào giúp nàng lau khô tóc. Nàng dựa vào nệm đọc sách. Hai đứa nhỏ đã ngủ, cung nhân tiến vào thưa: "Bẩm nương nương, Liêm tú nữ đã được đưa đến Ngọc Long điện."

Nàng không nói gì, tiếp tục nhìn sách. Không lâu sau trang sách ó vàng xuất hiện dấu vết của một giọt nước mắt. Nàng hít mũi vài cái, quay đầu sang chỗ khác lấy khăn tay ra lau khoé mắt.

Hạ Bích biết ý bèn làm bộ như không biết, cúi đầu lau tóc cho nàng.

Nàng tưởng rằng có thể nhìn được nhưng một giọt đã rơi xuống rồi thì nàng không thể không chế nổi mình nữa. Nước mắt cứ từ từ từng giọt rơi xuống trong im lặng. Hạ Bích nhìn không được mà đau lòng an ủi: "Nương nương, Hoàng thượng là vua một nước, có hậu cung ba ngàn giai lệ. Nương nương nên nghĩ thoáng một chút.

"Bỏ cung đương nhiên biết." Nàng hít sâu một hơi nói: "Mang bồn nước ấm đến đây." Hạ Bích gật đầu, rất nhanh liền lui xuống. Hạ Uyển Chi cho rằng mình có thể thò ơ đón nhận sự thật. Không ngờ vẫn không thể làm được. Việc đó thật quá khó khăn. Nàng vẫn không thể chạy thoát được vận mệnh. Nàng không thể không động tình cảm với đế vương.

Hạ Bích bung nước ấm tiến vào, trong tay cầm thêm 1 cái túi nhỏ. Nàng thấy liền biết ý tứ của Hạ Bích. Nàng rửa mặt rồi đem cái túi đó lần lên mắt để tiêu sưng.

Tề Diệp không để Liêm tú nữ ở lại qua đêm, đúng giờ thì sai người đưa nàng trở về. Hạ Uyển Chi nghe xong thì mới an tâm đi ngủ. Cả đêm nàng trần trọc, tâm tình buồn bực hoảng loạn.

Nàng sắp ngủ thì Hạ Bích quyết định nói: "Nương nương, hay người đưa cho Liêm tú nữ một chén thuốc đi."

"Không cần." Nàng không mù quáng như tiền hậu, không ngu ngốc mà làm ra việc như vậy. Đây là hậu cung, con nỏ dôi luôn quan trọng nhất. Tuy rằng hoàng tử càng nhiều thì đối với hai đứa con của nàng càng nguy hiểm nhưng nàng không làm người khác cũng sẽ làm, hà tất phải tự tay tìm rắc rối?

Nói thêm nữa, chỉ cần nàng còn ở đây thì vị trí thái tử chỉ có thể là của nhị hoàng tử.

Buổi sáng nàng nhìn người trong gương có khuôn mặt héo úa thì có chút nhụt chí. Hạ Bích phải đem phấn dặm lên mặt nàng dày hơn mọi ngày mới che bớt được quãng thâm mắt.

Nàng dậy không lâu thì nghe thấy cung nhân tới thông báo: "Hoàng hậu nương nương, Liêm tú nữ đến thỉnh an."

"Ừ." Nàng nhìn khuôn mặt của mình, lấy trâm bướm vàng Tề Diệp tặng cài lên đầu. Kim trâm ngọc thạch làm cho nàng lấp lánh rực rỡ hơn, tăng thêm không ít phần phong phạm.

Nàng vừa xuất hiện, Lâm Huệ cùng các phi tần khác đều đứng dậy hành lễ. Nàng lướt mắt nhìn Liêm tú nữ ở cuối hàng, ngồi xuống nói: "Đứng lên hết đi."

"Tạ hoàng hậu nương nương ân điển." Tiếng dạ ran đồng loạt vang lên.

Nàng gật đầu, sau khi những người khác ngồi xuống Liêm tú nữ tiến lên hành đại lễ: "Tần thiếp thỉnh an hoàng hậu, nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế thiên tuế."

"Đứng lên đi." Hạ Uyển Chi nhìn nàng ta: "Hiện giờ ngươi cũng là một nữ nhân của hoàng thượng, một người thuộc hậu cung. Sau này hãy dốc sức tận lực hầu hạ hoàng thượng."

"Vâng, tần thiếp ghi nhớ lời hoàng hậu nương nương dạy." Liêm tú nữ có chút khấn trương nắm tay lại, căn gác toàn thân đều run rẩy.

Liêm tú nữ không được xem là xuất chúng nhất. Có thiên kim như Triệu Tĩnh Di nên cũng không tính là kém cỏi. Không tính đến thân phận hay dung mạo, riêng mặt mày dịu dàng cử chỉ khéo léo đã khiến người khác an tâm.

Hạ Uyển Chi ban thưởng cho nàng ta một ít trang sức, dặn dò thêm vài câu thì cho tất cả nữ nhân lui xuống hết. Phẩm cấp Liêm tú nữ còn chưa được xác định. Được phong làm tiếp dư hay mỹ nhân vẫn phải phụ thuộc vào tâm tình đế vương.

Liêm tú nữ trở về từ Chiêu Hoa cung thì đã thấy Triệu Tĩnh Di thủ sẵn ở cửa. À vừa thấy nàng liền nhấc lông mày lên, chặc chặc hai tiếng: "Liêm tú nữ đi thỉnh an hoàng hậu chắc chắn được ban thưởng không ít đồ tốt phải không?"

"Là do hoàng hậu nương nương hậu ái." Liêm tú nữ biết trong lòng nàng ta rất không vui. Từ đầu tới giờ mọi người đều cho rằng nàng ta sẽ được thị tẩm đầu tiên, nhưng cuối cùng vinh dự này lại rơi xuống đầu nàng. Nàng không biết nên vui mừng hay lo lắng nữa.

"Đúng là hậu ái." Triệu Tĩnh Di không đợi nàng phản ứng đã lấy hộp gấm trong tay từ nữ của Liêm tú nữ. Vừa nhìn đã biết quý giá. Thủ công tinh xảo, tỷ lệ kim thoa thuần khiết, mặt trên được khảm một viên đá quý xanh lục. Tuy rằng đá như vậy Triệu Tĩnh Di đã thấy qua nhiều nhưng đồ hoàng hậu đưa tất sẽ không tồi.

Triệu Tĩnh Di cầm kim thoa nhìn ngắm một chút, ngu ngốc thế nào lại bị cất vào tay. À ta ăn đau buồn kim thoa làm nó rớt xuống đất. Liêm tú nữ nhìn đá quý cùng kim thoa trên đất, mặt lập tức biến sắc.

"Sao ngươi có thể làm rớt đồ Hoàng hậu ban thưởng cho ta?" Đồ của Hoàng hậu có ý nghĩa rất khác với của người khác, nếu người khác biết nó bị rơi xuống đất còn không thèm dặt nên chuyện nàng bắt nạt với Hoàng hậu.

"Ta làm rớt thì sao? Kim thoa của ngươi còn làm ta đứt tay." Triệu Tĩnh Di thấy nàng ta chất vấn mình thì cãi lại, chỉ là một cái kim thoa thôi, à có rất nhiều.

"Ngươi!" Liêm tú nữ thấy à ta một dạng mình chẳng có gì sai thì tức giận đến nổi không nói nên lời. Nàng trừng mắt hồi lâu cũng không thốt lên được gì, đành lấy khăn tay bọc lại kim thoa và viên đá xanh, mong rằng thợ kim hoàn sẽ sửa lại được. Nếu Hoàng hậu mà biết thì không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

Nàng không nói chuyện với Triệu Tĩnh Di nữa mà lui gót về phòng.

Triệu Tĩnh Di nhìn vết thương trên tay thì hừ một tiếng, đi về phòng băng bó. May mắn chỉ là vết thương nhỏ, máu chảy không nhiều.

Hạ Uyển Chi nghe cung nữ thông báo lại toàn bộ sự tình ở Trữ Tú cung thì cười lạnh. Nàng biết Triệu Tĩnh Di kiêu ngạo không còn được bao nhiêu ngày.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 138

Editor: NoyouCometrue

Beta: ThyAn89

Tề Diệp dùng bữa sáng ở Chiêu Hoa Cung, hai đứa nhỏ còn đang ngủ nướng. Nàng múc một chén cháo thịt nạc trứng muối cho Tề Diệp, lại gấp thêm ít thứ ngon miệng bỏ vào bát hân.

Hai người trong lúc ăn không nói gì. Dùng đồ ăn sáng xong, Hạ Bích thu dọn bàn, nàng chuẩn bị nước trà cho hân. Nàng pha trà rất có kỹ thuật, lá trà trong cung đều là cực phẩm, có tiền cũng khó mà mua được.

Bưng một ly trà lên ngửi ngửi, Tề Diệp cười "Tài nghệ pha trà của Uyển Nhi lại tăng lên không ít."

"Hoàng Thượng quá khen, thần thiếp chỉ hiểu một chút kỹ thuật mà thôi, Hoàng Thượng không chê đã là may mắn của thần thiếp" Nàng rót cho mình một ly, nước pha trà là nước suối lấy trực tiếp từ Thủy Hoa sơn về, trong vắt và mát lạnh. Lá trà là trà mới tiến cống năm nay, hương vị rất đặc biệt.

Hân thích vừa thưởng thức trà vừa chơi cờ, nàng tất nhiên là ngồi đúng chỗ ngựa.

"Hoàng Thượng dự tính ban phân vị gì cho Liêm tú nữ?" Uống được nửa ly trà, Hạ Uyển Chi biểu tình bình tĩnh hỏi.

Tề Diệp ngẩng đầu nhìn nàng, thấy nàng biểu tình nhàn nhạt, cũng không khác thường, nói "Tiếp dư là được rồi"

"Thần thiếp đã biết" Tiếp dư còn chưa được, chẳng lẽ lần đầu tiên thị tẩm đã phong phi luôn sao?

Nhớ tới phẩm cấp lúc trước của nàng, có thể nói là không so được với vị Liêm Tiếp Dư này.

Thánh chỉ sắc phong rất mau đã ban bố xuống. Liêm Tiếp Tư dọn ra khỏi Trữ Tú Cung trong sự hâm mộ cùng ghen ghét của mọi người, chuyển vào thiên điện Đức Hi Cung, cũng chính là nơi trước kia Vương Chiêu Viện ở.

Triệu Tĩnh Di đứng ở cửa nhìn đoàn người đi ra ngoài, căn môi không nói, ánh mắt hung hăng, tay nắm chặt cánh cửa như muốn bóp nát, để lại một vết dấu móng tay dài.

Khi Liêm Tiếp Dư rời đi không quên quay đầu lại nhìn thoáng qua Triệu Tĩnh Di, ngay sau đó đi theo thái giám công công, trong sự bao vây của cung nhân mà rời đi.

"Liêm Tiệp Dur thật đúng là tốt số, thị tâm một đêm liền bay lên cảnh cao" Một tú nữ hăm mộ nói.

"Này có là cái gì, nắm đó mấy ai bắt đầu đã lấy được phân vị tiệp dur. Hoàng Hậu nương nương lúc trước cũng bắt đầu từ một tài tử nho nhỏ đó thôi" Một vị tú nữ áo lục khác hơi mang trào phúng nói.

Triệu Tinh Di nghe thấy đoạn đối thoại của các nàng, quay đầu lạnh lùng liếc mắt một cái nhìn. Các nàng cũng nhìn lại đây, mang theo chế nhạo như có như không, tú nữ áo lục nói "Có thể là do người ta tốt số không chừng, lại nói Liêm Tiệp Dur có thể bay lên cảnh cao, thật đúng là khiến người ta bất ngờ. So với chúng tú nữ nàng ta cũng chỉ ở hạng trung, chẳng phải người suất sắc gì"

"Hừ! Muốn nói cái gì cứ việc nói thẳng, đừng ở đây quanh co lòng vòng" Triệu Tinh Di nghe ra nàng đang cười nhạo mình, lạnh lùng nói.

Tú nữ áo lục nhìn nàng một cái, cũng không đáp lời, chỉ nói "Ai nhà. Hôm nay thời tiết không tồi, không bằng đi ra ngoài dạo một chút?"

"Được nha" Một vị tú nữ khác không nghĩ sẽ bị Triệu Tinh Di nghe thấy, hai người vừa nói vừa cười bỏ đi, không thèm để ý đến Triệu Tinh Di.

Triệu Tinh Di tức giận đóng rầm cánh cửa, khiến cho các tú nữ khác chú ý. Có điều các nàng biết nàng đang ghen ghét Liêm Tiệp Dur, cũng không dám lăm miệng, chỉ giả vờ như không nghe thấy.

Tiểu Mai thấy mặt nàng trở nên âm trầm thì nuốt nuốt nước miếng nói: "Tiểu thư đừng nóng giận, Liêm tú nữ kia leo lên vị trí tiệp dur thì thế nào, thân phận tiểu thư trân quý, lại có Thái Hậu chống lưng, chỉ cần Hoàng Thượng triệu hạnh, phân vị khẳng định sẽ cao hơn nàng."

"Nhưng Hoàng Thượng lại phong nàng ta thành Tiệp dur, phong vị trí bảo lâm cho tiện nhân kia đã là dễ mất lắm rồi" Triệu Tinh Di nhớ tới khi nàng ta đi quay đầu lại nhìn mình về mặt đắc thắng, trong lòng khó chịu không thôi.

"Nương nương, Hoàng Thượng sắc phong Liêm tú nữ thành Tiệp dur." Thái Vi đi ra ngoài một chuyến, tìm hiểu được tin tức mới nhất lập tức quay về báo cho Lâm Huệ.

Lâm Huệ đang dứt Tam hoàng tử ăn, nghe vậy biểu tình trên mặt không thay đổi, chờ Tam hoàng tử ăn no, nàng cẩn thận lấy khăn tay lau một chút ở khóe miệng cho bé, lúc này mới để bà vú dẫn đi chơi.

Uống một ngụm nước trà, Lâm Huệ không nhanh không chậm nói "Chỉ là Tiệp dur mà thôi, có gì đáng ngạc nhiên. Lúc trước Hoàng Hậu cũng chỉ là tài tử nho nhỏ, chỉ thời gian ba năm đã bò lên đến vị trí Hoàng Hậu, đây mới làm người thật sự kinh ngạc." Nàng ta là Hoàng Hậu, sự thật này làm nàng mỗi khi nhớ tới đều không cam lòng. Hạ Uyển Chi dễ dàng thăng tiến, còn nàng phải đạp lên cốt nhục thân sinh mà leo lên vị trí hiện tại, một lỗi đi đây mau.

"Chuẩn bị một phần lễ vật đưa đi đi, đều là hầu hạ Hoàng Thượng, không chừng nàng về sau có thể được Hoàng Thượng sủng ái, đừng vắng vẻ người ta." Nàng rất muốn thấy những người mới kia có thể lọt vào mắt Hoàng Thượng, lúc đó nữ nhân kia còn có thể độc sủng hậu cung sao?

Lâm Huệ rất rõ ràng, dựa vào bản thân nàng khẳng định không có khả năng tranh sủng. Nếu nàng không có bản lĩnh, chỉ có thể gửi hy vọng vào người mới, đến khi phong thủy xoay chuyển, nàng không tin Hoàng Thượng là người chung tình.

Buổi tối Tề Diệp đi cung Lâm Huệ dùng bữa, Lâm Huệ phân phó Ngự Thiện Phòng chuẩn bị thức ăn hân thích. Hai người yên lặng dùng bữa tối, Lâm Huệ gọi bà vú mang Tam hoàng tử đến thỉnh an hân.

Tam hoàng tử gần đây rất thân cận Lâm Huệ, Lâm Huệ đối xử với bé rất tốt, so với Quý Tiệp dur thì tốt hơn nhiều. Tam hoàng tử không phải kẻ ngốc, dù chỉ là một đứa bé, ai đối tốt với bé bé liền thân cận.

Tề Diệp nhìn Tam hoàng tử khi sắc tốt lên không ít, có điều vẫn có chút sợ hãi khi nhìn hân, so ra kém Thái tử hào phóng hoạt bát, ngoan ngoãn làm cho người ta yêu thích.

Lâm Huệ có suy nghĩ muốn cho Tam hoàng tử lấy lòng Tề Diệp, nhưng nhìn hân sợ tới mức tránh ở phía sau mình, bộ dáng yếu đuối sợ hãi, biết là Tam hoàng tử không có khả năng giành được yêu thích của Hoàng Thượng.

Nàng ân cần hỏi han vài câu liền để bà vú dẫn Tam hoàng tử đi rửa mặt nghỉ ngơi, nhìn bóng đêm không còn sớm, nàng hỏi "Đêm nay Hoàng Thượng ở lại chứ?"

Tề Diệp chần chờ một chút, lắc đầu "Trẫm còn có tấu chương phải phê duyệt, Huệ Phi nghỉ ngơi sớm đi"

Tề Diệp ra khỏi Đức Sang Cung, chần chờ nhìn đường đi ngự thư phòng và Chiêu Hoa Cung, bước chân chuyển hướng, đi Chiêu Hoa Cung.

Hạ Uyển Chi dựa vào đầu giường kể chuyện ngụ ngôn, chuyện xưa cho Nhị hoàng tử nghe. Nhị hoàng tử dựa vào đùi nàng chăm chú lắng nghe, đôi khi hỏi vài câu, nàng cười kiên nhẫn giải đáp.

Hai người đang nói chuyện, cung nhân tới báo nói là Hoàng Thượng đến bên này, nàng có chút ngoài ý muốn, cho rằng hân sẽ ngủ lại ở Đức Sang Cung.

Sửa sang lại trang phục, Nhị hoàng tử cũng không ngủ được, được bà vú mặc quần áo xong, nắm tay nàng tung ta tung tã đi theo ra ngoài nghênh đón. Tứ hoàng tử trời tối đã ngủ rồi, lúc này có bà vú trông coi cũng không cần lo lắng.

Tề Diệp nhìn một lớn một nhỏ đứng ở cửa, trên mặt tràn ra tươi cười, Nhị hoàng tử thấy hân có chút kích động hô to "Phụ hoàng". Tay nhỏ mở ra chờ hân ôm

Tề Diệp ôm Nhị hoàng tử vào nhà, Hạ Uyển Chi phân phó Hạ Bích mang trà lên, nàng nói "Sao Hoàng Thượng lại đến đây? Thần thiếp còn tưởng rằng Hoàng Thượng sẽ ngủ lại ở chỗ Huệ Phi"

"Uyển Nhi không hy vọng trẫm đến đây?" Tề Diệp nhướn mày.

"Thần thiếp cầu mà không được, chỉ là hiện giờ có người mới tiến cung, Hoàng Thượng nên triệu hạnh các nàng nhiều mới tốt" Nàng rộng lượng nói.

"Uyển Nhi thật đúng là hoàng hậu của trẫm " Tề Diệp chế nhạo, nói "Uyển Nhi thật sự hy vọng trẫm sủng hạnh người mới?".

Hạ Uyển Chi biểu tình âm trầm, rũ mắt cúi đầu, trẫm mặc không nói.

Tề Diệp nhìn nàng, gọi bà vú ôm Nhị hoàng tử ra ngoài chơi, Nhị hoàng tử không muốn, nói "Phụ hoàng, cười ngựa được không?"

"Sách Nhi ngoan, không còn sớm, nên đi nghỉ ngơi, ngày mai phụ hoàng mang người đi cưỡi ngựa." Nhị hoàng tử vừa nghe ngày mai đi cưỡi ngựa, liền tục gật đầu, để bà vú ôm đi ra ngoài, còn không quên tri kỷ nói "Phụ hoàng nghỉ ngơi sớm một chút nha"

Hân cười cười, nhìn theo bé rời đi, thu hồi ánh mắt, nâng cằm nàng lên khiến nàng nhìn thẳng vào mình, nói "Nói đi"

"Thần thiếp không muốn, thần thiếp hy vọng Hoàng Thượng không đi đâu hết." Nàng úy khuất mím môi, nước mắt ào ào rơi xuống, nhu nhược động lòng người, nhìn thấy mà thương.

Tề Diệp thấy thế tức khắc chân tay luống cuống, cầm khăn tay lau nước mắt cho nàng. Nhưng nàng càng ngày càng cảm thấy ủy khuất, nước mắt ào ào như nước suối chảy ra, ngăn cũng ngăn không được. Hân ngon ngọt đồ dành, nàng khóc đến tề tâm liệt phế. Cuối cùng hân không có biện pháp, chỉ biết ôm người vào trong ngực, hoảng loạn đồ nàng.

"Trẫm đã biết, trẫm biết tâm ý Uyển Nhi, đừng khóc, người khóc tâm trẫm sẽ đau, ngoan..."

Nước mắt nói ngưng là có thể ngưng? Nàng chính là muốn mượn cơ hội này cho hân biết mình ủy khuất, nước mắt không ngăn được mà chảy ra, cả người khóc đến run run. Nghe hân nói xong lúc này mới chậm rãi ngừng nước mắt, chỉ là long bào của hân đã bị nàng làm ướt một mảng lớn.

Tề Diệp cũng không để ý, dùng tay xoa xoa hai mắt khóc đến đỏ hồng, cúi đầu hôn lên ấn đường nàng, nói "Trước mặt trẫm không cần phải cầu nể, người là loại người gì thì cứ thể hiện ra như thế, trẫm luôn thích xem bộ dáng của người lúc vì trẫm mà tranh đấu."

"Hoàng Thượng thật quái lạ" Nàng ách giọng nói.

"Ừ, trẫm chỉ như thế đối với người" cần mồi nàng một cái, thấy nàng không tiếp tục khóc, hân cuối cùng cũng nhẹ nhàng thờ ra.

Buổi tối Tề Diệp ngủ lại ở Chiêu Hoa Cung, Hạ Uyển Chi hầu hạ hân tắm gội, phát hiện trên lưng hân có một vết thương, nhìn liền biết đây là bị móng tay làm bị thương. Ánh mắt trầm trầm, nàng biết là ai làm, trong lòng có chút ghen muốn chết, hung hăng chà lên vết thương vài cái, dường như muốn tẩy đi vết thương kia.

Đêm đó nàng rất nhiệt tình, cuốn lấy hân đến không thở nổi, đúng là bởi vì như thế, mới làm hân càng muốn chinh phục nàng. Mỗi lần lại vừa tàn nhẫn vừa thương tiếc, lưu lại vô số dấu vết trên người nàng, nàng liền tục thờ dốc khóc lóc cầu xin tha thứ, trong lúc rên rỉ ngâm nga tên hân, khiến hân thỏa mãn không thôi.

Một đêm, hai người một lần lại một lần liều chết triển miên, thẳng tới khi nàng mệt mà nặng nề ngủ, không biết trời trăng gì.

Sáng ngày hôm sau hân thần thanh khí sảng rời giường thượng triều. Nhìn người đang nặng nề ngủ trên giường, cười xoa xoa mặt nàng, phản phó Hạ Bích để nàng ngủ nhiều thêm một chút.

Hạ Uyển Chi tình lại đã là buổi sáng, Huệ Phi các nàng tới thỉnh an đã bị Hạ Bích đuổi trở về, nghe thấy động tĩnh, Hạ Bích tiến vào, nói "Nuơng nuơng muốn dậy rồi sao?"

"Ừ, giờ nào rồi?" Nàng giật giật, tức khắc cảm thấy cả người nhức mồi, nhịn không được hít vào một hơi, xem ra tối hôm qua nàng đã quá ra sức.

"Sắp đến buổi trưa" Hạ Bích dọn dẹp giường, hầu hạ nàng mặc quần áo rửa mặt.

Hạ Uyển Chi âm thầm kinh ngạc cảm thán, nàng lại có thể ngủ lâu như vậy.

Dùng một chút cháo, Nhị hoàng tử biết nàng rời giường, đòi nàng đi thả diều, nàng cười gật đầu. Hai người chơi thả diều trong vườn, Tứ hoàng tử trong ngực bà vú vui vẻ đến há miệng cười to.

Nàng chơi với Nhị hoàng tử một lát đã có chút mệt mỏi, liền ngồi nghỉ ngơi. Nhìn Nhị hoàng tử cầm dây chạy tới chạy lui, khuôn mặt nhỏ hồng hồng, bộ dáng rất vui vẻ, nàng cảm thấy cứ bình yên sinh hoạt như thế cũng không tồi.

Từ khi triệu hạnh Liêm Tiếp dư, tiếp theo ba bốn ngày sau Tề Diệp cũng không triệu hạnh những người khác, phần lớn là ngủ lại ở Chiêu Hoa Cung. Thái Hậu bắt mẫn, gọi Hạ Uyển Chi đi Thọ Ninh Cung, lời bốn phận của Hoàng Hậu ra nói lại một lần cho nàng nghe. Muốn nàng dặn dò Hoàng Thượng đi các cung khác ngồi, làm đúng mưa móc đều phân.

Hạ Uyển Chi gật gật đầu đáp lời, buổi tối Tề Diệp tới Chiêu Hoa Cung, nàng liền khuyên bảo hân đi trong cung khác, hoặc là triệu hạnh người mới đến hầu hạ, hân vừa nghe liền biết là ý tứ của ai, nói "Trẫm có chừng mực, không cần để ý nhiều tới bên phía Thái Hậu." Nói xong cần mồi cái trên cổ nàng "Uyển Nhi hôm nay thật thơm" bàn tay không yên phận bóp nhẹ ngực nàng.

Hạ Uyển Chi đẩy hân ra một chút, hân chặn ngang bệ nàng lên không cho giãy giụa, nàng cười ôm lấy cổ hân, thò lại gần hôn hôn hân, sau đó bị hân hung hăng hôn lấy, không bao lâu đã bị hôn đến toàn thân mềm nhũn, quần áo trên người cũng không còn bao nhiêu.

Lúc hai người còn đang trầm luân, Hạ Uyển Chi cảm thấy có chút khác thường, đẩy đẩy hân. Tề Diệp bắt mẫn ngậm lấy ngực nàng mút một cái, dẫn tới nàng hừ một tiếng, tay theo vòng eo mà xuống...

"Đây là..." Tề Diệp nhìn vết máu trên tay, có chút không thể tiếp thu.

Hạ Uyển Chi vừa thấy, mặt tức khắc đỏ lên, đẩy hân ra đi vào gian phòng cách vách, không bao lâu thì đi ra, có chút thẹn thùng nói "Hoàng Thượng, đêm nay sợ là thần thiếp không thể hầu hạ Hoàng Thượng"

Tề Diệp đã rửa sạch tay, biết nàng thân mình không khoẻ, hân nhìn nhìn hạ thân mình, thờ dãi gọi Hạ Bích tới chuẩn bị chén thuốc cho nàng uống, biết khi tới quỹ thủy bụng nàng sẽ đau.

Hạ Uyển Chi thấy hân có vẻ không vui, nói "Không bằng Hoàng Thượng đi cung khác..."

"Trẫm mệt mỏi rồi" Hân nhìn nàng một cái, xốc chân lên nằm xuống. Hạ Uyển Chi cần cần mồi tiến lên, nắm lấy long căn hân vuốt ve lên xuống. Tề Diệp rên lên một tiếng, tay đã bắt đầu vuốt ve ngực nàng.

"Uyển Nhi" Cần thật mạnh trên cổ nàng một cái, Hạ Uyển Chi chỉ cảm thấy trên tay một mảnh ẩm áp, hân đã phóng xuất ra, cả người đều đang run rẩy, trên người nhiễm một tầng mồ hôi mỏng, không bao lâu hân cảm thấy mỹ mãn hôn hôn mặt nàng, nói "Đi rửa sạch một chút."

Nàng gật gật đầu, đi rửa sạch dấu vết trên tay, hân đã tự mình sửa soạn lại quần áo, thay đổi một chiếc áo ngủ. Hạ Bích rất mau gõ cửa bưng một chén canh nóng tiến vào, nhìn nàng uống xong mới rời đi.

Buổi tối Hạ Uyển Chi đi thiên điện nghỉ ngơi, thân mình nàng hiện giờ không sạch sẽ tất nhiên không thể cùng giường với hân. Nàng vừa muốn đi, Tề Diệp gọi nàng lại để nàng nằm nghỉ ngơi, hân trở về Ngọc Long Điện.

Hạ Uyển Chi thân mình không khoẻ, Huệ Phi các nàng cũng không cần đi thỉnh an. Thái Hậu biết được, sau bữa tối gọi Tề Diệp đi Thọ Ninh Cung. Tề Diệp đã từ chối hai lần, biết lần này nếu lại từ chối nói xem tâu chương, chỉ sợ Thái Hậu sẽ tức giận, dù sao cũng là mẫu hậu của hân, hân không thể không tôn trọng hiếu thuận nàng.

Chỉ là Tề Diệp trên đường đi biết Thái Hậu đã phái người gọi Triệu Tĩnh Di qua. Hân biết tâm tư Thái Hậu, Triệu Tĩnh Di tiến cung bị hân vắng vẻ cũng đã mấy ngày, thời điểm này cũng nên đến rồi.

Tới Thọ Ninh Cung, Thái Hậu mỉm cười gọi hân ngồi xuống. Triệu Tĩnh Di dịu dàng tiến lên hành lễ, bộ dáng cẩn thận khéo léo càng thêm xinh đẹp, khiến người ta nhìn không được phải nhìn nhiều thêm một lần.

Tề Diệp gọi nàng đứng dậy, Triệu Tĩnh Di ưu nhã khéo léo ngồi xuống, liếc mắt đưa tình nhìn hân. Thấy hân nhìn mình, tức khắc tim đập mạnh, trên mặt nóng mà đỏ lên, biểu tình thẹn thùng cúi đầu không dám nhìn thẳng hân, lại về cùng lưu ý ánh mắt hân.

Thái Hậu nhìn một màn này, thấy hân khoe miệng mỉm cười, biểu tình không có không hài lòng, trong lòng có chút vui vẻ.

Bữa tối, Triệu Tĩnh Di lui xuống. Thái Hậu vẫn chưa nhiều lời, chỉ là dặn dò hẳn ăn nhiều một chút, Tề Diệp gật gù đầu, gấp cho nàng thêm một chút thức ăn.

Dùng bữa xong Tề Diệp nói chuyện hàn huyên cùng Thái Hậu một lát mới rời đi. Thái Hậu từ đầu đến cuối không đề cập chuyện muốn hẳn triệu hạnh người mới, không phải nàng không đề cập tới, mà Hoàng Thượng khẳng định biết nàng làm như vậy là có dụng ý gì.

Bởi vậy, Thái Hậu biết được Tề Diệp lệnh người đi treo đèn lồng trước cửa cung Triệu Tĩnh Di, liền biết ngày huy hoàng của Triệu gia sắp tới rồi.

Triệu Tĩnh Di vui mừng khôn xiết nhìn Quang Thuận công công rời đi, ý cười đầy mặt mặc cho ai cũng nhìn ra được nàng đang rất vui vẻ.

Tiểu Mai phân phó chuẩn bị nước ấm, rải không ít cánh hoa trong nước, lại lau không ít hương liệu trên da thịt tinh tế của nàng, cả người đều thơm ngát, nàng nhìn không được hất xi một cái.

Tắm gội xong Triệu Tĩnh Di đứng dậy ra khỏi thùng tắm, đúng lúc này cửa phòng bị gõ vang, hai người liếc nhau, Tiểu Mai hỏi "Chuyện gì?"

"Nô tỳ là Nguyệt Tú ma ma của Thượng Cung Cục."

Triệu Tĩnh Di nhú nhú mày, đợi Tiểu Mai hầu hạ ăn mặc chỉnh tề mới lên tiếng "Nguyệt tú ma ma có chuyện gì sao?" Nàng biết tháng này Nguyệt Tú ma ma chuyên môn chương quản việc phi tần thị tẩm, đến lúc này làm Triệu Tĩnh Di có chút thấp thòm.

"Nô tỳ dựa theo cung quy tới kiểm tra thân thể Triệu tú nữ, nếu có mạo phạm mong được thứ tội." Nguyệt Tú ma ma bắt đầu rửa sạch tay, cung nữ khác mờ bính phong vây quanh nàng ra.

Triệu Tĩnh Di sắc mặt biến đổi, tay phải giấu ở sau người, nàng vừa mới tắm gội, còn không kịp chuẩn bị. "Không phải lúc trước đã kiểm tra qua rồi sao?"

"Đây là quy củ trong cung, nô tỳ cũng là ẩn theo quy củ mà làm việc." Nguyệt Tú ma ma nghiêm trang nói, tiếp nhận khăn tay cung nữ truyền tới, nàng xoa xoa tay, nói "Mời thoát ý"

"Không cần" Triệu Tĩnh Di nắm vạt áo lui về phía sau, có chút kinh hoàng nói.

"Chẳng lẽ Triệu tú nữ không dám?" Nguyệt Tú ma ma như rồng mây, biểu tình lạnh xuống.

"Ta... Ta muốn gặp Thái Hậu" Nếu để Nguyệt Tú ma ma kiểm tra, sao nàng có thể ở lại hậu cung, chẳng phải Triệu gia sẽ hổ thẹn?

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 139

Edit: Thảo Hoàng quý phi

Beta: Nga Dung hoa

Triệu Tĩnh Di kiên quyết không chịu nghiệm thân. Nguyệt Tú ma ma nhìn nàng ta một cái, nghiêng đầu ra hiệu cho cung nữ sau lưng. Triệu Tĩnh Di nhìn tiểu cung nữ rời đi có hơi lo lắng, cho Tiểu Mai đi gọi viện binh. "Nương nương, Triệu tú nữ không chịu nghiệm thân, yêu cầu gặp Thái Hậu nương nương."

Hạ Uyển Chi đang tắm cho Tứ hoàng tử. Tứ hoàng tử rất thích tắm rửa, nghịch ngợm đá bọt nước, nhếch miệng cười ha ha. Lúc tắm rửa xong, Hạ Bích cầm lấy khăn vải, lau thân thể cho Tứ hoàng tử. Hạ Uyển Chi mặc quần áo vào cho đứa nhỏ, giao cho nữ nương ru ngủ. Nàng xoa xoa tay, cung nữ tiến lên sửa sang lại cung trang cho nàng, lúc này mới chậm rãi đi đến Trữ Tú Cung.

Hạ Uyển Chi vừa đến đã nhìn thấy Thái hậu đã ở Trữ Tú Cung, Nguyệt Tú ma ma quỳ trên mặt đất. Nàng nhẹ nhàng không tiếng động tiến vào. Cung nhân lớn tiếng thông báo "Hoàng hậu nương nương đến!"

Mọi người vội cúi người hành lễ. Thái hậu trông thấy nàng đến thì hơi bất ngờ. Dù vậy bà vẫn ung dung xem nàng ta hành lễ, nói "Hoàng hậu cũng tới sao?"

"Nghe nói Trữ Tú Cung rất náo nhiệt, thần thiếp phụ trách quản lý hậu cung, đương nhiên phải bận tâm đến!" Nàng cười, ánh mắt lướt qua người Triệu Tĩnh Di, vẻ mặt không thay đổi.

Thái hậu vừa nghe, trong lòng mất hứng. Nàng ta đây là tự cao tự đại trước mặt mình. "Hoàng hậu thật làm tròn bổn phận." Mặt Thái hậu không chút thay đổi nói.

"Đều là bổn phận của thần thiếp!" Hạ Uyển Chi khiêm tốn nói.

Hai người hàn huyên vài câu. Hạ Uyển Chi nhìn Nguyệt Tú má má, hỏi "Nguyệt Tú làm chuyện gì khiến cho thái hậu mất hứng, thần thiếp nhất định phạt nặng."

"Chắc hẳn Hoàng hậu đã biết được, ai gia cũng không cần nhiều lời. Không biết ai cho Nguyệt Tú lá gan, lại dám đi hạ phạm thượng." Thái hậu không nể mặt Hạ Uyển Chi, cũng không vòng vo với nàng, lúc nói chuyện rõ ràng không hài lòng.

Hạ Uyển Chi cười, nàng cũng không giả bộ, nói "Nguyệt Tú là thần thiếp phái tới. Dựa theo quy củ, trước khi thị tẩm, mỗi tú nữ thị tẩm đều phải nghiệm thân. Đây là tôn kính đối với Hoàng Thượng. Quy củ trong cung chắc hẳn Thái hậu còn rõ ràng hơn thần thiếp. Nguyệt Tú cũng không làm sai."

"Ý tứ của Hoàng hậu là ai gia làm sai?" Thái hậu khiêu mi, giọng nói trầm xuống.

"Thần thiếp không dám, thần thiếp chỉ phân tích chuyện. Hơn nữa, chỉ là Triệu tú nữ nhỏ nhọ lại dám không để lời của thần thiếp vào mắt, thật làm căn. Huống chi nếu Thái hậu che chở Triệu tú nữ, chỉ sợ sẽ bị người khác đem pha, tổn hại đến thanh danh của Thái hậu."

"Người đang nhắc nhở ai gia không tuân thủ cung quy, bao che khuyết điểm sao?" Thái hậu nhìn nàng chăm chăm, vẻ mặt không vui. Hạ Uyển Chi không kiêu không nịnh: "Thần thiếp không dám!"

"Hừ!" Thái hậu không vui nói: "Hoàng hậu nên biết có một số việc không thể làm quá mức, đánh chó còn phải xem mặt chủ. Hoàng hậu thông minh như vậy, nhất định biết rõ nên làm như thế nào. Chuyện hôm nay đã xảy ra ai gia không truy cứu. Nếu làm không tốt, ai gia chắc chắn sẽ không dễ dàng tha thứ."

"Thần thiếp biết Thái hậu từ trước đến nay đều chỉ công vô tư, mềm lòng nhân hậu. Thần thiếp đương nhiên sẽ làm tốt nhiệm vụ Thái Hậu giao phó." Nàng liếc nhìn Nguyệt Tú ma ma, nói: "Kiểm tra đi, nếu là tú nữ, nên tuân thủ cung quy."

Thái hậu nghe vậy sắc mặt thay đổi "Hoàng hậu!"

"Thái hậu bớt giận. Thần thiếp chỉ làm theo quy củ thôi. Nếu làm theo quy củ cũng là sai, như vậy thần thiếp chỉ có thể thỉnh giáo Thái hậu có nên tuân thủ cung quy không!" Triệu Tĩnh Di nhìn Nguyệt Tú đến gần, toàn thân run lên, vội vàng nhìn Thái hậu, cầu khẩn nói "Thái hậu cô mẫu!"

Lúc này Thái hậu không biết được bí mật của Triệu Tĩnh Di. Thấy Hạ Uyển Chi cúi cung quy ra nhắc nhở mình, mặc dù bà ta tức giận, nhưng lại không cách nào phân bác, chỉ đành phải trấn an nhìn Triệu Tĩnh Di, nói: "Nếu làm việc theo quy củ, đương nhiên ai gia sẽ không can dự. Chỉ là chuyện hôm nay, ai gia sẽ nhớ kỹ!"

"Thái hậu nhân từ!" Hạ Uyển Chi khẽ hành lễ, phân phó bọn ma ma bắt đầu kiểm tra thân thể của Triệu Tĩnh Di.

Triệu Tĩnh Di quá sợ hãi, đẩy Nguyệt Tú ma ma ra, chạy đến sau lưng Thái hậu, đáng thương cầu khẩn "Thái hậu cô mẫu, không cần làm vậy!"

"Làm càn, nếu đã vào cung thì phải theo quy củ trong cung." Thái hậu nhíu mày, thấy nàng ta thật sự không muốn. Lúc này bà cũng không nên che chở nàng ta, chỉ đành phải trấn an nói "Đi đi, không có việc gì. Trước kia ai gia cũng kiểm tra qua rồi. Có ai gia ở đây, không ai dám làm khó ngươi." Lúc nói những lời này, Thái hậu liếc mắt nhìn Hạ Uyển Chi.

Về mặt Hạ Uyển Chi nhàn nhạt, thấy bà ta nhìn lại, chậm rãi cười một tiếng. Nàng cười khiến Thái hậu càng tức giận, mấp máy miệng chịu đựng không nói gì. Triệu Tĩnh Di nào dám đề cho Nguyệt Tú ma ma kiểm tra. Nàng ta quá sợ hãi, cầm lấy vạt áo của Thái hậu không buông "Thái hậu..."

"Nghe lời!" Thái hậu vỗ tay của nàng ta, hơi cảnh cáo nhìn nàng ta một cái.

Triệu Tĩnh Di đương nhiên muốn nhu thuận nghe lời, chỉ tiếc, nếu nàng nghe lời đi kiểm tra rồi, thì nàng sao có thể gặp người?

Nghĩ tới đây, Triệu Tĩnh Di cắn môi liếc nhìn Hạ Uyển Chi. Không biết vì sao nàng cảm thấy vị hoàng hậu này dường như cố ý nhắm vào nàng. Quay người một cái, Triệu Tĩnh Di ngoan ngoãn buông tay ra, đi theo Nguyệt Tú vào trong phòng. Chi là đi vài bước, cả người nàng ta mềm nhũn, té xuống...

Thái hậu thấy thế quá sợ hãi, Hạ Uyển Chi thấy vậy nhủ mày, nhìn cung nữ tay chân luống cuống đỡ người nằm lên giường. Cung nữ vội vội vàng vàng đi ra ngoài gọi thái y. Thái hậu đứng trước giường, về mặt khăn trương.

Bọn ma ma ấn huyết nhân trung giữa mũi và miệng, nhưng người vẫn không tỉnh dậy. Hạ Uyển Chi cảm thấy kỳ quái, tiến lên, nói: "Thái hậu đừng gấp. Triệu tú nữ tất nhiên sẽ không có chuyện gì." Nói xong nàng cầm lấy tay của Triệu Tĩnh Di, dùng cây kim may bên nhón đâm một cái lên tay nàng ta. Nàng muốn nhìn xem nàng ta có thể giả bộ tới khi nào. Vừa rồi rõ ràng nàng nhìn thấy lông mi của nàng ta run rẩy, cũng không giống như người đang hôn mê.

Quả nhiên, Triệu Tĩnh Di bị đau hừ một tiếng, Hạ Uyển Chi nói: "Tĩnh rồi!" Triệu Tĩnh Di biết không thể tiếp tục giả vờ, cố làm ra vẻ suy yếu tỉnh lại, về mặt kinh ngạc: "Thái hậu cô mẫu, Hoàng hậu, thế này là thế nào?"

"Ngươi không sao là tốt rồi!" Thái hậu trấn an vỗ tay của nàng ta "Đừng lo lắng, đã đi truyền ngự y rồi. Thân thể khó chịu thì cứ nằm nghỉ ngơi. Chuyện thị tắm đêm nay..."

"Tần thiếp không sao!" Sợ Thái hậu không để cho nàng ta thị tắm, nàng ta vội vã lên tiếng. Hạ Uyển Chi nghe được, cười: "Vậy thì để cho người phía dưới chuẩn bị nghiệm thân đi."

"Tần thiếp... Tần thiếp đột nhiên cảm thấy thân thể khó chịu, chỉ sợ, chỉ sợ không thể... Thị tắm." Nàng nhìn Hạ Uyển Chi, quyết định buông tha việc thị tắm, hôm nay lừa gạt cho qua chuyện. Hạ Uyển Chi há miệng để nàng ta trốn thoát như vậy, nói: "Chờ ngự y nhìn rồi nói!"

Thái hậu mất hứng: "Nếu thân thể Triệu tú nữ khó chịu, từ chối chuyện thị tắm cũng không phải không thể. Hoàng hậu không nên quá phận."

"Thái hậu thật oan uổng thần thiếp. Thần thiếp cũng là vì muốn tốt cho Triệu tú nữ. Nếu thân thể đã khó chịu, ngự y nhìn một chút không phải tốt hơn sao? Những thứ khác chờ ngự y nhìn nói sau cũng được."

"Hoàng hậu có ý gì?" Thái hậu không ngốc, nghe ra nàng nhắm vào Triệu Tĩnh Di, nghiêm mặt nói: "Có phải hôm nay Hoàng hậu hồ đồ rồi hay không?"

"Tại sao Thái hậu nói ra lời ấy?" Hạ Uyển Chi mỉm cười hỏi. Thái hậu đang muốn nói chuyện, nhìn ngự y tiến đến, há to miệng muốn nói lại thôi. Chi là nhìn thật sâu Hạ Uyển Chi, trong lòng thêm oán khí.

Ngự y thỉnh an các nàng sau đó bắt đầu bắt mạch cho Triệu Tĩnh Di. Nàng ta có hơi chột dạ, lại cũng không dám không để cho ngự y nhìn ra. Ngự y bắt mạch xong, nói "Thân thể Triệu tú nữ không có gì đáng ngại."

"Có thể thị tắm không?" Không đợi Thái hậu mở miệng, nàng hỏi. Ngự y gật đầu: "Hồi bẩm Hoàng hậu nương nương, cũng không sao!" Triệu Tĩnh Di vừa nghe xong, thiếu chút nữa ngất đi.

"Thái hậu cũng nghe thấy rồi chứ? Thân thể Triệu tú nữ không đáng ngại, chuẩn bị một chút, cần phải đưa đến Ngọc Long Điện. Hình như Hoàng Thượng đã đến rồi. Nếu để lỡ canh giờ cũng không hay." Thái hậu suy nghĩ một chút gật đầu. Triệu Tĩnh Di sớm được sủng ái một chút, chính mình cũng an tâm.

Chi là Triệu Tĩnh Di nào dám, nàng nói "Thưa Thái hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương, thân thể tần thiếp khó chịu, chỉ sợ không thể..."

"Như thế xem ra, chuyện Triệu tú nữ thất trinh cũng là không có lừa thì sao có khó?" Không đợi thái hậu mở miệng, Hạ Uyển Chi nói. Tiếng nói vừa dứt, các nàng đều bị kinh sợ hết hồn. Triệu Tĩnh Di bị đâm giữa chỗ đau, sắc mặt tái đi. Sắc mặt Thái hậu âm trầm, tức giận đến đôi môi run rẩy: "Hoàng hậu, ngươi nói gì cơ?"

"Thái hậu bớt giận. Không phải thần thiếp bịa đặt, mà là có người nói cho thần thiếp, nói là Triệu tú nữ đã không còn tắm thân xử nữ!" Không để ý tới Thái Hậu suy chút nữa ngắt đi, nàng nhìn chằm chằm Triệu Tĩnh Di, nói: "Bản cung nói có đúng không?"

Triệu Tĩnh Di trừng lớn hai mắt, bị chằm chằm Hạ Uyển Chi nhìn chằm chằm không chỗ ẩn nấp, về mặt kinh hoàng "Không phải... Không phải vậy, bọn họ ngấm máu phun người!"

"Có phải ngấm máu phun người hay không, chỉ cần kiểm tra một chút sẽ biết." Nàng nói "Hôm nay xem ra cần bản không cần kiểm tra. Hành động của ngươi đã nói cho bản cung người nọ không nói dối!" Hạ Uyển Chi trầm giọng nói: "Triệu tú nữ thật là to gan, lại dám làm ra tội khi quân, ngươi..."

Nàng còn chưa nói hết, vội vàng không kịp chuẩn bị thì cảm giác một ngọn gió thổi đến, ngay sau đó trên mặt bị đau. Cả người nàng đều bối rối, nhìn về mặt Thái hậu nổi giận, nói: "Thần thiếp đã làm sai điều gì ạ?"

"Ngươi dám bôi nhọ thanh danh của nàng ấy. Hôm nay ai gia sẽ không để yên cho ngươi!" Thái hậu tức giận nói.

Hạ Uyển Chi vuốt ve mặt sưng đỏ, nói "Có phải bôi nhọ hay không, chỉ cần điều tra là rõ." Hạ Bích cầm lấy tay của Triệu Tĩnh Di, vén tay áo lên, lộ ra cánh tay trơn bóng, cần bản không thấy dấu thủ cung sa.

Nàng nói "Chẳng lẽ Thái hậu cảm thấy thần thiếp có bản lĩnh xóa dấu thủ cung xa của Triệu tú nữ sao?" Thấy về mặt Thái hậu không dám tin, nàng lại nói "Nếu Thái hậu cảm thấy thần thiếp ngấm máu phun người thì cứ cho người kiểm tra thân thể Triệu tú nữ, xem nàng ta có phải xử nữ hay không?"

"Người làm càn!" Thái hậu giận dữ, nhìn chăm chăm, giơ tay lên định tát xuống. Hạ Uyển Chi đã chuẩn bị sẵn sàng để bị đánh. Dù sao nàng bị úy khuất có thể tìm Tề Diệp khóc lóc kể lể, chiếm được sự đồng tình của hắn. Kể từ đó hắn sẽ càng thêm đề tâm tới mình, mà bắt hòa với Thái hậu.

Chi là bạt tai trong suy đoán cũng không rơi xuống. Ngược lại là nàng được người che chở ở phía sau, bạt tai rơi xuống trên thân người hắn.

Nàng ngẩng đầu đã nhìn thấy thân ảnh cao to của Tề Diệp, sừng sốt một chút, lập tức tâm tình phức tạp, hơn hết là mừng thầm.

Thái hậu cũng không đánh vào mặt Tề Diệp. Cái bạt tai rơi vào trước ngực hắn, có hơi đau. Bà trông thấy hắn, hơi sừng sốt, nói "Hoàng Thượng có ý gì đây?"

"Thái hậu bớt giận. Cho dù hoàng hậu có không đứng, cũng không cần Thái hậu phải tự mình ra tay." Hắn âm thầm bóp bóp tay của Hạ Uyển Chi an ủi. Thái hậu cười nhạo một cái "Hoàng thượng tới vừa đúng lúc. Đường đường một Hoàng hậu thế nhưng lại bôi nhọ một tú nữ nho nhỏ, nói ra sợ sẽ bị người nhạo báng."

"Thần thiếp không có!" Hạ Uyển Chi úy khuất cảm nắm lấy áo bào sau lưng Tề Diệp, yếu ớt lên tiếng.

Lòng Tề Diệp hướng về nàng, nói "Nếu Thái hậu đã cảm thấy Hoàng hậu bôi nhọ Triệu tú nữ. Vậy để chứng minh Triệu tú nữ trong sạch, cho người kiểm tra thân thể của nàng ta là tốt nhất."

"Hoàng Thượng đang hoài nghi Triệu tú nữ sao?" Thái hậu xấu hổ trừng mắt. "Đây là biện pháp tốt nhất!" Tề Diệp không hề nhượng bộ chút nào.

Hai người đối mặt một lát, Thái hậu nhìn mặt Triệu Tĩnh Di xám như tro, lại nhìn cánh tay của nàng ta. Trên tay phải xác thực không thấy thủ cung sa. Có thể làm cho thủ cung sa biến mất chỉ có đã bị phá thân. Thái hậu bắt đầu thấp thòm bất an. Không đợi thái hậu lên tiếng, Tề Diệp đã gọi Nguyệt Tú ma ma tiến đến. Thái hậu kịp phản ứng, nói "Cho Nguyệt Hà ma ma đến." Nguyệt Hà ma ma là người của bà, cho dù có biến số gì, nàng ta cũng biết nên làm gì.

Tề Diệp gật đầu. Hạ Uyển Chi khẽ nhủ mày, liếc nhìn Hạ Bích. Hạ Bích hiểu ý lui ra ngoài.

Không bao lâu Nguyệt Hà ma ma đến Trữ Tú Cung. Triệu Tĩnh Di gây ra động tĩnh lớn như vậy, những tú nữ khác đã phát giác. Mặc dù không dám thám thính lộ liễu, nhưng vẫn cho người của mình đi ra hỏi thăm.

Triệu Tĩnh Di còn chưa nguyện ý bị kiểm tra thân thể, cầu khẩn nhìn về phía thái hậu. Thái hậu dùng ánh mắt ra hiệu nàng ta không cần lo lắng. Lúc này nàng ta mới đi theo bọn ma ma vào trong phòng.

Không bao lâu, Nguyệt Hà ma ma đi ra. Triệu Tĩnh Di mặc quần áo xong xuôi, cũng đi ra theo. Nguyệt Hà ma ma hành lễ nói "Hồi bẩm Hoàng Thượng, Hoàng Hậu, Thái Hậu, Triệu tú nữ..." Thái hậu nồn nóng nhìn nàng ta. Nguyệt Hà nói "Triệu tú nữ đã không còn tâm thân xử nữ!"

Vừa dứt lời, sắc mặt Triệu Tĩnh Di trắng bệch nhìn về phía Tề Diệp. Tề Diệp nhìn nàng ta, mặt lộ vẻ ghét, tựa như một thanh lợi kiếm cắm vào trong lòng nàng ta, làm cho nàng ta đau đớn khó chịu, xấu hổ vô cùng.

Thái hậu lão đạo bước đi, thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh, thật may được Quế Tú ma ma đỡ. Hạ Uyển Chi đã sớm biết kết quả. Nàng cũng biết Nguyệt Hà không dám nói dối. Cho dù nàng ta là người của Thái hậu thì sao. Con người ta luôn có lòng tham, có sợ hãi, chỉ muốn lợi dụng người khác, ai nàng cũng có thể sử dụng. Sắc mặt Tề Diệp xanh mét nhìn thoáng qua Triệu Tĩnh Di, lạnh lùng nói "Người đầu, lời nàng ta ra..."

"Hoàng Thượng!" Thái hậu miễn cưỡng giữ vững tinh thần, chỉ tiếc rên rỉ không thành tiếng, liếc nhìn Triệu Tĩnh Di, nói "Hoàng Thượng, ai gia có việc muốn nói với Hoàng Thượng."

"Không có gì để nói. Triệu gia khi quân phạm thượng, tội nên tịch thu tài sản, giết kẻ phạm tội." Triệu Tĩnh Di vừa nghe, dọa nàng ta tâm loạn như ma, nhất thời không biết nên làm sao. Lần này có hôn mê thật sự đi nữa Thái hậu cũng sẽ chẳng quan tâm nàng ta.

"Đều đi ra ngoài đi!" Thái hậu biết rõ, nếu dựa theo luật pháp, xác thực nên chém. Nhưng đó là thân nhân của bà, sao thái hậu có thể trơ mắt nhìn thân nhân của mình bị chém đầu đây?

Hạ Uyển Chi cũng không rời đi, Hoàng Thượng không có mở miệng. Nàng không để lại cho Thái hậu mặt mũi, nói "Triệu tú nữ không nên lừa gạt Hoàng Thượng. Trình tiết của một nữ tử là chuyện quan trọng cỡ nào, nàng ta đã là tàn hoa bại liễu, lại vẫn vọng tưởng hầu hạ Hoàng Thượng..."

Tề Diệp càng thêm tức giận. Hắn đường đường vua của một nước, thế nhưng thiếu chút nữa đã bị một nữ tử lừa gạt, thật sự xem hắn như hôn quân sao?

"Hoàng hậu!" Sắc mặt Thái hậu trắng bệch, cảnh cáo nói.

"Thái hậu minh giám, thần thiếp nói đều là sự thật." Nàng vuốt ve mặt sưng đỏ, hít vào một hơi. Tề Diệp ngược mi nhìn nàng một cái.

"Hoàng hậu đi xuống trước đi, cho ngự y nhìn vết thương trên mặt." Dù tức giận, Tề Diệp không muốn làm lớn chuyện. Tự tôn của nam nhân đã bị Triệu Tĩnh Di hung hăng tát cho một cái, hắn sẽ không dễ dàng tha cho Triệu gia. Hạ Uyển Chi có chút mất hứng, lại biết nếu hắn đã mở miệng, nàng không thể không nghe theo. Nàng gật đầu, sau khi hành lễ nhìn thoáng qua Triệu Tĩnh Di ngã vào trong ngực cung nữ, trong lòng đặc ý.

Thái hậu nhìn thân ảnh rời đi, oán hận siết chặt quả đấm. Bà không ngờ, biết rõ những chuyện này đều là Hoàng Hậu gây ra. Càng làm cho nàng tức giận là Triệu Tĩnh Di lại dám giấu giếm chuyện lớn như vậy. "Hoàng Thượng, ai gia cầu xin Hoàng Thượng nể mặt ai gia, chuyện hôm nay không truy cứu nữa. Ai gia sẽ cho người đưa Tĩnh Di ra cung, chỉ nói là thân thể khó chịu không thể hầu hạ Hoàng Thượng."

"Có phải Thái hậu muốn đơn giản hóa chuyện này không?" Tề Diệp khiêu mi, thần tình lạnh lùng. "Hoàng Thượng, Triệu gia là nhà cừu cừu Hoàng Thượng. Năm đó Hoàng Thượng đăng cơ, nếu không có Triệu gia toàn lực ủng hộ, đi theo giúp đỡ, Hoàng Thượng làm sao có thể dễ dàng ngồi trên ngôi vị hoàng đế?" Thái hậu nói "Hoàng Thượng cũng không nên vọng ân phụ nghĩa!"

"Vong ân phụ nghĩa sao?" Tề Diệp cảm thấy buồn cười "Những năm nay trẫm cũng không bạc đãi Triệu gia."

"Hoàng Thượng..." Thái hậu cắn cắn môi, rất thất vọng, rất khó chịu "Chẳng lẽ Hoàng Thượng không niệm tình mẫu tử? Dù sao cũng là ai gia hoài thai mười tháng sinh hạ Hoàng Thượng. Hoàng Thượng còn nhớ lúc ba tuổi Hoàng Thượng bị bệnh, ai gia không ăn không uống, ở bên giường chăm sóc?"

"Hoàng Thượng tám tuổi phát bệnh thuy đậu. Mọi người đều nói không trị được. Là ai gia kiên trì cầu xin tiên đế tìm thái y tốt nhất, mỗi ngày, ngậm đắng nuốt cay chăm sóc Hoàng Thượng, cho đến khi Hoàng Thượng lành bệnh." Thái hậu nói xong than thở khóc lóc, Tề Diệp giữ nguyên vẻ mặt không thay đổi.

"Lúc Hoàng Thượng mười tuổi vấp ngã đập đầu gối, lại là một tay ai gia chăm sóc. Chẳng lẽ Hoàng Thượng đã quên rồi?"

"Nếu những thứ này Hoàng Thượng đều đã quên, ai gia cũng không quan tâm. Bởi vì khi đó Hoàng Thượng còn nhỏ, không hiểu chuyện, không biết đề bảo vệ Hoàng Thượng, ai gia đã phải bỏ ra bao nhiêu. Ai gia đều không để ý." Thái hậu lau nước mắt, nhìn thẳng vào hắn, nói "Năm đó tiên đế triều miên trên giường bệnh, muốn truyền ngôi vị hoàng đế cho Khang Ninh vương, là ai sửa đổi di chiếu..."

Đôi mắt này lên, Tề Diệp nhủ mày "Triệu gia tội chết có thể thoát, tội sống khó tha. Trẫm có thể tha mạng của bọn họ, nhưng Triệu Tĩnh Di nên xử trí như thế nào. Trẫm không muốn nhiều lời, thái hậu nhìn rồi làm đi!"

Đúng vậy, là Triệu Tĩnh Di, không phải Triệu Tĩnh Dung!

Hắn biết rõ, vẫn luôn biết rõ. Trước kia có thể nhẫn nhịn dung thứ, hôm nay nằng ta làm ra loại chuyện kia, hắn làm sao có thể để nằng ta tiếp tục vũ nhục mình?

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 140

Edit: Nhã Hiền phi

Beta: Nga Dung hoa

"Thái Hậu thật sự không có cách nào cứu vãn đường sống sao?" Quế Tú ma ma lấy ra một cái bình sứ nhỏ, tâm trạng nặng nề.

Thái Hậu nghe vậy, trong lòng đột nhiên dâng lên một nỗi oán hận, gặn dừ hất đổ mọi thứ trên bàn, chén trà rơi loảng xoảng nát đầy đất: "Đều là do tiện nhân kia!"

Quế Tú ma ma vội vàng im lặng không dám lẩm lời.

Thái Hậu tức giận đến run cả người, lưng lay ngã bịch xuống ghế. Bà biết đều do Hoàng Hậu quấy phá, nhưng cái chính là nằng ta làm nhiều việc như vậy, còn bà thì không giữ nổi một đứa cháu gái?

"Thái Hậu, Triệu tú nữ thỉnh." Thái Hậu đang chuẩn bị nổi nóng, từ cửa đã truyền đến âm thanh của cung nhân.

Quế Tú ma ma liếc mắt nhìn Thái Hậu một cái, không dám lên tiếng. Thái Hậu thờ dãi, phân phó: "Chuẩn bị đồ cho tốt đi!"

"Vâng!" Quế Tú ma ma biết Thái Hậu không đành lòng, nhưng giữa Triệu gia và Triệu tú nữ bà cần chọn một cái, ai trọng ai nhẹ không cần suy nghĩ nhiều cũng biết.

Thái Hậu đến Trữ Tú Cung, Triệu Tĩnh Di vừa nhìn thấy bà liền vội vàng tiến đến quỳ trên mặt đất, hai mắt đầm lệ, sảm hỏi nói: "Thái Hậu cô mẫu, đều là Tĩnh Di không tốt, không nên dấu diếm mọi chuyện. Tĩnh Di cũng là bị người ta hại, ngày ấy Tĩnh Di đi lễ tạ thần cũng không nghĩ mình sẽ bị người khác trối lại mang đi..." Nói đến đây, Triệu Tĩnh Di dường như không muốn hỏi tường lại ngày ấy, nghẹn ngào rơi lệ: "... lúc tỉnh lại, đã bị người hủy hoại trong sạch..."

"Đứa nhỏ đáng thương, ai gia biết người không sai!" Thái Hậu đau lòng không thôi, nhìn nữ tử như hoa như ngọc bị hủy hoại trong sạch, trong lòng bà cực kỳ khó chịu. Nhưng nếu đã không còn trong sạch thì cũng không nên dấu diếm, hậu cung là nơi nào? Một khi bị phát hiện, toàn bộ gia tộc cũng có thể suy tàn sụp đổ, tình trạng hiện nay của Triệu gia chính là như vậy. Nếu bà không phải là mẹ đẻ Hoàng Thượng, lấy tình cảm đường dục cả đời đã động tới Hoàng Thượng, hắn làm sao có thể tha thứ Triệu gia?

"Thái Hậu, Tĩnh Di thật sự biết sai rồi. Tĩnh Di cũng là người bị hại, Tĩnh Di không phải không biết liêm sỉ..." Triệu Tĩnh Di hy vọng có thể lấy được sự đồng cảm của Thái Hậu, Thái hậu có thể cứu được nằng.

"Ai gia biết, đừng lo lắng, sự việc này ai gia sẽ xử lý." Thái Hậu trấn an vài câu, liếc mắt nhìn Quế Tú ma ma một cái, nói: "Phòng bếp nấu chén thuốc, thôi cho người rồi uống đi."

Có Thái Hậu ra mặt, Triệu Tĩnh Di đương nhiên không cần lo lắng, gạt đầu, ngoan ngoãn bưng chén thuốc nóng định uống. Thái Hậu nói: "Tĩnh Di!"

"Thái Hậu có gì phân phó?" Triệu Tĩnh Di không nghĩ ngờ hỏi.

Thái Hậu nhìn chén thuốc, lại nhìn nằng, thôi thì dùng mệnh của nằng đổi lấy mấy trăm mạng người Triệu gia cũng là đáng giá. Thái Hậu cắn môi, miễn cưỡng nở nụ cười, nói: "Không có việc gì, uống thuốc đi!"

Triệu Tĩnh Di đương nhiên không biết chén thuốc này chẳng những không thể cứu người mà còn hại người. Nhưng nằng vẫn không hề nghi ngờ, chỉ cho rằng đây là một chén thuốc đơn thuần mà thôi, thế nên thôi thôi xong liền chậm rãi uống hết. Chén thuốc rất đắng, nằng uống một ngụm, nhin không được nhửu mảy.

Thái Hậu không đành lòng nhìn nằng, nghiêng đầu hướng về phía nơi khác, đôi tay nắm gắt gao. Thù hận hôm nay, thù hận của Tĩnh Di, Thái Hậu thề, bà nhất định sẽ tìm Hoàng Hậu đòi lại. Nếu không phải nằng ta giữ tròn, người trước mắt làm sao lại rơi vào cảnh hồng nhan bạc mệnh?

Triệu Tĩnh Di đặt chén thuốc xuống một bên, cầm khăn tay lau miệng, nói: "Tĩnh Di biết Thái Hậu cô mẫu đối xử với Tĩnh Di tốt nhất, sau này Tĩnh Di nhất định sẽ phụng dưỡng Thái Hậu cô mẫu thật tốt."

"Thật là hài tử ngoan!" Thái Hậu tức khắc cảm thấy chua xót, bà vội vàng ngừng đầu kiểm chế nước mắt đang âm thầm rơi xuống.

"Thái Hậu!" Triệu Tĩnh Di thấy bà rơi lệ có chút ngạc nhiên: "Có phải Tĩnh Di khiến người tức giận không?"

"Không phải!" Thái Hậu hít vào một hơi, vỗ vỗ tay nằng, nói: "Tĩnh Di yên tâm, ai gia nhất định sẽ không khiến người phải chịu oan ức..."

"Tĩnh Di biết Thái Hậu cô mẫu luôn tốt nhất! Cha còn nói, sau này Tĩnh Di tiến cung phải nghe lời Thái Hậu cô mẫu nói, phải hiếu thuận phụng dưỡng Thái Hậu cô mẫu. Về sau Tĩnh Di nhất định sẽ làm trâu làm ngựa báo đáp Thái Hậu cô mẫu." Nằng thề.

"Tĩnh Di ~" Mấy lời nói vừa rồi làm Thái Hậu cảm động không thôi, nghĩ đến chuyện nằng đã uống độc dược, vội hoảng hốt nói: "Người tới, gọi ngự y, mau gọi ngự y, gọi ngự y..." Quế Tú ma ma phản ứng ngay tức khắc, liền chạy ra ngoài, kinh hoảng sai người gọi thái y.

Triệu Tĩnh Di không rõ nguyên do: "Thái Hậu, người làm sao vậy? Có phải trong người khó chịu hay không?"

Nói xong nằng vội vàng rời giường, chuẩn bị đỡ Thái Hậu nằm nghỉ ngơi. Nằng mới vừa đứng dậy, cả người đều đau nhức kinh khủng, trong bụng quặn quai, nằng liền ôm bụng ngã xuống giường: "Thái Hậu... Cô mẫu... Ta..."

Chỉ trong chốc lát, Triệu Tĩnh Di đã đau đến nổi sắc mặt tái nhợt, cả người đỏ mồ hôi lạnh, đôi môi trở nên xanh tím đen nhánh không còn huyết sắc. Thái Hậu biết độc dược phát tác, sợ hãi gọi lớn tiếng: "Người tới, người tới, ngự y, ngự y ở đâu, ngự y..."

Triệu Tĩnh Di không ngóc, nhìn Thái Hậu kinh hoàng như thế, cộng với vẻ mặt áy náy tự trách, nằng biết việc mình thất tình vẫn chưa giải quyết, cũng không phải dễ dàng giải quyết như vậy. Nằng há miệng thờ dốc, đang muốn nói chuyện, cổ họng đột nhiên nóng lên, khóe miệng tràn máu, có điều không phải đỏ tươi mà là hồng sẫm.

Nằng nhìn vết máu lòng bàn tay, sợ hãi tuyệt vọng qua đi, nằng cười: "Thái Hậu cô mẫu, Tĩnh Di không trách người!"

"Tĩnh Di!" Thái Hậu khóc lớn: "Là cô mẩu không tốt, không cứu được người, cô mẩu cũng không còn cách nào khác. So sánh Triệu gia cùng người, cô mẩu chỉ có thể lấy đại cục làm trọng, cô mẩu thực xin lỗi người, người hận cô mẩu đi!"

"Không, không phải cô mẩu sai, Tĩnh Di biết, đều là Hoàng Hậu, đều là... Hoàng Hậu..." Triệu Tĩnh Di kích động nói.

Nàng nghiêng rặng nghiêng lợi, hận không thể bầm Hạ Uyển Chi ra làm nghìn mảnh. Nàng càng kích động, độc phát tác càng nhanh, cả người mệt mỏi ngã vào giường nệm, máu không ngừng tràn ra từ trong miệng, thoát nhìn ghê người.

"Tĩnh Di, Tĩnh Di, cô mẩu thực xin lỗi người, ngy y, ngy y ở đâu!" Thái Hậu bắt lực gào thét, cầm khăn tay lau máu tươi ở khóe miệng cho nàng, nhưng có cố mấy vẫn không cách nào lau được hết.

"Cô mẩu... Thật ra Tĩnh Di... Tĩnh Di không muốn chết... Cô mẩu... Cô mẩu... Người phải báo thù cho Tĩnh Di... Giết... Giết hoàng... Hoàng... Hoàng Hậu... Sau..." Nàng cố sức gượng gượng, phun ra những chữ cuối cùng, tròng tròng đôi mắt. Ngay sau đó cả người đều mềm đi, không còn chút sinh khí.

"Tĩnh Di ~" Thái Hậu sùng sốt, vội vàng ôm nàng vào lồng ngực, lớn tiếng khóc rống. Từ trước đến nay bà vẫn luôn yêu thương Triệu Tĩnh Di như con đẻ của mình, lại không nghĩ người chính tay giết nàng lại là bản thân mình, Thái Hậu sao có thể không thương tâm tự trách?

"Nương nương, Trữ Tú Cung bên kia truyền đến tin tức, Triệu tú nữ bệnh nặng bỏ mình."

Hạ Uyển Chi nghe xong không có gì bất ngờ, chỉ hy sinh một Triệu Tĩnh Di. Thái Hậu thật đúng là độc ác, có điều Triệu Tĩnh Di chết cũng không bắt lợi gì cho nàng. Một phen lo lắng tính kế quả không uống phí, ít nhất đạt được hiệu quả mình mong muốn.

"Thái Hậu sao rồi?" Nàng rất tò mò không biết sau khi Thái Hậu tự tay kết liễu sinh mạng của cháu mình sẽ có biểu hiện gì.

"Thái Hậu đã phân phó cho người đem thi thể Triệu tú nữ đuổi về Triệu gia an táng, còn nói sức khỏe của bà ta không tốt, cảm người khác quá rầy!" Hạ Bích nói đúng sự thật.

Hạ Uyển Chi xoa xoa gương mặt còn chút sưng đỏ, cười lạnh nói: "Chi trong lòng bà ta lúc này đang đổ máu đi!"

"Nương nương nói phải!" Hạ Bích gật đầu tán đồng.

Hai người vừa nói chuyện xong, cung nhân đã tới báo Tề Diệp đến. Nàng đứng dậy đi ra ngoài nghênh đón. Trữ Tú Cung xảy ra sự việc như vậy, Triệu Tĩnh Di lại mất, đêm nay đương nhiên không ai được thị tẩm, hẳn tới Chiêu Hoa Cung cũng không hề kỳ quái.

"Nghe nói Triệu tú nữ bệnh nặng bỏ mình!" Hai người ngồi xuống, nàng thử hỏi.

"Chết chưa hết tội!" Tề Diệp hừ lạnh một tiếng, nói: "Không cần nhắc lại năng ta, trẫm không muốn nghe!" Hạ Uyển Chi gật đầu. Hắn nhìn gương mặt còn hơi sưng đỏ của nàng, xoa xoa dịu dàng, nói: "Còn đau không?"

"Không đau, Hoàng Thượng đừng lo lắng!" Nàng không để ý cười cười, an ủi: "Nếu năng ta đã chết, Hoàng Thượng cũng đừng tức giận. Việc này cũng trách thần thiếp không tốt, nếu phát hiện sớm một chút cũng sẽ không khiến Hoàng Thượng mất mặt, thần thiếp..."

"Mọi chuyện đã, trẫm không muốn nghe nên người cũng đừng nói." Tề Diệp nhàu mày nhíu mày, nàng gật đầu không nói thêm gì. Hạ Uyển Chi biết trong lòng hắn đã chán ghét cực kỳ Triệu Tĩnh Di, huống hồ người đã chết, nàng không cần phải đổ thêm dầu vào lửa cháy.

Ban đêm, Tề Diệp nghỉ ngơi ở Chiêu Hoa Cung, ôm chặt nàng vào lòng, ngủ rất say, không hề làm gì khác. Sự việc trong Trữ Tú Cung không nhiều người biết lắm, dù sao cũng gây tổn hại mặt mũi hoàng gia. Việc Triệu Tĩnh Di mất trong sạch lại càng ít người biết hơn, những người vô tình liên quan cũng sẽ bị giết, đã có vài vị tú nữ tú nữ không thể trở về.

Lâm Huệ cũng không rõ chuyện, chỉ biết Triệu tú nữ đang chuẩn bị thị tẩm đột nhiên bệnh nặng bỏ mình. Hơn nữa trước khi chết, Hoàng Thượng, Hoàng Hậu, Thái Hậu đều đi gặp nàng ta, điều này làm người khác không thể không cảm thấy kỳ quái.

Lâm Huệ cho Thái Vi ra ngoài hỏi thăm nhưng không thu hoạch được gì, có điều trong lúc vô tình, Thái Vi thấy Quang Thuận công công dẫn theo người khiêng mấy cái bao tải đi đến một nơi heo lánh. Thái Vi muốn tiến đến dò xét, lại nhớ tới Hạ Hà đã chết, nàng đành kiềm chế sự hiếu kỳ không dám bước lên, vội vàng quay trở về.

Lâm Huệ biết cái chết của Triệu tú nữ không phải chuyện đơn giản như vậy. Chắc chắn đã xảy ra một chuyện hệ trọng, nếu không, lấy tính tình hay bênh vực của Thái Hậu mà nói, làm sao có thể nhìn Triệu tú nữ bệnh nặng mà chết đây?

Nhưng đến cùng là việc gì, chỉ có bọn họ mới biết được.

Hôm sau, Triệu gia cho người tiến cung nhận thi thể, hơn nữa biết được chân tướng, lập tức sợ hãi đến mức run rẩy cả người. Cũng may Thái Hậu phái cung nữ đi trấn an vài câu, Triệu đại nhân mới an tâm hơn, mang theo thi thể trở về, trong lòng oán hận trách cứ Triệu phu nhân mấy trăm lần.

Không lâu sau đó, chuyện Triệu phu nhân bị cách chức cũng nhanh chóng truyền ra ngoài.

Đầu tháng tư, phía nam cổng trái sơn trà. Biết Hạ Uyển Chi rất thích ăn, Tề Diệp liền phân phó Quang Thuận công công đem tất cả sơn trà được cống đưa đi Chiêu Hoa Cung. Đầu hạ, các nàng đều đã thay trang phục hè, mát mẻ không ít.

Hạ Uyển Chi ngồi trong đình dạy Nhị hoàng tử học nhạc, dạy một lát mới thả hắn đi chơi. Hạ Bích bưng sơn trà đã được lột vỏ, nàng vừa ăn vừa nhìn bà vú đuổi theo Nhị hoàng tử bắt bướm.

Không bao lâu Tứ hoàng tử tỉnh ngủ, khóc lóc tìm mẫu hậu, bà vú cũng ôm Tứ hoàng tử đến đình. Tứ hoàng tử đến nơi, được nàng ôm trong lòng ngực một lát đã không hề khóc nháo, lại còn nhìn nàng cười khanh khách. Hắn được ăn sơn trà nên cũng rất vui vẻ, không có gì bất mãn.

Tề Diệp dùng cơm trưa ở Chiêu Hoa Cung. Sau khi ăn xong, hắn chơi đùa cùng hai vị hoàng tử trong chốc lát, nàng phân phó bà vú dẫn bọn hắn đi nghỉ trưa. Nàng giặt khăn lau tay cho hắn sau đó nói Hạ Bích dâng lên ít quả sơn trà lột vỏ cho hắn ăn.

"Gần đây sức khỏe của Thái Hậu không tốt, nếu Hoàng Thượng rảnh rỗi thì qua thăm nhiều một chút!" Từ sau sự việc của Triệu Tĩnh Di, Thái Hậu đau khổ không thôi, liên tục ngã bệnh, hiện giờ vẫn đang phải tĩnh dưỡng.

Nàng từng đến thăm nhưng Thái Hậu vô cùng tức giận, kiên quyết không cho nàng vào. Có điều, cho dù Thái hậu không thích, nàng làm Hoàng Hậu, mặt ngoài vẫn phải diễn trọn vẹn, mỗi ngày đều kiên trì đi thỉnh an, dặn dò Quế Tú ma ma chăm sóc Thái Hậu thật tốt.

Hạ Uyển Chi biết Thái Hậu đem chuyện Triệu Tĩnh Di chết đổ lên đầu mình. Nàng chỉ cười lạnh, cho dù là so nàng làm thì đã sao? Thái Hậu cùng Hoàng Thượng vốn có khoảng cách, Thái Hậu ở hậu cung đã không còn thực quyền. Chủ nhân hậu cung này là Hạ Uyển Chi nàng, nếu không Nguyệt Hà – tâm phúc của Thái Hậu cũng sẽ không dễ dàng bị nàng thu mua, nói ra rất nhiều việc.

"Ừ!" Tề Diệp gật đầu nhắm mắt, không tiếp tục nói. Hạ Uyển Chi biết trong lòng hần phiền muộn, cũng không lăm miệng, chỉ phản phó Hạ Bích lấy cây ngoáy tai ra ngoáy cho hần. Không bao lâu Tề Diệp đã ngủ trên chân nàng.

Nàng nhẹ nhàng vỗ về đầu của hần, nhìn về mặt ung dung trầm tĩnh non nớt lúc ngủ của hần, đột nhiên có chút giạt mình.

Chạng vạng, Tề Diệp đến Thọ Ninh Cung. Thái Hậu trong người vẫn còn bức tức, sai Quế Tú ma ma ra mặt khuyên bảo hần trở về. Tề Diệp cũng không kiên trì, nghe nói Thái Hậu nói không khoẻ không muốn gặp người, hần liền rời đi.

Hạ Uyển Chi đợi một lát, thấy Tề Diệp không tới Chiêu Hoa Cung, liền cho người đi hỏi thăm xem hần đi đâu.

Rất lâu sau Hạ Bích mới tiến vào: "Hoàng Thượng đi dạo ở Ngọc hồ."

"Ừ!" Nàng phản phó bà vú mang Nhị hoàng tử đến, nắm tay Nhị hoàng tử chuẩn bị đi dạo Ngọc hồ. Đầu hạ, gió lạnh phơ phất, gió chiều chạng vạng rất thoải mái. Dương liễu lá lúot, lá xanh sen hồng, mặt trời ngả về tây, cảnh sắc Ngọc hồ rất nhanh đã xuất hiện ở trước mắt.

Nhị hoàng tử thích nhất là được ra ngoài đi chơi cùng mẫu hậu, hần nhảy nhót hoạt bát cực kỳ, rất nhanh đã vùng khỏi tay nàng. Hần ngắt hoa đưa cho nàng, phát hiện có loại hoa đẹp hơn lại đến ngắt một lần nữa, nàng cười sờ cái đầu nhỏ của hần, trêu mến không thôi.

Đi một lát đã đến Ngọc hồ. Hạ Bích nói hần đang ngồi trong đình của Ngọc hồ, nhưng xung quanh của Ngọc hồ có không ít đình, nàng phải đi qua hai cái mới thấy hình bóng hần ở cách đó không xa. Lúc này hần đang nhìn về phía mặt nước, đưa lưng về phía nàng, bóng lưng cao gầy cô độc khiến người khác vô cùng đau lòng.

Đến gần một chút, nàng mơ hồ nghe thấy tiếng hát, nhìn theo hướng phát ra âm thanh, liền thấy một vị nữ tử trẻ tuổi ngồi trong một cái thuyền nhỏ cách đó không xa. Nhưng vì có khoảng cách, khuôn mặt nàng ta cũng mơ hồ. Hạ Uyển Chi thấy ánh mắt Tề Diệp đang nhìn về phía đó, khẽ nhủ mảy. Nhị hoàng tử gặp Tề Diệp, vui mừng cao giọng: "Phụ hoàng, phụ hoàng... Là phụ hoàng!"

Tề Diệp nghe thấy được âm thanh của hần, quay đầu lại nhìn, thấy Nhị hoàng tử tung ta tung tăng chạy tới chỗ mình. Trên mặt bỗng hiện lên nét tươi cười, tiện đà vươn tay ôm đứa nhỏ vào lòng. Hạ Uyển Chi nhìn thoáng qua lá sen nở từ trẻ tuổi ngồi giữa hồ sen. Nàng ta cũng thấy bọn họ, vội ngưng ca hát, sai cung nhân chèo thuyền lên bờ.

"Hoàng Thượng không phải là đến Thọ Ninh Cung sao?" Nàng giả vờ không biết hỏi.

"Đã qua. Các người đến đây làm gì?" Tề Diệp thấy trâm cài của nàng bị nghiêng, duỗi tay chỉnh lại cho nàng, xoa xoa mái tóc, cười hỏi: "Dùng bữa tối chưa?"

"Dùng rồi!" Nàng hỏi: "Hoàng Thượng thì sao?"

"Chưa!" Hần trả lời thật lòng. Trong lòng Hạ Uyển Chi biết rõ ràng, Thái Hậu vẫn chưa cho hần đi vào, đương nhiên còn chưa dùng bữa. Nàng nhanh chóng phản phó Hạ Bích chuẩn bị đồ ăn đưa đến đây, Hạ Bích gật đầu, cẩn thận phản phó xuống.

Hai người đang nói chuyện, nữ tử trẻ tuổi đã lên bờ, đi đến hành lễ: "Tần thiếp bái kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn phúc kim an, tham kiến Hoàng Hậu nương nương, nương nương vạn phúc kim an, Thái Tử điện hạ vạn phúc kim an!"

Hạ Uyển Chi hơi nhướng mày nhìn người trước mắt, nhìn kỹ một lát mới nhận ra đây là Đường Tú nữ mới được tuyển năm nay.

"Đứng lên đi!" Tề Diệp liếc mắt nhìn nàng ta một cái, hỏi "Là người của cung nào?" Hạ Uyển Chi có chút ngoài ý muốn, nghiêng đầu nhìn hần. Tề Diệp rất ít khi chú ý ai, lúc này lại còn chú động hỏi xuất thân của nàng ta.

"Hồi bẩm Hoàng Thượng, tần thiếp là Đường tú nữ của Trữ Tú Cung, được Hoàng Thượng hỏi thăm là phúc khí của tần thiếp!" Đường tú nữ có chút kích động, cũng không khó đoán, ai bảo trước mắt là hai vị Hoàng Thượng Hoàng Hậu tôn quý nhất thế gian.

Hạ Uyển Chi hơi mất hứng, cảm thấy Đường tú nữ này thực chướng mắt: "Trữ Tú Cung?"

"Vâng!" Đường tú nữ rũ mắt khép mi, cực kỳ dịu dàng.

"Người của Trữ Tú Cung mà lại dám đến Ngọc hồ, người được vị ma ma nào dạy dỗ?" Trong cung có quy củ, Ngọc hồ là nơi chỉ dành cho Đế hậu và các phi tần du ngoạn. Nàng ta chỉ là tú nữ nho nhỏ, căn bản không đủ tư cách đến Ngọc hồ.

"Hoàng Hậu nương nương thứ tội!" Đường tú nữ hoảng hốt, vội vàng quỳ trên mặt đất: "Tần thiếp biết sai, mong Hoàng Hậu nương nương khai ân!"

"Hừ!" Hạ Uyển Chi hừ lạnh một tiếng, đột nhiên nghĩ tới việc gì, nghiêng đầu nhìn về phía Tề Diệp, dò hỏi: "Hoàng Thượng cảm thấy nên xử trí như thế nào?"

"Cứ theo ý của Hoàng Hậu." Tề Diệp nhàn nhạt lên tiếng, không mấy chú ý, chỉ lo ôm Nhị hoàng.

"Dựa theo cung quy xử trí đi!" Thấy hần cũng không để bụng, Hạ Uyển Chi biết Hoàng Thượng không để ý Đường tú nữ trước mắt, trong lòng vui vẻ, phản phó đi xuống.

Rất nhanh, Đường tú nữ đã bị kéo lui, cứ theo cung quy mà nhận hình phạt.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 141

Edit: Ka Thái hậu

Beta: Huệ Hoàng hậu

Dùng bữa tối xong trời cũng đã khuya hần. Nhị hoàng tử chơi ở bên hồ đã mệt nên Hạ Uyển Chi giao cho bà vú ôm trở về để rửa mặt nghỉ ngơi.

Nàng cùng Tề Diệp nói chuyện,nàng nói: "Hoàng Thượng có phải ngài có tâm sự gì không? "

Tề Diệp im lặng chốc lát rồi mở miệng nói:

"Uyển Nhi! Người nói trăm có phải là kẻ bất hiếu hay không? "

"Vì sao Hoàng Thượng nói như vậy?" Nàng trấn an nói: "Hoàng Thượng là vua của một nước, người bình thường đều nói trung hiếu là không thể vẹn toàn, con người không ai là hoàn mỹ cả, cả cùng giàu là không thể sống cùng. Bản thân thiếp nghĩ rằng Hoàng Thượng cũng không phải là bất hiếu. Hoàng Thượng đừng nên suy nghĩ nhiều, Hoàng Thượng vẫn chưa có làm điều gì sai hết".

"Phải không?" Hân thờ dài, xem ra trong lòng vẫn là có chút không yên ổn.

Hạ Uyển Chi gạt đầu rồi lột vỏ một quả son trà cho hân ăn, hân cầm lấy ăn rồi nhìn nàng nói "Trăm cũng cảm thấy trăm chưa làm cái gì sai cả, cũng không thể vì bà ấy là Thái Hậu mà lại làm ảnh hưởng đến kỹ cương phép nước".

"Hoàng Thượng nói rất đúng. Hạ Uyển Chi gạt đầu đồng ý lại an ủi thêm vài câu. Lúc này thì hân mới tươi cười không còn cái kiêu tâm sự nặng nề nữa.

Ban đêm khi hân đã ngủ say Hạ Uyển Chi mới cho gọi Hạ Bích đến nói " Mau lấy thuốc trị thương loại tốt nhất đưa qua cho Đường tú nữ ".

"Vâng!" Hạ Bích có chút ngạc nhiên gạt gạt đầu rồi tựa như nhận ra được cái gì, liền mau chóng cầm thuốc trị thương đưa đến chỗ Đường tú nữ.

Đường tú nữ bị đánh mười bốn đầu đến mức thiếu chút nữa ngất xỉu,lúc này nàng đang nằm ở trên giường được tỳ nữ dùng khăn ướt lau lại chỗ vết thương cho nàng. Lúc đến ngự y viện cầm thuốc trị thương, ngự y dặn dò phải chườm lạnh sau đó mới thoa được lên.

Đường tú nữ đau đến mức rên hừ hừ, chỉ là nàng nghe nói cảnh trí ở Ngọc hồ rất đẹp, Hoàng Thượng thường đến đó. Nhưng nàng chưa từng nghĩ đến Hoàng Thượng lại là người không hề biết thương hương tiếc ngọc,ngài ấy cứ tro mắt mà đứng nhìn Hoàng Hậu trừng phạt nàng.

Đường tú nữ càng nghĩ càng cảm thấy uất ức,nếu biết vậy nàng đã không tự cho là mình may mắn rồi.Nghĩ đến chỉ sợ Hoàng Hậu sẽ bắt đầu chán ghét nàng, còn chưa có tiền cung mà nàng đã nghe nương nói Hoàng Hậu rất là lợi hại,kêu nàng không nên đắc tội với Hoàng Hậu, nếu có thể thì nàng nên dựa vào Hoàng Hậu thì tốt hơn.

Chi tiếc là tiền cung không được mấy ngày đã bị Hoàng Hậu trách phạt rồi. Đường tú nữ bắt đầu thật sự lo lắng cho sau này nên làm cái gì bây giờ?

Có tiếng gõ cửa, cả hai người đều quay đầu lại nhìn, ngay sau đó cung nữ Hiểu Nhu liền nhẹ nhàng kéo đệm chăn che lại trên người cho nàng ta rồi nói "Ai vậy?".

"Là Ta!" Hạ Bích đứng ở ngoài cửa chờ.

Hạ Bích là tâm phúc bên cạnh Hoàng Hậu cho nên các nàng không thể không quen biết. Hiểu Nhu hơi ngạc nhiên khi Hạ Bích lại xuất hiện "Bích cô có?".

"Đường tú nữ đang nghỉ ngơi sao?" Hạ Bích nhìn lướt qua phòng, bên trong thu dọn rất ư là sạch sẽ.

"Còn chưa nghỉ ngơi, không biết Bích cô có cái gì giao phó?" Hiểu Nhu ra đón người đi vào nhưng trong lòng lại có chút bất an vì Hoàng Hậu cũng vừa mới trách phạt chủ tử nhà nàng xong.

"Là Hoàng Hậu nương nương kêu nô tỳ đến đây nhìn một cái." Thấy là Hak Bích, Đường tú nữ giãy giụa muốn đứng dậy. Hiện giờ nàng còn chưa được sủng ái nên nàng chỉ được xem là tú nữ, ở trong hậu cung này so ra nàng còn thua kém hơn cả tâm phúc của Hoàng Hậu.

"Tiểu chủ thân mình không khỏe nên nằm đi, đừng làm tổn thọ nô tỳ!" Hạ Bích vội vàng ngăn cản, nói "Thân mình tiểu chủ có tốt không?".

"Đa tạ Hoàng Hậu nương nương đã hỏi, đều là thần thiếp sai, phạm vào cung quy, Hoàng Hậu nương nương trừng phạt cũng phải thôi".Đường tú nữ có chút lo sợ bất an nói ra.

"Tiểu chủ biết sai thì tốt rồi, nương nương cũng chỉ dựa theo quy củ mà làm việc, nếu không thì sao có thể phục chúng đây? Sự tình lần này xác thật là tiểu chủ sai, chỉ là nương nương nhân hậu biết tiểu chủ không phải cố ý, liền kêu nô tỳ mang tặng chút thuốc trị thương lại đây, tiểu chủ thoa lên miệng vết thương thì sẽ mau lành hơn một chút ".

"Tạ Hoàng Hậu nương nương hậu ái!" Đường tú nữ có chút thụ sủng nhược kinh mà tiếp nhận.

Hạ Bích cười cười, ngồi một lát mới đứng dậy rồi đi.

Nàng vừa đi Hiểu Nhu đóng cửa phòng lại "Tiểu thư, Hoàng Hậu nương nương đây là có ý tứ gì?".

"Còn có thể là có ý tứ gì, đánh một cái tát rồi cho một trái táo!" Đường tú nữ không ngốc, có một số việc nàng biết rất rõ ràng "Có điều, nếu có thể khiến Hoàng Hậu vui thì vậy cũng đủ rồi".

Thái Hậu thật sự bị thương tâm, nằm hơn nửa tháng ở trên giường nhưng vẫn không thấy khỏi sắc. Tề Diệp nói không cần phải để ý, Hạ Uyển Chi nhìn hân cau mày, biết trong lòng hân có đề ý đến. Dù gì đi nữa thì Thái Hậu cũng là mẹ đẻ của hân, ý chỉ hân không thể cứng rắn cũng đúng thôi.

Mỗi ngày Hạ Uyển Chi đều đi thỉnh an, muốn đích thân đến chăm sóc thì bị Thái Hậu vô tình cự tuyệt. Thật ra thì Lâm Huệ có đến một ngày, sau đó mấy ngày liền Lâm Huệ đều đến Thọ Ninh Cung phụng dưỡng, căn bản là Thái Hậu không muốn cho nàng đến thăm mà thôi.

Nhưng Hạ Uyển Chi cảm thấy không sao cả, dù cho các nàng cùng nhau tính kế mình thì nàng cũng ko thấy sợ hãi.

Lâu lâu Tề Diệp đi Thọ Ninh Cung, Thái Hậu biết hân tới nhưng vẫn không chịu gặp, tựa hồ như vẫn chưa hết giận. Nghĩ tới hân ép bà độc chết Triệu Tĩnh Di, Thái Hậu liền thương tâm không thôi.

Lâm Huệ cầm theo hộp đồ ăn vào Thọ Ninh Cung, nhìn người đang đi tới liền vội vàng dừng lại bước chân, cúi người hành lễ. Tề Diệp nhìn nàng một cái, thấy nàng cầm theo hộp đồ ăn, biết mấy ngày nay đều do nàng phụng dưỡng bên Thái Hậu, nói "Chăm sóc Thái Hậu cho thật tốt sau này sẽ có thưởng".

"Tạ Hoàng Thượng ân điển!" Lâm Huệ gạt gạt đầu nhìn theo thân ảnh hân rồi đi, cảm thấy phức tạp.

"Thái Hậu, thần thiếp có làm chè hạt sen, không phải Thái Hậu nói muốn ăn sao? Thái Hậu ném thử xem thần thiếp làm có hợp với khẩu vị của Thái Hậu không? " Lâm Huệ mỉm cười bụng chè hạt sen tiến lên.

Thái Hậu cười cười há mồm uống một ngụm, bà không thích uống quá ngọt, không thể không thừa nhận rằng nàng ta rất quan tâm khẩu vị của bà, chè hạt sen làm cũng không ngọt. Bà thích hương vị này nên cũng uống nhiều hơn một chút, rất nhanh một chén chè hạt sen nhỏ đã hết.

"Mới vừa rồi thần thiếp tới thì thấy Hoàng Thượng rồi đi, mấy ngày nay Hoàng Thượng cũng là có tâm." Nàng thử nói.

Thái Hậu sắc mặt không đổi, lau khóe miệng "Nếu Huệ Phi muốn xuống tay từ trên người ai gia để mong có được sự chú ý của Hoàng Thượng thì chỉ sợ rằng ai gia cũng không giúp được người!"

"Thái Hậu nói đùa, thần thiếp là thật tình thực lòng muốn phụng dưỡng Thái Hậu." Lâm Huệ thành khẩn nói.

"Vậy sao?" Thái Hậu là ai? Vô sự hiển ân cần bà đã thấy nhiều rồi, không có khả năng sẽ tin lời Lâm Huệ.

Lâm Huệ biết bà sẽ không tin tưởng, nàng đương nhiên sẽ không nói lời thật lòng, thần thiếp chỉ là muốn phụng dưỡng Thái Hậu mà thôi, nếu Thái Hậu cảm thấy thần thiếp quấy rầy, sau này thần thiếp sẽ không đến quấy rầy Thái Hậu nghỉ ngơi nữa!".

"Nếu là thiệt tình thì không phải là quấy rầy, ở lại đây hầu hạ đi!" Lúc này Thái Hậu biết là giữ nàng ở bên cạnh ít nhiều gì cũng có chỗ để dùng.Huệ Phi và Hoàng Hậu có ân oán với nhau bà cũng biết một chút, tỷ muội tốt lại phản bội vì thù hận, nếu các nàng đều đầu đến người chết ta sống, sao bà lại không làm ngư ông đắc lợi mà ngồi xem chứ.

Gần đến tết Đoan Ngọ, thần thể Thái Hậu cũng đã tốt hơn, cũng không còn làm khó Lâm Huệ mỗi ngày phải chạy đến Thọ Ninh Cung. Mỗi ngày nàng không còn phải tự mình đi thỉnh an nữa nhưng cũng sẽ làm cho Hạ Bích phải đi qua dò hỏi vài câu, tránh cho bị người khác nói xấu. Rốt cuộc lời đồn mạnh như hổ, dù nàng có là Hoàng Hậu cũng sẽ khó tránh khỏi sẽ bị hãm hại.

Tề Diệp biết là do công lao của Lâm Huệ nên hai đêm liền đều ngủ lại trong phòng của Lâm Huệ. Hạ Uyển Chi khẳng định là không vui nhưng có điều nàng có thể làm gì? Hẳn là Hoàng Thượng, sủng hạnh phi tử là chuyện thiên kinh địa nghĩa, dù nàng có ghen ghét hay không vui cũng không thể làm được gì.

Có điều là cho dù Lâm Huệ được sủng hạnh thì đã sao? Nàng ta không thể sinh con, dù được sủng ái cũng không thể mang long thai. Đối với Thái tử cùng Tử hoàng tử cũng không thể uy hiếp.

Tết Đoan Ngọ có thể nói là một cơ hội tốt cho những tú nữ nào mà chưa được Tề Diệp sủng ái. Huống chi còn có Thái Hậu lên tiếng, khiến cho nàng phải tỏ chức náo nhiệt hơn một chút.

Đền đuốc ở Ngự Hoa Viên sáng trưng, hoàng thân quốc thích tề tụ thành một chỗ. Hạ phu nhân cũng tiến cung, được chiếu đãi rất là chu đáo. Hạ Uyển Chi để Hạ Bích chú ý động tĩnh xung quanh, nàng nói chuyện cùng Hạ phu nhân. Cùng tiến cung còn có hai vị tâu tử, bởi vì được hưởng kế vinh quang của nàng mà hai vị ca ca cũng như đập trên mây, con đường làm quan trở nên rộng mở sáng sủa.

Dù như thế, Hạ Uyển Chi vẫn không thể yên tâm, đối với người Hạ gia, nàng cứ dằn dò hàng ngàn hàng vạn lần. Trước kia Hạ lão gia đúng là không nghe lời của nàng nhưng hiện giờ chỉ cần một ánh mắt của nàng Hạ lão gia cũng phải cân nhắc đến thật lâu. Tuy rằng là cha con nhưng nàng là Hoàng Hậu, lại được Hoàng Thượng sủng ái,nghe theo nàng khẳng định sẽ không có thua thiệt.

Cho nên gần đây người Hạ gia mặc dù nước lên thì thuyền lên nhưng cũng tuân thủ nghiêm ngặt từng chút một, không dám làm ra loại chuyện khác người gì để tránh liên lụy cho toàn tộc.

Hai vị hoàng tử đều thực ngoan ngoãn, Hạ phu nhân rất là cao hứng. Từ xưa đến nay Hạ gia chưa từng có một vị Hoàng Hậu, nhưng hiện giờ con gái bà lại làm Hoàng Hậu. Những quý phu nhân ở Thành Kim Lăng có người nào dám chống đối bà nữa chứ. Đây đều là do mạng bà tốt nên sinh ra một cô con gái làm Hoàng Hậu.

Hai người nói chuyện một hồi lâu thì Ngự Hoa Viên bên kia cũng náo nhiệt hẳn lên, các nàng liền đi qua nhìn một cái.

Buổi tối gió lạnh nhẹ nhàng, vài vị tú nữ nhan sắc kiều diễm, oanh oanh yến yến thể hiện tài nghệ, cũng chỉ có mong muốn duy nhất là được Hoàng Thượng sủng ái. Nàng nhìn thoáng qua Đường tú nữ, tình dường hơn một tháng, vết thương đã khá hơn nhiều. Từ ngày kêu Hạ Bích tặng thuốc trị thương đem qua xong thì nàng cũng chẳng quan tâm.

Đương nhiên Đường tú nữ sẽ bị những tú nữ khác cười nhạo vì việc này nhưng thật ra nàng chỉ ngồi im, không rên một tiếng, làm bộ như không có nghe thấy. Hạ Uyển Chi biết nhưng cũng không có động tác gì, nàng muốn nhìn một chút xem Đường tú nữ có bao nhiêu năng lực, nếu ngu ngốc sao có thể được nàng coi trọng? Nếu thật vậy thì nàng có ánh mắt quá kém.

Tuy rằng nhan sắc Đường tú nữ kém hơn so với Triệu Tĩnh Di nghiêng nước nghiêng thành, nhưng so với hơn mười vị tú nữ trong này cũng coi như là xuất chúng, nhìn nàng ta nhẹ nhàng bắt đầu múa, vừa múa vừa hát, khi khảy tỳ bà nàng ta nghiêng đầu nhìn. Tề Diệp xem mà có chút mê mẩn, ánh mắt dừng ở trên người nàng ta vẫn chưa dời đi.

Hạ Uyển Chi trong lòng hiểu rõ, cười chậm rãi, phát hiện ra ánh mắt đang nhìn của Thái Hậu, nàng cười bưng một ly trà lên như chào hỏi. Thái Hậu mỉm cười nhìn nàng một cái, ánh mắt mang theo sự vui sướng khi người gặp họa.

Náo nhiệt của yến hội tan hết, nàng đỡ Nhị hoàng tử nghỉ ngơi, khi nghe cung nữ nói Tề Diệp cho gọi Đường tú nữ tới thị tẩm, nàng không có biểu tình khác thường gì, ở Ngự Hoa Viên nàng cũng đã đoán được.

Đường tú nữ rửa mặt chải đầu sạch sẽ, được bọc trong chăn gấm màu đỏ, rất nhanh liền có thái giám tiến vào, hai người nâng nàng ra cửa. Đường tú nữ vui mừng trong lòng, nhin không được nhẹ giọng hát một khúc nhạc, thanh âm không lớn nhưng lại có thể làm cho người nghe thấy khi nàng đi qua.

Nhóm tú nữ chưa được sủng ái tức giận đến rơi lệ, cảm thấy ông trời không công bằng. Nàng ta không có tài nghệ gì thể nhưng lại được Hoàng Thượng ưu ái, được triệu hạnh được sủng ái, mà các nàng đàn tấu nhạc điệu cao nhã như vậy lại bị xem nhẹ.

Nói đến cùng là do các nàng không có gian xảo bằng Đường tú nữ, bị đánh mười bản đồi lấy được Hoàng Thượng ưu ái. Nếu đổi lại là các nàng, các nàng cũng nguyện ý.

Ngày thứ hai đường tú nữ đi Chiêu Hoa Cung thỉnh an, tóc đã được búi như các phi tần, mặt mày như hoa, xinh đẹp khả ái, dáng vẻ ngoan ngoãn chỉnh tề đến hành lễ "Tần thiếp bái kiến Hoàng Hậu nương nương, nương nương thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế!"

Hạ Uyển Chi gật gật đầu, Đường tú nữ lại chuyển sang thỉnh an Huệ Phi. Huệ Phi biểu tình nhàn nhạt gật gật đầu, nàng cho rằng Hoàng Hậu sẽ không bao giờ để cho những tú nữ đó xuất đầu, hiện giờ xem ra là nàng suy nghĩ nhiều.

Tề Diệp ăn sáng ở Chiêu Hoa Cung,Hạ Uyển Chi hỏi về phân vị của Đường tú nữ, hẳn không hề nghỉ ngơi, nói "Ban Tiệp dư đi!".

"Tuy rằng gia thế Đường tú nữ không tồi, có điều dựa theo gia thế mà nói, phân vị Tiệp dư có vẻ không ổn, không khỏi khiến người khác nói ra vào, Hoàng Thượng vẫn nên phong Mỹ nhân đi!".

"Uyển Nhi nói đúng, là trầm suy xét không chu toàn, vậy gọi là mỹ nhân đi!" Tề Diệp nghĩ nghĩ gật đầu.

Hạ Uyển Chi biết, Đường mỹ nhân ở trong lòng hẳn thật ra có chút phân lượng.

Lệnh sắc phong được ban xuống, Đường mỹ nhân phân phó Hiểu Nhu thu thập đồ vật của chính mình dọn vào trong thiên điện Đức Sang Cung dưới mí mắt Huệ Phi. Thật ra Huệ Phi có chút ngạc nhiên, nàng cho rằng Hoàng Hậu sẽ thu Đường mỹ nhân vào dưới trướng để dễ dàng lợi dụng, hiện giờ xem ra nàng đã đoán sai rồi. Càng ngày nàng càng không hiểu rõ nữ nhân kia đang tính toán gì nữa.

Đường mỹ nhân vào ở Đức Sang Cung tất nhiên lại muốn đi qua thỉnh an Lâm Huệ. Lâm Huệ bất động thanh sắc đánh giá trong chốc lát, dằn dò vài tiền, ban thường một chút trang sức rồi cho nàng trở về nghỉ ngơi.

Hiểu Nhu nhìn nơi ở sạch sẽ, xa hoa, trong lòng vui vẻ "Chúc mừng nương nương, chúc mừng nương nương được Hoàng Thượng ân sủng!"

"Có điều chỉ là một Mỹ nhân nho nhỏ mà thôi!" Ngón tay xuyên qua một mảnh hạt châu, nhàn nhạt nói.

Cái nàng muốn không phải chỉ làm một Mỹ nhân là đủ rồi, nếu đã được Hoàng Thượng ân sủng, ngày sau nàng chỉ cần tận tâm tận lực phụng dưỡng Hoàng Thượng, không chừng có thể giống như Hoàng Hậu vậy, từng bước thăng chức, cai quản cả hậu cung.

"Nương nương nói rất đúng. Đại tiên đã nói nương nương có tướng phú quý, ngày sau chắc chắn được vạn lần ân sủng, có thân phận tôn quý." Trước khi Đường mỹ nhân tiến cung có Đại tiên xem qua tướng mạo, đại tiên nói nàng là người đại phú đại quý.

Đường mỹ nhân rất tin tưởng, giống như Hoàng Hậu cũng là từng bước một mà leo lên, nàng cảm thấy dung nhan của mình không kém cõi hơn so với Hoàng Hậu, dù không thể thay thế được Hoàng Hậu, nàng nghĩ chắc làm Quý phi cũng là có thể.

Từ đi Triệu Tĩnh Di, năm nay tú nữ mới tuyển vào tổng cộng mười bốn vị, chỉ có hai vị tú nữ được sủng ái, đó là Liễm Tiếp dư và Đường Mỹ nhân. Khoảng thời gian trước Thái Hậu ốm đau trên giường, Tề Diệp vẫn chưa cho gọi tú nữ thị tẩm.

Hiện giờ thân thể Thái Hậu đã khỏi hẳn, lại bắt đầu an bài người cho Tề Diệp. Ngược lại, Thái Hậu còn hi vọng trong một tháng hẳn có thể sủng hạnh hết những vị tú nữ kia. Có thể tìm được người vừa mắt mà giữ lại bên cạnh, giảm đi sự ân sủng dành cho Hoàng Hậu.

Sao Hạ Uyển Chi lại không biết trong lòng Thái Hậu có toan tính này chứ? Nàng cũng không ngu ngốc để cho những nữ nhân khác cướp đi sự ân sủng ấy, các nàng không thể đoạt được.

Qua Tết Đoan Ngọ, thời tiết đã nóng lên, trên người đã mặc trang phục hè mà vẫn cảm thấy oi bức. Nàng may cho hai đứa nhỏ không ít quần áo, nhìn trên người chúng mặc những bộ quần áo do chính mình may, nàng cảm thấy hạnh phúc.

Tứ hoàng tử bắt đầu biết bò, biết ngồi, lại mọc răng, thích cắn đồ vật. Nàng phân phó bà vú trông coi cẩn thận đừng để cho hắn cắn bị thương chính mình.

Đương nhiên, Tứ hoàng tử ngày càng hoạt bát hơn, ê a ê a, thích có người nói chuyện cùng hắn. Tề Diệp không có việc gì liền ôm hắn nói với hắn mấy câu hoặc là mang theo Nhị hoàng tử đi cưỡi ngựa ở chuồng ngựa. Nhị hoàng tử rất thích cưỡi ngựa.

Tề Diệp hứa hẹn, chờ Nhị hoàng tử lớn tuổi thêm một chút sẽ tặng một con Hãn Huyết Bảo Mã cho Nhị hoàng tử, có thể thấy được hắn thật sự rất sủng ái Nhị hoàng tử!

Hạ Uyển Chi nghĩ rằng những tú nữ đó lấy gì để có thể tranh sủng cùng nàng?

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 142

Editor: Nguyễn Chiêu nghi

Beta: Trần Tu dung

Trời dần nóng lên, băng cất giữ trong hầm cũng được đem ra sử dụng. Hạ Uyển Chi sợ nóng, nên Chiêu Hoa Cung được đặt không ít khối băng hạ nhiệt, làm trong phòng trở nên mát mẻ không ít. Nhị hoàng tử rất thích đi theo nàng, Nhị hoàng tử sắp được ba tuổi, nhưng vẫn chưa tới tuổi đi học. Nhưng Hạ Uyển Chi cũng không để hắn nhàn rỗi, bắt đầu dạy dỗ hắn từ từ. Thân là Thái Tử điện hạ, ngày sau sẽ là đương kim Hoàng Thượng, hiển nhiên phải là người bác học đa tài, quân lâm thiên hạ (1).

(1) Quân lâm thiên hạ: Vị vua cai quản được thiên hạ.

Nhị hoàng tử thích nghe kể chuyện ngụ ngôn, nên nàng dùng hình thức kể chuyện xưa dạy dỗ hắn. Ngay cả Tề Diệp cũng khen hắn thông minh trí tuệ, rất giống mình khi còn nhỏ. Vì thế rất vui vẻ ôm lấy Nhị Hoàng Tử hôn một cái, mỗi khi hôn đều làm cho Nhị Hoàng tử ha ha cười lớn, ôm lấy phụ hoàng mình làm nũng, nếu không muốn đi cưỡi ngựa thì chính là muốn đi chèo thuyền.

Lúc tỉnh lại sau giấc ngủ trưa, Hạ Uyển Chi hầu hạ Tề Diệp rửa mặt chải đầu thay quần áo, vắt khăn cho hắn lau mặt, lại bung một chén nước cho hắn súc miệng. "Hôm nay là ngày Thái hậu ăn chay, bữa tối sẽ dùng ở Thọ Ninh cung."

"Ừ, trầm nhớ kỹ." Tề Diệp gật gật đầu, Thái Hậu một lòng tin Phật, nếu bọn họ luôn khỏe mạnh, mười lăm mỗi tháng đều sẽ dùng bữa ở Thọ Ninh cung, đây đã trở thành quy định bất thành văn.

Tới Thọ Ninh Cung, Hạ Uyển Chi thấy Lâm Huệ ở đây cũng không bất ngờ lắm, Lâm Huệ thấy hai người tiến vào vội vàng đứng dậy hành lễ thỉnh an. Nàng nhận nhặt gạt đầu, ngồi xuống hàn huyên vài câu với Thái Hậu.

Tất nhiên hương vị đồ ăn chay ở Thọ Ninh cung không giống như bá tánh bình thường. Nàng ăn một miếng cảm thấy hương vị không tệ, gấp một đũa đang muốn bỏ vào chén hắn, Thái Hậu cũng múc một muỗng đậu hũ đưa tới. Hai người đều dừng một chút, theo lý là Hạ Uyển Chi nên khiêm nhường, nhưng nàng cũng không có ý muốn nhường, ngược lại cười cười với Thái Hậu: "Thần thiếp với Thái Hậu thật đúng là tâm linh tương thông."

Nàng để đồ ăn vào chén Tề Diệp: "Hoàng Thượng ném thử xem, hương vị khá ngon."

"Được." Tề Diệp mỉm cười gạt đầu, bung chén tiếp nhận đậu hũ Thái Hậu đưa tới, lại gấp cho Thái hậu một đũa thức ăn: "Thái Hậu ném thử, Hoàng Hậu nói hương vị không tồi, cũng nên ban thưởng cho ngự trù."

"Làm cho Hoàng hậu vui vẻ là may mắn của bọn họ, nếu Hoàng Hậu thích có thể phân phó xuống, ăn nhiều thức ăn chay một chút cũng rất tốt." Về mặt Thái Hậu không thay đổi liếc mắt nhìn Hạ Uyển Chi, trong lòng rất không vui.

"Tạ Thái Hậu quan tâm!" Thái Hậu không ăn đồ ăn Tề Diệp gấp cho, đương nhiên nàng biết Thái Hậu không vui, chắc hẳn là có liên quan tới nàng.

Dùng bữa ở Thọ Ninh Cung xong, bọn họ chỉ ngồi lại một chút. Lâm Huệ vẫn không mở miệng nói gì, nếu không phải tự nàng ta rót trà mời mọi người căn bản không ai chú ý đến.

Tề Diệp uống một ngụm trà: "Mùi vị nước trà hôm nay rất ngọt!"

Thái Hậu liếc mắt nhìn Lâm Huệ một cái, cười nói: "Đều là công lao của Huệ Phi. Biết ai gia thích uống trà, mới sáng sớm đã phí tâm đi lấy sương đọng trên lá trúc về pha trà, tất nhiên hương vị phải ngon hơn nước suối."

"Thì ra là vậy. Thật đúng là có tâm!" Tề Diệp mỉm cười nhìn về phía Lâm Huệ.

Lâm Huệ nở nụ cười khiêm tốn: "Chỉ là thần thiếp nhàn rỗi không có việc gì làm, Hoàng Thượng quá khen!"

"Huệ Phi khiêm tốn, bản cung uống cảm thấy hương vị rất đặc biệt, Huệ Phi thật đúng là có tâm!" Hạ Uyển Chi cười cười, hướng Tề Diệp nói: "Thần thiếp cảm thấy hồ thẹn!"

"Hoàng Hậu nói quá lời rồi, Hoàng Hậ chương quán hậu cung, nhiều việc còn cần nàng lo liệu ổn thỏa, làm sao có thời gian rảnh rỗi làm những việc này?" Tề Diệp an ủi.

Những lời này lại làm trong lòng những người ở đây không được dễ chịu, tỷ như nói Lâm Huệ, mỗi ngày nàng dậy sớm đi lấy sương lại bị nói thành người rảnh rỗi, thật là tổn công vô ích.

Thái Hậu liếc mắt nhìn Hạ Uyển Chi: "Hoàng Thượng có thời gian cũng nên đi dạo Hậu cung một chút. Nhóm tú nữ mới tiến cung đang không ngừng ngóng trông Hoàng thượng, ai gia còn muốn nhìn thấy Hoàng Thượng khai chi tán điệp (2)."

(2) Khai chi tán điệp: Sinh con đẻ cái.

"Trẫm đã biết, làm Thái Hậu lo lắng rồi!" Tề Diệp nhàn nhạt gật đầu, nói vài câu liền rời đi, ai cũng nhìn ra rõ ràng là hẩn không vui.

Hạ Uyển Chi theo đuôi ngay sau đó. Hai người ra khỏi Thọ Ninh Cung chưa được vài bước, bỗng nhiên Tề Diệp ngừng lại, không đợi nàng kịp phản ứng đã nắm tay nàng bước đi thật nhanh.

Nàng nhắm mắt theo đuôi, kinh ngạc nói: "Hoàng Thượng?"

"Đừng nói gì cả, đi với trẫm một chút." Hẩn nhìn về phía trước nói.

Nàng gật đầu, nhắm mắt theo hẩn đi dạo hơn phân nửa một vòng Hoàng cung. Bước từng bước leo lên trên Nguyệt Hoa Lâu, bọn Quang Thuận công công đều đứng ở dưới, không dám theo sau, nên trên lầu chỉ có hai người bọn họ.

Trăng đêm mười lăm tròn vành vạnh, soi sáng đất trời, tầng tầng như màn sương trút xuống. Hẩn dựa vào lan can, ôm nàng vào lòng, cảm giác lên vai nàng, không nói chuyện.

Tuy Hạ Uyển Chi không biết hẩn bị làm sao, cũng biết lúc này hẩn cần yên tĩnh. Nàng vỗ về mặt hẩn tựa như đang an ủi, mà hẩn nhắm mắt lại về mặt rất hưởng thụ, ôn hương nhuyễn ngọc (3) trong ngực, cùng hơi thở quen thuộc, hẩn cảm thấy thật thỏa mãn.

(3) Ôn hương nhuyễn ngọc: Miêu tả người con gái trẻ tuổi thân thể trắng nõn mềm mại, toát ra hơi thở thanh xuân ấm áp.

Hai người ở Nguyệt Hoa Lâu một lúc, nhìn ánh đèn dẹt thành một tấm vải ở phía xa cùng với mái hiên hoàng cung. Nàng nghiêng đầu hôn lên mặt hẩn, nói nhỏ: "Hoàng Thượng, thần thiếp sẽ luôn ở bên cạnh người."

Ôm lấy nàng thật chặt, chậm rãi ngẩng đầu, ngay sau đó quay người nàng lại để nàng đối mặt mình. Mỗi cảm giác ẩm ướt, hẩn hưng hăng hôn lên môi nàng, môi lưỡi quấn lấy nhau, hẩn nói nhỏ: "Trẫm biết, Uyển Nhi mới là người thật tình đối xử tốt với trẫm."

Nàng nhón chân ôm lấy cổ hẩn đón nhận nụ hôn của hẩn, nhiệt tình đáp lại. Môi lưỡi làm lửa nóng cháy lên, hẩn cảm thấy không đủ, hôn dọc xuống cần cổ. Ngày mùa hè mặc quần áo khá mỏng, hẩn dễ dàng coi được mảnh vải nhỏ buộc eo nàng, bàn tay to chui vào trong vạt áo, hô hấp nàng nặng nề hơn, đè tay hẩn cầu xin nói: "Hoàng Thượng, đừng mà."

"Uyển Nhi, trẫm muốn nàng." Tề Diệp nắm lấy tay nàng đặt xuống dưới thân, nam căn nóng bỏng làm mặt nàng như bị thiêu cháy.

Nàng cắn môi ai oán nhìn hẩn: "Nhưng đây là Nguyệt Hoa Lâu."

"Thì có làm sao... Lấy trời làm mái, lấy đất làm giường..." Dứt lời không đợi nàng nói thêm, hẩn đã đè nàng xuống dưới thân, đại khái sợ nàng cảm lạnh, cởi long bào ra trải trên mặt đất cho nàng nằm.

Cho dù như thế, vẫn không bằng đệm giường mềm mại. Nàng cũng biết bây giờ phản kháng không còn kịp nữa, hẩn đã va chạm tiến vào, làm phát ra một tiếng rên rỉ, nàng cắn mu bàn tay không dám lớn tiếng kêu to, sợ từ phía gió lùa, thanh âm lọt ra ngoài bị người nghe thấy coi như xong.

Lần này hẩn điên cuồng hơn rất nhiều so với lúc trước, thật lâu cũng không chịu phóng thích, tra tấn nàng khóc nức nở, hết cào lại véo lưng hẩn. Mà dường như nàng càng làm như thế lại càng khiến hẩn thêm hưng phấn, đến khi nàng sắp ngất xỉu mới chịu buông tha. Hai người ngã trên mặt đất thở dốc, cả người nóng rực, mồ hôi ướt đầm.

Nàng bị lộn lộn đến chịu không nổi, sửa lại quần áo xong, lúc đi đường hai chân mềm nhũn không chịu nổi. Tề Diệp thấy nàng bộ dáng thẹn thùng vô lực mới tiến lại gần hôn hôn nàng: "Trẫm đã phản phò kiệu mình, đợi lát nữa trẫm ôm Uyển Nhi đi xuống."

"Không cần." Nàng quay đầu tránh đi, sửa sửa lại mái tóc không thèm nói chuyện với hẩn.

Được thỏa mãn nên tâm trạng của Tề Diệp cực kì tốt, đi lại gần ôm lấy nàng: "Trẫm cũng là cảm lòng không đành, phải trách Uyển Nhi đã nói những lời cảm động như thế. Đúng không?"

"Hoàng Thượng là đệ nhất vô lại!" Nàng hừ hừ, nắm lấy tay hẩn giả bộ cắn. Đến khi nhìn thấy trên mu bàn tay có dấu răng, tức khắc có chút ngượng ngùng. Xoa xoa, nói: "Đau không?"

"Không đau." Đó là vừa rồi khi nàng động tình không kiềm chế được mà cắn hẩn, mà hẩn cũng không cảm thấy đau, ngược lại rất khoái nhạc.

Trở lại Chiêu Hoa Cung, nước ấm đã được chuẩn bị sẵn. Hạ Uyển Chi có chút khó chịu, Hạ Bích tự mình tắm cho nàng. Những người biết chuyện say ra ở Nguyệt Hoa Lâu không nhiều lắm, Hạ Bích cũng sẽ không lắm miệng, nhìn dấu vết trên người nàng cũng chỉ im lặng không nói gì.

Tối đó hẩn ôm nàng đi ngủ, nàng hỏi: "Trong triều có chuyện gì làm Hoàng Thượng phiền lòng à?"

"Không có. Hôm nay một Uyển Nhi, nghỉ ngơi sớm đi!" Hẩn vỗ vỗ vai nàng, nói nhỏ.

Nàng không tiện hỏi lại, gật gật đầu gối lên cánh tay hẩn đi vào giấc ngủ, đêm nay nàng xác thật rất mệt mỏi.

Ngày mùa hè quá nóng, Hạ Uyển Chi không muốn ra ngoài, trừ bỏ buổi sáng phải đi thỉnh an Thái Hậu, nàng cũng không ra khỏi cửa. Phản phò Hạ Bích chuẩn bị một ít thức uống giải nhiệt và trái cây, mang theo Nhị hoàng tử tự mình đưa đến Ngự thư phòng.

Ngự thư phòng đặt không ít khối băng, rất là mát mẻ. Nhị hoàng tử vừa đi vào liền chạy tới gọi phụ hoàng, tới trước mặt còn không quên hành lễ, chọc Tề Diệp cười lớn. Ôm bé ngồi lên trên đùi, mỉm cười nhìn nàng nói: "Trời nóng không cần đến đây, nếu bị cảm nắng sẽ rất phiền toái."

"Không sao!" Nàng cười cười mang dưa ướp lạnh và trái cây cùng nước ô mai tới. Nhị hoàng tử cầm một miếng dưa gang cho hẩn ăn, hẩn cười há miệng cắn một cái, dư lại đút cho Nhị hoàng tử ăn. Nhị hoàng tử cũng không khách khí, ăn đến thỏa mãn, ngoài miệng đều là nước trái cây, nàng buồn cười cầm khăn tay lau miệng cho bé.

"Trời nóng, đưa nhiều khối băng qua chỗ Thái Hậu. Trẫm nhớ rõ Thái Hậu thích ăn nho, cũng đưa qua đó nhiều chút đi." Nhận lấy quả nho nàng lột, hẩn nói.

Hạ Uyển Chi trả lời: "Thần thiếp đã phản phò xuống, nho tiến cống năm nay ngoài để lại một chút cho Hoàng Thượng, còn lại đều đưa đến Thọ Ninh Cung."

"Uyển Nhi cũng thích ăn, sao không giữ lại một ít?" Hẩn nhủ mày.

"Thần thiếp nguyện ý hiểu kính Thái Hậu. Hương vị dưa gang cũng không tệ." Nàng cầm một khối dưa gang đút cho hẩn ăn.

Tề Diệp lôi kéo tay nàng nhéo nhéo: "Uyển Nhi tốt, trẫm vẫn luôn nhớ kỹ."

"Tạ Hoàng Thượng ưu ái!" Nàng cười cười, không phải nàng muốn có kết quả như vậy sao? Chỉ cần hần nhìn thấy mặt tốt của nàng, còn cái tốt của nữ nhân còn lại đều không cần nhìn đến.

Nhị hoàng tử cầm lấy một quả nho đang muốn bỏ vào miệng lại nghe thấy hần nói: "Sách Nhi cũng tốt!"

Nhị hoàng tử nghe hần tự xưng khen mình có chút sững sốt, ngay sau đó phản ứng lại nhìn hần cười. Tề Diệp dờ khóc dờ cười xoa xoa khuôn mặt nhỏ trắng nõn của bé, không biết nên nói gì.

"Nương nương, khối băng trong kho đã sắp dùng hết." Thái Vi đếm đếm vài khối băng không nhiều lắm, nói.

"Lệnh người đi Nội Vụ Phủ mang một ít trở về, trời nóng như vậy, không có khối băng làm sao chịu được?" Lâm Huệ viết một tờ thư, không chút để ý nói.

Thái Vi gật gật đầu, phản phó xuống.

Không bao lâu cung nhân mang băng trở về, nàng nhìn thấy cũng không nhiều: "Sao ít như vậy?"

Thái Vi bẩm báo: "Phủ Nội Vụ nói, phần băng trong phân lệ của cung nương nương (4) đã dùng hết rồi, nếu muốn thêm ngày mai mới có thể đến lấy."

(4) Minh giải thích thêm cho những bạn không biết: Các đồ dùng, bạc... được phân theo lệ thường hàng tháng/mùa gọi là phân lệ

"Cái gì?" Lâm Huệ nhướn mày.

Thái Vi trầm mặc không nói.

Tâm tư Lâm Huệ bắt đầu xoay chuyển: "Là Hoàng Hậu phản phó?"

"Vâng". Thái Vi ngoan ngoãn nói: "Mấy ngày trước đây Hoàng Hậu nói là trong cung dùng khối băng quá lãng phí, ngày mùa hè còn chưa qua đi khối băng đã không còn nhiều lắm, liền hạn định sử dụng. Mỗi cung đều giảm bớt không ít."

Thái Vi bất mãn nói: "Nhưng nô tỳ nhìn thấy từng khối băng to luôn được khiêng vào Chiêu Hoa Cung."

"Nàng ta là Hoàng Hậu, tất nhiên mọi thứ đều do nàng ta định đoạt." Lâm Huệ hừ hừ hai tiếng, mặc dù trong lòng rất khó chịu, cũng biết trong cung này nàng căn bản không làm gì được nàng ta, chỉ có thể nén giận.

"Hoàng Thượng còn ở ngự thư phòng sao?" Nhìn đêm đã không còn sớm, Hạ Uyển Chi có chút nghi hoặc, bình thường giờ này hần đều đến đây.

"Hồi nương nương, nô tỳ đã cho người đi hỏi thăm, Hoàng Thượng còn đang ở ngự thư phòng phê duyệt tấu chương." Hạ Bích bẩm báo.

Nàng suy nghĩ, lại nhìn Tứ hoàng tử đã ngủ trong ngực, liền gọi bà vú tới ôm xuống nghỉ ngơi. Nàng sửa sang lại một chút váy áo, đi ngự thư phòng.

Ban đêm Hoàng cung rất yên tĩnh, muỗi cũng không ít. Mặc dù mang theo túi thơm, vẫn bị muỗi bám theo, Hạ Bích quạt vài cái đuổi muỗi.

Còn chưa tới ngự thư phòng nàng đã thấy đoàn người đi tới, người tới thấy rõ là phượng giá của nàng, vội vàng hành lễ: "Thần thiếp thỉnh an Hoàng Hậu nương nương!"

"Đã trễ thế này sao Huệ Phi còn chưa nghỉ ngơi?" Nàng có chút tò mò, đánh giá người trước mắt, thấy nàng tóc mai có chút hỗn độn, nói "Lễ nghi trong cung Huệ Phi cũng đừng quên, phi tần dung nhan không chỉnh tề nếu truyền ra ngoài chắc chắn sẽ làm mất mặt hoàng gia!"

Lâm Huệ sửa lại tóc, trong lòng hoảng loạn, ngay sau đó nhẹ nhàng bình tĩnh lại, vội nói: "Thần thiếp ghi nhớ lời Hoàng Hậu nương nương giáo huấn. Thần thiếp nhìn thấy đêm nay rất đẹp, ngủ không được nên đi ra ngoài dạo một chút, không ngờ lại bị nhánh cây làm rối loạn tóc, mong nương nương trách phạt!"

"Đêm đã khuya, không có việc gì trở về nghỉ ngơi đi."

Nhìn nàng rời đi, hình như không nghĩ ngờ mình. Lâm Huệ âm thầm nhẹ nhàng thở ra, xoa xoa chỗ tóc rối đi về hướng Đức Sang Cung.

Trong ngự thư phòng đèn đuốc sáng trưng, tiểu thái giám thủ vệ thấy nàng tới vội vàng hành lễ xốc mình lên cho nàng vào. Trong phòng yên tĩnh, vòng qua lò huân hương, nàng nhìn Tề Diệp đang nhắm mắt dưỡng thần dựa vào ghế. Quang Thuận công công đang muốn hành lễ, nàng phát tay ngăn lại, chậm rãi tiến lên xoa hai sườn trán hần.

Tề Diệp mở mắt nhìn thoáng qua, thấy là nàng bèn nhắm hai mắt lại, yên lặng hưởng thụ.

Xoa nhẹ cho hần một hồi lâu, nàng nói: "Đêm đã khuya, quốc sự có quan trọng cũng không bằng long thể Hoàng Thượng. Hoàng Thượng nên nghỉ ngơi sớm thôi!"

"Ừ!" Tề Diệp gật gật đầu "Đúng thật không còn sớm, trẫm cũng hơi mệt mỏi."

Hầu hạ hần tắm gội thay quần áo nằm xuống, nàng đi ra ngoài gọi Quang Thuận công công: "Hoàng Thượng có chuyện gì phiền lòng?"

"Nô tài không dám lăm miệng!" Quang Thuận công công cúi đầu nói.

"Ở trước mặt bản cung, Quang Thuận công công còn có gì không dám nói?" Hạ Uyển Chi nhíu mày.

Quang Thuận công công chần chờ một chút, tiếp lời: "Phía nam khô hạn, nạn châu chấu hoành hành nghiêm trọng, rất nhiều hoa màu không thu hoạch được. Hoàng Thượng rất lo lắng."

Sự việc ở phía nam nàng cũng có nghe thấy, chỉ là không nghĩ đến lại nghiêm trọng như vậy. Nàng ăn ngon mặc đẹp nhưng cũng biết, hần là vua của một nước, sao có thể nhẫn tâm nhìn bá tánh đói chết.

Nếu nàng nhớ không lầm, không bao lâu nữa hần sẽ xuất cung đến phía nam một chuyến.

Hơn nữa... còn mang về một vị phi tử được sủng ái...

Đại khái là trải qua những ngày quá an nhàn, Hạ Uyển Chi lại quên đi rất nhiều việc.

Nhìn người đang ngủ say vẫn còn nhíu mày, nàng xoa xoa mặt hần, nhìn một hồi lâu mới thôi tắt ánh nến nằm xuống, lại là một đêm không mộng.

Mấy ngày sau hần vẫn luôn vội vàng giải quyết triều sự, tuy Thái hậu rất bất mãn, nhưng cũng biết không tiện quấy rầy. Hạ Uyển Chi đã biết chuyện khô hạn, bắt đầu làm đồ ăn trong cung trở nên đơn giản hơn. Tề Diệp biết được nên rất cảm động, hần cũng tán đồng cách làm của nàng. Bá tánh phía nam gặp khô hạn, nạn châu chấu, đến nỗi hoa màu hư hại vô số. Triều đình chắc

chấn phải cứu tế, mà bọn họ nếu phô trương lăng phí không màng đến bá tánh, hẳn còn có mặt mũi mà nhìn bá tánh dân chúng sao?

Tuy Thái Hậu có phê bình kín đáo, nhưng Hoàng Thượng mạnh mẽ tán thành, lại là vì thiên hạ bá tánh, bà cũng không dám nói gì. Cuối cùng còn chủ động ăn thức ăn đơn giản, trước kia nườm nượp, hiện giờ chỉ còn năm sáu món, cũng là cải thiện rất lớn.

Lâm triều xong Tề Diệp đến Thọ Ninh Cung dùng bữa, hướng Thái Hậu nói: "Qua mấy ngày nữa trăm muốn xuất cung một chuyến, Thái Hậu phải chiều cổ chính mình, có chuyện gì có thể phân phó Hoàng Hậu."

"Hoàng Thượng muốn xuất cung?" Thái Hậu nghe vậy có chút kinh ngạc.

"Phải, tình hình phía nam khá nghiêm trọng, trăm cần đến đó xem." Tề Diệp nói.

"Đường đến phía nam cũng khá xa xôi, dù có nghiêm trọng cũng không cần đích thân Hoàng Thượng phải đi. Phái đại thần đi một chuyến không phải được rồi sao? Hoàng Thượng thân thể ngàn vàng, sao lại không màng đại cục như thế?" Thái Hậu không đồng ý phản bác.

"Trăm đã quyết định, Thái Hậu không cần nhiều lời vô ích." Hắn an ủi nói: "Thái Hậu yên tâm, trên đường có người hầu hạ, sẽ không có việc gì. Hơn nữa, trăm là vua của một nước, tự mình đi càng có thành ý hơn phái đại thần đi không phải sao?"

"Hoàng Thượng ~" Thái Hậu muốn nói lại thôi, thấy hắn hạ quyết tâm, chỉ đành thở dài nói: "Ai gia biết ai gia nói cái gì Hoàng Thượng cũng sẽ không nghe. Một khi đã như vậy, bên người Hoàng Thượng không thể không có người chiều cổ, để Liêm Tiếp dư đi theo Hoàng Thượng xuất cung một chuyến đi!" Dọc theo đường đi sớm chiều ở chung, Thái Hậu muốn cho Liêm Tiếp dư đi theo chiều cổ, như thế vừa lúc làm hài lòng hắn, xem Hoàng Hậu còn được sùng ái hay không?

(Editor: sao mình lại dị ứng với cái dấu "~" thế nhỉ. Như kiểu làm nũng í, mà thứ tưởng tượng Thái Hậu làm nũng đi. Ừừ chắc tuổi bỏ com quá ><)

"Trăm xuất cung làm việc, không phải xuất cung du ngoạn, Liêm Tiếp dư ở lại trong cung phụng dưỡng Thái Hậu đi!" Tề Diệp quả quyết cự tuyệt.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 143

Edit: Chang Phi

Beta: Nhã Hiền Phi

Ngày hôm sau, Hạ phu nhân được truyền vào cung, gặp Hạ Uyển Chi nói chuyện vài câu. Hạ Uyển Chi không vòng vo, nói thẳng lý do gọi bà tiến cung.

Hạ phu nhân vừa nghe liền kinh ngạc không thôi: "Hoàng Thượng muốn xuất cung? Hoàng Hậu cũng muốn đi cùng?"

"Đúng vậy, mọi việc đã chuẩn bị xong rồi, bốn cung chi là lo lắng cho Thái tử cùng Tử hoàng tử. Hôm nay truyền nương vào cung vì muốn sau khi ta xuất cung, nương có thể chăm sóc cho bọn hắn."

"Hoàng Hậu nương nương, việc này..." Hạ phu nhân nhíu mày: "Đường xá xuống phía nam xa xôi, nương nương lại chưa xa nhà bao giờ, lần này làm sao có thể xuất cung được. Còn nữa, Thái tử cùng Tử hoàng tử vẫn còn nhỏ, nương sợ không chăm sóc tốt cho bọn hắn được."

Chủ yếu là do thân phận của bọn họ cao quý, nếu có gì sơ xuất bà cũng không gánh nổi.

"Những điều nương nói bốn cung đều hiểu rõ." Hạ Uyển Chi nói: "Bây giờ chỉ xem nương có đồng ý đón hai đứa cháu ngoại của người về chơi mấy ngày hay không thôi!" Nàng nói là "cháu ngoại", chứ không phải là Thái tử cùng Tử hoàng tử khiến Hạ phu nhân giảm đi không ít áp lực.

Nàng đã nói như vậy, Hạ phu nhân tuy vẫn còn suy nghĩ, nhưng bà cũng biết, chỉ cần chăm sóc bọn hắn thật tốt cho đến lúc hồi cung là được. Dù sao nàng cũng là nữ nhi của mình, chẳng lẽ nàng còn để cho mình phải chịu thiệt nữa hay sao?

Hạ phu nhân chần chờ một lúc liền gật đầu đồng ý, Hạ Uyển Chi hiểu ý cười trấn an vài câu. Trước mặt Hạ phu nhân, nàng gọi hai bà vú vào phân phó dặn dò. Đây cũng không phải lần đầu bà thấy các nàng, nên cũng chỉ ngồi yên không nói.

Việc Tề Diệp muốn đi xuống nam, trên triều có rất nhiều người biết. Nhưng quan viên cũng không đi theo loan giả, vì vấn đề an toàn nên ngại mai bọn họ sẽ khởi hành trước.

Đây cũng là lý do Hạ Uyển Chi gọi Hạ phu nhân vào cung.

Bởi vì phải rời đi hơn một tháng, Hạ Uyển Chi cũng có chút không nỡ xa hai đứa nhỏ. Nhưng so với bọn họ, nàng vẫn muốn xuất cung hơn. Cho dù hắn có thích nữ nhân khác cũng không sao, chỉ là nàng không muốn để cho nữ nhân kia nhập cung mà thôi.

Hạ phu nhân ở lại chăm Thái tử và Tử hoàng tử một lúc liền xuất cung. Hạ Uyển Chi cùng hai đứa nhỏ chơi đùa cả ngày, bọn họ không biết rằng sẽ phải xa Phụ hoàng cùng Mẫu hậu một thời gian, nên cũng không khác gì mọi hôm.

Buổi tối, sau khi dỗ Tử hoàng tử đi ngủ, nàng liền đến chỗ của Thái tử. Thái tử đang cho cá ăn, thấy nàng tiến vào, khuôn mặt nhỏ nhắn liền nở nụ cười, tung tăng chạy đến trước mặt: "Mẫu hậu, người nhìn, cá cá..."

Nàng cười, xoa xoa đầu Tiểu Thái Tử: "Trời tối, con cá cũng muốn đi ngủ rồi, còn Sách Nhi thì sao?"

"Sách Nhi chưa muốn đi ngủ, hôm nay mẫu hậu còn chưa kể chuyện xưa đâu!" Tiểu Thái Tử chu môi nói.

Nàng ôm hắn ngồi lên đùi. Ban đêm tương đối mát mẻ nên không đặt khối băng. Nàng lấy khăn lụa ra lau lau cho hắn, rồi bắt đầu kể chuyện xưa.

"Mẫu hậu, ngày mai người lại kể chuyện xưa cho Sách Nhi nghe có được không?" Tiểu Thái Tử ở trong lòng nàng, mơ màng sắp ngủ vẫn không quên đòi hỏi một chút.

Nàng búi rối, không biết nên trả lời thế nào, liền thom lên khuôn mặt nhỏ bé của hắn, nói: "Sách Nhi ngoan, ngủ đi!"

Nàng ngồi bên cạnh giường một lát, Tề Diệp từ Thọ Ninh Cung trở về, biết nàng đến chỗ Tiểu Thái Tử liền đi qua xem. Nghe thấy tiếng bước chân, nàng vội quay đầu lại nhìn. Hắn gật đầu với

nàng rồi mỉm cười nhìn sang Tiểu Thái Tử: "Còn sớm như vậy đã đi ngủ rồi?"

"Chắc do hôm nay chơi đùa hơi mệt." Nàng gật đầu nói, vừa quạt vừa lấy khăn lau mồ hôi trên trán Tiểu Thái Tử. Hôm nay nàng cùng bọn hắn chơi đùa cả ngày.

"Nàng không nữa?" Thấy nàng không vui, hắn hỏi.

"Vâng." Nàng cũng không giấu hắn, thành thật thừa nhận. Hắn đau lòng, ôm nàng đặt lên đùi mình: "Một tháng trời qua rất nhanh, nàng đừng lo lắng quá. Trẫm sẽ phân phó cho hạ nhân chăm sóc cho bọn Sách Nhi cẩn thận."

"Thần thiếp biết." Nàng gật đầu, dựa vào ngực hắn, thấy có mùi đàn hương nhàn nhạt, liền biết hắn vừa từ Thọ Ninh Cung trở về, hỏi: "Thái Hậu có nói gì không?"

"Chỉ là dặn trẫm trên đường đi phải cẩn thận, hậu cung đã có bà quản lý, không cần phải lo lắng." Hắn an ủi.

Hạ Uyển Chi gật đầu, chắc là Thái Hậu đã mắng nàng một trận, nhưng nàng vẫn quyết không đổi ý.

Hai người nói chuyện được một lát, thân hình nho nhỏ trên giường bỗng ngộ ngầy, sau đó lấy tay xoa xoa đôi mắt rồi mở ra. Nhìn thấy bọn họ liền có chút giật mình, chép miệng vờn tay: "Mẫu hậu, xi xi..."

Hạ Uyển Chi vội vàng ôm hắn đi vệ sinh, Tiểu Thái Tử vẫn chưa tỉnh ngủ, xi xi xong dựa hắn vào ngực nàng ngủ thiếp đi. Lúc này hắn cũng không biết sẽ phải xa mẫu hậu một tháng.

Nàng lại đặt hắn lên giường lần nữa, Tiểu Thái Tử thoải mái xoay người một cái rồi tiếp tục ngủ. Hai người thấy vậy liền dờ khóc dờ cười, đắp cho hắn một chiếc chăn mỏng xong mới yên tâm đi nghỉ ngơi.

Tề Diệp còn chưa tắm gội nên Hạ Uyển Chi sai người chuẩn bị nước ấm. Tề Diệp tắm xong liền bước ra ngoài, nàng thấy tóc hắn vẫn còn ướt nước, vội lấy khăn sạch lau tóc cho hắn.

Không lâu sau nghe thấy tiếng bà vú ở ngoài cửa: "Khởi bẩm Hoàng Hậu nương nương, Tiểu Thái Tử cùng Tứ hoàng tử đã ngủ, nô tỳ cũng chuẩn bị xong rồi."

Nàng gật đầu, nhìn bà vú chuẩn bị ôm bọn nhỏ xuất cung. Nàng có chút không đành lòng, khẽ xoa đầu Tiểu Thái Tử, rồi quay sang nhìn Tứ hoàng tử.

Tề Diệp nắm tay nàng ân ủi: "Uyển Nhi cứ yên tâm, chúng ta trở về rất sớm, bọn nhỏ ở Hạ gia sẽ không có việc gì đâu."

Kỳ thật, hắn nghĩ ở lại trong cung chẳng phải càng tốt hơn sao?

Chi là Hạ Uyển Chi không yên tâm, không có nàng ở bên cạnh, làm sao nàng dám để hai đứa nhỏ ở lại trong cung. Hơn nữa ở đây còn có Thái Hậu, có Lâm Huệ, cùng những nữ nhân khác, trong chốn hậu cung tranh đoạt gay gắt, người lừa ta gạt này, nàng làm gì có cách nào để tin tưởng nữa đâu?

Dù sao Hạ gia cũng là nhà mẹ đẻ nàng, hơn nữa với thân phận của hai đứa nhỏ, Hạ phu nhân càng phải chăm sóc cẩn thận hơn. Cho dù trong nhà có kẻ muốn làm hại bọn nhỏ cũng cần cẩn thận xem xét lại, thế nên so với hậu cung thì nàng chọn tin vào Hạ gia.

Không phải do nàng đa nghi, mà là do bọn nhỏ chính là tâm can bảo bối, là tất cả của nàng. Cho nên nàng nhất định không để bọn họ gặp phải một chút nguy hiểm nào.

Lúc đầu Tề Diệp vẫn không đồng ý, nhưng trước sự năn nỉ i ới của nàng, hắn đành phải gật đầu chấp thuận theo yêu cầu không hợp quy củ này. Ai bảo hắn thương nàng, chỉ cần không phải việc lớn, tất cả hắn đều nghe theo nàng.

Hai bà vú ôm Tiểu Thái Tử cùng Tứ hoàng tử hành lễ: "Hoàng Thượng, Hoàng Hậu nương nương yên tâm, chúng nô tỳ sẽ dốc lòng dốc sức chăm sóc cho Tiểu Thái Tử cùng Tứ hoàng tử."

Hạ Uyển Chi gật đầu, hôn trán bọn hắn một cái, dặn dò mấy câu rồi nhìn bọn hắn lên xe ngựa. Nhìn xe ngựa ngày càng đi xa, nàng quay đầu dựa vào trong lòng Tề Diệp.

Tề Diệp thờ dài, xoa xoa tay nàng nói: "Bọn họ sẽ không có việc gì, chúng ta sẽ trở lại sớm."

Ngày hôm sau, vẫn vô bá quan không lên triều, nhưng công vụ vẫn xử lý như mọi hôm.

Trời chưa sáng, xe ngựa đã đi ra từ Triều Hoa môn. Khi mặt trời lên cao đã ra khỏi Thành Kim Lăng. Hạ Uyển Chi đang gối đầu lên đùi Tề Diệp ngủ, xe ngựa xóc nảy một cái làm nàng tỉnh dậy.

"Đến đâu rồi?" Nàng xoa mắt, trên mặt vẫn còn mơ màng chưa tỉnh hẳn, Hạ Bích liền vắt khăn cho nàng lau mặt.

Tề Diệp chỉnh lại sợi tóc cho nàng, nói: "Ra khỏi Kim Lăng Thành rồi!"

Nàng rửa mặt chải đầu xong, Hạ Bích liền đưa nước cho nàng uống một ngụm. Lần này nàng chỉ mang theo Hạ Bích ra ngoài, còn Hạ Đồng thì ở lại chăm sóc cho bọn nhỏ, như thế sẽ khiến nàng yên tâm hơn.

Bố trí trên xe ngựa cũng khá thoải mái, chỉ là có chút nóng, lúc mặt trời lên cao, trong xe cũng nóng theo. Vì đang đi đường nên dù có chuẩn bị khối băng cũng sẽ tan rất nhanh, rốt cuộc bọn họ không mang theo nhiều.

Hạ Uyển Chi chỉ lo lắng khi trời sáng, hai đứa nhỏ ngủ dậy không thấy bọn họ ở bên cạnh, lại thấy cảnh vật xung quanh lạ lẫm, không còn ở trong cung sẽ khóc nháo. Vừa nghĩ, nàng liền thấy đau lòng.

Tuy rằng lo lắng cho hai đứa nhỏ, nhưng nàng vẫn kiên định với cách làm của mình.

"Nương nương, nô tỳ nghe nói hôm nay trời còn chưa sáng, có một chiếc xe ngựa xuất cung, chắc là xe ngựa của Hoàng Thượng cùng Hoàng Hậu." Thái Vi đi ra ngoài một chuyến, trở về nói nhỏ.

"Còn Tiểu Thái Tử cùng Tứ hoàng tử đâu?" Nàng không nghĩ tới nàng ta lại cùng Hoàng Thượng xuất cung, đường xá đi về nam xa xôi, nàng ta lại không sợ phải chịu khổ cực.

"Nô tỳ nghe nói hôm qua Hoàng Hậu cho người đưa Tiểu Thái Tử cùng Tứ hoàng tử đi Hạ gia, hiện tại chắc đang ở Hạ gia rồi." Đề hồi được những chuyện này, nàng cũng phải tốn không ít công sức. Có điều ở hậu cung này, chỉ cần có tiền thì ai có thể giữ kín miệng được nữa?

Nàng ta thật sự không tin tưởng người ở trong hậu cung này, ra ngoài còn không quên đưa cả Tiểu Thái Tử cùng Tứ hoàng tử xuất cung. Nàng ta nghĩ chỉ cần như thế là có thể bảo vệ bọn họ hay sao?" Lâm Huệ cười lạnh một tiếng, nói: "Có phải hôm nay Khang Ninh Vương tiến cung thăm Thái Phi không?"

"Vâng." Thái Vi trả lời.

Lâm Huệ mỉm cười, không nói gì.

Vì đang cái trang đi ra ngoài nên bọn họ không mang theo nhiều người lắm. Chỉ có hai chiếc xe ngựa cùng mấy thị vệ ăn mặc bình thường. Trên đường đi, xe ngựa có chút xóc nảy, trời lại nắng nóng, nên váy áo bị ướt rất nhanh. Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng vì nóng mà đỏ bừng lên, Tề Diệp áy náy nói: "Hay là Uyển Nhi hồi cung đi!"

"Lão gia nói đùa cái gì vậy, cũng đã xuất cung rồi sao có thể trở lại?" Nàng lau mồ hôi trên mặt: "Không sao đâu, chỉ là trời nóng nên đổ mồ hôi thôi."

Đi được một lúc tới giữa trưa, thấy trước sau đều không có thôn làng hay khách điểm nào, bọn họ liền quyết định dùng bữa dưới bóng cây. Nàng ăn một ít lương khô, Hạ Bích rót cho nàng chén nước. Vì trời quá nóng, nàng chỉ ăn được một chút rồi thôi.

Bọn họ nghỉ ngơi dưới bóng cây một lát rồi tiếp tục lên đường.

Buổi chiều, Hạ Uyển Chi vén rèm xe lên để hứng chút gió, Hạ Bích vẫn luôn ở bên cạnh quạt cho nàng. Quang Thuận công công mang lên một đĩa dưa gang, vì đã được ướp lạnh qua nên đưa có vị ngọt thanh, dùng để giải nhiệt rất tốt, nàng nhìn không được thêm rất nhiều.

Thấy nàng thích ăn, Tề Diệp ăn qua loa miếng liền thôi, tất cả đều để lại cho nàng.

Ban đêm, bọn họ nghỉ lại ở trạm dịch, tuy rằng không bằng được trong cung nhưng vẫn tốt hơn ở khách điểm nhiều. Đi một ngày đường, xương cốt toàn thân nàng đều rã rời. Người trông coi trạm dịch biết người tới hôm nay là nhân vật lớn nên muốn đến chào hỏi, có điều đã bị Quang Thuận công công mời trở về.

Nàng rửa mặt xong đi ra, cảm thấy trong người thoải mái hơn rất nhiều, Hạ Bích đi đến, cầm khăn lau tóc ướt cho nàng. Trong phòng đặt khối băng, còn đốt một ít huân hương.

"Lão gia đâu?" Bọn họ đã bàn từ trước, vì đang cái trang vì hành nên bọn họ sẽ xưng hô là lão gia và phu nhân.

"Lão gia đang tắm gội ở phòng bên, phu nhân có việc gì sao?" Hạ Bích nói.

Nàng lắc đầu, nhìn mặt trời đang lặn về phía tây: "Không biết bọn Sách Nhi có khóc quấy hay không?"

"Phu nhân yên tâm, có bà vú chăm sóc, hai tiểu Hoàng tử sẽ không có việc gì đâu. Hơn nữa, Lão gia cùng Phu Nhân sẽ trở về sớm thôi." Hạ Bích nhỏ giọng an ủi.

Hạ Uyển Chi thờ dãi: "Đành vậy, chỉ mong bọn nhỏ ngoan một chút là được."

Hạ phu nhân ở nhà cũng thật mong hai đứa nhỏ có thể ngoan một chút là được, nhìn bọn hần khóc đến thương tâm, bà cũng không biết phải làm thế nào. Dĩ nhiên mọi cách, đến bà vú cũng không làm gì được. Bọn hần khóc nháo đòi mẫu hậu, mấy bà vú bất đắc dĩ chỉ biết nhẹ nhàng dỗ dành. Ma ma an ủi Hạ phu nhân, trời tối, trẻ con đều muốn ở bên người thân cận nhất, qua một hai ngày nữa sẽ không sao.

Nhưng nghe bọn nhỏ khóc đáng thương như vậy, nếu như có sơ sót gì, bà biết ăn nói sao với Hoàng Hậu?

Hạ phu nhân không còn cách nào khác, trong lòng thầm trách Hoàng Hậu không nên để hai đứa nhỏ lại rồi rồi đi như thế.

Cho dù Đế Hậu xuất cung, mọi việc vẫn diễn ra bình thường, như không có ảnh hưởng gì xảy ra.

Khang Ninh Vương dùng bữa tối với Thái Phi xong, ngồi lại chơi một lúc liền rời đi. Ra khỏi chỗ Thái Phi được một đoạn, có một tiểu cung nữ không cẩn thận đụng phải người hần, nhét vào tay hần một mẫu giấy. Hần đi đến chỗ không người, nhờ vào ánh nến đọc được mấy chữ viết trên tờ giấy: Gặp nhau chỗ cũ!

Khang Ninh Vương nhếch môi cười, đốt tờ giấy rồi đi đến lãnh cung.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 144

Editor: Như Sùng Dung.

Beta: Dao Thực Nghi.

Ở Lãnh cung, ban ngày rất hẻo lánh, không có lấy một bóng người, vào buổi tối thì lại càng âm u, lạnh lẽo hơn. Trên con đường mòn ẩm ướt không dấu vết của người lui tới, chỉ có bóng tối bao trùm cả không gian và ánh sáng nhỏ nhoi từ đèn lồng dẫn đường ở phía trước. Tiểu thái giám cẩn thận đi, đến nơi hẻo lánh hần lại nhìn xung quanh, để tránh bị phát hiện.

Mùa hè, lãnh cung vào ban đêm rất ít người đến đây, cho dù bọn họ có mang theo túi thơm cũng không tránh được việc bị muỗi đốt. Khang Ninh Vương một bên tay cầm cây quạt xua đuổi muỗi, một bên âm thầm quan sát.

Vòng vài vòng cuối cùng cũng đi tới chỗ cũ, từ rất xa đã nhìn một luồng ánh sáng mỏng manh. Khang Ninh Vương bảo Tiểu thái giám đứng ở ngoài canh gác, một mình tiến vào. Nhìn bóng lưng đứng ở trong đình, chiếc áo choàng rộng thùng thình che kín người, khuôn mặt cũng bị che đi triệt để, tựa như sợ bị người khác phát hiện.

Nghe thấy tiếng bước chân đến gần, Lâm Huệ xoay người ra xem, trên mặt còn mang theo khăn che mặt, thấy rõ là hần Lâm Huệ mới thờ phào nhẹ nhõm.

Lâm Huệ nhìn nhìn ra phía sau hần, ý bảo Thái Vi lui xuống canh chừng.

Khang Ninh Vương tiến lên, biểu tình nhân nhật nói: "Huệ Phi tìm bốn Vương có chuyện gì?"

"Chẳng lẽ không có việc gì thì không thể tìm Khang Ninh Vương sao?" Lâm Huệ nhưn mảy, nếu có thể, nàng cũng không muốn dính dáng đến hần.

"Không phải Huệ Phi nương nương luôn e sợ, hần không thể tránh mặt bốn vương hay sao? Hôm nay sao lại nổi hứng muốn gặp mặt bốn Vương? Bốn Vương thật đúng là thụ sủng nhược kinh!" Khang Ninh Vương trào phúng nói. Hần là đang nhắc đến chuyện đêm đó, cầm tay Lâm Huệ nói: "Đêm đó Huệ Phi cũng rất sáng khoái mà, không phải sao? Hoàng Thượng khẳng định là không cho được."

"Câm miệng!" Lâm Huệ nghe hần nói lại chuyện đêm đó thì sắc mặt tối lại, kinh hoàng quát lớn.

Khang Ninh Vương bật cười ra tiếng, tiến đến nâng cầm Lâm Huệ nói: "Lá gan Huệ Phi ngày càng lớn, dám quát cả bốn Vương, nếu Hoàng Thượng biết Huệ Phi cùng bốn Vương thông dâm, chỉ sợ Huệ Phi sống không được lâu!"

"Im miệng!" Lâm Huệ tức giận đến cả người phát run.

"Ta không im miệng đây!" Khang Ninh Vương tà mị, cúi đầu lướt nhẹ qua miệng Lâm Huệ, nói: "Bổn vương vẫn luôn nhớ về Huệ Phi, chỉ là Huệ Phi nương nương thật vong ân phụ nghĩa. Mặc xong quần áo liền đá bổn vương xuống giường, bổn vương còn chưa so đo đâu!"

Lâm Huệ cố sức giãy giụa, nhưng nàng làm sao có thể là đối thủ của Khang Ninh Vương? Nhanh chóng bị hất đè ở dưới thân, Lâm Huệ giãy giụa trong phút chốc, vì nàng biết bây giờ nàng làm gì cũng vô dụng, huống hồ hân còn khiêu khích làm nàng động tình, đôi tay không chế không được liền đặt lên cổ hân: "Nếu như Hoàng Thượng biết được. Người cũng không tốt hơn ta bao nhiêu!"

"Bổn Vương mời người đi cáo trạng!"

Khang Ninh Vương cười ha hả một tiếng, bàn tay to cời bỏ hết quần áo Lâm Huệ, thúc eo đi vào.

Không bao lâu Thái Vi liền nghe thấy vài tiếng rên nho nhỏ từ trong đình phát ra. Nàng theo tiếng đi vào, nhìn thoáng qua, sắc mặt cứng đờ nhanh chân rời đi, sợ quấy rầy chuyện tốt của chủ tử.

"Hôm nay Hoàng thượng, Hoàng hậu xuất cung." Lâm Huệ đứng lên sửa sang lại váy áo, búi tóc, nhìn người đối diện nói.

Khang Ninh Vương liếc nhìn nàng một cái, tiến lại gần ở Lâm Huệ cắn một ngụm lên đôi môi đỏ thắm, trêu đùa: "Nếu bổn Vương đã là người của Huệ Phi, vậy Huệ Phi có chuyện gì cứ việc nói."

"Bổn phi muốn Hoàng Hậu có đi mà không có về!" Lâm Huệ xoa xoa cây trâm trên đầu, khoe miệng mỉm cười, ánh mắt hung ác nói

"Huệ Phi muốn ám sát Hoàng Hậu?"

Khang Ninh Vương nhướn mày, tựa hồ đối với chuyện này rất khó khăn.

"Không được thì sau này Khang Ninh Vương không cần tới tìm bổn phi!" Nàng làm bộ đứng dậy chuẩn bị rời đi, lại bị Khang Ninh Vương một tay ôm vào trong ngực, hung hăng cắn môi nàng một ngụm: "Huệ Phi nương nương cũng thật biết cách uy hiếp bổn vương. Biết rõ khẩu vị của bổn Vương, nay lại không cho ta tìm Huệ Phi nương nương. Chỉ là bổn Vương nghĩ sau này sẽ không ăn lên nữa."

"Khang Ninh Vương nghĩ như thế nào?" Lâm Huệ nhíu mày.

"Tất nhiên là để Huệ Phi danh chính ngôn thuận trở thành người của bổn Vương!" Hân tốt xấu cũng là Vương gia, cả ngày cùng nàng vụng trộm ở lãnh cung tuy rằng rất kích thích nhưng chung quy đó cũng không là phải thượng sách.

"Người muốn cho người ta biết?" Lâm Huệ biết nàng thông đảm cùng Khang Ninh Vương đã là tội ác tày trời, nhưng nàng cũng không còn cách nào. Ở hậu cung này, chờ đợi được Hoàng Thượng sủng ái sẽ là một năm, hai năm, ba năm hay cả đời? Nàng hiện giờ đang là tuổi trẻ, mà Hoàng Thượng đối nàng chẳng quan tâm, đến lúc tuổi già sắc suy không biết Hoàng Thượng sẽ phản ứng với nàng ra sao?

Ám sát nữ nhân kia, chỉ dựa vào một mình Lâm Huệ nàng đương nhiên không có khả năng, chỉ là nếu có thêm Khang Ninh Vương tương trợ chẳng phải thế trận sẽ thay đổi sao? Huống hồ, Khang Ninh Vương cũng không tệ, rất hợp ý nàng, ít nhất hôm nay hân cũng cho nàng chút sung sướng, một điều mà trước nay nàng chưa từng có.

"Yên tâm, bổn Vương cũng không muốn mang tội danh vọng tửng phi tử của Hoàng thượng. Chỉ là bổn Vương muốn có thêm một chút lợi lộc, nếu như Huệ Phi nương nương nói không được thì..."

"Được, bổn phi đáp ứng!" Lâm Huệ biết, lần này Hạ Uyển Chi xuất cung là cơ hội ngàn năm có một, nếu bỏ lỡ, nàng sẽ không còn cơ hội lần thứ hai để đối phó Hạ Uyển Chi nữa. Khang Ninh Vương vừa lòng xoa xoa mặt Lâm Huệ, nói: "Yên tâm, bổn vương sẽ làm Huệ Phi nương nương vừa lòng."

"Vậy thì tốt!" Nàng gạt gạt đầu, khoe miệng cong cong tạo thành một nụ cười lạnh buốt tâm can. Con à, cuối cùng nương cũng có thể báo thù cho con rồi.

"Sách Nhi..." Hạ Uyển Chi bị bùng tỉnh, toàn thân đổ mồ hôi.

Tề Diệp nghe tiếng, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng Hạ Uyển Chi, gọi Quang Thuận công công tới thấp nền lên, thấy trên trán nàng đổ đầy mồ hôi, vội vàng hỏi: "Làm sao vậy? Gặp ác mộng sao?"

"Vâng! Mơ thấy Sách Nhi không ngừng khóc." Lòng Hạ Uyển Chi còn sợ hãi nói.

Tề Diệp ôm lấy Hạ Uyển Chi ôn nhu trấn an: "Đừng lo lắng, đã có người bảo vệ, Sách Nhi sẽ không có việc gì. Chỉ là nằm mơ thôi mà, không phải là thật. Ngoan, nghỉ ngơi sớm ngày mai còn phải lên đường. Trăm cam đoan sau khi hồi cung bọn họ đều bình bình an an."

Hạ Uyển Chi gạt gạt đầu, để hân ôm mình nằm xuống. Tề Diệp cũng không nói gì thêm, tiếp tục ôm Hạ Uyển Chi ngủ, lấy tay xoa xoa mặt Hạ Uyển Chi, sau đó bảo Quang Thuận thổi tắt nến.

Ngày hôm sau, hai người đều dậy rất sớm. Mặt trời vừa ló dạng bọn họ liền nhanh chóng khởi hành, buổi trưa thì dừng chân nghỉ ngơi một lát. Trong suốt chuyến đi, bọn họ đi bằng xe ngựa tuy rằng xóc nảy, nhưng cũng không có biện pháp gì, Tề Diệp lo lắng nhất chính là thân thể Hạ Uyển Chi, sợ Hạ Uyển Chi ăn không tiêu.

Hai ngày đầu vẫn tốt, đến ngày thứ ba Hạ Uyển Chi toàn thân vô lực, cả người khí sắc đều không tốt, Tề Diệp rất lo lắng, liền truyền ngự đến xem mạch cho Hạ Uyển Chi, thái y nói là bị cảm nắng.

Tề Diệp không yên tâm, liền phái người đưa Hạ Uyển Chi hồi cung tịnh dưỡng, không cho Hạ Uyển Chi đi phía nam.

Hạ Uyển Chi không muốn, đi cũng đi rồi làm sao có thể trở về, nếu nàng trở về vậy chẳng phải là trở thành trò cười cho thiên hạ sao?

Tề Diệp không lay chuyển được Hạ Uyển Chi, chỉ đành thò dài để Hạ Uyển Chi ở lại, nhưng bọn họ ở lại khách điểm hai ngày, chờ Hạ Uyển Chi điều dưỡng thân thể đến khi khỏi bệnh mới tiếp tục khởi hành đi phía nam.

Mỗi khi đến khách điểm, bọn họ đều sẽ bổ sung thêm một khối băng, đặt khối băng trên xe ngựa để hạ nhiệt. Hạ Uyển Chi cũng khá hơn nhiều, dọc đường đi Hạ Uyển Chi cũng không còn dấu vết của việc bị cảm nắng, chỉ là ăn không nhiều lắm, hơn mười ngày đã gầy đi không ít, làm Tề Diệp không khỏi đau lòng, âm thầm hối hận không nên mềm lòng đáp ứng mang theo Hạ Uyển Chi xuất cung.

Đến phía nam bọn họ mới biết được nạn châu chấu đã gây ra thiệt hại nghiêm trọng đến mức nào. Nhìn đất đai rạn nứt, miệng vết nứt có thể nhét vừa một cái chân, Hạ Uyển Chi âm thầm kinh ngạc cảm thán, nhìn cảnh tượng thiếu nước làm chết rất nhiều bá tánh, nàng không khỏi chua xót.

Chiếc xe ngựa hoành tráng của bọn họ vừa xuất hiện, liền khiến cho các bá tánh chú ý, thậm chí có vài đứa trẻ thân mặc duy nhất một cái yếm chạy tới दि vòng quanh xe ngựa, ba thân hình gầy gò, hai con người đen nhánh nhìn chằm chằm bọn hân.

Nhìn thấy mấy đứa trẻ con, tuổi cũng gần bằng với hài nhi của nàng, Hạ Uyển Chi cảm thấy chua xót không thôi, liền lấy ra túi nước đưa cho mấy đứa trẻ, Tề Diệp thấy vậy liền ngăn Hạ Uyển Chi, ý bảo Hạ Bích xuống xe, để Hạ Uyển Chi ngồi yên trên xe ngựa.

Nước uống của bọn họ cũng không nhiều lắm, chỉ đủ cho bọn họ dùng. Hạ Bích vừa lấy nước ra đã nhanh chóng bị mấy đứa trẻ một lần cạn sạch. Giống như không đủ uống, hai mắt trông mong nhìn Hạ Bích, ánh mắt đó làm cho người ta khi nhìn vào không khỏi đau lòng.

Tề Diệp nhìn lướt qua, thấy Hạ Uyển Chi đang nhìn hân bằng ánh mắt chờ mong, hân nói: "Yên tâm, lần này tới có quan viên quan am hiểu thủy lợi đi cùng. Chỉ cần xây dựng đập thủy lợi thì sau này nơi này sẽ không xuất hiện tình trạng khô hạn như vậy."

"Tốt quá rồi!" Nàng thở phào nhẹ nhõm, trước kia Hạ Uyển Chi vẫn luôn ăn ngon mặc đẹp, thật sự không biết bá tánh nghèo khổ là như thế nào. Hiện giờ nhìn thấy việc có nước uống cũng là một thứ mong muốn xa xỉ với bọn họ (người dân), trong lòng Hạ Uyển Chi cảm thấy áy náy vô cùng.

Buổi chiều bọn họ nghỉ chân ở khách điểm, bởi vì ở Thiên Can, giếng nước đã khô cạn nên nước uống trong thành này đều là do người dân mang về, lấy từ mấy con sông lớn cách nơi đây hơn mười dặm.

Biết nước uống ở nơi đây là khan hiếm vô cùng, Hạ Uyển Chi rửa mặt cho sáng khoái, nhưng lại rất tiết kiệm, chỉ dùng một thau nước nhỏ để chà lau thân thể.

Dọn dờ mấy cung nữ xong, một tiểu cung nữ mang theo một chén trà đi vào, Hạ Uyển Chi liền uống cạn một ly. Hạ Bích thu dọn phòng ở. Hạ Uyển Chi không thấy Tề Diệp liền ra ngoài tìm, đi được vài bước đã thấy Tề Diệp đang nói chuyện cùng một vị quan, biết Tề Diệp đang xử lý chính sự, nàng liền lui về.

Rất lâu sau Tề Diệp mới trở về khách điểm. Hạ Uyển Chi bảo Hạ Bích đi múc nước, sau đó nàng đưa cho Tề Diệp một ly trà, nói: "Lão gia uống nước đi!"

Tề Diệp một hơi uống cạn, thấy tóc Hạ Uyển Chi có chút rối, thuận tay chỉnh lại cho Hạ Uyển Chi, nói: "Đã nhiều ngày ở tại khách điểm này, hai ngày nữa loan giá sẽ tới, nàng cần gì cứ nói."

"Vâng!" Hạ Uyển Chi gật đầu, thấy Hạ Bích đã bung nước vào liền tự mình rửa mặt lau tay cho Tề Diệp.

Bữa tối khá là phong phú, bọn họ dùng xong bữa tối liền nằm xuống nghỉ ngơi. Đại khái là do ở ngoài cung, buổi tối Hạ Uyển Chi ngủ rất thoải mái, chân vô thức gác lên người Tề Diệp, ngủ đến không biết trời trăng gì.

Tề Diệp thấy vậy cũng không nói gì. Hân nhớ tới những việc sáng nay, cũng ngủ không được, sợ đánh thức nàng nên nhẹ nhàng bước xuống giường, Hạ Uyển Chi hơi giật giật, cũng may còn chưa tỉnh, hân nhẹ nhàng thở phào một tiếng, từ từ mở màn cửa đi ra ngoài.

Quang Thuận công công đang dựa vào cột hành lang ngủ gật, trên mặt còn có một con muỗi đang chổng mông hút máu hân, hân liền đưa tay lên đập chết con muỗi, cũng tự nhiên tỉnh dậy. Bỗng nhiên hân nhìn thấy một bóng đen, giật mình hô lên: "Là ai?"

Tề Diệp nhìn Quan Thuận công công một cái, không nói gì. Quang Thuận công công tỉnh táo lại thấy là Tề Diệp vội vàng và miệng: "Nô tài có mắt như mù, nô tài không biết là chủ tử, mong chủ tử trách phạt."

Tề Diệp cũng không nói gì, chậm rãi rời đi.

Quang Thuận công công thoáng nhìn ra xung quanh, quay lại chạy theo sau Tề Diệp, hỏi: "Chủ tử, ngài muốn đi chỗ nào?"

"Vô nghĩa, nói nhiều!" Tề Diệp nhàn nhạt nói, Quang Thuận công công sợ tới mức vội vàng ngậm miệng lại.

Khách điểm không lớn, đi vài bước liền đến hậu viện. Có mấy cây nguyệt quế bởi vì hạn hán mà khô héo, lá rụng là tã, tro bụi đứng ở đó.

Ở gốc cây nguyệt quế có một bàn đá, Quang Thuận công công dùng tay áo lau sạch sẽ để hân ngồi xuống. Tề Diệp khẽ ngẩng đầu nhìn lên trên, ngắm trăng tròn đến gần người.

Không bao lâu không gian an tĩnh bị đánh vỡ, Tề Diệp nghiêng đầu nhìn thấy cách đó không xa có ánh nến nho nhỏ, mơ hồ còn nghe thấy một người con gái đang nói chuyện: "...Tiểu thư, trở về đi! Nếu lão gia biết sẽ trách phạt tiểu thư."

"Thừa dịp hôm nay là đêm trăng tròn khấn cầu Quan Âm nương nương phù hộ, sao có thể bỏ dở nửa chừng. Còn nữa, chuyện tối nay người không nói ta không nói làm sao cha ta biết được." Người con gái có thanh âm mềm nhẹ, mơ hồ còn mang theo tia đắc ý.

Quang Thuận công công nhìn các nàng đang đi tới chỗ bọn hân đang đứng, khẽ nhíu mày, đang muốn tiến đến ngăn cản thì nghe Tề Diệp khụ một tiếng. Quang Thuận liền hiểu ý, không lên tiếng đứng ở phía sau Tề Diệp, nhìn các nàng từ từ lướt qua bọn hân.

Các nàng vẫn chưa thấy Tề Diệp đứng ở đó. Lập tức đi đến gốc cây hoa quế. Tỷ nữ mang theo một cái giỏ tre, bên trong đựng đồ vật cứng tế. Hai người bận rộn bày biện điểm tâm hoa quả, còn có nhang, đèn cúng tiền giấy.

Chuẩn bị ổn thỏa mọi thứ, nữ tử quay lưng về phía bọn họ, quỳ trên mặt đất, về mặt thành kính, nói: "Quan Thế Âm Bồ Tát đại từ đại bi, cầu xin ngài thương xót, ban mưa to cứu vớt bá tánh. Tín nữ Chu Vũ Kiều nguyện ý giảm thọ mười năm, chỉ cầu Bồ Tát có thể cứu vớt bá tánh, cũng hy vọng Hoàng Thượng có thể long thể an khang!"

Dứt lời, nữ tử thành kính dập đầu, trong miệng lầm bầm, ánh nến chiếu rọi bóng nàng in trên mặt đất.

Tề Diệp cho rằng các nàng sẽ không phát hiện ra mình, ai biết các nàng thu dọn đồ vật cứng tế đang muốn rời đi, nghiêng đầu lại thấy hai bóng đen, sợ hãi hét lớn: "Là ai?"

"Chu tiểu thư chớ sợ hãi!" Quang Thuận công công lên tiếng trấn an, tỷ nữ mang đèn lồng ra chiếu lên, nhìn hai người xa lạ, hơi căng thẳng chạy tới đỡ tiểu thư nhà mình.

"Các người là ai?" Tỷ nữ nói: "Các người tại sao lại ở đây?"

"Chúng ta là người thuê nhà trọ hôm nay." Quang Thuận công công nói.

Tề Diệp đứng dậy, ánh mắt lướt qua khuôn mặt Chu Vũ Kiều. Sắc mặt không thay đổi, chậm rãi rời đi, Quang Thuận công công cũng không nói tiếp, chạy chậm theo sau.

Chu Vũ Kiều nhìn người vừa rời đi, đôi mắt hơi rĩ xuống, nói: "Trở về thôi!"

Tỷ nữ gật đầu, mang theo đèn lồng, đỡ Chu Vũ Kiều trở lại phòng.

Tề Diệp trở về phát hiện Hạ Uyển Chi đã tỉnh, trong phòng có ánh nến, thấy Tề Diệp hai mắt liền sáng lên: "Hoàng Thượng đi đâu vậy?" Hạ Uyển Chi tỉnh lại phát hiện bên cạnh không ai, cũng hơi lo lắng.

"Đi dạo một chút, khuya rồi, ngủ đi!" Tề Diệp vỗ tay trấn an Hạ Uyển Chi, cời quần áo ra lên giường nằm. Hạ Uyển Chi cũng không hỏi thêm, nằm im bên Tề Diệp. Nhanh chóng vào giấc ngủ, chỉ là bàn tay nhỏ bắt an nắm chặt lấy tay Tề Diệp.

Tề Diệp bất đắc dĩ mỉm cười, nắm tay Hạ Uyển Chi đặt ở trước ngực, nhanh chóng nguï say.

Ngày hôm sau Hạ Uyển Chi tỉnh lại lại không thấy Tề Diệp đâu. Hạ Bích hầu hạ Hạ Uyển Chi rửa mặt chải đầu, nói: "Sáng sớm Hoàng Thượng đã ra ngoài, bảo nương nương ở khách điểm không cần lo lắng." Trong hoàn cảnh không có ai, bọn họ vẫn không thể thay đổi được cách xưng hô.

"Ừ." Hạ Uyển Chi gật đầu.

Tối hôm qua ngủ cũng không an giấc, tính đến thời gian về nhà, Hạ Uyển Chi có chút nóng lòng. Không biết hai đứa nhỏ hiện giờ như thế nào? Nàng vẫn là không yên tâm cho lắm.

Bữa sáng đạm bạc, chỉ có mấy bát cháo. Đường phố nhộn nhịp, Hạ Uyển Chi ăn uống cũng không tốt, ăn một đũa một chút cũng không ăn vào được nữa. Hạ Bích có chút lo lắng, thờ dãi khuyên Hạ Uyển Chi ăn thêm mấy muỗng cháo mới bỏ qua.

Vừa ăn xong không bao lâu, liền có cung nữ tới báo, nói là Dịch quán phu nhân* cùng con gái đến thỉnh an Hạ Uyển Chi.

*Dịch quán phu nhân: vợ ông chủ quán trọ.

Mấy người đó không biết thân phận thật của bọn họ, chỉ biết là phu nhân và thành chủ của Kim Lăng Thành. Khó có quý phu nhân tới cái thành nhỏ bé này, dịch quán phu nhân đương nhiên phải chiêu đãi thật tốt, thuận tiện lôi kéo làm quen.

Hạ Uyển Chi không thích xã giao. Bảo Hạ Bích đuổi họ ra ngoài, đột nhiên nhớ tới cái gì đó, nàng lại cho họ vào.

Dịch quán phu nhân hơi căng thẳng. Chu phu nhân ở trong thành coi như có chút danh tiếng, chỉ là so với phu nhân của Kim Lăng Thành Chủ, Chu phu nhân vẫn có một chút tự ti. Vì muốn cho mình chút mặt mũi, bà ta đem tất cả của hồi môn của mình ra dùng, châu ngọc đầy đủ, thật khoa trương, trên người ăn mặc dựa theo những bộ y phục đang được thịnh hành ở Kim Lăng Thành, trang điểm ti mỉ, sợ bị mất mặt trước Hạ Uyển Chi.

Hạ Uyển Chi nhìn bộ dạng của Chu phu nhân hơi khoa trương thì khẽ nhún mày, ánh mắt dừng ở trên người Chu Vũ Kiều, sau đó mới mỉm cười, nói: "Chu phu nhân đa lễ."

"Phu nhân khách khí, thỉnh an phu nhân có chút chậm trễ, xin phu nhân thứ lỗi!" Chu phu nhân tối hôm qua đã nghĩ tới việc tới bái phỏng, nhưng lại bị Quang Thuận công công đuổi trở về. Nghe mấy nô bộc trong viện nói vị phu nhân này nhìn rất trẻ, bà cũng không nghĩ là vị quý phu nhân này lại trẻ đến thế. Nhìn từng cử chỉ đều rất cao quý, có lẽ vị phu nhân này xuất thân từ đại gia tộc danh môn khuê tú, không hổ là từ Kim Lăng Thành tới.

"Chu phu nhân đa lễ." Hạ Uyển Chi cười cười, ánh mắt dừng trên người Chu Vũ Kiều, nói: "Vị này là?"

"Là con gái nhà ta, thất lễ rồi!" Chu phu nhân khom người cười tươi, nói: "Vũ Kiều, còn không mau thỉnh an phu nhân?"

Chu Vũ Kiều gật đầu, tiến lên hành lễ. Giọng nói kiều mị, dung nhan xuất chúng, khó trách kiếp trước có thể khiến Tề Diệp yêu thích, từ một nơi xa như vậy cũng mang về cung sủng ái.

Nghĩ vậy, Hạ Uyển Chi ý cười càng sâu: "Chu tiểu thư thật đúng là xinh đẹp, Chu phu nhân người rất có phúc khí nha!"

Chu phu nhân ngoài miệng khiêm tốn, nhưng trên mặt lại là vẻ mặt đắc ý. Đối với nhan sắc xuất chúng của con gái bà, bà cũng rất là vừa lòng, chỉ tiếc là nhà lão gia bà quan chức quá thấp, bằng không nếu đưa vào cung nhất định có thể được Hoàng Thượng sủng ái.

Chỉ là, hiện giờ cơ hội đã tới tay Chu gia bọn họ, không phải Hoàng Thượng đang trên đường tới sao, nếu đã có người giúp đỡ... Chu phu nhân nghĩ nếu được như vậy chẳng phải là Chu gia của bà có thể một bước lên trời hay sao?

Bà đặt ánh mắt trên người Hạ Uyển Chi, giống như đang nhìn một miếng thịt, nụ cười đã kéo đến tận mang tai.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 145

Editor: Thiên Phi

Beta: Nguyễn Chiêu Nghi

Hạ Uyển Chi gọi Hạ Bích chuẩn bị một phần lễ vật đưa cho Chu phu nhân, thứ mà nàng chọn giá trị cũng không thấp. Chu phu nhân có mắt nhìn hàng, miệng cười từ từ nhận lấy, nịnh nọt khen mấy câu lấy lòng nàng.

Chu Vũ Kiều yên lặng đứng một bên không lên tiếng, chỉ khéo léo nho nhã, xem ra nàng ta được dạy dỗ rất tốt.

Hai người ngồi nói chuyện với Hạ Uyển Chi một lúc, thấy nàng bắt đầu có vẻ mệt mỏi, Chu phu nhân biết ý liền dẫn Chu Vũ Kiều rời đi.

Trong lòng bà nghĩ, sau này nên thường xuyên qua lại hơn, có thể leo lên được vị trí nữ nhân tôn quý nhất Thành Kim Lăng cũng là bản lĩnh cùng may mắn của nàng ta. Lại nói, Hoàng thượng hay lui tới nơi này, nếu có Hạ Uyển Chi giúp đỡ thì chưa tính việc vào cung được hay không, chỉ cần có hoàng thân quốc thích ở Thành Kim Lăng đã là chuyện tốt rồi.

Hai người vừa đi, Hạ Uyển Chi nói: "Đi hỏi thăm một chút về Chu Vũ Kiều này."

Hạ Bích gật đầu rời đi.

Chu Vũ Kiều đi theo mẫu thân trở lại hậu viện, thấy bà yêu thích nhìn ngắm chuỗi ngọc châu trên tay thì hiếu kỳ nói: "Nuông, bọn họ là ai vậy?"

"Là quý nhân." Chu phu nhân vui vẻ cười: "Kiều nhi à, cơ hội tốt đến rồi."

"Nuông nói vậy là có ý gì ạ?" Chu Vũ Kiều có chút nghi hoặc.

Chu phu nhân chỉ cười mà không nói gì, mọi việc còn chưa chắc chắn, bà không nên nói nhiều, tránh cho nàng mừng hụt.

"Không có gì, nương chỉ là tùy tiện nói vậy mà thôi." Chu phu nhân nói vài câu rồi dặn dò nàng: "Khi rảnh rồi con đến trò chuyện với Hạ Uyển Chi một chút, khi nói cũng phải giữ đúng mực, biết không?"

Chu Vũ Kiều gạt đầu, nàng nhìn hộp gấm trong tay, quả thật không thể đem nàng so với vị phu nhân kia. Quanh thân nàng ta toả ra một loại khí thế đặc biệt mà không phải bất kì ai cũng có được.

Đi ra khỏi chủ viện, Chu Vũ Kiều liền hỏi người bên cạnh: "Việc ta giao phó, người hỏi thăm sao rồi?"

"Hồi tiểu thư, nô tì hỏi thăm được, chức

quan của vị đại nhân kia không thấp, lão

gia đối với vị này rất cung kính, mà vị phu

nhân kia lại là chính thất của vị đại nhân

...

này." Tỳ nữ thuật lại điều nàng nghe được.

"Có biết là làm chức quan gì không?" Hoá ra là chính thất, nhưng vị phu nhân kia có chút kì quái, đi theo trượng phu của mình ra cửa, chính là không có lễ giáo.

Nhớ đến thân ảnh anh tuấn của vị đại nhân

++

kia, Chu Vũ Kiều tâm sinh ghen ghét. Có thể nói người này khí chất cao quý, không thể không lưu tâm.

Tỳ nữ lắc đầu, nàng chỉ biết có vậy thôi.

Chu Vũ Kiều có chút buồn bực, "Một việc nhỏ như thế mà cũng làm không được, người đi hỏi thăm thêm đi."

Tỳ nữ áp ứng gạt đầu, trong lòng âm thầm kêu khổ, nàng không phải vô dụng, mà những người khác cũng không biết.

Tuy là nhiều người thật, nhưng đều là người của họ mang đến, người của mình trong viện chỉ phụ việc, làm sao có thể nghe được gì.

Hạ Bích vẫn lạnh lợi, chỉ trong thời gian một buổi sáng đã có thể nghe ngóng được chuyện về Chu Vũ Kiều. Có thể nói nàng ta trong thành cũng có danh tiếng, năm nay đến tuổi cập kê, chưa có hôn phu. Nhiều người trong thành đến cầu thân nhưng Chu đại nhân chưa chịu gả, nói giữ bên người thêm mấy năm nữa.

Thật ra mọi người đều biết, Chu đại nhân ý muốn hứa hôn với gia đình danh giá một chút, nên không thêm để ý đám người đến cầu thân. Tuy Chu Vũ Kiều có gia thế hơi kém nhưng nàng tài mạo xuất chúng, ở trong thành vẫn có cơ hội tìm được người vừa ý.

Gần đây thời tiết nắng nóng. Hạ Uyển Chi không muốn ra khỏi cửa. Sau khi bọn người Chu phu nhân rời đi, nàng liền nghỉ ngơi.

Đến giờ cơm trưa Tề Diệp vẫn chưa về, nàng hơi mệt trong người nên không ăn được nhiều.

Hạ Bích dặn người làm chuẩn bị khối băng và chút đồ ăn mát lạnh cho nàng ăn.

Chi là nơi này không phải hoàng cung, nước còn khan hiếm, đừng nói đến khối băng.

Vì vậy nàng chỉ uống nước ô mai, trong miệng mát lạnh, càng thêm kích thích khẩu vị, nàng liền uống nhiều thêm một chén.

Khi trời đã xế chiều, Tề Diệp mệt mỏi trở về. Hạ Uyển Chi vội vàng ra đón, chuẩn bị nước cho hắn rửa mặt chải đầu. Phán phó Hạ Bích đem nước ô mai lại cho hắn uống.

Rất nhanh chén nước ô mai được mang đến, nàng đưa cho hắn. Tề Diệp uống xong, nói: "Thật mát"

Hạ Uyển Chi cười cười, cầm lấy cây quạt quạt cho hắn, "Hôm nay Hoàng Thượng đi đâu vậy?"

"Ra ngoài quan sát tình hình một chút, năm nay hạn hán thật nghiêm trọng" giọng nói hắn âm trầm.

Hạ Uyển Chi trấn an, đặt tay lên vai hắn: "Hoàng Thượng đừng lo lắng, qua mấy ngày nữa trời sẽ đổ mưa thôi."

"Hy vọng được như nàng nói." Nếu hắn không tận mắt nhìn thấy cũng không tưởng tượng được hạn hán nghiêm trọng đến vậy.

Cũng chính mắt mình nhìn thấy, nên hắn mới ý thức được mình là quân vương, nhưng tại thời điểm này cũng đành bất lực.

Một ngày ở bên ngoài nên Tề Diệp cảm thấy mệt mỏi, trời tối hắn chỉ tắm gội qua loa liền nghỉ ngơi.

Hạ Uyển Chi giấc ngủ chập chờn, nàng quạt cho hắn thêm chút gió cho hắn ngủ thêm thoải mái.

Trong phòng chỉ có một khối băng, không có tác dụng nhiều. Chi là một thùng nhỏ, nghe nói khối băng ở trạm dịch đã dùng hết.

Đang ngủ mơ màng, Hạ Uyển Chi cảm giác trên người mình nhom nhóp đĩnh đĩnh, mở mắt ra liền thấy Tề Diệp nằm trên người nàng.

Thấy nàng tỉnh lại liền nhắm mắt nàng mà hôn, bàn tay to lớn không yên phận du ngoạn trên người nàng.

Hạ Uyển Chi chẳng biết làm sao, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, trời xám xịt chưa sáng, còn rất sớm.

Hùng đông Tề Diệp về mặt thoải mái rời giường, rửa mặt chải đầu.

Hạ Uyển Chi eo đau, người cũng mỏi, khi này trên giường hắn thông cảm nàng đường xá đi vất vả, cũng không làm gì thêm.

Tề Diệp rửa mặt chải đầu, thấy Hạ Uyển Chi chuẩn bị đứng dậy, hắn ngồi vào mép giường, nói: "Nghỉ ngơi nhiều một chút, lát nữa ta có việc đi ra ngoài, nàng ở trạm dịch nghỉ ngơi đi."

"Đi đâu vậy?" Nàng hỏi.

"Ra ngoài xem xét một chút, đừng lo lắng, nàng ở trạm dịch nghỉ ngơi, trời tối ta sẽ về." Nói xong xoa mặt nàng vài cái rồi rời đi.

Hạ Uyển Chi ngủ thêm một lúc, khi tỉnh lại mặt trời đã lên cao, nàng rửa mặt chải đầu, ăn sáng với cháo. Nhìn bên ngoài nắng nóng có chút đau đầu.

Gọi Hạ Bích chuẩn bị giấy bút viết thư gửi đến Hạ gia.

Vừa viết được vài chữ liền nghe báo có Chu Vũ Kiều đến, nàng nhủ may, bảo cứ chờ ở bên ngoài. Khi nàng viết xong bức thư, chờ mực khô hết mới đi ra ngoài.

Chu Vũ Kiều chờ có chút mất kiên nhẫn, đang muốn nói hôm nào lại đến liền nghe âm thanh hạt châu đong đưa.

Hạ Uyển Chi liếc mắt nhìn nàng một cái, biểu cảm nhàn nhạt, "Đã để Chu tiểu thư đợi lâu."

"Phu nhân quá lời." Hai người hàn thuyên trong chốc lát, Hạ Uyển Chi cũng không nói nhiều, nàng ta cũng không biết nói gì nên cũng đứng dậy cáo từ.

Hạ Uyển Chi sai Hạ Bích đưa nàng ta ra ngoài. Chu Vũ Kiều từ chối một lúc nhưng cuối cùng vẫn để Hạ Bích đưa đi.

Hai ngày nay, Chu phu nhân đều đến diện kiến, nàng ta theo sau bà, nói cũng nhiều hơn.

Hạ Uyển Chi chỉ đáp vài câu, chủ yếu nàng quan sát Chu Vũ Kiều.

Khi nàng hỏi đến chuyện hôn nhân của Chu Vũ Kiều, ánh mắt Chu phu nhân chợt sáng, vẻ mặt mong chờ: "Kiều nhi vừa đến tuổi cập kê, vẫn chưa định hôn sự. Trước kia cũng có mời đại sư xem qua, nói nhi nữ có tướng phú quý." Chu phu nhân lộ ra vài phần đắc ý.

Hạ Uyển Chi cười cười, thật sự là có tướng phú quý, số người có thể leo lên long sàng, được hoàng thượng sủng ái cũng không nhiều. Lúc trước nàng còn âm thầm hâm mộ Chu Vũ Kiều có thể được hoàng thượng sủng ái, bây giờ xem ra không được may mắn như vậy nữa.

Hôm nay đến khi trời chập tối Tề Diệp mới trở về. Nàng chờ ở cửa, nhìn bộ dạng hần không tốt lắm, gương mặt xám xịt.

Nàng có chút kinh ngạc, hần bị nàng nhìn đến xấu hổ, nói: "Không có gì đâu, nàng đừng lo lắng, chuẩn bị nước ấm, ta tắm gội một chút."

Hạ Uyển Chi phản phó Hạ Bích đi chuẩn bị, nàng bụng chẹn nước ô mai cho hần uống.

Hạ Bích nhanh chóng mang nước lạnh cho Tề Diệp rửa mặt, Hạ Uyển Chi tự mình hầu hạ hần, đến giờ hần vẫn chưa nói câu nào.

Nước ấm đã được chuẩn bị tốt, nàng thử độ ấm, thấy vừa phải mới cởi đồ cho hần. Nhìn khuôn ngực rắn chắc gầy gò, nàng có chút đau lòng, nói: "Hoàng thượng, người gầy đi rồi."

Hần bắt lấy tay nàng, đem đến bên môi, dịu dàng hôn: "Không sao, đừng lo lắng, chờ về cung sẽ tốt hơn thôi."

Một đường lặn lội xa xôi, cả nàng cũng gầy đi, đừng nói đến hần ngày đêm làm việc vất vả.

Nàng có chút bất lực, việc triều chính phức tạp nàng không giúp được gì, chỉ có thể cẩn thận bồi bổ cho hần bằng thức ăn.

Tuy rằng khô hạn, những kẻ có tiền vẫn không bị ảnh hưởng nhiều, chỉ có dân nghèo là chịu khổ nhất.

Đã nhiều ngày nay, tuy đồ ăn ở đây không thể so sánh được mỹ vị trong cung nhưng vẫn xem như tốt.

Ngoài kia bao người không có thứ mà ăn, nước cũng không có uống.

Nàng cẩn thận lau thân cho hần, cũng không phải lần đầu tiên thấy hần trần trụi, nên không thẹn thùng. Nhưng khoé mắt liếc thấy chỗ kia, nàng vẫn cảm thấy không được tự nhiên lắm.

Tề Diệp có vẻ rất mệt, vừa vào thùng tắm đã ngủ thiếp đi rồi, nàng nhìn, thấy hần nhắm mắt, tự nhiên động tác cũng nhẹ nhàng hơn.

Nhìn thấy móng tay hần có vết hoen ố, nàng cẩn thận lau đi. Mới vừa rửa được một chút đã nghe tiếng hần hít một ngụm khí lạnh, cúi đầu nhìn thử, thấy có vô số mụn nước, nàng đau lòng: "Hoàng thượng, cái này, người bị sao vậy?"

"Không có gì" Hần rút tay lại không cho nàng xem.

Hạ Uyển Chi vẫn không để ý, bắt lấy tay của hần, nhìn những mụn nước kia mà đau lòng hỏi: "Có đau lắm không?"

"Không đau." Tề Diệp trấn an nàng, "Qua mấy ngày nữa sẽ hết thôi, đừng lo, cũng không phải chuyện gì nghiêm trọng."

"Hoàng thượng!" Nàng đau lòng gọi một tiếng, đang muốn nói lại nghe thấy hần cắt lời nàng.

Tề Diệp có ý lảng sang chuyện khác, nói: "Uyển nhi, ta đói bụng"

Nghe thấy hần nói đói bụng, nàng quên luôn chuyện vừa rồi. Hần đói mới là chuyện lớn, ai dám bỏ đói Hoàng Thượng?

Buổi tối hầm canh gà, nàng tự mình múc cho hần một chén, hần uống hết chén này nàng lại múc chén khác.

Tề Diệp nường mảy, "Nhìn Uyển Chi cũng gầy không ít, nàng uống thêm đi." Hần phản phó Hạ Bích múc cho nàng một chén.

Sau khi ăn xong, hần còn có chuyện phải xử lý nên đi sang thư phòng.

Hạ Uyển Chi gọi Quang Thuận công công vào, hỏi: "Sao trên tay Hoàng thượng lại nổi mụn nước như vậy?"

Quang Thuận công công không dám giấu giếm, nói: "Do dạo nương máng mà ra, đã dạo nhiều ngày nay rồi. Hoàng thượng cũng đi, nô tài không khuyên được, mong nương nương trách phạt."

"Đứng lên đi, không phải lỗi của ngươi." Nàng biết, từ khi đến đây hần trầm mặt hơn rất nhiều, nhìn con dân mình chịu khổ mà mình lại không có biện pháp. Nàng nhìn ra được hần đang rất bất lực.

Tề Diệp xử lý công vụ đến tận khuya, khi về phòng thấy nàng còn chưa ngủ: "Sao nàng vẫn chưa ngủ?"

"Không sao" Nàng cười cười, trong phòng đốt huân hương, không một con muỗi nào lọt vào.

Hần không nói gì, nhận lấy khăn lau mặt nàng đưa tới.

Nàng đứng một bên nhìn, chờ hấn rửa mặt chải đầu xong liền lấy ra một cây ngân châm.

Hắn biết nàng định làm gì, nói: "Không sao đâu, không cần phá nó cũng tự khỏi."

"Hoàng thượng!" Ánh mắt nàng ai oán nhìn hắn, Tề Diệp không nở cựa tuyệt, chỉ thờ dài nhìn nàng lấy châm phá vỡ từng mụn nước.

Hạ Uyển Chi thật cẩn thận phá từng nốt mụn, là nàng sợ hấn đau. Không phá thì không biết tay của hấn đã nổi rất nhiều mụn nước, nàng nhìn mà đau lòng.

Được một lúc, nàng cầm tay hấn hôn lên, để tay hấn bên má, nhìn hấn nói: "Nhìn Hoàng thượng như vậy, thần thiếp rất đau lòng."

Hấn dịch chuyển lại gần nàng, hôn lên trán nàng, nói: "Trẫm biết, thật sự không có việc gì lớn, chỉ có vài cái mụn nước mà thôi."

Đêm đó hấn ngủ rất sâu, Hạ Uyển Chi lắng nghe hơi thở trầm ổn của hấn một lúc mới chìm vào giấc ngủ.

Bọn họ đến đây xem trước, vài hôm sau loan giá mới đến, cũng ghé vào trạm dịch, Chu Vũ Kiều giờ đã rõ thân phận của người này.

Chu phu nhân hồi tưởng lại xem mình có làm sai việc gì hay không, thầm mong bọn họ không để bụng.

Biết được thân phận của nàng, bà liền sang cầu kiến. Hạ Uyển Chi không ngăn cản, để bọn họ đi vào. Nhìn họ đang quỳ đại lễ, tư thế hèn mọn, nom nớp lo sợ, vẫn không nói gì.

Hiện tại thân phận của nàng không còn là bí mật, bọn người Chu phu nhân không dám thất lễ, giọng nói cũng có chút run rẩy, khi ra khỏi phòng hai chân đều đã mềm nhũn.

"Vận khí thật tốt, không nghĩ đến lúc còn sống có thể nhìn thấy Hoàng thượng." Chu phu nhân nhin không được cảm khái, cảm thấy mình thật vinh hạnh.

Chu Vũ Kiều thâm nghĩ, khó trách nhìn người kia cao quý như vậy, nàng không nghĩ tới lại là đương kim Hoàng Thượng. Đúng như lời đồn, Hoàng Thượng anh minh thần võ, thánh minh tôn quý. Nếu như được hấn đề mắt tới, chẳng phải sẽ một bước lên trời rồi sao?

Nhìn gương mặt nàng như hoa như ngọc, so với Hoàng Hậu, nàng tự thấy mình không thua kém chỗ nào.

Không tranh ngôi Hậu, chỉ cần được làm phi cũng đã vinh quang lắm rồi. Nàng không muốn gả cho những gã công tử kia, nàng muốn phu quân của mình phải là người tôn quý nhất.

Không cần phải nghĩ ngợi, nam tử tôn quý nhất thiên hạ còn ai ngoài Hoàng Thượng?

Nghĩ vậy nàng có chút động tâm, theo nàng biết, trong cung phi tần không nhiều, nàng tự tin vào nhan sắc của mình, nếu được Hoàng thượng để ý đến, thì vận may của nàng tới rồi.

(Lời editor: Thím này mắc bệnh tự tin, đã đến giai đoạn mãn tính rồi.

...)

Chu phu nhân vừa đi, Hạ Uyển Chi liền phân phó xuống: "Quan sát Chu Vũ Kiều cho ta, đừng cho nàng ta cơ hội xuất hiện trước mắt Hoàng thượng."

"Dạ" Hạ Bích gật đầu, nàng hiểu ý của chủ tử, nàng cũng không thích Chu Vũ Kiều kia, không muốn nàng ta tranh giành cùng chủ tử mình, tất nhiên cũng sẽ quan sát nàng ta cẩn thận.

Chu Vũ Kiều nghe nói nhà bếp sẽ chuẩn bị thức ăn dâng lên, nàng dụng tâm mà tự mình xuống bếp.

Nàng không biết khẩu vị của Tề Diệp, hỏi thăm tỷ nữ bên đó cũng không biết thêm được gì, đành dùng hết khả năng mà làm.

Nàng muốn cho Tề Diệp thấy được dung nhan của mình, xin Chu phu nhân mang theo nàng qua đó.

Là khuê nữ thì không nên xuất đầu lộ diện, nhưng nàng vẫn hay ra ngoài cúng bái thần linh, tấm lòng từ bi, tự mình sẽ có cách chống chế.

Chỉ tiếc tâm tư của Chu Vũ Kiều chưa thực hiện được đã phải dẹp sang một bên, xe ngựa đi được nửa đường thì nàng đau bụng, đành phải quay về phủ. Không lâu sau, cho truyền đại phu, nàng yếu ớt nằm trên giường, hai chân mềm nhũn.

Đại phu kê cho nàng đơn thuốc, nói vài ngày nữa sẽ khỏi.

Chu Vũ Kiều phiền não, bao nhiêu công sức bỏ ra giờ đánh huy hết.

Tại chính mình không cẩn thận để thân thể nhiễm lạnh, hại nàng đau bụng cả buổi sáng, đến giờ vẫn cảm thấy không thoải mái.

Chu Vũ Kiều thật không nghĩ tới, chỉ là đi tả thôi, thể nhưng trên mặt, thân thể lại nổi mẩn ngứa, nàng rất khó chịu nhưng không dám gãi, sợ sẽ bị huy dụng.

Đương nhiên nàng không thể bỏ qua việc lấy lòng Tề Diệp, nhưng hiện tại đang bệnh như thế, làm sao mà dám đi gặp hấn.

Chu Vũ Kiều dưỡng bệnh, Chu phu nhân lại không nhàn rỗi, mỗi ngày đều cầu kiến Hạ Uyển Chi, ngày đầu còn gặp được người, mấy ngày sau thì không cho vào nữa.

Thế nhưng Chu phu nhân da mặt dày, hôm nào cũng đến cầu kiến.

Hạ Uyển Chi nhớ hai đứa nhỏ, ở trạm dịch mấy ngày lòng đã không yên. Đặt biệt, không nhận được thư nhà, lòng nàng càng thêm sốt ruột.

Tề Diệp thấy vậy liền an ủi nàng, nói mọi việc ổn hơn một chút sẽ hồi cung, việc còn lại để quan viên xử lý.

Bởi vì hấn đã đến, không ít bá tánh bỏ tiền ra quyên góp làm lại con đường, xây lại đập nước. Nhiều người phụ giúp, không lâu sau con đường đã được khai thông.

Tề Diệp rất vui mừng, nói ngày làm lễ khai thông sẽ mang nàng đến dự.

Nàng cũng rất vui, hy vọng ngày ấy nhanh chóng đến.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 146

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Huệ Hoàng Hậu

Beta: Rine Đức Phi

Tề Diệp đi sớm về trễ, bận rộn mấy ngày, chạng vạng hôm nay trở về, tâm tình rõ ràng không tệ. Nàng rót một ly trà cho hần: "Có chuyện gì khiến Hoàng Thượng vui vẻ như vậy?"

Hần không nói mà vươn tay, nàng cười cười, nắm lấy tay hần rồi ngồi xuống trên đùi hần. Mấy ngày này hần vẫn luôn bận rộn, đã rất lâu bọn họ không nói chuyện thân mật như vậy.

Nàng phe phẩy quạt tròn vừa quạt gió vừa nghe hần nói: "Ngày mai là có thể khai thông, chỉ cần dẫn nước về thành công, là có thể giảm bớt nạn hạn hán."

"Đều là công lao của Hoàng Thượng." Nàng cười nói.

Tề Diệp chỉ cười, tỉ cầm lên vai nàng, một hồi sau mới mở miệng: "Chờ việc bên này xong chúng ta liền trở về, biết người nhớ hai đứa nhỏ, trong khoảng thời gian này đã làm Uyển Nhi chịu khổ."

"Hoàng Thượng nói chuyện này để làm gì, thần thiếp cam tâm tình nguyện. Hơn nữa, nếu không thể theo cùng Hoàng Thượng, thần thiếp ở trong cung cũng sẽ cảm thấy bất an." Nàng nói cực kì tình thâm ý trọng. Tề Diệp xúc động ôm lấy nàng, trong lòng ấm áp. Có thể được một nữ nhân toàn tâm toàn ý như vậy, hần đã cảm thấy thỏa mãn.

Sáng hôm sau, Hạ Uyển Chi bị Tề Diệp lay tỉnh, tối qua nàng ngủ hơi muộn, hần hứng thú nhiều nên lần lần đến khuya hai người mới chợp mắt. Hiện giờ nhìn hần tinh thần sáng khoái, nàng có chút ngạc nhiên.

Dùng xong bữa sáng, Quang Thuận công công đến báo xe ngựa đã chuẩn bị tốt, hôm nay có nghi thức nên bọn họ đều ăn mặc rất long trọng. Khi đi ra ngoài trên mặt đất đã có một đám đông đang quỳ. Hạ Uyển Chi liếc mắt qua Chu Vũ Kiều đang quỳ trên mặt đất, nàng ta cảm nhận được ánh mắt của nàng nên ngẩng đầu nhìn tới. Nàng mang biểu tình nhân nhậ nhưng khiến Chu Vũ Kiều sợ tới mức chết khiếp, vội vàng cúi đầu không dám làm càn.

Chi là không nghĩ tới Chu Vũ Kiều còn chưa từ bỏ ý định, trên mặt có dấu vết còn dám lộ diện. Dù là dùng khăn che đầy thì Hoàng Thượng cũng sẽ không chú ý nàng ta.

Ngồi trên xe ngựa, Hạ Bích phe phẩy quạt tròn quạt gió. Mặc dù còn sớm, nhưng nhiệt độ không thấp, nàng mặc cung trang ba bốn lớp cực kỳ oi bức.

Tề Diệp nhìn, đau lòng nói: "Cố kiên trì trong chốc lát, nghi thức xong sẽ để Uyển Nhi trở về ngay."

Hạ Uyển Chi nghe vậy gật gắt đầu, khăn tay đã bị mồ hôi thấm ướt.

Xe ngựa lộc cộc lộc cộc chạy, một roi ba bước, bọn thị vệ ngăn cách các bá tánh vây xem. Xe ngựa đi qua, đám đông bá tánh quỳ xuống, hô to "Ngô hoàng vạn tuế".

Bởi vì hạn hán nên theo vết xe ngựa chạy, bụi giăng mù mịt, nàng che mũi miệng lại, khẽ nhíu mày, thật hy vọng có thể có một cơn mưa to.

Ước chừng chạy gần nửa canh giờ, xe ngựa rốt cuộc dừng lại. Sắc mặt Hạ Uyển Chi không tốt lắm, Tề Diệp nhìn nhíu mày: "Không thoải mái sao?"

Nàng lắc đầu, hần vẫn không yên tâm, gọi ngự y tới xem qua cho nàng. Quang Thuận công công chuẩn bị chuyện khác, ngự y bắt mạch trong chốc lát, lại dò hỏi vài câu, nói không có gì lo ngại, lúc này Tề Diệp mới nhẹ nhàng thở ra.

Đài tế lễ cũng đã chuẩn bị xong, canh giờ cũng không sai biệt lắm, bọn họ đi lên trên đài cao, phóng tầm mắt nhìn xuống. Hàng ngàn hàng vạn bá tánh có vẻ ngăm đen, biểu tình kích động quỳ trên mặt đất không dám nhìn thẳng bọn họ, thường thường lại có vài đứa trẻ nghịch ngợm sẽ không màng lời dặn dò của phụ mẫu mà e dè nhìn bọn họ.

Nhạc khúc hiển tế vang lên, nàng nhìn nhìn ánh mặt trời chói mắt có hơi chút choáng váng. Lễ hiển tế trang trọng, hơn nữa có bọn họ ở đây, ngoại trừ nhạc khúc cùng tiếng Tư Thiên Giám ngâm xướng, căn bản không có một tạp âm nào khác.

Sau khi nhạc khúc dừng, mọi người bắt đầu dâng hương cầu phúc, nàng đi theo Tề Diệp, nhất cử nhất động vô cùng thành kính. Nàng cùng Tề Diệp tiếp nhận chén rượu Quang Thuận bưng lên, tế thiên xong thì rải trên mặt đất. Thị vệ đẩy dè bỏ xuống sông, pháo trúc vang lên, hiển tế xem như bắt đầu rồi.

Kế tiếp đó là khai thông nương náng, nàng nhìn Tề Diệp cầm cái xẻng tự mình cạy ra cục đá chặn ngang, nước sông rầm một tiếng từ cửa động theo đường nương uốn lượn mà đi, hần đứng ở một bên khí phách hăng hái, biểu tình sung sướng.

Thấy thế, các bá tánh hoan hô không thôi, quỳ trên mặt đất liên tục dập đầu. Hạ Uyển Chi đứng ở trên đê ngắm Tề Diệp khỏe miệng mỉm cười nhìn nước sông uốn lượn chảy xuôi, trong lòng có chút vui vẻ. Hần vất vả hơn mười ngày rốt cuộc thành công, nghĩ đến ngày về, nàng có chút chờ mong.

Chi là không nghĩ tới, cứ tưởng rằng tất cả đều sẽ êm đẹp, lại có việc bất ngờ xảy ra. Nàng không kịp chuẩn bị, đám ngựa đứng một bên có vẻ bị sợ hãi, hí lên bắt đầu chạy loạn, các bá tánh thấy thế sợ bị thương tổn nên liên tục tránh đi.

Tề Diệp thấy thế trong lòng căng thẳng: "Người tới, che chở Hoàng Hậu." Hần vừa nói vừa đi về phía nàng. Đúng lúc này, mưa tên bay lại đây, không ít thị vệ bị thương, những mũi tên đều vọt tới nàng. Hạ Uyển Chi vừa trốn tránh vừa nhìn lại, chỉ thấy hơn mười người bị mặt kéo cung bắn tên, nhắm về hướng nàng.

Các bá tánh cũng bị kinh ngạc, cuống cuống tránh né, chen chúc ở bên nhau căn bản đi không được. Hạ Bích che chở Hạ Uyển Chi một bước cũng khó đi, các nàng vừa vận đứng ở trên đê, mắt thấy một mũi tên thể như chẻ tre bay đến, nàng mờ to hai mắt.

Hạ Bích cũng thấy, đẩy Hạ Uyển Chi một phen, dùng thân mình chống đỡ mũi tên. Hạ Uyển Chi thấy Hạ Bích bị thương vội vàng tiến lên, cánh tay nàng bị ai đó bắt lấy, nàng quay đầu lại nhìn thấy Tề Diệp thì lập tức nhẹ nhàng thở ra: "Hoàng Thượng!"

"Đừng sợ, sẽ không có việc gì." Tề Diệp gất gao ôm lấy nàng, vừa an ủi vừa mang theo người rời đi. Tình trạng quá mức hỗn loạn, hần quán không được nhiều như vậy, chỉ cần nàng không bị thương là đủ rồi.

"Nhưng còn Hạ Bích." Nàng không yên tâm, Hạ Bích vì nàng mà bị thương.

"Quang Thuận sẽ chăm sóc." Nhìn qua theo ánh mắt hần, Quang Thuận công công đã đỡ Hạ Bích đi về phía bọn họ, nàng nhẹ nhàng thở ra, nâng làn váy đuổi kịp bước chân hần.

Đi trong chốc lát, đất dưới chân đột nhiên sạt lở, nàng còn chưa ý thức được đang xảy ra chuyện gì, cả người đã rơi xuống nước. Tề Diệp cũng ngã xuống, may mà bọn họ đều biết bơi, cũng không lo chết đuối.

Chi là trên người mặc hơi nặng nên cũng không tiện, hai người đang muốn lên bờ, một mũi tên bắn lại bắn tới đây. Nàng ngẩng đầu liền thấy một tên bị mặt kéo cung bắn về hướng Tề Diệp, lập

tức vội vàng lôi kéo Tề Diệp trầm mình xuống nước.

Dù như thế cánh tay Tề Diệp vẫn trũng một mối tên. Không ngờ có người tập kích bọn họ giữa ban ngày ban mặt, nằng kinh hãi không thôi. Nước sông bắt đầu chảy xiết, bọn họ muốn lên bờ, những kẻ kia lại vẫn nhìn chằm chằm như hình với bóng, không ngừng bắn tên về hướng này. Thị vệ bị các bá tánh ngăn cản, nhất thời khó có thể đuổi theo.

Boi trong chốc lát nàng bắt đầu cảm thấy hết sức. Sợ bị bắn trúng, khi bọn họ bơi tới lòng sông, nước sông ào ào chảy xiết, Tề Diệp nói: "Cổ kiên trì thêm một lát, bơi tới bờ đối diện đi."

"Ừ!" Nàng gật gật đầu, nhìn máu tươi của hắn hòa vào nước sông vẫn đục mà không khỏi đau lòng: "Hoàng Thượng, người bị thương."

"Không đáng ngại." Hắn không để bụng nhìn nàng một cái, trước mắt có chút choáng váng.

Hạ Uyển Chi không yên tâm, nhìn chằm chằm vào nhất cử nhất động của hắn. Mặt sông rộng, muốn bơi sang bờ bên kia, nói thật là Hạ Uyển Chi có chút lo lắng. Hiện tại nàng đã thấy đuôi sức lắm rồi.

"Hoàng Thượng, người làm sao vậy?" Boi trong chốc lát, nàng thấy Tề Diệp trầm xuống, vội vàng kéo hắn lên. Hai người bị nước sông đẩy cách xa không ít. Chờ khi nàng thấy rõ biểu tình của hắn thì kinh hoàng không thôi, chỉ thấy sắc mặt hắn xanh tím, đôi môi đen nhàn.

"Uyển Nhi?" Tề Diệp bị nàng gọi tỉnh mở mắt ra, có chút mơ hồ: "Làm sao vậy?"

"Hoàng Thượng, người làm sao vậy?" Nàng sợ tới mức nôn nóng không thôi, tay vội quạt nước bơi hướng về phía bờ, chỉ tiếc dòng nước chảy xiết, quá sức của nàng.

Tề Diệp đã nhận ra khác thường, nâng nâng tay, phát hiện cánh tay đã xanh tím một mảnh, máu loãng chảy ra là màu đen, hắn biết chính mình trúng độc.

"Không có việc gì." Hắn trấn an: "Chúng ta mau lên bờ."

Hạ Uyển Chi sao có thể tin tưởng, thần sắc hắn cũng không phải là không có việc gì, có điều nàng không quản được nhiều như vậy, có chuyện gì chờ lên bờ lại nói.

Boi thêm một hồi, nàng cảm giác Tề Diệp không theo kịp, quay đầu nhìn lại cần bàn không còn nhìn thấy hắn, nàng sợ tới mức tìm muốn ngừng đập. Nhìn quần áo phồng trên mặt nước, nàng vội vàng tiến tới kéo hắn lên. Tề Diệp đã hôn mê bất tỉnh. Nàng xem xét thấy hắn còn thở mới nhẹ nhàng thả ra.

"Hoàng Thượng, Hoàng Thượng, người làm sao vậy?" Nàng nôn nóng lên tiếng, vỗ vỗ mặt hắn. Tề Diệp nhú nhú mày, ho khan ra tiếng. Tình huống thật không tốt, nàng thấy khòe miệng hắn tràn ra máu tươi.

Không hề nghĩ nhiều, một tay nàng vòng cổ hắn, để hắn không đến mức bị nước nhấn chìm, quần áo trên người quá mức nặng nề, nàng cời vấy áo, đồ trang sức ra, tháo luôn giày, cả người nhẹ nhàng hơn nhiều. Dù là như thế, nàng còn mang theo một người, lúc tới bờ bên kia cả người đã bắt đầu choáng váng.

Bờ sông có không ít cây cối, một tán phù dung rủ xuống mặt sông, nàng nắm một nhánh cây cần rặng cố sức để đẩy Tề Diệp lên trên bờ. Nàng nhìn người kia sắc mặt xanh tím, muốn nói cái gì cũng đã không còn sức lực, cả người nàng rã rời trầm trong nước, nhaoáng một cái, hôn mê bất tỉnh.

Tề Diệp tỉnh lại đã là tới hai ngày sau, phòng chỉ có chút ánh nến, hết sức tối tăm. Hắn mở mắt ra nhìn màn giường quen thuộc, âm thầm nhẹ nhàng thở ra, thì là mơ thấy ác mộng.

Nghiêng đầu nhìn thấy trống trơn, hắn kinh hoàng ngồi dậy, ngay sau đó lại ngã xuống, giọng nghẹn ngào không giống như chính hắn: "Uyển Nhi!"

Thanh âm không lớn, Quang Thuận công công đang chờ lại bị bùng tỉnh, thấy hắn tỉnh lại thì nhẹ nhàng thở ra, quỳ trên mặt đất thiếu chút nữa khóc lóc thảm thiết: "Hoàng Thượng!"

Tề Diệp nhú mày, không quan tâm các chuyện khác, hỏi: "Hoàng Hậu đâu?"

Quang Thuận công công thay đổi thần sắc: "Hoàng Thượng tỉnh rồi, nô tài đi kêu ngự y." Nói rồi đi gọi ngự y tiến vào, hắn bụng một chén nước: "Hoàng Thượng uống nước đi."

Tề Diệp dùng một tay hất văng, hỏi lại: "Hoàng Hậu đâu?" Cánh tay bị đau, hắn nhìn qua cánh tay bị băng bó, sắc mặt đại biến: "Đã xảy ra chuyện gì?"

"Hoàng Thượng, đều là nô tài sai, không bảo vệ tốt Hoàng Thượng Hoàng Hậu, cầu Hoàng Thượng ban tội..."

Không đợi hắn nói xong, Tề Diệp liền gào thét chặn ngang hắn: "Hoàng Hậu đâu?"

Quang Thuận công công biết giấu không được, cúi đầu nói: "Hoàng Hậu nương nương... mất tích rồi!"

"Uyển Nhi!" Tâm căng thẳng, hắn giãy giụa muốn xuống giường, Quang Thuận công công ôm chân hắn không buông.

"Hoàng Thượng hiện tại thân thể ngại làm sao chịu được bốn ba. Hoàng Hậu nương nương cát nhân tự có thiên tướng, sẽ không có việc gì. Hoàng Thượng vẫn nên bảo trọng thân thể của mình."

Tề Diệp tức giận đến sắc mặt biến đổi, muốn đá văng hắn ra lại phát hiện mình vô cùng suy yếu: "Cút..." Lời còn chưa dứt, khòe miệng tràn ra máu tươi, Quang Thuận công công hoảng hốt, ngự y vội vàng tiến lên cứu giúp.

"Hoàng Thượng, bờ sông gió lớn, thân thể Hoàng Thượng suy yếu, vẫn nên trở về đường thương đi." Quang Thuận công công nhìn Tề Diệp lung lay sắp đổ có chút lo lắng hắn sẽ ngã xuống giữa sông. Đã nhiều ngày hắn ta phải vô số người đi dọc theo con sông tìm kiếm nhưng không có một chút tin tức nào.

Tuy rằng không dám nói nhưng Quang Thuận công công biết, Hoàng Hậu nương nương đã lành ít dữ nhiều. Tuy rằng không vớt được thi thể, nhưng con sông này có một loại động vật hung ác, đó chính là cá sấu. Trước kia chỉ là nghe nói, nhưng từ hôm qua sau khi hắn thấy một con cá sấu cắn chết con trâu nhỏ đang tắm sông, hắn liền không nói chuyện nữa.

Nghe nói trước kia còn có không ít bá tánh bị cá sấu tập kích, người sống sót không nhiều lắm, dù còn sống cũng là thiếu tay thiếu chân, huống chi là Hoàng Hậu nương nương da thịt non mịn?

Nghĩ vậy, Quang Thuận công công liền cảm thấy khó chịu không thôi. Hoàng Hậu đối với hắn không tệ, không ngờ cuối cùng lại rơi vào tình huống thân xác cũng không còn, sao có thể không khiến người ta đau lòng.

"Ồ đâu?" Tề Diệp nhìn nước sông chậm rãi chảy xuôi, một mình nàng rơi xuống nước, nếu không có ai cứu...

Hắn không dám nghĩ!

Quang Thuận minh bạch ý tứ của hắn, bảo thị vệ chèo thuyền đưa đến nơi tán cây phù dung kia, nói: "Nô tài tìm được Hoàng Thượng tại đây."

"Hoàng Hậu đâu?" Nếu không phải cứu hắn, nếu nàng ích kỷ chỉ lo chính mình, khẳng định sẽ không biến mất như vậy. Nhìn tán cây kia, tìm như bị đao cắt, hắn siết chặt nắm tay, sắc mặt trắng bệch.

Quang Thuận nhìn thấy không thích hợp, vội vàng đỡ hân: "Hoàng Thượng, xin ngài bảo trọng long thể. Nếu nương nương biết Hoàng Thượng tự tổn hại long thể như thế, sẽ không được..." Hai chữ "nhắm mắt" còn chưa ra khỏi miệng, hân đã bị một ánh mắt liếc tới kinh hồn táng đảm, Quang Thuận công công vội vàng sửa miệng: "Nương nương sẽ rất đau lòng." Nếu như Hoàng Hậu nương nương còn có thể trở về.

"Hoàng Thượng như thế nào rồi?" Chu Vũ Kiều nhìn từ nữ trở về liền gấp gấp không chờ nổi, vội hỏi.

Chuyện phát sinh hôm đó nàng vẫn chưa tận mắt nhìn thấy. Chu phu nhân không cho nàng đi theo cùng, sợ gió lớn không tốt đối với thân thể của nàng. Nếu thật sự bị hủy dung, về sau làm sao gả chồng?

Bởi vậy nàng cũng là nghe nói mà thôi. Nói thế nào thì Hoàng Hậu mất tích là may mắn của nàng. Nàng hết sức vui vẻ, rốt cuộc nếu không có Hoàng Hậu, vị trí Hoàng Hậu trống không, nàng liền có cơ hội lên làm rồi.

Có điều nói những cái đó còn quá sớm, hiện tại nàng cần phải làm là chiếm được niềm vui của Hoàng Thượng. Chỉ tiếc nàng đi vài lần đều bị tên thái giám đáng ghét kia ngăn cản trở về. Đừng nói đến niềm vui của Hoàng Thượng, ngay cả mặt còn không thấy, làm sao còn mơ mộng gì?

Vì thế, Chu Vũ Kiều rất lo lắng, mỗi ngày sai người nhìn chăm chăm nhất cử nhất động ở phía Đông, muốn tìm một cơ hội tiếp cận Hoàng Thượng, nếu có thể tự mình chăm sóc thì càng tốt.

Chỉ là từ khi xảy ra vụ hành thích, phía Đông thủ vệ nghiêm ngặt, không có lệnh căn bản không được tới gần. Ngay cả phụ thân nàng cũng không giúp được. Không có cách nào, nàng chỉ có thể nghĩ biện pháp khác.

Nghe nói Hoàng Thượng biết Hoàng Hậu mất tích thì thương tâm muốn chết, hộc máu té xỉu. Nàng thật hâm mộ Hoàng Hậu nương nương kia, có thể được Hoàng Thượng đối xử chân tình. Đồng thời, nàng cũng hy vọng có thể trở thành nữ nhân hậu cung, được sủng hơn cả Hoàng Hậu.

"Nghe nói Hoàng Thượng lại hôn mê bất tỉnh, ngự y đang điều trị." Tỳ nữ thần thức nói: "Nghe nói là Hoàng Thượng đi tới bờ sông, chắc là nhìn cảnh thương tâm, Hoàng Thượng đối với Hoàng Hậu thật đúng là tình thâm ý trọng."

"Hừ!" Chu Vũ Kiều không vui cười nhạo một tiếng, tỳ nữ tự biết nói lời, cúi đầu im miệng. "Dù được sủng ái thì có thể như thế nào, người đều đã chết cũng không có phúc mà hưởng."

Tỳ nữ phối hợp gật gật đầu: "Tiểu thư nói phải."

Chu Vũ Kiều liếc nàng ta một cái, âm thầm tính toán làm như thế nào để có thể đến chăm sóc Hoàng Thượng. Bệnh kì quái của nàng coi như đã khỏi, trừ dấu vết nhân nhật trên mặt, căn bản nhìn không ra cái gì.

Quang Thuận công công nhìn thoáng qua người trên giường, ý bảo ngự y đi ra ngoài nói chuyện: "Thân thể Hoàng Thượng như thế nào?"

Ngự y lắc đầu, nói: "Nếu không buông tâm để tập trung điều dưỡng, chỉ sợ sẽ xảy ra chuyện lớn. Vốn dĩ Hoàng Thượng đã trúng độc, hiện giờ lại bị thương quá độ, nếu không thả lỏng tâm tình được chỉ sợ sẽ tích tụ thành..." Câu nói kế tiếp không cần hắn nói Quang Thuận cũng minh bạch. Hắn cũng không thể làm gì, chuyện Hoàng Hậu hắn đã sai người đi xử lí, chỉ tiếc sống phải thấy người, chết phải thấy xác, nhưng lại chẳng thấy được gì.

"Đã biết, ngự y đi nhìn Hạ Bích chút đi." Hạ Bích cũng trúng mũi tên, trên mũi tên cũng có độc. Đám người đó là có chuẩn bị mà đến, chỉ tiếc tất cả đều đã chết, một chút manh mối cũng không còn. Là ai ám sát bọn họ cũng không biết, cái này làm cho Quang Thuận công công đau đầu vô cùng. Hoàng Thượng mà giận chó đánh mèo thì hắn sẽ không có ngày lành nữa.

Quang Thuận công công cho người đáng tin hầu ở bên giường, mình đi phòng bếp. Gần đây Hoàng Thượng ăn uống không tốt, có thể nói là không nuốt vào hạt gạo nào, cứ như thể thân mình làm sao chịu đựng được, hắn chỉ có thể tự mình xuống bếp làm những món Hoàng Hậu thường xuyên làm cho Hoàng Thượng ăn.

Quang Thuận ra khỏi phòng bếp liền thấy có nữ tử đứng ở cửa viện, bị thị vệ ngăn cản không cho tiến vào. Hắn nhìn liếc mắt nhìn một cái vẫn chưa nói gì, nàng có tâm tư gì làm sao hắn không rõ. Muốn leo lên cảnh cao Hoàng Thượng, chính là mộng tưởng của rất nhiều người.

Hắn còn chưa đi vào, tay áo đã bị bắt lấy, quay đầu lại liền đối diện với một ánh mắt cầu xin. Chu Vũ Kiều điềm đạm đáng yêu nói: "Công công, cầu ngài, nghe nói thân mình Hoàng Thượng không khỏe, thần nữ thật lo lắng. Không biết hiện giờ Hoàng Thượng như thế nào? Bên người Hoàng Thượng không ai chiếu cố, thần nữ rất lo, nếu có thể tự mình chăm sóc..."

"Chu tiểu thư trở về đi!" Quang Thuận lạnh mặt nói, dứt lời không chút lưu tình ném tay nàng ta ra, đi vào, để lại cho nàng một bóng lưng lạnh lùng.

Chu Vũ Kiều hít vào một hơi, áp xuống phần nộ trong lòng, thầm nghĩ về sau có rất nhiều cơ hội đối phó hắn, hiện tại quan trọng nhất là trở thành người bên cạnh Hoàng Thượng.

Nàng nhìn tỳ nữ ra vào khẽ nhủ mày, ngay sau đó hai mắt tỏa sáng, kích động đến mức không màng sự tức giận với Quang Thuận công công khi nãy, rồi đi thật nhanh.

Sau khi Tề Diệp tỉnh lại, Quang Thuận công công vội vàng tiến lại gần: "Hoàng Thượng tỉnh rồi, nô tài chung canh túc giả, chắc Hoàng Thượng đã đói bụng, ăn một chút đi."

"Có tin tức chưa?" Tề Diệp phảng phất như không nghe thấy hắn nói cái gì, chờ mong hỏi.

Quang Thuận biểu tình buồn bã, lắc đầu quầy trên mặt đất, nói: "Nô tài vô dụng, người phái ra vẫn chưa truyền tin tức gì về. Hạ nguồn sông chảy vào sông Hồng, mặt sông quá rộng, chỉ sợ rất khó tìm kiếm."

"Khó cũng phải tìm, các người đều đáng chết. Hoàng Hậu của trẫm sẽ bình an không có việc gì." Tề Diệp kích động nói, phảng phất như nàng thật sự có thể trở về ngay.

Kỳ thật trong lòng hắn làm sao không có tính toán thực hư, chỉ là hắn không dám nghĩ, không tiếp thu được mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vĩ Ký* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 147

Edit: Áu Dương Vô Tâm

Beta: An Thực Phi

Quang Thuận công công vớt phượng bảo mang đến trước mặt Tề Diệp. Hắn nhìn bộ quần áo ướt sũng có thêm vài vết ố mà nuốt chút nữa ngất xỉu. Quang Thuận lo lắng nói: "Hoàng thượng, người nên bảo trọng long thể."

Tề Diệp cảm bộ đồ ướt sũng xoa xoa, lòng đau đến nỗi như muốn vỡ tan. Nước mắt không biết từ lúc nào đã rơi xuống. Quang Thuận đứng bên cạnh không dám thờ mặt, hắn ta tự biết giờ có nói gì cũng vô dụng. Trước kia hắn ta đã biết Hoàng thượng rất coi trọng Hoàng hậu, nhưng lại không ngờ Hoàng thượng không phải chỉ xem Hoàng hậu là chánh cung lục viện hay cao hơn phi tần hậu cung một chút mà ai ngờ Hoàng thượng lại tình thâm ý trọng như vậy. Nếu không người như hắn sẽ không đau lòng đến rơi nước mắt trước mặt bọn nô tài.

Tề Diệp cảm phượng bảo nói: "Sống phải thấy người, chết phải thấy xác. Nếu không tìm thấy Hoàng hậu thì trẫm sẽ không bỏ qua."

"Vâng, nô tài đã nhớ." Quang Thuận công công vội vàng đi phân phó cung nhân, cho dù hắn ta không ôm hi vọng là Hoàng hậu còn sống nhưng Hoàng thượng không tin Hoàng hậu đã không còn thì hắn ta chỉ biết phục mệnh.

Quang Thuận vừa đi khỏi, cuối cùng Tề Diệp không chịu đựng nổi nữa mà khóc lớn lên. Ôm phượng bảo khóc đến đau lòng, hắn khóc đến khi cổ họng có mùi máu tanh. Hắn lau miệng, màu đỏ tươi của máu dính trên phượng bảo nhìn rất ghê người. Tự như sợ làm bẩn nó, Tề Diệp cố chà cho đi hết máu, nhưng càng chùi máu lại càng rơi nhiều. Cuối cùng hắn phun một ngụm máu lên phượng bảo rồi ngất xỉu.

Trong lúc mê man Tề Diệp mơ hồ nghe thấy tiếng ai đó gọi hắn: "Hoàng thượng, Hoàng thượng..."

Âm thanh vừa quen thuộc vừa xa lạ. Hắn từ từ tỉnh lại, thấy người trước mặt thật quen thuộc. Hắn vui mừng bắt lấy tay nàng, nghẹn ngào nói: "Uyển Nhi."

Chu Vũ Kiều giật mình, nhìn người vừa tỉnh lại thì vừa mừng vừa sợ. Bất chấp sự đau đớn ở tay, nàng ta cười lộ ra vẻ vui mừng nhưng khi nghe thấy cái tên hắn thốt ra thì hơi giật mình, nếu nàng nhớ không lầm thì khuê danh của Hoàng hậu có một chữ "Uyển".

Nàng hơi bất mãn một chút, nhưng nghĩ lại Hoàng hậu rơi xuống sông, còn có cá ăn thịt cho dù nàng ta phúc lớn cỡ nào cũng khó mà sống sót. Nàng hà tất phải so đo cùng người chết.

Suy nghĩ cẩn thận xong, nàng liền bình tĩnh trở lại, ôn nhu hỏi: "Hoàng thượng ngài bị sao vậy?"

Tề Diệp đầu óc còn đang chưa thanh tỉnh hẳn, chỉ nghe âm thanh hiền hòa ở trước mắt, hẳn ngỡ là Hạ Uyển Chi liền yếu ớt nói: "Trẫm biết Uyển Nhi sẽ không rời xa trẫm mà, nàng sẽ không nỡ bỏ trẫm, sẽ không..."

Chu Vũ Kiêu nghe không rõ hẳn nói gì liền hỏi lại: "Cái gì? Hoàng thượng có gì phân phó ạ?" Đúng lúc nàng muốn lại gần để nghe thì tiếng Quang Thuận ngày càng gần. Chu Vũ Kiêu biến sắc muốn chạy trốn thì bị Tề Diệp ôm cứng. Lúc nàng vào là lên lút mà vào, nếu bị tên thái giám Quang Thuận chết bầm kia phát hiện khẳng định nàng sẽ không có quả ngọt mà ăn.

Giữa giữa một hồi thì âm thanh kinh ngạc vang lên: "Lớn mật, ai cho ngươi vào đây?"

Chu Vũ Kiêu sửng sốt, không biết nên giải quyết với rắc rối do mình gây ra thế nào.

Quang Thuận công công rất tức giận, nhìn Chu Vũ Kiêu ngu ngốc kia càng tức giận hơn bèn gọi thị vệ đến ném ả ta ra ngoài nhưng ai dè lại thấy Hoàng thượng nắm chặt tay ả nên nhủ nhủ vậy.

Chu Vũ Kiêu bị kéo giằng co đau đớn nói: "Ta sẽ đi, các người làm ta đau quá."

Nhìn Hoàng thượng cho dù ngủ lại rồi vẫn nắm tay nàng thật chặt rồi hẳn lại quay qua nhìn Chu Vũ Kiêu. Hẳn chờ một lát liền xoa xoa tay bảo thị vệ lui xuống. Hẳn quét mắt nhìn bộ đồ tỳ nữ nàng đang mặc từ trên dưới: "Chu tiểu thư đang làm gì vậy?"

"Thần nữ lo lắng cho long thể Hoàng thượng nên chỉ tới thăm mà thôi." Chu Vũ Kiêu bị hẳn nhìn chăm chăm thì hơi sợ hãi, nhu nhược nói.

"Chu tiểu thư cảm thấy bốn công công ta sẽ tin sao?" Quang Thuận bật cười: "Bốn công công biết tâm tư của ngươi. Muốn chăm sóc Hoàng thượng không phải là không được, nhưng Chu tiểu thư sau này cũng đừng quên cơ hội này là ai cho."

Chu Vũ Kiêu không ngu, lập tức hành lễ: "Đa tạ công công hậu ái, mai sau sẽ không quên ơn của công công."

"Vậy là tốt." Quang Thuận gật đầu, hẳn ta nghĩ đơn giản là chỉ cần Hoàng thượng quên Hoàng hậu thì sẽ không đau khổ như hiện tại nữa. Sinh tử của Hoàng thượng mới là an toàn của bản thân. Nếu có người có thể tạo niềm vui cho Hoàng thượng, làm cho Hoàng thượng bớt đau khổ thì có thể lưu lại được.

Chu Vũ Kiêu liền ở lại bên người Tề Diệp chăm sóc. Khi hẳn tỉnh dậy đã thấy người dựa vào mép giường ngủ thì nhủ vậy. Quang Thuận công công đứng gần đó nghe thấy có âm thanh liền đi vào, đá Chu Vũ Kiêu đang ngủ say tỉnh dậy.

"Hoàng hậu đâu?" Tề Diệp tỉnh lại câu đầu tiên đã hỏi tung tích Hạ Uyển Chi.

Quang Thuận không dám giấu giếm thưa: "Bẩm, tạm thời không có tin tức. Hoàng thượng yên tâm, nô tài đã phái rất nhiều người xuống sông tìm kiếm. Chỉ cần có tin tức của nương nương, nô tài nhất định sẽ báo lại cho ngài."

Ánh mắt hẳn buồn bã, nghẹn ngào hỏi: "Hôm nay đã là ngày thứ mấy rồi?"

"Hồi Hoàng thượng, đã qua sáu ngày."

Tề Diệp đột nhiên hít vào một hơi rồi nói: "Phải phái nhiều người đi tìm, nhất định phải tìm ra Hoàng hậu."

"Vâng." Quang Thuận gật đầu, liếc Chu Vũ Kiêu một cái rồi lui ra ngoài làm việc.

Chu Vũ Kiêu bụng chén thuốc có chút khản trương và lo sợ đi lên: "Hoàng thượng, ngài nên uống thuốc."

"Cút đi." Tề Diệp quét mắt nhìn nàng rồi gơ tay hất đổ chén thuốc. Nguyên một chén thuốc cứ thế hắt lên người nàng. Chu Vũ Kiêu hô lên một tiếng.

"Hoàng thượng." Chu Vũ Kiêu vội vàng sửa sang lại váy áo, nàng thật vất vả mới có cơ hội lại gần Hoàng thượng, đâu có ngu mà ngoan ngoãn biến đi. Ầ khốc lóc kể lể nói: "Hoàng thượng, người chết không thể sống lại. Hoàng hậu nương nương ở dưới suối vàng biết ngài tự làm tổn hại long thể thì nhất định chết không nhắm mắt."

Từng câu từng chữ của con ả ngu ngốc đó đã chọc trúng nỗi đau trong lòng Tề Diệp. Hẳn lập tức trừng mắt nhìn Chu Vũ Kiêu quát lớn: "Làm càn, ai cho ngươi lá gan dám nguyền rủa Hoàng hậu? Người đâu, lôi ra ngoài đánh chết cho ta."

Chu Vũ Kiêu nhất thời không tiêu hoá được lời hẳn vừa nói, đến khi thị vệ đi vào kéo nàng ra thì mới giật mình van xin: "Hoàng thượng, thần nữ biết sai rồi, Hoàng thượng..."

Nhưng đã muộn rồi. Tề Diệp đau lòng bật thốt: "Uyển Nhi."

Lúc Chu phu nhân biết tin liền vội vàng đi đến phía đông, nhưng chỉ nhìn thấy một khối thi thể lạnh lẽo thì liền hôn mê bất tỉnh. Chu phu nhân tuy rằng đau lòng nữ nhi nhưng con mình đã làm cho Hoàng thượng tức giận cũng chỉ mất đi cái mạng đã là nhẹ nên bà cũng không dám oán hận câu nào.

Chu Vũ Kiêu làm mặt rùng rợn tức giận bị xử tử, Quang Thuận cũng không tránh khỏi bị phạt. Nếu không phải hẳn là cánh tay đắc lực hầu hạ Tề Diệp từ lâu thì đã bị chém đầu. Quang Thuận hối hận mình tại sao lại cho người khác ở lại, giờ chính mình lại bị phạt.

Hai ngày sau có thị vệ tới bẩm báo nói là ở hạ du sông phát hiện một thi thể nữ. Quang Thuận công công sắc mặt trầm xuống, cuối cùng phải nói đúng sự thật cho Tề Diệp nghe. Thời tiết nóng bức nên thi thể đã bị phân hủy khá nhiều. Tề Diệp kéo một thân bệnh tật đến tận nơi nhìn thi thể nữ đó. Ngổ tác nói ngày chết trùng ngày với ngày Hoàng hậu mất tích. *(ngổ tác: người khám nghiệm tử thi)*

Tề Diệp nghe vậy xong liền lão đảo, kéo tám vãi trắng nhìn thi thể không thể phân biệt rõ ràng kia. Một mùi hôi xộc đến làm người ta khó có thể chịu đựng.

Trên lưng, cánh tay có vết thương do bị lửa đốt không?" Hẳn nhìn thoáng qua hỏi.

Ngổ tác cân nhắc một chút rồi nói: "Hồi Hoàng thượng, đúng là có vết thương do lửa gây ra. Nặng đến nỗi phần lưng đã phân biệt không được."

Hẳn ta vừa nói xong thì Tề Diệp ôm ngực lão đảo một bước. Quang Thuận kinh hãi: "Hoàng thượng..."

Bệnh của Tề Diệp thật sự rất nghiêm trọng, ngự y đều bó tay không có cách. Quang Thuận công công không còn cách nào bèn quyết định đưa người về Kim Lăng thành.

Tề Diệp vừa hồi phục tâm trí một chút liền chuẩn bị hồi cung. Hẳn muốn mang theo Uyển Nhi của hẳn trở về nhưng trời không thuận ý người. Thời tiết rất nóng bức, cho dù dùng đá ướp cũng không thể ngăn chặn quá trình mục rữa. Tư Thiên Giám khuyên Hoàng thượng nên chôn cất để Hoàng hậu có thể an nghỉ. Hẳn trầm tư thật lâu cuối cùng vẫn gật đầu đồng ý. Hẳn hối hận, hối hận tại sao lại đưa nàng ra khỏi cung để rồi mất đi nàng.

Những tên thích khách hôm đó còn sống đã bị hấn hạ lệnh nghiền nát xương thành tro. Hấn muốn những tên đó chết cũng không được yên thân.

Từ Thiên Giám chọn một khu đất phong thủy tốt. Tề Diệp vuốt ve quan tài mạ vàng lăm bầm nói: "Yên tâm, trẫm sẽ không bỏ mặc ngươi, trẫm nhất định mang ngươi trở về."

Lăng mộ Hoàng hậu được xây dựng ở thành phía đông của núi Phượng Hoàng. Nơi đây có một cây ngô đồng trăm năm, nghe nói chính là nơi phượng hoàng từng ở.

Sau khi Tề Diệp bệnh nặng không dậy nổi thì Quang Thuận tận tâm tận lực chăm sóc. Nghe được người của thành Kim Lăng tới thì lòng hấn liền vui mừng, vội vã ra ngoài đón.

Tề Diệp ngủ cũng không an ổn. Đột nhiên hấn cảm giác như có người thì thầm bưng tỉnh. Trước mặt hấn là một thân hình nhỏ nhỏ, tiểu gia hỏa thấy hấn tỉnh dậy liền kinh ngạc vui mừng gọi: "Phụ hoàng"

Tề Diệp không dám tin tưởng mắt nhìn Thái tử. Tiểu Thái tử bị hấn trừng đến sợ hãi, cái miệng nhỏ oa oa khóc lớn: "Mẫu hậu, Sách Nhi muốn mẫu hậu, mẫu hậu..."

Tề Diệp nghe vậy thì đau lòng không thôi, hấn nhìn thoáng qua Quang Thuận công công rồi sờ đầu tiểu Thái tử: "Sách nhi ngoan, không khóc..."

Tiểu Thái tử sao còn tâm trí mà nghe lời hấn, thẳng bé cứ khóc to lên. Tề Diệp đau đầu, chỉ biết đem con ôm vào ngực nhỏ nhẹ nói: "Ng ngoan, không khóc, là phụ hoàng không tốt làm Sách nhi sợ."

Tiểu Thái tử còn nhỏ lại lặn lội đường xa tới đây, vậy nên sau khi khóc lớn liền mệt quá mà thiếp đi trên vai hấn. Tề Diệp thương tiếc nhìn thẳng bé trong chốc lát, mỗi thứ trên mặt nó đều hiện lên chút hình bóng của Hạ Uyển Chi. Hấn hít sâu rồi bảo bà vú ôm hấn xuống nghỉ ngơi.

Quang Thuận công công quý xuống đất thỉnh tội. Tề Diệp chỉ hừ một cái rồi không nói thêm gì nữa. Người chết rồi không thể sống lại, cho dù hấn đau lòng đến thế nào thì hấn cũng là vua một nước, gánh vác giang sơn, hơn nữa nàng còn hai đứa nhỏ, hấn không thể bỏ hết tất cả mà chết theo nàng được.

Từ khi tiểu Thái tử đến thì thần sắc của Hoàng thượng tốt lên không ít. Quang Thuận cảm thấy như vậy bị ăn 10 bữa tử cũng không hề lỗi.

Ở hậu cung, Lâm Huệ nhận được mật tin của Khang Ninh vương thì không nhịn được cười ha hả. Cười đến nổi nước mắt chảy xuống. Thái Vi tò mò hỏi: "Nương nương có chuyện gì vậy?"

"Chuyện tốt, chuyện rất tốt." Nàng cuối cùng cũng báo thù được cho hài tử, báo thù được cho nàng.

"Nếu là chuyện tốt nương nương nên cao hứng mới phải, sao người lại khóc?" Thái Vi cầm khăn tay đưa cho nàng lau nước mắt.

Lâm Huệ nhìn khăn tay ướt đẫm nước mắt mà ngăn người: "Là bồn cung quá vui thôi." Nhìn mật tin bị thiêu đốt thành tro, nàng thờ dài, cuối cùng cũng có thể ném tảng đá nặng trong lòng xuống.

Không lâu sau, tin Hoàng hậu bị ám sát đã truyền tới kinh đô. Toàn thành một mảnh kinh ngạc, Hạ phu nhân sau khi tỉnh dậy xác định không phải là tin giả liền tức đến nổi bị bệnh dậy không nổi.

Ở dưới cây ngô đồng, Tề Diệp đang nắm tay Thái tử đứng trước bia mộ. Tiểu Thái tử vẫn còn quá nhỏ không biết tấm bia trước mặt là gì, chỉ mở to mắt đánh giá. Hạ Bích quý gối trước mộ khóc đến nổi muốn ngắt xi.

Tiểu Thái tử thấy thế liền tò mò hỏi: "Phụ hoàng, Bích cô cô bị sao vậy?"

"Không sao đâu." Hấn sờ đầu thẳng bé nói: "Sách nhi ngoan, mau dập đầu với mẫu hậu."

"" Mẫu hậu ở đâu ạ?" Tiểu Thái tử nhìn trái nhìn phải nhưng không hề thấy người mình muốn tìm ở đâu, thất vọng hỏi: "Phụ hoàng, Sách nhi muốn mẫu hậu."

Tiểu Thái tử không biết rằng từng lời nói muốn mẫu hậu đều làm ruột gan phụ hoàng hấn quặn thắt. Quang Thuận thấy biểu tình bi thương của Hoàng thượng, biết tiểu Thái tử vì còn nhỏ không hiểu chuyện nên vội vàng bế thẳng bé quý xuống bia mộ dập đầu.

Tề Diệp xoa tấm bia lạnh như băng, tâm thất lại thấp giọng nói: "Uyển Nhi đừng sợ, không lâu nữa trẫm sẽ mang ngươi trở về."

Tiểu Thái tử ngoan ngoãn dập đầu nhưng nhin không được lại hỏi: "Phụ hoàng, mẫu hậu đâu?"

Quang Thuận công công vội vã che miệng thẳng bé lại để nó không hỏi nữa, tránh làm Hoàng đế thương tâm.

Tề Diệp không vui liếc Quang Thuận, ôm tiểu hài tử nhìn bia mộ nói: "Uyển Nhi yên tâm, trẫm sẽ chăm sóc tốt cho hai đứa nhỏ, ngươi đừng lo lắng, trẫm sẽ bồi dưỡng Sách Nhi thành một minh quân."

Quang Thuận và Hạ Bích nghe vậy thì sùng sốt một chút.

Mười lăm tháng tám loan giá mới về đến thành Kim Lăng. Thái hậu mang theo chúng phi tần chờ ở cửa cung. Lâm Huệ nắm tay Tam hoàng tử nhìn xe ngựa đánh chậm rãi di chuyển lại gần. Tam hoàng tử hỏi kích động: "Mẫu phi, phụ hoàng đã trở lại rồi."

Tam hoàng tử từ khi đi theo nàng thì tính cách không còn rụt rè nhu nhược như trước nữa.

Những người khác nghe Tam hoàng tử nói vậy thì nhìn một cái trong lòng khó nén được kích động. Hoàng thượng đi là đi liền mấy tháng, hậu cung rất quạnh quẽ. Hiện giờ Hoàng thượng trở lại thì các nàng có thể được sủng ái hoặc có thể xem náo nhiệt rồi.

Các nàng đều nghe nói về sự việc của Hoàng hậu, tất nhiên một chút thương tâm dành cho nàng cũng không có mà càng cảm thấy cao hứng. Hoàng hậu biến mất, lại không có người là sủng phi thì tất cả các nàng đều có cơ hội được sủng ái ngang nhau.

Xe ngựa dừng lại, Quang Thuận đã chuẩn bị sẵn ghế, hấn ta vén màn xe lên để người trong xe bước ra. Tề Diệp dắt tay Thái tử xuống xe. Hấn nhìn thoáng qua hoàng cung quen thuộc, nhìn Thái hậu phi tần nghênh đón hấn nhưng không có thân ảnh của nàng. Hấn nghĩ rằng nếu về thì có thể thấy nàng, chỉ là đây là hi vọng xa vời.

Thái hậu nhìn hấn hành lễ với mình, đến gần mới thấy khuôn mặt của hấn rất tiêu tụy, biểu tình sa sút, khuôn mặt như già thêm, ngăn người tiến lên: "Hoàng thượng cuối cùng đã trở lại, ai gia vẫn luôn lo lắng cho người..."

Lâm Huệ nhìn người như muốn già thêm mười tuổi thì rất kinh ngạc. Trước kia chỉ nghe nói là có người bi thương một đêm bạc trắng đầu, nàng luôn không tin nhưng giờ nhìn để vương khí phách hơn người lại thành ra như vậy thì nàng đã tin rồi. Nếu vẫn vỗ bá quan nhìn thấy hấn như vậy tất sẽ lo lắng.

Xem ra hấn thật sự sùng ái nữ nhân kia, nghĩ đến đó Lâm Huệ liền ghen tức. Nhưng mà ả ta chết rồi thì còn nhận được sủng ái thể nào nữa. Chết là hết.

Các phi tần âm thầm thu hồi về kinh ngạc mà nung nấu thịnh an, chỉ mong hấn nhìn mình nhiều hơn một chút.

Chi tiết Tề Diệp chỉ liếc sơ qua một cái rồi thình an thái hậu, lấy có đi đường xa một mồi liền cáo từ để nghỉ ngơi.

Thái hậu gật đầu: "Ai gia biết Hoàng thượng và Hoàng hậu tình thâm ý trọng. Nhưng người chết cũng đã chết, không thể sống lại. Hoàng thượng hãy cố gắng bảo trọng long thể, hoàn thành được nguyện vọng của bá tánh."

"Trẫm đã nhớ." Tề Diệp gật đầu, nắm tay Thái tử đi đến Chiêu Hoa cung.

Sau đó các phi tần khác cũng lui về cung. Thái hậu chỉ lưu lại Lâm Huệ nói: "Hậu cung bây giờ chỉ có Huệ phi người là cao nhất, người hãy thay ta quản lý mọi sự tình trong hậu cung."

"Tạ Thái hậu hậu ái, thần thiếp nhất định tận tâm tận lực xử lý hậu cung." Lâm Huệ ra về vui sướng gật đầu.

Thái hậu vừa lòng: "Tốt lắm."

Chiêu Hoa cung nơi nơi đều có hình bóng của Tề Diệp và Hạ Uyển Chi. Cảnh còn người mất, giờ chỉ còn hán độc bước trên con đường quen thuộc. Hán đảo mắt qua mọi đồ vật của nàng. Nhìn chiếc ghế kia là nàng từng rất thích nằm trên đó phơi nắng, hình như vẫn còn hơi thở của nàng còn vẫn vương.

Trong lòng hán đau đớn, Tề Diệp đưa tay che mắt, nước mắt không tiếng động rơi xuống.

Tiểu Thái tử tìm một vòng vẫn không thấy mẫu hậu đâu liền tủi thân muốn khóc. Đúng lúc thẳng bé định vào chính điện thì bị Quang Thuận bế lên. Quang Thuận biết lúc này không nên quấy rầy Hoàng thượng. Hán liền đưa Thái tử đi nơi khác chơi, vẫn còn là một tiểu hài tử, nó liền bị hấp dẫn bởi con diều.

Đến khi Quang Thuận tiến vào hầu hạ thì phát hiện Hoàng hượng đã đi đâu rồi. Cuối cùng lại tìm thấy hán ở thư phòng. Tề Diệp tập trung tinh thần mà vẽ tranh. Quang Thuận không nói lời nào, trên giấy là Hoàng hậu nương nương đang cười thật chân thật.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 148

Edit: Huệ Hoàng Hậu

Beta: Nhã Hiền Phi

"...Phải làm sao mới được đây? Ông có lòng cứu người là việc tốt, nhưng nếu người ta đã chết thì chúng ta biết xử lý thế nào? Người khác không biết còn tưởng là chúng ta hại chết, nếu phát hiện thì sẽ bị chém đầu đấy."

"Cái bà già này, người cũng cứu về rồi, còn có thể làm gì được nữa? Cũng không thể quăng người ta ra ngoài tự sinh tự diệt được, sẽ bị trời phạt!" Lão ông nói giọng không vui, giọng điệu câu kinh, dù tuổi lớn rồi nhưng độ to tiếng thì vẫn không giảm chút nào: "Hơn nữa, không phải tên Lưu được tiên kia đã nói, người ta phúc lớn mạng lớn, sẽ không chết được sao?"

"Hừ, Lưu được tiên đó cũng chỉ là một tên lừa gạt, lời hán nói có thể nghe theo?" Lưu được tiên còn là tên do hán tự phong, mười người bị hán trị liệu liền có chín người không trị dứt từ tế, bà không thêm tin hán.

"Đúng là cách nhìn của phụ nhân*!" Lão ông không muốn đôi co nhiều lời, hừ hai tiếng rồi đi.

**phụ nhân: người phụ nữ đã có chồng*

Hạ Uyển Chi nghe giọng bọn họ thì tỉnh lại, ý thức có chút hỗn loạn. Nàng nhìn nhìn xung quanh, nhà ở đơn sơ cũ nát làm nàng không biết mình đang ở nơi nào. Đang muốn đứng dậy thì bỗng nàng thấy đau đến mức phải hít vào một hơi, cả người tê tái không thôi, căn bản không dám động dậy.

Đợi trong chốc lát, nàng nghe thấy tiếng bước chân đi tới, màn trúc bị xốc lên. Nàng thấy một lão bà tóc trắng tiến vào, lão bà cũng thấy nàng, đầu tiên là sùng sốt, ngay sau đó vui mừng nói "Tiểu phụ nhân tỉnh rồi?"

Hạ Uyển Chi có chút đề phòng nhìn bà: "Nơi này là chỗ nào?"

Nàng nhìn cái áo vải thô, trong lòng nghi hoặc.

"Là nhà của ta." Lão bà nói "Mấy ngày trước đây người được lão nhà ta cứu về. Người cũng là phúc lớn mạng lớn, sống xoáy như vậy, nếu không phải ôm được một khúc gỗ, người đã sớm chết đuối rồi." Lão bà nhìn không được thần thức vài tiếng.

Nàng hoảng hốt, thì ra khúc gỗ nàng ôm lấy đã cứu nàng, may mắn là nàng còn sống.

"Nằm đi, đã nhiều ngày người cũng chưa ăn cái gì, vừa đúng lúc mới nấu chút cháo, ta đi lấy. Người yên tâm ở đây đi, chờ thân thể khỏe rồi hãy đi." Lão bà không đợi nàng gật đầu liền vén rèm lên đi ra ngoài, động tác mau lẹ, bước chân nhanh nhẹn.

Hạ Uyển Chi sùng sốt một chút, sau đó chuẩn bị xuống giường. Chi là thân mình quá hư nhược, nàng căn bản hạ không xuống nổi, chỉ đành nằm ở trên giường, bắt đầu lo lắng cho Tề Diệp, không biết hán thế nào.

Vết thương của nàng không nhẹ, đùi phải không biết bị gì nhưng không động dậy nổi. Nàng chỉ có thể nằm ở trên giường, trong người cũng có rất nhiều vết thương to nhỏ khác nhau.

Dưỡng thương đã nhiều ngày, không có một ngày nào nàng không lo lắng. Nàng rất muốn có đôi cánh bay đến bên người hán, chi tiết nàng không phải bướm cũng không phải chim. Theo nàng biết, nàng bị nước sông cuốn đi rất lâu, cách Thành Kim Lăng cực xa, nghe một tiểu thương nói ngồi xe bò cũng phải mất năm sáu ngày, càng không nói là đi bộ.

Nàng có chút thất vọng, muốn cho người truyền tin đến dịch quán cũng không thể. Hiện giờ nàng ở làng chài nhỏ này vô cùng bế tắc. Thôn này không nhiều người lắm, lại rất ít người đi ra ngoài, vị tiểu thương kia cũng là 5 năm trước mới ra xa nhà một lần.

Nàng cũng không phải theo sông lớn, mà là bị nước chảy đầy tới sông nhỏ, lúc này mới được Tàn Lão Đầu cứu lên.

Vợ chồng lão Tàn là người tốt, những ngày này đối xử với nàng không tệ, thậm chí lấy bạc tiết kiệm nhiều năm đánh cá ra để xem bệnh cho nàng. Nàng rất muốn lấy vòng tay đổi thành đồ ăn, nhưng tiếc rằng bị cuốn trong nước lâu như vậy, tất cả trang sức chỉ còn một cái khuyên tai, căn bản không có đồ vật đáng giá nào khác.

Nàng rất hồ thẹn, lại không thể làm gì, chỉ biết mặt dày tiếp tục ở đây. Nếu rời khỏi nhà bọn họ, nàng cũng không biết đường đi đâu.

Cũng may chỉ có hai vợ chồng già, bằng không nàng cũng không thể an tâm ở tiếp. Dù sao nàng là người ngoài, thức ăn đồ uống đều là của bọn họ, nếu bọn họ có hải tử chắc chắn sẽ không phóng khoáng được. Trước kia bọn họ cũng từng có mấy đứa nhưng không nuôi lớn nổi, sau đó lão bà lại bị tổn hại thân mình nên không thể có con nữa.

Nàng biết mình ích kỷ, nếu không có hải tử phụng dưỡng bọn họ, chờ bọn họ già yếu không động đậy nổi thì sẽ thực khó khăn. Nàng âm thầm thề: chờ nàng khỏe lại phải báo đáp bọn họ thật tốt, đón bọn họ đi thành Kim Lăng, để cho bọn họ không còn phải lo cơm áo gạo tiền.

Chỉ là thân thể nàng không biết cố gắng, miệng vết thương còn chưa lành hẳn thì bị bệnh, cả người nhức mỏi, toàn thân nóng lên. Lão bà vừa sờ cái trán của nàng thì kinh hoàng không thôi, vội vàng gánh nước suối về cho chườm trán giảm nhiệt cho nàng.

Nóng sốt khi cao khi thấp, nếu là không cẩn thận có khi hôn mê sâu chẳng thể tỉnh lại, mà bệnh của nàng thế tới rào rạt, mới trong chốc lát cả người đều nóng tới mức có thể chiên trứng gà. Lão bà không yên tâm, gọi tiểu hầu từ hàng xóm tới trông nom, còn bà đi kêu Tàn Lão Đầu thỉnh Lư được tiên đến khám. Tuy rằng không tin tưởng y thuật Lư được tiên nhưng hiện giờ cũng chỉ biết thử xem sao.

Hạ Uyển Chi sốt đến mơ mơ màng màng, bên tai luôn nghe thấy tiếng khóc hải tử, nàng muốn nhìn một chút lại không tài nào mở mắt ra được mắt. Trong mê man, nàng bị người ta rót không ít được đắng chát vào miệng, nàng khó chịu không thôi ho khan vài tiếng, cả khuôn mặt đều đỏ lên.

Khi tỉnh lại nàng nghe thấy giọng của một người xa lạ "... Không phải không cho người nợ, người cũng biết, được thảo của ta chính là dùng nhiều tiền để mua, các người uống thuốc sao có thể không trả tiền, ngày sau ai còn dám xem bệnh cho các người?"

"Không phải không trả tiền, là trên tay không có tiền, người thư thả chờ mấy ngày, chờ lần sau đánh cá bán được tiền lại trả cho người không được sao?" Tàn Lão Đầu nhìn hần "Người xem người là được tiền, không thể thấy chết mà không cứu đúng không? Bể không nói ra ngoài còn không bị người cười chết."

"Đừng, ta cũng không phải là được tiền gì, nếu không có tiền cũng đừng kêu người ta xem bệnh. Người xem các người nghèo khổ như vậy, chính mình sống cũng chật vật, còn mang theo một cái của nợ, không bằng đưa người cho ta?"

"Tiền thuốc đúng không? Trả người!" Lão bà đứng ở một bên nghe không nổi nữa, nổi giận dùng dùng đào ra một cái vại sành từ dưới gầm giường, đưa những đồng tiết kiệm ít ỏi cuối cùng cho Lư được tiên, biểu tình không vui nói "Đừng có cái ý nghĩ chiếm lấy người khác, chỉ cần có lão bà này ở đây, người cứ vọng tưởng đi!"

"Hừ, không biết tốt xấu, các người có bán nhà cũng không cứu được, chỉ là một cái sâu bệnh mà thôi!" Lư được tiên bị bác mặt mũi, có chút tức giận, thấy Tàn Lão Đầu phùng mang trợn má thì có chút sợ hãi. Phải biết rằng Tàn Lão Đầu tính tình nóng nảy, làm người lại tàn nhẫn, khi còn trẻ chính là đại anh hùng ở quê nhà, đã từng vật lộn với cá sấu, hơn nữa còn đánh chết một con. Việc này làng trên xóm dưới đều biết, còn bàn tán tới mấy năm.

Nguyên nhân chính là vì như thế, Lư được tiên rất kiêng kị, không dám nói gì quá phận chọc giận ông, chỉ nói lần sau đừng kêu mình tới xem bệnh nữa.

Lư được tiên này không phải người tốt, ở làng trên xóm dưới đều đồn thổi không tốt, đã thế lại háo sắc, nhà ai có quả phụ trẻ trung hần đều phải đi trêu chọc vài lần. Tuy rằng không thích nhưng lại có khi không thể không để hần xem bệnh. Quanh đây căn bản không có đại phu, cũng là bởi vì như vậy, hần vẫn luôn hét giá trên trời, muốn làm gì thì làm.

Lư được tiên vừa đi, Tàn Lão Đầu ngồi xồm ở cửa thờ dài, lão bà tâm sự nặng nề "Không bằng để ta bán của cải hồi môn của ta lấy tiền mặt?"

"Chút hồi môn của người có thể giá trị bao nhiêu, còn không bằng ngày mai đánh cá nhiều hơn chút." Tàn Lão Đầu nói thầm "Sớm biết như vậy, lúc trước không nên cứu nàng ta, người nhìn xem hiện tại là chuyện gì?"

Lão bà sợ hãi bị Hạ Uyển Chi nghe thấy, thờ dài một tiếng, nói "Nói nhỏ thôi, đừng để người ta nghe thấy được, coi như làm việc tốt, vì chính mình mà tích đức, kiếp sau thì có thể hưởng phúc."

"Cũng chỉ có thể nghĩ như vậy." Tàn Lão Đầu bắt đầu dĩ thờ dài, cầm lưới đánh cá chuẩn bị đi đánh cá.

Lão bà kéo ông lại "Đã trẻ thế này người đi làm cái gì?"

"Đánh cá mà, dù sao cũng phải chuẩn bị thêm ít cá, dù bán không được mấy văn tiền, cũng có thể để tiêu tức phụ trong kia bồi bổ thân mình."

Lão bà thấy thế muốn nói lại thôi, ngẫm lại một văn tiền cũng không dư thừa, bà gật gật đầu, dặn dò Tàn Lão Đầu cẩn thận, lúc này mới nhìn hần rồi đi.

Hạ Uyển Chi nghe được không nhiều lắm nhưng hiểu rõ mọi việc. Nàng nhìn nhìn căn nhà cỏ, mái ngói còn không có, nếu trời mưa nhất định sẽ dột. Bọn họ khó khăn đến thế, lại vẫn trước sau như một mà chăm sóc nàng, nói không ấy này là không thể.

Chờ lão bà bung một chén nước tiểu vào, nàng móc ra khuyên tai dưới gối đầu "Mấy ngày nay ít nhiều được ân nhân chăm sóc, trên người thiếp thân cũng không còn đồ vật quý trọng gì. Cái này cũng đáng không được bao nhiêu, mong ân nhân nhận lấy, đợi đến khi tìm được người nhà tất nhiên sẽ hậu tạ."

"Đừng nói cái gì mà ân nhân, quá khách khí, ai mà không có khi khó khăn. Người cứ dưỡng thương cho tốt, chỉ cần chúng ta có một miếng ăn thì không thiếu cho người một miếng uống." Lão bà cười cười, nhét khuyên tai lại vào trong tay nàng rồi nói "Lão bà ta vẫn thích người kêu ta Tàn bà bà."

Hạ Uyển Chi trầm mặc trong chốc lát, cười nói "Khiến bà bà thêm phiền toái!"

"Đừng nói mấy lời khách khí đó, đều là duyên phận mà. Đừng nghĩ nhiều, an tâm dưỡng thương dưỡng bệnh đi." Lão bà hòa ái cười cười, nhìn nàng uống một chén nước xong mới nói "Ông già kia đi ra ngoài đánh cá, hần về ta sẽ hầm canh cá cho người ăn."

"Cám ơn bà bà!" nàng gật gật đầu, không thể từ chối, biết rõ nếu hiện tại rời khỏi bọn họ căn bản là nàng sẽ không có đường sống, chỉ biết dựa vào sự trợ giúp của bọn họ.

Buổi chiều, khi Tàn Lão Đầu đánh không ít cá tôm trở về, cá lớn cùng trứng tôm để ngày mai đi chợ bán đổi tiền, cá nhỏ thì giữ lại để ăn.

Canh cá thật tươi ngon, Hạ Uyển Chi uống một chén lại ăn mấy đuôi cá nhỏ, ăn uống cũng không tệ lắm, lại uống thêm một chén cháo, cháo cũng không phải cháo trắng mà có bỏ thêm gia vị. Tất nhiên so ra kém đồ ăn tinh xảo trong cung, nhưng có thể chắc bụng đã là không tồi. Năm nay hạn hán, thu hoạch không tốt, nhà Tàn Lão Đầu căn bản không có nhiều hoa màu để thu hoạch. Bọn họ phải tiết kiệm lương thực, bằng không mùa đông sẽ chịu đói.

Trước khi ngủ nàng uống một chén thuốc, khổ đến mức làm người phát run. Nàng miễn cưỡng uống cạn, nàng muốn bản thân nhanh khỏe lại.

Dù như thế, thân thể của nàng cũng không biết tiến bộ, buổi tối lại bắt đầu không thoải mái. Nàng không tiện quấy rầy bọn họ nghỉ ngơi, chỉ có thể uống nhiều nước, khó chịu đến mức cả đêm mơ mơ màng màng, giấc ngủ chấp chôn.

Buổi sáng lão bà bung nước tiểu vào cho nàng rửa mặt chải đầu, thấy nàng khí sắc không đúng, hỏi "Thân thể thế nào rồi?"

"Rất tốt, không cần lo lắng." Nàng gương ếp cười cười.

Lão bà nhủ nhủ này, xem xét cái trán của nàng, tâm tình phức tạp, nói "Trước hết rửa mặt đi, com sáng chuẩn bị xong rồi, người ăn trước một chút, đợi lát nữa bảo ông già đi thỉnh Lưu được tiên đến xem."

"Khiến bà bà thêm phiền toái!" Nàng có chút ngượng ngùng, lấy ra khuyên tai nói "Dùng cái này để mua thuốc đi."

Lão bà chần chờ một chút, tiếp nhận và cũng không nói thêm gì. Trên tay bọn họ đã không có tiền, tuy rằng chỉ có một cái khuyên tai nhưng cũng là làm từ vàng, phỏng chừng giá trị khá khá, còn không bằng đổi tiền xem bệnh cho nàng.

Nàng rửa mặt xong, lão bà lại bung một chén cháo, cùng một đĩa dưa muối nhỏ tiến vào, nhìn nàng uống cháo, nói "Trán trên có tiệm cảm đồ, để ông già đi đổi bạc vậy, chỉ có một cái khuyên tai nên sợ không được nhiều. Nhưng có còn hơn không."

Nhưng dù chỉ có một, đồ vật trong hoàng cung mang ra khẳng định không kém, chỉ sợ người ở hiệu cảm đồ không có ánh mắt, nhìn không ra giá trị của nó mà thôi. Nàng dặn "Nhiều hơn thì không dám, nhưng nói như thế nào cũng phải năm mươi lượng bạc, thiếu thì không bán."

"Năm mươi lượng?" Lão bà có chút ngạc nhiên, đôi này của bà còn chưa có gấp qua năm mươi lượng bạc đâu.

"Đúng vậy, kêu giá một trăm lượng, nếu trả thấp hơn năm mươi lượng thì không bán." Nàng biết, người ở hiệu cảm đồ rất gian trá, nếu khuyên tai là đồ vật đáng giá duy nhất của bọn họ thì lấy chắc giá một chút.

Lão bà nói lại lời của nàng với Tàn Lão Đầu, Tàn Lão Đầu há miệng thờ đốc "Nàng ấy thật sự nói như vậy?"

"Còn có thể lừa người sao?" Lão bà trừng mắt "Dù sao vừa nhìn đã biết Uyển tức phụ là phu nhân nhà giàu có, nếu không phải gặp nạn cũng sẽ không chặt vật như thế. Đồ vật của nàng ấy khẳng định không tầm thường, cứ việc dựa theo lời nàng nói mà làm là được."

Tàn Lão Đầu gật gật đầu, cảm thấy bà nói có đạo lý, ăn com sáng xong liền chọn cá đi chợ bán, cắt cái khuyên tai trong lòng ngực.

Cả một ngày lão bà cứ thấy không yên tâm, rốt cuộc năm mươi lượng bạc không phải số bạc nhỏ, nếu thật có thể đổi ra nhiều như vậy thì không thể tốt hơn.

Hạ Uyển Chi không thoải mái, trầm mê nằm đó, lão bà lo lắng, nhờ tức phụ trong thôn trông nom Hạ Uyển Chi, lão bà tự mình đi tìm Lưu được tiên, chi tiếc đã chạm vào một tên khốn.

Lưu được tiên nhìn Hạ Uyển Chi xinh đẹp, là nữ nhân đẹp nhất hắn từng gặp qua, đang gặp khó khăn lại là một mình, tất nhiên động ý xấu. Hắn chờ hai cái lão già nâng người đưa đến nơi này của hắn, lại bảo là phải đi xem bệnh cho người khác rồi.

Hạ Uyển Chi thấy sắc mặt lão bà liền biết tên Lưu được tiên đáng giận kia lại nói lời khó nghe, muốn đánh chủ ý lên mình. Hắn thật là chán sống, chờ nàng hồi cung, tất nhiên sẽ bảo Hoàng Thượng trị tội.

Lão bà mảy ừ mặt ề nửa ngày, cuối cùng không có biện pháp, chỉ phải chờ Tàn Lão Đầu trở về, để hắn quyết định.

Khi trời sắp tối Tàn Lão Đầu mới trở về, tâm tình tựa hồ không tồi, thấy bà thì nhin không được cười nói "Hôm nay vận khí không tệ, cá cũng bán xong rồi, đồ vật cũng đổi rồi. Còn mua được một ít thuốc về cho Uyển tức phụ, là thỉnh đại phu mở phương thuốc đó."

Lão phụ nhân vui mừng, cười tiếp nhận đồ trong tay hắn, lại đổ một chén nước cho hắn, bắt đầu dò hỏi chi tiết. Tàn Lão Đầu rất vui vẻ, một hồi liền nói xong, lão bà gật gật đầu, ngay sau đó tiếp nhận túi bạc. Túi nặng trĩu khiến người cảm thấy có chút không chân thật, sợ bị người thấy, bà vội vàng đóng cửa và cửa sổ lại.

Tàn Lão Đầu to giọng, nhà kẻ cách không xa, Hạ Uyển Chi mơ hồ nghe thấy được vài câu, biết sự tình thuận lợi thì nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Lão bà chuẩn bị com chiều, bung qua cho Hạ Uyển Chi. Nơi nàng ở được lão bà đi ra đi vào liên tục, vẫn luôn do bà tự tay chăm sóc. Nhìn nàng uống xong canh cá, bà từ túi bạc từ trong lòng ngực ra đưa cho nàng "Đây là bạc hôm nay đổi được, tổng cộng bốn mươi chín lượng bạc, còn có hai lượng bạc đã dùng để mua thuốc."

Nàng gật gật đầu, cũng không mở ra nhìn xem, đẩy trở về "Bà bà giữ lại đi, mấy ngày này vẫn luôn phiền toái các người, ngày sau không tránh được còn muốn phiền toái, các ngài nhận lấy đi."

Lão bà liên tục lắc đầu, đẩy trở về "Vậy làm sao được, người giữ đi."

Hạ Uyển Chi lại đẩy qua "Sao lại không được. Đây là một mảnh tâm ý của ta, các người liền nhận lấy đi. Bằng không ta cũng không dám ở lại đây nữa." Làm bộ phải xuống giường, lão bà vội vàng ngăn cản nàng, tỏ vẻ khó xử. Hạ Uyển Chi khuyên một hồi lâu, lão bà mới nhận lấy tiền túi, nói là sẽ cất cẩn thận, có yêu cầu gì liền tìm bà lấy là được.

Nàng gật đầu, nhìn sao lấp lánh tràn ngập bầu trời đêm, âm thầm thở dài. Sắp đến trung thu rồi, nàng cứ tưởng rằng có thể đoàn tụ cùng hai đứa nhỏ, lại không ngờ cuối cùng chỉ còn lại có một mình.

Không biết có phải đại phu y thuật cao minh hay không, Tàn Lão Đầu chỉ mô tả bệnh tình của nàng, vị đại phu kia mở cho nàng một phương thuốc, uống mấy thang liền khá hơn rất nhiều.

Hai ông bà lão nhìn khí sắc nàng tốt hơn, tâm tình cũng vui vẻ.

Tết Trung Thu ngày ấy, lão bà chuẩn bị bánh trung thu, nàng đã miễn cưỡng có thể xuống đất đi một chút. Lão bà chuẩn bị không ít bánh trung thu, tặng chút ít cho người trong thôn, trong khoảng thời gian này bọn họ trợ giúp không ít, hiện giờ bọn họ đang dư dả liền làm nhiều thêm ít bánh trung thu xem như đáp tạ.

Trong thôn không có nhiều nhà cho lắm, về đêm sẽ tối đến cả vùng. Bọn họ rất ít dùng nến, vì thế cứ đến tối, bọn họ liền đi nghỉ ngơi. Mà nàng thì ngủ không được, đẩy cửa sổ ra nhìn trăng tròn trên cao đến xuất thần, không biết người thân mình hiện nay như thế nào?

Vẫn luôn không có tin tức về nàng, bọn họ cho rằng mình đã chết phải không?

Chỗ này quá mức heo lạnh, nàng muốn nghe tin tức cũng không thể. Hôm qua Tàn Lão Đầu đi lên làng trên cũng không nghe thấy tin tức gì, điều này làm cho nàng thật lo lắng!

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 149

Edit: Thảo Hoàng quý phi

Beta: Chanh Quý phi

"Hoàng Thượng cảm thấy yến hội hôm nay thế nào?" Thái hậu thấy hắn không đáp lại, khẽ nhăn mày hỏi "Hoàng Thượng, Hoàng Thượng..."

Tề Diệp thoáng thất thần một chút rồi vội hỏi thần lại, về mặt hơi mờ mịt "Thái hậu nói gì vậy?"

"Không có gì, Hoàng Thượng không thoải mái sao?" Nhìn hắn hờn hờn trời dạt nơi đâu, Thái hậu ân cần nói "Nếu không khỏe, tuyền ngự y nhìn một chút. Ai gia biết Hoàng Thượng và Hoàng hậu phu thể tình thâm, chỉ là người chết không thể sống lại, Hoàng Thượng còn có ngàn vạn con dân đây."

"Ý tứ của Thái hậu trầm hiểu." Hắn có chút không vui, lại cũng không nói gì. Nhìn yến hội náo nhiệt, chỉ có một mình hắn trong lòng không thoải mái. Xung quanh là tiếng cười nói rộn rã, nhưng không có người mà hắn tâm niệm.

Chẳng biết tại sao, hắn đột nhiên cảm thấy bức bối, nhìn một loạt khuôn mặt tươi tắn làm cho hắn càng thêm tức giận.

Một tiếng động vang lên, chén rượu đang cầm trên tay bị ném xuống đất. Hắn bỗng nhiên đứng dậy lướt mắt qua mọi người, gằn giọng "Ai bảo chuẩn bị yến hội?"

"Hoàng Thượng làm sao vậy?" Thái hậu không rõ chuyện gì, nhìn về mặt của hắn không đúng thì có chút bận tâm.

"Hoàng hậu của trầm hải cốt còn chưa lạnh, là ai đại nghịch bất đạo như vậy, cử hành yến hội? Đều cút hết, cút hết!" Ông tay áo đảo qua, đĩa tách trên bàn toàn bộ rơi xuống đất. Không đợi mọi người kịp phản ứng hắn phất tay áo rồi đi, trong lòng khó chịu không nói thành lời.

Tiểu hoàng tử tiểu công chúa gặp qua một màn này lập tức chấn kinh quá độ mà khóc, nữ nương vội vàng dỗ dành. Cũng may tiểu Thái tử, Tứ hoàng tử đã được nữ nương dỗ đi ngủ rồi, nếu không cũng sẽ bị cho sợ một trận.

Hắn vừa đi khỏi lập tức mọi người lâm vào bối rối. Cuối cùng vẫn phải thái hậu khống chế cục diện, cho mọi người xuất cung trước. Bà phân phó người dưới đi thu dọn tàn cuộc. Lâm Huệ hỏi "Thái hậu, nên làm gì bây giờ?"

"Nói như thế nào nàng ta cũng là Hoàng hậu. Người chết cũng đã chết rồi, lần này coi như xong, không đáng để so đo cùng một người chết." Thái hậu hừ hai tiếng, giao cho Lâm Huệ chỉ đạo, bà thân nhiên cất bước rời đi.

Tề Diệp không đi nơi nào khác, hắn đi lên chính Tịch Nguyệt lâu, nhìn lên ánh trăng sáng tỏ thoáng xuất thần. Hồi lâu, hắn phân phó Quang Thuận công công chuẩn bị rượu, Quang Thuận công công tuân lệnh bưng một bầu rượu đi lên. Hắn uống một hơi cạn sạch, như thể uống nước bình thường.

Quang Thuận công công nhìn thấy, âm thầm lui lười, khuyên "Hoàng Thượng, uống rượu hại thân, long thể quan trọng ạ."

"Lớn mật!" Bầu rượu bịch một tiếng rơi trên mặt đất, vỡ tan thành vô số mảnh. Quang Thuận công công cũng bị dọa sợ đến mặt mày tái xanh. Hoàng Thượng nhìn lên trăng tròn, tâm tình phức tạp "Mang rượu tới!"

"Vâng!" Quang Thuận công công không dám cãi lại, chỉ đành phải phân phó người đi chuẩn bị rượu.

"Hoàng Thượng đang ở Tịch Nguyệt lâu, uống rất nhiều rượu, có vẻ đã uống say! Nghe nói vừa khóc vừa cười, còn gọi khuê danh của Hoàng hậu." Thái Vi vừa chải tóc cho nàng, vừa kể lại chuyện tình mình nghe được.

Lâm Huệ vuốt một sợi tóc, cười lạnh một tiếng "Hoàng Thượng thật lòng đối với Hoàng Hậu, người đã chết rồi còn nhớ mãi không quên. Con tiện nhân kia thật có phúc khí." Nói không ghen ghét là không thể nào, nhưng vậy thì thế nào. Vui mừng là người kia sẽ không sống lại, cho nên hắn uống rượu say cũng vô dụng.

Rửa mặt xong đang muốn nghỉ ngơi, đột nhiên Lâm Huệ nghe thấy bên ngoài truyền đến âm thanh của Dạ Oanh, khẽ nhíu mày nhìn về phía Thái Vi. Thái Vi hiểu ý, cho các cung nữ thái giám khác đi nghỉ ngơi.

Chỉ chốc lát sau bên cạnh nàng cũng chỉ còn lại có một mình Thái Vi. Sau khi xác định không người nào, Thái Vi mở cửa. Một thân ảnh cao to tiến đến, khoác áo choàng, không thấy rõ khuôn mặt.

Người kia vào phòng, cởi áo choàng xuống. Lâm Huệ nhìn hắn một cái, nói "Sao muộn như vậy còn tới?" Thái Vi thức thời lui ra ngoài, đóng cửa lại.

"Huệ nhi không hoan nghênh bản vương tới sao?" Khang Ninh vương khiêu mi "Thật là một nữ nhân qua cầu rút ván!"

"Chẳng lẽ Khang Ninh vương muốn bị Hoàng Thượng phát hiện sao?" Nàng cười lạnh "Nếu để Hoàng Thượng biết quan hệ của chúng ta, chi sợ không dễ giải quyết đâu."

"Chỉ cần ngươi ngoan ngoãn, bản vương đương nhiên có biện pháp làm cho Hoàng Thượng vĩnh viễn không biết được. Huống chi ngươi và Hoàng Thượng cũng không có hi vọng. Hoàng Thượng đã say. Hoàng Thượng này trái lại rất thâm tình, nhớ mãi không quên vị Hoàng Hậu kia!"

"Dù nhớ mãi không quên thì có ích lợi gì?" Nàng cười nói "Đều đã chết rồi, đây đều là công lao của Khang Ninh vương đây!"

"Quá khen quá khen!" Khang Ninh vương nâng cằm của nàng lên, cúi đầu cắn một cái, tiện đà ôm ngang nàng lên, đi về phía tẩm điện.

Không bao lâu sau, trong phòng truyền đến từng trận âm thanh rên rỉ thấp thòr gấp. Thái Vi cảm thấy bên tai nóng lên, cách xa vài bước, lấy ra bánh Trung thu ăn. Dù sao hôm nay cũng là Trung Thu.

Ngày hôm sau Tề Diệp nghỉ không thiết triều. Sau khi say rượu, hắn căn bản dậy không nổi. Quang Thuận không có cách nào chỉ đành phải tiền trạm hậu tấu cho bãi triều.

Tề Diệp ngủ thẳng đến buổi trưa mới tỉnh lại, ánh dương sáng lạn làm hắn không mở nổi mắt.

Thái hậu biết được chuyện không thiết triều trong lòng khó chịu một trận, chờ hắn tỉnh lại lập tức đi đến Ngọc Long Điện. Mấy ngày nay hắn đều ở tại ngọc Long Điện. Toàn bộ Chiêu Hoa cung đều là bóng dáng của nàng, hắn không dám ở lâu, sợ đau lòng khó kìm nén.

Đối với lời Thái hậu tận tình khuyên bảo mà nói, hắn cũng chỉ nghe qua loa cho xong. Đưa Thái hậu đi rồi, hắn nhìn chằm chằm tấu chương đến xuất thần. Cho đến khi Tì Thiên giám yết kiến, bẩm báo chuyện xây dựng hoàng lăng, hắn mới miễn cưỡng giữ vững tinh thần.

Có ý chỉ của hắn, cả nước trên dưới bắt đầu đề tang. Hậu phi trong cung cũng không dám ăn mặc, trang điểm quá mức lộng lẫy, chi sợ chọc Hoàng Thượng mất hứng sẽ bị trách phạt. Các nàng cũng biết địa vị của vị hoàng hậu này ở trong lòng hắn, tự nhiên không dám nhỡ râu bên miệng cọp.

Trong cung trở nên yên tĩnh khác thường, cả ngày không khí trầm lắng. Các nàng cũng không dám tổ chức yến hội linh đình. Ngay cả sinh nhật vài vị phi tử cũng không náo nhiệt, đều vắng ngắt tẻ nhạt.

Thời gian lâu dài, Thái hậu đương nhiên có ý kiến. Dù sao nữ nhân kia chết là việc vui với bà, bà vui mừng còn chưa kịp, sao lại phải thương tâm. Nhìn hấn hồi cung, cả người tinh thần sa sút không thôi, Thái hậu đứng ngồi không yên, nhiều lần khuyên bảo.

Tề Diệp không để tâm, vẫn làm theo ý mình, mỗi đêm đều uống rượu. Trước không dám ở tại Chiêu Hoa cung, hiện tại mỗi đêm hấn đều ngủ ở Chiêu Hoa cung, cũng không đi đâu cả. Chỗ các phi tần khác đều không đi, lục đầu bảng đều phủ mạng nhện.

"Uyển Nhi, vì sao không đến tìm trẫm trong mộng, có phải vẫn còn giận trẫm hay không? Hử?" Dựa vào lan can nhìn người nhẹ nhàng nở nụ cười trong tranh, Tề Diệp hơi ngửa đầu, rượu theo cằm trượt xuống, nhuộm ướt tà áo, bên tai tóc trắng rủ xuống, vẻ mặt bi thương.

Hoa hồng lá xanh làm nổi bật người trong bức họa mỉm cười không nói.

Hắn nhìn một lát, lại uống hai ngụm rượu, lão đảo đứng dậy, trước mắt mờ mịt, đi về phía bức tranh treo trên tường "Uyển Nhi, Uyển Nhi, trẫm nên làm gì bây giờ?"

Quang Thuận công công không nghe thấy động tĩnh, có chút không yên lòng, đi vào nhìn, đã nhìn thấy Hoàng Thượng của bọn họ đang quỳ rạp trên mặt đất say sưa. Nếu bộ dáng chật vật này bị đại thần nhìn thấy tất nhiên sẽ cảm thấy như đất nước lâm nguy vậy.

Quang Thuận gọi tiểu thái giám cùng nhau nâng người lên nằm trên giường. Rất nhanh có cung nữ bưng nước nóng tiến đến. Quang Thuận công công rửa mặt cho hấn. Trên người hấn tỏa ra một mùi nồng nặc khó ngửi.

Đang bận rộn, tay của Quang Thuận công công bị bắt lấy, chỉ nghe thấy hấn nói "Uyển Nhi!"

Quang Thuận công công thờ dài, biết trong lòng Hoàng thượng không quên được Hoàng hậu.

Ngày trùng cửu, Tề Diệp đem bài vị Hạ Uyển Chi đặt ở linh đường Hoàng gia. Chữ trên bài vị là hấn tự mình khắc, vì thế mà tay hấn bị thương, ngay cả bút lông cũng không cầm được, là Quang Thuận công công viết thay.

Sau khi Thái Hậu biết, trong lòng mất hứng, nhưng bà cũng biết so đo với một người chết là không đáng, chỉ khuyên bảo hấn đi chỗ phi tần khác ngồi một chút.

Tề Diệp biết rõ tâm tư của Thái hậu, cũng không nói gì. Người kính sợ phòng cảm lục đầu bảng đi vào như thế nào thì nguyên vẹn như thế trở ra.

Quản sự thật sự rất lo lắng, không biết hoàn thành lời Thái hậu dặn dò thế nào.

Tháng chín, khí trời dần lạnh lên. Chuyện hậu cung giao cho Lâm Huệ quản lý, nàng ta cũng quản lý ngay ngắn rõ ràng.

Gần đây Tề Diệp không qua đêm ở chỗ phi tần nào. Trải qua hai ba tháng, các phi tần đứng ngồi không yên, muốn gây sự chú ý của hấn lại sợ sẽ chọc hấn tức giận, chỉ đành phải dè dặt đến gần, hoặc làm bộ đi ngang qua tình cờ gặp hấn, hoặc là làm chút điểm tâm tinh xảo đưa đi.

Đối với vinh nhục lấy lòng của các nàng, Tề Diệp mặc kệ. Hấn không phải ở ngự thư phòng thì ở Chiêu Hoa cung, hơn nữa khắp người toàn mùi rượu. Theo hấn, chỉ có uống rượu say mới có thể quên hết mọi sầu muộn.

Bắt đầu mùa đông không bao lâu, tiểu thái tử không thoải mái. Ngự y nhìn hai ngày đều không nhìn ra là triệu chứng gì. Tiểu thái tử nhiều lần lên con sốt hầm hập. Tề Diệp rất lo lắng, chửi nằng ngự y một trận, nói là trị không hết bệnh của tiểu thái tử thì đưa đầu tới gập, hù dọa ngự y hai chân mềm nhũn, quỳ xuống.

Bệnh thường không sao, nhưng lúc này tiểu thái tử rất không thoải mái, bắt đầu khóc rống đòi mẫu hậu, khiến cho nhũ nương dỗ cũng không dỗ được. Tiểu thái tử lại đặc biệt kẻ cận Tề Diệp. Hấn cũng sung ái con trai, cả ngày chăm sóc ở bên giường tiểu thái tử, tỉ mỉ ân cần.

Về phần Tứ hoàng tử đã được ôm đi, miễn cho bệnh lây qua.

Tề Diệp rất lo lắng cho bệnh tình của tiểu thái tử. Ngự y không dám lơ là sơ suất, dùng thuốc đều rất thận trọng.

Hạ Bích không yên tâm những nữ nhân hậu cung kia. Hôm nay chủ tử nhà nàng không có ở đây, nàng không bảo vệ được chủ tử, nói thế nào cũng phải bảo vệ thật tốt cho tiểu chủ tử, không để những phi tần kia làm tổn thương.

Trải qua mấy ngày nay, Hạ Bích thấy không ít phi tần xun xoe với Hoàng Thượng. Cho dù Hoàng Thượng thích Hoàng hậu, hôm nay Hoàng hậu không có ở đây, không có Hoàng hậu che chở, tiểu thái tử và Tứ hoàng tử sống giữa hậu cung chắc chắn sẽ không dễ dàng. Dù sao yêu thương của Hoàng Thượng không thể nào là cả đời.

Hơn nữa, hậu cung ba nghìn giai lệ, nàng không tin Hoàng Thượng sẽ mãi mãi một lòng với Hoàng hậu. Cho nên nàng bàn với Hạ Đồng, cùng nhau chăm sóc bên cạnh hai vị tiểu chủ tử. Hạ Đồng biết y thuật, cho dù có người hạ độc làm chuyện xấu, nàng ấy cũng có thể phát giác.

Đối với chuyện các nàng xin hầu hạ bên cạnh tiểu thái tử, Tề Diệp không nói gì thêm, lập tức đồng ý.

Ngày hôm đó Hạ Bích đi phòng bếp nhỏ, Hạ Đồng ở trong phòng cùng tiểu thái tử. Nghe cung nữ truyền lời nói là Huệ phi đến đây, Hạ Đồng vội vàng đi ra ngoài nghênh đón.

Lâm Huệ mang một bộ dáng đau lòng, vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu thái tử, ôn nhu nhẹ nhàng hỏi thăm vài câu, lại dặn dò Hạ Đồng chăm sóc tiểu thái tử. Nàng ta ngồi một lát mới rời đi.

Sau khi Hạ Bích biết được, sắc mặt càng thay đổi, nói với Hạ Đồng "Về sau Huệ phi đến đây phải cẩn thận chăm sóc thái tử điện hạ và Tứ hoàng tử, đừng cho các nàng làm bị thương các tiểu chủ tử. Hoàng hậu không có ở đây, chúng ta phải càng thêm tận tâm chăm sóc tiểu chủ tử."

"Ừ!" Hạ Đồng gật đầu. Nàng đã không còn là tiểu nha đầu son đã trước kia. Sau khi tiến cung được tiếp xúc nhiều hơn, nàng cũng biết cuộc chiến không đao quang kiếm影 của những phi tần trong cung, người lừa ta gạt, tranh giành tình nhân.

Cho rằng Lâm Huệ chỉ là đột nhiên nổi hứng đi đến nhìn một chút, lại không ngờ mấy ngày sau, ngày nào nàng ta cũng đến thăm tiểu thái tử, hỏi han ân cần tiểu thái tử, giống như ruột thịt.

Có một số việc Hạ Đồng không biết nhưng Hạ Bích biết. Lễ ra Huệ phi không thể nào đối tốt như vậy với tiểu thái tử, trừ phi nàng ta có mưu đồ, dù sao Huệ phi và chủ tử nàng đứng là như nước với lửa. Hôm nay Huệ phi quan tâm tiểu thái tử như vậy, nàng không thể không sinh nghi.

Hạ Bích đoán không sai. Lâm Huệ cũng không có lòng tốt, nàng chỉ muốn lợi dụng tiểu thái tử khiến cho Hoàng Thượng chú ý thôi. Dù sao nữ nhân kia đã chết rồi, hậu cung này đã không còn nữ nhân độc sủng, vì sao nàng không nhân cơ hội này để leo lên?

Hậu vị trống không, nếu có thể khiến Hoàng Thượng vui vẻ, vì sao nàng không thể ngồi lên vị trí Hoàng hậu?

Bởi vậy nàng nhìn thấy Hoàng Thượng quan tâm tiểu thái tử, muốn lợi dụng sự quan tâm này để thăng phân vị.

Hoàng tử không thể nào không có mẫu phi, huống chi là thái tử. Ở giữa hậu cung này, hôm nay phân vị nàng cao nhất, quan trọng hơn là nàng không thể sinh con. Dùng sự yêu thích của Hoàng

Thượng đối với tiểu thái tử, nhất định sẽ cho nó leo lên ngôi vị hoàng đế. Làm mẫu phi của tiểu thái tử, lại không thể có con của mình, nàng phù hợp như thế. Mặc dù tàn nhẫn, nhưng nếu có thể ngồi trên vị trí kia, thay nữ nhân kia chăm sóc tiểu thái tử một chút cũng không có gì là không thể. Chỉ cần có cơ hội, nàng có thể đá bọn họ xuống.

Nghĩ như vậy Lâm Huệ phảng phất nhìn thấy tiền đồ rộng mở phía trước, khỏe miệng mỉm cười, tâm tình thật tốt.

Tiểu thái tử được Hạ Bích hết lòng chăm sóc, dần dần khá hơn. Tề Diệp thờ phào nhẹ nhõm, càng quan tâm tiểu thái tử hơn. Đương nhiên, Lâm Huệ cũng phải ban thưởng. Hạ Bích biết được hử một tiếng, nhưng cũng chẳng thể làm được gì. Nàng chỉ hy vọng hai vị tiểu chủ tử có thể bình an lớn lên, những thứ khác nàng không yêu cầu xa vời.

Lâm Huệ cho rằng ngoại trừ ban thưởng bên ngoài, sẽ còn những chỗ tốt khác. Nào ngờ Hoàng Thượng đối xử với nàng vẫn lạnh lùng như xưa, không lật lục đầu bài của nàng, cũng không lật bài tử của phi tần khác.

Mất thấy cuộc sống cứ từng ngày trôi qua. Cái lạnh của mùa đông phủ xuống, mọi người đều đổi thành trang phục mùa đông thật dày, trong phòng đều đốt lửa sưởi ấm.

Tề Diệp mang tiểu thái tử theo bên người. Tiểu thái tử nhu thuận, cầm lấy bút lông, vẽ lung tung lên giấy Tuyên Thành, chơi vui vẻ không ảm ỉ. Hắn nhìn vậy, thầm nghĩ sang năm có thể cho thái phó dạy bảo tiểu thái tử đọc sách biết chữ.

Nửa buổi sáng trời qua, có người ở ngoài ngự thư phòng cầu kiến. Tề Diệp nghe nói là Liêm tiếp dư, cho Quang Thuận công công đuổi trở về. Liêm tiếp dư nghe nói Hoàng Thượng không gặp mình, thất vọng không thôi, nhưng cũng là chuyện trong dự liệu. Mấy tháng nay, Hoàng Thượng đúng là chưa đặt chân vào hậu cung. Hậu cung dường như không có tác dụng, chỉ để trưng bày.

Các nàng nghĩ hết biện pháp gây sự chú ý của hắn hẳn đều vô dụng. Điều này làm cho những người mới tiến cung thành tú nữ thất sủng, cảm thấy cuộc sống cũng u ám.

Thái hậu cũng gấp gáp, thầm nghĩ hay là hoàng thượng có bệnh không tiện nói ra, cho ngự y bắt mạch, cẩn thận nhìn thân thể của hắn. Cuối cùng lấy được tin tức là Hoàng Thượng long thể an khang, cũng không có gì bất ổn.

Thái Hậu vừa vui mừng vừa khó xử, hoàng thượng không đi hậu cung không phải chuyện gì tốt.

Trung tuần tháng mười một, thành Kim Lăng xảy ra bão tuyết. Hoàng cung vàng son lộng lẫy bị tuyết trắng bao trùm. Ngọc Long Điện đốt than, rất ấm áp. Tề Diệp đang phê duyệt tấu chương. Tiểu thái tử có chút ngồi không yên, trượt khỏi ghế, đi đến cạnh chân hắn "Phụ hoàng, chúng ta đi nặn người tuyết được không?"

"Nặn người tuyết?" Tề Diệp có chút tò mò "Ai nói cho ngươi?"

"Mẫu hậu!" Tiểu thái tử khoan khoái nói "Mẫu hậu nói tuyết rơi sẽ mang Sách Nhi đi nặn người tuyết. Mẫu hậu nuốt lời, mẫu hậu không cần Sách Nhi nữa" nói rồi lập tức cảm thấy ỳ ạch.

"Không phải mẫu hậu ngươi không cần ngươi..." Trong lòng Tề Diệp đau xót, vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của nó. Hắn gọi Hạ Bích, cho nàng mang theo tiểu thái tử đi ra ngoài nặn người tuyết.

Bên bàn có một bức tranh cuộn lại, hẳn mờ bức tranh mờ ra. Đó là bức tranh hắn hợp tác với Hạ Uyển Chi. Hắn vuốt ve hoa sen trong tranh, vết mặt đau thương.

Lâm Huệ chuẩn bị canh hạt sen đưa tới ngọc Long Điện, còn chưa đi vào đã nghe thấy tiếng cười, đến gần lại trông thấy tiểu thái tử và bọn cung nữ chơi đùa, đuổi bắt trong đồng tuyết.

Hạ Bích trông thấy nàng ta đến, thần sắc không thay đổi hành lễ. Lâm Huệ nhìn nàng một cái, cũng không nói cái gì, đi đến trước mặt tiểu thái tử, cười nói "Thái tử điện hạ đang làm gì vậy?"

"Ném tuyết, làm người tuyết!" Tiểu thái tử nói xong, ngồi chồm hổm trên mặt đất, bắt đầu làm người tuyết. Lâm Huệ nhìn bộ dáng nó nghiêm túc, không nói gì, khom lưng, làm người tuyết cùng nó.

Hạ Bích thấy thế, có chút khản trương, tiến lên "Lạnh lắm, hay là thái tử điện hạ trở về sưởi ấm đi. Nó tỷ làm bánh dẻo đậu đỏ, thái tử có đói bụng không?"

"Người tuyết còn chưa làm xong!" Tiểu thái tử không bị hấp dẫn bởi mỹ thực, với nó, nặn người tuyết chơi vui hơn.

"Nó tỷ giúp thái tử điện hạ được không?" Hạ Bích bất động thanh sắc dẫn người cách Lâm Huệ, để tránh nàng ta tác quái.

Lâm Huệ cười, phui tuyết đọng trên tay, tiếp nhận lò sưởi tay Thái Vi đưa tới, làm ấm tay, cười nói với Hạ Bích "Ngươi đừng khản trương, ta cũng không phải nữ nhân kia, ngay cả đứa nhỏ cũng không buồn tha."

Hạ Bích nghe trầm mặc không nói, trong lòng lại nghĩ, lòng người không lường được, ai biết trong lòng ngươi nghĩ gì!

Lâm Huệ đi vào một lát rồi đi ra, trông thấy người tuyết ở một bên, cười lạnh một tiếng mang người rồi đi. Cho dù nữ nhân kia chết, Hoàng Thượng cũng không vì không có nữ nhân kia ở đây mà nhìn mình nhiều thêm một lần. Nàng rất tức giận, chẳng lẽ nàng cứ như vậy không thể khiến hắn vui vẻ sao?

Lúc trước không phải hắn từng sùng ái mình sao?

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 150

Edit: Nhã Hiền Phi

Beta: Nga Dung Hoa

Vốn tưởng tỉnh dưỡng hai ba tháng là có thể rời khỏi làng chài nhỏ, nàng không nghĩ tới chuyện mình phải trì hoãn thêm một thời gian dài.

Đang là đầu thu, trời mưa liên tục mấy trận, ngày hè khô hạn đã dần biến mất.

Thời tiết mấy ngày sau mưa rất tốt nhưng thân thể của nàng lại không mấy khảm khá. Mỗi khi nàng nghe mùi thức ăn từ bếp của lão phu nhân, dạ dày liền trở nên không khỏe. Đến lúc ăn cơm trưa, nàng còn chưa kịp động đến canh cá đã cảm thấy buồn nôn, cả người đều mệt mỏi đau nhức.

Lưu được tiên được mời đến bắt mạch cho nàng. Lưu được tiên là tên đại phu gà mờ, bắt mạch được một lát liền lắc đầu. Lão phu nhân thấy thế có chút lo lắng: "Sao vậy? Nghiêm trọng lắm sao?"

Lưu được tiên liếc mắt nhìn Hạ Uyển Chi một cái, tuy rằng mặc áo trắng vải thô, dung mạo của nàng vẫn thật sự rất xuất chúng, hắn có vẻ rất sung sướng vui mừng.

Hạ Uyển Chi không thích người này, thu tay: "Nếu không nhìn ra bệnh gì thì mời trở về! Chắc cũng không phải vấn đề gì lớn!"

Trong lòng nàng hiểu rất rõ thân thể của mình, không yếu ớt đến độ nghe mùi cá liền muốn nôn mửa. Nàng nhắm tính ngày từ lúc bị thương đến nay, đã hai tháng không có kinh nguyệt. Nàng không phải người lần đầu làm mẹ, đương nhiên biết trong bụng đã mang thai.

"Ai nói không phải đại sự, bệnh này của người có vẻ rất nghiêm trọng, nếu chữa trị chậm trễ sợ sẽ..." Lưu được tiên thấy nàng chẳng hề để ý nên có chút không vui, cố ý phóng đại mọi chuyện. Hắn nói có người cùng thôn nàng cũng mắc bệnh như vậy.

Lão bà tin là thật, sợ đến mức sắc mặt cũng thay đổi: "Mong Lưu được tiên hãy xem xét, cứ việc chữa trị, tiền bạc không thành vấn đề."

Lưu được tiên vừa lòng gật đầu: "Yên tâm, ta chính là được tiên, không có chuyện ta không biết xem bệnh. Chi có điều bệnh này không phải là có bạc là có thể chữa khỏi, kỳ thật cô nương đây mang mệnh sát khí khác người, tìm được thần tiên kháng mệnh là được."

Hạ Uyển Chi nhìn hắn đầy khinh miệt, hắn lại càng có hứng thú với nàng, cười nói: "Cô nương yên tâm, từ nhỏ ta đã kháng mệnh, không sợ sát khí của người, chỉ cần..."

Lão bà không ngốc, lúc đầu còn có chút bán tín bán nghi, hiện giờ vừa nghe hắn nói đã biết hắn nói năng bậy bạ, lòng mang ý xấu, vội cầm chổi đuổi đánh hắn ra ngoài, ngay cả hòm thuốc cũng ném đi.

Lưu được tiên chặt vật đứng ở cửa: "Nếu các người còn chưa tin thì chờ đi, không tìm được người kháng mệnh, chắc chắn không sống quá một tháng..." Lời nói còn chưa nói xong, cổng lớn đã đóng lại. Hắn bị những người khác trong thôn nhìn chằm chằm đến nỗi xấu hổ, vội nhặt đồ của mình lên, sửa sang quần áo, ra về trấn định bỏ đi.

Lão bà trấn an: "Đừng nghe người nọ nói bậy, Uyển Chi sẽ không sao."

"Vâng!" Nàng gật đầu, nhớ tới chuyện gì đó liền hỏi: "Không phải làng trên có đại phu sao? Ngày mai Uyển Chi muốn đến khám thử." Nàng xoa xoa bụng, có chút không yên tâm dù sao nàng cũng không phải đại phu, không thể để việc gì bất trắc.

Ngày hôm sau, lão bà không yên tâm, cùng nàng đi đến chỗ Tàn Lão Đầu bán ở làng trên. Từ làng chài nhỏ đi đến làng trên thật sự không gần, lại không có xe ngựa, con la hay xe bò cũng đều không có, bọn họ chỉ đành đi bộ.

Do Tàn Lão Đầu đi lại thường xuyên nên không cảm thấy xa, Hạ Uyển Chi lại vô cùng mệt mỏi, đi vài bước lại dừng nghỉ một chút. Vì nàng không muốn làm chậm trễ Tàn Lão Đầu bán cá nên vẫn cố đi sau cùng lão bà. Chờ khi nàng mệt đến nỗi mồ hôi đầy người mới tới được làng trên, Tàn Lão Đầu đã bán được hết cá, còn nghe được không ít tin tức, nói là Hoàng Hậu mất rồi.

Hạ Uyển Chi nhất thời không biết phản ứng thế nào. Nàng nhìn cánh tay của mình, xác định bản thân còn sống tốt mới rút ra kết luận: Tề Diệp không tìm được nàng, cho rằng nàng bị chết đuối nên mới chiếu cáo thiên hạ rằng nàng đã mất.

Nàng rất muốn hét to một tiếng nàng còn chưa có chết, nhưng rốt cuộc cũng nhịn xuống, nàng không muốn bị mọi người coi như kẻ điên.

Y quán có không ít người, nàng cùng lão bà đợi ở một bên, lát sau mới đến phiên nàng xem bệnh. Đại phu là một vị lão nhân tóc trắng, bắt mạch cho nàng xong, cười nói: "Chúc mừng phu nhân, phu nhân đã có thai, thai nhi được hơn ba tháng rồi. Có điều cơ thể có chút suy yếu, cần phải điều trị một thời gian."

Nàng gật gù đầu, nhìn đại phu kê đơn thuốc. Lão bà nhất thời không phản ứng kịp, hỏi: "Đại phu nói Uyển Chi có thai?"

"Vâng!" Lão đại phu xoa xoa chòm râu, tiếp tục bốc thuốc.

Hạ Uyển Chi lại có chút bất đắc dĩ không biết tiếp theo nên làm gì. Nàng tưởng mình sẽ mau chóng được hồi cung, nhưng thai nhi trong bụng khẳng định không chịu nổi đường xa lận lộn. Suy nghĩ một lát, nàng quyết định ở lại, chờ sinh hạ hài tử hoặc chờ đến lúc Tề Diệp tới đón nàng.

Nàng mượn giấy bút của đại phu viết một phong thư, sau đó dò hỏi có ai đi thành Kim Lăng thì ra giá cao để họ đưa thư đưa đến Hạ gia trong kinh thành.

Nếu đưa vào hoàng cung sợ không biết sẽ rơi vào trong tay ai. Những nữ nhân trong cung nếu biết mình đang lưu lạc bên ngoài không chết, không chừng sẽ gây rối. Chưa nói đến chuyện ám sát, dù sao nàng vẫn phải cẩn thận thì hơn. Thêm nữa, hiện tại nàng chỉ có thể tin tưởng người nhà của mình, nàng vinh hoa, Hạ gia mới tiếp tục phồn thịnh, nàng tin cha mình sẽ không vứt bỏ nàng ở chỗ này tự sinh tự diệt.

Lúc biết nàng quyết định ở lại dưỡng thai, lão bà rất vui vẻ, càng thêm chăm sóc nàng kỹ lưỡng. Chi phí ăn uống so với trước kia cũng nhiều hơn, dù sao nàng có thai, cũng không thể dùng thức ăn quá kém.

May là Hạ Uyển Chi còn có chút bạc, nếu không chỉ sợ bọn họ đói đến chết.

Từ lúc gửi thư về nhà đến nay nàng luôn thấp thóm chờ hồi âm, mỗi lần Tàn Lão Đầu đi lên làng trên bán cá, nàng đều dặn dò lão hỏi thăm tin tức. Hai tháng qua đi, làng chài nhỏ cũng bắt đầu quen với chuyện đón nghe tin tức từ Thành Kim Lăng. Còn nghe nói Hoàng Thượng đang xây cất lăng mộ ở Hoàng lăng, chuẩn bị đem Hoàng hậu đi an táng.

Nàng không biết hắn an táng người nào, còn bị mọi người ngờ nhận là chính mình!

Mang thai năm tháng, tuy bụng nàng đã phồng lên nhưng thân thể vẫn còn rất gầy yếu. Trong khoảng thời gian này nàng ăn uống không tốt lắm, dù đã chi thêm tiền nhưng so ra vẫn kém thức ăn của hoàng cung. Com canh đạm bạc nhưng nàng vẫn miễn cưỡng ăn nhiều một chút, coi như là để nuôi dưỡng hài tử trong bụng.

Thân thể tốt lên một chút, lão bà bắt đầu hầm canh cá cho nàng ăn mỗi ngày. Làng chài nhỏ cái gì cũng thiếu, chỉ có tôm cá là không.

Tuy đã vào tháng chạp nhưng mặt nước vẫn còn đóng băng. Năm nay hoa màu thu hoạch không tốt, bọn họ ăn uống cũng eo hẹp, tuy rằng mấy loại trang sức có thể đổi thành bạc nhưng hiện tại nàng cũng dùng gần hết.

Đã đến lúc phải chuẩn bị quần áo cho tiểu hài tử. Nàng không muốn lấy loại vải thô áo trắng cũ kỹ, vì thế nhờ lão bà mua một ít vải dẹt, so ra chi hơn vải thô một chút, kém gấm vóc tơ lụa rất nhiều lần. Dù sao thì hài tử nàng sinh ra chính là con cháu hoàng gia, mặc kệ có gặp nạn hay không đều không thể để đứa bé chịu thiệt.

Mùa đông ở làng chài nhỏ vô cùng lạnh, trong phòng đốt nhiều củi lửa để sưởi ấm, căn bản không có tiền đốt lửa than. Nàng cũng biết hoàn cảnh trong nhà như thế nào, liền cùng bọn họ đốt củi gỗ sưởi ấm.

Tuy rằng nàng đã rất chú ý, tay chân vẫn bị nứt da. Trước kia lúc nàng biết Lâm Huệ bị nứt da đã thầm cười nhạo, không nghĩ tới chính mình cũng có một ngày phải chịu cái lạnh tê tái. Còn một chuyện nữa, đã qua đêm trừ tịch, nàng vẫn không nhận được hồi âm. Nàng không thể không nghi ngờ lá thư kia hoàn toàn không được đưa đến Hạ gia, nếu không đã qua vài tháng, vì sao một chút tin tức cũng không có?

Nàng sống trong thôn mấy tháng, coi như là quen thuộc với những người ở đây. Người trong thôn phần lớn đều lương thiện, đối xử với nàng nhiệt tình. Chuyện nàng mang thai cũng không bị người ta bài xích bàn tán, có khi đến bờ sông giặt quần áo còn được nhiều người thương tình bụng lớn mà cảm ơn giúp.

Nơi này không có tỷ nữ hầu hạ nàng, lão bà tuổi đã lớn, nàng cũng không nở để bà chăm sóc lo toan nên một số việc có thể nàng đều tự mình làm. Huống chi đã nhiều ngày sức khỏe của lão bà cũng không tốt, nàng càng phải phụ giúp nhiều.

Trên đường giặt đồ trở về gặp tên Luru được tiên kia, nàng làm bộ không thấy, tránh sang một bên. Ai ngờ Luru được tiên chưa từ bỏ ý định, mặt dày: "Cô nương đi giặt quần áo sao?"

Thấy nàng không để ý tới mình, hắn cũng không thấy mất mặt, đôi mắt gian ý nhìn nhìn bàn tay sũng đỏ cùng gương mặt xinh đẹp của nàng: "Hôm nay ta mang theo thuốc trị nứt da, có muốn ta cho cô nương một ít hay không? Trời đang rất lạnh nha, cô nương sao có thể để mình chịu lạnh được?"

"Cút, đừng trách ta không nhắc nhở ngươi!" Hạ Uyển Chi nhìn hắn đầy ghét bỏ, thanh âm lạnh lẽo: "Coi chừng ta gọi người đến!"

Thực ra Luru được tiên có phần sợ nàng, lần trước hắn động tay động chân bị nàng gọi cứu giúp, người trong thôn nghe được liền cầm gậy đuổi theo. Hắn sợ tới mức nhắm mắt mà chạy, suốt hơn một tháng không xuất hiện.

Lúc này hắn lại bắt đầu lên cơn.

Luru được tiên có chút kiêng kỵ dò xét xung quanh không dám lại làm càn. Nàng tạm yên tâm, cầm quần áo trở về phơi nắng.

Lần này lão bà bị bệnh hơi nghiêm trọng, nàng ra giá cao mời đại phu đến khám, kê mấy đơn thuốc mới tốt lên. Tàn Lão Đầu luyến tiếc số tiền kia nên muốn gọi Luru được tiên đến, Hạ Uyển Chi không đồng ý, kiên quyết dẫn đại phu tới khám. Nàng vẫn luôn hầu hạ bên cạnh lão bà, một tác không rời. Lão bà tỉnh dưỡng hơn nửa tháng mới có thể xuống giường, mà nàng đã từ một Hoàng Hậu nương nương sống trong nhung lụa biến thành kẻ làm việc nhà. Nếu Tề Diệp nghe được chuyện này không biết có đau lòng hay không..

Nhưng có lẽ hắn thật sự cho rằng chính mình đã chết!

Ngẫm lại, Hạ Uyển Chi liền cảm thấy mệt mỏi, tưởng có thể trở về rồi lại không thể trở về. Hiện nay bụng nàng rất to, sao có thể lặn lội đường xa. Nàng không đành lòng để thai nhi trong bụng mạo hiểm, đó chính là hài tử của nàng mà!

Vốn tưởng rằng thời gian trôi qua rất chậm, lại không nghĩ bụng nàng ngày càng lớn nhanh, thai nhi theo đó càng ngày càng sinh động. Từ sáng đến tối đều lăn lộn khiến nàng không có ngày nào không chịu khổ.

Xuân qua hạ đến, đã đến lúc nàng sinh nở. Có lão bà cùng sự trợ giúp của bà đỡ, nàng thuận lợi sinh hạ một vị tiểu công chúa đáng yêu xinh đẹp.

Bà đỡ cùng lão bà vui mừng nói với nàng, đây là hài tử xinh đẹp nhất mà bọn họ từng gặp qua.

Đứa trẻ được ôm đến bên người nàng, nghe trẻ con oa oa tiếng khóc, nàng cảm thấy rất mỹ mãn. Thật ra ban đầu nàng có chút lo lắng, dù sao sinh Nhị hoàng tử, Tứ hoàng tử cũng là sinh trong cung, vô số ngự y bà đỡ chăm sóc, đương nhiên sẽ yên tâm hơn.

Hiện giờ thấy hài tử bình an, nàng thấy hạnh phúc vô cùng. Huống chi đứa bé này cũng không làm nàng khổ nhiều trong lúc sinh, đau đớn ba canh giờ đã ra ngoài.

Có điều sữa của nàng không nhiều, tuy lão bà nấu cho nàng không ít món ăn dinh dưỡng nhưng cũng không thay đổi nhiều. Tiểu Nguyệt Nhi uống sữa không no liền oa oa khóc lớn, nhưng tình trạng hiện tại của bọn họ làm sao có thể mời bà vú đến được?

Ba tháng đầu nàng thật sự chăm Tiểu Nguyệt Nhi không nổi, chỉ có thể nấu cháo bột dứt cho Tiểu Nguyệt Nhi ăn, nó chết sống cũng không chịu ăn, khóc lóc đến nỗi Hạ Uyển Chi vừa đau lòng vừa đau đầu. Kiên trì dứt cho nó ăn cháo bột, cũng may cuối cùng Tiểu Nguyệt Nhi đã chịu ăn, không kén như trước. Ngoan ngoãn một ngày uống sữa một lần, còn lại đều ăn cháo bột, chỉ là lúc uống sữa cần đau đến mức Hạ Uyển Chi phải nhủu mày.

Tiểu Nguyệt Nhi là nữ danh, bởi vì đứa bé rất đáng yêu, đôi mắt không cười cũng giống trăng non, một cái liếc mắt là một cái xinh đẹp, cực kỳ giống phụ hoàng của nó. Lão bà yêu thích không thôi, Tiểu Nguyệt Nhi, Tiểu Nguyệt Nhi gọi mãi cũng thành tên.

Vì chăm sóc Tiểu Nguyệt Nhi, từ lúc nàng sinh sản xong, cả người đều trở nên gầy gò. Tiểu Nguyệt Nhi không được ăn đủ đồ bổ, lớn lên cũng khá ốm yếu, cứ ba ngày thì lại có hai ngày không thoải mái, nàng cực kỳ lo lắng. Vì thế tuy nàng muốn hỏi cung nhưng lại sợ Tiểu Nguyệt Nhi không chịu đựng nổi, chỉ có thể căn dặn chịu đựng, chờ Tiểu Nguyệt Nhi trưởng thành chút mới quay trở về.

Nàng lại tìm cơ hội cho người đi Thành Kim Lăng truyền tin, cũng giống như lần đầu, đều không có tin tức. Nàng biết làng người truyền tin không tuân theo hứa hẹn đưa thư đến, nên sau hai lần không có kết quả, nàng quyết định chờ Tiểu Nguyệt Nhi lớn lên thì hai người tự trở về.

Phía nam, mưa đầu hạ rất lớn. Đại khái năm trước khô hạn, năm nay nước mưa đến ào ạt, làng chài nhỏ liền dính vài trận ngập lụt.

Những trận lụt này đều không quan trọng, điều khiến những người trong nhà lo lắng là mái tranh bị cuốn đi mất. Mưa hạ to đến nỗi làm bay cả ngói, mưa giột không còn chỗ nào khô ráo, điều này làm Hạ Uyển Chi cảm thấy ưu sầu.

Sau khi trải qua một hai ngày, nàng kiến nghị Tàn Lão Đầu mua chút mái ngói về lắp. Tàn Lão Đầu thở dài, nói gạch ngói quá quý, dân chúng bọn họ sao có thể mua được gạch ngói.

Hạ Uyển Chi biết, năm mươi lượng bạc kia của nàng cũng không nhiều, sửa phía đông một chút, lắp phía tây một chút đã không còn thừa bao nhiêu. Nàng vốn giữ lại số tiền đó làm lộ phí, dù sao nơi này rất xa Thành Kim Lăng, lộ phí không thể thiếu.

Đây là lần thứ hai nàng vì tiền mà nhọc lòng, lần đầu tiên là lúc trốn khỏi nhà trước đây.

Thời tiết tốt lên, Tàn Lão Đầu nhờ các nam nhân trong thôn giúp đỡ sửa chữa mái nhà. Trong phòng rất ồn ào, cũng rất dơ bẩn, nàng liền ôm Tiểu Nguyệt Nhi đi ra ngoài chơi. Trong thôn còn có nhiều tiểu hài tử khác, tụ lại bên nhau trò chuyện cũng khá vui vẻ.

Người trong thôn thuần phác thiện lương, nàng ở làng chài nhỏ này cũng gần một năm, quen thuộc không ít, mọi người cũng thích tìm nàng nói chuyện.

Nàng quyết định nhờ mấy tên thương nhân đi Thành Kim Lăng đưa thư một lần nữa, tiền đặt cọc không nhiều lắm, nói bọn họ đến Hạ gia mới thu bạc. Nếu không phải những thương nhân bắt lương đó nhận tiền không làm việc, thì thư mà nàng nhờ đem đi, vì sao một chút tin tức cũng không có?

Thời gian chớp mắt trôi qua, một mình nàng nuôi nấng Tiểu Nguyệt Nhi vô cùng vất vả. Quan trọng hơn là thể chất Tiểu Nguyệt Nhi yếu ớt, đại phu nói là do bị ảnh hưởng từ cơ thể mẹ. Nàng biết Tiểu Nguyệt Nhi như thế là vì lần nàng rơi xuống nước bị cuốn đi, trong lòng thật sự áy náy.

Nhiều lần chuẩn bị khởi hành trở về đều bị Tiểu Nguyệt Nhi trì hoãn. Sức khỏe đứa bé không tốt, Hạ Uyển Chi không dám khởi hành, chỉ phải hoãn rồi lại hoãn. Cứ như thế một mùa đông đi qua, nàng vẫn còn ở làng chài nhỏ ở, Tiểu Nguyệt Nhi đã biết gọi mẫu thân.

Tiểu Nguyệt Nhi thực thông minh, mở miệng nói chuyện rất sớm, hiện nay đã bắt đầu bị bô tập nói. Hạ Uyển Chi nghe xong rất vui vẻ, không có việc gì làm sẽ nói chuyện cùng nàng, dạy nàng cách gọi người khác. Tàn Lão Đầu cùng lão bà cũng cưng chiều nó, có cái gì ăn ngon đều giữ lại cho Tiểu Nguyệt Nhi ăn.

Mỗi ngày Hạ Uyển Chi đều nhóm lửa, Tiểu Nguyệt Nhi nằm trong giỏ tre xoay xoay cái chong chóng. Đồ chơi là do Tàn Lão Đầu đi chợ mua tặng, Tiểu Nguyệt Nhi rất thích, giữ lấy không

buồng tay.

So với hai vị hoàng huynh, đồ chơi của nó thiếu thốn đến đáng thương, chỉ có một cái trống bỏi, một cái chong chóng. Dù sao bọn họ không có tiền, làm sao mua được nhiều đồ chơi?

Mùa đông chưa qua, nàng muốn trở về, Tần Lão Đầu cũng không cho các nàng trở về. Nói chờ đầu xuân thời tiết tốt lên hẵng đi, hiện giờ trời giá rét, thân thể sẽ không chịu nổi.

Tuy rằng nàng gấp gấp muốn trở về nhưng cũng không thể không bận tâm đến sức khỏe Tiểu Nguyệt Nhi, đưa nhỏ chắc chắn không chịu được vất vả.

Mùa đông cực kỳ lạnh, nàng đắp mấy lớp chăn vẫn thấy lạnh. Hôm nay nàng lại cảm thấy có chút nóng, hải tử trong lồng ngực đỏ như một khối than, nóng đến nỗi đồ rất nhiều mồ hôi.

Hạ Uyển Chi cảm thấy kỳ quái, sờ người Tiểu Nguyệt Nhi, gần như phỏng tay. Nàng sờ trán của chính mình, thăm than, vội vàng rời giường đánh thức Tần Lão Đầu.

Nhìn hai bầu má phồng lên đỏ rực và vẻ mặt bệnh trạng của Tiểu Nguyệt Nhi, lòng nàng nóng như lửa đốt, lo lắng không thôi. Lúc này đang là nửa đêm, hải tử vẫn luôn sốt cao chắc chắn là xảy ra chuyện, trong thôn đã có rất nhiều hải tử chết vì sốt cao, ngay cả hải tử nhà Tần Lão Đầu cũng vậy.

Tần Lão Đầu biết không thể trì hoãn, nhanh chóng quyết định đưa đi chỗ Lưu dược tiên gần nhất khám bệnh. Nàng gật đầu tán đồng, bọc Tiểu Nguyệt Nhi lại để khỏi cảm lạnh, hai người một trước một sau rời đi.

Tiểu Nguyệt Nhi có vẻ cảm thấy khó chịu, trên đường khóc nức liên tục, yếu ớt gọi "mẫu thân..."

Nàng nghe thấy thế trong lòng đau đớn, chỉ hận không thể thay hải tử chịu đựng.

Đi đường khó khăn một hồi lâu mới đến nhà Lưu dược tiên, ai ngờ Lưu dược tiên ghi hận bọn họ. Hắn nói hắn không xem bệnh cho Tiểu Nguyệt Nhi, Tần Lão Đầu nói bao nhiêu lời hay hắn đều không đáp ứng, càng không nói đến chuyện bỏ nhiều tiền.

Thấy Hạ Uyển Chi gấp đến nỗi muốn khóc, hắn mới vui sướng mở miệng: "Chỉ cần ngươi đồng ý làm nữ nhân của ta, ta sẽ giúp nữ nhi của ngươi bình yên vô sự."

Hạ Uyển Chi tức khắc lạnh nhạt, không nghĩ tới hắn lại là loại đề tiện tiểu nhân, "đội cháy nhà mà đi hôi của" này. Trước kia nàng cảm thấy hắn không phải người tốt, hiện tại quả thực là cảm thấy.

Tần Lão Đầu không thể nuốt con giận, nhảy dựng lên, hung hăng đánh cho Lưu dược tiên một cái, sau đó kéo Hạ Uyển Chi đi đến làng trên xem bệnh. Nàng không dám trì hoãn, bước nhanh theo Tần Lão Đầu, nghiêng ngả lão đảo, không sợ giá lạnh, đi đến gõ cửa công nhà đại phu làng trên.

Đại phu vẫn còn hào tâm, thấy đáng sốt ruột của bọn họ, vội cho bọn họ vào nhà, bắt đầu chữa trị cho Tiểu Nguyệt Nhi. Tiểu Nguyệt Nhi khóc nức nở yếu ớt, Hạ Uyển Chi lòng như đao cắt.

Đại phu chữa trị một phen, nhờ phu nhân của hắn đi sắc thuốc, phần hắn đổ rượu vào nước, từ từ lau người cho Tiểu Nguyệt Nhi, giúp nó hạ nhiệt độ.

Hạ Uyển Chi nhìn trên người Tiểu Nguyệt Nhi đỏ rực, biết hắn dùng sức rất mạnh, đau lòng đến nỗi tự mình đến lau rửa cho con bé. Tiểu Nguyệt Nhi có vẻ không thoải mái, cả đêm làm làm ầm ĩ, uống thuốc phun ra vô số lần, đưa bé mệt mỏi đến nỗi không thể ngoan ngoãn được một phút.

Đại phu canh giữ được một lát, nói nếu là hải tử có thể sống qua đêm nay coi như giữ được mệnh, nếu không thì nàng nên chuẩn bị tâm lý. Nàng vừa nghe, thiếu chút nữa ngất xỉu, liền quỳ trên mặt đất cầu đại phu cứu đứa nhỏ. Đại phu nói hắn đã tận lực, tất cả đều chỉ có thể dựa vào tạo hóa của Trời

Nguyệt Nhi.

Hạ Uyển Chi tức khắc cảm thấy trời đất suy sụp, quỳ trên mặt đất khẩn cầu trời cao không đối xử với nàng quá tàn nhẫn, không được mang nữ nhi của nàng đi.

Nàng không ngủ, chỉ ở bên cạnh chăm sóc không ngừng, liên tục chà lau thân mình Tiểu Nguyệt Nhi để hạ nhiệt độ. Nhìn trời dần dần sáng, Tiểu Nguyệt Nhi vốn đỏ rực cũng dịu đi rất nhiều, không còn dọa người như đêm qua. Nàng âm thầm thờ ra, dịu dàng thay cái khăn đắp trên trán cho Tiểu Nguyệt Nhi, nàng biết hải tử đã tỉnh dậy một cách kiên cường.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 151

Edit: Ka Thái Hậu

Beta: Giang Uyển Nghi

Năm nay mùa đông đặc biệt lạnh lẽo, toàn thân Lâm Huệ đang được sưởi ấm bên cạnh chiếc lò than ấm áp, cả ngày không cần phải lo lắng không đủ than lửa, cũng không cần lo lắng đôi tay bị tổn thương do giá rét. So với mấy năm trước, mùa đông năm nay nàng trải qua có vẻ thoải mái hơn.

Nàng đang xem sổ sách, thấy đã gần đến ngày giao thừa, nghe ý của Hoàng Thượng là không muốn quá náo nhiệt, nàng biết rõ Hoàng Thượng có ý gì. Nữ nhân kia đã chết hơn nửa năm, Hoàng Thượng đối với nàng ta thật đúng là nhớ mãi không quên, cứ đến đêm ba mươi thì không còn muốn náo nhiệt nữa. Càng quan trọng hơn là từ sau khi trở về thì rất ít khi đi đến hậu cung, không phải ở trong ngự thư phòng hay ở Ngọc Long Điện thì cũng chỉ đến Chiêu Hoa Cung.

Nói không ghen là gạt người, nữ nhân có lòng dạ tàn nhẫn độc ác kia thì có cái gì tốt mà lại đáng giá khiến cho Hoàng Thượng phải nhớ thương chứ? Đối với Tiểu Thái Tử cùng Tứ Hoàng Tử lại càng thêm quan tâm, Tam Hoàng Tử thì không một người hỏi thăm, nàng càng nghĩ càng cảm thấy tức giận.

Đêm giao thừa cứ như vậy mà trôi qua tẻ nhạt, nhưng các phi tần vẫn sẽ lợi dụng cơ hội mà trang điểm sắc sỡ lộng lẫy đến tham dự, còn chuẩn bị biểu diễn tài nghệ, trong đó có một vị Diệp mỹ nhân nhảy một điệu khúc góp vui.

Đáng lẽ Hoàng Thượng không có gì hứng thú nhưng không hiểu sao lại bị hấp dẫn, ánh mắt liên tục dõi theo thân ảnh của nàng ta. Diệp mỹ nhân vui mừng đến thiếu chút nữa đánh sai nhịp trống. Những người khác thấy thế, một số thì cười nhạo một số thì ghen ghét Diệp mỹ nhân vậy mà có thể được Hoàng Thượng chú ý.

Đến khi thấy rõ được nét mặt Diệp mỹ nhân, Tề Diệp có chút thất vọng, bụng chén rượu uống cạn, liếc mắt nhìn Quang Thuận công công, Quang Thuận công công cao giọng tuyên bố ban thưởng Diệp mỹ nhân một ít trang sức. Diệp mỹ nhân thụ sùng nhược kinh liên đứng dậy tạ lễ, những phi tần khác nhìn nàng oán hận, tâm tình phức tạp.

Đêm đó Tề Diệp đi Chiêu Hoa Cung, Thái Hậu nghỉ ngơi rồi sau đó phân phó Quế Tú ma ma ngày mai gọi Diệp mỹ nhân đến. Không đến mấy ngày sau, Diệp mỹ nhân trở thành tân sủng bên cạnh Thái Hậu. Vài lần Tề Diệp đến chỗ Thái Hậu đều có thể thấy nàng, trong lòng Tề Diệp biết rất rõ nhưng cũng không nói gì. Thật ra ở trong cung Diệp mỹ nhân có địa vị cao hơn một chút,

vì dù sao cũng là người tâm phúc bên cạnh Thái Hậu, nói gì thì nói hẳn cũng phải bận tâm hơn.

Tiết nguyên tiêu Thái Hậu nói là muốn nghe diễn, một đám người liền đi theo nghe diễn ở>Noãn Các. Đầu mùa xuân thời tiết vẫn còn có chút lạnh. Lâm Huệ ngồi trong chốc lát rồi đứng dậy rồi đi, bên ngoài có hơi lạnh nên nàng khép vạt áo lại, Thái Vi cầm áo choàng phủ thêm cho nàng, trong bóng đêm nhìn ánh trăng sáng soi rõ cảnh vật xung quanh nàng thừa dịp mà đi dạo trong chốc lát.

Bỗng nhiên bị người từ phía sau ôm lấy, nàng có hơi kinh ngạc rồi nghe thấy thanh âm của Khang Ninh Vương vang lên ở bên tai, còn ái muội mà cắn cắn vành tai nàng "Làm sao vậy Huệ Phi nương nương?". Sợ bị người khác phát hiện, nàng giãy ra khỏi lòng ngực hắn, nhìn bốn bề vắng lặng mới thở phào nhẹ nhõm "Nơi đây chính là hoàng cung, coi chừng bị người khác nhìn thấy."

"Hoàng Thượng đang được một đám mỹ nhân vây quanh không có thời gian mà để ý đến việc chúng ta ở đây." Khang Ninh Vương cười xấu xa, duỗi cánh tay dài ra đem người ôm vào trong lòng ngực, cúi đầu hôn.

Hai người dây dưa trong chốc lát, Lâm Huệ gò má đỏ hồng sửa sang lại trang phục, Khang Ninh Vương cười xoa xoa mặt nàng "Hôm nay bốn vương nhìn Huệ Phi nương nương hình như không được cao hứng thì phải".

"Vậy sao? Vậy đêm nay Khang Ninh Vương nhất định biết là có người nhìn chăm chăm vào Diệp mỹ nhân rồi!" Thanh âm nhàn nhạt, mang ý cười nhạo. Khang Ninh Vương nghe vậy ha ha nở nụ cười, cúi đầu cắn cắn môi nàng "Huệ Phi nàng là vì bốn vương mà tranh giành tình cảm sao?".

"Khang Ninh Vương suy nghĩ nhiều rồi, bốn phi chỉ là muốn nhắc nhở Khang Ninh Vương không cần quá làm càn, Hoàng Thượng cũng không phải là loại người dễ ứng phó." "Tạ Huệ Phi nương nương nhắc nhở, bốn vương nhớ kỹ." Hắn nói chẳng hề để ý "Chẳng qua là Bốn vương chỉ muốn nhìn xem Hoàng Thượng có phải hay không bị bệnh khó nói, hậu cung có ba ngàn giai lệ nhưng Hoàng Thượng vì cái chết của một người lại đi thủ thân như ngọc, thật đúng là sĩ nhục hoàng gia."

Lâm Huệ kinh ngạc nhìn hắn, đột nhiên phát hiện người trước mắt thực xa lạ, có nữ nhân nào không hy vọng nam nhân của mình đối với mình là toàn tâm toàn ý chứ? Huống chi là vua của một nước, nàng bỗng nhiên hàm mộ Hạ Uyển Chi điên cuồng, không biết nàng ta đã tu luyện phúc khí mấy đời mà lại có được chân tâm của Hoàng Thượng?

Không nghĩ sẽ cùng Khang Ninh Vương làm chậm trễ thời gian, nàng nói yển hời đã tiến hành nên trở về, Khang Ninh Vương vẫn chưa phát hiện nàng có điểm khác thường, liền để nàng rời đi trước.

Không biết vì cái gì Tề Diệp uống không tí rượu, sau khi kết thúc yến hội Thái Hậu liếc mắt nhìn Diệp mỹ nhân một cái, kêu nàng đỡ Tề Diệp trở về nghỉ ngơi. Diệp mỹ nhân vui mừng không thôi, đang muốn đỡ người rời đi thì Tề Diệp vô tình đẩy Diệp mỹ nhân ra "Biến, trầm không có say!". Không cần bất cứ kẻ nào đỡ, Tề Diệp nghiêng ngả lao đảo mà đi đến Chiêu Hoa Cung, Quang Thuận công công che chở thật cẩn thận, sợ hắn bị ngã.

Các phi tần khác nhìn Diệp mỹ nhân như đang xem kịch vui, Diệp mỹ nhân ám ức muốn khóc nhưng lại không dám rơi lệ ở trước mặt Thái Hậu, chỉ phải giả bộ làm như không có việc gì, về điểm này xem như nàng còn biết tự trọng.

Tề Diệp vào Chiêu Hoa Cung, uống say phát điên ở trong cung kêu gọi Hạ Uyển Chi, lao đảo qua lại làm đổ không ít bình hoa. Quang Thuận công công ở phía sau thu thập tàn cục, đến khi hắn mệt mỏi ngã trên mặt đất mà ngủ, Quang Thuận công công thở dài đỡ hắn nằm lên trên giường, phản phó cung nhân đi xuống chuẩn bị nước ấm.

Không bao lâu Hạ Đồng bưng một chén canh giải rượu tiến vào, Quang Thuận công công tiếp nhận đánh thức Tề Diệp. Hắn uống say nên trong bụng cảm thấy rất là khó chịu, ngay lúc há miệng thì phun ra hết lên trên người Quang Thuận công công, mùi khó ngửi làm người khác phải nhíu mày. Quang Thuận công công sắc mặt không đổi, chờ hắn phun sạch sẽ lại hầu hạ hắn uống canh giải rượu, cung nhân quỳ trên mặt đất thu thập hoen ố. Đến khi Tề Diệp nằm xuống, Quang Thuận công công mới phản phó Hạ Đồng coi chừng, hắn muốn đi đổi một bộ quần áo mới, mùi lạ xác thật làm người ta khó chịu.

Hạ Đồng và Hạ Bích vẫn luôn làm việc ở tại Chiêu Hoa Cung, Hạ Bích phụ trách chăm sóc Tiểu Thái Tử cùng Tứ Hoàng Tử, còn nàng thì phụ trách công việc ở Chiêu Hoa Cung. Nhìn thoáng qua Tề Diệp ngủ không an ổn, nàng đứng dậy đốt nhang thơm an thần, lại quét tước nhà ở, nhìn trần Tề Diệp có chút mờ hôi, nàng đang muốn đứng dậy đi lấy khăn cho hắn lau mồ hôi, thì tay nàng đã bị bắt lấy, nàng kinh ngạc "Nô tỳ đáng chết!".

"Uyển Nhi!" Tề Diệp nhìn người trước mắt, biểu tình có chút hoảng hốt, trên người nàng có một mùi hương, đúng là mùi hắn quen thuộc. Dường như sợ nàng rời đi, hắn đem người ôm chặt không buông "Uyển Nhi, có phải ngươi còn đang trách trầm hay không? Oán trầm không bảo vệ ngươi thật tốt?".

"Hoàng Thượng, Hoàng Thượng, nô tỳ..." Hạ Đồng chưa từng bị nam nhân chạm qua, huống chi lại là Hoàng Thượng vẫn luôn xa xôi không thể với tới, nàng rất hoảng sợ, tim đập nhanh hơn, không nói nên lời. "Uyển Nhi, trầm biết trầm có lỗi với ngươi, đừng rời khỏi trầm, đừng..." Tề Diệp cho rằng trong lòng ngực hắn là người mà hắn tâm tâm niệm niệm, vẫn ôm không chịu buông.

Hạ Đồng nghe hắn nói những lời thâm tình, hàm mộ không thôi, chỉ cảm thấy chủ tử của nàng thật sự có phúc mới có thể có được người đối với nàng ta mà chờ đợi. Người trước mắt lại chính là vua của một nước, nàng cũng không nên mơ tưởng. Nàng cố sức tránh thoát khỏi ôm ấp của hắn, hoảng sợ chạy ra ngoài.

Đầu mùa xuân gió lạnh thổi khiến nàng tỉnh táo hơn, đứng ở tại chỗ biểu tình phức tạp, nội tâm giãy giụa, nàng đi được vài bước ngay sau đó cắn môi quay trở về, dường như là đã hạ quyết tâm.

Nhìn người biểu tình thống khổ gọi Uyển Nhi, Hạ Đồng cắn cắn môi, móc ra khăn tay bịt kín hai mắt hắn, khăn tay vẫn còn lưu lại mùi nhang thơm, ở bên tai hắn nàng nhẹ nhàng nói nhỏ, thanh âm có vài phần tương tự với Hạ Uyển Chi, nàng nói "Hoàng Thượng, ta là Uyển Nhi!".

Quang Thuận công công thay đổi một bộ quần áo xong đang chuẩn bị đi Chiêu Hoa Cung hầu hạ, lại cảm thấy đau bụng đi nhà xí một hồi lâu, hắn có cái thói quen không tốt là ngồi ở nhà xí rất lâu, nghĩ đến có người chăm sóc Hoàng Thượng, hắn cũng thấy không cần lo lắng.

Chờ hắn thu thập thỏa đáng đi Chiêu Hoa Cung liền thấy vài vị cung nhân biểu tình có chút quái dị, hắn nhíu nhíu mày "Sao lại thế này?" "Hạ Đồng cô cô ở bên trong." Trong đó có một vị tiểu thái giám chỉ chỉ vào bên trong.

Quang Thuận công công có chút nghi hoặc đi vào, từ ngoài vào cổng trong có chút khoảng cách, chờ hắn đi tới cửa thì đã biết chuyện gì xảy ra. Quang Thuận công công là người từng trải đời, hậu cung có những thủ đoạn lớn nhỏ nào hắn đều biết hết. Lúc sau nghe được tiếng động bên trong, Quang Thuận công công yên lặng lui ra ngoài. Người thì phải tìm chỗ cao mà đi, nước thì phải chảy ở chỗ trũng. Hạ Đồng cô nương muốn bỏ được lên trên, muốn làm chủ tử, Hoàng Thượng chính là chỗ dựa tốt nhất, hắn chỉ có thể nói Hạ Đồng thực sự là đã tìm đúng cơ hội.

Ngày thứ hai Tề Diệp tỉnh lại đầu đau muốn nứt ra, Quang Thuận công công bưng nước rửa mặt tiến vào, cung nữ nhấc lên quần áo rơi xuống đất yên lặng rời đi. Tề Diệp xoa xoa ấn đường, đang muốn đứng dậy bỗng nhiên phát hiện trên giường hình như có thêm một người, hắn nghiêng đầu nhìn lại thấy trước mắt lộ ra là một bờ vai trắng tinh như ngọc, hắn hơi sùng sốt.

Đồng thời Hạ Đồng cũng tỉnh lại, thấy hắn kinh ngạc không thôi, không một mảnh vải che thân không nói gì mà quỳ trên mặt đất. Tề Diệp bỗng nhiên hít vào một hơi, xoa xoa đầu không cần suy nghĩ nhiều cũng biết đã xảy ra chuyện gì, vẫy vẫy tay nói "Đi xuống đi!". Hạ Đồng gật gật đầu, cầm quần áo trên mặt đất khoác lên trên người, trầm mặc không nói mà rời đi, không khóc không nhào an tĩnh làm người khác lau mắt mà nhìn, nếu là nữ nhân khác khẳng định sẽ làm cho ổn ả, an an tĩnh tĩnh giống nàng thật đúng là hiếm thấy. Quang Thuận công công thu hồi ánh mắt, tiến lên hầu hạ Tề Diệp rửa mặt chải đầu.

Đột nhiên trong phòng truyền ra một tiếng phịch, cái chén súc miệng bị hắn quăng ngã trên mặt đất, Quang Thuận công công vội vàng quỳ trên mặt đất không dám hé răng, Tề Diệp tâm tình không tốt ai cũng đều nhìn ra được.

Tuy rằng không muốn nghĩ nhưng Tề Diệp không thể không thừa nhận, tối hôm qua xác thật đã xảy ra một ít việc ngoài ý muốn của hắn. Hoàng cung thì làm gì có bí mật chứ, huống chi là việc xảy ra ở Chiêu Hoa Cung, còn chưa có lắm triều mà nữ nhân ở hậu cung đã biết các nàng lại có nhiều thêm một vị muội muội.

Hạ Bích hầu hạ hai tiểu chủ từ đứng dậy, thấy Hạ Đồng bụng cháo thịt đến nàng nhú nhú mày "Tối hôm qua Hoàng Thượng..." Hạ Đồng cũng không phủ nhận, nàng nói "Hoàng Thượng chỉ là xem ta trở thành chủ từ mà thôi!".

Hạ Bích há miệng thờ đốc muốn nói lại thôi, cuối cùng cái gì cũng chưa nói trảm mặc đứt Tứ Hoàng Từ uống cháo. Tiểu Thái Từ đã tự uống cháo một mình, Tề Diệp đã phân phó qua phải giúp cho Tiểu Thái Từ tự mình ăn cơm.

Thấy nàng không hé răng, Hạ Đồng có chút chột dạ, nói "Ta không nghĩ tới phải làm nương nương!". "Hiện giờ không phải do ngươi định đoạt!" Hạ Bích nói "Ngươi làm nương nương đối với Tiểu Thái Từ cùng Tứ Hoàng Từ cũng tốt, đừng quên là Hoàng Hậu nương nương đã dẫn ngươi vào cung, ngày sau nếu được Hoàng Thượng sủng ái, ngươi cũng nên suy tính mưu đồ vì Tiểu Thái Từ cùng Tứ Hoàng Từ..".

"Bích tỷ tỷ suy nghĩ nhiều quá." Nàng đậm đậm cười, ân tình này dĩ nhiên nàng sẽ không quên. Về phần sủng ái, nàng hy vọng có thể như ý nguyện, cho dù không được sủng ái như Hoàng Hậu thì nàng cũng cảm thấy mỹ mãn.

Thái Hậu biết được Tề Diệp sủng hạnh một vị cung nữ thì có chút kinh ngạc, hậu cung nhiều mỹ nhân như hoa như ngọc như vậy lại không sủng hạnh, cư nhiên lại đi sủng hạnh một vị cung nữ đề tiện, quả thật làm người ta kinh ngạc.

Chờ khi bà ta biết là người bên cạnh Hạ Uyển Chi, bà ta lại không hề kinh ngạc. Bà thầm nghĩ xem ra là đã xem thường thủ đoạn của tiểu cung nữ, vậy mà để nàng ta có thể bò lên long sàng.

Hạ Đồng bận rộn ở phòng bên trong chốc lát liền trở về, không bao lâu thì nhìn thấy Quang Thuận công công đến. Trong lòng vui vẻ, nàng cung kính hành lễ, Quang Thuận công công nhìn nàng một cái, bắt đầu truyền ý chỉ, Hạ Đồng được phong làm Tài tử.

Quang Thuận công công vừa đi, lúc này Hạ Đồng mới lộ ra biểu tình vui mừng, vuốt ve ban thưởng, quần áo tinh mỹ, đai lụa tơ lụa, đồ trang sức, cười đến càng ngày càng vui vẻ, cuối cùng ôm quần áo tinh mỹ ở trong phòng xoay quanh, ý vui mừng không nói ra bề ngoài.

Lâm Huệ nghe nói chỉ là lạnh lùng trào phúng, nữ nhân kia nếu biết chỉ sợ sẽ không cao hứng, một tay nàng ta bồi đường nô tỳ cuối cùng lại qua mặt leo lên long sàng.

Tuy rằng Hạ Đồng được phong làm Đồng Tài tử, dọn ra khỏi Chiêu Hoa Cung vào ở trong Đức Hi Cung, nhưng sau đó hơn một tháng nàng vẫn chưa thị tẩm thêm lần nào, Tề Diệp cũng không triệu hạnh bất luận kẻ nào, những phi tần khác mới thoáng cân bằng.

Thái Hậu rất là bất mãn, âm thầm triệu kiến một ít lão thần, lấy hoàng gia con nối dõi điều tàm làm lý do, khiến hần phải đến hậu cung nhiều hơn, vì hoàng gia khai chi tán diệp. Thái Hậu lại ba ngày hai cái đầu mà ở bên tai hần dặn dò, Tề Diệp phiền không chịu nổi cũng không thể làm gì khác hơn.

Dù hần không thích nhưng mỗi đêm Thái Hậu đều phân phó thái giám phải đem lục đầu bài mà đưa đến trước mặt hần. Cứ như vậy nhiều lần, Tề Diệp nhìn lướt qua lật ra là đầu bài của Diệp Mỹ nhân, về phần lục đầu bài Đồng Tài tử, căn bản không có ở trong đó.

Hạ Đồng là người bên cạnh Hoàng Hậu mà cho dù có là Hoàng Hậu, Thái Hậu lại thật sự ghi hận nàng ta đã mang đến cho bà tất cả mọi ảm ức thì người bên cạnh nàng ta cũng đừng mơ tưởng được sủng ái.

Diệp Mỹ nhân thị tẩm đến ngày thứ hai thì được phong làm Tiếp Dư, những phi tần khác cứ đỏ mắt mà hâm mộ, mà chờ mong. Cuối cùng thì Hoàng Thượng vẫn là sủng hạnh nữ nhân ở hậu cung, các nàng nghĩ đến việc được sủng hạnh chỉ là chuyện sớm muộn.

Thẻ bài của Hạ Đồng vẫn không được chọn nên nàng có chút sốt ruột, những người hầu bên cạnh đã bắt đầu nhìn nàng với sắc mặt khó coi. Từ đầu nàng đã không phải là chủ từ, dù có cho bạc hạ nhân, thu mua lòng người, mỗi tháng nàng theo lệ thưởng bạc, chỉ là nàng hiểu rõ hậu cung nhiều người thế lực cao.

Càng làm cho nàng thất vọng chính là kinh nguyệt của nàng đến đúng hạn, điều này làm cho hy vọng mang long thai của nàng đang bay lên ngọn cây lại thất bại mà rơi xuống. Cũng may còn có Hạ Bích giúp đỡ nàng, nàng không phải là người có kiến thức hạn hẹp, càng không phải thiên kim tiểu thư nên chút ít ảm ức nhỏ này nàng vẫn có thể chịu đựng được.

Không biết trong mắt Tề Diệp thì Diệp Tiếp Dư có cái gì mà một tháng số lần ghé đến cung của nàng ta là nhiều nhất, đặc biệt là ngự y chẩn đoán nghi ngờ Diệp Tiếp Dư có thai. Tề Diệp lập tức sắc phong nàng làm Sung Viện, Thái Hậu mừng đến không khép được miệng, dặn dò Diệp Sung Viện nhất định phải sinh ra được hoàng tử.

Bà ta không thích Tiểu Thái Từ, đương nhiên không muốn tương lai giang sơn Đại Tề đặt ở trên vai Tiểu Thái Từ, Thái Hậu muốn cùng cố địa vị Triệu gia. Ngôi vua trong tương lai lẽ dĩ nhiên phải là người Triệu gia, mà chính vị Diệp Sung Viện này lại có cùng quan hệ huyết thống với Triệu gia bọn họ, nếu không thì Thái Hậu cũng sẽ không tận hết sức lực mà trợ giúp Diệp Sung Viện.

Trên thực tế có quan hệ huyết thống với Triệu gia cũng không hần chỉ có một mình Diệp Sung Viện. Triệu gia đã an bài cho vài vị tiến cung tuyển tú, có vài vị bị lui trở về, cũng có vài vị được giữ lại, mà Diệp Sung Viện lại trở hết tài năng.

Đối với người khó có thể mang thai lần nữa mà nói, nghe nói người khác nghi ngờ là đã mang thai là một sự kiện rất thống khổ. Lâm Huệ chính là như vậy, nàng nghe nói Diệp Sung Viện nghi ngờ mang thai trong lòng chưa chút khó chịu, đối với Hạ Uyển Chi lại càng thêm oán hận.

Mượn cớ việc Thái Hậu chúc mừng Diệp Sung Viện nghi ngờ mang thai, Khang Ninh Vương vào cung, chủ yếu là muốn lên lút hẹn hò cùng Lâm Huệ, dĩ nhiên Lâm Huệ không dám to gan hẹn hò ở Đức Sang Cung. Lúc sau hai người hẹn hò ân ái ở lãnh cung, Lâm Huệ mặc lại chính tề đang muốn rời đi lại bị Khang Ninh Vương giữ chặt "Tâm tình Huệ Phi dường như không tốt!"

Nàng lúc nào cũng làm ốm ở quoa loa, đêm nay đột nhiên lại nhiệt tình như lửa nóng làm hần có chút ngạc nhiên. "Giờ không còn sớm nữa, coi chừng bị người khác phát hiện!" Dứt lời nàng muốn đi, Khang Ninh Vương bắt lấy nàng không buông tay "Làm sao vậy?".

"Huệ Nhi là ghen với Diệp Sung Viện sao? Bởi vì nàng được Hoàng Thượng sủng ái sao?" Lâm Huệ không nói, hần nhướn mày "Chẳng lẽ Huệ Nhi còn thích Hoàng Thượng?". "Ngươi suy nghĩ nhiều, bốn phi thích ai chẳng lẽ ngươi còn không biết?" Lâm Huệ mỉm cười xoa xoa mặt, trấn an nói.

Khang Ninh Vương về mặt hưởng thụ, néo néo tay nàng để nàng rời đi, còn không quên dặn dò "Yên tâm, qua mấy ngày nữa bốn vương sẽ đưa ngươi một phần đại lễ."

Chỉ là Lâm Huệ không thể nào nghĩ tới phần đại lễ này làm nàng hết sức ngạc nhiên, thậm chí có chút sợ hãi, nhìn nữ tử đang quỳ trên mặt đất sắc mặt nàng biến đổi "Ngươi... Ngươi... Ngươi là ai?".

Nữ tử ôn nhu nói "Bẩm nương nương, nô tỳ tên Tú Dung, chủ từ kêu nô tỳ sau này ở bên cạnh nương nương làm việc." Lâm Huệ nhìn bộ dáng nàng ta khề nhú mày, dần dần thả lỏng, xác định nàng ta không phải là nữ nhân kia, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

Khang Ninh Vương cười nói "Lúc trước Bốn vương cũng giật mình, vừa nhìn thấy quả thật cực kỳ giống với Hoàng Hậu quá có." Hần có chút đắc ý mà nhìn Lâm Huệ nói "Thế nào? nếu để Hoàng Thượng thấy có lẽ sẽ rất cảm kích Huệ Phi!".

"Ngươi muốn đưa nàng ta cho Hoàng Thượng?". Lâm Huệ nhú mày. Thật ra mà nói, nhìn nàng ta có bảy phần giống với nữ nhân kia, đối với nàng mà nói nữ tử từ trước mắt này nàng không thể thích nổi.

"Bỏn vương biết ý muốn của Huệ nhi, Hoàng Thượng cũng không thích Huệ nhi, cho nên nàng không có phương pháp cùng những người khác tranh sủng". Lời hấn nói đã tổn thương Lâm Huệ, sắc mặt nàng thay đổi ngay lập tức.

Khang Ninh Vương không để bụng."Dựa vào sự si tình của Hoàng Thượng, nếu nhìn thấy nàng ta thì Diệp Sung Viện đã tính là cái gì?"

"Nói tiếp, Tú Dung chính là người của người, nàng ta tốt thì địa vị của người ở hậu cung cũng sẽ cao, Thái Hậu cũng không dám làm thêm cái gì" Khang Ninh Vương đưa ra một ý kiến hay. Lâm Huệ nhìn lướt qua sự thuận theo của Tú Dung, trầm tư hồi lâu rồi chậm rãi gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 152

Edit: Chang Phi

Beta: Su Thái phi

Lâm Huệ giữ Tú Dung lại bên người mấy ngày để dạy nàng ta quy củ trong cung. Dù sao cũng là người Khang Ninh Vương đưa tới, không phải người của nàng, nên có dùng nàng ta hay không nàng vẫn chưa biết được.

Nếu không phải thấy Diệp Sung Viện ý vào việc đang mang thai có Thái Hậu chống lưng, lại được hưởng chút ân sủng của Hoàng Thượng thì không coi ai ra gì. Nếu không phải nàng ta dám coi thường Huệ Phi nàng, ở sau lưng nói nàng không thể sinh hạ hoàng tử thì Lâm Huệ cũng không muốn đẩy Tú Dung ra nhanh như vậy.

Nàng sai nhà bếp chuẩn bị bữa tối phong phú một chút. Đến chiều nàng đi gặp Hoàng Thượng, nói là Tam hoàng tử đã lâu rồi chưa được gặp Hoàng Thượng, nên có chút nhớ, hấn mới đồng ý buổi tối đi qua dùng bữa tối.

Dù sao nàng cũng cùng Hạ Uyển Chi biết nhau từ bé, cho dù sau khi tiến cung nàng ta có thay đổi rất nhiều, nhưng cũng không có ai hiểu rõ nàng ta hơn nàng. Nàng dạy dỗ Tú Dung dựa theo suy nghĩ của chính mình, ngón từ cử chỉ tuy không thể giống hoàn toàn nhưng cũng tạm xem là tương tự.

Tề Diệp phê duyệt tấu chương cả buổi trưa, Quang Thuận công công thấy sắc trời không còn sớm, đúng lúc pha một chén trà bùng lên: "Hoàng Thượng, thời gian không còn sớm nữa. Vừa nãy Huệ Phi đã cho người đến dò hỏi vài lần rồi."

"Ừ! Hôm nay Thái Tử có ngoan ngoãn đọc sách không?" Hấn bùng trà uống một ngụm, hỏi.

"Thái Tử rất thông minh, nô tài đã hỏi thái phó, hấn nói Thái Tử rất chăm chỉ học tập, thật giống với Hoàng Thượng lúc nhỏ." Quang Thuận công công cười nói.

"Không hở là Thái Tử của trẫm!" Tề Diệp nghe thấy thật cao hứng, mặt rùng rợn ý gật đầu.

Biết Hoàng Thượng tới, Lâm Huệ sửa sang lại một chút rồi mới đi ra ngoài. Tề Diệp cho nàng đứng dậy rồi đi tới ngồi xuống. Nàng sai Thái Vi dâng trà lên, rồi tự mình hầu hạ hấn đi rửa mặt rồi mới sai người dẫn Tam hoàng tử đến.

Tam hoàng tử hành lễ, cẩn thận nhìn nét mặt Hoàng Thượng. Lâm Huệ vẫy tay với hấn, Tam hoàng tử dè dặt đến bên cạnh nàng về mặt sợ hãi.

Tề Diệp hỏi thăm vài câu, Tam hoàng tử nhát gan không dám trả lời, toàn là Lâm Huệ trả lời hộ hấn. Tề Diệp cũng biết tính hấn nhát gan sợ phiền phức, nên cũng không nói nữa chỉ dặn dò Lâm Huệ cẩn thận chăm sóc hấn thật cẩn thận, nhìn khí sắc hấn Tề Diệp cũng biết Lâm Huệ không hề bạc đãi hấn.

Ngồi một lúc nàng rồi gọi bà vú dẫn Tam hoàng tử lui xuống. Sau đó phản phó Thái Vi mang thức ăn lên, thức ăn nhanh chóng được mang lên, cả bàn toàn là món Tề Diệp thích. Lâm Huệ tự tay múc cho hấn một chén canh, Tề Diệp bùng lên uống một ngụm, ánh mắt vô tình dừng lại trên người tỷ nữ chia thức ăn, thất thần đánh rơi cái muỗng phát ra thanh âm leng keng, canh bắn ra làm bẩn long bào của hấn.

Sau đó, hấn đứng bật dậy, túm lấy tay Tú Dung không buông: "Uyển Nhi!" Tú Dung kinh hoàng ngẩng lên nhìn hấn rồi vội cúi đầu xuống, đang muốn quỳ xuống nhưng hấn lại giữ chặt nàng không buông. Hấn nâng cằm nàng lên, ánh mắt nhìn chăm chăm, biểu tình từ kinh hi dần dần lại hiện ra vẻ thất vọng.

Lâm Huệ giả bộ xin tội: "Hoàng Thượng bớt giận, đều do thần thiếp không dạy bảo tốt, khiến nàng mạo phạm Hoàng Thượng, xin Hoàng Thượng trách phạt."

Tề Diệp không để ý nàng, chỉ nhìn chăm chăm vào Tú Dung. Tú Dung ở dưới ánh mắt bức người của hấn thân thể run bần bật lúc nàng cảm thấy mình sắp té xỉu, hấn hỏi: "Người gọi là gì?"

"Thưa... thưa Hoàng Thượng, nô... nô tỳ" Làn váy bị nàng kéo một chút Tú Dung phản ứng lại, liền dựa theo bộ dáng được dạy, cắn cắn môi, lộ ra bộ dáng ủy khuất, thanh âm run rẩy: "Nô tỳ tên là Tú Dung!"

Quả nhiên, Tề Diệp nhìn nàng càng sâu, tâm tình hấn phức tạp. Nàng thật sự rất giống, cực kỳ giống người hấn vẫn nhớ mong.

Bữa cơm này ai cũng không ăn ngon được, Tề Diệp nhìn chăm chăm Tú Dung làm nàng khẩn trương không thôi. Lúc múc canh cho Lâm Huệ bị run tay làm nước canh bắn ra bóng tay nàng ta, Lâm Huệ kinh hô: "Sao lại thế này? Tay chân vụng về. Người đầu, mang nàng xuống dạy bảo một chút."

Tú Dung nghe vậy vội vàng quỳ xuống đất, liên tục cầu xin tha thứ. Tề Diệp thấy nàng sợ hãi, liền nhui mày, trước khi cung nhân kéo nàng xuống, hấn lên tiếng: "Dội đã, về sau chú ý hơn là được. Trẫm thấy tỷ nữ này tay chân cũng khá nhanh nhẹn, giữ lại hầu hạ bên cạnh trẫm đi!"

"Ý Hoàng Thượng là để nàng đi qua hầu hạ người à?" Lâm Huệ ra vẻ kinh ngạc nói: "Tỷ nữ này tay chân vụng về, một chút việc nhỏ mà còn làm không tốt. Hoàng Thượng....."

"Huệ Phi không nở sao?" Tề Diệp nhướn mày. Nhìn Tú Dung cụp mi rừ mắt, vẻ mặt hoảng sợ, ủy khuất, trong lòng thấy hơi chua xót.

"Là vinh hạnh của thần thiếp." Lâm Huệ giả bộ dạy dỗ Tú Dung vài câu trước mặt Tề Diệp. Tú Dung điềm đạm đáng yêu rừ mắt gật đầu, bộ dáng nghe chỉ dạy.

Tề Diệp tự rót rượu một ngụm uống cạn, ánh mắt dừng trên người Tú Dung vẫn chưa thu lại. Tuy rằng không phải là nàng, nhưng người trước mắt này mỗi cử động đều rất giống, khiến hấn không thể không động lòng.

Tin tức Tề Diệp thu nhận một tỷ nữ từ chỗ của Lâm Huệ được truyền đi rất nhanh. Các phi tần đều hiếu kỳ, cho người đi thăm dò tin tức, người biết được cũng không nhiều, chỉ nghe nói nàng được đưa đến Ngọc Long Điện. Các nàng đều biết, nữ nhân được Hoàng Thượng để ý chỉ có một kết cục, nhưng lại thấy kỳ quái tỷ nữ từ được tuyển chọn dâng hoàng lại không được thánh tâm, còn cung nữ thân phận hèn mọn lại chiếm được niềm vui của Hoàng Thượng?

Bên trong Ngọc Long Điện, Tề Diệp cẩn thận đánh giá lại Tú Dung, nói: "Cởi quần áo ra!" Tú Dung sùng sốt, tựa như không tin được lời hắn nói. Quang Thuận công công thấy nàng vẫn đứng im, quát: "Hoàng Thượng nói, ngươi không nghe thấy sao?"

Thấy Quang Thuận nói xong nàng mới phản ứng lại, tuy rằng đã sớm biết được kết cục khi mình tiến cung, nhưng nàng vẫn cảm thấy khản trương, sợ hãi. Hai tay cởi quần áo run rẩy không thôi, quần áo từng cái từng cái rơi xuống đất, mặt nàng đỏ lên vì thẹn, đầu càng cúi thấp không dám nhìn lên. Đến khi trên người chỉ còn lại cái yếm hồng thêu liễu xanh hắt mới lên tiếng: "Xoay người lại." Nàng nghe lời xoay người, da thịt trên lưng và cánh tay trơn bóng mịn màng như tuyết không tỳ vết. Hằn vẫn nhớ rõ trên lưng và cánh tay của Hạ Uyển Chi đều có vết thương. Nàng vì hằn mới bị thương, nàng thật sự đã rời khỏi mình.

Trong lòng đau xót, Tề Diệp xoa xoa trán đứng dậy rồi đi. Tú Dung hai tay ôm ngực biểu tình khản trương, chờ bọn hắn đi xa rồi mới ngồi xồm xuống mặc lại quần áo.

Không lâu sau, Quang Thuận công công trở lại bảo nàng từ giờ ở lại bên cạnh hầu hạ Hoàng Thượng. Tú Dung gật đầu, nàng vừa thấy thất vọng lại vừa thấy may mắn.

Trở lại thư phòng, Tề Diệp nhìn chăm chăm vào bức tranh trên tường. Người con gái trong tranh mỉm cười, nhìn hằn tràn đầy tình cảm. Khiến cho hằn có vô vàn tiếc nuối cùng đau lòng.

Nghe được Hoàng Thượng vẫn chưa sùng hạnh Tú Dung, Lâm Huệ thấy có chút ngoài ý muốn. Nhớ lại ánh mắt hằn nhìn Tú Dung hôm nay, chắc chắn việc này sớm hay muộn cũng sẽ xảy ra. Nàng chỉ mới mừng nàng ta một chút hằn đã sốt ruột, muốn đưa người đi rồi.

Hoàng Thượng không hề thân cận với nữ nhân nào ở hậu cung, nhưng chỉ vì Tú Dung có khuôn mặt giống với người kia mà giữ lại bên cạnh. Làm cho người khác không khỏi ghen ghét, nữ nhân kia đã chết mà vẫn như oan hồn bám lấy Hoàng Thượng. Không cho người khác một chút cơ hội nào bảo sao không bị người khác ghi hận?

Ngày thứ hai, Tú Dung đã bị Thái Hậu gọi đi đến Thọ Ninh Cung. Nàng có chút hoảng hốt, tay chân nhũn ra quỳ trên mặt đất. Đôi mắt Quế Tú ma ma như con dao sắc nhìn qua, lạnh giọng: "Ngẩng đầu lên cho Thái Hậu xem."

Tú Dung không dám chậm trễ, sợ hãi ngẩng đầu lên, lộ ra khuôn mặt thanh tú mỹ lệ. Thái Hậu hí hí mắt, Diệp sung viện ở bên cạnh cắn môi nhủ mảy. Nàng đã từng gặp qua Hoàng Hậu nương nương, người trước mắt này thật sự giống Hoàng Hậu, khó trách Hoàng Thượng muốn giữ người này ở bên cạnh.

Nếu như Hoàng Thượng đem phần tình cảm đối với Hoàng Hậu chuyển dời đến người trước mắt này, chắc chắn sẽ lại xuất hiện thêm một Hoàng Hậu độc sùng hậu cung. Diệp sung viện xoa xoa cái bụng vẫn còn nhỏ của mình, âm thầm suy tính.

Thái Hậu nhìn Tú Dung một lúc, khoe miệng xuất hiện nụ cười lạnh, liếc Quế Tú ma ma một cái, Quế Tú ma ma hiểu ý, nói: "Đứng lên đi, từ giờ người ở bên cạnh Hoàng Thượng phải chăm sóc cho người cẩn thận. Đây là Thái Hậu ban thưởng cho ngươi, nhận lấy đi!"

Tú Dung không nghĩ Thái Hậu lại dễ nói chuyện như vậy. Nàng vẫn nhớ rõ chủ tử từng nói vào cung sẽ không tránh khỏi việc phải chịu chút khổ sở, nàng thấy Thái Hậu thật hiền lành. Nhẹ nhàng thở ra, nàng cung kính nhận chiếc trâm Quế Tú ma ma đưa tới.

Quế Tú ma ma thấy nàng vươn tay ra, còn chưa chạm đến cây trâm liền buồm lòng tay ra. Cây trâm rơi xuống nền đá cẩm thạch, Tú Dung không kịp phản ứng lại, chỉ có thể trở mắt nhìn cây trâm rơi xuống, leng keng một tiếng rồi vỡ thành năm khúc.

Gần như cùng lúc, bàn tay Quế Tú ma ma đánh tới Tú Dung, Diệp sung viện cũng nhìn thấy. Quế Tú ma ma không chút e dè: "Tỷ nữ to gan, dám ném gãy cây trâm Tiên Đế ban cho Thái Hậu. Người đâu, kéo nàng ta ra ngoài đánh chết."

Tú Dung sợ tới mức thất sắc: "Thái Hậu nương nương mình giám, nô tỳ bị oan, nô tỳ cần bản..." Không đợi nàng nói xong, cung nhân đã bịt miệng nàng lại kéo xuống.

Thái Hậu nhàn nhã uống trà, vẻ mặt thản nhiên như chưa có việc gì xảy ra. Thật ra, mới đầu Diệp sung viện vẫn chưa rõ chuyện gì đang xảy ra, lúc sau nàng mới hiểu. Một bên thì nàng đồng tình với tỷ nữ kia, một bên lại thấy kinh ngạc cảm thán với thủ đoạn của Thái Hậu.

Chỉ là tính toán của Thái Hậu vẫn không được thành công, vì Tú Dung mới chịu mười đại bán (gậy) đã được Tề Diệp cứu. Thấy mặt nàng trắng bệch cả người đầm đìa mồ hôi, hằn nhủ mảy kêu Quang Thuận đưa nàng đi cho ngự y xem. Một tiểu cung nữ, sao có thể làm phiền để cho ngự y xem bệnh?

Thái Hậu sắc mặt khó coi: "Khoan đã, Hoàng Thượng không thể đưa nàng ta đi". "Chỉ là một tiểu cung nữ, việc gì phải vì nàng ta mà tức giận." Hằn xua tay, để Quang Thuận đưa người đi.

Thái Hậu đen mặt: "Hôm nay Hoàng Thượng làm sao vậy? Chỉ vì một cung nữ mà cãi lại ai gia?"

"Trẫm không có ý đó, chỉ là không muốn Thái Hậu tức giận. Lại nói, Thái Hậu người đại nhân đại lượng, tất nhiên sẽ không so đo với một tiểu cung nữ, người nói có phải không?"

"Đây là Hoàng Thượng muốn che chở cho nàng ta, tiểu cung nữ kia đã làm hỏng cây trâm Từ ngọc Tiên Đế đã ban cho ai gia." Thái Hậu nhìn chăm chăm hằn, không có ý buông tha chuyện này, đồng thời Quang Thuận công công cũng bị chặn lại ở cửa.

Thấy bà mang cả Tiên Đế ra để lấy cớ, Tề Diệp khẽ nhủ mảy biết là bà cố tình nhắm vào Tú Dung. Trước kia là Uyển Nhi, bây giờ đến một cung nữ nhỏ nhỏ bà cũng muốn gây khó dễ. Chỉ cần là chuyện hằn muốn, bà đều can thiệp vào.

Tề Diệp càng nghĩ càng giận, nói: "Một khi đã như vậy, hôm nay Trẫm nhất định đưa người đi. Nếu Thái Hậu có gì không hài lòng cứ nói với trẫm."

"Người..." Thái Hậu tức đến nổi chút nữa thì ngất xỉu "Hoàng Thượng phải hiểu rõ, nàng cũng không phải là tiên Hoàng Hậu". Diệp sung viện cũng phụ họa theo gật gật đầu, bị hằn nhìn qua, sợ tới nỗi cúi gằm đầu xuống không dám hé răng.

Hằn khẽ nói: "Trẫm biết!". Cuối cùng Tú Dung cũng được hằn đưa đi, Thái Hậu tức giận một lúc sau mới bình tĩnh lại, trên mặt đất đã đầy mảnh sứ vỡ. Diệp sung viện không dám hé răng, sợ lửa giận sẽ lan sang người mình.

Mười gậy nói nhiều không nhiều, nói ít không ít nhưng dù sao Tú Dung cũng là nữ tử, tất nhiên sẽ không chịu được. Đêm hôm đó nàng liên phát sốt, cả người khó chịu.

Tề Diệp đến truyền cho ngự y qua xem, không để xảy ra chuyện gì. Trải qua một đêm, ngự y nói đã không còn việc gì chỉ cần nghỉ ngơi một thời gian là được. Hằn gật đầu, tay vẫn xoa xoa trên bức tranh, nhợt nhạt mỉm cười cũng không nói gì.

Ngày thứ hai, Thái Hậu cho người gọi Lâm Huệ đến Thọ Ninh Cung. Không đợi Lâm Huệ phản ứng lại, bà liền tát nàng ta một cái, Lâm Huệ lập tức ngửi thấy mùi máu tươi ngai ngái, trên má đau rát.

"Thật là làm khó Huệ Phi, cũng là Huệ Phi độ lượng, có thể tìm được một nữ nhân giống nàng ta giữ ở bên cạnh. Ngươi không sợ nàng ta được sùng ái sẽ quay lại cắn ngược lại ngươi hay sao?" Thái Hậu cười lạnh.

Lâm Huệ lau sạch vết máu ở khóe miệng, nhàn nhạt nói: "Thần thiếp không biết Thái Hậu đang nói gì, thỉnh Thái Hậu chỉ rõ."

"Hừ, bản lĩnh giả ngu của Huệ Phi ngày càng tiến bộ, ai gia sẽ xem ngươi sẽ giả bộ được bao lâu?" Thái Hậu lạnh lùng nói. Lâm Huệ vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh, nàng đã có bản lĩnh để Tú Dung ở bên cạnh Hoàng Thượng, tất nhiên cũng phải có bản lĩnh khiến cho nàng ta phải ngoan ngoãn. Không để ý đến gương mặt sùng đỏ, nàng lạnh mặt đi ra khỏi Thọ Ninh cung. Quay đầu nhìn lại,

trước giờ nàng không hề nghĩ đến dựa vào Thái Hậu, tất nhiên chỉ có thể dựa vào chính mình.

Tú Dung ở lại Từ Nguyệt các hơn nửa tháng, vết thương cũng đã tốt lên. Đứng ra thì nàng chỉ là một tiểu cung nữ, không có tư cách ở lại Từ Nguyệt các nhưng Hoàng Thượng đã đồng ý cho nàng ở lại. Đồng thời người trong cung cũng biết, nàng sẽ là một vị chủ tử mới.

Tề Diệp thật sự để ý đến nàng, chỉ phí ăn mặc đều là tốt nhất. Mỗi ngày hẳn đều ghé qua thăm nàng, có khi nhìn nàng đến xuất thần, có lúc lại nhủ mảy, có khi lại đối xử với nàng thật dịu dàng.

Hạ Bích nghe được chuyện của Tú Dung, còn cùng Hạ Đồng đi qua nhìn xem. Nàng không thích Tú Dung, chỉ muốn đánh cho mặt nàng ta nở hoa, để xem nàng ta còn có thể dựa vào khuôn mặt kia mà hoặc Hoàng Thượng nữa không. Chỉ dựa vào gương mặt có chút giống chủ tử của nàng mà muốn bay lên cảnh cao.

Hạ Đồng cũng muốn như vậy, thậm chí còn hy vọng mình có được khuôn mặt như thế, có phải Hoàng Thượng cũng sẽ không đối xử lạnh nhạt với nàng như vậy.

Sau khi thương thế của Tú Dung tốt lên được mấy ngày, Tề Diệp liền báo Quang Thuận an bài cho nàng thị tẩm. Một đêm này tâm tình nữ nhân trong hậu cung thật phức tạp, lại càng hận sao mình không có gương mặt giống nàng ta.

Ngày thứ hai sau khi thị tẩm, Tú Dung được phong làm chiêu dung. Thái Hậu nghe được cũng không có động tác gì, mặc kệ được thăng mấy cấp, hay là được sủng ái vẫn còn có cung quy, bà biết nếu cùng Hoàng Thượng đấu chính diện, người thua luôn là mình. Bà là muốn nhìn xem, nữ nhân kia có thể đắc ý được bao lâu!

Sau khi phong làm Chiêu Dung, nàng được ban cho ở lại thiên điện Ngọc Hoa cung, hiện giờ nàng chính là phi tần được sủng ái nhất trong cung. Đương nhiên, cũng là người khiến nữ nhân hậu cung ghen tỵ đó mất nhất.

Một tháng sau, Hoàng Thượng cũng không phải mỗi ngày đều đến chỗ nàng, nhưng ít nhất cũng có đến bốn, năm ngày trong một tháng. Mà các cung điện khác hẳn cũng rất ít khi ở lại, chỗ Diệp cung viện hẳn cũng không đi qua, chỉ khi nào nàng nói trong bụng không thoải mái hẳn mới đến xem, thấy nàng không có việc gì liền rời đi. Diệp cung viện thấy vậy, không chút rụt rè liền ôm chầm lấy hẳn, bị hẳn quở trách một lúc rồi cảm tức ba tháng.

Chỗ Huệ Phi hẳn chỉ nghỉ lại một đêm, nhưng không cùng phòng. Hẳn cũng đi qua chỗ của Liên tiếp dư, còn những nơi khác thì không đi.

Diệp cung viện không thích Tú Dung, nàng ta xuất thân thấp tiện, chỉ dựa vào khuôn mặt kia mà lại được sủng ái hơn mình. Nhưng đến Thái Hậu cũng chưa có biện pháp, nàng thì có thể làm được gì? Chỉ có thể trơ mắt nhìn nàng ta được sủng ái, rồi đặt hết hy vọng của mình vào thai nhi trong bụng, mong có thể sinh hạ hoàng tử, nhận được thánh sủng.

*Tác giả có lời muốn nói: Hai chương nữa là được gặp lại Hạ Uyển Chi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 153

Edit: Như Sùng dung

Beta: Dao Thực Nghi.

Nữ nhân trong hậu cung có người nào lại không muốn leo lên trên, không phải nhờ ân sủng của Hoàng đế thì là nhờ mầu bằng tử quý*. Diệp cung viện cho rằng nàng có thể mầu bằng tử quý, nhưng lại không ngờ Đường chiêu dung mới được sủng ái bốn tháng liền được ngự y chẩn ra đã có thai hơn hai tháng. Một chút tin tức ở bên kia cũng không có, nàng an bài nội gián ở Ngọc Hoa Cung thực đúng là mắt công.

*Mầu bằng tử quý: mẹ vinh nhờ con.

Đường chiêu dung truyền ra tin nàng ta có hỷ sự. Nữ nhân hậu cung đó mắt nhìn Hoàng Thượng sủng ái Đường chiêu dung, không ngừng ban thưởng cho Ngọc Hoa Cung, không khí ở Ngọc Hoa Cung cũng vui vẻ hơn nhiều.

Lâm Huệ phe phẩy chiếc quạt tròn, ở trong đình hóng mát, Tam hoàng tử thì thả diều ở trong vườn. Đường chiêu dung mỉm cười tiến vào, đang muốn hành lễ thì bị Lâm Huệ ngăn lại, mỉm cười nói: "Đều là tỷ muội, không cần phải khách khí như vậy."

"Huệ Phi rộng lượng, chỉ là lễ tiết không thể nói bỏ là bỏ được, muội muội vẫn là nên hành lễ." Tuy rằng Đường chiêu dung được sủng ái, ở trước mặt các phi tần khác rất biết đối xử, nhưng đối với nàng, nàng cảm thấy chưa đủ. Đường chiêu dung biết rõ xuất thân của Lâm Huệ, nên không dám làm cản trước mặt Lâm Huệ.

Lâm Huệ cũng không ngăn cản, nhìn Đường chiêu dung hành lễ, sau đó hai người ngồi xuống. Cung nữ mở ra hộp đồ ăn, lấy ra dưa gang ướp lạnh, Đường chiêu dung nói: "Đây là dưa gang ướp lạnh vừa đưa tới, tần thiếp ăn thấy cũng rất ngon nên mang cho tỷ tỷ giải nhiệt."

"Muội muội, muội thật có tâm." Lâm Huệ không khách khí cầm một khối dưa gang vừa cắt xong, cắn một ngụm. "Mát lạnh, ngọt thanh, quả nhiên ngon miệng. Hoàng Thượng thật sủng ái muội muội, dưa gang này đưa vào cung nhưng không nhiều lắm."

"Quả thật không nhiều lắm, nghe Hoàng Thượng nói chỉ có vài quả, nhưng ở trên đường đi đã hỏng mất không biết bao nhiêu quả, Hoàng Thượng biết tần thiếp thích ăn, mới đưa tới." Có thể được quân vương sủng ái như thế, Đường chiêu dung không khỏi lộ ra tia đắc ý. Đường như nàng ta nhớ ra trước mặt nàng là ai nên nhanh chóng thu lại cảm xúc, nói: "Nghe nói tỷ tỷ cũng thích, tần thiếp mới mang đến đây cho tỷ tỷ nếm thử."

"Tâm ý của người tỷ tỷ đương nhiên biết." Lâm Huệ nhàn nhạt nói. "Việc này đã chứng minh, ngày trước ta lưu lại muội là đúng."

Đường chiêu dung mỉm cười gật đầu.

Lâm Huệ nói: "Chỉ là, muội muội cần phải biết, bốn phi ghét nhất là bị phân bội. Ta có thể làm cho người được sủng ái, thì cũng có bản lĩnh kéo người xuống. Điểm này muội muội cần phải nhớ kỹ."

Đường chiêu dung gạt mình một cái, miễn cưỡng nở một nụ cười: "Vâng, tần thiếp biết."

Cũng là long thai, nhưng Diệp cung viện lại tức giận đến muốn khóc. Cái gì ngon, cái gì tốt, cống phẩm và trái cây ngon cũng đều đưa tới Ngọc Hoa Cung, mà nàng nhón chân mong chờ Hoàng Thượng tới, lại không thấy được một bóng hình.

Chỉ cần không có Đường chiêu dung, hậu cung này sẽ không còn độc sủng. Nghĩ như thế, Diệp cung viện bắt đầu không an phận, nàng phái người ở bên Đường chiêu dung, bỏ bột hoa hồng vào thuốc bôi. Ai ngờ hai canh giờ sau, Diệp cung viện bắt đầu cảm thấy bụng không thoải mái, không bao lâu liền thấy máu, ngự y tới cũng không cứu được con nàng, chỉ có thể trơ mắt nhìn

tiểu hoàng tử vừa thành hình ra đi, Diệp sung viện không ngờ người sinh non lại chính là mình.

Đường chiêu dung biết được Diệp sung viện nửa đêm đẻ non, cười lạnh một tiếng. Nàng ta làm vậy, tất nhiên không thể sống, còn muốn hại nàng, may mắn là nàng đã nhanh trí can thiệp người ở nhà bếp cẩn thận, làm sao nàng có thể để cho người ta dễ dàng động tay động chân vào thức ăn được? Thức ăn vừa đưa tới thì nhanh chóng bị đổ đi, nàng sẽ không ngu ngốc chui đầu vào lưới.

Đường Chiêu Dung nghĩ, vì sao nàng không thể tổ giác nàng ta? Nàng ta để ý đứa bé trong bụng nàng như thế, đương nhiên so với việc bị sảy thai, việc đứa bé trong bụng thậm chí còn không tồn tại sẽ khó chịu hơn. Mùi vị của sự bảo vệ nhất định rất khó sở.

Diệp sung viện trải qua những ngày này thật không dễ dàng, nguyên bản không được sủng ái nhiều, hiện giờ hài tử cũng không có, Hoàng Thượng với nàng không nóng không lạnh, Thái Hậu lại rất thất vọng về nàng, chỉ phân phó người đến chăm sóc mà không hề tới thăm nàng, ngược lại bắt đầu dè dặt các phi tần khác.

Diệp sung viện biết nàng bị vứt bỏ, bị Thái Hậu coi là một quân cờ vô dụng. Thế nhưng, Đường chiêu dung lại càng được sủng ái, đã nhanh chóng vượt qua tiên hoàng hậu.

Chỉ có một khuôn mặt dễ nhìn mà thôi, ở hậu cung không có hài tử mới là điều đáng sợ nhất.

Nhìn Đường chiêu dung được sủng ái như vậy, Hạ Bích trong lòng nóng như lửa đốt, nếu như Đường chiêu dung sinh hạ hoàng tử, chẳng phải là sẽ đoạt mất vị trí Thái tử của Nhị hoàng tử hay sao?

Hạ Bích cảm nhận được nguy cơ trước mắt nhưng lại không thể làm gì được. Nếu nương nương còn ở đây, chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện này, vì làm Hoàng Thượng coi trọng Tiểu Thái Tử nên Hạ Bích rất nghiêm túc dạy dỗ Tiểu Thái Tử, khiến hắn nghe lời hiểu chuyện. Tiểu Thái Tử đã bắt đầu đọc sách viết chữ, nàng tuy kiến thức không nhiều lắm, nhưng vẫn có thể giám sát một chút.

Một lúc sau, Tiểu Thái Tử học viết chữ đã mệt, cùng Tứ hoàng tử dắt Đậu Đỏ ra ngoài đi dạo. Đậu Đỏ đã không còn là một cục thịt nhỏ, hiện tại nó đã trưởng thành, chỉ thấp hơn Tiểu Thái Tử một chút mà thôi. Cũng có mấy cung nữ rất sợ nó, liên tục trốn tránh.

Tiểu Thái Tử coi tiểu Đậu Đỏ là bảo bối, mỗi ngày đều đến cùng Đậu Đỏ đi chơi. Đậu Đỏ rất bướng bỉnh, được tự do liền như con ngựa hoang thoát cương, chạy tới chạy lui, nhảy tới nhảy lui, thỉnh thoảng còn vẩy đuôi lấy lòng bọn họ, còn cọ cọ đầu vào người bọn họ, thật sự khiến người ta yêu thích.

Hạ Bích không yên tâm, đi theo bọn họ ra ngoài. Đột nhiên, Đậu Đỏ gầm lên hai tiếng, ngay sau khi nghe thấy tiếng kêu, nàng liền kéo hai vị tiểu hoàng tử theo sau, còn chưa đi đến liền nghe thấy tiếng gầm gừ của Đậu Đỏ.

Đường chiêu dung nhìn thời tiết rất đẹp nên ra ngoài tản bộ, không ngờ đột nhiên bị một con chó lớn xông ra chắn đường, dọa nàng sợ đến mặt mày trắng bệch. Cung nhân thấy thế vội vàng đuổi con chó lớn đó đi, nhưng Đậu Đỏ thật sự rất hung dữ, tiểu thái giám cũng sợ hãi, luống cuống lấy gậy đuổi nó đi.

Con chó lớn màu trắng ánh mắt đỏ ngầu như sát thần, kỳ thật nó bình thường rất ôn hòa, nhưng có ôn hoà đến đâu thì bị bọn họ một rống một kêu như vậy cũng sẽ rối loạn. Đậu Đỏ nhìn bọn họ, gầm lên một tiếng, thấy tiểu chủ nhân của mình đang tiến tới mới bắt đầu bình tĩnh lại, chậm chậm chạy đến bên Tiểu Thái Tử.

Tiểu Thái Tử xoa xoa Đậu Đỏ, khẽ trấn an nó, huynh đệ bọn họ vượt về Đậu Đỏ một lát mới rời đi, Hạ Bích tuy không thích Đường chiêu dung nhưng vẫn tiến đến thỉnh tội.

"Khiến nương nương sợ hãi như vậy, đều là lỗi của nô tỳ, không biết súc sinh đó dám dọa nương nương, xin nương nương trách phạt."

Đường chiêu dung liếc mắt nhìn Hạ Bích một cái, ánh mắt dừng trên người hai vị Hoàng tử. Hai tiểu hài tử này được chăm sóc rất khá, dù không có mẫu hậu chống lưng nhưng sự sủng ái của Hoàng Thượng đối với bọn họ một chút cũng không giảm, mỗi ngày đều qua thăm bọn họ, thỉnh thoảng lại cùng ở lại dùng bữa.

Người ta đều nói nàng được sủng ái, nhưng nàng thậm chí còn không được sủng ái bằng hai tên tiểu tử này.

Xoa nơi bụng đang hơi nhô lên, Đường chiêu dung cười cười: "Làm bốn phi sợ hãi thì không sao, nhưng nếu làm long chủng trong bụng sợ hãi thì làm gì cũng không hết tội."

"Vâng, nô tỳ đã ghi nhớ, sau này nhất định sẽ giám sát chặt chẽ súc sinh kia." Hạ Bích cúi đầu, dứt lời liền dẫn người đi. Đậu Đỏ cũng bình tĩnh lại, vẫn chạy nhảy tung tăng, còn chơi đùa với tiểu chủ nhân.

Buổi tối, khi Tề Diệp đi đến Ngọc Hoa Cung, thấy Đường chiêu dung ăn uống không tốt, hỏi: "Làm sao vậy? Đồ ăn không hợp khẩu vị sao?"

"Tạ Hoàng Thượng quan tâm, tần thiếp không sao." Nàng lắc đầu, lại lộ ra vẻ mặt không thoải mái.

"Đừng qua loa lấy lệ trăm, nếu không thoải mái thì bảo ngự y đến xem." Hắc nhú mày nhìn Đường chiêu dung.

"Hồi bẩm Hoàng Thượng, nương nương là bị kinh sợ mới như thế, buổi chiều tiểu chủ ngủ còn giật mình tỉnh dậy." Một cung nữ đứng hầu thay nàng mờ miệng, ả ỷ nói.

"Sao lại thế này?" Tề Diệp hỏi.

Cung nữ thêm mắm thêm muối trả lời: "Nương nương bị một con chó lớn màu trắng đột nhiên xông ra dọa cho sợ hãi, con chó lớn màu trắng ấy suýt nữa đã cắn bị thương nương nương, như vậy, dù ít dù nhiều cũng là hương tới nương nương. Nếu không phải bọn nô tài ngăn đón, chỉ sợ nương nương đã bị thương."

Trong cung, ngoài con chó lông trắng mà Tiểu Thái Tử nuôi ra thì còn ai nữa? Tề Diệp liếc mắt nhìn cung nữ vừa nói, ánh mắt lạnh lẽo, làm cho nàng ta không rét mà run.

Tề Diệp hô lên một tiếng: "Quang Thuận!", ít phút sau, Quang Thuận công công khom người tiến vào, Tề Diệp ra lệnh: "Kéo người ra ngoài, cắt lưỡi, chém đầu."

Đường chiêu dung sùng sốt, còn chưa kịp phản ứng lại đã thấy tiểu cung nữ bị hai vị công công kéo ra ngoài, tiểu cung nữ lớn tiếng kêu cứu: "Hoàng Thượng tha mạng! Hoàng Thượng tha mạng! Nương nương, xin người cứu nô tỳ!"

Đường chiêu dung sắc mặt trắng bệch nhìn cung nữ bị mang đi, ngay lập tức, mồ hôi tuôn ra như suối.

Tề Diệp vẫn tự nhiên như không có gì xảy ra, nhàn nhã uống một ngụm canh, một lúc lâu sau mới ngẩng đầu lên nhìn người trước mặt. Nàng cảm Đường chiêu dung lên để nàng nhìn vào mắt mình, ngữ khí thanh lãnh, ánh mắt lạnh lùng, không mang theo một tia cảm tình nào: "Trẫm thích người ngoan ngoan nghe lời, Tiểu Thái Tử và Tứ hoàng tử có thân phận như thế nào, ta hy vọng Đường chiêu dung có thể hiểu rõ."

Đường chiêu dung run lên bần bật, luống cuống gật đầu: "Tần thiếp ghi nhớ!"

"Vậy thì tốt, nếu không thoải mái thì hãy nghỉ ngơi hai, ba tháng đi." Dứt lời, Tề Diệp đứng dậy, không hề nhìn nàng lấy một cái liền xoay người rời đi.

Tề Diệp vừa đi, nàng lập tức thờ phào nhẹ nhõm. Ai cũng đều cho rằng nàng là người được Hoàng thượng sủng ái nhất, thật ra chỉ có mình nàng biết, nàng được sủng ái chỉ là bởi vì khuôn mặt này mà thôi, khuôn mặt giống với tiên hoàng hậu. Chỉ là, đáng tiếc, nàng không phải tiên hoàng hậu!

Sau đó, mọi người trong cung đều biết Đường chiêu dung chọc giận Hoàng Thượng, bị cấm túc ba tháng, không ít người vỗ tay tỏ ý vui mừng, sung sướng khi người gặp họa.

Đường chiêu dung bị thất sủng, Hạ Đồng bắt đầu suy tính. Hạ Đồng biết Hoàng Thượng thích hai vị hoàng tử nên mỗi ngày đều đến chơi cùng hai vị hoàng tử. Tiểu Thái Tử còn nhỏ, đơn giản là không biết tâm tư của Hạ Đồng. Hạ Bích không ngờ, sai người đuổi nàng ta ra ngoài, còn nói: "Ta sẽ không để người lợi dụng tiểu chủ tử được sủng ái đâu."

"Tỷ tỷ!" Hạ Đồng đáng thương nhìn nàng. "Người hiểu lầm rồi, ta không có ý đó."

Hạ Bích không tin, lạnh lùng nhìn nàng một cái.

Hạ Đồng bị nhìn như vậy, có chút chột dạ, cúi đầu nói: "Hiếm khi Đường chiêu dung thất sủng, đây đúng là cơ hội tốt, người hãy nghỉ thử xem, nếu ta được Hoàng Thượng sủng ái thì chắc chắn sẽ chăm sóc, chiều cổ tốt cho hai vị hoàng tử, nhưng hôm nay ta vẫn chưa đạt được điều đó. Người là tỷ tỷ tốt, người giúp ta đi!"

Về mặt của Hạ Bích không thay đổi, thấy vậy, Hạ Đồng lại nói: "Hiện giờ nương nương đã không còn nữa, Đường chiêu dung lại mang long chủng, nếu là nàng ta sinh hạ hoàng tử, dựa vào sự sủng ái của nàng ta, chỉ cần sử dụng vài thủ đoạn nhỏ làm Hoàng Thượng lập hải tử của nàng ta lên làm Thái tử cũng không phải là không thể."

"Nàng ta dám mơ tưởng?!" Hạ Bích có chút kích động, hàm hừ nói. "Chỉ bằng nàng ta mà cũng dám sinh hạ hoàng tử, chắc chắn Hoàng Thượng sẽ không phệ Tiểu Thái Tử!"

"Tỷ tỷ bớt giận, ta chỉ là nói như vậy thôi." Hạ Đồng như mở cờ trong bụng, biểu hiện của Hạ Bích khiến cho nàng rất vừa lòng. "Người ta nói lòng người dễ thay đổi, hiện giờ Hoàng Thượng còn thương nhớ nương nương, nên vẫn yêu thương Tiểu thái tử và Tử hoàng tử, thời gian dài trôi qua, khó tránh tình cảm sẽ phai nhạt. Còn nữ nhân kia, hừ, quả thực có một số việc vẫn không đoán trước được."

Vài ngày sau, Tề Diệp đến Chiêu Hoa Cung, chủ yếu là muốn nhìn Hạ Đồng, nhìn nàng chơi đùa cùng Tiểu Thái Tử và Tử Hoàng Tử, có khi vừa nhìn thấy lại có thể thấy được hình bóng quen thuộc.

Kỳ thật Tề Diệp không nhìn lầm, Hạ Đồng ăn mặc rất giống với Hạ Uyển Chi khi mới vào cung. Hơn nữa, nàng hầu hạ Hạ Uyển Chi nhiều năm, nên mọi cử chỉ cũng có vài phần tương tự với Hạ Uyển Chi. So với Đường chiêu dung còn giống hơn rất nhiều. Tuy khuôn mặt bất đồng, nhưng lại làm cho người ta có cảm giác đã từng quen biết.

Đường chiêu dung bị cấm túc ba tháng, bên người Tề Diệp lại có thêm hai phi tần, một người là Hạ Đồng, còn người kia là Liêm Tiệp dư. Khó lọt được vào mắt Hoàng thượng, Hạ Đồng đương nhiên sẽ nắm lấy cơ hội tốt này, hy vọng có thể hoài thượng long chủng, mẫu băng tử quý.

Hai tháng sau, nàng đã được toại nguyện, ngự y khám ra nàng có thai hơn một tháng, nàng vui đến suốt nửa ngày xui, về phần Tề Diệp thì ban thưởng một ít lễ vật tạ ơn cho nàng.

Hạ Đồng biết hậu cung tàn độc, từ lúc nàng hoài hi đến giờ đều cẩn thận, thức ăn luôn được kiểm tra nghiêm ngặt, sợ bị người hạ dược hãm hại.

Lâm Huệ biết được Hạ Đồng hoài thai, sắc mặt rất khó coi. Bữa tối ăn uống không được tốt, dạ dày còn bị đau, nàng ta luôn có cảm giác muốn nôn ra.

Lúc đầu Lâm Huệ không chú ý, sau lại nghĩ thấy đồ có mùi dầu mỡ lại nôn mửa không thôi. Nàng bắt đầu bất an, không dám thỉnh ngự y đến khám, đành lên đi ra ngoài tìm đại phu về xem mạch.

Đại phu bắt mạch cho Lâm Huệ sau cười chúc mừng nàng. Lâm Huệ nghe qua như sét đánh giữa trời quang, nhất thời không phản ứng lại, đợi trong chốc lát mới hồi phục thần thái, đưa tay vỗ vỗ cái bụng phẳng lì của mình.

Mấy ngày sau, Khang Ninh Vương tiến cung diện thánh, nói là đã nhiều ngày không thấy thái phi nên đến hậu cung xem qua một chút. Ngồi ở chỗ Thái phi một lát thì hần lại rời đi, ở nơi lãnh cung heo lánh. Hần thấy Lâm Huệ đã đứng chờ, mỉm cười tiến lên ôm lấy Lâm Huệ: "Nhiều ngày không thấy, nương nương có nhớ bốn vương không?"

Lâm Huệ nào còn tâm tình cùng hần hần đùa bỡn, nàng đẩy tay hần ra, ngữ khí không vui, nói: "Hôm nay ta tới là có chuyện muốn nói với người."

"Chuyện gì?" Khang Ninh Vương thấy nàng vẻ mặt lạnh lùng, không vui hỏi.

"Ta có thai!" Lâm Huệ nhìn chăm chăm hần, gần từng chữ.

Khang Ninh Vương cười chúc mừng: "Đây là chuyện tốt, hoàng huynh lại thêm một vị hoàng tử..." Nói tới, đột nhiên hần nhớ tới cái gì, sắc mặt biến đổi: "Cái gì? Có thai?"

"Ừ, có thai, là con của người!" Lâm Huệ nhìn chăm chăm hần nói. Nhìn biểu tình phức tạp của hần, ngoài mặt vui mừng nhưng lại không cười nổi. Nàng có mang nhưng hải tử lại không phải của Hoàng Thượng, nếu tin này truyền ra ngoài không biết nàng sẽ bị người đời khinh bỉ như thế nào?

"Của bốn Vương?" Hần có chút không thể tin được.

"Trong khoảng thời gian này Hoàng Thượng vẫn chưa sủng hạnh ta, hải tử không phải người thì có thể là của ai? Ta muốn phá đi cái thai này!" Nàng ngày đêm trông ngóng mang thai, nay nàng mang thai lại không thể bình an hạ sinh. Nàng muốn đem phá đi cái thai này thì đã hạ biết bao quyết tâm?

Nàng vẫn luôn hy vọng có một đứa con từ trong bụng mình bỏ ra, nhưng hiện tại, nàng muốn vui cũng không vui nổi.

Khang Ninh Vương trầm mặc một lát, đột nhiên đưa hai tay lên đặt lên vai nàng, nói: "Không được! Bốn vương muốn người sinh nó ra."

"Người định khiến vàng thau lẫn lộn?" Lâm Huệ không ngờ. Nếu nàng sinh ra một bé trai nhất định sẽ làm Hoàng tử. Nhưng lỡ như bị người khác phát hiện... Nàng không dám nghĩ đến hậu quả.

"Không phải vàng thau lẫn lộn, là thay mặt đời đời. Hơn nữa, bốn Vương cũng là con cháu có huyết thống hoàng gia. Chẳng lẽ người nhẫn tâm bóp chết hải tử của mình?" Hần nói. "Tam hoàng tử cũng không phải con ruột của người. Là con của người ta, hai đứa nhỏ này căn bản không giống nhau. Hần là hải tử của người, là máu mủ ruột thịt của người..." Thấy khuôn mặt Lâm Huệ buồn lòng, hần nói tiếp: "Bốn vương thế, nếu là hoàng tử, bốn vương nhất định giúp hần ngồi trên ngôi vị hoàng đế, Huệ Nhi cũng không hy vọng con của nữ nhân kia ngồi trên ngôi vị hoàng đế, đúng chứ?"

Ai cũng có thể, chỉ cần không phải là con của nữ nhân kia là được.

Nàng trầm mặc trong chốc lát, xoa xoa cái bụng phẳng, nhìn hần nói: "Nếu muốn hần ngồi lên vị trí kia, nhất định không thể lưu lại tiểu hải tử trong bụng Đường chiêu dung. Bốn phi không hy vọng phía trước có nhiều đá cản đường."

Khang Ninh Vương hiểu ý Lâm Huệ, cười nói: "Yên tâm, bốn vương biết phải làm như thế nào."

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 154

Edit: Như Sùng Dung

Beta: Thiên Phi

Một chiếc xe lừa từ từ xuyên qua con đường mòn ít người lui tới, hai bên đường cỏ dại mọc thành từng khóm nhỏ, lác đác, thưa thớt. Chiếc xe lừa dừng lại bên một dòng suối nhỏ, màn xe bị một bàn tay gây trơ xương vén lên, lộ ra một khuôn mặt tiêu tụy với những khung xương hiện rõ.

Tần Lão Đầu đặt Tiểu Nguyệt Nhi xuống, quay đầu nói với người trong xe: "Uỷển Chi, ngồi trong xe cả một ngày rồi, xuống đây rửa mặt uống nước đi!".

Đi mấy ngày đường, Hạ Uyển Chi đã cảm thấy rất mệt, bên trong xe lừa hơi oi bức. Nàng bước xuống, ánh mắt lướt nhìn khung cảnh xung quanh, thấy Tiểu Nguyệt Nhi đang ngồi xỏm trên mặt đất hái mấy đóa hoa cúc dại. Nàng cười, sờ sờ cái đầu nhỏ của con bé. Tiểu Nguyệt Nhi quay đầu cười toe toét, giờ hoa cúc trong tay cho nàng. Hạ Uyển Chi tiếp nhận đặt lên mũi ngửi ngửi, cười nói: "Rất thơm, Tiểu Nguyệt Nhi thật ngoan!" Nàng nói rất chậm, Tiểu Nguyệt Nhi nhìn nàng chăm chăm, đường cong trên khoé môi ngày càng rõ, lại hái thêm rất nhiều hoa cúc cho nàng.

Một hàng bốn người ngồi bên con suối nhỏ tẩy rửa một phen, uống một chút nước. Từ đây đến Kim Lăng Thành còn khá xa. Hạ Uyển Chi tìm thuê một người đồng hương thông thạo đường đưa hai mẹ con về Kim Lăng Thành. Nhưng Tần Lão Đầu lại không yên tâm, liền đi theo hai người, đưa nàng an toàn về đến nhà mới quay trở lại.

Hạ Uyển Chi thực cảm động, ba năm trước nếu không nhờ bọn họ ra tay cứu vớt, chăm sóc hai mẹ con nàng, thì cũng sẽ không có Hạ Uyển Chi hôm nay, đối với phu thê hai người họ, nàng ngàn vạn lần cảm kích.

Trời vào cuối thu, nắng ngày càng gay gắt. Bọn họ nghỉ ngơi trong chốc lát, liền tiếp tục lên đường. Xe lừa đi không nhanh lắm, có khi còn phải ngủ ngoài trời. Cũng may là mùa thu, buổi tối cũng không lạnh mấy, có Tần Lão Đầu đi cùng Hạ Uyển Chi rất an tâm.

Đi hết hai ba ngày đường, người đồng hương dẫn đường đột nhiên đưa bọn họ đi xem lăng mộ của Hoàng hậu, làm Hạ Uyển Chi vô cùng kích động. Nghe nói hài cốt của Hoàng Hậu không tìm được, mà lưu lại chỉ là một ít quần áo, cũng gọi là mộ chôn quần áo và di vật.

Hạ Uyển Chi xốc màn xe lên, nhìn lăng mộ được xây dựng trang nghiêm. Sắc mặt khê động, buông màn xe xuống. Nếu như bọn họ nhìn thấy mình, không biết sẽ như thế nào?

Bọn họ lặn lội đường xa, dãi nắng dầm mưa, đi gần hết một tháng mới đến Kim Lăng Thành. Thấy cửa lớn Kim Lăng Thành đại khí hào hùng, Hạ Uyển Chi lại có cảm giác thân thuộc, ba năm không dài không ngắn, nhưng nàng đã thay đổi rất nhiều, không còn sống trong nhung lụa như trước kia nữa. Hoàng Thượng sẽ còn trước sau như một mà sủng ái mình sao?

Hạ Uyển Chi không dám xác định.

So với Tần Lão Đầu cùng đồng hương đang vui sướng vì cuối cùng đã tới Kim Lăng Thành, Hạ Uyển Chi lại lo sợ bất an.

Xe lừa khi đi đến phủ Quốc công trời đã tối. Kim Lăng Thành vẫn phồn hoa như cũ, cũng không sẽ bởi vì nàng rời đi mà điêu tàn.

Tần Lão Đầu nhìn phủ Quốc công tráng lệ, có chút không dám tin: "Uỷển... Uỷển Chi... Đây là nhà ngươi?" Về mặt đồng hương cũng kinh ngạc, sắc mặt thay đổi nhìn sang nàng.

Hạ Uyển Chi ôm Tiểu Nguyệt Nhi đang ngủ ra khỏi xe, nhìn thoáng qua phủ Quốc công, gật gật đầu, đối với Tần Lão Đầu áy náy nói: "Thực xin lỗi, ta không phải có ý đầu điểm."

"Đừng như vậy, người chắc là có nỗi khổ tâm, lão gia này có thể hiểu. Chi là, Uỷển Chi... Nhà ngươi thật là nơi này? Chúng ta không đi nhầm đi? Nhìn hình như là đại quan của triều đình nha!" Tần Lão Đầu không biết chữ, bất quá nhìn khí thế như vậy, cũng phần nào biết được đây không phải nhà của bá tánh bình thường.

"Không đi nhầm, các người chờ trong chốc lát!" Hạ Uyển Chi gõ cửa lớn. Người trong lòng ngực như cảm nhận được gì đó, vịn vịn vào cái rồi lại yên giấc.

Người gác cổng rất nhanh liền ra mở cửa. Cửa lớn màu đỏ kêu một tiếng liền hé ra. Gã sai vật hỏi: "Người tìm ai?"

"Như thế nào? Ngay cả bốn cung cũng không nhận ra sao?" Hạ Uyển Chi nhìn chăm chăm người đối diện, khuôn mặt có chút quen thuộc, đúng là người hầu trong quý phủ.

Gã sai vật nhìn thấy Hạ Uyển Chi, khê nhủ mày, cánh cửa mở ra thêm chút nữa, mang theo đèn lồng chiếu trước mặt nàng. Đột nhiên kinh hô, phịch một tiếng đóng cửa lại, bên trong một trận hoảng loạn: "Cứu mạng, cứu mạng! Quý! Quý đến!"

Hạ Uyển Chi nhủ mày, Tần Lão Đầu tiến lên ôm Tiểu Nguyệt Nhi vào lòng. Nàng lại gõ cửa trong chốc lát, hồi lâu cũng không có ai ra mở cửa. Nàng lại tiếp tục gõ, đến khi bên trong truyền đến tiếng bước chân dồn dập. Đại khái là nàng đã tạo cho mọi người một trận kinh hãi. Bên trong truyền đến thanh âm run rẩy: "Là người hay quý?"

"Lớn mật, còn không mau mở cửa nghênh đón bốn cung?" Hạ Uyển Chi hô một câu, bóng lưng thẳng tắp.

"Quần gia, quần gia! Tiểu nhân không nói dối. Hoàng Hậu nương nương đã trở lại, đây đúng là thanh âm của nương nương. Nương nương tha mạng, nương nương tha mạng, nô tài..."

Lão quần gia tát hần một cái, quát lớn: "Toàn là hồ ngôn loạn ngữ, lão gia phu nhân nghe thấy được chém đầu của ngươi." Lão quần gia mở cửa, nhìn thấy có vài người đứng đó, đứng đầu là một nữ tử. Nhìn thế nào cũng không giống quý.

Lúc này đúng là buổi tối, lão quần gia ánh mắt không tốt. Mang theo đèn lồng ra chiếu chiếu, thấy rõ là khuôn mặt của Hạ Uyển Chi thì tay chân run rẩy, thiếu chút là ngã xiêu: "Hoàng... Hoàng Hậu nương nương..."

Gã sai vật vừa nghe, nhìn Hạ Uyển Chi một cái, hai mắt vừa mở ra, lại tiếp tục hôn mê.

"Lão quần gia chớ sợ, bốn cung còn sống, không phải quý." Hạ Uyển Chi bắt lấy tay lão quần gia. Thấy tay lão đang run lên, sau đó tựa như cảm nhận được hơi ấm từ tay nàng, lão liền bình tâm lại. Lão quần gia dù sao cũng sống hơn nửa đời người, sẽ không giống gã sai vật không có tiền đồ kia.

Hạ phu nhân vừa ngủ, Hạ lão gia đi tân phòng nghỉ ngơi. Hiện giờ bà đã hoa tàn ít bướm, không còn tâm tư ghen ghét như xưa, liền cho phép Hạ lão gia nạp thiếp. Hai cái nhĩ từ tiền đồ rộng mở, quyền cao chức trọng, cần bản bà không cần lo lắng, tiếc nuối duy nhất trong đời bà là người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, mỗi khi nhớ tới đứa con bạc mệnh của mình, bà liền đau lòng không thôi.

Mới vừa nằm xuống không lâu, liền bị nha hoàng đánh thức: "Phu nhân, phu nhân, đại hi, Hoàng Hậu nương nương đã trở lại!"

"Cái gì?" Hạ phu nhân trừng mắt!

Hạ Uyển Chi phân phó người tiếp đãi Tần Lão Đầu thật tốt, lại cùng Tần Lão Đầu nói mấy câu, liền thấy Hạ phu nhân và Hạ lão gia đang lão đảo tiến vào.

Tần Lão Đầu tò mò nhìn bọn họ, âm thầm kinh ngạc. Nàng đúng là xuất thân cao quý nha!

Hạ phu nhân thấy Hạ Uyển Chi liền nhào tới, nước mắt ào ào rơi xuống. Hạ Uyển Chi cũng không khỏi xúc động, hốc mắt ướt át, hai mẹ con ôm nhau khóc rống. Hạ lão gia lau lau khóe mắt, dò hỏi lão quân gia.

Hai mẹ con một mối diu nhau ngồi xuống. Hạ Uyển Chi bắt đầu kể lại sự việc ba năm trước cho Hạ lão gia cùng Hạ phu nhân nghe.

"Thật là trời cao phủ hộ, không có việc gì thì tốt rồi. Yên tâm, ta sẽ hậu tạ ân nhân người thật tốt. Ngày mai ta sẽ thượng tấu Hoàng Thượng, đến lúc đó nghênh đón người hồi cung. Uyển Nhi vẫn là Hoàng Hậu Đại Tề!" Hạ lão gia có chút kích động nói.

Mấy năm nay, ông vô cùng lo lắng Hoàng Thượng sẽ lập người khác lên làm Hoàng Hậu, đặc biệt là vị Hiền phi Đường Tú Dung mới sắc phong kia. Chi là không nghĩ tới qua ba năm, Hiền phi ngàn vạn sùng ái lại không leo lên nổi vị trí Hoàng Hậu. Hiện giờ Hoàng Hậu đã trở lại, cũng làm ông yên tâm phần nào.

Hạ Uyển Chi còn chưa dùng cơm chiều, lão quân gia nhanh chóng phân phó nha hoàn dọn thức ăn lên. Hạ lão gia còn muốn hỏi cái gì, Hạ phu nhân liếc ông một cái, nói "Lão gia muốn nói cái gì thì chờ Uyển Nhi dùng cơm canh rồi nói sau!"

Hạ phu nhân nhìn nữ nhi gầy yếu mà đau lòng không thôi, tự mình múc cho nàng một chén canh. Hạ Uyển Chi thụ sủng nhược kinh, vội vàng tiếp nhận, một hơi uống cạn sạch chén canh, lại ăn thêm một chén cơm, đồ ăn đều tinh xảo ngon miệng, ngon hơn những thứ ba năm qua nàng từng dùng.

Hạ Uyển Chi ăn uống tao nhã khéo léo, vẫn chưa thất lễ, Hạ phu nhân thấy vậy liền thở phào nhẹ nhõm. Bà sợ nàng ba năm chung sống với thường dân, sẽ học theo những cử chỉ thô tục.

Thấy Hạ Uyển Chi ăn không được tốt, Hạ phu nhân liền tiếp gấp thức ăn cho nàng: "Ăn nhiều một chút, lần này người chịu khổ không ít!"

"Nương đừng lo lắng, lần này ta có thể bình bình an an trải qua kiếp nạn đã là may mắn rồi!". Hạ Uyển Chi rần an vài câu.

Sau khi ăn xong Hạ lão gia hỏi Hạ Uyển Chi một số việc. Nàng là người thông minh tất nhiên sẽ biết cái gì nên nói và không nói.

Sự việc diễn ra quá nhanh làm mọi người phản ứng không kịp, Hạ Uyển Chi có thể không chút sức mẻ quay về là đại hi của Hạ gia. Hạ phu nhân đau lòng nhìn nữ nhi lận lợi đường xa, hỏi vài câu liền bảo nàng đi nghỉ ngơi. Hạ Uyển Chi gật đầu, nhìn bọn họ rồi đi mới thở phào nhẹ nhõm, phân phó nha hoàn chuẩn bị nước tắm, tắm gội một phen. Tiểu Nguyệt Nhi vừa ngủ nàng không yên tâm, liền vào nhìn xem. Thấy Tiểu Nguyệt Nhi ngồi giữa chân đệm, tay nắm thành quyền hai mắt đỏ hoe, tựa hồ vừa bị hoảng sợ dữ dội.

Hạ Uyển Chi vội vàng đem con bé ôm vào lòng an ủi. Tiểu Nguyệt Nhi ở trong ngực nàng thút tha thút thít hồi lâu mới chịu ngủ. Nàng gọi nha hoàn mang lên một chậu nước ấm cẩn thận lau mình cho Tiểu Nguyệt Nhi, sau đó mới yên tâm đi tắm.

Hạ lão gia lăn lộn ở trên giường hồi lâu vẫn không ngủ được, gọi lão quân gia giúp ông thay y phục, tiễn cung một chuyến.

.....

Tề Diệp phê duyệt tấu chương đến khuya, Hiền phi chuẩn bị chèn hạt sen đưa qua đi cho hẩn. Tề Diệp bảo nàng ngồi chờ trong chốc lát, hẩn phê duyệt xong liền cùng nàng đi Ngọc Hoa Cung. Hiền phi gật đầu, im lặng đứng chờ, thỉnh thoảng liếc qua mấy sếp chương sắp cao như núi.

Ước chừng nửa nén Tề Diệp mới buông bút, Quang Thuận công công đi vào thu dọn. Hiền phi hầu hạ hẩn rửa mặt xong liền đi Ngọc Hoa Cung.

Tề Diệp nhìn bóng đêm không quá tối, liền bảo tiểu thái giám không cần thắp đèn lồng, đương nhiên nàng không dám cãi lại, ngoan ngoãn vâng lời.

Đêm thu có chút se lạnh, Hiền phi ăn mặc đơn bạc, nhìn không được hít vào một hơi. Tề Diệp quay đầu lại nhìn nàng một cái, phân phó Quang Thuận công công đem áo choàng của hẩn cho nàng mặc. Hiền phi âm thầm cao hứng, nhắm mắt đi theo sau hẩn.

Tề Diệp đứng ở Nguyệt Tịch Lâu một hồi mới rời đi, ban đêm hẩn nghỉ ngơi ở Ngọc Hoa Cung, tắm cung của Hiền phi.

Mới vừa nằm xuống không lâu, cửa phòng bị đẩy ra, Quang Thuận công công lay lay Tề Diệp: "Hoàng Thượng, phủ Quốc công truyền tin, nói là Hoàng Hậu nương nương còn sống, hiện tại đã trở lại Quốc công phủ."

"Hoàng Hậu?" Tề Diệp có chút mơ mơ màng màng nói. Hẩn tiếp tục nằm, đột nhiên tia ý thức xoẹt ngang, hẩn lập tức ngồi dậy, xốc chân xuống đất. Kinh hô: "Cái gì?"

"Hoàng Thượng, là Hạ Quốc Công đích thân đưa tới lời nhắn, còn có tín vật làm chứng. Nghĩ đến Hạ Quốc Công cũng không dám lừa gạt Hoàng Thượng, không bằng để nô tì thỉnh Hoàng Hậu nương nương hồi cung?"

Hoàng Hậu không chết? Quang Thuận công công khiếp sợ không thôi, cũng rất cao hứng.

"Không cần, trầm tự đi!" Không đợi Quang Thuận công công nói tiếp, Tề Diệp vội vàng, chân tay vung loạn xạ mặc quần áo.

"Hoàng Thượng? Xảy ra chuyện gì sao?" Hiền phi nghe thấy động tĩnh, trong lòng nổi sóng to gió lớn. Nếu nàng không nghe lầm, thì là Hoàng Hậu không chết, hiện tại đã trở lại, bây giờ nàng nên làm gì đây?

"Trẫm có việc, ái phi nghỉ ngơi đi!" Rất nhanh, Tề Diệp mặc xong liền nhanh chân rời đi.

Đường Tú Dung nhìn hẩn rồi đi, oán hận cắn môi. Nữ nhân trong hậu cung này nếu biết Hoàng Hậu chưa chết nay lại trở về, tin chắc sẽ không thể ngủ yên giấc. Nàng cũng không khỏi kinh hoàng, chân tay luống cuống lên.

Hạ Uyển Chi lăn lộn trên giường, ba năm, trong khoảng thời gian nàng đã thay đổi không ít, chăn gối mềm mại nàng không quen. Trần trọc không ngủ được, lòng lo sợ đánh thức Tiểu Nguyệt Nhi, đánh nhắm mắt hy vọng có thể an giấc.

Không biết qua bao lâu, mơ mơ màng màng thấy cửa phòng bị đẩy ra, ánh trăng chiếu vào hai mắt Hạ Uyển Chi, lại nghe thấy tiếng bước chân. Nàng mở mắt ra liền thấy khuôn mặt mà nàng ngày nhớ đêm mong.

Hạ Uyển Chi thấy rõ là Tề Diệp, hai mắt tròn to, giật giật môi, nước mắt liền không ngừng rơi xuống. Tề Diệp chần chờ một chút, ngay sau đó gắt gao ôm nàng vào trong ngực.

Hạ Uyển Chi ưu thương, vui trong lòng hẩn gào khóc. Bao nhiêu ủy khuất, ảm ức tràn ra, nàng thống khổ ôm chặt hẩn.

May mà Tiểu Nguyệt Nhi đã ngủ thật say, vẫn chưa bị Hạ Uyển Chi đánh thức, ngoan ngoãn nhắm hai mắt, hơi thở đều đặn, ngủ ngon lành.

Tề Diệp cảm giác trước ngực một mảng ấm nóng, hai mắt cũng phẩm hồng, gắt gao ôm lấy Hạ Uyển Chi, tựa hồ muốn đem nàng khảm vào mình. Hạ lão gia cùng Hạ phu nhân nghe thấy tiếng động liền đi vào, thấy bọn họ phụ thê tình nồng ý mật lại đi ra. Quang Thuận công công ôm Tiểu Nguyệt Nhi đang ngủ say ra ngoài, nhìn bé yên giấc trong lòng mình. Mắt Quang Thuận công

công cũng phiếm hồng.

Không biết khóc bao lâu, Hạ Uyển Chi khóc đến thở hổn hển, gất gao bắt lấy quần áo hần. Hai mắt phiếm hồng, Tề Diệp lấy tay áo lau nước mắt cho nàng, nhìn chăm chăm nàng tựa hồ có chút không thể tin được, ở bên tai nàng thấp giọng gọi: "Uyển Nhi... Uyển Nhi... Uyển Nhi..."

"Ừ... Ừ... Ừ... Hoàng Thượng, Uyển Nhi đã trở lại!" Nàng nghẹn ngào nói, ánh mắt gất gao dừng trên mặt hần, đột nhiên nàng nắm chặt tay hần, thống khổ hỏi: "Hoàng Thượng, người vì cái gì không cần Uyển Nhi? Vì sao lại không tìm Uyển Nhi? Người có biết Uyển Nhi vẫn luôn chờ người không? Hy vọng có một ngày Hoàng thượng sẽ đến tìm hai mẹ con ta... Hoàng Thượng có phải người không còn cần chúng ta nữa?".

"Không có! Trẫm không có! Trẫm không có không cần người cùng nữ nhi!". Tề Diệp vội vàng phân bua, đột nhiên trọn to hai mắt: "Nữ nhi?"

Hạ Uyển Chi gất gât đầu: "Đã được hai tuổi!" Nàng không nói cho hần biết, lần mắt tích ấy thiếu chút nữa nàng mất đi nữ nhi. Nàng cảm thấy có chút bất lực.

Tề Diệp sùng sốt một hồi, lại đem nàng ôm vào lòng: "Uyển Nhi! Trẫm thực xin lỗi, sau này trẫm sẽ bù đắp thật tốt cho nàng và nữ nhi." Hần nói: "Lúc ấy trẫm cũng đi tìm người, nhưng cuối cùng..." Hần nghẹn ngào một chút, không dám nghĩ lại thời gian thống khổ ấy, biểu tình ấy này tự trách nhìn nàng: "Đều là trẫm sai, Uyển Nhi không có việc gì thì tốt rồi, đều là trẫm sai..."

Hạ Uyển Chi nhìn Tề Diệp, nhưng hần nhất thời không biết làm thế nào để bồi thường. Hần cúi đầu xuống cắn môi nàng, dây dưa không dứt, tựa hồ muốn thông qua hành động này để nói cho nàng biết, thời gian không có nàng hần đau khổ nhường nào.

"May mà ông trời có mắt, đem mẫu tử hai người các người trả cho trẫm, chỉ là ba năm qua các người ăn đã trải qua không ít khổ sở, trẫm rất đau lòng!" Xoa xoa mặt nàng, Tề Diệp áy náy nói.

Hạ Uyển Chi tức đầu: "Thần thiếp không quan tâm. Chi cần có thể trở lại bên Hoàng Thượng, có thể cùng Hoàng Thượng tiếp tục mối lương duyên, thần thiếp liền thấy hạnh phúc, lên núi đao xuống biển lửa thần thiếp cũng không sợ hãi!" Nàng dịu ngọt nói, làm người nghe không khỏi xúc động.

Trái tim như có một dòng nước ấm chảy qua, Tề Diệp tràn đầy xúc động siết chặt tay nàng, nói: "Uyển Nhi, kiếp này nhất định trẫm không phụ mẫu tử các người!"

Nàng gât đầu, hai mắt phủ một tầng sương trắng, khóe miệng tựa tiểu phi tiểu*.

*Tựa tiểu phi tiểu: cười như không cười.

Nói không phụ ta? Vậy vì sao trong cung xuất hiện một Hiền phi? Sùng ái của nàng ta so với mình chỉ có hơn chứ không kém!

Nếu đây là hần nói không phụ vậy nàng tình nguyện không cần.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 155

Edit: Huệ Hoàng hậu

Beta: Rine Đức phi

Bầu trời đêm yên tĩnh chỉ có nghìn vì sao cùng trăng tròn sáng tỏ làm bạn, xe ngựa lộc cộc chạy trên đường phố vắng vẻ, đèn lồng treo trên xe lay động qua lại phát ra tiếng kéo kẹt.

Bên trong xe ngựa, Hạ Uyển Chi dựa vào trong lòng ngực Tề Diệp nhắm mắt giả vờ ngủ, tay nắm chặt tay hần, cảm giác ấm áp. Quang Thuận công công ôm tiểu công chúa ngồi ở phía sau xe ngựa, bên trong xe ngựa chỉ có hai người bọn họ. Tề Diệp nhìn phía trước có tiếng ồn, vô thức đưa tay nhẹ nhàng vỗ về lưng nàng, động tác hết sức dịu dàng. Người trong lòng gây yếu đến mức không thể tưởng tượng nổi, khiến hần thiếu chút nữa không nhận ra, cũng làm hần chua xót tự trách.

Xe ngựa không nhanh không chậm đi qua cửa cung, khi tới Chiêu Hoa Cung thì chân trời đã hơi hừng sáng.

Tề Diệp nhìn nhìn người trong ngực, thấy nàng như đang ngủ, hần há miệng thở dốc, cuối cùng chỉ có thể thật cẩn thận bế nàng lên. Cung nhân đứng bên cạnh vén màn xe lên, chỉ có ôm nàng mới biết được rốt cuộc nàng gây yếu đến mức nào. Người trong ngực nhẹ như lông chim, căn bản không có mấy lượng thịt, tim hần như bị bóp nghẹt.

Hạ Uyển Chi đã tỉnh lại, mặc hần ôm mình vẫn không lên tiếng. Nàng ngửi thấy mùi hương nhàn nhạt, không phải mùi Long Tiên Hương mà là mùi hương son phấn của nữ tử. Nàng vẫn chưa bỏ phần lên mặt, biết chắc rằng mùi hương kia không phải thuộc về mình.

Nghe nói trong cung có vị phi tử được sùng ái, không biết có phải mùi hương của vị phi tử được sùng ái kia hay không.

Dù không có nàng, trước nay bên cạnh hần đều sẽ không thiếu phi tần giai lệ.

Tề Diệp ôm người đi thẳng vào tắm điện, tất cả ở Chiêu Hoa Cung vẫn giống hệt trước khi nàng rời đi, ngay cả màn giường cũng không đổi. Tề Diệp thật cẩn thận đặt người xuống chiếc giường mềm mại. Khi hần đang muốn đứng dậy rời đi, Hạ Uyển Chi bắt lấy quần áo hần, mơ màng mờ mắt ra nhìn hần, thanh âm lưu luyến: "Hoàng Thượng muốn đi đâu?"

Hần nắm lấy tay nàng xoa xoa trấn an, thuận thế ngồi xuống mép giường: "Canh giờ còn sớm, Uyển Nhi một đường bốn ba cũng mệt mỏi rồi, nghỉ ngơi đi."

"Hoàng Thượng muốn đi thượng triều sao?" Nàng buông tay ra, lời nói run rẩy: "Thần thiếp cứ tưởng mình đang nằm mơ, thì ra thần thiếp thật sự đã trở lại bên cạnh Hoàng Thượng."

"Đều là trẫm sơ sót, để mẹ con các người chịu khổ. Trẫm không đi đâu hết, an tâm ngủ đi." Tề Diệp xốc chân lên, nằm xuống bên cạnh nàng. Nàng cười một chút, xê dịch thân mình dựa vào gần hần, một tay ôm cánh tay hần: "Có thể gặp lại Hoàng Thượng thần thiếp đã cảm thấy may mắn, thật cảm tạ trời xanh."

Hần đau lòng thở dài, ôm người vào trong ngực, ôn nhu nói: "Ngủ đi, có chuyện gì tỉnh lại rồi nói."

Nàng "Ừ" một tiếng, nhắm hai mắt lại. Nếu đã trở lại, nàng không muốn lặng yên không một tiếng động mà xuất hiện, nàng sẽ không để vị phi tử được sùng ái kia lướt qua mình.

Quang Thuận công công dần xếp tốt cho tiểu công chúa, nhìn phía đông đã sáng bùng, thăm than thời gian đến quá nhanh. Nhìn tắm điện an tĩnh, hần ở bên ngoài đợi trong chốc lát. Nhìn sắc trời sáng rõ, hần dừng một chút rồi gõ vang cửa phòng: "Hoàng Thượng... Hoàng Thượng..."

Lần lộn ca đêm, Tề Diệp nghe thấy giọng Quang Thuận công công thì biết là kêu hần rời giường thượng triều. Nhưng người trong lòng đang ngủ ngon lành, hần không nỡ đánh thức nàng, liền nói: "Hôm nay bãi triều!"

"Vâng!" Quang Thuận công công thầm giết mình. Hoàng Thượng luôn luôn chăm lo việc nước, rất hiếm khi bãi triều. Không ngờ Hoàng Hậu nương nương vừa hồi cung liền bãi triều, có thể thấy được Hoàng Hậu ở trong lòng Hoàng Thượng chính là không ai có thể so sánh được. Dù là vị Dung chủ từ kia cũng không thể đánh đồng.

Thiên tử bãi triều cũng không phải là việc nhỏ, các đại thần sôi nổi dò hỏi Quang Thuận công công Quang Thuận công công rất kín miệng, hai ba câu nói liền đuổi bọn họ về. Hạ Quốc công đại khái đoán được là bởi vì cái gì, nếu không Hoàng Thượng sẽ không vô duyên vô cớ bãi triều. Hắn âm thầm vui sướng, xem ra những ngày vinh hoa của Hạ gia lại tới rồi.

"Đang êm đẹp sao Hoàng Thượng lại bãi triều?" Sáng sớm tỉnh lại Thái Hậu liền nghe Quế Tú ma ma nói việc này, bà hiểu kỳ hỏi.

"Hiện tại Hoàng Thượng đang ngủ ở Chiêu Hoa Cung, vẫn chưa truyền ngự y. Chắc không phải là sinh bệnh, Thái Hậu không cần lo lắng." Quế Tú ma ma pha cho Thái hậu một ly trà hạnh nhân.

"Vậy là vì cái gì?" Thái Hậu uống một ngụm trà hạnh nhân, cầm khăn tay lau khóe miệng.

Quế Tú ma ma chần chờ một chút, nói: "Tối hôm qua trong cung có vẻ rất náo nhiệt, vốn dĩ Hoàng Thượng nghỉ ở Ngọc Hoa Cung, sau đó không biết xảy ra chuyện gì, hình như Hoàng Thượng ra cung một chuyến, trời gần sáng mới trở về. Cũng không đi Ngọc Hoa Cung nữa mà đi Chiêu Hoa Cung."

"Hoàng Thượng cái gì cũng tốt, chính là có khi xử trí quá theo cảm tính. Vị kia ở Chiêu Hoa Cung đã chết mấy năm rồi, hẳn lại vẫn còn còn nhớ thương." Thái Hậu không vui hừ một tiếng, phân phó người chủ ý tình hình, chờ Hoàng Thượng thức dậy bà sẽ đi qua nhìn một cái.

Việc Hoàng Hậu chết mà sống lại không được Tề Diệp phản phò thì những người biết chuyện không dám nhiều lời, ngay cả Quang Thuận công công cũng không ngoại lệ. Quang Thuận công công bốn ba một đêm cũng không dám đi xuống nghỉ ngơi, chờ ở ngoài tầm điện. Hắn nhìn sắc trời dần sáng, qua cả thời gian lâm triều, qua canh giờ dùng bữa sáng, nhìn đến mặt trời dựng thẳng trên cao, nếu không phải ma ma đỡ không được tiểu công chúa, tiểu công chúa khóc nháo muốn mẫu thân, hẳn có mười lá gan cũng không dám quấy rầy người đang nghỉ ngơi trong phòng.

Từ khi sinh ra Tiểu Nguyệt Nhi đều ở bên cạnh Hạ Uyển Chi, tình duyên phát hiện chung quanh tất cả đều là xa lạ, tất nhiên sợ hãi mà khóc lên, không màng ma ma an ủi, con bé khóc lóc tìm mẫu thân, nước mắt lưng tròng, vô cùng đáng thương.

Hạ Uyển Chi nghe thấy động tĩnh thì thức giấc. Tề Diệp đã dậy, thấy nàng tỉnh lại liền phản phò Quang Thuận ôm tiểu công chúa vào.

Hạ Uyển Chi nhìn Tiểu Nguyệt Nhi nước mắt nước mũi đầy mặt, vội vàng ôm vào trong ngực, vừa vỗ vừa dỗ dành. Tiểu Nguyệt Nhi ôm cổ mẫu thân, bẹn miệng khóc lớn, nước mắt tràn ra như nước sông Hồng. Nàng biết là con bé đang sợ hãi, chỉ có thể kiên nhẫn vỗ về. Nói ra thì tất cả hoàng cung này đều xa lạ đối với Tiểu Nguyệt Nhi, đương nhiên con bé sẽ sợ hãi, thấp thòm.

Tề Diệp nhìn người đang khóc lớn, khẽ nhíu mày, cảm thấy nữ nhi này hơi có chút kỳ quái.

Trần an một hồi lâu, Tiểu Nguyệt Nhi mới dần dần hòa hoãn xuống. Hạ Uyển Chi tiếp nhận khăn lau mặt cho nó, nhìn đôi mắt nó, chậm rãi nói: "Đừng sợ, nương ở đây." Tiểu Nguyệt Nhi làm nũng cọ cọ trong lòng ngực nàng, cái mũi đôi mắt đều hồng hồng. Qua một lát, nàng nói: "Tiểu Nguyệt Nhi phải ngoan ngoãn, đợi lát nữa trông thấy phụ hoàng, phải thỉnh an phụ hoàng nhé."

Tiểu Nguyệt Nhi theo ánh mắt nàng nhìn về phía Tề Diệp. Biểu tình Tề Diệp có chút phức tạp nhìn nhìn nó, rồi chậm rãi nở một nụ cười.

Tiểu Nguyệt Nhi ngờ ngác nhìn hắn trong chốc lát, rất nhanh lại thu hồi ánh mắt tránh ở trong ngực nàng. Hạ Uyển Chi xoa xoa lưng nó, nói với Tề Diệp: "Chắc Hoàng Thượng đã nhìn ra, Tiểu Nguyệt Nhi cũng không phải hài tử bình thường. Khi được mấy tháng, bởi vì một trận bệnh mà không thể nghe được, cũng không thể nói chuyện..."

Lời còn chưa dứt, nước mắt Hạ Uyển Chi không tiếng động rơi xuống, nhìn biểu tình kinh ngạc của hắn, nàng quay mặt đi, ôm chặt người trong lòng, khóc thút thít.

Hạ Bích nghe nói Hoàng Thượng truyền Tiểu Thái Từ cùng Từ hoàng tử, liền đưa bọn họ đi chính điện, vẫn như trước đây, mỗi tay dắt một người đi vào chính điện, nàng cúi đầu thỉnh an.

Hạ Uyển Chi nhìn hai đứa nhỏ tiến vào, tim như bị siết một cái, kích động không thôi, khẩn trương đứng lên. Tiểu Nguyệt Nhi ngoan ngoãn đứng lên theo, biểu tình sợ hãi, nhìn thoáng qua hai đại ca ca lớn hơn nó nhiều, nó chủ động nắm lấy tay mẫu thân tìm kiếm chỗ dựa.

Hạ Uyển Chi rời đi khi Tiểu Thái Từ và Từ hoàng tử đều còn quá nhỏ. Đến nay đã là ba năm không gặp, Tiểu Thái Từ sớm đã không nhớ rõ bộ dạng mẫu hậu ra sao, chỉ tò mò nhìn người đang có biểu tình phức tạp.

Ngay sau đó, Hạ Uyển Chi bước nhanh tiến lên, mỗi tay ôm một đứa nhỏ vào trong ngực Tiểu Nguyệt Nhi e sợ bị bỏ rơi, ba ba chạy theo, bắt lấy váy áo nàng không buông.

Hai đứa nhỏ bị hành động thỉnh linh xảy ra dọa sợ, nhất thời không hề phản ứng lại. Một hồi lâu mới giãy giụa muốn thoát khỏi ôm ấp của nàng. Có điều nàng ôm rất chặt, căn bản là bọn họ không thể tránh thoát được, chỉ biết cầu cứu Hạ Bích: "Bích cô cô, Bích cô cô..."

Hạ Bích không dám tin tưởng nhìn người ở trước mắt, sững sốt một hồi lâu, âm thầm nhéo một cái ở trên đùi, ngay sau đó kinh hãi nói: "Nương nương!"

Hạ Uyển Chi gật gật đầu với nàng, Hạ Bích cảm xúc phức tạp, cuối cùng chỉ biết ôm cánh tay của nàng khóc lớn.

Tề Diệp nhìn thờ dãi, phản phò Quang Thuận công công triệu tập phi tần trong cung đi qua chỗ Thái Hậu chờ.

Hạ Bích lấy ra phượng bào và mũ phượng luôn cất kỹ, cẩn thận hầu hạ nàng mặc vào, hốc mắt hồng hồng, thường cúi đầu gạt lệ. Hạ Uyển Chi nhìn nàng ấy nói: "Chẳng lẽ bốn cung trở về, Hạ Bích không vui sao?"

"Không phải, nô tỳ là vui quá mà khóc." Hạ Bích lắc đầu, nhìn nàng vừa kích động vừa vui vẻ nói: "Hoàng Hậu nương nương bình an không có việc gì, nô tỳ vui mừng còn không kịp, nô tỳ thật sự rất vui."

"Vậy là tốt rồi." Nàng gật gật đầu, nói: "Mấy năm nay, Tiểu Thái Từ cùng Từ hoàng tử đều do người chăm sóc, bốn cung sẽ không bạc đãi người."

"Nương nương đừng làm tổn thọ nô tỳ, có thể chăm sóc hai vị tiểu chủ tử là phúc khí của nô tỳ." Hạ Bích thụ sùng nhược kinh quỳ trên mặt đất nói.

Hạ Uyển Chi vội vàng đỡ nàng đứng dậy: "Được rồi, ở trước mặt bốn cung không cần đa lễ. Bốn cung rời đi ba năm, khẳng định hậu cung đã xảy ra không ít chuyện tình, nói hết việc người biết cho bốn cung nghe một chút..."

Hạ Bích gật gật đầu, vừa hầu hạ nàng thay quần áo rửa mặt chải đầu, vừa chậm rãi nói tới những chuyện xảy ra ở trong cung.

Tề Diệp nhìn Tiểu Nguyệt Nhi an an tĩnh tĩnh ngồi ở trên ghế ăn điểm tâm. Tiểu Nguyệt Nhi nhát gan, bị hắn nhìn tới mức cúi đầu không dám ngẩng lên, cầm một miếng bánh tào đó chậm rãi ăn. Đại khái là ánh mắt hắn quá mức nghiêm túc, cuối cùng Tiểu Nguyệt Nhi chịu không nổi, trượt xuống khỏi ghế dựa, cũng không ăn miếng bánh nữa, xốc rèm châu lên chạy đi vào tìm mẫu thân.

Tề Diệp nhìn nàng nho nhỏ, giống như hạt đậu biến mất ở phía sau bức rèm thì âm thầm thờ dãi, không nghĩ tới hài tử ngoan ngoãn đáng yêu như thế lại có tật.

Hắn nghĩ tới liền tự trách, nếu không phải mẹ con các nàng lưu lạc bên ngoài, sao Tiểu Nguyệt Nhi có thể bị mắc bệnh đến mức miệng không thể nói, tai không thể nghe?

Hắn đang tự trách, Tiểu Thái Tử nhìn thoáng qua cửa treo rèm châu, tò mò hỏi: "Phụ hoàng, nương nương kia thật sự là mẫu hậu?"

Tứ hoàng tử lôi kéo tay áo ca ca, cũng lộ ra vẻ nghi hoặc.

Tề Diệp gật đầu, xoa xoa đầu bọn họ: "Là mẫu hậu của các người, không phải các người muốn gặp mẫu hậu sao? Nàng ấy đã trở lại, về sau không bao giờ rời đi nữa."

"Vâng!" Tiểu Thái Tử gật đầu thật mạnh, thì ra bọn họ thật sự có mẫu hậu, giống như các đệ đệ khác.

Thái Hậu có chút buồn bực về hành động của Tề Diệp, nhìn lướt qua các phi tần ngồi bên dưới, hỏi Quế Tú ma ma: "Hoàng Thượng có nói là chuyện gì không?"

"Không có, chỉ cho người phân phó các phi tần đến chỗ này của Thái Hậu chờ." Nghĩ nghĩ, Quế Tú ma ma ghé vào bên tai Thái Hậu nói nhỏ: "Nô tỳ cho người đi Chiêu Hoa Cung hỏi thăm một chút, Hoàng Thượng mang về một cặp mẹ con."

"Một cặp mẹ con? Sao lại thế này?"

"Cụ thể nô tỳ cũng không rõ ràng lắm, người bên Chiêu Hoa Cung miệng kín như bưng, nô tỳ vô dụng."

Thái Hậu trừng mắt liếc bà ta một cái, trong lòng ẩn ẩn bất an, không biết Hoàng Thượng đang chơi cái trò gì.

Thái Hậu không hiểu tại sao lại thế này, các phi tần khác cũng không biết đã xảy ra chuyện gì. Ngay cả Hiền phi nương nương cũng không rõ ràng lắm. Nàng còn đang tò mò, tối hôm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, làm cho Hoàng Thượng luôn luôn bình tĩnh lại lộ ra biểu tình sốt ruột như vậy?

Cảm giác được ánh mắt của Lương phi, Đường Tú Dung đáp trả lại một cái biểu tình nàng cũng không rõ ràng lắm. Các phi tần khác mắt nhìn mũi mũi nhìn tìm ngòi yên không dám có nửa câu oán giận. Nếu là ý của Hoàng Thượng, sao các nàng lại dám không nghe?

Đợi một hồi lâu, Thái Hậu cho Quế Tú ma ma đi ra ngoài hỏi thăm tin tức, một lát sau Quế Tú ma ma biểu tình cổ quái tiến vào, nói nhỏ vài câu bên tai Thái Hậu. Thái Hậu giật mình không thôi, nhìn Quế Tú ma ma đang muốn mở miệng liền nghe thấy cung nhân thông báo Hoàng Thượng giá lâm, Hoàng Hậu nương nương giá lâm!

Một câu phía trước Hoàng Thượng giá lâm thật ra không có gì, chỉ là đột nhiên có thêm một câu Hoàng Hậu nương nương giá lâm thì đúng là khiến người khác giật mình không thôi. Mọi người liếc nhau rồi nhìn về phía Thái Hậu, thấy vẻ mặt Thái Hậu không bình thường, trong lòng càng thêm nghi hoặc. Nghe thấy ngoài cửa truyền đến động tĩnh, các nàng vội vàng đứng dậy.

Tề Diệp mặc một bộ thường phục, bước đi trầm ổn tiến vào, đầu đội quan ngọc, biểu tình bình thản, những sợi tóc rơi ở bên mang tai được chải chuốt không chút cầu thả, thoạt nhìn qua thần thái sáng láng, mặt mày đều đặn, có vẻ tâm tình không tồi.

Nhưng lần này ánh mắt của mọi người không dừng lại ở trên người hắn lâu mà là dừng lại ở trên người theo sát hắn tiến vào. Một bộ phượng bào hoa lệ cao quý bao phủ lấy một thân ảnh mảnh khảnh. Gương mặt quen thuộc lại xa lạ kia làm mọi người không khỏi giật mình trong lòng, vội vàng trừng lớn hai mắt.

Ba năm nay phi tần mới vào hậu cung cũng không nhiều, người không quen biết nàng cũng không nhiều lắm, bởi vậy khi có người nhìn rõ nàng mà nhất gan ngắt xiu đi cũng là có thể tha thứ. Rốt cuộc thì người không hiểu rõ luôn cho rằng nàng đã chết, nhưng ai ngờ hiện giờ người được mai táng ở hoàng lăng lại không phải Hạ Uyển Chi nàng.

Rất nhanh, hai vị phi tần té xiu bị cung nhân nâng đi xuống. Dù các phi tần khác không té xiu nhưng cũng sợ tới mức không nhẹ. Ban ngày ban mặt lại thấy được Hoàng Hậu đã chết ở đây, mặc cho ai cũng sẽ cảm thấy gấp gáp.

Lâm Huệ thì càng không cần phải nói, một đôi mắt không dám tin tưởng khóa ở trên người nàng, vừa sợ hãi lại vừa khiếp sợ, hai chân phát run, nhìn mặt nàng ta trắng bệch.

Tuy rằng Đường Tú Dung kinh ngạc, nhưng nàng càng kinh ngạc hơn chính là nàng ta thật sự rất giống nàng, còn giống hơn cả tỷ muội ruột thịt. Nàng và tỷ muội cùng phụ mẫu cũng không giống đến vậy.

Phản ứng của mọi người đều nằm trong dự kiến, nàng nhìn lướt qua Lâm Huệ, ánh mắt dừng ở trên người Đường Tú Dung được phong làm Hiền phi, nhìn bộ dáng thật sự có vài phần tương tự mình. Thấy nàng ta cũng nhìn mình, nàng đánh giá Đường Tú Dung trong chớp lát, lộ ra nụ cười mỉm khinh thường rồi mới thu hồi ánh mắt.

Đường Tú Dung lập tức cảm thấy không vui, lại khó mà nói cái gì, âm thầm siết chặt nắm tay không nhìn nàng nữa.

Hạ Uyển Chi cứ chỉ khéo léo thỉnh an Thái hậu. Thái Hậu nhìn chăm chăm nàng trong chớp lát, lại nói với Tề Diệp: "Hoàng Thượng, đây là có chuyện gì?"

"Như Thái Hậu chứng kiến, Hoàng Hậu của trẫm không có vấn đề gì." Tề Diệp cười cười vươn tay về hướng Hạ Uyển Chi: "Năm đó là trẫm sơ sẩy mới khiến Hoàng Hậu chịu khổ, Hoàng Hậu được ông trời phù hộ, được người có lòng tốt cứu..."

Tề Diệp đại khái kể một ít về chuyện đã xảy ra rồi cười nói: "Hiện giờ Hoàng Hậu bình yên hồi cung, trăm cực kì vui mừng."

Thái Hậu nhìn Hạ Uyển Chi cười nhàn nhạt, cũng miễn cưỡng cười nói: "Đúng là đáng để vui mừng."

Các phi tần khác cũng là người có ánh mắt, dù có nhiều nghi vấn nhưng trước mặt Hoàng Thượng cũng không dám nói cái gì.

Đường Tú Dung phản ứng đầu tiên, tiến lên một bước hành đại lễ với Hạ Uyển Chi: "Thần thiếp cung nghênh Hoàng Hậu nương nương hồi cung, nương nương thiên tuế!"

Nàng vừa mở miệng, những người khác cũng đi theo quỳ trên mặt đất hành đại lễ. Lâm Huệ cắn cắn môi, chậm rãi hành lễ, trong lòng có quá nhiều kinh ngạc cùng nghi hoặc, đặc biệt là cảm giác trở tay không kịp.

Nàng ta... vẫn còn sống!

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 156

Edit: Huệ Hoàng hậu

Beta: Rine Đức phi

Chuyện Hoàng Hậu chết mà sống lại, hoặc là nói Hoàng Hậu đột nhiên hồi cung. Tề Diệp chỉ nhắc qua một câu ở trên triều, toàn bộ triều đình đều sôi trào.

Có điều vẫn vô bá quan cũng không dám nói thêm cái gì, tất nhiên cũng không dám hỏi Tề Diệp. Sau khi hạ triều, không ít quan viên bắt đầu vây quanh Hạ Quốc công hỏi chuyện.

Tề Diệp biết tâm tư của nhóm quan lại, quyết định chuẩn bị yến hội ở Ngự Hoa viên.

Hạ Uyển Chi tỉnh lại, trời đã sáng rõ Hạ Bích bung nước rửa mặt vào: "Nương nương, sắp đến giờ hạ triều."

"Ừ! Hoàng Thượng có phân phó gì không?" Nàng đứng dậy mặc đồ, nhìn Hạ Bích nghiêm túc chải vuốt tóc dài cho mình.

"Hoàng Thượng nói nương nương cùng mấy người Tiểu Thái Tử dùng đồ ăn sáng trước, không cần chờ Hoàng Thượng." Hạ Bích bẩm lại: "Nô tỳ nghe nói Ngọc Hoa Cung chuẩn bị đồ ăn sáng chờ Hoàng Thượng qua đó."

"Vậy sao?" Nàng cầm một cây trâm cài vào giữa búi tóc, khoe miệng nở một nụ cười lạnh.

"Vâng!" Hạ Bích nói: "Mấy năm nay vị ở Ngọc Hoa Cung rất được sủng ái. Có điều nương nương không cần lo lắng, nàng ta chỉ là hưởng theo nương nương mới có thể được Hoàng Thượng nhìn trủng."

"Là như vậy sao?" Nàng xoa xoa mặt, có chút không tin. Nếu thật sự bởi vì có gương mặt giống mình nên hần ưu ái Đường Tử Dung, như vậy hiện giờ nàng đã trở lại, có phải hần nên vứt Đường Tử Dung qua một bên hay không?

Nhưng hần không có, chẳng những không vứt qua một bên, còn dùng bữa cùng nàng ta, hần thay lòng đổi dạ rồi.

Hạ Uyển Chi biết Đế vương đa tình, lại vẫn hy vọng hần sẽ là ngoại lệ. Hiện giờ xem ra, hần cũng chỉ là một người đa tình lại vô tình.

Ba năm không gặp, hai đứa nhỏ như không quen biết nàng. Bà vú dẫn bọn hần lại đây, Tiểu Thái Tử cùng Tứ hoàng tử tránh ở bên chân bà vú, có chút sợ hãi nhìn nàng, ánh mắt tròn xoe tràn đầy xa lạ.

Nàng nhìn mà chưa xót, khom lưng nhìn bọn họ, ngữ khí mềm nhẹ lấy lòng: "Có phải đói bụng rồi không? Mẫu hậu sai Ngự Thiện phòng chuẩn bị món các người thích ăn. Đến đây, đến bên cạnh mẫu hậu nào."

Hai đứa nhỏ cho nàng một khuôn mặt thờ ơ. Tiểu Thái Tử nhìn nàng trong chốc lát, lôi kéo Tứ hoàng tử quay đầu chạy ra ngoài.

Nàng sững sờ một chút, bà vú đã đuổi theo. Hạ Bích thấy nàng thất vọng, an ủi nói: "Nương nương đừng để ý. Tiểu Thái Tử cùng Tứ hoàng tử lâu lắm rồi không gặp nương nương nên có chút không quen. Kỳ thật bọn họ đều rất ngoan ngoãn, trước kia vẫn luôn hỏi nô tỳ nương nương đi đâu vậy. Nương nương chờ chút, nô tỳ đi xem sao."

Hạ Uyển Chi gật đầu, nhìn Hạ Bích rời đi mà thờ dài. Rồi đi ba năm, nhi tử ruột thịt chẳng còn quen biết mình, sao nàng có thể không chua xót.

Quần áo bị lôi kéo, Hạ Uyển Chi nghiêng đầu thấy Tiểu Nguyệt Nhi ngửa đầu nhìn nàng, trên mặt nho nhỏ lộ ra biểu tình lo lắng.

Nàng cười cười, xoa xoa đầu Tiểu Nguyệt Nhi, ôm con bé lên đùi, an ủi: "Nương không có việc gì, đừng lo lắng. Bọn họ là ca ca, về sau Nguyệt Nhi sẽ chơi cùng các ca ca nhé."

Tiểu Nguyệt Nhi ngoan ngoãn gật gật đầu, học động tác của nàng, sờ sờ mặt nàng tựa như an ủi.

Hạ Bích đuổi theo, rất nhanh liền đuổi kịp bọn Tiểu Thái Tử: "Thái tử, Tứ hoàng tử, các ngài đi đâu?"

"Tìm phụ hoàng!" Ba năm nay vẫn luôn là Hạ Bích cẩn thận tỉ mỉ chăm sóc, bọn họ rất dựa vào nàng.

"Lúc này Hoàng Thượng đang bận, Thái tử có việc thì đợi lát nữa rồi đi được không?" Nàng ngồi xổm xuống trước mặt hai người, dỗ dành: "Thái Tử điện hạ cùng Tứ hoàng tử điện hạ không phải vẫn luôn hỏi mẫu hậu đi đâu sao?"

Bọn họ vừa nghe, biểu tình có chút quái quái. Tiểu Thái Tử cúi đầu không hề rằng, Tứ hoàng tử rất là nghe lời vào ca ca. Ca ca không nói lời nào, hần cũng không mở miệng.

Hạ Bích nhỏ nhẹ nói: "Thái Tử điện hạ không cần lo lắng, đó là Hoàng Hậu nương nương, là mẫu hậu của Thái Tử điện hạ cùng Tứ hoàng tử điện hạ. Hoàng Hậu nương nương rất yêu thương Thái Tử điện hạ cùng Tứ hoàng tử điện hạ, sẽ không thương tổn đến các điện hạ." Tuy bọn họ còn nhỏ, nhưng ở trong hậu cung này thì biết có vài người là không thể dễ tin. Đây cũng là điều Hạ Bích dạy dỗ bọn họ trong ba năm Hạ Uyển Chi không ở trong cung.

"Nàng thật sự là mẫu hậu của chúng ta?" Tiểu Thái Tử hỏi xác định.

"Vâng. Đậu Đô chính là Hoàng Hậu nương nương cho Thái Tử điện hạ nuôi. Bích cô cô sẽ không lừa gạt hai vị chủ tử." Hạ Bích mỉm cười nói, đánh tan băn khoăn trong lòng bọn họ.

Đợi trong chốc lát, Hạ Uyển Chi thấy Hạ Bích dắt tay hai đứa nhỏ tiến vào, tâm lại nhắc lên. Hạ Bích ý bảo bọn họ gọi mẫu hậu, hai người thấp giọng nói: "Nhi thần bái kiến mẫu hậu!"

Giọng nói non nớt vừa vang lên, Hạ Uyển Chi lập tức cảm thấy cái mũi chua xót, hốc mắt ướt át, mỉm cười ôm lấy bọn họ, nước mắt tràn đầy hốc mắt: "Hải tử ngoan, hải tử ngoan của mẫu hậu."

Tiểu Nguyệt Nhi thấy mẫu thân ôm bọn họ, không cam lòng bị bỏ qua nên thò lại gần, Hạ Uyển Chi ôm cả ba vào trong ngực.

Biết là không thể vội vàng thân thiết với hai đứa nhỏ, rốt cuộc thì nàng vắng mặt ba năm, không có khả năng mới một chút đã gần gũi được bọn họ. Có điều nàng cũng sẽ không ngừng cố gắng. Nàng biết bọn họ thích thả diều, cũng là vì kéo gần khoảng cách với bọn họ, nàng sai Hạ Bích chuẩn bị con diều để đi Phóng Ưng đài thả. Tiểu Nguyệt Nhi chưa bao giờ chơi diều, cao hứng quơ chân múa tay, muốn cùng nàng chơi.

Dù sao cũng là hải tử, thấy con diều bay lên trời, khoảng cách giữa bọn họ được kéo vào không ít. Hạ Uyển Chi có ý cùng bọn họ thân cận, tất nhiên lấy lòng bọn họ, hai đứa nhỏ cũng dễ lấy lòng, chỉ là một con diều liền dụ được bọn họ.

Chơi trong chốc lát, nàng liền ngồi ở một bên nghỉ ngơi, nhìn ba hải tử vui vẻ chạy tới chạy lui trên mặt đất trống trải ở Phóng Ưng đài, mắt thì luôn nhìn con diều trên không trung, sợ nó rớt xuống dưới.

Nhìn ba người bọn hần chơi đùa ở bên nhau, nàng cảm thấy thỏa mãn.

Hạ Bích pha một ly trà cho nàng, nói: "Hoàng Thượng dùng đồ ăn sáng xong, lúc này đang đi qua đây."

"Ừ!" Nàng uống một ngụm trà, biểu tình nhàn nhạt.

Hạ Bích lại nói: "Hiện phi cũng đi theo lại đây."

"Đã biết!" Nữ nhân kia muốn thị uy sao?

Dựa vào thân phận cung nữ hèn mọn, Đường Tú Dung căn bản không có khả năng bò lên trên vị trí Hiện phi. Chỉ là nàng ta có gương mặt tốt, rất có nét giống Hạ Uyển Chi. Mệnh nàng ta cũng tốt. Thai đầu tiên không giữ được, thai thứ hai lại được ngay con trai, khi đó Tề Diệp cũng sùng bái nàng ta, liền phong Hiện phi.

Nếu không thì cũng không thể có địa vị như hôm nay.

Nhìn lướt qua người cúi đầu hành lễ, Hạ Uyển Chi thu liễm bắt mắt, một mực thân thiện nói: "Đứng lên đi!"

Đường Tú Dung cho rằng nàng sẽ tỏ thái độ với mình, lại không ngờ nàng lại hiền lành như thế, thật sự có chút ngạc nhiên. Có điều hồi tưởng lại về khinh thường ngày hôm qua, nàng biết Hoàng Hậu là người có Hoàng Thượng ở đây, muốn giành được hiền danh mới cố ý hiền lành với mình.

Nàng không thể phủ nhận hai người rất giống nhau. Có điều nàng vô cùng tự tin, ít nhất nàng trẻ trung xinh đẹp hơn Hoàng Hậu. So với khuôn mặt phù phiếm cũng không che được màu da rám râm của Hoàng hậu, nàng thì sống trong nhung lụa hơn hai năm, da thịt non mịn, da trắng như tuyết, cả người trông mỹ miều hơn rất nhiều. Để vương trọng nhan sắc, nàng không tin Hoàng Thượng sẽ là ngoại lệ.

"Tạ Hoàng Hậu nương nương ân điển." Đường Tú Dung hành lễ đứng dậy, an an tĩnh tĩnh đứng ở một bên, Đế hậu ở đây, không có phản phò thì không tới phiên nàng ngồi.

"Hoàng Hậu dùng đồ ăn sáng chưa?" Tề Diệp quan tâm nói.

"Đa tạ Hoàng Thượng nhớ tới, thần thiếp đã dùng đồ ăn sáng, còn phản phò Ngự Thiện Phòng chuẩn bị món Hoàng Thượng thích thức ăn, không ngờ Hoàng Thượng lại tới chỗ Hiện phi."

"Đều là thần thiếp sai, thỉnh Hoàng Hậu nương nương trách phạt." Không đợi Tề Diệp mở miệng, Đường Tú Dung vội vàng thỉnh tội.

"Hiện phi làm gì vậy, có thể có Hiện phi ở bên cạnh chăm sóc Hoàng Thượng, thần thiếp rất yên tâm." Nàng rộng lượng nói, trong lòng lại là không vui.

"Không có việc gì, Hiện phi liền lui ra đi." Tề Diệp đột nhiên lên tiếng.

Đường Tú Dung sùng sốt một chút, nhìn nhìn hần, lại nhìn Hạ Uyển Chi, sau đó gật đầu: "Thần thiếp cáo lui." Dứt lời mang theo người rời đi.

Thân ảnh của nàng còn chưa đi xa, Tề Diệp nhìn Hạ Uyển Chi áy náy nói: "Có phải Uyển Nhi giận đúng không?"

"Vâng!" Hạ Uyển Chi cũng không giấu diếm: "Thần thiếp cho rằng Hoàng Thượng sẽ ở cạnh thần thiếp, nếu biết Hoàng Thượng đã không để bụng tới thần thiếp, lẽ ra nên ở làng chài nhỏ tự sinh tự diệt cho rồi."

Vừa dứt lời liền nghe thấy hần không vui nói: "Hồ ngôn loạn ngữ!"

Hạ Uyển Chi không để bụng, lộ ra biểu tình uất ức nhìn hần một cái, cúi đầu: "Thần thiếp nói chính là lời nói thật, lúc trước Hoàng Thượng nói là đối tốt với mình thần thiếp, hiện giờ bên người Hoàng Thượng giải lệ vậy quanh, căn bản không có vị trí cho thần thiếp. Nếu như vậy, thần thiếp..."

"Trẫm không thích nghe!" Không đợi nàng nói xong, Tề Diệp nói: "Ngày sau không cho nói như vậy nữa. Trong lòng trẫm có ai trẫm biết rõ, người cũng đừng nghĩ nhiều."

Hạ Uyển Chi cúi đầu không nói, mặc cho hần nắm tay mình, nghe hần thề non hẹn biển, nói lời ngon tiếng ngọt, thế nhưng nàng cảm thấy khinh thường. Nếu trong lòng thật sự có nàng, sao lại từng bước từng bước sùng bái phi tần khác, hoàng tử công chúa một đứa lại một đứa. Nếu đây tình cảm của hần, thật đúng là muốn gạt người còn cảm thấy gương ếp.

"Lúc này Hoàng Thượng đang ở cùng Hoàng Hậu. Hiện phi nương nương bị Hoàng Thượng đuổi đi rồi, hiện giờ bọn họ thả điều trên Phóng Ứng đài." Thái Vi kể lại những gì hỏi thăm được, thấy Lâm Huệ không vui thì trấn an: "Nương nương đừng nóng giận, nô tỳ thấy Hoàng Thượng cũng không sùng ái Hoàng Hậu lắm. Ít nhất so với lúc trước, lần này Hoàng Hậu trở về đã già đi không ít, sao có thể cùng so sánh với nương nương."

"Hừ, người biết cái gì, nàng ta có rất nhiều thủ đoạn." Lâm Huệ oán hận cắn răng, nói: "Cho người đưa tin đi chưa?"

"Nương nương yên tâm, đã đưa đi rồi." Tối hôm qua nàng sai người đưa tin cho Khang Ninh Vương, hiện giờ có lẽ đã tới trong tay hần rồi.

"Nữ nhân kia thật đúng là tốt số, nghe nói nước sông chảy xiết, vậy mà còn có thể sống sót trở về, vì sao không chết đi chứ?" Lâm Huệ tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, phát tiết hất đổ bàn trà. Tất cả đồ vật trong tầm tay đều bị nàng ta quăng bễ tan nát, có thể thấy được nàng ta bức tức đến nhường nào.

Mới một buổi sáng, Hạ Uyển Chi cùng bọn Tiểu Thái Tử thân cận hơn không ít. Ít nhất bọn họ nguyện ý để nàng nắm tay nhỏ của mình. Tiểu Nguyệt Nhi vẫn là tương đối thận trọng, dùng ánh mắt rụt rè nhìn về phía Tề Diệp.

Tề Diệp rất áy náy đối với nữ nhân này, phát hiện ánh mắt nàng thì hần luôn cười mang theo lấy lòng. Nếu hần tìm được các nàng sớm hơn, Tiểu Nguyệt Nhi cũng sẽ không mang tật như thế này.

Vì thế, hần tức giận mắng Quang Thuận công công một trận, thị vệ phụ trách tìm kiếm ba năm trước đây cũng bị trừng phạt một chút.

"Có mệt hay không?" Nhìn Hạ Uyển Chi cùng bọn Tiểu Thái Tử chơi đến mồ hôi đầy đầu, hần móc ra khăn tay lau mồ hôi cho nàng.

Khóm trúc trên khăn tay thêu sinh động như thật, nàng cười hỏi: "Khóm trúc này thêu không tệ."

"Là Hiện phi thêu, nữ hồng của nàng ấy không tồi, Nếu Uyển Nhi thích trẫm bảo nàng ấy thêu mấy cái cho Uyển Nhi." Tề Diệp cười nói.

"Không cần, thần thiếp có rất nhiều khăn tay." Xem ra hần thật sự thích Hiện phi kia, ngay cả khăn tay cũng là nàng ta thêu. Còn ở trước mặt nàng khen nữ nhân kia, giấu lại nàng liền bức mình.

Tề Diệp không để ý, cầm khăn tay tiếp tục lau mồ hôi cho nàng. Nàng không muốn dùng khăn tay nữ nhân kia thêu để lau mồ hôi, nghiêng nghiêng đầu, lấy ra khăn tay tự lau mồ hôi.

Tề Diệp cười cười, nghiêng đầu nhìn ba hài tử xúm lại cùng nhau chơi thật vui vẻ. Tiểu Thái Tử về mặt nghiêm túc mang theo hai vị đệ đệ muội muội chơi một cách đặc biệt thích thú.

"Hoàng Thượng không cần ở cùng thần thiếp, nếu có triều chính muốn xử lý thì đi xử lý đi." Thấy hần vẫn luôn ở bên cạnh, Hạ Uyển Chi nói.

"Không có việc gì, hiếm khi thời tiết không tệ, trẫm ngồi trong chốc lát với các người." Mấy năm không thấy, không thể không nói nàng cũng thay đổi không ít, sinh hoạt ngoài cung làm dung nhan vốn chói lọi của nàng ảm đạm đi không ít. Ngay cả cặp mắt quen thuộc kia cũng có vẻ như bị bao phủ một tầng cảm xúc hỗn tạp.

"Tạ Hoàng Thượng ân điển." Nàng không nhiều lời, nếu hần nguyện ý ở cùng nàng, nàng cũng không thể đuổi người đi. Hơn nữa có biết bao nhiêu phi tần ước gì được hần ưu ái. Ở cái hậu cung này có thể không có bạc, nhưng không thể không có ưu ái của đế vương.

Bữa trưa hẳn dừng ở Chiêu Hoa Cung, sau khi ăn xong ba hài tử bị bà vú dẫn đi ngủ trưa. Tề Diệp lau mặt xong nằm xuống tháp mềm, nói: "Lâu rồi Uyển Nhi chưa ngoáy lỗ tai cho trắm, lỗ tai trắm thật ngứa!"

"Thần thiếp rất vinh hạnh." Hần là ai, nhiều phi tần xếp hàng chờ ngoáy lỗ tai cho hẳn như vậy, sao có thể lại lỗ tai ngứa. Có điều hẳn đã nói như vậy, đương nhiên nàng sẽ không cự tuyệt.

Ngoáy lỗ tai là việc cực kì thoải mái, khi Tề Diệp thoải mái đến mức sắp ngủ, cảm giác trên mặt một giọt lại một giọt ảm áp, hẳn mở mắt ra liền thấy nước mắt Hạ Uyển Chi đang chảy xuống dọc theo gò má.

Tề Diệp sùng sốt, ngay sau đó lau sạch nước mắt cho nàng. Hạ Uyển Chi lại càng thêm cảm thấy tủi thân, nước mắt lại trào ra. Hần thở dài, ôm người vào trong ngực, để nước mắt nàng làm ướt nhẹp long bào, nhẹ nhàng trấn an nàng: "Đừng khóc, đừng sợ, đã không có việc gì, không có việc gì!"

Buổi chiều, khi Quang Thuận công công tới Chiêu Hoa Cung, phía sau là một hàng dài cung nhân đi theo, ôm theo lẵng la tơ lụa, châu thoa ngọc thạch, đồ cổ châu báu, tổ yến vảy cá linh tinh, mấy thứ đồ bổ tốt nhất, nói là Hoàng Thượng phân phó đưa tới đây.

Nàng chỉ nhìn thoáng qua rồi cho Hạ Bích thu hồi lại, biết đây là hẳn bồi thường. Nàng cũng an tâm tiếp nhận, hẳn nên bồi thường cho mình. Năm đó hẳn vì mình mà trúng mũi tên, nàng cũng vì cứu hẳn mà bị nước chảy cuốn đi, thiếu chút nữa chết đuối, hung hiểm lúc đó nàng không muốn nghĩ đến nữa.

Lúc chạng vạng, nhóm cung phi lục tục tới thỉnh an. Nàng là Hoàng Hậu, hậu cung phi tần đều phải sớm chiều thỉnh an.

Hạ Đồng quỳ trên mặt đất khóc lóc thảm thiết. Vài lần trước nàng ta tới thỉnh an, căn bản nàng không gặp nàng ta. Khi biết nàng ta leo lên long sàng, trở thành nữ nhân của Hoàng Thượng, Hạ Uyển Chi không chỉ tức giận, thậm chí còn có loại cảm giác bị phản bội.

Nghe Hạ Bích nói là Hoàng Thượng uống say ở Chiêu Hoa Cung rồi sùng hạnh nàng ta, coi Hạ Đồng trở thành mình. Nhưng uống rượu có thể say đến mức nào, nàng không cảm thấy bản thân có mị lực lớn như vậy, có thể khiến Tề Diệp sùng hạnh một cung nữ, huống chi là người của nàng.

"Hoàng Hậu nương nương bình an không có việc gì thật tốt. Mỗi ngày nô tỳ đều khẩn cầu nương nương bình an vô sự. Cuối cùng trời xanh có mắt, kiếp sau nô tỳ làm trâu làm ngựa cũng cam nguyện..." Nàng không chịu gặp, Hạ Đồng đã đứng ngồi không yên.

"Nô tỳ chờ làm trâu làm ngựa cho bản cung không ít, không cần đến người." Hạ Đồng biết nàng đã ghi hận mình, mở lời lạnh ứa ra. Hạ Uyển Chi lạnh lùng nói: "Hơn nữa, hiện tại người cũng không phải là nô tỳ, chính là Đồng mỹ nhân, bản cung không dám có nô tỳ như người."

"Nương nương bớt giận, nô tỳ biết sai rồi, nô tỳ biết sai rồi, cầu nương nương trách phạt, nô tỳ không nên si tâm vọng tưởng." Hạ Đồng sợ hãi không nhẹ. Nàng từng hầu hạ ở bên cạnh Hạ Uyển Chi, biết mình bỏ lên trên long sàng tất nhiên sẽ chọc nàng ta không vui, nhưng nàng không muốn chết, ôm đùi Hạ Uyển Chi nói: "Nương nương, nô tỳ không có tâm tư tranh sùng."

Không phải không muốn tranh sùng, là tranh không lại những nữ nhân đó. Sau đêm thị tẩm đó, ba năm nay số lần thị tẩm của nàng chỉ trên một bàn tay. Hoàng Thượng cũng không thích nàng, hiện giờ Hoàng Hậu lại đã trở lại, nàng chính là trong ngoài không xong. Lẽ ra lúc trước không nên có cái tâm tư vọng tưởng như vậy, hiện giờ cũng sẽ không bị thảm thể này, thảm tới mức còn kém nô tỳ được sùng ái.

"Hừ! Có hay không trong lòng người tự biết rõ." Hạ Uyển Chi khinh thường nhìn nàng ta một cái.

"Không có việc gì liền lui ra đi, tất nhiên khi đã động cái tâm tư kia, phải thành thật mà thừa nhận hậu quả đi."

"Nương nương! Nô tỳ biết sai rồi, nô tỳ biết nói cái gì cũng vô ích, ngày sau nô tỳ không thể hầu hạ ở bên cạnh nương nương, mong nương nương thứ lỗi." Nàng năn lòng thoái chí nói rồi buông tay ra, sau đó ở trước mặt các nàng đâm đầu về phía cây cột.

Hạ Uyển Chi lạnh lùng nhìn, Hạ Bích kinh ngạc một chút, đang muốn giữ chặt nàng ta nhưng khựng lại, lặng lẽ lưu ý biểu tình của Hạ Uyển Chi. Khi lẽ ra phải đụng vào cột thì Hạ Đồng chủ động ngừng lại, quay đầu nhìn nhìn Hạ Uyển Chi. Nàng chỉ làm bộ đáng mà thôi, cũng không phải thật sự muốn đầu rơi máu chảy đi đòi nhà ma.

"Ở trước mặt bản cung nên thu hồi mấy trò vật này về đi. Nếu thật sự muốn chết bản cung rất vui lòng thành toàn cho người, người biết rõ bản cung hận nhất người phản bội."

"Nương nương tha mạng!" Hạ Đồng sợ tới mức chân mềm nhũn quỳ trên mặt đất đứng dậy không nổi, liên tục dập đầu cầu xin tha thứ. Hồi lâu sau, Hạ Uyển Chi mới để nàng ta rời đi, trên mặt đất còn lưu lại vết máu.

"Nương nương muốn giữ nàng ta lại bên người sao?" Rốt cuộc cùng tiến cung sớm chiều ở chung nên vẫn có cảm tình, đối với Hạ Đồng, Hạ Bích chỉ còn có thương hại.

"Giữ lại còn có chỗ để dùng."

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 157

Edit: Huệ Hoàng hậu

Beta: Rine Đức phi

Nàng không ở trong cung, tất cả công việc ở hậu cung đều do Lâm Huệ một tay xử lý, nghe nói xử lý rất gọn gàng ngăn nắp. Ba năm này nàng ta cũng là phong quang vô hạn. Trận hành thích năm đó, Hạ Uyển Chi biết không phải là ngẫu nhiên, cũng hoài nghi qua là Lâm Huệ, chỉ là không có chứng cứ, nàng cũng không dám nói cái gì.

Nàng trở về liền hỏi qua Tề Diệp, chỉ là khi đó thích khách bị bại lộ, tất cả đều sợ tội tự sát, căn bản không có dấu vết để tìm ra kẻ chủ mưu đứng sau.

"Thần thiếp thỉnh an Hoàng Hậu nương nương, nương nương vạn phúc kim an." Lâm Huệ chậm rãi cúi người hành lễ, biểu tình nhàn nhạt.

Hạ Uyển Chi cười một chút: "Ba năm nay, vất vả Lương phi."

"Nương nương quá lời, có thể thay nương nương phân ưu, là thần thiếp có phúc khí." Nghĩ tới quyền lực trên tay lập tức phải giao cho người trước mắt, nàng hận tới mức không thể khiến nữ nhân này vĩnh viễn không trở về.

"Bản cung thật không nghĩ tới Lương phi lại suy nghĩ vì bản cung như vậy. Bản cung cứ cho rằng Lương phi hy vọng bản cung không về nữa chứ." Nhìn nàng ta, Hạ Uyển Chi nhàn nhạt nói.

Lâm Huệ sững sốt một chút, ngay sau đó làm ra một bộ kinh hoảng, quỳ trên mặt đất thỉnh tội: "Nương nương minh giám!"

"Nghe nói Lương phi sinh được một vị Ngũ hoàng tử, thật đúng là đáng mừng, xem ra ngự y nói cũng không thể tin tưởng hoàn toàn có phải không?" Không phải nói nàng ta không thể sinh nở sao?

"Nương nương nói phải." Nhắc tới Ngũ hoàng tử, Lâm Huệ có chút chột dạ, có chút sợ hãi.

Hạ Bích bung một cái hộp gấm ra, bên trong có một cái khóa vàng, nàng nói: "Đây là chút tâm ý của bản cung, xem như chúc mừng."

"Tạ nương nương." Lâm Huệ rất khinh thường tiếp nhận hộp gấm, thầm nghĩ đây là nàng ta có ý tứ gì, nếu còn muốn thương tổn hoàng tử của nàng, nàng nhất định sẽ liều mạng với nàng ta.

Sau đó hai người nói một ít việc yến hội đêm mai. Toàn bộ kiến nghị Lâm Huệ đưa ra đều bị Hạ Uyển Chi phủ quyết, Lâm Huệ tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi lại không dám có nửa câu oán hận, ai bảo nàng là Hoàng Hậu đây.

Bữa tối Tề Diệp tới chỗ Thái Hậu. Sau khi ăn xong hai người ngồi uống trà, Thái Hậu nói: "Lần này Hoàng Hậu trở về nên ăn mừng, chỉ là ai gia cảm thấy có chút không ổn. Người nói xem nếu Hoàng Hậu không có việc gì, vì sao lại chậm chạp không xuất hiện?"

"Ý của Thái Hậu trăm hiểu rõ, Hoàng Hậu không phải không muốn trở về mà là lực bất tòng tâm. Ba năm nay nàng ấy cũng chịu rất nhiều đau khổ, trăm rất áy náy. Nếu không phải nhờ nàng ấy, trăm cũng không về được. Chỉ bằng điều này, trăm hy vọng Thái Hậu có thể đối tốt với nàng ấy."

"Vi cái gì mà chậm chạp không trở lại, trăm có thể nói cho Thái Hậu nghe." Tề Diệp kể lại tất cả việc đã xảy ra ba năm qua mà nàng nói với hắn cho Thái Hậu nghe, bao gồm chuyện Tiểu Nguyệt Nhi sinh bệnh.

Thái Hậu nghe được thốn thức không thôi, thờ dài nói: "Ai gia đã biết, ý Hoàng Thượng ai gia hiểu." Bà không ngờ tới nhiều chuyện ập đến trên người nàng ta như vậy mà vẫn còn có thể sống sót để trở về, thật đúng là khiến người ta bội phục.

Ban đêm, Tề Diệp nghỉ lại ở Chiêu Hoa Cung. Hạ Uyển Chi ở sương phòng tắm gội thay quần áo, nhìn mình trong gương, màu da sạm đi, so với những phi tần kia thì khí sắc kém hơn rất nhiều. Ba năm nay không phải không lưu lại dấu vết trên mặt nàng.

Nàng tắm gội xong đi ra ngoài, Tề Diệp đang dựa vào ghế nằm xem tấu chương, nghe thấy động tĩnh thì nhìn nàng một cái, khép lại tấu chương, sai Quang Thuận mang đi xuống. Hạ Uyển Chi ngồi trước gương đồng chải vuốt tóc dài, một bàn tay âm áp bất lấy tay nàng, lấy lược gạt voi trong tay nàng đi, những chiếc răng lược trắng tinh lướt qua mái tóc dài mềm mượt như suối.

Hắn chải rất nghiêm túc, rất cẩn thận, mỗi một sợi tóc đều mượt mà óng ả. Hắn ôm lấy nàng từ sau lưng, rúc rúc vào cổ nàng: "Cho đến giờ khắc này, trăm vẫn cho rằng trăm đang nằm mơ. Uyển Nhi, người thật sự đã trở lại sao?"

"Đúng vậy, Hoàng Thượng, thần thiếp đã trở lại." Nàng cười một chút, nói nhỏ.

Chi tiếc, khi nàng trở lại, hậu cung đã không giống như trước lúc nàng rời đi, tâm của hắn cũng không còn giống nữa.

"Trăm cảm giác được." Hắn cười sung sướng, ôm chặt nàng một hồi ngay sau đó bế ngang nàng, đi về phía chiếc giường mềm mại. Hạ Bích thấy thế phản phò người buông mình che, cúi đầu lui đi ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa lại, đóng lại một màn ăn sùng.

"Nương nương, nên nghỉ ngơi đi thôi. Không còn sớm nữa, Hoàng Thượng đã nghỉ ngơi ở Chiêu Hoa Cung."

"Vậy sao?" Tỷ nữ gật gật đầu, Đường Tú Dung cười khổ một chút, phản phò: "Đi xuống chuẩn bị một chút đi."

Tỷ nữ gật đầu lui xuống, đêm nay vốn là ngày nàng thị tẩm. Hoàng Hậu vừa về, nàng chẳng còn là cái gì, có khi nàng sẽ hận chính mình có một khuôn mặt như vậy, vĩnh viễn chỉ có thể sống dưới bóng dáng một nữ nhân khác.

Hạ Uyển Chi rửa mặt chải đầu xong liền thấy bà vú dẫn bọn Tiểu Thái Tử tiến vào. Tiểu Nguyệt Nhi thì vừa tỉnh liền tới đây dinh nàng, thấy hai vị ca ca thì vui vẻ cười cười, cầm con điều lỏi kéo bọn họ muốn đi thả điều.

Trước Chiêu Hoa Cung có một mảnh sân rộng rãi, tuy kém Phóng Ưng đài nhưng cũng không hề chật hẹp, sân lát cẩm thạch bóng loáng, ba người vui vẻ thả điều. Nàng nhìn đám Tiểu Thái Tử, chợt nhớ tới cái gì, sai Hạ Bích lấy tay nải của mình ra. Khi còn ở làng chài nhỏ nàng vẫn luôn nhớ hai đứa nhỏ, khi rảnh rỗi cũng làm hai bộ quần áo cho bọn họ. Hiện giờ lấy ra, lại nhìn thấy quần áo bằng vải thô cần bán không dùng được. Bọn họ là hoàng tử, luôn sống cuộc sống cẩm y ngọc thực. Nàng thờ dài, bảo Hạ Bích cất đi.

Tối hôm qua cùng Tề Diệp lăn lộn đến mờ sáng, nàng cảm thấy cả người nhức mỏi, chỉ ngồi nhìn bọn họ chơi đùa. Mãi đến khi Tề Diệp hạ triều tới dùng bữa cùng, ba hài tử mới rửa tay ngoạn ngoạn ngồi vào bàn dùng cơm.

Tề Diệp có ý lấy lòng Tiểu Nguyệt Nhi, bảo Tiểu Nguyệt Nhi ngồi ở bên cạnh hắn. Tiểu Nguyệt Nhi có chút câu nệ, ngồi một lát liền ngồi không yên, ôm chén nhỏ dựa lại gần Hạ Uyển Chi. Nàng trấn an sờ sờ đầu Tiểu Nguyệt Nhi, nói với Tề Diệp: "Con bé nhát gan, Hoàng Thượng cứ từ từ."

Sau khi ăn xong, ba hài tử bị bà vú mang đi ra ngoài chơi. Bọn họ ngồi nghỉ ngơi, Tề Diệp nói: "Nguyệt nhi là công chúa của trăm, ngày mai trăm muốn ban phong hào cho nó. Uyển Nhi cảm thấy "An Bình công chúa" được không?"

"Tất cả nghe theo ý của Hoàng Thượng." Chi cần không để hài tử của nàng chịu thiệt, nàng không có ý kiến gì.

"Vậy lấy An Bình công chúa, ngụ ý bình bình an an." Tề Diệp nắm lấy tay nàng: "Đối với An Bình, trăm thật sự áy náy."

"Không phải lỗi của Hoàng Thượng, Hoàng Thượng không cần tự trách. Con bé có thể sống sót là thần thiếp đã cảm kích trời xanh lắm rồi." Nàng ôn nhu an ủi, trong lòng lại là oán trách hắn. Nếu có hắn bên cạnh, nàng cũng không rơi vào cảnh tứ cổ vô thân, tuyệt vọng và bất lực như vậy. May mà Tiểu Nguyệt Nhi mạng lớn, nếu không nàng không biết nên làm cái gì bây giờ.

Tề Diệp thờ dài, nắm tay nàng thật chặt, im lặng an ủi nàng. Trong lòng hắn âm thầm thề, đối với nữ nhi này, hắn sẽ sống ái hết lòng.

Yến hội cử hành ở Ngự Hoa viên, văn võ bá quan mang theo nữ quyến tới Ngự Hoa viên từ sớm. Máy người Hạ Uyển Chi còn chưa tới, đủ loại quan lại và các nữ quyến tùm lại từng đám hàn huyên thăm hỏi.

Hạ Uyển Chi mặc váy áo cho Tiểu Nguyệt Nhi, nhìn con bé nhảy nhót tìm hai vị ca ca chơi, nàng cười cười. Mới ba ngày, Tiểu Nguyệt Nhi đã quán riết lấy các ca ca, mà hai vị ca ca cũng rất chăm sóc con bé.

Nhìn thời gian không còn sớm, Tề Diệp dẫn theo bốn người mẫu tử bọn họ, ở giữa sự vây quanh của cung nhân mã đi tới Ngự Hoa viên.

Người đã đến đông đủ, theo một tiếng Hoàng Thượng giả lâm, Hoàng Hậu giả lâm, Thái Tử điện hạ đến... Mọi người sôi nổi đứng dậy hành lễ. Hạ Uyển Chi tỉ mỉ trang điểm, thoát nhìn cả người chói lọi, ung dung hoa quý. Nàng nắm tay Tiểu Nguyệt Nhi theo sau Tề Diệp, Tiểu Thái Tử nắm tay Tứ hoàng tử đi theo phía sau.

Tề Diệp nói một câu bình thân, sau một trận sốt sốt soạt soạt, vắn vớ bá quan mới đứng dậy ngồi xuống. Hạ Uyển Chi hành lễ với Thái Hậu rồi ngồi xuống. Tiểu Thái Tử cùng Tứ hoàng tử được an bài ngồi ở bàn phía dưới, bọn họ ngoan ngoãn nghe lời, an tĩnh ngồi ở bàn của mình. Tiểu Nguyệt Nhi chưa từng gặp qua cảnh tượng như vậy, sợ tới mức rúc ở bên hông Hạ Uyển Chi, làm sao cũng không rời đi.

Thái Hậu tức khắc cảm thấy Tiểu Nguyệt Nhi không đủ cốt cách, không vui nhú nhú mày.

Hạ Uyển Chi trấn an sờ sờ đầu Tiểu Nguyệt Nhi, Tề Diệp mở miệng phản phó Quang Thuận công công: "An bài một cái ghế để tiểu công chúa đi theo Hoàng Hậu."

Quang Thuận công công nhanh chóng cảm một cái ghế đặt ở bên cạnh Hạ Uyển Chi, những người khác nhìn mà âm thầm kinh ngạc, Hoàng Hậu vẫn được sùng ái như xưa.

Tiểu Nguyệt Nhi ngồi xuống thấy đầy bàn đều là đồ ăn tinh xảo mê người thì âm thầm nuốt nuốt nước miếng, đôi mắt nhìn chăm chăm. Khi con bé vươn tay lấy đồ ăn, Hạ Uyển Chi bắt được tay nó, lắc đầu.

Tiểu Nguyệt Nhi nhìn nàng, một đôi mắt to tròn lúng liếng, khuôn mặt trắng hồng, con bé dùng đôi mắt đen láy đầy mong chờ nhìn nàng, mặc cho ai nhìn đều đau lòng được ngay, hận không thể đào tim đào phổi ra dâng lên cho nó.

Hạ Uyển Chi có chút không cưỡng lại được, nhưng cũng biết đây là hoàng cung, không thể để nàng quá làm càn, tránh cho bị người ta nói là dã* hài tử không hiểu quy củ.

**dã: hoang dã, ý nói ở nhà nông không được dạy phép tắc quy củ.*

Tề Diệp cũng thấy, phản phó Quang Thuận đem chén canh trước mặt đưa đến cho Tiểu Nguyệt Nhi. Hạ Uyển Chi có chút ngạc nhiên nhìn hần, hần chỉ cười cười, liếc mắt nhìn Tiểu Nguyệt Nhi một cái lấy lòng rồi cao giọng nói: "Hôm nay trầm thật vui mừng, Hoàng Hậu của trẫm đã bình an trở lại."

Vắn vớ bá quan nghe vậy sôi nổi đứng dậy, cao giọng nói: "Chúc mừng Hoàng Thượng, Hoàng Hậu mẫu nghi thiên hạ, hồng phúc tề thiên."

Lâm Huệ nhìn Hạ Uyển Chi mỉm cười tiếp nhận mọi người bái lạy, oán hận cắn môi.

Đường Tú Dung cảm thấy Hoàng Thượng tươi cười quá chói mắt, ánh mắt bắn về phía Hoàng Hậu lộ ra oán hận thật sâu. Vì sao nàng ta lại còn sống, vì sao phải về đây tranh với nàng?

Tề Diệp nhìn đám người quỳ xuống, khóe miệng mỉm cười nhìn về phía Hạ Uyển Chi, vươn tay về hướng nàng, ánh mắt ôn nhu đến mức không thể tưởng tượng được. Nàng đã từng mê luyến cái ánh mắt này của hần đến mức nào. Chi tiếc rằng biểu tình này không chỉ dành cho riêng nàng, cũng chẳng còn trân quý.

Nàng không chần chờ, đặt tay vào lòng bàn tay hần, cảm giác được ấm áp từ tay hần. Hần nắm tay nàng thật chặt, tựa như đang an ủi. Mặc kệ trong lòng hần sùng ái mình thế nào, nàng biết dù là hư tình giả ý, nàng cũng được hần ân sủng không ít.

Sau khi ngồi xuống, Tề Diệp bắt đầu động đũa dùng bữa, yến hội xem như chính thức bắt đầu. Đồ ăn tinh xảo ngon miệng, Tề Diệp động đũa, người phía dưới lục tục bắt đầu động đũa dùng bữa. Hạ Uyển Chi gỡ xương khỏi một khối thịt cá rồi đặt vào trong chén Tiểu Nguyệt Nhi. Bỗng nhiên trước mặt nàng lại có thêm một cái chén, bên trong là thịt cá béo ngậy đã gỡ xương.

"Trẫm nhớ rõ Hoàng Hậu thích ăn cá." Tề Diệp cười nói.

Hạ Uyển Chi gạt đầu, lại cười đáp: "Tạ Hoàng Thượng nhớ rõ." Nói rồi nàng gấp một cái đầu cá đặt ở trong chén, ý bảo Hạ Bích mang qua cho hần: "Thần thiếp nhớ rõ Hoàng Thượng thích ăn đầu cá."

Tề Diệp nhìn nàng cười: "Uyển Nhi luôn hiểu rõ trẫm."

Vừa dứt lời, liền có đại thần đứng dậy nói: "Hoàng Thượng Hoàng Hậu phu thê tình thâm, thật sự là phúc của thiên hạ."

Tề Diệp nghe thấy thuận tai, cất cao giọng nói: "Thường!"

Đại thần vui mừng hành lễ tạ ơn, nhận được ánh mắt hâm mộ của các vị đại thần khác, lập tức cảm thấy vô cùng vinh quang.

Tiếp theo vài vị đại thần thích nịnh nọt đứng dậy nói lời chúc mừng. Tề Diệp tâm tình rất tốt, ban thưởng không ít đồ vật.

Các phi tần khác thấy bọn họ phu thê tình thâm, lập tức khó chịu trong lòng. Cảm thấy thức ăn hôm nay làm quá khó ăn, nên lời đầu bếp của Ngự Thiện phòng ra chém mới phải, làm ra đồ ăn khiến người khó có thể nuốt xuống, cho ai ăn đây?

Yến hội diễn ra vui vẻ trong chốc lát, Tề Diệp nhớ tới cái gì, nói: "Tần Hiếu Toàn ở đâu?"

Theo lời hần nói, mọi người dùng đũa lại nhìn về phía bên trái, có một ông lão tầm năm hay sáu mươi tuổi đang khom mình đi lên. Có vẻ như vì quá khẩn trương, bước đi cùng tay cùng chân trông rất buồn cười, đi được vài bước còn té ngã một cái.

Hạ Uyển Chi khẩn trương đến mức thiếu chút nữa tiến lên nâng người dậy. Cũng may đã có cung nhân tiến lên, bỗng có một cái thân mình hồng nhật chạy qua. Tiểu Nguyệt Nhi khẩn trương lôi kéo vạt áo Tần lão đầu, ngửa đầu nhìn hần, mặt đầy lo lắng.

Tần lão đầu đối với con bé rất tốt, dù đánh cá vô cùng mệt mỏi, mỗi lần trở về đều sẽ ôm nó vào trong ngực. Biết con bé thích ăn tôm, mỗi lần đánh tôm đều cho nó ăn. Tôm bán rất đắt khách nhưng hần không nỡ bán, đều bảo lão bà làm cho Tiểu Nguyệt Nhi ăn. Bên người không có hải tử, hần xem Tiểu Nguyệt Nhi như tâm can bảo bối, ngậm ở trong miệng sợ tan, nâng ở trong tay sợ rơi.

Hần đối với Tiểu Nguyệt Nhi tốt, tất nhiên Tiểu Nguyệt Nhi cũng thích hần, xem xem, thấy hần té ngã liền ba ba chạy lại đây.

Đối với chủ nhân của thiên hạ, Tần lão đầu không dám làm càn, sờ sờ đầu Tiểu Nguyệt Nhi trấn an, không dám nhìn hoàng đế ngồi trên kia, thanh âm run run: "Thảo dân... Thảo dân có mặt."

"Lần này nếu không phải nguoi cứu Hoàng Hậu của trẫm, trẫm cũng sẽ không còn được gặp lại Hoàng Hậu. Nguoi muốn cái gì cứ việc mở miệng, vàng bạc châu báu, vinh hoa phú quý đều có thể."

Hạ Uyển Chi nghe được nhú mày, không tán đồng với cách biết ơn của Tề Diệp. Tần lão bá không phải người ham vinh hoa phú quý, hần là người thiện tâm, cứu nàng cũng là do có duyên, tất nhiên không cầu hồi báo.

"Thảo dân... Thảo dân không có gì muốn cầu... Thảo dân chỉ hy vọng Hoàng Thượng long thể an khang, Hoàng Hậu phương thể tường hòa, triều đình yên ổn, bá tánh an cư lạc nghiệp." Hần lặp lại những lời Hạ Quốc công nói.

Hạ Uyển Chi có chút ngạc nhiên vì Tần lão đầu nói ra một hơi những lời gọn ghẽ như vậy. Nàng biết lão thành thật ngay thẳng, tất nhiên sẽ không trong giây lát biến thành nịnh hót, nhìn về phía Hạ Quốc công, thấy hần vẻ mặt vừa lòng, liền biết rõ sao lại như thế.

"Tốt!" Tề Diệp nghe vậy cười lớn một tiếng: "Quả nhiên là người đại công vô tư, thiện lương thuần phác."

Tần Lão Đầu có chút thụ sủng nhược kinh cúi đầu, mặt đỏ rần, không biết là kích động hay là hổ thẹn.

"Nếu là thiên hạ có thêm nhiều bá tánh như ngươi, đó là phúc khí của thiên hạ. Trẫm cảm kích ngươi cứu Hoàng Hậu của trẫm, liền ban thưởng ruộng tốt trăm mẫu, bạc trắng ngàn lượng, phong làm Nhân Đức huyện cung."

Mọi người nghe vậy âm thầm kinh ngạc, tức khắc cảm thấy Tần Lão Đầu như trúng phải vận may.

Tần Lão Đầu nghe vậy lập tức bị cái vận may quá lớn này dọa hôn mê bất tỉnh.

Tề Diệp sững sốt một chút, không phản ứng lại kịp. Hạ Uyển Chi phân phó cung nhân nâng người đi xuống, tuyên ngụy qua xem, nàng không yên tâm dẫn Tiểu Nguyệt Nhi theo sau.

Đồ nhà quê!

Không ít người âm thầm chửi một câu rồi phăng phất như không có chuyện gì phát sinh, cùng đồng僚 ăn uống linh đình.

Hạ Uyển Chi vừa đi, Đường Tú Dung cảm thấy mình có cơ hội, bưng chén rượu lên nói: "Hoàng Thượng, thần thiếp kính Hoàng Thượng một ly, chúc mừng Hoàng Thượng!"

Tề Diệp tâm tình không tồi, bưng chén rượu uống một hơi cạn sạch.

Đường Tú Dung cười ngồi xuống. Lâm Huệ ở đối diện quàng qua một ánh mắt khinh thường. Nàng cười nhạt liếc nhìn Lâm Huệ, không để ý ánh mắt cười nhạo của nàng ta, hiện giờ nàng không còn phải sợ người trước mắt nữa.

Rất nhanh Tần Lão Đầu đã tỉnh lại, thấy rõ người canh giữ ở mép giường là ai, vội vàng đứng dậy muốn hành lễ. Hạ Uyển Chi ngăn cản hần: "Không cần đa lễ."

"Nhưng..." Nhưng là ngài là Hoàng Hậu mà, không còn là vị phu nhân gặp nạn nữa đâu.

"Ở trước mặt ta không cần câu nệ." Nàng nói: "Hoàng Thượng ban thưởng cái gì ngài liền nhận lấy, ngày khác cho người đón bá mẫu đến thành Kim Lăng, sau này các người liền ở lại thành Kim Lăng đi."

"Hoàng Hậu nương nương, không được đâu." Tần Lão Đầu sốt ruột nói: "Thảo dân biết là Hoàng Thượng ân điển, có điều thảo dân chịu không nổi, thảo dân vẫn thích ở tại quê nhà..."

Nhẹ nhàng đóng cửa lại, Hạ Uyển Chi thở dài. Nàng biết Tần Lão Đầu đã hạ quyết tâm không ở lại, vậy cũng không cưỡng cầu. Thành Kim Lăng này không phải ai cũng có thể hợp. Nếu lão đã không muốn, sao có thể không dựa theo ý lão mà làm. Cái nơi thị phi này, lão vẫn nên rời xa mới tốt.

Đêm nay khung cảnh không tệ, đom đóm lập lờ, thậm chí không sợ người mà bay qua trước mặt. Tiểu Nguyệt Nhi bị hấp dẫn, nhảy nhót đuổi theo đom đóm. Hạ Uyển Chi thấy con bé hứng thú dạt dào, liền để nó chơi trong chốc lát, nàng đứng ở một bên nhìn.

Không biết qua bao lâu, trên vai lại nặng thêm một chút, ngửi thấy mùi Tiên Hương nhàn nhạt, nàng liền biết là ai.

"Sao Hoàng Thượng lại ra đây?"

"Hôm nay trẫm vui nên uống nhiều hơn mấy chén, ra đây để tỉnh rượu." Nhìn Tiểu Nguyệt Nhi đuổi bắt đom đóm không biết mệt, hần nâng nâng tay, đáng thương cho Quang Thuận công công phải tự mình ra tay đi bắt đom đóm giúp tiêu công chúa.

Rất nhanh lòng bàn tay Tiểu Nguyệt Nhi đã ú một con đom đóm, đưa cho Hạ Uyển Chi xem giống như hiến vật quý, một đôi mắt sáng long lanh nhìn nàng. Tề Diệp nhìn, cảm thấy còn loá mắt hơn cả đom đóm: "Uyển Nhi, khi còn nhỏ nàng cũng giống An Bình bây giờ sao?"

Hạ Uyển Chi dừng một chút mới đáp lời: "Khi còn nhỏ thần thiếp rất an tĩnh."

"Vậy là An Bình giống trẫm." Khi còn nhỏ hần rất thích đom đóm lập lờ, cảm thấy chúng nó vô ưu vô lự còn sẽ tỏa sáng khiến người ta khao khát.

Hạ Uyển Chi cười cười, móc khăn tay ra lau mồ hôi cho Tiểu Nguyệt Nhi. Tiểu Nguyệt Nhi nhìn chăm chăm đom đóm trong tay vô cùng vui sướng. Tề Diệp yêu thương sờ sờ đầu con bé.

"Ba năm nay, Uyển Nhi vất vả rồi." Bỗng dưng, Tề Diệp lên tiếng.

Hạ Uyển Chi sững sốt, cười lắc đầu với hần, cũng không nói gì.

Ba năm chưa xót, một câu "Vất vả rồi" căn bản không đền bù được!

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 158

Edit: Huệ Hoàng hậu

Beta: Rine Đức phi

"Không phải nói chắc chắn nàng ta sẽ chết à? Vì sao nàng ta còn có thể sống sót trở về. Vì sao? Vì sao?" Áp lực nhiều ngày nay rốt cuộc cũng bùng nổ khi nhìn thấy vẻ mặt bình thản của Khang Ninh Vương, nắm tay của Lâm Huệ đập lên hờn người Khang Ninh Vương.

Khang Ninh Vương khẽ rên một tiếng, nắm chặt lấy đôi tay nàng, nàng đau đến mức nhủ mảy: "Dừng tay! Ngươi làm gì?"

"Ngươi nói đi?" Giữa một phen cũng không lại hần, Lâm Huệ hung hăng đá hần một cái. Khang Ninh Vương nhủ mảy trừng nàng, Lâm Huệ trừng mắt nhìn lại. Đôi mắt nàng to tròn, dưới ánh trăng có vẻ đặc biệt quý dị.

"Nàng ta sống sót trở lại, ngươi nói ta làm sao có thể bình tĩnh?" Nhìn bọn hần Đế Hậu tình thâm, nàng hận không thể một phen phóng hỏa đốt chết bọn họ.

"Đã trở lại thì như thế nào, muốn một người chết còn không dễ dàng sao?" Dù Khang Ninh Vương bắt nãn việc nàng vô cớ gây rối, tùy hứng giận chó đánh mèo nhưng cũng không dám nói cái gì nặng lời, ai bảo nàng còn có giá trị lợi dụng.

"Hừ, bốn cung sẽ không tin tưởng người nữa." Đúng vậy, muốn khiến một người chết là rất dễ dàng.

"Tùy người! Chỉ cần đừng làm hài tử của bốn vương chịu liên lụy, người thích làm như thế nào bốn vương cũng mặc kệ." Dứt lời hần tức giận phất tay áo rời đi.

Lâm Huệ thấy thế đuổi theo: "Người có ý gì?"

"Cái gì mà có ý gì?" Khang Ninh Vương cười lạnh nói: "Đừng có dây dưa lộn xộn, nếu để người khác thấy bốn vương, chính là chết cũng không hết tội."

"Sợ hãi sao?" Lâm Huệ cười nhạo: "Thì ra Khang Ninh Vương là người nhát gan, lúc trước khi bò lên giường bốn cung cũng không phải là như vậy, chẳng lẽ người sợ hãi Hoàng Thượng biết Ngũ hoàng tử là huyết mạch của người?"

Tiếng nói vừa dứt, cách đó không xa truyền ra tiếng vang, hai người cả kinh, sắc mặt đại biến.

Khang Ninh Vương tiến lên, đuổi tay bắt lấy được một người lỏi ra.

Cung nữ sợ tới mức vội vàng cầu xin tha thứ: "Vương gia tha mạng, Vương gia tha mạng, nô tỳ không biết gì hết, nô tỳ chưa nghe thấy gì hết."

"Vậy sao?" Khang Ninh Vương cười lạnh đuổi tay lấy dây áo của cung nữ siết chặt cổ nàng ta, cung nữ gãy giữa vài cái liền mềm oặt xuống. Lâm Huệ lạnh lùng nhìn, cũng không sợ hãi. Chuyện như vậy cũng không phải lần đầu tiên, phạm là người phát hiện tư tình của bọn họ đều không sống được nữa.

"Nếu người lo lắng cho Ngũ hoàng tử, như vậy người nên biết, nếu muốn Ngũ hoàng tử ngồi trên vị trí Thái tử, không thể không trừ khử Hoàng Hậu và Thái tử." Nàng hận Hạ Uyển Chi đến tận xương, tất nhiên không cam lòng bị nàng ta ức hiếp. Nàng ta vừa về, quyền lực trên tay nàng liền phải giao ra, đã ném qua mùi vị quyền lực của chủ nhân hậu cung, sao nói buông tay liền buông tay được?

"Yên tâm, bốn vương sẽ cho người biết bốn vương cũng không phải là người nhát gan, càng không phải người vô dụng." Hần đùa giỡn xoa xoa mặt nàng, tay nâng cằm nàng, thổi khí ở bên tai.

"Như thế thì bốn cung liền rửa mắt mong chờ. Đừng làm cho bốn cung thất vọng." Nàng cười gian xảo.

"Yên tâm!"

Thân ảnh hai người dần dần biến mất trong bóng đêm mờ lung. Hậu cung an tĩnh chỉ còn lại tiếng gió thổi lá cây xào xạc. Bỗng nhiên từng tiếng loạt xoạt nho nhỏ vang lên, một thân ảnh chui rúc ra khỏi bụi cây, nhìn thoáng qua cung nữ đang bị treo trên cây ngô đồng, cả người run rẩy. Nửa ngày nàng mới giật mình tỉnh lại, nghiêng ngả lao đảo chạy đi.

Tối hôm qua xác thật Tề Diệp uống say, hứng thú cao nên hai người mây mưa mãi đến đêm khuya mới ngủ. Hạ Uyển Chi thức dậy thì phát hiện trời đã sáng rõ. Hạ Bích bụng nước rửa mặt tiến vào hầu hạ nàng thay quần áo, rửa mặt, chải đầu.

Sáng sớm phi tần lại đây thỉnh an, nàng phân phó vài câu rồi cho bọn họ lui xuống.

Hạ Bích phân phó người hái được hoa tươi làm màu nhuộm móng cho nàng. Hạ Uyển Chi vờn tay nhìn liền ngây ngẩn cả người, móng tay thon dài hiện giờ ngắn ngủn chỉ còn lại có một chút, mười đầu ngón tay bị cắt đến ngắn ngủn, làm nàng nhất thời thích ứng không nổi.

Hạ Bích thấy nàng ngây người, vừa nhuộm móng tay cho nàng vừa nói: "Tối hôm qua Hoàng Thượng tự mình cắt bỏ."

Hạ Uyển Chi thờ dài, biết là cái nguyên nhân gì, biểu tình có chút không được tự nhiên.

Mới nhuộm hai cái móng tay, liền nghe thấy cung nữ tới báo, nói là Lương phi tới, nàng bình thân gật gật đầu.

Lâm Huệ tiến vào hành lễ hàn huyên vài câu rồi nói: "Nương nương, trong cung Liêm Chiêu Dung có một tiểu cung nữ đã chết."

"Sao lại như thế?" Nàng cũng không nâng đầu, nhìn Hạ Bích nghiêm túc nhuộm móng tay cho mình.

"Có vẻ là trộm trâm cài của chủ tử nên chột dạ, thất cổ tự vẫn ở vườn ngô đồng." Lâm Huệ không đổi sắc mặt đáp lời, phảng phất như tối hôm qua không trông thấy tiểu cung nữ kia bị siết chết.

"Nếu vậy, nên xử lý thế nào liền xử lý như thế đi." Nàng không để bụng nói.

Lâm Huệ gật gật đầu, nhìn nàng một cái nói: "Thần thiếp còn có việc, không quấy rầy Hoàng Hậu nương nương nghỉ ngơi."

"Ừ!" Hạ Uyển Chi nhàn nhạt nói: "Trong khoảng thời gian này Lương phi xử lý hậu cung gọn gàng ngăn nắp, bốn cung thật vui mừng. Lương phi vất vả rồi. Có điều tuy rằng quyền lực là thứ tốt, nhưng Lương phi chớ quên, không phải đồ của mình thì vẫn nên giữ tốt bổn phận, tu hú chiếm tổ sẽ luôn chịu người đời si vả."

Lâm Huệ lập tức thay đổi sắc mặt, một đôi mắt mang theo phần nộ nhìn nàng. Hạ Uyển Chi mỉm cười đón ánh mắt ấy: "Như thế nào? Lương phi bắt nãn sao?"

"Thần thiếp không dám, thần thiếp sẽ nhanh chóng đưa phượng ấn lại đây." Lâm Huệ áp xuống xúc động muốn bóp chết nàng, ứng phó thỏa đáng.

Lâm Huệ vừa đi, Hạ Uyển Chi phân phó: "Cho người đi tra xem cung nữ kia chết như thế nào."

"Vâng!" Hạ Bích gật đầu.

Hậu cung không có nhiều kẻ sợ tội tự sát như vậy, sau lưng một sinh mệnh vô tội khẳng định sẽ có bí mật không thể cho ai biết.

Sau khi Tề Diệp hạ triều, Quang Thuận công công mang theo một thánh chỉ đi Chiêu Hoa Cung. Tiểu Nguyệt Nhi được phong làm An Bình công chúa, là Tử công chúa của Đại Tề, được sủng ái và ban thưởng muôn vàn thứ.

Hạ Uyển Chi cho cung nhân liệt kê các vật ban thưởng vào danh sách rồi thu vào túi khó. Tiểu Nguyệt Nhi thường thức chiếc vòng Kê Huyết Thạch trên cổ, vừa nhìn đã biết giá trị xa xỉ, huống chi còn là Tề Diệp tự mình điều khiển.

Tề Diệp sủng ái Tiểu Nguyệt Nhi, dù Hạ Uyển Chi muốn bớt đi cũng khó.

Buổi sáng Tề Diệp đi xử lý triều sự, bọn Tiểu Thái Tử hiếm khi được nghỉ ngơi một ngày. Đã nhiều ngày Hạ Uyển Chi đều chơi cùng bọn họ, bọn họ thân cận với nàng hơn không ít. Tiểu Thái Tử dẫn nàng đi xem ngựa con của hần giống như đang hiến vật quý vậy.

Bà hải từ xúm vào một chỗ liền náo nhiệt không thôi. Tuy rằng Tiểu Nguyệt Nhi không nói và cũng nghe không thấy bọn họ nói cái gì, lại có thể nhìn môi mà hiểu được một chút.

Mới đi vài bước, Hạ Uyển Chi thấy một cái bóng trắng lao tới, thiếu chút nữa tông Tiểu Thái Tử ngã ra đất. Nàng hốt hoảng, còn chưa phản ứng lại liền thấy một con chó trắng lớn đang đặt hai chân ở trên vai Tiểu Thái Tử, đầu lưỡi to lớn đang liếm tới liếm lui trên mặt hắn, khiến Tiểu Thái Tử cười ha ha, cái đuôi con chó vui sướng ngoe nguẩy.

Tiểu Nguyệt Nhi chưa từng gặp qua con chó lớn như vậy, nó đứng lên thì cao ngang người, con bé sợ tới mức sắc mặt đại biến, tránh ở sau lưng Hạ Uyển Chi run bần bật.

Hạ Uyển Chi vừa an ủi Tiểu Nguyệt Nhi, vừa nhìn Tiểu Thái Tử thân mật với con chó, nghe hắn gọi một tiếng "Đậu Đồ", Tử hoàng tử cũng ôm con chó một cách vui vẻ.

Nàng nhớ lại, không dám tin tưởng nhìn con chó to lớn ở trước mắt, không nghĩ tới Đậu Đồ nho nhỏ nay đã to lớn như vậy.

Mấy ngày trước đây vừa lúc Đậu Đồ bị bệnh nên được đưa cho thái giám phụ trách trông giữ, hiện giờ hết bệnh rồi mới được thả ra. Các tiểu chủ tử đã mấy ngày không thấy nó, hai người một chó thân mật một hồi lâu, con chó mới an tĩnh lại.

Tiểu Nguyệt Nhi vừa sợ vừa tò mò nhìn chăm chăm về mặt Đậu Đồ, hâm mộ bọn họ chơi đùa ở bên nhau. Hạ Uyển Chi thấy vậy, bảo nàng đi theo hai vị ca ca cùng nhau chơi. Tiểu Nguyệt Nhi không dám, được nàng cổ động, chân chờ nửa ngày mới thật cẩn thận mà vươn tay. Đậu Đồ đại khái cảm giác con bé có thiện ý, vươn đầu lưỡi liếm một chút, con bé sợ tới mức lại tránh ở phía sau Hạ Uyển Chi.

Đường Tú Dung nhìn mấy người vui cười hớn hở ở cách đó không xa, ánh mắt lóe lên rồi mang theo Lục hoàng tử rời đi. Lục hoàng tử bị nàng kéo đi, lại vẫn hâm mộ nhìn về phía đám người đang chơi cùng Đậu Đồ: "Mẫu phi! Nhi thần cũng muốn chơi với Đậu Đồ."

"Sức sinh đẻ tiền có gì tốt, Sanh Nhi vẫn nên chăm chỉ đọc sách đi. Được phụ hoàng sủng ái mới có thể muốn gì có đó." Nàng muốn dạy dỗ Lục hoàng tử thật sự ưu tú, sao có thể để hắn mê muội mất cả ý chí?

"Có phải là cũng có thể nuôi dưỡng Đậu Đồ hay không?" Lục hoàng tử vui mừng chờ mong hỏi.

Đường Tú Dung lập tức không vui, khuôn mặt trầm xuống nhìn hắn: "Không được!"

Lục hoàng tử sợ tới mức co rúm lại một chút, không dám lại hé răng, cái miệng nhỏ bẹp ra, oa oa khóc lên.

Hạ Uyển Chi nghe thấy tiếng khóc nhìn lại, thấy là mẫu tử bọn họ thì không khỏi nhú nhú mày, trong lòng không vui. Nghĩ tới nàng ta dùng bộ dáng tương tự mình câu dẫn Hoàng Thượng sủng ái, nàng liền bực mình, nhưng tạm thời lại không thể động đến nàng ta.

Càng làm cho nàng tức giận là Tề Diệp không tuân thủ lời thề, nàng vừa rời đi, hắn liền gắm hoa bẻ hẻ, trái ôm phải ấp.

"Nurong nurong, Liêm Chiêu Dung bị bệnh."

"Hôm qua không phải còn khỏe sao?" Hạ Uyển Chi nhú mày.

"Nghe nói tỷ nữ bên cạnh sợ tội thất cổ tự vẫn, nhất thời tức tới ngất xỉu." Hạ Bích nói.

"Đã biết." Nhìn nhìn móng tay đã được tu bổ chỉnh tề, nàng gạt đầu không chút để ý.

Lâm Huệ cẩn thận lấy ra phượng ấn lưu lyến ngắm nhìn, nghĩ tới lập tức phải trả về tay nữ nhân kia. Nàng không cam lòng, không muốn, hận không thể đập nát nó. Lý trí ngăn chặn nàng, vỗ về phượng ấn ôn nhuận trơn bóng, nàng nói nhỏ: "Yên tâm, bốn cung sẽ nhanh chóng đón người trở về, người chỉ có thể là của bốn cung."

Hạ Uyển Chi tùy ý nhìn thoáng qua phượng ấn rồi giao cho Hạ Bích cất. Lâm Huệ nhìn Hạ Bích cầm phượng ấn rời đi, ánh mắt bám theo không tha.

Hạ Uyển Chi uống một ngụm trà rồi nói: "Bốn cung không nghĩ tới người sẽ đưa Hiền phi vào cung."

"Nurong nurong nói đùa, hết thấy đều là duyên phận." Lâm Huệ nhàn nhạt nói.

"Là số mệnh hay là ý người? Có một số việc chung quy không thể thay đổi, vị trí Hoàng Hậu cũng không phải là ai cũng có thể ngồi lên." Nàng trào phúng.

Lâm Huệ không vui trong lòng, lại cũng không dám nói cái gì, nếu bị nàng ta bắt lấy nhược điểm, không phải để nàng ta thực hiện được ý đồ sao? Lâm Huệ biết, hiện tại các nàng đều hận không thể khiến đối phương biến mất ngay lập tức.

Vị trí Hoàng Hậu sao, cứ chờ xem đi!

Dùng đồ ăn sáng xong, chỉ lát sau Tiểu Thái Tử cùng Tử hoàng tử liền đi Thượng Thư phòng học tập. Hạ Uyển Chi cùng Tề Diệp đang nói chuyện, liền nghe thấy giọng Tiểu hoàng tử oa oa khóc lớn truyền đến.

"Phụ hoàng, mẫu hậu... Ô ô... Đậu Đồ... Đậu Đồ...."

Bọn họ nghe tiếng khóc liền đi ra ngoài, liền thấy hai đứa nhỏ vừa đi vừa xoa đôi mắt đầm lệ đi tới, khi trông thấy hai người bọn họ thì chúng càng thêm cảm thấy tủi thân, khóc lớn hơn nữa, một trái một phải ôm chân tìm kiếm an ủi.

Hạ Uyển Chi không rõ nguyên do, thấy bọn hắn khóc đến thương tâm như vậy thì tức khắc đau lòng, vừa lau nước mắt cho bọn hắn vừa dịu dàng dỗ dành.

Tề Diệp hỏi bà vú: "Sao lại thế này?"

Bà vú co rúm lại một chút, đáp: "Không biết tại sao mà Đậu Đồ Tiểu Thái Tử nuôi đã chết..."

Tối hôm qua Đậu Đồ còn rất tốt, nghe thấy động tĩnh còn cong lưng sủa vài tiếng, xem như nhắc nhở. Mỗi lần đi Thượng Thư phòng Tiểu Thái Tử đều sẽ ghé xem Đậu Đồ, ai ngờ hôm nay lúc tới lại thấy nó ngã trên mặt đất không nhúc nhích. Tiểu Thái Tử tò mò đẩy đẩy, Đậu Đồ đã lạnh băng cứng đờ.

Từ nhỏ đến lớn, Đậu Đồ luôn làm bạn với bọn họ, tình cảm sâu sắc, hiện giờ vô duyên vô cớ mà chết, khẳng định là bọn họ đau lòng không thôi. Hạ Uyển Chi thấy bọn hắn khóc thật khổ sở, chỉ biết nhẹ nhàng vỗ về.

Tề Diệp gọi Quang Thuận công công tới, phân phó hắn chôn Đậu Đồ.

Bọn Tiểu Thái Tử vừa nghe kích động kêu to: "Phụ hoàng, Đậu Đồ chỉ là bị bệnh, cho ngự y nhìn là tốt rồi."

"Ừ, là bị bệnh. Phụ hoàng gọi ngự y đi nhìn một cái." Tề Diệp nói theo hắn, liếc nhìn Quang Thuận công công một cái. Quang Thuận hiểu ý phân phó đồ đệ kéo Đậu Đồ ra ngoài mai táng, miễn cho hai vị tiểu chủ tử càng nhìn càng thương tâm.

Nghe phụ hoàng nói như vậy, bọn họ không nghi ngờ gì, dần dần thu nước mắt, không biết rằng Đậu Đồ không thể về được nữa.

Tề Diệp nói mấy câu cùng bọn họ, sai bà vú dẫn đi Thượng Thư phòng học tập. Hạ Uyển Chi lo lắng: "Nếu bọn nhỏ biết Đậu Đồ đã chết, tìm không thấy Đậu Đồ khẳng định sẽ khóc quấy."

"Tiểu hài tử rất nhanh quên, qua mấy ngày thì tốt rồi. Hơn nữa, bọn chúng chính là hoàng tử, không thể mê muội mất cả ý chí." Tề Diệp nghiêm trang nói.

Lời nói là nói như thế, nhưng hai đứa nhỏ mấy ngày không thấy Đậu Đồ, tìm một hồi lâu vẫn không thấy liền bắt đầu khóc lóc. Thậm chí Tứ hoàng tử bắt đầu lăn lộn trên mặt đất, thật đúng là tổn hại thể diện hoàng gia.

Tề Diệp nhìn mà đau đầu không thôi, xách cổ áo ôm hấn vào trong ngực. Tứ hoàng tử không thuận theo, không buông tha, khóc nháo không thôi, đã dơ cả long bào hấn. Tề Diệp nhủ mảy, lớn tiếng nói: "Không cho khóc!"

Hai đứa nhỏ đều bị hấn trảm mặt dọa sợ, lập tức quên khóc. Có điều cũng chỉ trong chốc lát, bọn chúng biết phụ hoàng yêu thương mình, lại bắt đầu xoa đôi mắt oa oa khóc lớn: "Ta muốn Đậu Đồ, ta muốn Đậu Đồ, muốn Đậu Đồ..."

Tiểu Thái Tử phủ ớ trên vai nằng khóc đến rồi tỉnh rồi ngủ, nằng cảm giác trên vai ướt hết một mảng, chân tay luống cuống đỡ hấn.

Tề Diệp bị bọn chúng quấy đến không có biện pháp, cuối cùng đáp ứng đưa một con chó nhỏ giống Đậu Đồ cho chúng nuôi, lúc này chúng mới bỏ qua.

Hạ Uyển Chi ngủ trưa dậy, Hạ Bích tiến vào hầu hạ: "Nương nương, có vẻ là Đậu Đồ ăn nhầm thuốc chuột mới chết." Ở trong cung nhiều người như vậy, chỉ cần là nơi có người, dù là hoàng cung cũng sẽ có chuột. Chuột rất phá phách, cứ cách một đoạn thời gian sẽ chuẩn bị thuốc chuột, không ngờ tới Đậu Đồ lại ăn nhầm thuốc chuột mà chết, làm hai tiểu chủ tử đau lòng một hồi.

Nàng chưa nói cái gì, chỉ cần không phải bị người cố ý hại chết là được. Đậu Đồ là thú vật, tất nhiên không biết hoàng cung hiểm ác. Nếu nó biết thì sẽ không ăn lung tung để dẫn tới vô tội mất đi tính mạng.

Không qua mấy ngày, Quang Thuận công công liền ôm hai con chó trắng lông xù đi vào Chiêu Hoa Cung. Tề Diệp cười nhìn hai đứa nhỏ tròn mắt hơn hờ vây quanh hai chú chó con.

Tiểu Nguyệt Nhi chăm chăm nhìn các ca ca đều có được một chú chó con đáng yêu làm bạn, nó hâm mộ không thôi lôi kéo tay áo Hạ Uyển Chi. Hạ Uyển Chi ý bảo nó cầu phụ hoàng.

Tiểu Nguyệt Nhi nhìn hiểu, hướng đôi mắt trông mong, khát vọng, lấy lòng nhìn qua hấn. Tề Diệp nhìn bộ dáng đáng yêu của con bé, hấn không thể móc tim đào phổi ra cho nó. Hấn tiếp nhận lồng sắt trong tay Quang Thuận công công, xóc khấn vải lên, bên trong là một con mèo nhỏ lông xù trắng tinh như tuyết. Đột nhiên thấy ánh sáng, con mèo nhỏ meo một tiếng.

Tiểu Nguyệt Nhi đưa tay đón lấy con mèo nhỏ một cách nằng nịu, vui sướng đến mức khuôn mặt nhỏ hồng hồng. Tề Diệp ôm con bé vào trong ngực cười nói: "Phụ hoàng đưa nó cho An Bình được không?"

Con bé rất thích, đương nhiên là quá tốt. Tiểu Nguyệt Nhi gật đầu thật mạnh, xoa xoa đầu mèo nhỏ, lông xù xù làm lòng người cũng thấy mềm mại.

"Vậy cũng được, chỉ cần thom phụ hoàng một cái, sẽ đưa nó cho An Bình." Hấn đưa ra yêu cầu.

Tiểu Nguyệt Nhi suy nghĩ trong chốc lát, đưa đầu lại gần, hôn một cái lên má hấn. Tề Diệp cảm thấy tâm như bị nữ nhi đáng yêu này của mình làm mềm nhũn cả ra, vui sướng đến mức hôn bẹp một cái lên mặt nằng, để lại cả một dấu đỏ trên khuôn mặt nhỏ trắng nõn.

Có sủng vật nhỏ chơi cùng bọn chúng, hai đứa nhỏ cũng không ảm ỉ nữa, đặt hết tình cảm dành cho Đậu Đồ lên sủng vật này.

Thấy bọn chúng đều ngoan ngoãn, Tề Diệp mới nhẹ nhàng thở ra, cùng Hạ Uyển Chi nhìn thoáng qua nhau, đều cười bất đắc dĩ.

"Hoàng Thượng tặng chó con cho bọn hấn?" Đường Tú Dung nhủ mảy.

"Nô tỳ tận mắt nhìn thấy Quang Thuận công công ôm hai chú chó con đưa đi Chiêu Hoa Cung. Nghe nói An Bình công chúa được một con mèo ngoại quý giá." Tỷ nữ nói: "Không bằng nô tỳ lại đưa chút đồ ăn cho chúng nó?"

"Không cần, chỉ là ba con súc sinh mà thôi, dù có độc chết Hoàng Thượng cũng sẽ đưa lại con khác. Chỉ cần bọn họ được sủng ái, dù là muốn sao trên trời, chỉ sợ Hoàng Thượng cũng sẽ hái xuống đưa cho bọn họ." Từ khi Hoàng Hậu trở về, đã lâu Hoàng Thượng không có tới thăm nàng, cũng không dùng bữa cùng nàng và Lục hoàng tử.

Đã từng cho rằng Hoàng Thượng có tình đối với mình, không nghĩ tới Hoàng Hậu vừa về nàng liền thất sủng hoàn toàn. Hoàng Thượng quan tâm chỉ có nữ nhân ở Chiêu Hoa Cung kia, thì ra nàng cũng chỉ là một kẻ thế thân mà thôi.

Sao nàng lại có thể nguyện ý trở thành thế thân cho người khác, trơ mắt nhìn Hoàng Thượng càng ngày càng vắng vẻ nàng?

Chỉ cần nữ nhân kia chết đi, trên đời này không còn ai có thể ngăn cản nàng được sủng ái. Cẩn cẩn mỗi, Đường Tú Dung âm thầm hạ quyết tâm.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 159

Edit: Huệ Hoàng hậu

Beta: Rine Đức phi

Hội cung không bao lâu, thời tiết bắt đầu trở lạnh, quân sự Tư y cục tự mình làm hai bộ y phục cho Hạ Uyển Chi, đều dùng vải dệt thượng đẳng. Nàng cũng đo kích cỡ cho bọn Tiểu Thái Tử, bắt đầu chuẩn bị quần áo mùa đông. Thành Kim Lăng ở phương bắc, mùa đông có hơn phân nửa thời gian bị tuyết trắng bao trùm, tất nhiên không thể thiếu quần áo giữ ấm.

Tiểu Nguyệt Nhi biết sẽ có quần áo mới thì thật vui sướng, loanh quanh chọn lựa gấm vóc mình thích để làm váy áo. Hạ Uyển Chi cảm thấy đã để con bé thiệt thòi, ba năm trước tuy rằng không để nó thiếu ăn thiếu mặc, nhưng so ra vẫn kém hơn nhiều cuộc sống ở hoàng cung.

Hiện giờ nàng bắt đầu xử lý sự vụ hậu cung, các việc như chuẩn bị quần áo mùa đông, than đốt đều phân phó đi xuống. Chỗ Thái Hậu nàng tự mình đi một chuyến, ba năm không gặp, nhìn kỹ Thái Hậu cũng già đi một chút, bên tai cũng nhiều thêm vài sợi tóc bạc.

Thái Hậu đối với nàng không lạnh không nóng, bởi vì chuyện của Triệu Tĩnh Di mà canh cánh trong lòng. Sau đó bà cũng đưa tú nữ khác tiến cung, chỉ tiếc là ở trong hậu cung ân sủng thường thường, không thành được việc gì.

Cuối mùa thu, Thúy Hoa son nhin như bị lửa đốt, đỏ cả một vùng như buổi ráng chiều, nổi bật dưới nền trời xanh mây trắng, đẹp như tiên cảnh.

Gần đây Tề Diệp không quá bận rộn triều chính, hoa màu cũng thu hoạch kha khá, bá tánh đã bắt đầu chuẩn bị cho cửa ải cuối năm. Vì vậy hắn nói muốn tổ chức gia yến ở Thúy Hoa son, ngắm cảnh lá phong.

Hạ Uyển Chi tán đồng gật đầu, sai Hạ Bích phân phó xuống dưới, bày biện rượu ngon và đồ ăn ở trong đình giữa sườn núi của Thúy Hoa Sơn. Phóng tầm mắt ra xa, nhìn lá phong đỏ đỏ một vùng, xác thật làm người vui vẻ thoải mái.

Trang điểm xong, nàng nhìn nhin trong gương, thấy khuôn mặt đã trắng lên thực vừa lòng, phân phó: "Bạch ngọc cao dùng cũng không tệ lắm, đã trắng lên không ít."

"Nô tỳ nhìn cũng thấy thế, không hổ là công phẩm. Da thịt nương nương như tuyết, mặt mày như họa, nô tỳ nhìn còn nhìn tới ngây ngốc." Hạ Bích lấy lòng.

"Cái miệng nhỏ này càng ngày càng khéo." Không ai không thích nghe lời nói khen ngợi, nàng cũng không ngoại lệ.

"Ngày mai lại đưa một chút tới đây, nên dùng bạch ngọc cao thường xuyên mới được."

"Vâng!"

Hậu cung này không có nữ nhân xấu, tất nhiên nàng cũng không muốn dung nhan thua kém kẻ khác. Rồi đi ba năm, nàng không thể bảo dưỡng da thịt, trở về đây so với nữ nhân hậu cung cả ngày trang điểm đến chói lọi, bảo dưỡng tinh tế thì màu da của nàng âm đậm hơn rất nhiều.

Nàng cũng không thể để mình bị ghét bỏ trên phương diện dung mạo, mỗi ngày đều sử dụng bạch ngọc cao. Nghe nói dùng được liệu trân quý cùng với phương pháp bí mật chế thành, có thể làm da thịt trắng nõn như tuyết, mềm mịn như trứng gà mới lột.

Cho nên khi nàng mặc trang phục lộng lẫy xuất hiện, không chỉ là Tề Diệp lập tức kinh diễm, mà phi tần khác cũng âm thầm căn mộ, đỏ mắt không thôi.

Tề Diệp mỉm cười nhìn nàng, Hạ Uyển Chi bình tĩnh, bước đi nhẹ nhàng chậm chậm về phía hắn. Hai người đứng chung một chỗ đều có khí tức quân vương tỏa ra.

Thái Hậu thấy Hoàng Thượng đặc biệt chú ý nàng, ở trong lòng hừ một tiếng. Khi Hạ Uyển Chi hành lễ với bà, biểu tình bà nhàn nhạt. Hạ Uyển Chi cũng không để ý, đứng dậy nắm lấy tay Tiểu Nguyệt Nhi.

Bọn họ lục tục đi lên theo cấp bậc. Chung quanh đều là lá phong đỏ rực, trên mặt đất cũng có rất nhiều lá phong, dẫm lên nghe lạo xạo. Cuối thu mát mẻ, một đám người thông thả dạo quanh. Tiểu Nguyệt Nhi chưa thấy qua lá cây xinh đẹp như vậy, nhặt một chiếc lá phong trên mặt đất ngắm nhìn, rồi yêu thích cái lên tóc. Hạ Uyển Chi cười sờ sờ đầu con bé, sửa sang lại chiếc lá trên đầu nó một chút, thoạt nhìn càng thêm xinh đẹp.

Tiểu Nguyệt Nhi đã rất gần gũi với Tề Diệp, biết nó thích ăn đồ vật, Tề Diệp dùng đồ ăn ngon để "thư phục" được con bé. Tiểu Nguyệt Nhi mang theo lá cây xinh đẹp đến cho hắn xem, Tề Diệp mỉm cười chậm rãi nói: "Thật xinh đẹp!"

Con bé vừa nghe liền vui sướng tươi cười rạng rỡ, vươn tay về phía Tề Diệp. Tề Diệp cũng không để bụng ánh mắt mọi người, ôm nó vào trong ngực.

Thái Hậu thấy hắn không màng uy nghiêm Đế vương sùng ái Tiểu Nguyệt Nhi, không vui nhú nhú mày. An Nhiên công chúa ở một bên thì hâm mộ lại ghen ghét nhìn Tiểu Nguyệt Nhi, nàng hy vọng phụ hoàng cũng có thể ôm mình một cái.

Đi dạo một hồi lâu, bọn họ mới đến trong đình. Các nàng đều là người sống trong nhung lụa, đi trong chốc lát liền mệt đến mồ hôi đầm đìa, hành lễ xong liền ngồi nghỉ ngơi.

Hạ Uyển Chi nhìn Tiểu Thái Tử mồ hôi đầy đầu, móc khăn tay lau mồ hôi cho hắn. Từ hoàng tử thấy thế không cam lòng yếu thế cũng chen lại gần. Nàng cười cười, nghiêm túc lau mồ hôi cho bọn chúng, lột quýt cùng quả hồng cho chúng ăn.

Trên bàn bày đầy các loại hoa quả, Tiểu Nguyệt Nhi thấy quả quýt thì muốn ăn. Tề Diệp tự mình lột một trái cho nó ăn. Con bé ăn từng miếng từng miếng ngon miệng, các phi tần hâm mộ nhìn Tiểu Nguyệt Nhi ngồi trên đùi hắn, trong lòng chua như uống phải giấm.

Ăn trái cây, uống trà, vũ cơ hòa theo tiếng nhạc, gió nhẹ thổi tới, lá phong như lửa sàn sạt rung động. Rừng phong Thúy Hoa Sơn là cảnh đẹp nhất hoàng cung, cũng là cảnh đẹp nhất thành Kim Lăng. Chỉ tiếc bá tánh bình dân chỉ có thể từ rất xa ở ngoài cung mà nhìn qua, căn bản không thể thưởng thức cảnh đẹp thật sự của Thúy Hoa Sơn, càng không thể thả mình lạc vào trong cảnh.

Tiểu Thái Tử ăn một lát, lôi kéo tay áo Hạ Uyển Chi, có chút không được tự nhiên nói: "Mẫu hậu, Sách Nhi muốn đi ngoài."

Nàng sai bà vú dẫn hắn đi. Tiểu Thái Tử không vui, chăm chăm nhìn nàng. Nàng thờ dãi, đứng dậy nắm tay dẫn hắn đi ngoài, ai biết Từ hoàng tử nghe thấy được cũng đòi đi. Nàng liền một trái một trái phải đất tay hai đứa nhỏ rồi đi.

Tiểu Nguyệt Nhi ngồi trên đùi Tề Diệp cho rằng bọn họ đi chỗ nào, giẫy giụa trượt xuống, bắt lấy tà váy Hạ Uyển Chi. Nàng quay đầu nhìn lại, tức khắc dờ khóc dờ cười, chỉ có thể mang theo bà đứa cùng đi.

Cách đó không xa có một cái nhà xí dựng tạm thời, nàng để Tiểu Thái Tử đi vào...

Lúc sau ba đứa nhỏ lại bắt đầu nhẹ nhàng nhảy nhót, chợt thấy cái gì đó bò trên đám lá cây, bị hoảng sợ, cả ba vội chạy qua tránh ở phía sau nàng, vừa sợ hãi vừa thăm dò nhìn qua vật nhỏ kia.

Đột nhiên một thân ảnh màu nâu vụt một cái qua trước mắt bọn họ, chui vào một đồng lá cây không thấy đâu nữa. Bọn họ nhìn mà sững sốt một chút, đột nhiên Tiểu Thái Tử kích động kêu to: "Mẫu hậu mẫu hậu, là sóc, là con sóc, Tiểu Minh Từ không gạt người."

Tiểu Minh Từ là tiểu thái giám hầu hạ ở bên cạnh Tiểu Thái Tử.

"Là sóc, đừng đi qua đó, nguy hiểm!" Hạ Uyển Chi giữ chặt Tiểu Thái Tử đang muốn đuổi theo con sóc, sợ hắn té ngã sẽ bị nhánh cây cửa bị thương.

Thúy Hoa Sơn không nhỏ, ngoại trừ cây phong còn trồng không ít tùng bách, cho nên có sóc cũng không kỳ quái. Chỉ là nàng không nghĩ tới con sóc chỉ to hơn con chuột một chút ở cái đuôi, lông cũng xù xù hơn một ít mà thôi.

Lần đầu tiên ba đứa nhỏ thấy sóc khó tránh khỏi tò mò, trên Thúy Hoa Sơn có không ít sóc, bọn chúng đi một chút liền phát hiện được vài con, đứa nào cũng "woa woa" kêu to.

Hạ Uyển Chi sợ bọn nhỏ té ngã nên nhìn chăm chăm vào hai đứa nhỏ, chờ nàng ý thức được thiếu mất một đứa, quay đầu lại thì đã không thấy Tiểu Nguyệt Nhi đâu. Lúc này người theo hầu mới phản ứng lại, hoảng mang rồi loạn đi tìm. Nàng cũng lo lắng sợ con bé lạc, Tiểu Nguyệt Nhi sợ hãi nhất định sẽ bị dọa khóc.

Quả nhiên, khi các nàng tìm được người thì con bé đang nằm rạp trên mặt đất, nắm tay nhỏ đang xoa đôi mắt. Nàng thấy một thân ảnh hồng hồng hốt hoảng rời đi, nhúu nhúu mảy. Lo lắng cho Tiểu Nguyệt Nhi, nàng chạy nhanh tới bé Tiểu Nguyệt Nhi lên, liền thấy trán con bé cháy máu. Tứ hoàng tử thấy máu đỏ tươi liền bắt lấy tay ca ca, sắc mặt trắng bệch, nhìn thêm một cái liền hôn mê bất tỉnh.

Hạ Uyển Chi vội vàng móc khăn tay ra cầm máu cho Tiểu Nguyệt Nhi. Khi thấy Tứ hoàng tử hôn mê, nàng có chút không phản ứng kịp. Hạ Bích ôm Tứ hoàng tử nói: "Nương nương, Tứ hoàng tử rất sợ máu tươi, vừa nhìn thấy liền sẽ ngất xỉu, chi cần nghỉ ngơi một lát là ổn, nương nương đừng lo lắng."

Nàng nhẹ nhàng thở ra, không nghĩ tới Tứ hoàng tử có tật kì quái như vậy, lập tức cảm thấy nàng làm mẫu hậu cũng không tốt, có chút tự trách.

Miệng vết thương trên trán không nhỏ, như bị một nhánh cây chọc rách, máu tươi thấm ướt khăn tay trắng tinh. Nàng vội vàng ôm con bé hỏi Chiêu Hoa Cung, các cung nhân hoàng loạn đi theo. Hạ Bích ôm Tứ hoàng tử cũng theo đuôi rời đi. Tiểu Thái Tử đã chẳng còn tâm tình ngắm sóc, vô cùng lo lắng cho đệ đệ muội muội.

Trên đường bà vú muốn tiến lên ôm lấy Tiểu Nguyệt Nhi, nhưng dù Hạ Uyển Chi cảm thấy hai tay tê mỏi cũng không buông ra, thế nào cũng phải tự mình ôm mới yên tâm. Tiểu Nguyệt Nhi bị đau, lại không tiếng động mà khóc, nước mắt tuôn như mưa, làm ướt vạt áo nàng, máu tươi cũng làm dơ cung trang của nàng.

Nàng mới vừa trở lại Chiêu Hoa Cung, ngự y đã vội vàng đến. Tứ hoàng tử bị ôm rời đi, tránh cho tình lại thấy máu tươi lại hôn mê bất tỉnh.

Không bao lâu sau, Tề Diệp nghe tin báo mà đến, nhìn Tiểu Nguyệt Nhi bị thương thì đau lòng nhúu mảy, răn dạy Hạ Bích cùng bà vú, các nàng sợ tới mức quỳ trên mặt đất thỉnh tội trách phạt.

Ngự y rửa sạch miệng vết thương cho Tiểu Nguyệt Nhi, con bé đau đến mức há miệng gào khóc, nước mắt rơi không ngừng, giấy gừa không cho ngự y xử lý. Hạ Uyển Chi bắt lấy tay nàng, dỗ nàng. Tiểu Nguyệt Nhi nghe không được, lại không lên tiếng được, chỉ là nước mắt cứ tuôn ra. Nàng nhìn mà tim như bị vỡ nát, chỉ có thể dịu dàng vỗ về con bé.

Tề Diệp không biết nên làm cái gì bây giờ, chỉ là đặt tay ở trên vai nàng an ủi, nhìn Tiểu Nguyệt Nhi khóc quá sức thương tâm, hận không thể bị thương thay cho con bé.

Chờ băng bó xong, không chỉ ngự y mồ hôi đầy đầu, Hạ Uyển Chi cũng không khá hơn là bao, ôm người vào trong ngực, vừa khẽ đung đưa vừa vỗ vỗ lưng con bé. Không bao lâu sau, Tiểu Nguyệt Nhi đã bị dỗ ngủ thiếp đi, chỉ là khóe mắt vẫn còn ướt nhẹp, cái mũi đôi mắt đều hồng hồng, ai nhìn cũng đau lòng.

Nàng báo Hạ Bích các nàng đứng dậy, cầm khăn tay lau nước mắt cho Tiểu Nguyệt Nhi, phủ chăn lên rồi bảo bà vú canh chừng. Tề Diệp thấy nàng lo lắng, móc khăn tay lau mồ hôi cho nàng: "Ngự y nói chi cần tình dưỡng tốt, sẽ không có trở ngại gì."

"Một vết rách lớn như vậy, nếu lưu sẹo thì biết làm sao?" Nàng rất lo lắng, đối với nữ hài tử, dung mạo rất quan trọng. Nếu bị phá tướng, dù sao Tiểu Nguyệt Nhi là công chúa kim chi ngọc điệp cũng không phải không gả đi được, chỉ là nàng không muốn con bé một lần nữa trở thành đề tài cho người khác nghị luận sau lưng, đầu tiên là cảm xúc, sau lại là phá tướng.

Tề Diệp nhúu mảy, ần ần lo lắng, gọi ngự y: "Trẫm lệnh cho người, nhất định phải chữa khỏi cho An Bình công chúa, không để lưu lại một chút vết tích nào."

"Cái này..." Ngự y tức khắc thay đổi sắc mặt, khó xử nói: "Hồi bẩm Hoàng Thượng, dù vi thần là Hoa Đà trên đời cũng không dám nói có thể trị liệu không lưu sẹo, vết thương của An Bình công chúa hơi sâu, vi thần chỉ có thể làm hết sức."

Hạ Uyển Chi vừa nghe liền thay đổi sắc mặt, Tề Diệp cũng không vui: "Đồ vô dụng, trẫm giữ các người để làm gì, người đâu..."

Còn chưa nói xong, Hạ Uyển Chi đã kéo hần lại: "Hoàng Thượng!"

Tề Diệp hiểu rõ ý nàng, không vui vầy vầy tay, ý bảo ngự y lui xuống đi, ngự y cảm kích hành lễ với Hạ Uyển Chi rồi lui xuống. Nếu không nhờ nàng mở miệng, chi sợ cái đầu của hần phải chuyển nhà rồi. Gần vua như gần cọp, chén cơm ở ngự y viện này cũng không dễ ăn.

"Đừng lo lắng, trẫm nhất định sẽ cho người trị liệu tốt vết thương của An Bình." Hần nhìn Hạ Uyển Chi nặng nề tâm sự, lên tiếng an ủi.

Hạ Uyển Chi gạt đầu, nghĩ đến chứng sợ máu của Tứ hoàng tử, nàng hỏi: "Sao Trúc Nhi thấy máu tươi liền té xỉu?"

Hỏi đến cái này, Tề Diệp thờ dài, nắm tay nàng nói: "Ngự y nói không phải bệnh nặng, chi cần không thấy máu tươi cùng đồ vật đỏ như máu thì sẽ không có việc gì, đừng lo lắng."

Sao có thể không lo lắng? Nếu là ngày nào đó hần nhìn thấy máu tươi, hoặc là thấy đồ vật đỏ như máu, lúc đó bên người lại không có ai, ngất xỉu rồi té bị thương thì làm sao?

Tứ hoàng tử tinh lại liền thấy mẫu hậu ngồi ở mép giường, hần làm nũng rúc đầu vào trong lòng ngực nàng: "Mẫu hậu!"

"Ngoan!" Nàng yêu thương xoa xoa đầu Tứ hoàng tử, hỏi: "Có chỗ nào không thoải mái không?"

"Không có!" Tứ hoàng tử rúc ở trong lòng ngực nàng chốc lát rồi hỏi: "Ca ca đâu? Ta muốn tìm ca ca chơi." Nhìn khí sắc hần không tồi, Hạ Uyển Chi gạt đầu cho phép, để bà vú ở bên cạnh chăm sóc.

Không bao lâu An Nhiên công chúa tới, thấy nó có chút sợ hãi, đôi tay gắt gao nắm lấy làn váy, bộ dáng chột dạ khăn trương. Nàng trầm khuôn mặt nói: "Biết tại sao hôm nay gọi người tới không?"

An Nhiên công chúa lắc lắc đầu: "Nhi thần không biết!"

"Ừ, An Bình công chúa té ngã, đổ máu, người biết là ai gây ra không?" Nàng nhìn An Nhiên công chúa mặc một bộ hồng đào, tuổi còn nhỏ liền tàn nhẫn như thế, mặc kệ là nàng ta đẩy ngã hay là Tiểu Nguyệt Nhi tự ngã, nàng ta lại không nâng con bé dậy, cũng không gọi người, có thể thấy là rắp tâm bắt lương.

"Không phải nhi thần, không phải nhi thần, là tự con bé té ngã, không liên quan đến nhi thần, nhi thần không hề đẩy nó." Rốt cuộc An Nhiên công chúa vẫn là một hài tử, muốn thoái thác lại càng lộ rõ.

Nàng đen mặt: "Người là ty tử, nhìn muội muội bị thương không cứu, còn nói không phải người đẩy ngã?"

An Nhiên công chúa sợ tới mức "oa oa" khóc lớn, chột dạ sợ hãi. Con nhỏ đáng ghét kia chính là nàng đẩy ngã, ai bảo phụ hoàng tốt với nó như vậy. Nàng nhìn không quen, không thích, ai bảo cái con nhỏ đáng ghét kia đứng không vững?

Tiểu hài tử chính là phiền toái như vậy, người muốn trách phạt cũng không được, chi cần khóc lên, mặc kệ người có khó xử hay không, đều là người lớn đuối lý. Lần này cũng không ngoại lệ, sau khi Thái Hậu biết được răn dạy Hạ Uyển Chi: "Hoàng Hậu hiền đức lương thiện, sao có thể khó xử một cái hài tử. Tuy rằng nó không có mẹ đẻ yêu thương, nhưng có ai gia làm chủ."

Một câu nói, tất cả đều là Hạ Uyển Chi không phải. Nàng nói: "Thái Hậu hiểu lầm, bổn cung chưa làm gì khó xử An Nhiên công chúa cả. Là chính nàng hối hận, không nên đẩy An Bình công chúa khiến con bé bị thương nên mới khóc."

"Phải không?" Thái Hậu nhướn mày hỏi An Nhiên công chúa.

An Nhiên công chúa đỏ đỏ mắt nhìn Hạ Uyển Chi lại nhìn Thái Hậu, nói: "An Nhiên không có, là An Bình công chúa tự mình té ngã. Chuyện không liên quan đến An Nhiên, mẫu hậu oan uổng

cho nhi thần." Có Thái Hậu chống lưng, An Nhiên công chúa bắt đầu diễn đạo thực hư.

Thái Hậu nói: "Hoàng Hậu cũng nghe thấy, An Nhiên nói không phải nó. Đứa nhỏ này trước giờ luôn thiện lương thành thật." An Nhiên phối hợp gật gật đầu, nhưng lại không dám nhìn Hạ Uyển Chi.

Hạ Uyển Chi cười cười trào phúng: "Nếu An Nhiên công chúa nói như vậy, bổn cung cũng coi như thấy nàng còn nhỏ không hiểu chuyện mà không nói nhiều. Thái Hậu phải biết rằng, một hài tử phải được dạy dỗ thành thật thiện lương, đức hạnh đoan chính từ khi còn nhỏ, nếu không sau này gặp chuyện chính là bản thân nàng."

"Hoàng Hậu đang nói ai gia không biết dạy dỗ hài tử sao?" Thái Hậu không vui, không ai dám ở ngay trước mặt nói bà không biết dạy dỗ hài tử, lời này của nàng ta rõ ràng là đang vả vào mặt bà.

"Thái Hậu bớt giận, thần thiếp không có ý tứ này." Hạ Uyển Chi ngoài miệng nói như vậy, nhưng biểu tình cũng không phải vậy, Thái Hậu nhìn mà càng giận dữ.

"Vậy người có ý tứ gì?" Thái Hậu kiên quyết ép hỏi, rất có bộ dáng người không cúi đầu sẽ không bỏ qua.

"Bổn cung có ý tứ gì trong lòng Thái Hậu biết rõ ràng, hà tất còn phải hỏi nhiều?" Nàng không cam lòng yếu thế đáp lại.

Thái Hậu nghe vậy tức giận không nhẹ, không ngờ nàng ta sẽ chất vấn mình như vậy, làm bộ đáng khó thờ muốn té xỉu: "Tức chết ai gia, người có cái thái độ gì đây. Uổng cho người là Hoàng Hậu, lại đại nghịch bất đạo, không tuân thủ hiếu đạo, ai gia không có Hoàng Hậu như vậy... Hoàng Thượng, Hoàng Thượng đâu?"

Tề Diệp vội vàng đến, nhìn không khí quái dị trong phòng. Ở trên đường hần cũng đã nghe nói, hần hành lễ với Thái Hậu: "Nếu Thái Hậu không thoải mái, trẫm sẽ truyền ngự y đến xem qua cho Thái hậu."

"Xem cái gì mà xem? Còn không bằng chết đi cho xong, có người ước gì ai gia nhanh chết đi để nàng dễ dàng một tay che trời." Thái Hậu trừng mắt nhìn Hạ Uyển Chi, nói mĩa nói mai.

Tề Diệp cảm thấy đau đầu, một bên ngon ngọt an ủi Thái Hậu, một bên nói với Hạ Uyển Chi: "Hoàng Hậu, nhanh lại đây thỉnh tội với Thái hậu."

Hạ Uyển Chi bất động, không cam lòng cúi đầu.

Thấy thế, Thái Hậu lại làm bộ làm tịch bắt đầu than trời trách đất: "Thôi thôi, cái gì mà xuất thân thế gia, người được dạy dỗ ra còn không bằng một cái thôn phụ son đã, thôn phụ son đã còn biết hiếu thuận tương bối..."

"Hoàng Hậu!" Tề Diệp biết nếu Thái Hậu nói thêm gì nữa, chỉ sợ Hạ Uyển Chi sẽ rơi vào tội danh bất hiếu, nhủ mảy nói.

Hạ Uyển Chi cắn cắn môi, cực kì không tình nguyện đi đến trước mặt Thái Hậu: "Thái Hậu đại nhân đại lượng, xin lượng thứ thần thiếp nhất thời ngu dốt."

"Hoàng Hậu à, người là nhất quốc chi mẫu, mẫu nghi thiên hạ, sao có thể làm ra việc bất hiếu. Hôm nay nể tình Hoàng Thượng ai gia không truy cứu. Hoàng Hậu vẫn nên đọc《nữ giới》,《hiếu đạo》nhiều hơn đi."

"Vâng!" Nắm tay đặt ở trước người siết chặt, nghẹn cả một hơi làm nàng hô hấp không thông, muốn phát tiết một phen.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 160

Edit: Huệ Hoàng hậu

Beta: Rine Đức phi

"Nương nương, Hoàng Thượng đến đây." Hạ Bích xốc rèm châu lên tiến vào, nhìn nàng rồi thật cẩn thận nói.

"Không gặp!" Nàng tiếp tục kim chi trên tay, đây là may y phục cho Tiểu Thái Từ, mùa đông sắp tới rồi, nàng muốn mùa đông năm nay bọn họ có thể mặc vào quần áo ấm áp do chính tay nàng may.

"Nhưng Hoàng Thượng sẽ không vui." Hạ Bích nói: "Nương nương giận thì giận, nhưng nếu thật sự khiến Hoàng Thượng tức giận mà đi cung khác, chỉ sợ nương nương lại không vui. Ngọc Hoa Cung Hiền phi gần đây thật đúng là cẩn mẫn, mỗi ngày đều tự mình xuống bếp làm rồi đưa chút điểm tâm, chút canh này nọ qua, nghe nói Hoàng Thượng rất thích ăn."

Tay Hạ Uyển Chi khựng lại, không cẩn thận đâm vào đầu ngón tay, nhìn giọt máu chảy ra, nàng nhủ nhủ mảy. Nàng biết nếu làm ra vẻ quá thì cuối cùng còn bị phản tác dụng, đánh phản phó: "Đừng mở cửa phòng!"

"Vâng!" Hạ Bích biết nàng nghĩ thông suốt, không tránh mặt Hoàng Thượng nữa, trong lòng vui mừng.

Tề Diệp nhìn cửa đóng chặt, biết nàng còn đang giận, thờ dài liếc nhìn Quang Thuận công công một cái. Quang Thuận công công cao giọng nói: "Hoàng Thượng giá lâm!"

Bên trong không có động tĩnh, Quang Thuận công công nhìn nhìn Tề Diệp, thấy khuôn mặt hần trầm xuống đánh phải hổ thêm một lần. Lần này cửa kéo kẹt mở ra một chút, là khuôn mặt của Hạ Bích, nàng hành lễ rồi xoay người đi vào.

Tề Diệp thấy thế, cuối cùng trên mặt cũng có chút tươi cười, mạnh mẽ đẩy cửa phòng ra nghiêng ngàng đi vào. Hần thấy Hạ Bích ôm Tiểu Nguyệt Nhi đi ra tới, trên đầu quần đầy băng gạc. Con bé thấy hần thì vươn tay, hần ôm nó vào lòng, hơi han ân cần một phen, đáp ứng một lát nữa sẽ chơi cùng rồi để cho Hạ Bích ôm đi xuống.

Rèm châu đóng đưa, thân ảnh màu vàng đi vào. Hạ Uyển Chi đưa lưng về phía hần, nghe thấy được tiếng bước chân hần cũng không quay đầu lại. Tề Diệp thấy thế cho rằng nàng không nghe thấy, nắm bàn tay lại đặt ở bên môi khụ một tiếng, khiến cho nàng chú ý.

Ai ngờ Hạ Uyển Chi vẫn đưa lưng về phía hần không quay đầu lại, cũng không đứng dậy hành lễ. Tề Diệp thờ dài, ngồi xuống bên cạnh nàng, cố ý làm ra tiếng vang. Nàng vẫn không hề có động tĩnh gì, mắt cũng không thèm liếc hần một cái.

Hạ Bích bưng một ly trà tiến vào, nhìn thoáng qua tình huống trong phòng, âm thầm thờ dài, buông chén trà liền lui đi ra ngoài, còn không quên khép cửa.

Hạ Uyển Chi vẫn không nhìn hần, Tề Diệp cảm thấy tối tăm mặt mảy. Bốn năm ngày nay nàng đều hờ hững với mình, phảng phất như hần không tồn tại, trong thiên hạ này người dám đối với

hắn như vậy cũng chỉ có Hạ Uyển Chi nàng.

Ngày đó bộ dáng Thái Hậu là lối khóc lóc xác thật có mắt uy nghi. Thái Hậu có tâm che chở An Nhiên công chúa, dù sao bà cũng là trường bối, Tề Diệp không muốn trên lưng có cái danh bất hiếu, chỉ có thể để Hạ Uyển Chi nhún nhường...

Biết nàng còn giận dữ vì chuyện ngày ấy, Tề Diệp thờ dài, bụng trà nóng uống một ngụm, ngay sau đó cái ly rơi xuống, vỡ nát đầy đất, hắn kêu lên một tiếng.

Hạ Uyển Chi không thể tiếp tục tự trấn định làm bộ như không phát sinh chuyện gì, về mặt quan tâm, ngữ khí khẩn trương: "Làm sao vậy, làm sao vậy, có bị phỏng không?"

Biểu tình của nàng khiến hắn thực hưởng thụ, bắt lấy cái tay đang chà lau bọt nước trên người mình, thuận thế ôm cả người nàng vào trong ngực. Hạ Uyển Chi giãy giụa muốn thoát khỏi, lại bị hắn gắt gao ôm lấy: "Đừng nhúc nhích, trăm biết người quan tâm trăm, trăm biết chuyện hôm đó khiến người chịu thiệt thòi. Phải làm như thế nào Uyển Nhi mới không tức giận nữa? Nói cho trăm biết."

"Thần thiếp không có." Nàng rầu rĩ nói.

"Nói bậy, trăm còn nhìn không ra sao?" Tề Diệp nhủ mảy, xoa xoa mặt nàng, khiến nàng nhìn hắn: "Dù sao Thái Hậu cũng là trường bối."

"Thần thiếp đã biết." Hạ Uyển Chi thờ dài, chủ động dựa vào trong ngực hắn: "Nhưng thần thiếp chưa hề oan uổng An Nhiên công chúa."

"Trăm biết người sẽ không oan uổng bất luận kẻ nào." Trong lòng Tề Diệp biết rõ ràng, mỗi khi thấy An Bình công chúa quần băng gạc, bộ dáng bị thương ấy khiến hắn đau lòng không thôi.

Vào giữa buổi chiều, An Nhiên công chúa bị triệu đi Chiêu Hoa Cung. Tề Diệp mặt lạnh tanh nhìn nàng, An Nhiên công chúa sợ hãi hành lễ. Đối với vị phụ hoàng này, từ trong thâm tâm nàng vừa kiêng kị lại vừa hy vọng phụ hoàng có thể xứng ái mình, nhưng nhìn gương mặt lạnh lùng kia, nàng vẫn mập mờ biết được là vì chuyện gì.

Tề Diệp trầm mặc đánh giá nàng. An Nhiên công chúa đã sắp là thiếu nữ, bộ dáng cực kỳ giống mẫu phi nàng. Dù sao cũng là cốt nhục của mình, hắn thờ dài vẫy tay gọi nàng qua. An Nhiên công chúa sợ hãi tiến lên, biểu tình khẩn trương cầu nê, đôi tay gắt gao nắm chặt làn váy.

Tề Diệp sờ sờ đầu nàng, nàng cho rằng hắn muốn đánh nàng, sợ tới mức rụt cổ nhắm mắt lại, lại nghe thấy phụ hoàng nói: "An Bình là muội muội, người là tỷ tỷ thì nên biết chăm sóc muội muội. Phụ hoàng thích hài tử nghe lời, chớ chọc phụ hoàng giận, biết không?"

"Vâng!" An Nhiên đột nhiên cảm thấy túi thân, nghẹn ngào lên tiếng. Chính là bởi vì nàng không có mẫu phi, cho nên nàng không được người thích, không được người thương.

"Vậy là tốt rồi!" Tề Diệp lại sờ sờ đầu nàng, Quang Thuận công công bụng một cái đĩa điểm tâm đi lên. Hắn nói: "Phụ hoàng nghe nói An Nhiên thích ăn bánh hạt dẻ, mang về nếm thử đi."

Nhìn đĩa bánh hạt dẻ tinh xảo ngon miệng, An Nhiên công chúa xúc động, rốt cuộc nhịn không được nhào vào trong ngực hắn "oa oa" khóc lớn: "Phụ hoàng, nhi thần biết sai rồi, nhi thần không bao giờ bắt nạt muội muội nữa, không bao giờ bắt nạt con bé nữa."

Đối với một màn cha con thâm tình của Tề Diệp cùng An Nhiên công chúa, Hạ Uyển Chi im lặng nhìn cũng không lên tiếng. Lần này nàng tha thứ cho An Nhiên vì không hiểu chuyện, nhưng nếu lần sau nó lại thương tổn hài tử của nàng, nàng cũng sẽ không mềm lòng nữa.

Từ sau khi Hạ Uyển Chi gặp Hạ Đồng, gần đây nàng ta rất ân cần ở bên cạnh hầu hạ nàng. Hạ Uyển Chi không thích nàng ta lớn vồn ở trước mặt, bảo nàng ta không được gọi thì không cần đến Chiêu Hoa Cung.

Hạ Đồng biết mình bị ghét bỏ, lo lắng không thôi. Ở cái này hậu cung, nếu không có chỗ dựa, căn bản là nàng sinh tồn không nổi. Hoàng Thượng không thương, Hoàng Hậu ghét bỏ, nàng sống không tốt hơn so với lãnh cung bao nhiêu, cung nhân căn bản không xem nàng như chủ tử.

Hạ Uyển Chi không gặp nàng, nàng cũng không dám đi Chiêu Hoa Cung, chỉ có thể đi tìm Hạ Bích. Dù sao cũng cùng tiền cung, lúc trước nàng cũng là nhất thời bị ma quỷ ám ảnh, muốn bay lên cảnh cao, hiện giờ rơi vào cái kết cục thế thảm này cũng là nàng tự làm tự chịu. Nhưng Hạ Bích vẫn tội nghiệp nàng, luôn nói giúp ở trước mặt Hạ Uyển Chi.

Trời trở lạnh, là những ngày cuối thu đầu đông. Hạ Bích bụng một chén chè hạt sen nấu với cầu kỷ, tảo đồ đến cho nàng uống. Nàng buông sách trong tay xuống, uống một ngụm. Tiểu Nguyệt Nhi cũng bụng chén nhỏ uống, hương vị ngọt dịu, nàng nói: "Hôm nay nấu không tồi."

"Nương nương thích là tốt rồi." Hạ Bích thuận thế nói: "Chè hạt sen cầu kỷ tảo đồ này nô tỳ làm không được, là Đồng tài tử tự mình xuống bếp làm, nghe nói nương nương thích ăn, nàng ấy liền làm cho nương nương nếm thử."

Tiểu Nguyệt Nhi nhanh chóng uống hết một chén nhỏ, liếm liếm miệng vươn tay còn muốn dùng tiếp. Hạ Bích múc thêm một chén nhỏ cho con bé.

Hạ Uyển Chi biết Hạ Đồng muốn lấy lòng nàng, quay sang hỏi Tiểu Nguyệt Nhi: "Uống ngon không?"

Tiểu Nguyệt Nhi nhìn miệng hiểu ý, gạt đầu thật mạnh, cầm cái muỗng múc một muỗng dứt cho nàng. Hạ Uyển Chi há mồm ngậm lấy, tức khắc cảm thấy trong lòng ấm áp.

"Buổi chiều gọi nàng ta lại đây một chuyến đi." Hạ Bích vui mừng gạt đầu.

Lau sạch tay, Hạ Uyển Chi bảo Hạ Bích đi phòng bếp chuẩn bị điểm tâm, nàng chuẩn bị đi Ngự thư phòng nhìn xem. Tiểu Nguyệt Nhi cũng nhớ tới, giao Nguyệt Nha cho cung nữ ôm, nhảy nhót đi theo nàng.

Nguyệt Nha là tên của con mèo Ba Tư mà Tề Diệp đưa cho con bé, tên do Hạ Uyển Chi đặt, con bé rất thích.

*Nguyệt Nha (月牙): Trăng non

Bên ngoài gió thổi lá rụng xào xạc, nàng nắm tay Tiểu Nguyệt Nhi đi về phía Ngự thư phòng, thấy cung nữ đứng chờ ở bên ngoài, nàng nhíu nhíu mày. Cung nữ thấy nàng vội vàng hành lễ, thái giám canh cửa hành lễ: "Nô tỳ thỉnh an Hoàng Hậu nương nương, An Bình công chúa."

Nàng không có biểu tình gì, nắm tay Tiểu Nguyệt Nhi đi vào. Tiểu thái giám không dám ngăn cản, Hoàng Thượng đã từng nói Hoàng Hậu có thể tùy ý ra vào.

Cung nữ thấy nàng nghênh ngang đi vào có chút kỳ quái: "Sao công công không ngăn cản?" Nương nương nhà mình phải ở ngoài cửa đợi một hồi lâu, đợi tiểu thái giám đi vào thông báo hai ba hồi, Hoàng Thượng mới triệu người đi vào.

"Không muốn sống nữa sao, kia chính là Hoàng Hậu nương nương. Hoàng Thượng đã nói, chỉ cần là Hoàng Hậu nương nương thì có thể tùy ý ra vào Ngự thư phòng mà không cần thông báo." Thái giám kia liếc nàng ta một cái, về mặt kính bĩ, cái hậu cung này ai mà không biết Hoàng Thượng cùng Hoàng Hậu phu thê tình thâm, Đề Hậu cùng mình!*

*ý nói hai người như một

Cung nữ ghen một chút, nói thầm trong lòng, có gì đặc biệt hơn người, chủ tử nhà nàng mới là người được sủng ái nhất.

Hạ Uyển Chi đi vào liền thấy Đường Tú Dung đứng ở bên cạnh Tề Diệp, đang nghiêm túc mài mực. Nàng ta hơi hơi cúi đầu, nàng không lên tiếng. Tề Diệp chuyên tâm phê duyệt tấu chương vẫn chưa để ý. Than hồng sưởi ấm ở bên cạnh, Đường Tú Dung móc khăn tay ra lau mồ hôi trên trán cho hần, cử chỉ thân mật.

Hạ Uyển Chi nhú nhú mày, nàng lạnh lùng khụ một tiếng, kinh động hai người. Đường Tú Dung thấy nàng có vẻ không vui thì âm thầm đắc ý, thu hồi khăn tay chậm rãi hành lễ.

Tề Diệp thấy nàng có chút ngạc nhiên rồi cười, liếc nhìn Đường Tú Dung một cái, ý bảo nàng ta lui ra. Đường Tú Dung thức thời hành lễ lui xuống, khi rời đi còn không quên quay đầu lại nhìn thoáng qua, lại thấy Tề Diệp vui vẻ ôm An Bình công chúa. Hần đang mỉm cười nói chuyện cùng Hoàng Hậu, biểu tình ôn nhu đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Một màn này, nếu để phi tần nào trong hậu cung nhìn thấy đều sẽ không dễ chịu. Nàng cũng không ngoại lệ, âm thầm cắn cắn môi, ngực như bị một tảng đá lớn đè lên khiến nàng hô hấp không thuận.

"Sao Uyển Nhi lại đến đây?" Gần đây nàng bận rộn khâu vá quần áo mùa đông, căn bản không có thời gian ra ngoài đi lại.

"Thần thiếp phân phó phòng bếp chuẩn bị một chút điểm tâm đưa tới cho Hoàng Thượng nếm thử, có phải thần thiếp quấy rầy Hoàng Thượng hồng tự thêm hương* rồi hay không?" Nàng nói đùa.

**Câu này là thành ngữ cổ. Hồng tự: nói về những thiếu nữ áo quần xinh tươi điểm lệ. Hồng tự thêm hương: nghĩa ban đầu là thư sinh trong thời gian dài mài kinh sử có hồng nhan bên cạnh giúp đốt thêm hương. Nay chỉ những người có nữ nhân xinh đẹp bên cạnh bầu bạn.*

Tề Diệp oán trách trừng mắt liếc nàng một cái: "Hỗ ngôn loạn ngữ."

Nói rồi cầm một khối điểm tâm cho Tiểu Nguyệt Nhi ăn. Tiểu Nguyệt Nhi nở một nụ cười ngọt ngào với hần, thỏa mãn ăn điểm tâm.

"Từ khi Hoàng Hậu nương nương trở về, Hoàng Thượng đã ít đi lại trong hậu cung." Đường Tú Dung đi tới cung Lâm Huệ nói chuyện, nhớ tới một màn kia, nàng cảm thấy ghen khuất muốn chết.

"Hoàng Thượng sủng ái Hoàng Hậu nhất, nếu không cũng sẽ không để nàng ta ngồi trên vị trí Hoàng Hậu. Sủng nàng ta đến nỗi không đi lại ở hậu cung, chỉ sợ là mười nữ nhân trong cung so ra vẫn kém một mình Hoàng Hậu đấy." Lâm Huệ châm chọc. "Hoàng Thượng là người chung tình, cũng là người tuyệt tình. Người và ta không có phúc khí trở thành người mà Hoàng Thượng chung tình, kiếp này cũng chỉ có thể ngồi an tĩnh ở một góc trời mà sống cô độc quãng đời còn lại. Hiền phi nhìn ra được là tốt rồi."

"Lương phi thật đúng là lòng dạ bao dung." Nàng thật vất vả và đề ngồi lên vị trí Hiền phi, sao có thể nguyện ý chịu vắng vẻ?

Vốn dĩ muốn châm ngòi quan hệ giữa Lương phi và Hoàng Hậu, lại không nghĩ Lương phi làm bộ dáng nhìn thấu hậu cung khiến người ta bức mình. Xem ra vẫn phải dựa vào chính mình, nàng không muốn Ngọc Hoa Cung trở thành một "lãnh cung" khác của hậu cung.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 161

Edit: Huệ Hoàng hậu

Beta: Rine Đức phi

"Nô tỳ tham kiến Hoàng Hậu nương nương, Hoàng Hậu nương nương vạn phúc kim an." Hạ Đồng sụp mi cúi đầu, cung kính cẩn thận hành đại lễ.

Hạ Uyển Chi báo bà vú ôm Tiểu Nguyệt Nhi đi ra ngoài chơi, sau đó nhàn nhạt nói: "Đứng lên đi."

"Tạ Hoàng Hậu nương nương ân điển." Hạ Đồng đứng dậy, đi đến bên cạnh nàng quỳ xuống, đảm chân cho nàng.

Hạ Uyển Chi vẫn chưa nói gì, nghiêm túc khâu vá quần áo trong tay, từng đường kim mũi chỉ đều đều đều thật tỉ mỉ, đường may chặt chẽ. Hạ Đồng cũng không dám hé răng quấy rầy, nương nương có thể giữ mình lại bên người đã là ân sủng rất lớn rồi.

Thêu trong chốc lát, Hạ Uyển Chi mới buông quần áo trong tay xuống để nghỉ ngơi. Hạ Bích pha một ly trà, trong trà có cho thêm câu kỷ cùng táo đỏ, nàng uống một ngụm rồi nói: "Chè hạt sen hôm nay hương vị không tồi, Đồng Tài từ có tâm."

"Được Hoàng Hậu nương nương yêu thích là phúc khí của nô tỳ." Nàng là Tài từ cái gì, còn không bằng Hạ Bích là một cung nữ, nàng ấy đi theo bên cạnh Hoàng Hậu chính là thật sự đạp trên gió, đầu gối như mình rơi vào thảm cảnh. Mỗi lần nghĩ đến tình cảnh của bản thân, nàng liền hối hận, lúc trước không nên bị ma xui quỷ khiến, cho rằng bỏ lên long sàng thì sẽ bay lên cảnh cao, lại không ngờ rằng chính là lọt vào vực sâu, căn bản Hoàng Thượng không thích mình.

"Ồ cái hậu cung này, người không có chút bản lĩnh gì, bản cung sẽ không giữ lại bên cạnh. Dù chè hạt sen có ngon thế nào, nhưng phải biết rằng kẻ đã từng phản bội rất khó khiến người khác tin tưởng." Nàng nhàn nhạt nói.

Trong lòng Hạ Đồng trầm xuống, chính xác là cả người cũng như héo rũ.

Nàng không muốn nhiều lời, chỉ nói: "Bổn cung một mối, lui ra đi."

Hạ Đồng ngoan ngoãn lui xuống, lúc gần đi thì nhìn về phía Hạ Bích cầu cứu, hy vọng nàng ấy có thể giúp mình nói vài lời hay ở trước mặt Hoàng Hậu nương nương. Hạ Bích không đổi thần sắc, vẻ mặt bình thản cúi đầu không nhìn nàng.

Hạ Đồng ra khỏi Chiêu Hoa Cung, thất hồn lạc phách trở về ngồi ngây ngốc ở trước giường. Nàng cảm thấy cả đời này của mình xong rồi. Nếu lúc trước ngoan ngoãn ổn định hầu hạ bên cạnh Hoàng Hậu, hiện tại nàng cũng sẽ không cần lo lắng gì như Hạ Bích, còn không cần nhìn ánh mắt người khác, làm một cái Đồng Tài từ không được sủng, bị vắng vẻ, bị xem thường.

Hiện giờ Hoàng Hậu nương nương cũng không coi nàng ra gì, không trọng dụng nàng. Tất nhiên nàng không muốn tiếp tục như vậy, cứ sống thế lương đến suốt đời. Hiện giờ người khiến Hoàng Hậu phải hao tốn tinh thần nhất chính là Hiền phi cùng Lương phi. Nương nương không thích Lương phi, điều này nàng biết rõ, còn Hiền phi, nàng khẳng định nương nương cũng không ưa.

Nghĩ vậy, bỗng nhiên hai mắt Hạ Đồng sáng lấp lánh, nàng biết nên làm như thế nào rồi.

Vừa lo lắng nhìn ra ngoài thấy trời đã tối, nàng còn chưa dùng cơm. Nàng mở cửa thì thấy bên ngoài không có gì cả, một hộp đồ ăn cũng không có. Căn bản nàng không thể ở trong viện của

mình nấu cơm, biết rõ lại là cung nhân lười biếng, tuy rằng nàng tức giận nhưng cũng không thể làm gì, chỉ có thể tự mình đi Ngự thiện phòng tìm đồ ăn. Từng bước từng bước, đột nhiên cảm thấy tủi thân, nước mắt ào ào rơi xuống, nàng tránh ở một góc che miệng khóc nức lên.

Thời tiết dần dần rét buốt, sáng sớm mặt hồ đã kết băng, tới giữa trưa ánh nắng chiếu rọi thì băng lại tan chảy. Ngự hoa viên bắt đầu tiêu điều, hoa cúc đã héo tàn, chỉ còn mấy cây nguyệt quế vẫn xanh tươi mon mọn.

Hạ Uyển Chi hầu hạ Tề Diệp rửa mặt chải đầu xong: "Hôm nay không cần thượng triều, sao Hoàng Thượng không ngủ thêm một lúc?"

"Hôm nay muốn đi cưỡi ngựa, Uyển Nhi muốn đi xem không?" Tề Diệp thích cưỡi ngựa, mỗi tháng đều sẽ đi đến mã trường chạy vòng quanh một lần.

"Được!" Hạ Uyển Chi gật gật đầu. Hiếm có lúc hần nghỉ ngơi, sao nàng có thể không tiếp hần?

Phân phó một tiếng đi xuống, mã trường đã quét tước sạch sẽ. Hạ Uyển Chi cùng Tiểu Nguyệt Nhi ngồi ở trong đình Ngọc Tường uống trà, ăn trái cây. Tề Diệp hứng thú bưng bưng mang theo hai đứa nhỏ đi chuồng ngựa dẫn ngựa ra. Tọa kỵ của hần là Hần Huyết bảo mã tiến công, ngày đi nghìn dặm, đáng người mạnh mẽ, uy phong lẫm liệt.

Hần cười bảo mã chạy trong chốc lát rồi mới đi đến trước mặt Hạ Uyển Chi, phía sau có người dẫn ngựa của hai vị hoàng tử đi theo, bọn họ kích động đỏ cả mặt, cười kêu to: "Mẫu hậu, mẫu hậu..."

Nàng cũng vui lây, mỉm cười nhìn lại, đứng ở trong đình rót nước cho bọn hần uống. Chạy trong chốc lát nên bọn họ đều khát, Tứ hoàng tử còn muốn ăn lê, nàng gọt vỏ một trái cho hần ăn.

Tiểu Nguyệt Nhi nhìn tuấn mã cao lớn vừa sợ hãi lại vừa háo hức, mắt lấp lánh nhìn Tề Diệp.

Tề Diệp nào chịu được đôi mắt to ngập nước kia nhìn mình như vậy, cười một tiếng rồi ôm con bé từ trong đình lên ngựa, đặt nó ngồi phía trước. Tiểu Nguyệt Nhi kinh hoàng nhìn về phía Hạ Uyển Chi, nàng an ủi nói: "Đừng sợ, phụ hoàng sẽ bảo hộ ngươi."

Tiểu Nguyệt Nhi ngửa đầu nhìn phụ hoàng. Tề Diệp cười hân một cái lên mặt nó, tay hần vòng qua eo nó thật chặt, con bé lập tức cảm thấy an tâm, hưng phấn bắt lấy bờm ngựa, khuôn mặt nhỏ hồng hồng.

Hạ Uyển Chi nhìn vậy, xoa xoa mặt nó, lại cầm khăn tay, dựa vào lan can lau mồ hôi cho Tề Diệp, rót một ly trà cho hần. Hần uống một hơi cạn sạch.

"Ánh nắng gay gắt, Uyển Nhi đi vào trong ngôi đi, không cần lo lắng, trẫm sẽ chăm sóc An Bình."

Nàng gật gật đầu, nghe hần quát một tiếng, tuấn mã nhấc chân chạy đi. Tiểu Thái Tử, Tứ hoàng tử hưng phấn "a a" kêu to, giống như cưỡi ngựa hề không xúc này khó chịu tí nào.

"Mẫu phi, nhi thần cũng muốn cưỡi ngựa." Cách đó không xa, Ngũ hoàng tử nhìn người ở trên lưng ngựa chạy băng băng, háo hức nói: "Nhi thần cũng muốn cùng phụ hoàng cưỡi ngựa." Đã lâu rồi phụ hoàng không tới thăm hần, Ngũ hoàng tử thật háo hức hai vị ca ca.

"Hải tử ngoan, cưỡi ngựa rất nguy hiểm, phụ hoàng sợ ngươi bị thương nên mới không cho ngươi cưỡi ngựa, không cần cô phụ một phen khổ tâm của phụ hoàng, biết không?" Lâm Huệ nhìn Ngũ hoàng tử, dịu dàng nói khéo, trong lòng lại chưa xót không thôi. Đáng thương cho Ngũ hoàng tử, nào có từng được Hoàng Thượng chiều chuộng như thế.

Nghiêng đầu nhìn mã trường nào nhiệt ẩm áp kia, nàng cắn chặt răng. Đừng nói mang theo Ngũ hoàng tử cưỡi ngựa, dù là ngồi ăn cơm chung cũng ít đến đáng thương. May mắn không phải hải tử của hần, hần không thể cho nhưng có người nhất định có thể cho.

"Mẫu hậu, phụ hoàng nói chờ nhi thần trưởng thành cũng sẽ đưa cho nhi thần một con tuấn mã, là thật vậy sao?" Trước khi ngủ, Tứ hoàng tử nắm tay áo mẫu hậu hỏi, Nhi ca đã có một con tuấn mã, hần rất háo hức.

"Một lời nói của phụ hoàng ngươi nặng tựa ngàn vàng, khẳng định sẽ không nuốt lời. Không còn sớm, mau mau ngủ đi, phải ngủ thì mới có thể mau mau lớn lên nha." Cách tấm chăn, nàng vỗ vỗ Tứ hoàng tử, dỗ dành.

Tứ hoàng tử ngoan ngoãn nhắm mắt lại, mới chốc lát lại mở mắt ra, nửa tin nửa ngờ hỏi: "Thật sự nhanh chóng ngủ là có thể mau mau lớn lên sao?"

"Ừ!" Có điều là phải qua mười mấy năm cơ, nàng cười gật gật đầu.

Có được đáp án xác định, Tứ hoàng tử cười nói: "Được nha, chờ nhi thần trưởng thành, cao như phụ hoàng vậy, sẽ có thể cưỡi ngựa rồi."

"Ừ! Nhưng hiện tại vẫn phải ngủ trước đã." Nàng nhét cái tay nhỏ vừa vung ra khỏi chăn trở lại. Tứ hoàng tử chớp chớp hai mắt nhìn nàng trong chốc lát, lông mi dài sụp xuống, không bao lâu liền ngủ ngon lành.

Nàng nhìn dung nhan ngủ say, xoa xoa đôi má non mềm, khuôn mặt nhỏ âm ẩm, vén lại chăn cho hần rồi tay chân nhẹ nhàng rời đi, dặn dò bà vú cẩn thận chăm sóc.

Sau khi trở về, Tề Diệp đã rửa mặt xong, thấy nàng tiến vào thì cười cười, cầm một quyển sách dựa vào đầu giường xem. Nàng kêu cho đèn sáng hơn. Hạ Bích đã chuẩn bị nước ấm, nàng liền đi vào tắm gội.

Khi ra tới hần vẫn còn đang đọc, nàng chải tóc một hồi mới đi đến trước giường. Nàng còn chưa ngồi xuống Tề Diệp đã quăng sách nhào tới, cắn môi nàng: "Biết rõ trẫm chờ mà Uyển Nhi còn chậm chạp đi lại, thật sự đáng giận, trẫm muốn nghiêm phạt."

Nàng cười đẩy hần, ngăn cản trái phải, thờ hồng học nói: "Là thần thiếp lo lắng cho thân mình Hoàng Thượng, hôm nay cưỡi ngựa mệt nhọc, Hoàng Thượng hần nên nghỉ ngơi sớm chút."

"Uyển Nhi thật săn sóc, có điều..." Bất lấy đôi tay đang chống cự của nàng, ấn xuống đỉnh đầu *** (đầu gì tự hiểuv), hần cười đắc ý.

"... Chỉ là trẫm có mệt mỏi hay không, đợi lát nữa Uyển Nhi sẽ biết."

Đương nhiên nàng biết, có điều khi đó nàng đã nằm liệt trên giường mà hấp hối, cả người nhừ nhừ vô lực, mệt mỏi đến cực điểm mà ngủ thiếp đi.

Mùa thu theo một chiếc lá cuối cùng rơi xuống mà trôi qua, bắt đầu chuỗi ngày đông rét lạnh. Quần áo mùa đông đều đã phát xuống, rốt cuộc Hạ Uyển Chi cũng may xong đồ cho mấy đứa trẻ khi bắt đầu có tuyết rơi. Nàng gọi bà hải tử tới, đưa cho mỗi đứa một bộ quần áo giữ ấm. Tiểu Thái Tử vui sướng, lập tức bảo bà vú thay cho hần. Tứ hoàng tử thấy thế nói theo ca ca, ồn ào đòi bà vú mặc vào cho mình.

Nếu nói về quần áo mới, dường như là mỗi ngày bọn chúng đều có thể mặc quần áo mới, quần áo xinh đẹp. Chỉ là hôm nay hai đứa có vẻ đặc biệt vui vẻ, nghe nói quần áo này là mẫu hậu tự mình khâu vá cho chúng, thật ấm áp.

Tiểu Nguyệt Nhi không cho cung nữ thay giùm, ôm quần áo, mang theo ánh mắt trông mong đi đến trước mặt Tề Diệp. Bộ dáng kia thật sự khiến cho ai cũng phải mềm lòng, nguyên bản còn đang hờn dỗi vì bà hải tử đều có mà hần thì không có quần áo, Tề Diệp nhìn bộ dáng này của Tiểu Nguyệt Nhi, bất đắc dĩ thờ dài. Con bé không biết là bộ dáng nhỏ này của nó cực kỳ giống khi mẫu hậu nó bày ra biểu tình vô tội với mình. Khiến người ta không đành lòng cự tuyệt, chỉ có thể sủng nàng, thương nàng.

Tề Diệp tiếc nuôi không có nhìn thấy bộ dáng khi Hạ Uyển Chi còn nhỏ, cho nên Tiểu Nguyệt Nhi rất dễ dàng thỏa mãn tiếc nuôi của phụ hoàng.

Chỉ tiếc đường đường thiên tử một nước, thống trị quốc gia thành thạo, lại vẫn phải học cách mặc quần áo cho nữ nhi của mình. Hắn khiến Tiểu Nguyệt Nhi mặc váy áo lung tung cả lên, chính hắn cũng biết, tuy luôn biểu hiện ra vẻ thông dong nhưng trên mặt lại bắt đầu hơi hơi phỉm hồng.

Hạ Uyển Chi nhìn bộ dáng quần bách của hắn, nhìn không được cười ra tiếng. Hắn không vui trừng mắt liếc qua một cái, nàng mới thu lại tươi cười vẫy tay với Tiểu Nguyệt Nhi: "Lại đây, mẫu hậu thay cho ngươi."

Tiểu Nguyệt Nhi như thoát khỏi gánh nặng, nhẹ nhàng thở ra, bước nhanh đi đến trước mặt nàng. Tề Diệp cũng nhẹ nhàng thở ra, âm thầm lau lau mồ hôi, cảm thấy quần áo của tiểu hài tử mặc quá phiền phức.

Hạ Uyển Chi qua hai ba bước thì đã mặc xong cho Tiểu Nguyệt Nhi. Tiểu Nguyệt Nhi vui sướng dạo qua một vòng trước mặt nàng, quay đầu lại xem ý tứ nàng coi đẹp hay không đẹp.

Nàng cười gật gật đầu: "An Bình mặc quần áo thật xinh đẹp. Thích không?"

Tiểu Nguyệt Nhi gật đầu thật mạnh, chạy đến trong lòng Tề Diệp mong được hắn khen ngợi. Tề Diệp cười nói: "An Bình của trẫm là công chúa xinh đẹp nhất Đại Tề!"

Tiểu Nguyệt Nhi vui vẻ đến mi mắt cong cong, nhìn nhìn hai vị ca ca, ba người cười trong chốc lát, mặc luôn đồ mới tùm vào cùng nhau chơi trò chơi.

Tề Diệp nhìn mấy đứa nhỏ mặc quần áo mùa đông mà mẫu hậu bọn chúng tự may từng đường kim mũi chỉ thật ấm áp. Nhìn nhìn lại long bào trên người mình, lập tức trong lòng lạnh lạnh, có chút thất vọng, hơi bất mãn nhìn về phía Hạ Uyển Chi.

"Hạ Bích, có cảm thấy hôm nay Hoàng Thượng có vẻ không vui không?" Cắt rớt đầu sợi chỉ, nàng vuốt mặt vài mềm mại của áo choàng, bên trong rất chắc chắn, trong lòng nàng thấy ấm áp.

"Cuối cùng nương nương cũng nhìn ra." Hạ Bích nói: "Nếu hôm nay nương nương không làm xong áo choàng, chỉ sợ ngày mai Hoàng Thượng vẫn tiếp tục không vui." Nàng nhìn thấy rõ, Hoàng Thượng nhìn ba vị tiểu chủ tử hớn hờ thay bộ đồ mới, trên mặt lại hơi có vẻ mất mát.

"Thì ra không phải áo giáp của bốn cung, Hoàng Thượng thật đúng là keo kiệt, chỉ là một bộ quần áo cũng so đo với bọn nhỏ!" Nàng cười cười, sửa sang lại áo choàng cho tốt rồi đặt ở một bên.

"Nô tỳ thấy không phải Hoàng Thượng để ý một bộ xiêm y, mà là để ý tấm lòng của nương nương."

Hắn sẽ để ý sao?

Hạ Uyển Chi cười khỏ... Có lẽ có!

Bữa tối Tề Diệp dùng bữa cùng Thái Hậu, khi trở về Hạ Uyển Chi đã dỗ ba hài tử ngủ rồi. Đêm đông giá buốt, nếu không có việc gì thì đều đi ngủ sớm. Thấy hắn trở về nàng vội vàng rót một chén nước cho hắn, bắt lấy tay hắn nói: "Thật lạnh, Hoàng Thượng mau sưởi ấm đi."

"Không ngại, trẫm không lạnh." Tề Diệp xua xua tay, nàng kiên trì cầm lò sưởi tay đưa cho hắn, hắn chỉ có thể ôm lấy.

"Nghe nói đã nhiều ngày thân mình Hiền phi không khoẻ?" Ngâm chân, Tề Diệp nhớ tới cái gì, lên tiếng hỏi.

"Vâng, thần thiếp đã bảo ngự y đi nhìn, nói là không quá đáng ngại, bị cảm lạnh khiến cho thân mình không khoẻ, nằm nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, uống thuốc đúng hạn là có thể khỏi hẳn." Nàng không cho người báo, hắn lại biết, nghĩ đến chắc là Thái Hậu nói.

"Đã biết!" Hắn gật gật đầu, tiếp nhận khăn vải lau khô vết nước. Canh giờ không còn sớm, Tề Diệp gọi Quang Thuận công công tới thay quần áo.

Hạ Uyển Chi đưa một cái ánh mắt, Quang Thuận công công bưng nước rửa chân lui xuống.

Tề Diệp cảm giác trên người nhiều thêm một bộ quần áo trong khi hắn muốn thay quần áo ra, đang tính nhắc nhở thì trông thấy một chiếc áo choàng màu tím dùng chỉ vàng thêu bàn long đập mắt mạnh mẽ uy nghiêm. Hắn có chút ngạc nhiên nhìn nàng.

Hạ Uyển Chi cười cười, thắt dây lưng cho hắn: "Hôm nay mới vừa làm xong, Hoàng Thượng thích chứ?"

Hắn mỉm cười sờ sờ khuôn mặt mềm mại của nàng: "Trẫm cho rằng..." Hắn cho rằng hắn không có, hắn cho rằng nàng không quan tâm tới mình. Thì ra chỉ là chưa làm xong, là hắn suy nghĩ nhiều.

Tề Diệp vui mừng xoa xoa mặt nàng, giang hai tay cánh tay ôm người vào trong ngực, áo choàng ấm áp mềm mại bao vây cả nàng và hắn: "Thật ấm áp, thật thích!"

Nàng cười cười, ngửi mùi Long Tiễn Hương trên người hắn, nhắm mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 162

Edit: Tâm Hiền tản

Beta: An Thực phi

"Hoàng thượng tới sao?" Đường Tú Dung dựa vào giường nhìn cung nữ một cách chờ mong.

Cung nữ lắc đầu thưa: "Gần đây việc triều chính nhiều, Hoàng thượng dặn dò nương nương hãy nghỉ sớm, khi nào người xong việc sẽ đến thăm ngài. Nương nương, ngài mau uống thuốc đi."

Đường Tú Dung nghe vậy thì mặt mày buồn bã, nhìn chén thuốc màu nâu thì lòng khó chịu không thôi. Nàng phát tay một cái làm chén thuốc rơi xuống mặt đất. Cung nữ kinh ngạc một chút, vội vàng gọi người vào dọn dẹp sạch sẽ. Nàng lấy khăn tay lau vết bẩn trên áo.

Đường Tú Dung thở hồng hộc nói: "Ngươi không cần dấu diếm, Hoàng thượng chắc chắn không tới đúng không? Từ khi Hoàng hậu trở về, người đối xử với thần thiếp rất khác. Người thật vô tình, sao có thể đối xử với thần thiếp như vậy?"

Cung nữ thấy nàng ta bắt đầu thờ hờn hờn không thông liên biết không tốt, vội vàng đỡ nàng nằm xuống: "Nương nương bớt giận, nương nương đừng nóng giận. Hoàng thượng sẽ tới đây nhanh thôi, nô tỳ nhất định sẽ mời Hoàng thượng đến, nương nương yên tâm."

Tuy nàng ta mạnh mẽ như vậy nhưng cũng không có cách. Nàng ta đứng ở Chiêu Hoa một lúc lâu nhưng Hoàng thượng chỉ truyền ra lời là bảo nàng ta trở về chăm sóc chủ tử, không hề nói gì thêm

Đường Tú Dung thấy sắc mặt cung nữ uesthảm liềm co rút lại. Nước mắt không tiếng động mà rơi xuống. Cung nữ không biết nên khuyên lơn thế nào nên đành im lặng.

Ban đêm Đường Tú Dung gặp ác mộng, nửa đêm giật mình thức dậy sợ hãi khóc lớn. Khóc lớn một hồi thì không biết thế nào lại thổ huyết. Cung nữ vội vàng đến mức nửa đêm cũng chạy đi tìm ngự y.

Hạ Uyển Chi nghe thấy tiếng động liền thức giấc liền thấy Tề Diệp đang mặc quần áo: "Hoàng thượng định đi đâu sao?"

"Ừ. Hiền phi không khoẻ, bẩm đi qua xem một chút." Hắn mặc đồ xong định đi thì nghe tiếng sột soạt sau lưng, quay đầu lại nói: "Bên ngoài rất lạnh, người nghỉ ngơi đi, bẩm đi một mình là được."

"Không sao, dù gì thần thiếp cũng không ngủ được, thần thiếp cùng Hoàng thượng qua xem bệnh tình của nàng ta vậy." Nàng gọi Hạ Bích tới, nhanh chóng mặc đồ vào, bên ngoài trời quá lạnh nên nàng khoác thêm chiếc áo khoác hồ ly chống lạnh.

Gió lạnh thổi qua mặt làm người ta lạnh đến phát run. Hạ Uyển Chi rụt rụt cổ, vì còn là ban đêm nên trừ những mái nhà cong có đèn lồng thì khắp nơi đều là màu đen tuyền. Nàng và Tề Diệp sóng vai đi, chưa mở lời nói chuyện câu nào. Đột nhiên bàn tay lạnh băng của nàng bị hắn nắm lấy, sưởi ấm cho nàng.

Khi tới Ngọc Hoa cung thì nơi đó đã thấp đèn sáng trưng. Thấy bọn họ đi vào cung nhân vội vàng hành lễ, ngự y đứng ở một bên. Đường Tú Dung nghe có động tĩnh lớn như vậy thì mở hai mắt ra, thấy Tề Diệp thì mắt sáng trưng như đuốc. Nàng cười tươi nhưng khi thấy Hạ Uyển Chi liền nhạt bớt đi.

Hạ Uyển Chi nhàn nhạt nói: "Hiền phi đã khá hơn chưa?"

"Hồi nương nương, thần thiếp đã không còn đáng lo ngại, đa tạ nương nương quan tâm." Nói xong ánh mắt nàng ta lại hướng về Tề Diệp, nhẹ nhàng nói: "Hoàng thượng, thần thiếp không đáng lo ngại nữa, Hoàng thượng nên trở về nghỉ ngơi."

"Nghỉ ngơi tốt đi." Tề Diệp an ủi vài câu, dò hỏi ngự y: "Bệnh tình của Hiền phi như thế nào?"

"Bẩm hoàng thượng, Hiền phi nương nương ưu tư thành bệnh, khí huyết không đủ, cần phải tĩnh dưỡng thật tốt." Ngự y đáp lời nói.

Tề Diệp gật đầu an ủi vài câu chuẩn bị rời đi thì Hạ Uyển Chi lại nhìn thấy ánh mắt u oán nhìn Tề Diệp của Đường Tú Dung, nàng biết là nàng ta hi vọng Tề Diệp sẽ ở lại, chỉ là nàng ta già rồi lạnh thôi.

Đi không được vài bước phía sau truyền đến tiếng kính hồ. Hiền phi lại học máu hờn mê bất tỉnh. Tề Diệp vội vàng sai ngự y xem bệnh.

Ngự y sau khi bắt mạch thì sắc mặt liềm xấu đi. Ngự y nói bệnh tình của nàng ta nghiêm trọng hơn, cần tĩnh dưỡng. Lần học máu này đã báo hiệu bệnh tình của Hiền phi đã nghiêm trọng thêm, nếu trị liệu không tốt thì có thể nguy hiểm tới tính mạng.

Phân phó cung nhân chăm sóc nàng thật tốt thì Tề Diệp và Hạ Uyển Chi liền rời đi. Trên đường cả hai lại im lặng như lúc đến. Về đến Chiêu Hoa cung hai người lại lần nữa ngả lưng xuống giường thì nàng nghe tiếng thở dài của Tề Diệp, trong lòng có chút chua chát hỏi: "Hoàng thượng lo lắng cho Hiền phi sao?"

Tề Diệp thở dài, ngừng khi bắt đầu đi nói: "Lúc người mất tích, trẫm cảm thấy lòng trống rỗng, mỗi ngày đều say rượu cho rằng có thể quên người đã rời xa. Đoạn thời gian đó trẫm như mất đi ánh sáng, rồi trẫm gặp Hiền phi, cảm thấy nàng rất giống người liên tưởng rằng trời cao ban tặng rồi đem nàng lưu bên người."

Hạ Uyển Chi nghe xong, xúc động trong lòng, nàng chưa từng nghĩ hắn lưu lại Hiền phi bên người là vì nàng ta giống nàng. Giờ nghe hắn nói vậy những oán hận tựa như bớt đi rất nhiều, nước mắt của nàng không tiếng động rơi xuống.

Trong bóng đêm, hắn dùng tay sờ mặt nàng, lau đi nước mắt của nàng nói: "Trẫm biết người không vui, tuy rằng người chưa nói nhưng trẫm hiểu rất rõ."

"Hoàng thượng." Nàng nghẹn ngào, nước mắt rơi càng nhiều: "Thần thiếp đã oán sai người, hận người, đặc biệt là lúc sinh thần thiếp cực kì hận người. Tại sao người không đi tìm thần thiếp? Lúc thần thiếp hồi cung thì đã biết bên cạnh người có rất nhiều phi tần mỹ nữ vậy quanh, thần thiếp còn nghĩ có phải mình không nên về hoàng cung."

"Nói bậy." Tề Diệp ngắt mũi nàng trừng phạt nói: "Người nếu không trở lại thì không phải trẫm thành người cô đơn sao, trẫm sẽ không có một ngày bình an."

"Chính là..." Nàng lần nữa nghẹn ngào: "Nhưng thần thiếp thấy thấy tóc mai của Hoàng thượng đã có sợi bạc, biết được là vì thần thiếp mà bạc thần thiếp liền bình thường trở lại."

"Oán phụ." Tề Diệp đỡ khóc đỡ cười ôm chặt nàng, cảm khái nói: "Người vì trẫm trả giá nhiều như vậy, tâm ý của người với trẫm như thế nào sao trẫm không hiểu được? Cho dù nàng giống người nhưng lòng trẫm cũng chỉ có mình người."

"Bất quá... Sự tình của các nàng là truyện đã rồi, các nàng đã là nữ nhân của trẫm." Eo của hắn tê rần vì bị nhéo: "Người đàn bà đánh đa này."

"Thần thiếp có lời nói này của Hoàng thượng là đủ rồi." Nàng đột nhiên cảm thấy thông suốt, ai cũng sẽ có lần làm sai, chỉ cần nghĩ hắn bạc đầu vì nàng nàng có thể tha thứ cho hắn.

Ngày hôm sau, Tần lão đầu cho người truyền tin là hắn phải về lại quê nhà. Hạ Uyển Chi biết không giữ được liên đồng ý cho hắn rời khỏi Kim Lăng thành rồi phân phó người đưa hắn về nhà.

Tề Diệp cảm kích hắn cứu thể tử, mở tiệc trong cung mời hắn đến dự. Tần lão đầu rất khấn trương, cũng may có Tiểu Nguyệt Nhi ngồi trên đùi hắn làm nũng. Tề Diệp cũng bỏ xuống khí chất của vua, mềm giọng nói chuyện với hắn. Hạ Uyển Chi thấy vậy rất vừa lòng, về mặt dịu dàng nói chuyện cùng hắn.

Sau khi ăn xong nàng tự mình đưa Tần lão đầu lên xe ngựa, sai Hạ Bích lấy ra hộp đã chuẩn bị sẵn từ trước: "Đây là lễ vật cho a ma, tâm ý nhỏ mong ân công nhận lấy."

Tần lão đầu gật đầu, trong lòng cảm khái, nhìn nàng đột nhiên nước mắt lưng tròng nói: "Thảo dân đa tạ Hoàng hậu ân điển." Nói xong liền quỳ xuống, nàng đỡ hắn lắc đầu.

"Trên đường đi hãy bảo trọng, mong rằng người sẽ quay lại thành Kim Lăng lần nữa."

"Vâng, vâng, vâng..." Tần lão đầu liên tục gật đầu, ôm Tiểu Nguyệt Nhi. Con bé thấy hắn khóc thì khóc theo.

Đến khi xe ngựa chậm rãi rời đi, Tiểu Nguyệt Nhi ghé vào vai mẫu hậu khóc thút thít. Tề Diệp đau lòng gạt lệ cho con, bé con giờ tay muốn phụ hoàng ôm. Tề Diệp xoa Tiểu Nguyệt Nhi và an ủi Hạ Uyển Chi: "Nếu người nhớ thì ngày nào đó trẫm sẽ gọi bọn họ tiến cung."

"Không cần, họ sẽ không vui." Âm thầm ngai dỗi, họ sẽ không muốn rời đi quê hương thân sinh của mình, giống như nàng không muốn rời khỏi Tề Diệp, rời khỏi hoàng cung cho dù biết rõ đây

là nơi tâm tới, người lừa ta gạt nhưng vẫn không thể không ở lại.

Hiện phi bệnh ngày càng nghiêm trọng, hiện giờ đã nặng đến nỗi không xuống được giường. Hạ Uyển Chi biết vậy thì rất vui, tuy nhiên vẫn phải theo lễ nghĩa mà sai Hạ Bích đi thăm một chút.

Vào buổi chiều, Hạ Uyển Chi đang đánh cho Tiểu Nguyệt Nhi một chuỗi ngọc thì Hạ Bích tiến vào, trên mặt mang theo một tia hàn khí: "Nương nương, Ngọc Hoan cung đã xảy ra chuyện."

"Có chuyện gì?" Nàng sai bà vú ôm Tiểu Nguyệt Nhi xuống, hỏi.

"Một cung nữ đã chết ở Ngọc Hoa cung, bệnh tình rất giống Hiện phi. Hiện phi cho rằng có người đang nguyên rủa nàng nên phái người nói cho Hoàng thượng." Hạ Bích nhú mày, trong lòng có chút bất an.

"Đã biết, nên đi qua nhìn nàng ta thôi." Nàng đứng dậy, sửa sang lại quần áo và trang sức, Hạ Bích lấy thêm áo khoác lông thú cho nàng mặc thêm vào, hai người đi đến Ngọc Hoa cung.

Tề Diệp sớm đã có mặt ở Ngọc Hoa cung, chưa đến gần Hạ Uyển Chi đã nghe thấy tiếng khóc thút thít của nàng ta cùng âm thanh an ủi của Tề Diệp. Nàng bước chân vào, cung nhân thấy liền hành lễ. Khi bước vào Hạ Uyển Chi nhìn được cảnh Tề Diệp một tay đặt sau lưng Đường Tú Dung, nàng ta nằm trong lòng hắn âm thanh hơi mơ hồ nói: "Hoàng thượng phải làm chủ cho thần thiếp, có người muốn mưu hại thần thiếp."

Cung nhân đi vào báo một tiếng hoàng hậu nương nương giá lâm. Tề Diệp nghiêng đầu nhìn nàng, có chút không tự nhiên đỡ Hiện phi ngồi dậy rồi quay qua nàng: "Hoàng hậu tới rồi."

Hạ Uyển Chi gật đầu ý bảo Đường Tú Dung không cần đứng dậy hành lễ: "Bổn cung đã được nghe qua sự việc, Hiện phi yên tâm, bổn cung sẽ điều tra kỹ lưỡng."

"Tạ nương nương ân điển." Đường Tú Dung lau sạch nước mắt trên mặt, biểu tình nhàn nhạt.

"Chuyện này nên để Quang Thuận đi điều tra đi." Khi trở lại Chiêu Hoa cung Tề Diệp liền nói như vậy. Hạ Uyển Chi nghe xong nghiêng đầu nhìn hắn, ánh mắt mang theo ý tứ chất vấn. Tề Diệp biết ý tứ của nàng vội vàng an ủi nói: "Trẫm không phải hoài nghi người mà là không muốn người hao tổn tâm sức, cuối năm đã sắp đến, việc của hậu cung lại nhiều, trẫm sợ Uyển Nhi lo không xuê một lúc nhiều việc."

"Thần thiếp biết sai, thần thiếp còn nghĩ rằng..." Thấy hắn trừng mắt nàng biết điều không nói nữa: "Tạ Hoàng thượng tín nhiệm thần thiếp."

"Hạ Bích, công quá." Hạ Uyển Chi nhìn lồng mày công lên liền nhú mày nhắc nhở.

Hạ Bích cuối cùng có phản ứng, vội vàng thỉnh tội: "Nô tỳ đáng chết, nô tỳ đáng chết, mong nương nương thứ tội."

"Đứng lên đi." Nàng cầm khăn tay lau đi vết lồng mày công của mình nói: "Đã nhiều ngày người mất hồn như vậy rồi, có chuyện gì sao?"

"Không...Không có chuyện gì..." Hạ Bích liên tục lắc đầu, ấp úng nói.

"Bổn cung không thích bị gạt, nói đi." Nàng hài lòng nhìn lồng mày vừa vẽ nói.

Hạ Bích bị nàng vạch trần, cắn môi nói: "Nương nương, độc kia là do Hạ Đồng hạ."

"Bổn cung đã biết." Tuy rằng không chắc chắn nhưng nhìn biểu hiện của Hạ Bích nhiều ngày cho tới bây giờ thì nàng đã khẳng định, cho nên lời Hạ Bích nói không ngoài dự đoán.

Nàng đúng là không cẩn thận, người không có độc lại bị hạ độc chết, nàng cứ tưởng trải qua nhiều chuyện thì đã có năng lực nhìn được rất nhiều chuyện.

"Nương nương, làm sao bây giờ? Nếu Quang Thuận công công tra được Hạ Đồng sẽ..."

"Hạ Bích, đừng quên người là người của ai, có một số chuyện không nên quản cũng đừng quản." Hạ Uyển Chi nhú mày không vui nói.

Hạ Bích gật đầu sợ hãi: "Vâng, nô tỳ đã biết." Tuy rằng lo lắng cho Hạ Đồng nhưng nàng cũng biết nếu Hoàng hậu nhúng tay vào sẽ có khả năng bị cho là đồng lõa, thậm chí là người đứng sau vì dù sao Hạ Đồng là người theo nàng vào cung.

Chạng vạng, Hạ Đồng thấy Hạ Bích biểu tình nhàn nhạt: "Hoàng hậu nương nương còn có phân phó, ta đi trước."

"Bích tỷ tỷ, ta biết ý của người, mong rằng người sẽ nói cho Hoàng hậu một câu, ta hạ độc cũng là vì người, nếu có bất trắc xin nương nương cứu một mạng." Quang Thuận công công đã bắt những người có嫌疑 đi rồi, nàng sợ mình bị phát hiện nên nhiều ngày ở trong phòng không dám ra ngoài.

"Người nói vậy gì đó, nương nương không biết việc này." Hạ Bích trầm giọng nói: "Có một số việc người nên ngâm chặt miệng lại, nếu không nương nương sẽ không để người sống tốt."

"Bích tỷ tỷ có ý tứ gì?" Nàng nói: "Hoàng hậu muốn qua cầu rút ván sao?" Năm trước nàng vì Hoàng hậu nên hại không ít người, nếu Hoàng thượng biết được nàng còn có thể an ổn trên thượng vị sao?

"Người có ý gì? Người tưởng người có thể liên lụy được Hoàng hậu nương nương sao?" Hạ Bích nói tiếp: "Không muốn chết thì ngâm chặt miệng lại, biết đâu nương nương sẽ đại từ đại bi cứu người một mạng."

Hạ Bích có chút bức mình, không nghĩ đến nàng ta sẽ uy hiếp Hoàng hậu, nếu không phải nương nương mang nàng ta đi, cho nàng ta cảm ứng ngọc thực thì không biết bây giờ nàng ta đã chịu khổ ở đâu đâu. Thứ vong ân phụ nghĩa quả không đáng thương hại.

Hạ Đồng âm thầm cắn môi, nếu như đến đường cùng mà Hoàng hậu nương nương không cứu mạng nàng thì đừng trách nàng vong ân phụ nghĩa.

Quang Thuận tra ở phòng được ra được manh mối thì khá bất ngờ, cần nhắc có nên điều tra tiếp không. Hắn liền nói cho Tề Diệp, Tề Diệp quả quyết nói: "Tiếp tục tra, trẫm tin tưởng nàng."

"Vâng." Quang Thuận nghe xong liền yên tâm đi tra án.

Hạ Đồng đang thêu hoa, cửa vốn dĩ đóng chặt lại bị đẩy ra. Cung nhân mang vè mặt vô tình bước vào, đồ vật trong tay nàng rơi xuống đất. Sắc mặt Hạ Đồng trắng bệch, Quang Thuận thấy vậy liền biết chính là nàng làm.

"Đồng tài tử, đi thôi." Hạ Đồng sắc mặt trắng bệch lắc đầu, đứng ở một góc. Quang Thuận nâng tay ra hiệu liền có hai vị thái giám tiến lên. Nàng gầy dựa, bọn họ dễ dàng bắt được nàng, bụng kín miệng không cho la hét.

"Đồng tài tử bị Quang Thuận công công bắt đi rồi." Thái Vi bụng một chén trà nóng đưa cho Lâm Huệ, cười nói.

"Ra là nàng." Lâm Huệ ngoài ý muốn cười: "Hoàng hậu đã thiếu kiên nhẫn. Thật muốn xem Hoàng thượng sẽ xử lý thế nào."

"Nếu Đồng tài tử không khai ra Hoàng hậu thì sao?" Thái Vi lo lắng nói.

"Một người dám bò lên giường Hoàng thượng sao cam tâm chịu chết? Tội nay ta muốn thấy nàng."

Ba năm Lâm Huệ đứng đầu hậu cung đã sớm bồi dưỡng nhiều cơ sở ngầm cho chính mình nên gặp tội nhân k phải việc khó.

Quang thuận nhìn vết máu trên người Hạ Đồng liền ngồi xổm xuống nhìn nàng: "Đồng tài tử nên thành thật khai ra đi miễn cho bản công công tra tấn."

"Dù sao ta cũng là tài tử lại chưa làm sai cái gì, làm sao ta khai đây? Ngươi không sợ Hoàng thượng trách phạt sao?"

"Hoàng thượng sẽ không vì tài tử nhỏ mà trách phạt bản công công đâu. Ngươi tưởng mua chuộc tiểu được đồng sẽ không ai biết sao? Đem người kéo lên."

Hạ Đồng nhìn thấy một thân máu bị lôi đến, đó là tiểu thái giám ở phòng được. Cả người nàng xụi lơ, đôi môi trắng bệch nói: "Ta muốn gặp Hoàng hậu."

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 163

Editor: Nguyễn Chiêu Nghi

Beta: Trần Tu Dung =. =

Quang Thuận công công nói yêu cầu của Hạ Đồng cho Tề Diệp nghe, hần trầm tư một hồi, mới nói: "Đi bẩm báo Hoàng Hậu nương nương đi, để Hoàng Hậu định đoạt!"

Quang Thuận công công gật đầu, biết trước là sẽ có kết quả này, ra khỏi ngự thư phòng liền đi Chiêu Hoa Cung, trên đường gặp được Lương phi nương nương, hần vội vàng hành lễ nói: "Nô tài thỉnh an Lương phi nương nương, nương nương vạn phúc."

"Công công đứng dậy đi, công công vội vàng đi tới nơi nào thế?" Nàng ta tò mò hỏi.

"Nô tài đến cung Hoàng Hậu nương nương một chuyến, không quấy rầy nương nương đi dạo." Quang Thuận công công dứt lời liền hành lễ rồi đi.

Lâm Huệ nhìn bóng lưng phía xa, ánh sáng trong mắt lóe lóe.

Hạ Uyển Chi vừa mới tỉnh dậy sau giấc ngủ trưa, Hạ Bích hầm chè hạt sen cho nàng ăn, nàng phản phó Hạ Bích mang một ít đưa tới thượng thư phòng cho Tiểu Thái Tử bọn họ, lại đưa một ít đi ngự thư phòng, sau đó mới mới bưng chén chè dứt Tiểu Nguyệt Nhi ăn.

Tiểu Nguyệt Nhi rất thích ăn chè hạt sen, mỗi lần đều có thể ăn đến hai chén. Đồ ăn trong cung rất vừa ngon vừa mỹ, chỉ mới hai ba tháng, rõ ràng trông Tiểu Nguyệt Nhi mập thêm không ít thịt, cả người trắng nõn rất đáng yêu. Khuôn mặt nhỏ phúng phính, làn da trắng mịn, mắt to đen bóng, mỗi khi thấy con bé Tề Diệp đều nhin không được mà ôm mà hôn, xoa bóp mặt con bé, cực kỳ sung ái.

Hạ Bích mang theo hộp đồ ăn đang muốn rời đi, lại thấy Quang Thuận công công tiến vào, giao hộp đồ ăn lại cho cung nữ xong lập tức đi vào thông báo, rất nhanh nàng ấy dẫn Quang Thuận công công vào trong. Hạ Uyển Chi gọi bà vú ôm Tiểu Nguyệt Nhi đi xuống dứt chè hạt sen, xoa xoa tay nói: "Công công có chuyện gì?"

"Hồi Hoàng Hậu nương nương, nô tài tới đây vì chuyện của Hiền phi, đã bắt được hung thủ!" Hạ Bích néo nắm tay âm thầm cắn môi, lại nghe hần nói: "Là Đồng Tài tử"

"Ồ, nếu đã bắt được, ấn theo cung quy mà xử trí đi." Không nghĩ tới nhanh như vậy đã bị bắt, nàng ta không biết cẩn thận là như thế nào sao, quả nhiên vô dụng.

"Nhưng Đồng Tài tử nói là muốn gặp Hoàng Hậu!" Quang Thuận công công thật cẩn thận trả lời.

"Không thể!" Hạ Uyển Chi không chút suy nghĩ đã cự tuyệt.

"Nô tài đã biết!" Quang Thuận công công gật đầu.

Đang muốn rời đi thì nàng nói: "Dù sao cũng từ chỗ bản cung ra ngoài, cho nàng dễ chịu hơn một chút đi."

"Nô tài tuân chỉ." Quang Thuận công công hành lễ cáo lui, trong lòng liền biết chuyện này nên xử lý như thế nào.

Thấy Hạ Bích muốn nói lại thôi, Hạ Uyển Chi lập tức cắt ngang: "Định cầu tình cho nàng?"

Hạ Bích lắc đầu: "Không phải, nô tỳ chỉ là lo lắng người khác sẽ hoài nghi là nương nương sai sử. Nếu Hạ Đồng vì oán hận nương nương không cứu giúp mà vu tội nương nương thì nên làm cái gì bây giờ?"

"Bản cung còn không đến mức lo lắng bị nàng giả họa, đi đưa chè hạt sen đi, đừng để nguội!" Nàng đáp không thèm quan tâm, chỉ bằng nàng là Hoàng Hậu, thì một Đồng Tài Tử nhỏ nhoi há có thể vu tội được.

Khi Quang Thuận công công lại xuất hiện lần nữa, Hạ Đồng có chút chờ mong nhìn phía sau, không phát hiện người muốn gặp, trong lòng lập tức trầm xuống.

Quang Thuận công công nói "Hoàng Hậu nương nương sẽ không gặp ngươi, Hoàng Hậu nương nương lệnh, dựa theo cung quy xử trí. Ngươi mưu hại Hiền phi, dựa theo cung quy ba ngày sau ban chết."

Hạ Đồng tròn hai mắt lên, sắc mặt trắng bệch, trừng mắt nhìn hần, nửa ngày mới run rẩy nói: "Hoàng Hậu ra lệnh?"

"Hoàng Hậu nói, nhân chứng vật chứng đều có, chẳng lẽ Đồng Tài Tử còn không chịu thừa nhận?" Quang Thuận công công cười lạnh, nói tiếp: "Còn có thời gian ba ngày, cẩn thận ngẫm lại đi, ba ngày sau bản công công tự mình đưa ngươi lên đường. Hoàng Hậu nương nương đã sẵn sóc ngươi, ban toàn thấy, đã là ân huệ lớn nhất dành cho ngươi rồi!"

Cửa phòng bị đóng lại vang lên tiếng "kêu kẹt", trong phòng lại lần nữa trở về trạng thái âm u rét lạnh. Nàng cảm thấy cả người rét run, cảm giác toàn thân dường như sắp đông băng, nàng ôm chặt chính mình cả người run rẩy.

Ân huệ? Ân huệ như vậy nàng tình nguyện không nhận, đột nhiên nghĩ tới cái gì, nàng bỗng nhiên nhào lên điên cuồng đập cửa: "Mở cửa, mau mở cửa, ta muốn gặp Hoàng Thượng, ta muốn gặp Hoàng Thượng, Hoàng Thượng..."

"Hoàng Thượng, thần thiếp có tội!" Tề Diệp vừa tiến đến, Hạ Uyển Chi liền hành lễ, vẻ mặt áy náy tự trách nói.

Tề Diệp đỡ nàng đứng dậy, kéo nàng ngồi xuống bên cạnh, an ủi: "Nàng làm sao vậy?"

"Thần thiếp nghe chuyện Đồng Tài Từ, trong lòng áy náy, thần thiếp không xử lý tốt hậu cung, mới có thể xuất hiện chuyện như vậy, thần thiếp có tội!"

"Nói vậy, việc này không thể trách nàng." Tề Diệp an ủi: "Là nàng ta tự làm tự chịu, vì tranh sủng lại dám hạ độc hại người, nữ nhân ác độc như thế sao có thể lưu lại trong cung?"

Hạ Uyển Chi thở dài, biết nhiều lời cũng vô ích, phân phó bà vú dẫn bọn nhỏ đến, đã tới thời gian dùng bữa tối. Tiểu Nguyệt Nhi vừa bước vào, Tề Diệp liền vươn tay về phía con bé, bế lên không trung dạo qua một vòng, mỉm cười dò hỏi buổi chiều làm cái gì, ăn cái gì, hần nói rất chậm, Tiểu Nguyệt Nhi nhìn hần cực kì nghiêm túc, sử dụng tay cùng trao đổi với hần.

Hạ Uyển Chi nhìn hai cha con, trong lòng có chút ê ẩm, nếu con bé không trải qua lần bệnh kia, giọng nói nhất định sẽ thanh thúy như châu ngọc.

Khi màn đêm buông xuống, toàn bộ đèn lồng trong hoàng cung được thắp sáng, vào lúc mùa đông trừ những người đi tuần tra ra, rất ít có người đi lại bên ngoài, đơn giản là bởi vì thời tiết quá lạnh, làm người khác khó có thể chịu đựng, nếu không có việc gì chỉ thích ngồi yên trong phòng.

Hạ Uyển Chi cũng không ngoại lệ, nhưng mà bọn họ đi Phụng Hoàng Các ngâm suối nước nóng. Vào đông cái ẩm áp của suối nước nóng làm cơ thể vô cùng thoải mái, nàng cỡi quần áo bước xuống cầu thang. Nước ấm bao phủ lấy cơ thể nàng, tóc được cố định bằng một cây trâm cài, Tề Diệp mỉm cười nhìn nàng, chậm rãi vươn tay.

Mặt nàng ửng hồng lên, thân thể dùng một chiếc khăn mỏng che lấp, rẽ nước mà đi, còn chưa đến gần đã bị hần kéo vào trong lòng ngực. Nàng "A" lên một tiếng ôm lấy cổ hần, cả người dán lên trên người hần. Ngực hần còn nóng hơn cả nước suối, mặt nàng bị thiêu đốt nổi lên một tầng đỏ ửng.

Trời chưa tối hẳn, một bóng đèn lồng chậm rãi đi vào đường mòn hẻo lánh, hai bóng lưng mảnh khảnh vô thanh vô tức đi vào Tích Đức Đường, nơi chuyên chứa thi thể và giam giữ cung nhân phạm lỗi.

Trong bóng đêm chỉ nghe thấy tiếng bước chân của các nàng, phía sau chỉ cần có động tĩnh, hai người đều sẽ bị dọa sợ, trong lòng thấp thỏm

Đi một đoạn là đến Tích Đức Đường, Thái Vi "meo meo" hai tiếng, không lâu sau một tiếng đáp trả khàn khàn vang ra, hai người lúc này mới bước ra từ bóng tối. Thái Vi móc bạc ra đưa cho tiểu thái giám, hần đưa chìa khóa cho các nàng: "Thời gian nửa nén nhang, có người tới nô tài sẽ nhắc nhở."

Thái Vi gạt gạt đầu, che lại áo choàng mở cửa đi vào, tiểu thái giám tắt lửa nến, liếc mắt nhìn các nàng một cái, đóng cửa lại lui ra ngoài.

Người đang ôm cánh tay bó gối trong góc nghe thấy động tĩnh vội mở mắt ra, thấy người trước mặt lập tức cười lạnh nói: "Còn tưởng là ai. Không nghĩ tới đêm hôm khuya khoắt Lương phi nương nương không nghỉ ngơi, lại hứng thú đến thăm người sắp chết là ta đây."

"Đồng Tài Từ còn có thể miệng lưỡi sắc bén xem ra ở Tích Đức Đường cũng không chịu khổ nhiều nhỉ. Có điều miệng lưỡi sắc bén thì thế nào, hai ngày sau cũng phải mất mạng. Thật đúng là đáng tiếc, tuổi còn trẻ lại hồng nhan bạc mệnh, người nói xem đáng không?"

"Nếu muốn mượn ta diệt trừ Hoàng Hậu nương nương, thì người phải thất vọng rồi, cái gì ta cũng sẽ không nói." Hạ Đồng không ngu ngốc, nàng ta sẽ không vô duyên vô cớ xuất hiện trước mặt mình.

"Nếu người đã nhìn thấu bản cung, vậy bản cung cũng không giấu giếm nữa, nếu như người nguyên ý hợp tác, nói là Hoàng Hậu nương nương sai sử, bản cung có thể giữ một mạng này của người, hơn nữa còn cho người vinh hoa phú quý hưởng không hết, người còn trẻ, chẳng lẽ cam tâm bỏ mạng như vậy?"

Thấy nàng nhũn mày, Lâm Huệ biết có cơ hội, tiếp tục hốt thuốc đúng bệnh: "Người xem cái gì người cũng nghĩ cho nàng ta, nhưng căn bản nàng ta không cảm kích, càng đừng nói chỉ đến việc cứu người. Lấy địa vị là Hoàng Hậu, sống hay chết còn không phải chỉ cần một câu của nàng thôi sao. Nhưng nàng lại để người chết, người cam tâm nhìn nàng hưởng thụ sủng ái của Hoàng Thượng, vinh quang vô hạn, muốn mưa có mưa, muốn gió có gió hay sao?"

"Đừng nói nữa, cầm miệng, người cầm miệng cho ta!" Hạ Đồng đột nhiên mất khống chế, che lại đôi tai hét lên, khiến Lâm Huệ tới mức liên tục lui về phía sau. Thái Vi sợ nàng đã thương người, che phía trước Lâm Huệ quan sát nhất cử nhất động của nàng.

"Người đừng cho là ta không biết ý định của người là gì? Muốn lợi dụng ta đập ngã Hoàng Hậu, người cho rằng ta sẽ tin người?" Hạ Đồng cười nhạo nói "Các người đều giống nhau, đều không phải người tốt!"

"Có phải người tốt hay không, không phải là chuyện người có thể định đoạt. Nếu người biết bản cung đang lợi dụng người, vậy thì tốt, ít nhất người còn có giá trị lợi dụng, nếu người chết ngay cả giá trị lợi dụng cũng không có." Lâm Huệ âm thầm mắng chửi, không nghĩ tới nàng còn có chút đầu óc.

Hạ Đồng hừ lạnh một tiếng.

Lâm Huệ không thêm đề ý nói: "Nếu người không muốn sống nữa, bản cung cũng không còn gì để nói." Nàng ta khinh miệt một câu: "Người cũng chỉ có thể cô đơn một mình mà chết đi, đến từ đâu thì nhanh chóng quay về chỗ đó."

Dứt lời nàng ta liền xoay người rời đi, Thái Vi mở cửa cho nàng ra ngoài, còn chưa bước được nửa bước, phía sau truyền đến thanh âm dồn dập: "Từ từ!"

Lâm Huệ nhìn phía trước, khóe miệng kéo lên đầy đắc ý.

"Nương nương, Tích Đức Đường truyền tin đến, nói Đồng Tài Từ muốn gặp Hoàng Thượng!" Hạ Bích nói.

"Hoàng Thượng là người nàng muốn gặp là có thể gặp sao?" Nàng cười lạnh.

"Nương nương nói phải, nô tỳ biết nên làm như thế nào." Đang yên lành lại đột nhiên muốn gặp Hoàng Thượng, ai cũng đoán được nàng muốn làm cái gì. Những chuyện xảy ra năm đó cũng không ít lần nàng ta ngầm nhúng tay vào, nếu toàn bộ đều nói cho Hoàng Thượng, chỉ sợ cũng sẽ liên lụy đến Hoàng Hậu.

Hạ Đồng gọi vài lần, thấy cung nhân hồ hững không thêm đề ý, biết bọn họ sẽ không truyền lời giúp mình, tức khắc hiểu rõ bọn họ đã bị Hoàng Hậu thu mua. Nàng ta sợ mình sẽ nói những chuyện tốt nàng ta làm cho Hoàng Thượng biết.

Trong lòng tức giận không thôi, suy nghĩ muốn trả thù bao phủ lấy nàng. Nếu mình đã hai bàn tay trắng, mạng cũng sắp không giữ được, vì sao nàng ta được là mẫu nghi thiên hạ, hưởng thụ vinh quang vô hạn không bao giờ chết?

Nếu nàng ta đã bắt nhân, cũng đừng trách nàng bất nghĩa, tất cả đều là người bức ta.

Sau khi Hiền Phi biết Đồng Tài Từ là người hạ độc, ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu chính là do Hoàng Hậu sai sử. Nhưng không có bằng chứng, sao nàng có thể chứng minh việc này do Hoàng Hậu ra tay được?

Thời điểm nàng đang cảm thấy đau đầu, cung nhân mang đến tin tức, báo Đồng Tài Tử muốn gặp Hoàng Thượng, nói là biết bí mật của Hoàng Hậu.

Lời này làm hai mắt âm đạm của Hiền Phi tức khắc sáng ngời, nàng gọi cung nhân tới nói nhỏ vài câu, cung nhân liền tục gật đầu, hành lễ xong vội vàng rời đi.

Trời tối, Tề Diệp từ thư phòng chuẩn bị đi Chiêu Hoa Cung dùng bữa, khi đi ngang qua chỗ tường viện, mơ hồ nghe thấy có người nói chuyện "... Hoàng Hậu thật đúng là kín mít, vậy mà lại dám tư bốn (1)?"

(1) Tư bốn: a.k.a bỏ nhà theo travi

"Suýt, nói nhỏ thôi, đừng để người khác nghe thấy, người ta chính là Hoàng Hậu, sao có thể để cho người và ta nghị luận?" Một thanh âm khác nhỏ giọng nhắc nhở "Đừng nói ra ngoài, ta cũng chỉ nghe được từ vị Đồng Tài Tử ở Tích Đức Đường kia. Nàng ta nói trước khi Hoàng Hậu tiến cung đã cùng người bỏ trốn, cuối cùng lại bị vứt bỏ, là nàng ta hảo tâm cứu giúp, không nghĩ tới Hoàng Hậu vong ân phụ nghĩa, thế nhưng lại vu hãm..."

"Là ai ở đằng kia khua môi múa mép?" Quang Thuận công công thấy Tề Diệp mặt âm trầm như trời rằm âm u, vội vàng lên tiếng khiển trách.

Hai tiểu thái giám nghe vậy sợ tới mức quỳ trên mặt đất run bần bật: "Hoàng Thượng tha mạng, Hoàng Thượng tha mạng, nô tài biết sai rồi, nô tài biết sai rồi."

"Hừ, phê bình Hoàng Hậu, kín mít làm càn, người tới, đánh chết!" Tề Diệp nhìn chăm chăm hai người đang quỳ dưới chân, ngữ khí lạnh băng nói.

Cung nhân tiến lên, hai tiểu thái giám run lên một chút, biết sự tình không giống như lời bọn họ, cái gì mà cùng lắm chỉ chịu đánh mấy bản, bọn họ rõ ràng là gạt người, rõ ràng Hoàng Thượng nói là đánh chết.

Nhưng mà đã bị mất đi cơ hội thanh minh, cung nhân che miệng hai tiểu thái giám, trối lại kéo đi.

Quang Thuận công công thật cẩn thận quan sát Tề Diệp, dò hỏi: "Hoàng Thượng, canh giờ không còn sớm, Hoàng Hậu nương nương còn chờ Hoàng Thượng dùng bữa."

"Nói trăm có việc, bọn họ dùng bữa trước." Dứt lời, hần quay đầu đi về hướng Tích Đức Đường, bước đi trầm ổn, bóng lưng thẳng tắp, lại làm người sinh ra một loại dự cảm không lành.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 164

Edit: Thảo Hoàng Quý phi

Beta: Chanh Quý phi

Cung nhân trông coi Tích Đức đường vốn đang tụ tập một chỗ nói chuyện, bỗng nhiên thấy Tề Diệp về mặt âm trầm đi tới bị hù dọa vội vàng quỳ xuống đất, sợ hãi không thôi!

"Nô tài bái kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế!"

Tề Diệp cũng không để ý bọn họ, mím môi đứng ở trước cửa. Đây là biểu hiện khi hần tức giận. Quang Thuận công công vội vàng ra hiệu bọn họ mở cửa.

Trong phòng Hạ Đồng nghe thấy Hoàng Thượng tới, vội vàng sửa sang lại trang dung, hi vọng lưu lại một ấn tượng tốt trong mắt hần.

Cửa phòng từ từ mở ra, một làn gió ẩm ướt rét lạnh đập vào mặt. Tề Diệp nhìn người đứng hành lễ ngay trước mắt, mặt không chút thay đổi cất bước đi vào. Cửa phía sau chậm rãi đóng kín, trong phòng trong nháy mắt âm u hơn nhiều.

"Lời đồn là người truyền đi?" Tề Diệp sắc mặt âm trầm, vẻ mặt lạnh như băng, làm cho người rét lạnh.

Hạ Đồng nghi hoặc nhìn hần "Nô tỳ không biết Hoàng Thượng nói gì..." Nói rồi dường như bừng tỉnh đại ngộ, nàng ta cười nói "Nô tỳ nói đều là những lời nói thật. Nếu Hoàng Thượng không tin có thể đi điều tra chuyện năm đó. Chắc hẳn Hoàng Hậu nương nương không muốn để người đời biết được nàng bỏ trốn cùng nam nhân..."

Lời còn chưa dứt, không đợi Quang Thuận công công quát tháo, pạch một tiếng, Hạ Đồng bị hung hăng tát một bịch tai. Trên mặt đau đến chết lặng, trong miệng một mùi máu tươi nồng đậm.

Tề Diệp nhìn chăm chăm nàng ta, giọng nói lạnh như băng "Câm miệng!"

"Ha ha ha, Hoàng Thượng cho rằng nô tỳ câm miệng thì chuyện Hoàng hậu nương nương đã làm có thể biến mất sao?" Nàng ta cười nhạo "Chỉ sợ Hoàng Thượng không biết Hoàng Hậu nương nương là một nữ nhân ác độc như thế nào!"

Không đợi hần mở miệng, nàng ta nhanh chóng nói "Đức phi, tiền Hoàng hậu, Thục phi, tiểu công chúa, Lệ phi, còn có hài tử trong bụng Lương phi, không một sự việc nào thoát được quan hệ với Hoàng Hậu nương nương. Việc độc ác là Hoàng hậu nương nương tự mình phản phò nô tỳ. Nô tỳ tự mình hạ thủ, thần không biết, quỷ không hay, tựa như hạ độc Hiền phi."

"Ở nơi hậu cung này, Hoàng Hậu vì tranh thủ tình cảm mới là người đáng bị trừng phạt nhất. Hoàng Thượng có biết, một số việc đều là xuất phát từ tay Hoàng Hậu?" Nàng ta cười hỏi.

Tề Diệp nhàn nhạt nhìn nàng ta, thế nhưng một chút cũng không thấy tức giận, bởi hần thấy cảm thấy phẫn nộ với một người sắp chết là không đáng.

Hần nói "Những gì người nói trăm đều biết. Nàng là Hoàng Hậu của trăm, chỉ có thể là Hoàng Hậu của trăm, mặc kệ nàng đã làm sai điều gì, trăm đều không để ý..." Ánh mắt trầm xuống, hần nhìn Hạ Đồng, cười lạnh "Về phần người, trăm sẽ không cho người được chết dễ dàng."

"Hoàng Thượng biết rõ?"

Hạ Đồng giật mình, còn muốn nói tiếp cái gì, Tề Diệp không cho nàng cơ hội "Cắt đầu lưỡi cho chó ăn, mỗi ngày chặt một ngón tay, cho đến chết mới thôi! Thi thể ném tới bãi tha ma, phơi thây nơi hoang dã!"

"Vâng!" Quang Thuận công công lên tiếng. Hạ Đồng bị hù dọa toàn thân run rẩy, muốn xin tha lại bị cung nhân bịt miệng không để cho nàng ta lên tiếng.

Tề Diệp cũng không thèm nhìn nàng ta một cái, cất bước đi ra ngoài, rời khỏi Tích Đức đường âm u lạnh lẽo. Hần nhìn lên bầu trời trong xanh, hít vào một hơi, đột nhiên cảm thấy đói bụng, đi đến hướng Chiêu Hoa cung.

Tề Diệp đến Chiêu Hoa cung, Hạ Uyển Chi mới vừa cho ba đứa bé dùng bữa. Ba đứa bé thấy phụ hoàng bọn họ đến đây, sau khi hành lễ liền vây hán vào giữa. Tề Diệp cười, xoa đầu bọn chúng, ôm Tiểu Nguyệt Nhi hỏi "Đã ăn no chưa?"

Tiểu Nguyệt Nhi cười, bắt lấy tay của hán đặt lên bụng nhỏ phình lên của mình, tựa như nói cho hán biết đã ăn no.

Tề Diệp cười, hôn một cái lên mặt con bé, chơi đùa với nó trong chốc lát. Hạ Uyển Chi biết được hán còn chưa dùng bữa, cho Hạ Bích truyền thức ăn lên. Rất nhanh thức ăn tinh xảo ngon miệng bày đầy cả bàn.

Nàng cho nhũ nương mang theo ba đứa bé đi xuống chơi một lát, chờ bọn họ dùng bữa xong lại cùng chơi với bọn chúng. Tề Diệp rất bất ngờ "Uyển Nhi còn chưa dùng bữa?"

"Không sao, thần thiếp muốn dùng bữa cùng Hoàng Thượng!" Nàng cười, móc cho hán thêm một chén súp lút dạ.

Tề Diệp uống một ngụm, khen ngợi "Súp thật sự rất ngon, Hoàng Hậu có lòng." Hạ Uyển Chi cười không đáp. Hán lại tiếp "Sau này không cần chờ trễ, đối bụng thì dùng thiện, đừng nhịn."

"Vâng! Hoàng Thượng ăn nhiều một chút. Đầu là món Hoàng Thượng thích ăn. Thần thiếp nhìn Hoàng Thượng có vẻ đã gầy đi không ít, nhìn làm cho người ta đau lòng." Chiếc đĩa không ngừng gấp thức ăn vào trong chén của hán. Tề Diệp không thể chối từ thịnh tình, mỉm cười, ăn hết tất cả thức ăn nàng gấp cho.

Sau khi ăn xong ba đứa bé đã được nhũ nương đỡ đi ngủ. Hạ Bích rót hai chén trà mang lên. Trong phòng đốt lửa, ấm áp cực kỳ. Tề Diệp uống một ngụm trà. Hạ Uyển Chi tùy ý hỏi "Nghe nói vừa rồi Hoàng Thượng đến Tích Đức đường?"

"Ừ!" Hán lại uống một ngụm trà, hương thơm vẫn vít, quả nhiên là Mao Tiềm hán thích.

Vốn cho là nàng sẽ còn hỏi lại, nào ngờ hán chờ một lát, thấy nàng không hề hỏi nhiều, có chút ngoài ý muốn, nhìn nàng. Hạ Uyển Chi cũng nhìn hán "Hoàng Thượng nhìn thần thiếp làm chi? Trên mặt thần thiếp dính gì sao?"

"Không có, chẳng qua là trẫm cảm thấy hôm nay Uyển Nhi trang dung quá mức xinh đẹp!" Tề Diệp ca ngợi nói.

Mặt Hạ Uyển Chi đỏ lên, thẹn thùng nhìn hán một cái, cười nói "Tạ Hoàng Thượng khen ngợi." Mặc kệ lời thật lời dối, chỉ cần hán không hỏi mình năm đó là theo người bỏ trốn hay một mình bỏ trốn, chuyện gì cũng đều dễ nói.

Nàng không nghĩ tới Hạ Đồng lại dám mật báo chuyện đó. Nhưng xem về mặt Hoàng Thượng, có lẽ cũng không tin lời nàng ta nói. Nếu không hán cũng sẽ không dùng về mặt ôn hoà nói chuyện với mình. Thành thật mà nói lúc nghe Hạ Bích hỏi thăm tin tức, nàng cho rằng tất cả sẽ sụp đổ. Cho nên lúc trông thấy hán, nàng lo sợ bất an, lại còn phải cố tự trấn định, vờ như cái gì cũng không biết.

Hôm nay hán không tức giận, cũng không chất vấn mình, nàng biết hán sẽ không tin lời nói một phía của Hạ Đồng.

Nghĩ tới đây, nàng lập tức thở phào nhẹ nhõm, nắm đầm ấm thăm bụng ra. Hai tay căng thẳng làm gân cốt có chút đau đớn.

Đường Tú Dung cho rằng cho người tung lời đồn cho dù không thể vận ngã được Hoàng Hậu, cũng có thể khiến cho Hoàng Thượng và Hoàng Hậu sinh ra hiềm khích. Nào ngờ nàng đang âm thầm vui mừng, lại phát hiện đến cùng Hoàng Hậu vẫn là sủng quan hậu cung, Hoàng Hậu mẫu nghi thiên hạ. Ân sủng của Hoàng Thượng không giảm đi chút nào, ngược lại càng thêm đề tâm nàng ta.

Về phần Đồng tài tử kia, đã bị Hoàng Thượng chính miệng hạ lệnh xử trí. Đây là điều nàng không thể nào nghĩ tới, trong lòng tức giận. Vốn là dư độc chưa hết, thân thể không thể chống đỡ, cả người đều suy yếu, chỉ có thể bị bệnh liệt giường. Mỗi lần nghe thấy cung nhân thông báo, bệnh tình của nàng càng tăng thêm. Về sau người bên cạnh giấu diếm nàng, bệnh tình mới tiến triển chút ít.

Ở nơi hậu cung này nhất định không chỉ có Đường Tú Dung tức giận thất vọng. Lâm Huệ cũng không ngoại lệ. Nàng không biết là nhầm lẫn chỗ nào. Hoàng Thượng rõ ràng vẫn bình thường như là chuyện gì cũng không phát sinh. Ngay cả nàng cũng có nghe thấy trước khi tiền cung nữ nhân kia đã từng bỏ trốn, thì ra không phải là ngã bệnh, ngã bệnh chỉ là lấy cớ, khi đó nàng ta lại dám to gan, bỏ trốn cùng người khác.

Nếu không phải Đồng tài tử kia thể son sắt lời nàng ta nói là sự thật, nàng cũng không thể tin được. Nếu là thật sự, tại sao Hoàng Thượng có thể dễ dàng tha thứ?

Nàng nhìn người ngồi ở vị trí hoàng hậu vừa nói vừa cười với Hoàng Thượng, Hoàng Thượng còn đặc biệt sai Quang Thuận công công bưng một món ăn đến trước mặt Hoàng Hậu. Săn sóc quan tâm như thế, cho dù ai nhìn trong lòng cũng sẽ không dễ chịu.

Cảm giác ánh mắt của Lâm Huệ, Hạ Uyển Chi nhìn sang, bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt nàng nhàn nhạt nhìn Lâm Huệ. Lâm Huệ tựa hồ chợt dạ, không dám đối mặt cùng nàng, tức khắc liền thu hồi ánh mắt.

Chỉ là trong tích tắc đó, nàng rõ ràng cảm giác được oán hận trong mắt Lâm Huệ, nàng cười đắc ý. Hôm nay món cá muối chế biến không tệ, nàng cho Hạ Bích bưng một đĩa qua cho Tề Diệp để trả lễ.

Hán mỉm cười nhìn nàng. Hai người liếc mắt nhìn nhau, không nói gì cũng hiểu được ý tứ của đối phương.

Ăn uống xong xuôi, ca múa bắt đầu. Vũ cơ nhạc nhẹ nhàng nhảy múa theo tiếng nhạc. Tiểu Nguyệt Nhi ăn no đứng ở bên người nàng, cho nàng ôm ngồi trên đùi, nhìn vũ cơ khiêu vũ, phần khích nhìn xem.

Hạ Uyển Chi lại thấy không hứng thú, lưu ý thấy Lâm Huệ đứng dậy rồi đi, nhìn thân ảnh của nàng ta biến mất tại Triều Hoa các mới thu hồi ánh mắt.

Không lâu, Khang Ninh vương ngồi ở bên trái, về mặt tự nhiên đứng dậy rồi đi. Những người khác không để ý. Trên yến tiệc cũng không phải không cho phép người ra vào tự do.

Yên lặng trong chốc lát, Liêm chiêu dung chần chờ một chút, nhìn không có người lưu ý mình, nàng lặng lẽ đứng dậy lui ra ngoài. Tỷ nữ sau lưng muốn đi theo, nàng suy nghĩ một chút rồi cho những người khác lui xuống, chỉ để lại tỷ nữ thiếp thân.

Liêm chiêu dung dè dặt, theo hướng Khang Ninh vương rời đi mà đi.

Bên ngoài lạnh căm căm, vừa ra khỏi Triều Hoa các, Lâm Huệ liền cảm nhận được. Nàng đứng dưới ngọn núi giả khá khuất một lát liền nghe thấy tiếng bước chân. Quay đầu lại trông thấy thân ảnh quen thuộc, nàng thở phào nhẹ nhõm, cho Thái Vi coi chừng ở bên ngoài.

Thái Vi vừa đi ra, Khang Ninh vương liền tiến lên, ôm Lâm Huệ vào trong ngực, nắm lấy cảm của nàng, nói "Lương phi vội vã muốn gặp bản vương là muốn bản vương sao?"

Lâm Huệ trong lòng không gấp, bắt lấy bàn tay không quy củ của hán, sắc mặt lạnh lùng "Khang Ninh vương cũng biết mấy ngày nay hậu cung phát sinh chuyện gì?" Hán một chút cũng không quan tâm, còn có tâm tư đùa giỡn chính mình, Lâm Huệ tức giận đến bẽ phôi!

"Nếu như là chuyện Hiền phi bị trúng độc, bản vương đã sớm biết!" Chuyện vừa xảy ra đã có người thông báo hán. Ở hậu cung này, hán sắp xếp không ít tai mắt.

"Vậy Ninh vương có biết là ai hạ độc không?" Lâm Huệ tiếp tục hỏi.

Khang Ninh vương không ngốc, làm sao lại không hiểu ý tứ của nàng ta, nói" Hiện tại thời cơ chưa tới. Yên tâm, hậu cung này sớm muộn sẽ do người làm chủ. Cứ để cho bọn họ đắc ý mấy ngày, đợi đến lúc chúng ta xoay người, Hoàng Hậu nương nương toàn bộ đều do Huệ nhi xử trí!"

Chi khi đỡ ngọt ngào, Khang Ninh vương mới có thể gọi nàng Huệ nhi. Lâm Huệ mặt giãn ra, tuy nhiên vẫn còn có chút nhàn nhạt "Nếu như người nói thời cơ còn phải đợi ba năm năm năm nữa, có lẽ bản phi không đợi được."

Nàng hận Hạ Uyển Chi, hận không thể ngay lập tức khiến nàng ta chết đi. Nàng tình nguyện Hiên phi được sủng ái cũng không hy vọng Hạ Uyển Chi được sủng ái. Chi cần vừa nghĩ tới hải tử đã mất của nàng, dù phải chịu đựng bao nhiêu ủy khuất và thống khổ, nàng cũng không thể tha thứ cho Hạ Uyển Chi.

"Yên tâm, bản vương sẽ không để cho Huệ nhi chờ lâu. Ngũ hoàng tử tốt không, bản vương càng ngày càng phát hiện hắn cực kỳ giống bản vương." Khang Ninh vương cười nói.

Nói đến Ngũ hoàng tử, ánh mắt của nàng ôn nhu không ít "Đây chính là con của người, không giống người thì giống ai?"

Tiếng nói vừa dứt, cách đó không xa mơ hồ truyền đến âm thanh. Thái Vi quát một tiếng, kinh động đến hai người đang ôm nhau. Bọn họ cảm giác trong bóng tối có thân ảnh mơ hồ thoáng hiện lên, chuông cảnh báo trong lòng rung lên. Khang Ninh vương đuổi theo, khi trở về trên tay có thêm một chiếc giày thêu.

Lâm Huệ khẩn trương hỏi "Có thấy rõ là ai không?"

Khang Ninh vương giờ chiếc giày thêu trong tay "Từ kiểu dáng và gấm có thể đoán được nhất định không phải cung nữ, như vậy nghe lên cũng chỉ có phi tần."

Lâm Huệ tiếp nhận giày thêu, nhìn nhìn, nói "Việc này người không cần phải để ý, là ai sớm muộn sẽ tìm ra. Hay là sớm một chút trừ khử nữ nhân kia đi." Chi cần cho người âm thầm tra xét, cần phải nhanh chóng tìm ra người kia là ai. Hơn nữa việc này không nên chậm trễ, nếu người nọ nghe thấy được cái gì rồi nói ra ngoài, bọn họ sẽ phải chết.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 165

Edit: Nhã Hiền phi

Lâm Huệ trở lại Triều Hoa các, ánh mắt đảo một vòng, sau đó dừng ở vị trí chủ thượng. Nàng nhìn thoáng qua hai người ngồi trên cao, khẩn trương đến mức đôi tay run rẩy.

Lâm Huệ thấp thòm bất an một lát, thấy mọi người đang tập trung thương thức hí khúc liền đứng dậy lặng lẽ rời đi. Chưa được vài bước đã gặp phi tần khác tiến vào, không ai khác chính là Vương tiếp dư. Ánh mắt nàng dừng ở trên chân nàng ta, chỉ có điều tà váy quá dài nên che mất đôi giày.

Nàng ra hiệu cho Vương tiếp dư ra ngoài nói chuyện, Vương tiếp dư không rõ nguyên nhân, theo đuôi rời đi. Đến một chỗ hẻo lánh, Lâm Huệ mới móc một đôi giày thêu từ tay áo ra, nhìn chằm chằm Vương tiếp dư: "Đây chính là giày thêu của Vương tiếp dư?"

Vương tiếp dư nghi hoặc, lắc đầu: "Bẩm Lương phi nương nương, không phải tần thiếp, tần thiếp không có giày thêu như vậy."

"Có biết là giày thêu của ai không?" Nàng biết Vương tiếp dư nói thật, bởi vì nàng ta không chút hoang mang lo lắng. Nếu đêm nay người nghe lên là nàng ta, lúc bị hỏi nhất định sẽ chột dạ, nhưng người trước mắt thì không hề.

"Tần thiếp không biết!" Vương tiếp dư lắc đầu, Lâm Huệ liền để nàng rời đi.

"Cầu nương nương trách phạt, đều là nô tỳ sai." Vương tiếp dư vừa đi, Thái Vi vội quỳ trên mặt đất thỉnh tội.

Lâm Huệ liếc mắt nhìn một cái, thanh âm lạnh băng: "Đợi khi tìm được người thì sẽ nói chuyện trách phạt với người, hiện tại đi tìm xem giày thêu này là của ai?"

Nếu bị người đó đi trước một bước nói cho hai vị Hoàng Thượng Hoàng Hậu kia, nàng chắc chắn phải chết không nghi ngờ!

Một lát lại có vài vị phi tần đứng dậy trở về, Lâm Huệ đều gọi các nàng vào một bên, lấy giày thêu dò hỏi, một phần cũng để quan sát biểu cảm của bọn họ.

Liên tiếp mấy người đều không đúng, Lâm Huệ bắt đầu hoài nghi có phải mình tìm lầm đối tượng hay không? Người vừa rồi chắc không phải phi tần mà là cung nữ?

Nàng nhìn kỹ đôi giày thêu, tơ vàng lấp lánh khâu từ loại lụa tốt nhất mà thành, chắc chắn không phải đồ mà một cung nữ có thể dùng.

Thái Vi ngắm nghĩ một chút, đột nhiên nhớ ra cái gì: "Nương nương, Liêm Chiêu Dung cũng đi ra ngoài, đến bây giờ còn chưa trở về, có phải là..." Nói chưa hết câu đã thấy có người vội vàng đi về phía Triều Hoa các, không phải Liêm Chiêu Dung thì là ai nữa đây?

Lâm Huệ nhìn nàng ta hoang mang rối loạn: "Liêm Chiêu Dung!"

Nghe thấy âm thanh, Liêm Chiêu Dung ngừng đầu, thấy trước mắt là Lâm Huệ, sắc mặt lập tức biến đổi. Nàng khó khăn lắm mới ngừng bước chân, nội tâm kinh hoàng, chẳng lẽ Lâm Huệ biết mình nghe lên?

Trong lòng đang cực kỳ hoảng loạn lại còn thấy ánh mắt sắc bén của Lâm Huệ nhìn mình chằm chằm, cả người nàng bắt đầu phát run, khẩn trương đến mức toàn thân mềm nhũn: "Tần thiếp... Tần thiếp tham kiến Lương phi nương nương!"

Ánh mắt Lâm Huệ trầm xuống, tầm mắt dừng ở làn váy dưới chân nàng. Làn váy dài che khuất giày thêu, mà cũng có thể Liêm Chiêu dung đã đổi một đôi giày thêu khác. Lâm Huệ bước đến nhìn nàng chằm chằm, thấy nàng vô thức lùi về phía sau, khóe miệng nhẹ nhàng nhếch lên. Đến khi áp sát, Lâm Huệ nhìn thẳng vào mắt nàng: "Đôi giày thêu này là của Liêm Chiêu Dung?"

Đương nhiên Liêm Chiêu dung biết, đây chính là giày thêu hoa thủy tiên bằng tơ vàng do nàng tự làm, vốn tưởng sẽ không bị phát hiện, hóa ra vẫn bị Lâm Huệ nàng ta phát hiện.

Liêm Chiêu Dung xiết chặt nắm tay, âm thầm cắn răng không để lộ ra sơ hở, trấn định đáp: "Không phải tần thiếp, tần thiếp không có giày thêu như vậy!"

Nàng nghĩ, sau khi trở về nhất định phải đem đôi giày thêu kia đi đốt để tránh đem dài lắm mồm.

[đêm dài lắm mồm: chuyện gì càng để lâu thì càng nguy hiểm]

"Vậy à? Bồn phi chỉ vô ý nhặt được, hồi cung nữ thì nàng ta nói hôm nay Liêm Chiêu Dung mang một đôi giày thêu như vậy." Lâm Huệ già vờ vô tình.

Liêm Chiêu Dung trong lòng trầm xuống, liên tục xua tay, có chút kích động phui sạch liên can: "Không phải tần thiếp, không phải tần thiếp!"

"Bồn phi cũng cảm thấy không phải của Liêm Chiêu Dung, nhưng Liêm Chiêu Dung dường như rất sợ đôi giày thêu này là của mình?"

Nhìn sắc mặt nàng trắng bệch, Lâm Huệ vừa lòng cười nói: "Không cần che giấu, giày này là của ai, trong lòng ta và người đều rõ ràng. Đêm nay người đi đâu, nghe được cái gì, bồn phi cũng rất rõ ràng."

Liêm Chiêu Dung bị vạch trần, cả người run rẩy.

Lâm Huệ tiếp tục nói: "Liêm Chiêu Dung định nói cái gì phải không?"

"Dù có định nói cái gì thì cũng là nói với Hoàng Thượng Hoàng Hậu!" Bởi vì cực kỳ lo sợ nên Liêm Chiêu Dung đột nhiên nói lớn.

Sắc mặt Lâm Huệ biến đổi, đang muốn mở miệng lại nghe thấy phía sau truyền đến âm thanh lạnh lẽo: "Có gì phải nói với bồn cung?"

Lâm Huệ cứng đờ, Liêm Chiêu Dung nhẹ nhàng thờ ra, gặp Hoàng hậu như gặp được cứu tinh. Nàng đang muốn mở miệng, bàn tay đã bị nắm chặt, bên tai truyền đến âm thanh trầm thấp: "Tiểu Khâu!"

Giọng nói khàn khàn như không thoát ra khỏi miệng, Liêm Chiêu Dung nửa tin nửa ngờ, tâm hoảng ý loạn nhìn nàng. Lâm Huệ lập lại cái tên kia, ánh mắt thần bí khó lường, còn mang theo khiêu khích.

Liêm Chiêu Dung sắc mặt trắng bệch nhìn nàng ta, Lâm Huệ rất vừa lòng với phản ứng này, cười cười. Sau đó quay đầu hành lễ với Hạ Uyển Chi: "Liêm Chiêu Dung nói hoa mai dường như mới nở, rất muốn đến báo cho Hoàng hậu nương nương biết!"

"Phải không?" Hạ Uyển Chi liếc mắt nhìn Lâm Huệ một cái, cũng không tin tưởng những gì nàng ta nói, ánh mắt dừng trên người Liêm Chiêu Dung. Liêm Chiêu Dung thấy biểu tình lạnh nhạt của Lâm Huệ, chậm rãi gật đầu.

Hạ Uyển Chi nhíu mày, nàng biết cái này chắc chắn không phải sự thật, các nàng ắt hẳn đang cất giữ một bí mật không thể nói.

Trước khi rời đi, Hạ Uyển Chi âm thầm phân phó Hạ Bích đi hỏi thăm một chút bọn họ đã nói những chuyện gì.

Bóng nàng vừa biến mất, Lâm Huệ và Liêm Chiêu Dung liền liếc nhau, hai người rất ăn ý cùng nhau đi đến một chỗ vắng lặng. Đi một hồi lâu mới trở về lại Triều Hoa cung, về mặt Liêm Chiêu Dung vô cùng âm thầm, mà bộ dáng của Lâm Huệ thì lại cực kỳ nhẹ nhàng thanh thản, lúc thường thức hí kịch còn không quên dùng ánh mắt trấn an Khang Ninh Vương.

Khang Ninh Vương nhìn thấy vậy liền hiểu, bưng chén rượu uống một hơi cạn sạch. Vừa lúc này, hí khúc xướng đến đoạn cao trào, hân hào hứng vỗ tay khiến không ít người nhìn đến. Hân lại không thèm để ý, bưng chén rượu đưa về phía Tề Diệp: "Thần đệ kính Hoàng Thượng một ly..."

Tề Diệp mỉm cười nhận lấy, uống một hơi cạn sạch.

Yến hội tổ chức đến tận đêm mới tan, từ sớm Tiểu Nguyệt Nhi đã ngủ trong lòng Hạ Uyển Chi. Đứa bé nghe hí kịch không hiểu, cho nên xem ca múa xong liền nhắm mắt mơ màng.

Cẩn thận rửa mặt rửa chân cho Tiểu Nguyệt Nhi xong, Hạ Uyển Chi đặt bé trong đệm chăn ấm áp dễ chịu, nhìn gương mặt đáng yêu lúc ngủ của nó, trong lòng nàng liền mềm nhũn. Nàng cúi xuống gần hôn lên bầu má trắng nõn mềm mại của Tiểu Nguyệt Nhi, sửa lại chăn mền, sau đó phân phó bà vú chăm sóc cẩn thận.

Ra khỏi phòng Tiểu Nguyệt Nhi, nàng lại đi đến phòng của Tiểu Thái Tử. Tiểu Thái Tử còn đang ngậm nga thì thư, ngày mai thái phó muốn kiểm tra năng lực của hắn.

Hạ Uyển Chi thấy hắn nghiêm túc như vậy, vừa vui mừng lại vừa đau lòng. Chờ hắn đọc thuộc xong một lần không có gì sai sót, nàng mới lên tiếng: "Không còn sớm, Sách Nhi nghỉ ngơi đi, thi thư ngày mai lại tiếp tục học."

"Mẫu hậu, nhi thần đã học xong rồi!" Không đợi mẫu hậu mở miệng, hắn liền tự giác đọc lên một hồi, nửa chữ cũng không sai.

Hạ Uyển Chi vuốt ve khuôn mặt nhỏ hồng hồng của hắn, cười cười: "Sách Nhi thật thông minh, Hoàng Thượng nếu biết chắc chắn sẽ rất hài lòng!"

"Vâng!" Tiểu Thái Tử cười cong hai mắt, dưới sự trợ giúp của Hạ Uyển Chi, nhanh chóng cõng quần áo chui vào trong nệm, đôi mắt nhìn nàng chằm chằm: "Mẫu hậu, hài nhi muốn nghe cổ tích!"

"Muốn nghe cổ tích gì?" Hạ Uyển Chi yêu thương xoa xoa đầu của hắn.

"Khoa Phụ trực nhật!"

[Khoa Phụ trực nhật: Khoa phụ đuổi theo mặt trời, truyện cổ tích Trung Quốc, <http://www.chuonhung.com/2015/05/dich-thuat-khoa-phu-uo-i-theo-mat-troi.html>]

"Được. Ngày xưa..." Kể được một lát, thấy Tiểu Thái tử đã chìm vào giấc ngủ, Hạ Uyển Chi nhỏ giọng, dặn dò bà vú vài câu sau đó nhẹ nhàng rời đi.

Nàng tiếp tục đến chỗ của Tử hoàng tử, Tử hoàng tử đã ngủ nên nàng chỉ đứng nhìn một lát rồi trở về.

Lúc đến cửa điện thì Hạ Bích đã chờ sẵn. Hạ Bích thấy nàng vội vàng tiến đến, hai người tránh đi vài bước mới mở miệng nói: "Nương nương, nô tỳ nghe tin, đêm nay Lương phi nhặt được một đôi giày thêu, hồi vài vị phi tần mới biết là của Liêm Chiêu Dung."

"Giày thêu?" Nàng nhíu mày.

"Vâng!" Hạ Bích gật đầu.

Thật sự đoán không ra chỗ nào sai sót! Hạ Uyển Chi nhíu mày: "Cho người nhìn chăm chăm hành động của các nàng, nếu có chỗ nào không ổn, lập tức tới báo."

"Vâng!"

Ngày hôm sau, Hạ Uyển Chi dùng đồ ăn sáng chưa được bao lâu đã có cung nhân tới báo Hạ Đồng chết, thi thể bị ném đến bãi tha ma. Nàng nghe xong cứng người một chút, Hạ Bích vẫy tay ý bảo cung nhân lui trở về.

Loảng xoảng một tiếng, Hiền phi phần nọ ném vỡ khay thuốc do cung nữ mang tới: "Hoàng Thượng đâu, đi mời Hoàng Thượng lại đây..." Đồng tài tử không phải là hung thủ, hung thủ thật sự chính là vị ở Chiêu Hoa Cung kia!

Cung nữ thấy thế vội vàng rời đi, những người khác bắt đầu quét dọn mảnh vỡ.

"Nương nương, bảo trọng thân thể." Cung nữ khuyên can.

"Bảo trọng như thế nào được nữa?" Đường Tú Dung tức giận không thôi, Hoàng Thượng rõ ràng muốn bao che Hoàng Hậu. Đồng tài tử là người đi ra từ cung nàng ta, một lòng với nàng ta, nếu không phải được nàng ta chống lưng, Đồng tài tử sao dám hạ độc hại nàng?

"Hoàng Thượng, Hiền phi nương nương nói thân mình không khoẻ, thỉnh Hoàng Thượng qua thăm một lát!" Cung nữ đến báo.

"Đã biết, nói trăm sẽ qua!" Tề Diệp liếc mắt nhìn Hạ Uyển Chi.

Hạ Uyển Chi nghe xong cũng không nói gì, múc một muống trứng gà đặt vào chén Tiểu Nguyệt Nhi, Tiểu Nguyệt Nhi cầm cái muống ăn ngon lành, bị dính vào khóe miệng cũng không biết. Nàng cầm khăn tay lau cho bé, sau đó lại múc thêm một muống trứng gà nữa.

Dùng cơm trưa xong, Hạ Uyển Chi chuẩn bị dẫn Tiểu Nguyệt Nhi đi Mai viên dạo chơi. Tề Diệp uống một ly trà rồi đến Ngọc Hoa Cung, trước khi rời đi không quên nói với Hạ Uyển Chi: "Đợi lát nữa trăm cũng đi xem hoa mai."

"Được!" Hạ Uyển Chi mỉm cười gật đầu, nàng biết hẳn sẽ không ở Ngọc Hoa Cung quá lâu.

Kỳ thật nàng không thích Ngọc Hoa Cung, không chỉ vì nó khác Chiêu Hoa Cung có một chữ mà còn vì nàng không thích chủ nhân của nó.

Đường Tú Dung vốn muốn giải oan cho chính mình, sau đó lại vu oan lên người Hoàng hậu. Không có bằng chứng, hiện giờ Đồng tài tử cũng đã mất, căn bản không thể chứng minh suy đoán của nàng là đúng, ngược lại còn chọc giận Hoàng hậu, dẫn tới việc bị Hoàng Thượng chán ghét.

Hiền phi nhìn con phần nộ xuống, nhìn Tề Diệp: "Hoàng Thượng dùng cơm trưa rồi?"

"Đã dùng. Có người nói Hiền phi không khoẻ, sao không gọi ngự y đến khám?" Tề Diệp ngồi trên ghế, sắc mặt lạnh nhạt.

"Đa tạ Hoàng Thượng quan tâm, thần thiếp không sao. Chỉ là dư độc chưa hết, thân mình vẫn còn yếu ớt." Nàng tỏ vẻ tội nghiệp nhìn hắn, muốn khơi gợi cho hắn thương tiếc.

"Nếu vậy thì tình dưỡng nhiều hơn đi, trăm còn có việc, Hiền phi nghỉ ngơi sớm!" Tề Diệp dứt lời đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Đường Tú Dung há miệng thờ đốc, hy vọng hắn quan tâm mình. Sau đó thấy hắn thật sự không muốn ở lại, nàng mới gật đầu: "Tạ Hoàng Thượng quan tâm!"

Nhìn thân ảnh của hắn biến mất trước mặt, nàng buồn bã cực kỳ, đau lòng không thôi, nước mắt âm thầm rơi xuống, trong lòng bao nhiêu bi thiết chỉ có mình nàng biết.

Không bao lâu, cung nhân tiến vào hầu hạ, Đường Tú Dung hỏi: "Hoàng Thượng hiện tại đang ở đâu?"

Cung nữ chần chừ không mở miệng, đợi Đường Tú Dung trừng mắt nàng ta mới dám nói: "Đi mai viên, Hoàng Hậu cùng tiểu công chúa ở mai viên ngắm hoa..."

Lời còn chưa dứt, một cái gối bị vứt mạnh bạo xuống mặt đất, cung nữ sợ tới mức rút cổ không dám lên tiếng. Đường Tú Dung mặt đầy phần nộ: "Hoàng Thượng, vì sao ngài bắt công như thế, vì sao lại đối xử với thần thiếp như vậy..."

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 166

Edit: Ka Thái Hậu

Beta: Giang Uyển Nghi

Hôm nay mừng tám tháng chạp Hạ Uyển Chi thức dậy sớm tự mình nấu cháo ở trong phòng bếp nhỏ, khi Tề Diệp tỉnh lại thì bên cạnh đã không còn ai, chờ hắn rửa mặt xong, Hạ Uyển Chi đã dẫn theo ba đứa nhỏ lại đây.

Bởi vì là sáng ngày mừng tám tháng chạp, các văn bồi đều phải đi Thọ Ninh Cung của Thái Hậu dùng đồ ăn sáng. Hiện giờ Tiểu Nguyệt Nhi đã rất quen thuộc với phụ hoàng của nàng, còn chủ động nắm tay phụ hoàng đi cùng hắn.

Tề Diệp chân dài, đi nhanh giống như gió, Tiểu Nguyệt Nhi chân ngắn lại nhỏ căn bản là không thể theo kịp, hắn đơn giản là đem người bế lên, Tiểu Nguyệt Nhi được dịp cũng không ngại ngừng, tay nhỏ mập mập vòng qua cổ ôm hắn.

Trên đường đi gặp được Lâm Huệ đang dắt theo Ngũ Hoàng Tử, thấy bọn họ thì tiến lên hành lễ, Ngũ Hoàng Tử nhìn Tiểu Nguyệt Nhi được ôm, rất là hâm mộ. Tề Diệp để bọn họ đứng dậy, hắn ôm người đi ở phía trước, Hạ Uyển Chi nắm tay hai đứa nhỏ đi ở bên cạnh cùng Tề Diệp vừa nói vừa cười, Lâm Huệ đi ở phía sau nhìn thấy cảnh này âm thầm cắn răng. Bỗng nhiên không kịp chuẩn bị Hạ Uyển Chi quay đầu lại, nhìn nàng im lặng về mặt không thay đổi.

Lâm Huệ nhìn nàng khẽ gật đầu rồi thu hồi ánh mắt nhìn về một hướng khác. Các phi tần đã chờ sẵn ở Thọ Ninh Cung, thấy bọn họ đi vào thì đứng dậy hành lễ rồi rút, Hạ Uyển Chi hành lễ với Thái hậu xong thì ngồi xuống. Thái Hậu nói vài câu theo lệ, mọi người đều ngồi, cung nhân ra ra vào vào một hồi, trên bàn đã bày đầy những món điểm tâm ngon miệng tinh tế.

Hạ Uyển Chi kêu Hạ Bích từ trong hộp đồ ăn mang theo lấy ra vài chén cháo mừng 8 tháng chạp đặt ở trước mặt Thái Hậu và Tề Diệp, nói: "Đây là món thần thiếp đã tự tay nấu lúc sáng sớm, Hoàng Thượng, Thái Hậu nếm thử xem có hợp khẩu vị không!"

Tề Diệp có chút ngạc nhiên, uống một ngụm, ca ngợi nói "rất ngon!" Thái Hậu tùy ý ném một miếng "Hoàng Hậu đây là có lòng! Hương vị thật sự không tồi!" Hạ Uyển Chi cười cười ngồi xuống, để cho Hạ Bích đưa ba huynh muội Tiểu Thái Tử đi.

Dùng xong đồ ăn sáng trong sự trầm mặc, cung nhân dọn dẹp chén đĩa dâng trà, Tề Diệp uống mấy ngụm rồi nói là có chuyện muốn xử lý nên đi trước, Hạ Uyển Chi bị Thái Hậu giữ lại dặn dò vài câu, cũng đứng dậy rời đi.

Hôm nay không cần đi qua thư phòng, hai đứa nhỏ cũng nán lại bên người, Tiểu Thái Tử nói "Mẫu hậu, hôm nay nhi thần nghĩ sẽ cười ngra!". "Trời lạnh, chờ đầu xuân hãy cười được không?". Tuy rằng chưa có tuyết rơi, nhưng cũng khiến người cảm thấy lạnh lẽo không thôi, nàng sợ hiện tại nếu đi cười ngra rất có thể bị đông lạnh. "Vậy cũng tốt!" Tiểu Thái Tử nghĩ nghĩ gật đầu, tuy rằng không quá đồng ý, nhưng cũng không nói gì.

Sau cơm trưa Hạ Uyên Chi chuẩn bị chop mắt một lát, còn chưa kịp tỉnh táo đã bị lay tỉnh, mờ mắt ra liền thấy Tiểu Nguyệt Nhi nhìn mình bằng con mắt dụ dỗ, nàng sùng sốt "Tại sao An Bình lại khóc? Ai khi dễ ngươi? Nói cho mẫu hậu nghe..". Tiểu Nguyệt Nhi thấy nàng quan tâm mình, đột nhiên cảm thấy càng thêm uất ức, nước mắt rơi xuống ào ào, nhào vào trong ngực nàng thương tâm không thôi.

Hạ Uyên Chi vuốt lưng nàng trấn an, ánh mắt nhìn về phía bà vú "Chuyện gì xảy ra?". Bà vú vội vàng nói "Hồi bữa nường nưng, tiểu công chúa không tìm thấy Tuyết Cầu, tiểu công chúa tìm hết cả buổi trưa cũng chưa tìm được...". "Cho người tiếp tục đi tìm". Tuyết Cầu là con mèo nàng nuôi, mới được mấy tháng, toàn thân trắng mềm mại, để ở một chỗ cực kỳ giống tuyết cầu cho nên mới lấy tên như vậy.

Nàng vừa an ủi Tiểu Nguyệt Nhi khóc thút thít, vừa hỏi "Hoàng Thượng đâu?". "Hoàng Thượng ở chuồng ngựa, hai vị tiểu chủ tử cũng ở đó.". Hạ Bích bung nước rửa mặt tiến vào nói.

Nàng nhủ mảy, vắt khăn lau nước mắt trên mặt cho Tiểu Nguyệt Nhi, dỗi đi lực chú ý nói "Mẫu hậu đã phái người đi tìm Tuyết Cầu, đừng lo lắng Tuyết Cầu sẽ tìm được nhanh thôi, bây giờ chúng ta đi xem phụ hoàng cùng hai hoàng huynh của con cười đùa được không?". Tiểu Nguyệt Nhi thút thít, cổ gât gât đầu, vòng qua cổ nàng làm nũng muốn nàng ôm đi trại nuôi ngựa. Hạ Uyên Chi bắt đầu đi thờ dài, ôm Tiểu Nguyệt Nhi đi đến chuồng ngựa.

Đi được chốc lát, Hạ Bích đột nhiên lên tiếng "Nưng nưng, nhìn kia!". Theo ánh mắt Hạ Bích nhìn qua, không biết đã xảy ra chuyện gì mà Liêm Chiêu Dung quỳ gối trước mặt Lâm Huệ đang nói gì đó, Lâm Huệ mặt không thay đổi nhìn chằm chằm nàng ta, khoảng cách có hơi xa nên không nghe thấy các nàng đang nói gì, vài vị cung nữ đứng ở bên ngoài đình, thấy nàng đi tới liền vội vàng hành lễ.

Trong đình hai người nghe thấy lập tức nhìn ra, Liêm Chiêu Dung vội vàng đứng dậy, liếc mắt nhìn Lâm Huệ một cái đang muốn tiến lên thì bị nàng giữ chặt, hình như Lâm Huệ thì thào một câu cùng nàng. "Thần thiếp gặp qua Hoàng Hậu nương nưng, nưng nưng vạn phúc kim an!". Lâm Huệ ngoan ngoãn chỉnh tề, ung dung hành lễ.

Phía sau Liêm Chiêu Dung cũng cúi người hành lễ. Nàng gât gât đầu ý bảo các nàng đứng dậy, nói "Mới vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?". "Hồi bẩm nương nưng, thần thiếp không cẩn thận bị té ngã quỵ trên mặt đất nhưng không sao, tạ nương nưng quan tâm!" Liêm Chiêu Dung nói dối. "Ừ!" Hạ Uyên Chi liếc mắt nhìn các nàng rồi yêu diệu rồi đi, đi xa được một chút nàng hỏi "Có thể tra được cái gì?". Hạ Bích hiểu rõ, áy náy nói "Nô tỳ vô dụng!". Nàng cũng không thêm ý ý, nói "Cho người tiếp tục theo dõi!" "Dạ!" Hạ Bích thở phào nhẹ nhõm, gât gât đầu.

Đợi đến khi bóng dáng Hạ Uyên Chi biến mất ở trước mắt, Liêm Chiêu Dung còn chưa kịp phản ứng thì trên mặt đã bị đau, Lâm Huệ đã cho một cái tát, nàng che lại nửa khuôn mặt giắt mình nhìn lại, Lâm Huệ giọng điệu không tốt "Có phải hay không muốn cho Hoàng Thượng biết Tiểu Khâu là ai?" "Nếu hần có xảy ra chuyện gì, thần thiếp dù cho phải liều để cá chết lưới rách* cũng sẽ không hối tiếc!" Liêm Chiêu Dung uy hiếp nói.

Lâm Huệ nhướng mày "Liêm Chiêu Dung cho rằng bản phi không dám động đến hần sao?" Liêm Chiêu Dung trầm mặc. Lâm Huệ cười trào phúng "Bản thân có bao nhiêu cân lượng tốt nhất nên suy tính một chút, đừng huy hoại chính mình." Dứt lời nàng phất tay áo rời đi.

Liêm Chiêu Dung nhìn nàng đi xa âm thầm thở phào nhẹ nhõm, lập tức hoảng loạn không thôi, nàng không biết nên làm cái gì bây giờ, hiện giờ nàng đã bị bắt chặt, căn bản không có cách gì phản kháng. Đứng trong chốc lát, Liêm Chiêu Dung đang muốn rời đi, phía sau vang lên một giọng nói, nàng quay đầu lại liền thấy người hầu bên cạnh Hoàng Hậu đi tới, có một chút ngạc nhiên.

Hạ Bích nói "Liêm Chiêu Dung xin dừng bước!" Liêm Chiêu Dung nghi ngờ mà nhìn nàng, có chút mất tự nhiên che lại bên mặt sưng đỏ "Có chuyện gì?" "Nưng nưng của ta cho mời người!" Hạ Bích nhìn nàng, nói rõ mục đích đến đây.

Nói nàng không lo lắng khăn trương là gạt người, Liêm Chiêu Dung nhìn bóng dáng cách đó không xa, bước chân chần chờ, đắn đo một lát mới cắn môi đi đến phía trước hành lễ "Thần thiếp bái kiến Hoàng Hậu nương nưng, nưng nưng vạn phúc kim an!" "Đứng lên đi, ngẩng đầu lên!" Hạ Uyên Chi nhàn nhạt lên tiếng, Liêm Chiêu Dung cúi đầu bất động, nàng không vui ừ một tiếng, Liêm Chiêu Dung mới thoáng nâng đầu, kinh ngạc nói "Mặt sao lại bị như vậy? Chẳng lẽ cũng bị té ngã?".

Đĩ nhiên là không tin vào lý do thoái thác vừa rồi của nàng, nếu không sẽ không hỏi như vậy, Liêm Chiêu Dung chợt dạ không thôi "Tạ nương nưng quan tâm, cũng không có gì lo ngại!" "Có gì âm ức thì nói với bản cung, bản cung sẽ thay ngươi làm chủ, không cần để mình uất ức..".

Đỡ tay nàng, Hạ Uyên Chi ôn nhu nói "Nhìn vết thương trên mặt ngươi thật sự không giống như bị té ngã..". "Nưng nưng..." Liêm Chiêu Dung đắn đo một chút, trong lòng bốc cháy lên hy vọng, nếu nói cho Hoàng Hậu nghe thấy sự tình đêm đó... Nhớ tới Lương phi cảnh cáo, nàng chần chờ, cắn môi nói "Tạ nương nưng quan tâm, đều là thần thiếp quá ngu dốt, mới không cẩn thận làm chính mặt của mình bị thương..". "Phải không?" Hạ Uyên Chi nhướng mày. "Vâng!" Liêm Chiêu Dung cúi đầu.

"Đi mau đi!" Hạ Uyên Chi nhìn chằm chằm nàng trong chốc lát, ngay khi kiên trì của nàng sắp hết, nàng nói. Liêm Chiêu Dung nghe vậy âm thầm thở phào nhẹ nhõm, lại có chút thất vọng, bước chân chần chờ một chút rồi mới cắn môi rời đi.

"Nưng nưng, nô tỳ nhìn thấy sự tình không đơn giản như vậy, luôn cảm thấy Lương phi cùng nàng ta có chuyện mờ ám." Hạ Bích nhìn theo bóng dáng nàng ta đi xa, nói. "Cho người đi tìm hiểu nhanh lên, chỉ có một chút việc mà đều làm không xong, bản cung sẽ không nuôi một người rảnh rỗi như ngươi." Hạ Bích thừa dạ gât gât đầu.

Tới chuồng ngựa Hạ Uyên Chi sợ tới mức sắc mặt thay đổi, Tề Diệp vậy mà để cho Tiểu Nguyệt Nhi đứng ở trên lưng ngựa, nàng khăn trương kêu to, ý bảo bọn họ dừng lại.

Tề Diệp thấy thế vội vàng đem Tiểu Nguyệt Nhi ôm vào trong ngực vững vàng, Tiểu Nguyệt Nhi chơi đến thật cao hứng, có chút chưa đã giẫy giụa ở trong lòng ngực hần, Tề Diệp ôm chặt nàng, đánh ngửa đi đến trước mặt Hạ Uyên Chi.

Nhìn Tiểu Nguyệt Nhi êm đẹp, nàng mới thở phào nhẹ nhõm, không vui liếc mắt nhìn Tề Diệp, vươn tay muốn ôm Tiểu Nguyệt Nhi, Tiểu Nguyệt Nhi ôm cổ nàng, nàng tiếp nhận rồi quay đầu bước đi.

Tề Diệp sờ sờ cái mũi, xoay người xuống ngựa đuổi theo "Uyển Nhi, ngươi đây là đang tức giận sao?" "Thần thiếp không dám!" Tề Diệp giữ lại người không an phận trong ngực, Tiểu Nguyệt Nhi thò tay qua muốn phụ hoàng ôm. Đại khái cảm giác được nàng đang giận, Tiểu Nguyệt Nhi ngoan ngoãn vùi vào trong lòng ngực nàng, sợ hãi dùng tay sờ mặt nàng, hy vọng nàng có thể nhìn mình.

Hạ Uyên Chi thờ dài, cúi đầu nhìn người đang ở trong lòng ngực, chậm rãi nói " về sau không cho phép ngươi làm chuyện nguy hiểm như vậy nữa, nếu không mẫu hậu sẽ phạt ngươi!" Tiểu Nguyệt Nhi xem như đã hiểu, gât gât đầu, bàn tay nhỏ xoa xoa mặt nàng, giống như an ủi.

Tề Diệp nhắm mắt đi theo phía sau, nhìn nữ nhân nhỏ bé trước mắt đang ráng sức ôm hài tử, hần vươn tay "Cho dù Uyển Nhi có tức giận cũng không nên để thân thể bị thương, để cho trầm ốm đi!".

Bước chân dừng lại, Tề Diệp đi theo cũng dừng lại, nhìn nàng xoay lại đem người nhét vào trong lòng ngực hần, xoa xoa cánh tay nhìn hần chằm chằm "Hoàng Thượng..." "Trẫm nhớ kỹ, sẽ không có lần sau." Hần cười nói "Đừng nóng giận, trẫm không thích đáng về Uyển Nhi tức giận, không đẹp!".

Hạ Uyên Chi bị hần chọc giận đến dở khóc dở cười, một câu nói không nên lời, nàng nhìn chằm chằm một hồi lâu cúi người hành lễ nói "Thần thiếp thân thể không khoẻ, đi về trước!" "Uyển Nhi..." Nhìn nàng thở phì phì rồi đi, Tề Diệp bắt đầu đi thờ dài. Tuy rằng Tiểu Nguyệt Nhi không hiểu thế giới của người lớn, nhưng vẫn nhạy cảm phát giác được không khí quái dị, nàng sờ sờ mặt Tề Diệp.

Tề Diệp vuốt nhẹ lên cái mũi tinh xảo của nàng, nói "Đợi lát nữa trở về bồi tội mẫu hậu cho tốt, không thể làm chuyện nguy hiểm nữa biết không?" Tiểu Nguyệt Nhi gât gât đầu, trong lòng có chút bất lực, mẫu hậu tức giận.

Bên này, Lương phi trở về cung còn chưa ngồi xuống nàng đã đập một phát lên bàn trà "Giỏi thật, nàng ta cũng dám uy hiếp bản phi, thật là ăn gan hùm mật gấu!" "Nương nương bớt giận, chi là một Chiêu Dung nho nhỏ không đáng để cho mình phải tức điên!" Thái Vi dâng một ly trà lên, khuyên.

Lâm Huệ bùng chén trà uống một ngụm, ngay sau đó chén trà ngã trên mặt đất, nàng cũng bị phòng đến chật vật, Thái Vi hoảng hốt không thời rót một ly nước ấm cho nàng. "Người muốn mưu sát bản phi?" Ly nước bùng tới lại bị đánh lật một lần nữa, Lâm Huệ chất vấn.

Thái Vi vội vàng quỳ trên mặt đất cầu xin tha thứ "Nương nương minh giám, nô tỳ không dám!" "Hừ!" Lâm Huệ trừng mắt nhìn nàng một hồi, trên mặt không vui, hỏi "Kêu người chuẩn bị đồ vật người đã chuẩn bị tốt chưa?" "Đã chuẩn bị tốt, nương nương yên tâm, sẽ không có sai lầm." Thái Vi định liệu trước nói. "Ừ! Việc lần này nếu còn làm không xong, bản phi nhất định sẽ không dễ dàng tha thứ cho người!" "Vâng!" Thái Vi lên tiếng dạ thưa.

Hạ Uyển Chi nói thân thể không khỏe không phải nói dối, ban đêm đang tốt vậy mà trên người nàng lúc lạnh lúc nóng, khi Tề Diệp cảm giác được thì nàng cũng đã mơ mơ màng màng, vội vàng gọi ngự y đến chữa trị cho nàng. Nói có gió lạnh nhập vào cơ thể làm cảm lạnh, yêu cầu phải nghỉ ngơi thật tốt chú ý giữ ấm, uống mấy chén thuốc là được.

Hắn nghe xong thờ phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn mắng người hầu hạ bên cạnh một trận, Hạ Bích cuối đầu im lặng không nói, âm thầm thờ phào nhẹ nhõm, may mắn là cũng không có gì đáng ngại.

Khi tỉnh lại Hạ Uyển Chi cảm thấy rất choáng váng, biết mình đây là bị bệnh. Hạ Bích nghe thấy động tĩnh tiến vào hầu hạ, rửa mặt xong bụng một chén cháo ngao đến thối thối dứt cháo cho nàng uống xong lại bụng đến một chén thuốc, nhìn nàng nhũn nhũn uống xong, sức miệng rồi liền đưa lên một bông hoa quả.

"Hoàng Thượng còn ở trong triều sao?" Trong miệng có vị đắng, dù có mút hoa quả cũng không che giấu được. "Hoàng Thượng đi đến chỗ của Thái Hậu, sau đó sẽ đến đây, nếu nương nương cảm thấy không thoải mái thì hãy nằm nghỉ nhiều thêm chút nữa."

Xác thật là cần phải nằm, Hạ Uyển Chi cảm thấy như muốn hôn mê, nằm xuống không được bao lâu liền nghe thấy âm thanh, nàng hỏi "Chuyện gì xảy ra?" "Là An Bình công chúa, nàng nghe nói nương nương đã tỉnh nên muốn gặp nương nương, bà vú đang dỗ dành." Hạ Bích nói đúng sự thật.

"Đừng để cho nàng ta vào đây, hãy nói là chờ mẫu hậu hết bệnh rồi sẽ dẫn nàng đi chơi, kêu nàng ta hai ngày này phải ngoan ngoãn.". Nhớ tới cái gì nàng hỏi "Tìm được Tuyết Cầu rồi sao?" "Tìm được rồi..." Dừng một chút, Hạ Bích nói "Sáng nay đã tìm được ở một hồ đóng băng, đã chết!".

"Đã chết?" Nàng nhũn nhũn, lần trước là Đậu Đỏ ăn lộn thuốc chuột mà chết, lần này là Tuyết Cầu... "Chết như thế nào?" "Nói đúng hơn là không coi chừng nên rơi vào trong hồ chết đuối." Hạ Bích trông chừng quan sát về mặt nàng, nói "Nương nương yên tâm, nô tỳ sẽ cho người đi dò hỏi."

"Ừ!" Nàng gật đầu, kêu Hạ Bích đem Tiểu Nguyệt Nhi vào, Tiểu Nguyệt Nhi vừa tiến đến liền nhào vào mép giường của nàng, luột đá giày rồi bò lên trên giường, Hạ Bích liền ôm đi xuống.

Hạ Uyển Chi dùng khăn tay che lại mũi miệng để tránh lây bệnh qua không khí, an ủi sờ sờ mặt Tiểu Nguyệt Nhi, Tiểu Nguyệt Nhi nước mắt lưng tròng ra dấu tay đối với nàng, nàng thờ dãi, không tiếng động mà an ủi nàng ta trong chốc lát, sai Hạ Bích đem người mang ra ngoài, miễn cho giữ lại bên cạnh lại lây bệnh qua không khí.

Lúc trời vừa tối, có cung nhân vào Chiêu Hoa Cung, cùng Hạ Bích thì thầm vài câu lúc sau nhìn một chút rồi rời đi, Hạ Bích vào trong phòng, nàng đang uống thuốc, Hạ Bích chờ nàng uống thuốc mới nói "Nương nương, nghe được, có người nói nhìn thấy Tuyết Cầu vào Ngọc Hoa Cung." "Là nàng ta!" Ánh mắt trầm trầm, ý bảo Hạ Bích tới gần.

Nàng thì thầm vài câu, Hạ Bích gật gật đầu "Nương nương yên tâm, nô tỳ biết rõ phải làm như thế nào."

*cá chết lưới rách là cách nói ví như đôi bên đều sẽ không có lợi,sẽ chẳng được gì,dạng như là cùng nhau chịu chết,cùng chịu thiệt thòi,đôi bên đều mất cả chì lẫn chày.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 167

Edit: Chang Phi

Beta: Su Thái phi

"Nương nương, đây là mật tín nhận được hôm nay!" Liêm chiêu dung đang thêu túi thom, cung nữ xốc mạnh lên đi vào.

Nàng có chút ngoài ý muốn nhận lấy, từ khi bị Lương phi phát hiện ra. Nàng đã lập tức viết thư cho Tiêu Khâu, dặn dò trong khoảng thời gian này không cần gấp mặt, càng không cần thư từ lui tới. Những thư từ lúc trước, cùng đồ vật, tín vật linh tinh tất cả đều mang đi thiêu hủy, để tránh bị người phát hiện.

Nàng nhìn chữ viết đúng thật là của hắn, rồi mới nhẹ nhàng thở ra, trong thư nói đêm nay gặp mặt ở chỗ cũ. Liêm chiêu dung tính tính thời gian, hôm nay đúng lúc là hắn trực ban.

Đêm khuya, Liêm chiêu dung khoác thêm áo choàng đen vào che kín khuôn mặt, để cung nữ đi đằng trước cầm theo đèn lồng dẫn đường. Vòng qua cung điện hoa lệ, đi theo đường mòn hẻo lánh dẫn vào lãnh cung. Bên cạnh có một căn nhà nhỏ, ở trong đó một ít đồ vật linh tinh, trông cũng rất bí ẩn.

Cung nữ gõ gõ cửa, gõ đúng ba tiếng, đây là tín hiệu của bọn họ đã đặt trước với nhau. Bên trong không có ai đáp lại, nàng biết người vẫn chưa tới, liền đẩy cửa đi vào, cung nữ cầm đèn lồng treo ở bên cạnh.

Bốn phía im ắng, mơ hồ nghe thấy chút tiếng gió. Liêm chiêu dung cảm thấy có chút khẩn trương cùng bất an. Nàng đi lại vài bước, thấy người vẫn chưa tới, có chút lo lắng nhìn màn đêm tối đen như mực.

Một lúc lâu sau, Liêm chiêu dung đột nhiên đi tới trước cửa, nàng lo lắng có chút bất an, cảm thấy hôm nay không nên ra ngoài. Nàng đang muốn kéo cửa ra lại thấy có người đẩy cửa vào, nàng kinh hãi một chút, thấy rõ được người vừa tiến vào mới nhẹ nhàng thở ra, bắt lấy hắn tay nói: "Sao đến giờ người mới đến?"

Tiêu Khâu nhìn thấy nàng cũng nhẹ nhàng thở ra, cung nữ thấy vậy thì đi ra, đứng ở bên ngoài trông chừng cho bọn hắn. Đứng được một lúc nàng liền nhìn thấy xung quanh đột nhiên sáng lên, còn chưa kịp phản ứng nàng đã bị bịt miệng lại, tro mắt nhìn một đám người đẩy cửa phòng ra.

Liêm chiêu dung tưởng cung nữ, cũng không thèm nhìn ra cửa, nói: "Nhìn người kia, đừng..." Còn chưa kịp nói hết câu, liền truyền đến tiếng trách mắng: "Người đâu, bắt bọn họ lại."

Hai người quay đầu, nhìn thấy Tề Diệp sắc mặt âm trầm cùng với Lương phi mang vẻ mặt đắc ý, Liêm Chiêu Dung bỗng nhiên phản ứng lại: "Hoàng Thượng, tần thiếp có chuyện muốn nói..."

"Bịt miệng bọn họ lại, nhân chứng vật chứng đều ở đây, các người còn có cái gì muốn nói."

Cung nhân tuân lệnh, không đợi Liêm Chiêu Dung nói xong liền che miệng nàng lại. Rất nhanh trời gô lại mang theo ra ngoài, Liêm Chiêu Dung nhìn về phía Tiểu Khâu, biết được lần này bọn họ nhất định phải chết, cũng biết đêm nay bọn họ bị trúng gian kế của Lương phi, nàng ta muốn diệt trừ mình!

"Nurong nurong, đã xảy ra chuyện, Liêm chiêu dung cùng thị vệ dan diu bị Hoàng Thượng bắt được tại trận, hiện giờ đã bị nhốt lại."

Hạ Uyển Chi còn đang mặc quần áo cho Tiểu Nguyệt Nhi, có chút ngoài ý muốn nhìn nàng một cái "Là Lương phi dẫn Hoàng Thượng tới?"

"Vâng!" Hạ Bích thành thật nói. Nàng hiểu rõ, khó trách trong khoảng thời gian này Liêm chiêu dung lại nghe lời Lương phi như vậy, bị tát một cái còn nói là không cần thận ngã, hoá ra là có nhược diễm nằm trong tay Lương phi.

Để bà vú đỡ Tiểu Nguyệt Nhi ngủ, nàng sửa sang lại quần áo đang muốn đi ra ngoài, thì thấy Tề Diệp nổi giận đứng đưng đi tới, biết là chuyện của Liêm chiêu dung làm hấn không vui, nàng trầm mặc đi theo vào phòng, bảo Hạ Bích đi pha trà.

Tề Diệp bụng trà đang muốn uống, nhớ tới cái gì liền tức giận đập mạnh xuống bàn, chén trà bị vỡ, nước trà nóng bắn ra ngoài, hấn theo bản năng thu tay lại. Hạ Uyển Chi kinh ngạc một chút, liền vội vàng bắt lấy tay hấn lau đi vết nước, nhìn mu bàn tay bị nóng đỏ hồng lên, nàng phản phó Hạ Bích mang thuốc trị bỏng tới.

Nàng cẩn thận bôi thuốc mỡ cho hấn, cũng may nước trà không phải là nóng bỏng, trên mu bàn tay chỉ bị đỏ lên, vẫn chưa nổi bọt nước, Tề Diệp để nàng giúp hấn, vẫn trầm mặc không nói lời nào.

Băng bó xong, Hạ Uyển Chi vừa rửa tay, nói: "Hoàng Thượng bảo trọng thân thể quan trọng hơn, không nên vì một phi tần không biết kiểm chế mà làm tổn hại thân mình."

Tề Diệp trầm mặc trong chốc lát, bắt lấy tay nàng gật đầu: "Uyển Nhi nói đúng, không cần phải vì đôi câu nam nữ kia mà tức giận. Nếu bọn họ muốn ở bên nhau, trăm càng không để cho bọn họ được như ý nguyện. Dám phản bội trẫm, cho dù là người trẫm không thích cũng không tha, nàng cũng là người của trẫm!"

Hấn tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, Hạ Uyển Chi yên lặng nghe. Cho dù là ai gặp phải chuyện như vậy cũng sẽ không dễ chịu, huống chi là Hoàng Thượng tôn quý kiêu ngạo, xem ra lần này Liêm chiêu dung chết cũng không được dễ chịu lắm.

"Cũng may Lương phi phát hiện ra, nếu không còn không biết bị bọn họ giấu bao lâu." Tề Diệp nói "Trẫm sẽ không dễ dàng buông tha cho bọn họ."

"Là bọn họ bị trúng phạt đúng tội!" Hạ Uyển Chi nói, thấy sắc mặt hấn dịu xuống, liền đề cho Hạ Bích đi chuẩn bị nước ấm cho hấn rửa mặt, rửa chân, buổi tối hấn nghỉ ở Chiêu Hoa Cung.

Ngủ đến mơ mơ màng màng nàng mơ hồ cảm giác người bên cạnh tựa hồ ngủ không yên ổn, trần trọc vài lần.

Giờ Tý, Thái Vi mang theo hai vị thái giám cường tráng đi đến chỗ giam giữ Liêm chiêu dung. Thái giám trông coi thấy nàng lấy ra một thỏi vàng, đôi mắt liền lóe sáng, nhận lấy cất ở trong ngực, thuận tiện lấy ra chìa khóa mở cửa để cho bọn họ đi vào.

Liêm chiêu dung ngồi ở trong góc, nghe thấy động tĩnh mờ mắt ra, còn chưa thấy rõ người tới. Thái giám liền cời xuống đai lưng quần quanh cổ nàng, Liêm chiêu dung lập tức hô hấp khó khăn, cổ sức giây giữa, bộ mặt dữ tợn trừng mắt nhìn phía trước. Người trước mặt lung lay, cổ bị siết lấy càng ngày càng chặt. Không bao lâu sau, hai chân vừa đá đập lung tung liền an tĩnh lại, một chiếc giấy thấm bị đá sang bên cạnh.

Thái Vi dò xét hơi thở của Liêm chiêu dung, xác định thấy không còn thở mới để cho thái giám mang người treo ở trên xà nhà làm như nàng ta sợ tội tự sát.

Bố trí xong Thái Vi đóng cửa lại, trả chìa khóa cho thái giám trông coi, lại móc ra một thỏi vàng cho hấn "Đêm nay người cái gì cũng không biết."

"Đêm nay nô tài cái gì cũng không thấy, cũng chưa làm việc gì, Liêm Chiêu Dung là sợ tội tự sát!"

"Vậy thì tốt rồi!" Thái Vi cười gật đầu, mang theo hai thái giám cường tráng hoà vào trong bóng đêm bước nhanh rời đi.

Cung nhân ước lượng hai nén vàng cười không khép miệng được.

Thái Vi trở lại, thấy trong phòng vẫn còn ánh nến, nàng đẩy cửa đi vào, liền thấy Lâm Huệ đang ngồi dựa vào đầu giường trùm quần áo cho Ngũ hoàng tử.

Nàng tiến lên hành lễ nói "Nurong nurong, mọi việc đều làm xong!"

"Ừ, biết rồi, đêm đã khuya, bản phi cũng mệt mỏi, ngủ đi!" Để Thái Vi thu dọn một chút, nàng cời áo ngoài nằm ở trên giường. Người đã chết, nàng cũng không cần lo lắng sẽ có người biết chuyện của nàng cùng Khang Ninh Vương, nên có thể yên tâm ngủ.

Đã nhiều đêm mơ thấy ác mộng, tra tấn nàng tâm thần không yên, hiện giờ tai hoạ ngầm đã trừ bỏ, nàng sẽ không phải gặp ác mộng nữa.

Sau khi lâm triều Tề Diệp nghe bẩm báo biết Liêm Chiêu Dung đã sợ tội tự sát. Hạ Uyển Chi đã tự mình đi nhìn qua, phản phó cung nhân đến thu dọn.

Dù sao cũng là chuyện xấu trong hoàng thất, Tề Diệp không muốn để lộ ra, đối với bên ngoài chỉ nói Liêm Chiêu Dung là bạo bệnh bỏ mình. Liêm gia cũng đã chịu liên lụy, phụ thân của Liêm Chiêu Dung cùng ca ca bị gán một cái tội danh rồi đuổi ra khỏi thành Kim Lăng.

Còn tên thị vệ kia, bị thiến đưa đi biên cương làm cu li, nhận đủ loại tra tấn.

Hạ Uyển Chi cảm thấy chuyện Liêm Chiêu Dung chết có chút kỳ quặc, cho người gọi cung nhân trông coi đến, Hạ Bích hỏi "Tối hôm qua là người trông coi Liêm Chiêu Dung?"

"Là nô tài!" Cung nhân có chút chột dạ khăn trương, đôi tay chống ở trên mặt đất ần ần phát run.

Hạ Uyển Chi chống đầu nhìn người đang quỳ ở phía dưới.

"Tối hôm qua có người nào đi thăm Liêm Chiêu Dung không?" Hạ Bích tiếp tục hỏi.

Cung nhân run rẩy nói: "Tối hôm qua nô tài vẫn luôn canh giữ ở cửa, cũng không có người nào đến gần."

"Hoàng Hậu nurong nurong ghét nhất người nói dối, nếu để nurong nurong biết được sẽ không dễ dàng tha thứ." Hạ Bích nhìn cung nhân một chút, nói: "Ta hỏi lại lần nữa, tối hôm qua có người nào đi thăm Liêm Chiêu Dung hay không?"

"Nurong nurong mình giám, nô tài cho dù có hàng ngàn cái lá gan cũng không dám nói dối người!" Cung nhân liền tục dập đầu.

Hạ Bích nhìn về phía Hạ Uyển Chi, nàng vẫy vẫy tay ý bảo để cho hấn ta lui xuống đi, cung nhân đi ra khỏi Chiêu Hoa Cung thiếu chút nữa xụi lơ trên mặt đất, lau hết mồ hôi trên mặt đi.

Hạ Uyển Chi uống một ngụm trà, nói: "Cho người nhìn một chút, xem mấy ngày này hấn làm cái gì." Chỉ hy vọng là nàng đa tâm, Liêm Chiêu Dung cũng không giống người sẽ sợ tội tự sát.

Sau một đêm, bên ngoài tuyết đã rơi xuống đọng lại thành một tầng thật dày. Sau khi dùng đồ ăn sáng xong hai đứa nhỏ riu rít thì thắm không ngủ, còn Tiểu Nguyệt Nhi lại lôi kéo tay áo nàng xin, hai đứa muốn đi nghịch tuyết. Nhưng hai đứa nhỏ lại phải đi thượng thư phòng. Tiểu Nguyệt Nhi một mình chơi cũng không thú vị, hy vọng hai vị ca ca có thể chơi cùng mình.

Hạ Uyển Chi nghĩ nghĩ, rồi đồng ý cho bọn họ nghỉ học một ngày, hôm nay không phải đi thượng thư phòng. Ba đứa nhỏ vui mừng ôm chầm lấy nàng. Tề Diệp nhìn thấy cũng dở khóc dở cười, ôm Tiểu Nguyệt Nhi vào trong lòng, chỉ chỉ chính mình mặt, Tiểu Nguyệt Nhi lại gần thom hần một cái, há mồm không tiếng động nói "Phụ hoàng cùng chơi với bọn con được không?"

Tề Diệp chần chờ một chút gật gật đầu, Tiểu Nguyệt Nhi cao hứng ở hần trong lòng ngực xoay tới xoay lui, cuối cùng ôm cổ cô về mặt thân mật.

Tuyết ngừng thời tiết cũng không tệ lắm, trắng xóa một mảnh, dưới mái hiên đóng băng trông như những thanh lợi kiếm.

Bọn họ đi Phòng Ứng Đài, phía dưới tuyết đọng vẫn chưa bị quét dọn, tuyết còn nguyên một mảng. Vừa mới tới nơi ba đứa nhỏ liền không đứng yên được, ở trên nền tuyết chạy tới chạy lui, phía sau là một loạt dấu chân lớn nhỏ không đồng đều.

Sợ bọn họ lạnh, Hạ Uyển Chi bảo bà vú mặc cho bọn họ không ít quần áo chống lạnh, nhưng mặc nhiều như vậy hành động lại có chút bất tiện. Trong lúc đuổi nhau bọn nhỏ liên tục té ngã, té ngã không chỉ không khóc mà còn cười hi hi. Không đợi cung nhân đến nâng dậy, tự mình bò dậy, bắt lấy nắm tuyết ném nhau, chơi vô cùng vui vẻ.

Hạ Uyển Chi ngồi ở trong đình nhìn ba hài tử vui đùa âm ỉ, Tề Diệp đột nhiên thở dài: "Giờ trăm cũng hy vọng tuyết rơi mấy ngày, chỉ tiếc không người cùng trăm chơi."

Hạ Uyển Chi nhìn về mặt vói dáng vẻ của hắn, biết hắn khi còn nhỏ quá áp lực. Ở hậu cung tình người lạnh lẽo, chỉ toàn là ích lợi, là quyền lực, là ân sủng, không được thân tình ấm áp như dân thường.

Hồi nhỏ nàng còn được cùng các ca ca chơi đùa, trộm ăn băng động trên mái hiên, hương vị thực tốt. Nhưng sau đó nàng bị đau bụng, bà vú bị mẩu thân mắng cho một trận, nói là không sóc năng tốt.

Bây giờ nghĩ lại liền cảm thấy buồn cười, mấy ngày trước thân mình không khoẻ, hiện giờ thân mình đã khá hơn nhiều, nàng vốc lấy một nắm tuyết nặn thành tuyết cầu, thừa dịp Tề Diệp không chú ý ném tới.

Tề Diệp bị nàng ném đến, sững sốt một chút, thấy nàng cười tủm tỉm, cũng không giận, ngược lại hai mắt loé lên. Nhìn tuyết cầu thứ hai ném tới, hắn lưu loát tránh đi. Không để ý đến trăm ôn của đế vương, lấy một trái tuyết cầu nhỏ ném lại, sợ đá thương nàng, hắn đều là ném xuống dưới chân, làm nàng sợ tới mức chạy trốn đi. Dưới chân vừa trượt, nàng ngã ngồi trên mặt đất, đau đến trắng bệch cả mặt.

Tề Diệp vội vàng đem người bế lên, nghe thấy nàng hít vào một hơi hỏi: "Thế nào, ngã có đau không?"

"Đau!" Hạ Uyển Chi xoa xoa móng, nhũn nhũn nói.

Hắn không yên tâm, ôm người trở lại Chiêu Hoa Cung, phân phó người đi kêu ngự y. Bọn người Tiểu Nguyệt Nhi cũng bị bà vú đưa về theo, tuy rằng chơi chưa đã, nhưng bọn họ cũng vẫn lo lắng cho mẩu hậu hon.

Ngự y thăm mạch dò hỏi bệnh tình một chút rồi để cho nữ quan kiểm tra thân thể, ngự y nói: "Nương nương bị thương tới xương cốt, nên nằm trên giường tĩnh dưỡng mấy ngày, Hoàng Thượng không cần lo lắng, chỉ cần bôi thuốc là được rồi."

Tề Diệp nhẹ nhàng thở ra, nàng nằm ở trên giường ngưng ngưng bụm mặt, dẫn tới Tề Diệp cười khổ nói "Về sau không được như thế nữa!"

"Vâng!" Nàng rầu rĩ lên tiếng, tự nhận mình xui xẻo.

Tới cuối năm, mọi việc đều được chuẩn bị khá tốt rồi, Hạ Uyển Chi cũng không cần phải vất vả, phân phó xuống dưới một chút là được.

Nằm hai ngày, nàng cảm thấy tốt hơn chút, chỉ là khi ngồi vẫn hơi đau, liền lót đệm thật dày lên.

Hạ Bích từ bên ngoài đi vào, cầm theo một cái hộp đồ ăn, lấy ra điểm tâm vừa mới làm xong. Tiểu Nguyệt Nhi nhìn thấy điểm tâm hai mắt sáng lên, nàng cười sờ sờ đầu bé, để cho bà vú đưa đi rửa tay rồi mới ăn điểm tâm, Tiểu Nguyệt Nhi ngoan ngoãn đi theo bà vú.

"Nương nương, người nô tỳ phải đi nhìn chăm chăm tiểu thái giám phát hiện động tĩnh, người đó nói tiểu thái giám uống say không cần thận lộ ra, nói là Liêm Chiêu Dung không phải sợ tội tự sát!"

"Đã biết, mặc kệ dùng biện pháp gì, cũng phải khiến cho hắn mở miệng, bọn cung thật muốn biết là ai làm ra chuyện này?"

"Vâng!" Nô tỳ biết phải làm như thế nào, nghĩ tới cái gì, Hạ Bích lại nói: "Chuyện lần trước nương nương phân phó nô tỳ đã chuẩn bị tốt, người có muốn động thủ hay chưa?"

"Động!" Làm hại Tiểu Nguyệt Nhi vì Tuyết Cầu thương tâm mấy ngày, nàng sao có thể buông tha người nọ. Còn nữa, có thể thương tổn Tuyết Cầu cũng có thể làm hại hài tử của nàng, nàng không muốn để cho hài tử của mình bị thương, chỉ có thể tiên hạ thủ vi cường.

_____ - - _____

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 168

Edit: Chang Phi

Beta: Su Thái phi

Tề Diệp đội gió tuyết đi đến Chiêu Hoa Cung, thấy Hạ Uyển Chi đang ngồi dựa trên giường nệm nhũn nhũn mảy: "Sao nàng lại ngồi dậy làm gì, không phải ngự y đã nói nằm tĩnh dưỡng sao?"

"Nằm mãi cũng mệt, dù sao cũng đỡ hơn rồi, ngồi cũng không còn đau nữa." Nàng cười cười lấy lòng, Hạ Bích mang nước ấm lên cho hắn rửa tay, rồi lại đi pha trà. Tiểu Nguyệt Nhi thấy hần ngồi xuống, liền bò từ trên đùi mẩu hậu đến ngồi ở trong lòng phụ hoàng, trong tay còn cầm một miếng mứt hoa quả ăn rất vui vẻ.

Tề Diệp nắm tay nàng, thấy còn nóng hần hập cũng không thấy lạnh. Hắn uống một ngụm trà, Tiểu Nguyệt Nhi vừa ăn xong miếng mứt hoa quả lại cầm một quả quýt đưa cho hắn bóc.

Quang Thuận công công muốn nhận lấy, hần nhìn thoáng qua, Quang Thuận công công hiểu ý lui trở về, hần vừa lột vỏ quýt vừa nói: "Tuyệt năm nay roi lớn hơn năm trước, xem ra sang năm nhất định sẽ có thu hoạch tốt."

"Tất cả đều nhờ vào phúc khí của Hoàng Thượng." Nàng cười nói.

Tề Diệp rất hưởng thụ cười cười, đưa quả quýt cho Tiểu Nguyệt Nhi, thấy đứa nhỏ thích hần lại cảm thêm một quả quýt bóc ra. Bên trong từng múi màu cam đều tằm tấp, hần đưa cho Hạ Uyển Chi. Nàng thấy ngạc nhiên một chút rồi nhận lấy, bóc ra một múi cho hần ăn, hần cười ngậm lấy: "Thật ngọt!"

Đôi mắt thủy linh của Tiểu Nguyệt Nhi loé lên một cái, cũng học theo mẫu hậu đưa cho hần một miếng. Tề Diệp thấy trong lòng thật ấm áp, hần cảm thấy quả quýt năm nay đặc biệt ngọt. Cảm động ôm Tiểu Nguyệt Nhi rồi thơm má cái lên má đứa nhỏ, khiến cho trong lòng Tiểu Nguyệt Nhi tràn ngập vui sướng.

"Quýt tiến cống năm nay cũng không tồi, thần thiếp nhớ rõ Thái Hậu thích ăn, để người mang cho bà một chút đi." Trong khoảng thời gian này Thái Hậu không được khoẻ, nên cũng không mang phiên toái tới cho nàng được.

"Uyển Nhi thật chu đáo!" Tề Diệp vui mừng nắm lấy tay nàng nheo nheo, tay nàng có chút lạnh, hần nhủu mảy, bảo Hạ Bích mang lò sưởi ấm tới cho nàng làm ấm tay.

"Hai ngày nữa là sinh nhật Hiền phi, có cần mời gánh hát tới, hát xướng khúc cho náo nhiệt một chút hay không?"

"Thân thể người không thoải mái, Thái Hậu chắc không thể tham gia, tùy tiện ăn một bữa cơm là được, còn nàng chỉ cần cố gắng dưỡng tốt thân mình thôi!" Tề Diệp quan tâm nói.

Nàng gật gật đầu, nếu hần đã nói như vậy, nàng tất nhiên sẽ làm theo.

Đường Tú Dung điều dưỡng thân thể cũng khá tốt, ban đêm ngủ rất an ổn. Đêm nay nàng mơ hồ bị tiếng thét chói tai đánh thức, trên cửa sổ là một mảnh tuyết trắng, bên tai lại vang lên tiếng kêu quỷ dị của mèo, meo meo meo... Một tiếng lại một tiếng vang lên thật thê lương.

Ban đêm lại nghe tiếng mèo kêu như vậy, nàng thấy trong lòng phát lạnh: "Người đâu, người đâu..."

Cung nữ trực đêm cầm theo đèn lồng tiến vào: "Nương nương làm sao vậy?"

"Đuổi hết mấy con mèo đi, ồn muốn chết!" Đường tú dung cảm thấy đau đầu, ần ần huyệt thái dương.

Tiểu cung nữ gật đầu, cầm theo đèn lồng đi ra ngoài, ở bên ngoài đuổi vài tiếng, tiếng mèo kêu quả nhiên ngừng lại. Nàng đi vào báo lại, Đường tú dung để cho nàng đi ra ngoài trông, nếu để phát hiện ngủ gật liền trách phạt, tiểu cung nữ cả người run lên, tức khắc đề cao cảnh giác.

Đường Tú Dung nằm xuống trong chốc lát liền ngủ, tiểu cung nữ trông giữ ở gian ngoài âm thầm ngáp một cái, nghiêng đầu thấy người ở trên giường hình như đã ngủ say rồi, nàng lặng lẽ dựa vào xà nhà nhắm mắt lại.

"Meo..."

Lại là một tiếng mèo kêu thê lương, người đang ngủ mơ màng bị bừng tỉnh, Đường tú dung nghe thấy tiếng mèo kêu cảm thấy phiền lòng không thôi: "Người đâu, người đâu..."

Tiểu cung nữ tỉnh táo lại, vội vàng nói "Có nô tỳ, nô tỳ ở đây..."

"Ném con mèo chết tiết kia ra ngoài đi, có muốn cho người khác nghỉ ngơi nữa hay không?" Bị quấy rầy nghỉ ngơi Đường Tú Dung bực bội lên tiếng.

Tiểu cung nữ cảm chối lòng gà đi ra ngoài, bên ngoài rất lạnh. Nàng ta vừa đi ra mèo liền không kêu nữa, nàng ta nhìn xung quanh một chút vẫn không nghe thấy tiếng nào, lại đợi thêm một lúc nữa không thấy gì liền trở lại.

Đi vào liền thấy sắc mặt không vui của Đường tú dung, nàng ta kinh ngạc một chút, sợ hãi nói: "Mèo hoang đã đi rồi!"

"Ngày mai đi lĩnh phạt đi!" Nàng ngáp một cái nằm xuống đi ngủ.

Tiểu cung nữ cẩn cẩn mỗi đi ra ngoài, âm thầm nói cho chính mình không thể ham ngủ nữa.

Đang mơ mơ màng màng tiểu cung nữ lại lần nữa nghe thấy tiếng mèo kêu, lần này không đợi chủ tử nhà nàng phản phó, nàng ta cảm chối lòng gà đi ra ngoài. Làm hại nàng ta bị phạt, nếu để tìm được rồi nàng ta thế nào cũng phải đem con mèo hoang kia đánh cho một trận.

Đi theo tiếng kêu, đột nhiên từ phía sau tường viện một con mèo trắng nhảy ra, còn cào lên mặt nàng ta một cái, nàng ta bị đau phải kêu lên một tiếng, mèo trắng kêu lên một tiếng liền chạy đi mất.

Buổi sáng, Đường Tú Dung tỉnh lại nhìn dung nhan tiểu tuy trong gương, xoa xoa ấn đường: "Tiểu cung nữ trực đêm hôm qua đâu?"

"Thưa nương nương, tiểu cung nữ tới hôm qua bị mèo cào vào mặt." Cung nữ Tâm Liên nhìn qua tiểu cung nữ đứng bên ngoài, ý bảo nàng tiến vào.

Đường Tú Dung nhìn thấy trên mặt tiểu cung nữ có mấy vết cào chảy máu, nhất thời không biết nói cái gì, xoa xoa tay để cho nàng đi xuống, bảo Tâm Liên: "Cho người đi xung quanh Ngọc Hoa Cung tìm xem, thấy có mèo hoang thì đuổi đi."

Tâm Liên gật đầu, rất nhanh đi phân phó xuống dưới. Tối hôm qua Đường Tú Dung ngủ không được ngon, dùng đồ ăn sáng rồi nói chuyện với Lục hoàng tử mấy câu liền đi nghỉ ngơi.

Ban đêm Đường Tú Dung đang ngủ say, đột nhiên lại nghe thấy tiếng mèo kêu, nàng để cho cung nữ trực đêm ra ngoài đuổi mèo đi. Đang mơ mơ màng màng ngủ, bỗng nhiên thấy thứ gì có lông xù xẹt qua mặt, nàng còn chưa kịp phản ứng lại, đã thấy trên mặt đau nhói, nàng ngồi dậy một chút, lấy tay sờ lên mặt, rồi nhìn thấy có máu tươi liền kinh hoàng.

"Hoàng Thượng, Hoàng Thượng..."

Bên ngoài truyền đến tiếng của Quang Thuận công công, Hạ Uyển Chi tỉnh lại, thấy Tề Diệp đang ngủ say, nàng hỏi: "Chuyện gì?"

"Nương nương tha tội, Ngọc Hoa Cung đã xảy ra chuyện, Hiền phi nương nương bị thương." Quang Thuận công công đứng ngoài cửa nói.

"Bị thương thì để cho ngự y đi xem, Hoàng Thượng còn đang ngủ say, có chuyện gì ngày mai lại nói." Dứt lời nàng tiếp tục nằm xuống.

Quang Thuận công công ở bên ngoài lên tiếng rồi rời đi, Tề Diệp vẫn ngủ say như cũ, nghe thấy tiếng hít thở đều đều của hần, Hạ Uyển Chi biết hần ngủ rất an ổn.

Đường Tú Dung thấy chỉ là Quang Thuận công công mang theo ngự y trở lại liền thấy thất vọng, nàng vốn định mượn cơ hội này giành lấy thương tiếc của Hoàng Thượng, không nghĩ tới hần lại không tới đây.

"Hoàng Thượng đâu?" Nàng hỏi.

"Hoàng Thượng còn đang nghỉ ngơi, không tiện quấy rầy, Hoàng Hậu nương nương phân phó cho ngự y lại đây xem một chút, có chuyện gì ngày mai lại nói." Quang Thuận công công nói xong chờ ở một bên.

Đường Tú Dung cẩn mõi, biết nhất định là thủ đoạn của nữ nhân kia, ngăn cản Hoàng Thượng không cho người lại đây.

Ngự y cho nàng dùng được thảo rửa sạch miệng vết thương, đau đến mức nàng nghiêng răng nghiêng lợi, ngự y thật cẩn thận băng bó tốt cho miệng vết thương, dặn dò nói: "Vết thương ở trên mặt nương nương có chút phiền phức, vì thân đã tận lực, nếu không để vết thương dính nước, không ăn thức ăn kích thích thì trên mặt sẽ không để lại sẹo."

"Ừ!" Nàng lo lắng nhất là sẽ để lại sẹo, nếu bị như vậy nàng sao còn dám gặp người khác nữa?

Sáng sớm Tề Diệp ngủ dậy, Quang Thuận công công đem chuyện xảy ra tối hôm qua nói một lần, Tề Diệp nhũu mảy, không nghĩ tới mèo hoang lại càn rỡ như thế. Lần này bị thương là Hiền phi, nếu lần sau bị thương là Uyển Nhi cùng mấy đứa nhỏ liền không tốt. Hắn hạ lệnh cho người bắt hết mèo trong cung lại ném ra ngoài hoàng cung.

Hắn nói là ném ra ngoài hoàng cung, người phía dưới liền bớt việc, tất cả mèo bắt được đều ném vào bao tải chìm xuống sông.

Đúng ra hôm nay là sinh nhật Hiền phi, bây giờ nàng lại bị thương, trên mặt đang băng bó không thể ra ngoài gặp người, yến hội liền bị hủy bỏ. Phòng bếp nhỏ chuẩn bị cho nàng một bát mì trường thọ ăn sáng, nàng phân phó không được chuẩn bị thức ăn kích thích, ẩm thực rất đơn giản.

Sau khi làm triều Tề Diệp đi xem nàng, Đường Tú Dung lại vừa kích động vừa rối rắm, nàng hiện tại thật xấu, không dám gặp người khác, nên không cho ai đi vào, Tề Diệp cũng không ép, chỉ ở ngoài cửa dặn dò vài câu rồi rời đi.

Đường Tú Dung không nghĩ tới hắn sẽ dứt khoát rời đi như vậy, nếu hắn một hai phải gặp mình, nàng cũng không phải không thể gặp. Biết được người đã rời đi, trong lòng mất mát, khó chịu. Khó khăn lắm hoàng thượng mới lại đây một chuyến, cũng chưa thấy mặt, còn chưa nói được mấy câu.

Tề Diệp đi vào Chiêu Hoa Cung, Hạ Uyển Chi hỏi thương thế của Đường Tú Dung một chút, hắn chỉ nói cũng không đáng ngại rồi không nói thêm gì nữa. Bất quá nàng đã biết hắn hạ lệnh cho cung nhân bắt mèo hoang, nếu không đau lòng cho Hiền phi, hắn cũng sẽ không cho người đuổi hết những con mèo hoang vô tội kia đi.

Nghĩ vậy, nàng thấy mất hứng.

Mới vừa dùng đồ ăn sáng không bao lâu, Tiểu Nguyệt Nhi ôm mèo hoa chạy vào, trên mặt nước mắt lưng tròng, thấy nàng liền bẹp miệng khóc thút thít lên, nàng không thể phát ra tiếng khóc, chỉ có thể phát ra thanh âm.

Nàng thấy thế vội vàng an ủi Tiểu Nguyệt Nhi, một bên an ủi một bên dò hỏi người bà vú "Sao lại thế này?"

"Con mèo hoa này cũng là chỉ mèo hoang, Hoàng Thượng nói là muốn đem tất cả mèo hoang đều ném ra ngoài cung, tiểu công chúa không muốn, tiểu công chúa rất thích con mèo hoa này." Bà vú nói.

"Mèo hoang đã tính khó thuần, nếu giữ lại bên người sợ nó sẽ làm người khác bị thương, cho người quăng ra ngoài đi!" Tề Diệp nói.

Tiểu Nguyệt Nhi nhìn khuôn hình miệng của hắn liền hiểu được, chui vào trong lòng ngực mẫu hậu sót ruột cầu xin. Hạ Uyển Chi hiểu rõ ý của nàng, kỳ thật mèo hoang cũng không nguy hiểm, chỉ cần không đi chọc nó, nó sẽ rất ngoan ngoãn.

Nàng cầu tình nói "Nếu An Bình thích thì giữ lại đi, mèo hoa còn nhỏ, đưa đi cho người ta dạy dỗ một chút, tính tình ôn hoà lại đưa lại đây đi!"

"Không được!" Tề Diệp nhũu mảy, muốn lấy mèo hoa trong lòng ngực Tiểu Nguyệt Nhi mang đi, thấy nàng ôm chặt như vậy, hắn sợ không cẩn thận chọc giận mèo hoa làm nữ nhi bảo bối của hắn bị thương.

Tiểu Nguyệt Nhi khẩn trương ôm mèo hoa, không cho hắn lấy đi, hắn cũng không thỏa hiệp, khẳng khẳng muốn bắt, hai người giằng co như vậy, Tề Diệp không cẩn thận bắt được cái đuôi của mèo hoa.

Mèo hoa chấn kinh, kêu một tiếng, móng vuốt cào lên cánh tay Tề Diệp, gãy giữa ra khỏi lòng Tiểu Nguyệt Nhi muốn thoát ra, bị Quang Thuận công công bắt lấy, ném cho tiểu thái giám cầm đi ra ngoài.

Tề Diệp nhìn ống tay áo bị cào rách, ngữ khí kiên định nói: "Sức sinh này không thể giữ lại, đến quần áo cũng có thể cào rách, móng vuốt so với dao còn sắc hơn."

Hạ Uyển Chi kiểm tra cánh tay hắn cũng không thấy vết thương, biết là quần áo hắn khá dày mới chưa cào đến da thịt.

Tiểu Nguyệt Nhi trơ mắt nhìn mèo hoa bị mang đi, rốt cuộc nhìn không được, không nói gì đẩy Tề Diệp một cái, hắn không chút sứt mẻ, nàng lại khóc lóc chạy ra ngoài, Hạ Uyển Chi không yên tâm đuổi theo.

Tề Diệp thấy thế, sờ sờ cái mũi có chút hoảng loạn.

Hắn hoảng loạn là đúng, Tiểu Nguyệt Nhi đã ghi hận hắn, gặp mặt cũng không bám lấy hắn như trước, nếu không phải xa cách, thì chính là tránh phía sau mẫu hậu nàng không nhìn hắn, hoặc là lộ ra đáng vẻ, bộ mặt ủy khuất, khiến cho hắn không biết nên làm cái gì bây giờ.

Tề Diệp không có biện pháp, chỉ phải kiên nhẫn dỗ nàng, để Quang Thuận công công tìm không ít vật nhỏ cho nàng, Tiểu Nguyệt Nhi vẫn là không quên chuyện hắn ném con mèo của nàng, nàng vẫn xa cách hắn như cũ.

Hạ Uyển Chi cũng không giúp hắn, bỏ mặc chuyện hắn cầu cứu. Nàng vẫn để ý chuyện hắn vì Đường Tú Dung mà đến con mèo nữ nhi thích cũng không buông tha, xem ra hắn vẫn là để ý nữ nhân kia.

Tuy rằng mèo hoang trong cung đều bị bắt hết mang ra ngoài, nhưng Đường Tú Dung buổi tối vẫn như cũ ngủ không yên. Luôn luôn nghe thấy tiếng mèo kêu, kêu to đến mức trong lòng nàng phát lạnh. Sợ hãi đến mức để cho Tâm Liên ngủ ở trên giường mới an tâm.

Ban đêm mèo kêu vài tiếng, Đường Tú Dung cho người đi xua đuổi, xua đuổi không bao lâu lại vang lên, vài lần như thế Tâm Liên nói: "Nương nương, có phải là con mèo Nguyệt Nha kia hay không?"

Đường Tú Dung nghe vậy sắc mặt biến đổi, nhớ lại lý do thoái thác của tiểu cung nữ, nói là một con mèo hoang màu trắng, Nguyệt Nha kia cũng là mèo trắng. Hơn nữa sau khi giết chết ở trong viện của nàng còn ném vào trong hồ. Nghe nói, chỉ vì Nguyệt Nha kia mà An Bình công chúa thương tâm vài ngày, nàng cũng coi như là trả thù một chút.

Chỉ là...

"Nói hươu nói vượn!" Sao có thể, Nguyệt Nha kia đã chết, chẳng lẽ nó có thể tìm tới báo thù sao?

"Đạ!" Tâm Liên rụt rụt cổ, trong lòng sợ hãi.

Trong phòng an tĩnh lại một chút, đánh vỡ trầm mặc chính là một tiếng mèo kêu, Tâm Liên sợ tới mức kinh hô một tiếng "Nương nương!"

"Im miệng!" Đường Tú Dung sắc mặt biến đổi, tự trấn định nói "Cho người đi ra ngoài nhìn xem, chỉ là mèo hoang mà thôi!"

Tâm Liên gật gật đầu, khiếp đảm ra ngoài phân phó tiểu thái giám đi xua đuổi mèo hoang. Nhóm tiểu thái giám đi ra ngoài một vòng không thấy cái gì, cũng không nghe thấy tiếng mèo kêu.

Mấy lần thấy tiếng mèo kêu liền đi theo cũng không thấy gì. Cứ như thế, làm người trong lòng run sợ, hy vọng vĩnh viễn là ban ngày.

Hậu quả hàng đêm ngủ không ngon làm cho Đường Tú Dung bị tiểu tụy không ít. Lúc y nữ đổi thuốc cho nàng nhìn thấy xung quanh miệng vết thương bị mưng mủ, liền kinh ngạc một chút, thuốc trong tay bị đánh rơi xuống mặt đất.

Đường Tú Dung nhú mày, nhìn biểu tình của nàng ta thì mơ hồ nghĩ tới cái gì, bảo Tâm Liên lấy gương cho nàng. Tâm Liên bị vết thương trên mặt nàng dọa sợ, run run giơ gương lên cho nàng xem.

Đường Tú Dung nhận lấy gương, vừa trông thấy mặt mình, kinh hãi kêu lên, gương đồng bị nàng đánh rơi trên mặt đất phát ra tiếng vang thanh thúy.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 169

Editor: Như Sùng Dung.

Beta: Dao Thực Nghi.

Ngọc Hoa Cung gà bay chó sủa, ồn ào hỗn loạn, Ngự Y vội vàng đi vào. Thấy sắc mặt Đường Tú Dung không tốt, lòng thăm kêu trời than đất, động tác tự nhiên cũng trôi chảy lạ thường, nhanh chóng mở hòm thuốc ra, bắt đầu chữa trị.

"Nương nương đừng cho nước mắt chảy vào miệng vết thương, sẽ bị nhiễm trùng!" Đường Tú Dung nghe xong liền ngừng khóc.

"Mặt bốn phi sẽ khỏi hẳn chứ?" Vội vàng lau nước mắt, Đường Tú Dung hỏi.

Thái Y rửa sạch vết thương, trầm mặt quan sát mảnh thịt thối rửa kinh dị kia, không nói một lời, làm cho Đường Tú Dung mặt mày biến sắc, đột nhiên đẩy mạnh hắt ra. Thái Y không có phòng ngự liền bị nàng đẩy ngã lăn ra đất, còn nghe thấy nàng điên cuồng rống to: "Lang băm! Người đâu? Mau đem hắt ra ngoài chém đầu! Một vết thương chữa trị cũng không xong, giữ lại còn có ích lợi gì?"

"Nương nương bớt giận, vì thần đã tận lực, là do nương nương ăn thức ăn kích thích làm vết thương nặng thêm, nương nương..." Ngự Y chưa nói xong đã bị thái giám kéo ra ngoài.

Đường Tú Dung ngồi bệch xuống sàn đất, nước mắt nước mũi thi nhau mà chảy.

Vừa đến cửa, Hạ Uyển Chi đã thấy bóng dáng Ngự Y bị thái giám thô bạo kéo ra ngoài, chỉ là tên Ngự Y loáng thoáng thấy nàng tới liền bất chấp vùng vẫy, thoát khỏi tay hai tên thái giám, quỳ trên mặt đất cầu cứu. Nàng thoáng nhìn qua Ngự Y, một cung nữ thấy nàng tới liền nhanh nhẹn hô lên: "Hoàng Hậu nương nương giá lâm!"

Đường Tú Dung nghe vậy liền vội lấy mạng che mặt, đeo lên che đi vết thương kinh dị trên khuôn mặt.

Hạ Uyển Chi đi nhìn thấy cảnh vật hỗn loạn, ồn ào, liền nhú mày nói: "Sao lại thế này?"

"Hồi bẩm nương nương, thần thiếp do quá mức kích động nên mới hất đồ đồ vật...". Đường Tú Dung nhìn Hạ Uyển Chi da thịt trắng mịn không tỳ vết, xem lại bản thân khuôn mặt không lành lặn liền sinh lòng ghen tỵ.

"Đã thỉnh Ngự Y xem qua chưa?" Ánh mắt Hạ Uyển Chi thoáng dừng trên chiếc khăn che mặt của Đường Tú Dung.

Miệng vết thương chảy mủ đã thâm thấu ra bên ngoài khân, nhìn có chút ghê tởm, mà nàng ta hình như vẫn chưa phát hiện. Hiện tại, với dáng vẻ này, Hoàng Thượng nhất định là không nhìn nổi. Nàng nhìn Hạ Bích một cái, Hạ Bích liền hiểu ý lui ra ngoài.

"Hồi bẩm nương nương, đã xem qua, nương nương yên tâm, Ngự Y y thuật cao siêu, mặt thần thiếp sẽ không có việc gì!". Đường Tú Dung miệng mồm nhanh nhẩu, làm sao có thể để lộ ra việc mình bị phá tướng?

"Vậy là tốt rồi, nếu bị phá tướng thì không thể ở bên Hoàng Thượng hầu hạ." Hạ Uyển Chi mỉm cười gần từng chữ, trào phúng nhìn Đường Tú Dung biến sắc, khuôn mặt thoát biến từ trắng sang đen, muốn hình muốn dạng.

"Nương nương nói đúng". Bàn tay giấu trong tay áo chậm rãi siết thành nắm đấm, Đường Tú Dung cắn răng nói.

Sao nàng có thể bị phá tướng được chứ? Tuyệt đối không!

Thấy Tề Diệp còn chưa đến, Hạ Uyển Chi nói mấy câu với Đường Tú Dung để kéo dài thời gian, chờ Hạ Bích đi tìm Tề Diệp. Không lâu sau ngoài sảnh truyền đến thanh âm của cung nữ: "Hoàng Thượng giá lâm!"

Đường Tú Dung kinh sợ, mấy ngày chau lại, định tìm cách trốn đi. Hạ Uyển Chi thấy vậy thì cười lạnh, chờ người tiến vào.

Đường Tú Dung tuy rằng vẫn luôn muốn gặp Tề Diệp, nhưng làm sao gặp hắt với bộ dạng hiện tại đây? Muốn tránh cũng không tránh được, nàng vội vàng sửa lại khăn che mặt, đại khái do quá sốt ruột không cẩn thận đụng trúng miệng vết thương, nhin không được la lên một tiếng.

Hạ Uyển Chi hành lễ: "Cung nghênh Hoàng Thượng!"

"Hiện phi thế nào rồi?" Tề Diệp nhìn Hạ Uyển Chi dò hỏi.

Hạ Uyển Chi giào hoạt nói: "Hoàng Thượng nhìn xem sẽ biết!"

Tề Diệp nhú mày, nửa tin nửa ngờ tiến tới, hỏi: "Hiền phi làm gì vậy?"

"Hồi bẩm Hoàng Thượng, thần thiếp không còn mặt mũi nào để nhìn mặt Hoàng Thượng nữa, xin Hoàng Thượng thứ tội!" Đường Tú Dung nghẹn ngào nói, nước mắt cũng rơi theo. Trong lòng vô cùng ủy khuất.

Hắn đang quan tâm nàng?

"Có chuyện gì mà nàng cứ nấp ở bên trong? Mau ra đây để Ngự Y thăm bệnh!" Tề Diệp lôi nàng ra ngoài, Đường Tú Dung lại không muốn, cả hai người đẩy qua kẻ kéo lại bắt ngờ làm khăn che mặt rơi ra. Nhưng không rút xuống đất mà bám lại trên mặt. Thịt và khăn che mặt dính với nhau, mù màu vàng nhợt chảy đầy khăn, nhìn rất khủng bố.

Tề Diệp không kịp phòng ngự, thấy một màn này liền bị dọa sợ, sắc mặt rất khó coi. Đường Tú Dung bị biểu tình hoảng loạn của hắn bụm mặt kêu ra tiếng: "A a a...!!!"

"Hoàng Thượng uống một ngụm trà đi!" Hạ Uyển Chi tự mình đưa cho hắn một ly trà, vỗ vỗ tay hắn, an ủi nói: "Hoàng Thượng yên tâm, y thuật Ngự Y trong cung rất cao siêu. Mặt Hiền phi nhất định không có việc gì!"

"Ừ!" Tề Diệp lòng còn sợ hãi gật đầu, bụng ly trà lên uống một ngụm. Hạ Uyển Chi nhìn thấy sắc mặt hắn đã dễ nhìn trở lại, trong lòng thầm nghĩ tới một màn kinh thiên động địa lúc này, rất cao hứng.

...

Com trưa đã chuẩn bị xong xuôi, Hạ Uyển Chi sai người bưng lên, nàng dịu dàng múc cho hắn một chén canh. Tề Diệp bỗng nhớ tới khuôn mặt quý dạ soa của Đường Tú Dung liền ăn không vào, đẩy nhẹ chén canh, nói: "Trẫm ăn không vào, các người cứ ăn đi." Nói xong liền đứng dậy về ngự thư phòng.

Ba hài tử ngơ ngác nhìn hắn rời đi, rồi quay lại nhìn Hạ Uyển Chi. Nàng ôn nhu sờ đầu Tiểu Nguyệt Nhi, nói: "Chúng ta ăn thôi! Ăn nhiều một chút, như vậy mới mau lớn."

Ba hài tử gật đầu, ngoan ngoãn cầm chén ăn, còn uống thêm một chén canh.

...

Đường Tú Dung từ ngày bị kích động, liền bệnh nằm liệt giường. *trừ tịch cũng không tham dự. Đêm giao thừa tổ chức ở Triều Hoa cung, thân thể Hạ Uyển Chi đã khá hơn nhiều, thái hậu ngồi lại một lát cũng quay về, Hạ Uyển Chi còn đích thân đưa Thái hậu hồi cung, danh tiếng con dâu ngoan của nàng được mọi người ca tụng dữ dội.

(*Trừ tịch: đêm 30 Tết)

Thái Hậu cũng có chuyện muốn nói với Hạ Uyển Chi liền gật đầu đáp ứng để nàng đưa mình về Thọ Ninh Cung, ra khỏi Triều Hoa cung, Thái Hậu liền đẩy tay nàng ra, Hạ Uyển Chi cũng không phản ứng, chậm rãi theo sau.

Bên ngoài tuyết rơi rất nhiều, nàng dẫm lên mấy bông tuyết trắng xóa trên nền đất. Hạ Uyển Chi bảo tiểu thái giám khởi kiệu, đột nhiên Thái Hậu quay đầu, nói: "Hoàng Hậu, ai gia có lời muốn nói với người."

"Thỉnh Thái Hậu chi điểm" Hạ Uyển Chi bày ra gương mặt *sống chết mặc bay, nhìn Thái hậu nói.

"Ồ cái hậu cung này, còn có ai gia thì người sẽ không bao giờ độc chiếm được thánh sủng đâu." Thái Hậu nhìn chăm chăm Hạ Uyển Chi, gần từng chữ.

Hạ Uyển Chi cũng không để ý, mỉm cười nói: "Bổn cung đã biết, đã phiền Thái Hậu lo lắng!"

"Vậy là tốt rồi." Thái Hậu dứt lời liền khởi kiệu, màn che chớp mắt được phủ xuống, Hạ Uyển Chi còn thấy được một tia hận ý trong mắt Thái Hậu. Nàng *tựa tiểu phi tiểu, **hi nộ bất phân làm Thái Hậu tức đến đỏ mặt.

(*hi nộ bất phân: không rõ vui mừng.

**Tựa tiểu phi tiểu: cười như không cười.)

...

Sáng sớm mừng một, ba đứa nhỏ bị nhũ mẫu đánh thức, mặc y phục chỉnh tề đi tìm Tề Diệp và Hạ Uyển Chi nhận bao lì xì.

Tề Diệp cho Tiểu Nguyệt Nhi một bao lì xì thật to, Tiểu Nguyệt Nhi miễn cưỡng cười một cái, như vậy cũng đủ làm hắn cao hứng cả buổi.

Đồ ăn sáng đã được dọn lên, Hạ Uyển Chi ôm Tiểu Nguyệt Nhi vào lòng, khẽ tai nói nhỏ: "Phụ hoàng đối xử với An Bình thật tốt, không chỉ cho bao lì xì, còn cho An Bình nhiều đồ chơi. An Bình có thích phụ hoàng hay không?"

Tiểu Nguyệt Nhi nhéo nhéo bao lì xì, gật gật đầu.

"Nếu thích thì cũng phải lễ phép, đối tốt với phụ hoàng. Đợi lát nữa phụ hoàng vào, An Bình rót cho phụ hoàng một tách trà có được không?"

"Nhưng phụ hoàng đã ném tiểu Hoa Hoa của Nguyệt Nhi đi!" Trầm mặt trong chốc lát, Tiểu Nguyệt Nhi kích động nói.

Hạ Uyển Chi hiểu rõ, sờ sờ đầu nữ nhi nói: "Mẫu hậu nói cho An Bình biết một bí mật, sau này phụ hoàng sẽ cho An Bình một chú mèo rất đáng yêu."

"Thật sao?" Tiểu Nguyệt Nhi tròn to hai mắt, sáng long lanh nhìn Hạ Uyển Chi.

"Đúng vậy!" Hạ Uyển Chi cười cười, thơm lên má Tiểu Nguyệt Nhi một cái: "Mẫu hậu không lừa An Bình, cùng vào thôi!"

Tiểu Nguyệt Nhi gật gật đầu, nắm tay Hạ Uyển Chi, vui sướng nhảy nhót.

Tiểu Nguyệt Nhi nghe theo lời Hạ Uyển Chi, sau khi đi vào liền rót cho Tề Diệp một ly trà, còn bắt hắn uống trước mặt mình. Tề Diệp mừng như điên, khoe miệng vênh lên tận tai, đặt Tiểu Nguyệt Nhi vào lòng, phụ tử trò chuyện vui vẻ.

...

Đầu năm, Tề Diệp không cần xử lý triều chính, Hạ Uyển Chi muốn cùng hắn đi biệt cung mấy ngày để nghỉ ngơi. Biệt cung có suối nước nóng và lò sưởi rất ấm áp, mùa đông năm trước, hơn

phần nửa thời gian Thái hậu đều ở đây.

Tề Diệp đồng ý, phản phò người thu dọn một chút hành lý liền lên đường đi biệt cung. Tề Diệp chỉ dẫn theo Hạ Uyển Chi cùng ba đứa nhỏ. Hiền phi lấy cớ muốn đi biệt cung để đường thương liền bị hấn cự tuyệt, nói là đường xá xa xôi, bảo nàng ta nên lưu lại trong cung.

Đường Tú Dung thu được ý chỉ, giận đến tái mặt, dù nàng không tức giận mặt vẫn tái như thường. Trị liệu mấy ngày, uống vài chén thuốc nhưng vết thương vẫn không thấy khỏi sắc. Mỗi ngày nhìn miệng vết thương, nàng hận không thể treo cổ tự sát, nhưng nàng luyện tiếu Lục hoàng tử, luyện tiếu Tề Diệp.

...

"Hoàng Thượng cự tuyệt Hiền phi, chỉ mang theo Hoàng hậu nương nương cùng Nhị Hoàng tử, Tứ hoàng tử và An Bình công chúa." Thái Vi bưng một chén cầu kỳ tảo đồ canh tiến vào nói.

Lâm Huệ đã nhiều ngày tới *quý thủy nên không tiện đi lại, mà nàng cũng đã tính toán trước Tề Diệp nhất định sẽ không mang nàng theo. Chỉ cần tiện nhân kia trở về, nữ nhân trong hậu cung này trong mắt chỉ là công cụ làm ấm giường không hơn không kém. Nhưng như vậy cũng tốt, bây giờ nàng có thể ở bên Khang Ninh Vương mà không cần lo sợ, bọn họ đã mấy ngày không gặp nhau, nàng có chút nhớ thương hân.

(*Quý thủy: kinh nguyệt).

...

Vừa đến biệt cung, ba đứa nhỏ nhìn cảnh tuyết rơi trắng xóa liền nhịn không được, hò hét chạy ra ngoài. Hạ Uyển Chi có chút lo lắng, Tề Diệp ngăn nàng lại: "Đây là biệt cung, không phải Hoàng cung, khó có cơ hội ra ngoài liền để bọn chúng tự do, đừng quá nghiêm khắc."

Hạ Uyển Chi gật đầu, phản phò nữ mẫu trông nom bọn họ cẩn thận, không để chúng đi tới những nơi nguy hiểm.

Tề Diệp lôi kéo Hạ Uyển Chi đến ôn tuyết, nói là tới xem ôn tuyết năm nay như thế nào, sau đó lại cùng nàng xuống nước diễn trò yêu tình đánh nhau.

...

Đường Tú Dung nhìn mình trong gương, đứng đứng nổi giận đem gương đồng ném vỡ thành nhiều mảnh. Thậm chí phản phò không được bày biện gương đồng trong phòng. Tâm Liên phản phò xong, nói: "Nương nương bớt giận, Ngự Y nói sẽ trị tốt."

"Không có khả năng, mặt bồn phi đã bị hủy! Bị phá tướng! Đều là do con súc sinh kia hại, đều là do tiện nhân kia hại. Đồ tiện nhân!... Nếu không phải do tiện nhân ấy, bồn phi sao lại bị hủy dung!? Hoàng Thượng chắc chắn đã chán ghét chết bồn phi, Hoàng Thượng nhất định sẽ không sủng ái bồn phi nữa..."

"Nương nương..." Tâm Liên nhìn chủ tử mình thống khổ gào khóc nhất thời không biết an ủi như thế nào.

Đường Tú Dung đột nhiên lau sạch nước mắt, biểu tình kiên quyết: "Đi mời Khang Ninh Vương tới đây, nói là bồn phi muốn gặp hân!"

"Vâng!" Tâm Liên chần chờ một chút liền gật đầu xoay người rời đi.

...

Buổi chiều, Khang Ninh Vương tiến cung biện lý do là đi thỉnh an Thái Phi, ngồi ở chỗ Thái Phi một lát liền đi Ngọc Hoa Cung. Cung nữ thông báo, không lâu sau Tâm Liên đưa hân vào.

Đường Tú Dung che mặt ngồi trên ghế quý phi. Khang Ninh Vương tiến lên hành lễ sau đó ngồi xuống, hỏi: "Không biết Hiền phi nương nương tìm bồn Vương có việc gì?"

"Cũng không phải là chuyện đại sự gì." Đường Tú Dung nhìn hân nói "Chi là muốn Vương gia giúp ta diệt trừ một người mà thôi!"

"Nếu là Hoàng Hậu, bồn Vương sợ là không đủ năng lực!" Khang Ninh Vương cười nói.

"Vương gia hà tất tự coi nhẹ mình, lấy thực lực của Vương gia diệt trừ một nữ nhân quả thực dễ như trở bàn tay. Giống như Lương Phi diệt trừ Hoàng Hậu..." Đường Tú Dung chăm chọc nói: "Đừng không Vương gia?."

"Hiền phi đây là có ý gì?" Khang Ninh Vương nhướng mày.

"Bồn phi không phải người vong ân phụ nghĩa. Lúc trước nếu không nhờ Vương gia chỉ dẫn, Lương phi quạt gió thêm củi, bồn phi khẳng định sẽ không xuất hiện tại đây. Nhưng bồn phi cũng rất lo sợ a, sợ một ngày nào đó miệng lưỡi không kín cần, nói ra một số điều không nên nói, đến lúc đó..."

"Ngươi muốn chết?" Khang Ninh Vương hiểu rõ ý tứ Đường Tú Dung, tỏa ra sát ý, bắt lấy cổ nàng.

Đường Tú Dung cũng không sợ hân sẽ bóp chết mình, cười nói: "Có phải muốn tìm chết hay không thì mời Vương gia thử sẽ biết. Chi là bồn phi mà chết thì Vương gia cùng Lương phi, còn có Ngũ hoàng tử chuẩn bị chôn cùng!"

"Xem ra Hiền phi biết không ít bí mật!" Khang Ninh Vương tức giận, hận không thể một phát bóp chết Đường Tú Dung, cuối cùng lại buông lỏng tay.

"Không nhiều không ít, chỉ đủ bảo vệ mình thôi!" Đường Tú Dung xoa xoa cổ, biểu tình nhàn nhạt nói: "Bồn phi hy vọng càng nhanh càng tốt!"

Khang Ninh Vương nhìn chăm chăm Đường Tú Dung trong chớp lát, đột nhiên cười nói: "Bồn Vương cũng không nghĩ tới gan ngươi to đến vậy, Hoàng Hậu mà ngươi cũng dám xuống tay."

"Khang Ninh Vương quá khen!" Còn không phải giống nhau sao? Liêm Chiêu Dung là thông dâm với thị vệ, còn hân thì thông dâm cùng Lương phi. Nếu không phải trong lúc vô tình nghe lén, nàng cũng không biết bí mật này.

Cẩn thận nghĩ lại, năm đó đem nàng đưa đến bên người Hoàng Thượng, bọn họ cũng đã lâu lỏng ở bên nhau đi? Chỉ là nàng không biết mà thôi. So với Lương phi mà nói, nàng còn thiện lương nhiều!

...

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 170

Edit: Tâm Hiền Tần

Beta: An Thực Phi

"Sao nàng ta có thể biết chuyện của chúng ta?" Khang Ninh vương nói hết cho Lâm Huệ biết, à ta có hơi hốt hoảng.

"Mặc kệ nàng ta làm sao biết được, nữ nhân này không thể lưu lại." Ánh mắt hần tối lại, sát ý toả ra bốn phía.

"Ừ." Lâm Huệ gật đầu: "Đừng là không thể lưu lại, nếu nàng ta nói lung tung thì kết cục của hai người chúng ta chính là quỷ môn quan."

"Người nói là người sẽ đối phó với Thái hậu sao còn chưa làm?" Nàng bất mãn nói.

Khang Ninh vương nhìn nàng trấn an: "Yên tâm, bốn vương sẽ không để bà ta yên ổn lâu đâu. Dù gì vị trí Hoàng hậu sớm muộn cũng vào tay người, không cần sốt ruột." Nói rồi hần ôm người vào lòng.

Lâm Huệ nhìn ánh nến lay động liên tục cười nói: "Không phải ta sốt ruột, chỉ là không thích nhìn lão nhân kia huênh hoang trước mặt ta thôi."

Lúc Hạ Uyển Chi tỉnh lại thì Tề Diệp đã không còn ở đó. Nàng ngồi trên giường trong một lát mới đứng dậy, Hạ Bích bưng nước rửa mặt vào: "Hoàng thượng cùng hai vị tiểu chủ tử đã đi ra ngoài săn thú."

"Săn thú?" Nàng nhú mày.

"Hoàng thượng nói là nương nương không cần lo lắng, Hoàng thượng sẽ che chở hai vị tiểu chủ tử. Tiểu Thái tử còn nói là muốn săn một con gà rừng cho nương nương." Hạ Bích cười cười: "Tiểu Thái tử đúng là có hiếu."

Nàng nghe vậy thì lo lắng vui đi rất nhiều, trong lòng áp áp, không ngờ thằng bé đã biết hiếu kính mẫu hậu của mình.

Rửa mặt chải đầu xong thì nàng đi ra ngoài. Bên ngoài vẫn là phong cảnh trắng xoá như cũ, gió lạnh căm căm thổi tới. Nàng đi đến phòng của Tiểu Nguyệt Nhi. Tiểu Nguyệt Nhi còn ở trên giường chưa dậy, nàng không đành lòng đánh thức con bé nên bảo bà vú ra ngoài đi dạo trước.

Biệt cung tuy rằng kém Hoàng cung nhưng bố cục cũng khá tinh mỹ. Hạ Bích qua nói là hoa mai đã nở nàng liền đi qua xem. Mai viên không quá lớn, đi vài bước thì đã đến. Sau Mai viên là một trền núi, là nơi bọn họ đi ăn món ăn dân dã. Vì còn xa lạ môi trường xung quanh nên nàng không đi nữa mà theo đường cũ quay về, một phần cũng sợ Tiểu Nguyệt Nhi không thấy mẹ thì lại khóc.

Hài tử kia vẫn còn khá ỷ lại vào nàng, chỉ cần đi nơi xa lạ là sẽ dính lấy nàng.

Quả nhiên khi nàng trở về thì đã thấy con bé nước mắt lưng tròng. Nó vừa trông thấy nàng thì liền nhảy ra khỏi vòng ôm của bà vú. Nàng tiếp được thân mình nho nhỏ đó thì liền nói: "Sao lại khóc? Mẫu hậu ở đây mà."

Tiểu Nguyệt Nhi làm nũng khóc trong ngực mẫu hậu nó hồi lâu mới hết. Hạ Uyển Chi cho con ăn sáng xong thì cùng bé con làm một người tuyết.

Người tuyết mới làm được một nửa thì một thị vệ vội vàng chạy đến: "Nương nương, chuyện lớn rồi, Hoàng thượng mất tích."

Hạ Uyển Chi kinh hãi: "Sao tự dung đang bình thường lại mất tích? Mất tích ở đâu? Mau đưa bốn cung đi xem." Nàng giao Tiểu Nguyệt Nhi cho Hạ Bích, gấp gấp đến nỗi muốn mọc cánh bay đến bên Tề Diệp.

Thị vệ dẫn đường đi phía trước, nàng ở đằng sau hỏi: "Hai vị hoàng tử đâu?"

"Hai vị hoàng tử?" Thị vệ sững sốt một chút rồi nói: "Hai vị hoàng tử chắc mất tích cùng Hoàng thượng, chúng nô tài tìm rất lâu không thấy nên mới chạy đi báo cho nương nương."

Nghe vậy Hạ Uyển Chi như muốn ngất xỉu, lòng nóng như lửa đốt đi theo hần, bước chân ngày càng nặng nề. Do không để ý nên nàng đã bị té mấy lần nhưng mặc kệ vết thương nàng vẫn kiên cường bước tiếp.

Đi một lúc lâu Hạ Uyển Chi mới thấy đường xá có chút kì lạ, hỏi: "Hoàng thượng mất tích ở đâu?"

Thị vệ đó không thèm suy nghĩ gì nói: "Phía tây đỉnh núi."

"Vừa nãy người nói là phía đông, sao giờ lại đổi thành phía tây? Người là ai? Có thật là Hoàng thượng đã mất tích không?" Nàng cảnh giác nhìn tên thị vệ trước mặt.

Hần ta thấy nàng lui về sau nhìn mình nghi ngờ thì biết không thể che giấu được nữa, vậy nên hần cũng không dấu diếm nữa. Đây là nơi cách biệt cung rất xa, hoang vu hẻo lánh, nàng lại chỉ có một mình thì sao có thể chạy thoát khỏi nơi nàng chưa từng đến.

Tên thị vệ cười: "Nương nương thật thông minh, nhanh vậy đã bị người phát hiện. Đã vậy ta cũng không vòng vo nữa, nương nương mau theo nô tài đi đến một nơi đi."

"Đừng mơ." Nàng ném tuyết ở dưới đất về phía tên kia rồi quay đầu bỏ chạy.

Hần ta phui sạch tuyết bị nàng ném qua, cười lạnh một tiếng liền đuổi theo.

Hạ Uyển Chi biết mình không thể bị bắt được nên cố sức chạy thật nhanh. Nhưng quần áo trên người lại vừa dài vừa phiền phức, nàng chạy không được xa liền té ngã. Tiếng bước chân ngày càng gần, nàng bỏ dậy nhưng lại bị một thứ gì đó đánh ngã.

Tề Diệp trên vai là cung, tay xách con mèo vừa bắt được. Hai đứa bé cầm cung nhỏ hưng phấn nói chuyện cùng hần. Hôm nay tuy rằng tiểu Thái tử không bắt được gà rừng cho mẫu hậu hần nhưng lại bắn trúng một con chim sẻ. Dù sao thằng bé cũng chỉ là một đứa trẻ, dù chỉ bắn được chim sẻ nhưng cũng rất vui.

Hạ Bích nghe thấy ồn ào nên liền ôm Tiểu Nguyệt Nhi đi ra. Thấy Tề Diệp bình an trở về liền vui mừng hành lễ, nhưng lại không thấy Hạ Uyển Chi đâu: "Sao Hoàng hậu nương nương không về cùng Hoàng thượng?"

"Hoàng hậu đâu có ở cùng trẫm." Tề Diệp nhú mày: "Hoàng hậu không phải ở biệt cung sao?"

Hạ Bích có dự cảm không tốt: "Hôm nay có một thị vệ báo là Hoàng thượng mất tích, nương nương nghe vậy liền lo lắng đi theo hần tìm ngài, đến bây giờ vẫn chưa quay trở lại."

Lòng Tề Diệp trầm xuống, ném con mèo trong tay xuống đất sai người đi tìm Hoàng hậu. Hai vị hoàng tử khóc lên làm Hạ Bích phải dỗ, Tiểu Nguyệt Nhi thấy hai ca ca khóc liền khóc to theo.

làm Hạ Bích đã lo lắng lại thêm nhứt đầu không thôi.

Tề Diệp đi ra ngoài tìm không được bao lâu thì thấy áo ngoài của Hạ Uyển Chi treo trên một thân cây, trên đó lại có thêm một phong thơ. Phong thơ nói hẹn hán ở cánh rừng phía bắc, nếu dám cho người mai phục thì chờ nhứt xác Hoàng hậu.

Hán tức giận đến nổi vo nát lá thư, cảm áo ngoài đã không còn hơi ấm mà lòng lo lắng như lửa đốt.

"Hoàng thượng, ngài không thể đi. Lỡ đối phương làm tổn thương long thể của ngài thì sao?" Thái hậu ngăn cản không cho hán đi đến chỗ hẹn.

"Hoàng hậu đang ở trong tay hán, trẫm không thể mặc kệ." Tề Diệp kiên quyết nói.

"Hoàng thượng là vua một nước sao có thể gặp nguy hiểm vì một nữ nhân? Ai gia không đồng ý." Thái hậu cũng kiên trì không cho hán đi: "Hoàng hậu tuy rằng quan trọng nhưng không quan trọng bằng Hoàng thượng. Nhưng người có thể phản phò thị vệ đi tìm, Hoàng thượng nên ở biệt cung chờ tin tức."

"Nếu trẫm không đi, bọn chúng chắc chắn sẽ làm hại Hoàng hậu. Trẫm không thể không đi được, đã không còn sớm, ba tiểu hài tử làm phiền Thái hậu chăm sóc, trẫm đi đây." Hán lấy cây kiếm Quang Thuận đưa rồi buộc ở eo.

"Hoàng thượng, người không thể đi, Hoàng thượng không thể vì một nữ nhân mà hi sinh mình được. Người là vua một nước, không thể hành động theo cảm tính, Hoàng thượng..."

Tề Diệp không thêm nghe lời khuyên của bà ta mà bước thẳng ra ngoài. Bên tai hán vang lên âm thanh của Hạ Uyển Chi, sao hán có thể mất năng lần nữa được, một lần mất năng đã đủ rồi. Hán nhất định sẽ không để năng một mình đối diện với nguy hiểm lần nữa.

Hạ Uyển Chi tỉnh lại thì phát hiện mình bị treo trên không trung, đôi tay bị dây thừng buộc ở phía sau, sau lưng là một cái giá gỗ dựng thẳng lạnh băng, dưới chân là một cái nồi nước to. Lúc này lửa ngoài nồi cháy rất lớn, nàng nhìn mà kinh sợ.

Tuy sợ nhưng nàng vẫn quan sát xung quanh. Đây là một nơi lộ thiên, có vẻ là trong rừng, nàng nhìn xuống đếm một, hai, ba... tổng cộng mười tên gồm cả tên thị vệ hồi nãy. Trừ hán thì những người khác đều bịt mặt, từ trên xuống dưới một bộ đồ đen, nhìn thấy liền biết không phải loại tốt lành gì.

Nàng đang muốn mở miệng thì phát hiện miệng đã bị nhét vải. Nàng giãy dụa nghĩ cách thoát ra thì phát ra tiếng động không hề nhỏ. Mười một tên bịt mặt đều quay lại nhìn, trong đó một tên cười: "Hoàng hậu cuối cùng cũng tỉnh, phong cảnh trên đó không tồi đúng không?"

Nàng trừng mắt, kêu vài tiếng nghe không rõ.

Người nọ cười thêm lần nữa: "Người muốn nói gì, ta nghe không rõ, lớn tiếng một chút, ha ha ha... Yên tâm, tên cầu Hoàng đế kia rất quan tâm Hoàng hậu nương nương nên sẽ đến cứu nương nương, nhưng nếu hán không đến thì Hoàng hậu người cũng chỉ có thể phơi xác ở nơi hoang dã này."

Hạ Uyển Chi run lên một chút, nhưng nghe lời nói của hán thì chắc Hoàng thượng đã biết nàng bị bắt cóc rồi. Nàng dấy lên hi vọng rằng hán sẽ cứu nàng.

Nhưng nghĩ lại, nàng vẫn không có mấy tự tin.

Dường như tên kia nhớ đến gì đó nói: "Ta quên mất, trong thư viết hán chỉ có thể tới một mình, nếu cầu Hoàng đế không sợ chết mà tới, vậy người cũng không nên trách chúng ta nha Hoàng hậu nương~"

Nàng phẫn nộ hung hăng trừng mắt nhìn hán, trong lòng phần không tự tin lại thêm một chút, một mặt hi vọng hán tới, một mặt lại hi vọng hán không tới.

Đang lúc nàng tự mâu thuẫn chính mình thì có người nói: "Chủ tử, có người tới."

"Đi xuống nhìn đi." Người nọ liền sai hai hắc y nhân đi xuống xem xét.

Không lâu sau Hạ Uyển Chi đã thấy hình bóng quen thuộc từ trong bóng tối đi ra. Hốc mắt nàng trong nháy mắt đã ươn ướt, đôi tay bị buộc chặt đau đớn như mắt đi cảm giác đau vào thời khắc hán bước tới.

Tề Diệp cũng thấy nàng liền nhìn nàng với ý tứ an ủi, như đang muốn nói hán nhất định mang nàng rời đi trong bình an.

Hán đảo ánh mắt nhìn thân thể nàng một vòng, tay nắm chặt nhìn về phía người bịt mặt nói: "Trẫm đã đến, mau thả Hoàng hậu."

"Muốn thả nàng? Đơn giản thôi, Hoàng thượng người tự sát thì ta sẽ thả Hoàng hậu." Người bịt mặt cười.

Hạ Uyển Chi liều mạng lắc đầu, không thể nào tin nổi lời tên đó nói. Cho dù nàng chết cũng không thể để hán chết được.

"Nực cười, người nghĩ trẫm ngu ngốc đến nỗi tin các người sao?" Tề Diệp nhìn thoáng qua người đang giãy giụa nói: "Uyển Nhi, đừng sợ, trẫm nhất định sẽ mang người an toàn trở về, ba tiểu tử kia cũng rất tốt, đừng lo lắng."

Hạ Uyển Chi gật đầu, nhìn mắt hán thì liền an tâm. Nếu hán đã tới thì chắc sẽ không có việc gì ngoài ý muốn phát sinh.

"Hoàng thượng khẩu khí thật lớn." Người bịt mặt cười nhạo nhìn hán. Hai tên vừa đi hồi nãy đã quay lại, báo rằng đúng là Tề Diệp chỉ đi có một mình. Hán nghe vậy cười nói: "Hoàng thượng đúng là làm cho người ta rửa mắt mà nhìn. Ngài đúng là đơn độc mà đến, chả lẽ người không sợ chết?"

"Đúng là dài dòng, mục đích của người là gì cứ nói thẳng. Nếu người bây giờ thả Hoàng hậu thì ta có thể cho người chết toàn thây." Tề Diệp khi phách chỉ vào mặt tên bịt mặt nói.

"Cuối cùng thì ai lưu toàn thây cho ai còn chưa biết. Các người mau lên đi, đón tiếp Hoàng đế về hạ cho tốt vào." Hán giơ tay lên, những tên hắc y nhân còn lại liền đi đến, hán ta lại lùi về phía sau xem, đuôi mắt lại nhìn Hạ Uyển Chi vẫn còn giãy giụa, khóe mắt lông mày đều mang biểu tình xem kịch vui.

Hạ Uyển Chi không rảnh bận tâm tên thủ lĩnh, toàn bộ lực chú ý của nàng đều tập trung vào thân ảnh Tề Diệp. Mỗi lúc đao kiếm chém tới chỗ hán đều làm tâm nàng nhảy dựng lên. May mắn võ nghệ hán tốt nên đều hữu kinh vô hiểm.

Cho dù võ công tốt đến mức nào nhưng cùng lúc đối phó mười người thì không ít nhiều cũng bị thương. Hạ Uyển Chi giãy giụa, lòng lại càng hối hận vô bờ. Nếu nàng không bị người ta lừa gạt thì cũng sẽ không có cảnh hán phải đổ máu như bây giờ. Nước mắt nàng lại lần nữa rơi xuống.

"Đừng khóc." Sau khi giết được một hắc y nhân hán liền quay đầu nhìn nàng nói.

Nàng gật đầu hít mũi, nhưng nước mắt không thể khống chế rơi ra. Tề Diệp còn muốn nói gì đó nhưng kiếm đã chém tới. Nàng nhắm chặt mắt không dám nhìn, đến khi mở mắt thì lại thêm một tên nằm xuống đất, người hán cũng có thêm một vết thương.

Nàng thầm đếm, chết ba người còn lại bảy người, thêm tên thủ lĩnh chưa ra tay là tám. Nàng lo lắng, một chọi tám không phải là chuyện dễ dàng. Nàng không hi vọng hán bị thương thêm nữa.

Nhưng mà đây là lần đầu tiên Hạ Uyển Chi phát hiện Tề Diệp có một thân thâm tàng bất lộ vậy. Trong chốc lát hần đã giải quyết được thêm hai người nữa.

"Dừng tay." Người bị mặt cuối cùng cũng phát hiện ra Tề Diệp không dễ ăn nên liền lấy ra bội kiếm ở trên eo đặt sẵn trên sợi dây đang treo Hạ Uyển Chi. Chi cần hần ta chặt dao xuống thì đồng nghĩa với việc Hạ Uyển Chi sẽ rơi vào nồi nước sôi to.

Trong nồi nước đã bắt đầu sôi và muốn trào ra bên ngoài, rơi vào nồi nước thì cho dù phúc lớn cỡ nào cũng sẽ bị lột một lớp da.

Tề Diệp thu tay, nhìn lướt qua người đang vây quanh hần, nói: "Người muốn chơi cái gì?"

"Buông vũ khí, quỳ xuống trước mặt ta." Người bị mặt phát ra yêu cầu, thấy hần bất động liền làm như muốn buông kiếm.

Tề Diệp nắm tay, vút kiếm đi, trong ánh mắt khiêu khích của hần chậm rãi quỳ xuống. Hạ Uyển Chi kêu lên kháng nghị, thân hình kịch liệt giãy giụa, cái giá treo bị năng lay động phát ra tiếng kêu kệt.

Mà tên thù kinh thấy hần quỳ xuống liền đắc ý cười ha ha, nhưng tên còn lại cũng nở nụ cười theo. Nhưng đáng tiếc, đắc ý chưa bao lâu thì một tên hắc y nhân phải ngã xuống, trên lưng cắm mũi tên.

Bọn chúng liền cảnh giác, Tề Diệp nhặt kiếm trên mặt đất công kích người bị mặt. Hần đang muốn chém đứt sợi dây thừng thì lại bị thị vệ đánh qua rồi cuốn lấy không cách nào thoát. Tề Diệp nhẹ nhàng thờ ra vì biết người của hần đã tới.

Hắc y nhân nhanh chóng bị khống chế, tên thù lĩnh cũng bị thương. Biết không thể cứu vãn nữa liền cùng mấy tên đồng bọn định trốn. Tề Diệp lớn tiếng nói: "Giữ chúng còn sống."

Người bị mặt cười lạnh, móc ra trong ngực một thứ rồi trong chốc lát liền có sương khói mù mịt tỏa ra. Lúc sương khói biến mất thì nào còn bóng dáng tên kia. Nhưng mấy tên hắc y nhân khác lại bị bắt được, muốn uống thuốc độc cũng không được nữa.

Tề Diệp tàn nhẫn đá hắc y nhân, tiến đến chỗ Hạ Uyển Chi rồi thả nàng xuống. Chân nàng vừa chạm đất thì nàng liền lao tới chỗ Tề Diệp ôm lấy hần: "Hoàng thượng."

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 171

Editor: Nguyễn Chiêu Nghi (NoyouComettrue)

Beta: Trần Tu Dung

"Có cảm thấy chỗ nào không thoải mái hay không?" Tề Diệp ôm chặt lấy nàng, kiểm tra từ trên xuống dưới một hồi, xác định không có bị thương hần mới yên tâm.

Khi Quang Thuận công công cởi bỏ dây thừng trên cổ tay cho nàng, không nhìn được mà nhú mày. Nàng bị đau đến hít vào một hơi, tay khó chịu không nhìn được, như là bị ngàn vạn con kiến gặm cắn.

Tề Diệp nhìn vết lằn xanh tím trên cổ tay Hạ Uyển Chi, sắc mặt trở nên khó coi. Uyển Chi mặc không nhiều lắm, áo ngoài bị người bị mặt cầm đi, lại ở nơi băng tuyết dày đặc một thời gian dài. Hiện giờ không nguy hiểm đến tính mạng, lại ở bên cạnh hần, cơ thể nàng bắt đầu không chịu được mà lung lay sắp đổ. Vừa ngược lên nhìn liền không chống đỡ nổi mà ngã vào trong lòng ngực Tề Diệp.

Hần khăn trương nhìn nàng, kêu vài tiếng nàng đã hôn mê không trả lời, không màng trên người chẳng chịt vết thương lớn bé, cũng không đợi Quang Thuận công công, ôm ngang người lên chạy xuống núi, còn thị vệ lưu lại thu dọn tàn cục.

Bọn họ đi có mang theo ngự y, người mới vừa trở về ngự y cũng đã tới, bắt mạch cho nàng xong chỉ nói là bị kinh sợ cùng phong hàn, gió xấu nhập vào cơ thể. Chi sợ đêm nay sẽ bị sốt, ngự y nhìn tay nàng nói, nếu chậm trễ thêm vài canh giờ, chi sợ đôi tay sẽ bị tổn thương do giá rét, không bao giờ có thể hoạt động bình thường được nữa.

Tề Diệp nghe thấy thì âm thầm kinh hãi, nhìn người đang hôn mê bất tỉnh mà đau lòng không thôi, cũng âm thầm phẫn nộ. Những hắc y nhân đó, sớm hay muộn hần cũng sẽ tra ra là ai, dám làm hại Hoàng Hậu của hần, khiến hần chịu nhục, hần nhất định sẽ không dung tha.

Nhìn ngự y kê phương thuốc cho người đi xuống sắc thuốc, lại chữa trị đôi tay nàng vì chịu đông lạnh mà ứ thương mới yên tâm.

Quang thuận nhìn trên người hần khắp nơi đều là vết thương, khuyên bảo hần đi thoa được. Tề Diệp thế nào cũng phải chờ ngự y trị liệu Hạ Uyển Chi xong mới đồng ý đi. Trên người hần vết thương không ít, ngự y đã quen nhìn mấy vết thương cũng không khỏi nhú mày, may mắn chính là trên đao kiếm không có hạ kịch độc, nếu không nhiều vết thương như vậy cho dù có là Hoa Đà tái thế cũng không cứu được.

Tối đó Hạ Uyển Chi quả nhiên bắt đầu nóng lên, nàng ngủ không an ổn, mồ hôi chảy ra đầm đìa, Hạ Bích phải luôn canh giữ bên cạnh. Tề Diệp cũng không tốt hơn bao nhiêu, hần bị thương chảy máu không ít, ban đêm cũng bắt đầu sốt.

Vì phải chăm sóc hai người bệnh có thân phận tôn quý này, cả đêm ngự y chưa từng chợp mắt, thẳng đến khi nhiệt độ hai người giảm xuống ông mới nhẹ nhàng thờ ra, cả người giống như mới được vớt từ trong nước, chân mềm nhũn ngồi bệt xuống dưới đất.

Quang Thuận công công dò hỏi vài câu rồi để ngự y đi xuống nghỉ ngơi một chút, hần cùng Hạ Bích mỗi người canh giữ một bên chờ chủ tử bọn họ tỉnh lại.

Sáng hôm sau Tề Diệp đã tỉnh, nhưng là bị dọa mà tỉnh, hần mơ thấy Hạ Uyển Chi rớt xuống vực sâu, hần thấy mình nắm lấy tay nàng chậm một bước, chỉ có thể trơ mắt nhìn nàng rơi xuống, bị hố đen bao phủ. Khi tỉnh lại khi phát hiện mình đang nằm ở trên giường, liền gọi người hỏi tình trạng của nàng thế nào rồi.

Quang Thuận công công báo cáo đúng sự thật: "Tối hôm qua Hoàng Hậu nương nương sốt cao một đêm, may mắn có ngự y, hiện giờ đã hạ sốt, chi là còn chưa tỉnh lại, ngự y nói tạm thời không có nguy hiểm đến tính mạng."

"Cái gì là tạm thời không nguy hiểm đến tính mạng?" Tề Diệp nhú mày, ngồi dậy xuống giường muốn đi xem, nhưng chi mới vừa động dậy, hần liền cảm thấy cả người đau đớn khó nhìn, nhìn tăng tăng lớp vải quần quanh thân thể, hần cắn răng đứng dậy.

Quang Thuận công công há miệng thờ đốc, cuối cùng cũng không nói gì. Lấy một bộ áo khoác lông cừu khoác lên người hần. Phòng hai người cách nhau không xa, đi vài bước là đến. Hạ Bích vừa lau mình, thay một bộ đồ mới giúp Hạ Uyển Chi, để tránh cảm lạnh, thấy hần đi tới vội vàng hành lễ.

Tề Diệp cũng không thèm nhìn mà trực tiếp đi vào, thấy người sắc mặt ửng đỏ đang nằm trên giường, hẳn đang muốn nắm lấy tay nàng, mới vừa chạm vào một chút, nàng liền đau đến nháu này, hẳn vội vàng buông tay ra. Thật cẩn thận xoa xoa mặt nàng, tay hẳn lạnh lẽo, mặt nàng ẩm áp như nắng, lạnh đến nàng giật mình một cái, chậm rãi mở mắt ra.

Thấy nàng tỉnh lại, trên mặt Tề Diệp hiện lên kinh hi, Hạ Uyển Chi suy nghĩ còn có chút hỗn độn, mờ mịt mà nhìn hẳn trong chớp lát mới thanh tỉnh lại, kinh ngạc gọi: "Hoàng Thượng!"

"Tỉnh?" Hạ Uyển Chi gạt gạt đầu, đảo mắt từ trên xuống dưới trên người hẳn một lần, nhìn cánh tay hẳn bị băng bó, trên eo quần băng gạc, hốc mắt tức khắc ướt át, hẳn lại cho rằng nàng khó chịu vội hỏi: "Chỗ nào không thoải mái?"

Nàng lắc đầu, xoa xoa lên miệng vết thương của hẳn, đau lòng nói: "Có đau hay không?"

"Không đau!" Hẳn thật cẩn thận ôm người vào trong ngực, một mùi hương thảo được nhàn nhạt xông vào mũi: "Trẫm không có việc gì, không cần lo lắng, nàng không có việc gì thì tốt, trẫm tưởng rằng đã mất đi nàng!"

"Là thần thiếp không tốt, tin tưởng người, làm hại Hoàng Thượng bị thương, thần thiếp..." Mọi nàng bị ngăn chặn, hẳn lắc đầu ý không thích nàng áy náy tự trách.

Thân thể hai người còn rất suy yếu, ôm được một lúc cung nhân bưng cháo ăn sáng lên, Hạ Uyển Chi không ăn uống, nhưng ở dưới ánh mắt lo lắng của hẳn mà uống được non nửa chén, lại uống thêm một chén thuốc mới nằm nghỉ ngơi.

Tề Diệp chờ nàng ngủ rồi mới rời đi, Tiểu Thái Tử được bà vú chăm sóc, sẽ không tới quấy rầy bọn họ, hẳn nhớ tới cái gì, dò hỏi: "Khai chưa?"

Quang Thuận công công lắc đầu: "Rất kín miệng..." Thấy hẳn nháu này, Quang Thuận công công vội vàng nói: "Nhưng mà Hoàng Thượng yên tâm, nô tài nhất định có biện pháp làm hẳn mở miệng, không tin cạy không ra người chủ mưu."

"Vậy là tốt rồi!" Tề Diệp gạt gạt đầu, trên người có chút khó chịu, biết thân thể hẳn đã yếu cầu được nghỉ ngơi.

Thái Hậu biết bọn họ bị ám sát, lo lắng không thôi, vội vàng đi tìm Tề Diệp an ủi vài câu.

Sau khi nghe xong nguyên nhân, Thái hậu bắt đầu trách cứ: "Hoàng Hậu thật sơ sẩy, may mắn Hoàng Thượng cũng không có vấn đề gì. Nếu gặp phải bất trắc, ai gia nhất định không tha thứ cho nàng ta..."

"Thái Hậu bớt giận, việc này không phải Hoàng Hậu sai." Tề Diệp nói.

Thái Hậu buồn bực hừ một tiếng: "Sao lại không phải nàng ta sai? Nếu không phải nàng ta dễ dàng tin tưởng người khác, thích khách đâu thể lợi dụng làm Hoàng thượng bị thương?"

"Nếu thật là như vậy thì nàng cũng không hề cố ý."

Thấy Thái Hậu còn muốn phân bác, hẳn trầm mặt nói: "Thái Hậu không cần nói nữa, Hoàng Hậu dù có sai đi chăng nữa, hiện tại nàng cũng đã bị thương. Hy vọng Thái Hậu có thể khoan hồng độ lượng tha thứ cho nàng."

"Ý tứ của Hoàng Thượng, ai gia hiểu rõ. Hoàng Hậu thật tốt số mới được Hoàng Thượng bảo bọc như thế." Thái Hậu lạnh nhạt, sau đó không nói thêm lời nào.

Tề Diệp không thêm đề ý biểu cảm của bà, uống thuốc xong liền nói mình mệt mỏi phải nghỉ ngơi. Thái Hậu cũng không ở lại, dặn dò quan tâm vài câu rồi đứng dậy rời đi.

Tề Diệp không đứng về phía Thái Hậu làm trong lòng bà có chút phẫn nộ, đi vài bước liền chuyển hướng muốn đến chỗ của Hạ Uyển Chi.

Lúc này nàng đang an ủi bà đứa nhỏ, tuy rằng bọn chúng không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng vẫn luôn âm ỉ muốn gặp nàng. Nàng không còn cách nào khác đành cho bọn nhỏ vào, nói hai ba câu dỗ dành chúng đi ra ngoài.

Ai biết mới vừa dụ dỗ xong đã thấy Thái Hậu giả làm. Thật ra nàng cũng đoán trước được phần nào, biệt cung xảy ra nhiều chuyện như vậy, Thái Hậu chắc chắn sẽ không để nàng yên ổn.

Thân thể nàng không khỏe nên phải hành lễ trên giường, bọn nhỏ cũng khéo léo hiểu chuyện hành lễ theo. Hạ Uyển Chi phản phó bà vú dân, bọn nhỏ ra ngoài, nhưng phải canh chừng không để cho chúng chạy lung tung. Nàng vẫn lo lắng những thích khách kia lại xuất hiện lần nữa, so với chuyện hài tử bị thương, nàng chấp nhận để bọn chúng hành thích chính mình.

"Nghe nói bệnh của Hoàng Hậu không nhẹ?" Thái Hậu nhướng mày, ánh mắt nhìn lướt qua trên gương mặt tái nhợt của nàng.

Hạ Uyển Chi biểu tình nhàn nhạt: "Tạ Thái Hậu quan tâm, thần thiếp đã khá hơn nhiều!"

"Phải không?" Thái Hậu lạnh lùng nhìn nàng: "Hoàng Hậu đã khá hơn, chỉ đáng thương cho Hoàng Thượng! Là vua của một nước nhưng vì cứu Hoàng Hậu mà phải bị thương. Hoàng Hậu thật sự rất lớn mật, dám làm cả Hoàng Thượng bị thương!"

"Thần thiếp biết sai!" Nàng nhàn nhạt nói.

Thái Hậu bị vẻ biểu cảm không mặn không nhạt này của nàng làm tức giận đến xanh mặt: "Hoàng Hậu rất đặc ý, có phải hay không?"

"Thần thiếp không biết Thái Hậu đang nói cái gì. Thần thiếp có chút đau đầu, không xứng đáng được Thái Hậu ngồi lại lâu. Nếu không có việc gì, Thái Hậu vẫn nên trở về nghỉ ngơi đi!" Không muốn cùng bà ta dây dưa, Hạ Uyển Chi liền lên tiếng đuổi khách.

"Nếu đã vậy thì, Hoàng Hậu phải dưỡng bệnh thật tốt đi! Ai gia rất muốn nhìn thử xem Hoàng Hậu có thể đặc ý được bao lâu." Dứt lời hừ một tiếng, phát tay áo quay người.

Hạ Uyển Chi nhìn bóng dáng của bà ta, nhàn nhạt nói: "Cung tiễn Thái Hậu!"

Thái Hậu bước chân chưa xa, lại lần nữa hừ một tiếng, nổi giận đùng đùng bước đi.

Hạ Uyển Chi có chút đau đầu, xoa xoa thái dương, gọi Hạ Bích tới hỏi: "Chuyện thích khách tra đến đâu rồi?"

"Quang Thuận công công bên kia vẫn không có kết quả. Tên thích khách kia quả thực rất kín miệng, một chút tin tức cũng không moi ra được." Hạ Bích nói.

"Vậy sao?" Nàng nháu này, móc ra một hạt ngọc từ chiếc gối đưa cho nàng: "Tra được lai lịch của hạt ngọc này, có lẽ sẽ có manh mối."

Hạ Bích nhận lấy, có chút ngoài ý muốn: "Đây là..."

"Là ngọc của tên thích khách." Trong lúc vô tình nhặt được, có lẽ sẽ là điểm mấu chốt. Kỳ thật trong lòng nàng có ba suy đoán, một người là Lâm Huệ, một người Đường Tú Dung, còn có một

một người nữa là Thái Hậu...

Có điều từ biểu hiện vừa rồi của Thái Hậu, thích khách chắc hẳn không phải do bà ta an bài. Mà nếu có phải, bà ta cũng sẽ không nhẫn tâm vũ nhục Tề Diệp, sai khiến một ngôi cửu ngũ như hắn quỳ xuống.

Nhớ tới một màn khuất nhục kia, nàng thật vô cùng khiếp sợ. Hạ Uyển Chi không nghĩ tới chuyện hắn sẽ vì nàng mà vứt bỏ tôn nghiêm để vương, vứt bỏ sự kiêu ngạo, tất cả chỉ vì cứu lại một mạng của mình.

Nói không rung động là giả, nhưng nàng cũng không cách nào nhìn thấu chân tâm của hắn!

Phòng vệ ở biệt cung đương nhiên kém hơn trong cung, Tề Diệp rất lo lắng sẽ có thích khách đánh úp lần nữa. Thật ra về phần hắn thì không sao, chỉ sợ làm thương tổn người quan trọng nhất. Chờ sức khỏe Hạ Uyển Chi ổn định một chút, hắn liền phân phó Quang Thuận công công chuẩn bị xe ngựa hồi cung.

Khang Ninh Vương sau khi đào tẩu, trên người còn mang theo vết thương, là vết thương do thị vệ làm khi ném đạn khói. Hắn sợ người xung quanh biết nên cũng không dám lộ ra, gọi người tới rửa sạch rồi băng bó. Miếng vết thương nằm trên cánh tay, cử động một chút là có thể làm nó khó lành. Biết vậy hắn liền ở nhà tĩnh dưỡng, hơn nữa còn cho người truyền tin đến Lâm Huệ.

Cho nên lúc Hạ Uyển Chi còn chưa hồi cung, Lâm Huệ đã biết xảy ra chuyện gì. Nhìn Hạ Uyển Chi bình an không chút bất trắc, nàng âm thầm oán trách Khang Ninh Vương là đồ vô dụng, một nữ nhân cũng không xử lý được, nàng ta lại lần nữa tránh thoát. Lâm Huệ âm thầm quyết định, vẫn nên để nàng tự ra tay thì hơn, có một số việc không thể dựa vào người khác, cứu hận do bản thân giải quyết là tốt nhất.

Sức khỏe Hạ Uyển Chi không tốt, đặc biệt là đôi tay, căn bản không thể cử động. Ngự y nói nếu chậm chút nữa thì đã không kịp cứu rồi, bởi vậy dù bệnh phong hàn đã dần khỏi, nhưng trong người vẫn rất mệt mỏi.

Vết thương trên người Tề Diệp cũng chưa lành. Tuy lúc trở lại trong cung việc ám sát vẫn chưa lộ ra, nhưng những vết thương đầy người hắn cùng với vết sẹo không thể che dấu trên mặt cũng làm người ta dễ dàng đoán được.

Bản thân vẫn không ổn, hắn còn muốn tự mình dứt com cho Hạ Uyển Chi, bị nàng kiên quyết từ chối. Tay nàng không thể động, ăn com mặc quần áo, tất cả đều do Hạ Bích làm.

Hai người dùng com trưa xong, Hạ Uyển Chi uống thuốc, dựa vào thành giường nói chuyện với Tề Diệp. Tiểu Thái Tử mang theo đệ đệ muội muội tiến vào, cung kính thỉnh an. Ba đứa nhỏ trèo lên giường nàng, nàng cười với bọn nó, hỏi bọn nó đã dùng bữa xong chưa, đã ăn no chưa...

Ba đứa nhỏ rất biết nghe lời, thấy nàng bị bệnh cũng không ồn ào.

Tề Diệp ngồi được một lát, Quang Thuận công công vào báo có việc liền đi ra ngoài.

Xác định xung quanh không có người, Quang Thuận công công mới nói: "Tên thích khách kia đã lên tiếng, nhưng chỉ nói hắn phải nghe theo lời người khác sắp đặt, đến nỗi chủ tử là ai, chính hắn cũng không biết."

"Chỉ vậy thôi?" Tề Diệp trầm mặt, rõ ràng rất bất mãn.

Quang Thuận công công lại nói tiếp: "May là hắn nói hắn biết người trung gian, nếu bắt được kẻ đó thì sẽ biết chủ mưu là ai."

"Vậy còn đứng đó làm gì, mau bắt hắn tới đây. Trẫm rất muốn biết ai có lá gan dám ám sát Hoàng hậu, ám sát trẫm!"

Quang Thuận công công liền tục gật đầu, vội lui xuống, sợ không cẩn thận sẽ chọc giận Tề Diệp.

Chi là không nghĩ tới, Quang Thuận công công mất công một chuyến, nhưng người trung gian đã sớm biến mất. Mà cái tên hắc y nhân kia đã tìm cách tự sát, nhất thời manh mối bị chặt đứt. Tề Diệp tức giận mắng cho Quang Thuận công công một trận, còn bắt hắn đi lãnh phạt.

Hạ Uyển Chi nhìn Quang Thuận công công lúc đi đường có chút mất tự nhiên, nhủ thầm nói: "Quang thuận bị sao vậy?"

"Tạ nương nương quan tâm, nô tài chỉ là không cẩn thận té ngã một cái, không đáng ngại, không có gì đáng ngại!" Quang Thuận công công vội vàng nói.

Hạ Uyển Chi nhìn về phía Tề Diệp, thấy biểu tình của hắn nhàn nhạt, biết chắc không phải do hắn té ngã mà là bị phạt, chẳng lẽ chuyện thích khách vẫn không có manh mối gì?

Ban đêm trước khi ngủ, nàng hỏi lại Hạ Bích, Hạ Bích nói: "Nô tỳ vô dụng, còn chưa tìm được chủ nhân viên ngọc!"

"Tiếp tục tìm!" Nàng nhíu mày, liếc mắt nhìn Hạ Bích một cái. Hạ Bích hơi bất ngờ, âm thầm nhắc nhở bản thân phải nhanh chóng tìm ra chủ nhân hạt trân châu là ai.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 172

Edit: Thảo Hoàng Quý phi

Beta: Chanh Quý phi

Gần đây Hạ Bích bề bộn nhiều việc, vừa phải tra chủ nhân của hạt châu, vừa phải hầu hạ hoàng hậu, mỗi ngày đều không rảnh rỗi. Nàng chuẩn bị đi hỏi thăm quản sự phụ trách quản lý châu ngọc. Trên đường đi gấp gáp, ở chỗ cua quẹo không lưu ý, nàng đụng phải Lâm Huệ. Hai người đều lui lại mấy bước. Nàng cầm lấy hạt châu, một chút buông lỏng làm hạt châu từ trong tay rơi xuống, nảy leng keng trên nền đá xanh, vừa vọt lăn đến dưới chân Lâm Huệ.

Nàng thấy người trước mắt thì vội vàng hành lễ thỉnh an, đang muốn nhặt hạt châu lên, đã thấy Lâm Huệ nhặt hạt châu lên trước nàng một bước, khẽ nhíu mày nhìn một chút. Hạt ngọc thạch xanh tươi, ôn nhuận như sơn, theo chuyển động của nàng ta phát ra hào quang nhu hòa, có thể thấy được là ngọc thạch thượng hạng.

Lâm Huệ nhìn kỹ một chút, sắc mặt biến thay đổi "Hạt châu này ở đâu ra?"

Hạ Bích liền tục quan sát ánh mắt của nàng ta, nói "Là của nô tỳ!"

"Người?" Lâm Huệ khiêu mi. Hạt châu này nếu nàng không nhìn lầm, cũng không phải một tiểu tỳ nữ như nàng ta nên có, huống chi nàng biết có người có một hạt châu như vậy.

"Vâng!" Hạ Bích gật đầu, vẻ mặt nhàn nhạt, tựa như không để ý. Thật ra khiến Lâm Huệ nhìn có chút nghi hoặc, bắt đầu không xác định chân chắn.

"Nếu là của ngươi thì hãy cầm lấy!" Hạ Bích mới vừa tiếp nhận, Lâm Huệ nói "Nhưng một hạt châu thượng hạng như vậy một cung nữ cầm chỉ sợ có chút không ổn. Vẫn là giữ cho chắc, đừng lọt vào mắt người khác mới tốt."

"Tạ nương nương nhắc nhở!" Hạ Bích gật đầu. Thấy nàng ta muốn nói lại thôi nhìn mình chằm chằm, nàng làm bộ không nhìn thấy, đưa mắt rời khỏi nàng ta. Hạt châu trong tay có chút phồng tay.

Nếu nàng không nhìn lầm, Lương phi rõ ràng biết hạt châu là của ai.

Hạ Bích trở về, kể lại chuyện tình mình gặp phải cho Hạ Uyển Chi. Hạ Uyển Chi nhíu mày, phân phó nói "Nếu vậy, lưu ý người bên cạnh nàng ta hơn nữa. Mới không chừng chính là nàng ta phái người ám sát, cái nữ nhân ác độc này."

"Vâng!" Hạ Bích lên tiếng.

Nghỉ ngơi mấy ngày, tay của nàng có chút cảm giác, lại cũng khó chịu. Nếu nóng lên hai tay ngựa đến khó chịu, khiến nàng hận không thể chặt đứt nó đi.

Tiết nguyên tiêu, trong cung không thể nào nhiệt như xưa. Rất đơn giản, Hạ Uyển Chi thân thể khó chịu, không thể tham gia yến hội, trên người Tề Diệp cũng mang theo tổn thương, không thể uống rượu, chỉ ngồi một lát rồi đi trở về.

Đường Tử Dung căn bản không tham dự. Trên mặt nàng ta còn mang theo tổn thương nên nàng ta chắc sẽ không lộ diện.

Khang Ninh vương giả vờ uống rượu say đi ra ngoài đi một chút, bỏ cung nhân ở một bên. Rất nhanh đã đến địa phương ước định, Lâm Huệ còn chưa tới. Hắn nhìn trăng tròn sáng tỏ, nghe thấy tiếng bước chân rất nhỏ, quay đầu lại đã nhìn thấy Lâm Huệ đi tới, ở dưới ánh trăng cười với nàng.

Lâm Huệ cười với hắn một tiếng, tiến lên phía trước nói "Nghe nói ngươi bị thương, có nghiêm trọng không?"

"Yên tâm, chỉ bằng hắn còn lâu mới giết được bản vương. Trông qua thì không thấy rõ, nhưng hắn bị thương không nhẹ, trên bữa tiệc mặt mày hốc hác." Nghĩ tới một ngày người cao cao tại thượng kia quỳ ở trước mặt mình, hắn cao hứng không thôi. Sớm muộn có một ngày sẽ làm cho hắn ta cúi đầu xưng thần ở trước mặt mình.

"Vậy là tốt rồi!" Nàng nhớ ra gì đó, vén tay áo của hắn lên, muốn xem hạt châu trên cổ tay hắn, nào ngờ động miệng vết thương của hắn. Khang Ninh vương đau đến hít vào một hơi. Nàng vội vã buông tay ra "Không sao chứ?"

"Không có việc gì!" Miệng vết thương đã gần khô, không dùng sức cũng sẽ không đau "Nhìn cái gì?"

"Trên tay Hạ Bích có hạt châu, nhìn như viên này của ngươi. Hạt châu của ngươi còn có ở đây không?" Nàng hỏi.

Khang Ninh vương biến sắc, nhẹ nhàng vung tay áo lên. Trên cổ tay trơn bóng không có gì cả, chớ đừng nói chỉ là hạt châu "Đêm đó đột nhiên không thấy, cho rằng rớt tại nơi khác, không nghĩ tới bị nàng ta nhặt được."

"Vậy làm sao bây giờ?" Lâm Huệ kinh ngạc "Nếu như bị điều tra ra, biết rõ thích khách chính là ngươi, Hoàng Thượng nhất định..."

"Ngươi xác định là hạt châu kia của bản vương?" Khang Ninh vương ngắt lời nàng, hỏi.

Lâm Huệ gật đầu "Ta sẽ không nhận lầm!"

"Như thế, Hạ Bích kia không thể lưu lại!" Mâu quang chợt lóe, khóe miệng chứa đựng nét cười lạnh.

Từ Chiêu Hoa cung đi ra ngoài, Hạ Bích nép một cái, bận rộn một ngày cuối cùng cũng có thể nghỉ ngơi. Dụi dụi con mắt, nàng xách theo đèn lồng đẩy cửa ra đi vào, rửa mặt một phen rồi nằm xuống ngủ.

Không biết qua bao lâu, một thân ảnh chậm rãi đến gần, lưỡi đao sắc bén từ khe cửa đâm vào, từng chút từng chút nhấc then cửa lên. Kết một tiếng, cửa phòng nhẹ nhàng bị đẩy ra. Người đó xuất ra dây thừng đã chuẩn bị trước, vén chân lên liền tròng ngay vào cổ người đang nằm.

Nào ngờ còn chưa tròng đến cổ, tay hắn đã bị lực mạnh bắt lấy. Hai người gia tăng quyền cước, hắn mới phát hiện nằm ở trên giường không phải cung nữ nhu nhược, mà là một nam nhân thân thủ không tệ.

Người đó rất nhanh liền suy nghĩ cẩn thận và rất nhanh hiểu ra hắn đây là trùng mai phục. Vốn nghĩ muốn giết người diệt khẩu, phát hiện đối phương rất khó đối phó, mất thấy kinh động không ít người, hắn đánh vỡ cửa sổ chạy trốn ra ngoài.

Quang Thuận công công cũng không đuổi theo, hắn muốn làm chính là thả dây dài câu cá lớn. Tề Diệp đi ra từ trong bóng tối, nhìn phương hướng xem hắc y nhân rời đi, cười lạnh.

"Như thế nào?" Nhìn xem Tề Diệp trở lại, Hạ Uyển Chi có chút khẩn trương hỏi.

"Tất cả đều tiến hành theo kế hoạch, qua không bao lâu sẽ có tin tức!" Tề Diệp an ủi. Nàng gật đầu thờ phào nhẹ nhõm, trông thấy Hạ Bích bình an vô sự, trái tim lo lắng buông lỏng xuống.

Vừa ngừng đầu lại bắt gặp Tề Diệp mất hứng, chỉ nghe hắn nói "Ngày sau phát sinh chuyện như vậy không cho phép giấu giếm giấu. Nếu không giấu sẽ không dễ dàng tha thứ!" Nếu không phải Quang Thuận công công thay thế Hạ Bích, hôm nay Hạ Bích sống không nổi, có khi hắn thật sự hết cách với nàng.

"Vâng, thần thiếp nhớ kỹ!" Nàng kính cẩn gật đầu nghe theo, biết rõ lúc này không thể phản bác hắn.

"Trẫm hi vọng Uyển Nhi ghi nhớ trong lòng, mà không phải ngoài miệng qua loa trầm." Hắn không tin nàng sẽ nghe lời như vậy. Trước kia nàng rất ý lại chính mình, hôm nay nàng lại có có ý nghĩ của riêng mình. Có một số việc đến cuối cùng hắn mới biết được, điều này làm cho hắn cảm thấy mất mát.

Hạ Uyển Chi lập tức không nói gì, vò tai nhìn qua hắn một hồi lâu. Tề Diệp bị nàng nhìn đến mắt tự nhiên, nheo nheo mắt của nàng nói "Tốt lắm, trầm biết rồi, sẽ không nói người nữa." Nàng mới cười một tiếng.

Hắc y nhân khinh công như chim tránh đi thị vệ đuổi bắt, vòng vo một hồi, vượt qua tường thành, rất nhanh liền bỏ rơi truy kích của thị vệ. Hắn nhìn thoáng qua hoàng cung khí thế to lớn, cước bộ nhẹ nhàng lướt đi trong Hoàng thành.

Dừng lại trước một trạch viện hoa lệ, hắc y nhân cẩn thận nhìn chung quanh một chút, xác định không có cái đuôi nào đi theo mới nhảy lên tường viện biến mất ở trong ngõ hẻm nhỏ.

Không bao lâu, một người áo đen xuất hiện ở trong ngõ hẻm, nhìn viện tử, đi vòng quanh tường viện một hồi lâu, ánh mắt rơi vào trên tấm bảng, nhìn lướt qua liền xoay người rời đi.

Quang Thuận công công gõ cửa, Tề Diệp liếc nhìn Hạ Uyển Chi. Nàng phát giác ánh mắt của hắn nhìn lại "Cần thần thiếp tránh đi sao?"

"Không cần!" Hắn lắc đầu, ra hiệu nàng lưu lại, nói "Vào đi!"

"Vâng!" Quang Thuận công công đẩy cửa tiến đến, cung kính hành lễ nói "Vừa rồi ám vệ báo lại, nói là trông thấy hắc y nhân vào Khang Ninh vương phủ."

"Không nhìn lầm chứ?" Tề Diệp nhủ mảy, vẻ mặt cũng không ngoài ý muốn.

"Không ạ!" Quang Thuận công công khẳng định gật đầu.

"Biết rồi, đi xuống đi!" Hắn khoát tay áo.

"Hoàng Thượng, sao lại là Khang Ninh vương?" Nàng có chút ngoài ý muốn.

"Nếu không phải hắn trầm còn kỳ quái. Năm đó trầm đăng cơ hắn liên tục không phục. Kỳ thật phụ hoàng hướng vào hắn làm hoàng đế, chỉ tiếc còn chưa kịp sửa di chiếu đã quy thiên."

Nhớ tới chuyện năm đó, hắn đến nay không quên, hắn có thể ngồi trên ngôi vị hoàng đế, không thể không nói là đạp hài cốt để trèo lên. Có thể thấy được ngôi vị hoàng đế leo lên không dễ dàng.

Hạ Uyển Chi gạt đầu, nhìn về phía hắn có chút đau lòng. Tề Diệp cười cười, sờ sờ mặt của nàng, an ủi "Yên tâm, chuyện như vậy sẽ không phát sinh với con chúng ta."

Hắn chỉ có một thái tử, ngôi vị hoàng đế cũng chỉ có thể dành cho thái tử này!

"Thần thiếp không có ý này, thần thiếp..."

Còn chưa có nói xong, hắn lắc đầu, nói "Chuyện đã điều tra xong là được. Về chuyện Khang Ninh vương ám sát, lần này không có bằng chứng không thể luận tội, lần sau sẽ không dễ dàng như vậy!"

Hạ Uyển Chi gạt đầu, hắn nói "Canh giờ không còn sớm, sớm đi nghỉ ngơi đi!"

Sau tiết nguyên tiêu, Tề Diệp bắt đầu xử lý triều chính. Vết thương trên người hắn tốt hơn nhiều, miệng vết thương đã kết vảy. Dù rất dễ dàng bị phát hiện, nhưng trên mặt hắn mang thương tích cũng không có người dám thắc mắc gì.

Hạ Uyển Chi vẫn còn ở Chiêu Hoa cung tĩnh dưỡng. Trải qua chữa trị, hai tay đã có thể hoạt động linh hoạt, máu bầm cũng tiêu tán không ít. Trong lúc dưỡng thương, nàng cho cung phi không cần đến thỉnh an, cũng giảm đi không ít phiền toái.

Nhưng vết thương trên mặt Hiền phi lành cũng không nhanh. Cả ngày nàng ta ở Ngọc Hoa cung không ra khỏi cửa, cũng không dám gặp người.

Lâm Huệ nghe nói Khang Ninh vương lấy hạt châu thất bại, nhìn mỗi ngày Hạ Bích quang minh chính đại đi lại trong cung, âm thầm cắn răng.

"Đồ đã chuẩn bị xong rồi chứ?" Lâm Huệ nhìn mỹ nhân điểm lệ trong gương, đầu đầy châu ngọc, môi đỏ mọng quyến rũ, hỏi.

"Hồi bẩm nương nương, đã chuẩn bị xong." Thái Vi dè dặt móc ra một bình sứ nhỏ từ trong tay áo, nói "Nghe nói thứ này rất lợi hại, tùy tiện một chút dính ở trên làn da sẽ có cảm giác bị bỏng, còn lợi hại hơn so với bỏng nước sôi."

"Phải không?" Nàng không tin nhìn thoáng qua bình sứ nhỏ.

"Nương nương nhìn một chút sẽ biết!" Nói nàng gọi một cung nữ tiến đến, cho nàng ta vén tay áo lên, lộ ra mu bàn tay. Cung nữ không rõ chuyện gì ngoan ngoãn làm theo. Thái Vi dùng lông vũ lấy ra một giọt chất lỏng, quét qua mu bàn tay của cung nữ.

Cung nữ đột nhiên bị đau, thu hồi tay, sắc mặt đại biến. Thái Vi cầm lấy tay của nàng ta, dùng nước trong rửa một cái. May mà kịp thời, nhưng trên mu bàn tay vẫn bị bỏng một vùng, cảm giác thịt cũng bị hư thối, nhìn xem có chút ghê mình.

Lâm Huệ khoát tay ra hiệu cung nữ đi xuống rịt thuốc. Thái Vi nói "Nương nương cảm thấy như thế nào?"

"Xác thực là đồ tốt. Nếu dính vào trên mặt không phải là khuôn mặt đều phá hủy sao?" Nàng cười cười, trong mắt hiện lên hào quang ác độc.

Đường Tú Dung đang rịt thuốc, nghe nói Lương phi đến đây có chút ngoài ý muốn. Trong khoảng thời gian dưỡng thương này, căn bản không có ai tới xem nàng. Cho dù nàng phái người đi mời Hoàng Thượng, Hoàng Thượng cũng chỉ cho Quang Thuận truyền lời, hoặc tặng chút ít thuốc bổ đến. Nàng muốn căn bản không phải những thứ kia, thế nhưng hắn lại keo kiệt liếc nhìn nàng một cái, dù chỉ là một cái liếc mắt.

Nghĩ đến là vì vết sẹo trên mặt nàng. Nàng biến dạng, Hoàng Thượng không thích nên nàng bị thất sủng.

Nếu trên mặt nguyên vẹn xinh đẹp, có lẽ Hoàng Thượng sẽ không chán ghét mình.

Nàng không nghĩ tới chỉ là mèo cào một chút thế nhưng có thể làm cho nàng bị hủy dung nhan. Sớm biết như thế, nàng nên đuổi tận giết tuyệt, như thế cũng sẽ không đa thương mặt mình, rồi thất sủng.

"Nương nương, Lương phi còn ở bên ngoài ạ!" Liên Tâm nhắc nhở.

"Nói bản phi khó chịu, không gặp!"

Nàng ta đến chế giễu ta à? Nữ nhân kia cũng sẽ không có lòng tốt.

"Nếu như không gặp bản phi, chỉ sợ Hiền phi sẽ hối hận!" Lâm Huệ chủ động bước qua cửa mà vào. Trông thấy Đường Tú Dung hốt hoảng cảm mạng che mặt mơ hồ ở trên mặt, nàng cười, nói "Yên tâm, ta cũng không quan tâm dung mạo của người, không cần phải che giấu."

"Lương phi có chuyện gì? Không có chuyện có thể rồi đi, Ngọc Hoa cung không hoan nghênh người!" Nàng tức giận, bặm môi nhủ mảy, đặc biệt là nhìn thấy nàng ta trang dung tinh xảo, da thịt nhẵn nhụi. Trong lòng chua chát làm cho nàng muốn đánh muốn giết, phá hết thảy những thứ hoàn mỹ, tỷ như mặt Lương phi.

"Yên tâm, sẽ không ở lâu. Hôm nay đến chỉ là muốn nói cho Hiền phi một bí mật mà thôi!" Lâm Huệ vờ lơ đãng nói.

Đường Tú Dung nhủ mảy, không tin nhìn qua nàng ta "Người mà có lòng tốt như vậy? Nếu như muốn bản phi giấu giếm chuyện người và Khang Ninh vương, hiện tại lập tức rời đi đi!"

"Yên tâm, bản phi sẽ đi!" Nói đến chuyện của nàng và Khang Ninh vương, nàng vẫn còn có chút sợ hãi, nàng nói "Hiền phi không muốn biết là tác quái khiến cho mặt người thành ra như vậy

à?"

"Người biết cái gì?" Không thể nghĩ ngờ, lời của nàng ta khiến Hiền phi hứng thú.

"Vừa vặn biết rõ một chút mà thôi!" Lâm Huệ nhân nhả ngòi xuống nói "Chính là một con mèo làm sao sẽ khiến người mất mảy tàn tạ. Ngươi y nói cần ăn kiêng, nếu không phải ăn kiêng miệng vết thương sẽ khó có thể khỏi hẳn, thậm chí nghiêm trọng..."

"Người nói trong đồ ăn của bản phi có thức ăn kích thích?" Nàng trừng mắt, có chút không dám tin tưởng, cẩn thận ngẫm lại có vẻ đúng là có chuyện như vậy. Nếu không tại sao đột nhiên lại nghiêm trọng, mặc dù thức ăn của nàng luôn rất thanh đạm, cũng ăn kiêng...

"Cái này ta cũng không biết!" Nàng cười cười không nói!

"Là ai?" Lâm Huệ tiếp tục cười cười không nói, ánh mắt của nàng ta khiến cho Đường Tú Dung bắt đầu nghĩ ngợi lung tung. Mâu quang đột nhiên chột lóe, nàng nói "Là hoàng hậu?" Không đợi Lâm Huệ phát biểu ý kiến, Đường Tú Dung tự mình khẳng định "Nhất định là hoàng hậu, chỉ có nàng ta mới có thể một tay che trời. Hậu cung chính là do nàng ta phụ trách quản lý, muốn hại người chẳng qua chỉ là động miệng mà thôi!"

"Nữ nhân này sao lại ác độc như thế. Nàng ta cho rằng phá hủy mặt của bản phi có thể độc sủng sao?" Đường Tú Dung nghiêng răng nghiêng lợi, oán hận nói "Không thể nào, chỉ cần bản phi còn sống một ngày, nàng ta đừng mơ tưởng độc sủng!"

Không thể nghĩ ngờ, giọng nói của Lâm Huệ sung sướng, ra hiệu Thái Vệ lấy đồ ra. Nàng nói "Nếu Hiền phi không muốn nàng ta độc sủng cũng không phải không có biện pháp. Nếu nàng ta không thể gặp người, Hoàng Thượng chắc hẳn cũng sẽ không độc sủng một nữ nhân mặt mày xấu xí, dung mạo bị hủy!"

"Đây là cái gì?" Đường Tú Dung nhìn bình sứ đặt trên bàn, ánh mắt phức tạp nhìn chằm chằm nàng ta.

"Thuốc có thể làm cho một người hoàn toàn thay đổi." Nàng ta nhân dịp nói "Có cần hay không tùy ngươi!"

"Người có mục đích gì?" Khiêu mi, nàng không ngốc đến mức nghĩ người trước mắt hảo tâm như vậy.

"Không có mục đích gì, chính là không thích hoàng hậu mà thôi!"

Dứt lời nàng ta thần nhiên rời đi, đi vài bước nhớ ra cái gì đó, nói "Chỉ là, nếu có hoàng hậu tồn tại một ngày, cho dù mặt Hiền phi hoàn mỹ như lúc ban đầu, Hoàng Thượng cũng sẽ không ân sủng nhiều. Chắc hẳn so với bản phi, Hiền phi biết rõ Hoàng Thượng là hạng người gì, phân lượng của hoàng hậu ở trong lòng hoàng thượng, đúng không?"

Không thể nghĩ ngờ, nàng ta nói trúng sự thật. Nhìn người thần nhiên người rời đi, cho dù biết rõ bị lợi dụng, nhưng nàng chỉ cần nghĩ đến nữ nhân kia hoàn toàn bị biến dạng, nàng cảm giác cả người đều sống lại.

Ra hiệu Liên Tâm đem bình sứ đưa cho nàng, nàng đỏ mặt một chút lên trên khăn tay, nhìn xem khăn tay bị ăn mòn, khoe miệng chứa đựng cười. Hủy diệt đi, thất sủng đi, ta không chiếm được, người cũng đừng mơ chiếm được!

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 173

Edit: Nhã Hiền Phi

Beta: Nga Dung Hoa

"Nương nương, Hiền phi nghe nói nương nương không khỏe nên đến đây thỉnh an. Hiện giờ đã ở ngoài cửa chờ." Hạ Bích xốc rèm châu lên, tiến vào.

Hạ Uyển Chi cầm khăn tay lau cái miệng nhỏ của Tiểu Nguyệt Nhi, mới vừa ăn cháo thịt nên miệng bé còn lưu lại vết bẩn: "Để nàng vào đi!"

Hạ Bích gạt đầu lui ra ngoài, không bao lâu đã thấy Đường Tú Dung cúi đầu tiến vào, trên mặt mang theo khăn che, lộ ra đôi mắt cực kỳ giống nàng.

Hạ Uyển Chi phản phò bà vú bé Tiểu Nguyệt Nhi ra ngoài, chờ Đường Tú Dung hành lễ xong mới hỏi: "Gần đây Hiền phi đã tốt lên chưa?"

"Tạ Hoàng Hậu nương nương quan tâm, thần thiếp đã khá hơn nhiều!" Đường Tú Dung trả lời, ánh mắt vẫn nhìn mặt nàng chằm chằm.

Hạ Uyển Chi nhíu mày, nhìn nàng ta đầy cảnh cáo. Đường Tú Dung lại không hề chớp mắt, vẫn tiếp tục chăm chăm về phía nàng không rời đi.

"Hiền phi nhìn bốn cung là có chuyện gì?"

"Thần thiếp chỉ cảm thấy ông trời thật không công bằng!" Đường Tú Dung gằn giọng.

"Ồ, như thế nào gọi là không công bằng?" Nàng cười hỏi, biểu tình khê thay đổi.

"Nương nương cảm thấy thế nào?" Nàng chậm rãi tiến lên, vạch khăn che để lộ ra nửa khuôn mặt đầy vết sẹo, ba bốn vết thương vẫn còn ửng màu hồng phẫn.

"Hiền phi nếu không khỏe thì lui ra đi, đừng tưởng đã bị phạt rồi thì có quyền làm càn." Nàng nhíu mày, ánh mắt nhìn lướt qua trên mặt nàng ta.

"Hoàng Hậu nương nương sợ hãi?" Nàng ta cười nhạo: "Hoàng Hậu có lẽ rất vừa lòng phải không? Khuôn mặt này đã bị người hủy hoại, đã hủy hoại thì không bao giờ có thể cùng người tranh sủng. Hoàng Thượng cũng không thích ta, vì sao người còn không thỏa mãn, nhất định phải hãm hại khuôn mặt ta? Vì cái gì?"

Nhìn Đường Tú Dung cảm xúc kích động, Hạ Bích vội đến che chắn trước mặt Hạ Uyển Chi. Hạ Uyển Chi an ổn ngồi trên giường, biểu tình nhân nhậ: "Bốn cung không biết người nói cái gì."

"Không biết?" Đường Tú Dung xoa mặt, vết thương rõ ràng có thể thấy được: "Chẳng lẽ bỏ thuốc vào chén canh của thần thiếp không phải Hoàng Hậu?"

"Hóa ra người đã biết!" Hạ Uyển Chi trầm mặc một hồi: "Nếu là bốn cung thì thế nào? Người cho rằng Hoàng Thượng sẽ tin người sao?"

"Thật sự là người?" Đường Tú Dung không nghĩ tới Hạ Uyển Chi sẽ thoải mái thừa nhận như vậy, nhất thời có chút khó tin: "Vì cái gì?"

"Người nói vì cái gì?" Hạ Uyển Chi cười nhạt: "Người cho rằng chỉ cần có một khuôn mặt tương tự với bốn cung là có thể sùng quan hậu cung? Là có thể cùng bốn cung tranh sùng?"

"Sao? Đã nhiều ngày không nghe thấy mèo kêu phải không? Tiết mục đó chính là vì người mà chuẩn bị. Người cho rằng ném vào trong hồ thì ta sẽ không biết ai hại chết nó sao?"

Nhìn Đường Tú Dung sắc mặt trắng nhợt, nàng lại nói: "Còn có đậu đỏ, ngay cả động vật cũng không buông tha. Người cho rằng một nữ nhân nhẫn tâm như người bốn cung sẽ giữ ở lại hậu cung?"

Nếu ngày đó nàng ta không phát điên phát rồ làm tổn thương hải tử của chính mình, nàng cũng sẽ không tìm cách trả lại như hôm nay.

"Người đều biết?" Đường Tú Dung cho rằng việc nàng ta làm rất bí mật, không nghĩ tới Hạ Uyển Chi cũng đã biết.

Hạ Uyển Chi cười nhạt: "Muốn người khác không biết thì đừng làm."

"Cho nên Hoàng Hậu cố ý để con mèo xé rách da mặt thần thiếp, bỏ thuốc kích thích vào chén thuốc của thần thiếp?"

"Không sai!" Hạ Uyển Chi thản nhiên thừa nhận.

"Ha ha, nói thần thiếp ngoan độc, so với Hoàng Hậu, thần thiếp cũng chỉ là tiểu nhân. Hoàng Hậu cho rằng hủy hoại gương mặt của thần thiếp là có thể yên tâm mà ngủ sao?" Đường Tú Dung cười nhạt nói: "Hoa đẹp cũng tàn, không một ai có thể tồn tại lâu dài. Hoàng Hậu cho rằng bằng khuôn mặt của người, Hoàng Thượng sẽ thích được bao lâu?"

"Dù không thích mặt ta cũng sẽ không thích một khuôn mặt bị hỏng." Nàng khinh thường nói.

Đường Tú Dung cầm bình sứ trong tay áo, âm thầm rút nắp bình, khẽ miệng nhếch lên một nụ cười lạnh: "Nếu đã vậy, người cũng hủy dung đi! Xem Hoàng Thượng còn có thích hay không!"

Hạ Uyển Chi chỉ thấy nàng ta hát một ít chất lỏng đến, theo bản năng nàng dung tay để chống đỡ. Hạ Bích so với nàng nhanh hơn, vội vã nhào tới, bảo hộ nàng trong lòng. Hạ Bích kêu lên một tiếng, cung nhân thấy thế ngay lập tức bắt lấy Đường Tú Dung, Hạ Bích cũng vội vàng còi ra áo ngoài, áo ngoài đã bị ăn mòn một mảng lớn. Trên lưng Hạ Bích nóng rất đau, sắc mặt trắng bệch.

"Người đầu, bắt Hiền phi lại, mau đi thỉnh ngự y. Hạ Bích mau dùng nước tẩy rửa một chút!" Phản phó xong, nàng nhìn lớp áo ngoài trên mặt đất, ánh mắt dừng trên người Đường Tú Dung. Về mặt nàng ta vô cùng thất vọng, Hạ Uyển Chi tức giận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi, tát một cái lên mặt nàng ta: "Người chết chắc rồi!"

"Đợi Hoàng thượng đến, người sẽ không được chết từ tế!" Đến lúc đó thì biết ai thiệt hơn ai.

Đường Tú Dung áo não không thôi, hận không thể nhào lên bóp chết nàng, chỉ có điều cung giữ lấy nàng ta rất chặt, căn bản không thể nhúc nhích.

Tề Diệp nghe tin xong vội chạy tới, thấy Hạ Uyển Chi khỏe mạnh ngồi ở trên giường, ánh mắt lướt khắp người nàng, xác định không bị thương mới nhẹ nhàng thở ra. Hắn nhìn thoáng qua lớp váy ngoài đã bị thiêu hủy, trầm mặt: "Hiền phi vô phép vô tắc, ý đồ mưu hại Hoàng Hậu, mất đi hiền đức, hôm nay biếm vào lãnh cung, không có ý của trẫm vĩnh viễn không được ra ngoài!"

Đường Tú Dung vốn đang đầy hi vọng, nghe xong sắc mặt tái nhợt, ánh mắt bình tĩnh nhìn chằm chằm vào hắn. Đợi đến khi cung nhân kéo nàng ta ra ngoài thì mới phản ứng lại, cổ vùng vẩy ra khỏi tay bọn họ, tiến lên vài bước muốn bắt lấy Tề Diệp. Quang Thuận công công nhanh tay lẹ mắt che trước mặt hắn, sắc mặt biến đổi: "Nương nương vẫn nên đến lãnh cung đi!"

Đường Tú Dung không để ý tới hắn, mắt nhìn Tề Diệp: "Hoàng Thượng, cho dù thần thiếp có sai thì cũng không chỉ mình thần thiếp sai. Là Hoàng Hậu, nếu không phải Hoàng Hậu mưu hại, thần thiếp sao lại làm như thế, đều là do nàng ta hạ độc thủ. Hoàng Thượng đừng bị khuôn mặt giả nhân giả nghĩa của nàng ta lừa gạt, nàng ta không phải người tốt, nàng ta..."

Không đợi nàng nói xong, Tề Diệp đã không muốn nghe, xua xua tay ý bảo cung nhân đem người kéo đi. Nàng ta còn muốn nói, Quang Thuận công công đã rút ra một cái khăn tay nhét vào miệng. Đường Tú Dung trừng mắt nhìn Tề Diệp, ừm ừm không ra tiếng.

Hạ Uyển Chi ngồi trên giường nhìn nàng ta bị kéo đi, biểu tình cực kỳ vừa lòng. Nàng biết Đường Tú Dung hận không thể bóp chết nàng, nhưng rốt cuộc không có cơ hội.

Lúc Tề Diệp xoay đầu lại, Hạ Uyển Chi thu lại vẻ mặt cao hứng, thay vào đó là sự sợ hãi. Tề Diệp sờ sờ mặt nàng, nói: "Đừng sợ, nàng ta đã điên rồi, nhốt tại lãnh cung, về sau sẽ không làm tổn thương nàng."

"Tạ Hoàng Thượng!" Nàng sợ hãi nói: "Nếu không phải Hạ Bích che chở cho thần thiếp, chỉ sợ thần thiếp đã không còn mặt mũi nào gặp Hoàng Thượng!" Nói xong, nước mắt lần lượt rơi xuống, vẻ mặt khiến người khác vô cùng thương cảm.

Tề Diệp không chịu được nàng khóc, thở dài, lấy khăn thủ tình tế lau nước mắt cho nàng, vừa lau vừa khuyên nhủ: "Đừng khóc, An Bình mà thấy sẽ chê cười, nó sẽ nghĩ mẫu hậu lớn như vậy mà còn khóc, thật là xấu hổ, xấu hổ!"

"An Bình sẽ không nghĩ như vậy đâu!" Hạ Uyển Chi cãi lại, thấy hắn trừng mắt nhìn mình, nhin không được cười một cái. Nàng cúi đầu lau nước mắt, ngay sau đó lại ôm chặt eo hắn khóc lớn lên.

Tề Diệp đau lòng không thôi, nhất thời không biết an ủi thế nào, chỉ âm thầm vuốt ve tóc nàng. Hạ Uyển Chi khóc thật lâu mới ngưng ngừng cúi đầu. Hắn phản phó cung nữ chuẩn bị nước ấm cho nàng rửa mặt, cũng không để ý mấy đến chuyện nàng thất thổ trước mặt mình.

Chuyện Đường Tú Dung bị biếm lãnh cung rất nhanh đã truyền tới tai Lâm Huệ. Lần này cũng không ngoài ý muốn, từ khi đưa bình thuốc kia cho Đường Tú Dung, nàng đã biết sẽ có kết quả như vậy. Nhưng mặc kệ là diệt trừ Hạ Uyển Chi hay Đường Tú Dung, đôi nàng mà nói đều có lợi.

Nếu có thể một mũi tên trúng hai mục đích thì càng tốt, chỉ tiếc khi nào nữ nhân kia cũng phúc lớn mạng lớn, mỗi lần đều thoát.

Chỉ có điều Đường Tú Dung bị biếm lãnh cung xong liền mơ tưởng tái kiến Hoàng Thượng, nàng ta còn mơ tưởng đem chuyện Lâm Huệ nàng cùng Khang Ninh Vương nói ra.

Không biết Lục hoàng tử nghe được tin tức từ chỗ nào, hắn nghĩ sẽ không còn được gặp mẫu phi, liền khóc lớn lên, bà vú đỡ như thế nào cũng không được, đành bế hắn đi tìm Tề Diệp.

Hạ Uyển Chi nghe thấy tiếng đứa nhỏ khóc, tưởng Tiểu Thái Tử của bọn họ nên đi ra ngoài. Vừa ra đã thấy bà vú ôm Lục hoàng tử đến, bà vú cũng thấy nàng, vội vàng hành lễ: "Nô tỳ bái kiến Hoàng Hậu nương nương, nương nương vạn phúc kim an!"

"Sao lại thế này?" Nhìn Lục hoàng tử khóc đến mặt mũi, nàng nhíu mày nói.

"Bẩm Hoàng Hậu nương nương, Lục hoàng tử tìm Hiền phi..." Phát hiện ánh mắt của nàng khác thường, bà vú không dám tiếp tục.

Hạ Uyển Chi móc khăn tay lau nước mắt cho Lục hoàng tử, ôn nhu dỗ dành: "Lục hoàng tử ngoan, đừng khóc, rất khó coi!"

Đây vẫn là lần đầu tiên nàng và đứa nhỏ thân cận như vậy. Lục hoàng tử có chút sợ hãi nhìn nàng, không thể không nói, đôi mắt hắn cực kỳ giống Tề Diệp, nhưng khuôn mặt lại rất giống Hiền phi.

"Chuyện trong cung bà vú hiểu rất rõ. Lục hoàng tử còn nhỏ, nên làm như thế nào thì không cần bốn cung phân phó nữa đúng không?" Bà vú vội vàng gật đầu, nàng lại nói: "Chăm sóc Lục hoàng tử thật tốt, đừng để hắn chịu khổ!"

"Vâng, nô tỳ ghi nhớ!" Bà vú âm thầm thở ra. Vốn cho rằng nàng sẽ đối xử không tốt với Lục hoàng tử, ai ngờ nàng không hề trách cứ mà còn ôn nhu chăm sóc, cái này làm cho bà có chút ngoài ý muốn.

Hạ Uyển Chi đi thăm Hạ Bích, cung nữ đang bôi thuốc cho nàng ấy, thấy nàng tới vội vàng ngừng tay. Nàng xua tay, sau đó tiếp nhận thuốc mỡ muốn bôi cho Hạ Bích. Hạ Bích thụ sủng nhược kinh vội đứng dậy liền bị nàng đè lại: "Nằm đi! Đừng cử động!"

"Nương nương, vẫn nên để tỳ nữ làm đi!" Nàng là Hoàng Hậu, tôn quý vô cùng, sao có thể khiến nàng tự mình bôi thuốc được!

"Nằm yên!" Nàng nhủ mảy, Hạ Bích biết cãi lại chỉ khiến Hạ Uyển Chi thêm tức giận nên đành ngoan ngoãn nằm xuống. Hạ Uyển Chi ngồi bên mép giường, lấy một ít thuốc mỡ, lật áo Hạ Bích nhìn vết thương trên lưng. Rốt cuộc vẫn nhìn không được cảm thán một tiếng, bản thân có chút kinh hãi(kinh sợ).

"Nương nương!" Tuy rằng chưa thấy miệng vết thương trên lưng mình nhưng Hạ Bích cũng biết nó không hề nhẹ.

"Đừng nhúc nhích!" Nàng hít vào một hơi, áp chế sự đau lòng, hỏi: "Đau không?"

"Nương nương, nô tỳ không đau!"

"Nói dối, nghiêm trọng như vậy sao lại không đau được!" Nếu thật sự hắt lên mặt, cả khuôn mặt còn bị hủy hoại khủng khiếp hơn.

"Có đau một chút!" Sợ nàng ấy náy, Hạ Bích vội vàng nói: "Chỉ là một chút, một chút mà thôi!"

"Vậy là tốt rồi! Nếu đau thì nói một tiếng để ngự y đến xem." Nàng bôi thuốc cho Hạ Bích thật cẩn thận, nhìn miệng vết thương sưng đỏ thối rữa, tức khắc cảm thấy ghê người. Chỉ đem biếm lãnh cung đúng là quá nhẹ nhàng cho nữ nhân kia, nước thuốc độc như vậy, dù không chết cũng không còn mặt mũi nào gặp người khác.

"Tạ nương nương ân điển!" Hạ Bích thấy mũi cay cay, cho dù có chịu khổ cũng đáng giá. May mà nàng lao tới chống đỡ, nếu không hắt lên mặt chủ tử thì đã bị hủy hoại cả đời rồi.

"Nương nương, đều là nô tỳ sai, không làm tốt mọi việc!" Tuy nàng không biết cụ thể nàng ta định làm gì, nhưng dù sao cũng biết trước nàng ta có âm mưu.

"Không sao, nàng ta cũng sẽ nhận báo ứng. Một khi đã vào lãnh cung thì đừng mơ trở ra ngoài, bốn cung còn đang không biết trừ bỏ nàng ta cách gì, nàng lại dâng đến tận cửa, chỉ là làm khổ người!"

"Nô tỳ không khổ, chỉ cần nương nương không có việc gì liền được!" Hạ Bích cắn răng, thuốc mỡ chạm đến miệng vết thương vẫn rất đau.

Bôi thuốc xong, Hạ Uyển Chi lại nói chuyện quan tâm vài câu, một hồi nghe tin Tề Diệp đến đành dặn dò rồi trở đi.

"Thái Hậu có nói gì không?" Nàng hầu hạ Tề Diệp rửa mặt, rót cho hắn một ly trà, hỏi.

"Thái Hậu nói năm nay hoa đào nở rất đẹp nên muốn cử hành yến hội tại hậu cung, nói trăm cũng đến ngồi một lát!" Tề Diệp đáp.

"Nếu đã vậy, Hoàng Thượng đến ngồi cũng tốt, không thể quá bận rộn chính vụ mà quên việc nghỉ ngơi. Thần thiếp không khoẻ lắm, không đi sẽ tốt hơn!"

"Có gì không khoẻ?" Tề Diệp khăn trương hỏi.

Nàng gỡ tay hắn ra khỏi người mình: "Chẳng lẽ Hoàng Thượng không hiểu ý của Thái Hậu?"

Ngắm hoa là giả, ngắm người mới là thật sự đi! Đừng tưởng nàng không biết tâm tư của Thái Hậu, mới những danh môn phu nhân đem theo thiên kim tiểu thư tuổi trẻ, mĩ mạo xinh đẹp tiến cung! Còn không phải là muốn tuyển phi cho Hoàng thượng?

Hắn sao có thể không hiểu của Thái Hậu được?

"Tức giận?" Thấy nàng buồn bực, Tề Diệp cười cười ôm nàng, hỏi nhỏ.

"Không có!" Nàng xoay người tránh thoát, lại bị hắn ôm thật chặt.

"Nói dối, nếu ngươi không tức giận thì sẽ cho trăm ôm." Hắn trêu chọc, nhìn bộ dáng khổ sở chật vật của nàng, cười nói: "Yên tâm, những gì trăm đã đáp ứng với ngươi, tất cả đều còn nhớ, tuyệt đối sẽ không nuốt lời!"

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 174

Edit: Ka Thái Hậu

Beta: Giang Uyển Nghi

Hạ Uyển Chi trang điểm xong đi đến Lạc Anh Viên, Thái Hậu còn chưa đến, nàng xuất hiện khiến cho các vị nữ quyến chú ý, vội vàng thu liễm cảm xúc tiến lên hành lễ.

Nàng nhìn lướt qua, khóe miệng cười nhẹ, không thể không nói Thái Hậu thật uôn phi không tí tâm tư, lựa chọn thiên kim tiểu thư bất kể là gia thế xuất thân, hay là dung mạo cứ chỉ đều không thể bắt bẻ.

Nhìn như hoa như ngọc, bọn nữ tử trẻ tuổi kiều diễm như những bông hoa chớm nở, nàng âm thầm cảm thán mình quá thật già rồi, nếu Hoàng Thượng nhìn những nữ tử thiên kiều bá mị này, chẳng lẽ có thể không động tâm sao?

Hạ phu nhân cũng ở đây, hành lễ xong nàng cùng Hạ phu nhân nói chuyện, mặt khác các nữ quyến hâm mộ liên tiếp nhìn lại.

Hai người hàn huyên một lúc lâu, Hạ phu nhân lấy lòng cười nói "Hôm nay thần thiếp không phải tiến cung một mình, còn có một người muốn cho Hoàng Hậu nương nương trông thấy." "Nếu đã đến đây thì cho nhìn thấy đi!" Cho dù không thấy nàng cũng biết người muốn gặp chính là ai.

Hạ phu nhân mỉm cười đối với bên người cạnh nói một câu, ma ma lui ra ngoài, cách đó không xa Hạ Uyển Chi thấy bà ta cùng đứng với một vị nữ tử áo tím nói một câu, hai người liền đi đến hướng trong đình, nàng nhìn lướt qua nữ tử, cảm thấy có chút quen mặt.

Hạ phu nhân nói "Hoàng Hậu nương nương còn nhớ nàng ta không?". Nàng nhìn kỹ một chút, nói "Là biểu muội nhà cậu cậu phải không?" "Đúng vậy!" Hạ phu nhân cười nói "Hoàng Hậu nương nương trí nhớ thật tốt, Thanh Nhượng mau tới đây thỉnh an Hoàng Hậu nương nương!". Nữ tử được gọi là Thanh Nhượng cứ chỉ miễn nhẹ tiến lên hành lễ "Thần là nữ Thanh Nhượng bái kiến Hoàng Hậu nương nương, Hoàng Hậu nương nương vạn phúc!".

Thanh âm ôn nhu như nước, mặt mày như họa, môi hồng răng trắng, làm cho người trước mắt sáng ngời. Không thể không thừa nhận, người trước mắt lớn lên cực đẹp, ngay cả nàng cũng có chút ghen ghét. "Đứng lên đi! Thi ra là Thanh Nhượng, mấy năm không gặp người đã lớn như vậy, cũng xinh đẹp không ít, mới vừa rồi thiếu chút nữa ta đã không nhận ra." Nàng nói rồi nàng tay, cung nhân cầm ra khay đã chuẩn bị tốt, nàng ban thưởng một chút vật nhỏ cho Thanh Nhượng, lại khách khí để cho cung nữ mang theo nàng ta đi ra ngoài.

Thanh Nhượng ra khỏi đình liền nhận được ánh mắt hâm mộ của mọi người, dù sao nàng cùng Hạ Uyển Chi cũng là quan hệ biểu tỷ muội, có quan hệ như vậy, nếu muốn tranh sủng ái các nàng còn phải suy tính một chút.

Đối với những nàng mang ánh mắt hâm mộ ghen ghét như có như không thì Thanh Nhượng lại âm thầm đắc ý, trong lòng bắt đầu ảo tưởng về cuộc sống sau này ở hoàng cung, nhìn không được mà tưởng tượng đến mức chân đi xiêu vẹo, tâm tư rất chờ mong. "Thanh Nhượng là một hài tử ngoan ngoãn, nàng ta nếu sau này được tiến cung cũng có thể giúp đỡ Hoàng Hậu một chút." Xem nàng tâm tình không tồi, Hạ phu nhân đứng lúc nói. "Ý của nương bốn cung đều." Nàng không muốn nói chuyện tuyên phi, Thanh Nhượng quả thật không tồi, trẻ tuổi tướng mạo đẹp, ngoan ngoãn nghe lời, nếu tiến cung có thể được ân sủng, nếu hần thích sẽ nói.

Chi là trong lòng nàng mất hứng vì người khác cứ suy tính nhét cho nàng phiền toái xem như xong, không nghĩ tới cả mẫu thân nàng cũng nhét phiền toái cho nàng giống như những người khác. Chẳng lẽ bà không nghĩ đến, nếu Thanh Nhượng được tiến cung, chính nàng sẽ như thế nào mà được sủng ái?

Suy nghĩ hồi lâu, Hạ Uyển Chi không kịp chuẩn bị ngay trước mặt mẹ nàng lại lộ ra vẻ mặt không vui, cho đến khi cung nhân báo Thái Hậu giá lâm nàng mới thờ phào nhẹ nhõm.

Mọi người hành lễ với Thái Hậu, Hạ Uyển Chi hơi cúi người sau đó ngồi xuống bên cạnh bà ta. Thái Hậu khỏe miệng mỉm cười, vừa lòng nhìn lướt qua các tiểu thư thế gia ở đây, đối với dung mạo và diện mạo của các nàng, cứ chỉ lễ nghi thực vừa lòng, nhìn không được đi xem vẻ mặt của Hạ Uyển Chi.

Nàng vẻ mặt nhàn nhạt, nhìn không ra vẻ mặt gì, Thái Hậu ngắm lại nàng ta trong lòng chắc đang rí mấu đi, nhiều nữ tử trẻ tuổi như hoa như ngọc như vậy, chẳng lẽ Hoàng Thượng đều cảm thấy chán ghét?. Thái Hậu thật sự không tin Hoàng Thượng đúng là có thể chung tình như thế, cho dù tiền hoàng chung tình, hậu cung vẫn không dưới mười vị phi tần được sủng ái.

Hôm nay thời tiết sáng sủa, gió nhẹ hiu hiu, thổi vào thực sáng khoái, thỉnh thoảng có cánh hoa anh đào rơi xuống, thực phù hợp với cái tên Lạc Anh Viên này. Vài vị phu nhân nói chuyện cười cùng Thái Hậu, Hạ Uyển Chi đó hồi cung nhân Hoàng Thượng ở đầu, hôm nay dù sao hần mới là vai chính.

Cung nhân thực mau trở lại, nói là Hoàng Thượng đang trên đường đến Lạc Anh Viên. Bên kia Thái Hậu cũng lưu ý động tĩnh của Tề Diệp, hai người đều có tâm tư, tất cả mặt mỉm cười cùng người bên cạnh nói chuyện.

Một câu "Hoàng Thượng giá lâm!" Đánh vỡ tầng hoa rụng trong Lạc Anh Viên. Hạ Uyển Chi lưu ý, ngay khi cung nhân cao giọng thông báo Hoàng Thượng giá lâm thì những thế gia tiểu thư kia khó nên được vẻ mặt kích động trên mặt khó có thể che dấu biểu hiện, nàng cười nhạo liếc mắt nhìn quét các nàng một cái, đứng dậy hành lễ. Tề Diệp đỡ tay nàng đứng dậy, nàng tươi cười nhợt nhạt, nhìn hần hành lễ với Thái Hậu.

Thái Hậu cười nói "Hoàng Thượng trăm công ngàn việc, khó có được hôm nay thời tiết thật đẹp, ra ngoài dạo một chút cũng tốt, không thể luôn bận rộn, thân thể sẽ mệt chết." "Tạ Thái Hậu quan tâm!" Tề Diệp cười cười, ánh mắt nhìn lướt qua mặt các nữ quyến, các tiểu thư thế gia nóng lòng muốn thử, không dấu vết ngồi thẳng lưng, hy vọng có thể khiến cho hần chú ý, để hần ưu ái.

Tề Diệp thực mau thu hồi ánh mắt, cung nhân bưng nước trà lên, hần cười nói chuyện cùng Hạ Uyển Chi, Thái Hậu nghe xong chốc lát chen vào nói "Hoàng Thượng nhìn xem cả vườn xuân sắc, có hay không yêu thích?".

Đối với sự trắng trợn của Thái Hậu, Hạ Uyển Chi đang uống trà thiếu chút nữa bị sặc, yên lặng nhìn về phía Tề Diệp, Tề Diệp biểu tình nhàn nhạt, cười nhìn về phía hoa anh đào nở rộ sáng lạn, hoa anh đào màu trắng thuần khiết như tuyết "Người so với hoa vẫn hơn, Thái Hậu lo lắng rồi!" "Hoàng Thượng thích thì tốt rồi, ai gia cũng là vì Đại Tề mà suy nghĩ, hy vọng Hoàng Thượng đừng phụ lòng nỗi khổ tâm của ai gia." Thái Hậu trong lòng vui mừng, không nghĩ tới sự tình lại thuận lợi như thế, nhìn về phía Hạ Uyển Chi ánh mắt mang theo khiêu khích cùng đắc ý.

Hạ Uyển Chi âm thầm siết nắm tay, nhìn về phía Tề Diệp ánh mắt mang theo oán hận, ngày ấy mới nói không quên lời thề, hôm nay liền nuốt lời, quả nhiên hần nói căn bản không thể tin tưởng.

Sự việc không liên quan mình Lâm Huệ liền quan sát vẻ mặt người ở đây, nghe thấy Thái Hậu nói, cười nhạo nhìn Hạ Uyển Chi liếc mắt một cái, thầm nghĩ xem nàng ta còn có thể được sủng ái như thế nào, ngay cả nàng cũng ghen ghét những nữ tử trẻ tuổi tướng mạo đẹp thế này, nàng ta còn có thể ngồi yên được sao?.

Từ xưa đến nay nam nhân đều có mới nới cũ, càng là đế vương thì ai đến cũng không cự tuyệt, hậu cung giai lệ ba ngàn, Hoàng Thượng cho dù chỉ thích nàng, hoa đã tàn, nhan sắc cũng tàn, nàng còn dựa vào cái gì giữ lại ân sủng của Hoàng Thượng?. Lâm Huệ đã có thể đoán trước sẽ thấy được kết cục thất sủng của nàng!.

Trong lòng không thoải mái, Hạ Uyển Chi không hề lẩm miệng, nhìn Tề Diệp cùng Thái Hậu nói chuyện, thấy ánh mắt hần vẫn không dừng lại nhiều ở trên người những nữ tử đó, nàng cười lạnh hần đối trá, chỉ cần hần nguyện ý, những nữ tử đó đều là người của hần, còn làm ra vẻ mặt Liễu Hạ Huệ sao?.

Lạc Anh Viên không nhỏ, còn có một con đường toàn hoa anh đào, hai bên gieo trồng không ít cây hoa anh đào, hiện giờ hoa anh đào nở rộ, lối cuốn vào cảnh ngoạn mục. Bọn họ ngồi trong chốc lát liền dọc theo con đường hoa anh đào thưởng thức cảnh đẹp, Thái Hậu cố ý đem Hạ Uyển Chi gọi vào bồi kế bên mình, di chuyển một lúc các nàng liền cùng Tề Diệp đường ai nấy đi.

Hạ Uyển Chi biết bà ta nghĩ cách để tách mình ra, để cho những thế gia tiểu thư có cơ hội tiếp cận Tề Diệp, nàng cũng không phá hoại, chỉ để cung nữ đi theo xem xét, bản thân thì vẻ mặt nhàn nhã thưởng thức cảnh đẹp, làm cho Thái Hậu có chút ngạc nhiên, nhưng cái gì cũng chưa nói.

"Hoàng Hậu nhìn cái cây hoa anh đào kia một chút năm nay nó tốt nhất..." Tề Diệp nói rồi quay đầu lại, Quang Thuận công công lấy lòng đối với hần cười cười "Hoàng Hậu nương nương bởi Thái Hậu đi ở bên kia...". Tề Diệp nhún nhún mày, có chút mất mát gắt gát đầu, ánh mắt nhìn lướt qua hoa anh đào đẹp thế ở trên cây, lập tức cảm thấy không thú vị, liền cất bước rời đi. Chi là hôm nay vườn cây hoa anh đào thật là náo nhiệt, sắc màu rực rỡ đang lúc mỹ nhân lưu luyến.

Hần đi được vài bước liền thấy một mũi chân kéo xuống một nhánh hoa anh đào đang tiến đến trong mũi liền nghe ra được là mùi hương của nữ tử, nữ tử một bộ váy lụa mỏng màu tím, thân ảnh mảnh mai, vẻ mặt mê mẩn, khuôn mặt không hề tỷ vết, trắng nõn như ngọc, đôi mắt sáng rực trắng tinh, cùng một màu trắng với cây hoa anh đào, giống như hoa giữa các nàng tiên, hần không thể không nhìn nhiều hơn.

Đột nhiên nữ tử buông cánh hoa ra, theo động tác của nàng mấy cánh cánh hoa nhẹ nhàng mà rơi, trong tay nữ tử cầm một đoá anh đào đang muốn chen vào trong tóc, tựa hồ phát hiện cái gì, nghiêng đầu nhìn qua, trên mặt liền kinh ngạc khản trương, vội vàng cúi đầu hành lễ, một đôi mắt trong suốt thấu người, giống như nai con vồ tội hoàng hốt.

"Thần là Thanh Nhượng bái kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế!" Thật cẩn thận, dư quang nhìn cách đó không xa thân ảnh màu vàng sắc, nàng cảm thấy tâm đều phải nhảy ra ngoài.

Tề Diệp nhìn nàng một cái, bước lên trước, nói "Ngẩng đầu lên!". Nói là thụ sủng nhược kinh cũng không phải nói quá, Thanh Nhượng trong lòng vui sướng không thôi, tận lực biểu lộ ra vẻ mặt

đẹp nhất của mình, một đôi mắt như nước trong veo, hắc bạch phân minh, ngoan ngoãn ngẩng đầu lên, sóng mắt lưu chuyển như làn thu ba.

Thanh Nhục vừa lo sợ vừa mừng nhìn hắc liếc mắt một cái liền rũ xuống, toàn thân hơi hơi nhũn ra, nàng khấn nguyện mà xoa xoa ngón tay, cảm giác ở dưới ánh mắt hắc có chút chịu không nổi.

Tề Diệp nhìn một hồi liền thu hồi ánh mắt, nói "Đứng dậy đi!" Dứt lời không đợi nàng đứng dậy liền mặt không biểu tình rời đi. Một phen vui sướng thì bị sự lãnh đạm trong giọng nói của hắc làm cho phát lạnh, nàng có chút thất vọng, cho rằng hắc sau khi thấy mình sẽ biểu hiện ra vẻ mặt vui mừng, chẳng lẽ hắc không thích mình?.

Đối với dung mạo của mình Thanh Nhục thực sự tự tin, cho dù là Hoàng Hậu, nàng cũng thăm nghĩ mình so với Hoàng Hậu đều lớn lên bộ dáng xinh đẹp, chỉ tiếc là nàng lại sinh ra muộn hơn sau mấy năm.

Có điều nếu có thể tiến cung, nàng nghĩ cho dù không thể ngồi trên vị trí cạnh Hoàng Thượng, nhưng dựa vào dung mạo của nàng thì việc được sủng ái ở hậu cung khẳng định không thành vấn đề, chỉ là biểu hiện của Hoàng Thượng làm nàng bắt đầu nghi ngờ chính mình.

Tề Diệp theo đường lớn hoa anh đào rời đi, trên đường gặp được không ít thế gia tiểu thư có ý xuất hiện ở trước mặt hắc, các nàng òng ẹo tạo dáng, lộ ra vẻ mặt vừa lòng nhất của mình, hy vọng có thể được hắc ưu ái.

Lâm Huệ nhìn theo thanh âm rời đi, hỏi người bên cạnh "Nữ tử kia là ai?" "Là Tàn Thanh Nhục, là biểu muội của Hoàng Hậu!" Hôm nay Thái Vi sớm đã hỏi thăm rõ ràng những nữ quyến, tự nhiên sẽ không tính sai thân phận các nàng.

"Ha, ngược lại Tàn thanh Nhục này thật ra có ý tứ, có thể khiến cho Hoàng Thượng chú ý, thật không biết là nàng ta may mắn hay là bất hạnh." Lâm Huệ cười hỏi "Người nói xem hai người các nàng là biểu tỷ muội, cuối cùng ai sẽ thắng?" "Ý nương nương là Tàn Thanh Nhục sẽ tiến cung sao?" Thái Vi có chút ngạc nhiên.

"Ý muốn của Thái Hậu rất rõ ràng, có điều nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, lần này nữ tử vào cung chỉ sợ sẽ có không ít người lưu lại." Nàng trong lòng có chút không vui, nói "Hậu cung này kẻ đáng bị biếm lãnh cung cũng đã bị biếm lãnh cung, đáng xử tử cũng đã bị xử tử, tự vẫn cũng đã tự vẫn, còn lại cũng không được bao nhiêu người. Thái hậu sẽ không để nữ nhân kia độc sủng hậu cung, chắc chắn sẽ nghĩ cách an bài người vào cung".

Hôm nay ngắm hoa ở yến hội không phải là thủ đoạn tốt nhất sao? Nàng thật ra có chút chờ mong, muốn biết nữ nhân kia sẽ đối phó với biểu muội mình như thế nào, Tàn Thanh Nhục kia nhìn là biết người không phải dễ đối phó, trên mặt nàng ta là vẻ mặt đắc chí nhưng cũng không tránh được hai mắt của mình.

Cung nữ nhìn thấy đều nói lại cho Hạ Uyển Chi, nàng nhìn người đi đến, ý bảo cung nữ lui xuống đi, đứng dậy cùng Tề Diệp hành lễ, thấy hắc biểu tình nhàn nhạt, nàng cũng không hỏi nhiều.

Đi dạo một buổi sáng bọn họ cũng mệt mỏi, Ngự Hoa Viên đã bày tiệc rượu, náo nhiệt dùng cơm trưa xong Hạ Uyển Chi để cho cung nhân mang theo các nữ quyến đi xuống nghỉ ngơi, buổi chiều muốn đi trại nuôi ngựa xem thi đấu môn mã cầu, môn mà Tề Diệp thích nhất.

Mặt khác các nữ quyến nghe lời theo thứ tự lui ra, Hạ Uyển Chi nhìn Thanh Nhục tiến đến, biểu tình chưa biến, Thanh Nhục xem xét Tề Diệp liếc mắt một cái, hành lễ nói "Thần nữ bái kiến Hoàng Thượng Hoàng Hậu!" "Đứng dậy đi!" Hạ Uyển Chi nhìn nàng nói.

Thanh Nhục gật gật đầu, từ trong tay tử nữ tiếp nhận hộp gấm, nói "Nương nương hậu ái, đây là thần nữ tự mình vì Hoàng Thượng và Hoàng Hậu mà chuẩn bị quà tặng, tuy rằng keo kiệt nhưng cũng là tâm ý của thần nữ, mong rằng Hoàng Thượng Hoàng Hậu nhận lấy..".

Tề Diệp đứng ở một bên trầm mặc không nói, ánh mắt ở trên mặt Thanh Nhục dạo qua một vòng liền nhìn về phía Hạ Uyển Chi. Hạ Uyển Chi cười để cung nữ nhận lấy "Thanh Nhục có tâm, bốn cung liền nhận, người đầu ban thưởng!" Cung nữ gật gật đầu, đem chuẩn bị tốt trang sức nhỏ ban thưởng cho nàng. Thanh Nhục vội vàng hành lễ tạ ơn, lại lần nữa xem xét Tề Diệp, trong lòng vui sướng hài lòng.

Tề Diệp có thói quen ngủ trưa, cho dù là mùa nào cũng đều như thế, bọn họ trở về Chiêu Hoa Cung, Tề Diệp cảm thấy lỗ tai có chút ngứa, để nàng ngoáy lỗ tai cho mình, nàng cho cung nữ chuẩn bị dụng cụ, rửa sạch tay liền trải lên đùi chiếc khăn trắng tinh mềm mại, Tề Diệp nằm ở trên đùi nàng, thoải mái nhắm mắt lại.

Nàng ngoáy thật sự nghiêm túc, bên tai lại nghe thấy hắc buồn ngủ mông lung nói "Hôm nay sao Uyển Nhi không cùng trầm nói chuyện?"

"Hả?" Nàng nhướng mày "Thần thiếp chỉ là thận trọng tuân thủ từ lời nói đến việc làm mà thôi, Hoàng Thượng chẳng lẽ hy vọng Hoàng Hậu là người ồn ào sao?" "Dĩ nhiên không phải!" Hắc cười cười, vẫn như cũ nhắm hai mắt, há miệng thở dốc muốn nói cái gì cuối cùng muốn nói lại thôi lựa chọn trầm mặc.

Ánh mặt trời từ cửa sổ chiếu vào, gió nhẹ lay động rèm cửa, trong phòng rất yên lặng, gió mát hiu hiu, nàng cúi đầu ngoáy lỗ tai cho hắc, vẻ mặt chuyên chú nghiêm túc, mà hắc vẻ mặt hưởng thụ, hình ảnh này bị một họa sĩ cách đó không xa trông thấy đã vẽ ra, ám áp tốt đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 175

Edit: Huệ Hoàng hậu

Beta: Rine Đức phi

Bọn Tiểu Thái Tử rất thích xem đánh mã cầu, ngủ trưa dậy liền thần thái sáng láng, rửa mặt chải đầu xong, nàng nhìn ba hài tử hôn hờ mà cười cười, cùng Tề Diệp đi mã trường.

Phi tần, các nữ quyến đều đã tới rồi, nhóm quan lại trẻ tuổi đã chuẩn bị tốt, tuần mã cũng đã được chăm sóc kỹ lưỡng, chuẩn bị thi đấu.

Bọn họ vừa xuất hiện, mọi người liền lũ lượt hành lễ. Hạ Uyển Chi biểu tình không đổi, ngồi xuống cạnh ở Tề Diệp. Tiểu Nguyệt Nhi chủ động đi đến bên người phụ hoàng, Tề Diệp thuận tay ôm con bé để nó ngồi ở trên đùi. Quang Thuận công công cầm quả quýt lột cho nó ăn.

Tiếng chiêng đồng vang lên, mã cầu liền bắt đầu.

Đám người Tiểu Thái Tử kích động trượt xuống khỏi ghế, đi đến trước lan can xem. Thái Hậu nhìn vậy không vui, cảm thấy bọn họ không có quy củ. Hạ Uyển Chi làm bộ không phát hiện, để mặc bọn họ. Tề Diệp cũng không để bụng, đối với ba cái hài tử này hắc đặc biệt tha lỏng cùng sủng ái.

Môn giải trí thịnh hành nhất thành Kim Lăng chính là mã cầu, không chỉ là ở hoàng cung, bọn công tử nhà giàu cũng rất thích chơi mã cầu, bởi vậy nhóm thị lang đều biết đánh mã cầu. Mỗi trận đấu mã cầu đều rất náo nhiệt, trận mã cầu của hoàng gia này tất nhiên cũng sẽ không ngoại lệ.

Hạ Uyển Chi cho rằng Tề Diệp sẽ lên sân thi đấu, mỗi lần hoàng cung thi đấu mã cầu, hẳn đều sẽ thay long bào mà tham gia, nàng đã quen rồi, có điều hôm nay... "Hoàng Thượng không đi đánh mã cầu sao?"

"Hôm nay không được." Tề Diệp cười đầy ý vị với nàng: "Hôm nay trầm chỉ nhìn xem, nếu ai đánh được nhiều cầu nhất, trầm sẽ thưởng lớn."

Quang Thuận công công truyền đạt lời hấn đi xuống, khiến nhóm thị lang sôi nổi tạ lễ. Nhóm quan thị lang đều là đệ tử thế gia, trừ bỏ một số "bao có" lúc này không dám lên sân khấu gây mất mặt, mỗi người đều anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng. Mỗi người dắt một con tuần mã, xuất hiện oai hùng làm mọi người ngược nhìn, không ít tiểu thư thế gia một bộ muốn xem mà không dám, thẹn thùng vô hạn.

Tiếng chiêng lại vang lên lần nữa, thị lang cùng bọn thị vệ bắt đầu quyết đấu, người truy ta đoạt, lời cuốn ngoạn mục. Thông thường lúc này đều sẽ có tiền đặt cược, Tề Diệp đặt cược lên bọn thị vệ, dù sao cũng là Ngự lâm quân của hoàng gia, hẳn vẫn rất tự tin.

Hạ Uyển Chi nhìn nhìn, cho cung nữ đặt tiền cược lên nhóm thị lang. Tề Diệp kinh ngạc nhìn nàng nói: "Hoàng Hậu cảm thấy bọn thị vệ sẽ thua?"

"Nhóm thị lang đều đã thua vài lần, xem như cổ vũ cho bọn hấn đi." Nàng cười cười.

Tề Diệp cũng cười: "Hoàng Hậu thiện tâm."

Thái Hậu đặt bọn thị vệ, Lâm Huệ cũng vậy, vài vị phi tần khác cũng đều đặt cho đám thị vệ.

Về phía các nữ quyến, phần lớn là đặt cho ca ca hoặc là người có quan hệ huyết thống với mình, nếu không có thì sẽ đặt cho nhóm thị vệ, các nàng muốn thông qua đó lấy lòng Tề Diệp.

Mã trường nào nhiệt không ngừng, Tiểu Nguyệt Nhi cũng tròn mắt ngóng xem, nhìn quả bóng làm từ da thú bị đánh qua lại giữa các cây gậy, nhìn đến mức miệng cũng há to theo bản năng. Nếu có bóng vào, con bé liền cao hứng đến vận tới vận lui trong lòng ngực phụ hoàng, vui mừng không thôi.

Người đầu tiên đưa bóng vào là ở đội thị vệ, Tề Diệp vui vẻ cười ha ha, mặt mày tươi cười nhìn về phía Hạ Uyển Chi. Nàng cười cười: "Chúc mừng Hoàng Thượng!"

Người đặt cược đội thị vệ thắng đều vui sướng không thôi. Đội thị lang rộng lượng cười cười, điều chỉnh tâm tình chuẩn bị trận tiếp theo. Dù sao Hoàng Hậu đã đặt cho nhóm thị lang bọn họ, không thể có phụ một phen tâm ý của Hoàng Hậu nha.

Mã cầu tổng cộng đánh năm trận, không hề giải lao. Trận đầu đội thị vệ thắng lợi, Tề Diệp vui vẻ không thôi, cho người gọi thị vệ đánh được nhiều bóng vào nhất đến trước mặt. Thị vệ cung kính hành lễ: "Tham kiến Hoàng Thượng!"

"Đứng lên đi! Hôm nay biểu hiện không tồi, đã có thể từ chưa?" Hấn nhìn thị vệ trước mặt mà hỏi.

Một câu vừa dứt, không chỉ là Hạ Uyển Chi ngạc nhiên, ngay cả Thái Hậu cũng nhìn lại đây.

Thị vệ có chút không rõ ràng lắm dụng ý của hấn nhưng vẫn nhanh chóng đáp lại: "Vi thần vẫn chưa đón đầu."

"À!" Tề Diệp cười cười ý vị thâm trường: "Hôm nay trầm miệng vàng lời ngọc, nói người đánh bóng vào nhiều nhất sẽ có ban thưởng, người là người thứ nhất, tên gọi là gì?"

"Nô tài Trác Diễm bá kiến Hoàng Thượng!" Thị vệ Trác Diễm nói.

"Trác Diễm!"

Trác Diễm cả người chấn động, cao giọng nói: "Có nô tài!"

"Nếu chưa từng đón đầu, vậy thì tốt, ở đây có rất nhiều tiểu thư thế gia, mỗi người đều gia thế bất phàm, cử chi đoan trang, trề trung xinh đẹp, trầm chấp thuận cho người chọn lựa một vị làm hôn phối, chọn đi."

Tiếng nói vừa dứt, không chỉ có Trác Diễm mà những người khác đều cho rằng bọn họ nghe lầm.

Hạ Uyển Chi kinh ngạc nhìn hấn. Tề Diệp nhìn ánh mắt nàng cười cười, ánh mắt hấn ôn nhu ấm áp, thay cho ngàn vạn lời nói. Trong đầu đột nhiên hiện lên lời hấn nói, Hạ Uyển Chi hiểu rõ hành động hôm nay của hấn, ý cười nơi khóe miệng càng ngày càng sâu, thậm chí là không thể che dấu được nụ cười.

Nàng thấy thị vệ tựa hồ không phản ứng lại kịp, cười nói: "Còn thất thần làm cái gì, đây chính là Hoàng Thượng làm chủ hôn sự, người khác cầu mà không được đâu đấy."

Lúc này thị vệ Trác Diễm mới bừng tỉnh lại, xác định không phải nằm mơ, vui sướng nhìn nhìn người trước mặt, vội vàng hành lễ tạ ơn: "Tạ ơn Hoàng Thượng hậu ái!"

Thị vệ Trác Diễm quét ánh mắt về phía các tiểu thư thế gia, không ít tiểu thư sợ hãi bị lựa chọn, dùng quạt tròn hoặc là khăn tay che khuôn mặt. Ngay cả Tàn Thanh Nhục cũng lo lắng bị lựa chọn, hơi hơi cúi đầu, trong lòng có chút bất an.

Hấn quét mắt một vòng, cuối cùng dừng ở trên người nữ tử mặc váy áo tím, tuy rằng nàng cúi đầu tránh đi ánh mắt mình, hấn vẫn là nhận ra được nàng là ai.

Thu hồi ánh mắt, thị vệ Trác Diễm quỳ gối trước mặt Tề Diệp, nói: "Nô tài cả gan, nô tài muốn cầu hôn Tàn Thanh Nhục - Tàn tiểu thư!"

Tiếng nói vừa dứt, chung quanh đều an tĩnh.

Tề Diệp cười cười, nói: "Tàn Thanh Nhục đâu?"

Cho đến khi hấn lên tiếng, các tiểu thư thế gia, các nữ quyến khác mới nhẹ nhàng thở ra, biết các nàng đã tránh được một kiếp.

Mà Tàn Thanh Nhục thì thiếu chút nữa là hôn mê bất tỉnh, run run rẩy rẩy đứng dậy, sắc mặt trắng bệch, hốc mắt đỏ hồng, nước mắt treo trên chiếc cằm tỉnh xảo, tỏ vẻ đáng thương nhìn Tề Diệp, cắn cắn môi, lại nói không ra một câu.

Hạ Uyển Chi nhìn thấy, khóe miệng ngậm cười, đại khái là nàng không nghĩ tới sẽ có một màn cầu hôn này, nếu không phải biết chắc là không do mình an bài, nàng cũng không ngờ Tề Diệp lại làm việc hợp tâm ý mình như thế.

Tề Diệp nhìn Tàn Thanh Nhục một cái, cười nói: "Quả nhiên tú nữ khá ái, đáng giá thị vệ của trầm vì người mà tranh thủ như thế, trầm chuẩn!"

Thị vệ Trác Diễm vui vẻ trong lòng, cười hờ hờ quỳ trên mặt đất tạ ơn. Phía sau hấn, Tàn Thanh Nhục nghe Tề Diệp phán một câu như thế, nhất thời không chịu nổi biến cố, tức khắc cảm thấy trước mặt tối sầm, hôn mê bất tỉnh.

Cung nữ, tỷ nữ ai nấy đều kinh hoảng đỡ Tàn Thanh Nhục lui xuống, chỉ chốc lát sau mã cầu tiếp tục thi đấu.

Bọn thị lang và thị vệ đều có tâm tình rất tốt, ánh mắt như có như không quét về hướng các tiểu thư thế gia đang ngồi.

Không biết có phải cố ý hay không, các tiểu thư thế gia đều ngồi ở cùng một nơi, liếc mắt một cái là có thể xem được không sót một ai.

Trận mã cầu thứ hai so với trận đầu càng kịch liệt, đại khái là có ban thưởng tứ hôn, bọn thị lang, thị vệ chưa có hôn thú đều dùng hết toàn lực mà đánh bóng, tất nhiên trận mã cầu này so với trước trở nên kịch liệt hơn.

Thời gian kết thúc, thắng thua đã rõ. Lần này vẫn là đội thị vệ thắng được, người đánh bóng vào nhiều nhất ở lần này không phải Trác Diễm, hắn đã ôm được mỹ nhân về, tự nhiên muốn nhường cơ hội cho những người khác.

Vị thị vệ kia được gọi đến trước mặt, Tề Diệp lại hỏi tên, rồi cho hắn chọn lựa một nữ tử mình ái mộ từ nhóm tiểu thư thế gia làm thê tử.

Thị vệ đã sớm nhắm chuẩn, căn bản không cần xem qua, hắn quỳ trên mặt đất nói: "Nô tài cả gan muốn cầu hôn Triệu Tĩnh Liên - Triệu tiểu thư!"

Tiếng nói vừa dứt, Tề Diệp còn chưa nói chuẩn, Thái Hậu đã thiếu kiên nhẫn đứng dậy nói: "Hoàng Thượng!"

Bà nói: "Hôn nhân đại sự chứ có phải trò đùa đâu, nếu muốn ban thưởng thì trong kho phòng có rất nhiều vàng bạc châu báu, kì binh vũ khí sắc bén, sao không ban thưởng cho người thắng?"

"Thái Hậu nói phải!" Tề Diệp tán đồng gật gật đầu.

Thái Hậu nhẹ nhàng thờ ra, Triệu Tĩnh Liên chính là người bà an bài vào cung, nếu bị người khác cầu hôn rồi đem đi, không phải uống phí công sức của bà sao. Sự tình đã xảy ra một lần, lần này bà sẽ không nhìn Triệu Tĩnh Liên giống như đường tỳ của nó tùy tiện chi hôn ra ngoài.

Nói là Hoàng Thượng tứ hôn nhưng một cái thị vệ nho nhỏ há có thể treo cao lên Triệu gia bọn họ.

Có điều Thái Hậu còn chưa vui mừng được bao lâu, liền nghe thấy Tề Diệp nói: "Chỉ là lời của trăm nhất ngôn cửu đỉnh, nếu đã mở miệng liền không thể đổi ý, trăm chuẩn!"

"Hoàng Thượng!" Thái Hậu tức giận đến thiếu chút nữa ngắt xiu. Bà đã biết, đánh mã cầu đều là nguy trang, chính là hắn không muốn tuyền phi, mới có thể dùng cái thủ đoạn ban thưởng này gạt hết các nàng đi ra ngoài, chính là muốn đối nghịch với bà.

"Nếu Thái Hậu không thoải mái, không bằng trở về nghỉ ngơi. Người đâu, truyền ngự y bắt mạch cho Thái hậu!" Nói rồi hắn cho người đỡ Thái Hậu đi xuống.

Thái Hậu tức giận không nhẹ, về mặt phần nộ nhìn chăm chăm hắn, một hồi lâu mới nói: "Ý của Hoàng Thượng, cuối cùng hôm nay ai gia cũng đã biết. Như thế thì tùy Hoàng Thượng đi, ai gia không quấy rầy hứng thú của Hoàng Thượng!" Dứt lời, bà phát tay áo rồi đi.

Các nữ quyến ngừng thờ không dám hé răng.

Lâm Huệ nhìn về phía Hạ Uyển Chi, âm thầm kinh ngạc, cảm thán thủ đoạn của nàng cao tay, thế nhưng có thể khiến Hoàng Thượng và Thái Hậu công khai trở mặt.

Không khí trầm trọng trong chốc lát, Hạ Uyển Chi lên tiếng đánh vỡ: "Hoàng Thượng ân điển, Triệu tiểu thư còn không tạ ơn?"

Triệu Tĩnh Liên chậm rãi bước lên trước hành lễ: "Thần nữ tạ Hoàng Thượng ân điển, tạ Hoàng Hậu nương nương ân điển." Dừng một chút, nàng nói: "Thần nữ cả gan có cái thỉnh cầu..."

"À!" Hạ Uyển Chi nhìn nhìn Tề Diệp, thấy hắn khẽ gật đầu, nàng nói: "Nói thử xem nào!"

"Thần nữ muốn gả cho Hạ Thụy Văn!" Nhìn ánh mắt nàng, Triệu Tĩnh liền kiên định nói.

Hạ Uyển Chi kinh ngạc không thôi: "Người muốn gả cho Hạ Thụy Văn?"

Hạ Thụy Văn không phải người khác, đúng là đệ đệ của nàng, Tam công tử Hạ gia!

"Vâng!" Triệu Tĩnh liền ửng đỏ mặt, lộ ra thẹn thùng, tiếng nói ôn nhu không ít: "Thần nữ ái mộ Hạ công tử, cầu Hoàng Thượng, Hoàng Hậu thành toàn."

Hạ Uyển Chi nhìn Hạ Thụy Văn giật mình, cái đệ đệ này của nàng đã trưởng thành, là một công tử anh tuấn tiêu sái. Nhưng nàng không nghĩ tới chính là có nữ tử to gan dám cầu gả như nàng ta, thật là một nữ tử thú vị.

Có điều nàng là người của Thái Hậu, Hạ Uyển Chi chần chờ.

Lúc này, Hạ Thụy Văn vẫn luôn trầm mặc lại đi xuyên qua đám người tiến lên, quỳ gối bên cạnh Triệu Tĩnh Liên, nói: "Thần tử cùng Triệu tiểu thư ái mộ lẫn nhau, lưỡng tình tương duyệt, cầu Hoàng Thượng và Hoàng Hậu thành toàn." Hắn nói chuyện, ánh mắt dừng ở trên người Hạ Uyển Chi, mang theo cầu xin nhìn nàng.

Hạ Uyển Chi thấy, nhưng nàng chưa từng mở miệng. Rốt cuộc nàng ta là người Triệu gia, có quan hệ huyết thống với Thái hậu. Từ khi nàng ngồi trên vị trí Hoàng Hậu, hai nhà Hạ - Triệu liền không ngồi cùng bàn. Tuy rằng không nói rõ, nhưng người ở thành Kim Lăng đều biết hai nhà không hợp.

Tề Diệp nhìn ra nàng khó xử, cười nói "Nếu lưỡng tình tương duyệt, trăm đành làm chuyện tốt vậy, trăm chuẩn!"

"Theo như lời Hoàng Thượng vậy." Hắn đã nói như vậy, thêm Tam đệ luôn kiêu ngạo kia cũng chịu cầu nàng, nàng chỉ có thể thỏa hiệp gật gật đầu. Nàng nhìn Hạ Thụy Văn tiến lên hành lễ cười cười, nói với thị vệ quỳ trên mặt đất: "Như thế người chọn lựa một vị khác đi. Nếu Triệu tiểu thư đã có người ái mộ, bổn cung cũng không làm việc chia cắt uyên ương, thành toàn bọn họ được chứ?"

"Vâng!"

Tuy rằng không cam lòng và không muốn, thị vệ vẫn đáp ứng. Hoàng Thượng và Hoàng Hậu đều đáp ứng rồi, hắn là một thị vệ nho nhỏ còn có thể nói không sao?

Cuối cùng thị vệ lựa chọn một vị tiểu thư khác làm thê tử.

Còn có ba trận thi đấu, đội thị vệ đã thắng hai trận, chỉ cần lại thắng được một trận nữa liền kết thúc thi đấu. Nếu là đội thị lang thắng thì sẽ còn hai trận hoặc thậm chí ba trận thi đấu.

Các nữ quyến cũng biết quy củ, không muốn nữ nhi bị thị vệ lựa chọn nên các phu nhân liền chuyển động tâm tư, cố ý tự hạ xiu, hoặc là bảo nữ nhi hạ xiu mượn cơ hội rồi đi.

Tề Diệp nhìn đám nữ quyến bên kia cười cười không nói cái gì, nghĩ đến đã có chuyện hôm nay, dù sau này Thái Hậu lại mở tiệc thì các nàng không muốn nữ nhi bị xem như hàng mà chọn lựa, sẽ không dám tiến cung.

Cuối cùng thắng cuộc vẫn là đội thị vệ, đội thị lang chỉ thắng một trận, trận thứ ba thắng, trận thứ tư lại thua. Đội thị vệ đã trải qua huấn luyện, chỉ cần Tề Diệp muốn đánh mã cầu, thị vệ liền đi theo đánh cùng, cho nên kỹ thuật tốt hơn đội thị lang không ít.

Một hồi tuyền phi cuối cùng biến thành yến hội tứ hôn, chuyện như vậy cũng không phải lần đầu tiên xuất hiện, tiền đế Đại Tề cũng đã từng làm, chỉ là vị tiền đế cả đời chỉ có một nữ nhân, đó là Hiếu Võ Hoàng Hậu.

Hạ Uyển Chi biết Tề Diệp không phải vị tiền đế kia, nàng cũng không phải vị kia Hiếu Võ Hoàng Hậu kia, chỉ là trải qua chuyện hôm nay, nàng đã thấy đủ.

Nàng cho rằng hắn sẽ vi phạm lời thề, nhưng thì ra hắn vẫn chưa quên.

Trước đó nghe cung nhân bẩm báo hắn có hứng thú với Tần Thanh Nhục, hai người còn gặp mặt vào buổi sáng.

Hiện giờ Tần Thanh Nhục đã bị tứ hôn, nàng không bao giờ phải lo lắng Tần Thanh Nhục tuổi trẻ xinh đẹp, dẫn tới Hoàng Thượng yêu thích.

Sự tình lần này xác thật chọc giận Thái Hậu, Thái Hậu nổi giận dọn đi biệt cung, nói là không bao giờ trở lại nữa.

Tề Diệp cũng không cố gắng giữ lại, chỉ là làm bộ đáng nói vài câu giữ lại, thấy Thái Hậu kiên trì, liền thuận nước đẩy thuyền để bà đi biệt cung. Thái Hậu phát hỏa đập biết bao chung trà bình hoa, hắn chỉ xem như không biết.

Chuyện tứ hôn không phải nói giỡn, đầu tháng năm các đôi liền bái đường thành thân. Hạ Uyển Chi tự mình chọn lựa một phần lễ vật để Hạ Bích đưa đi Hạ gia.

Liên hệ với Lãnh Cung

www.facebook.com/truycungdau

www.wattpad.com/hoihamdau

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 176

Edit: Huệ Hoàng hậu

Beta: Rine Đức phi

"Hoàng Thượng uống chén trà đi." Hạ Uyển Chi tự mình pha một ly trà cho Tề Diệp, một tay chống cằm, nhìn hắn uống trà, hỏi lấy lòng: "Hương vị như thế nào?"

"Uyển Nhi pha trà tất nhiên còn hơn quỳnh tương ngọc dịch." Hắn mỉm cười ca ngợi, trong mắt mang theo ý cười.

Nàng xấu hổ bĩu môi, nghĩ tới cái gì, cười nói với hắn: "Hôm nay thần thiếp rất vui!"

"Ồ! Nói thử nghe xem nào." Hắn cười vươn tay xoa xoa mặt nàng, sau đó vén sợi tóc trên má ra sau tai cho nàng.

Nàng biết hắn muốn nghe chính miệng mình nói, nàng ôm lấy hắn từ phía sau, cầm cọ lên cổ hắn: "Hoàng Thượng vẫn chưa quên lời đã nói với thần thiếp."

"Trẫm quân tử nhất ngôn, sao lại nuốt lời, người lại dám hoài nghi trẫm." Nói rồi hắn bắt lấy tay nàng, cắn một cái xem như trừng phạt. Hơi thở nóng hằm hập khiến nàng nhẹn không được rút tay, hắn cắn mạnh thêm chút, nàng vội vàng xin khoan dung.

"Hoàng Thượng, thần thiếp biết sai rồi, cầu Hoàng Thượng khoan thứ." Thanh âm thỏ thẻ, ánh mắt cầu xin, một bộ đáng vô tội đáng thương.

Vốn dĩ là Tề Diệp chọc nàng, nay thấy nàng như thế thì không nhẹn được cười, ôm nàng đặt lên trên đùi, cúi đầu hôn lên má nàng một cái: "Biết sai rồi thì tốt, về sau không được hoài nghi trẫm nữa."

Nàng gật gật đầu, nhìn vết thương trên mu bàn tay hắn, là vết thương bị rắn cắn lần đó lưu lại, ngực y nói dấu vết đó không tiêu mất được, sẽ ở cùng với hắn cả đời.

Lần này Thái Hậu rất tức giận, Hạ Uyển Chi bị bà gọi qua, Thái Hậu sắc mặt không tốt, đối với nàng càng không khá hơn bao nhiêu, bảo Quế Tú ma ma nhắc đi nhắc lại quy củ cùng chức trách của Hoàng Hậu cho nàng nghe.

Nàng biết ý của Thái Hậu, mặt không cảm xúc lắng nghe, cũng không mở miệng đáp một lời nào, có vẻ như các nàng làm cái gì đều không có quan hệ với nàng. Thái Hậu bị biểu tình không nhẹn không nhạt, hờ hững của nàng chọc tức đến mức muốn nổ cả tim phổi. Đập vỡ chung trà trước mặt nàng, bảo nàng lần đi.

Đương nhiên Hạ Uyển Chi sẽ không thật sự lần đi, chỉ là đối với việc Thái Hậu vũ nhục nàng, nàng nói: "Thái Hậu bớt giận, bốn cung sẽ không quấy rầy nữa, chỉ là nếu bốn cung lần đi chỉ sợ làm mất phượng giá, thử cho bốn cung không thể đáp ứng."

Thái Hậu trừng mắt nhìn nàng, tức giận không nhẹ.

Nàng làm bộ làm tịch quan tâm nói: "Mong Thái Hậu bình tâm, nghe nói khó thờ sẽ phát bệnh, có một vị phu nhân đại thần bởi vì khó thờ quá độ, sau khi ngã xuống liền không đứng lên được nữa, hiện giờ ăn uống cũng phải ở trên giường, càng đừng nói đến những chuyện khác."

"Đây là Hoàng Hậu đang nguyên rửa ai gia sao?" Thái Hậu nghiêng răng nghiêng lợi: "Người thật to gan!"

"Bốn cung không dám, bốn cung chỉ là quan tâm Thái Hậu mà thôi, nếu Thái Hậu không cảm kích, bốn cung cũng không nói nhiều. Thái Hậu lớn tuổi, có một số việc vẫn nên bớt nhọc lòng mới tốt, bất chớ đi cây chính là xen vào việc người khác, tin rằng Thái Hậu cũng biết điều này."

Dứt lời nàng nhìn thoáng qua Thái Hậu sắc mặt xanh mét, trừng mắt hận không thể ăn tươi nuốt sống mình, cười cười, mang theo cung nhân thông thả ung dung rời đi.

Mấy ngày sau, Thái Hậu nói là thân mình không khoẻ, ở Thọ Ninh Cung nghỉ ngơi một thời gian. Tề Diệp đi thăm hai lần, mỗi lần trò về trên mặt đều không vui. Hắn không nói nàng cũng biết khẳng định là Thái Hậu nói gì đó khiến hắn không thích, mà hắn cũng cự tuyệt việc Thái Hậu bảo hắn tuyền phi, phế hậu.

Hạ Uyển Chi biết Thái Hậu không thích nàng, nàng cũng không thích Thái Hậu, nhưng cũng không thể cả đôi không qua lại với nhau. Vì tần hiếu, lâu lâu nàng lại đến Thọ Ninh Cung nhìn xem nhưng Thái Hậu đều cho chặn ngoài cửa, không muốn gặp nàng. Nàng cũng không tức giận, chỉ cần làm tròn bổn phận, sẽ không sợ có người đem ra nói xấu, lấy làm sơ hở của nàng.

Vào đầu hạ, Hạ Uyển Chi đã thay váy mỏng, sự vụ hậu cung tuy nhiều nhưng nghiêm chỉnh có thứ tự, căn bản không cần nàng quá nhọc lòng.

Hạ phu nhân phái người truyền tin nói là muốn vào cung bái kiến nàng, Hạ Uyển Chi biết ý đồ đến của nương, nghĩ nghĩ rồi đồng ý thỉnh cầu của bà.

Hai người gặp mặt hàn huyên vài câu, Hạ phu nhân đột nhiên thờ dài nói: "Hôm nay kỳ thật nương tiến cung là có việc muốn cầu Uyển Nhi hỗ trợ."

"Nếu là sự tình của Tần Thanh Nhục, nương không cần nhiều lời." Nàng kiên định nói: "Bổn cung sẽ không đồng ý bất luận kẻ nào tiến cung."

Hạ phu nhân sùng sốt, nhất thời không biết nên nói cái gì.

Nàng an ủi: "Nếu nương lo lắng hậu cung sẽ có người tranh sủng, uy hiếp đến địa vị Hạ gia, vậy điểm này người có thể yên tâm. Chỉ cần bổn cung còn ở hậu cung một ngày, Hạ gia sẽ không bao giờ mất đi che chở."

"Chính là..." Hạ phu nhân chần chờ một chút, nói: "Chính là người đều sẽ già đi, dung nhan cũng héo úa, làm sao giữ lại được tâm của Hoàng Thượng? Nương cũng là muốn tốt cho Uyển Nhi, Thanh Nhục dung mạo xuất chúng, trí thư đạt lý..."

"Chuyện Hoàng Thượng quyết định dù là bổn cung cũng không dám nói gì. Nếu nương thật sự muốn đưa Thanh Nhục biểu muội tiến cung, vậy tự mình đi nói với Hoàng Thượng đi."

Nàng có chút không vui, Hạ phu nhân đã nhìn ra, áp ứng cười cười, hiểu được sự tình hôm nay không có khả năng tiến triển. Bà biết bà không phải là một mẫu thân tốt, nhưng bà phải vì tiền đồ của Hạ gia mà suy xét.

"Đưa ra ngoài chưa?" Nàng xoa xoa ấn đường, có chút bức bối.

Cung nữ gạt đầu: "Nô tỳ tận mắt nhìn thấy phu nhân lên xe ngựa, phu nhân đã ra khỏi cung."

"Ừ!" Nàng lên tiếng, nhìn thời gian còn sớm, nàng không có việc gì để làm liền đi thăm Hạ Bích.

Trên người Hạ Bích có thương tích, trong khoảng thời gian này vẫn luôn tĩnh dưỡng. Đối với Hạ Bích trung thành, nàng cảm thấy vui mừng, nhiều lần đều là nàng ngăn cản nguy hiểm cho mình, đối với nàng ấy, Hạ Uyển Chi cũng là cảm thấy như người thân.

Bữa sáng, bọn họ vây quanh một cái bàn dùng bữa, Tiểu Nguyệt Nhi có chút vụng về cầm chiếc đũa gấp đồ ăn. Nàng kiên nhẫn dạy dỗ Tiểu Nguyệt Nhi dùng bữa. Bọn Tiểu Thái Từ đã bắt đầu ăn rất quy củ.

Tiểu Nguyệt Nhi dùng đôi đũa không thuận thực, mới ăn một lát mà đã làm đồ không ít cơm. Nàng nhú mày nhìn, nhìn đến Tiểu Nguyệt Nhi ném đũa tránh ở phía sau Tề Diệp, sợ hãi nhìn người đang không vui.

Tề Diệp thấy thế sờ sờ đầu Tiểu Nguyệt Nhi trấn an, ôm con bé lên ngồi ở trên đùi, cầm lấy bàn tay trắng nõn múp múp của nó, cẩn thận nghiêm túc dạy dỗ nó dùng đũa ăn cơm.

Nhìn bộ dáng hần kiên nhẫn dạy dỗ, một lớn một nhỏ thật sự nghiêm túc, nàng cảm thấy rất tốt đẹp.

Ăn một bữa sáng mới kết thúc, Tiểu Nguyệt Nhi ăn no rồi liền cùng hai vị ca ca ra bên ngoài chơi. Đợi lát bọn họ sẽ đi Thượng thư phòng, thời gian ba người có thể chơi ở bên nhau không nhiều lắm, mà con bé cũng phải đi học đọc khẩu hình miệng và chữ viết, nó cũng rất vất vả.

Buổi sáng nàng dạy dỗ Tiểu Nguyệt Nhi nhận thức mấy chữ, Tiểu Nguyệt Nhi nói là muốn đi thả diều, nàng không đáp ứng Tiểu Nguyệt Nhi liền thất thần. Miễn cưỡng kiên trì trong chốc lát nàng liền bất đắc dĩ phải đồng ý dẫn nó đi ra ngoài chơi. Còn chưa có ra cửa liền thấy cung nhân vội vàng mà đến, nàng bảo bà vú mang theo Tiểu Nguyệt Nhi đi chơi, sau đó ý bảo cung nữ nói tiếp.

Cung nữ bẩm báo: "Hồi Hoàng Hậu nương nương, Hiền phi không còn nữa."

"Sao lại như vậy?" Nàng nhú mày, hỏi.

Cung nữ nói: "Người phát đồ ăn ở lãnh cung tới nói, buổi sáng khi đi đưa cơm phát hiện đồ ăn hôm qua chưa được động đến, cung nhân không yên tâm vào xem, phát hiện Hiền phi đã treo cổ tự sát."

"Đã biết!" Tuy nàng có chút ngạc nhiên nhưng cũng không có gì ngoài dự kiến. Vào lãnh cung thì đừng mơ tưởng trở ra, chỉ là nàng còn chưa có kịp tới tra tấn, người đã chết rồi, thật không thú vị.

Sau khi Tề Diệp biết cũng chưa nói cái gì, chỉ phân phó Quang Thuận công công dựa theo lễ nghi của phi tần mà mai táng, cũng coi như là cho nàng ta một phần quang vinh.

Đối với cách làm của hần, nàng không phản đối, rốt cuộc người đã chết, những cái hư danh đó không đáng kể chút nào. Chỉ là còn vấn đề về Lục hoàng tử. Tề Diệp mặc kệ, nàng làm chủ sai cung nhân dọn dẹp một cung điện ở phụ cận lãnh cung, an bài đưa nó qua đó, sai người chuyên tâm chăm sóc, ăn mặc cũng sẽ không bạc đãi, nhưng khẳng định không còn có vinh quang trước kia.

Hiền phi chết, nàng vẫn cho người tra xét một chút, phát hiện có người đã từng trà trộn vào, có điều không cần đoán nàng cũng biết là ai. Mà Hiền phi là thật sự sợ tội thất cổ tự vẫn, hay là bị mưu sát, sợ là chỉ có nữ nhân kia mới biết được.

Đáp ứng Tiểu Nguyệt Nhi đi thả diều rồi thì không thể nuốt lời. Nhưng thời tiết cũng không tốt, mưa dầm kéo dài, chờ thời tiết sáng sủa thì đã là chín ngày sau.

Tiểu Nguyệt Nhi một tay lôi kéo tay nàng, một tay nắm lấy con diều cao hứng nhảy nhót, cùng nàng đi về phía Phóng Ưng đài.

Phóng Ưng đài có cung nữ đang quét tước, thấy các nàng tới thì vội vàng hành lễ sau đó lui sang một bên. Nàng cùng Tiểu Nguyệt Nhi chơi trong chốc lát rồi ngồi uống trà, nhìn Tiểu Nguyệt Nhi hứng thú đạt dào thả diều, nàng cười cười.

Đột nhiên trước mắt có một người quỳ xuống, cung nhân bị kinh động, đề phòng nhìn kẻ đang quỳ trên đất: "Lớn mật, không muốn sống nữa sao, dám va chạm Hoàng Hậu nương nương."

"Nô tỳ biết sai, nô tỳ có chuyện quan trọng muốn bẩm báo Hoàng Hậu nương nương." Cung nữ cúi đầu, thân mình run nhè nhẹ, tựa hồ rất sợ hãi.

Hạ Uyển Chi nhìn nàng ta một cái, nâng nâng tay: "Chuyện gì?"

Cung nữ ngẩng đầu sợ hãi nhìn nàng một cái, lại nhìn các cung nữ nên cạnh nàng, Hạ Uyển Chi minh bạch ý nàng ta, chỉ để lại một vị cung nữ: "Nói đi, có chuyện gì?"

Cung nữ mang biểu tình giãy giụa trong chốc lát, nói: "Lương phi cùng Khang Ninh Vương có gian tình!"

Hạ Uyển Chi khiếp sợ.

Cung nữ sợ nàng không tin, nói: "Lời nô tỳ nói đều là thật, nô tỳ không dám có nửa câu nói dối." Nàng ta than thở khóc lóc: "Nô tỳ là người bên cạnh Liêm Chiêu dung, Liêm Chiêu dung bị Lương phi hại chết, bởi vì chủ tử nhà nô tỳ vô tình phát hiện Lương phi lên giường cùng Khang Ninh Vương, cho nên bị Lương phi thiết kế hại chết."

"Ngay cả Hiền phi cũng đều là Lương phi hại chết, nô tỳ nói vụ gian tình cho Hiền phi, ai biết Hiền phi cũng không phải đối thủ của nàng ta." Nàng nói: "Nước thuốc trong tay Hiền phi là Lương phi đưa qua, là nàng ta nói Hoàng Hậu nương nương hạ độc thù với Hiền phi, Hiền phi là bị lợi dụng."

"Người nói đều là sự thật?" Ngăn chặn phần nộ trong lòng, nhìn kỹ người trước mắt, đúng là tâm phúc của Liêm Chiêu dung.

"Nếu nô tỳ có nửa câu nói dối, liền bị thiên lôi đánh chết, vĩnh viễn không siêu sinh!"

"Nếu như thế, bốn cung đã biết!" Nàng cười lạnh, xem ra nàng không thể đợi thêm nữa, bao năm nay nàng vẫn quá mềm lòng với Lâm Huệ, không nghĩ tới nàng ta đã tư thông cùng Khang Ninh Vương. Nói như vậy, khẳng định chuyện hành thích không tránh khỏi có liên quan tới nàng ta.

"Hoàng Hậu làm sao vậy?" Tề Diệp nhìn Hạ Uyển Chi xuất thần, hỏi.

"Thần thiếp không có việc gì." Nàng hoàn hồn, cười cười với hấn, nhìn sắc trời không còn sớm, phân phó cung nhân chuẩn bị đồ ăn, lại bảo bọn họ gọi đám Tiểu Thái Tử tới, rửa tay dùng bữa.

Đại khái là nàng che dấu quá tốt, Tề Diệp vẫn chưa hỏi nhiều, mà là sững nịch nhìn Tiểu Nguyệt Nhi đã cầm đuũa thành thạo dùng bữa, cũng không cần bà vú đút nữa.

Chuyện lớn như vậy Hạ Uyển Chi không có khả năng tin vào lời nói một bên của cung nữ kia. Nàng cho người âm thầm lưu ý động tĩnh của Lâm Huệ cùng Khang Ninh Vương, muốn chứng thực xem giữa bọn họ có phải có gian tình như lời cung nữ kia hay không.

Qua nửa tháng, người theo dõi đã có tin tức, nói là nhận được tin mật từ trong tay một vị tiểu thái giám. Hạ Bích trình lên cho nàng xem, nàng mở trang giấy ra, nhìn nét chữ quen thuộc, cười lạnh một tiếng: "Thì ra là sự thật."

"Nương nương, có muốn nói cho Hoàng Thượng biết hay không?" Hạ Bích đã khỏi hấn, hiện giờ đã quay lại làm việc, tình dường hơn một tháng, nàng mượt mà hơn không ít.

"Đương nhiên!" Hạ Uyển Chi nhìn lướt qua thư từ, nói: "Nghe nói trong cung có người bắt chước nét chữ rất giống thật?"

"Vâng!" Hạ Bích hiểu rõ, nói: "Nương nương muốn viết cái gì, nô tỳ lập tức cho người sao chép."

Hạ Uyển Chi gật đầu, tự viết mấy câu giao cho Hạ Bích, sai người bắt chước nét chữ của Lâm Huệ, viết một phong thư đưa cho Khang Ninh Vương. Nàng muốn làm cho bọn họ thân bại danh liệt, tội danh rõ ràng.

Khang Ninh Vương nghe nói trong cung đưa tin tới, vẫy vẫy tay bảo vũ cơ lui xuống, lười nhác mở ra xem, cười lạnh một chút. Tờ giấy trong tay bị hấn vò nát vứt trên mặt đất: "Nữ nhân này càng ngày càng không biết tốt xấu, dám sai bảo bốn vương."

Mặc dù như thế, Khang Ninh Vương vẫn kiên nhẫn viết một phong thư cho người đưa trở về. Dù sao nữ nhân kia còn có một chút tác dụng, tạm thời hấn vẫn không thể trở mặt với nàng ta được.

Cung nhân đưa tin cho Khang Ninh Vương đi theo xe ngựa mua sắm vào hoàng cung, lại không đi chỗ Lâm Huệ trước, mà chuyển bước chân, tránh ánh mắt người khác để đi đến Chiêu Hoa Cung.

Hạ Uyển Chi xem thư, cười trào phúng. Khang Ninh Vương nói năng tùy tiện, mang theo đùa giỡn nói là rất nhớ Lâm Huệ. Rõ là có gian tình, không cần nói cũng biết.

Có điều lời nói miệng không bằng không chứng, cho dù giữa họ có thư từ lui tới cũng khó mà vạch mặt. Cho nên, nàng muốn trình diễn một màn có cả nhân chứng vật chứng đầy đủ, để xem bọn họ còn giáo biện thế nào.

Liên hệ với Lãnh Cung

www.facebook.com/truyencungdau

www.wattpad.com/hoihamdau

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 177

Edit: Huệ Hoàng hậu

Beta: Rine Đức phi

Ngày sinh nhật Thái phi, Hạ Uyển Chi phân phó tổ chức thật náo nhiệt, vương công đại thần, hoàng thân quốc thích đều tiến cung chúc mừng. Thái phi mặc cung trang, trang điểm tỉ mỉ, thoát nhìn ung dung hoa quý, tràn đầy khí chất.

Thái Hậu nói là thân mình không khoẻ nên không tham dự, Hạ Uyển Chi sai Hạ Bích đi thăm hỏi vài câu, nàng vẫn chưa đến. Thái Hậu không xuất hiện còn tốt hơn, miễn cho nàng nhìn thấy mà ngột ngạt.

Ngự hoa viên đặc biệt náo nhiệt, nàng nhìn Khang Ninh Vương tiến lên chúc thọ Thái phi, khóe miệng ngậm một tia cười nhạt như có như không, ánh mắt đảo qua Lâm Huệ, thấy nàng ta đang nhìn chăm chăm Khang Ninh Vương. Phát hiện ánh mắt nàng, Huệ nhìn lại đây, Hạ Uyển Chi khinh thường nhìn nàng ta một cái rồi thu hồi ánh mắt.

Lâm Huệ tức giận đến siết chặt nắm tay, thầm nghĩ về sau người đừng để rơi vào trong tay ta.

Yến hội náo nhiệt cả một ngày, buổi tối ở Ngự hoa viên nghe hí khúc, đèn lồng treo khắp mọi nơi, sáng tỏ giống như ban ngày.

Nàng đang lau miệng cho Tiểu Nguyệt Nhi, đột nhiên Hạ Bích nói nhỏ bên tai nàng: "Nương nương, Lương phi rồi đi rồi."

Nàng gật gù đầu, ánh mắt nhìn thoáng qua Khang Ninh Vương, thấy hắn đang cùng đại thần ăn uống linh đình, tựa hồ không lưu ý Lâm Huệ rồi đi, nàng thu hồi ánh mắt, chờ bọn họ sa lưới.

Quả nhiên, Khang Ninh Vương cùng các đại thần nói nói cười cười trong chốc lát liền thần nhiên đứng dậy rồi đi, nàng liếc mắt ý bảo Hạ Bích đi theo sau nhìn xem.

Hạ Bích gật gù đầu, lặng lẽ theo sau.

Nửa buổi, Hạ Bích trở lại bên người, nói nhỏ: "Nương nương, đã thành."

Nàng cười cười: "Đã biết, cho người chờ, đợi lát nữa xem tuồng hay."

"Vâng!" Hạ Bích sung sướng gật đầu.

Hạ Uyển Chi nhìn về phía Tề Diệp, nói: "Hoàng Thượng, đêm nay phong cảnh không tệ, không bằng ra ngoài đi dạo một chút?"

Hiếm khi nàng có hứng thú như vậy, sao Tề Diệp có thể cự tuyệt, cười gật đầu. Nàng bảo bà vú chăm sóc ba hài tử, nàng cùng Tề Diệp rồi đi.

Rời khỏi Ngự hoa viên âm ỉ phồn hoa, bước đi trên con đường an tĩnh, gió đêm nhẹ nhàng thổi qua rất mát. Hai người trầm mặc đi trong chốc lát, tay nàng liền bị một bàn tay to ấm áp giữ chặt: "Uyển Nhi có chuyện gì muốn nói với trẫm phải không?"

Nàng dừng bước chân, ngửa đầu nhìn hắn, chậm rãi gật đầu: "Vâng, đợi lát nữa thần thiếp muốn dẫn Hoàng Thượng đi xem một thứ."

"À!" Hắn không thêm đề ý gật gù đầu.

Đoàn người từ từ đi đến vùng hẻo lánh gần lãnh cung, Thái Vi đang canh gác thấy bọn họ đi tới, hoảng hồn thất sắc: "Nương nương..."

Lời còn chưa dứt đã bị cung nhân che miệng không cho lên tiếng, đồng thời, cửa phòng đóng chặt bị đẩy ra, hai người đang trầm mặc hôn môi bị kinh sợ. Khi thấy rõ người tới, hai người sợ tới mức vội vàng tách ra, chỉ là muốn giải biện đã không còn kịp rồi, bọn họ đã nhìn thấy rõ ràng.

Tề Diệp trầm khuôn mặt, vừa thấy bộ dáng bọn họ liền biết chuyện gì xảy ra, hắn thật không nghĩ tới một kẻ, hai kẻ, rồi ba kẻ phản bội hắn, trát bùn lên mặt hắn.

Khang Ninh Vương thấy sắc mặt Tề Diệp không tốt, trong lòng hoảng sợ, trầm mặc không nói, liếc nhìn Lâm Huệ sắc mặt tái nhợt, đột nhiên hắn quỳ trên mặt đất: "Hoàng Thượng thứ tội, thần đệ chưa hề làm gì, là Lương phi câu dẫn thần đệ."

Lâm Huệ cho rằng chính mình nghe lầm, kinh ngạc nhìn người trước mắt.

Khang Ninh Vương tiếp tục nói: "Hoàng Thượng mình giám, cho dù thần đệ có mười lá gan cũng không dám vọng tưởng, đều là Lương phi không biết liêm sỉ..."

"Người ngâm máu phun người!" Lâm Huệ không nghĩ tới hắn sẽ như thế, thế nhưng lại đổ hết tội danh lên người nàng.

"Hoàng Thượng, thần thiếp oan uổng!"

"Hừ, có phải oan uổng hay không trẫm tự có mắt nhìn." Hắn cười lạnh: "Các người dám làm ra chuyện như thế, trẫm nhất định sẽ không tha."

"Người tới, nhốt bọn chúng vào thiên lao!"

Ra lệnh một tiếng, cung nhân tiến lên trói bọn họ lại. Khang Ninh Vương tính giãy giụa, rồi vẫn trầm mặc, nơi này là hoàng cung, hắn không có chuẩn bị, tay không cần bản đầu không lại, hiện giờ quan trọng nhất chính là lưu lại một cái mệnh.

"Hoàng Thượng, Hoàng Thượng, thần đệ chưa làm gì cả, Hoàng Thượng phải tin tưởng thần đệ..."

Không đợi hắn nói xong, Lâm Huệ cười lạnh: "Thì ra người là loại tiểu nhân dễ tiện này!"

Khang Ninh Vương mất lạnh nhìn nàng, giật gù miệng. Lâm Huệ nhìn rõ ràng, sắc mặt trắng nhợt, tức khắc tâm phiền ý loạn. Nghiến răng nghiến lợi: "Người không phải là người!"

Bọn họ bị nhốt vào thiên lao, người biết được cũng không nhiều. Dù sao cũng là người có thân phận, nếu bị truyền ra thì hắn - vị Hoàng đế này cũng rất mất thể diện.

Thái phi nghe tin tức lập tức đi Chiêu Hoa Cung, Tề Diệp đã uống vỡ hai chung trà, nghe nói Thái phi cầu kiến, lập tức nhíu mày: "Không gặp, ai tới cũng không gặp!"

Cung nhân thật cẩn thận lui xuống. Hạ Uyển Chi ở một bên nhìn, chờ hắn phát tiết xong rồi mới tiến lên nhặt từng mảnh từng mảnh nhỏ. Hạ Bích muốn hỗ trợ bị nàng ngăn cản, mảnh nhỏ sắc bén, nàng không cần thận bị cắt một chút, máu tươi thấm ra. Hạ Bích vội vàng băng bó cho nàng.

Tề Diệp nhìn thấy thờ dài, chờ tay nàng được cầm máu xong, hắn hỏi: "Hoàng Hậu biết lâu rồi sao?"

"Không phải!" Nàng nói: "Thần thiếp mới biết được vào một tháng trước."

Nàng sai người dẫn cung nữ kia ra: "Nói hết những gì người biết, Hoàng Thượng sẽ làm chủ cho người."

Cung nữ gật gù đầu bộ dáng biết ơn, nói rõ lai lịch của nàng và việc cùng Liêm Chiêu Dung thấy một màn ở hoa viên, rồi việc chủ tử nàng bị hại chết.

Hắn lắng nghe, mày càng ngày càng nhíu chặt, ăm một tiếng cái bàn chấn động. Hạ Uyển Chi giương mắt nhìn, trên mặt không thể hiện biểu tình gì, vẫy vẫy tay cho cung nữ lui xuống. Nàng ta là người bên cạnh Liêm Chiêu Dung, lời nói có thể đáng tin hơn nàng.

"Hoàng Thượng bớt giận, không đáng vì hai kẻ không liên quan kia mà tổn thương thân mình." Nàng bưng một ly trà đặt ở trong tay hắn. Tề Diệp nhìn nàng một cái, bắt lấy tay nàng thờ dài. Nàng nói: "Thần thiếp vẫn luôn trung tâm với Hoàng Thượng."

"Trẫm biết!" Hắn vui mừng, trên đời ai cũng không thể tin, chỉ có nàng là không phản bội mình.

Thái phi biết, nếu bà không cứu Khang Ninh Vương thì sẽ không có ai tới cứu hắn. Hoàng Thượng không chịu gặp, Thái phi liền quỳ ở trước Chiêu Hoa Cung. Tề Diệp nghe xong vẫn không tỏ vẻ gì, bảo Hạ Uyển Chi nghỉ ngơi cho tốt, hắn muốn đi xử trí đôi cầu nam nữ kia.

Cơ hội tốt như vậy, sao Hạ Uyển Chi lại bỏ qua, nói muốn đi cùng. Tề Diệp nghĩ nghĩ, cuối cùng đáp ứng nàng.

Thiên lao ẩm ướt âm u, đi vào liền có một mùi gay mũi xộc tới, khiến người ta muốn nôn ra.

Khang Ninh Vương cùng Lâm Huệ bị giam giữ tách biệt. Khang Ninh Vương thấy bọn họ đã đến, vội vàng cầu tình, hơn nữa đẩy tất cả trách nhiệm lên đầu Lâm Huệ. Đột nhiên nàng cảm thấy Lâm Huệ thật đáng thương, thế nhưng lại vì một nam nhân không chịu trách nhiệm mà làm chuyện gièm pha.

Tề Diệp lạnh lùng nhìn Khang Ninh Vương, sai người mở cửa lao, hẳn tự mình đi vào, bảo Hạ Uyển Chi đi ra ngoài. Nàng nghe lời rồi đi, có điều nàng không đi ra ngoài, mà đi đến nơi nhốt Lâm Huệ.

Đi vài bước liền nghe thấy tiếng kêu thảm, cùng với tiếng roi dừng ở trên người, da đầu tê rần, nàng biết đó là cái gì. Bước chân không ngừng lại, tiếp tục đi tới.

Nghe thấy động tĩnh, Lâm Huệ ngẩng lên đối diện với nàng, biểu tình cười nhạt: "Chắc ngươi rất đặc ý?"

"Không sai!"

"Có phải là ngươi động tay động chân hay không?" Nhớ tới thủ đoạn mình dùng để đối phó Liêm Chiêu dung, làm sao cũng không nghĩ đến nó sẽ lặp lại trên người mình, hơn nữa còn là vạn kiếp bất phục.

Sự tình bại lộ, nàng biết cơ hội sống sót rất ít. Nếu Lâm gia không bị liên lụy đã là không tệ rồi. Chi là nàng luyện tểc Ngũ hoàng tử, hài tử mà nàng yêu thương, nàng muốn nhìn thấy hắn lớn lên, nhìn hắn trưởng thành, nhìn hắn ngồi vào ngôi vị Hoàng đế...

Chi là... Nàng biết hết thảy đều là hy vọng xa vời.

"Đứng!"

"Lẽ ra ta nên biết không thể để lại nữ nhân kia!" Lâm Huệ cười nhạt: "Ta hận ngươi, hận không thể khiến ngươi chết đi!"

"Ta biết!" Hạ Uyển Chi lạnh nhạt nói: "Ta cũng hận không thể khiến ngươi chết đi. Có điều là bị tra tấn đến sống không bằng chết."

"Ha ha, hiện tại ngươi vui rồi. Ta cũng không sống được nữa, đều là do ngươi ban tặng. Nếu không phải ngươi, ta sẽ không quá thê thảm như vậy!" Nàng hỏi: "Rốt cuộc ta đã làm sai cái gì, khiến ngươi nhắm vào ta như thế?"

"Ngươi không cần biết!" Nàng không nên mềm lòng, nếu đã biết sẽ phát sinh nhiều chuyện như vậy thì ngay khi trọng sinh lại nên diệt trừ nàng ta luôn, nếu không cũng sẽ không phải chịu khổ nhiều như thế.

"Đừng vậy, ta không cần biết. Dù ta đã chết, cũng sẽ nguyên rủa ngươi không chết từ tế, tất cả đều là do ngươi tạo nên." Lâm Huệ căm hận: "Là ngươi hại chết hài tử của ta!"

"Phải!" Nàng gật đầu.

"Là ngươi tranh ân sủng của ta!"

"Là ngươi không đủ bản lĩnh!" Nàng lạnh nhạt nói.

"Là ngươi giở thủ đoạn!" Nhìn thoáng qua phía sau nàng, Lâm Huệ nói: "Ngươi vì tranh sủng, hại chết nhiều người như vậy, chẳng lẽ ngươi không sợ các nàng sẽ tìm ngươi?"

"Thực phi, Hoàng Hậu, Triệu tu nghi, Chu Tiếp dư... Các nàng đều là ngươi hại chết. Ngay cả Triệu Tĩnh Di đều là ngươi giở thủ đoạn, trên tay ngươi dính nhiều mạng người như vậy, ngươi không lo sợ sẽ phải xuống địa ngục sao?"

"Không cần ngươi lo lắng!" Nàng nói: "Người sắp chết, biết quá nhiều cũng vô dụng."

"Phải không?" Lâm Huệ nhìn người phía sau nàng, cười nói: "Yên tâm, dù ta đã chết, cũng sẽ chờ ngươi trên đường xuống hoàng tuyền." Dứt lời nàng quỳ trên mặt đất: "Hoàng Thượng, là thần thiếp cầu dẫn Khang Ninh Vương!"

Hạ Uyển Chi quay đầu lại, liền thấy Tề Diệp sắc mặt bình tĩnh nhìn chằm chằm nàng, nhìn không ra cảm xúc trên mặt hắn. Nàng có chút lo sợ bất an, há miệng thờ dốc muốn nói cái gì lại một câu cũng không nói nên lời.

Không biết hắn đã đứng phía sau bao lâu, nhìn biểu tình đó khẳng định là nghe được không ít.

Nàng biết, nàng mặc kệ Lâm Huệ nói, không ngờ tới cuối cùng vẫn là bị nàng ta cắn một ngụm.

Tề Diệp lẳng lặng nhìn nàng trong chốc lát, khóe mắt cũng không ngó qua Lâm Huệ một cái, xoay người liền rời đi: "Biếm đi phong hào Lương phi, ban hoá hình*!"

*thiêu chết

Cả người Lâm Huệ run lên, chịu hoá hình, nàng sẽ tan thành tro bụi.

Nàng cười cười, quỳ trên mặt đất: "Tạ Hoàng Thượng thành toàn!" Nhìn bóng dáng đi xa, nàng chậm rãi đứng dậy: "Dù ta đã chết, ngươi cũng đừng mong an ổn. Chính miệng ngươi thừa nhận ngươi hại chết nhiều người như vậy, ha ha, Hạ Uyển Chi, ngươi chết chắc rồi. Yên tâm, ở cầu Nại Hà đợi chưa thấy ngươi ta sẽ không qua, ngươi phải nhanh nhanh một chút."

"Vậy cứ chờ xem." Nàng ném lại một câu, biểu tình nhàn nhạt rồi đi, không muốn làm nàng ta quá đắc ý, trong lòng lại càng thêm bất an.

Ra khỏi thiên lao, nàng hỏi cung nhân: "Hoàng Thượng đâu?"

"Đi Ngọc Long Điện ạ!" Cung nhân bẩm lại.

Nàng vội vàng muốn đến Ngọc Long Điện, đi được vài bước lại ngừng, giây giụa một chút, nàng quay đầu trở về Chiêu Hoa Cung.

Bọn Tiểu Thái Tử đã nghỉ ngơi, cung điện thấp đèn lồng, xung quanh sáng ngời. Nhìn bóng dáng kia ở trên mặt đất, tâm tình nàng trầm trọng. Thái phi còn quỳ gối trước cửa cung, thấy nàng trở về, cầu xin nàng: "Cầu Hoàng Hậu nương nương đại phát từ bi, cứu Khang Ninh Vương!"

"Là hắn gieo gió gặt bão!" Trong lòng nàng đang có một đồng phiến nào, sao lại còn quan tâm đến sống chết của Khang Ninh Vương, hơn nữa, hắn bị trừng phạt là đúng tội.

Liên hệ với Lãnh Cung

Chương 178

Edit: Huệ Hoàng hậu

Beta: Rine Đức phi

Một đêm trằn trọc khó ngủ, khi tỉnh lại trời đã sáng rõ.

Hạ Bích nghe thấy động tĩnh tiến vào hầu hạ: "Nurong nurong tỉnh rồi ạ?"

Hạ Bích hầu hạ nàng trang điểm rửa mặt, đại khái tối hôm qua không ngủ ngon nên đầu choáng váng lảng lảng: "Hoàng Thượng có lại đây không?"

"Không có!" Hạ Bích thật cẩn thận nhìn nàng một cái rồi trả lời.

Nàng lập tức thất vọng, biết hôm qua nói chuyện cùng Lâm Huệ hấn đã nghe thấy được, cũng biết cái chết của Hoàng Hậu cùng mấy người Thục phi có quan hệ với mình. Có phải hấn đang cảm thấy mình tàn nhẫn độc ác, không thể tha thứ hay không?

Nghĩ đến liền sầu não, cảm thấy không muốn ăn uống, bảo Hạ Bích dọn đồ ăn sáng xuống.

Đang xuất thần thì Tiểu Nguyệt Nhi tới tìm nàng, Hạ Uyển Chi miễn cưỡng nhắc lên tinh thần dạy dỗ Tiểu Nguyệt Nhi đọc sách viết chữ.

Bữa trưa hấn cũng không xuất hiện, nàng hơi thấp thòm, bảo Hạ Bích đi hỏi thăm một chút. Nghe nói là Tề Diệp ở mã trường, nàng giãy giụa một chút, nắm tay Tiểu Nguyệt Nhi đi cùng.

Còn chưa đi đến mã trường, Thái phi đã nghe tiếng chạy tới chặn đường nàng. Bà ta không màng thân phận quý xuống trước mặt nàng: "Hoàng Hậu, cầu người cứu Khang Ninh Vương."

"Đứng lên đi, Khang Ninh Vương làm ra chuyện tội ác tày trời như vậy, dù là bổn cung cầu tình cũng không có khả năng được tha thứ, Thái phi đừng uống phí tâm tư." Nói rồi nàng lôi kéo Tiểu Nguyệt Nhi rời đi.

Thái phi bất lấy làm lạ, nàng không buông: "Hoàng Hậu, người cũng có hải tử, cầu người nhìn vào tâm tư một người làm nurong, chỉ cần có thể giữ lại cho hấn một mạng, bổn phi làm trâu làm ngựa đều sẽ báo đáp ân tình của Hoàng Hậu."

"Không muốn Khang Ninh Vương bị chết thê thảm thì tốt nhất buông tay ra." Nàng không vui nhún mày.

Thái phi nghe ra ý tứ nàng, dùng một chút rồi buông ra, mặt xám như tro tàn, trên mặt toàn là phẫn nộ: "Hoàng Hậu nhẫn tâm vậy sao?"

"So với Khang Ninh Vương, cũng chỉ là chín trâu mất sợi lông*!" Nàng hất tay Thái phi ra, mang theo Tiểu Nguyệt Nhi thông thả ung dung rời đi.

* ý nói so ra không đáng gì

Thái phi nhìn thân ảnh rời đi không chút do dự, trên mặt một giọt rồi một giọt nước mắt lăn xuống.

Ở mã trường không có nhiều người, nàng đi vào liền thấy được thân ảnh ở nơi xa. Tề Diệp cười tuấn mã chạy như bay, hấn chạy vòng quanh trong sân. Từ rất xa chạy tới, thấy nàng thì nét mặt hơi đổi, ánh mắt chưa kịp đối diện với nàng liền dời xuống trên người Tiểu Nguyệt Nhi. Nàng lấy lòng treo một nụ cười xấu hổ ở trên mặt.

Tự mình an ủi trong chốc lát, nàng lôi kéo Tiểu Nguyệt Nhi đứng ở trong đình nhìn hấn cười ngựa. Nửa buổi, có vẻ hấn đã chạy mệt mới giữ chặt dây cương dừng lại. Quang Thuận nâng khăn tay đưa cho Hạ Uyển Chi. Nàng hiểu ý tiếp nhận lấy, chuẩn bị lau mồ hôi cho hấn. Tay nàng còn chưa đề sát vào, liền thấy hấn nghiêng đầu trốn tránh, phảng phất như không thấy, hấn tự móc khăn tay ra lau mồ hôi, may mà khăn tay vẫn là cái nàng theo.

Nàng xấu hổ thu hồi tay, nắm chiếc khăn ẩm áp không biết nên làm cái gì bây giờ.

Tề Diệp lau mặt rửa tay xong đang muốn uống trà, Hạ Uyển Chi bung một ly trà ấm đưa lên, hấn cũng không thèm nhìn tới nàng, không vui nói với Quang Thuận công công: "Thất thần làm cái gì, mau dâng trà!"

Nói rồi đi ngang qua nàng, ngồi xuống ghế đá. Tiểu Nguyệt Nhi không lưu ý không khí quý dị giữa bọn họ, cười hi hi đi theo hấn. Tề Diệp vẫn sùng ái con bé như vậy, ôm nó để cho ngồi ở trên đùi, lấy mấy miếng điểm tâm cho nó ăn.

Quang Thuận công công thật cẩn thận liếc nhìn Hạ Uyển Chi một cái, không dám chậm trễ, vội vàng rót một ly trà cho hấn.

Hạ Uyển Chi bung ly trà đứng trong chốc lát, cảm thấy trong lòng chua xót, lại không muốn thất thố ở trước mặt hấn, nàng hít vào một hơi, áp xuống túi thân trong lòng, nói với hấn: "Nếu không có việc gì, thần thiếp không quấy rầy Hoàng Thượng."

Tề Diệp nghe không nói gì, cũng không nhìn nàng.

Nàng đợi trong chốc lát, mấp máy miệng. Hấn chán ghét mình như vậy, nhìn một cái cũng là dư thừa, nói một câu cũng là phiền chán sao?

Nghĩ vậy, tìm nàng nhói đau, nàng cảm thấy mệt mỏi vô cùng.

Nàng vẫy vẫy tay gọi Tiểu Nguyệt Nhi. Tiểu Nguyệt Nhi đang ăn vui vẻ, lại muốn ở cạnh phụ hoàng, không muốn đi cùng nàng, lắc lắc đầu.

Hạ Uyển Chi không cưỡng cầu, cúi người hành lễ xong liền rời đi, thân ảnh nàng mang theo chút yếu đuối mong manh, chút mất mát cô độc.

Thẳng đến khi thân ảnh kia đi khuất, Tề Diệp mới thu hồi ánh mắt, trong lòng cảm thấy không dễ chịu. Có vẻ Tiểu Nguyệt Nhi phát hiện, ngựa đầu mở to đôi mắt long lanh, nghi hoặc nhìn hấn.

Hắn sờ sờ mặt con bé, lật một trái quýt thơm ngọt mong nước cho nó ăn, nhìn bộ dáng đáng yêu của con bé, hắn có chút đau lòng.

Quang Thuận công công trầm mặc trong chốc lát, nói: "Hoàng Thượng. Cho dù Hoàng Hậu có sai, cũng là vì Hoàng Thượng, mới vừa rồi nô tài thấy Hoàng Hậu như sắp khóc."

"Lắm miệng!" Hắn nhủ mảy, Quang Thuận công công vội vàng im miệng.

Một lát sau, hắn lại không yên tâm hỏi: "Thật sự khóc sao?"

"Vâng!" Quang Thuận sùng sốt một chút mới phản ứng lại người hắn đang hỏi là ai.

"Hoàng Hậu là người thiện tâm, không phải Hoàng Thượng luôn biết rõ sao? Nếu nương nương làm ra việc đã thương người, vậy xét về tình cũng có thể tha thứ. Nô tài nhìn ra được Hoàng Hậu toàn tâm toàn ý với Hoàng Thượng, nếu không cũng sẽ không có nhiều lần không màng nguy hiểm mà cứu Hoàng Thượng..."

"Người thành người của Hoàng Hậu từ khi nào?"

"Hoàng Thượng minh giám!" Quang Thuận công công sợ hãi nói: "Mạng này của nô tài là của Hoàng Thượng, tâm cũng là của Hoàng Thượng, người càng là của Hoàng Thượng!"

Tề Diệp bị một phen thê thốt buồn nôn của hắn nói đến toàn thân tê dại, nhủ nhủ mảy, trong lòng có chút hối hận, có vẻ đã quá lạnh nhạt với nàng.

Chi là... Hắn vẫn luôn cho rằng nàng không phải như những nữ nhân đó, vì tranh sủng mà tàn nhẫn độc ác, tâm cơ lòng dạ. Nhưng không ngờ đến nhiều người chết như vậy đều có liên quan với nàng, nhất thời hắn hơi khó tiếp thu được.

Cho nên hắn không biết nên đối diện với nàng ra sao. Tất nhiên, hắn không đành lòng trách phạt nàng.

Hạ Uyển Chi mang tâm sự nặng nề trở về, ngồi một lát, nàng lại ra khỏi Chiêu Hoa Cung lần nữa.

Cửa lao bị mở ra, thiên lao vẫn luôn âm u và mang theo mùi vị gay mũi như thế.

Nghe thấy động tĩnh, Lâm Huệ ngừng đầu nhìn lên, thấy Hạ Uyển Chi hoa lệ xuất hiện ở trước mắt, nàng không hề ngạc nhiên: "Như thế nào, gấp không chờ nổi, muốn đưa tiễn ta một đoạn đường?" Nàng cười nói: "Yên tâm, dù hiện tại không thể làm gì người, nhưng hóa thành quỷ ta cũng sẽ không buông tha người."

"Vậy cứ chờ xem thôi!" Nàng gợn tay ý bảo, cai ngục vội vàng mở cửa ra, hai cung nhân tiến lên giữ chặt Lâm Huệ, nàng quăng qua một cái bạt tay, mặt Lâm Huệ tức khắc đau đến chết lặng, nếm thấy mùi máu tươi, nàng ta lại không hề bụng cười cười. Nụ cười kia làm người ngơ ngác, Hạ Uyển Chi phát tiết liên quăng thêm mấy cái tát, lòng bàn tay nóng rát, mà mặt Lâm Huệ cũng đã sưng đỏ.

"Người cho rằng người chết thì được giải thoát rồi sao?" Hạ Uyển Chi cười nói: "Ngũ hoàng tử còn nhỏ, ở cái hậu cung này không có ai che chở, người cảm thấy hắn còn có thể khỏe mạnh trưởng thành?"

"Hắn là hoàng tử, người sẽ không dám làm gì hắn." Lâm Huệ sợ hãi, nhìn chằm chằm nàng nói: "Nếu Hoàng Thượng biết sẽ không bỏ qua cho người."

"Người cảm thấy bốn cung sẽ ngu ngốc để Hoàng Thượng biết được?" Nghĩ tới cái gì, nàng cười nói: "Có điều nếu Hoàng Thượng biết Ngũ hoàng tử không phải huyết mạch của mình, chỉ sợ Ngũ hoàng tử rất nhanh sẽ đi cùng người."

"Người nói cái gì ta nghe không hiểu!" Lâm Huệ kinh hãi.

"Thật không hiểu hay là giả vờ không hiểu chỉ có chính người biết." Nàng khinh miệt nói: "Không nghĩ tới các người còn sinh hạ ra cả nghiệt chủng, lại dám giả danh hoàng tử, làm lẫn lộn huyết mạch hoàng thất. Nếu bị Hoàng Thượng biết được, chỉ sợ Ngũ hoàng tử không còn thấy được ánh mặt trời ngày mai."

"Ngũ hoàng tử là cốt nhục của Hoàng Thượng!" Lâm Huệ toàn thân phát run, lại vẫn kiên trì nói.

"Phải không?" Nàng cười nói: "Chỉ cần lấy máu nhận thân, liền biết có phải là cốt nhục của Hoàng Thượng hay không. Có lẽ Hoàng Thượng rất nguyên ý lấy máu nhận thân, rốt cuộc thì chuyện huyết mạch luôn phải thật trọng."

Nhìn thân ảnh nàng rời đi, tâm Lâm Huệ như đao cắt, tức khắc luống cuống tay chân, tuyệt vọng mà bất lực, vội vàng gào lên trước khi thân ảnh của nàng biến mất: "Hạ Uyển Chi, ta sai rồi!"

"Cái gì?" Nàng cười đắc ý, quay đầu nhìn người trước mắt: "Bốn cung không nghe thấy."

Lâm Huệ cắn cắn môi, nghĩ đến Ngũ hoàng tử đáng yêu, nàng chậm rãi quý xuống, tuy không tình nguyện, lại không đành lòng để hài tử bị thương: "Muốn chém muốn giết, muốn làm gì cũng được, chỉ cầu người buông tha cho Ngũ hoàng tử, hắn vô tội."

"Vì sao phải giúp người? Hắn chính là nghiệt chủng không nên tồn tại!"

"Hắn không phải nghiệt chủng!"

"Ồ! Không phải nghiệt chủng thì là cái gì?" Hạ Uyển Chi bật cười: "Nếu Hoàng Thượng biết Ngũ hoàng tử không phải cốt nhục của mình, người nói Ngũ hoàng tử là cái gì?"

"Ta biết, đều là ta sai, cầu người nể tình trước kia, đừng thương tổn đến hắn. Người có bất mãn gì cứ trút lên ta là được rồi." Nàng thỏa hiệp, biết mình chắc chắn sẽ chết, nhưng nàng không yên tâm Ngũ hoàng tử, đó chính là hài tử nàng hoài thai mười tháng sinh hạ, nàng còn muốn nhìn hắn trưởng thành, chỉ là cái nguyện vọng nho nhỏ này không bao giờ có thể thực hiện được.

"Nể tình quan hệ trước đây?" Nàng cười khê: "Chúng ta còn có tình cảm gì để nói sao? Khi người muốn đẩy bốn cung vào chỗ chết, khi người muốn mưu hại bốn cung, người có bao giờ nghĩ đến tình cảm trước kia?"

Lâm Huệ tái mặt, cầu xin nhìn nàng: "Ta biết, trước kia đều là ta quá hồ đồ mới có thể làm ra sự tình như vậy. Ta không hy vọng người có thể tha thứ, chỉ hy vọng người có thể buông tha hài tử của ta. Hắn là vô tội, cầu người, Uyển Nhi!"

"Một câu Uyển Nhi có thể cứu lấy một cái mạng người, người nghĩ thật quá dễ dàng." Nàng cười lạnh.

"Ta biết!" Lâm Huệ nhìn nàng, đột nhiên cười: "Người nói xem sao chúng ta lại biến thành như vậy, nếu không tiến cung thì tốt rồi, Uyển Nhi, mấy năm nay xác thật ta đã làm nhiều chuyện có lỗi với người, nhưng người cũng thương tổn ta, chuyện cũ không nên nhắc lại, hôm nay, ta liền cầu người bỏ qua cho hài tử của ta, cầu người!"

Dứt lời, không đợi nàng phản ứng lại, Lâm Huệ đâm đầu vào vách tường đá, ngay sau đó phát ra âm thanh va chạm.

Hạ Uyển Chi bị dọa sợ, lao đảo lui về phía sau hai bước, Hạ Bích đỡ nàng đứng vững. Thân mình mảnh khảnh của Lâm Huệ đưa lưng về phía nàng chậm rãi sụp ló. Nàng ta ngã xuống mặt đất trái đầy rom rạ, máu tươi nhuộm đỏ gương mặt tái nhợt, hai mắt nhìn chằm chằm nàng: "Tất cả đều là ta sai, Uyển Nhi, cầu người tha Ngũ hoàng tử... Hắn... Hắn chỉ là một hài tử vô tội... Cầu..."

Lâm Huệ cố sức vươn tay về phía nàng, tựa hồ muốn giữ chặt nàng, hy vọng nàng đáp ứng tâm nguyện của mình trước khi chết.

Hạ Uyển Chi đột nhiên nhớ tới khi còn nhỏ, quan hệ hai nhà rất tốt, các nàng thường xuyên qua chơi. Khi đó, các nàng đều không hề có ý xấu. Có điều hoàng cung là cái nơi thực sự nhuốm bẩn con người, các nàng đều bị nhiễm đủ màu sắc của danh lợi, ân sủng, vinh hoa, phú quý, còn có... Dục vọng!

Nàng gầy gù một chút, buông nắm tay ra, gật gật đầu: "Yên tâm, bổn cung không có tàn nhẫn như vậy."

Nghe thấy lời nói đó, nàng ta đột nhiên nhẹ nhàng thở ra, không màng máu tươi chảy xuôi, cong cong khóe miệng, chậm rãi cười với nàng. Rốt cuộc nàng có thể buông tha cho mình, Lâm Huệ cảm thấy thật nhẹ nhàng, cảm thấy chính mình như muốn bay lên tới, rất nhẹ rất nhẹ...

Nhìn tay nàng ta rũ xuống, Hạ Uyển Chi dời mắt, chậm rãi hít vào một hơi, trong lòng có chút rầu rĩ. Nàng hẳn là cực kỳ hận Lâm Huệ, nhưng vì sao nhìn nàng ta chết, nàng chẳng những không vui sướng, ngược lại còn có chút khổ sở....

Cung nhân xem xét hơi thở, bẩm báo: "Nương nương, người đã tắt thở."

"Ừ, đến báo cho Hoàng Thượng đi!" Nàng không hề nhìn lại người trên mặt đất, bước chân nặng nề đi ra ngoài. Ánh mặt trời rất chói chang, bị khóa mắt, nàng hơi hơi nhắm lại, đứng ở dưới ánh mặt trời mà vẫn cảm thấy lạnh.

"Nương nương, không có việc gì chứ?" Thấy nàng không nói, sắc mặt có chút tái nhợt, Hạ Bích hỏi.

"Bổn cung không có việc gì." Nàng lắc đầu.

Trở lại Chiêu Hoa Cung, Tiểu Nguyệt Nhi liền vây quanh nàng, một đôi mắt to tròn nhìn chăm chăm nàng. Nàng mỉm cười sờ sờ đầu Tiểu Nguyệt Nhi, thấy con bé mồ hôi đầy đầu, nàng bảo bà vú mang nó đi rửa mặt một chút.

Nàng thay cung trang, tháo trang sức nặng nề trên người xuống. Hạ Bích biết trong lòng nàng không thoải mái, liền dùng lược ngà chải đầu cho nàng. Nàng cảm thấy thoải mái hơn không ít, nhắm hai mắt lại muốn nghỉ ngơi một lát.

Cung nhân đột nhiên thông báo làm nàng tỉnh lại: "Nương nương, Hoàng Thượng tới!"

Hạ Bích vội vàng trang điểm chải chuốt cho nàng, nàng lại vẫy vẫy tay ý bảo không cần sốt ruột, vẫn một cái kiểu đơn giản rồi đi ra ngoài.

Rèm châu leng keng vang vài tiếng, nàng đi ra ngoài liền thấy Tề Diệp ngồi ở nơi hắt vầng sáng, nghe thấy thanh âm ngược mắt nhìn lại đây, mặt không có cảm xúc, ánh mắt nhàn nhạt.

Thấy thế, trong lòng nàng hiểu rõ, chậm rãi tiến lên hành lễ. Nếu là bình thường, nàng còn chưa hành lễ hẳn liền sẽ bảo nàng đứng dậy, lần này nàng hành lễ lại không nghe thấy hắt mồm miệng, chỉ phải duy trì tư thế hành lễ bất động.

Nàng biết, hẳn đang tức giận.

Tức giận vì cái gì? Vì Lâm Huệ đã chết sao?

"Nghe nói Lương phi không còn?" Khi nàng kiên trì không nổi nữa, hai chân bắt đầu tê dại, hẳn lên tiếng hỏi.

"Vâng!" Nàng nói: "Là thần thiếp trợ mắt nhìn nàng đắm đầu vào tường."

"Kỳ thật Hoàng Hậu căn bản không cần lo lắng, trẫm đã nói sẽ không tha cho nàng ta, hà tất phải làm dơ đôi tay mình thêm nữa? Người biết đó, trẫm thích người không có tâm cơ, hồn nhiên thiện lương, thật là làm khó người ở trước mặt che giấu tốt như vậy."

Lời hắt nói giống như kiếm nhọn đâm trúng tim nàng, đau đớn khiến người ta không chịu nổi.

"Là thần thiếp làm Hoàng Thượng thất vọng rồi." Nàng nói: "Ồ cái hậu cung này, nếu không có tâm cơ thì thần thiếp đã sớm không còn ở nhân thế. Lương phi nói không sai, Thục phi, Hoàng Hậu, Đức phi, Lệ Phi... Cái chết của các nàng không thể thiếu một tay thần thiếp thêm cùi quật gió..."

Người đang ngồi đột nhiên đứng dậy, một trận gió thổi qua mang theo mùi Long Tiên Hương đặc biệt trên người hắn. Nàng ngửa đầu, nhìn người đang tức giận đến nổi gân xanh, môi mấp máy. Giờ phút này, bàn tay hắn đang giơ cao ở trên cao.

Nàng nhìn hắn, không hề sợ hãi, chỉ chờ bàn tay hắn rơi xuống. Ngay lúc này, không còn gì có thể đau đớn hơn nỗi đau trong lòng nàng.

Tề Diệp động động tay, đột nhiên đập xuống chiếc bàn, chung trà bị chấn động, nảy lên rồi lăn xuống mặt đất. Xoảng một tiếng, nước trà tung tóe. Nàng cúi đầu nhìn vệt nước đã làm ướt lán váy mình.

Tề Diệp nhìn chăm chăm nàng một hồi, hừ lạnh một tiếng rồi phất tay áo rời đi, bước chân kiên định mà quyết tuyệt.

Liên hệ với Lành Cung

www.facebook.com/truyencungdau

www.wattpad.com/hoihamdau

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 179

Edit: Huệ Hoàng hậu

Beta: Rine Đức phi

Tề Diệp vừa đi, Hạ Bích vội vàng đỡ nàng đứng dậy. Nàng vừa cử động thân mình liền cảm thấy hoa mắt, cả người đều đứng không vững, nếu không phải Hạ Bích đỡ, khẳng định đã té ngã.

"Nurong nurong!" Hạ Bích kinh hoàng.

Nàng xua xua tay: "Không sao, đại khái tối hôm qua không nghỉ ngơi tốt, hiện tại ta chớp mắt trong chốc lát là được."

Hạ Bích đỡ nàng đi qua giường nằm, ôm cung trang bị đỡ đi ra ngoài cho cung nhân rửa sạch, khi buông màn giường Hạ Bích nói: "Nô tỳ ở bên ngoài chờ, nurong nurong có chuyện gì cứ việc phân phó."

Nàng lên tiếng đáp, nhắm mắt lại, trong lòng nghẹn ngào.

Khi tỉnh lại liền nghe thấy Hạ Bích nói: "Lương phi bị ghép tội mưu hại Hoàng Thượng, ban chết. Lâm gia cũng phải chịu liên lụy, chỉ có Khang Ninh Vương chưa bị xử trí."

"Ngũ hoàng tử thế nào?"

"Nô tỳ báo bà vú của Ngũ hoàng tử chăm sóc hẩn, nurong nurong yên tâm."

"Ừ!" Nàng rửa mặt chải đầu một phen, nhìn ngoài trời hơi mờ mờ, biết mình đã ngủ được một hồi lâu.

"Đồ ăn đã chuẩn bị tốt, bữa trưa nurong nurong chưa dùng gì, không thể để tổn hại thân mình."

"Đã biết, truyền lên đi." Nghĩ tới cái gì, nàng hỏi: "Hoàng Thượng có nói qua đây dùng bữa không?"

Hạ Bích lắc đầu: "Hoàng Thượng đi qua chỗ Thái Hậu. Hôm nay Thái phi vẫn luôn quỳ gối trước Ngự thư phòng, bị Hoàng Thượng sai người đưa trở về, nói không cho bà ấy ra khỏi cửa nửa bước. Không cho bất luận kẻ nào cầu tình vì Khang Ninh Vương."

"Ừ!" Nàng gật gật đầu.

Trong chốc lát, ba hài tử lục tục tiến vào. Tiểu Nguyệt Nhi thấy nàng liền chạy tới, cái miệng nhỏ mấp máy gọi nàng mẫu hậu, nàng thu liễm cảm xúc, sờ sờ đầu con bé. Hai đứa Tiểu Thái Tử và Tứ hoàng tử quy củ hành lễ xong, Tiểu Thái Tử hưng phấn nói nàng nghe hôm nay học cái gì, được thái phó khen thế nào.

Nhất thời trong điện xôn xao ồn ào hẳn lên. Tiểu Nguyệt Nhi mỉm cười ngồi ở bên người nàng xem Tiểu Thái Tử, Tứ hoàng tử nói chuyện.

Bữa tối nàng ăn cũng không nhiều lắm, không thấy đói bụng, ba hài tử đều thích ăn cá, nàng tự mình lọc xương cho bọn chúng, nhìn chúng ăn thật sự sung sướng.

Ăn xong rửa mặt chải đầu một phen, nàng chơi cùng ba hài tử trong chốc lát, thấy đêm đã khuya, liền báo bà vú mang theo bọn họ đi tắm rửa thay quần áo, chuẩn bị nghỉ ngơi.

Ngủ một buổi trưa, tinh thần nàng cũng không tệ lắm, liền ngồi bên ánh nến thêu hoa, là một chiếc áo ngủ màu vàng kim.

Nến cháy tí tách, bỗng một cơn gió thổi qua, ánh nến tối sầm đi một thoáng. Hạ Bích nghe tiếng gõ mõ canh khuya, nói: "Nurong nurong, không còn sớm nữa, nghỉ ngơi đi thôi." Biết nàng đang đợi người, Hạ Bích tâm tư nặng nề. Đã trễ thế này, khẳng định Hoàng Thượng sẽ không lại đây.

"Vậy à, đã trễ thế này sao?" Hẩn nhất định sẽ không lại đây, hiện tại hẩn biết nàng là người dối trá, ngoan độc, chỉ sợ là chán ghét còn không kịp đi, không nhốt đánh nàng vào thiên lao, đã là ân sủng lớn lắm rồi. Vậy mà nàng còn dám hy vọng xa vời hẩn có thể không so đo những chuyện cũ, là nàng suy nghĩ quá nhiều.

Mấy ngày sau, Tề Diệp vẫn chưa xuất hiện ở Chiêu Hoa Cung, đây là lần đầu tiên xảy ra chuyện này trong những năm gần đây. Người hầu ở Chiêu Hoa Cung mơ hồ phát hiện điều gì, nhưng cũng không dám làm phiền.

Lúc dùng cơm trưa, Tiểu Nguyệt Nhi thấy bàn cơm thiếu một người, lôi kéo quần áo mẫu hậu, ngửa đầu nói mà không phát ra tiếng: "Mẫu hậu, sao phụ hoàng không dùng bữa cùng chúng ta?"

"An Bình ngoan, phụ hoàng có việc muốn xử lý, mau dùng bữa đi, hôm nay làm cá lư hấp người thích đấy."

Tiểu Nguyệt Nhi gật gật đầu, tin lời mẫu hậu nói, ngoan ngoãn cúi đầu ăn cá.

Tiểu Thái Tử nói: "Mẫu hậu, phụ hoàng nói buổi chiều sẽ dạy nhi thần cưỡi ngựa."

"Ồ! Vậy học tập cho tốt, nhớ chú ý an toàn." Nàng cười gật gật đầu, tuy rằng hẩn không để ý tới nàng, nhưng đối với ba hài tử này hẩn vẫn sùng ái trước sau như một, điều này làm nàng cảm thấy vui mừng.

Buổi chiều nàng có chút đứng ngồi không yên, nắm tay Tiểu Nguyệt Nhi ra ngoài dạo một chút, đi rồi đi... liền đi tới gần mã trường. Hạ Bích nhìn thấy, nhẹ giọng nói: "Nếu nurong nurong không yên về tâm Tiểu Thái Tử, có thể tự mình đi nhìn xem." Hạ Bích biết kỳ thật nàng muốn nhìn Hoàng Thượng.

"Ừ!" Biết tâm tư Hạ Bích, nàng thuận theo mà nói: "Đi xem đi, hẩn còn nhỏ như vậy, cưỡi ngựa rất nguy hiểm, không nhìn không yên tâm."

Hạ Bích hùa họa gật gật đầu.

Nàng đi tới mã trường liền thấy Tề Diệp cao cao ngồi trên lưng ngựa, Tiểu Thái Tử ngồi ở phía trước hẩn, một lớn một nhỏ cưỡi ngựa dưới ánh nắng chói chang.

Quang Thuận công công thấy nàng lại đây vội hành lễ: "Nô tài bái kiến Hoàng Hậu nurong nurong!"

"Mấy hôm nay Hoàng Thượng có khỏe không?" Nàng nghĩ nghĩ rồi hỏi.

"Hồi bẩm nurong nurong, Hoàng Thượng hết thảy đều khỏe, nurong nurong đừng lo lắng."

Nàng không hỏi nhiều thêm, ánh mắt dừng trên hai thân ảnh một lớn một nhỏ. Nửa buổi, bọn họ chạy đã mệt, Tề Diệp ôm Tiểu Thái Tử xuống ngựa. Đại khái là cưỡi ngựa lâu, Tiểu Thái Tử bước đi có chút không tự nhiên, đi một hồi lâu mới linh hoạt hơn.

Thấy nàng, Tiểu Thái Tử đi theo phía sau phụ hoàng cười cười với nàng. Tề Diệp lạnh nhạt nhìn liếc qua nàng một cái rồi tiếp nhận khăn ướt trong tay Quang Thuận công công để lau mặt.

Hạ Uyển Chi cười lấy lòng, hẩn nhìn mà làm như không thấy. Nàng âm thầm hít vào một hơi, an ủi bản thân rằng không có gì, móc khăn tay lau mồ hôi cho Tiểu Thái Tử, lại tiếp nhận nước Hạ Bích bưng tới, nhìn hẩn uống hết một chén nhỏ. Tiểu Thái Tử rất vui vẻ, khuôn mặt nhỏ hồng hồng nói về thú vui khi cưỡi ngựa với nàng, nàng nghiêm túc nghe, lâu lâu khen vài câu.

Hai người đang nói chuyện, Hạ Bích lôi kéo tay áo nàng, nàng nhìn lại: "Hoàng Thượng không cưỡi ngựa nữa sao?"

"Người không liên quan quá nhiều, trăm không thích. Nếu Hoàng Hậu thích thì ở lâu một chút đi." Dứt lời, hân lạnh lùng rời đi.

Nàng há miệng thờ dốc, muốn nói cái gì lại một câu đều nói không nên lời, hân nói người không liên quan là chỉ nàng sao?

Tím nhói lên, khóe mắt cay cay, nước mắt không thể khống chế cứ như vậy chảy xuống. Tiểu Thái Tử thấy thế bị dọa sợ một chút: "Mẫu hậu, sao người lại khóc?"

Thân ảnh màu vàng kia khựng lại, Hạ Uyển Chi lau nước mắt, cho rằng hân sẽ xoa người, nhưng hân chỉ ngừng trong chốc lát, rồi lại nâng bước rời đi.

"Mẫu hậu!" Tiểu Thái Tử thấy nàng khóc, có chút hoang mang lo sợ.

Nàng lau sạch nước mắt trên mặt, cười cười: "Mẫu hậu không có việc gì, chỉ là gió thổi cay mắt mà thôi."

Tiểu Thái Tử nửa tin nửa ngờ, lôi kéo tay nàng nói: "Mẫu hậu, có phải nhi thần chọc mẫu hậu giận không?"

"Không có, Sách Nhi rất ngoan, mẫu hậu thích còn không kịp, sao lại giận Sách Nhi. Mẫu hậu không có việc gì." Nàng cười cười: "Tối đây, ăn chút hoa quả đi, người xem người phơi đỏ cả mặt rồi, có mặt hay không?"

"Không mệt!" Tiểu Thái Tử hào hứng trả lời, nhận lấy hoa quả ăn một cách thích thú.

Nhìn hai đứa nhỏ ăn hoa quả, trong lòng nàng nặng trĩu. Hoàng Thượng hờ hững làm nàng thật lo lắng.

Thái Hậu mơ hồ nghe nói cái gì, biết hai người bất hòa, chưa từ bỏ ý định, muốn nhân cơ hội chấm ngòi. Tề Diệp không thích nghe nói xấu về Hạ Uyển Chi, trầm khuôn mặt nói: "Trẫm nhớ rõ trước kia Thái Hậu dạy dỗ trăm, không được phê bình sau lưng người khác, trăm nhớ không lầm chứ?"

Thái Hậu nghe xong có chút xấu hổ, cười cười: "Trí nhớ Hoàng Thượng thật tốt, đúng là như thế."

Hân nói như vậy, bà cũng không dám nhiều lời chê Hạ Uyển Chi nửa câu không phải.

Chờ Tề Diệp dùng bữa xong rồi đi, Quế Tú ma ma vừa cho bóp vai cho Thái hậu vừa nói: "Nghe nói đã hơn nửa tháng Hoàng Thượng không đi Chiêu Hoa Cung, bên người cũng không có ai hầu hạ. Hoàng Thượng đang tuổi tráng niên, bên người không ai hầu hạ làm sao ổn?"

"Cũng đúng!" Thái Hậu cười cười: "Chỉ là hậu cung đều là mấy người cũ, lại không được sùng, xem ra nên chuẩn bị thêm một lần yến hội ở trong cung."

"Cái này... Sau chuyện lần trước, rất nhiều phu nhân cũng không dám mang theo nữ nhi tiến cung, sợ bị Hoàng Thượng tứ hôn." Quế Tú ma ma e dè nói.

"Ừ, đều là do nữ nhân kia giờ trò, hiện giờ Hoàng Thượng sẽ không nghe lời nàng ta nữa." Thái Hậu nói: "Truyền lời ra ngoài, nói là ý tứ của ai gia, để xem các nàng có dám không mang theo nữ nhi mang tiến cung hay không?"

Quế Tú ma ma gật gật đầu, thể diện của Thái Hậu ở đây, những phu nhân đó cũng không dám chối từ.

Hạ Uyển Chi nghe nói Thái Hậu lại muốn tổ chức yến hội ở Ngự hoa viên, đang sai thợ hoa ti mỉ uốn nắn vài cọng mẫu đơn đã nở hoa. Thái Hậu dùng lí do ngắm mẫu đơn để mời các phu nhân tam phẩm trở lên...cùng với các thiên kim tiểu thư vừa độ tuổi của họ.

Thái Hậu thật đúng là phần đầu không ngừng, biết nàng cùng Hoàng Thượng không hợp, liền tận dụng mọi lí do để triệu tập mỹ nhân tiến cung, muốn nhân cơ hội để phân đi sủng ái của Hoàng Thượng.

Nói không tức giận là gạt người, đặc biệt là nàng nghe nói Hoàng Thượng đáp ứng đi xem, nàng giận đến tái mặt.

"Không bằng nương nương cũng đi xem?" Nhìn nàng đứng ngồi không yên, Hạ Bích đề nghị.

"Không đi!" Nếu nàng đi, còn không phải là bị người chế giễu, Thái Hậu không hề mời nàng.

Dù ngoài miệng nói không đi, nàng vẫn nhịn không được đi Ngự hoa viên. Từ rất xa liền nghe thấy tiếng nhạc, trong lòng nàng không dễ chịu.

Đi vài bước, nàng liền thấy hình bóng quen thuộc kia, cùng với thân ảnh mảnh mai như liễu trong lòng ngực hân. Mà hân cũng nhìn thấy nàng, một chút kinh ngạc hiện lên trong mắt. Dưới sự chú ý của nàng, hân ôm lấy nữ tử kia trong lòng, một tay nâng cằm nàng ta lên, cúi đầu.

Nữ tử kia đưa lưng về phía nàng, Hạ Uyển Chi thấy không rõ khuôn mặt nàng ta, nhưng lại nhìn rất rõ ràng biểu tình của hân - ôn nhu như nước.

Một màn này, Hạ Uyển Chi cũng nhìn không được nữa, xoa người liền rời đi, bước chân nặng nề, lòng tràn đầy chua xót, hốc mắt tức khắc ướt át. Nàng hít vào một hơi, chậm rãi cười khổ. Cứ tưởng rằng còn có thể vãn hồi, xem ra Hoàng Thượng thật không muốn tha thứ cho nàng.

Khi thân ảnh Hạ Uyển Chi vừa biến mất, Tề Diệp liền đẩy người trong lòng ra khiến cho nữ tử kia có chút ngạc nhiên: "Hoàng Thượng!"

"Thủ đoạn không tồi, chỉ tiếc trăm rất không thích người khác nhào vào trong ngực trăm, nữ nhân không biết liêm sỉ." Nói xong, hân không thèm liếc nhìn nàng ta một cái, liền nâng bước rời đi.

Nữ tử kia nhất thời không phản ứng kịp, nhìn hân rời đi mà chết lặng. Chờ khi nàng phản ứng lại thì biết sự tình đã hết đường vãn hồi. Đời này, nàng đừng mơ tưởng tìm được một chốn trong sạch.

Nghe nói, Thái Hậu, Hoàng Thượng đều rất vừa lòng với yến hội lần này. Các phu nhân cũng thật vui vẻ, các nàng đang tưởng tượng đến cảnh nữ nhi của mình vào cung được sủng ái mà vui sướng.

Hạ Bích nghe được không ít, kể lại cho Hạ Uyển Chi rõ ràng từng chuyện, như chuyện hân hỏi tên ai, hân khen vị tiểu thư nào, ban thưởng trang sức quý trọng cho vị tiểu thư nào, hân phá lệ ưu ái đối với vị tiểu thư nào, đến mức ôm nàng ta vào trong ngực.

Nàng nghe, chỉ là cười cười, hỏi: "Hiện giờ Hoàng Thượng ở đâu?"

"Còn ở Ngự thư phòng, hôm nay biên quan dâng tấu chương vào cung, Hoàng Thượng phê duyệt suốt đêm."

Quang Thuận công công cất bớt tim nển, ánh nển tức khắc sáng hơn không ít, thật cẩn thận nhìn ra ngoài cửa, rồi nhìn Tề Diệp, muốn nói lại thôi.

Tề Diệp khép lại tấu chương, vừa vận bát gạo ánh mắt hân, hỏi: "Chuyện gì?"

Quang Thuận công công chần chờ một chút, rồi nói: "Hồi bẩm Hoàng Thượng, Hoàng Hậu đang chờ ở bên ngoài Ngự thư phòng."

"Chuyện khi nào?" Hấn có chút ngạc nhiên.

"Nửa canh giờ trước..." Lời còn chưa dứt liền bị hấn trùng mắt nhìn liếc một cái. Quang Thuận công công nói: "Là Hoàng Hậu bảo nô tài dừng lăm miệng."

"Ngươi thật biết nghe lời Hoàng Hậu." Hấn lạnh lùng lên tiếng.

Quang Thuận công công rùng mình một cái: "Nô tài đáng chết!"

Tề Diệp không để ý tới hấn, nhắc chân đi ra ngoài. Đêm đã khuya, nằng lại ở bên ngoài đợi nửa canh giờ không hé răng, nằng thích ở bên ngoài nuôi muỗi sao?

Nghe thấy tiếng bước chân, Hạ Uyển Chi ngẩng đầu, liền thấy Tề Diệp đứng ở cửa. Nằng hành lễ: "Thần thiếp thỉnh an Hoàng Thượng!"

"Sao Hoàng Hậu lại tới đây?" Tề Diệp lạnh mặt hỏi.

"Thần thiếp nghe nói Hoàng Thượng suốt đêm xử lý chính sự, liền sai người làm chút thức ăn khuya đưa tới cho Hoàng Thượng, hy vọng Hoàng Thượng có thể thích." Nằng nhìn hấn, vẻ mặt ôn nhu, mang theo mỉm cười.

Quang Thuận vội vàng tiếp nhận hộp đồ ăn.

"Lâm phiên Hoàng Hậu, canh giờ không còn sớm, Hoàng Hậu trở về nghỉ ngơi đi." Hấn nói xong liền muốn nhắc chân đi vào.

Nằng vội vàng nói: "Hoàng Thượng, canh giờ không còn sớm, thân thể Hoàng Thượng quan trọng, chính sự nhiều như vậy, ngày mai rồi lại xử lý."

"Trẫm biết, phiên Hoàng Hậu lo lắng rồi." Hấn nhàn nhạt nói.

Nhìn hấn liền phải đi vào, nằng lại nói: "Hoàng Thượng..." Tề Diệp quay đầu lại, ánh mắt nhàn nhạt nhìn nằng. Nằng bóp bóp nắm tay, chân chừ thoáng qua rồi nói: "Đã lâu rồi Hoàng Thượng không đi Chiêu Hoa Cung..." Thanh âm ngày càng nhỏ: "Thần thiếp biết sai rồi, Hoàng Thượng muốn mắng muốn phạt đều có thể, chỉ hy vọng Hoàng Thượng đừng làm như không thấy thần thiếp, không để ý tới thần thiếp."

Dưới ánh mắt cầu xin đầy tủi hổ của nằng, Tề Diệp dần dần bại trận. Nhưng nghĩ tới những chuyện trước kia, hấn như bị nghẹn lại, ngữ khí vẫn lãnh đạm: "Trẫm đã biết, Hoàng Hậu trở về nghỉ ngơi đi."

Nằng không nghĩ tới hấn vẫn tiếp tục lãnh đạm, xa cách như thế. Chút dũng khí này cạn kiệt, nằng gật gật đầu, mang theo Hạ Bích rời đi.

Tề Diệp nhìn bóng dáng nằng rời đi, há miệng thờ dốc muốn gọi nằng rồi lại ngại miệng không nói được, chỉ biết nhìn theo nằng rời đi.

Quang Thuận công công đi theo vào trong Ngự thư phòng, thấy Tề Diệp ngồi xuống bàn. Hấn còn chưa biết làm gì, chờ khi bị Tề Diệp trùng mắt lần nữa lộ ra vẻ mặt không vui, lúc này hấn mới bừng tỉnh, vội vàng dọn dẹp cái bàn, đem đồ ăn khuya trong hộp ra.

Chi là chờ một thời gian quá dài, điểm tâm cũng đã nguội.

Hấn lại không hề để ý, bụng chén chè lên ăn, hương vị không tồi, lại không phải vị của Ngự thiện phòng làm, hấn biết là nằng tự mình nấu, trong lòng có chút vui vẻ.

"Hoàng Thượng, dùng có ổn không ạ?" Quang Thuận công công nhìn hấn ăn sạch sẽ, chỉ còn lại có cái đĩa không chén không, hấn có chút lo lắng hỏi han.

"Lăm miệng!" Tề Diệp không vui nhìn hấn một cái, cầm tấu chương tiếp tục phê duyệt. Nhưng bây giờ một chữ cũng đọc không vào, quảng tấu chương ra, liền muốn đi Chiêu Hoa Cung. Hấn hồi hận vì quá lãnh đạm với nằng, chắc là trong lòng nằng sẽ không dễ chịu, có lẽ nằng đang khóc.

Kỳ thật hấn chỉ muốn trừng phạt nằng một chút, vắng vẻ nằng một chút, để về sau nằng đừng quá tổn hại vương pháp. Tuy rằng biết chuyện của Thục phi, Đức phi không thể toàn trách nằng, hấn chỉ là nhất thời tức giận cùng với không thể tiếp thu ngay được. Ở trong lòng hấn, người hoàn mỹ lại cũng có một mặt hấn không thích.

Cho nên, hấn mới vẫn luôn lãnh đạm như vậy, chỉ là không biết nên đối xử với nằng thế nào mà thôi.

Nằng nói đã lâu hấn không đi Chiêu Hoa Cung, thật ra không phải. Người khác không biết chứ Quang Thuận khẳng định biết, không có nằng ở bên người hấn thật không quen. Ban đêm trần trọc khó ngủ, hấn đều sẽ tới trước cửa Chiêu Hoa Cung đứng trong chốc lát, mỗi lần đều chân chừ xem có nên đi vào hay không.

Giống như hôm nay, nhìn cánh cửa đóng chặt, hấn lại chân chừ lần nữa.

Quang Thuận công công thấy thế, nói: "Còn sáng đèn, có lẽ nương nương còn chưa nghỉ ngơi, không bằng..."

Quang Thuận công công còn chưa nói xong, hấn đã quay người đi trở về. Quang Thuận công công âm thầm thở dài, hấn bắt đầu xem không hiểu trong lòng Hoàng Thượng nghĩ cái gì.

Rõ ràng muốn đi vào, lại vẫn luôn ở ngoài cửa mà bồi hồi, tự mình tra tấn bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 180

Edit: Huệ Hoàng Hậu

Beta: Rine Đức phi

Hạ Bích ôm một cái hộp gấm nạm vàng chạm rồng, điểm xuyết đá quý đỏ đặt xuống trước mặt nằng, rồi lại lấy chìa khóa mở hộp gấm ra. Hộp gấm chứa phượng ấn, ngọc thạch trong sáng ónh nhuận, xanh như màu lá.

Nằng cầm phượng ấn lên nhìn nhìn, cảm giác ôn nhuận mát lạnh làm người ta cảm thấy thực thoải mái, phượng ấn ở trên tay nằng căn bản cũng chẳng để làm gì, nằng tiếp nhận vài bông ti mi chà lau lớp bụi không tồn tại.

Nửa buổi, phượng ấn bị nằng chà lau đến tron bóng toả sáng, nằng dùng tơ lụa bao lại một lần nữa rồi để vào hộp gấm, lại lấy kim sách ra ti mi xem qua một lần.

"Nương nương, dựa theo ngài phân phó, đã chuẩn bị xong." Hạ Bích nhẹ giọng nói.

Nàng quay đầu lại nhìn thoáng qua, hành trang chỉ có một tay nải, gật gật đầu, đóng gói xong phượng ấn, kim sách thì giao cho cung nữ: "Đưa đi đi!"

Cung nữ cung kính tiếp nhận. Hạ Bích muốn nói lại thôi: "Nương nương..."

"Ta biết chính mình đang làm cái gì." Liếc nhìn cung nữ một cái, cung nữ không dám chậm trễ, ôm đồ vật rời đi. Nàng dẫn theo Hạ Bích, nắm tay Tiểu Nguyệt Nhi, không chút do dự đi ra khỏi Chiêu Hoa Cung.

Tề Diệp đang nghị sự cùng các đại thần, cung nữ không dám quấy rầy nên đứng ở ngoài cửa chờ, đồ vật trên tay nặng trĩu. Không biết qua bao lâu, khi nàng cảm giác đôi tay nhức mỏi mới thấy vài vị đại thần lục tục đi ra, nàng đứng qua một bên tránh ánh mắt của bọn họ.

Quang Thuận công công thấy là người bên Chiêu Hoa Cung, dò hỏi: "Chuyện gì vậy?"

"Hoàng Hậu nương nương phân phó nô tỳ đưa thứ này đến trước mặt Hoàng Thượng." Cung nữ trả lời.

Quang Thuận công công gật gật đầu, dẫn nàng đi vào.

Tề Diệp đang chop mắt, mấy ngày này hần ngũ không tốt, cả buổi sáng bận rộn nghị sự, đầu đau đến kêu "ong ong". Dù như thế, hần vẫn là nhớ tới người kia ở Chiêu Hoa Cung, không biết giờ phút này nàng đang làm cái gì.

"Hoàng Thượng, Hoàng Hậu phái người lại đây thỉnh an." Quang Thuận nhẹ giọng nói.

Tề Diệp trợn mắt, nhìn cung nữ trước mặt, cung nữ vội vàng hành lễ: "Nô tỳ bái kiến Hoàng Thượng, đây là Hoàng Hậu nương nương phân phó nô tỳ đưa tới, nói là cần phải đưa đến tận tay Hoàng Thượng."

Quang Thuận công công tiếp nhận lấy mở ra, nhìn hộp gấm tinh xảo, lập tức cảm thấy quen mắt. Không chỉ mình hần, Tề Diệp cũng cảm thấy quen, cảm chìa khóa vàng ở phía trên mở ra, liền thấy được phượng ấn cùng kim sách.

"Có ý tứ gì?" Hần nhíu mày, ngữ khí rét lạnh.

"Nương nương chưa dặn dò, nô tỳ cũng không biết." Cung nữ bị hần dọa sợ, rụt rụt cổ.

Tề Diệp không hỏi nhiều, sai bước đi về phía Chiêu Hoa Cung. Quang Thuận theo sau, đi vài bước lại chạy về đi ôm phượng ấn theo sau.

Rất nhanh liền tới Chiêu Hoa Cung, cung nhân thấy hần xuất hiện thì kinh hi không thôi, cung kính hành lễ. Hần không thèm để tâm, lập tức đi vào.

Trong cung điện trừ bỏ cung nữ và thái giám đang làm việc cần bàn không thấy thân ảnh nào khác, bao gồm cả thân ảnh của nàng.

"Hoàng Hậu đâu?" Nắm vạt áo của một vị thái giám, hần chất vấn.

Thái giám hoảng sợ, sắc mặt trắng bệch: "Nô tài, nô tài không biết Hoàng Hậu nương nương đi đâu."

Tề Diệp bỏ qua hần, dò hỏi người khác, mười người đều nói không biết, hần sốt ruột không thôi, trong lòng có loại dự cảm không tốt, phân phó Quang Thuận đi ra ngoài tìm kiếm Hạ Uyển Chi. Hần ở Chiêu Hoa Cung đứng ngồi không yên, nhìn cảnh vật quen thuộc, hần hồi hận không thôi, không nên quá lãnh đạm với nàng như vậy.

Quang Thuận vừa rời khỏi Chiêu Hoa Cung vài bước liền thấy Hạ Bích, lập tức giống như thấy cứu tinh: "Hạ Bích cô cô, đây là đi đâu vậy?"

Thấy hần, Hạ Bích cười cười: "Công công đừng làm tổn thọ nô tỳ."

"Còn không phải là cô cô, nếu tìm không thấy Hoàng Hậu nương nương, cái đầu trên cổ bọn công công có khi cũng phải chuyển nhà. Hoàng Thượng đang sốt ruột đấy, cô cô nhanh đi gặp Hoàng Thượng đi."

Hạ Bích bị Quang Thuận công công vội vàng đẩy đến trước mặt Tề Diệp. Nàng là cung nữ bên cạnh Hạ Uyển Chi, người khác không biết nhưng nàng nhất định biết. Thấy nàng, Tề Diệp như tìm được hy vọng: "Hoàng Hậu ở đâu?"

"Nô tỳ không biết!" Hạ Bích gấu gẫm

"Hừ, tội khi quân không nhẹ, ngươi xác định không biết Hoàng Hậu ở đâu?" Nhìn chăm chăm nàng, Tề Diệp lạnh lùng nói, mang theo nồng đậm cảnh cáo.

Hạ Bích chần chờ một chút, nói: "Ồ lãnh cung!"

Vừa dứt lời, Tề Diệp liền rời đi nhanh như một cơn gió. Hạ Bích chớp chớp mắt, cảm thấy vẫn là Hoàng Hậu thông minh, xem bộ dáng này của Hoàng Thượng, nương nương lại sắp dọn về Chiêu Hoa Cung thôi.

Nàng chỉ là trở về lấy điều cho tiểu công chúa, thuận tiện "báo tin".

Lãnh cung là nơi quanh quệ nhất hoàng cung, không đến mức cỏ dại mọc thành cụm nhưng thật sự hoang vắng. Hần đứng trước nơi Hạ Uyển Chi ở, nhìn cung điện đơn sơ, trong lòng có chút chua xót.

Tiểu Nguyệt Nhi ở trong sân bắt bướm, Tiểu Minh Từ đang dọn dẹp cỏ dại, Hạ Uyển Chi ngồi ở dưới cây lê thêu hoa, thường thường ngẩng đầu nhìn xem Tiểu Nguyệt Nhi.

Khóc mất bỗng nhìn thấy một hình bóng quen thuộc, nàng nhìn qua, Tề Diệp cũng nhìn nàng, hai người cách vài chục bước chân, cứ vậy nhìn chăm chăm đối phương, không ai lên tiếng.

Nàng thấy hần như vừa hoàn lại sự gấp gáp, trong mắt cất giấu những cảm xúc phức tạp.

Hần phát hiện nàng ăn mặc nhạt nhòa, đồ trang sức đơn giản, đang giặt mình nhìn hần.

Tiểu Nguyệt Nhi cũng phát hiện hần, mấy ngày nay không thấy phụ hoàng, giờ gặp lại nó vui mừng không thôi, quăng vợt lưới sang một bên, chạy về phía hần. Tề Diệp khom lưng đón được tâm can bảo bối, cười hôn một cái lên mặt con bé, chậm rãi nói: "Đã nhiều ngày rồi, có nhớ phụ hoàng không?"

Tiểu Nguyệt Nhi gật đầu thật mạnh, ghé lại gần cũng hôn một cái lên mặt hần, rất nhớ!

Hần cảm thấy trong lòng mềm nhũn, vừa lòng cười với con bé, thân mật cọ lên đầu con bé trong chốc lát rồi ôm nó nhìn về phía cây lê. Lúc này dưới cây lê chỉ còn lại một chiếc ghế, người ngồi

đó không biết đã đi đâu.

Hắn thở dài, bảo bà vú mang theo Tiểu Nguyệt Nhi đi chơi, hắn vào phòng. Gian phòng không lớn, liếc mắt một cái là nhìn hết sạch. Phòng ốc đơn sơ như vậy, thế mà nàng cũng đã chuẩn bị đầu ra đây, đệm chăn tù quần áo đầy đủ, dọn dẹp rất sạch sẽ, có vẻ tính toán ở lâu dài. Nàng ngồi đưa lưng về phía này, chỉ chờ cho hắn một cái bóng lưng.

Hắn đi đến trước mặt nàng, Hạ Uyển Chi quay mặt đi, hắn ôm lấy mặt nàng, để nàng đối mặt với chính mình: "Không được né tránh nữa!"

Nàng nhắm mắt lại, phảng phất như không nghe thấy, chính là không nhìn hắn.

Tề Diệp tức giận mà không có biện pháp, nhìn đôi môi mềm mại kia, hắn cúi đầu. Mỗi khi môi, nàng lập tức mở mắt ra, đưa tay đẩy hắn. Tề Diệp gắt gao ôm nàng vào trong ngực, cắn bản không cho nàng nhúc nhích, nàng cắn chặt răng oán hận trừng mắt.

Hắn lại không nóng nảy, môi lưỡi linh hoạt dây dưa với nàng, một tay còn bóp cái mũi nàng, xấu xa không cho nàng thở. Hạ Uyển Chi chịu đựng không nổi, há mồm thở liền để hắn thực hiện được âm mưu. Hắn quấn lấy nàng, đuổi theo nàng, dây dưa không thôi.

Nàng tức giận đến hung hăng đâm hắn đánh hắn, hắn cũng không để bụng. Mãi cho đến khi nàng từ quạt cường đến thả lỏng, hắn mới buông người đang thở hổn hển trong ngực ra, nàng cảm nàng lên khiến nàng đối diện với mình.

"Đưa mấy thứ kia là có ý tứ gì?" Chà lau dấu vết nơi khóe miệng, hắn xoa xoa đôi môi sưng đỏ của nàng, chất vấn.

"Chính là cái ý mà Hoàng Thượng muốn." Giọng nói của nàng không tốt, há mồm cắn lấy ngón tay đang đặt bên môi, hắn không né không tránh, để cho nàng cắn.

Vốn là hận đến có thể ăn tươi nuốt sống hắn, hiện giờ cắn ngón tay hắn rồi lại không đành lòng, chỉ biết nhả ra ra ngoài, khiến hắn cười ha hả. Tâm tình hắn có vẻ rất sung sướng, ôm nàng vào trong ngực, mặc cho nàng giãy giụa.

"Tâm tình trẫm không tồi, chuyện hôm nay coi như không phát sinh, trẫm chưa hề nhận cái gì, về sau trẫm hy vọng chuyện như vậy sẽ không xuất hiện nữa."

"Hoàng Thượng làm sao vậy?" Nàng nói: "Không phải Hoàng Thượng rất chán ghét thần thiếp sao?"

Tề Diệp nhìn nàng.

Nàng nói: "Đôi tay thần thiếp không sạch sẽ, lây dính máu tươi Đức phi, Thục phi, tiên Hoàng Hậu... Cái chết của các nàng hoặc nhiều hoặc ít đều có quan hệ với thần thiếp, thần thiếp cũng không phải người thiện lương như trong lòng Hoàng Thượng. Thậm chí là vì tranh sủng, vì vị trí Hoàng Hậu thần thiếp có thể không tiếc thủ đoạn."

Tề Diệp tiếp tục nhìn nàng, không nói lời nào.

Nàng lại nói: "Thần thiếp tội ác tày trời như thế, Hoàng Thượng hẳn nên trừng phạt thích đáng mới phải, hờ hững căn bản đã là ban ân rất lớn rồi, thần thiếp không thể tổn hại cung quy, lãnh cung là nơi ở tốt nhất dành cho thần thiếp. Bên cạnh Hoàng Thượng bớt đi thần thiếp sẽ càng tốt, thần thiếp tuổi già sắc suy, lại tàn nhẫn độc ác, làm sao so được với những thiên kim tiểu thư kiều mị như hoa, xinh đẹp trẻ trung kia, thần thiếp cung chúc Hoàng Thượng tìm được người tri kỷ hầu hạ."

"Vẫn luôn biết Hoàng Hậu dẻo miệng, lại không nghĩ rằng Hoàng Hậu cũng rất biết nói lời đã thương người." Hắn nắm chặt tay nàng: "Có điều... Người có thể ghen đến quang minh chính đại, ghen đến thật đường hoàng, ghen đến làm trong lòng trẫm vui sướng thì cũng chỉ có mình Hoàng Hậu mà thôi."

Hạ Uyển Chi hé mắt nhìn hắn, phát hiện hắn có chút không bình thường.

Tề Diệp không để bụng, bắt lấy tay nàng, lôi kéo nàng đi ra ngoài: "Có cái gì trở về lại nói, trẫm không thích nơi này."

"Nhưng thần thiếp thích!" Nàng đứng im không động, nhìn chăm chăm hắn, ánh mắt kiên định.

"Đừng can quấy!" Hắn bắt đắc dĩ, tỏ ra sùng nịnh: "Trẫm biết mấy ngày trước đây là trẫm quá lạnh nhạt. Bỏ qua đi, sự tình trước kia chúng ta coi như chưa từng phát sinh, được không?"

"Không được!" Hạ Uyển Chi hất tay hắn ra.

Hắn ghen lời, trừng mắt.

Hạ Uyển Chi không chút sợ hãi: "Thần thiếp cảm thấy nơi này khá tốt, thần thiếp vốn nên ở lại lãnh cung này cả đời. Hoàng Thượng thân phận quý trọng, không nên ở lâu, thần thiếp cung tiễn..." Nói còn chưa dứt lời, nhìn hắn từng bước tới gần, nàng liên tục lui về phía sau, thẳng đến khi thân mình chống vách tường, không thể lui được nữa, hắn mới dừng lại, mặt không cảm xúc nhìn chăm chăm nàng. Nàng tránh đi ánh mắt không chịu bỏ qua, khiến người không được tự nhiên kia của hắn.

Kiên trì hồi lâu, cuối cùng Tề Diệp thở dài, xoa xoa mặt nàng: "Nữ nhân này, rõ ràng là người sai, vì sao lại làm thành như là trẫm sai?"

Nàng giật giật môi tính phản bác, rồi lại nhịn xuống, không hề rằng.

Cuối cùng Hạ Uyển Chi vẫn ở lại lãnh cung, đường đường Hoàng Hậu dọn đến lãnh cung ở, có thể nói là chuyện làm người ta chấn động. Chỉ là Hạ Uyển Chi còn tỏ vẻ như rất bình thường, cũng không cảm thấy có cái gì không ổn.

Chi là Tiểu Nguyệt Nhi hơi không quen, hỏi nàng vì sao không quay về, nàng sờ sờ mặt Tiểu Nguyệt Nhi: "Chúng ta ở đây mấy ngày nữa, rất nhanh sẽ trở về, được không?"

Tiểu Nguyệt Nhi gật gật đầu, thường thức vòng trần châu trên cổ.

Chạng vạng, bọn Tiểu Thái Tử từ Thượng thư phòng tan học về, Hạ Bích đón bọn họ tới đây. Nhìn cung điện đơn sơ, bọn họ có hơi giật mình, tuy rằng Tề Diệp sai người sửa chữa một buổi trưa, nhưng lãnh cung thì làm sao cũng không thể tráng lệ như Chiêu Hoa Cung.

Nhưng bọn Tiểu Thái Tử vẫn chưa nói cái gì, theo nàng ở lại. Chỉ là cung nhân quá nhiều, cung điện quá nhỏ căn bản không chứa được nhiều người như vậy, liền cho vài cung nhân về Chiêu Hoa Cung ngủ giấc.

Rất nhanh Thái Hậu đã biết được tin tức, trời tối bà tự mình đi đến lãnh cung, rất có hứng thú đánh giá phòng ốc đơn sơ, cười nói: "Thì ra Hoàng Hậu cũng biết tự hiểu lấy, biết Hoàng Thượng sẽ không dễ dàng tha thứ mà tự mình chạy đến cái lãnh cung này, nơi này thật ra rất thích hợp với Hoàng Hậu."

"Thái Hậu quá khen!" Nàng mặt lạnh nhạt nói.

Thái Hậu bắt bẻ soi mói một hồi lâu, nói với nàng: "Yên tâm, dù Hoàng Hậu không ở bên cạnh, bên người Hoàng Thượng cũng sẽ không thiếu người chăm sóc. Hậu cung chưa bao giờ thiếu nữ nhân, đặc biệt là nữ tử xinh đẹp trẻ trung, tri thư đạt lễ, dịu dàng chu đáo."

"Thái Hậu còn quên một chút, hậu cung chưa bao giờ thiếu người nghe lời Thái Hậu, giống như bọn cung thì chính là khác biệt, cho nên Thái Hậu mới có thể muốn trừ bỏ cho sáng khoái." Nàng

cười cười, phảng phất như không liên quan tới mình.

Thái Hậu sừng sốt một chút, ngay sau đó cười lạnh: "Hoàng Hậu cũng rất tự biết thân biết phận, chỉ là vị trí Hoàng Hậu này, chỉ sợ ngồi không được bao lâu nữa đâu."

"Tạ Thái Hậu quan tâm, chỉ cần là bồn cung muốn, ai cũng không thể cướp đi, dù bồn cung không cần, cũng đừng ai nghĩ sẽ được lợi." Nàng lại làm ra vẻ bình tĩnh đại ngộ mà nói: "Đúng rồi, hôm nay vốn dĩ bồn cung tự xin trừ bỏ danh hiệu Hoàng Hậu, chính là Hoàng Thượng vẫn chưa đóng dấu, còn đặc biệt đưa phượng ấn tới. Hoàng Thượng đối với bồn cung chính là ân sủng trước sau như một."

"Người... Chớ có đắc ý!" Thái Hậu tức giận đến tái mặt, trừng to mắt hận không thể xé rách miệng nàng.

Nàng cười cười, hành lễ nói: "Lãnh cung hẻo lánh, Thái Hậu không có việc gì vẫn nên trở về đi, đi thông thả, thần thiếp không tiễn."

Thái Hậu bị nàng chọc giận không nhẹ, nhìn khuôn mặt đắc ý đào dạt của nàng, bà nói: "Nếu đã vào lãnh cung, người cũng đừng mơ tưởng lại đi ra ngoài, ai gia thế!"

"Bồn cung chờ!" Nhìn thân ảnh rời đi, nàng nói.

Thái Hậu khựng bước chân, quay đầu lại trừng mắt nhìn nàng một cái, hừ lạnh một tiếng rồi đi.

Mở ra phượng ấn được trả lại, nàng cầm trong tay thường thức một lát rồi sai Hạ Bích thu hồi. Muốn cướp vị trí Hoàng Hậu của nàng, chỉ sợ Thái Hậu quá ảo tưởng.

Liên hệ với Lãnh Cung

www.facebook.com/truycungdau

www.wattpad.com/hoihamdau

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 181

Edit: Huệ Hoàng hậu

Beta: Rine Đức phi

Tuy rằng Hạ Uyển Chi ở lại lãnh cung, Tề Diệp cũng cam chịu không ép nàng trở về, chỉ là hấn không màng thân phận cũng vào lãnh cung ở cùng nàng. Chuyện này nếu như bị văn võ đại thần biết, phỏng chừng sẽ thâm mắng trong lòng "hồng nhan họa thủy". Thái Hậu tức giận không thôi, nhưng lại không thể làm gì hấn, cuối cùng mẩu tử bọn họ đã không còn quá thân cận.

Hoàng Thượng hiểu thuận cũng chỉ là xuất phát từ thân phận của hấn, điểm này Thái Hậu rất rõ ràng.

Lãnh cung cách khá xa Ngự thư phòng, nơi nàng ở không lớn, trước mắt có thể đủ để bọn họ ở nhưng căn bản không lấy đâu ra được thư phòng riêng. Bởi vậy, hấn phải ở Ngự thư phòng hoặc Ngọc Long Điện xử lý tấu chương, chờ khi hấn trở lại lãnh cung thì cũng đã khuya.

Hạ Uyển Chi nhìn bọn Tiểu Thái Tử nghỉ ngơi, ngồi ở trên giường vừa đọc sách vừa chờ hấn.

Tề Diệp vừa tiến đến, nàng liền phản phó Hạ Bích chuẩn bị nước ấm cho hấn tắm gội thay quần áo. Tề Diệp ngập một cái: "Làm phiền Hoàng Hậu."

Nàng chưa nói cái gì, chỉ thay quần áo tắm gội cho hấn. Các cung nữ đều lui đi ra ngoài, thân mình hấn cao dài, ngồi trong thùng tắm vẫn còn lộ ra ngoài nửa người. Lồng ngực hấn rắn chắc, bóng lưng thẳng tắp, nhìn hơi gầy nhưng sờ lên vẫn cảm giác được chút cơ bắp nổi lên.

Hấn thoải mái hừ một tiếng, tựa vào thùng tắm để làm nàng xoa lưng cho mình. Xoa xoa, nàng phát hiện trên lưng hấn nổi lên hồng ban, sờ qua rồi hỏi: "Có đau hay không? Có ngứa không?"

"Hơi ngứa, Uyển Nhi gãi cho trộm đi." Hấn nhắm hai mắt nói.

Nàng nhẹ nhàng quào quào, khiến hấn nhìn không được thoải mái lên tiếng: "Dùng thêm sức."

Nàng theo lời, dùng sức gãi gãi, đến khi trên lưng đỏ một mảnh nàng mới dừng lại, cầm khăn tắm kì cọ cho hấn. Sau khi tắm rửa sạch sẽ xong, hấn phủ thêm quần áo đi ra ngoài. Hấn nhìn thoáng qua áo ngủ mới tinh, cười nói: "Uyển Nhi vất vả rồi."

"Hoàng Thượng thích là được rồi, có vừa người không?" Nàng sửa sang lại một phen, hỏi.

"Vừa người!" Hấn cười trầm thấp, ôm nàng vào trong ngực, không đợi nàng phản ứng lại liền bế ngang nàng lên, đá văng cửa gian cách vách, đi ra ngoài.

Nàng cười vòng tay qua cổ hấn: "Hôm nay Hoàng Thượng không mệt sao?"

"Trăm hơi mệt, vậy nên Uyển Nhi cần phải ra sức thêm một chút." Hấn cười ha hả, đặt nàng lên chiếc giường mềm mại, nhìn sắc mặt nàng ửng đỏ, cười rồi cúi đầu lấp kín đôi môi hồng nhuận của nàng.

Hạ Bích nghe thấy động tĩnh bên trong thì lặng lẽ đóng cửa lại, thầm nghĩ đợi ngày mai đổ nước tắm cũng không sao.

Đã có một thời gian không thân cận, Tề Diệp nhìn hồi lâu, nàng lại ở dưới thân hấn uyển chuyển hương ứng. Quan hệ giữa bọn họ vẫn luôn rất hài hòa, đêm nay cũng không ngoại lệ. Không bao lâu sau, trong phòng liền truyền ra tiếng ngân sung sướng lại như mắt hôn của Hạ Uyển Chi, chiếc giường cũ kĩ theo lực đạo của hấn vang lên tiếng "kéo kẹt kéo kẹt".

Một phen mây mưa xong mà hấn vẫn chưa đã thèm, quay người nàng lại, ôm lấy nàng tiếp tục triển miên.

Bắt đầu liền phát sinh trong nháy mắt, chỉ nghe thấy rầm một tiếng, bọn họ xóc nảy một chút, rồi người và đệm chấn sụp xuống, màn giường cũng đổ trùm lên người. Hai người đều sừng sốt trong chốc lát rồi mới phản ứng lại đang xảy ra chuyện gì, lập tức hai mặt nhìn nhau.

Khi Hạ Bích tiến vào thấy một cái giường bị sập hỗn độn, khỏe miệng nhin không được hơi cong cong. Hạ Uyển Chi có chút dòm mặt. Tề Diệp thì vẫn thản nhiên, phản phó bọn họ dọn dẹp một chút, hẳn lôi kéo người liền đi ra ngoài.

Lãnh cung hiện tại đã không thể ở, cũng không truyền kiệu liễn, hẳn dắt tay nàng đi trong bóng đêm an tĩnh. Chi có Quang Thuận công công ở phía trước cầm đèn lồng dẫn đường, nhóm bà vú ở phía sau mỗi người ôm một vị tiểu chủ từ từ lại Chiêu Hoa Cung.

Buổi sáng khi bọn Tiểu Nguyệt Nhi tỉnh lại, phát hiện đang ở Chiêu Hoa Cung thì hơi ngạc nhiên, tối hôm qua bọn họ ngủ say, trở về đây khi nào cũng không biết.

Buổi sáng, hẳn hạ triều thì bọn họ cùng nhau dùng bữa, nhìn cổ tay nàng quấn băng gạc, hỏi: "Đỡ hơn chưa?"

"Khá hơn nhiều rồi." Tối hôm qua không cẩn thận bị gỗ vụn quẹt qua, Tề Diệp thật cẩn thận lấy vụn gỗ găm vào thịt ra cho nàng, có điều hẳn là tay mo, tội cho nàng chịu không ít đau khổ.

Trở lại Chiêu Hoa Cung, hết thấy như bình thường, chỉ là giờ đây giữa hai người đã không còn khúc mắc, mà kế hoạch nhét nữ nhân cho hẳn của Thái Hậu lại lần nữa bị chôn vùi. Chi cần Thái Hậu nhắc tới, hẳn liền lên tiếng cự tuyệt, Thái Hậu tức tới đến mức ba ngày ăn không ngon.

Thời tiết dần dần nóng lên, hậu cung cất giữ không ít khối băng. Mùa hè nàng thích uống nước ô mai giải nhiệt, năm nay tựa hồ càng thích ăn chua, mà thân mình càng ngày càng lười biếng. Mỗi ngày ngự y đều đúng giờ bắt mạch cho nàng, hôm nay lại cười chúc mừng.

Tề Diệp nghe thấy tin vui, bỏ mặc luôn một đám đại thần, vội vàng đi vào Chiêu Hoa Cung. Hạ Uyển Chi đang ăn mật đào, thấy hẳn tiến vào thì đứng dậy chuẩn bị hành lễ. Hẳn tiến lên bắt lấy tay nàng, cười khanh khách nhìn chăm chăm bụng nàng: "Mấy tháng rồi?"

"Ngự y nói gần hai tháng..." Mặt nàng đỏ hồng: "Là đêm đó ở lãnh cung..."

Hắn nghe xong tươi cười rạng rỡ, thậm chí có chút đắc ý: "Đó chính là ngày lành!"

Nàng ngượng ngùng vịn vẹo thân mình, quay mặt đi không nhìn hẳn.

Tề Diệp lại cười hỏi nàng muốn ăn cái gì, uống cái gì, phản phó Ngự thiện phòng đi làm, lại bảo nàng đừng quá mệt nhọc.

Nàng cười nói: "Cũng không phải lần đầu mang thai, Hoàng Thượng đừng quá khẩn trương, sẽ không có việc gì đâu."

Hắn ngẫm lại cũng phải, bọn họ đã có ba hài tử, đây đã là đứa thứ tư. Có điều hẳn vẫn có loại cảm giác mới làm cha.

Thái Hậu nghe nói Chiêu Hoa Cung có tin vui, trong lòng không thích, lại cũng không thể làm gì.

Từ khi nàng lại mang thai lần nữa, Tề Diệp đối với nàng là săn sóc càng thêm săn sóc. Mỗi lần hẳn đều bảo Ngự thiện phòng chuẩn bị thứ nàng thích ăn, mà khẩu vị nàng không tệ, ăn uống cũng rất tốt. Mới mấy ngày thoát nhin đã vượt mà hơn rất nhiều.

Huống hồ lần này mang thai phản ứng không lớn, cũng nôn nghén nhưng không quá nghiêm trọng. Nàng ăn uống đều đầy đủ thoải mái, thậm chí so với trước kia còn ăn nhiều hơn. Chi là nàng đặc biệt thích ăn chua, quả nho ngọt không ăn, quả nho chua thì ăn thật ngon miệng.

Tề Diệp nhìn nàng ăn ngon miệng, nhin không được ăn thử một trái, chua đến híp mắt nhú mày. Bộ dáng này của hẳn chọc Hạ Uyển Chi cười đến vui vẻ. Nhìn nàng tươi cười ấm áp, hẳn cũng vui lây. Biết nàng thích ăn, hẳn liền lột vỏ một quả nho cho nàng, nhìn nàng biểu tình thỏa mãn, không hề sợ chua mà ăn vào.

Dù phi tần hậu cung không nhiều lắm, kẻ nên diệt trừ thì đã không còn ở nhân thể, nhưng đối với âm thực nàng vẫn rất cẩn thận.

Thái Hậu muốn xuống tay cũng không làm được, chỉ có thể nhìn nàng được sủng ái đến tận mây, trở thành đầu quả tim của Hoàng Thượng.

Hôm nay Hạ Uyển Chi ngủ trưa dậy đã sắp chạng vạng, nàng ngủ một ngày rồi nên muốn ra ngoài đi dạo một chút. Buổi chiều, Ngọc hồ gió lạnh phát phơ. Tiểu Nguyệt Nhi thấy hoa sen thì vui mừng không thôi, nàng bảo cung nhân hái một đóa cho con bé chơi.

Nàng đang tản bộ dọc theo Ngọc Hồ, hai cung nữ không phát hiện các nàng, đang tránh ở chỗ cây cối rậm rạp râm mát nói chuyện.

"Thái phi cũng thật đáng thương, nghe nói hiện giờ Khang Ninh Vương đã chẳng khác gì bọn thái giám kia, ở thiên lao sống không bằng chết."

"Xem như Hoàng Thượng nhân từ rồi, ta nghe nói Khang Ninh Vương gian điu cùng Lương phi bị bắt ngay tại trận. Ngay cả phi tử của Hoàng Thượng, hẳn cũng dám động, nếu không phải Hoàng Thượng nhân từ đã sớm chém bay đầu của hẳn rồi, làm sao còn có thể để hẳn sống như hiện tại?" Cung nữ nói xong không yên tâm bồi thêm một câu: "Những lời này người cũng đừng nói ra ngoài, sẽ bị chém đầu đấy."

Hạ Uyển Chi nhú mày, Hạ Bích khụ một tiếng: "Là ai ở kia?"

Hai cung nữ bị kinh hách, liếc nhau vô cùng sợ hãi, từ bóng cây đi ra, hai chân nhũn ra quỳ trên mặt đất: "Nô tỳ biết sai, nô tỳ không nên tùy tiện khua môi múa mép, cầu Hoàng Hậu nương nương tha thứ, cầu nương nương khai ân!"

Nàng lạnh lùng liếc nhìn các nàng một cái, nói: "Đi xuống lãnh phạt đi, lần sau nếu lại tiếp tục tái phạm, cẩn thận đầu lưỡi của các người!"

Hai cung nữ run lên một chút, vội vàng dập đầu tạ ơn.

"Khang Ninh Vương sao lại như thế?" Hạ Uyển Chi hỏi.

Mấy ngày nay, bởi vì mang thai nên nàng rất ít nhọc lòng về chuyện trong cung.

"Hoàng Thượng trừng phạt Khang Ninh Vương, biếm làm thứ dân, còn đưa đi Cung thân phòng*." Hạ Bích bẩm lại.

*nơi cất đi thứ xxx biến nam nhân thành thái giám

Nàng kinh ngạc một chút, ngay sau đó liền hiểu rõ điều này là ý của ai, so với chém đầu, ít nhất hẳn còn sống. Có điều tất cả đều là hẳn gieo gió gặt bão. Nếu lúc trước không phải hẳn phải người ám sát, nàng cũng sẽ không ở ngoài cung chịu khổ ba năm, cũng may hiện giờ đều đã qua.

"Thái phi nhiều lần ở trước cửa Chiêu Hoa Cung muốn cầu kiến nương nương, đều bị Hoàng Thượng cho người đưa đi." Hạ Bích nói: "Có vẻ Hoàng Thượng không muốn thả Khang Ninh Vương ra khỏi thiên lao, mặc kệ thái phi cầu xin thế nào cũng đều chưa từng nhả ra."

"Hoàng Thượng phản phó nô tỳ đừng lăm miệng, nô tỳ thấy cũng không phải là chuyện lớn gì nên chưa nói, thỉnh nương nương trách phạt."

"Đứng lên đi, bốn cung cũng không trách người." Nàng biết Tề Diệp muốn tốt cho nàng, nàng không phải cái loại người không biết cảm kích.

Thời tiết tuy nóng bức, nhưng chung quanh bày rất nhiều băng nên không cảm thấy có vấn đề gì. Tiểu Nguyệt Nhi sợ nóng, mỗi ngày đi theo nàng cũng cảm thấy mát mẻ thoải mái, nàng cũng có thể dạy dỗ con bé rất nhiều thứ, bởi vì có tật cho nên Tiểu Nguyệt Nhi phải tốn càng nhiều thời gian và sức lực hơn để học tập, biết chữ như người khác. Nàng cũng rất kiên nhẫn, một lần lại một lần, không ngại mỗi miệng lặp đi lặp lại để con bé nhìn rõ khẩu hình miệng.

Tiểu Nguyệt Nhi cũng không ương bướng, có khi đôi mắt đỏ cả rồi nhưng vẫn nhìn chăm chăm nàng, nhìn đến mức Hạ Uyển Chi đau lòng không thôi, cũng càng áy náy với con bé. Nếu Tiểu Nguyệt Nhi là một hài tử tiền toàn* thì tốt rồi.

*khỏe mạnh đầy đủ bộ phận

Sắp vào mùa thu, thiên lao truyền ra tin tức không tốt. Khang Ninh Vương thất cố tự vẫn ở thiên lao, khi bị phát hiện đã tắt thở. Thiên lao không phải nơi người ở, mà hẳn lại bị cung hình (cắt của quý), mất tự do, cuối cùng thật sự không chịu nổi liền bí quá hoá liều.

Thái phi nghe tin liền hôn mê bất tỉnh, khi tỉnh lại đã biến thành thần trí không rõ. Thấy cung nhân nào liền nói đó là Khang Ninh Vương, Hạ Uyển Chi đi nhìn thoáng qua rồi không hỏi đến nữa.

Tuy rằng Khang Ninh Vương làm ra chuyện không thể tha thứ, nhưng bởi vì Thái phi có chiếu thư của tiên đế, còn là một phụ nhân nên Tề Diệp cũng không làm khó xử. Chi cần bà ấy an an tĩnh tĩnh, ở trong hậu cung an hưởng tuổi già thì không có vấn đề gì.

Thái Hậu với Thái phi đã không ngồi cùng bàn từ nhiều năm trước. Năm đó vì tranh đoạt ngôi vị Hoàng đế, tranh đấu gay gắt nhiều năm. Thái phi bởi vì có ân sủng của tiên đế nên khi đó rất khinh thường Thái Hậu, nếu không phải Tề Diệp không chịu thua kém, hiện giờ người ngồi ở vị trí Thái Hậu kia chỉ sợ là Thái phi.

Nghe nói Thái phi điên rồi, Thái Hậu vui sướng không thôi, đặc biệt đi đến nhìn xem, nhìn người đang ôm một cái gối đầu mà dỗ dành, miệng gọi "Khang nhi Khang nhi", Thái Hậu cực kỳ vui vẻ.

"Không nghĩ tới người sẽ có ngày này, nếu tiên đế thấy được khẳng định không thể tin nổi nữ nhân từng nhận hết sủng ái của hắn đã trở thành kẻ điên."

"Năm đó người kiêu ngạo như vậy, hiện giờ vẫn rơi vào kết cục như thế, ngay cả nhi tử duy nhất cũng không còn, kết quả là người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, khẳng định không dễ chịu nhỉ?" Thái Hậu nói.

"Tuy nhiên gia lại thật sự vui sướng, tất cả điều này đều là báo ứng. Năm đó người chê cười ai gia sinh non, không biết bảo vệ hài tử, hôm nay hài tử của người lại chết ở trong tay Hoàng Thượng. Người khẳng định không biết, kỳ thật Hoàng Thượng cũng không phải con ruột của ai gia..."

Tay ôm gối đầu khựng lại, Thái phi vẫn một bộ thần trí không rõ dỗ dành gối đầu trong lòng, hỏi nó có đói bụng hay không, khát hay không, nóng hay không?

"Tiên đế đến chết cũng không biết, kỳ thật hài tử của ai gia đã sớm bị người hại cho sảy mất. Có điều may mắn là cung nữ kia cũng hoài thai. Hoàng đế chính là hài tử của cung nữ kia, nói là sinh non, kỳ thật không phải ai gia mười tháng hoài thai mà sinh ra Hoàng Thượng, Hoàng Thượng cũng không phải con ruột của ai gia."

"Ta biết người vẫn chưa điên, người cho rằng ai gia dễ bị lừa gạt như vậy sao?" Thái Hậu nhìn bà, nói từng câu từng chữ.

Thái phi tựa hồ không nghe thấy, cụp mí rừ mắt nhìn gối đầu đang ôm trong lòng, đột nhiên ha ha cười.

Thái Hậu có chút không tin, nhìn chăm chăm bà một hồi lâu, nói: "Mặc kệ người là điên thật hay giả điên, dù sao Khang Ninh Vương đã chết, cả đời người đều xong rồi. Hoàng Hậu thật có thù đoạn, chỉ một chút liền diệt trừ được Lương phi, cả Khang Ninh Vương đều không buông tha, ai gia thật có chút bội phục."

Thái Hậu cười nói xong, ngay sau đó mang theo người nghênh ngang rời đi.

Mười ngón tay Thái phi cắm sâu vào gối đầu mềm mại, hận không thể xé nát!

Liên hệ với Lành Cung

www.facebook.com/truyencungdau

www.wattpad.com/hoihamdau

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 182

Edit: Như Sùng dung

Beta: Rine Đức phi

Cuối hè đầu thu, bụng Hạ Uyển Chi đã lộ rõ, mọi chuyện trong hậu cung đều giao cho Hạ Bích xử lý, nàng chỉ an tâm dưỡng thai. Hậu cung lúc này sóng yên biển lặng, rất nhiều cung điện đã đóng cửa cung, chỉ còn vài cung nhân quét sân, không có nhiều chủ tử tự nhiên cũng không có nhiều cung nhân.

Thái giám nếu xuất cung liền không có chỗ dung thân, nhưng cung nữ còn có thể gả chồng. Hạ Uyển Chi cùng Tề Diệp thương lượng một chút, đem những cung nữ từ hai mươi đến hai mươi lăm tuổi đều cho xuất cung, những ma ma đã qua tuổi lấy chồng, liền lưu tại.

Hạ Bích không đợi nàng mở miệng liền trực tiếp bày tỏ: kiếp này chỉ đi theo nàng. Hạ Uyển Chi đồng ý, Hạ Bích là tâm phúc của nàng, thiếu Hạ Bích sẽ rất bất tiện.

Việc Hạ Uyển Chi độc sủng hậu cung gây nên không ít sóng gió. Rất nhiều đại thần dâng tấu tuyền phi, nhưng Tề Diệp nhất quyết cự tuyệt. Bọn họ vẫn chưa từ bỏ ý định, ngày thứ hai lại tiếp tục dâng tấu kiến nghị tuyền phi.

Tề Diệp không cao hứng, lấy chuyện Thủy Hoàng trước đây chỉ có một hoàng hậu, mặc dù vậy vẫn quốc thái dân an, đất nước hưng thịnh mấy trăm năm.

Một vị lão thần cổ hủ lên tiếng nói Tề Diệp không phải Thủy Hoàng, chỉ sợ hắn bị mê hoặc, ảnh hưởng đến cơ nghiệp trăm năm của Đại Tề.

Tề Diệp biết, nếu hần không làm gì thì bọn họ sẽ nghĩ hần là mèo bệnh. Lập tức hạ lệnh đem lão thần kia nhốt vào thiên lao với tội danh vũ nhục Hoàng đế, khi quân phạm thượng.

Lão thần bị kéo xuống, vài vị quan viên có giao tình tốt với lão muốn tiến lên cầu tình, Tề Diệp liền lạnh mặt liếc qua: "Ai muốn vào thiên lao thì cứ tiến lên!"

Lời này vừa rồi ra, những người vừa định cầu xin lập tức khựng lại, chần chờ cân nhắc xem có đáng giá để tiến lên hay không.

Thấy thế, Tề Diệp cười lạnh. Lão thần quý xuống cầu xin tha, sắc mặt hần khê đổi, nâng tay sai thị vệ đem người lôi xuống. Lời nói đã nói ra, mặc kệ là ai hần đều không thay đổi quyết định.

Hạ Uyển Chi đã nghe nói mọi chuyện diễn ra trên triều. Sau khi hạ triều Tề Diệp cùng bọn họ dùng bữa, nàng uống một chén canh cá, lại ăn không ít đồ ăn. Xem nàng ăn uống không tởi, Tề Diệp thực vừa lòng.

Để bà vú mang bọn nhỏ ra ngoài chơi, Tề Diệp biết Hạ Uyển Chi có chuyện muốn nói với mình, cũng không nóng nảy, đặt nàng ngồi xuống ghế bên cạnh cửa sổ.

Tề Diệp một tay xoa xoa bụng nàng, tay kia vươn tới bệ cửa sổ bên một cành hoa dâm bụt màu hồng nhạt vừa nở, cài lên tóc cho Hạ Uyển Chi. Khuôn mặt tinh xảo của nàng càng thêm điểm lệ.

"Hôm nay bảo bối có nghịch ngợm không?"

"Rất ngoan ngoan a..." Lời còn chưa dứt, Hạ Uyển Chi liền cảm giác tiểu bảo bối trong bụng đang quậy phá. Tay Tề Diệp còn chưa rời đi, tiểu bảo bối lại đá rất có lực, một phát liền đá trúng tay hần.

Tề Diệp vui sướng nhìn bụng Hạ Uyển Chi: "Động!"

Hạ Uyển Chi cười gật đầu: "Đại khái là biết Hoàng Thượng quan tâm nó, đây là nó đang thỉnh an Hoàng Thượng a."

"Tiểu bảo bối!" Tề Diệp vẻ mặt ôn nhu, vui mừng khôn xiết tiến lại gần, hôn lên cái bụng đang phồng to. Hạ Uyển Chi cảm thấy trong lòng có một dòng nước ấm chảy qua, cảm giác vui sướng không gì tả được.

"Uyển Nhi cảm thấy là trai hay gái?" Tề Diệp đột nhiên hỏi.

"Mặc kệ trai hay gái, chi cần là con của thần thiếp, thần thiếp đều thương nó." Hạ Uyển Chi ôn nhu xoa xoa bụng.

"Trẫm hy vọng là con gái!" Tề Diệp cười nói: "Lúc An Bình sinh ra trẫm không ở bên, trong lòng vẫn luôn áy náy, trẫm hy vọng tiểu bảo bối này là con gái, là tiểu công chúa của trẫm."

"Hoàng Thượng..." Hạ Uyển Chi an ủi nói: "Không thể trách người được, đều là do bọn thích khách. Còn nữa, chi cần Hoàng Thượng đối tốt với An Bình, không chê nó có tật, thần thiếp liền..."

"Nói bậy gì đó, An Bình là con gái trẫm, trẫm yêu thương nó còn không kịp, sao lại ghét bỏ?" Bởi vậy, đối An Bình Tề Diệp dùng mọi cách yêu thương, sủng ái con bé.

Hai người nói chuyện trong chốc lát, tiểu bảo bối trong bụng chắc đã mệt mỏi, yên lặng nằm trong bụng nghỉ ngơi.

Nhớ tới cái gì đó, Hạ Uyển Chi nói: "Nghe nói Hoàng Thượng đem Lưu lão thần cùng Vương đại nhân nhốt vào đại lao?"

"Ừ, bọn họ là gieo gió gặt bão! Ý vào có vài phần năng lực dám khoa tay múa chân với trẫm. Trẫm không chém đầu bọn họ đã là khoan dung." Chuyện ở hậu cung, Tề Diệp không thích tiền triều can thiệp. Hần không phải hôn quân, hần biết mình đang làm cái gì.

"Hoàng Thượng hà tất vì một lão thần mà tức giận, không đáng." Hạ Uyển Chi nói: "Hơn nữa, hậu cung xác thật quanh quẩn không ít, nếu Hoàng Thượng tuyển thêm vài vị nữ tử phẩm hạnh đoan chính để tiền cung hậu hạ, thần thiếp cũng yên lòng. Thân mình thần thiếp không tiện, không thể hậu hạ tốt Hoàng Thượng, thần thiếp vô cùng áy náy."

"Hôm nay như thế nào lại hào phóng thế? Làm vậy trẫm có chút không quen." Tề Diệp nhìn chăm chăm Hạ Uyển Chi, biểu tình lạnh lùng: "Người cũng biết trẫm không thích người ở trước mặt trẫm nói lời giả dối. Rõ ràng là không muốn trẫm tuyển phi, vì sao lại nghĩ một đằng nói một nẻo?"

"Hử?" Thấy Hạ Uyển Chi không nói, Tề Diệp tiến lên, nâng cảm nàng lên để nàng nhìn mình.

Hạ Uyển Chi không né tránh ánh mắt Tề Diệp: "Thần thiếp chỉ là sợ Hoàng Thượng cảm thấy thần thiếp ghen tị, không biết lẽ nghĩa, sẽ chán ghét thần thiếp."

"Người suy nghĩ nhiều rồi." Tề Diệp bất đắc dĩ lắc đầu nhìn Hạ Uyển Chi, nhất thời không biết nên nói thế nào để nàng hiểu được tâm ý mình.

"Trẫm đã nói với người kiếp này chỉ yêu một mình người."

Một câu này làm tăng đá lớn trong lòng Hạ Uyển Chi rơi xuống đất, kích động đến không nói nên lời: "Hoàng Thượng..."

Tề Diệp cười, đem Hạ Uyển Chi ôm vào lòng, thật cẩn thận ôm lấy nàng, sợ làm tổn thương tiểu bảo bối thì thật nguy hiểm.

Chiều giết gà dọa khỉ này của Tề Diệp thật cao tay. Chuyện Lưu lão thần bị nhốt trong đại lao nửa tháng làm các đại thần khiếp sợ. Không còn dám xin tội cho lão.

Đương nhiên, cũng không ai dám nhắc lại việc tuyển phi.

Dùng xong bữa tối, Hạ Uyển Chi muốn đi dạo một chút. Ngọc hồ vào đêm rất đẹp, bọn họ cũng nhau tản bộ xung quanh một chút. Tề Diệp có việc phải về Ngự thư phòng, nàng nắm tay Tiểu Nguyệt Nhi dạo quanh bờ hồ, thân mình nặng nề, nàng đi dạo trong chốc lát liền vào trong đình nghỉ ngơi.

Cuối hè đầu thu có rất nhiều muỗi, chi ngồi một lát Hạ Uyển Chi đã bị rất nhiều muỗi đốt. Tiểu Nguyệt Nhi cũng bị đốt mấy vết.

Hạ Uyển Chi quyết định trở về, trên đường thấy cung nữ đuổi theo Thái phi, Thái phi thấy nàng liền điên cuồng lao tới. Thái phi thần trí không rõ, nàng kéo Tiểu Nguyệt Nhi tránh qua một bên. Phán phó thái giám bắt lấy Thái phi đưa trở về.

Thái phi nhắm vào Hạ Uyển Chi lao tới. Bà thật vất vả mới nghe ngóng được hành tung của nàng, sao có thể bỏ qua cơ hội này. Bà căn bản là muốn đối phó Hạ Uyển Chi. Hạ Bích đã sớm có chuẩn bị, liền bảo cung nhân giữ chân Thái phi, để Hạ Uyển Chi rời đi.

Thái phi thấy Tiểu Nguyệt Nhi đang đứng một mình liền đẩy Hạ Bích ra, ôm Tiểu Nguyệt Nhi chạy đi. Hạ Uyển Chi sợ tới mức mặt mày trắng bệch, cung nhân vội vàng đuổi theo.

Tiểu Nguyệt Nhi bị dọa sợ, ở trong tay Thái phi không ngừng giãy giụa, giãy không được liền quay qua cúi đầu cắn cánh tay Thái phi. Thái phi đã hạ quyết tâm vì Khang Ninh Vương báo thù, đương nhiên sẽ không buông tay.

Vẫn ôm chặt Tiểu Nguyệt Nhi đi đến đình nằm giữa hồ, quay đầu nhìn Hạ Uyển Chi đang theo sau. Xem sắc mặt nàng trắng bệch, vẻ mặt kinh hoàng, Thái Phi cao hứng, rống to: "Sợ hãi sao? Đau

lòng sao?"

"Thái phi mau dừng tay! Có bản lĩnh thì hướng về bốn cung mà tới, thả Nguyệt Nhi ra." Xem biểu tình dữ tợn của bà ta, Hạ Uyển Chi lo lắng không thôi. Thấy Tiểu Nguyệt Nhi nước mắt lưng tròng, vươn tay hướng nằng cầu cứu, nằng nhịn không được tiến lên vài bước.

"Đứng lại, nếu ngươi bước thêm bước nữa ta liền ném nó xuống hồ." Thái phi bước tới mép nước làm Hạ Uyển Chi sợ tới mức không dám tiến lên.

"Thả Nguyệt Nhi ra, bốn cung có thể không truy cứu việc hôm nay." Hạ Uyển Chi đàm phán nói.

"Mơ tưởng! Ngươi đem Khang nhi trả cho bốn phi, bốn phi liền thả nó." Thái phi than thở khóc lóc: "Vì cái gì muốn đuổi tận giết tuyệt, các ngươi thật tàn nhẫn, chỗ dựa duy nhất của ta, đứa con trai duy nhất của ta các ngươi cũng cướp đi."

"Nếu ngươi đã quan tâm nó như vậy, ta liền đem nó đi bồi Khang nhi của ta. Nợ máu trả bằng máu, đây là nợ ngươi nợ mẹ con ta..." Nhẹ buông tay, Hạ Uyển Chi tro mắt nhìn Tiểu Nguyệt Nhi rơi xuống trong hồ.

"Phù phù" một tiếng, bọt nước văng khắp nơi, Thái Phi trào phúng cười: "Khang nhi, mẫu phi đã báo thù cho ngươi, mẫu phi đã báo thù cho ngươi... Bọn họ làm mẫu phi đau lòng, mẫu phi liền cho bọn họ nếm thử mùi vị mất con."

Hạ Uyển Chi nhìn Tiểu Nguyệt Nhi rơi xuống nước, bất chấp mọi người ngăn cản, "phù phù" một tiếng nhảy xuống hồ. Gần đến mùa thu nước đã có chút lạnh, mực nước trong hồ sâu ba trượng, người không biết bơi khẳng định sẽ bị chết đuối.

Nhìn nàng nhảy xuống hồ, mọi người kinh hoàng không thôi, nhưng bọn họ đều không biết bơi. Hạ Bích muốn nhảy xuống lại bị một cung nữ giữ chặt, nằng sốt ruột nhìn chủ tử mình đang giẫy giụa ở trong nước.

Hạ Uyển Chi cố hết sức bơi tới chỗ Tiểu Nguyệt Nhi. Tiểu Nguyệt Nhi bị dọa sợ đến quên mất mình phải bơi lội. Thấy mẫu hậu nhảy xuống, bơi về phía mình, lập tức không còn sợ hãi.

Không lâu sau, có cung nhân nhảy xuống nước bơi đến bên Hạ Uyển Chi, nằng nhanh chóng được đưa lên bờ. Thái phi nhìn thấy mẹ con nằng đều bình bình an an, liền thất vọng không thôi, bắt đầu làm âm ỉ, không ngừng chửi bới.

Hạ Uyển Chi mệt đến không thở nổi, vô lực nằm ở một bên, một tay che chở bụng, một tay nắm lấy tay Tiểu Nguyệt Nhi.

Tề Diệp vừa tới liền nhìn thấy Hạ Uyển Chi đang nằm thờ trên mặt đất, sắc mặt đại biến, phản phó nhanh truyền ngự y.

Hạ Uyển Chi nghe thấy thanh âm của Tề Diệp, khẽ nói: "Hoàng Thượng... Ta không có việc gì!"

"Không có việc gì thì tốt! Không có việc gì thì tốt! Không cần nói gì nữa, ngự y sẽ nhanh tới. Ngươi đừng sợ!"

Hạ Uyển Chi gật đầu, cảm thấy mí mắt càng ngày càng nặng, liền ngất đi.

Ánh mắt Tề Diệp gắt gao nhìn Hạ Uyển Chi, căn bản không để ý Thái phi. Nhìn thân ảnh bọn họ rời đi, Thái Phi ảo não không thôi, bỏ lỡ cơ hội hôm nay, bà căn bản sẽ không còn cơ hội để trả thù cho Khang nhi của bà.

Khang nhi đã không còn, hiện giờ chỉ có bà lẻ loi một mình. Trên đời này đã không còn gì để bà quyền uyển, chỉ là chưa trả được thù, bà không cam tâm!

Bà chỉ hy vọng ông trời mở to mắt, có thể thay bà trừng phạt bọn họ. Bà hiện giờ không làm gì được bọn họ, nhưng dù biến thành quỷ cũng sẽ không buông tha, nguyên rủa bọn họ sống không được yên ổn.

Ngự y tới bắt mạch cho Hạ Uyển Chi, nói là bệnh trạng không được lạc quan lắm. Nằng bị động thai khí, nếu điều dưỡng không tốt, chỉ sợ không giữ được long thai.

Tề Diệp kinh hãi, lệnh cho hần bắt luận thể nào cũng phải bảo trụ được hài tử. Đương nhiên, nếu có thể mẫu tử bình an thì còn gì bằng.

Ngự y chịu áp lực, không dám nhiều lời, gật đầu lui ra ngoài, kê khai phương thuốc.

Liên hệ với Lãnh Cung

www.facebook.com/truycungdau

www.wattpad.com/hoilhamdau

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 183

Edit: Huệ Hoàng hậu

Beta: Rine Đức phi

Lần này rơi xuống nước Hạ Uyển Chi chịu không ít đau khổ, khi tỉnh lại thân thể liền không thoải mái, thậm chí khi nghe nói có thể giữ không nổi hài tử, nằng kinh hoàng không thôi.

Tề Diệp ôn nhu an ủi nằng, nói sẽ không có việc gì, nằng mới dần dần bình tĩnh lại.

Cũng may ngự y y thuật không tồi, nằng chỉ động thai khí, điều dưỡng tốt thì sẽ ổn. Hạ Uyển Chi cũng tích cực phối hợp với dặn dò của ngự y, dù đáng dù khổ, nằng cũng nhắm mắt uống cạn thuốc. Điều dưỡng hơn nửa tháng thân mình mới khỏe hơn một chút, miễn cưỡng có thể xuống đất đi vài bước.

Tĩnh thần tốt, ngự y nói thai nhi ổn định, nằng mới có tâm tư chú ý chuyện khác: "Thái phi như thế nào rồi?"

"Hồi bẩm nương nương, Thái phi đã nhảy xuống hồ vào ngày đó, hiện giờ thi cốt cũng đã nằm dưới mồ. Hoàng Thượng sợ nương nương nghĩ nhiều, nên phân phó nô tỳ không được lăm

miệng."

"Ừ!" Thái phi cũng thông minh, biết nàng không sao thì bản thân bà ta cũng sẽ không có cơ hội sống sót, nghĩ tới sự tình ngày ấy nàng vẫn có chút sợ hãi trong lòng.

Hạ Bích nhìn nàng về mặt muốn nói lại thôi, muốn nói cái gì lại không biết có nên nói hay không?

Nàng phát hiện liền hỏi: "Có chuyện liền nói, tính bốn cung người cũng biết rõ."

"Vâng!" Hạ Bích nói: "Nuơng nuơng dưỡng bệnh mấy ngày nay, nô tỳ cũng âm thầm hỏi thăm một ít tin tức. Khi Thái phi điển khuông, Thái Hậu đã từng đi gặp qua Thái phi, nói rất nhiều lời nói, cụ thể nói gì đó nô tỳ không biết, nghe người ta nói, tựa hồ có quan hệ với nuơng nuơng."

"Nếu đã như thế, tiếp tục tra cho bốn cung, bốn cung thật muốn biết xem các nàng đã nói những gì?" Chi cần nhắc đến Thái Hậu, nàng liền không thể không để bụng.

Hạ Bích điều tra mấy ngày, thật sự tra ra không được bao nhiêu tin tức. Điều duy nhất có thể khẳng định chính là, xác thật Thái Hậu có nói qua cái chết của Khang Ninh Vương có quan hệ với nàng.

Liên tưởng tới hành động của Thái phi, không khó để chứng thực là có liên hệ.

Nàng không thể xung đột cùng Thái Hậu, vậy sẽ để cho người mượn cớ bắt thóp, có điều nàng cũng sẽ không làm bộ như cái gì cũng không biết.

Một lần Tề Diệp đi ra ngoài dạo, trong lúc vô ý nghe thấy hai cái thái giám ghé đầu nói chuyện. Hắn nghe xong liền đen mặt, Quang Thuận muốn ngăn cản, bị ánh mắt của hắn uy hiếp, đứng bất động.

"Các người nói chính là thật sự?" Tề Diệp rốt cuộc nhin không được, hỏi.

Hai vị thái giám ra vẻ kinh hoàng quay đầu lại, thấy hắn thì vội vàng dập đầu: "Nô tài đáng chết, nô tài đáng chết!"

"Trẫm hỏi các người, các người nói chính là sự thật?" Hắn nhìn chăm chăm, ánh mắt lạnh băng.

"Nô tài, nô tài cũng là không cẩn thận nghe thấy, nô tài nói đều là lời thật, tuyệt không dám có nửa câu xảo trá."

"Người tới, rút đầu lưỡi bọn chúng." Không để ý tới người quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, hắn phất tay áo rời đi, trong lòng thật không dễ chịu. Không nghĩ tới Thái Hậu còn chưa từ bỏ ý định, lại xúi giục Thái phi thương tổn người của hắn.

May mắn mẫu tử bọn họ bình an, nếu có bất trắc gì, hắn sẽ không dễ dàng tha thứ cho bà, dù bà có là Thái Hậu cũng vậy.

Tề Diệp lập tức đi Thọ Ninh Cung, hắn xuất hiện làm Thái Hậu có chút ngạc nhiên, trừ bỏ mừng một, mười lăm tới thình an, hắn rất ít đặt chân tới Thọ Ninh Cung này của bà.

"Sao Hoàng Thượng lại đến đây?" Thái Hậu cười hỏi.

Tề Diệp nhìn bà, mặt lạnh tanh: "Có phải thời gian trước Thái Hậu đã đi thăm Thái phi đúng không?" Thấy bà khó hiểu, hắn nhắc nhở: "Trước khi Thái phi đã thương người!"

"Hoàng Thượng có ý tứ gì?" Thái Hậu chợt dạ: "Chẳng lẽ Hoàng Thượng hoài nghi ai gia nói gì đó với Thái phi để nàng ta đi thương tổn Hoàng Hậu?"

Bà như vậy xem như không đánh đã khai, Tề Diệp cũng chưa nói gì.

Lời nói của bà đã chứng thực mọi chuyện, Tề Diệp nói: "Thái Hậu hà tất phải vội vã giải thích, trẫm cũng chưa nói cái gì mà Thái Hậu đã nói ra, thật là có cảm giác tự mình chợt dạ."

"Ai gia..." Thái Hậu hoảng hốt, vội vàng thoái thác: "Ai gia cũng chưa nói cái gì, Hoàng Thượng đây là trách cứ ai gia không nên đi thăm Thái phi?"

"Vậy sao?" Tề Diệp cười cười, tui cười có chút cao thâm khó đoán, hắn nâng nâng tay, một bóng hình đi đến. Thái Hậu thấy bà ta thì sắc mặt thay đổi.

Người đến là ma ma bên cạnh Thái phi. Thái phi không còn nhưng bà lại còn ở trong cung. Khi Quang Thuận tìm được bà, bà cũng đang suy xét, sẽ không để chủ tử chết không đáng, làm sao cũng muốn khiến người trước mắt rớt một tầng da.

Ma ma hành lễ nói: "Nô tỳ bái kiến Hoàng Thượng, thình an Thái Hậu!"

"Ừ!" Tề Diệp nói: "Nói ra hết những gì người biết."

"Vâng!" Ma ma liếc nhìn Thái Hậu một cái, khóe mắt mang theo một nụ cười đã đạt thành nguyện vọng, bà nói: "Ngày ấy Thái Hậu nói rất nhiều với Thái phi, trong đó liền nói đến cái chết của Khang Ninh Vương thoát không khỏi quan hệ với Hoàng Hậu. Càng quan trọng là...Thái Hậu nói đến thân thể của Hoàng Thượng..."

"Câm miệng!" Thái Hậu có chút kích động: "Chớ có hồ ngôn loạn ngữ."

Bà ta nói với Tề Diệp: "Hoàng Thượng không nên tin vào những lời xằng bậy của ả."

"Thái Hậu cần gì kích động như thế, nô tỳ nói đều là lời nói thật. Thái Hậu chính miệng thừa nhận, Hoàng Thượng không phải do Thái Hậu sinh ra. Hoàng tử của Thái Hậu sớm đã chết non, Hoàng Thượng chỉ là một vị cung nữ sinh ra, có điều đã bị Thái Hậu thay mặt đổi đào."

"Người... Người nói năng lung tung!" Sắc mặt Thái Hậu đại biến, nhìn Tề Diệp thần sắc nhàn nhạt, bà có chút kinh hoàng: "Hoàng Thượng, đừng tin ả ta hồ ngôn loạn ngữ."

Tề Diệp xua tay cho người dẫn ma ma đi, khi rời đi hắn liếc mắt nhìn Quang Thuận một cái. Quang Thuận hiểu ý, nói nhỏ vài câu bên tai thái giám, thái giám ngầm hiểu, mang theo người đi ra ngoài.

"Có phải hồ ngôn loạn ngữ hay không, trẫm đều tự có phán đoán suy luận." Hắn nói: "Có điều mấy năm nay cũng làm khó Thái Hậu, nếu không phải có Thái Hậu xuất thân cao quý, có thù đoạn, có tâm kế làm mẫu hậu, trẫm cũng sẽ không ngồi trên ngôi vị Hoàng đế."

"Hoàng Thượng..." Bà kinh ngạc không thôi.

"Kỳ thật trẫm đã biết từ sớm, đối với mẹ đẻ không phải không quan tâm, chỉ là ở hậu cung chuyện vấy máu quá nhiều, trẫm là Thái Hậu một tay nuôi nấng lớn lên, đã là ân nhân lại là kẻ thù, cho nên trẫm coi như cái gì cũng không biết, chỉ là không ngờ rằng Thái Hậu lại coi đó như ân điển ban cho trẫm..."

Hắn nói: "Hoàng Hậu là người của trẫm, Thái Hậu biết rõ trẫm để ý nàng, lại vẫn lặp đi lặp lại nhiều lần thương tổn nàng, như vậy trẫm rất khó chịu."

"Trẫm cũng muốn làm một vị hoàng đế hiểu thuận, hiện giờ xem ra là không được nữa. Nếu Thái Hậu không thích hoàng cung, vậy đi dạo quan thanh tu đi. Hy vọng Thái Hậu có thể thành tâm

siêu độ cho mẫu thân của trẫm"

"Hoàng Thượng... Người..."

"Người tới, đưa Thái Hậu xuất cung." Hần không để ý tới bà, cao giọng nói.

Thái Hậu tức giận không nhẹ, chỉ vào mũi hần nói: "Đồ vong ân phụ nghĩa, nếu người đã biết, ai gia cũng không cần giấu diếm nữa. Không sai, người chỉ là một cái cung nữ đẻ tiện sinh ra. Với xuất thân của người, nếu không phải dựa vào ai gia, căn bản không có khả năng sống đến hôm nay, càng đừng nói đến ngồi trên ngôi vị Hoàng đế."

"Đúng, xác thật là công lao của Thái Hậu, cho nên trẫm nghĩ kỹ rồi, chờ Thái Hậu đi rồi, sẽ làm một lễ an táng thật long trọng, cũng coi như là hiếu kính Thái Hậu. Còn hiện tại, trẫm không muốn nhìn thấy ngài nữa..."

"Đồ vong ân phụ nghĩa, ai gia nuôi người nhiều năm như vậy, còn không bằng.. Còn không bằng.." Nói chưa xong, Thái Hậu đã trợn mắt, ngã thẳng xuống, lập tức bất tỉnh nhân sự.

Hần lạnh lùng nhìn ma ma cùng cung nữ đang kinh hoàng, phất tay áo rời đi.

Thân thể của hần, từ sớm hần đã không để bụng, chỉ cần hần ngồi ở ngôi vị Hoàng đế, hần chính là người tôn quý nhất, bấy nhiêu là đủ rồi.

Đương nhiên, những người hôm nay đã nghe được thân thể của hần, một người cũng sẽ không để lại, chỉ có Quang Thuận là ngoại lệ.

Ban đêm Thái Hậu tỉnh lại, chỉ là bà đã không còn khỏe mạnh như trước. Ngự y nói là trúng gió độc, yêu cầu trị liệu điều dưỡng cho tốt. Thái Hậu cảm giác nửa người tê liệt, sau khi cố gắng mở miệng và hé mắt nhìn, nhất thời không thể tiếp thu, hôn mê bất tỉnh lần nữa.

Ngự y lại vất vả và cứu trở về, bệnh tình càng thêm nghiêm trọng, bà đột nhiên cảm thấy đây là báo ứng.

Hạ Uyển Chi biết được bệnh tình của Thái Hậu, liền cảm thấy thoải mái trong lòng, càng thêm ôn hoà với Tề Diệp. Tề Diệp cũng không để bụng bệnh tình của Thái Hậu, chỉ phân phó ngự y chăm sóc thật tốt.

Mà tình trạng Thái Hậu hiện giờ chính là không bao giờ có thể tác quái được nữa, bà đã thành một phế nhân. Không chỉ phải nằm ở trên giường, còn đọc nhãn từng chữ không rõ, nước miếng tràn ra từ khóe miệng, thoát nhìn cực kì chật vật, rất khó để đánh đồng với Thái Hậu chinh chu cao quý ngày trước.

Hiện giờ Thái Hậu biến thành cái dạng này tự nhiên không thể xuất cung, liền ở Thọ Ninh Cung tĩnh dưỡng. Để không bị văn võ đại thần nói hần bất hiếu, Tề Diệp cũng đi tới đứng bên mép giường vài lần, cũng lấy được cái danh hiếu thuận. Kỳ thật hần chỉ ngồi ở bên ngoài trong chốc lát, đến cạnh giường đứng một hồi liền rời đi.

Hần không muốn thấy Thái Hậu, Thái Hậu cũng không muốn thấy hần, hai người vẫn chưa từng chạm mặt.

Từ sau khi bị liệt, Thái Hậu rơi vào trầm cảm, thậm chí mấy lần còn muốn tự sát, không muốn sống sót để bị người chê cười. Quê Tú ma ma canh chừng rất tần trách*, đem tất cả vật sắc bén, có thể dả thương người ra khỏi phòng. Vì thế dù bà có muốn tự kết liễu bản thân cũng không có khả năng.

*tần trách: làm hết trách nhiệm

Thân thể Hạ Uyển Chi khỏe hơn chút, nàng liền đi Thọ Ninh Cung.

Thái Hậu thấy nàng, cảm xúc thật kích động, ô ô a a nói cái gì, dù nghe không rõ nhưng Hạ Uyển Chi cũng biết không phải lời gì hay ho.

"Gần đây Thái Hậu khỏe không?" Thái Hậu trừng mắt nhìn nàng, nước miếng chảy ra từ khóe miệng trông rất chật vật. Nàng nhũ nhũ mồm: "Nói ra thật đúng là khiến người thốn thức, không ngờ tới Thái Hậu sẽ có ngày khó coi như vậy, nhưng dù sao bốn cung cũng rất nhẹ nhõm, Thái Hậu lâm bệnh, hậu cung không còn ai có khả năng ngăn cản bốn cung."

Thái Hậu tuy không nói nên lời, có điều vẫn nghe được rõ ràng, tức giận đến đờ người, muốn mở miệng lại nói không ra một câu hoàn chỉnh, muốn đánh người, nửa người tê liệt làm bà không thể tự do hành động, chỉ có thể phẫn nộ trừng mắt.

Hạ Uyển Chi chế nhạo Thái Hậu một phen, nhìn bà ta tức đến ngất xỉu mới vừa lòng rời đi, xoa xoa bụng phồng lên, tâm tình rất tốt.

Đồng chí năm nay, Thái Hậu nằm ở trên giường non nửa năm chung quy là không thể vượt qua. Cuối cùng ra đi vào một ngày tuyết bay tán loạn. Hạ Uyển Chi nghe tin, không tỏ vẻ gì.

Nàng đã có thai chín tháng, bụng tròn vo có chút dọa người, cả người đều béo hơn rất nhiều, nhìn trong gương còn có chút ghét bỏ khuôn mặt tròn tròn của bản thân. Cũng may Tề Diệp vẫn chưa ghét bỏ, ít nhất hần không sùng bái cung nữ, ban đêm vẫn ngủ cùng giường với nàng, không để bụng việc ban đêm nàng cần đứng dậy vài lần, quấy đến hần không thể yên tĩnh nghỉ ngơi.

Dù sao cũng là Thái Hậu, lễ tang vẫn như hần nói, đích xác cực kì long trọng, Hạ Uyển Chi có thai nên không tham dự.

Cuối tháng chạp, Hạ Uyển Chi lăn lộn suốt một buổi chiều, vào giờ Tuất sinh hạ một vị tiểu công chúa, trắng trẻo mập mạp, rất đáng yêu. Tiếng khóc lanh lảnh làm Tề Diệp chờ ở ngoài phòng sinh nhẹ nhàng thở ra, lớn tiếng dò hỏi là tiểu hoàng tử hay là tiểu công chúa.

Cách một cái cửa sổ, Hạ Bích cười chúc mừng: "Hồi bẩm Hoàng Thượng, là một vị tiểu công chúa."

Tề Diệp cảm thấy ngỡ ngàng, cười rộ lên, bảo Hạ Bích ôm tiểu công chúa ra cho hần nhìn xem. Đây là tâm can bảo bối hần mong chờ mấy tháng nay, nghe tiếng khóc "oa oa" còn khiến người vui vẻ thoải mái hơn cả thần khúc thượng cổ. Hần âm thầm thề, sẽ yêu thương con bé, sủng ái con bé, để nó trở thành thiên chi kiêu nữ thứ hai khắp thiên hạ.

Bởi vì hần còn có một An Bình công chúa đáng được sùng bái!

Tiệc đầy tháng của tiểu công chúa ngày ấy, Hạ Uyển Chi tỉ mỉ trang điểm một phen, ôm ấp tiểu công chúa, cùng Tề Diệp sóng vai mà đi. Ở trên đời này, có thể sóng vai mà đi cùng hần cũng chỉ có mình nàng.

Tiểu công chúa trong lòng mở mắt ra nhìn nàng một cái, lại buồn ngủ nhắm mắt lại. Con bé còn nhỏ, mỗi ngày trừ đói bụng, tiểu tiện sẽ khóc vài tiếng, thời điểm còn lại vẫn luôn rất ngoan ngoãn. Hôm nay là tiệc đầy tháng, nó vẫn thật sự ngoan ngoãn, nghe mùi hương sữa ngọt ngào dần dần ngủ.

Bọn họ vừa xuất hiện, văn võ bá quan ào ào đứng dậy, cung kính nghiêm cẩn hành lễ. Nàng đứng ở phía sau Tề Diệp, những vị trí vốn an bài cho phi tần đã bị nhóm hoàng tử, vương gia vương phi, công chúa phò mã thay thế.

Hiện giờ hậu cung của Tề Diệp, chỉ có một vị Hoàng Hậu là nàng, không còn phi tần nào khác.

Mà nàng cũng không còn phải lo lắng sẽ có nữ tử khác tranh sủng hoặc hần sẽ ân sủng người khác.

Nàng ung dung hoa quý, phượng nghi muốn vờn ngồi ở bên cạnh hần, khóe miệng mỉm cười, nhìn khắp hậu cung!

Liên hệ với Lành Cung

www.facebook.com/truyencungdau

www.wattpad.com/hoihamdau

Bạn đang đọc truyện *Cung Phi Thượng Vị Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.